УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Неделни беседи

Част 4 от 5

1933 – 1939

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва Неделните беседи и е разделено на 5 части, включващи по няколко години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

02.09.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

XIX СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1933-1934)

ПОСТИЖИМОТО

“Добрата молитва”

Ще прочета част от 27-а глава от Деянията на апостолите от 27-и стих до 39-и.

“Бог е Любов”

Ще взема само думите: “Тези ако не останат, корабът ни не може да се избави”.

Туй, което интересува хората на Земята, то е постижимото. Не са философските трактати, не е поезията, не е музиката в дадения случай, което интересува човека. Има една идея, туй постижимото в човека, то го импулсира. Обикновеният човек трябва да си отбележи кое е постижимо. Защото има неща постижими, които всъщност са неща незавършени, непостигнати. Постижими неща са тези, които стават основа за следующето постижение. Там, където се образува една междина, тия неща са непостижими. Има едно прекъсване.

Най-първо човек трябва да има една ясна представа за себе си, да си даде отчет какво представя той в живата природа. Всеки трябва да си даде отчет. Той се именува с известни имена: че е българин, французин, англичанин, нищо не значи. Преди всичко той трябва да е одарен с един ум, с едно сърце, той трябва да е одарен с една воля. Вземам думата “одарен”, не “ударен”. Казвам: Трябва да е надарен с воля - не воля да прави каквото иска, но под “воля” се разбира разумно постижими неща. Воля има там, дето има нещо постижимо разумно. Много неща постижими има, за които отпосле ще съжаляваш.

Сега мнозина се занимават с непостижими работи. Например, искате да знаете как ще се оправи светът. Най-първо, това не е една задача за вас. “Кога ще се оправи светът?” - питате. Не е задача за вас, нито е задача за вас колко милиона години е съществувало нашето Слънце, или Слънчевата система, или кога ще свърши светът. Това не е ваша задача. Може някой да си позволи да изчислява. Чудно е, че някои хора изчисляват от Земята след колко милиона години енергията на Слънцето ще се съкрати. Възможно е, допустимо е. Но нещата не са доказани, не са реални неща. Нима аз мога да разсъждавам като един учен човек, след като се запали огънят на огнището, да доказвам след колко ще се яви пак на огнището? Аз наблюдавам със своя телескоп от някой прозорец, че този огън се пали и гасне и ще създам теория. Обаче онези, които живеят в тази къща, те знаят как се образува този огън. Ни най-малко теорията може да съответствува с онези живите хора как се образува огънят. Обяснявам нещата чисто механически. Механическият процес е завършен процес. В механическия процес няма нищо разумно. Той не е процес разумен. Източникът му е разумен, но в самия процес няма нещо разумно. Един механичен процес е както едно колело. Кое е разумно в една фабрика? След като те хване със своите зъбци, може да те направи на парчета. Ти може да се молиш да бъде снизходително, но туй колело няма никакво верую. Казва: “Аз съм направено да се въртя, не искам никой да спира моето въртене”. Не че колелото говори така, но тъй е.

Та, когато ние говорим, че някои неща са необходими, подразбираме един механичен процес, за който ние трябва да бъдем разумни, да се не противим, да знаем закона да спрем колелото. Може цялата фабрика да спреш, трябва да разбираш. Сега изобщо в цялата култура хората имат лутаница. Онези, които ръководят съдбините на човечеството - като кажем съдбините ги ръководят, разбирам най-разумните хора. Но тия, които ръководят съдбините, те не умират. Те, откак се е създал светът, все живеят и нито веднъж не са умирали.

Може би те ще претърпят една смърт само тогава, когато светът се оправи; тогава ще умрат. Когато хората оживеят, те ще умрат. Докато хората умират, те пазят живота на хората. Един контраст. Една идея да ви остане в ума. Кои са ангелите? Разумни хора, които са живели, добили са много способности, изучили законите на природата, разбират как се добива вечният живот, намерили са го, намерили са основните закони, които свързват всичките работи и работят и свързват цялото човечество. Това е една теория, която приблизително е вярна. Сега религиозните хора ще цитират от Библията: "Така е казано." Един стих може да го тълкуваш както искаш.

Сегашните музиканти искат да внесат нещо ново в музиката. Имаме класическа музика, после романтична, поетическа, имаме нова музика джаз бенд. Казвам: Новата музика, това са гадателите, които искат да предскажат какво ще бъде бъдещето в музиката. Новата музика няма да влезе по този начин, по който сегашните музиканти вървят. Най-първо трябва да се определи историята на класическата музика, как е дошла. Тя започва с хармонията. Преди класическата музика имаше ли хармония? Хармонията засега е свързана с класическата музика. Новото в сегашната музика, един преходен период има. Но сега класическата музика трябва да има един музикален коментар. В класическата музика всеки, който разбира, в известни пасажи има известни празнини. Там трябва да има нова линия, едно ново парче. Онзи, който свири, трябва да внесе нещо ново. Свири класическа музика, после пак направи крива линия, нов коментар. Туй внася нещо ново. Тогава музиката ще добие едно по-друго съдържание. При това, както класиците, както романтиците, и новите музиканти искат да предадат известни ефекти. Хубав е ефектът, но най-първо музиката трябва да се осмисли.

Ние искаме да предадем ефект на живота. Ние искаме да живеем щастливо. Щастието е ефект. Всеки иска щастлив живот. Щастието после трябва да дойде. Преди да дойде щастието на Земята, ред други условия трябва да дойдат, да подготвят. Щастието е най-красивата

дъщеря, която е стъпила на Земята. Тя е толкова хубаво облечена, ръцете, краката са толкова деликатни, после, лицето. При този живот, който сега живеем, тя няма да стъпи, тя отдалече, от един километър ще гледа отгоре, после пак ще си отиде. Колко сълзи не са пролети, колко книги не са написани, тя гледа и казва: "От вас зависи да дойда или да не дойда."

Сега вече на вас оставям този въпрос, вие да го разрешите, за музиката. Той е за музиканти. Сега не зная, за коментара не подразбирам. Някои вземат от едно класическо парче нещо, после от друго, да направят един кърпеж като полска китка, българска китка, класическа китка, но това не е коментар на онази класика да стане цел сега. Както храната влиза в човешкия организъм, като расте, допълва онези празнини, така и музиката е жив организъм, който расте. Законът е същият. Нашите мисли, и те растат. Вие мислите, че вашите мисли са разхвърляни. Вие мислите, че едно време както сте мислили и както сега мислите, се различават. Много се лъжете. Силна е думата. Не се лъжете, но не е вярно, самозаблуждавате се. Самозаблуждавате се, че между мислите на вашето детство и вашата младост и старини вие сте друг човек. Вие сте точно това, което сте били като дете. Всичкото противоречие седи в това, че вие искате да се убедите, че не сте това, което искате. Вие ще цитирате апостол Павел: "Когато бях дете, като дете мъдрувах. Като станах възрастен, промених детското." Между това мъдруване има известна връзка. Едното не обуславя другото.

Сега, друго изяснение да ви дам. Ако вземем азбуката, това е най-великото в света. По-велика философия от азбуката няма. Втората философия, това са слоговете*. Третата философия, това са думите. Четвъртата философия е съединението на буквите, слоговете и думите. Граматиката ще даде правилата. Казвам: Тия фактори зависят от умствения свят. Тогава аз, като разсъждавам по този закон, ето какъв извод правя. Вземете българската дума "благость"**. Вземам първата буква, която дава смисъла на цялата дума. "Б"-то съдържа

всичките качества на думата, които са скрити. Всичките други букви са в съгласие с първата буква "Б". "Б"-то показва онези закони, тази сила, която кара нещата да растат в света. "Б"-то е семенце. Тази малка опашка показва, че е покълнало, порасло. Има една разумна сила, която [кара] семето да расте. Следната буква "Л" подразбира стремежа, откъде туй растене взима сила. Тя казва, че моята сила иде отгоре, от Слънцето иде силата ми. "А"-то показва разумното в света, което ръководи туй движение. "Г"-то показва вечния процес, туй безкрайното, вечното начало. В математиката се употребява този знак. "Г"-то показва нещата, които държи, всички неща, свързани в едно. "О"-то означава вечността, в която всичките нещастия са вложени. "С"-то показва големите промени, които стават. "Т"-то показва силата, която побеждава всичките мъчнотии. "Ь" показва онзи велик закон на равновесие. Първата буква съдържа всичко туй в себе си. Всичките букви са коментар на благостта. Имате думата "благост", която съдържа всичко туй. Който от вас каже "благост", ще разбере всичко туй, което казах. На нито един от вас не му е идвало на ум. Когато кажа "благост", в мене изпъква силата, която расте, разумната сила, вечното начало, което държи всичко хубаво, вечността, всичките условия - всички те дават сила на мисълта. Думата "благост" почти считам най-силната дума в български език. Съдържа нещо, което няма двойственост. Не може да мислиш нищо друго.

Казвам: Постижението в света е: човек винаги трябва да се стреми и никога не трябва да изгубва онзи импулс, никога не трябва да се обезсърчава. Всеки човек трябва да има обект, който може да постигне. Той може да има един краен идеал непостижим, може да го нарича както иска - но този краен идеал е постигнат с един идеал, който е постижим, кратковременен идеал. Те двата са свързани. Трябва да имаш нещо определено в ума си, което искаш да постигнеш. Казваш: "Аз искам да бъда добър човек." Това нещо е много неопределено. Доброто не седи в една постъпка. Доброто е

плод на Божественото, което работи в тебе. Когато направиш една добра постъпка, тя е плод на Божествената Любов, която работи. Ти не можеш да бъдеш добър. Ти си добър, но още не си добър. Тепърва има да ставаш добър. Сега хората казват: "Аз искам да стана добър." За да бъдеш добър, отпосле ще дойде. То е процес. Ти най-първо ще се запознаеш със закона на Любовта. Ти не може да бъдеш добър, докато не минеш през огъня на Любовта. Или, докато Любовта не ти е станала майка, ти добър човек не може да станеш. Добрината не е нещо механическо, което отвън може да го придобием. То е един вътрешен процес. Когато дойде в тебе доброто да функционира, ти ще бъдеш организиран. Той не може да бъде човек с недостатъци. Той е организиран във всичките области. Той може да разбира поезия, музика, наука - всичко. Дето да го туриш, той може да се справи с всичките мъчнотии на съвременния живот.

Сега, като говоря така, вие ще кажете: "То е така, [за] който разбира, ами ние, които не разбираме?" Вие се радвайте, че не разбирате. Радвайте се на вашето невежество. Кой от вас, който се е родил, се е родил учен? Кого не го [е] учила майка му да произнася думите? Най-големият философ, най-големият професор, всички, като деца, в ходенето са правили много погрешки. Най-първо искате да станете като човек, паднете, ходите като животно, пак се изправите. Казвате: "Човек съм." Паднеш - "Животно съм." После пак се изправите. Паднеш, изправиш се, борба има, докато най-после кажеш на природата: "Човек съм вече, на четири крака не ходя."

Питам: Ако ти не можеш да се справиш с една мъчнотия в тебе, какво може да станеш? Мъчнотията не е една спънка, тя е едно състояние, тя принадлежи само на тебе. Мъчнотиите едновременно са общо достояние на цялото човечество. Следователно една малка мъчнотия, която разрешаваш, ти вземаш участие в разрешението на една велика задача в света. И може би някой път, ние, като не сме разрешили ония противоречия, които са в нас, мислим, че природата е дисхармонична. Има в природата дисхармония, но ние някой път

преувеличаваме. Когато някой път човека го разтресе, каквото близне, му е горчиво, храната не му е приятна, всичко, каквото гледа, не му е приятно. Илюзията е в неговия език, в неговото състояние. Когато го напусне треската, светът пак се показва приятен. То е вътрешно субективно схващане. Ние се произнасяме някога пресилено. Често учителят казва на някой ученик: "Много лошо свириш." - "Как може да свиря лошо? Аз не съм лош човек." Професорът не свързва лошавината на свиренето с характера. Учителят казва: "Лошо свириш." А ученикът казва: "Аз не съм лош човек." Какъв е баща ти, не зная, какъв си ти, не зная, но ти лошо свириш. Погрешката е в твоя слух: ти не можеш да определиш онзи интервал музикално и не можеш да дадеш израз на тона. Или като свириш, или като пееш, не можеш да дадеш правилна форма на една своя мисъл, не можеш да дадеш правилна форма на едно свое чувство, не можеш да дадеш правилна форма на една своя постъпка. Всякога тия престъпления правим.

Не е лесна работа да живееш на Земята и да бъдеш ти сам доволен. Представете си: ние, съвременните хора, искаме да живеем добре. Някой казва: "Искам да ми дадеш мнението, я покажи как се дава критика, човекът свири ли добре или не." Аз съм първокласен музикант, седна, дава се изпит, свиря едно парче и гледам лицата на тези, които слушат. Ако започнат да си свиват веждите, да се мръщят, малко да са неспокойни, след като изляза, казвам: "Много зле свирих." Кажи нещо хубаво. Всички тия хора, които слушаха, са неблагодарни. Аз една дума да кажа, другите ще кажат, и те го знаят. Когато лицата просветват на тия, учените хора, казвам: "Много хубаво свиря." Туй значи да кажеш истината. По някой път вие свирите и казвате: "Как мислиш, аз свиря ли добре?" Когато гледам лицата на светиите се мръщят, когато гледам лицата на добрите хора се мръщят, аз прилагам закона еднакво за всички, всички засяга еднакво, и за мене, и за вас - навсякъде законът е същият. Даже, аз като свиря, ще кажа: "Втори път ще се приготвя да свиря по-хубаво." Тогава на тия

учени хора ще кажа: “Ще ме извините, малко ви причиних неприятност, но втори път като свиря, мисля десет пъти да свиря по-хубаво, отколкото сега свиря.” Ще има едно вътрешно снизхождение, за да ви помогнат.

Казвам: Постижението в света зависи от един закон. Много автори може да четете. Някои поставят, че човек всичко може да постигне. Но знаете ли какво нещо е човек? Трябва да се определи какво нещо е човек. Този, съвременният човек, със своите сегашни разбирания много малко ще постигне от своите копнежи. Онзи човек, който може всичко да постигне, той е човек, който е разбрал законите на живата природа, на разумната природа, разбира законите на цялото човечество, на цялото битие, в което той живее. Той иска всичко онова, което мисли, което чувствува, което постъпва, да бъде не само за негова полза, но да бъде и за полза на всички. Тогава такъв един човек може всичко да постигне. Ако вие мислите от сутрин до вечер само за своето благо, вие не можете нищо да постигнете. Защото коопериране има. Туй го зная навсякъде. Когато един говорител или музикант свири, зависи от публиката неговият успех. Ако има една публика, която е под негова идея, кооперира се, веднага му дава вдъхновение, той изкарва добре. Но ако те са недоволни, веднага го скъсват.

Следователно природата ли трябва да се съгласи с нас или ние трябва да се съгласим с нея? Цялото ли трябва да се координира с частите или всичките части ще трябва да се координират с цялото тяло? Под думата “тяло” разбирам онова разумното, което държи всичките части и ги туря в действие. Сега, апостол Павел казва: “Тия ако не останат, кой трябва да остане?” Онези, които бягаха от този кораб, ако те напуснат кораба, всички ще загинат; ако те останат на кораба, нито един няма да загине. Никой не трябва да бяга, всички трябва да останат.

На този кораб, на който ние се возим, Разумното не трябва да ни напуска, Любовта не трябва да ни напуска, Вярата не трябва да ни

напуска, Волята не трябва да ни напуска. Сега, съвременните хора, ние уповаваме, ние искаме другите да свършат за нас повече отколкото ние вършим. Следователно ние вървим в един път, в който няма никакво постижение.

Някой път ще дойдат да ни предсказват. Може да се предскаже на един човек, но най-хубавото предсказание е само от настоящето: на човека може да предскажеш какво може да стане от него. Вземеш едно зърно, виждаш в туй състояние какво се крие в зърното. Туй, което е вложено, то ще излезе; нищо ново не може да се придаде. Новите условия може да придадат като условия, но да се усилят заложбите, дарбите, които има в семето; в човека нищо ново не може да се създаде. Или другояче казано: Ако се вземе майката, ако се вземе бащата, при това се взима и денят, в който той е заченат и когато се ражда, приблизително може да се определи каква ще бъде съдбата на това дете. Или другояче казано: Ако имате семе в земята, в която посаждате, може да знаете какво ще стане. Ако е чернозем, ще стане хубаво жито, ако е белозем или слаба земя, житото слабо ще бъде. Сега всичките земеделци знаят тия тайни. Вие искате поет да станете. Че, за да станете поет, трябва особена храна, за да се развият в него тия дарби. Той може да бъде поет, но трябва храна. Може да има философски дарби, може да е религиозен, но и за религията трябва храна. Тя не е нещо, което може да се добие отвън. Аз най-първо трябва да имам обикновени постижения в света. Не трябва да търсим далечното.

Най-първо религията, която има, човек трябва да се спре да има грижа за тялото. Не да го направи идол, но да разбира детайлно добрите и лошите страни. Да знае всяко помещение на тялото за какво служи. Защо е неговата глава, каква функция изпълнява неговото сърце, каква функция изпълнява стомахът, каква функция изпълняват червата, после, костите каква функция изпълняват, гръбначният мозък, нервната система, симпатичната нервна система, каква функция изпълняват пръстите, ноктите, неговият нос, очите,

езикът, ушите - всичко туй подробно трябва да знае. Не само тъй, да има анатомическо, физиологическо понятие, но трябва да разбира ония функции, които съставят. Много важно е.

Ние казваме: "Душата е, която управлява човека." Хубаво, ако душата управлява, ти кой си тогава? Ти отделяш душата като нещо друго от тебе. Ти си човек, казваш: "Душата знае." Добре, ако знае тази душа, защо твоите работи криво вървят? Душата живее в тялото. Тази душа, която всичко знае, всичко нарежда, казва: "Аз Духа Божи имам". Много хубаво. Духът Божи като живее в тебе, защо твоите работи не вървят както трябва? Има нещо неопределено. Така не се говори. Когато Божият Дух дойде в съприкосновение с тялото, има нещо разумно, погрешка не прави. Когато умът дойде в съприкосновение с човешкия мозък, този мозък не прави погрешки. Когато ние разбираме основните закони, има известни правила, по които човек може да разбира нещата. Но понеже ние сме попаднали в едно течение на една хазартна игра в живота, хората играят във времето на хазартна игра и мислят, че късмет ги очаква. Казват: "В младини не сме имали късмет, но в старини..." Законът е: ако на младини не си късметлия, и на старини няма да бъдеш. Какъвто си на младини, такъв ще бъдеш и на старини. Може да кажеш: "На младини съм страдал." То е друг въпрос. Разумен е младият човек, който е приготвил условия за разумен живот на старини. При всичките тия мъчнотии, трябва да приготвите условия за старини. Глупавият постоянно се безпокои и чака, че в старини ще бъде още по-добре, а той повече загазва.

Не смесвайте мъчнотиите и страданията като противодействие на съдбата, като че нещо ви гони. Единственият човек, който ви гони, то сте вие самият. Някой път само една дума е достатъчна, за да се оправи целият ви живот. Много християни мъченици във времето на Нерона, на които казваха да кажат само, че не са християни и ще ги пуснат, няма да им секвестират имота. Идея има човекът. От една дума зависи. И в природата е същото. Ако на природата пришепнеш

само една дума и кажеш: “Ще изпълня всичкия закон без никакво противоречие”, от него ден всичко ще се обърне, всичката ти съдба ще се измени, всичко ще се обърне за твоя полза. Ти седиш и казваш: “Аз ли съм най-големият грешник? Този изедник, този учен човек какво знае повече?” Този учен не е най-щастлив. Този богатият не е най-щастлив.

Ти не разбираш кои хора са богати, кои - сиромаси. Истинското богатство се намира в сиромашията и истинската сиромашия се намира в богатството. Богатство, което не носи сиромашия в себе си, не е богатство. И сиромашия, която не носи богатство в себе си, не е сиромашия. В сиромашията вие ще намерите Онзи, Който ви обича. Само когато сте в голяма сиромашия, ще намерите Онзи, Който ви обича. Тогава ще чуете Неговия глас. И Писанието казва: “Потърсете Ме в ден скръбен, ще чуете гласа Ми и Аз ще ви помогна. Тогава ще познаете, че Аз се интересувам от вашия живот.” Не казва Господ: “Потърсете Ме, когато сте учени, когато сте силни”. Няма защо на богатия да му говори Господ, той има това благо. Но онзи, бедният, на него трябва да му се говори, че неговото положение ще се подобри.

Сега, изводът. Аз не искам вие да се самокритикувате. Аз съм против всяко самокритикуване. В дадения случай не трябва да се критикувате, но само трябва да признаем един факт. Пишеш писмо, направиш една погрешка, зачеркнеш думата. Напиши го правилно, препиши писмото. И три, и четири пъти препиши писмото, напиши го правилно. Напиши едно писмо без погрешка, ако искаш да създадеш един характер. Никога не заминавай погрешките си. Съвършеният Божествен свят - Бог се нуждае от същества, които да са съвършени. Понеже в природата има място, приготвено за вас и ако вие не сте съвършени, ако вие нямате туй ценното, ще направите хиляди погрешки, от които милиони хора ще пострадат, вследствие на това не може да ви назначат на служба. Ще бъде един ден. Но засега ще се задоволите да станете учени, съвършени, че вие да сте доволни да разбирате тази работа както трябва.

Казвам сега: Трябва да разбираме онова реалното, с което ние разполагаме. Ние най-първо разполагаме с нашето тяло. След това ние не сме уверени, искаме да знаем дали Господ ще ни помага или не. Ние не сме уверени дали нашите ближни ще ни помагат. Първо трябва да разбираш себе си, трябва да любиш своите ближни. Ако с окръжаващите хора, които са около тебе, не може да живееш добре, как ще живееш с Бога? Ако ти с тях не си добре - те са чада на Бога, ако ти със своите си не живееш добре, как ще живееш с другите? Ако един баща има десетина синове и дъщери и един от братята обича да побийва другите братя и сестри, мислите ли, че баща му ще гледа благосклонно към него? Той ще каже: "Не ми се харесваш, грубиянин си." Ако е внимателен към братята, услужва, той трябваше да вземе последно място. Тогава бащата казва: "Много умен е този мой син." В ума на бащата ще се зароди идеята да го постави на първо място, да ръководи всичките работи.

Вие някой път дойдете някъде и не знаете как да кажете истината. Например попитат ви: "Ти вярваш ли в Бога или не?" Какъв отговор ще дадеш? "Вярвам." - това е най-лошият отговор, който може да дадете. Ще кажа: "Братко, ти може да ми предадеш нещо ново как да се вярва в Бога. Аз даже не съм чувал за такава вяра, не зная как да вярвам." Той ще ме пита: "Ти вярваш ли в Бога?" Той няма разбиране. Аз нося написано на мене дали вярвам или не. Чудно ще бъде да питаш един човек дали вярва или не. Смешно е да питаш една свещ, която гори, дали гори или не. Тя нищо няма да ти каже. Вярата у човека се определя с една строга черта. От всеки човек, който вярва, особен лъч излиза от него, специфичен лъч излиза. Онзи човек, който е разумен, специфичен лъч на разумността излиза от него. Всяка една добродетел има специфичен лъч. Всяко верую в човека има специфичен лъч. Когато го има, излиза този лъч, няма какво да питаш. От разумния човек излиза един лъч на разумност. От честния човек излиза също лъч, може да проверите. Такъв човек постави в дома си, отвори всички каси и той няма да вземе една монета. Той ще

мине, замине, ще затвори вратата. Ще каже: "Намерих отворено и затворих". Той няма да вземе нито една монета. Този човек е по-богат. Той не може да се изкушава с вашето богатство. Той казва: Аз имам по-много. Той е хиляди пъти по-богат, отколкото сте вие. Какво има да вземе?

Та, казвам: Ние, съвременните хора, сме изложени на големи изкушения. Искаме от богатството, което е изровено от Земята, да си турим известна тежест. Да кажем: "Този е богат". И заради богатството, което има, иска да го уважаваме и почитаме. Това богатство натрупано, което той има, хиляди хора са работили за него преди него. В това богатство влизат милиони кожи, които са одрани от гърбовете на млекопитаещите. В това богатство влизат милиарди зърна от житото, което е дало своя живот, в това богатство влизат милиони плодове, които са се жертвували. Аз намирам това крайно неразумно. Някой човек седи с благоговение към богатия човек. Казва[м]: Големи страдания има в това богатство, големи жертви. Когато богатият човек започне да мисли, той ще знае как да го употреби. Сиромахът, като дойде до голямата сиромашия, той да започне да мисли и да благодари, че сега ще се пречисти, защото сиромашията е процес на чистене. Когато дойде богатството в света, да се не опетни. То е онзи великият закон в света. Това - който разбира.

Ония противоречия, които се влагат в нашия живот, те са изпитания на разумността, която работи в нас, за да ни подига. Бог не обича да губим благата, които Той ни е дал. Най-голямата неприятност, която можем да Му причиним, то е да изгубим едно благо, което Той ни е дал. Досега Той никому не е позволил да изгубят неговите блага. Няма в аналите на небесната история, нито на небето, нито на Земята, дето едно Божествено благо да се е изгубило. Много блага има спрени, но да се изгуби - никога! Следователно ние никога не трябва да губим Божествените блага, които Той е вложил, всяка дарба, всяка добродетел, която Той е вложил.

Сега ви говоря от човешко гледище. Философски може да се говори малко по-другояче. Човек не трябва да занемарява, не трябва да губи тия дарби. Целият негов бъдещ процес, неговата деятелност, неговите добри състояния, силата му зависят от тия блага, които са вложени в неговата душа. Човешката мисъл в туй отношение е велика сила. Наблюдавайте в себе си: всичко, каквото сте казали, то става. Някой път ви сполети голяма беда. Една мисъл ви мине през ума и казва: “Ще мине туй”. Не се мине ден-два или месец, и мине. Като сте подкрепили тази истина, ще мине и минава. Болен сте, казвате: “Ще оздравея!”- и оздравявате. Някой път казвате “Няма да оздравея” и така става, не оздравявате. Чудите се защо не оздравявате. Защото вие поддържате една отрицателна мисъл. Бог не ви е направил да бъдете инвалид. То не е нещо за славата Божия, когато сте инвалид. Когато оздравявате, е за слава Божия. Когато си умен, когато си здрав, то е за слава Божия. Когато си глупав, когато си инвалид, каква слава ще има? Но понеже разумният живот сега е потребен, онова близкото, което вие трябва да направите, което зависи от вас. Може да сте до границата на една невъзможност да подобрите вашето положение. (Ние вземаме това само за изяснение.) Вие се намирате в едно критическо положение - в една болест. Викате десет души лекари, казват: “По никой начин не можем да Ви помогнем. Според нашия начин, който знаем, ще си заминете за оня свят.” Всички лекари не ви излекуват. Ти казваш: “Аз няма да си замина! Има нещо повече от лекарите, аз ще живея.” Няма да кажеш: “Мене ми се иска да живея”, но ще кажеш: “Аз ще живея, каквото и да стане, ще живея.” Не се минават 5, 6, 10 деня, веднага ще стане едно чудо във вас. Този човек възкръсне. То е Божественото във вас, Което заговаря. Когато този глас заговори, ще оздравееш. На първия човек Бог каза. То е Божественият глас.

Когато Господ говори, слушайте Го, защото в човека има два гласа. Засега вие сте се научили да познавате другия глас - на изкусителя, на черния адепт. Дойде Господ и казва: “Бъди честен,

справедлив!” Казваш: “Трудна работа.” Дойде изкусителят, казва: “Тук пооткрадни, лесно ще си уредиш. После ще правиш добрини, ти човек ще станеш.” Ти откраднеш, но веднага намериш затвора. Законът казва: “Няма да убиваш, понеже всички неща Аз съм създал.” Дойде изкусителят, казва: “Колкото повече хора убиеш, толкоз по-добре. Ще ти турят кръст. Ще идеш на войната, ще станеш генерал.” Ти идеш на война и там намериш своята смърт. След туй ще ти турят паметник и ще пишат: “Тук почива един голям генерал.”

Голямо изпитание беше, когато Господ на добрия човек каза: “В който ден ядеш, ще умреш.” Дойде изкусителят и каза: “В който ден ядеш, като Бога ще станеш.” Но ето, от 8000 години станахме ли като Бога? Буболечици станахме, страдание след страдание. Научете се най-първо на онова положителното. Бог каза на първия човек закона. Сега ви казвам: Бог ни изпитва по два начина. Господ каза на Адама първата заповед в отрицателна форма: “От туй дърво няма да ядеш.” Сега Той туря заповедта в положителен смисъл: “Ще обичаш враговете си.” Първия път ние казваме: “Невъзможно е да не ядем; ще ядем от туй дърво.” Сега казва: “Яжте.” Ние пък казваме: “Няма да ядем” - обратното. Казваме: “Защо трябва да любим Бога?” - Понеже първия път си Го мразил. Моисей е казал да мразиш врага си, пък аз ви казвам: Любете враговете си. Ти няма да мразиш себе си, в душата си няма да мразиш. Казваш: “Какъв човек съм?” Няма да говориш така. Защото така като говориш, ти се произнасяш като критик за онези дела, които Бог е създал, [че] нищо не струват. Ако ти се произнасяш за своите постъпки, то е друг въпрос, имаш право. Но за себе си, че не си одарен, че някак несправедливо са постъпили спрямо тебе...

Ако искате да подобрите вашето положение, вие казвате: “Ние сме религиозни хора, ние вярваме в Христа.” Нищо няма да ви ползува, няма да ви помогне туй верую. Силата, която децата имат, ако остане и като станат възрастни, те ще бъдат хилави. Тази сила трябва най-малко десет пъти да се усили на младини до пълната

възраст и после у стария човек отслабне. Ние като остареем, станем като малките деца. Малките деца и старият си приличат. Малките деца и старите искат да им се помага, да им се услужи. Той върви с тояжката, разказва своята история, иска да му донесат вода. Той да каже: "О, дядовото, остаряхме вече." След това той да разказва своята история: "Не сте вие патили като мене." Че, какво е патил? Какво ще разправя този дядо? Ще ми разправя как е тропал на хорото до някоя мома, как е ходил, как се е оженил, колко деца е имал.

Та, наскоро разправям, че човек няколко пъти се жени в живота си и няколко пъти умира. Като го хване треска, той е годен. Като го хване тежка болест, той е женен. Други болести като дойдат, народят му се деца. Започва да ги кръщава с едно име, второ, трето. След туй напуснат го болестите - развенчае се, и годеж, всичко разваля, и децата изпъди, пак е готов за нови. Някой път се разболее наново - промяна на състоянието.

Що е женитбата? Ти вземеш една жена и мислиш, че си женен. В какво седи женитбата? Казваш: "Оженен съм." Туй ли е женитба? Жената казва: "Слушай, досега ти си ходил с други жени, [вече] няма да ходиш, само мене ще гледаш. Вечерно време преди до десет не си се прибирал. Ако си човек, след 6 часа да си тук." Питам: Каква разлика има, като пуснат някого от затвора? Казват му: "В 6 часа в затвора ще бъдеш, ако не, втори път не те пущаме!" Каква разлика има туй ограничение? Най-първо, за такава жена аз няма да имам високо мнение. Защото, ако аз съм безчестен човек, който не живее добре, и най-добрата жена да взема, пак няма да живея добре; ако съм честен, нямам нужда от контрол. Законът е все същият.

Ние някой път контролираме Божествените постъпки: де Господ е направил право и де Господ не е направил право, дали отиваме право. Нямаме право ни най-малко и си изгубваме мира. Не искам да хвърлям упрек на вашите възгледи ни най-малко, но има известни възгледи в живота, които не носят никаква критика, те носят големи пакости. Те са атавизъм, това е атавизъм на цялото човечество. Те са

недъзи, от които трябва да се освободи цялото човечество. Вземете недъга подозрението, ревността - как ще се освободите? Имаш слуга, изгуби се нещо вкъщи и веднага казваш: "Слугата е!" Намериш изгубеното, казваш: "Направих погрешка." Изгуби се друго, пак хванеш слугата. Питам: Де е това да зная, че моят слуга не може да краде, да зная, че тази вещ не може да се изгуби? Ако си в Европа и минаваш границата, ще ти отворят куфарите, да не би да носиш нещо забранено. Формалности са това.

Казвам: Не сме дошли до онова положение ние да се познаваме. Познаването в света е най-хубавото нещо. Ние сега се опознаваме. Държим в ума си най-лошите работи. Ние бягаме от обществото. Ако ще имаш приятел, който ще бъде спънка, няма смисъл. Трябва да зная, че всичките приятели, които природата е турила за приятели, те са помощници в нашия живот. Много хора срещаме и не обръщаме внимание. Срещнеш един човек, може веднъж да го срещнеш, той оказва известно влияние върху вашия живот, не е нещо случайно. Всички хора, с които имаме среща, аз говоря съзнателно, за всички умни хора, те са едно цяло. Това е Божествен език, това е помощта, с която невидимият свят, или разумният свят, помага на слабите в света. Колкото повече помощници имате в света, вие ще бъдете силни.

Туй е същият закон: когато целият човешки мозък функционира правилно, всички чувствува и способности са нормални. Но когато някои способности са в бездействие, а само някои работят, този човек е неразумен. Казвам: Не трябва да се хвалим с нашите добродетели. Когато човек се хвали в света, той трябва да има всичките добродетели в себе си. И има ги човек. Трябва да започне с оная дарба, която има. Всеки от вас трябва да има на физическото поле една дарба, която да развие.

С религиозните работи много хора се спъват. Религиозният живот в едно отношение помага. Когато се молят, хората принасят полза, но някои хора от сутрин до вечер се молят само за себе си.

Такава молитва няма сила. Това не е живот. Ония молитви са в света, когато ние работим за общото добро, за доброто, което Бог е направил, работим едно с Бога. Или казано в кратък смисъл: Да се изпълнява волята Божия. Не тъй, както е писано в книгите, но има един закон, по който може да се изпълнява волята Божия.

Сега да ви приведа един пример, за да ви обясня мисълта си. Считам, в света има три занятия, на трите свята. Най-първо да бъдеш каменар, на физическия свят да бъдеш градин и да правиш прозорци. Това са най-хубавите занятия, с които човек може да оправи живота си. Като ти дотегне макенарството, промеждутъчно изкуство е керемидчилъка, да правиш керемиди. Всеки човек има отвращение от калта. Всеки, който донася кал, сърдиш се. Казвам: Трябва да правиш керемиди, да не се сърдиш. Един ден видиш калта, от която може да се правят керемиди, възлюбиш тази кал и започнеш да правиш керемиди. Опечеш ги и след туй искаш да станеш щедър, търсиш мущерии*. Тия хора взимат твоите керемиди, покриват си къщите. След туй пречупят се и започне да тече къщата. Казват: "Не зная какво стана с твоите керемиди, започна да тече." Започнеш да мислиш какво подобрение може да направиш. Казваш: "Чакай да направя хубави керемиди на тия хора; и 20 години като са върху къщата, да не се счупят!" Това е безкористие в тебе, то е подобрение. Казвам: Ако нашите керемиди, които сме направили на физическото поле, с които хората си покриват къщите, почнат да текат, питам: какъв спомен ще оставим? Ще оставим само един гроб с надпис, че тук почива еди-кой си верующ православен или евангелист, или окултист, или теософ, или учен човек, или поет и т.н. или млад, или стар. Това е човешката страна.

В нас трябва да се пробуди съзнанието. Ние седим пред вратата на великия свят, толкоз велик, че този живот, който сега имаме, ще се струва крайно нищожен. Ако дойдем до този, новия живот, казваме: "Как сме живели?" Ние се чудим как сме живели. Светът мяза на болница с най-лоши болести. Даже и най-здравите колко болести

имат, които ги измъчват! Не съм срещал едно лице спокойно, тихо да гледа. Тези, които идат, те са хора пак на света. Знаете по какво се отличават? Аз ще ви ги опиша. Един ден и вие ще бъдете такива. Аз ги наричам: това са съвършените хора на Земята. Ти като идеш, той те пита какво искаш. - "Глава ме боли." Той махне с ръка и главоболието изчезне. - "Беден съм." -"Какво искаш?" - "Пари." Той има и веднага даде. Каквото искаш, дава. Всичко се урежда. Ако влезете в този свят, от какво ще се оплаквате? Една съвременна жена се оплаква от мъжа си. А той е цял светия. Някоя майка се оплаква от сина си, от дъщеря си. Той махне, върне се детето, всички деца прегръщат майка си. Някой учител загазил с учениците си. Като се върне, всички ученици го посрещат. Това са съвършените хора. Вие ще кажете: "Защо не го правят сега?" Защото не сте отишли при тях. Всички трябва да отидете. Кажете: "Моля да ви представя моя мъж." - "Защо?" - "Да стане като тебе."

Казва Писанието: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш." Казвате: "Всичко може, но съвършени като Бога, то е невъзможно за нас. То е голямо нещо." Бог е, който дава малките работи на всички. Той е внимателен, услужва. Съвършен ще бъдеш, ще внимаваш, ще се справяш с всичките мъчнотии. Казвате: "Какво трябва да правим на Земята?" Какво трябва да се прави сега? Остава само едно нещо. Вие ще ми кажете: "Кажи ни това нещо." Аз може да ви кажа само при едно условие: ще ви повикам всички на едно голямо угощение. Без ядене и пиене не може да стане. Но аз ще ви го кажа отчасти: Да обикнете тези, които Бог обича. Тази мисъл да седи в ума ви. Да обичате тъй, както Бог обича. Дръжте тази мисъл, каквото и да е. Ще намерите по-голям смисъл да се окуражите, да се добие един вътрешен характер, да добием нещо положително. Защото засега нямаме нещо положително на Земята. Не че нямаме положително. Христос учи много положителни неща, но не Го разбраха. Моисей учи, светиите учиха. Който и да дойде, все остава нещо неразбрано. Нека остане неразбрано. Майката е неразбрана, учителят е неразбран,

съдията е неразбран, подсъдимият е неразбран, всички. Ние се намираме в един свят, дето хората не са разбрани. Онези, които са разбрани, те са щастливи. Тебе те разбират. Ако ти си разбран, ти ще бъдеш щастлив.

Но най-първо ти трябва да разбираш Бога, да познаваш гласа. Като го чуеш, веднага да се спреш. Вървиш из пътя, имаш една мисъл, чуеш гласа Му. - "Адаме?" - "Слушам, Господи!" Говори, а ти се скриеш под някой храсталак. Всеки в себе си да слуша! Не може ли да слушаме, не може да имаме никакво съгласие. Докато не можем да слушаме обединителната нишка, този глас, който обединява всичко... Както водата обединява, както твърдата почва обединява, както светлината обединява, така и Божествената Любов обединява. Това е реалното, това е мощното, това е онази магическа пръчица, която трябва да се научите да я махате. Тази ваша магическа пръчица знаете ли къде е? Езикът! "Кости няма, кости троши." Да кажеш сладка дума навреме! Трябва да знаеш, че сладката дума, която казваш на друг, ще се върне и горчивата дума, която кажеш на другите, ще се върне при тебе. Всяко нещо, и добро и зло, се връща при онзи, от когото е излязло. Тъй да бъдем с нашата магическа пръчица - като махнем, да знаем, че всичко ще се върне при нас.

Ще изучавате себе си, ще изучавате онзи глас, който говори. Два гласа са ясни: единият внася размирие, другият внася мир, внася растеж, здравина, сила, богатство. Другият внася обратното - сиромашия. На Божественото се дължат всички хубави работи. Всички лоши работи в нас се дължат на другия глас.

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

1-ва неделна беседа, държана от Учителя на 1.X.1933 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

НЕПРЕРИВНИТЕ ПОСТИЖЕНИЯ

Отлично време. Слънце грее, светло.

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета само една част от 15-а глава на Първото послание към Коринтяните, от 35-и стих до края.

"Ще се развеселя"

Има две неща, които занимават практическия човек, или човека на съвременната култура, човека на XX век. Първото, което го занимава, то са постиженията. Всеки един човек иска да има известни постижения. Вторият въпрос е произходството на човека. Има един вътрешен подтик. Във всички същества, малки и големи, съществува един подтик. Това се нарича един Божествен подтик. Не че е нещо разбрано, то е нещо неразбрано, но туй, което за нас е неразбрано, то осмисля всичко. Ти се стремиш да постигнеш нещо, без да знаеш защо. Но след като постигнеш нещо, разбираш защо си го постигнал. Знанието е потребно заради нас. Малко знание ни трябва, не много. Многото осакатява, малкото се благославя. Може да ти турят цял един турски гювеч с ядене на масата, но щастието не зависи от големия гювеч. От малкото. Може да ти турят цяла една тепсия с баклава или баница - пак същото. Не седи в многото, [а] в малкото, сладкото, което можеш да възприемеш. И другото е подобно, защото малкото носи качествата на голямото.

В обяснение на тия работи има една опасност: че като се обясняват нещата, хората не мислят и не искат да работят и стават

фаталисти. Аз наричам фаталист всеки, който чака нещата да му капнат. Турците имат една поговорка, казват:

"Ако е късмет, на крака да ми дойде." Прав е човекът. Ако е късмет, то е така, ще дойде късметът. Късметът иде. И те са прави в едно отношение: че туй, което ми е късмет, ще ми дойде на краката и оттатък ще мине. Та въздухът не иде ли при краката ми? Щом отворя вратата си, иде, той сам влиза, не го каня с девет бъклици. Светлината, и тя иде вътре. Тъй щото, турците са взели, във физическия свят малко се изменя този закон. При другото ние трябва да поставим малко труда. Ако не разбираме работите, ние се трудим, а когато разбираме, то е работа в живота, тогава работим.

Сега, постижението. Всеки един човек не трябва да убива постиженията в себе си. Той трябва да го държи високо, като една прицелна точка. Постижението, то е един висок връх. Това е като стимул. Този стимул защо трябва да го държи? Този Божествен подтик не го угасвайте. От него зависи вашето щастие. Той като угасне, всичко изчезва и се обезсмисля. Може би ти някой път искаш да угасиш своя подтик. С туй угасваш живота. И тогаз ще дойде страданието на вас. Туй има отношение в сегашния живот, не до бъдещия.

Някои искат да знаят какъв ще бъде бъдещият живот. Бъдещият живот ще бъде точно такъв, какъвто е сегашният живот. И сегашният живот е точно такъв, какъвто е бил миналият. В миналото какъвто е бил човек. Защото има два произхода в света. Човек има две естества. Ако вие искате да знаете какъв е произходът на естествения човек, има едно обяснение. Ако искаш да знаеш какъв е духовният произход на човека, има съвсем друго обяснение. Естественият човек се отличава с една крайна слабост. В него има устойчивост временна. Най-силният човек, най-богатият, след години пропада, изчезва силата и богатството му. Даже и най-големите планини, които са потъвали и изчезвали, и сега не може да се каже кои са причините. И съвременната наука не може да обясни кои са причините за

потъването на някой континент и кои са причините за отклонението на земната ос на 23 градуса. Всъщност всичко туй е обяснено по един механически начин. Има теория за това, но остава един промеждутък. Има нещо недообяснено.

Вие казвате: "Какво отношение има земната орбита?" Има отношение към нашия гръбначен стълб. И той е отклонен от своята посока на 23 градуса. От центъра на нашия гръбнак е отклонен на 23 градуса от земния диаметър. И всичкото наше нещастие иде оттам. Ще кажете: "Откъде накъде земната ос да има отношение към гръбначния стълб?" Ще кажа: гръбначният стълб се е приспособил към земната ос. А когато земната ос се изправи, и гръбначният стълб, и той ще се изправи. И ще се приспособи към [нейните] условия. При добрите условия ние ставаме добри и при лошите условия ние ставаме лоши. Това е относително. Туй твърдение не е абсолютно. Но при лошите условия. (Една греда в салона се наклони и един брат я изнесе навън.) Туй показва, че светът има нещо, което е подвижно, не е устойчиво. Тези неща показват механическия свят, който един ден ще премине и ще остане само този стълб. (До гредата има един мраморен стълб.) Той е важният, той е стабилното. Туй показва, че в нашия свят има неща, които са такива греди. Те са временни, ще преминат.

Но да се повърнем към основното, което е необходимо за сегашния живот. Всеки един човек трябва да има постижения. Беден или богат, учен или невежа, всеки човек трябва да има известни постижения. И ако кажем, че нищо няма да постигнеш, това не е вярно. То е относително така. Но всеки човек, в каквото и да е отношение, има известни малки постижения, които за природата важат. Понеже всичките форми, които тя е създала, те си имат предназначение за самата нея. Не каквото ние мислим. Предназначението на човека не е фатално, но това, което извършва човек, то остава негово постижение. В туй отношение природата е крайно справедлива. Аз употребявам "природата" не като учените

хора, давам малко по-друго значение. Крайно справедлива е тя! Всяка придобивка на човека тя спазва за самия него, понеже е приятно той да си има нещо придобито, върху което той да живее. Трябва да имате цел. Тя иска всички да бъдат щастливи. Вие ще кажете: “Защо хората да са нещастни?” Това е едно вметнато предложение. Ти мислиш, че си нещастен.

То е само ти така мислиш, че си нещастен, а всъщност не си. Дойде един ваш приятел и каже: осъдили ви на 20 години затвор. Веднага ти се схумиш. Дойде друг и каже: не тебе, другите осъдили.

Та, често в света ние страдаме от известни пред[по]ложения. Сиромахът страда, понеже мисли, че е сиромах. Ако той знаеше ония, скритите богатства, които има в себе си, щеше да си накриви шапката, както жените сега си накривяват шапките. Едно време мъжете си накривяваха шапките, сега гледам - жените. Казвам: “Браво!” На някои им се вижда чудно, как тъй тази жена ходи с накривена шапка. Тя иска да каже: “Не му се грижа!” Турчинът казва: “Какво му мислиш? На хилядата половината е петстотин.” Сега, това, пак вметнато. Ще кажеш: “Какво отношение имат жените?” Жената като форма. Аз не засягам жените. Думата “жена”, то е псевдоним. Някой си граф ходи с псевдонима на жена. А същината на жената е, когато тя минава за дева. И тогава казват: “Той подивял!” Аз бих желал всичките жени да подивяват. Див станал той. А деви в санскритски език, това са служебните духове, които имат известна интелигентност и помагат на човечеството. Те са от среден род. Не вземат участие ни към жените, ни към мъжете, спомагат еднакво. За тях мъже и жени са еднакви, не гледат, че един е жена, а друг - мъж. Тогава вие ще кажете: откъде именно е изпъкнало туй различие между мъжа и жената? Много естествено. Откъде изпъква различието между майката и детето? Откъде изпъква различието между слабия и силния? От самия него. Фактът е, че детето, което е слабо, в дадения случай е слабо и силният е силен.

В природата съществува една постоянна промяна. Физически слабите неща винаги си остават слаби, но органически слабите неща не остават едни и същи, а стават силни. А психически съвсем другояче седи въпросът. Има три положения: едно физическо, едно органическо положение и едно психическо. Та, когато се разглежда животът от тези три положения, може три различни заключения да извадим. И който не разбира тия различия, той всякога ще попадне в едно погрешно схващане. Например: съвременното гадание, врачуване и пророкуване, те са различни. Гаданието е едно предположение. Гадаят и животните. Едно куче, и то гадае. Като те види, то гадае какви са твоите намерения. И при всяко твое движение те държат предвид: как се движиш, какво [положение] ще вземе ръката ти, какво положение ще вземе тялото ти. Вече това животно вземе известна стратегия спрямо тебе. Те имат известна опитност. Врачуването една степен е по-високо, по-научно. А да пророкуваш значи да разбираш законите. То не е нещо произволно.

Та, казвам: Някой път, за да се познае човешкият характер, от него трябва да отмахнеш три обвивки. Онзи, който не разбира, три обвивки трябва да се премахнат, за да дойдеш до същността на човека, т.е. трябва да отстраниш всичките ония физически влияния, от които той се влияе. После ще отстраниш чувствените неща. И от тях да не е заинтересован човек. После, от един човек трябва да отделиш онова, което той физически иска да постигне; чувстването, което иска да постигне - и това да отстраниш. Той трябва да бъде независим от това, което иска да постигне. Само тогаз той може да бъде гадател. Човек, който иска да бъде щастлив, сам от себе си трябва да отстрани тези неща, не съвършено, но той да бъде независим от тях до известна степен. И той сам може да бъде гадател. В човека има едно вътрешно огледало, в което той сам може да види каква е съдбата му. Та Христос сам си виждаше съдбата. И Той си знаеше какво има да стане с Него. И казва: "Затова дойдох в света!"

Страданията са само един вътрешен изпит за знанието на човека, човек да се познае колко е силен. И страданията пропорционално се увеличават съобразно нашата интелигентност. По-интелигентните хора страдат повече, по-неинтелигентните страдат по-малко. Страданието зависи от чувствителността, от вътрешното възприятие. Някой път някое животно страда, но неговите страдания не са психически, морални. А физически лесно заздравява раната [...] На човека с години остават, в него има работи и той преживява страданията си.

Сега да се върнем към предмета, към постиженията, които човек иска в света. Най-първо, вярвайте, че вие може да постигнете нещо. Дали си ти млад или стар, без разлика е това. Защото твоите постижения в младостта ще имат един резултат, а постиженията в старостта ще имат друг резултат. Тогава, ако в младостта си ти не можеш да постигнеш някои работи, радвай се, ще ги постигнеш в твоята старост. А пък ако в младостта ги постигнеш, пак се радвай. Без разлика е това. Най-първо нещата трябва да се поставят на място. Някой казва: “По-добре страданията в младини.” А в старини, те подразбират, [че] в старини човек ще бъде по-слаб. Не, без разлика е! Не че в младини трябва да бъдеш по-щастлив, а в старини по-нещастен.

Тия нещастия ние ги създаваме индивидуално и обществено. Майката най-първо ще създаде всичките нещастия на своите деца - синове и дъщери. Зависи като зачене, какво е било нейното състояние. И после и дъщерята, и синът не могат да се освободят от тия внушения. Винаги той ще има тия мрачни мисли. Даже когато са най-щастливи, тя казва: “Има нещо.” А майката може да внесе в ума на сина и на дъщерята една отлична мисъл, че и при най-големите нещастия да каже: “Ще се оправи тази работа!” И оправя се. Защото постижението действува. Ако не се оправят нашите работи, някой път ние мислим: “Няма да се оправят!” И действително не се оправят, когато не постъпваме съобразно с пътищата, които природата гради.

Тя ги гради по един много разумен начин. Ако ние сме чувствителни, внимателни към нейните внушения, ще имаме и нейното упътване.

Аз по някой път се учудвам на българските овчари. Има някои, които са запознати с метеорологията, че знаят с месеци напред какво ще бъде времето. И много пъти техните данни се различават от данните на метеорологията. Барометърът показва, че ще се оправи времето, а овчарят казва: "Ще се развали." И каквото каже овчарят, става. А пък каквото каже барометърът, не става. Аз съм ги питал откъде знаят това. Те казват тъй: "Роден съм аз с това." Той го наследил от дядо и прадядо. И прави са те. Наполовина ми казват истината. Унаследено е, но има нещо, което те не знаят. Защото щом го каже, той ще изгуби знанието си. Пък и аз не отивам по-надалеч. Не искам той да си изгуби знанието, човекът. Аз зная причините, няма какво. Причините зная защо той познава времето.

Когато някой човек се качи на някой висок връх и вижда хоризонта, аз зная защо го вижда. Защото е горе на планината. Ако не вижда, пак зная причините - защото е долу в долината. За мене тази работа е ясна. И казвам: Този човек има постижения. Постижение значи да се качиш на най-високия връх. Но не да седиш там. След туй пак да слезнеш в долината, с данните, които си добил. И казвам: И ти ако се качиш, ще бъдеш като него, а ако слезеш, ще бъдеш като втория. И даже у всинца ви има предчувствие. Всичко може да стане в малък или голям размер. Всички имат предчувствие за онова, което има да стане. Даже някои знаят, предчувствуват 10, 15, 20 години, че работите им ще се оправят, че ще постъпи в училището, виден човек ще стане. А някой път той чувствува, че работите по средата някъде ще се забъркат.

И мене ми разправяше един познат евреин, млад. Той ми разправяше така: "В ума ми се загнездила една идея: да се изповядам. Аз го считам това фатализъм, глупаво." Той беше с такива теософски вярвания. Казва: "Глупаво ми се вижда, но една мисъл не ме напуща. Мисля, в който ден се оженя, работите ми ще тръгнат назад и ще ме

убият.” - “Тогава не се жени.” - “А нещо ме кара да се оженя.” И действително този човек се оженил. И стана така както той мислеше. Като се ожени, работите му тръгнаха назад и го убиха. И той ми разправя: “Не знам откъде е това, дали от моите прераждания от миналото е останало нещо.” Казвам: “Ще провериш.” Този човек предвижда съдбата си. И благодарение, че той предвиждал. И предвиждаше, но сам не вярваше в това, което предвиждаше. И благодарение, че някой път ние не вярваме. Защото ако вярваме във всичко това, което предвиждаме, той, животът, може би щеше да бъде по-тежък. Някой път се явява едно малко колебание. То е пак за добро.

Сега, туй чувство е дадено не за страдание. То е едно чувство, което сега се развива у нас и за бъдеще ще носи нашето благо. То е създадено за хубаво у човека. По някой път това чувство може да ни причини и малко вреда, но за това не трябва да му се сърдим.

Та, казвам: Сега постиженията в света какви трябва да бъдат? Най-първо могат да бъдат от физически характер - по отношение на външните богатства. Могат да бъдат от духовен характер - по отношение на придобивките на нашето тяло, чувствува и нашите способности. А могат да бъдат и от Божествен характер - придобиване на онова знание, от което да знаем съдбините на цялото човечество. С всички хора да сме свързани. Това е хубавото, красивото! Да вземеш участие в живота на цялото човечество, да вземеш участие във всичкия живот. Ти живееш с живота на всички хора. Благото на всички хора е и твое благо. И техните страдания са и твои страдания. И твоето благо е и тяхно благо. Но туй може да стане само като минеш през двете състояния. И сега често, като минаваме през първото състояние, през физическия свят, то е най-трудното постижение. Всички хора не могат да бъдат богати. Няма условия. Колко хора милионери сега може да има в света? Много малко хора може да има, в сравнение с колкото хора има [бедни].

По отношение на вътрешните придобивки, на вътрешното богатство, почти за всички хора може да има условия. Всеки може да

подобри условията на своето тяло, защото има външни условия за това. Че, ти може да измениш своята съдба със своите схващания. Вие не може да видите - как да ви покажа как може да измените вашата съдба? Щом във вашата съдба има нещо, което ви смущава, вие се демагнетизирате и ставате нервен, сприхав, нетърпелив и се изпоядате. Навсякъде каквото хванете, чупите, хвърляте. Нетърпелив сте. При такъв един характер, даже и способен да е човек, и хората казват: "Има бамбашка* характер!" В краен случай могат хората да ви търпят.

Но може да измените вашата черта, може да измените характера си. Като почнете да дишате, вие ще внесете повече въздух и ще добиете повече търпение. И хората ще ви обикнат. Какво ви коства да дишате три пъти на ден, да възстановите вашето нормално дишане? Какво ви коства да вложите туй богатство у себе си? И тогава хората ще ви обикнат повече. Тогава ще имате във вас и повече излишна енергия, която да предавате. Защото хората обичат повече един човек, който има повече енергия и може да предава повече от себе

си, отколкото онзи, който взема. В дишането, както това се изнесе в западната култура, в Америка, в Англия, Германия, се родиха ред школи за дишането и се яви цяла една галиматия такава и много хора подлудяха от това дишане. В Латвия сега наскоро някой се занимавал с дишането. Но той целия ден се занимавал с дишането и набрал толкова много енергия, че разстроил цялата си нервна система и ме пита какво да прави. Казвам: Ще намалиш работата си. Много си работил. Ти си се пресилил с дишането. Нищо повече! Ти ще започнеш 5, 10, 15, 20 минути най-много. А пък [с] 4, 5 часа дишане ти ще пресилиш дробовете си. Малко се изисква от дишането. И после, умът ти да е концентриран в една чиста, възвишена мисъл. Работите ти ще се оправят, защото щом ти се хармонизираш, в света има една хармонична среда, ти ще се привлечеш към нея и условията ти ще се подобрят.

И когато отидете при някой гадател, някой път е чудно, че тези гадатели знаят какви промени стават в живота. Той може да ви предскаже това. Но тези промени стават. Кога? Гадателят казва, че стават промени. Гадателят казва: “На 35 години твоят живот ще се промени.” Но той главното пропуща. На 35 години този човек, на когото положението му ще се подобри, той ще се ожени за една жена, която ще му въздействува хубаво и у него ще се урегулира дишането. Или в 35 години той ще влезе в един университет, ще срещне един професор, който ще го обикне, и ще се повдигне неговата мисъл. На 35 години ще се срещнеш с едно живо същество, към което ти ще се присъединиш, и всичките ти работи ще тръгнат. Ще се образува най-хубавото - една хармония. С други думи, ще се срещнеш с един човек, който ще ти подействува по-благоприятно. Значи това не са механически работи. Ти казваш: “На 35 години ще стане нещо!” Не вземаш в съображение, че ще дойдат живи същества, които ще работят за твоето постижение, за твоето преуспяване. Ще дойде едно същество, което ще подкрепи твоя проект в света - хубавото, красивото!

Всичките постижения, които ние имаме в света, каквито и да са те, все трябва известни хора да се концентрират, да се координират, да ви съдействуват в този път. Бил поет, или философ, или музикант, или каквато и да е работа, все трябва да имаш едно вътрешно чувство, едно вътрешно подбуждение от някое живо същество, което да те тласне в тази посока.

Затова старайте се най-първо да имате най-малко един добър приятел. И да ви кажа как да си избирате вашите добри приятели. В старо време, тази формула, която аз ще ви кажа, 20 години трябваше да седите в школата в Египет или във Вавилон, за да ви я кажат. Като срещнете един ваш приятел, най-първо ще го обикнете. И туй го знайте. В този ваш приятел ще намериш една добра черта, която да е постоянна, винаги да я държиш в ума си. Понеже тази черта ще постави една основа между него и вас. Най-първо - Любовта, след туй,

щом намерите тази основна черта в характера, след туй ще се постараете в едно успокоително състояние да погледнете дали с този ваш приятел ще може да работите или не. Щом вашият ум е тих и спокоен и сърцето ви е тихо и спокойно, да знаете, че колкото времето минава, и условията ще се подобряват и ще ви съдействуват за добро. И невидимият свят ще ви помага и всичко ще тръгне по мед и масло механически, но вие двамата ще бъдете в сила да преодолеете на всички мъчнотии! На това се дължи бракът! Затова се женят мъжете. Онова, което кара мъжа да се жени за една жена, не е да образува дом, но той иска да постигне нещо. Мъжът търси една жена, за да постигне нещо. И жената търси мъжа, за да постигне нещо. И то е право. Подигането на човешката душа, подигането на ума на човека и ума на жената, подигането на сърцето на жената и сърцето на мъжа, подигането волята на мъжа и волята на жената, това е смисълът засега в сегашния ни живот. Ако моят ум не се повдига, не се възвишава, не се облагородява и ако моето сърце не се повдига и облагородява, тогава животът няма израз в себе си и [не] може да намери туй хубавото, красивото.

И при това, трябва да седи в ума ви онзи основният закон, че всичко в природата е разумно! Туй не трябва да го разгласявате в света, вие даже не трябва да се спорите по това с хората. Могат някои хора да кажат, че животът има смисъл или няма смисъл - туй да не ви засяга. Всичките възгледи, които природата има, те са прави, но те са относителни. Но във вашето съзнание трябва да седи онази мощната мисъл, че всичко в природата е разумно. А щом сте в съгласие с тази разумност, нещата по кой да е начин ще се оправят. Щом изгубиш тази връзка, тогава работите вземат обратен път и ще се случва обратният процес - ред нещастия, нещастия. И тия нещастия, и те си имат своя край. И в края на краищата пак дохожда разумното. Разумното е пак, което ще оправи нещастията в живота.

Сега аз искам да ви представя нещата не фатално, но онази разумност, която съществува в света и която не е фаталистична. Тази

разумност е тъй: когато аз седна, трябва да бъда тъй разумен, та никога да не преядам. Преяждането е една много лоша черта. Може би на твоето чувство да е приятно, но ти трябва да знаеш, че имаш един отличен слуга - стомахът, и не трябва да го товариш с много излишна работа. Ти казваш: "Стомах е, да мели!" Трябва да му даваш почивка. Този приятел, стомахът, е като един упорит кон и казва: "При тези условия няма да работя!" Ти му дадеш храна, той я изхвърли навън. "Не работя" - казва. И пак не взема. Ти седиш, викаш един лекар, друг лекар, инжектират го, насилят го, но той не работи.

Мене ми разправяше един господин как той се справил със своя стомах: "След като ме лекуваха всичките лекари и ми казаха: "Твоята работа е почти свършена. Тъй, ти отиваш за онзи свят!" и си турих ръчицата на моя стомах и казах му: "Направих една погрешка; за в бъдеще много малко ще ям. Ти да не ме измъчваш тъй вече. Така имам всичкото добро желание!" На стомаха си говори. Изповядал се той на стомаха. Ще кажете вие: действително, то е малко глупаво да се молиш на стомаха си. Но поправи се полека-лека, отива на добро. Взимах малко храна и хубава храна. И поправи се моят стомах! И оттам насетне - казва - аз разбрах онова, разумното. Разбрах, че този стомах бил много разумен! Аз четох много научни книги, но разбрах, че стомахът е цял химик. Знае как се смила храната! Тия клетки в стомаха не били тъй глупави, както аз си мислех. Разбра[х], че те са много учени." Ние мислим, че всичко това върви по един механически начин. Ония същества, които направляват тия органически процеси, казват тъй: "Ти не трябва да злоупотребяваш с тях."

Сега да се повърнем към онзи основния въпрос. Не се самоопределяйте в света, че сте духовни, или религиозни, или учени. Съблечете се от всички тия имена: поети, философи, музиканти. Оставете само едно име - че ти си човек в света. Нищо повече! Едно разумно същество, което трябва да живее съобразно с природата. Всички други работи, това са гарнитури. Например пишеш стихове.

Това е гарнитура. Че си музикант, знаеш само да надуваш тръбата или да натискаш клавишите на пианото с една или друга ръка. Малко смешно е това. Тия неща са потребни, но казвам: това са неща второстепенни в света. Те ще дойдат. Ако ти, човекът, постигнеш онова, същественото, ти ще свириш тъй, както никой няма да свири. И ако ти си онзи човек, ти ще напишеш такава поезия, че ако четеш при някой мъртъв, той ще стане от леглото, дето лежи, и ще възкръсне. Ти като четеш Библията така! Сега се прави възражение: "Къде са ония хора, които са писали?" И да четеш така, както този, който е писал, не можеш да четеш. Можеш да четеш така, както тук е казано. (Учителят чете от Писанието, но тъй монотонно, без израз.) Но какъв смисъл може да има това?

Важното е семето. Значи, апостол Павел иска разумното, по естествения път. "Семето", в него седят всичките основни неща. А човекът, който носи не съзнанието, защото съзнанието още не е човекът, това е външната обвивка в нас. Самосъзнанието произвежда най-големите нещастия. Има философи, които твърдят: да се освободим от своето самосъзнание. Казва: "Ти трябва да умреш!" Че, как ще умреш? Някой иска да се самоубие. Тази работа не става със самоубийство. Да умреш, значи пак да оживееш. Това как ще го направиш, за да възкръснеш? Да се яви туй новото съзнание, туй, което наричаме възкресение. Онзи живот, който изключва всичките страдания и всичките мъчения в света. Защото нашето самосъзнание седи в онази идея, която приготовлява. Нали ние търсим своето бъдеще? Когато ние сме щастливи, и светът е щастлив. И когато ние сме нещастни, и светът е нещастен. Туй е неизбежен закон. Ти гледаш само Божественото, а другите ти са неприятни. А ти [си] господар на туй състояние. Когато дойде болестта, на нас целият свят ни се вижда неприятен. Ти да бъдеш обект. Казва[м на] някой човек: "Ти трябва да бъдеш обективен. Да бъдеш извън болестта. Тази болест да бъде без да те засяга."

Трябва да бъдете като Самсон. Казва им: “Ако ме вържете с едно въже.” И те мислели, че той е слаб. Но той се по[за]смял само, поразтворил си само ръцете, като го завързали, и въжетата се скъсали като прегорели. Правили са различни опити с него. И после го предала неговата възлюбена, жена му. Тя почнала да му плаче, казва: “Кажи ми къде е твоята сила? Къде е твоята тайна?” И той казал: “Не си ли отгадала?” И най-после казал, че всичката му сила седяла в космите му. В дългите му косми. И казал: “Ако ми се отрежат космите, аз ще загубя всичката си сила.” И тя издава това.

Жените са по-умни, затова не си режат космите. Апостол Павел казва мъжете да си режат космите. Защо Павел казва това? Апостол Павел да ме извини за това. Право е казал той, но защо той е прав? Понеже мъжът е станал по-силен отколкото трябва и трябва да си поотреже космите, да поотслабне малко. А сега гледам, някои жени, почнали са да си режат космите, станали са жени силни. Която жена е станала силна, да си реже космите. То не е много научно доказателство, но всеки може да опита. При дългата коса винаги човек има добро разположение на духа. Ако е дълга косата, жената като си гледа дългата коса, є е приятно. След като си отрежеш косата, ставаш по-активен, но ставаш и малко по-сприхав. И при това космите са цял един трансформатор. Всяка една нишка е пълна с електричество вътре. Цялата коса, това са проводници на електричеството, което е вътре в мозъка. Че излишното електричество трябва да мине през космите или да са предаде в атмосферата навънка. Космите са един трансформатор: предаване и приемане на електричество. Трансформатор са за енергията, която се предава отвън. И когато туй електричество не върви правилно, тогава се осакатява нервната система. И човек става неврастеник.

И тогава онзи, който е неврастеник, едно правило мога да ви дам, може да се ползувате от него. Който е много неврастеник и е много нервен, да си кваси космите по три пъти на ден. Защото водата е добър проводник на електричеството. Той е събрал повече енергия

отколкото трябва. Не че изведнъж неврастенията ще изчезне от него. Но неврастенията се дължи на едно подпушване на човешките чувствува. И тия чувствува се превръщат на една динамическа сила, които се изразяват в ума и излизат навън - чрез космите се проявяват. И чрез водата можем да си помагаме. Водата можем да употребим като едно средство. Но палиативно да си помогнем.

А сега за постижението. Тия работи са необходими. Човек не трябва да бъде неврастеник! Той трябва да има едно самообладание. Че се е развила неговата нервна система, че е повече чувствителен, то е един добър признак. А че не влада своята нервна система, то е един недъг. И то е хубаво. Щом си нервен, хубаво е, държиш съзнанието си малко будно. Дойдеш някъде, тук, под лъжичката ти каже нещо: "Кажи нещо де, кажи!" Ти чакай. Ако няколко души говорят, ти остани най-после да си кажеш думата. Самообладай се известно време.

Аз каквото и да ви кажа, аз го зная, вие пък ще си правите което знаете. Вие ще си кажете: "Кой знай дали е вярно или не!" Не, аз говоря това за себе си. Само аз ще се ползувам. Всичко, което вие няма да използувате, аз зная един закон - всичко това, което вие не възприемете, не го използувате, аз си го събирам назад. Пак го използувам. Аз ви го давам и което не може да използувате, аз пак седна да работя. Взема го и го обработвам. Божественото никога ние не оставяме да се изгуби.

Та, казвам сега: Най-малкото правило, което ви казах, е да си намерите вашия приятел. И после за самообладанието и водата. Ще си квасите главата с вода, в която да няма абсолютно никакви утайки. Вземи най-хубавата чиста вода, може от горе, от планината, от чистия извор да я вземеш, а не каквато и да е вода или застояла вода от кладенеца. Изворна вода! Ако искаш да правиш опит. Опитите трябва да стават всякога с най-чистата вода.

Та, казвам: При сегашните условия, тъй както се намираме в света, нас ни трябват само някои основни правила, за да преодолеем

някои мъчнотии. Понеже хиляди препятствия има, които ни изваждат из релсите. Най-първо, вестниците пишат: Еди-кой си се самоубил, една къща изгоряла, това станало, онова станало. Снощи аз ставам към среднощ, около 1 часа, слушам викане, кряскане. Една жена вика и мъжът вика, силно кряскане се чува на два, на три километра оттук. Това е разбиране. Жената вика и мъжът вика, и двамата викат. Но тя, която викаше, беше млада, според гласа считам на 22-23 години, а другият глас, който викаше - мъж на около 45 години. Той има дебел глас, заповеднически, а тя - на креслив човек. Тя сал току вика майка си: "Олеле майчице, майчице!" По едно време утихнаха и двамата. Е, какво стана с тях? Четете вестниците какво е станало с тях.

Та, казвам: Ние, в сегашната наша култура имаме толкова препятствия, то е само за гениалните хора. Не са хората гении. Много мъчно е да преодолееш една мъчнотия, която имаш. На всяка една стъпка има сума опасности. Ако не си отваряш очите, някой автомобил или файтон може да те смачкат. Та, ние сме се наплашили. Най-първо, като влезнеш в града, трябва да знаеш коя страна трябва да вземеш. Смирен и кротък да бъдеш там. И отдалеч трябва да предвидиш кой път да вземеш. Да не минеш през една многолюдна улица, а дето няма много движение, дето е най-малкото движение. По-хубаво е да ходиш по безлюдните улици. Там ще бъдеш по-тих, отколкото в шумните улици, защото ще видиш: тук прегазили някого, там се карат някои и като се върнеш, ще бъдеш разстроен. После, нито трамвай ни трябва, нито нищо. Пеш!

При това, има едно смущение вътре в нас. И вътре става нещо, карат се и там. Та не утихват наоколо. И онези, трябва да знаете да ги утешите и тях. Някой път се скара стомахът, някой път се скарат гърдите, някой път главата. Коремоболие имаш, боли те стомахът, после гърдоболие, главоболие. Ако те болят гърдите, страхливи ставате. Казвате: "Тук ме задушава нещо на гърдите." И 4-5 души ако му кажат: "Твоята работа е свършена", той ще умре. Някой наял се, повече енергия отишла на гърдите и ако ти го обичаш този, който е

дошъл, ако е син ти, майката като си тури ръцете, да ги простре 2-3 пъти и той ще каже: "Мамо, много леко ми стана на гърдите." Кой ще отнеме тази сила? Ще кажете: "Как така с духане може? Някое лекарство трябва." Не. Ами майката ще духне 3-4 пъти по лицето. Духнете вашето дете по лицето и ще му мине!

Казвате: "Какво става с духане?" С духане ще мине, нищо повече. Че нали като се задуши някой човек вкъщи, като го извадят навън, на въздух, веднага той се съживи. Свежият въздух, хубавите мисли, хубавите чувствува ще повлияят на детето. Ти погледни детето и си кажи: "Ще ти премине, синко!" И то да гледа майката. А сега майката се страхува, уплаши се тя, казва: "Да викаме еди-кой си лекар!" Без страх! Като се страхуват светските хора, аз си го обяснявам. Но като се страхуват религиозните хора? Аз гледам, духовни, религиозни хора, като се разболеят, тичат при лекарите. Аз не съм против лекарите, но казвам: Малка вяра имат. Мисли, че ще умре. При една болест и 12 лекари да има, пак ще умреш. А когато няма да умреш, и лекар да не дойде, пак ще живееш. Най-големият лекар е вътре във вас! Като заболееш, ще кажеш: "Аз ще живея! Аз имам много работа, която трябва да постигна! Нищо не съм направил, трябва да живея. Като си свърша работата, тогава." Тъй ще им кажеш: "Работата си не съм свършил, не ме уволнявайте! Трябва да бъда на служба." И от невидимия свят са толкоз снизходителни, че когато един от еврейските царе искали да го уволнят, иде един пророк и му казва: "Приготви се в дома ти, уволняват те." И той се обръща към Господа, моли се, моли се и най-после пророкът идва и му казва: "Послуша ти се молитвата. Дават ти се още 15 години."

Сега, основното, което трябва да остане в ума ви. С обикновените тревоги съюз не правете, с обикновената философия на живота - също, съвет от нея не взимайте. Имайте една самостоятелна философия. Вглъби се в себе си и си кажи, че привилегия е на всички същества в света да живеят! Повелението на всички разумни живи същества е да живеят! Това е една привилегия да живееш ти! А да умреш е нещо

изключително. И след като умреш, онези, които се грижат за икономията на живота, ще търсят как да те върнат. Защо трябва да те вземат от Земята? И псалмопевецът казва: "Да не ме вземеш, Господи, на половината на дните! За да постигна и придобия, да разбера закона, да поправя живота си и да живея толкова, колкото трябва."

Сега, когато аз говоря за постижението на живота, подразбирам следующото. Онази гъсеница трябва да живее дотолкова, докато си образува условия да стане пеперуда. Щом образува условията за пеперуда да стане, тя не трябва да живее нито един ден повече! Ако остане, тя губи. Трябва едно трансформиране! Трябва един начин за промяна на вашите възгледи. Трябва да промените вашите възгледи. Всеки ден трябва да променяте вашите възгледи! С Онзи, Живия Господ, Който живее в човека, с Него трябва да се запознаете. Не какво говорят философите. Всичко е хубаво. То е външната страна. Онова мощното, силното, Онзи, Живият Господ, Който живее във вашата душа, там е силата на човека. Не във външния символ. Мощното, това е веруюто в живота. Вяра! Без да е спомагателно средство. Силата трябва да седи във въздуха, в светлината, силата трябва да седи в свободата, силата трябва да седи във водата, в хляба, в живота, който е вътре в тебе. Другите неща са второстепенни. Аз разбирам под светлината, с нея свързвам човешката мисъл. Светлината вземам като емблема на човешката мисъл. Дишаш въздуха - това е свързано с живота! А храната аз свързвам със силите, които действуват вътре в природата. Те са неща необходими. Ти си осигурен. И следователно, щом имаш светлината на страната си, щом имаш въздуха на страната си, водата, хляба, ти си осигурен. Другите неща са посторонни. Онзи, Който седи зад храната, зад водата, зад въздуха, зад светлината, това е Разумното. Това е Живият Господ. Той ти казва: Работи, учи, стреми се и никога не се обезсърчавай! Зад тебе има едно велико бъдеще! То ще ти се открие. [По]малко ще ти се открива. Всяка нощ, като сънуваш, все ще откриваш. В някои сънища ще видиш някоя гледка и като минеш, тебе ти е приятно! Срещнеш един добър човек, каже ти

нещо, някоя дума. Когото и да срещнеш, все ще ти допринесе нещо от това хубавото, красивото в света.

Да срещаме хората на Земята, то е най-великото благо в живота! Да срещнеш един човек, да размениш няколко думи с него, няма по-велико нещо от това! Че, човек е той! И казвам: Затова ние се срещаме. Не ни срещат мъртвите.

Като срещнеш един мъртъв човек, той нищо не те ползува, нищо не ти казва. Човекът, който е жив, човекът на доброто, на разумността, човекът на благородството като го срещнеш, то е най-голямото благо на Земята, което човек може да постигне.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

2-ра неделна беседа, държана от Учителя на 8.X.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ЩЕ СЕ ЗАРАДВА

Меко, топло време, слънце, тихо.

"Добрата молитва"

Ще прочета 61-ва глава от Исаия.

Изпя се "Ще се развеселя" Учителят чете от 1-и до 6-и стих.

Хубавите неща не губят своята цена никога. Пророкът има една погрешка - че не е освободен от личния патриотизъм, но тука няма нищо. "И ще ядете [имота] на народите." (6-и стих). Това не се отнася до един народ, това се отнася до избраните на цялото човечество; онези, които служат, които се хранят с хляба на Любовта, на Мъдростта, на Истината. Тези всички влизат в народа, всички други са иноверци. (9-и стих:) "И семето им ще се познае между народите и внуците им между племената; всеки, който ги гледа, ще ги познава, че са семе, което Господ е благословил." (И до края прочете Учителят главата.)

Изпяхме песента "Ще се развеселя".

Ще прочета само няколко думи от 10-и стих: "Душата ми ще се зарадва." Няма да се старая да определя какво нещо е душата, но ще ви кажа следующето: Душата е единственото реално нещо. И след хиляди години може да я проучавате и ще знаете за нея толкова, колкото знаете и сега. И след милиони години пак ще знаете толкова, колкото и сега. Умът на човека, това е реалното нещо, най-силното нещо, което съществува в света. Няма да го определям. А радостта, това е най-реалното нещо на Земята. И няма по-реално нещо от

радостта! Следователно в човешкия живот човек трябва да бъде радостен.

Тогава ще определя три положения, как гледаме ние на въпроса. Земният живот, материалният живот, това е калният живот. Не че животът е кален, но има много примеси в този живот и той се нуждае от пречистване. Духовният живот е животът, който е почнал да се пречиства. Той е процес на пречистването. Като кажа, че човек е духовен, той е почнал да се пречиства. А Божественият живот подразбира единствения чист живот сега. Тъй разбирам сега. Това е една дефиниция, която аз давам. За мене си я поставям. Мене много ми е услужила. Може да услужи и на вас. Като говоря земния живот, разбирам и целият живот работа има. Трябва да се работи.

Казваш: "Да се освободя." Ти не може да се освободиш, ти трябва да се пречистиш. Ти може да скъсаш хиляди цървули и пак ще го носиш на гърба си. Трябва да се освободиш от нечистото. И тогава ще ви приведа онзи пример за един пустинник, който живял цели 20 години в пустинята, за да наследи Царството Божие Небесно. Както и да е, но най-после дяволът сполучил да го излъже. Сега няма да ви разправям надълго и нашироко в какво седи лъжата, но той сполучил да го убеди да го ожени за една царска дъщеря и той ще бъде единственият човек, който може да тури ред и порядък в държавата. И той казал: "Щом е за полза на човечеството, ще ида." И той жертвува постничеството и отива по този път. Но така се случило, че царският дворец го подозирал в измяна и предателство и го осъдили на смъртно наказание. Дяволът му казва: "Не бой се, аз ще те освободя. Тази работа не е толкова опасна. Ти на мене остави." Като го довели пред бесилката и турили му въжето и дяволът казва: "Гледай сега надалече, какво виждаш?" - "Три животни виждам. Три магарета са." - "С какво са натоварени?" - "Със скъсани цървули." - "Всичките тия цървули ги скъсах аз подир тебе, докато те доведа до туй въже."

Тия цървули се съдират тук, на Земята. И за да ви дойде едно голямо нещастие. Дяволът е натоварил три магарета с цървули,

докато ви турят товара на гърба. И после ще кажеш: "Защо, Господи, ми дойде това нещастие?" Не ви трябваше да ставате царски зет, да оправяте света!

Сега някой ще каже: "Какви са логическите заключения? Какво искаш да кажеш?" Логиката не е заради мене, тя е заради вас. Аз логически заради мене си разсъждавам тъй, както никой друг човек не разсъждава. Но никой логически заради вас не може да разсъждава. Аз когато говоря, вие ще разсъждавате. Логиката е заради вас. И ако логически вие разсъждавате, аз ще ви похваля тогава. Но, ако искате мене да заставите аз да разсъждавам логически, аз ви съжалявам - моите съждения никак няма да ви ползуват. Те ползуват само мене. Моето говорене може да ви ползува доколкото вие може да мислите, да разсъждавате логически. Аз правя сравнение: храната, която аз ви давам вътре, аз не мога да дъвча храната заради вас. Доколкото вие може да я сдъвчете, това ще ви ползува. Ако аз я сдъвча, тя ще влезе в моя стомах. Тогава разсъждавам за себе си, за вас не зная как да разсъждавам.

Сега, например, някой път, когато аз говоря, аз имам известни разсъждения. - "Как - казва - там в беседата туй не е логически свързано." Аз го зная по-отнапред, че не е свързано там. Казвам: Туй, което не е свързано, ти трябва да го свържеш. Тази работа не е заради мене. И аз много ще ви благодаря, ако вие го свържете; аз ще си го запиша. Ама някой казва: "Ти не изнесе последните научни доказателства!" Много ви благодаря, кажете ми ги, аз ще ги запиша, аз се обогатявам. Слушам този, онзи, казвам: Прави са тия хора. Прави са в едно отношение: това са деца, които искат млечна храна. Казвам: Минаха се годините, когато майката кърмеше децата; сега твърда храна, зъби ви трябват. Нищо повече.

После, друго едно положение. Някой казва: "Вие трябваше да дадете ясни пояснения за обществения живот, за дома, за мъжа, за жената, за религията." За това казвам: Това не е моя работа. Ето и моето основание за това. Домът, това е един завършен процес;

обществeният живот, това е един завършен процес; религиозният живот, това е един завършен процес. Това са завършени процеси, неща свършени, те не могат да се доправят. То е една работа свършена, какво ще поправяш ти? Сега трябва нещо ново да дойде, съвършено ново. Старото аз не искам да го бутам, понеже се опасявам, може да падне някоя керемида или камъче, може да ме осакати. Старите работи аз не искам да ги бутам, даже и праха не искам да гълтам. Старото да си седи. Който го е направил, да го разваля. И който го е направил, да го оправи. Чужди работи аз не оправям. Аз градя новото, за което съм пратен, нищо повече! А старото нека го оправят другите.

Казва някой: "Дай на тия хора ум." Всички хора имат доста ум. Ако остане сега да им се дава ум, то е изгубена работа. Вие ще ми кажете, казано е тъй: "Ще бъдат научени от Господа!" Но това е една нова епоха в Писанието. Ще бъдат научени от Господа, ще бъдат родени от Бога. Това са Синове Божии. И трябва съвършено друго разбиране! Трябва да ги преведете тия неща. Окултистите правят тия връзки. Новото е туй, което може в туй състояние, в което вие се намирате, да ви научи. Да ви научи Господ някога, то е невъзможно. Невъзможно е да се говори и трябва съвършено друго разбиране.

Тези старите разбирания и схващания, всичко туй трябва да оставите, за да дойде новото. И трябва да се измените, за да имате една чиста мисъл, едно светло чувство, една силна воля, за да възприемете новото! Аз наричам новото пресния хляб, не плесенясалия хляб, просеника. Който яде пресния хляб, той ще разбере вътрешния смисъл. Други възразявате: "Ама Вие не изнасяте най-новите твърдения в науката." Чудна работа! Та аз не се занимавам само със знанието на Земята! За мене би било най-лесно, ако аз се занимавам само със знанието на тази Земя. А мене ме интересува знанието и на Слънцето, и на другите планети, на звездите. Умът ми е занят с такива велики работи, та не ми остава време да се занимавам с детинските работи на Земята.

И тук, на Земята, казано е какво ще стане със Земята. Щяла да изгори. Някой си пророк е писал: ще изгори Земята. Възможно е. Изгаряне ще стане на всички нечисти работи. Процесът на горението е процес на чистене, а не на унищожаване. Тъй щото, като се разсъждава. Ама щели да умрат всички хора. И смъртта е процес, за да се уравнят всички противоречия. Някои хора трябва да умрат. Богатите, които не искат да дадат своето богатство на другите, които не искат да служат на Бога, трябва да си дадат парите, трябва да умрат; учените хора, които не искат да си дадат своето знание за човечеството, трябва да умрат; проповедниците, които не искат да проповядват както трябва, трябва да умрат; съдии, учители, всички, които не искат да дадат, трябва да умрат. Какво лошо има в това? Та, ако умре един вълк, ние плачем [ли] за него? Та, всичките овце ще се зарадват! Нека дойдат ония вълци, които не ядат овце, ще ги поздравим! Нека дойдат всички ония военни, които не убиват! Нека дойдат всички ония, които церят човечеството! Нека дойдат всички съдии, които не пущат! Нека дойдат всички учени, майки, бащи, учени, всички, които вършат Волята Божия! Туй е логическо разбиране, вътрешният процес, който трябва да освободи душата от сегашното робство, в което се намират хората. Сега не че някой ни е свързал. Има една слабост у хората, за която са свързани.

И тогава ще ви приведа онзи пример за онзи израилски герой, Самсон. Беше казано на майката, че тя ще роди един син и силата му ще седи в неговите косми, но никога не трябва да влиза бръснач или ножици в космите му. Неговите косми трябва да бъдат дълги. И всичката тайна седеше в космите му. Вие всички сте запознати с тази история. Но този човек, който имаше туй велико Божие благословение, имаше слабост в любовта: обичаше жените, па и не според еврейския закон да обича жените от своя народ, но обичаше жени от други народи, друговерки. И там седеше неговата слабост. И най-после той се влюби в една жена. И неговите врагове искаха да узнаят къде седи силата му. И какво не правеха. Казва им: “Бийте ме.”

Биха го и не можаха да го убият. И най-после тази, която го обичаше, тя плака пред него, той най-първо не є каза истината. Каза є: “Ако ме вържат с такова въже.” И вързаха го и скъса въжетата. И тя казва: “Ти ме лъжеш.” И най-после, поради тия сълзи, които падаха от очите є, след дълго време и за да не я оскърбява, да не плаче толкова сълзи от очите є, за да є каже нещо, той є каза истината: “Тайната ми седи в косите. Ако мене ми отрежат косите, аз ще бъда като обикновените хора.” И като му отрязаха косите, дойде един и му извади очите. И го туриха в затвора.

Защо вие поверявате вашите тайни на жените, на вашите възлюблени, кажете ми? Ти си нещастен. Казвам: Съжалявам, но ти защо говори за своята тайна, къде седи тайната ти? Кажете ми.

Сега, това е една аналогия донякъде. Вие още не сте в положението на Самсон. Логически има един извод. Човек е смешен по някой път в себе си. Той е предразположен да тури всичката отговорност на Първата Причина, на природата. Че майка му така го е родила, че обществото е такова. Донякъде е вярно туй. Че Бог е създал света такъв, вярно е, така е, но да туриш всичката отговорност, че всички нещастия се дължат на тази Първопричина? То е един крив логически извод, то не е вярно. Нещастията, доколкото аз зная, за тия нещастия по девет бъклици сме пращали, да ги калесаме*. Насила идват страданията. И най-после те казват: “Ще дойдем, ще дойдем на гости!” И като дойдат, те ядат и пият и не се връщат назад. Страданието като дойде, няма връщане назад с тях. Защото пътят на щастието е постлан, павиран с камъните на нещастието. И следователно щастието за да дойде в света, трябва да мине по един път, направен само от камъните на скърбите и страданията на цялото човечество. И докато не го направим, тия страдания няма да си идат. И като свършим тоя път, по който щастието може да мине, те ще си заминат и ние ще ги изпратим с гайди и музики и песни и ще видим голямата полза, която те са ни донесли!

Но да се повърнем към основната мисъл, която е полезна за вас в сегашния живот. Каквото и да искате, сегашният живот ще си остане такъв, какъвто си е. Вие може да искате хората да бъдат по-добри. Те ще станат точно такива, каквито са си. Сега може да искате да станете по-вярващи, по-учени, може много работи да искате, но туй, което искате, то няма да се реализира сега, при сегашните условия, при този живот. Сега на Земята не може да се реализира. Невъзможно е само в дадени условия, понеже не са турени ония условия, при които нещата могат да станат. Не че е невъзможно, за бъдеще може да стане, но засега, в дадения момент, логически, туй, което искате, е невъзможно да стане. Ти искаш някой човек да те обича. Казвам: по никой начин не е възможно този човек да те обича. Казваш: "Защо да не ме обича?" Ще ви кажа защо. Този човек се нуждае от пари. Той иска да има хубава къща, иска да има автомобил. Следователно той иска да развие едно голямо предприятие. Пари му трябват. Ти пари нямаш. Ти си красива мома, а пари нямаш. "Тогава какво да правя?" - питаш. Откажи се от него. - "Ама как, сърцето ми."

После, вие живеете в един свят установен, няма никаква реалност в установения свят. Тогава аз ще ви кажа един контраст. Установените неща са неустановени, а неустановените неща са установени. Нали това е логически? Аз сега ще разсъждавам за себе си. Казвате: "Бамбашка* е туй." Какво означава? Аз за себе си правя разсъждение. Казвам: Ледът е установено нещо. Зимно време може човек да се въртдаля отгоре му. Щом той замръзне, казвам, установено нещо е. Ти може да си съградиш нещо отгоре, но като дойде пролетта, като дойде лятото, туй установеното нещо изчезне, разтопи се. Казваш: "Как тъй стана! Как не съм го осъзнал, как съм разсъждавал аз?" Аз ставам, виждам една малка лодка на повърхността на морето. Неустановено нещо е, въртдаля се насам - нататък, но хората, които седят в лодката, излизат на брега. Тъй неустановените неща, които се люлеят насам, нататък, произвеждат установени работи. А туй - установеното, произвежда смърт - всичко туй ще отиде.

Та, казвам: На лед къща не се гради. Омразата не може да бъде проводник на живота по единствената причина, [че] тя не остава. А любовта в тази лодка - животът е запазен. Някой път вие може да мислите, че любовта е много преходно нещо, че е неустойчива, но вие се много лъжете. Любовта издържа на всички ония противоречия. Приспособява се. Туй люлеене на лодката е един закон на пазене на равновесие. Именно тази лодка се върдаля и се приспособява на всички противоречия на вълните. Защото, ако не се приспособява, тя може да потъне. Следователно любовта е онази сила, онази реалност, която се приспособява на всичките положения в даден момент. И ние всякога можем да разчитаме на нея. А омразата е лед. Сега аз за себе си разсъждавам. Омразата е лед, който се стопява. Любовта е лодка, която на брега излиза. Не че любовта е лодка, но правя едно сравнение, за да обясня едно противоречие, което съществува някой път в човешката душа.

Вие се радвайте за противоречията, които съществуват в душата ви. Аз наричам, всеки един човек, в душата му съществуват известни противоречия, известни страдания, известни мъчнотии. Аз го наричам тоя човек, той е виден човек в света. Аз ето как разсъждавам за себе си. Че когато срещна един, който е кон натоварен - 100 кила са турени отгоре му, като го видя, че е такъв натоварен, казвам: “Силен е този кон!” Аз го уважавам, сила има в него! И ако нямаше сила, нямаше да бъде така натоварен. И срещам една халъша - такива коне, на които ребрата се четат. Турска дума е това “халъша” (или изпостлял), едва ли 10 кила носи на гърба си. Казвам: Закъсал е той, да се жив занесе. По-добре със страдания, мъчнотии и здраве да имаш, сила да имаш, отколкото да нямаш никакви изпитания, страдания в душата си, но и да нямаш здраве и сила. За предпочитане е сега, логически предпочитам и двете: изпитания и здраве. И в крайния резултат е за предпочитане силата и здравето, макар че има противоречия.

Та, сега не считайте, че има такива противоречия в обществения живот. Че има такива противоречия в обществения живот, нищо не значи това. Тия противоречия, това показва, че ние вървим напред. Ама ние не живеем добре - то е само едно противоречие във вашия ум. Ние сега живеем относително при сегашния живот. А ако се сравним с миналото, ние живеем хиляди пъти по-добре, но в сравнение с великия идеал на живота, нашият живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Тогава сме много назад. Но в сравнение с миналото, ние живеем по-добре и вие сте много напред. Едно време като хванеха някой цар, че го туряха в един кафез и му даваха прозбища; там всичките роби ги избиваха или ги връзваха с вериги, обсипваха ги с поругания. А сега пленниците, като ги хванат, християнските държави малко по-добре се отнасят с тях, а с високопоставените, царете, като ги хванат пленници, казват им да носят оръжие. Все един напредък е това. Ако е занапред да говорим, но туй още не могат да ни залъгват. Това не е смисъл на живота. Тъй както хората живеят, задачата на човечеството още не е разрешена.

И тъй, по пътя, по който сега вървят хората несъзнателно, те ще разрешат въпроса, но при методите, които сега прилагат, животът не може да се поправи по този начин. Да се поправи едно нещо, това не значи да се оправи, защото едно нещо най-първо трябва да бъде хигиенично, материалът трябва да бъде по възможност най-чистият. Защото често ние съграждаме нашите къщи от материал, който носи смъртта. Има една статистика, която показва, че всяка една къща, докато стане добра за живеене, най-малко 100 души трябва да умрат в нея. Вие, например, направите една къща от камъни, но тия камъни просмукват живота на хората. Или вие направите от тухли една къща, много хора могат да умрат. И кой как влезне в нова къща, все ще заболее. Казват: "Урочасан е той." Няма никакви уроки. Тази кал съдържа единия живот. И ако не разбирате единния закон, тази кал използува вашата енергия и вие ще отслабнете. И казвам тогава: на вас не ви трябват такива кални къщи, за предпочитане е една къща,

направена от дървета, защото животът на дърветата е малко по-висок. И дървените къщи са по-здравословни. Сега учените хора по-другояче обясняват, но и аз виждам: тяхното обяснение все се свежда към същия закон.

В природата има едно разумно равновесие, има и едно неразумно равновесие. Вие, например, се учите и искате да станете учен човек, за да се прехраните в света. Тогава вие не разбирате защо се учите. Ако се учите, за да се прехраните, аз ви съжалявам. Тогава, птиците кой университет завършиха? И сега, в Германия са правени опити с жеравчета, които не са дошли от тропическите места и ги пущат оттам без родители. И те си отиват в тропическите места, сами си намират пътя. Питам: В кой университет те учеха? С какви инструменти те намират своя си път?

Има нещо вътре, вие чувствувате една борба в себе си вътре на вашето съзнание. Едновременно чета съвременните философи, и най-новите, и най-старите - някои работи са ги знаели, но са ги скрили. Съзнанието, това е една арена, в която се преплитат много умове, много мисли. Вие мислите, но едновременно с вашата мисъл е преплетена и мисълта на хиляди и хиляди хора. Не сте вие единственият, който сам разрешава въпроса. Казвате: “Аз решавам”, но защо се бориш, като решаваш ден, два, цяла седмица? И след туй кажеш: “Аз реших!” Значи много хора си имат ред противоречия. Тъй както в една камара ще го разискат и ще го подложат на гласуване. И тогава гласуването ще реши въпроса. И във вас става такова гласуване. И тогава казваш: “Аз реших!” Не, камарата реши. Докато дойде до тебе, до твоето съзнание, до твоята личност... Ти си цар, когато дойдеш да подпишеш този указ. Този закон се прокарва, ти трябва да го прочетеш, трябва да си дадеш мнението. Ако не го одобриш, трябва да го повърнеш в камарата за ново разглеждане.

Ние сега казваме: “Господ ще уреди всичките работи.” Но това е едно разсъждение на болни хора. Ние разсъждаваме точно тъй както болни хора. Болни хора и здрави хора разсъждават по два различни

[начина]. И тогава всички богати хора на Земята, които не работят, аз ги наричам болни хора. Тогава аз за себе си разсъждавам. Ето на какво основавам туй разсъждение. Когато пратите един болен човек в болницата, там има лекари, сестри милосердни, добре облечени, креватът добре нареден за болния, пипат го, събличат го, дават му храната, всичко му е навреме дадено. Като изпъшка, веднага ще дойдат всички сестри милосердни при него, като вика, са всички сестри там, има кой да му услугва. Той се научил целия ден да вика и да дава нареждания. Ако иска някой да има кой да му слугува, да иде в болницата. Но какво става с болния, като оздравее? Щом оздравее болният, бедняк, веднага го изписват от болницата и - хайде на влака! Сестрите милосердни го изпращат до вратата: "Сбогом!" Слугите, лекарите, всички казват: "Сбогом!" И той, като излезне на улицата, оглежда се, сестри няма там. Хората са груби вече. Какво ще прави сега?

И тогава ние ще замязаме на онзи български Стоян, който казва: "Защо ми е голо здраве?" Та, като лежал 3 години от тежката болест, казал: "Мамо, мамо, с камъни да ме товарят, но здрав да съм." Че, какво по-хубаво? Ти си здрав, излязъл си - работи! Казваш: "Че, аз човек за работа ли съм?" За работа ли си, за мотика си. Ако мотиката не може да те обикне, ако камъните не те обикнат, че ако ти камъни не можеш да дигаш, какъв човек си тогава? Каквато и да е работа - вземи я. За ден, за два. Не мисли, че камъните ще ги носиш цял живот. Това не е твоята задача. Може един, два, десет, сто камъни да преместиш някъде, но тия камъни са пътища, да отворят едно по-хубаво бъдеще за тебе.

Ние сме дошли до криви логически изводи. Ние казваме, че Господ урежда всичко. Но пък хората не вярват в това. Тук, наскоро ми разправя един млад момък, явил се някой българин, следвал в Германия, ходил в Индия, запознал се с някои тайни работи от окултната наука. На човека ще му напишеш едно число и той ще извади математическа форма и ще ти разправя много тайни работи.

Ще се учудиш как тъй си чертае и разправя. И казал той каква е първата буква на името на баща му. Казва му какво е името. На майка му - също. Колко от тях са живи и колко умрели. Кой ще боледува. И човекът, който слуша, се чуди. Написал 75, направил си един квадрат мярка, смята, смята... Казваш: "Обясни ми го!" - "Не го обяснявам."

В Англия статистиката показва, че откак жените почнаха да се борят за своите права, жената е израснала с два сантиметра. Значи идеята за свободата внесе у англичанката, че тя израсна с два сантиметра. И ако някой измери жените в Англия, ще види, че идеята у тях израсна с два сантиметра. Има резултат. И тогава някой ще каже, че жените в Англия застъпват за женските права. Откъде го зная? От двата сантиметра, че израснаха. Седи един човек при мене и той все си стиска устата и се облизва. Казвам: Този човек обича много да яде. Той се облизва, облизва. Отгде го знам? Е, познавам го. Каква философия има? Познава се - облизва си устата.

В природата съществува една абсолютна наука, на която всички неща са точно определени. Който знае тази наука, определено е и името на бащата, на майката и на чичото, и на всичкото поколение. И на тебе всичко е определено. И ако ти го знаеш, ти ще знаеш как да започнеш и как ще свършиш. И доколкото хората знаят тази наука, тя е вече образец на всички други гадателни науки, които съществуват. Нима мислите, [че] една баба, която хвърля боб и гадае, че бобът ѝ говори? Не, бобът е само един повод.

Разправяше ми една българска ясновидка, която гадае с икони. Цялата ѝ стая е пълна само с икони, кандила, ще кади тамян, предвижда, много хубаво предсказва. Един ден идва при нея един българин от селата, тя нищо не може да хване, нищо не ѝ се открива, откъде да започне, нищо не може да отгатне. Седи, моли се, моли се - нищо. И току щяла да му каже, че "Духът нищо не открива за тебе, друг път ела" и казва: "Виждам, ръката на иконата се мърда!" Питам: Може ли ръката на иконата да се мърда? Тя долавя и казва: "Ти обичаш да потупваш жена си, а не става тъй. Хем много я потупваш.

Духът казва, че много си бил жена си и си я осакатил.” И оттам насетне всичко се разгадава: голямо нещастие ще го сполети, “ако още веднъж си позволиш тъй да биеш жена си. Лошо те чака.” Той казва: “Няма да я бия.”

И ако ние в живота, от един малък факт, както е случаят с тази гадателка ... Ако ни каже Христос да не бия жена си, защото тази жена Господ я е създал за другарка? Той наместо да я бие, нека я гали, да є помага. Ръката е направена за добро, а не да бие. “Човешката ръка - казва Господ - не я направих да бие, а да помага.” Как бихте тълкували вие мърдането на ръката на иконата? - Да я набие още. Туй е един логически извод, който не е прав. И ние в света искаме един извод, казваме: “Нямам ли аз право?” Правото е само право в доброто, а не в злото. В злото няма никакво право. Правото е право само в любовта, в омразата не е право. Правото е право само в истината. Дето е истината, дето има свобода, знание, любов, дето има живот, правото е там. Дето го няма животът, дето го няма знанието, дето я няма свободата, няма никакво право!

Та, казвам: Кое е по-хубаво? Да набиеш един човек или този човек да го избавиш от калта? Кое е по-хубаво: когато имаш един враг, който се дави в тинята и се моли, че го натиснеш да умре или да го извадиш, че този човек да ти стане приятел? Кое е по-хубаво?

Та, казвам: Когато срещнете един човек, най-първо вижте в душата на този човек туй Божественото, което седи. Може би туй Божественото е обвито в много обвивки, които са неприятни. Аз не отказвам това, но във всеки един човек има една душа, която е от Божествен произход. И когато видиш ти мъж, жена, дете, най-малката буболечица, ти считай, в туй, което се движи, е скрит животът. Аз говоря за живота. В тази малка буболечица има една малка, микроскопическа част, която е Божествена. Ако ти можеш да го видиш туй в нея, тази Божествена частица, тогава ти си благороден човек. И тогава в душата ти ще се зароди едно малко благородно чувство и ти ще се зарадваш на тази малка мушичка. А някой път ти

я хванеш, преклъцнеш я и я изхвърляш навънка. Тя, майката, казва: "Моето детенце обича да хваща мухите и да им къса главите." Не само това, но дойде в душата ти една добра мисъл - ти и с нея може да постъпиш така. И във всяка една хубава мисъл се крие нещо Божествено, и във всяко едно хубаво чувство се крие нещо Божествено, и във всяка една постъпка. Не че всичко е Божествено, но туй Божественото, което се крие вътре, ако то трябва да дойде, [...] нито можеш да го хванеш. Ти успяваш и може да се благословиш. Задачата в света ни е тази.

Сега, доколкото аз съм наблюдавал, гледам, хората искат едно спасение, да намерят едно общество, всички да мязат на ангели. Идеално е, няма по-хубаво нещо, но на Земята такова общество почти няма. Засега не съществува. Във всичките хора има доброто желание. Аз съм срещал много добри хора. Всичките тия хора изповядват нещо в себе си. Те казват: "Има нещо в мене, на което аз не съм господар. По някой път ставам и много лош човек." Питам тогава кое е по-хубаво: да бъдем всякога добри и всякога лоши или да бъдем сега ние и добри, и лоши? Та, кое е хубаво: да бъдем всякога добри или всякога лоши, или да бъдем добри и лоши?

Тогава ще ви приведа един анекдот. Когато паднал този - светлият ангел - един мит е то, този ангел на светлостта като паднал, изгубил светлостта и се явил пред Бога и Му казва: "Всичко изгубих, каквото имах, и повече при Тебе да живея не мога вече. Ти всичко можеш, по Твоите пътища не мога да ходя, аз съм изгубен. И ако Ти не можеш да направиш нещо, да ми помогнеш малко, аз видях, че я загазих в тази работа. Малко да ми помогнеш, поне да ми намериш едно същество, което напълно да влиза в положението ми, но отчасти да влиза в моето положение. И да познава това същество моите несгоди." Затова Господ направи човека, че да влиза малко в положението на дявола. И затова дяволът винаги търси човека. Че като влезне, той прави по-голяма пакост и му е приятно да намери

човека. И дяволът тъй идва винаги на гости и казва на човека: "Ще се уреди тази работа!"

Та, трябва да направите сега този извод, логически извод. Всъщност онзи, който е създал този мит, той е скрил една истина. И тъй както съществува този мит, мнозина ще паднат в едно заблуждение. Нещата в света взаимно си спомагат - и добрите, и лошите работи. Ако вие влезете като добър човек между 10 души лоши хора, между най-лошите хора, те ще ви пазят като най-свещено нещо. Ти като влезнеш между тях, то е едно благословение, което от Бога ще дойде и ще мине през тебе за тях. И ти си като един отдушник между тях. И те те пазят. Никога разбойници не пущат добър човек. Те го задържат. И почват да стават едно съдружие. И като дойде един добър човек, те стават по-добри. Те казват: "Откак дойде този човек, позабогатяхме, кярът ни се увеличи."

Има верую и има хора, които мислят по новия начин, а живеят по стария начин. Има хора, които мислят по старому, а изпълняват живота по новия начин. Има хора, които проповядват, и за Бога говорят, и всичко, но казват за закъсалия: "Той, кармата му така, да си върви, други да му помагат. На него, казват, не му е дошло времето да му помагаме." Мислят хубаво, но не постъпват право. А някой човек в света, лъгал той другите, печелил пари, натрупал богатство и по едно време казва: "Не правя аз добре. Не е човешко това нещо. Толкова неща направих аз зли, чакай да направя аз добрини!" И отвори му се сърцето. Отива при вдовица, брашно дава, сирачета гледа, това, онова. Туй състояние в него аз го похвалявам, което сега има, аз го похвалявам. Ако той тъй върви, той е на правия път.

Сега, ние не сме пратени да носим всичкия товар на света, но всички можем да бъдем съработници на онази Велика Божествена идея, която сега работи за пресъздаването на сегашното общество, за здравето на бъдещото общество. За това работят най-разумните, най-силните общества, които са завършили своята еволюция, работят и денонощно работят и подготвят условия за бъдещето. И какво

мислите, тези кризи, които имаме, туй, което сега наричат тези икономически кризи, туй смущение между хората, тази несамоувереност - всичко това се дължи на вътрешни сили, които работят за събуждането на хората, за да им покажат новия път, по който те трябва да вървят.

И да кажем, ние трябва да изменим начина на нашето разсъждение. Когато един про[по]ведник каже, че хората се обезверили и не вярват в Бога, от какво гледище той разглежда въпроса? Ако той изхожда от своите лични интереси: че малко хора го слушат, че в църква малко хора отиват и пускат малко пари в дискоса, няма религиозни хора. Че, това е една търговска работа. Ако така разглеждаме живота, няма никакъв смисъл. И ако един народ разглежда добрината на света само от свое лично гледище, такова добро няма! И такова разглеждане не е на мястото си! Трябва да се разглеждат хората от съвсем друго становище. Нас трябва да ни е приятно да бъдат хората добри. Дали те ще помагат или не, то е тяхна работа. И ние трябва да разглеждаме живота не от гледището на нашия личен интерес.

Аз разглеждам доброто като един вътрешен непрекъснат процес. Един човек, на когото аз всякога мога да разчитам, един човек, на когото като поверя една сума и не злоупотребява, или аз обещая да свърша работата си [...] съм обещал. Аз наричам това един добър, разумен човек, както един добър приятел.

И казва пророкът: "Неговата душа ще се зарадва!" За какво? За това той ще се зарадва, за любовта, която трябва да влезе в нашия живот. Единственото нещо, което може да осмисли живота ни, то е любовта! В любовта смърт няма. В любовта всички души живеят, ако разбирате. Ако искате да знаете как живеят в другия свят, не казвайте тогава "другия свят". Защото вие считате, че този свят е реален, а другият свят не е реален. Другият свят е много по-оживен и по-реален, отколкото нашият. Но има един свят още по-реален, отколкото светът на душите. Ако ви кажа на вас, както окултистите

вярват, че и в духовния свят хората умират. И там има погребение, само че там ги погребват отвънка. Но и там хората умират. Единственото място, дето не умират, е в Божествения свят. Но там няма и раждане. Дето има раждане, има и умиране; дето няма раждане, няма и умиране. А единственото място, дето хората не се раждат и не умират, то е Божественият свят. Там са толкова, колкото са всякога. А понеже той е онзи вечният, безконечният, неизвестният свят, неразбраният свят и когато той се проектира в по-нисшите светове на материята, тогава всяко едно проявление ние ще го свържем с физическия свят. Че родил се той, един малък къс материя, която е слязла от дихането на Бога. Ще го наречем един човек, направен по образ и подобие на Бога. И тогава как ще разберем пророка, когато говори, че Бог казва: "Небето Ми е престол, а Земята Ми е подножие." Тогава в какво отношение човек мяза, или прилича, на Бога? Човек в своето съзнание, че един баща едва може да отхрани четирима синове? Донякъде до десет души може да отхрани, а Бог пред Себе си има милиарди същества: човеци два милиарда има, има и толкова млекопитающи, буболечици и други растения са безбройни количества, тях също ги държи и на всички тия живи същества Бог е предвидил нуждите им.

Сега аз не ви привеждам този факт, за да ви убедя, че има Господ. Да говорим за съществуванието на Бога, то значи да не разбираме какво нещо е Господ. И всякога който се е опитал да докаже какво нещо е Господ, то е най-голямото невежество! Няма какво да се доказва, че има Слънце. Като изгрее, иди го виж! И като залезе, пак иди го виж! А вечерно време чакай! Какво ще доказваш, че има Слънце? И сега гледам, аргументи има астрологически, после - морални доказателства и прочие. Хубави работи са тия. Бог не е една същина, която може да се докаже, понеже Той е извънка нашето съзнание. Следователно Той не може да се докаже. И ако ние може да докажем, че съществува Бог, то е най-голямото нещастие в света. Благодарение, че не могат да го докажат хората. Защото онзи, който

не вярва в Бога, той иска да бъде като един Бог. Че, Господ е в него. Този човек, който не вярва в Бога, иска да бъде свободен, застъпва за свободата, мисли, че това е Бог. Че, човек, който не вярва в Бога, а обича някого, иска да направи добро, иска да го обичат - как тогава не вярва в Бога? Че, Бог е Любов и той вярва в Любовта, той вярва в реалното. И казват: "Той е голям безбожник!" Най-големите безбожници са умрелите хора. По-големи безбожници от умрелите хора няма. А пък всички живи хора са вярващи хора. Този, който иска да го обичат и да обича, той е вярващ. Човек иска да го обичат. Аз не намирам никакви безверници в света. Човек, който иска да го обичат, той е вярващ. Ти му приказваш за една идея, той казва: "Остави идеите, аз искам да обичам някого." Тогава Господ в хората трябва да ме обича. И моят Господ за мене, и Той да обича хората. Че, туй не е ли по-реално?

Казват: "Господ, Който царува на Небето." Човешката глава, това е небето. Ти този Господ, Който царува на Небето, в нашия мозък, не това небе отгоре, което ти горе виждаш, то е едно отражение, ти се самозаблуждаваш, като мислиш, че виждаш някое небе. Ти отвътре виждаш само това, което е вътре в тебе. Ти в един малък екран виждаш една голяма картина, но тя е взета от един голям сюжет, но тя е малка картина. И този уред има за цел да увеличи нещата. Екранът няма реалност, той представлява една реалност извънка някъде. Следователно, при нашия ум, нещата във външната природа са само една проекция на нашия ум. А зад нашия ум седи реалността на нещата. А къде е той? То е ваша работа. За себе си аз го зная. Как е, аз го зная, но на вас да го обяснявам, то е една много мъчна работа. То е необяснимо.

Но да се повърнем. "Ще се зарадва душата ни." Ти си унил духом - щом се зарадва душата ти, унилостта изчезва, безверието, безсилието изчезват и ти станеш радостен и весел, бодър, свеж, на всичко си доволен и какво по-хубаво от това? Най-голямото богатство е това. Способен ставаш, гений ставаш, светия ставаш. Като се зарадва

душата ти, т си един велик човек. И тогава целият свят се отваря към тебе и ти му се отваряш. И ако ние всякога бихме можали да задържим туй състояние, ние бихме били щастливи. Но загубваме това състояние. И вследствие на това ставаме унили по дух. И всеки един от вас трябва да чувствува така, че да се зарадва неговата душа в Онзи Бог, Който живее вътре в него. Онзи Бог, Който живее вътре в тебе, изисква да обичаш всички ближни в себе си. И като срещнеш един човек, да трепериш заради него, тъй както Господ трепери за него. Това го наричам, това значи Господ да живее в тебе. А ако ти махнеш с ръка по отношение на някой човек, и спрямо тебе някой ще махне с ръка. Ти ще обичаш ближните хора с веселие тъй реално, ако искаш Бог да има добро мнение за тебе. Той ще ти каже нещо: "Не правиш добре." - "Ама трябва." - "Не правиш добре!" - "То не е право, ама той не постъпва право." Не. В даден случай аз трябва да постъпя право. За себе си аз имам едно правило: Трябва да обичам хората! Как ще постъпват другите, това оставям настрани. За себе си, казвам, аз трябва да постъпвам тъй, както постъпва Онзи, Който е вътре в мене. И аз го зная. Когато аз върша всичко, което Той желае, аз усещам една радост и Го познавам. И всичко, което поискам от Него, всичко става. Няма нещо в живота, което аз съм пожелал, че да не е станало. И болни мога да лекувам, и на сиромаси мога да помагам. Но щом се поколебая малко, веднага силата ми изчезва тогава.

Туй трябва да бъде един непрекъснат процес. И ние всеки ден трябва да слушаме какъв е онзи глас. Тъй в себе си трябва да наблюдаваме. Не да се осъждаме. Трябва да слушаме Господ както ни говори! Ако аз бих имал една дума, щях да ви кажа една нова идея: Слушайте гласа на Любовта във вашата душа. Слушайте гласа на Свободата, на Истината във вашата душа! Това са реални неща. Човек, който се вслушва в своята свобода, в своето знание, в своя си живот, в чистия си живот, не в материалния живот, но в живот, който е в процес, той може да разбере тази велика истина! Там е силата!

Сега мнозина идват да ме питат лично. Не да кажа, че нямате нужда от мене. Всякога ще имате нужда от мене. Всякога ще имате нужда от мене и аз ще имам нужда от вас. Защото Бог живее във всинца ни. Ние сме едно тяло и не можеш да презреш никого, всеки един човек, всяко едно същество. Аз като се приближа до едно дърво, туря си гърба на него, погледна го и кажа: "Какво си хубаво дърво, колко нещо понасяш, колко добрини правиш!" И казвам: "Като тебе искам да бъда!" Минавам покрай един хубав извор, казвам: "Колко си хубав!" Жив е той! Измия се, кажа: "Бих желал да бъда тъй чист като тебе!" Мина покрай един камък, казвам: "Колко си як!" и го погладя. Казвам: "Седиш на поста си!" И аз мисля: "Искам да бъда като тебе!" Тъй си разсъждавам. И то е истинският начин! И животът добива смисъл. Не мисля, че гладен ще бъда довечера. Щом съм гладен, казвам: почивка имам. Какво лошо има в това? Щом съм гладен, съм по-лек малко. Като ме возят конете, няма да се уморяват от мене. Че съм станал по-лек, 45 килограма или 35 килограма, какво има от това? Лек съм станал. А седи някой там 65 или 120 килограма. Не, не, ако е за тежест, аз мога да направя когото и да е много тежък. Та ако ви теглят с кантар и аз туря по три места въжета, завържа ги здраво за колчета в земята и те ви теглят нагоре, не могат да ви помръднат и ви изкарат 100-120 кила и повече.

Но тази тежест е фиктивна. Тя е човешката мисъл, която определя човешката тежест. Тя е човешката мисъл, която определя организма на човека, човешкото здраве, човешките способности. То е все човешката мисъл, която определя пътя - онзи, великия път, в който ние трябва да служим на Любовта, онзи, великия път, по който трябва да служим на Мъдростта, на Истината, великия път, на който ние трябва да служим на Истината.

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

3-та неделна беседа, държана от Учителя на 15.X.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ДА ПРАВИМ ДОБРО

„Отче наш"
„Духът Божи"

Ще прочета 6-а глава от Посланието към Галатяни.

Ще взема само три думи от 6-и стих: „Да правим добро." Взимам тия думи не в този смисъл както хората разбират. Да се прави добро, то е цяло изкуство! Трябва да се разбере как. Да се учи музика, може да се каже как. С казване лесно става, но трябва учение. Ти може да знаеш да изпееш гамата напред и назад, но това още не е музика. Да се прави добро, за това има ред правила. Доброто си има ред закони, много правила, по които доброто може да се прави. И да знаеш във всяко време, на всеки даден случай какво добро да направиш и как да го направиш! Да има резултат.

М в доброто има това, че ти никога не можеш да направиш едно добро по един и същи начин. Ти едно добро, което си направил веднъж, втори път не можеш да го направиш вече. Тия условия никога няма да дойдат. Туй разположение, тия разбирания няма да имаш. Нито ще намериш този човек, на когото ти си направил добро. И той се е родил при специфични условия. Защото само един човек се е родил в такова време. И човек се различава по това, че двама души, като се родят по едно и също време, те ще си мязат, приличат, но има едно различие във времето на раждането. Има различие в техните майки, те не са на една и съща възраст; и бащите им не са на една и съща възраст; местността, в която са родени, не е една и съща; после, въздухът, който е дишал, не е един и същи; топлината не е една и съща. Казват за двама души: „Мязат си." Няма двама души, които да си мязат. Тъй че, има голямо различие. И красивото в света е, че човек не мяза на никого. Ти мязаш на себе си! Но туй мязане е едно звено,

необходимо вътре в цялото. Понеже цялото има нужда от неговата индивидуалност. Всеки да си е на неговото място, че прилика да носи на цялото. Че да има хармония и пълнота в цялото.

Та, казвам: Кога се казва добро? Ти не можеш да се родиш добър. Нито може да се родиш лош. Може да се родиш с предразположения добри и може да се родиш с предразположения лоши. Но ти не си лош, нито добър. Ти отпосле може да станеш, като действуваш, като живееш, може да станеш добър или лош. То е един резултат вече. Тъй щото може да кажеш: „Не съм ли аз добър човек?" - „Не си." - „Ама не съм ли лош?" - „Не си." Е, какво си? Ти си човек, който си роден да станеш добър. Сега във вас виждам една такава статическа мисъл. Ти си роден да станеш музикант. Ти си роден с възможности на музикант, но не си. Отсега нататък трябва да станеш музикант. Като станеш музикант, ти ще знаеш да съчиняваш песни. Туй значи песен. Трябва да се работи. И добрият човек дълго време трябва да се учи, за да каже, че е добър. Сега родило се е едно дете и казват: „Добро дете." Та кога стана добро? Като занесли фонографа в Турция, та един като чул, че говори [, казва:] „Кога в Турция дойде, кога научи турски?" Смешни са хората. Едва се родило детето, като един фонограф, и казват: „Много добро дете е това дете!" Турчинът се чуди и казва: „Кога дойде и кога турски научи?"

Та, казавам: Новата философия на живота изисква нови разбирания! Всички хора днес умират от стари разбирания. Защото детето, ако не измени своите разбирания и като възрастно мисли детински, то ще се намери в едно трудно положение по единствената причина, че условията при детето са станали други. И в пълна възраст, и в старини условията са съвсем други. Всяка една възраст в живота си има своите особени условия. Следователно методите и начините, които имаме, които трябва да се употребят, се различават. Онези, които не разбират, казват: „Тази работа е много сериозна!" Нищо не е сериозно в света. Не е опасно. Животът, който живеем, представлява нещо много приятно за живеене. Той е най-хубавият

тор, който можеш да имаш в света; то е едно увеселение от единия край до другия! Но ако не го разбереш, ще кажеш: „Само нещастие, не си струва да се живее." Щом кажеш „Не си струва да се живее", ето какво разбирам под тези думи. Някой музикант, който дава концерт и го осмеят там! Майстор трябва да бъде човек, че като излезе и изсвири нещо, та хората да кажат: „Дарба има в него!"

Та, казвам: В сегашното човечество ние имаме такива наследени качества, ние искаме да се представим такива, каквито не сме. Да имаме много. Ние казваме: „По образ и подобие е създаден човекът. По образ и подобие на Бога е създаден." Че, това са само възможности. Но какво си направил ти? Ако си по образ и подобие на Бога, ти размисли ли какво си направил? - „Е, нищо не съм направил." Тогава откъде знаеш, че по образ и подобие на Бога си направен?

Сега това аз не го турям като един клин, че не сме, че не можем да бъдем това. Има едно криво разбиране. И вследствие на това неразбиране идат всичките нещастия в света. В света страданията и греховете ние ги създаваме. И тогава търсим причината другаде. Причината седи във всеки един човек. Сега това няма какво да го доказвам. Някой път, когато съм по-свободен, но сега, понеже нямам никак време, не искам да го доказвам. Защото на мене е ясно. Пък аз да го доказвам, става ми скучно да доказвам неща, които аз зная!

Сега ще говоря за нещо, което и аз не зная, и вие не го знаете. Знайните неща са незнайни и незнайните неща са знайни. Постижимото е непостижимо, непостижимото е постижимо в света! Силното е слабо и слабото е силно. Трябват ред обяснения. Когато една граната излиза от дулото на една пушка, в началото е много силна, но колкото отива по-нататък, отслабва и най-после пада и се зарови в земята. Силният в началото може да стане слаб и се зарови в земята. Защо се заравя? Тази граната, ако нямаше никакво препятствие, тя щеше да се върне по един кръг от дулото, откъдето е излязла. Но понеже среща земята като препятствие, като се удари там, счупва се тази лента. И вследствие на този удар става сътресение и

гранатата тъй е направена, че тя се пръска. Онези, които са ги направили, така са ги направили, че като се ударят от земята, тя се пръска, а някой път тя се пръска. Тя не се пръска на земята или върху неприятеля отгоре.

Сега, тези са външни съображения. Хората в света искат да станат силни по един механически начин. Силата не седи в механическия процес, а силата на човека седи в най-слабите подбуждения, които човек може да има. Силата на човека седи в неговата най-слаба мисъл, в неговото по възможност най-слабо чувство и силата му седи в неговата най-слаба постъпка. В туй седи великият закон! И ония същества, които са живели преди вас, които постигнаха една висша култура в света, която човешкият ум не може да обхване, те си го мислеха, че силата на човека седи в най-силното. И те съгрешиха. И сега минават за паднали духове, както и да обясняват. Но аз намирам причината, дето те помислиха, че силата седи в най-силното.

Сега, аз не искам да остане у вас мисълта, че в силното няма нищо. Силното е обратният процес сега. А онази граната, която е хвърлена от някой връх, тя като падне, най-първо ще се движи много полекичка, но колкото отива към долината, тя повече се усилва. Следователно нещата като слезнат, отначалото са слаби, а после стават силни. Това показва посока на движенията. Силните неща в света от Земята излизат и към Бога отиват. А слабите неша от Бога идат, към Земята отиват и стават силни и отиват към човека. Слабото излиза от Бога, а силното всякога излиза от човека. Следователно, ако вие възприемете силното, всякога от човека иде. Туй е новото разбиране! Една философия сега. Сега така като разбирате и почнете да градите живота. Вие сега го градите по методите на силата. Казват: човек трябва да бъде силен, учен трябва да бъде, това трябва да бъде, онова трябва да бъде и най-после човек умира. Вие ще ми кажете, че този човек бил велик, че бил гениален, че бил светия. Всичко може, приемам, че е така. И отивам и виждам, там, на гробищата, и виждам

там написано: „Тук е един гениален човек!" Чудна работа. „Тук е един талантлив човек." Тук е един герой, който не си научил урока. Казвам: До туй положение дойде и цял един народ да не може да му помогне? Тъй се заробил за тях. Че, каква философия има в това? [...] да се подигне един човек?

„Ама ти не разбираш - казва някой - какво е съвременното разбиране." Че, какво е съвременното разбиране? - „Та, няма Господ" - казват. Пуйките отдавна знаеха това нещо. Като го знаят, те никаква традиция нямат. Те за Господа не мислят даже. Те казват: „Ние освен че не вярваме, и не мислим за Господа. И като ни дойде на ум за Бога да мислим, ние почваме да грачим." И пуйките грачат, понеже искат да кажат: „Оставете този въпрос неразрешен. Има ли Господ - нас не ни интересува този въпрос." Вие ще кажете: „Брей, тия невежи пуйки, как да не мислят за Господа!" Ама ние, които сме мислили за Бога, сега какво сме направили? Ако един момък от сутрин до вечер мисли за една мома и мисли да я оплете, какво добро той прави за нея? Ако мисли той да я залъгва, да я оплете, какво е направил? Че, тази мома толкова ли е глупава? Ние искаме да залъгваме Господа. Казваме: „Господи, ние вярваме в Тебе!" И Господ отдавна е казал: „Тия хора с устата си се приближават, но сърцето им е далеч от Мене." Или другояче казано: Тия хора говорят, но не разбират тази работа.

Сега аз не засягам вашите вярвания. Аз ви казвам, че в основата на вашите вярвания има нещо много криво според мене. Заради мене, едно мое мнение, не ваше мнение. Аз си казвам сега моето мнение; то не засяга вас, мене засяга. Ако е право, засяга мене. И ако не е право, пак засяга мене. Ако е право, похвално е за мене, пък ако е криво, не е добро за мене.

Сега, често ние се боим от известна болка, която може да ни се причини. Някои имат рани, които искат да му я изчистят. Той се бои да не би да му причинят вреда. Тази рана може да се превърне на жиница /язва, живеница /. Че има един гвоздей забит в ръката, казваш: „Теглете изведнъж!" Онзи, който ще тегли изведнъж, ще ти

причини известна болка. Казва: „Няма нищо." Ти казваш: „На тебе е лесно да говориш така. И аз да съм като теб, и аз ще кажа като вас." Но казвам: В кого е гвоздеят? Вие трябва да се абстрахирате от вас. Вие си мислите, че сте това, което не сте. Вие мислите, че сте Иван, Драган, Стоян. Но това е една енциклопедия, един псевдоним. Кой ви тури това име? Ти казваш: „Аз съм Иван Стоянов." Един наш приятел, който много се интересувал от спиритически сеанси и една вечер, като правят сеанси, седи медиумът и една ясновидка, после идва духът, почва да говори и казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?" - „Е, зная разбира се. Ти си Иван Стоянов." - „Не. Ти си Стоян Станчев." - „Как смееш да казваш Стоян Станчев, аз съм еди-кой си." - „Не, ти си Стоян Станчев." Понеже стои при медиума, медиумът стана причина духът да проговори. - „Ти си Иван Стоянов, турих ти го като име дадено." И питам: Втори път като дойдеш на Земята, пак Иван Стоянов ли ще бъде твоето име? Твоето име за теб е толкова важно, колкото са важни и твоите дрехи. С какво име ще ги кръстиш тогава? Ако първите дрехи бяха синкави и ти ще се наречеш Синковец, а вторите са малко жълти и ще се наричаш Жълтурков.

Че тъй е, да бъдем последователни! Не седи в името. Ако ти разбираш силата на твоето име... Аз да ви определя какво нещо е име. Всяко име, което се опетнява с какъвто и да е порок, то се обезличава. Щом направиш грях, твоето име се обезличава. То е една от максимите. Туй е положението, което аз разбирам. Всяко име, което и да е, се обезличава с грях.

Следователно аз поддържам: Име е само това, в което никакво прегрешение не е направено. То е твоето име! Име, с което като си облечен, да не се петни това име. То е един псевдоним, с който ти ходиш. И опетнява ли се туй име, да не ти е жалко - то не ти е име. Че, туй е вярно. Писанието казва: ще им се даде едно камъче, на което ще има написано името. И ти сам ще си го познаваш, името! Всеки един човек сам трябва да си познава своето име! Всеки да знае името си. Понеже силата на човека седи в неговото име. А името на човека е

написано на най-слабото нещо. И то е невидимо, никой не може да го види. И ти чрез големи усилия може да видиш написаното си име.

Но сега да се повърнем към тази отвлечена мисъл. То, името, е силно дотолкова, доколкото едно име не се петни. Ти можеш да се извиняваш, да казваш: „Кой не върши прегрешения?" То е друг въпрос. Никой не може да ти забрани. Но с правенето на погрешки ти отслабваш и губиш своята сила. А с правенето на добро ти печелиш, защото си човекът, който искаш да станеш силен, непременно трябва да направиш добро! Понеже доброто е един проводник, един начин, един закон, с който ти ще добиеш силата, която ти е необходима за твоето повдигане. Ти трябва да се подигнеш. Но само със закона за правенето на доброто ти можеш да се подигнеш. И да разбираш смисъла на живота. Сега, туй е практическата страна. Не да кажеш на думи: „Ти трябва да бъдеш добър!" Аз нямам право. Туй всеки трябва да го съзнава. И той, ако иска, може да бъде такъв. Аз зная, той може да бъде или лош, или добър. Той индиферентен не може да бъде. Той трябва да избере един от двата пътя. Или пътя на доброто, да прави добро, или пътя на злото, да прави зло. Няма друг избор! Или нагоре трябва да вървиш, или надолу трябва да вървиш. Ако слизаш надолу, има едни резултати, ако се качваш нагоре, има други резултати. Сега тази мисъл трябва да я схванете добре. Не да турите в силен контраст и да се обезсърчите.

Новото в света ще използува всичко онова, което е ценно в старото. Но не всичко, което ние носим, е ценно. От много неща ние трябва да се освободим. Защото ако не се освободим, един ден то ще ни донесе най-голямото нещастие. За самите нас, не за другите. Ако искаме добри да бъдем в света.

Другото положение: често ние се занимаваме с въпроси, които не принадлежат на нас. Например, ние искаме да знаем силен ли е човек. Българите мислят, че някой силен българин трябва да дойде, който да оправи България. Никой няма да дойде! Германците очакват, че Хитлер ще дойде да оправи света. Нито Хитлер, нито който и да е в

света не може да оправи света! Силните хора са само проводници на една идея, която съществува в хората. Но те да оправят света, да турят ред и порядък? Не. Аз не зная хората как може да вярват в това. Може да вярват. Та нима Цезар не беше силен? Нима Александър Велики не беше силен? Та нима Карл Маркс не беше силен? И мога да ви приведа сега и ред други примери в света. Нас ни трябват слаби хора в света, не силни. Не слаби, болни хора, защото силните хора аз ги наричам болни хора в света. Аз бих искал да употребя едно чувство, но не искам силата.

По някой път силата е едно анормално състояние. Има луди хора, които показват сила. В Писанието има пример, дето един луд надвил над десет други хора. Десет души били, та те искали да изпъдят духа, че като станал този лудетина, та ги набил и десетте души. Силен е бил, ама луд. Туй може да се докаже. Защото тази сила, която само в един момент се проявява и изчезва, това не е сила на човека. Сила е само туй, което постепенно и с време, пропорционално се увеличава - и умствено, и духовно, и физически.

Ние сега сме свикнали, че един човек най-първо е слаб като дете, достигне до пълна възраст и добива своята сила и след туй на старини пак изгубва силата, пак отслабва. И казвате: „Такъв е законът." Но „Такъв е законът", това е едно неразбиране на живота. Та човек, който е станал силен, в последната си възраст на старини, той е станал слаб. И някои стари хора са умни, че умират; а някои стари хора са много глупави, че умират. И някои млади са много глупави, че умират; а някои млади са блажени, че умират. Защото, според мене, смъртта е един процес, който спира човека да се отдалечава от Бога. Като казвам, че един човек е умрял, разбирам: който умира, той е спрял да се отдалечава от Бога. Туй значи защо живее? Той се връща при Бога, по-далече не може да иде. И добре, че се е спрял. А една фаза, че е умрял. А смъртта винаги подразбира един нов живот обратен! Сега ние винаги казваме, че този човек не може да живее повече. Та той никога не е живял! Той сега почва да живее.

Вие мислите, че човек, който е на Земята, живее. Но човек, който е на Земята, той е на изпитание. Него само го изпитват може ли да живее. И след като го изпитат, ще го пратят на друго място. Има един друг свят, пак като Земята. И вие един ден ще се учудите, там пак ще намерите хората като Земята, пак ще живеете с тела облечени, пак ще ядете, пак ще пиете, само че няма да се карате. По братски ще живеете. И въздухът пак ще влиза вътре в устата ви, водата - също. Но няма да имате задуха, ревматизъм няма да има, очеболие, главоболие, инвалиди няма да има, защото гробища няма да има. Гладни няма да бъдете, ще имате най-хубавото! Изметено ще бъде в къщи, прах няма да има. И няма да има никакви метли!

Сега вие ми казвате: „Много хубаво говориш, но я ни го покажи този свят!" Мога да ви го покажа. Само ми трябва малко кал сега. Както Христос, като срещна един сляп, че викаше отподире Му. Пита го Христос: „Какво има?" - „Искам да ми отвориш очите." И той се наведе на земята, направи кал и му повърна зрението. Пита го: „Какво виждаш сега?" - „Виждам хората като дървета." Той побутна още малко очите и после казва му слепият: „Сега виждам, че се мърдат както са." - „Тогава хубаво, сега си върви по пътя." Аз казах туй, защото мисля, че вие виждате. Ако дойда да ви мажа с кал очите, цял скандал ще дигнете! Пък аз не съм от глупавите хора. Аз минавам от умните хора. Вие имате отвътре едно препятствие пред очите, имате едно карагьоз-перде / завеса на сцената на куклен театър / пред ума си. Туй карагьоз-перде трябва да се вдигне с машина и трябва да се види какво има на сцената.

Та, казвам: В новите вярвания не се изисква ние да отхърлим старото, нито да доказваме. Ние трябва да оставим света; и който вярва и който не вярва, и двамата са прави. Защото аз съдя за живота според както те са постигнали. Ако безверието има по-добри постижения, добре дошло! Ако вярата има добри постижения, добре дошла вярата! Но ако вярата няма добри постижения и безверието няма добри постижения, мене не ми трябват. Да ви обясня това.

Едновремешните безбожници станаха безбожници и тогава светът се спаси. Че хората като престанаха да вярват в идолите... нали тогава, който не вярваше в идолите, се считаше за безверник. И най-после защо дойде едно учение? За да ги убеди, че тия идоли нищо не струват. Тогава имаше цял скандал за това. За [...] с гонението на християнството и какво не претърпя християнството от това?

Днес идоли не съществуват, но идолопоклонски теории съществуват, които ни държат далече да доловим онази Истина, която ще ни въздигне! Аз съм за онова знание, което отвътре е! Аз съм за онзи живот, който отвътре работи и може да ни въздигне, да ни помогне, че да бъдем ние щастливи на Земята, но не на тази Земя. Коя Земя? Не сегашната Земя. Тази Земя трябва да се промени малко. Защото тъй, както е тази Земя, има доста зараза, нечистотии и по един или друг начин трябва да се очисти, за да можем ние да живеем добре. И следователно, необходимо е цялото човечество, общо казано и частно казано, всеки един човек трябва да се издигне над себе си! Това е една от великите задачи. Ние не трябва да чакаме подобрението на цялото човечество, на целия свят, защото целият свят не е толкова лош. Аз разбирам, в света живеят много хора, които са много добри. Аз съм ги срещал.

Дали вие ще повярвате това, аз го оставям сега. Аз на вас ви давам правото да се съмнявате, но аз не се съмнявам, понеже аз го зная това. Вие не го знаете. Имате право да се съмнявате. И аз да съм на ваше място, и аз ще се съмнявам. Че, ако вие мислите, че светът е лош, в грях и във всичко, питам, откъде иде този чистият въздух, този чистият хляб, чистата вода? Тази чистата светлина? Ако всичко е в грях, то нашата работа е свършена. Не. Има един благороден свят. И той е разумният свят. Оттам иде чистият въздух. Този въздух през този свят минава. И като дойде до нас, се опетнява. Те го чистят, а ние го опетняваме. Но същевременно ние като опетним този въздух, който иде с нечистия, те го вземат! Че този свят съществува, се показва в това, че във всеки един от вас има борба. И когато ще

направиш едно престъпление или едно добро, ти всякога преживяваш една борба. Бориш се. То е този свят, за който Господ говори. Те казват: „Ти не искаш да направиш едно добро, но чакай да ти кажем как да го направиш това добро." И ако ти си умен и го слушаш, те ще ти кажат кой е правилният път, по който трябва да направиш доброто. И ще ти покажат как да направиш доброто. Едно добро, то е за тебе. И злото, което ще направиш, не е заради вас, и то е за тебе.

Аз говоря за един свят, който вие имате в себе си. И можете да намерите посоката накъде се намира този свят. Аз разбирам, поне в предградието на този свят вие сте ходили. Някои от вас сте ходили вечерно време като спите. Имате такива сънища.

Но сега да се повърнем към практическата страна. Този живот, който вие имате на Земята засега, той е най-добрият живот, от който ние трябва да изтъчем своето бъдеще. Има хора, турени в България, които да оправят българския народ. Турени са те в едно управление, ние няма какво да се бъркаме с управлението. В една държава те са турени на власт. Твоята дума няма тежест, там има народно събрание - 200, 300, 400 души гласуват. Че, тия хора са турени там да оправят България. Ако народът ги намери, че не могат да оправят, снема ги и турят втори, трети, четвърти... Сега това е един начин за управление. В [учили]щето е същият метод. В дома дойде една майка, роди едно дете, тя не го е родила както трябва. Дойде втора, трета майка. Менят се майки.

Питам: Къде е разрешението на въпроса? По този начин, по който искате да се оправи светът, то е един механически начин. Ще умираш хиляди пъти - това нищо няма да ти помогне. Защото, ако ти в умирането не се върнеш в мястото, от където си излезнал, ако ти се губиш, ти не си [на]правил опит както трябва да се върнеш в дулото на пушката. Нашият живот трябва да се превърне. В умирането ти ще научиш този закон. Смъртта не е нищо друго освен един завършен кръг на Земята. Умният човек, като дойде до старостта, той се изгубва от зрението на хората и после пак дойде в същото пушкало. И питат:

„Къде е старият човек?" Той е пак в майка си. Казват, че всичките деца са в онзи свят. Сега ще ме извините, то е моето вярване. Всяко разумно дете, което се е родило, и всеки разумен човек, все се връщат при майка си, родила ги. Раждат се да видят майка си. Умират, връщат се пак при майка си. И тогава ти ги търсиш горе в небето, при Бога били. Че, ако е при Бога твоето дете, защо се безпокоиш тогава? Ти се безпокоиш, когато това дете се връща при Бога. Питам тогава, понеже детето се връща, без работа е това дете, затова ви безпокои. Ако беше при Бога, то е едно щастие, то е придобивка. А тебе те безпокои, че твоето дете се върнало при вас. Казва: „Мамо, загазих, нищо не можах да добия, нищо не можах да науча от живота. Я ме хвърли от пушкалото навън." Върнеш го втори път, пак не падне в неприятелски стан, т.е. не се постига целта.

Сега аз обяснявам един закон. Аз прилагам закона както за хората, както за детето, то е същото и за нашите мисли и за нашите чувства. Ти проектираш една мисъл, тя се върне при тебе и нищо не ти е допринесла и ти се безпокоиш. Изпратиш едно чувство и то ходи в света, и то се върне при тебе без плод. Казваш: „Не ми върви!" И тогава как ще го направиш да върви? Когато някой наближи да умира, за да му върви... Много пъти сегашните лекари, които разглеждат как е устроен човешкият организъм, търсят да намерят кръв. И наскоро са направили една такава операция, мисля в Австрия било, дето за един човек трябвало да намерят кръв, но която да се схожда с неговата. И намерили кръв още топла, че я нацъркали в малко шишенце и спасили този човек и той наново проговаря. Че, ако твоята мисъл, която ти пращаш в света, ако не влезе в жилите на хората и не внесе живот, тази мисъл е мъртва, тя не е добра. Добри мисли са онези, които повишават тембъра или качеството на нашия живот. Ако една мисъл е влязла в тебе отвън и тя не е внесла живот, тази мисъл не е добра. Добрите мисли внасят живот в нас.

Е, в какво седи едно верую, да вярвам в Бога? Кое ме интересува, кое верую е право? Нито едно верую в света не е право! Нито една

сянка не може да даде живот на хората. Заради /за / мене да се говори, заради християнството, тази мисъл теоретически да се говори за християнството, е една сянка, не е същината. Но същината, като говорим за Христа, който е един принцип вътре, който е вложен от Бога, то е друг въпрос. Но като кажем: „Ти чел ли си Евангелието?" Евангелието, тъй както е една книга, то е само една сянка. Но да се намериш във връзка с Духа, с оная разумна сила, която е писала тия неща! Ако ти можеш да влезнеш във връзка, много хиляди работи има, които не са писани в Евангелието. Трябва да имаш едно разяснение и като го имаш, ще знаеш толкова, колкото сега знаеш.

Сега аз говоря за едно състояние, което не го вземате отгоре. Сега да ви обясня каква е моята мисъл. Ако аз седя и дъжд е валяло, а аз оставя нивите си, ще кажа: „Все ще израсне нещо." Но не ги ора и не ги сея. Какво ще израсне? Все ще израснат бодили, тръне, цигански трън. И аз се чудя как не е израстнало друго нещо. Но ако аз тия ниви ги изора и ги посея с хубава пшеница или посадя царевица, бостан, круши, ябълки и прочие и ги обработя по всичките правила, тази нива ще има нещо, което аз искам.

Следователно всичкото наше богатство седи в нашия мозък. Мозъкът е същността, която аз имам, с която работим. Всичките ниви са мозъкът ти. Ти се безпокоиш, искаш да имаш хиляди декари, а пък Господ таквизи [...], тебе ти трябва едно кило или едно кило и половина материя. И всичкото богатство е там, на всичките хора, богати и сиромаси. Че някой е богат човек - мозъкът му тежи повече. И на един учен човек мозъкът тежи повече. Цитират, че на еди-кой си учен мозъкът му тежал 1800 грама. Че, какво са те? Много малка е разликата! Но даже на някои гениални хора по-лек е бил мозъкът, но хубаво обработен! От много малко се нуждае мозъкът, но трябва много хубаво обработване на нашия мозък! И даже, човешкият мозък след хиляди години, след 10 000 години, ще има работа за още 100 милиона години. Сегашният мозък има вътре още за 100 милиона години да се разработва. И след 100 милиона години човешкият мозък

едва ли ще тежи два килограма. Но този динамичен мозък няма да бъде като сегашния. Той ще бъде почти безсмъртен мозък и няма да умира. Човек ще си пренася своето имане навсякъде. Два килограма да се носят не е тежка работа. А пък привлекателната сила на този мозък! - Ха да го турим след 1000 години; 100 милиона години и 1000 години са почти равносилни в ума ви. Да допуснем, след 1000 години вие ще имате един мозък от два килограма. Но този мозък, като проектираме неговата енергия, няма да има сегашната слабост, на старини да не виждате.

Преди няколко деня идва една сестра, плаче, че остаряла. Много, много остаряла - 65 години. Плаче, мисли, че няма кой да я гледа. Аз на себе си казвам, дошло е време сега тя сама да се гледа. Едно време тя е гледала хората, когато не ѝ трябвало, тя гледала хората, а тогава трябваше тя себе си да гледа. А сега дошла на 60 години, иска хората да я гледат. Казвам: Ето тази старата сестра как се впрегнала, не се научила. Нямах време да ѝ разправям на нея повече. Тя ме гледа и поплака. Казвам ѝ: „Не бой се, ще се оправи тази работа." Тя казва: „Ще се оправи, ще се оправи." Пък аз виждам една мисъл. Казва: „Ще се оправи, като умра." Казвам: „Ни най-малко не искам да умреш, но искам да се подмладиш" - на себе си казвам, на нея казвам: „Ще се оправят работите!" А тя казва: „Ще се оправи, а очите ми не виждат. Искам да чета, пък очите ми са отслабнали." - „Ще се оправят работите!" И казва: „Е, Учителю, ти много лесно казваш ще се оправят, пък все остават неоправени."

По някой път аз гледам с тази лупа и казват: „И той без тази лупа не може да чете." Аз тази лупа тургам, за да ви позная вие какви сте. Като я туря нея, познавам всички какви сте. Но сега като знаете това, ще ми задигнете лупата. Не. Тук има един закон. Аз правя изчисления с тази лупа. Квадрата го вземам да правя изчисления. Под какъв ъгъл ще пада светлината и какви действия ще произведе. Като държа тази лупа, тургам тъй светлината как ще се пречупи, под какъв ъгъл ще пада и какво влияние ще упражни върху мене. Светлината

упражнява едно грамадно влияние. В новото разбиране трябва винаги да знаете как да се поставяте, как да гледате, как да възприемате светлината. Някой тъй гледа накриво. Не. Ти трябва да си поставиш очите право. Трябва да ви покажа как да си поставяте очите, за да възприемете светлината. И да знаеш като дишаш, как да възприемаш светлината и като ядеш, как да възприемаш светлината.

Та, аз, ако искам новата култура, най-първо ще започна от хляба: как да се прави хлябът, как да се сложи и как да започнеш да ядеш. И колко трябва да ядеш. Умереност трябва да има в яденето. Умереност трябва да има в тази работа. Ще кажат някои: „Ти насила се наяж." Не, не, ти ще свършиш яденето по всичките правила. Като ядеш, ще учиш, че след като се наядеш, тъй ще поседиш малко и ще бъдеш весел и добре разположен. Понеже това е една приятна работа. Яденето е физическият труд. Това е във физическия свят, а пък в духовния свят то е най-мъчното нещо. За тях е оране, копане. Което за тях е най-трудно, за нас е най-лесно. Значи, тяхната трудна работа е наша лесна работа. И след туй - пиенето на вода. Цяла чаша вода изпие човекът и казва българинът: „урочасал". Задуха има каква. Като не знаеш как да го дишаш, простудиш се, ще умреш. От задуха, това-онова, ще се намали кръвообращението. И светлината, ако не знаеш как да я възприемаш... И тогава става едно главовъртение в ума ти. И работите ти отвънка не вървят. И казваш, че имаш лоша съдба. Индуските учени хора, които знаели това, всичките посветени най-първо започват с храната, водата, въздуха, светлината. В школите туй го държат като една непроницаема тайна и всичките свои ученици го учат там. Който може да го научи, той излиза учен, като един адепт. А който наполовина го научи, той минава за факир. Отвънка дава забавление на хората.

Мощна сила седи във възприемането на храната. Да знаеш каква сила се крие в храната! Ти никога не трябва да приемаш едно парче хляб или грозде от един престъпник. Ако си слаб човек, и да ви даде хляб, ти го хвърли на кучетата. Даде ти грозде - ти го хвърли, дай го

на сиромасите или го хвърли, не го яж. Който разбира закона. Или един престъпник ще ти крои дреха - той ще те зарази. Онзи човек, който ще ти крои дрехи, трябва да бъде благороден. Ще кажете: „Това са празни суеверия!" Суеверието е друго. Ако във вас обонянието би било развито, ще видите какъв смрад, какъв мирис излиза от един лош човек! То е воня вътре, при която ти не можеш да седиш. И аз съм привеждал един пример за двама игумени: живели те в един монастир, та по-старият не си уредил сметките и умрял. И почнали да обвиняват младия, че той злоупотребил. Този игумен не бил много прав, бил много оцапан и отишъл в онзи свят. И той като се молил, молил дълго време, изпратили го в монастира да си оправи погрешката. И казал как седи работата. Но като стъпил в монастира, този монастир запустял - никой друг човек там не можел да работи. Оцапал го той.

Та, казвам: На сегашното човечество все са неоправени работите. Я влезнете в някой град, в някой дом - хората там постоянно се карат. Как ще се разбират хората? Трябва велика любов в човешката душа! Трябва велика светлина в човешкия ум! Те ще те гледат и някой ще те пита: „Откъде си? Ти българин ли си? Французин ли си?", това-онова, а не те питат ти човек ли си, за каква работа си дошъл. Във всичките въпроси влиза нещо материалистично. Ти си християнин. Вярваш ли в Исуса Христа? - „Вярвам." Е, как вярваш? - „Не зная."

Най-голямото страдание за Христа било, че Той не бил разбран. Онези, които сега живеят, не Го разбраха добре. Това са онези, които заминаха за другия свят. Които са сега, те Го разбраха. Да бъдем едно с Христа в разбиране и да вършим туй, което Той върши. Че, голямото ни нещастие е, че ние не можем да вършим туй, което Той е вършил. И казва Той: „Ще вършите по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил. Бог във вас за в бъдеще ще върши по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил. Бог във вас за в бъдеще ще върши по-големи чудеса." Чудеса трябва да се правят, да се обърне светът. Да докараме новото съзнание в света, че да се въдвори

Любовта, че хората да могат да живеят взаимно, да се не изтрепват. Да идеш при един съдия, да кажем едно дело се води 10 години. Ще идеш ти при съдията, ще те пита: „Ти на този човек имаш ли да му дължиш 1000 лева? Дължиш ли му?" - „Дължа му." - „И колко лихва ти взема?" Законът на лихвата е 12, той турил 20, след 10 години има 100 000 лева да взема от този човек. А той имал да дава 1000 лева. Съдията трябва да внимава, да му каже: „Много си взел, отстъпи." - „100 000, 50 000." - „Много са." - „25 000." - „Много са." И ще докара до 4% и 2%.

Има едно право в света. Че, ако един човек му е дал своята мисъл под наем, аренда и той потърси своята мисъл след 1000 години? Тогава, ако той му вземе по 10%? И през целия живот не може да му платите това! На всяка една добра мисъл той трябва да взема по половин стотинка на 100 години. Че тъй, разбира се! Казвате: „Че как ще забогатеем?" Чудни са хората! За братя минават, а парите си в лихва дават! Та всичко е на Бога! Какво ще вземеш? Когато Бог казва: „Даром сте взели, даром давайте!", сиромахът казва: „Богатият нека даде парите!" Така не се разсъждава! Сиромахът не трябва да каже: „Той трябва да даде!" И богатият не трябва да казва, че това е негово. И така не се разсъждава! Не е негово! Отношения между сиромаси и богати трябва да имаме идеални!

И ето какво трябва да бъде идеалното отношение между богатите и сиромасите: когато дойде един сиромах при богатия, богатият да каже: „Много, братко, те обичам. Я иди на моето място, пък аз ще взема твоето място." И той стане беден и тръгне по неговия път. А сиромахът иде на богатото място и разполага. И след време пак каже на богатия: „Мен ми дотегна това богатство, вземи си го!" И богатият напусне бедното място. Пак си разменят местата. Туй трябва да бъде идеалното положение между богати и сиромаси! Дойде ученият при невежия и каже: „Братко, дотегна ми моето." И той стане невежа, а невежият стане учен.

Че, сега много лесно човек може да стане учен. Аз сега всичко зная. Имам една енциклопедия, 2000 тома, и на всеки въпрос мога да

ви отговоря. Много е учена енциклопедията! И вие може да дойдете, и вие може да бъдете учени хора. Това е отношение. Аз наричам: учен човек е, който има светлина; невежа човек е, който е в тъмнина. И следователно аз казвам: „Ела в моята светлина, живей, пък аз ще си почина в твоята тъмнина." Никой няма да ме вижда, ще седя в тъмнината и ще разсъждавам само за себе си. И като ми дотегне тъмнината, ще кажа: „Братко, я влез пак в туй положение, и аз пак в светлината!" Вие ще кажете: „Това са долапи /хитрина, интрига/." Та сега животът не е ли в долап?

За да правим добро, трябва да разбираме онзи, великия закон, иначе се отдалечаваме и животът изгубва своя смисъл. Да правим добро някому в света - нищо по-силно от това ти да обичаш в дадения случай живота. Да обичаш живота не само в себе си, но и в другите. Да обичаш живота и в най- малкото същество, не в този смисъл, както се проявява и функционира животът индивидуално, но животът както функционира в себе си. Аз съм наблюдавал една пеперуда, като кацне, в очите й. И тя ме гледа под око като някоя красива мома, казва: „Харесваш ли ме?" - „Харесвам те." И като речеш да си мръднеш ръката, тя се подигне. Казва, бутане няма, като си мръднеш ръката, тя подскочи. Интелигентни са. Тази интелигентност ме радва в това малко същество. И като му дадеш на туй, слабото, условие, един ден то може да се прояви както тебе. Ще кажеш: „Как може да стане това?" Аз не съм ви обяснил и може да ви кажа как може да стане това. То не се казва даже. Ако ви попита едно дете, не може да му обясните как се пали огън. Ти като го приготвиш и му кажеш: „Тури тази клечка!" и детето ще запали огъня, без то да знае как. И аз мога да ви наредя и да ви кажа: „Турете клечка да запалите огъня", без да знаете как се пали.

Но този огън, цяла наука е вътре, да знаеш как се приготовлява човешкото тяло, да знаеш как се е приготвило човешкото сърце, да знаеш как се приготвя човешкият ум, да знаеш как се е приготвила човешката душа. То е един свят красив! То се изисква след хиляди

години да се разбере. И сега и за хиляди години ще има какво да учите! И това могат да ви бъдат задачи за в бъдеще. Сега ви падне един зъб. Сега хората са почнали да правят зъби. Тъй, идеш при един зъболекар, той ти тури механически зъби в устата. Един ден тези зъби ще ги култивират и те ще растат. Нивите ще се тургат (?) както на нивата бобът и царевицата растат и краставиците. Ще дойде този зъболекар, посадени са те, ще ги прегледа, ще избере от кой кехлибар са и ще каже като приготви всичко, ще изтегли зъбите и като ги тури вътре, веднага те ще израснат! Или извадили ти окото - ще има тук-там посадени очи. Ще извади едно око, тури ти го и ти прогледнеш. Че то е цяла наука! Пръстът ти изскочил - насадени пръсти има.

Сега вас ви се вижда туй малко странно. И за мене е малко странно. Но това са красивите неща! Ако е такъв животът, колко красиво щеше да бъде! Ще идеш при някой лекар по очи, сляп си. Извади човекът едно око, тури го. - „Благодаря!" Идеш при един зъболекар, натуря ти всички тия зъби! Излезнеш, гледаш: подмладил си се. Идеш, стар си - ще има лекар за старостта. Лекари ще има много тогава. Старият иска да стане млад, казва: „Дотегна ми старостта!" Ще иде при лекаря, той ще тури младата кожа, ще обере старата, ще я тури настрана, ще тури младата кожа отгоре посадена и ще я облечеш. И оттам насетне ти си млад, ще се върнеш на 21 години, всичките бръчки изчезнали. Че, това значи да си по-добре! Че да се махнат всичките нещастия, които сега висят в нас.

Сега скърби има и лицата ни потъмнели от какви ли не скърби. Много малко радости имат хората. Аз срещна някой така замислен, не виждам никаква философия в него. Казвам: „Какво има?" - „Бях търговец, изгубих два милиона!" Навел си главата! Срещам една млада жена, на 25-30 години, навела си главата. - „Какво има?" - „Ожених се, мъж ми ме напусна, търся друг някой." Срещна друг - учител, свършил няколко факултета, изпъдили го! Всичките все замислени. Аз не се смея, влизам в положението им. Казвам: „Братко, ела при мене, в моето училище, да се научиш как да бъдеш учител, да

не те изпъдят. Ела при мене да се научиш да бъдеш търговец и да не те изпъдят старите и в бъдеще да не фалираш."

Сега, туй няма да го казвате на други хора, ще го държите за себе си. Ако можете да го употребите някъде - добре!

Но новото в нас ние трябва да го разпределим. Не месете новите неща със старите. Вие правите погрешка. Имайте едно определено място в мозъка си за новото! Пазете го чисто! Но казваш: „Неприложимо е!" Туй, хубавото, го дръж там и ще видиш приложимо ли е или не. Че къде ще туриш ти любовта? Като срещнеш един човек, който е готов да се жертвува за тебе, той те обича, желае ти доброто, ти почнеш да се съмняваш дали те обича или не. Ти на себе си тогава ще причиниш пакост. Ако той те обича, казвам: Тази обич не е негова, тази обич е на Бога. Бог те е погледнал през очите на този човек. Ти се съмняваш в любовта на Бога - тогава в кого можеш да вярваш ти? В дадения момент, когато един човек те обича, тази любов се дължи на Онзи, Който ти е дал живота. Казва: „Не бой се!" А щом се съмняваш и търсиш нещо да се подигнеш, как ще се подигнеш? И всичко, каквото си правил, нищо няма да остане. Ще остане всичката твоя немощ, а хубавото...

Ти като влезнеш в другия свят да носиш една мисъл със себе си, да знаеш, че ти си господар на своята съдба. Знаете ли какво значи господар на съдбата? Ти искаш да станеш гений - гений ще станеш! Искаш да станеш светия - светия ще станеш! Каквото пожелаеш, всичко можеш да станеш. Източните народи, като не са знаели това турците, турили така: ще туриш един кюляф /островърха шапка/ и като го туриш на главата си, каквото искаш, това ще станеш. Но кюляфа са го разбирали другояче. Казват: „Ще ти направи някой кюляф."/изигравам, мамя /

Има една свещена идея, която може да върши всичко в човешкия живот. Аз ви казвам сега, искам да ви го кажа, но не мога да ви го кажа. Чудни сте, във вашия съд не мога да го туря, вашите съдове не могат да го хващат. Не че нямам желанието, но това, което мога да ви

го кажа, аз не искам да се изгуби. Вие, например, ще кажете: „Ама той може ли да го направи това нещо или само ни залъгва?" Че, вие не разсъждавате както трябва! Ако аз ще ви залъгвам, всички трябва да ми платите. Трябва да ви взема пари. Залъгване без пари не става, с пари става, какво ще си губя времето аз! А понеже аз искам да имам с вас търговски операции на честни начала, мисля да ви кредитирам и ще си изплатите както трябва. Без да подписвате полици. Ще ви опитам на вашата честна дума. Туй, което ще ви дам, готови ли сте да го приложите? И ако ви го кажа, вие ще изнесете това нещо и почти ще се свърши работата. Както онзи цар, който искал да опита жените. Искали те власт. И казва: „Ще ви туря на власт, но да направим един малък опит." Той затворил нещо в една кутия и казал: „Този капак ще го държите затворен, няма да го отваряте. Ще го турите тъй, както е. И ще го пазите за 7 деня." Държали го те 6 деня и казват на седмия ден: „Да видим какво има вътре!" И като отворили, едно птиче изхвръкнало. Занесли го при царя и пита той: „Къде е птичето?" - „Излезе." - „Още не сте дорасли!"

Сега да преведа тази поговорка. Всяка една хубава мисъл, която не може да остане вътре в човешката душа и да прояви своята сила, тя е една изхвръкнала птица. Всяко едно желание, което не може да се изпълни вътре в човешкото сърце, това е една изхвръкнала птица навънка. Всяка една постъпка, която не може да се направи навреме, тя е една изхвръкнала птица. Хубавата мисъл ние трябва да я задържаме и силата на новите веяния на сегашния век седи в това. И вие трябва да видите, че онези хора, които водят съдбините на хората, се отличават с много голямо търпение! Колко трябва да се търпи, за да се постигнат някои работи!

Та, верующите в този век или хората, които вярват в благото на човечеството, онези, които поддържат тази идея, без разлика какви вярвания може да имат. Че новите времена идват сега. „Новите времена" подразбирам иде нещо в света, много хубаво. Такова хубаво

никога не е идвало! И като дойде, ще го видите. Аз искам вие да го видите.

Казвам: Иде пролетта! И тази пролет е много хубава. Тъй щото, да бъдат книгите ви готови. И такава пролет не сте имали никога! - „Ама чакай да видим." - Няма какво да чакате, вие се пригответе, да бъдете готови всички! - „Ама ако не стане туй нещо?" Ще стане! Всичко туй ще стане! Именно то ще стане! Сега туй, което никога не е станало, сега ще стане! Да. И ничия власт в света не е в състояние да отмени това нещо!

За туй се изисква от всички ви не догматизъм, но какво? Аз съм казал, не е въпросът там. Онова, което аз ви казвам, то е истината. И тази истина ще дойде. Тогава ще проверите. Но тогава всеки въпрос, дали аз съм казал или друг го е казал, но онова, което съм казал, да е вярно, да е истина! И да съответствува на онази истина, която иде в света! И всички вие трябва да бъдете тъй истинни, за да бъдете изразители на туй Божественото във вас. И като Му служите, не че мен ме радва, че сте дошли при мен. Мене ме радва вашето присъствие дотолкова, доколкото вие сте изпратени от Бога да ме слушате. Аз се радвам на това. И за вас трябва да ви радва моето присъствие, доколкото аз съм пратен от Бога да ви кажа истината. И вие, и аз да изпълним волята на Онзи, Който е направил всичко. Тогава няма никакво различие, защото красиво е и да говориш. По-красиво е да слушаш. Защото, когато Господ говори, ние трябва да слушаме. И после трябва да приложим отвънка онова, което сме слушали. Защото ако е да се говори, то е друг въпрос. Изисква се да правим добро. Това значи да правим доброто, да бъдем готови да извършим онова, за което сме пратени на Земята, което ще внесе за нас новия живот. Туй ще донесе не по физически начин. Ние ще бъдем от тъй наречените щастливи хора. Всеки трябва да бъде щастлив.

И аз искам вие, като се срещнете, да се поздравявате, да търсите щастливите. Да видите дали някой е станал щастлив и ако някой е

нещастен, да кажете: „Още няколко деня и ще бъдеш щастлив!" На друг да кажете: „Тебе ти остава само още един ден! 20 години си лежал в затвора, след един ден ще бъдеш свободен!" На някои от лежалите им остават още 4-5 деня и ще излязат из затвора!

Мнозина сте лежали в този затвор. И сега се съмнявате, казвате: „Какво ли ще бъде нашето бъдеще?" Когато един цар има 10 души синове, трябва ли тия братя да се карат помежду си кой ще бъде наследникът? За тях да бъде безразлично това, всеки да каже: „Братко, ще остане столът свободен. Най-способният, най-добрият, най-умният, той ще управлява." И всички трябва да се радват - и онзи, който управлява, и онези, които са управлявани - всички да се радват! Управлението да бъде по един вътрешен принцип, да се управлява по един вътрешен закон, дето няма насилие. По любов трябва да се управлява - не външно, а вътрешно. И онзи, който те управлява, той от себе си трябва да дава, а управляваният трябва постоянно да взема. И като им дотегне, ще си сменят местата.

Сега, върху тази мисъл, вие я разработете. Разберете я. Аз ще се радвам, че вие не я разбрахте както трябва. Когато аз се учих, и за мене беше така. Туй, което не разбирате, то може да се осъществи. Което разбирате, то не се осъществява. Невъзможните неща в света са възможни! Невъзможното за човека е възможно за Бога, Който живее в човека! И невъзможното за човека отвънка е възможно за Бога отвътре, за Разумното в света. Аз го наричам в света Разумното - и вътре, и вънка, всичко е възможно! И желая туй, Разумното, да бъде с всинца ви!

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

4-та неделна беседа, държана от Учителя на 22.X. 1933 г.,10 ч сутринта, София - Изгрев.

ЗА ДА БЛАГОВЕСТВУВАМ

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Ще прочета 61-ва глава от Исаия. Ще чета за неща, [в] които няма противоречия. Който е ходил на някое планинско място и пил от някой планински извор, той и прост, невежа да е, и учен човек да е, все ще има едно и също понятие от този извор. Който е опитал този извор, за него той е реален. Нещата се опитват само с душата.

"И синовете на другородните ще бъдат ваши орачи и ваши лозари." (5-и стих.) Понякога някои мисли ви се виждат малко странни, но чудното е, че тези чуждестранни мисли ви служат. Всеки е впрегнал коня и вола си и шиба. Тия хора са друговерци. И животните са от друга вяра, затова постоянно орат по нивите.

"Ще ядете имота на народите и в тяхната слава вие ще се хвалите." (6-и стих.) Значи, това, което те са направили, ще казвате, че вие сте го направили. Волът оре, конят го носи, а той казва, че е орал, той се хвали.

"Ще се развеселя"

Ще взема само думите "Да благовествувам." (1-ви стих, 61-ва глава от Исаия.) Да благовествувам! Най-хубавото в света е човек да благовествува. Благовествието всякога носи нещо ценно в живота. Ученикът, който постъпва в училище, той отива, за да придобие там нещо ценно. Той отива на училище да придобие онези ценни неща, които майка му и баща му знаят. Там той ще научи и такива неща, които нито майка му, нито баща му, нито окръжаващите знаят.

Значи, когато добием само това знание, ние сме вече в училището. Това ценното нещо трябва да се добие по един правилен начин. В това отношение Земята е велика опитна школа. Всички хора,

които са дошли на Земята, са дошли да се изпитват. Те се намират в разни отдели на Земята и някои от тях са доволни, някои не са доволни. Доволни са тези, които правилно учат. Недоволни са онези, които не учат. Но каквото и да правим тук, на Земята, все трябва да учим. С хиляди години можеш да бъдеш недоволен, но недоволството не разрешава въпросите на живота. Можеш да бъдеш недоволен, но недоволството е един подтик, който не разрешава въпросите. Да бъдеш доволен - и доволството не разрешава въпросите. Доволството е почивка, недоволството е един подтик, но и който е доволен, и който е недоволен, това е все подтик. Човек трябва да мине и през доволството, и през недоволството. При недоволството той ще познае какво му липсва. Доволството пък не показва, че трябва напълно да се задоволим. Първият клас не разрешава, че си добил нещо; и вторият, и третият, и четвъртият, даже и осмият клас не показва, че си придобил нещо; даже и като свършиш университет, и това още не значи, че всичко си придобил - има много още да придобиваш. Като свършиш университет, ще разбереш, че много неща още имаш да придобиваш, да учиш.

"Да благовествувам!" Благовествието почива на един разумен закон в света. Този закон е общ за цялото битие. Ако ти не схващаш битието на всички живи същества като едно цяло, и в школата да си, ти няма да имаш правилно понятие за живота. Всички живи същества съставят едно цяло. Сега аз не говоря за тия неща, които човек е създал, но говоря за онези, които природата е създала, аз говоря за онези неща, които Бог е създал.

Думата "Бог" е непонятна за мнозина и затова те казват: "Ти вярваш ли в това заблуждение?" Вие сте престанали да вярвате във външните идоли, но във вътрешните идоли още не сте престанали да вярвате. В духовния свят ние още сме идолопоклонци. Ние се кланяме на някой министър и казваме: "Той ще оправи България!" Дойде някой цар, дойде някой генерал, ние вярваме в тях и казваме: "Те ще оправят България!" Или: "Те ще оправят света." Като проследите

цялата история, вие виждате колко пълководци велики, колко философи, колко поети видни са идвали в света с цел да го оправят, но светът си върви по свой определен път. Светът е придобил нещо, но какво - не знаете. Има една промяна в света, която аз уподобявам на промяната, която става при съмването: от сутрин до залез слънце става постепенно усилване на светлината. През цялата година има дни щастливи, има и дни нещастни. Щастливи дни са онези, които носят изобилие и плодородие. Те се отличават по това качество именно. Щастлив ден е онзи, който носи известно благо в себе си. Щастлива мисъл е онази, която не носи нещо фиктивно в себе си, но носи известно благо.

Казвам: Има една наука, която определя кои хора са нещастни и кои - щастливи. Щастието или нещастието им зависи от един център. Ако измерите нещастния човек с мярка, каквато в природата съществува, ще видите, че той отговаря на тази мярка. Обаче забранено е да се говори за тази мярка, за тези числа. Аз вземам онези относителни числа, които съществуват в математиката. Ако измерите един щастлив и един нещастен човек, ще видите, че те се различават във всичките си мерки: в ръцете, в краката, в пръстите, във височината и т.н. Нещастният човек се различава по тази цифра, тя навсякъде след него върви. А щастливият човек отговаря на определените за него числа и те вървят навсякъде след него. Дето и да турите щастливия човек, и на сухо да го турите, от него всичко става. Нещастния и на зелена почва да го турите, той всичко разрушава. Човек носи щастливото число под езика си, а нещастното - над езика си. Следователно природата оперира с разумни числа. Нещастният човек се различава от щастливия и по своята тежест. Ако претеглите нещастния, ще видите, че той тежи или по-малко, или повече отколкото трябва. Има една анормалност в неговото тегло, той свършва с един дефицит. Щастливият човек обаче всякога тежи колкото трябва.

Мъчно е да ви дам образец на щастлив човек. Защо? Защото щастливият човек на изложение не излиза. Той се крие като млада булка, туря си отгоре було, да го не познаят хората, че е щастлив. Ние считаме сегашния живот за нещастен, но сам по себе си той не е нещастен. Ние попадаме само в такава епоха. Има епоха на щастие, има епоха на нещастие. Например, няколко години подред човек работи на нивата си или в градините си, но нищо не става, т.е. изкарва си само семето. Сее картофи, жито, царевица, грозде и почти нищо не става. Такива нещастни години има и за писатели, и за поети, и за философи, и за генерали, и за царе, и за владици. Някой генерал претърпи някое поражение, от което всичко изгуби. Това са нещастни епохи в живота.

И сега на всички тия хора трябва да се благовествува. Какво? Че има щастливи числа в живота. Вие може да подмамите щастливото число да дойде у вас само по един начин. Живо число е то! Единствената сила, с която може да го подмамите, това е любовта. Ако го обичаш, то ще дойде; нямаш ли обич към него, то ще бяга от тебе като заек. И тогава на неговото място се намества нещастното число. И като дойде нещастното число, ти ще го помниш. Две неща има в света, които човек помни и никога не забравя: щастливите неща и нещастните. Като дойде нещастното число при човека, той го помни и казва: "Еди-коя си година еди-какво си стана." - "Какво стана?" - "Умря жена ми" или "детето ми", или "майка ми", или "баща ми", или "най-добрият ми приятел". Или "тази година изгубих крака си", "раниха ме на еди-кое си място", или пък "тази година изгубих всичкото си богатство" и т.н. Тази година е било нещастно число за този човек. Човек трябва да изгуби нещо ценно и когато изгуби това ценното, той тогава само го цени. Когато човек изгуби зрението или слуха си, или здравето си, тогава само ще го цени.

Сега ние се спираме върху странични неща, които почти нямат цена за нас. Сега вие седите и мислите да отидете при един гадател да ви каже дали тази година ще бъде за вас щастлива или нещастна.

Какво ще ви каже този гадател? Една година може да бъде щастлива за България, нещастна за Сърбия; или щастлива за Франция, нещастна за Германия; или щастлива за Америка, нещастна за Индия. Благото в света не е еднакво разпределено. Благото се разпределя периодически според състоянието на Слънцето. Съвременните астрономи искат поне донякъде да отгадаят на какво се дължи това разпределение на благото, но не могат да разберат. Американските астрономи изнасят една теория, според която щастливите години зависят от петната на Слънцето. Когато на Слънцето има повече петна и годината е по-щастлива; щом петната се изгубят и годината не е толкова щастлива. Но това са само предположения, хипотези, не са още научни истини. Едно съвпадение е това, че когато има петна на Слънцето и годините са по-плодородни, а когато петната изчезнат и плодородието намалява. Например отсега нататък, след две години ще настане една малка крива в плодородието. Дали е така или не, ще видите след две години. Това не е едно предсказание, но периодически, в природата съществува един закон, според който благата се разпределят. Този закон има отношение и към органическия живот. Известни епохи във вашия живот могат да бъдат щастливи, а известни епохи могат да бъдат нещастни. Това зависи от вашето слънце. Всеки човек има едно слънце в себе си, от което зависят плодородните и неплодородните години в неговия живот. Това, което съществува в големия свят, съществува и в малкия свят. Каквото представя нашето Слънце в Слънчевата система, такова нещо представя слънцето и в човешкия живот. Значи, всеки човек има едно слънце, което определя неговите щастливи години в живота му. Това слънце някои наричат духа на човека, но аз употребих думата “слънце” за онова животворно слънце, което носи всички блага на човека и способствува за развитието на неговите способности и чувства. Успехът на човека зависи от неговите дарби и способности.

И тъй, човечеството се нуждае от едно ново разбиране. Сегашните материалистически или икономически разбирания нищо

не допринасят. Какво може да разбере богатият син от живота, щом баща му е оставил голямо наследство и той живее като рентиер? Какво ще разберете от живота, ако вие сте един милионер или ако имате една грамадна библиотека с два милиона книги, които само вадите, пренасяте от едно място на друго без да четете? Вие влизате в тази библиотека, разглеждате тези прекрасни томове, но не ви интересуват, не ги четете. Ставате сутрин, поглеждате Слънцето, а вечер поглеждате Луната, звездите, разните течения, но какво отношение има Слънцето към вас, какво - Луната, какво - звездите, какво - Земята, нищо не знаете. Малко писатели и учени има днес, които се занимават с тези въпроси. Те се занимават с разните микроби, буболечици, с минералите, с растенията, с рибите, с птиците, с произхода на живота, но нищо положително не знаят за произхода на живота. Отгде е произлязъл животът не е определено. Отникъде не е произлязъл и не може да произлезе. Защо? Защото, за да произлезе отнякъде, той трябва да дойде отнякъде. Животът се е явил отнякъде, той не може да произлезе. Този въпрос хората са го поставили като идеята перпетуум-мобиле. Той е една неразрешена задача. Какво нещо е Бог? И тази идея е неразрешена. Ако запитате философите по този въпрос, те ще ви кажат две мнения: едни поддържат съществуването на Бога, а други го отричат. И тези, които поддържат съществуването на Бога, както и онези, които го отричат, еднакво вярват в Него. Даже онези, които отричат съществуването на Бога, са по-вярващи, отколкото тези, които го поддържат. Едните казват, че Бог е в това, което не се проявява. Това са тънки психологически заключения. Това са тънки психологически и метафизически догадки на философите. Материалистите пък казват, че Бог е само в материята и като умре човек, от него нищо не остава. Онези, които вярват в душата, казват, че като умре човек, не остава на Земята, но отива някъде. И те не знаят истината. Човек отникъде не е дошъл и никъде няма да отиде. Тези философи поддържат своята философия, държат я като център.

Сега, аз да ви кажа де седи релността на въпроса. Тези философски твърдения могат да се уподобят на положението на богатия, който разполага с милиони, но пуснал слух, който се приел във вестниците, че имал пет пари в джоба си, че е сиромах. Другият пък е сиромах, но пуснал във вестниците, че е богат. И единият, и другият не говорят истината. И в двата случая няма никаква реалност. Това са фитили, според както казват турците. Някой пусне философията, че от него нищо няма да стане. Фитил е това. Друг пусне философията, че от него много може да стане. И това е фитил. Нищо няма да стане. Каквото е станало, станало е вече, отсега нататък нищо няма да стане. Това, което си ти. Какво ще стане отсега нататък? Слава Богу, глава имаш, стомах имаш, дробове имаш. Стомахът ти е здрав, можеш добре да ядеш; мозъкът ти е нормален, практичен човек си; дробовете са ти здрави, можеш правилно да дишаш. Какво повече искаш от това? Да ти турят на главата едно обявление, че си виден поет ли? И поезията е отвлечено нещо. Ти ще наредиш думите по известен ред, ще им туриш някакви рими и ще минаваш след това за някакъв виден поет, който е възпял нещо като Лорелай. Какво е възпял поетът? И поетът е като домакинята, която е наготвила хубаво ядене, направила хубава баница. И поетът също така е написал едно сладко произведение. Следователно между поета и домакинята, която точи баница, аз не намирам почти никаква разлика. Не че никаква разлика няма, но има някакво подобие. С това аз не унижавам поета, но казвам, че поетът поднася своята книга със стихотворения, а жената е излязла по-реална, тя ни поднася баница. Който хапне от тази баница, става му приятно. За поезията на някой поет трябва да се даде около 50, 60 лева и някога може да се намери някой хубав пасаж, който да струва тия пари.

Сега, аз се отнасям до реалността. Според мене, в реалността и думите трябва да бъдат реални. Всяка дума, турена на своето място, е реална дума. И в науката на числата има щастливи думи, има и нещастни думи. И в това отношение всеки човек крие по една

щастлива дума под езика си и по една нещастна дума над езика си. Това всички трябва да знаете. Затова, като ставате сутрин, измивайте езика си около 10 пъти най-малко с чиста топла вода. Сега на онези от вас, които не са големи критици, мога да им дам едно правило. Ако някой от вас е нещастен, нека измие добре двата пръста на ръката си и да бръкне с тях в устата си, да ги постави над езика и да го намагнетизира добре отгоре, защото там седи нещастната дума. Ако това нещастно число не излезе при този опит, тогава нека тури и трите си пръста, после и четирите, докато най-после постави цялата си ръка и така да намагнетизира езика си. Някои от вас могат да се запитат дали това е реалност или някаква подигравка. От вас зависи. Ако не го разбирате, то е подигравка; ако го разбирате, то е цяла наука. Тъй щото, когато не разбирате някого, то е подигравка; когато го разбирате, то е цяла наука.

Та, изисква се сега от нас да се повърнем назад. В света има един велик закон, който ръководи развитието на човешките души. Аз взимам думата "душа" в най-чист смисъл. В човека има 4 неща, които според мене са неизменни и които всъщност съставят човека. Те са: човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Те са постоянни неща, с които човек и на Земята, и на Небето, в онзи свят, като съществува и като не съществува, все с него вървят заедно. Това е човекът. Това са Божествени качества, които отличават човека. Понякога сърцето на човека може да се окаля малко, то е друг въпрос, но сърцето представя цял свят. Без сърце човек не може да има чувствителност, не може да има радостни преживявания. Ако няма ум, той не може да възприема външната, физическата светлина. Без ум целият свят ще бъде тъмнина. Без душа светът няма да има свобода и простор, а без дух никакво творчество няма да има в природата. Когато говоря за духа, аз разбирам творчеството; когато говоря за душата, разбирам простора; когато говоря за ума, разбирам светлината, която произтича; а когато говоря за сърцето, разбирам

всички ония блага, които човек може да изпита. Човек има право да се стреми към тях, но трябва да бъде много внимателен.

Сега пак ще се върна към щастливите числа. Човек сам може да си определя какво може да му се случи през деня. За тази цел той може да прави малки психологически опити. Вие може да си вземете една тетрадка, разделена на 12 части според часовете, докато Слънцето залезе и всеки час да следите каква мисъл ви е минала, до вечерта. Като правите 10 деня наред наблюдения, следните 10 деня ще можете да предскажете какво може да ви се случи, като се ползувате от наблюденията, правени първите 10 деня. Защото това, което постоянно човек мисли, ще дойде; и това, което постоянно отрича, и то ще дойде. Например, ако в ума ви дойде мисълта, че ще забогатееете, ще забогатееете; ако дойде мисълта, че ще загазите, ще загазите. Каквото мислите, това ще стане. Ако у вас дойде мисълта, че ще заболеете, и това ще стане. Болестта ще дойде по който и да е начин.

Тази мисъл не е само твоя, тя е чужда, колективна мисъл, която се натрапва отвън и на нея трябва да дадеш данък. Вие трябва да знаете как да я заместите с друга някоя мисъл. Да допуснем, че вие имате един приятел и случайно изпуснете езика си по отношение към него и тази дума се отразява обидно върху него. Как ще се извините? Ще заместите тази обидна дума с друга някоя, хубава дума. Ще се извините, ще кажете на приятеля си: “Не зная как се случи, че се изплъзна тази дума от устата ми, но нали знаеш, че аз те обичам!” По този начин само можете да заместите лошата дума с добра. Иначе вашият приятел за дълги години може да ви стане неприятел. Казвате: “Не съм ли прав да кажа тази дума!?” Оставете вашето право настрана! То ще ви създаде най-голямото нещастие. Никакво право не защищавайте!

В един роман се разправя за един човек, на когото дали задачата да говори истината, голата истина, в продължение на 10 дни. За 10 деня той се скарал с майка си, с баща си; бил годен, разгодил се; бил

слуга някъде, изпъдили го. За 10 деня се скарал с всички, защото решил да говори истината в буквалния смисъл на думата. Не, това не е истина. Така истината не се говори. Годеницата му, например, го запитала: “Не съм ли красива?” - “Не, ти си голяма грозотия. Да знаех по-рано, щях да мисля, нямаше да се годявам за тебе.” Тя извадила пръстена от ръката си и му го върнала.

Та, и ние понякога искаме така да говорим истината на хората. Не, истината така не се говори. Да казваме недъзите на хората, това не е никаква истина. Под думата “истина” аз разбирам да благовествуваме, да внесем новото в света, което да лекува болните. На грозния човек няма какво да му говориш за грозотията, той сам я вижда, но ще му покажеш начин как да стане красив. На сиромаха няма да говориш за сиромашията, но ще му покажеш начин как да се справи с нея. На болния няма да говориш за болестта му, но ще му покажеш начин как да внесе здравето в себе си.

Та, при сегашните условия всички хора се нуждаят от една положителна наука. Религиите на миналото са били религии за новото в света, но хората са разбрали тия неща буквално. В това отношение ние казваме, че всеки човек е сам господар на своята съдба. Ако човек допуща отрицателни мисли в ума си, около него ще се образува една аура на отрицателни, противоположни сили и мисли. Тогава ще се образуват тежки състояния. В домовете виждаме, че бащата не може да търпи сина си, а синът не може да търпи баща си; майката не може да търпи дъщеря си, а дъщерята не може да търпи майка си. Всички се чудят защо е така. Причината за това е натрупването на излишни енергии, които не са естествени и трябва да се намери начин как да се трансформират. Тези енергии не са Божествени. Понеже тези хора нямат обич помежду си, затова става всичко това между тях. Какво има да спори синът с бащата или бащата със сина? Бащата трябва да бъде готов да направи всичко онова, което синът желае. Това се отнася до добрия син. И синът трябва да бъде готов да направи всичко, каквото бащата желае. Това са

естествени, нормални отношения. Синът трябва да изпълни всички желания на своя добър баща. Бащата никога няма да поиска от сина си това, което е в негова вреда.Това разбираме ние под естествени положения.

Сега, като дойдете до тази наука, първо човек трябва да се пази от едно чувство на лакомство. Лакомията съставя голямо нещастие. Ти бързаш да добиеш известни блага по един неестествен начин. Ти бързаш скоро да свършиш училище, да станеш виден философ, виден учен, да влезеш в живота. Казвате: “Докато човек е млад, да си поживее!” Вие вървите по един хлъзгав път. В природата има един закон, който определя времето на цъфтенето и връзването на плодовете. Според този закон има растения, които цъфтят един път в 1000 години, а узряват едва в 2000 години един път. Вие познавате може би столетниците, но познавам аз такива растения, които цъфтят един път в 1000 години и узряват само един път в 2000 години. На такива дървета има плодове, които седят от всичките минали епохи. Ако разбирате законите на развитието на тези дървета, ще видите, че в тях се намират онези елементи на живота - жизненият еликсир, който алхимиците са търсили. Само в тези растения се намира този елемент на живота. Учените хора са засегнали вече тези въпроси. Те търсят начин да превърнат железата в злато и в сребро, изобщо всички неблагородни елементи да ги превърнат в благородни. За в бъдеще те ще отидат още по-далеч, но колкото се отнася до еликсира на живота, те лесно не могат да го добият. В природата има една област, в която търговските работи трябва да останат настрана. За да влезеш в тази област, за която ви говоря, ти трябва да бъдеш роден от баща светия и от майка светица. За 1000 години поне нито баща ти, нито майка ти не трябва да са направили едно престъпление нито в мислите, нито в чувствата, нито в постъпките си. Значи, баща ти и майка ти трябва да са родени като светии, а ти - като кандидат-светия, за да можете да влезнете в тази област. Такъв е законът. И Писанието казва: “Роденият от Бога грях не прави.” Ако ти не си роден от Бога,

няма да влезеш в Царството Божие. Кой може да бъде онзи баща, който в продължение на 1000 поколения или най-малкото в продължение на 1000 години да не е направил никакъв грях?

"Да благовествувам!" Та, вие сега желаете обикновените работи - всеки може да ги направи. Благовествието се от[...], но обикновените работи всеки може да направи. Благовествието се отнася до обикновените работи. [Ако е] въпрос до обикновеното, всеки от вас може да направи една отлична баница със сирене, с прясно първокачествено масло, залята отгоре с мляко и яйца. И какви ли не сладкиши можете още да направите. Всеки [...] може да опече едно агне или една кокошка. И как при това може да я опече! Като говоря за печена кокошка, някои от вас се понавъсят, като искат да кажат: "Съжаляваме, че напуснахме месото." Съблазнителна работа е печената кокошка. Разправяше ми един български свещеник как се опитвал да стане вегетарианец. Той казваше: "Като видя онази зачервеничка печена кокошка, онова препечено копанче, и току-виж, откъснал съм си едно парченце от нея. Съблазнително нещо е печената кокошка! Като видиш онова бялото месо, чудо е просто! А тъй като погледнеш на онази проста попара, боб, лук, чесън, това ядене ли е?"

Сега да минем към основното, към яденето. Ние имаме вече онзи велик закон на истинското ядене. Истинското ядене седи в човешките мисли. Когато храната, която ядеш, събужда в тебе хубави мисли, тя е истинска храна. Ако тази храна не събужда хубави мисли в тебе, откажи се от нея. Правило, което прилагам към себе си: когато една храна не

събужда в мене хубави мисли, оставям я настрана. Дето спазвам това правило, няма изключение в него. Всяка храна, която ядеш, ако събужда в тебе хубави мисли и чувства, тя е здравословна храна. Тази храна лекува човека. Тази храна показва, че от тебе може да стане човек; тя служи за развитието на човешките чувства и способности.

Без сили, без способности и без чувства в света човек е като кораб без кормило и като кораб без матроси. В това седи приложението на [...]

Животът не е случаен, но се изисква разумно разбиране на онова, което функционира вече в света. Не е въпросът човек да се погледне, да види, че е остарял, че има бръчки по лицето си. Бръчките на лицето не показват нищо друго освен това, че си минал през големи страдания, т.е. минал си през голямата суша. Като дойде дъждът, бръчките ще изчезнат. Аз съм правил ред опити със стари баби. Гледам някоя баба с добре завършена брада, с крушообразно лице, с възтънки хубави вежди, но лицето є набръчкано. Тя ме погледне и казва: “Синко, тя моята е свършена. Сега вече на младото поколение седи вече да работи.” Питам я: “Ти, бабо, не искаш ли да се поогледаш?” Тя иска да се огледа, но се срамува. - “Слушай, да имаш сега един млад момък?” - “То не е за мене. Я ми кажи, може ли да бъде това, да се подмладя?” - “Може, разбира се. Тази промяна може да стане в един ден.” Докато говоря това с нея, виждам, че тя се усмихва. Казвам: “Бабо, ти вече се подмлади.” - “Я, синко, да видя!” В този момент душата и духът в нея се събуждат и тя започва да мисли по друг начин. Ако така мисли, тя наистина може да се подмлади. Казвам є: “Бабо, ти можеш да се подмладиш, ти не си остаряла, но носиш мислите на твоите деди и прадеди. Обаче ако от сутрин до вечер мислиш така, ти ще се подмладиш.” - “Много време се изисква.” Както тъкането. В колко деня можеш да изтъчеш нещо? Всеки ден е като една година. Във всички неща се изисква търпение. Човек трябва да работи, да има търпение, да прави опити. Опитите могат да бъдат микроскопически, но и най-малкият резултат показва, че законът вече работи.

Сега аз искам да ви наведа към едно практическо приложение. Старостта не е нищо друго освен задръстване на кръвоносните съдове: артериалната и венозна система се задръства с кал. Артериите и вените се напълват с кал, с утайки, които трябва да се махнат. Старостта не е нищо друго освен задръстване на нервната система,

външно и вътрешно, с кал. Ако човек може да прочисти всички тия тръби, всички капилярни съдове в артериалната си система, да може да тече кръвта правилно, той ще се подмлади. Вследствие на тази кал, на тези утайки явява се болестта артериосклероза, т.е. втвърдяване на кръвоносните съдове. При това положение и артериите изгубват своята пластичност, своята подвижност.

За да се освободите от тази кал, първо вие трябва да знаете как да се чистите. На онези от вас, които са готови да направят този опит за лекуване, казвам: Никога не дръжте в ума си болни образи, ако искате да очистите вашата артериална система. Всеки ден трябва да търсите здрави хора, да се свържете с тях и само такива да гледате. Под здрави хора не разбирам червендалести, но здрави, с приятна, хубава краска на лицето. Дръжте в ума си такъв човек. Той ще ви помогне с мисълта си. Иначе, мисли ли за старостта си, човек ще изгуби своите жизнени сили. В стария човек бързината на трептенията в неговото тяло се намалява, вследствие на което то изгубва своята сила и бързина в движението на неговите частици. Ако тази бързина се върне, и артериите ще се освободят от натрупаната в тях кал.

Лекарите препоръчват да се яде чесън. Това средство е добро, защото то увеличава вибрациите на организма. После, като отивате на планината, подпрете се на някое здраво дърво. Това дърво ще внесе във вашия организъм известен род енергии, които ще бъдат в състояние да пречистят вашата кръвоносна система. Лошите мисли и чувства са в състояние да задръстят вашата кръвоносна система, вашите артерии, и след това никакво лекарство не ще бъде в състояние да ви спаси от вашия фалимент*. В това отношение духовният живот е сила, с която човек може да обнови своето тяло, както и своята кръвоносна система и нервна [система]. По този начин всеки ден ще се обновявате. Ако вашите вяр-

вания, ако вашата наука нямат тая сила, защо ни са те? Всяко верую, всяко учение, което може да обнови мислите, чувствата на човека, да го направи достоен човек, да го доведе до положение, както

природата го е създала, това верую, това учение е на мястото си. Всяко учение, което не внася тази обновителна сила в човека, това учение не е потребно.

Казвам: Често хората предлагат различни програми за някакви промени в социалните системи на обществата. Обаче съществува само една социална система, която може да обнови света. Единствената обновяваща сила в света е колективната любов, която в дадения случай може да действува между хиляди и милиони хора. Тя действува обновително. Ако вие може да убедите бедните и богати хора, че те са полезни едни за други, вие ще постигнете много нещо. Много въпроси в живота ще се разрешат.

Бедността или богатството не седят само във външната страна. Бедният човек още не е истински беден - той е богат в мислите си. Според мене бедни хора, както вие разбирате, почти много рядко съществуват. Да се нарече беден някой човек, това подразбира такъв, който е съвършено изпаднал в мислите си, почти няма никаква мисъл. Обаче, който може да мисли, той не е беден човек. Той всякога може да подобри своя живот със своите мисли. Ако в окръжаващата среда ти можеш да предизвикаш любовта на своите приятели, с тази любов ти може да улесниш живота си. Любов, която не улеснява живота, не е любов. Според мене любов е само това, което улеснява, което подобрява живота. Всяка любов, която не подобрява, не улеснява живота, това е халюцинация. Любовта е всеобемяща и всеобновяваща сила, която обновява целия живот.

И тогава ние туряме правилото: Всеки дом има изработени правила, които той трябва да спазва в своите отношения с хората и своите ближни. Днес мъжете и жените създават смъртта на своите деца. Те казват: "Този не можете да обичате, онзи не можете да обичате." Кого ще обичат тогава? Най-първо бащата трябва да покаже на сина си как да го обича. Той трябва да обича сина си така, че неговата любов да предизвиква любовта на сина към бащата. Ако бащата има любов към сина си, а не може да предизвика към него

същото чувство, тогава едно от двете е вярно: или че любовта на бащата не е такава каквато трябва, или синът не е в състояние да възприеме бащината си любов и да я приложи.

Казвате: “Не ни говори за любовта.” Не, любовта има своето практическо приложение в живота като сила. За да се оправи съвременният свят, любовта трябва да се приложи в живота като обществена сила. Всеки сам трябва да опита любовта си. И аз опитвам своята любов по следния начин: ако моята любов обновява сърцето ми, ако обновява и ума ми, тази любов е силна. Любов, която може да внесе смърт в сърцето на човека, която може да смути сърцето ни, тя е временна любов. Вие ще я разучавате сами. Има една любов временна, наследствена, която аз наричам любов на щерните*. Щерната никога не иска да бъде извор и изворът никога не иска да бъде щерна. С един извор можете да напълните хиляди щерни, но с хиляди щерни никога не може да напълните един извор. Грамадна разлика има между извора и щерната. Грамадна разлика има между онази Любов, която е създала всички видове любов и която винаги остава единствена, понеже не може да се създаде, и между временната, преходната любов на хората.

Аз не казвам, че любовта може сега да се създаде. Вие се намирате пред едно лице и искате то да ви обича. Имате право да искате това. Но защо вярвате, че то не ви обича? Има четири вида любов. Това същество може да не ви обича със сърцето си, може да не ви обича с ума си, но ви обича с духа си, без даже да подозирате това нещо. Някоя мома казва на един момък, че не го обича, а всъщност обича да говори с него. Значи тя го обича с ума си. Може би любовта на тази мома да не е слязла още в сърцето и в ума є, но е в нейния дух и в нейната душа. Тя му казва: “Аз искам да ми бъдете като приятел.” - “Не, аз не искам Вашето приятелство.” Че, кое е по-красиво в случая? Човек трябва да започне от приятелството. Ако нямаш приятелство, никаква основа не можеш да туриш на любовта си. - “Е, тогава като сестра мога да те обичам.” - “Никаква сестра не можеш да ми бъдеш.

Искам да ми бъдеш жена.” Казваш на тоя човек: “Тогава ти съвсем си загазил!” Това същество, което не може да ти бъде нито брат, нито сестра или приятел, от него нищо не може да излезе. Щом ти е брат или сестра, или приятел, това е по-идейно положение. Другите положения са по-низши служби в света. Няма нищо лошо в това човек да бъде мъж или жена, отлично е това, но туй са служби в света. Ако човек не може да разбере низшето, по-добре да не свързва.

Не е хубаво човек да бъде вързан, но не е хубаво и всякога да бъде развързан. Ако ти пуснеш кофата в кладенеца да извадиш с нея вода, но я развържеш, как ще извадиш водата навън? Като влезе в кладенеца, а и като излезе вън от него, кофата трябва да бъде свързана, а не развързана. Така разсъждавам аз, такава е моята философия. Някой път обичам свързаните работи, някой път обичам развързаните. Кога обичам развързаните работи? Когато кофата е извадила вода от кладенеца. Вземи си тогава кофата под мишница, вземи си и въженцето и си върви. Но като дойдеш до друг кладенец, отдето искаш да извадиш вода, пак ще свържеш кофата за въженцето и ще я пуснеш в кладенеца.

Това е свобода. Следователно ще се развързваш, когато излизаш вън от кладенеца, а ще се завързваш, когато слизаш в кладенеца да вадиш вода. Никога не ставайте въже на кладенец, всеки да ви върти, да ви връзва и завързва. Когато отивате да вадите вода от кладенеца, всеки трябва да си носи свое въже и своя кофа. Като дойде някой да му услужите, ще кажете: “Заповядайте, господине”, ще вземете кофата си, ще му извадите вода и после ще вземете кофата и въжето си назад.

Сега да се върнем пак към щастливите числа. Най-щастливите числа на света са числата 1, 2 и 3, но да знаете къде да ги турите. Де ще турите числото 1? Ако ги турите така, както се пишат едно след друго, те ще се намират в стълкновение. Колко правят тогава? 6. Ако ги турите в друг ред, а именно 2, 1, 3, те пак образуват 6. В какъвто и

ред да ги поставите, те всякога дават сбор 6. Колко пермутации може да образувате от тях? Сега аз разглеждам числата като живи

сили, които действуват. В дадения случай как може да действува една сила? В един дом бащата трябва да вземе средоточието, майката - от едната му страна, а детето - от другата му страна. Това е в един дом, който майката организира. Тя трябва да постави бащата в центъра, себе си отдясно, а детето си отляво. Когато бащата организира нещата, той трябва да постави майката в центъра, себе си вляво, а синът, детето си отдясно. Когато пък синът организира нещата, как трябва да постъпи той?

Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че ние не знаем де да поставим някой човек. Майката знаем де да поставим, бащата знаем де да поставим, но когато синът дойде да нарежда нещата, той не знае как да ги нареди. Хайде, сега от мене да замине, аз да ви кажа как синът трябва да нареди нещата. Когато той дойде да нарежда нещата, щом иска да разреши този въпрос, той трябва да си намери вече една приятелка. Тогава той ще тури баща си и майка си в центъра, себе си отдясно, а момата, приятелката си, отляво. И ще станат четири. Това е Питагоровата теория. Числата от 1 до 4, събрани заедно, правят 10. Сега и вие ще прекарате този закон да работи у вас. Как ще работите? Имате дух, ум, сърце и воля. Всички заедно съставят дом. В дадения случай кой е бащата? Бащата е умът. Коя е майката? Сърцето. Кой е синът? Волята. Казват за някой човек, че е без воля. Значи това е дом без деца.

Та, всички погрешки в човешкия живот произтичат все от това, че волята няма приятелка. Като казвам приятелка или приятел, взимам тази дума в най-чист смисъл. Тъй щото, не е достатъчно само да знаеш този закон, но трябва да оперирате с него. Ти можеш да се молиш колкото искаш, но молитвата разбира вътрешна връзка. Като се молиш, същевременно ще говориш на мисълта си: “Така и така ще направиш, така и така ще постъпиш.” Ти можеш да се молиш, но не на земеделеца. Той ще ти покаже коя нива да разореш, после ще ти

каже по кое време да я посееш и с какво да я посееш, но ти трябва да работиш. Ще разореш нивата си на няколко сантиметра дълбочина. И на един учител трябва да се молиш да ти каже какво да правиш. Ако си в първо отделение, той ще ти покаже азбуката, нея ще учиш. Ако си в по-висше училище, той ще ти каже какво трябва да правиш.

Мнозина от вас са запознати с астрологията като с педагогически правила и казвате: "В миналото така е било!" Така е, и тогава хората са се женели и раждали, но на определено време. Не е определено да се раждаш всякога и на всяко време. Не е определено да умираш всякога, нито е определено да се жениш всякога. Природата не позволява два пъти да се жениш, само един път можеш да се жениш. Щом се ожениш два пъти, дърво има за това. Казваш: "Нямам жена, няма кой да ме гледа!" Че, жена ти слугиня ли трябва да ти бъде? Ако е въпрос за слугиня, нека тя дойде сама, доброволно, а тъй, да я залъгваш с това, с онова, а после да я изпратиш за зелен хайвер, това не е позволено. Нито е позволено на жената да постъпва така с мъжа си.

Когато жената се ожени, тя трябва да знае, че ще научи от мъжа толкова, колкото от никого другиго. Мъжът е проводник, среда за жената. Чрез мъжа от природата ще минат толкова сили, които са необходими за здравето, за сърцето и за ума на жената. Също така и жената е необходима за мъжа. Жената без мъжа не може да функционира и мъжът без жената не може да функционира. Затова и в Писанието е казано: "Нито мъж без жена, нито жена без мъж." Но да мислите само да се ожените и да тръгнете под ръка да се разхождате, за нищо друго да не мислите, това е друго нещо вече, то не е женитба. Среда трябва да бъдете. Когато жената дойде при мъжа си, така трябва да му светне, че целият свят трябва да се отвори пред него и да каже: "Благословена да е моята жена! Благодаря на Бога, че ми даде такава жена." И жената да каже за мъжа си: "Благодаря на Бога, че ми даде такъв мъж."

Това е новото, което трябва да се проповядва. Сега как казвате вие? Вие казвате: “Мъж ли? Не ти трябва! Жена ли е това? Не ти трябва и тя! Дете ли е това? Не ти трябва!” Не, така не се говори. Така не трябва да се разсъждава.

Ние трябва да се върнем към онзи велик порядък на нещата, да извършим онова, което е определено да извършим и което сме длъжни да направим. Ние трябва да извършим онова, което Божията любов, Божията мъдрост и Божията [истина] изискват от нас да направим. Това е смисълът на човешкия живот.

Затова аз казвам, че радостта на човека не иде всякога оттам, отдето има нещо да го раздава. Кое е онова, което радва човека? Това е някое живо същество. Същия закон виждаме и в Бога. Бог създаде едно живо същество - човека, за да има с какво да се занимава. Цяла година Господ се занимаваше с човека, а вие като не разбирате Божиите закони, казвате: “Защо ли Бог създаде човека, само да страда?” Не, ни най-малко не направи Господ човека за да страда. Той мисли, че страда. От Божествено гледище страданието в света е едно благо, което се дава на човека. Но като не разбира смисъла на страданията, той мисли, че страда.

Страданието не е някакво нещастие. То не е най-висшето благо за човека. Най-висшето благо е любовта, но засега страданието е едно условие, среда, през която човек непременно трябва да мине. То е ралото, с което човек трябва да работи. В страданията човек мисли, работи. Страданието е онова условие, с което човек се качва на по-високите върхове. Радостта е състояние, при което човек цял ден седи на стол и чака като някой бакалин да дойде някой да купи нещо от него.

Аз не зная какъв смисъл намира този бакалин като чака цял ден в дюкяна си да дойде този-онзи, да претегли едно кило захар, едно кило ориз, половин кило кафе и т.н. Може да е полезно това нещо, но какъв смисъл има то за живота на човека? Даже, аз не намирам никакъв смисъл в това, когато една жена стане рано сутринта и

веднага започне да кълца лук, да реже зарзават и т.н. Цял живот, според мене, такава работа няма никакъв смисъл. Това е само едно временно упражнение. По този начин мъжът ще провери дали жената е добра или не. Ако плаче пред лука, тя е добра жена; ако не плаче - не е добра. Ако отида в дома на една жена и видя, че плаче, ще кажа: "Ти си рязала лук на мъжа си и затова плачеш." Ако видя, че мъжът плаче, ще кажа: "Ти си рязал лук на жена си, затова плачеш." Жената казва: "Казах една обидна дума на мъжа си." - "В какво седи тази обидна дума?" - "Казах му, че не е мъж както трябва." Това значи, че той не употребява ума си както трябва и на място.

Казвам на някоя жена: "Ти не си жена!" Какво значи това? Ти не употребяваш сърцето си както трябва. Щом употребиш сърцето си както трябва, ти си жена. И щом употребиш ума си както трябва, ти си мъж. Щом знаеш как да служиш на душата си и щом знаеш как да служиш на духа си, ти си влязъл вече в едно по-висше училище, можеш да упражняваш ума си и сърцето си. Ти си влязъл вече в едно по-висше гражданство и можеш да се освободиш от всички нещастия, които сега имаш.

Сега, мнозина от вас очаквате да дойде Христос на Земята, да тури един ред и порядък, да създаде едно преобразувание и всички да имат хубави къщи, да живеят добре. И това е хубаво, но я ми кажете има ли по-хубава къща от човешкото тяло? Може ли една съвременна къща или един царски палат да се сравни с човешкото тяло, което днес му е дадено? Човешкото тяло е незаменимо. То е такъв палат, такова жилище, такъв храм, такава вселена, за каквато човек даже и не подозира.

При това положение хората искат да имат една външна къща, в която да дойде Христос. Хубава е тази идея, но Христос разбира любовта Божия да дойде и да влезе в сърцата на хората, да внесе едно преобразувание в душите им и умовете им да светнат и тогава човек да не мисли само за себе си. Това не е никакъв живот. Така и животните мислят. Каква разлика има тогава между един човек и

едно животно? Човек е онзи, който иска да служи най-първо на своите ближни, или аз вземам тази идея в прав смисъл - да служи на Бога. Под думата "Бог" ние разбираме да служи на цялото битие, на всички живи същества. Това значи още: неговата мисъл, неговите чувства, неговите блага да бъдат общи за всички същества. Този закон има и обратно приложение.

Казвам: Да се повърнем сега към щастливите числа, да видим как трябва да се съчетават. Сега не е въпросът много да се говори, защото колкото пъти съм се опитвал да говоря на хората, всякога съм имал несполучлив опит, без никакво изключение. Каквото и да съм казвал, те търсят лесния път, вследствие на това всякога са изопачавали думите ми. Няма лесен път. Ето какво се забелязва в живота на хората. Седи някой спокоен, доволен в себе си и забелязва едно обновяващо състояние в себе си, някаква голяма радост в сърцето му трепва и той мисли, че от този ден изчезват всичките мъчнотии в живота му. Не, това е само един предвестник на едно голямо страдание, което ще му дойде. Някога пък в сърцето на човека се яви такава голяма скръб, такова голямо отчаяние, като че светът пред него се разрушава. Тази скръб е предвестник на една голяма радост, която ще му дойде.

Как ще си обясните тия неща? Това са два противоположни полюса в живота, които аз наричам великото и малкото в света. Това са крайните граници на битието. Щастието и нещастието, това са граници на битието, зад които по-нататък не можем да отидем. Значи ние се движим между две ограничения. Онази радост, която не преминава, тя се отличава от обикновената радост. И онази скръб, която преминава, се отличава от обикновената. Радостта, която не минава, носи със себе си спокойствие, мир. Радостта, която минава и отново дохожда, е от такова естество, че човек иска да я задържи само за себе си, а общата радост, която никога не напуща човека, създава такава широта за човека, че той иска всички да имат тази радост, всички да станат радостни. Тази радост е обща за всички. Това

състояние всеки трябва да го пази. Колкото и да искаш да задържиш обикновената радост в себе си, тя въпреки това няма да остане.

Аз съм чел живота на много светии и нито един от тях не е могъл да постигне това нещо на Земята. Крез, един от гръцките философи, е казал: "Никой не може да бъде щастлив преди смъртта си." Докато човек не се е отказал от живота на невежеството, от онзи нисш животински живот, той не може да бъде щастлив. Всичко низко в себе си той трябва да погребе и тогава само да очаква щастие на Земята. Това не значи, че той трябва да напусне Земята, но да напусне, т.е. да се откаже от онези временни блага, от всичко отрицателно, нищо подобно да не го съблазнява. И тогава върху него да дойде онова великото, възвишеното, което дава цена на човешката душа.

И тъй, в какво седи щастието на човека? Щастието на човека седи във вярата му, в онзи вътрешен закон, който ръководи щастливите и нещастните числа. И затова аз казвам: Вашето щастие седи под езика ви, а вашето нещастие седи на повърхността на вашия език. Когато искате да бъдете щастливи, бутнете езика си отдолу, а когато искате да бъдете нещастни, бутнете езика си отгоре.

Ето какво разбирам аз под тези думи: когато искате да бъдете щастливи, кажете на човека най-хубавата дума, която можете да кажете. Когато срещнете един човек, който се е отчаял от живота си, хванете го за ръцете и му кажете: "Братко, не се обезсърчавай, работите ще се оправят. Има в света Един, Който никога не забравя! Ще видиш, няма да мине месец, два или три и работите ти ще се оправят." Ако искаш да бъдеш нещастен, намери един човек и му кажи: "Много те мразя, махни се оттук, не искам да те гледам!" Той ще каже: "Хубаво, аз ще се махна, но и ти ще ме помниш."

Ние искаме да се махне злото от света. "Няма ли да се махне този проклет дявол от света?" Няма да се махне лесно дяволът. Той се разговаря с Господа. Когато има министерски съвет, той присъствува заедно с другите възвишени същества при Господа и Му разправя де

е ходил, какво е направил. А вие тъй бързо се произнасяте за дявола да го нямало на Земята. Но знаете ли какво може да ви направи дяволът? Знаете ли какво може да направи една лоша дума? Ако кажете една лоша дума, например за един цар, този цар може да ви тури на бесилката. Понякога хората си позволяват да правят и да казват това, което не им е позволено.

Не позволявай на езика си, който е слуга, да казва това, за което не е питал господаря си. Преди да говори, езикът трябва 3 пъти да пита господаря си какво да говори и тогава да говори. Той трябва да пита: "Господарю, какво трябва да кажа на този човек?" - "Кажи на този човек, че работите му скоро ще се оправят." И той казва: "Работите ще се оправят." - "Кажи на този човек, че ще оздравее." - "Ти скоро ще оздравееш."

Тъй трябва да говори езикът на обезсърчения, на обезверения, на малодушния, на неспособния и т.н. На неспособния трябва да каже: "Ти си даровит, ти си талантлив, употреби своя талант за благото на своя ближен, употреби сърцето си в услуга на своя приятел."

Тъй трябва да говори езикът, тъй трябва да говори и сърцето на света. Това говорене именно означава да изчистиш езика си с двата си пръста.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

5-а неделна беседа, държана от Учителя на 29.X.1933 г.,10 ч сутринта, София - Изгрев.

ТАМ ЩЕ БЪДЕ И СЛУГАТА МИ

“И дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.”

“В начало бе Словото”

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Йоана - до 26-и стих.

“Духът Божи”

Ще взема само няколко думи от 26-и стих: “Там ще бъде и слугата Ми.”

За да бъдат нещата достъпни, те трябва да бъдат интересни. В природата съществува едно особено изкуство - на най-голямото усилие, на най-голямото затруднение. Природата е гледала да направи нещата интересни за всички живи същества. Тя няма предвид само една категория живи същества, но всички категории. Даже и природата среща голямо затруднение, когато представя нещата в тяхното голямо разнообразие. Никога в природата едно и също явление не се извършва по един и същи начин. Във всичките є форми не можете да намерите две същества, които да си мязат. Всякога между един и друг човек ще има едно съществено различие. Между едно насекомо и друго [има] съществено различие. В природата съществува крайно разнообразие, две неща няма еднакви.

Сега ние различаваме човека като мъж и като жена, разделен в своите полюси. Светлина, която не може да се пречупи, поляризира се, образува полюси. Мъжът и жената представят две половини, два полюса. И тогава се задава въпросът: Какво може да стане с мъжа и с жената? Засега те са разделени на полюси, но за в бъдеще пак ще си дойдат на своето място. И в природата е така направено, че мъжът и жената живеят в едно тяло. Лявата страна е женска, тя господства в лявото полушарие. В природата е така, че жената дава директивата, а

мъжът изпълнява. Дясната ръка е на ума, а умът е на жената. Женският ум, женският полюс управлява света.

Сега, на какво се дължат грешките в света? Грешките се дължат на това, че мъжът се меси в работите на жената. Той не следва правилния ход на събитията, как тя ги нарежда. Под думата "жена" аз не вземам формата на жената, но онзи, мекия принцип, слабия принцип и онзи, мощния, силния принцип. Думата "жена" няма смисъл, но думата "дева" или "девица" или както на гръцки я наричат ангел, служител или същество на светлината, на чистотата. За да разгледам една истина, която съществува в природата, ние ще я разгледаме широко, а не от тясно убеждение, от тясно гледище. Всеки човек си има свои схващания. И той си има право за това. Но неговите схващания не са меродавни, те са частни схващания. Това, което жените разбират на Земята, то е тяхно частично схващане. Това, което мъжете схващат, то е тяхно частично схващане. Това, което управляващите, владиците, свещениците, философите разбират, и те са частични схващания. И те си имат право. Ако разгледаме поезията от преди 2000 години насам и сегашната поезия, ще видим, че те коренно се различават. Поетите преди 2000 години едно са възпявали, а сега друго пеят. Едно време певците едно са пели, сега друго пеят. Разправяше ми един наш приятел, който слушал един концерт по своето радио, което имал в дома си, разправяше своите впечатления. Там пял някой, но така силно, че някакъв вой се чувал, като че ли някакви същества излизали от пъкъла. Толкова страшно му се видяло! Нему се струвало, като че същества излизат от пъкъла, а онези, които слушат там, струва им се, че слизат от небето - и ръкопляскат. Това са две различни впечатления.

Та, сега да направя мисълта си малко по-ясна. Когато синът се връща тъй малко чакрък, пийнал, или когато мъжът се връща малко цъфнал, пил повече от обикновеното, това не є се харесва, сърцето є се стяга. Кръчмарят пък се радва, че младият момък бил юнак, могъл да

изпие по три оки наведнъж. “Юнак е това момче, бре! Браво, юнак момче, не е някоя баба! Три кила вино изпива наведнъж!” Казвам:

И кръчмарят е прав, и майката е права. Да, юнак е този човек. Ако не беше юнак, нямаше да изпива по 3 кила вино. Майката съжалява, защото вижда какви ще бъдат последствията от това юначество. Синът є ще почне да се връща с пукната глава. С това си юначество той ще почне да върши неща, които не са толкова разумни.

Та, и вие понякога разглеждате въпросите както кръчмарят ги разглежда. Това е в негов интерес, прав е той. Някога разглеждате въпросите както майката ги разглежда. Кой е по-прав от двамата? Майката. Тя не е заинтересована, тя е вложила в сина си нещо, а кръчмарят нищо не е вложил. Единственото нещо, което сега кръчмарят внася в този герой, това е виното. Какво ще стане с него? Той ще стане чакрък-кефлия*. Който знае турски, той ще разбере какво значи това, няма защо да превеждам тия думи, да правя филологически разбор.

Сега не е въпросът и за философия. Философията е за философите, а за сегашното човечество се изисква една трезва, положителна наука, която да ни покаже пътя, по който те могат да работят и да имат известни постижения. Под трезва наука разбирам такава, която да не внесе в ума на човека [никаква] суматоха. Не да не внася мъчнотии… но не да не внася мъчнотии, но да не внася никакви противоречия, да не отрича нещата, т.е. да не отрича живота, но да изнася явленията в живота. Не е въпросът, че няма да срещне някое явление, което да не може да изясни, но ще знае, че принципът, който действува в това явление, е верен.

Мъчнотиите в сегашния живот се заключават в това, че ние се намираме между две противоположности. От една страна ние поддържаме живота, а от друга го отричаме. Ние се радваме, когато едно дете се роди, насърчаваме го да работи, да учи, казваме: “Дете се е родило.” Но когато това дете порасне и един ден умре, ние казваме:

“Умря този човек” и ставаме тъжни. Ние не можем да свържем живота на детето с живота на стареца. Когато се раждаме, радваме се; когато умираме, скърбим. Това показва, че ние не можем да намерим тясната връзка, която съществува между живота и смъртта, вследствие на което смъртта внася в нас едно ограничение. И най-после, понеже смъртта ни заплашва, за да се избавим от нейните нападки, казваме: “Какво ни трябва да мислим? Я ни дай едно-две кила вино, да забравим всичко!” Смъртта плаши човека. Щом дойде животът, казваш: “Я дай една печена кокошка да си хапнем!” В единия и в другия случай за предпочитане е печената кокошка, отколкото едно кило вино. В печената кокошка все има нещо повече, отколкото във виното.

Сега аз вземам нещата в техния общ смисъл. Като говоря за печената кокошка, онези, които са вегетарианци, ще кажат: “Не е право това.” Не е право да се поддържа идеята, че месоядството трябва да съществува. Че, и между растенията има месоядни. По-голямата част от животните са месоядци, както и по-голямата част от хората са месоядци.

Питам: Кога хората са се научили да ядат месо? По-рано, в първичния живот, хората не са били месоядци. Щом природата е допуснала месната храна, това показва, че тя си е имала някаква крайна цел, някакъв краен замисъл. Било е време, когато на хората е било позволено да ядат печени кокошки, както сега на нас е позволено да ядем ябълки и круши. Но ние влизаме в една нова фаза, в която не е позволено вече да ядем месо. И бъдещите моралисти ще пишат: “Не е позволено на хората да ядат месо!”

Съвременните учени, които се занимават с този въпрос, намират, че всички млекопитающи, както и рибите в моретата, както и птиците, всички носят в себе си зараза. Аз обяснявам тази зараза по следния начин: когато едно млекопитающо животно се заколи, то изпитва в себе си такъв ужас, такъв страх, вследствие на което в неговия организъм се образува една от най-опасните отрови, която се

отразява вредно върху човешкия организъм. Ако се заколи едно прасе или едно агне, то оставя в организма си тази отрова и тя после се предава на хората. Тъй щото, неврастенията в бялата раса се дължи на тази органическа отрова от животните. И ако бялата раса продължава да се храни по този начин, много лошо ще бъде за нея. Всички казват, че от хигиенично гледище бялата раса върви към израждане. Аз не казвам, че върви към израждане, но към един неестествен живот, който може да се измени. Вследствие на този неестествен живот невидимият свят е изпратил житото, царевицата и другите зърнени храни да заместят месото. Сега има повече растения и по-голям брой разнообразни плодни дървета, отколкото сме имали в миналото. Тези растения заместват месната храна, правят я по-разнообразна и по този начин ще убедят хората, че растителната храна е по-износна, по-икономическа и следователно по-достъпна за всички хора, даже и за най-бедните. Когато самите държави се убедят в това и разберат, че то е за благото на техните поданици, те ще вземат предвид това, което учените поддържат. И ние оставяме тези възгледи настрана и се силим за онова, което съществува в природата.

За нас е меродавно онова, което в този момент природата твори. И ако трябва да се проповядва един морал, за нас не е важно как са живели хората преди 2000 години, нито преди 100 години, но как живеят днес, какви вярвания трябва да имат днес. Какви са били техните вярвания преди 2000 години, те са били за тях. Те не ни интересуват, но въпросът е нашите вярвания, които имаме днес, трябва да съдържат нещо повече от вярванията, които сме имали в миналото, защото днес сме малко повече израсли.

До времето на Христа се е проповядвало учението: "Око за око, зъб за зъб", но Христос казва: "Да, в миналото учението "Око за око, зъб за зъб" беше валидно, но сега Аз проповядвам да не се противите на злото. Ако ти ударят едната страна, дай и другата. Ако ти искат едната риза, а имаш две, дай едната. И ако искат да отидеш с тях един

километър път, иди четири километра.” Това е учение, точно противоположно на Моисеевото.

Питам: Ако Христос дойде в сегашните времена, какво ще проповядва? Той ще каже: “Ако срещнеш противника си, не му давай една плесница, но го целуни веднъж, дваж, а на онзи, който проповядва “Око за око и зъб за зъб”, дай две целувки.” Ако това учение се приложи по буква, знаете ли какво противоречие ще създаде между хората? Ако някой рече да приложи Христовото учение по буква в най-новия смисъл и срещне някой, който го удари по едната страна, той няма да му даде и другата си страна, но ще го целуне. Ако една жена даде двете си страни на противника си да ги целуне, какво ще каже мъжът на това отгоре? Че ако това е морал, това ще бъде еднакво морално и за мъжа, и за жената. Кое е по-добре: мъжът да целуне една жена или както е било досега и в близкото минало даже, да извади от джоба си едно шишенце със сярна киселина или с азотна киселина и да напръска тази жена по лицето? Ако мъжът види, че жена му дава едната си страна на някой мъж да я целуне, той ще каже: “Как си позволяваш това нещо?!” Ако пък жената си даде и двете страни на някой мъж да ги целуне, мъжът ще каже: “Колко си нахална! Как не те е срам даже и двете си страни да ги дадеш да ги целуват?”

Питам тогава: кое е позволено в света? Ние твърдим, че всички хора са чада Божии, че Бог е наш Баща. Други пък твърдят, че вярват в Христа, в този велик принцип, в този велик Учител. Казвам: В когото и да вярват хората, принципът е един и същ. И Буда е проповядвал за Единия Бог и сега който дойде, пак ще проповядва за Единия Бог. Питам: Ако наистина сте убедени, че имате един Баща, тогава защо е грешно от това гледище братя и сестри да се целуват? Нали са родени от един и същ Баща? На какво почива сегашният морал? Защо не е позволено мъже и жени да се целуват? Значи, всички хора още не са родени от Бога.

Един европейски (еврейски*) цар се оженил за една млада княгиня. Той имал сестра, която от 20 години била изгубена и нищо не се знаело за нея. Един ден, както се разхождал със своята млада жена, сестра му го вижда на пътя и го познава, но той не я познал. Тя се хвърлила върху него и го целунала. Вечерта, като се върнали дома си, жена му не иска нищо да му говори. Тя го запитала: "Как можеш да си позволяваш такива неща на пътя? Знаеш ли, че това нещо е срамно като за тебе човек?" Той я гледа, чуди се, но нищо не є казал. Макар че после той се сетил, че тази е неговата сестра, която от 20 години била изгубена за него. "Не разбирам каква е твоята любов" - казала жена му. Случило се, че и младата царица имала изгубен брат, когото не виждала от много години и не знаела де е и какво прави. След 20 години той среща своята сестра, спира я на пътя, прегръща я и я целува. Царят вижда това и като се връща вечерта дома си, казва є: "Да, разбирам сега, и ти си имала много любовници!" Като дошли до обяснение, разбрали, че тя се целувала с брата си, който бил изгубен, той със сестра си, която също така е била изгубена. И тогава се примирили.

Казвам: Това е една дълбока философия. В това има морал. Като произнасям думата "морал", тя звучи малко особено. Трябва да имаме живот, който да обяснява нещата с една велика вътрешна чистота. Защото оцапаният живот не е живот. Живот е само това, което е чисто. Живот е само това, което не се цапа. Това, което носи в себе си абсолютна чистота, това, което носи в себе си абсолютна светлина, то е живот. И всеки, който казва, че животът е тъмнина и нечистота, той има погрешни схващания.

Христос казва: "Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми." Думата "слуга" днес няма хубаво значение, тя ни плаши. Казват за някого: "Слуга е той." Когато казват за някого, че той е господар, разбират господин. Думата "слуга" произлиза от думата "слагам" нещо. И господарят слага, и слугата слага. В какво тогава господарят е господар? Когато господарят яде, не е ли той слуга? Когато господарят

дъвче, не е ли и той слуга? Когато седнат на трапезата, и господарят, и слугата се хранят по един и същи начин.

Има нещо, което различава господаря от слугата в даден случай. Когато казваме "господар", аз разбирам, че това, което той е направил, приел го е от Бога. Това, чистото, което господарят е приел от Бога, той трябва да го яде. Под думата "слуга" пък разбирам това, което той е приел от господаря си, трябва да го яде, като него. Значи господарят приема нещата направо от Бога, а слугата ги приема от господаря си. Аз уподобявам господаря на Слънцето, а слугата на Месечината. Казвам: Ако господарят не свети като Слънцето, господар ли е той? Ако той има светлината на Луната, господар ли е той? Не е, той е слуга. За да бъдеш господар, ти непременно трябва да имаш светлината на Слънцето.

Това са нови определения за понятията "господар" и "слуга". Всеки има право да бъде господар. Кога? Когато може да произведе в себе си тази светлина. Всеки трябва да бъде едновременно и слуга, понеже има нощ. Като дойде нощта, Слънцето изчезва. Значи трябва да има и Месечина, една по-слаба светлина, за да дойде сънят, да се създаде едно почивателно състояние. При Слънцето не се спи, там трябва да работиш, а при Месечината можеш да си починеш, да се обновиш. Следователно слугуването е само временно състояние, когато човек добива сили в себе си. Господарят се изтощава, а слугата винаги се уякчава. И това може да се докаже, че слугите са по-силни от господарите си. Не само във физическо, но и в умствено отношение слугите са по-силни от господарите си. Господарят дава само заповеди, а слугата извършва тия заповеди. И каквото слугата върши, всичко това минава на името на господаря.

Христос казва: "Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми." Според мене за господар в дома минава бащата, а за слуга - домакинята. Не жената, но домакинята. В дома жената е гостенка, тя е постоянна само когато стане майка. Думата "жена" е едно преходно състояние. Христос казва, че само в този свят ще има жени, а в бъдещия век нито

се женят, нито за жена отиват. В този свят ще има жени. В бъдещия век нито ще се женят, нито за жени ще отиват. И щом няма да се женят, тогава няма да има нужда нито от жени, нито от мъже.

Вие трябва да вземете тези мисли не в буквален смисъл. Това значи, че служенето на жената в тази форма, в каквато я виждаме днес, ще престане; и служенето на мъжа в тази форма ще престане. Мъжът и жената ще минат в нови форми. Тогава те ще се кръстят в други имена. Жената ще стане дева, а мъжът - ангел. И тогава те ще разпределят своята деятелност. Мъжът ще носи светлината в света, а жената ще носи топлината. Мъжът ще носи живота в света, а жената ще носи знанието. При сегашното развитие дъщерите и синовете наследяват ума на майка си, а не ума на баща си. Майката предава ума, а бащата предава своя характер. Ако майката е умна, и синът ще бъде умен; ако майката не е умна, синът ще бъде осъден да носи лошите последствия на майчиния си ум. Това показва каква роля трябва да играе майката при сегашните условия за развитието на ума в децата.

Тъй щото, ако знаем това, ако искаме да развием своя ум, своя манталитет, ние трябва да дадем ход на мекия елемент в себе си, на девата, или с други думи, да дадем ход на човешката душа. Аз взимам душата и духа, които живеят заедно в човека, които наричам ангела и девата, които са бъдещите мъж и жена. Мъжът ще бъде духът, а жената - девата и двамата ще живеят заедно. Значи, за в бъдеще, мъжът - духът - ще носи светлината в себе си, а жената - душата, девата - ще носи топлината, които са необходими като условия за вечния живот, за безсмъртието. И наистина, каквото [и да е] растене в света не може да стане без топлина, без живот. Жената помага за развитието на живота. И никакво знание не може да се добие без светлина. Умът и сърцето пък ще бъдат слуги на жената и на мъжа.

Но сега най-първо вие трябва да дойдете до положение да се убедите, че имате душа, имате и дух, и душа. Оставяте този въпрос

неразрешен. А пък от този въпрос именно зависи цялата съдба на човека. Докато ти мислиш, че си едно слабо, беззащитно същество, което няма кой да защищава и докато ти очакваш свободата си само от хората, питам: какъв дух и каква душа си? Като четете Стария и Новия Завет, ще срещнете там стихове, в които се казва, че да уповаваш и да разчиташ само на хората, това е най-голямата грешка, която човек може да направи в живота си. Или ако поставиш своето бъдеще в ръцете на хората, че в каквото те вярват, и ти да вярваш или каквото те правят, и ти да правиш, ти се намираш на един опасен път. И казвам: Така не се живее! - "Но хората така живеят сега." Та кои хора как живеят? Ние отиваме много далече. Природата определя: има два вида хора в света - едни живеят лош живот, други - добър живот. Лошият живот, обаче, е изключение, а добрият е правило. Засега ние сме турили изключението за правило, а правилото - за изключение. Казвам: Така живее светът, но за в бъдеще светът няма да живее както сега.

Та, казвам: Ние поставяме господаря и слугата като въпроси за разрешение. Умният човек трябва да разбира своето място като слуга в света. Той може да се научи. Защото слугата се намира в голямо затруднение. Ако той може да се научи как да слугува, той ще стане умен човек. В такова слугуване не се срещат големи мъчнотии. Има известен род мрави, които ходят да крадат от другите и по този начин стават зависими. Те са войнствени и ако им отнемете слугите, те ще дойдат да отнемат яйцата на тези мрави и по този начин ще ги направят слуги.

Казвам: Каквото и да е нашето положение, докато има кой да ни слугува, ние няма да придобием много нещо. Ако детето очаква постоянно на майка си тя да му слугува, какво ще прави то един ден, когато майка му умре? Ако майката не умира, добре ще бъде на детето, но ако умре, какво ще прави това дете? Та, при сегашното състояние на човешкото развитие ние трябва да определим в какво седи силата на слугата и да определим психологически добрата

страна на слугуването. Природата, в която живеем, е най-добрата слугиня, заради което тя има голямо отвращение към господарите. Като чуе, че някой е господар, тя се нахохори насреща му като някоя мечка. Тя не може да търпи господарите. Но като чуе, че някой е слуга, мед є капе на сърцето. Тогава тя казва: “Този е от моята категория.” Обаче като чуе за господар, тя казва: “Аз имам един господар, повече не признавам.” Този господар откъде дойде? Тя знае, че двама господари влизат в стълкновение и се чуди как да премахне единия от тях. Тя казва: “Щом двама господари се срещнат, непременно ще произлезе някакъв скандал.” Кой прави скандалите? Господарите. Слугите се бият по заповед на господарите си. Когато двама заповядват вкъщи, слугите се бият помежду си. Когато домът се раздели, че и мъжът стане господар, и жената стане господар, тогава се явява спор между слугите, защото и двамата им заповядват.

Да оставим това външно стълкновение настрана, но някога човек дохожда до стълкновение със себе си, че съвършено се раздвои, започва да воюва със себе си. Кой воюва в човека? Един ти казва да направиш така, друг ти казва да направиш така, а ти казваш: “Няма да направя!” После ще го направиш, след това казваш, че няма да го направиш и така се разделиш в себе си. Най-после казваш: “Не зная какво да правя.” Какво става най-после в тази борба? Или стомахът му се разстройва, или главата го заболява, или дробовете му отслабват, или краката му не го държат, или ръцете му треперят и т.н. Вследствие на това вътрешно психическо стълкновение в човека се явяват ред болести.

Та, в сегашния век трябва да се образува едно общество, в което хората да се хармонизират, както тоновете в едно пиано или в някой инструмент си хармонизират. Ако не си хармонизират, викат специалисти, акордьори, които акордират пианото. По същия начин трябва да има едно общество, което да акордира хората. Като се разгласиш, ти ще намериш някой от това общество, който да те акордира, като му заплатиш за работата. Например, в едно общество

има хора, които могат да акордират мъжете и жените, когато не се споразумяват помежду си. Мъжът се плаши и жената се плаши, настръхнали им косите, не могат да се споразумеят. Тогава какво трябва да направят? Жената ще отиде при някоя своя другарка, която е много смела, разумна, добра жена и ще я накара да положи ръката си отстрани на главата є. Няма да се мине половин час и тази жена ще утихне. И страхливият мъж ще намери свой другар - смел, добър, решителен мъж, и ще го накара да тури ръцете си отстрани на главата му. Той ще се насърчи и ще се нагласи. И мъжът и жената ще платят 500 лева за акордиране. Та, ако има кандидати от вас за акордиране, нека се обадят.

От тази публика, която ме слуша сега, за в бъдеще ще се образува една нова служба за акордиране на човечеството. Вече има покани за онези, които искат да си дадат кандидатурата за тази служба. Който е без служба, нека подаде заявление за тази служба. Ако е майстор да акордира, ще му се плаща по 500 лева за едно акордиране. Сега мъжът и жената се обезверяват, не вярват в нищо. Тогава те трябва да намерят други двама души, мъж и жена, акордьори, които да имат силно развита вяра. Тези акордьори ще сложат ръцете си горе на главата и след половин час вярата ще се възстанови. И тъй, 500 лева ще платиш да изгониш страха, 500 лева ще платиш за възстановяване на вярата. После ще дойдем до любов към Бога. Някой казва: "Студено е сърцето ми." Ще намериш един човек акордьор, който обича Бога. И той ще тури ръката си горе на главата и след половин час този човек ще изпита любов към Бога.

Тъй щото, ще се явят различни видове специалисти: по възстановяване на Божията любов, по възстановяване на Божията вяра, по смелостта и т.н. Освен това има начини, чрез които ленивите ученици могат да се заставят да учат. Това е наука, която може да се приложи. Има деца, у които може да се развие интелектът, умствените способности, любовта и т.н. По този начин много хора биха могли да се лекуват и то при най-малките разноски. Само да

няма противодействуващи сили. Сега ако речеш да направиш нещо, всички ще ти кажат: "Това не е вярно, онова не е вярно." Трябва да се направят 100 опита и на 100 опита колко трябва да бъдат сполучливи? Ако на 100-те опита 99-те са сполучливи, верни, тогава имаме една положителна наука, само с едно изключение.

Та, в това отношение ние трябва да прилагаме. Когато си намерите приятел, винаги си намирайте такъв приятел, който да има контрасти с вас, който да има противоположни добродетели на вашите. Когато завързвате приятелство с някого, вие гледайте да е такъв, от който можете да придобиете нещо. Или когато влизате в едно общество, пак същият закон трябва да се спазва. Ако един музикант иска да се развива в музикално отношение, той трябва да дружи с даровити музиканти, но не с амбициозни музиканти. Който обича музиката, той вдъхва нещо в хората. Музиката не трябва да бъде за него професия, но нему е приятно да срещне някой друг музикант и е готов да му даде нещо. Даровитият музикант е всякога щедър, в него няма абсолютно никакво користолюбие.

Та, когато Христос казва на едно място: "Даром сте взели, даром давайте!", Той подразбира онова Божествено даруване, което е дадено на човека. Понеже всички хора са носители, проводници на Божественото даруване. Когато човек има едно такова даруване дадено, той не бива да го затвори в себе си, но да го направи достояние - не на всички, но само на онези, които могат да възприемат туй дарование. По този начин ние можем да си помагаме в света.

Сега един човек може да ти говори за Бога, без да има тази любов в себе си. Онзи, който има това чувство на любовта в себе си, като те срещне той, ти ще почувствуваш тази любов, без да ти говори за нея. Той ще ти говори за съвсем други работи, но ти ще почувствуваш, че в него живее Божествената любов и се проявява във всичките му постъпки. Той никога не говори за тази Любов. Срещаш друг, който ти говори за Божествената Любов, но ти не я чувствуваш.

Казваш: "Какво нещо е Божествената любов?" Божествената любов може да се чувствува само, но не и да се разправя. За Божествената любов апостол Павел е дал малки обяснения в 13-а глава, Първо послание към Коринтяните.

Та, казвам: Когато взимам думата "любов", аз разбирам онази космическа сила в света, която може да тонира човешкия организъм. Любовта, даже и в своето ниско проявление, тя е онази сила, която хармонизира всички органи и дава импулс на човешкия живот. Любовта става причина за идването на светлината, на топлината, за науката, за хубавите отношения, за всичко в света. Тя не е само едно чувство, което весели човека, но тя е онзи велик Божествен импулс, който дава подтик на цялата природа, на цялото човечество, и този подтик, в края на краищата, със своята мощна сила ще подобри света.

Може да се минат хиляди години, но този подтик ще застави всички хора да се съгласят с този закон на Любовта. Засега онези от вас, които сте влезли в това положение, говорите за любовта, но тази любов трябва да се разбере в много широк смисъл. Това е не само за онези, които споделят вашите възгледи, но и за всички хора, които имат тази любов в себе си - като ги срещнете, ще почувствувате, като че те живеят във вас. И ако вие видите, че в тях се заражда една хубава идея, ще се радвате на нея като на ваша и ще му пожелаете успех, ще го поощрите. Ако вие сте музикант и слушате друг някой, който свири по-добре от вас, вие ни най-малко няма да му завидите, но ще се радвате, че той свири така хубаво. Това значи да живее в човека Божествената любов.

Това е едно от качествата и свойствата на Божията любов, че тя се радва на всичко добро в хората. На[м] необходим е подтикът на любовта, ние го имаме всички в себе си. Всички хора имат този подтик в себе си, само че в някои той е временен и постоянно се прекъсва. Щом дойде този подтик и вкусите от него, вие се радвате, щастливи сте; щом този подтик се прекъсне, вие ставате нещастни. Докато този подтик е във вас, вие се радвате и се намирате под

неговото влияние; щом го изгубите, ставате тъжни и цял месец трябва да мине, докато отново дойде във вас. Казвате: "Какво беше едно време!" Това време и сега може да дойде - от вас зависи! Скръбта показва, че вие сте напуснали този подтик, но силата на Любовта не е престанала. Ще мине известно време и тя пак ще ви посети. Щом ви напусне този подтик, това показва, че някой кюнец от вашата канализация се е пукнал и водата се е отбила. Пукнатият кюнец представя едно малко парче от цялата канализация. Щом се смени този кюнец, водата пак ще дойде.

Христос казва: "Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми." Кой слуга ще бъде при Христа? Онзи слуга, който търси този Божествен подтик. На другата страна е необходим мъжкият принцип, знанието. Знанието е необходимо да познаваме във всеки даден случай кои хора са полезни заради* нас. Като срещнете един човек, още по лицето му трябва да познаете дали той е за вас. Ти предполагаш, че той е добър човек. Това е много общо казано. Според мене добрият човек се отличава с известни специфични качества. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш един добър човек. Добрият човек същевременно е умен, талантлив, той има всичко в себе си. Като те срещне, ти ще получиш от него всичко даром. На него му е приятно, че те е срещнал. Той ще мине и замине покрай тебе, без да ти остави адреса си. И ако пък ти даде[ш] адреса си, той ще те посети. Той дава всичко даром.

Но сега съвременните хора искат да им се даде всичко даром, те искат спрямо тях всички да бъдат добри. Хубаво е това, но то засега е само едната страна. Това е положението на господаря. Всеки господар изисква слугата му по отношение на него да бъде добър, честен, изпълнителен, справедлив, точно да изпълнява заповедите му - каквото каже, да стане. Да, каквото каже господарят-слънце, да стане. Разбира, но каквото каже господарят-слънце да стане, не става. Какво може да направи един глупав човек? Каквото правя аз, той го разваля.

Вие трябва да бъдете много умни, да постъпите като онзи чакръкчия във Варненско. На един турски паша жената, ханъмката, си изкълчила крака и трябвало да се намери лекар да є намести крака, но без да я пипне. Невъзможно било да я пипне някой. За тази цел той търсил един, втори лекар и не могъл да намери такъв, който да намести крака на ханъмката, без да я пипне. Най-после казали на пашата, че в едно от близките села има такъв чакръкчия, който бил забележителен по своята сръчност. Пашата го извикал и му казал: "Моята ханъма си изкълчи крака и сега трябва да се намести. Ти наемаш ли се да го наместиш така, че никак да не пипнеш ханъмката?" Той мислил, мислил, такова нещо не му се е случвало. Но най-после му дошла една светла идея. Тогава той запитал пашата: "Вие имате ли един хубав кон, такъв ат кон? - "Имам." Тогава ще държите този кон 3 деня гладен и жаден и след това ще го доведете при мене." Пашата заповядал на слутите си да изпълнят съвета на този прочут чакръкчия. И наистина този кон гладувал и жадувал цели 3 деня. След изтичането на това време извеждат коня навън и викат чакръкчията. Последният започнал да дава храна и по малко вода на този гладен и изжъднял кон. Като почнал да яде и да пие вода, конят започнал да се разширява и по този начин дръпнал крака на ханъмката, която била върху коня, и кракът се разширил. С разширяването си той се наместил.

Според сведенията за този случай, казва се, че пашата подарил този ат на чакръкчията, но го запитал: "Ти отде владееш това изкуство?" - "Наследил съм го." След това, за да покаже на пашата, че голямо изкуство има в ръцете си, той казал на пашата да заповяда на слугите си да му донесат една голяма стомна. Слугата донесъл стомната, турил я в един чувал. Тогава чакръкчията му казал: "Тури стомната във водата и я удряй с всичка сила в земята." Слугата направил както му било заповядано. Стомната станала на безброй парчета. И в това положение той започнал отвън на чувала да пипа с ръцете си счупените части на стомната и да ги намества една до

друга, всяко на своето място и възстановил цялата стомна. Тогава пашата го хваща и му казва: “Ти си изпратен от Бога, голям майстор си!”

Та, и вие трябва да поставите вашата ханъмка на кон и да я изцерите, без да я пипнете. Счупената стомна в природата трябва да я наместите така, но за това изкуство трябва да имате. Другояче работата не върви. Сега аз ни най-малко не искам с това да обезценя вашите вярвания. Вярванията, които имате сега, са на мястото си, те са добри, но понеже животът е прогресирал, вашите минали вярвания не са за сега, не са за този живот. Че вчера сте яли, това е друг въпрос, но и днес трябва да ядете. Вчерашната храна е била хубава, но днес нова трябва да ядете. Какво е писано преди 2000 години, то е друг въпрос, но днес трябва да имате такива вярвания, които да ни по[д]игнат в тази истина, която да ни освободи от сегашните терзания. Сегашните хора се терзаят, не могат да спят вечер, но трябва да взимат наркотически средства и така да заспиват.

Един българин, наш познат, разправяше една от своите опитности из семейния си живот. Той често се поскарвал с жена си. Една вечер се скарал с жена си и не могъл да заспи. Тогава той се отделил в своята стая и си легнал. Не могъл лесно да заспи, трябвало малко да се успокои. Това се случило в Свищов. Като си лягал, той имал обичай като помисли нещо лошо за жена си, да си глътне няколко глътки вода, да не се смущава. И тази вечер по обичай турил на масата, близо до леглото си, едно шише с вода - да пие от време на време по няколко глътки. Като заспал, в съня си видял една крава около леглото си. За да се брани от нея, той я ритнал с единия си крак и си казал: “Така ти трябва!” Той чул, че нещо се сгромолясало, но в съня си помислил, че кравата паднала на земята и се обърнала с краката си нагоре. Като станал сутринта, какво да види? Масата се обърнала с краката нагоре, шишето паднало на земята, счупило се и водата от него се изляла навън.

Та, и вие много често насън виждате, че кравата се върти около леглото ви, бутнете я с крака си, но вместо нея, масата се обръща с краката нагоре, гарафата с вода пада на земята, но по този начин нищо не се постига. Това не е изяснение на нещата. Това е фиктивната страна на нещата. Ние търсим причината за нашето нещастие там, дето не е. Коя е тази крава? Това са неговите разюздани мисли и постъпки спрямо неговата жена. Те се въртят около него и му казват: "Ако ти не уредиш въпроса с жена си, тази крава може да те стъпче." - "Тъй ли? Аз ще я ритна." Рита я, но въпросът с това не се разрешава. Въпросът се разрешава само тогава, когато обичаш другите хора. Да обичаш другите хора, аз разбирам да ги обичаш така и толкова, колкото искаш и тебе да обичат. Обичай и другите както себе си.

Христос казва: "Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми." Дето е господарят, там ще бъде и слугата. Това положение подразбира едно хармоническо състояние. Че, кой не би желал да бъде при този, когото той обича? Или кой не би желал при него да бъде този, когото той обича? Трудно ли е да бъде при вас този, когото вие обичате и да му слугувате? Трудно ли е на майката да бъде при детето си, което обича? Който няма любов, той се чуди как майката издържа на всички прищевки и желания на детето. Майката, която има любов към детето си, в тази малка форма тя вижда душа, която след време ще се прояви. В дадения случай душата на майката и душата на това дете живеят заедно. Затова майката е силна. Ако онзи, когото вие обичате, не може да живее във вас, т.е. неговата душа и вашата душа да живеят заедно, вие не можете да бъдете силни. Ако душата на Христа не живее заедно с вашата душа, как ще бъдете силни? Ако вие не можете да бъдете там, дето е Той, какъв слуга ще Му бъдете? Христос казва: "Дето съм Аз, там ще бъдете и вие."

Ние казваме, че не вярваме в щастието. Това значи: нито крачка можем да направим, ако не сме с Христа. Сега, Христос е там, дето има любов. Дали е в църквата, дали в някой частен дом, дали в някое

училище, безразлично, но там, дето има любов между двама души, там е и Христос. Казано е: “Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.”

Та, сега ние не трябва да туряме в ума си мисълта, че Любовта може да се прояви само в изключителни положения. Не. Любовта може да се прояви навсякъде. И ние виждаме, че тя се проявява навсякъде в природата. И виждаме, че там, дето не очакваме нейното проявление, там се проявява тя. Любовта не се срамува да се прояви, дето и да е. Тя не се срамува от грешните хора, нито ги презира. Като минава покрай някой грешник, тя го потупва по рамото и му казва: “Няма нищо, ще се оправят твоите работи, това е временно положение.” Срещне някой невежа, тя му казва: “Не бой се, ще се подигне твоят ум.” Срещне някой сиромах, казва є той: “Закъсах!” Любовта му казва: “Не бой се, ти богат ще станеш!” Срещне някой богат, недоволен от своето богатство, тя му казва: “Бъди доволен. Засега толкова, още ще ти се даде.” Срещне учения, казва му: “Давай от своето знание.”

Сега ние казваме: трябва да бъдем достойни за любовта. Че, ако ти си достоен, това е твоята заплата. Бог, като ме види, че аз съм достоен за тази любов, трябва ли да ми плаща? Бог всякога люби това, което е излязло от Него. Веднъж съм излязъл от Бога, Той не може да не ме обича. И аз не мога да не обичам Бога, от Когото съм излезнал. За мене не е въпрос дали трябва да вярвам в Бога или не. Аз съм излязъл от Бога и Го обичам. И Той ме обича, понеже ме е изпратил на Земята да уча. Да не обичам Бога, това е несъвместимо. Сегашните хора се съмняват и казват: “Кой знае дали съм излязъл от Бога или не?” Че, отде си излязъл тогава?

Казвате: “Едно време, когато Христос дойде на Земята, така беше.” Добре, така е било едно време, но какво е новото становище, какво е новото верую? Едно време Христос е казал: “Който не се отрече от себе си, не може да Ме последва.” Какво ще каже днес, като дойде между хората? Мислите ли, че ако Христос дойде днес между

хората, пак ще им каже, че "Който не се отрече от себе си, който [не] ненавиди майка си и баща си заради Мене, не може да бъде Мой ученик?" Какво ще каже Христос на днешното човечество? Аз бих ви оставил сами да си развиете тази тема. Напредналите от вас, които вече 2000 години сте учили и сте разрешили този въпрос, какво ще кажете, ако Христос ви запита какво трябва да правите, за да бъдете Негови ученици? Колко пъти трябва да се отрича човек? Преди 2000 години вие се отрекохте от себе си, отрекохте се от баща си и от майка си, какво ви трябва да се отричате? И от какво трябва да се отричате? Днес всички вие сте от отречените. Какво ще ви проповядва тогава Христос? Ако дойде един лекар при вас, който ви е лекувал преди 20 години, какво ще ви проповядва днес, когато сте вече съвършено здрав? Преди 20 години той ви е давал горчиви хапове, правил ви е инжекции, но сега ще ви проповядва за хигиената на живота, за въздуха, за водата, за светлината, за храната.

Тъй щото, ако днес дойде Христос, ще каже, че трябва да се обичате. Да, но трябва да направите една програма как трябва да се обичате. Няма по-мъчна наука в света от тази да се научите как да се обичате. Лесно е да се обичате, но специфично да знаете как да предадете, да изявите своята любов към хората, към всеки едного отделно. Някой път можете да уплашите човека с любовта си. Един казва: "Имам един познат, който така ме стисна от любов, че ми изкълчи ръката. Не ми трябва неговата любов." Оплаква се човекът. Друг ми казваше: "Оставете се, не искам хората да ме целуват." - "Защо?" - "Остави се, като ме целуна, че половин час ми държа устата си до моите, изсмука ме." Казвам: Може би този човек пет минути да го е целувал, но нему се е сторило половин час, така много се е изтощил от тази целувка. Кога можете да целувате човека? Да ви кажа един пример. Когато срещнете един човек, който си е изкълчил крака и умира от болки, вие можете да се приближите да него и да го целунете и от тази целувка болката му трябва да утихне. Тази целувка е на място, защото, като целувате човека, вие му предавате нещо.

Някой човек се оплаква от болки в корема. Целуни го, но ако целувката ти е чиста, болките на човека моментално ще утихнат. А тъй, някого нито корем го боли, нито кракът му е изкълчен и вие ще отидете да го целувате. При това положение коремът ще го заболи, без да го е болял. Тази целувка не е на мястото си.

И тъй, това е практическо положение. Иначе на теория лесно се развива християнството, лесно се проповядва символът на вярата, но това са теории. Хубави са тия теории. Хубави са тия неща, аз нямам нищо против тях, но всички религиозни теории са приятни на времето си и полезни са на времето си, но сега отчасти само са полезни. Всички трябва да схванем настоящето, в което живеем. Важно е настоящето. Казвате: "Едно време как са живели хората." Да, едно време е било много добре, но това, което е било едно време, сега вече е минало. Понеже Бог днес създава всичко ново, казвам, че и любовта сега е влязла в света в съвършено нова форма. И в това отношение всеки човек, който влиза в света, трябва да знае как да предаде Божествената любов. Това е най-голямото изкуство. И това изкуство трябва да подкваси старата наука, старата религия, старата музика, старата социология, всички науки трябва да се подквасят с великото изкуство на любовта. Семейният живот, както и отношенията на всички хора трябва да се подквасят с тази велика наука за предаване на Божията Любов, на този велик Дух и тогава едва ще имаме ново общество, нови отношения между хората, ново разбирателство. И тогава вече ще можем да говорим за новото.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

6-а неделна беседа, държана от Учителя на 5.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

РАБОТА И ПОЧИВКА. ЛЮБОВ И МЪДРОСТ

"Отче наш"
"Грее Слънцето"

Ще прочета 11-а глава от Посланието към Евреите. Тази глава говори за вярата.

"Духът Божи"

Ще говоря върху важността на почивката, каква роля играе почивката в живота. Ще взема 7-и стих, 4-та глава от Притчите. "Най-главното е мъдростта: придобивай мъдрост." Животът има две страни. Когато говорим за мъдростта, онзи реален живот, който сега се проявява, в който искаме да реализираме нещата. Не е вярата, която днес реализира нещата; вярата реализира нещата за в бъдеще, а за сегашните неща се изисква друго нещо. Може би разочарованието сега в света произтича от факта, че ние не разбираме устройството на света. Ние казваме: "Светът." Да, това, което виждаме сега, е хубаво, но има един привиден свят, свят на промените, в който всички хора се разочароват. Разочарованията се дължат на това, което ние наричаме непостоянно в живота си. Няма човек в света, който да не е преживял такива разочарования. Докато не е претърпял такива разочарования, човек всякога е наклонен да мисли, че разбира живота. Най-първо животът е едно очарование, а после е едно разочарование. Почти всички хора, с малки изключения, са заминали за онзи свят с малко поне разочарование. Каквото и да казват, все има едно малко разочарование в тях.

Религиозните хора разбират живота по един начин, светските - по друг начин, но и религиозните хора си имат заблуждения, и светските хора имат заблуждения. Религиозните хора мислят за Бога това, което не е; и светските хора мислят за Бога това, което не е.

Религиозните хора мислят, че като са религиозни, Бог ще постъпва към тях малко по-особено, с по-други отношения. А светските се запитват защо Бог е толкова несправедлив. Те се чудят защо Бог не постъпва еднакво спрямо всички хора. Например хората не могат да разрешат въпроса защо едни са богати, а други - бедни; защо едни са болни, а други - здрави; защо едни са прости, а други - учени. После, защо едни постоянно работят, а други си почиват. Питам: Когато някой човек от един дом се пропие, кой е причината за това: Господ или той сам си е причината? Ако синът се е пропил, той може да каже, че е наследил пиянството от баща си. Бащата пък може да каже, че е наследил пиянството от своя баща и т.н. Кой е виновен за това? Отде произтича този порок? После могат да дойдат до кръчмаря и да кажат, че той е виновен за пиянството на еди-кого си. Кръчмарят пък за свое оправдание ще каже: “Аз съм женен човек, имам жена, имам деца, имам нужда от пари. Той е трябвало да бъде умен, да не пие толкова много.”

Досега аз срещнах само един учен кръчмар, от Нови Пазар, който беше от гръцко произхождение. Той се започнал с Евангелието и като дохождаше някой в кръчмата му да пие, той му казвал: “Слушай, малко да пиеш. В мой интерес е малко да пиеш, а не много.” Като го запитах защо е станал кръчмар, той ми казваше: “Ако не бях станал кръчмар, как щях да проповядвам на тия хора? Те нямаше да дохождат при мене. А сега ги събирам като проповедник и им проповядвам.” Аз не му отговорих нищо, но го погледнах, поусмихнах се малко и му казах: “Много добра философия е тази.” Аз не направих никакво възражение, не му казах, че не е прав. Човекът вярва в Евангелието, но казва, че ги събрал, за да им проповядва. “И сега - казва той - и на дявола служа, и на Бога служа.”

Казвам: В живота си ние трябва да разбираме икономията на почивката. Човек трябва да знае как да почива, но може да почива само умният човек. И забележете: страданията в живота не са нищо друго освен резултат. Страданията заставят човека насила да си

почине. И ако ние се научим да си почиваме когато трябва и както трябва, страданията няма да съществуват за нас. Но понеже не си почиваме както трябва, затова идват страданията. Почивката е необходимост за човека да събере в себе си известни сили. Който не почива когато трябва, страданията ще дойдат за него да го заставят да си почине. Някой казва: "Аз не съм си починал." В Писанието е казано, че човек отива в другия свят да набере сили, да си почине и после да дойде пак на Земята да работи. Много хора, които са дошли на Земята, искат всичко да завладеят, всичко да постигнат на Земята. Това е едно погрешно схващане. На Земята ние нищо не можем да придобием. Какъвто е дошъл човек на Земята, такъв и ще си замине. Докато живее, човек може да спечели пари, да направи няколко къщи, да има ниви, земи, но като дойде до заминаване, ще си замине такъв, какъвто е дошъл. Това всеки трябва да знае. Ако мисли, че ще вземе нещо със себе си, той се лъже.

Вие не трябва да се обезсърчавате, да казвате, че животът няма смисъл. Че, ако ти се натовариш с голям товар, ти никога няма да имаш почивка. Ако тръгнеш за онзи свят с голям товар, ти няма да имаш почивка. Там няма място за твоя яхър. И затова, понеже на онзи свят не приемат с никакъв товар, вие ще отидете там такива, каквито сте дошли на Земята, без никакъв багаж. Свободен си дошъл, свободен ще си отидеш. Ние не разбираме, че това състояние е една почивка. Бог иска да ни освободи от ненужните страдания. Той иска да ни даде почивка, да ни покаже, че промисля за нас. Ние искаме да оправим този порядък в света и казваме: "Този не е прав, онзи не е прав. Този е крив, онзи е крив." Всъщност кой е прав и кой е крив, не се знае. И сиромахът е крив, и богатият е крив. И ученият е крив, и простият е крив. В какво са криви? Че не си почиват. Вземете, например, богатия човек - мисли да заграби целия свят, това богатство го измъчва. При всичките беднотии на сиромаха Господ му казва: "Спри малко, почини си." Той казва: "Защо ми е тази сиромашия?" И той се мъчи. И богатият се мъчи, и бедният се мъчи, и двамата не

спират, не си почиват. Ако искаме да убедим хората в тази истина, те ще кажат: “За предпочитане е богатството.” Да, за предпочитане е разумното богатство. Друг пък ще каже: “За предпочитане е сиромашията.” Да, за предпочитане е разумната сиромашия. Ако е въпрос за глупава сиромашия, километри да е от мене; и ако е въпрос за глупаво богатство, и то да е километри от мене. Нито глупава сиромашия, нито глупаво богатство, но разумна сиромашия и разумно богатство, в които мога да си почина, да бъда полезен на себе си и на ближните си.

Вие трябва да схванете този въпрос добре, понеже сегашният строй е резултат на хиляди поколения. Следователно, за да оправим света, ние трябва да викнем всички тия поколения да участвуват в това изправяне. Какво ще оправям аз работите на този свят? Те яли и пили, направили, пък аз ще трябва да им плащам дълговете. Кой каквото е ял и пил, да дойде да си го плати. Казвате: “Поне да оправим младото поколение.” И младото поколение само ще се изправи. Трябва ни една среда. Освен това ще вярваме, че в младото поколение е вложена разумност само да изправи своите погрешки. Пък младото поколение има и доста сила да приложи своите добродетели. И двете неща са вложени в човека. Човек, който не работи, той всякога е изложен на несрети в живота. Това всички трябва да знаете. Има една наука в света, която, ако ние възприемем, можем да уредим живота си. Няма какво да чакаме на някакъв нов строй.

Сега аз не казвам, че ние трябва да се спираме, но и да искаме един нов строй, той няма да дойде сега. Ето какво аз разбирам под думите, че сега не може да дойде този нов строй. Ако имаме зима, а ти очакваш топъл ден, знай, че топлият ден сега, през зимата, не може да дойде. Той може да дойде след 3-4 месеца, през което време ти трябва да имаш гориво, топли дрехи и ядене. Като минат тези месеци, топлият ден ще дойде. Отде ще вземеш това нещо, зависи; то е дадено вече, ти само трябва да отидеш и да го вземеш. И ако вие

разбирате езика на природата, на тази ваша майка, вие ще вземете билет, ще отидете на нейната врата да потропате, но трябва да знаете и номера. Ако не знаете номера, вие ще потропате на друга някоя врата, отдето нито глас, нито услишание ще чуете от тогова, когото очаквате.

Та, в съвременния свят хората, които нито почиват както трябва, нито работят както трябва, са хора, които живеят извън рамките на любовта. Да живее човек в рамките на любовта, това не са прости чувствувания, но са условия, среда, дето любовта може да се прояви. С любовта започват всички работи, с любовта започва животът. След като започне животът, тогава ще се явят другите работи. Значи, първо трябва да се яви животът. А двата полюса на живота, това са работата и почивката.

В първата възраст на живота майката работи, детето възприема. Когато майката остарее, тя почива, а детето работи. Случва се, че детето е ревливо, събужда майка си по 15 пъти на вечер. Защо плаче това дете? Защо плаче, и то не знае. Един наш познат, доктор Дървов, който сега е в онзи свят, ми разправяше една своя опитност. Жена му беше белгийка. - "Една вечер - казва той, - жена ми взела билет за концерт и отиде с някои свои познати, а аз останах дома с малкото дете. Страшно нещо било да се разправя човек с малко дете! По едно време като зарева това дете, че не млъква. Нищо не мога да направя, за да го успокоя. То реве ли, реве. Забавлявах го по един, по друг начин, употребих всичкото си изкуство като лекар, но не млъква това дете. Жена ми пък си дойде към 12 часа и аз се чудя какво да правя с него. Най-после виках светиите на помощ, но и това не помогна. Обърнах се най-после към Бога и забелязах, че то престана малко да плаче, докато съвсем млъкна и заспа." Казвам му: "Това дете искаше да ти каже една истина, а именно: искаше да ти каже, че трябваше да го повериш на Онзи, Който го е пратил на Земята." - "До това време никога не бях викал Бога на помощ, никога не бях се обръщал към Него. Но това дете ме изкара от търпение и аз се обърнах към Бога. И

наистина, скоро това дете се успокои и заспа.” Значи това дете е възприело нещо от Бога.

Как мислите, каква ще е била тази молитва? Всеки случай, тя не е била механическа молитва. Механическата молитва нищо не значи, но ако една молитва е искрена, ако човек се е свързал с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, веднага ще почувствуваш, че от тебе нещо излиза. Едновременно ти възприемаш нещо и даваш нещо от себе си. Когато отидете в природата, при един чист извор, вие възприемате нещо от него. Като видите някъде мътна вода, вие нищо не възприемате от нея. Та и като дойдете в съприкосновение с един учен човек, вие пак възприемате от него това, което той носи в себе си.

Та, сега ние сме дошли на Земята в такива времена, когато ни трябва почивка, а почивката не ни дават. Какво ще правим тогава? Ще употребим всичкото изкуство, ще викаме всичките светии и ако тогава не се уредят работите ни, ще повикаме най-после и Господа. Вие никога не сте викали Господа. Казвали сте: “Защо ни е Господ?” Постоянно сте се съмнявали в Него. Разправям на един материалист, че според него, ако рече да се помоли на Господа, това е унижение. - “Да, по-глупава работа от молитвата има ли?” Добре, питам го аз: защо като се влюби в някоя мома, той отива да є се моли, да є казва, че без нея не може да живее, че ще умре без нея? Да се моли на Бога било унижение, а да се моли на тази мома, според мене, е два пъти по-голямо унижение. Прав си, казвам му, ти трябва да се молиш на тази мома, как да не се молиш. И силният се моли. Как? Като се счупи кракът му, се моли, разбира се. При това положение ти можеш да се молиш и на детето, което може да ти услужи тогава. Тогава няма никакво унижение. Унижение е за здравия да се качи на болния и да иска от него да го поноси малко. За предпочитане е да носи силният

човек на гърба си слабия, отколкото слабият да носи на гърба си силния.

Сега ще приведа това положение във вашия живот. Вие никога не трябва да оставите вашите слаби мисли, желания и постъпки да носят силните ви мисли, желания и постъпки. Ако правите това, вие никога няма да можете да си починете. Затова впрегнете вашите силни мисли, желания и постъпки на работа - те да услужат на слабите ви мисли, желания и постъпки. Силните ви мисли, желания и постъпки трябва да услужат на слабите, иначе ще се яви една вътрешна дисхармония.

В живота на съвременните хора има ред заблуждения, големи противоречия, вътрешно недоволство, поради което те едва се търпят. Това недоволство съществува в по-голям или по-малък размер и в учените, и в богатите хора, с изключение само на онези, които разбират добрия живот. Съществува един атавизъм и хората казват: "Да се примирим, че каквото даде Господ, да го носим." Аз не съм за тази философия: каквото ни се даде, да го носим. Като казваме, че каквото дойде, трябва да го приемем, аз разбирам само разумното в света. В разумното има почивка, в неразумното има работа. Питам: Какво ще придобие един човек, ако го поставят цял живот само в почивка? Не е въпросът да бъде човек само в почивка, но и чрезмерната работа не допринася много. Всичкото нещастие е в чрезмерната работа. Съвременните хора ядат по 3 пъти на ден и за всяко ядене стомахът трябва да работи по 4 часа, значи той работи цели 12 часа на ден. Отвън вие проповядвате 8-часова работа на ден и вие, които сами проповядвате това учение, заставяте стомаха си да работи цели 12 часа на ден! В такъв случай приложи за стомаха си не 8 часа работа, но само 4 часа работа. Приложи за стомаха си работа само 4 часа, първо него освободи от чрезмерната работа. Това ще бъде една почивка за стомаха. И тогава ние, съвременните хора, казваме: "Човек трябва да бъде здрав." Защо ти е едно анормално здраве, при което ти ще имаш повече разходи, отколкото някакви печалби?

Здравето е израз на добротата. Само добрият, умният човек може да бъде здрав. Който не е добър и разумен, той не може да бъде здрав в пълния смисъл на думата. Който не е добър и разумен, той не може да работи и да почива. Има нещо хубаво в почивката. Най-хубавите неща се добиват в почивката. След като си работил, като седнеш, да усещаш едно приятно чувство в себе си. Като си почиваш, да бъдеш в унисон с окръжаващата природа.

Казвам: Най-голямото е мъдростта. Необходимо е едно знание за почивката. Едно е похвално сега: че хората искат да увеличат почивката, да се намали малко трудът. Те не разбират, та работят както сега по 10-15 часа, за да се изтощават толкова. Съвременните хора обръщат внимание на хигиената на жилищата, на храната, но това знание още не е проникнало между всички хора. Това съзнание още не е проникнало между всички съсловия на обществото. Ние искаме всичко държавата да уреди. Под думата "държава" аз разбирам най-разумното нещо, но и в тази държава трябва да има кой да изпълнява.

Ако целият народ или цялото общество или по-голямата част от хората бъдат вдъхновени от една и съща идея, разбирам, но сега повечето хора поддържат гледище, че Господ ще оправи работите. Да се мисли, че Бог ще оправи работите, това е погрешно схващане. Когато Господ оправя света, всякога ще има страдания. Тъй щото, който очаква на Господа да оправи света, войни ще има, землетресения ще има, бури, циклони ще има, смърт ще има, бедствия ще има, страдания, болести, всичко това ще има. И ако хората разбират това, те именно трябва да оправят света, да не очакват на други да го оправят. Когато Господ дойде при нас, Той трябва да намери работите ни оправени, че да има какво да ни разправя, [да има] какво друго да ни даде.

Сега ние очакваме на Господа да оправи света. Праведните и религиозните хора очакват Христос да дойде на Земята да съди грешните, а тях [да] постави в Царството Небесно. Вярна е тази идея,

но като концепция е крива. Ако Христос дойде и тури едни в рая, а други в ада, няма ли да имаме тогава строй като сегашния? То е все едно едни да бъдат в затвора, а други - свободни. Тогава по какво ще се отличава Христовото учение от сегашното, което хората поддържат? Това значи да имате схващане за Царството Божие като това на Земята. Не, идването на Христа подразбира една разумна идея, която ще проникне във всички разумни хора и ще ги обедини. Всички ще имат една обща идея и тази идея ще бъде общо благо за хората по възможност на физическия свят, не както те го разбират. Как може да се приложи това благо? Сега вие осъждате някой министър защо не приложи това учение. Чудни сте вие! Вие искате от министрите това, което те [не] могат да направят, не могат да го приложат. Какво могат да направят министрите днес? Те могат да издадат един закон или една заповед. Но кой ще я изпълни? Кой ще изпълнява техните заповеди и как ще се изпълняват?

Сега, като пренесем това учение и в идейния си живот, ще видим, че имаме отлични идеи, но не може да ги изпълним. Например някой казва: "Аз искам да живея добре, но не може да живея добре." Той издава една заповед, но тази заповед трябва да се упражнява с всичките му сили. Обаче той не е господар на себе си и се оправдава с външните условия. Вярно е донякъде, че външните условия могат да ни управляват, но ако ние и при външните условия сме господари на положението, те не могат да ни оправдават, нито могат да ни управляват. Ако сме роби на външните условия, тогава ние ще се оправдаваме с тях. Не, човек е господар на своята съдба, ако не абсолютно, то относително. Донякъде той е господар на своите условия и може да ги използува.

Сега, аз разглеждам живота колективно и в този живот човек е единица, която принадлежи като член на един разумен свят, който ние не виждаме. Ние, съвременните хора, разглеждаме живота както едно дете разглежда семейните отношения, щастието на своята майка и своя баща, без да взима във внимание, че щастието на баща му и

майка му, на сестра му и на брата му зависи от окръжаващата среда, от условията в природата. То си мисли, че баща му е всесилен, като че той е господар на света. Донякъде само, вкъщи бащата е господар на условията, но в природата, в живота не е така. Един ден това дете се вижда в чудо, като забелязва, че баща му обеднява, майка му се разболява и се чуди как е възможно да стане това нещо. Бащата е обеднял, защото не е умен, а майката се е разболяла, защото не е била силна.

Казвате: "Как може да бъде силна?" Като направи една погрешка. Който не е направил една погрешка, той е слаб човек. Казвате: "Как да добия тази сила?" Сам ще изправите погрешката си. Който може да изправи погрешката си, той е силен човек. Следователно, за да добиеш сила, ти трябва да изправиш погрешката си. Казвате: "Как да изправим погрешката си?" За да изправиш погрешката си, трябва да направиш няколко опита. Направи един опит първо, макар той да излезе несполучлив. Направи един опит и после ще видиш. Така правят хората опити и с аеропланите. Те са направили един, втори, трети, хиляди опити, докато днес разполагаме с толкова много аероплани, които един ден могат да ни здрависат.

Сега, всеки трябва да се запита кое е онова, което човек може да направи. Всеки човек има в себе си една разумна страна, която е фактор в неговия живот. Аз не говоря за физическия човек, но за онзи разумен човек в него, който е фактор на външния живот. Човек трябва да развие в себе си Великото Начало, Божественото, защото един ден той ще стане център, около който ще се сгрупират известни сили. Той трябва да чака този момент, да не бърза. Младата мома, която виждаме днес развита, способна, е израсла от едно малко детенце, но постепенно е развивала своите сили и способности. Щом израсне, около нея започват да се сгрупирват хора и тя трябва да знае как да постъпва с тях. Ако тази мома не знае как да постъпва с тия млади и стари хора, които се групирват около нея, какво ще стане тогава с нея? Тя скоро ще изгуби своето положение.

Казвам: Сега всеки трябва да се готви за онези условия, които ще дойдат. Каквото пожелае човек, това може да стане. Един ден цар може да бъде. Но кога? Когато му дойде времето. Един ден и философ, и поет, и учен, и музикант, и художник, всичко можеш да станеш, но когато му дойде времето. Не искай нещата преждевременно, но не ги оставяй да закъснеят. Ти ще отидеш на гарата най-малко две минути преди да е тръгнал трената. Ти трябва да чакаш трена, а не той тебе. Природата ти ще я чакаш, а не тя тебе. Всички онези хора, които се оплакват от своите нещастия, те са оставили природата да ги чака, а не те нея. И поет да си, и философ да си, и учен да си, и цар да си, природата никога не чака. Вие трябва да се качите на нейния трен две минути преди той да е тръгнал. По този начин работите ви ще бъдат уредени.

Сега, другото възражение, което може да се направи на мисълта, която хората поддържат, [че] с един човек камък не става. На това твърдение аз правя едно малко възражение: с един човек камък става. Питам: Сегашният свят от колко хора произлезе? Нали от един човек произлезе? Един беше Адам и една беше Ева. От този ден се наплодиха милиони хора. Тъй се създаде светът. Сега аз ще направя една аналогия, за да изясня тази идея, да видите какво се крие във вас. Може би един ден Бог ще избере вас, вие да създадете света. Утре Бог може да създаде един нов рай и да каже: "Ето на, ти се оплакваш от този свят, ето от тебе искам да се народи едно поколение, което да благодари, че ти си първият Адам." Но ако и ти направиш една погрешка като стария Адам, каква полза? По-добре тогава нека си седи старият свят, създаден от стария Адам. Един ден ти ще бъдеш новият Адам. Така беше едно време с Авраама. Той имаше синове и дъщери. Преди това той нямаше нито синове, нито дъщери и Бог му каза: "Не бой се, ти ще имаш голямо потомство." Той беше на 90 години, а Сара - на 80 години, когато роди Исаака.

Някой ще пита: "Защо на стари години Сара трябваше да роди?" Казвам: Младите майки раждат глупави деца, а младите бащи раждат

сприхави деца. Старите майки раждат много умни деца, а старите бащи раждат много характерни деца. Значи майката трябва да бъде стара и бащата трябва да бъде стар, та от стари родители ще се родят умни деца, от стара коза и от стар пръч. Аз взимам "коза" и "пръч" в техния най-чист смисъл. Какво лошо има в един пръч и в една коза? Това са изрази на езика.

Понякога гледам българите употребяват израза "напил се като магаре". Това не е вярно. Човек не може да се напие като магаре. Един българин отишъл на гости на кръстника си със своето магаре. Вечерта като яли, той бил принуден да пие за хатъра на кръстника си, за хатъра на кръстницата, на малките кръстничета, на сестрата и брата, докато се напил добре. Като тръгнал да си отива, той пак се качил на магарето си, което предварително напоил. Като се напило магарето добре с вода, той му казал: "Хайде сега да пиеш заради мене." Магарето не искало повече да пие и тръгнало да си върви. - "Браво, ти за мой хатър и вода даже не пиеш, а пък аз пих за всички и се опих. Ти си по-умно от мене."

Та, сега ние ще кажем: "Магарето вино не пие." Колкото и да се оправдаваме, нищо не ни извинява. Като казваме, че някой се напил като магаре, имаме предвид слабостта на магарето. То има слабост в което село влезе, накрая на селото ще изреве, да чуят, че магаре има. Магарето е много тщеславно, то тайни не държи - тази е неговата слабост. И слабостта на пияния човек седи в това, че и той, като магарето, бърбори. Магарето поне носи нещо, а пияният залита и нищо не носи. Та, като казваме, че някой се напил като магаре, това подразбира, че като се напиеш, не прави поне погрешката на магарето: не бива толкова да бърбориш. Това са неща за изяснения, от които не може да се прави аналогия между живота на човека и този на едно магаре. Магарето има съвсем особени понятия за живота, а човек има други. Но понякога ние трябва да взимаме поука от животните, понеже в тях има един трезв, практичен ум. Например,

една риба се ползува от своята опитност, та човек ли не трябва да се ползува от своята и от опитността на другите хора?

Преди 30 години минавах покрай един мост на река, дето на брега седи един рибар и лови риба. Слушам го, той мърмори нещо, псува. Питам го: “Защо псуваш?” - “Псувам, тук има една риба, която, като види, че спусна холтата във водата и някоя риба се готви да се хване на холтата, тази риба се приближи полека, измести холтата и рибата избяга, не може да се улови. Щом дойде някоя риба към холтата, тя измести холтата и рибата не се хваща.” Казвам: “Тази риба има опитност, тя някога се е хванала, но имала възможност да се освободи и сега казва на другите риби: “Не се хващайте на тази холта, тя е дяволска работа.” Казвам му: “Няма защо да я псуваш, тя е една от умните риби.” - “Не ми трябват мене умни риби, нека дойде да се хване на холтата, това искам аз!” Аз си продължих по-нататък пътя и си разсъждавам: Колко е умна тази риба! Ако хората бяха така умни, много от страданията щяха да се избегнат. А рибарят се ядосва, че не е хванал тази риба. Нему и на ум не му дохожда, че с тази риба природата иска да му каже: “Бъди толкова умен като тази риба! Учи се от опитностите, които имаш в живота си, и не повтаряй своите глупости в своя живот. Гледай и втори път да не те уловят.”

Сега, има една велика истина, която се преповтаря навсякъде. Тази истина е, че светът ще се поправи. Но как ще се поправи светът? Чрез работа и почивка. Светът ще се поправи, когато на всички хора без разлика се даде работа и когато им се даде почивка. Има един закон, според който на всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Той трябва да [се] заеме и да извършва някаква работа в практическия живот, а не в теоретическия, не извън земния живот. Този въпрос трябва да се реши от държавниците и от икономистите. На всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Какви методи трябва да се приложат, как ще се приложи този закон, то е друг въпрос; важно е, [че] на всеки човек трябва да се даде работа. Този закон трябва да се приложи вътре в живота. Ще кажете: “Ами при

тази криза, която сега съществува, какво трябва да се прави?" Аз не искам да говоря за кризата, но питам: Как се ражда кризата в света? В Америка има повече от 25 милиона хора, които нямат никаква работа. Същото нещо се забелязва и в Германия, във Франция, навсякъде има безработица. И днес всички държавници изучават условията, при които се ражда кризата. Причината седи в това, че първоначално още в строя не е предвидено за всеки човек да има работа и почивка. Вследствие на това непредвиждане съвременните хора се намират в трудно положение.

Аз мога да ви приведа ред примери и в семейния живот. Когато бащата иска да има много деца, а не предвижда колко е необходимо за издръжка на всяко дете, в това семейство се ражда криза. Представете си, че този баща има 12 момчета. Като не може да ги издържа, ще каже: "Момчета са те", лесно ще се справи с тях, ще ги прати на работа. Добре, ами ако тези деца са момичета, какво ще ги прави? Ще иска да ги поддържа да учат, да отидат в странство, но за всяка една от тях ще трябват около 400-500 000 лева. Отде ще вземе тия пари? Защо му са тия 12 момичета? Ще му трябват 12 зетя. Защо му са тия 12 зетьове? Ще му трябват 12 зестри. Значи две деца му са достатъчни. В това отношение циганите са по-практични. В тях момъкът плаща за момата, а у нас е точно обратното: момата плаща за момъка. В съвременния цивилизован свят момата трябва да плати на момъка, ако иска той да я вземе, но и с това въпросът не се решава правилно. Да се родят 12 момичета в един дом, това е неестествен процес. Аз съм проследил този въпрос и съм дошъл до това убеждение. Вземете в птиците, например: там се ражда едно мъжко и едно женско, после пак едно мъжко и едно женско. Ако има 10 малки, 5 от тях са мъжки и 5 - женски. В хората, обаче, този закон се е изменил. Те са изменили и закона за природата по отношение на своя живот, вследствие на това в живота им има една аномалия.

Съвременните лекари изследват въпроса каква вреда може да принесе радият на човечеството. Според тях, оказа се, че радият е в

състояние да измени цвета, формата на нещата и може да деградира един човек, да го върне назад в неговото развитие. Те казват още, че след 20-30 години или най-много след един век ще имаме поколение, много по-хилаво от сегашното.

Има известни места в природата, които, ако ги бутнем, причиняват вреда на хората. Един от Вавилонските царе, като съгрешил, станал животно и пасъл трева в гората цели 7 години. Като се върнало съзнанието му, тогава той почнал да управлява. Ние не знаем, че има сили в света, които могат да ни деградират. Ако не вървим според законите на природата, могат да ни деградират. Според правилните закони в природата, ако се роди момиче, после трябва да се роди момче и после пак момиче, пак момче. Същият закон се отнася и до нашите мисли и чувства: една добра мисъл и едно добро чувство, после пак една добра мисъл и едно добро чувство. Друг ред в природата няма. Щом имаш една лоша мисъл, ще се роди и едно лошо чувство и една лоша постъпка. Коя е причината да се народят лоши мисли?

И тъй, да дойдем сега до практическата страна на живота. Аз взимам вярата като един барометър на любовта. Вярата е барометър или топлометър, който показва силата на любовта. Да вярваш, това значи да видиш с каква сила работи в тебе любовта. Ние в кого вярваме? Ние вярваме в този, когото обичаме, когото любим. Ако той не ни изневерява, ние всякога имаме любов към него. Вярата е винаги израз на любовта и любовта е винаги израз на вярата. Значи, основа на нещата е любовта, а вярата ще дойде като едно последствие. Според мене вярата е основа за развитие на човека, а любовта е условие, в което може да дойде вярата. Разумността е пък външно условие, в което човек може да манипулира, да използува тия условия. Разумността е среда, в която човек ще използува временните условия на живота.

Религиозните хора бягат от света, като казват, че тези хора са грешни. Това показва, че религиозните хора не разсъждават

практично. Че светските хора са грешни, това е право, но и религиозните не са по-праведни. В едно отношение са по-праведни, но не навсякъде. Аз мога да ви приведа от историята ред примери, от които да се види, че религиозните хора са станали причина за ред раздори и войни. Това е доказателство, че и от едните, и от другите се изисква разумен живот. Религията, в нейната чиста форма, представя едно разрешение на въпросите в живота. Нека дойдат тия религиозни хора да разрешат правилно въпросите, да може за в бъдеще да се води един добър, разумен живот.

При сегашните религиозни условия животът не може да се подобри; и при сегашните светски условия животът пак не може да се подобри. Може да се подобри, но само при едно условие: хората трябва да бъдат искрени. Има религиозни хора, които са добри, има и светски хора, които са добри; има религиозни хора, които са искрени, има и светски хора, които са искрени. Тези искрени хора, колкото и да са на брой, техните възгледи ще проникнат в живота и един ден те ще могат напълно да се приложат. Вън от това в природата има един закон, върху който почиват всички неща. Този закон обуславя целия живот.

Помнете едно нещо - ние не можем да извратим законите на природата и не можем да ги суспендираме. Каквото и да правим, ние не можем да изменим своето естество и в края на краищата ще дойдем до положение да се съгласим с онези директиви, които природата налага и изисква от нас. Защо? Понеже всеки закон, всяко правило в природата е изпитано и проверено. През дългите векове и години на своя живот природата е правила ред опити и най-после, като се е убедила в най-добрите закони и правила, тя ги е поставила като основа на целия живот. Всичко, което е поставено днес в нея, е било подложено на ред опити и сега, без никакви изключения, тя предлага най-доброто. Ако речете да измените един от нейните закони, какво ще поставите вместо него?

И на човека не остава нищо друго освен да остави любовта да действува в него и в другите така, както тя се проявява. Не диктувайте на човека как да ви обича, нито пък той да ви заповядва как да го обичате. И той да вярва в тебе както си знае, и ти да вярваш в него както знаеш. Нека всеки прави работите така, както той си разбира, и ако не разбира нещо, тогава да пита. Само по този начин вие ще имате съдействието на по-висшите същества от вас.

Тази свобода трябва да дойде, но ум се изисква за това. Най-първо, вие не постъпвате свободно. Вие въздействувате на своите мисли, чувства и постъпки. Ако някой от вас прояви любовта си, тогава всички му казват: “Много си се увлякъл. Посвий се малко, много далеч си отишъл.” Какво остава тогава? Ако отиде много надалече, не бива; ако остане много назад, и това не бива. Значи трябва да се тури спирачка на любовта.

Казвам: Проповядвайте любовта си, каквото ще да стане! За предпочитане е да обича човек, отколкото да не обича, макар в любовта си да направи една погрешка. Ако спре любовта си, той ще направи една погрешка, ако пък прояви любовта си, все ще добие нещо. Какво ще добие? И в свещените книги е казано: “За любовта всичко можеш и трябва да пожертвуваш.” Пожертвуваш ли всичкото си имане и богатство за любовта, нищо няма да изгубиш. Но ако си богат и никому нищо не си дал, като отидеш в онзи свят, според както религиозните хора казват, ще изпиташ големи мъчения за своето скъперничество. Ако си направил добро на някой, колкото пъти те видят, те ще те гощават и ще бъдат винаги с тебе. Те ще ви бъдат в пълна услуга. Сега няма да ви говоря за онзи свят, защото и в този свят вие живеете. Този закон работи навсякъде. Ако вие дадете ход на една ваша добра мисъл или на едно добро ваше чувство, те ще се възприемат и от окръжаващите и ще принесат своя плод. Тъй щото, дойде ли до някаква услуга, каквато и да е тя, направете я и не се страхувайте. Направете тази услуга на свобода и не очаквайте

нищо. Като я направите, няма да мине дълго време и вие ще видите какви добри резултати има тя.

И тъй, на хората е нужна почивка. Под думата "почивка" аз разбирам човек да се спре от работата и да си почине, през което време да обмисли. Когато искаш да направиш някакво добро, спри работата си, не работи, но мисли в това време. Доброто може да се тури за основа само при работата. Който иска да направи някакво добро в света, той трябва в това време да почива, да обмисли как да направи доброто. Доброто може да се тури на работа само при почивката. Който иска да направи добро някому, той трябва да знае да почива. И наистина, ако искам да помогна някому, аз не трябва да бъда уморен. След като съм починал 24 часа, тогава съм в условия да помогна някому. Това е в практическия живот. Ако съм уморен и краката ми не държат, как ще помагам на хората? Ако съм си починал, ще мога да помагам. Ако един професор си е починал, той ще може да помага на студентите си, като им чете своите лекции. Но ако не си е починал, ако жена му го е смущавала, ако дъщерите и синовете му са го смущавали и ако обществото отвън го смущава, каква ще бъде неговата лекция? От лекцията му нищо няма да излезе.

Казвам: Това са новите положения, които хората трябва да имат предвид. Това не са положения съвсем нови, защото има много хора, които вече са ги схванали и приложили в живота си. Сегашните хора търсят нов път, като искат тези нови положения да ги приложат и във възпитанието. Сега и аз лансирам тези идеи, но мъчно е, например, как да се приложи любовта в живота. Обичаш някого - много добре е това, но как можеш да му помогнеш? Например, ти трябва да помогнеш на някого така, че той да не вложи повече надежда в тебе, отколкото трябва и да дойде мързелът в него. По никой начин той не трябва да каже: "Нека той работи, а аз да почивам." В любовта непременно трябва да има взаимна обмяна. Ако ти обичаш някого, а той не отговаря на твоята любов, непременно ще дойде едно противоречиво чувство. Някой се оплаква, че не го обичат. Това

положение за мене е ясно. Когато някой не ме обича, аз зная причината за това и разглеждам въпроса от съвсем друго гледище. Аз не обвинявам хората, нито ги оправдавам, но казвам: "Прави са те." Та, когато някой не обича някого, аз се спирам пред този факт като пред едно явление и го изследвам: защо и за какво този човек не обича другия. Аз не искам да се противопоставя на този човек, защото той си има право, но и аз имам право да бъда свободен, да разглеждам нещата както зная и както разбирам.

Ако някои хора не те обичат, ти можеш да ги заставиш да те обичат. Как? Ще ви приведа един пример, който не е толкова чист, има малко егоизъм в него. Това се е случило в Америка. Знаете, че американците са малко ексцентрични хора. Един млад момък обичал една млада мома, често ходел при нея на гости, но не се решавал да ѝ предложи. [Той] все не се решавал да ѝ предложи. Тя все очаквала да ѝ предложи, но той отлагал постоянно. Той се страхувал, че ако ѝ предложи, тя може да му откаже и не знаел как ще понесе този отказ. Един ден тя намислила да му устрои една изненада, да го застави да ѝ предложи. Тя дала да ѝ направят един човек от восък, с мустаци, и го поставила в стаята си, тъй щото, когато наближило възлюбленият да дойде у дома ѝ, тя поставила тази восъчна кукла пред себе си и давала вид, като че се разговаря нещо много важно. Момъкът видял това нещо от прозореца и веднага извикал своята възлюблена и казал: "Моля ти се, не давай дума на този човек, аз те искам, аз правя предложение." Тогава тя писала едно писмо до този човек, който представял восъчната кукла, че се отказала от него. А на своя възлюблен казала: "Аз приемам тогава твоята ръка." Значи, восъчният човек заставил момъка да направи своето предложение.

Така и за вас трябва да дойде някой восъчен човек, който да ви застави да предложите на момата. Този восъчен човек може да бъде някое страдание или някоя катастрофа отвън и да ви застави да предложите. Няма какво да чакате той да седне на стола, но предложете, ако е за предлагане. Ако не е за предлагане, оставете

въпроса настрана. Този пример е само за изяснение, но иначе в него има малко лъжа. Какво ще стане, ако този момък се научи, че момата го изиграла по този начин? Това са изключения.

В природата обаче съществува следният закон: Онзи, който те обича, и ти ще го обичаш. Нищо повече. В този закон няма изключение. Ако някой човек не те обича, това показва, че при дадените условия вие не сте един за друг, нищо повече. Не насилвай работите. Ако не дойде този, който обичаш, предпочитай да останеш сам, отколкото да насилваш себе си и него. Може да дойде друг, но тогава ще имаш големи трудности и мъчнотии и ще съжаляваш за постъпката си. Този закон можете да го приложите по отношение на какъвто и да е материален закон. Не пресилвайте реда на нещата.

Някой може да каже: "От мене човек не може да стане. Аз не мога да се повдигна в обществото." Ти може да се подигнеш, но знай, че оттам, отдето искаш да се подигнеш, там ще паднеш. Ето, Наполеон се повдигна от един прост гражданин и стигна до цар на Франция, но всеки не може да бъде Наполеон. Какъв пример може да се извади от Наполеона? Той пресили нещата. Той не издържа на едно свое обещание, с което направи една погрешка. Така поне го обвиняват онези, които знаят положението. Причината на неговите страдания се дължи на това, че той не издържал на едно свое обещание. Причината за нашите страдания се дължи на това, че ние, като Наполеона, не сме издържали на онова обещание, което сме дали. И ние, като Наполеона, не издържаме на своите обещания, дадени по отношение на Разумната Природа. И тогава, за да се справим със своите страдания, ще кажем: "Ще изпълним обещанията си, които сме дали на Разумната Природа." Сега, например, вие искате да знаете как да излезете от вашия остров "Света Елена". Много труден въпрос е този. Както и да ви обяснявам, вие няма да ме разберете, понеже има една опасност.

Разправяха ми за едно подобно положение в един монастир. Един от нашите познати, който сега е заминал за онзи свят, ходил

там и разправяше следното. Калугерите в този монастир направили някаква дупка между камъните, която могла така да се стегне, че човек може да попадне там и ако не обещае нещо, няма да може да излезе. Колкото бедни влизали през тази дупка, те не я стягали, но ако богат влезе там, дупката се стеснявала и той трябвало да обещае няколко десетки или стотици хиляди лева, за да може да се промъкне. Други пък считали, че тази дупка определя кои хора са праведни и кои не. Един доста тлъстичък материално човек отишъл там и после го питали: "Как прекара в дупката?" - "Остави се, видях и патих, докато изляза. Трябваше да обещая нещо, за да се освободя."

Казвам: Това са стеснителните условия, които съществуват и в природата. Хванат те там и докато не обещаеш, че ще платиш нещо, няма да те пуснат. Ще платиш на общо основание и много пъти ще си кажеш: "Не ми трябваше да минавам през дупката на светиите." Не минавайте през дупката на светиите.

Това давам само за обяснение, което може да се вземе в един или в друг смисъл, не го давам за доказателство. Когато нещо се доказва, някои неща може да са логични, може да са ясни, но онова, което е проверено, то носи вече в себе си самото знание. Онова, което човек вече знае, няма какво да го разправя, в него е вложена силата Божия. В сегашния живот ние имаме повече знания, отколкото опитности. Аз съм слушал от мнозина, какви ли не лекции са ми държали с часове; знания много имат хората, но си мисля: колко от това знание може да се приложи? Като слушам някой да ми проповядва своите методи, мисля си: колко ли от тези методи може да приложи той в своя живот?

При мене са идвали много мъже и жени да се оплакват от положението си. Някой мъж казва, че жена му не го обичала. Защо не го обичала? Казала, че не бил за обичане. Казвам му: "Чудно нещо, ти си човек с много топло сърце, как да не те обича жена ти? Сърцето ти гори от любов." - "Да, гори ми сърцето, но няма кой да ме обича." - "Ти имаш някого, когото сега обичаш." - "Да, но още не ми обръща

внимание.” Жена си не обича, а друга някоя обича, която пък не му обръща внимание. Не е лесно да страдаш от любов. От всичко може да страда човек, но не и от любов. Опасна работа е любовта. Няма по-ужасно страдание от страданието, което любовта причинява на човека. Какво ли не си мисли той тогава. Затова на човека трябва разумност, та като влезе тази Божествена сила в него, да знае той как да я използува.

Друг закон съществува, според който всеки може да ни обича. Кога? Когато и ние обичаме. В този закон няма изключение. Това аз зная, пък вие как го знаете, то е друг въпрос. Ето какво аз разбирам под думата “да обичаме”. Когато аз обичам един човек безкористно, мене ми е приятно да го виждам, да се разговарям с него, без да искам от него нещо. Ако той е ученик или ученичка в света и чувам, че успява, това ме радва. В тази любов няма никакво изключение. Щом имаш каква и да е користолюбива мисъл или някакво користолюбиво чувство в твоята любов, тя ражда вече обратна реакция. Законите са се изменили. Щом имаш едно, колкото малко и да е, изключение в своята любов, това показва, че са [се] вмъкнали някакви посторонни фактори, които работят вече в самия живот. Затова, влезе ли човек веднъж в живота, той трябва да има правилна философия за него и по този начин ще се домогне до някое общество, което ще може да му помага. А сега, каквото и да правите, докато се движите между хора, които не разбират живота, вие всякога ще останете едни за други неразбрани. Като обичаш, няма да те разбират и като те обичат, няма да обичаш. Когато обичаш, ти ще знаеш дали те обичат или не.

Това може да се провери. Ти може да провериш дали твоята любов е безкористна или не. Ако любовта ти е безкористна, ти ще се радваш на щастието на онзи, когото обичаш. Нека той се подигне до най-високото положение, но и когато слезе до най-ниското положение, ти пак трябва да му се радваш; и като осиромашее, пак трябва да му се радваш. Човек ни най-малко не трябва да изменя своите чувства от външните условия. Може ли така? Ако аз съм богат

човек и обичам едного, който осиромашава, може ли той да остане сиромах? При това положение аз ще му помогна и той пак няма да бъде сиромах. В този случай аз ще бъда за него Провидение. Ако разбираме живота и любовта по този начин, в прав смисъл на думата, ние всякога ще бъдем едни за други Провидение. Тогава вашите близки, макар и да пропадат някога, но в очите на своите ближни те всякога ще виждат Провидението. Така трябва да се постави практическия живот на Земята. Това правило трябва да се постави в живота и по него да се създаде бъдещето общество. Този закон вие досега не сте прилагали. Вие сте се усъмнили в него.

Казвате: "Аз съм се горил, на мене мнозина са ми разправяли за любовта, която гори." Аз вярвам, че любовта гори, но това е любовта на подпалителните лещи, на лещите, които събират лъчите. Има лещи, които събират лъчите, а има лещи, които разпръскват лъчите. Аз говоря и [проповядвам] за онази любов, която разпръсква, а не за онази любов, която събира, концентрира и гори. Какво по-хубаво от това човек да обича? Само в любовта човек се усеща млад.

Като залюбиш, ти се подмладяваш. Като залюбиш, твоят ум не се помрачава, но ти почваш да мислиш и сили добиваш. Тогава ти ставаш смел в постъпките си. Изгубиш ли любовта си, ти се чувствуваш стар, мисълта ти не работи и постъпките ти са несмели.

Питам тогава: Отде ще дойде спасението на света? Ние търсим Бога в света. Господ и сега работи. Любовта, която се проявява в нас, нали е Бог, Който се проявява? Тогава де ще Го търсим? Има връзка между нашите постъпки и Божиите постъпки, ако ние сме дали ход на Божественото в нас да се проявява. Често ние казваме за нещо, че е от дявола. Казвам: Това, което сега се изявява в света, каквото и да е, то е от Бога, а това, което не се изявява, то е наша фикция. Ние търсим Бога там, дето не е.

Сега някой написал един роман и неговата героиня там припадна. Аз бих желал да напиша един роман, в който нито един от моите герои да не е припаднал. Какво означава припадането?

Припадането показва, че някой има много голяма скръб и тогава, за да не чувствува скръбта си, поставят го в положение да изгуби съзнанието си. Истинският герой никога не трябва да губи съзнанието си. Такъв пример имаме от Христа. Какво геройство показва Христос, когато цяла нощ 6000 войници се поругаваха с Него, биха Го, хукаха Го и Той издържа на всичко! Каква голяма сила показа Той! И на сутринта Му дадоха да носи един голям кръст, който Той носи до известно място, после каза: “Повече не нося този кръст, намерете друг да го носи.” И при това положение Той не изгуби съзнанието си. След това Го приковаха на кръста и пак не изгуби съзнанието и каза: “Погрижете се за майка Ми!” Това значи герой, това показва характер.

Ако човек няма такъв характер, той няма да мяза на Христа. И след това вие ще искате да ви занесат на Небето с колесница, като свети Илия. Не, жителите на Небето, на Царството Божие, са големи герои. Онези пък, които не са герои, те трябва да учат геройството на Земята. И сега се проповядва на хората от Земята, че те ще наследят Царството Божие. Ще наследят Царството Божие, но само силните. По-силен е онзи, който се въздържа, отколкото онзи, който вади нож да се бие. И той е герой, но по-силен е онзи, който издържа на големите страдания. Това не показва, че като не вади нож, не е силен, но той вижда, че външното геройство не е истинско геройство. Казва се в Писанието, че вечерта, когато се приближи при Него всичката тълпа, която [искаше] да го хване, паднаха пред Него. Сила имаше Той. Но Христос сам се предаде. Той ги запита: “Кого търсите?” - “Исуса търсим.” - “Щом търсите Исуса, Аз съм. Тогава оставете другите да си отидат, а останете да се разправяте с Мене.” Той казваше: “Аз имам власт да повикам 12 легиона ангели от Небето да ми помагат, та с една тълпа от 1000 души ли не мога да се справя?” Но геройството не е в биенето.

Аз уважавам войната само в едно отношение. Трябва да има война в света. Трябва да се воюва. Човек трябва да воюва, но с какво?

Със злото в света. Човек трябва да воюва със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки. С всичко това човек трябва да воюва. Аз не съм за мирния живот. Мирен живот може да има само в доброто, но щом има зло в света, мир не може да има. Когато злото съществува в света и някои проповядват, че трябва да има мир, този мир не е естествен. Мир в доброто, мир в любовта, мир в истината, но да има мир при онези вечни неправди в света, такъв мир не съществува.

И тъй, две неща са потребни на човека: работа и почивка. От друга страна, на човека са потребни любов и мъдрост. Любовта е потребна, за да разберете какво нещо е работата, а мъдростта - за да разберете какво нещо е почивката.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

7-а неделна беседа, държана от Учителя на 12.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ПРОИЗХОД И ЗНАЧЕНИЕ НА СВЕТИЛНИКА

Ще взема само една дума от 20-и стих, 20-а глава [на] Притчи - за светилника. "Светилникът на тогоз, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина." Вие може да си прочетете сами цялата глава.

Всички сте запознати със светилника. Светилникът има едно общо приложение, едно старо произхождение. Във физическия свят се правят разни светилници: стъклени, дървени, железни, златни и прочие. Щом дойдеш до духовния свят, и там има светилник. И природата има светилник.

Сега аз ще ви говоря само за светилника, за свещите. Слънцето представя един светилник. Светилникът е емблема. Светилник може да има само там, дето има разумен живот! Светилникът е достояние само на разумните хора. Животните нямат никакви светилници. Казват за рибите, че имали светилници. Да, но рибите сами не си направиха светилници. На тях, като на малки деца, им ги направиха, за да ги употребяват. Но рибите никога не можаха да се възползуват от своите светилници, те ги изгасиха и досега си останаха риби. Светилници имаха и някои млекопитающи, но и те не можаха да ги употребят. Вълкът нощно време употребява своя светилник, но само когато отива да краде. Щом извърши своето престъпление, той загасва светилника си, за да няма никакъв помен от него. И влиза в някоя дупка, като казва: "Не ни трябва никакъв светилник."

Разумният живот изисква разумно изяснение. Ако ние живеем тъй, както рибите живеят, ако ние живеем тъй, както растенията живеят, ако живеем както птиците живеят, ако живеем както животните живеят, тогава ние ще имаме същите резултати, каквито те имат. И тогава, като кажем, че нашият живот е по-висок от този на животното, човек трябва да живее не като животно. Иначе нашият

живот би бил безпредметен, безсмислен. У животните има подтик да станат хора. У рибите има подтик да станат птици, у птиците има подтик да станат млекопитающи, а у растенията има подтик да станат поне растения. У животните има вечно недоволство. Всичките глупости, които сега хората вършат, се дължат на животинското естество у тях. В човека има едно животно, което постоянно е недоволно. Каквото и да му кажат, той казва: "Не го разбирам." Аз гледам, някоя муха се научила да влиза през отворения прозорец, но като се затвори прозорецът, започва да се блъска у него. Цял ден се блъска от един на друг прозорец, а вие, като гледате как се блъска, казвате: "Колко глупава е тази муха!" Ами когато един човек се заблъсква в своите работи и се блъска, не е ли и той една муха, която се блъска от прозорец на прозорец? Щом закъсате някъде, вие сте такава една муха. Вие мислите, че сте човек.

Аз наричам човек в пълния смисъл на думата само онзи, който е завършен човек, който се е освободил от сиромашията, от болести, от всички глупости, които хората правят, и най-после, който се е освободил от греха и който може да прави само погрешки. Грехове той не може да прави, но грешки може. Тъй щото, човек, който греши, не е човек, но в развитието си човек може да прави грешки. Този човек може да бъде толкова умен, колкото е умна лисицата или змията. Змията е много умна. Христос я взимал като емблема и затова е казвал: "Бъдете хитри като змиите, а незлобливи като гълъбите."

Сега ще се спра върху думата "светилник" в положителен смисъл. Под "светилник" се разбира човешкият ум. И онзи, който е писал тези притчи, казва: "Светилникът на този, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина." Бащата и майката едновременно са вън от човека. Всеки човек има баща и майка, така е, но де е неговият духовен баща и неговата духовна майка? Ще кажете, че Господ е навсякъде, но в този смисъл, както хората говорят за Господа, още никой не Го вижда. Аз говоря за този Господ, за Когото

хората определят, че е някъде горе и натам поглеждат. Ние виждаме само Неговите творения - Слънцето, звездите, растенията, но някъде да сме Го срещали, да сме се разговаряли с Него, не сме [Го] виждали.

Но в човека има представители на бащата и майката - това са душата и духът. Това е бащата и майката, които представят положения на светлината. Следователно светилникът в човека е поставен в неговите баща и майка. Умът пък е детето, което носи светилника. Ако детето не обича баща си и майка си, този светилник ще изчезне. Всяко явление в света трябва да се изясни. Ако някой човек страда от някаква болест, първо трябва да изучим причините. Ние няма защо да съдим човека защо е болен. Той може да се е заразил от тифус или от чума бубоническа, или от холера, или от проказа, или от някоя от съвременните заразителни болести, но човек не е виновен за това. Има ред причини, които седят вън от него. Щом човек се зарази, това показва, че неговата светлина не е толкова силна или неговата кръв не е толкова чиста. Зараза се явява там, дето има тъмни места. Здравето на човека, в каквото и да е отношение: физическо, умствено или духовно, зависи от светлината, която гори в него, от неговия светилник. Доколкото умът ни е в едно здравословно състояние, дотолкова и ние ще бъдем здрави. Това не показва, че умът може да боледува като тялото, но умът може да се помрачи. Там е опасността за ума. Щом умът на човека се помрачи, той е вече в едно болезнено състояние.

Досега почти всички хора в съвременната култура имат едно подобно състояние - те изпадат в помрачение на ума. Всеки човек, който е алчен за богатство, той има вече помрачен ум; всеки човек, който има алчност към богатството, той има користолюбив ум. Всеки човек, който завижда, който се гневи без причина, който се страхува от всичко в живота, той има помрачен ум.

Сега ние можем да намерим ред причини за това, да изясним нещата по разни начини, обаче само един начин има за изяснение. Може хиляди начини да поставим за изяснение, които да са прави, но

всъщност има само едно изяснение. Противоречията в живота произтичат просто от безлюбието. Безлюбието е причина на всички противоречия, които се явяват в света. Те са в нашия индивидуален живот или в нашия семеен живот. Каквито и да са причините, всичко се дължи на безлюбието. Защото, ако душата на човека е пълна с Божествената, с разумната любов, той не може да изгуби светлината на своя ум.

Аз не говоря за онези временни чувства в човека, но според мене любовта е онова най-разумно нещо, което той може да носи в душата си. Тя е най-мощната сила, която действува в света. Тя е силата, която ти може да употребиш за своето въздигане или за полза на своите ближни, както и за своя полза. Нима хората преди хиляди години не съществуваха? Светът съществува от милиони години насам, но на тия хора даже и на ум не им дойде да изнамират такива газове, с каквито днес хората се взаимно унищожават. Аз взимам съвременните изобретения на техниката, задушливите газове, и оттук съдим за състоянието, до което човешкият ум е достигнал. Ако във времето на Римската империя или коя и да е държава по това време биха имали такива кораби или параходи, каквито англичаните имат днес, те биха внесли страх и ужас между хората. Те се наричат "дрънда ут"*, което българите превеждат "страхуват се не", т.е. от тези безстрашните, които застрашават господарите на целия свят. Сега има такива 10, но пак светът е изложен на големи опасности. Тези параходи мязат на цели крепости, но и в това положение в половин час те могат да бъдат изпратени на дъното на океана. Значи, този светилник, човешкият ум, върви по обратния път на своето развитие. И това нещо има своята хубава, красива страна. Човек, който може да измисли тези разрушителни сили и да ги тури в действие за съсипването на човечеството, по същия начин той може да впрегне тези сили на човешкия ум за повдигането на цялото човечество и на личния живот на човека.

Та, казвам: Сега поне духовните хора трябва да се занимават по-ревностно, да правят ред опити, да изучават въпроса за светлината, както и целият свят се занимава днес с този въпрос. Той се разглежда от много страни и от много гледища: от политическо, от социологическо, па и разните партии го изучават - всички се занимават с въпроса по какъв начин да употребят светлината, светилника. Те виждат, че всички ония, които се стремят за подобрение на обществото, на човечеството, създават всевъзможни благотворителни дружества. Всевъзможните идейни течения, които се явяват в света, имат за цел да подобрят човешкия живот. Всяко схващане има свои теории. Но всичко това трябва да се тури на опит, да се види доколко е вярно. Когато се разглежда един въпрос обективно, ние не трябва да се афектираме или да се боим от последствията. В такива случаи хиляди хора стават жертва. Например да вземем аеропланното изкуство - хиляди хора са платили със своя живот. Или вземете хората, които поддържат някаква идея. Преследват ги, затварят ги, но и това нищо не значи. Когато дойде християнството в Римската империя, нима не се дадоха жертви? Дадоха, и то милиони хора, но и това нищо не значи. Не е въпросът за жертвите, но въпросът е тези жертви, които ще дадем, имат ли постижения. Ако имат постижения, те са на място. Вземете, например, индусите, които поддържат прераждането, [те] казват: “Нищо от това, че тия хора са умрели, пак ще дойдат на Земята. И 10 пъти да са умрели, 10 пъти ще дойдат на Земята.” За един европеец това е странно. Как е възможно един човек, който е умрял, да дойде пак на Земята? Европеецът свързва тялото с човека. И като умре, като се разруши тялото, той не може да си представи как ще дойде повторно на Земята. То е все едно да мисли, че като се разруши къщата, всичко свършва. Може да се разруши една и друга къща, но този, който е направил къщата, той остава. Неговата къща е свързана с него. Но неговият живот не зависи всецяло от тази къща. Временно само зависи, но не и всецяло.

Та, моята цел не е да ви заставя да вярвате, защото такива вярвания има и в света. Да вярвате в нещата, това не ползува човека. Могат да ви залъгват, но тези залъгвания не съставят истината. Аз бих предпочел един музикант да ми свири, отколкото да имам за цел аз да се науча да свиря. Докато се науча да свиря, това е дълга работа. Мене ми трябват 30 години да мога да изсвиря едно парче, което ми харесва. Като изсвиря това парче без погрешка, какво ще стане? Чудо ще стане! Всичко ще се изгори: и камъните, и дърветата, всичко да изгори, това разбирам аз свирене! На[д] 30 години ми трябват да свиря като музикант и никога в ума ми да не проникне никаква отрицателна мисъл. Само така той може да свири. Ако си един такъв цигулар, можеш да свириш, и в който дом влезеш, не ти трябва да говориш, но като засвириш още отдалеч, тези хора ще престанат да се карат. Ти ще бъдеш като един магьосник: ще отидеш при един банкер, който изнудва хората, който им взима по 45 на 100 лихва и като извадиш цигулката си и засвириш, той веднага ще скъса записите си. Това разбирам аз свирене. Като свириш, няма да аргументираш хората, че това не е по Бога, не е право, не е човешко, но ще свириш и ще кажеш: “Туй е животът.” Аз съм свирил цели 30 години. Банкерът тогава ще каже: “От този ден аз се прощавам със своето банкерство.” Тогава аз взимам една цигулка, продавам му я и казвам: “Вземи тази цигулка и свири. В твоето лице след 30 години аз ще имам един ортак.” И аз обичам ортаците, но които свирят като мене. С онзи, който не свири като мене, ортаклък не правя.

Това на пръв поглед ви се вижда невероятно и казвате: “Не ни говори за такива работи, които не могат да се сбъднат.” Като разглеждам сегашния живот, казвам: По-големи заблуждения от сегашния живот има ли? Срещам някой, оженил се за една красива жена, тръгнал с нея под ръка. Но след 3 деня, както американците правят, ще задигнат жена му и той ще се облече в черно, ще дава съобщения по вестниците, че жена му изчезнала някъде. Какво да прави? Този човек си носи своето нещастие. Защо ти е тази красива

жена, когато ще бъдеш с нея нещастен? Ти си станал богат, но след няколко месеца друг някой ще задигне богатството ти, ще го секвестира, ти не си господар на положението. Ти си учен човек, имаш една хубава библиотека, но утре къщата ти се запали, изгори и заедно с нея ще отидат и книгите ти. Какво ти струва тогава тази къща? Ти минаваш за здрав, но утре дойде една болест като холерата и те осакати. При все това ние мислим, че животът е осигурен и можем да го ценим. Аз виждам хубавата страна в това нещо и можем да извадим една поука, но според мене това не е живот. Като поука това е така, но да се живее така и да се мисли, че това е живот, никак не е така. Като живея между тия хора, аз мога да се науча на много работи, но да мисля, че ще се науча добре да живея, това е едно самозаблуждение.

И после, проследете цялата съвременна литература, както и съвременния живот, и вижте в колко от вашите най-добри приятели вие не сте се усъмнили. Имате ли поне един приятел, в когото абсолютно да не сте се усъмнили? Имате ли един приятел поне, към когото да не е минала поне една съблазнителна мисъл? Питам тогава: Де седи красотата на вашия живот? Ако някой ваш приятел се облече с най-хубавата си чиста дреха и мине покрай един, втори, трети, четвърти свои приятели и всеки от тях направи по една резчица, като го срещнете после, ще го попитате: "Защо дрехата ти е така надраскана?" Всяка резчица показва, че кой как е минал покрай него, е направил по една резчица на неговата нова, чиста дреха. И като наблюдавам съвременните хора, виждам, че цялото им лице е само с резки нашарено. Аз съм срещал много красиви жени, но тръгнали те с мъжете си и те са направили на лицето им много такива линии, надраскали са ги. Много линии има, теглени по лицето на красивата жена от нейния собствен мъж и на нищо тя не е заприличала. Като тръгне с мъжа си, тя се страхува, не знае де да гледа, като някоя шашава е станала, страхува се от мъжа си. Също така и мъжете се страхуват от жените си. Гледам, някой българин излезе на улицата,

срещне се с приятели, не смее да говори, да ги не чуе някой шпионин и да ги арестува. Той се бои да не би шпионинът да го изкара някакъв комунист или анархист, или човек, който се обявява против държавата и не смее много да говори, предпазва се. Всички вървят и се озъртат. И това те наричат българин, свой събрат, от него се страхуват.

И в Америка навсякъде има такива шпиони. В Америка, ако стражарят ви подозира в нещо, той ще се приближи до вас, ще ви потупа по рамото и ще ви каже: "Хайде, елате с мене." Американските стражари не са толкова дребни както българските, те са много високи хора. Всеки американски стражар може да дига в едната си ръка около 70-80 килограма тежест. И ако някой му се противопостави и каже: "Какво право имаш?", той веднага вдига дървото, което носи със себе си, удря го по носа и падаш на земята. И при това положение ти никому не можеш да се оплачеш. Там ще ти кажат: "Който не обича нашето управление, да си върви в Европа." Ти може да разискваш защо и за какво, но фактът е такъв. Щом стражарят те повика, ти трябва да тръгнеш след него без никакво съпротивление. Иначе стражарите в Америка са много учтиви. Вие можете да ги запитате де се намира нещо или търсите някоя улица, той веднага ще дойде с вас, ще ви придружи и ще ви покаже де се намира това, което търсите. Но нарушиш ли закона, по-лош от него няма, той веднага те боксира.

Един ден ме среща един англичанин, който се напил малко и ми казва: "Моля, извинете ме, напил съм се малко. Аз съм англичанин" - казва той. Аз го разбрах какво искаше да каже. Той искаше да каже: "Англия се управлява по законите на природата. Това, че съм се напил малко, това е по английски, но не и по законите на природата, според които и Англия се управлява."

В природата съществува един разумен закон, който изисква абсолютно правилни отношения на всички същества едни към други. Дали вие съзнавате този закон или не, но всички го обясняват. Едни го обясняват със закона на наследствеността, други - с някои

социални закони, а на Изток го обясняват със закона на кармата. Както и да е, съществува обаче един закон, според който ти трябва да постъпваш правилно спрямо всички хора. Тъй, както го разбирате, тъй трябва да го прилагате. В човека има едно правилно, вътрешно разбиране, според което човек трябва да постъпва. А да постъпва правилно, това подразбира още от най-стари времена: твоята светлина не трябва да загасва, защото ако загасне, при един загаснал светилник ти не можеш да постъпваш правилно.

Сега, другото положение: Ние твърдим, че сме хора. Под думата "човещина" в съвременния социален език... тя е една висока дума. Според мене тази дума е много съдържателна. Комуто и да кажеш "Ти нямаш ли човещина?", той ще те разбере. Разбрана е тази дума. Тя има хубаво значение. Приятно е да кажеш на човека, че той има човещина. Под думата "човещина" се разбира да схващате и разбирате копнежите на всяко същество, колкото и малко да е то. Да разбирате копнежите на всяко същество, колкото и малко да е то, но не в едно възбудено състояние, но в едно трезво състояние. Ако искаш да проникнеш в неговите копнежи и да дадеш подтик на красивото и хубавото в него да се развие, това разбирам аз под думата "човещина". Под думата "подтик" разбирам не да дразните човека, но да му дадете условие да се развие в него хубавото, красивото, то да се прояви. Например, първите християни, които се занимаваха с християнската философия, не можаха да разберат, че са изпратени в света да дадат подтик на хората. Самата философия "Не противи се на злото" не можа да се разбере от християните; пък и сам Толстой, който поддържаше тази теория, не можа напълно да я приложи. Защо? Защото въпросът не седи само в това да се не противиш на злото, но същевременно да въздействуваш на човека да се прояви доброто в него. Бъди активен, за да се прояви доброто в човека, а щом се прояви доброто, ти ще имаш един сътрудник или съидейник в това добро.

Та, сега, като говоря по този начин, не мислете, че аз говоря само на едного. Човек има двояко естество: едното естество е без светлина, без светилник, а другото е със светилник. И ако това същество в човека, което носи светилника, загаси своята светлина, тогава положението и на двете същества се нарушава. Сега мога да приведа цяла статистика за разните външни прояви, за разните външни обходи на хората, които, може би след няколко века, ще дадат своите положителни или отрицателни резултати. Например, вие още не можете да оцените силата на едно хубаво проявено чувство от човека. Ако вие сте силно възбуден или раздразнен, или обиден нещо, но ако можете в дадения момент да се въздържите, вие не можете да си представите каква полза ще извлечете след време от това въздържание. Вие всякога сте готови да се защищавате и да казвате: "Какво право имаш ти да ме обиждаш?"

И понякога аз съм се спирал върху въпроса от какво произтичат противоречията в живота. Ще ви дам един пример за изяснение на една от важните причини за противоречията в живота. Влиза един българин в една баня, това било някъде в България, случило се преди 40-50 години. Този българин влязъл в банята да се къпе и като се видял гол, казал си: "Браво, това тяло досега никой не го е бутнал, никой не е посегнал да го удари." По едно време един от турците в същата баня отишъл на курната, дето българинът се къпел, и му казал: "Какво правиш тука? Я се махни от това място, аз ще се мия тук." Българинът веднага се поклонил на турчина, отстъпил и му казал: "Заповядай, ефенди!" и отишъл на друга курна. Турчинът пак дошъл на курната, дето българинът се преместил, и му казал: "Махни се оттук, направи на мене място!" - "Заповядай, ефенди!" - и отишъл на трета курна. И тук турчинът го изместил. По същия начин българинът отстъпил. Като видял това нещо, турчинът казал: "Ха, браво, чорбаджи! Докато носиш този ум, никой не може да те удари. Днес аз научих един урок от тебе." Хванал го за ръка и му казал: "Отсега нататък ти ще ми бъдеш един добър приятел."

Като ме слушаше един познат, той ми казваше: “Да бях на мястото на този българин, аз бих прострял турчина на мястото.” Да, но този българин разбира и знае как да постъпва. Питам: Този свят, в който живеете, не е ли една такава баня, в която вие се къпете? Тъкмо се къпеш, дойде някой при тебе и ти казва: “Махни се оттука!” Отстъпиш от тази курна, дойде друг, казва ти: “Иди на друго място, не знаеш ли, че тази курна е моя?” - “Твоя ли е?” - Веднага нарушиш равновесието си и настава в банята бой. Аз съм слушал от някои да ми разправят, че хората в банята се биели с пищимали. И затова в много модерни бани пищималите са забранени като опасни оръжия. Щом някой се обиди, извади пищимала, нагъне го и го употреби като камшик.

Сега, като ви представям света във вид на баня, у вас изпъква една лоша картина. Вие сте прави, това не се отразява добре на вашето морално чувство, понеже вие си представяте голи хора. Съгласен съм с вас, понеже този език не е толкова изряден и красив. Това е най-малкото, обаче. В света се вършат десет пъти по-големи безобразия от тия, които сега изнасям. Ако ти изнасяш една мисъл, която унижава твоята душа, тогава за предпочитане е гол да ходиш. Ти ходиш облечен добре, с ръкавици, а в главата ти се вълнува една от най-опасните форми на мисълта, едно положение, което те унижава и което след векове ще даде своите лоши последствия, ще те постави в положението на животно. Кое е за предпочитане тогава?

Казвам: Сега религиозните хора се забавляват и казват, че трябва да се молят на Бога. Прави са те, трябва да се молят на Бога. Светските хора пък казват, че те ще изправят света, ще разрешат социалните въпроси, ще възпитат хората. И те са прави. Но как ще възпитат хората? Опитали ли сте вие да видите как се изправя светът, колко мъчно може да се изправи едно престъпление? Престъпността всякога произтича от няколко неща: има престъпност, която произтича от половата деятелност, от неестествената деятелност на малкия мозък; има престъпност, която произтича от семейните чувства в живота; и

най-после, има престъпност, която произтича от самосъхранителните чувства. Около ушите на човека има една област, която в едни хора е силно развита, а в други - по-слабо. Тия, у които е силно развита, са много разрушителни хора. Това чувство е най-слабо развито в миролюбивите хора. Затова именно те са миролюбиви. Тези хора не са придобили своето миролюбие, но така са се родили; а онези, у които разрушителността е силно развита, те трябва да употребяват големи усилия на ума си да се въздържат. Ако такъв човек е разумен, той трябва да си каже: "Аз трябва да употребя своята сила на друго място."

Горчивите чувства в човека пък произтичат от онова користолюбие, което се заражда в полуинтелектуалния живот на човека: че той трябва да събира богатства и съкровища за този живот, който прекарва на Земята. У някои хора любостежанието* е толкова силно развито, вследствие на което кражбата в тях е взела големи размери. Кражбата в човека може да се яви под влияние на две условия: първо, под действието на страха да не умре гладен и второ, при слабо развита съвест. Кражбата, значи, се явява при силно развито стяженолюбие*, че той трябва да има достатъчно пари да осигури живота си. И онези физиономисти, които са изучавали човека в продължение на ред години, са дошли до заключението, че хора, у които съвестта не е силно развита, главата им отзад е тясна, шилеста. Когато съвестта е силно развита в човека, главата му отзад е широка, добре развита. Хора, у които чувството стяженолюбие е силно развито, те могат да се продадат, те винаги ще задигнат повече отколкото им трябва. У мравите, например, това чувство е силно развито. Мравята може цял ден да пренася. У катерицата също така е силно развито това чувство. След като се наяде, тя ще тръгне да търси място де да скъта останалата храна. В кокошката, обаче, това чувство е най-слабо развито. Турете ѝ цяла крина жито, тя ще го разкъшка. Тя казва: "Пет пари не давам за това жито! Ако огладнея след половин час, ще намеря друга крина." Защо е така? Ще кажете, че катерицата

Господ я научил така. Добре, ами кокошката кой я научил? И нея Господ я научил, според вас. Ако искате един пример за щедрост, мога да ви приведа кокошката, тя е много щедра. Ако пък искате един пример за спретнатост и грижливост, мога да ви представя мравята.

Един ден щурецът отишъл при мравите да им иска малко жито назаем. Те го запитали: "Какво прави през лятото? Не работи ли?" - "Свирих и пях." - "Дето си свирил и пял, иди пак посвири и не яж!" Та казвам: В тази басня има нещо пропуснато, а именно: когато щурецът засвири, мравята работеше. Той свири на нея да работи по-добре. Ако мравята беше умна, щеше да разбере щуреца. Отдето минаваше мравята, като събираше и носеше нещо в мравуняка си, щурецът є се радваше и свиреше горкият. Той мислеше, че тя ще му даде нещо, но като се настани добре, тя му каза: "Дето си бил цяло лято да свириш и пееш, иди пак посвири и не яж!" Онези, които са написали тази басня, изкарват щуреца глупав, а мравята умна и трудолюбива. Според мен, обаче, мравята е първокласен крадец.

И сега казват на хората, че трябва да бъдат трудолюбиви като мравята. Да, трудолюбие е това, но аз бих желал да имам характера на щуреца. Какво по-хубаво от това? Като излезе от дупката си, щурецът запя и засвири, казва: "Слава Богу, всичко в света е хубаво!" А мравята цял ден ходи, обикаля, с този ще се скара, с онзи ще се скара, все военно положение. Като погледнете мравята, тя няма нито един мускул, всичко е сухо в нея. Какъв щеше да бъде нашият живот, ако и ние имахме структура като тази на мравята? Ако човек имаше главата на мравята, той щеше да мяза на страшилище.

Сега да се върнем към извода от тия животни. Съвременните мрави са резултат на една разумна култура, която е съществувала преди милиони години на Земята. Тези същества са оставили мравите и до днес на Земята като резултат на тяхната мисъл. Да, но ако ние днес живеем като мравите, всичко в света ще бъде свършено. Па, и тия същества, които са оставили мравите след себе си, и те не живяха като тях, но ги оставиха само като поука на човечеството. Тези

същества, които още отначало създадоха растенията, птиците, рибите, млекопитающите, те и до днес продължават да работят. Един ден, като видят, че този живот, който сега създават, не съответствува на техните идеи и за тяхното постижение на Земята, ще напуснат и хората, както напуснаха мравите. Съвременните хора ще останат на Земята като остатък, както останаха и мравите. Черните хора, например, са остатък от една култура, която е съществувала преди хиляди години; след тях са съществували жълтите, а сега се явила бялата раса. Но и при тях положението на света не се подобри. Положението на човечеството ще се подобри във времето на шестата раса, която ще бъде по-съвършена от петата. Идеалът на тези, които сега работят в човечеството за неговото подобрение, е да се изявят в шестата раса. Казвате: "Какъв е смисълът на битието?" Смисълът на битието е калната вода да се филтрира и в края на краищата да стане чиста. И тогава калта ще остане на една страна, а чистата вода - на друга.

Сега аз не разглеждам въпроса, че животът е кален. Това мене не ме интересува. Мене ме занимава въпросът може ли калната вода да се пречисти. Защо и за какво е кална, то е друг въпрос, станала е кална. Може би след време, когато сме по-свободни, да разискваме върху въпроса защо и за какво животът се е окалял, но сега въпросът е как трябва да се пречисти и подобри. Животът може да се подобри, тази кална вода може да се пречисти. Обаче това пречистване не може да стане изведнъж. Животът не може да се подобри изведнъж. В живота съществува следният процес. Всякога пречистването става и започва от дребните единици, цялото не може изведнъж да се пречисти. Ние няма защо да се силим да пречистим цялото изведнъж. Ако разгледате водата в океана, тя не е чиста. Водата в океана не е съвършено чиста. В океана има милиони тонове разтворена сол, милиони тонове разтворено злато и ред още съставни части, но това още не е истинският състав на водата. Питам: Защо ни е тази сол? Вие може да пътувате в моретата, но водата на моретата не можете да

пиете. Защо природата е поставила толкова сол в морската вода? Солта е най-хубавата кал, която природата е поставила в моретата, за да не я заграбят, да не крадат тази вода. Водата е подложена на кражба. Ако солта не би съществувала във водата като едно противоречие, има същества толкова стяженолюбиви, които биха я ограбили. Има същества, които и досега още не знаят какво да правят със солта, която е във водата.

Казвам: Има едно противоречие, което е влязло в живота, но което не е грях. Например, като разглеждам гнева в живота, аз не разглеждам човешката енергия. Гневът не е енергия. Казвате: "Човек не трябва ли да бъде енергичен?" Човек трябва да бъде енергичен, но той не трябва да има енергията на една бомба, той не трябва да има енергията на едно взривно вещество, но неговата енергия трябва да бъде планомерна, той трябва да има енергията на едно горящо тяло, той трябва да прояви своята сила, своя огън в мисълта си. Силата на човека седи в неговата мисъл.

Казвам: Не полагайте силата си във вашата надежда, нито вярата във вашето богатство. Това не значи, че трябва да поставите вярата си в богатството, без при това да обезценявате богатството. Не поставяйте надеждата си даже и в знанието, понеже и там не е силата. Силата ви седи във вашия ум, как може в даден момент да го концентрирате, да работи. Контрол трябва на ума ви. Ако в дадения случай вие може да събудите в един ваш противник хубавото, красивото, вие сте постигнали целта си. Защо? Защото този човек, който днес е толкова енергичен, един ден ще ви стане съдружник в работата. Пък ако не знаете как да направите това, вие можете даже един ваш приятел да превърнете в неприятел. Вие можете даже и баща си да превърнете в един ваш неприятел. Вие може даже и майка си и братята си и сестрите си да превърнете във ваши неприятели. Това ние виждаме всеки ден в живота. Не само това, но вие може да опълчите и Бога против себе си. Това са факти из живота на хората. Вие можете да опълчите и природата против себе си, както можете и

да я разположите спрямо себе си. В това седи нашето нещастие, че ние можем да опълчим природата против себе си. Тя е силната, а ние сме слабите. И какво можем да направим против нея? Но ние можем да направим природата наш приятел. И тогава кой ще спечели? Ние ще спечелим. Всички капитали, които тя има, може да ни гарантира с тях.

Сега вие търсите истината и казвате: "Как да се сприятелим?" За да се сприятелите, светилникът ви трябва да свети. Правилото е такова. Не злослови своята душа, не злослови своя дух. Сега аз не взимам бащата и майката отвън, но казвам: Не злослови своята душа, своя дух. Казвате: "Човек няма дух." - Не злослови баща си! - "Той няма душа." - Не злослови майка си! Тъй щото, кажете ли, че човек няма душа или дух, с това той злослови майка си и баща си. Какво е майката? Душата. Какво е духът? Бащата.

Ако хората умират, как могат тогава миналите поколения да говорят? Ако хората наистина са убедени, че душа не съществува, че човек умира и нищо не остава от него, защо тогава студентите ходят всяка година на мястото, дето Ботев е паднал убит, и му споменават паметта? Защо турят венци на паметника на Ботев и държат речи? Нали той не съществува? Защо трябва да чествуват паметта на човека, който не съществува? Защо трябва да ходят всяка година да му се радват? Или това е за някакво забавление? Неразумно е да се прави увеселение на една статуя. Не, Ботев е една душа, един дух, който и сега живее и работи. Ботев сега работи по-усърдно, отколкото в турско време. Днес той е повече прогресирал, отколкото на времето си. Ботев, ако дойде днес в България, пак ще го подведат под някакъв съд, под някакъв закон. Ще кажат: "Ботев е анархист, той е такъв, онакъв..." и веднага ще го повикат в обществената безопасност. Днес много малко се изисква, за да обесят човека.

Но сега ние гледаме само едната страна. Всеки народ има умни хора. Доброто и злото вървят паралелно в живота. Аз не вярвам в доброто и в злото, ако не приема едновременно, че те са еднакво

силни и се регулират. Няма по-мощни сили в света от доброто и злото. Обаче любовта, която регулира и доброто, и злото в света, е най-слабата сила, но тя ги регулира. И злото търси любовта в света, и доброто търси любовта - тя ги направлява. Любовта седи над тях и затова се казва, че чрез закона на Любовта всичко може да се подведе под един закон, който подчинява и злото, и доброто. Когато злото работи, то не съзнава, че е заставено да работи заради* любовта. И доброто е заставено да работи за любовта, понеже и доброто е поставено натясно. Не мислете, че работата на злото е лесна. Нито работата на злото е лесна, нито работата на доброто е лесна.

Злото и доброто се борят в света, а любовта е съединителната нишка, която ги примирява. И злото и доброто се примиряват само в любовта. При любовта едното стои от едната страна, другото - от другата страна. Едното казва: "Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!" И другото казва: "Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!" Вие виждали ли сте добрия и лошия човек как се борят? Белият човек е добър човек, а черният е лош човек. И двамата се боксират. Виждал съм в Америка как се боксират. Интересно е да видиш как белият се боксира и как черният. Някой път белият падне, някой път черният. Бият се и двамата.

Вие мислите, че добрите хора трябва да стоят със скръстени ръце. Не, трябва да се боксират и добрият, и лошият човек. Ако ти не можеш да дадеш един бокс на черния човек, да се прекатури пред тебе, той няма да има никакво уважение към тебе. И злият се боксира. Нали знаете онзи разказ от Гоголя за Тарас Булба, който изпратил синовете си в една семинария да учат, та като се върнали от учението си, той почнал да се боксира с тях, да ги изпита доколко са юнаци.

Нас ни се вижда смешно, но в живота все ще ни изпитат как трябва да се боксира човек. Има ли някой от вас, който да не се е боксирал в живота си? Когато двама души се оженят, още след един месец мъжът и жената се боксират. Някъде жената излиза силна, побеждава мъжа. Някъде мъжът излиза силен, подчинява жената.

Някъде братя и сестри се боксират: или братът, или сестрата излиза по-силна. Навсякъде в света хората се боксират. Като видиш хората, ще познаеш, че се боксират. Те започват да спорят за известни идеи и ще видите, че в края на краищата се скарват. Това скарване произтича от известни сили, които не са под контрола на човешкия ум. Като се минат няколко часа, те казват: "Защо ми трябваше да се разправям? Не може ли по друг начин?"

Питам: Де е свободата на човека? Някой казва: "Аз нямам ли право да говоря?" Имаш право да говориш, но аз ще ви кажа де седи вашето право. Когато на сцената едно дете излезе да декламира едно стихотворение, де е неговото право? Това дете изнася идеята на поета, но същевременно то ще вложи нещо и от себе си, което поетът не е вложил. Въпросът е как ще декламира, каква интонация ще вложи - това е новото, което детето ще вложи и за което ние ще му благодарим. Значи, не е само това, което поетът е вложил, но и това, което детето е вложило. Поетът казва: "Много хубава е моята идея." Да, но какво ще кажете за това, което детето е вложило чрез своята интонация? Например, ако детето декламира стихотворението "Заплакала е горката" с тих глас, то ще произведе един ефект, и ако го издекламира с висок глас, ще произведе друг ефект. Това е до интонацията!

Та, казвам: Вие проповядвате известен морал, който съществува. Но този морал е ценен дотолкова, доколкото вие влагате в него нещо от себе си. Ако вие не вложите в този морал нищо от себе си, той представя една обща идея за всички хора. Но този морал става ценен дотолкова, доколкото вие внесете нещо от себе си в приложението. Например вие говорите нещо за любовта. Ако в това, което говорите за любовта, внесете една нова насока, едно ново ваше разбиране в приложението є, дотолкова тя става по-ценна. Това, което вие сте внесли, особеното, то прави самата любов по-ценна, отколкото ако предавате само това, което от другите сте научили. Значи, като говорите за нещо, то става толкова по-ценно, ако вие можете да

внесете в него нещо ново - било в приложението му, било в разяснението. В това отношение вие трябва да мязате на златар, който взима едно парче злато и му придава хубава форма - било във вид на игла, пръстен или друг някакъв хубав златен предмет. Ценното в скъпоценните камъни седи и в тяхната форма, а не само в материала, който те съдържат. Без тази форма скъпоценните камъни са изложени на друга една опасност.

Та, Божественото учение или учението на природата е дотолкова важно, доколкото ние можем да вложим в него нещо от себе си. В този смисъл всеки от вас трябва да работи. Ако се изкаже една идея, каквато и да е, тази идея по форма не може да се измени. Например идеята "Обичай ближния като себе си!" се проповядва от 2000 години насам, но като кажеш тази идея, ти трябва да вложиш нещо от себе си. Или идеята "Да обичаш Господа Бога Твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, ум и сила!" се преповтаря от 3-4000 години насам. Но важното е това, което ти ще вложиш в нея. Какво е мислил Моисей е едно, а какво е мислил Христос след 2000 години, е друго нещо.

Какво е писал Христос? Той казва: "Аз не дойдох да изпълня Своята воля на Земята, но да изпълня волята на Онзи, Който Ме е проводил." Вие какво казвате? И вие сте дошли да изпълните волята. Коя воля? Ако мислите да изпълните вашата воля, вие се лъжете. Никой в света не може да изпълни своята воля. Аз не съм виждал нито един човек, който може да изпълни своята воля. Вземете един цар, който е концентрирал всичко в ръцете си и на всички заповядва, но и той е обиколен от свои приятели, от които зависи. Един ден се направи заговор срещу него и го свалят от престола, друг турят на негово място. Ти си един философ, имаш известни теории, имаш своя философия, но един ден дойдат критици, съборят твоята философия, опровергаят я и какво правиш след това? Трябва да измислиш друга философия, ще се минат други 20 години, докато я докажеш, и най-после ще умреш. Ще умреш като философ, който нищо не е доказал и си е заминал разочарован. Ти си една красива мома или един красив

момък, но един ден загубиш красотата си, здравето си и умираш разочарован. Питам: Кое е онова у нас, което ни радва? То не е нашата красота.

Аз казвам: Обичай душата си, обичай духа си! Или с други думи казано, никога не злослови майка си и баща си, понеже е казано: "светилникът ти ще изгасне." Всичката твоя умствена деятелност, всичката ти сила зависи от твоя дух. Всичката ти сила, която сега имаш, зависи от твоята душа, без разлика дали я познаваш или не. Всичко това, което си ти, се дължи на твоята душа, на твоя дух.

Сега някой ще каже, че има един Господ. Ти не вярваш в душата си, не вярваш в духа си, а искаш да вярваш в един Господ, Когото не виждаш. Най-първо ние трябва да започнем от баща си, който е близо до нас, ние трябва да започнем от майка си, която е близо до нас. И да научим характера на баща си и на майка си, на приятелите си. Трябва да започнем от близките си, от видимото и да вървим към невидимото стъпка по стъпка. Всичко е доказано. И туй, което поддържаме, трябва да го доказваме с ред доказателства. Нищо в света не е в състояние да го измени. Ако аз имам един баща, който е толкова благороден, толкова добър, и му напиша едно писъмце, няма да се минат няколко дни или един месец най-много и аз ще получа един хубав отговор от него: "Синко, изпращам ти нужните средства." Ако пиша на майка си, и тя веднага ще ми отговори.

Питам: Ако и вие имате една такава майка и такъв един баща, ще се намирате ли в нужда? Сега и вие, които вярвате в Бога, се намирате в нужда и казвате: "Господ не ми отговаря на молитвата." Че как така? Ако ти пишеш на баща си и той не ти отговаря, това показва, че той не те счита за свой син. Че, и чужд човек може да ти пише. Баща ти е, ако можеш да кажеш "Татко!" Някой крадец, и той може да ти пише, но нито ти е син, нито ти си му баща.

Разправяха ми за един господин, как го изнудил един апаш - жена. Това се случило в България. Един господин по някакъв случай изгубил дъщеря си. Той я търсил цели 20 години наред, но не могъл

да я намери. Един ден идва при него една красива млада жена и му казва: “Татко!” Той се чуди отде е дошла тази негова дъщеря. - “Какво искаш?” - “Имам нужда!” - “От какво?” - “Трябват ми 9000 лева.” Той є дава 9000 като на своя дъщеря. Но после се научил, че тя не била негова дъщеря. Дъщеря му и досега я търсят. Та, не всеки, който ти казва “татко”, е твой син.

Съвременният свят е пълен с такива примери. Сега ще ви приведа друг един пример, за един наш приятел, който живееше в Търново. Дошъл при него един ден един непознат човек, хванал го за ръката и му казал: “Аз съм твой пръв братовчед от Габрово.” Започнал той да му разправя цяла история за дома, за близките му. Тогава той го хванал под ръка и го завел при жена си, като казал: “Този е мой пръв братовчед.” Той веднага след това му поискал 3-4000 лева и си заминал. Наскоро след това се разбрало, че никакъв братовчед не е бил.

Сега да оставим настрана това. Туй са посторонни* въпроси, това са странни явления, които аз наричам вметнати явления или наследствени черти, които са отклонили човека от неговото правилно развитие. Аз ви навеждам тези примери, понеже вие сами може да се отклоните от вашия път. Но онези, които вървят с параход по океана, те трябва да имат един уред, един инструмент или един барометър в хоризонтално положение, който да показва отклоненията на парахода. После, те трябва да имат инструмент, който да показва какво е наляганeто на котвата. Ако няма този уред, параходът може да се отклони. Всеки човек трябва да си има известни инструменти, с които да проверява дали посоката, в която върви, е права.

Та, при сегашното състояние, този светилник, който имате, трябва да бъде в състояние да премахне всички онези бури, противоположни бури и урагани, които влизат във вашите души. Освен обикновените, има и необикновени бури и урагани. В това отношение всеки дом е замязал на място на борби. Ти вървиш по улиците, но навсякъде срещаш препятствия, спънки, които те

смущават. Ако си един чувствителен човек и живееш в Америка, ти пеш не можеш да ходиш. Трябва да хванеш непременно един автомобил. Там не може да се пътува тъй, както в България. Непременно трябва да хванеш автомобил, иначе ще те прегазят. В Америка има 45 милиона автомобили. Мнозина мислят, като отидат в Америка, че тъй свободно може да се върви по улиците. Не, даже и по шосетата не може да се върви свободно. Там, ако очите ти не са отворени, на всеки час може да те прегазят. Де ще отидеш тогава? Туй не е един, не са два автомобила. Трябва да се качиш на едно такси и тъй да пътуваш.

Та, при сегашните условия на живота ние се намираме в една трудна област на пътуване. Те са така преплетени, социални и други условия, че човек мъчно може да се ориентира в живота. И религиозните хора със своите вярвания мъчно могат да се ориентират в какво да вярват. И светските хора в социалните условия пак мъчно могат да се ориентират.

Сега аз говоря само за напредналите хора и оставям живота да си тече тъй, както си е. Аз оставям да мисля защо Земята има такава форма или защо оста є се е наклонила на 23 градуса. Това е станало от преди хиляди години, но да ви казвам защо се е наклонила оста и как ще се изправи, това е друг въпрос. Въпросът е как ще се справим при това положение, както оста е наклонена. Въпросът е как трябва при това положение на Земята да възприемаме слънчевата енергия.

Аз мога да ви кажа какъв е сегашният строй, но как може да се измени този порядък, това не е лесна работа. В света съществуват два милиарда хора, които мислят. Всяка една нация е мощна сила в света и на тях именно се дължат тези промени, които стават със Земята. Няма по-мощна сила в света от човешките мозъци. Това са два милиарда материи, които действуват в света. В това отношение, ако тия 500 милиона християни, които съществуват на Земята, биха обединили своята мисъл в едно, те биха премахнали всички препятствия, които съществуват в света.

Има известни препятствия, които трябва да се премахнат. Ако аз бих се спрял да обяснявам причината, която е създала бедните и богатите и как мислят едните, как мислят другите, това е една дълга история, цяла лекция би трябвало да ви държа. Няма да се спирам, за да не се увлечете в идеята за богатството. Има опасност, като знаете истината, да не попаднете в тази трещка, в която са попадали хората на миналото. Защото не е въпросът ние да бъдем богати. Един ден богатството трябва да попадне в ръцете на разумните хора. И сиромасите трябва да бъдат най-добрите хора, да знаят как да носят сиромашията. Сега нито богатите знаят как да използуват своето богатство, нито сиромасите знаят как да носят своята сиромашия.

Вие се оплаквате от сиромашията, но трябва да знаете, че гениалните хора не произлязоха от богатите. Сиромашията е създала гениалните хора; богатството още не е създало гениални хора. Един ден, когато от богатите почнат да излизат гениални хора, тогава светът ще се подобри. От сиромасите хора произлязоха гениалните, но ето де е слабостта на тия гениални хора - че те наследиха от сиромасите желанието да станат богати. Когато от богатите хора почнат да излизат гениите, тогава те, като богати, няма да имат желание към богатство, но ще бъдат готови да се освободят от него и няма да имат желание да забогатяват. Та, ние трябва да вървим по обратния път. Значи от богатите хора трябва да излязат гениалните, защото ако излязат от сиромасите, както е било досега, тези гениални хора от сутрин до вечер ще мислят по това как да станат богати. Богатият пък от сутрин до вечер мисли и работи. Най-много, което ще помисли, то е да направи някаква спекулация. Един американец, без да вложи пет пари някъде, спечелил 12 милиона лева. Той имал няколко акции и като ги продавал, спечелил 12 милиона лева. Като го запитвали как е спечелил, той казвал: "Спечелих без никакъв капитал, без пет пари." - "Как спечели тогава?" - "Като продаваха акциите." Някой казва, че трябва да има капитали човек, за да спечели нещо. Но аз не мога да ви препоръчам този начин за забогатяване,

понеже той е изключителен случай, това не става всякога. Това се случва само в Америка. В България и хиляда чифта цървули да скъсаш, пак няма да забогатееш. В България не можеш да спечелиш 12 милиона долара както в Америка.

За светските хора това може да е една цел, но за нас е важно друго едно обстоятелство, което вие можете да придобиете. Вие можете да повишите температурата, качеството на вашия ум. С такова едно качество човешкият ум струва не 12 милиона долара, но 12 милиарда долара. Ако ти можеш да развиеш една способност в себе си, тя струва повече, отколкото всичкото богатство в света. И Христос е казал: "Какво струва или какво се ползува човек, ако спечели всичкия свят, а изгуби едно качество на своята душа?" Какво по-хубаво от това, ако човек спечели едно хубаво, благородно качество на своята душа? Това е важно за вас, защото богатството на човека не зависи от парите, но от това качество на душата. Кой може да мисли, че човешкият ум зависи от богатството?

Първите организми, които се явиха в най-малките си форми, богати ли бяха? Аз съм изучавал органическия свят и съм видял през какви неудобства се развиваха тия организми. Милиони жертви се дадоха, докато с малко нещо се подобри тяхното положение. И всичкият успех днес се дължи на този гениален ум, който от хиляди и милиони години насам работи в пространството. Казано е в Битието: "Земята беше неустроена и пуста и Духът Божи се носеше върх нея." Този дух е умът, гениалният ум, който мислеше, който работеше, за да може да приспособи целия живот, целия органически свят към условията на живота, да създаде един ред и порядък. Това не зависеше от материята. Ако вие мислите, че зависите напълно от външните условия, вие сте изгубени тогава. Човек може да се бори само тогава, когато той съзнава, че е независим от външната среда, от външните условия. Тази среда може да не позволява, то е друг въпрос, но човек трябва да знае, че той не зависи от външните условия и каквито и да са те, той може да ги преодолее.

Аз и друг път съм ви привеждал пример с един апаш в Лондон. Хванала го полиция и го турила в затвора. Стражарят вързал добре ръцете и краката му с въжета и като го оставил сам в стаята, дал му една свещ, да не седи на тъмно. Като се видял самичък, апашът започнал да мисли как да излезе от това положение. Изведнъж му дохожда мисълта да прегори по някакъв начин въжето. Доближил [се] по някакъв начин до свещта и поставил ръцете си над пламъка. Въжето, с което били вързани ръцете му, прегоряло и той почувствувал свобода на ръцете си. След това той взел свещта в ръце и я доближил до краката, да прегори въжето, с което били вързани. Въжето прегоряло и той бил вече съвършено свободен. Като се видял напълно свободен, с развързани ръце и крака, той почнал да мисли как да избяга вън от затвора. Като се огледал натук-натам, видял на леглото си един чаршаф. Взел чаршафа и го разкъсал на парчета, които свързал добре едно с друго, направил ги като въже и се спуснал с него от прозореца. Като влязъл сутринта в стаята, стражарят не намерил апаша в стаята.

Казвате: "Има ли право този човек да бяга?" Казвам: Ако той не беше избягал, щеше да се [...] против своя ум. Той си казал: "Сега Господ ме е турил на изпит, да види дали ще може да избягам от тези ограничения." Ограничителните условия може да бъдат полиция, могат да бъдат болести или какво и да е друго. Ти трябва да превъзмогнеш тези ограничителни условия. Как? Прегори въжето на ръцете и краката си и излез в широкия свят да служиш на Бога.

Ще кажете, че този апаш е трябвало да си излежи определеното време в затвора. Казвам: Ако е глупав, ще излежи това време; ако е умен, ще излезе навън. Важно е да те не хванат, че да лежиш двойно повече време. Ако си уверен в себе си, излез вън от затвора; ако не си уверен, остани вътре. Ако си уверен, че няма да те хванат, излез навън и благодари на Бога, че те е освободил. Така правят и адептите. Един адепт могат да го затворят и по 20 пъти на ден, но в края на краищата той пак ще излезе, ще се преобрази и никой няма да го познае. Като

го срещне полицията, ще го пита: "Не видяхте ли покрай вас да мине такъв човек?" Той ще каже: "Не съм видял подобен човек. Какъв беше?" - "Стар човек, на около 50 години." - "Не съм виждал такъв, може да е минал по друг път. Не съм го срещал."

Казвам: Не мислете, че порядъкът, който сега съществува в света, е абсолютен. Той е порядък, който хората са създали. Аз съм за зачитането на порядъка, но на онзи порядък, който е създаден от природата. Той е валиден за мене. От този порядък произтича порядъкът в света. Аз съм за порядъка в природата, който има еднакви отношения към всички други същества. Аз съм за Божествения порядък, който казва: "Зачитай всичко онова, което съм вложил." Аз съм за онзи порядък, в който светилниците не изгасват. В паралел с 20-а глава на Притчите аз прочетох 5-а глава от Деянията на апостолите - за Ананий и Сапфир, които излъгали. Казаха им апостолите: "Това имане не беше ли ваше?" - "Ние не го искахме." - "Защо трябваше да скриете половината от него и по този начин да лъжете? Ако искате, дайте; ако не - задръжте го за себе си." Като излъгаха, те изгубиха живота си.

Сега ние казваме, че човек трябва да умре. Веднъж да умира човек, разбирам; но с всеки живот да умира, това го намирам неестествено. Ако Христос дойде втори път на Земята, пак ли трябва да бъде разпнат? И Христос беше поставен на изпит. Нека се опитат втори път да го разпнат. Сега Христос не може да умре. Той сега няма да дойде на Земята, но ако дойде, ще се преобразява и полицията никога няма да Го хване. Ще Го търсят в Англия - няма Го. Ще Го търсят в Америка - няма Го. Навсякъде ще се явява и веднага ще изчезва. Той ще се явява в хиляди форми: като млад и като стар, с голяма брада и без брада, във формата на млада красива мома, в образ на млад красив момък, във форма на майка и на деца. Полицията ще се намери в чудо какво да прави с Него.

Сега аз искам да ви оставя една важна мисъл. Представете си, че вие ме срещате на пътя и ме питате: "Нямате ли нещо да ми дадете?"

Аз веднага изваждам от джоба си една кутия с кибрит и ви казвам: "Вземете този кибрит. Един ден той ще ви бъде потребен." Ако знаете как да използувате вътрешния огън на живота, в даден случай той ще ви принесе най-голяма полза, отколкото всичкото богатство, което бихте придобили на Земята. Ако ти можеш да носиш в себе си скрити кибритените клечки на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина и когато се намериш в мъчнотия, да извадиш една от тия клечки и да знаеш как да си я запалиш и да се ползуваш от нея, ти си човек, който всичко можеш да направиш. С една клечка ти ще можеш да запалиш целия свят да гори, без да изгаря. С такава една клечка ти можеш да запалиш огън, на който да опечеш своя хляб.

Та онези, които създадоха света, които създадоха Земята, Слънцето и всички останали планети, имаха само по една такава клечка от тези кутии и само драснаха и запалиха огън.

Ще кажете: "След колко години може да се постигне това?" Не е важно след колко години. От вас зависи това. За вас има една кибритена кутия. В нея седи вашето бъдеще. Ще ви дам такава една кутия и ще я турите в джоба си. Вие може да си я вадите всеки ден, но да не драскате, не е още време да се драска кибрит, а да се цъка кибрит. Защо? Защото Христос е драснал вече. Светът е запален вече. Няма какво повече да го палите. Хората го палят и сега. Светът сега има нужда да се гаси, а не да се пали. Христос казва: "Аз дойдох да запаля огъня." И наистина, Той цъка и запали този огън.

Тъй щото, светът е запален вече, няма какво повече да се пали. Всичкото това богатство, което сега иде в света, показва, че хората вече са запалени. И сега едно от двете остава: или хората да вярват в Бога с разумната жива природа, или да измрат, всичко в тях да изгори, нищо повече. Това е правото разрешение на въпроса. Това е човещината. Всички хора трябва да вървят по закона на Бога. Това е казано в религиозен смисъл. Или, всички хора трябва да вървят по закона на природата, казано в идеен смисъл. Или, всички хора трябва да живеят за човечеството, казано на съвременен социален език.

Родолюбците пък казват: “Трябва да се живее за народа. Този огън е в народа.” Казвам: Този огън, който живее в душата на човека, е за него; този огън, който живее в дома, е за него; този огън, който живее в народа, е за него; този огън, който живее в цялото човечество, е за него. Този огън трябва да подкрепим! Щом този огън е за нас, обезсърчението няма да има място.

Сега вие ще кажете: “Какво трябва да прави човек?” Аз да ви кажа какво трябва да прави човек. Не че вие не знаете какво трябва да правите. Вие сте го правили много пъти, но пак казвам: Когато дойде гладният при тебе, нахрани го; той само веднъж ще дойде. Когато голият дойде при тебе, облечи го; той само веднъж ще дойде. Когато дойде при тебе гологлавият, дай шапка. На босия дай обуща. Болния, изцери го. И хиляди работи има още, които вие всеки ден можете да правите. Като правите тези добрини, вие ще повдигнете и себе си, ще придобиете и знание.

Като дойде да си шиете дрехи, ето какво аз разбирам: сами ще си изработите вълната, сами ще си изтъчете, сами ще си ушиете и ще ги дадеш на онзи, който няма дрехи. Това значи да направиш едно добро. А тъй, че си дал 1000 лева някому да си купи дрехи, това още нищо не значи, това не е добро. Ако дадеш някому шапка, тя да бъде такава, която ти сам си изработил, да мяза на тебе. Как ще дадеш някому обуща? Не да отидеш и да ги купиш от пазаря, но сам да си направиш кожата, не да одереш някое животно. Тази кожа ти сам трябва да си я посадиш и от нея да направиш обуща.

Ще кажете, че тези неща са непостижими. Според мене пък постижимите неща носят в света нещастията. Непостижимо е онова, което дава радост на човека. Представете си, че вие дойдете до една граница, до края на света и оттам нататък няма накъде да вървите. Питам: До де ще дойде вашата идея? Хубавото в света е, дето ние мислим, че той е безконечен. Хубавото е, че хората не са милиарди, както вие мислите. От 2000 години насам в небесното пространство са разпръснати всички човешки разни форми. Това е неразбраното в

света. И ние се радваме на тия полета, защото и там живеят същества, подобни на хората, някои от които са по-напреднали от хората. Казвате: “Какво има на небето?” - Чудни работи има на небето! - “Кой знае дали е така?” Казвам: Това, което не интересува мравите, нас интересува. Мравите не се интересуват за нашата култура. Но онова, което пък нас ни интересува, има същества, които се интересуват. Има една раса, много по-напреднала от хората, които се интересуват.

Сега да оставим въпроса за напредналите същества. Но вие трябва да схванете любовта в нейните нови форми. Тази любов, която досега сте опитвали, тя е любов, от която само кал се прави. С нея хляб не се замесва, къщи се правят. Всичко това е хубаво. Под думата “кал” аз разбирам противоположните, противоречията в живота. И злото в света също така е произлязло от тази кал на любовта. И тъй, както е представено в Библията, казва се, че жената, която е била направена от тази кал, като видяла един хубав плод, пожелала да има повече знания, яла от този плод и съгрешила. Ако този плод беше чист, тя нямаше да съгреши. Де седи злото, де седи грехът в нейната постъпка? Грехът седи в това, че в плода, от който яла жената, имало зараза.

Казвате: “Де е тази кал?” Вие виждате жената на вашия приятел, която е красива, млада жена. Не е ли тя този хубав плод, за който казвате: “Искам да опитам този плод.” Вие пожелавате тази жена. Вие хващате тази жена, изяждате я и като излезете от рая, ставате нещастен. Вие виждате къщата на една нещастна вдовица и казвате: “Хубава е тази къща, мога да я взема, да направя една по-голяма!” и изяждаш този плод. Ти си вече престъпник, извън рая си. Няма да хвърляш око на жената на ближния си, нищо повече. Така ще направиш, ако искаш да бъдеш човек. Ако пък искаш да излезеш вън от рая, можеш да ядеш колкото искаш. Опасността седеше в това, че първия път жената направи престъплението и това престъпление се пренесе и в мъжа. Днес опасността седи в мъжете. Жените вече не грешат. Това е според моите схващания. Сега мъжът се изкушава.

Казвам на мъжете сега: Мъже, пазете се да не ядете от забранения плод на онова дърво. Вие можете да кажете, че ви иронизирам. Не, казвам: Пред всички мъже, които представят един човек, седи днес едно голямо изкушение. Вие имате вече опитността на жената. И ако днес мъжът съгреши, ужасно ще бъде положението. Ако мъжът съгреши, грехът ще бъде двойно по-голям, отколкото грехът на жената. Затова именно сега трябва да дойде жената в света да царува, а мъжът трябва да стане слуга на жената.

Досега жените бяха слуги, понеже те съгрешиха първи. Сега мъжете трябва да станат слуги, преди да са съгрешили. Иначе, ако съгреши и после стане слуга, опасно е положението му. Мъжът трябва да стане слуга на жената, да се пази от греха. Той трябва да се ползува от нейната опитност. Когато жената види един мъж, в душата є трябва да се породят най-хубави, най-чисти желания. Когато мъжът види една жена, той трябва да си каже: "Аз трябва да бъда внимателен, да не направя същата погрешка, каквато жената направи." Особено пък ако той срещне някоя жена, на която очите є играят, той трябва да внимава много. Мъжът да си каже: "8000 години ние вече страдаме за твоята погрешка, затова аз ще гледам да не изпадна в същото положение, да направя същия грях." В това седи нашето спасение. Ако и мъжът съгреши, ще отидат още толкова хиляди години.

Та, мъжете трябва да внимават да не изгасят своя светилник.

Сега аз проповядвам и на мъжете, и на жените: "Не изгасяйте вашите светилници!" На другарките ви, на вашите сестри казвам: "Не изгасяйте вашите светилници!" На господарите казвам: "Не изгасяйте светилниците на вашите слуги!" Господарят, това е светът, това е новото. Господарите не трябва да изгасват светилниците на своите слуги, нито да изгасват своите светилници. Бащите не трябва да изгасват светилниците на своите дъщери, нито своите светилници. Това е новото в света. Само при това положение вие ще опитате душата си, духа си и само тогава вие ще бъдете наследници на Царството Божие, което иде сега в света.

“Благословен Господ Бог наш”

Тайна молитва

8-а неделна беседа, държана от Учителя на 19.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

КРАСНА КАТО ЛУНАТА И ЧИСТА КАТО СЛЪНЦЕТО

"В начало бе Словото"

Ще прочета 12-а глава от Откровението.

"Духът Божи"

Там, в [10-и стих от 6-ата] глава от "Песен на песните" ще намерите думите на пророка, който е казал: "Красна си като Луната и чиста си като Слънцето." Тук пророкът казва, че тази жена била облечена в Луната и Слънцето. Това е митически, фигуративен език. Качество на Слънцето е чистотата, а качество на Луната е красотата. Значи, жената била облечена в качествата на Луната и в качествата на Слънцето.

Земята трябва тепърва да се проучава. Хората във всичките векове са имали смътни понятия за Земята, както и за законите и порядките, които са ги ръководили и които са съществували. Само просветените, които са ги ръководили, са имали ясна представа за тия неща. Обикновените хора изобщо почти нямат никакви закони. Не е до външността на един закон, нито от страха, за да се изпълни той или не. Единственото нещо, което регулира животните, е страхът. Страхливите винаги са в безопасност. Страхът и силата са двете неща, които ръководят животните. Между животните силните казват: "Ние преследваме", а слабите казват: "Ние трябва да се подчиняваме." Между хората пък силните по ум господаруват, а слабите слугуват. Значи и тук действува същият закон. Като дойдем до висшия живот, там добрите господаруват, а грешните слугуват. Грешният човек

всякога ще слугува. Ако не иска да слугува, да стане добър. Щом грешиш, непременно ще бъдеш слуга.

Да ви изясня сега какво нещо е слугуването. Който иска да се избави от слугуването, той трябва да знае, че само доброто, само любовта може да го избави. Когото много обичат, не го карат да работи, а когото не обичат, ако е силен, турят го на работа. Мнозина не разглеждат въпроса обективно, те мислят, че има някакво пристрастие в света. Пристрастието е нещо случайно, нещо вметнато в света. Хората мислят, че има пристрастие, но то съществува от самите тях, от тях зависи пристрастието. Онзи, Който е създал света, в Него няма никакво пристрастие. Аз съм чел много книги, които разглеждат красивото и чистото, но нито един автор не е писал по това. Може да знаят нещо, но нито един от тях не е изказал своята мисъл.

Чистотата и красотата са един израз, една норма. Чистотата е вътрешната страна, а красотата е външната страна на физическия свят. Красотата е духовната страна. Пример за красотата и чистотата е разумността на човека, това, което е в Божествения свят. Разумността пък ражда едновременно външната красива форма и вътрешната чистота. Човек не може да бъде красив, ако не е чист. И при това той не може да остане красив, ако не поддържа своята чистота. И обратно, той не може да бъде чист, ако не поддържа своята красота. По твоята красота и чистота ще познаеш своята разумност. Щом си нечист, красотата ти е слаба. Тогава ти си човек неразумен, изложен на всякакви несрети. Ти не можеш да очакваш чистота, ако не си красив, ако не си разумен. И физическият, и духовният закон е един и същи. Ти временно само можеш да се забавляваш, да се самоизлъгваш. То е като онзи, който взима пари назаем. И като изяде парите, готовото, пак остава в трудно положение. Само умният човек, който работи, който изработва своите таланти, може да бъде красив и чист.

Казвам: Сега ние се занимаваме с порядките на природата, а не с онези временни порядки, които съществуват на Земята. Всеки човек

трябва да бъде облечен в красота и чистота, в Слънце и в Луна. Това трябва да бъде външно и вътрешно, затова хубаво е човек да си има едно огледалце, да се оглежда. Красив трябва да бъде човек, но във всичките си удове, а не само в общи черти на лицето, да мяза на месечинка. Месечината има отличителни черти, тя играе важна роля, тя изтегля всички отрови от Земята. Ако не е Месечината, положението на хората щеше да бъде ужасно. Почти половината от злините, от това зло, което хората вършат на Земята, Месечината го изтегля. Тя е място на чистене. В това отношение тя помага на Слънцето. Силата на чистенето иде от Слънцето, а Месечината го изпълнява. Външната страна на красотата се регулира от Месечината, понеже образа на Слънцето не го виждаме. Образа на Месечината го виждаме, а Слънцето не го знаем какво е. Ние виждаме само светлината му, а какво е вътрешно, не знаем. Астрономите са проучили вътрешната страна на Месечината по-добре, отколкото на Земята; те са проучили и долините, и планините и кратерите є. Много от учените казват, че Месечината не е населена, [че] е пуста, [че] в нея няма никакъв живот.

Обикновените хора мислят така; талантливите се колебаят дали е така или не; гениалните почват да я проучават, а светиите и учителите знаят, че на Месечината има живот и то много възвишен! Понеже малко хора живеят на Месечината, там престъпници няма и затвори няма. Гениален човек на Месечината не може да живее, нито даровит човек; най-долната степен там може да бъде гениален човек. Значи на Месечината живеят светии и гениални хора и то първокласни.

Това можете да го вземете като един разказ или като някакъв роман, но по никой начин като басня. Можете да направите проверка, опит с влиянието на Месечината. Ако си много здрав, не гледай на Месечината, но ако си болен, ако имаш някаква болест или някакво неразположение, излизай вечер и се излагай на светлината на Месечината - тя действува лечебно, но по никой начин да не спиш.

Ако спиш, когато грее Месечината и светлината пада върху тебе, тя е толкова опасна, колкото е опасна сянката на ореха. Ако сте в будно състояние, светлината на Месечината може да ви грее. Вие можете да направите един опит, но ако не излезе сполучлив, можете да направите и втори, и трети - докато сполучите. Питам: Нима всички опити, които изобретателите правят, са сполучливи? Много от техните опити са несполучливи, но един, който излезе сполучлив, от него по-нататък всичко излиза.

Та, сега ние всички трябва да чакаме наготово какво ще открият учените хора. Учените хора са открили много неща, сега остава на обикновените и на талантливите хора, те какво могат да открият. Сега вие поглеждате към Месечината и казвате: "Там вода няма, въздух няма." Има въздух, но той е толкова фин; има и вода, влага, но тя е толкова чиста, толкова кристална, че не мяза на тукашната вода, не образува никакви облаци. Аз бих желал да имам поне едно кило от тази вода. Бих дал за нея една английска лира, защото тя е толкова чиста, кристална, без никакви микроби, приблизително като еликсир.

Та, казва Соломон: "Красна като Луната и чиста като Слънцето." Значи, за да бъде красна като Луната и чиста като Слънцето, това показва, че в нея има известна хармония. Може ли едно мъртво тяло да бъде красиво? Мнозина казват за някого: "Какъв красив човек, а умрял." Не, щом той е красив, това показва, че този човек жив го заравят. Той е жив човек, не е умрял. Щом е много красив, като го потърсите в гроба, ще видите, че го няма там. Като го потърсите след няколко години, ще видите, че там го няма, нито костите му са останали и казвате: "Стопил се е този човек, изчезнал е някъде." Красивият човек в гроба не остава, той излиза вън от него.

Сега това е едно вметнато предложение*, което може да ви смути. Казвате: "Дали и ние ще можем да излезем от гроба?" Казвам ви, че ако сте красиви и чисти, сто на сто ще можете да излезете; но ако не сте чисти и красиви, не отговарям. Ако сте красиви и чисти в пълния смисъл на думата, ще излезете от гроба, земята не може да ви

задържи. Питам: Могат ли заемодавците да задържат богатия човек? Като дойдат при него, той веднага вади от касата си и плаща. Обаче като отидат при сиромаха, той какво ли не употребява да ги увещава да отложат плащането, но те казват: “Трябва да платиш, поне лихвите ще платиш!” Той плаща само лихвите и никога работите му не се оправят. На сиромаха работите не се уреждат, но и сиромашията нищо не оправя в света. И при това, туй, което нищо не оправя в света, го препоръчват, казват: “Трябва да бъдем сиромаси!” Защо? За да запазим сиромашията ли? Аз мисля, че това е една крива философия. В дадения случай аз не препоръчвам сиромашията. Като

разглеждам Луната и Слънцето, аз не препоръчвам сиромашията. Ако е да се употреби сиромашията в преносен смисъл, това разбирам, сиромашия от престъпление, сиромашия от болести и тем подобни - разбирам, но да нямаш ти да си купиш дрехи и обуща, да ходиш гол, бос и гологлав, това не разбирам. Опасно е да нямаш какво да ядеш! Благодарим за такава сиромашия! И после ще проповядват, че така рекъл Господ. Ще търпя глад ден, два, три, но питам: “Каква нужда има Господ аз да гладувам, да постя?” И Христос, като пости 40 деня, най-после огладня и започна да мисли отде да намери храна. В пустинята е Той, почна да мисли отде да си достави храна. Той нямаше пари и не обичаше да носи пари, но искаше с изкуството, което има, да си достави храна. В това време се яви при Него един, който имаше за цел да Го изкушава. Казваше Му: “Нали имаш сила в Себе си, направи тия камъни хляб, че да нахраниш не само Себе си, но и другите.” Христос отхвърли това предложение и му каза: “Аз не искам хляб от камъните.”

Казвам сега: Хората предполагат, че един ден учените ще добият изкуствено мляко, изкуствени яйца. Ние благодарим за тия изкуствени яйца! Живите яйца от кокошката не можаха да оправят света, че изкуствените ще ги оправят. Изкуствените яйца ще причинят 10 пъти по-големи злини, отколкото кокошите яйца. Ако произведат изкуствен хляб и изкуствено мляко, светът съвсем ще

загази. Представете си, че днес и от най-чистото жито има известна доза отрова, а какво остава от изкуствено получените продукти. Не е въпросът човек сам да се храни, но той трябва да знае по какъв начин да отстрани тези отрови, които се отразяват вредно върху неговия организъм. На тези отрови се дължат разните болести и страдания. При това не е определено колко храна трябва да употребява човек на ден. Има някакви количествени изчисления, но те са много повърхностни. Сега ние още нямаме един опит, правен с храната. Трябва да се опита какво влияние оказват разните храни на разните възрастни хора - като започнете от 7-годишна възраст и постепенно нагоре до 21-годишна възраст. След това да направите опити за по-възрастните хора и от двата пола. Необходимо е да се знае каква храна трябва да употребяват хората и в какво количество за разните възрасти. В Стария Завет имахме опит с Данаила и другарите му, които искаха да ги хранят с царска храна, но те казаха: “Моля ви се, дайте от царската храна на другите, а на нас дайте от простата чиста храна, която се състои само от плодове.” - “Може да се развалят лицата ви, да изгубите красотата си, а с това ще ни подложите на големи изпитания, да изгубим службата си.” - “Не, направете опит само за 10-15 деня и ако видите, че нашите лица се развалят, тогава ни дайте от царската храна.” Но, оказа се, че от тази храна не се развалиха лицата им.

Тази е практическата страна на въпроса. Често ние засягаме известни въпроси за Бога, за онзи свят, за човещината, но всички тия идеи са много отвлечени. Защо се проповядва идеята за Бога? Идеята за Бога се проповядва, понеже ние се поддържаме от тази Първа Причина на живота. Това се нарича аркана* на нещата - положение, до което никой не е проникнал, положение в битието, което носи в себе си безсмъртие, което съдържа в себе си всички ония качества, до които учените хора сега искат да проникнат. Така е наречено това положение от учените хора, от алхимиците.

Красота и чистота, разумност и здраве, богатство и слава, и живот - всичко се крие в тази тайна, в това състояние на битието. Мнозина искат да живеят дълъг живот. Аз съм чел много книги, в едни от тях се препоръчват едни правила, в други - други правила, но всичко това са все палиативни средства.

Най-първо, дългият живот зависи от качествата на любовта, която имаш; дългият живот зависи от качеството на знанието, което имаш; дългият живот зависи от качеството на свободата, която имаш. Това аз разбирам под дълъг живот. Тъй щото, от качеството на любовта зависи не само дългият живот, но и здравословното състояние на човека, както и неговото щастие. Щастливият живот зависи от качеството на любовта. Качеството на любовта ще даде известно направление в твоя живот. И здравословното състояние зависи пак от качеството на тази любов. Може да се каже, че любовта е солта на живота, т.е. тя го предохранява от онези външни условия, при които той може да се развали.

Нали виждате колко лесно може да се развали животът във всеки съвременен дом. Според както днес животът е устроен, лесно може да се развали.

Вземете, например, двама млади се оженват, искат да устроят дом, да направят нещо хубаво. Отлична е тяхната идея, отлично е тяхното желание да встъпят в брак. Казвате: "Бог е съчетал тия хора." Отлична е тази идея, но какво виждаме? Тази млада жена, на която мъжът до вчера е писал много хубави любовни писма, днес сготви лошо ядене, утре сготви лошо ядене и не се минават 3-4 години, любовта им изчезва. При това съвременната домакиня и не знае как да готви. Тя вземе лука, нареже го и започва да го пържи. Пържи лука, но и тя ще се опържи като него, нищо повече. Като се опържи, лукът ще изгуби всички витамини, всичкия си живот, еликсира и ще останат само отровите в него. След това домакинята ще тури малко червен пипер, малко домати, малко развалено масълце за икономия, че днес всичко било скъпо, и ще сготви яденето, ще го предложи на

мъжа си. Мъжът гледа - отгоре е красиво, хубаво яденето, но отвътре не е чисто, не е добро яденето. Той се понамръщи малко, понавъси се, а тя казва: "Мъжът ми не е доволен от яденето." Че как ще бъде доволен?

И днес в целия културен свят хората все готвят, ред готвачи има, изкуство е днес готвенето. Аз не съм против готвенето, нито против пърженето на лук, което е влязло в употреба, но хората трябва да знаят как да готвят, те трябва да знаят как да пържат лука и как да го режат. Днес в обща употреба между семействата е влязъл изразът: "Моята жена ме пържи като лук." Питам: Ако пърженето на лука е толкова хубаво нещо, защо когато мъжът иска да се оплаче от жена си, казва: "На нищо вече не съм замязал; моята жена ме направи на пържен лук!" Прав е мъжът, пържи го жената. Най-първо жената трябва да се отрече от старото си изкуство на готвене. Тя трябва да има милост към лука, като го реже, да му пее и да не кълца тъй ситно, но на едри парчета. Аз позволявам лукът да се реже най-много на 10 парчета. Ако аз съм готвач, бих го нарязал на 10 парчета. После ще нарежа картофите, ще туря солта, червения пипер, маслото и всичко заедно ще туря да ври най-много 25 минути до половин час. Добре е картофите да останат малко несварени. Както аз разбирам готвачеството, не е хубаво картофите да бъдат много разварени. Нека възлюбленият се научи да дъвче малко. Това е по-здравословно. По-добре е да се ядат сурови картофите или малко сварени.

Това може да ви уплаши, но такива са новите теории. За да се прокара моята теория на готвене, изискват се най-малко 100 години, затова се отказвам да я проповядвам и да я препоръчвам. И затова казвам: нека готвачите си готвят както знаят. Ако някой от вас иска да направи опит по новия начин, това е негова работа. Аз не искам да нося последствията. Ако режете лука по този начин, вие не трябва да плачете. Ако жената плаче, като реже лука, тя и в живота си ще плаче. Пък и мъжът ще плаче. Никакъв плач не трябва да има, когато лукът се реже. При това, той трябва да се реже при най-голямо

разположение от страна на домакинята. И после, като поври яденето 25 минути, тя да си пее, да е разположена. Няма по-щастлив живот от този да готвиш. А сега домакинята постоянно се оплаква от готвенето и казва: "Кога ще се отърва, кога ще се освободя от тази тенджера? Защо ме поставиха тук за готвачка?" Не, тя е дошла в този дом да направи своя възлюблен да стане красив и чист.

Каква е целта на женитбата? Хората не се женят да раждат деца, но да си въздействуват взаимно, да се направят красиви и чисти. Добро дете може да се роди само тогава, след като домакинята е направила своя мъж красив и чист. И тогава първото дете, което ще се роди, ще бъде отлично, ще мяза на баща си, а второто дете ще бъде момиче и ще мяза на майка си, и то ще бъде чисто и красиво. И мъжът трябва да направи жена си чиста и красива. И като им се родят деца, и те ще бъдат като майка си и баща си чисти и красиви.

Ето това значи да бъде човек облечен, да бъде красив като Луната и чист като Слънцето. Онова дете, за което се говори в прочетената глава, е било толкова красиво и чисто, че ангелите не го оставили на Земята, но го взели при Христа, там да се отгледа и превъзпита.

Та, сега ще ви дам едно правило как да се освободите от несретите на живота. Попитайте Месечината как е станала красива, кои са били причините, задето Господ я е удостоил да живеят на нея същества и да бъде тя красива. Красиви хора живеят там. Някои мислят, че на Месечината вода няма. Много хубава вода има там. Тази вода там е в специфично състояние, а не както водата на Земята. Там има съвсем други растения, с особен живот. Растенията на Месечината са безцветни. Астрономите, които наблюдават Месечината, искат да видят растителността є подобна на тази на Земята, и вода, подобна на земната, и като не виждат такова нещо, те казват, че на Месечината няма вода, няма и растителност. То е, защото растенията на Месечината са безцветни.

Сега и моята цел не е да поддържам дали на Месечината има живот или няма. Там има живот, нищо повече. Няма какво да

поддържам или да отричам това. Бог, Който направил Месечината, населил я, и Бог, Който направил и Слънцето, и него населил; и там има същества живи, но не като хората на Земята. И най-после, като направи Земята, Бог и нея насели с хора. Значи всички растения, всички живи същества на Слънцето, на Месечината и на Земята се приспособяват според съответните там условия и на това се дължи, че растенията например на Месечината, са съвсем безцветни, а не както нашите на Земята.

Забелязвате, например, че в големите параходи се развиват в голямо количество сиви плъхове, които се хранят в долната част на парахода. За да се избавят от тях, моряците на тези параходи правят особено изстудяване в тези долни части на парахода и температурата достига до 25-30 градуса под нулата. Но какво е тяхното учудване, когато в резултат на това те виждат, че тези плъхове не умират, но се приспособяват на околната температура и само козината им се превръща в бяла. Те стават бели вместо сиви. Те се приспособяват към условията, към студа, но пак не излизат от парахода, защото там има какво да се яде. Най-голямата промяна, която става с тях, е, че те променят цвета си - от сиви стават бели.

Казвам: Месечината, която минава за някои учени като мъртво тяло, упражнява голямо влияние върху човека, както и върху цялата Земя. И ако някога не упражнява влияние върху Земята, това се дължи на особени причини; тогава тя попада под друга категория влияния. И това е добре, защото ако Месечината беше съвършено господарка на Земята, хората нямаше да бъдат свободни. Те щяха да изгубят свободата си. И Слънцето упражнява известно влияние върху Земята. И Слънцето не е пълен господар на Земята. Месечината регулира слънчевата светлина. Ако Месечината не съществуваше, тогава светлината, която излиза от Слънцето, нямаше да се регулира правилно. Вследствие на това и нашият организъм щеше да бъде устроен другояче. Днес нашият организъм, вследствие влиянието на

Месечината и на регулирането от нея на слънчевата светлина, той е по-хармонично устроен.

Сега, това е по отношение на Месечината като емблема на вътрешната красота. И затова вие трябва да изучите ония закони, на които се обуславя тази красота. Нали всеки от вас се оглежда в огледалото. Някой път вие не си харесвате очите. И прави сте, очите трябва да бъдат красиви. Очите трябва да бъдат огнени, но мек огън да излиза от тях. Очите не трябва да бъдат мъжделиви, но чисти като небето. Като погледнете очите на някого, не трябва да имат никаква мъглявина, да бъдат съвършено чисти. После, като погледнете кожата на човека, и тя трябва да бъде мека, а не суха. Кожата трябва да бъде мека, гладка, възприемчива. Когато цялата кожа на човека стане груба, той се излага на голяма опасност, той почти се лишава от своя живот. Хора, които имат мека кожа, са много възприемчиви. Те живеят по-дълго време, отколкото хора с груба кожа. Кожата е регулатор на живота. Без кожа човек не може да живее. Това е вярно и за растенията. Докато кожата на едно растение е здрава, то живее; щом се осакати кожата му и то умира. Вследствие на това всички пертурбации*, всички скърби, страдания, всички отрицателни чувства в човека: гняв, омраза, завист, огрубяват кожата на човека и тогава той не може да възприема от външния свят условията на живота, или както индусите я наричат,

праната, или алхимиците - жизненият еликсир, или жизнената енергия, според съвременната наука.

Следователно първо дръжте кожата си в изправно положение. Някога вие употребявате известни мазилки, за да държите кожата си мека. Не, това е външен начин, кожата може да се запази мека и чиста с употребата на специални храни, които вие трябва да намерите и да изучите. Тези храни пазят кожата мека и чиста, но същевременно те влияят върху общия изглед на човека. А красотата на човека е израз на неговото здраве. Приятно е на човека, когато срещне един красив човек! Неприятно му е, когато срещне един грозен човек, той даже не

иска втори път да го срещне. Красотата е признак на това, че органите, които съставят човешкото тяло, изпращат равномерно своята енергия и възприемат равномерно необходимата за тях енергия.

Това е по отношение на двете неща - красотата и чистотата. Всеки човек трябва да бъде чист и красив, защото енергията от човека трябва равномерно да излиза и равномерно да се възприема. Ако не изпущате равномерно тази енергия и не я възприемате равномерно, вие не можете да бъдете здрав човек, а при сегашните условия на живота, тъй, както той не се разбира, има хиляди неща, които могат да извадят човека от неговите релси и да изгуби той и онези дарби, които са вложени в него. Вследствие на това човек се обезсърчава и казва: "Не си струва да се живее!" Някой път на човека се иска да умре. Защо трябва да умира преждевременно? Ако вие разбирате смъртта само като едно освобождение, въпрос е дали ще намерите това освобождение. Ако ученикът е свършил училището и, като излиза от него, иска да умре, това желание е на място. Тогава смъртта има смисъл. Но ако, без да е свършил училище, иска да умре, тогава тази смърт не я разбирам. Ако болестите идват като спънка в живота на човека, тогава не разбирам защо са тези болести. Но ако човек иска да работи, да учи, да прави добро, това разбирам. Болестите са състояния, които ние сами си създаваме.

Та, първото нещо е красотата. Всеки човек може и трябва да бъде красив! Забележете момчетата и момичетата от 10, 15, 21-годишна възраст, когато се намират под влиянието на идейния, на мисловния живот, те са красиви. Когато човек люби, той става красив; щом изгуби [любовта] си, той погрознява. Това е външната страна на живота. Същият закон се отнася и до идеала на човека. Докато човек има някакъв идеал, който следва, той е красив; щом изгуби идеала си, той става грозен. Ако туриш идеал в живота си идеята да помагаш на човечеството, ти пак можеш да станеш красив. [...], той има любов в себе си. Щом изгуби тази любов, той пак погрознява.

Който е красив и чист, той не може да бъде сиромах. Защото богатството е обусловено от красотата и чистотата. Те съдържат известни сили за човешката душа. Там, дето има красота, там, дето има чистота, в ума и в сърцето на този човек има жизнени сили, с които може да преодолее всички външни физически препятствия в живота. Този човек може разумно да се справи с тия препятствия в живота си.

Следователно ние не трябва да разглеждаме живота като един лотариен билет и да очакваме своето щастие да дойде без да работим. Съвременните хора се нуждаят от едно изяснение на онези закони, които съществуват в природата.

Например, че трябва да ядат, това всички хора знаят; но по колко пъти на ден трябва да ядат, това не знаят. Определено е колко пъти на ден да ядем. Повечето хора приемат, че трябва да ядат по 3 пъти на ден. Добре, явява се въпросът каква храна да ядат. Това не е определено. Аз съм виждал майки, които дават на децата си да ядат по 5, 6, 7 пъти на ден. Току пъхат биберона в устата на детето си и казват: “Нека да яде това дете, че здравичко да бъде.” Не, на детето трябва да се дава да яде само когато е гладно. Като не е гладно, не трябва да му се дава да яде.

Гладът е мярка. Щом си гладен, яж. Щом не си гладен, не яж. Ако хората биха спазили това правило, те биха се чувствували по-добре. Когато имаш глад, това показва, че си здрав. Гладът е една мощна сила в живота на човека. Не се плашете от глада, той е Божие благо. Когато някой казва: “Отде ще взема хляб?”, казвам: “Не се безпокойте, хлябът ще дойде.” За гладния човек всякога има предвиден хляб. Когато човек се отчае и иска да умре, гладът непременно ще дойде. Аз не съм срещал случай, когато някой човек иска да живее и да умре от глад. Ако пък е за умиране от глад, почти всички хора все от глад умират. Това подразбира едно пресищане от живота. Хора, които са изгубили идеала си за живота, те всякога умират. Той постоянно

казва: “Не ми се живее, не ми се живее”, докато най-после така стане, че това, което е казал, така се случва.

Сега ще ви приведа пример за онази негърка, която била много бедна, изоставена баба, на 80 години възраст, нямало кой да я гледа, вследствие на което животът є толкова дотегнал, че тя по 3 пъти на ден се молела да я прибере Господ, да прати архангел Михаил да вземе душата є. “Наживях се вече” - казвала тя. Това било някъде в Америка; наблизо до къщата є имало една американска колегия*. Чули я някои от студентите и една вечер трима от тях решили да направят с нея една шега. Единият от тях се преоблякъл като архангел Михаил, а другите двама отишли да го придружат, също така преоблечени. Като дошли до вратата на тази негърка, те тропали няколко пъти. “Кой е там?” - “Архангел Михаил с двама свои приятели.” - “Какво иска архангел Михаил?” - “Пратен съм от Бога да взема душата ти.” - “Кажете на [Бога], че нея я няма тука; замина за някъде.” В дадения случай тя има съзнание, че преждевременно е дошъл този ангел, макар че е на 80 години. Тя усеща, че не е готова за голямата почест, която архангелът иска да є направи.

И всякога на лицето на хора, които ще умират, се забелязва едно недоволство. Аз не съм виждал човек, който да умира доволен. Всички умиращи съжаляват, че трябва да умрат. Аз съм бил при умиращи, които казват: “Поне два часа, но да ми дадат да поживея.” Най-напред искат една година; като не им дадат толкова, искат половин година. Като не им дадат и толкова, искат поне един месец. После поне една седмица, поне един ден и най-после са съгласни на един час. Но и това не им се дава и им казват: “Трябва да си вървите.”

Сега, това са посторонни* въпроси. Аз не искам да остане във вас мисълта за смъртта, защото тя е вметнато предложение**, тя е нещо случайно в живота. В дадения случай смъртта функционира на Земята като една освободителна сила, която иде да освободи човека от по-големи нещастия, които могат да му се случат. Смъртта причинява нещастията.

Сега мене не ме интересува смъртта, но животът. Животът може да функционира физиологически (?) само при две условия. [При условието на красотата], на което Луната е емблема и при чистотата - силата на вътрешния живот, на който Слънцето е емблема. Следователно всеки от вас трябва да изучава силата на Месечината.

Аз не искам да ви дам някои правила, понеже можете да си навлечете беля на главата. В 914 година аз исках да дам едно благо на хората, за което им препоръчах да се греят на слънцето и те така изопачиха това нещо, че вместо да се греят, някои от тях започнаха да се кланят на Слънцето. Няма защо да се кланя човек на Слънцето, освен на Бога. Само Първата Причина, само Вечният, Който регулира всички неща, само Той е достоен да Му се кланя човек. Иначе нито на Луната, нито на Месечината, нито на когото и да е, трябва човек да се кланя. Човек може да се кланя на когото иска, но това не е право. Поклонението, служенето на Бога се отличава по това, че онзи, който се кланя на Бога, Той му дава живот. Защо? Защото в поклонението на Бога ние изразяваме Божиите идеи. Да се покланяш на Бога значи да носиш в душата си Неговата любов, да носиш знанието Му, да носиш свободата Му, да носиш Неговия Дух.

Казвам: Служенето на Бога в света е необходимо за вярващите, както и за онези, които искат да се запознаят с тайните на Индия и на Египет. Казвам: Тайната седи в това да бъдеш облечен в красотата, да бъдеш облечен в чистотата. Мислете една година наред върху красотата и чистотата и няма да сгрешите. После, често, при разположение от ваша страна, наблюдавайте Слънцето и Месечината - пак няма да сгрешите.

Сега, аз искам да ви избавя от едно заблуждение. Красотата и чистотата са среброто и златото, Месечината и Слънцето, които имат известно съотношение помежду си. Мислете често върху тия неща, докато среброто и златото влязат във вашата кръв.

9-а неделна беседа, държана от Учителя на 26.XI.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

СТАНИ И ЯЖ

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 10-а глава от Деянията на апостолите - отначало до 21-ви стих.

“Духът Божи”

“Заколи и яж!” Ще се спра върху думите “Стани и яж!”, няма да взема думата “заколи”. “Стани и яж!” Какво? Онова, което Бог е очистил. Ще се спра върху една тема, която е малко по-близо до живота. Има отвлечени работи, за които се изисква специфична подготовка, за да се разберат. Има, например, такива термини в геометрията, в математиката, в естествените науки, в ботаниката, цял един поменик. Аз употребявам сега един геометричен термин - абсцисна ос, или ордината, или координата, после остроъгълни, триъгълни и т.н. Това е цяла наука. Трябва да учите, да разбирате. Всеки от вас има абсцисна ос, ще знаете де е. Всичко това, което цитират геометриците, имате го, но не го знаете, геометриците го знаят. В себе си де е, не го знаят, отвън го знаят, но вътре къде е, не го знаят.

Може вие да цитирате цели области от медицината, не само това, но цялата природа е една книга, която ние тепърва трябва да проучаваме. Там има всичките езици, какво ли няма написано, което трябва да проучаваме. Малкото, което знаем, някой път ние мислим като децата, че малкото дете, като свърши първо отделение, мисли, че много знае. Първото отделение след като го свърши, иде второто; след като свърши четирите отделения, иде прогимназията, гимназията,

университетът. И като свърши университета, влиза тогава като ученик в големия университет на света. Трябват ти 15-16 години, докато завърши образованието. Само за образованието някой път ти трябват 120 години най-малко и пак не можеш да свършиш университета на света. През тези 120 години все ще те скъсат по някой предмет. И като свършиш университета, ще остане някой предмет, по който не си издържал. Та втори път ще идваш, трети път, четвърти път трябва да идваш, за да завършиш университета. Та, казват, че за да завърши човек този университет, трябвало да дойде 777 пъти на Земята. За да свърши този университет, за да му дадат диплом, че да не дохожда вече на Земята, 777 пъти трябва да дохожда. И колко факултети трябва да учиш.

Сега, някой може да се спре и да каже: “Ама аз това не вярвам.” Разправяше ми една учителка. При нея седи друга млада учителка и я пита: “Ти вярваш ли в мене?” И без да чака отговор, казва: “Аз в нищо не вярвам.” - “Ами в кого вярваш?” - “В себе си вярвам.” Пък и другата є казва: “И аз вярвам в себе си.” Защо ти не є каза: “Ето две божества, които хората не ги знаят.” Защо не вярва в другите? Той вярва в себе си. Значи има вяра. Неверието в едно нещо предполага верую в друго нещо, а вярата в едно нещо предполага неверие в друго. Следователно човек едновременно и вярва, и не вярва. Защото, като вярваш в едного, ти не вярваш в другиго. Ти не вярваш в лъжливия Бог, а вярваш в истинския Бог. Ти не вярваш в Бога, вярваш в себе си. Следователно ти считаш себе си нещо по-реално от тази идея, която хората лансират. Защото Бог, като вярваме в Него, той се проявява в нашия ум, в нашето сърце, в нашата воля, в нашия дух. Или за умния човек това е онова правилно отношение, което съществува между живите същества, там се проявява.

Сега да се не спирам върху подробностите, защото работата е трудна. Много пъти, като се спираме върху подробностите, ще изпаднем в едно голямо противоречие.

Има един анекдот. Един доста виден виртуоз отива в Париж. Той обичал да свири, но толкова много се увличал в свиренето, че се забравял. Веднъж се събрала голяма публика да го слуша. Първоначално много заинтересована, но той свирил час, два, три, публиката почнала един по едни да излиза и целият театър се изпразнил, той продължавал да свири. Свирил 6 часа и най-после останал само ключарят, който му казал: “Господине, ключа Ви оставям, като излезете, да заключите.”

Та, често в живота си ние мязаме на този виртуоз, като свирим безразборно, докато всички излязат, докато най-после се почувстваме в едно положение на самотност. Казва: “Голяма самота чувствувам.” Казвам: “Много дълго си свирил.” Когато някой ми говори за самотност в живота, казвам: “Дълго време си свирил.”

Сега, единственото важно нещо в света е: Стани и яж! Едно от най-големите изкуства в света е да знаеш как да ядеш. Ще кажеш: “Тя не е проста работа.” Не, най-сложна работа е. Ако вземете в съвременната хигиена, във физиологията на яденето има ред процеси. Най-първо, човек, за да яде, трябва да има хубави здрави зъби. При процеса на храненето ти трябва да знаеш каква храна да избереш. Какво трябва да ядеш? Каквото Бог е очистил. Какво трябва да ядеш? Каквото природата е приготвила. Още като видиш храната, ще четеш надписа: “Това е храна, приготвена за тебе.” Има ли този надпис, вземи и яж. Няма ли този надпис, не бутай тази храна, тя е отровна.

Най-първо, ще се молите на Бога да имате здрави зъби. И като седнеш да ядеш, ще дъвчеш юнашки, че всичко да стане на каша. То е първият процес. Не само това, но с тази храна може да си толкова учтив. Имаш един вход, ще приемеш гостите през главния вход и после ще ги заведеш в гостната стая. Като ги приемеш в приемната стая, има още един процес - храната не само трябва да я сдъвчеш, но има още един процес: да я ослюнчиш, не да я оплюеш. Има 6 жлези: 4 са под езика отстрани и две са под езика долу. Тези гости са дошли там, трябва да им измиеш ръцете, краката, да ги приготвиш, те ще

влязат в главния салон, наречен стомах. Там ще започне процесът на гощаването, което наричат в природата храносмилане.

Сега няма да ви разправям надълго какво иска този процес, може да отворите една книга на съвременните учени. За да действува стомахът ти правилно, то в дадения случай ще сдъвчеш храната, не трябва никога да се тревожиш, умът ти никога не трябва да бъде занят с отрицателна мисъл. Понеже всичките отрицателни мисли, всичките отрицателни чувства и действия, които може да направиш отвън, имат едно косвено влияние върху стомаха: отслабват мускулите, разстройват черния дроб, в стомаха не идват достатъчно сокове, с които [да] смила храната. Гостите трябва тепърва да се гощават и ти трябва да бъдеш много внимателен, понеже в стомаха ти работят 10 милиона работници. Тази е специфична работа. Клетките в стомаха си имат специфично предназначение. Ако погледнете процеса на храносмилането, ще излезе много проста работа - като че една буталка се дига и става превръщане на храната. Но който може да проникне целия процес, тези разните сокове се превръщат, в тези сокове стават разни химически процеси. Туй се нарича храносмилане. След това храната трябва да влезе в тънките черва. Това са приемните салони на гостите, които са дошли. В тънките черва всеки си има особено място. Оттам всичката тази храна, соковете, които са определени, ще минат през един последен процес: пречистване ще стане на сока и после от белите дробове ще се превърне на кръв.

Та казвам: Първо стомахът ви трябва да бъде чист. Цялата наша съвременна култура има един недъг: че в стомаха има големи нечистотии. Там, дето има нечистотия, започва ферментация. Ако четете теориите на Луи Куне, ще видите, че тези ферменти, които ферментират, как задушават, подигат се нагоре. От тези ферменти се образуват газове, които може да се разлагат и се образува едно задушаване. Това са отровите, които влизат в соковете и които след време ще се превърнат на кръв и тези отрови отиват по цялото тяло. Човек сам се трови. След време ще почувствувате, че краката ви болят,

че ръката ви боли, главата ви боли, дойде някаква болест, като че някое същество е влязло. А то вие сте причината. Вие сте допуснали известни отрови.

И какво? Вие сте искали да оправите света по вашему. Постъпили сте в училището и сте имали един професор, който сте искали да върви по вашия начин. Той е сприхав, днес ви дигне - единица, утре - единица, после двойката; бащата се тревожи, майката се тревожи и казвате, че професорът е лош. Не, детето не знае как да се отнася с учителя. Това дете трябва да се съобрази с учителя си и учителят трябва да се съобрази с ученика. Учителят е вече нагласен, има цигулка, която трябва да нагласи съобразно с учителя. Цигуларят е нагласен и цигулката трябва да се нагласи с цигуларя. [Ученикът] трябва да се нагласи с учителя си.

Това са отношения в природата. Но какви са вашите отношения? Като говоря за учителя, аз разбирам това, което е в живата природа. Всеки човек си има по един учител. Туй е девственото начало в него, туй е вътрешната интуиция, туй е самосъзнанието, туй е свръхсъзнанието, туй е подсъзнанието, туй е съзнанието. Наричайте го както и да е, но ако се вслушате и като ядеш, нещо ти шепне: "Тази храна не е за тебе, не я яж." - "Ама съм гладен." - "Не яж." Ако 3 пъти ти каже и ти не го слушаш, казва: "Може да ядеш." Но не се минава половин или един час, усещаш болка в стомаха, някаква тежест в гърдите си. Казваш: "Какво ми стана? Урочасах." Да, урочаса. Всеки един човек, който не слуша Божественото в себе си, той винаги урочасва. Казваш: "Простудих се." Чудни са хората! От някой прозорец го лъхнало малко, от някоя малка дупчица. Аз съм правил опити да проверя дали тези твърдения на хората са верни. Това съм правил, две години съм седял на един отворен прозорец, другите вънка без печка, без нищо, повече от две години на прозореца и никакъв ревматизъм не дойде. Не е така. Когато кръвта е чиста, никакъв ревматизъм не може да те хване.

Та, казвам: Храната е един обект. Това е работа, която трябва да свършите. Яденето е един свещен процес. Понеже част от това, което ние изяждаме, като свършите яденето вътре, всяко едно ядене има друга една страна. Ако не се храниш добре, не може да разбереш Божествения ред на нещата. На яденето на храната съответствува Словото. Когато един човек ти говори сладко, ти се усещаш като нахранен. След като ти говори така, приятно ти е. Казваш: "Остави яденето." Разговорът е толкова хубав, че хората отлагат за един-два часа физическото ядене.

Та, основата за всяка една сполука в света, аз турям, основата е да вярвате, няма да съгрешите. Ако не вярвате, може да опитате и ще видите резултата. Но сполуката в каквото и да е направление принципално зависи от яденето на човека. Гледай на човека как яде и ще видиш дали умен ще стане, дали учен ще стане, дали добър ще стане, дали красноречив ще стане, дали музикант ще стане. От яденето всичко може да стане. Като го видиш 4-5 пъти как яде, може да разбереш какво ще стане от него. После ще видиш как дъвче. Ако той преживя като едно преживно животно, той ще оре нивите. Дотам е достигнал. Ако яде като някой вълк, той ще ходи в горите. Ако яде като змия, той без крака ще ходи. Змията не е образ за хранене. Тя гълта цяла храната. Като хване жабата, гълта я. Казва: "Кой ще я дъвчи!" И вълкът много бързо гълта храната си, гълта, гълта. Това не е за препоръчване. Онези пък, тревопасните, у тях има една непрактичност: те събират тревата с праха, с всичко и после, като седнат, почват да я предъвкват. Но онази кал, полепнала по тревата, тя носи отрова в тези, които се хранят така и не живеят дълго.

Сега човекът, който минава за млекопитаещ, Бог му е дал разнообразна храна. Той е изгубил онзи начин на хранене, който се дължи на принципа на живота. Тези принципи са се изгубили, като са излезли от рая. Хората са живели по 990 години в рая, живели са по 20, 30, 40, 50, 100 хиляди години в рая. Вие можете да кажете, че това е разказ. Няма нищо. На колко години беше Адам, когато Господ

създаде първата жена? Ту[рет]е на всяка епоха по 100 милиона години, тогава имате до човека 600 милиона години. Следователно, в шестия ден направил Бог човека, създаде човека. Човек е седял в рая повече от 20 милиона години. 20 милиона години бил в рая и след 20 милиона години го изпъдиха от рая и след тези 20 милиона години му се роди жената и той се ожени за нея. Изпъдиха ги и двамата.

Сега вие ще вземете тази страна, отношенията на Адама към жена му. В едно отношение бяха правилни. Искат някои да примирят. И действително, Бог не създаде жената от кръвта на човека, но от долната част на ребрата му, тя тъй вече държи нисшия свят. Ако беше създал жената от мозъка му, той щеше да има една отлична жена, но жената не я създаде от мозъка, а от ребрата. Аз няма да обяснявам този мит, понеже той не спада. И понеже в туй положение, в което Адам се намира, Бог не можа да му даде друга жена освен като Ева.

Ще ви обясня с един пример. Един вълк не може да роди друго освен вълче. И една овца не може да роди друго освен едно агне. Една крава не може да роди друго освен теле. По-добро нещо от Ева не може да се създаде, нещо по-хубаво. Той взе две ребра. Защо Господ не взе едно ребро, а взема две? Числото 2 е спасително положение. Числото 2 спасява човека, но едното не спасява. Две ръце има човек, два крака, две очи, две дупки на носа си. Туй число 2 е навсякъде. Мозъкът му е разделен на две части, дробовете му са разделени на две - спасително положение е това.

Та вие имате съвсем повърхностни понятия за жената. Жената в природата поддържа пулса на сърцето. Тя е тази, която регулира ритмичното движение на всички живи същества, на които сърцата ритмично бият в цялата природа: и в растения, и в насекоми; всички имат един пулс. Принципът на жената регулира този пулс. Вие ще схванете, че е една ваша другарка и ще се ожените. Туй не е жена. Тази е жената, която регулира този пулс навсякъде. Туй е Великата Жена в света.

Следователно да станеш против една жена, да я хулиш, значи да се свърши светът. Ти да кажеш лоша дума за тази жена, тя веднага ще спре твоя глас и ти ще свършиш всичко. И жената трябва да има известно понятие за себе си. Досега вие не знаете какво е жената. Вашето предметно умение е да изпълните пулса в природата.

Следователно храносмилането за да е правилно в човека, този пулс на сърцето... Аз не говоря само за жената. Вие никога не сте броили пулса на вашето сърце бие ли редовно. Някой път сърцето подскача, има известно сърцебиене. Този пулс на сърцето от неправилното ядене се ражда. Неправилното биене на сърцето, когато сърцето бие неправилно, тази дама, която регулира пулса, казва: "Ти не се храниш добре. Ако тъй продължаваш, ще ме заставиш да те лиша от благото. Един ден ще спреш да пулсираш. И тогава повече аз не искам да ставам причина ти да образуваш известни отрови и да тровиш окръжаващите, защото отровата, която е в твоето тяло, ще мине и в другите организми."

Мислите, че туй е лесно. Туй е една доста сериозна работа. Да кажем, една млада жена, която иска да стане майка. Че, ако тя няма чиста кръв, не трябва да ражда деца! Ако трябва да внесе отрова в тях, защо трябва да ражда? Никоя мома, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени; и никой момък, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени. Никоя мома, която не знае как да яде, не трябва да се жени; и никой момък, който не знае как да яде, не трябва да се жени. Най-първо, който иска да се жени, трябва да знае как да яде. После, той трябва да бъде чист. Има и ред други правила.

Казвате: "Ама трябва ли да се женят хората?" Как? Болни хора не трябва да се женят. Хора, на които кръвта не е чиста, не трябва да се женят. Хора, на които организмът е пълен с отрови, не трябва да се женят, докато не се пречистят. След като се пречистят, имат право да се женят. Поколението, което ще излезе от тях, да бъде здраво. Този е законът.

Казвате, че ще има големи страдания. В един живот, който е пълен с отрови, ще има големи страдания. И сега страданията, които вие имате, се дължат на отровите, които майките и бащите внесоха във вашия организъм, на отровите, които вие всеки ден внасяте във вашия организъм. И в Писанието всякога се казва: “Чисти бъдете!” Чистотата трябва да започне от храната. Процесът на чистенето е туй: като седнеш, да донесеш чиста храна. Според моите изследвания, според изследванията на учените онзи, който носи храната, трябва да бъде чист, ръцете му да бъдат чисти, краката му да бъдат чисти, в мислите, желанията и постъпките си да бъде чист. Онзи касапин трябва да бъде чист и волът, който е заклан, и той трябва да бъде чист. Щом волът не е чист, не го колете, не е разрешено. - “Може ли да се ядат кокошки?” Аз позволявам да се ядат кокошки, но да бъдат чисти. Аз позволявам и агънца да се ядат, но които са чисти. Които не са чисти, не ги бутай.

Съвременните вегетарианци са прави да не ядат месо. Защо? Защото днес млекопитаещите са отровени. Днес и вегетарианските масла са отровени. Някой казва: “Туй е слънчогледово масло.” И то е тъй отровено както маста. И зехтинът е отровен. В него наливат развалено слънчогледово масло. Ще вземат слънчогледово масло, което струва 14-16 лева, и ще го продават 65 лева. Това от какво произтича? Хората имат едно понятие в света, те са без идеал, без Бога, мислят само за себе си. Но те внасят отрова. Те не знаят, че онова, което човек върши, то ще се върне към него. Този закон помнете. Навеждам едно правило, опитайте го. Нещастията ние сами си ги предизвикваме.

В една книга се разправя един пример. Той е следният: В природата съществува едно корито, дето всички хора могат да взимат. Всичките блага се стичат в това корито. Ако намериш туй корито, можеш да вземеш каквото искаш. Ако речеш да задигнеш всичко, тебе те очаква голяма опасност, понеже при това корито има един предел (кадел?). Ако искаш да видиш какво има в дъното, ти ще се

качиш на [...] да вземеш каквото има, но до тебе има един токмак* [от] няколко хиляди килограма. Ако вземеш всичко, той - върху тебе и ще се свърши всичко!

Или другояче казано, ти седиш и казваш: "В Бога не вярвам, в Христа не вярвам, но в себе си вярвам." Ти си внесъл в своя организъм една отрова. Първото дете, което ще се роди в тебе, няма да вярва в тебе, ще вярва в себе си. Твоето отрицание на Бога се е предало. Един ден туй дете, този Драганчо, като стане голям, току се опълчи на баща си.

Един баща ми разправяше своя опитност: "Един ден син ми ме изплаши. Един ден жена ми беше сгрешила, натупах я. Той ме хвана, разтърси ме и ми каза: "Татко, пред моето лице нямаш право да биеш майка ми. Като те тупна, отсега нататък ще помниш. Аз не съм малко дете." Изплаши ме. Пипнах го - не е вече този Драганчо." Той казва: "Аз вече не вярвам в тебе, никакъв закон няма, аз мислех това, онова, в себе си вярвам. Ако ти не слушаш, аз ще постъпя с тебе така, както с един външен човек."

Това е нашата философия. Ние сега носим последствията на нашето верую. Ти казваш: "В това не вярвам, в онова не вярвам." И сега никой в никого не вярва. Младото поколение, което идва, и то ще бъде като вас. Чудни са хората! Младото поколение като дойде, какво ще бъде то? Ти нямаш закона на самоотричането и искаш да имаш син щедър. Ти не разбираш самата природа, а искаш син ти да я разбира. Ти не си музикант, а искаш син ти да бъде такъв. Ти не си художник, а искаш син ти да бъде. Ти не си здрав, а искаш син ти да бъде здрав. И той ще бъде като тебе. А ти очакваш нещо и казваш: "Дано някое дете дойде." Туй е крива философия в живота, на която ние поставяме нашето щастие.

Та, казвам сега правило за вас. Аз не ви казвам, че вашата любов към Бога не [е] такава, каквато аз я разбирам, нуждае се още от едно качество. Например вие не сте срещали един човек, напреднал като Христа. Туй е трудна работа. Тъй опитно Той да дойде и да ни научи

на един закон на послушание. Лесно е човек да служи на Бога, лесно е човек да изпълнява волята Божия. Той казва: "Аз затова дойдох, да изпълня Неговата воля." Знаеше, че тъй трябва да бъде, тъй е писано. Като дойдоха тежките изпитания, три пъти ходи да се моли, казва: "Ако е възможно, да се отмени туй." Такава голяма вътрешна борба имаше, че в този момент вие не знаете какви страдания, каква голяма скръб имал, че кървав пот излизал - такова напрежение, докато дойде това велико вътрешно разбиране. Той се намери в едно голямо противоречие и казва: "Тази работа е толкова тъмна. Понеже Бог е определил, аз ще имам едно светло бъдеще." Най-после казва: "Да бъде всичко както е Твоята воля, както Бог е определил. Не Моята воля, но Твоята."

И ние, съвременниците, които живеем в тези времена, виждаме, че онзи разбрал, което Христос е разбирал и прави избор в света. Христос не дойде да каже: "Хората да не ядат", но казва в Господнята молитва: "Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти" - ето основата. Трябва да се тури ред и порядък. После казва, хлябът наш насъщен, който ни е необходим за живота, направо може да дойде, когато имаме един Баща: "Отче наш, Който си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти, както на Небето, така и на Земята." Ако ти имаш всичко туй в себе си, само тогава може да имаш този хляб, който ни трябва. Тогава ти ще идеш при онзи човек, един фурнаджия. Че вие тук всички от фурнаджията взимате, аз доколкото зная. Много сестри са ми донасяли, много хлябове са били за мене цяла отрова. И съм правил опит: като ми донесат от тези сомуни, давам на една котка - тя не яде. Донесат ми някоя хубава питка - най-първо дам на котката, тя е експерт. Отчупя едно парче, тя го помирише и се отказва. Тя е специалист. Някой път даже го намажа със сирене - изяжда сиренето, питката оставя. Казвам: Този хляб не е чист. Когато искам да избера хубава вода, пусна магарето си и аз

тръгна подир него. От която вода пие магарето, и аз от нея пия. Магарето има едно чувство, разбира от чиста вода.

Та, казвам: Нашата философия зависи от яденето. Твоето философско вярване, твоето религиозно вярване зависи от яденето, твоето изкуство зависи от храната на човека. Ако тази храна не е чиста, ти няма да имаш светъл ум; ако тази храна не е чиста, ти няма да виждаш нищо около тебе. Един художник, на когото кръвта е отровена, той не може да вижда и да рисува хубави картини; ако кръвта на един музикант е отровена, той не може да свири хубаво; ако на един оратор кръвта е отровена, той не може да говори както трябва; една майка, на която кръвта е отровена, не може да отглежда децата си; един учител, на когото кръвта е отровена, той не може да възпитава децата.

Та, казвам: Вие казвате: "Да вярваме в Бога." Онова, което Бог е очистил, ти за нечисто не го взимай. Ние сме се отклонили. В България има един обичай - когато отиват на гроздобер, казват: "Ще отслаби на корема." След като ядат грозде, пречисти се стомахът. Като яде грозде, турили на огъня пастърма - да се засолят. Какво благо може да се крие в осолената пастърма, в онова отровеното месо на някой бивол или на някой вол?

Имаше един лекар, разправяше своята опитност. Отива да преглежда болен добитък, вижда, че черният дроб е малко заразен, изхвърля го. Казвам: Щом черният дроб е заразен, говедото чисто ли е? - "Но, да не загуби човек" - казвате. Ти изхвърли дроба, да не го ядат хората.

Казвам: Сега ние няма да се справим. Има един закон, който регулира света, който регулира хората. Има два начина на изправление: един общ начин, има едно общо подобрение на света, природата работи от хиляди години; и лично подобрение - да подобрим нашия живот, трябва да започнем от днес. Ако някой иска да тури един общ режим, той трябва да го тури още днес. Ако чакате общия режим, той ще дойде, но преди да дойде общият режим, има

едно частично приготовление. Всичките хора съставят част от едно цяло. Всичките хора трябва да се подготвят. Всички вие се приготовлявате за една работа в света. Защото всеки организъм създаден, той си има свое предназначение. Нищо в света не е без обща вътрешна работа. Някой казва: "Защо съм пратен в света?" Ти си изпратен за една обща работа. Дали това го съзнаваш или не, ако вярваш, ще направиш опит. Който не го е опитал... Че пророкът казва: "Опитайте Ме и ще видите, че съм благ." Той не казва: "вярвайте", но казва: "опитайте Ме".

Христос казва: "Ако разумното Божие Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдете в Мене, ще живеете, както Аз живея. Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и тогава Аз ще ви се изявя отвън." Как ще се изяви? Ти си сиромах човек, отиваш при един банкер. Христос дойде, бутне го по рамото и казва: "Колкото иска, дай му." Ти си студент в университета, Христос отиде, бутне професора и казва: "Тури му 6." Навсякъде, където Христос върви с тебе, когато се изявява, Той върви пред тебе и ти се чудиш - върви ти. Всичко ти върви, когато е с тебе; когато Го няма Христос, всичко върви назад. Отидеш при професора - скъса те; отидеш при банкера - нищо не дава; минаваш границата - хванат те, затворят те; навсякъде нещастие след нещастие. Казваш: "Какво трябва да правя?" Ще приложиш онова правилното вярване, да опитаме в живота си какво нещо означава любов към Бога.

Разправяше ми един приятел: минава покрай трамвайната линия, спъва се и така се ударил, че не могъл да стане, а трамваят иде. Той се засилил, отива вече. Казва: "Господи, спаси ме!" - "Аз знаех защо паднах и казвам: "Господи, спаси ме! Ако ме спасиш, ще оправя целия си живот." Дойде трамваят, спря се до мене, слезе ватманът и ми помогна да стана. Какво му костваше на този човек да мине трамваят отгоре ми?" Друг един приятел ми разправяше, той паднал и той не може да стане и върху него идва трамваят, не се спира до него. Казва: "Господи, да ме спасиш!" Трамваят дерайлирал, излязъл

вън от линията, отишъл в друго направление. Казва: "Слава Богу, че трамваят излезе от релсите." Тези в трамвая казват: "Ти ще станеш причина ние да изгубим живота си."

Ние наричаме тези неща случайности в света. Онзи великият закон на Любовта, който регулира нещата... (Отворете прозорците, след 5 минути ще свършим, да не ви е страх). Аз определям: любовта е онази сила, която изменила разположението на хората спрямо тебе; туй е любовта. В любовта има едно свойство, че тя действува всякога и върху хората, и върху растенията, и върху животните - действува по един и същ начин. По един начин действува тази любов върху тебе. Тя е нещо велико, разумно. Ако вие отидете на Изток, при източните народи, които знаят тези закони... Един англичанин, който е опитал този метод, друг пътник гледа: англичанинът седнал, кръстосал краката си на едно от най-опасните места, дето минават тигри, лъвове, кобри, той седнал, не иска да знае. Казва му: "Не те ли е страх?" - "Не." Той е концентрирал ума си в една мисъл - да изпълни волята на Бога. Но ако само за един момент измени ума си, да не мисли туй, което трябва да мисли, веднага ще слезе от този пиедестал.

Че силата на човека е в момента да не изгубиш присъствие на духа. Намираш се в най-голяма опасност, да се не поколебаеш в онази Великата Интелигентност, Която управлява всичките неща. Имаш една болест. Какво има да се плашиш? Лекарят казва, че след 24 часа ще свършиш. Какво ще се плашиш - ще умреш. Сиромашия може да имаш. Ако обичаш Бога, какво ще се плашиш? И да умреш, пак ще оживееш. Туй е положението на онзи, който обича Бога. Ние искаме да минем без опитност. Като си болен, не викай лекар. Ако ти каже Господ, викай един, двама, трима и десет викай. Ако не ти е казал да викаш, никого не викай. Туй [е] да опиташ силата Божия.

Разправяше ми един приятел. Той е болен, идват 10 души лекари при него и след като направили консулт, единият от тях казва: "Преброени са дните ти, не можем да ти помогнем. За съжаление

всичката наша наука не може да ти помогне. Да се приготвиш за онзи свят." - "Лекарите произнесоха присъдата си върху мене и казаха: "Ти си осъден." Обърнах се към Господа: "Господи, да ме спасиш! Посвещавам Ти живота си." На другия ден температурата се измени, настана едно подобрение, след една седмица аз бях здрав. Идва онзи, който ми каза, че съм осъден. - "Как стана?" Не му казвам. Аз знаех как. Дадох си обещание. И досега не съм го изменил, каквото казах, направих го."

Та, казвам: Щастието на човека седи в едно тайно обещание. Всеки от вас го има в живота си. Пазете го. То е свещеното обещание. Не да го знае светът. Всеки от вас трябва да има в себе си едно свещено обещание, на което трябва да бъде последовател. Туй е хигиена на здравето. Седнеш да ядеш - яж и благодари на Бога! Като ядеш, да ти е приятно. После, прати своята хубава мисъл на всички, които ядат и на онези, които не са готови, пожелай туй благо, което ти имаш, за всички. Туй е хигиена на живота. Казвате: "Какво да правя?" Сутрин като станеш, направи туй. Като седнеш да ядеш, пет минути ще ти отнеме.

Казва: "Стани и яж!" Кое? Онова, което Бог е очистил, онова, което Бог е приготвил. И тогава бъди благодарен на онези условия, при които Бог те е турил. Защото, ако бъдеш верен на малкото, ще бъдеш верен и на по-голямото, което Бог е определил. Защото целият живот е едно училище, за което има много блага, които тепърва има да се дават. Аз мога да се спра и да ви разправям какво е било вашето положение в миналото и какво може да бъде вашето положение за бъдеще. Но то ще се обуслови от настоящия момент - как учите.

Учиш ли, възприемаш ли, обичаш ли - три неща трябва да имате във вас. За любовта да имате само едно мнение, за мъдростта да имате само едно мнение и за истината да имате само едно мнение, за свободата да имате само едно мнение, за знанието да имате само едно мнение, за живота да имате само едно мнение - 6 неща, за които трябва да имате само едно мнение, да не сте раздвоени. Дойдеш ли до

свободата, желай я за всичките хора. Дойдеш ли до любовта, желай я за всичките хора. Дойдеш ли до знанието, желай го за всичките хора, не само за себе си. Туй знание е спасително за всички хора. Дойдеш ли до любовта, дойдеш ли до мъдростта, дойдеш ли до истината, желай я за всички. Като дойдеш до живота, желай го за всички. Туй, което желаеш за всички, то ще бъде достояние и за тебе. Никой не може да те лиши от това, което е общо за всички. Шест неща, които ни поставят, и вследствие на това онзи процес на благото, което имаме сега. Днес имаме много повече блага, отколкото Адам имаше в рая. Адам нямаше туй, което ние имаме сега. Той нямаше някои работи, които ние имаме. И бъдещето ще има повече, отколкото ние сега имаме. И Писанието казва: "Онова, което е приготвил за бъдеще, е повече от това, което сега иде." Нито око е видяло, нито ухо е чуло, нито на сърцето и на ума е дохождало за онова, което Бог е приготвил за онези, които служат на Великата истина, които служат на мъдростта, които служат на любовта, които служат на Божия живот, които служат на знанието, които служат на Божията свобода. Такова е великото бъдеще, което стои пред вас.

Христос казва: "Който Ме яде, жив ще бъде. Аз съм живият хляб." Сега, аз желая да мислите хубаво върху него. Не го разбирайте по буква, защото буквата умъртвява. Буквалното умъртвява нещата. Ако ви кажа абсцисна ос, лекарите казват абсцес - същият корен. Да отвориш, значи, абсцес да изтече нещо навън. Или да имате някоя координата. В онова разбиране, в онези възможности, които започват от процеса на яденето. Процесът на яденето е като разораване на нивата, посяването, израстването на тези житени зрънца. Всичките блага в света идат от яденето, от Словото.

Та, казвам: Разбирайте този великия процес. И на Изток има цяла наука за яденето, как трябва да се хранят хората. Сега лекарите са обърнали внимание върху чистата храна, но те още се водят от буквата на този закон, гледат само повърхностно. Гледайте по-съществено. Религиозните хора трябва най-първо да се отличават по

това, че религиозните хора трябва да имат чиста кръв. Всеки човек, на когото кръвта е нечиста, той не може да бъде духовен. И Писанието казва: “Очисти, Боже, сърцето им.” Сърцето на човека трябва да се очисти, това значи и цялото тяло да е светло. Които мислят чисто, от тях излиза благовоние, а не онази лоша миризма, която излиза от телата ви. Онзи, който го срещне, като го помирише, казва: “Искам още веднъж да го срещна.” Не както сега казва: “Да не го срещам!” И храната, която приемате, да има ухание. Туй е знанието, туй е веруюто. Не да мислим, че като отидем на небето. Туй, което ангелите ядат. Моисей ги учи 40 години в пустинята какво да ядат, те казаха: “Дотегна ни тази манна, в Египет имахме хубави работи.” Сега някои от вас сте вегетарианци, не ядете месо, [но] имате още отрови в кръвта си. Както се освободихте от месото, така да се освободите от отровите, които проникват в организма. Това ще бъде следущата епоха и той ще бъде здрав, целият живот ще бъде радостен и весел.

Тайна молитва

10-а неделна беседа, държана от Учителя на 3.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ЗЕМЯТА НА ЖИВИТЕ

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 116-и псалом.

Ще взема последните думи на прочетения псалом: “Земята на живите”. Ще взема един стих, който съвременните хора, както и в старите времена най-напредналите души в човечеството, са изучавали този език на природата. Техните учители - гениите, светиите, и те са изучавали този език на природата. Аз го наричам живия език на природата. Нашите езици са диалекти, или преводи, на него. Всеки, който иска да има правилно понятие за живота, той трябва да изучава езика на природата. Той е езикът на човешкото самосъзнание, езикът на човешкото свръхсъзнание.

Тъй, както хората сега разбират живота, той е един минал живот. Сега хората преживяват живота на най-висшите животни, на животните. Този живот, който хората живеят, той е най-висшият животински живот. Едва сега хората стъпват в човешкото. Туй, което вършат, е само животинско. Сега схващат, че животните, това са били етапи, през които човешкият дух е минал. Религиозните хора се възмущават, като им казвам, че са минали по пътя на животните или обратното. Може животните да са минали по пътя на човека. Или човек е минал по пътя на животните или животните са минали по пътя на човека. Разбирайте го както искате. Като казвам, че човек е минал по пътя на животните, някои мислят: “Как е възможно? Хората вършат такива работи, които животните ли ги вършат?”

Сега няма да се спирам, както материалистите определят кое е право и кое е криво. Ние разглеждаме живота от съвсем друго

гледище. Страданията имат смисъл. Когато човек изгуби своите пари, човек страда. Когато загуби своето здраве - страда; когато загуби своето знание - страда. Каквото изгуби човек, все страда. Това е негово разбиране. Но ако човек разбира езика на природата, той никога няма да страда, защото съществува един закон: всяка печалба води една загуба след себе си и всяка загуба е път за една печалба. Така седи законът в природата. Трябва да дойде една загуба, за да дойде печалбата. Трябва да дойде едно болезнено състояние, то е едно приготовление за здравето.

Животът се обуславя от един прост процес, който ние наричаме дишане. Не може да живееш, ако не дишаш. И детето с първата вдишка от утробата на майка си започва живота. То не живее в утробата на майка си. Там се строи неговото тяло. Майката живее и чрез своя живот поддържа живота на детето. Когато малкото дете се роди, първата вдишка е плач. Първият плач показва, че започва да живее. Казват: "Заплака детето, значи живее!" То е едно възклицание. То казва: "Живея!" Това е юбилей, голям юбилей, че е извършило нещо грандиозно, като е заплакало. Майката казва: "Туй дете не разбира."

Казвам: Сега животът зависи от дишането на човека. Източните народи с хиляди години са изучавали науката за дишането. Едва сега нашите учени хора започват да изучават дишането от друго гледище. И едните, и другите са съгласни: прекрати се дишането, прекратява се животът; започва дишането, започва и животът. От туй гледище всичките болести водят началото си от дишането. Дишането обуславя храната. Дишането обуславя и външния живот на хората. Човек, който не диша добре, той е сприхав, нервен, дразни се, криво разбира. Всичко е механично. Онзи, който не диша правилно, и да е богат, ще дойде до най-голяма сиромашия; но ако диша, той е силен. Той разбира, че неговото богатство седи в дишането. Ако знаеш как да дишаш, казват източните народи, може да оправиш работите си. Ако не знаеш как да дишаш, ти ще забъркаш работите си.

Сега, западната наша култура, по някой път ние се самозаблуждаваме, като четем разни книги, разни идеали. За да се постигнат тия идеали, на хората трябва ум, трябва живот. Как ще се постигне? По кой начин ще постигнем живота, ако няма откъде да черпим? Във воденицата може да се търкаля колелото, ако тече вода. Тогава и воденицата мели брашното. Ако няма вода, която да кара туй колело, тогава условията на живота няма да се сложат тъй добре.

Сега има две противоречия в света. Противоречия, които духовните хора са създали. Те не разбират закона. И светските хора, и те не разбират закона. Мене постоянно ме питат защо природата е създала нещата така. Друг е въпросът защо Господ създаде нещата така. Защо Господ създаде света така? Защото така иска. Защо природата създаде нещата така? Защото така иска. Каква философия има в това? Никаква. Някой учен човек може да докаже истинските причини. Никой не знае, може да философствува само. Философията в този случай не е наука. Това са догадки: защо и за какво. Но в дадения случай ние може да опитаме. Ако дишаш правилно, както трябва... Когато човек е здрав, трябва да диша правилно. Най-малкото равновесие, което изгубиш, ако ти малко се раздразниш или скръб дойде, ако не разбираш смисъла на скръбта, веднага ще се наруши дишането. След време, щом се наруши дишането, според западната наука при слабото дишане кръвта не може да се пречисти, а щом не може да се пречисти кръвта, остават утайки, образува се венозна кръв. Тогава се образува серум, в който живеят всички болести и микроорганизми.

Целият свят днес е заразен от болести. Цяла наука има за лекуването на хората. Хората търсят само лекарства. Лекарството е във въздуха. Жизненият еликсир, както са го наричали в средните векове, праната, както източните народи наричат, то е истинският цяр за всички болести. Понеже ние живеем в един материалистически век, искат нещата да бъдат видими. Н[е]видимите неща не са толкоз опасни, както видимите. Съвременните учени хора, които са

материалисти, правят следния опит: хипнотизират един човек и му внушават нещо. Искат да мерят силата на туй, което е невидимо. Този човек е герой, може да се бори с трима души. Хипнотизират го, турят го в този магнетически сън и му внушат. С една тояжка на дъската направят само една резка и му казват: "Тук има грамадна стена, не може да се мине." И този човек, като дойде до това място, казва: "Не мога да мина, голяма стена има." Будният човек вижда, че няма стена, но само една резка, начертана с тебешир, а големият герой не може да види това и казва: "Голяма е стената."

Та, сега в света има такива крепости, такива тебеширени линии начертани и всеки, като дойде, казва: "Това е правило, това е морал." А ти виждаш, че няма никакъв морал, ти виждаш, че няма никакво бъдеще това. Той казва, че като умре, как щял да бъде щастлив. Чудно е. Той като жив не е щастлив, че като умре, ще е щастлив! Логика! Щастието е качество на живота, не е качество на смъртта. Смъртта е ограничение. Сегашните хора казват: "Да умра, че да се освободя!" Ако думата "смърт" означава излизане от затвор и влизане в живота, разбирам, но ако мислиш, че свободата може да дойде чрез смъртта, то е криво схващане. Даже такъв велик човек като Христа три пъти се моли и каза: "Ако е възможно, да се отмахне тази чаша." Най-после, като не видя отговор, възприе смъртта и разреши друг един въпрос, една наука много по-дълбока. Няма някой от вас, който да не дойде до тази граница, той все ще дойде да разреши този въпрос. Ние ще го оставим, да не ни смущава.

Смъртта в пълния смисъл е едно освобождаване на човека от нещо. Неразбраната смърт е крайно ограничение на един човек. Адът е най-голямото страдание. Ще оставим този въпрос. Онова, което трябва да залегне във вашият ум, е, че вие сте на Земята и трябва да живеете. Условията на живота ви са дадени. Сега аз говоря на избрани хора, които са здрави, не които са болни. Защото ако аз говорех на болни хора, другояче щях да държа моята беседа. Но понеже вие сте здрави, другояче развивам въпросите. Вие може да направите

възражение: “Но онези, болните?” - Оставете болните настрана. - “Ами бедните?” - Оставете бедните настрана. - “Ами богатите?” - Оставете богатите настрана. - “Ами учените?” - Оставете учените настрана. В земята на живите дръжте сега. Онези въпроси ще ги разглеждате, когато имате свободно време.

В езика на природата най-важното е ти да знаеш да дишаш. То е най-същественото. След като се научиш да дишаш, тогава разрешавай всичките въпроси. Ако не си се научил да дишаш, тогава каквото и да направиш, всичкото твое изкуство ще се изпари. Защо ти е богатството, защо ти е знанието? Туй знание къде ще го държиш? И знанието, и здравето на човека зависи от живота, който иде чрез дишането. Във всяка вдишка ти възприемаш живота. Сега да ви направя аналогия. Рибите, които се намират в 10 пъти по-лошо състояние от нас, трябва въздуха да го изкарват, те го нямат в такова приготвено състояние, както ние. Те имат особени апарати, машини, с които изкарват въздуха из водата. И те търсят. Затуй водата минава през техните хриле. Малко количество въздух като намерят, те се радват. Ние, след като приемем въздуха, изкарваме от него жизнения еликсир, или еликсира на живота, или тъй наречената прана, която е проводник на живота. Ако ти не може да приемеш от въздуха праната, ти не може да живееш. Следователно тази наука гласи така: Когато ти дишаш, по никой начин няма да се смущаваш. Ти ще вярваш, че животът ти има голям запас. От тебе зависи, от знанието ти, как трябва да работиш, не да пресилваш дробовете си. Защо във всяка минута се правят по 20 вдишки? Те са 20 обеда на минута. За един час - 60 минути по 20, те са 1200! В 24 часа? Това са обеди, това е пиршество. 20 обеда, това е слагане на трапеза. Тези клетки на дробовете са учени. Във физическия живот по-учени от клетките на дробовете няма. Те са учени специалисти. Може да четете в учебниците колко милиона клетки са. Някои напреднали физиолози говорят за дробовете. Сега се правят опити, какво количество клетки имат.

Следователно, при дишането, според източната наука, има три степени: горно дишане, средно дишане, долно дишане и пълно дишане - четвърта степен. На горното дишане сегашната наша култура е специалист. Който има горно дишане, той дига раменете си и ребрата си. Средното дишане или долното дишане, или, както някои го наричат абдоминално дишане, трябва да се изпълни горната част на дробовете и тогава въздухът трябва да се задържи известно време в дробовете, за да може тогава еликсирът, който е складиран вътре, да се възприеме. От тази прана сутрин има най-много. Затуй сутрин трябва да се става рано. Източните народи рано стават, понеже праната е в изобилие. Като се събудят, всичките хора чрез своите дробове поглъщат я. Вечер има най-малко. Вечер пак почва да се складирва от въздуха. Когато в старо време са препоръчвали човек среднощ да става в 2-3 часа да подиша, някои казват: "Кой ще си наруши съня да става в 4 часа да диша дълбоко? Нека поспим." Колко часа трябват за спане? Нашите физиолози определят, че трябват 7 часа, за децата 8 часа; от 26 до 30 години - под 7 часа; от 45 до 60 години трябват по 6 часа, от 60 до 80 години трябват по 5 часа. Като стане човек [на] 120 години, трябват по 3 часа.

Помнете, че вашите религиозни разбирания, вашите научни разбирания зависят от дишането. Дишането, това е един трансформатор, един от най-големите трансформатори в организма между природата и нас. От дробовете тази енергия, която приемаш, трябва да се трансформира. Част ще иде в мозъка, друга част - в тялото, да го поддържа. Но ако твоите дробове не са в изправно състояние, да приемеш живота направо от природата, по друг начин как ще го приемеш? Ще кажете, че има някакви пилюли*. Не, това е залъгалка, на лотария играят, чакат да им се падне билет. Ако чакаш да глътнеш пилюл и от него да живееш... Ти ще дишаш! Трябва да знаеш, че онези, които контролират въздуха, са разумни същества. Хората това не знаят. Въздухът се контролира от най-разумни същества, от най-висша разумност. Всичкото щастие е вложено във

въздуха. Ние търсим нашето щастие на друго място. Може да четеш книги, може да четеш романи, някой герой ходил, какви ли не геройства [извършил]. Аз наричам герой [този], който знае да диша. Този човек, който знае да диша, той придобива живота.

Нас ни трябват хора, богати с живот. Сегашните хора са обеднели от живот. Нищо не му коства да се самоубие. Казва: "Животът за мене няма никакъв смисъл." Някой чел Шопенхауер или някой друг философ, криво го разбрал. Той не е песимист, както го разбират. Те криво разбират, като четат Толстоя. Толстой е човек реалист. Той вярва в реалното, в това, което може да се опита. Той сам вярва в опита. Казва: "Толстоист ще бъда." В какво седи толстоизмът? Да оре земята. Преди Толстоя не са ли орали? - "Ама да се молиш." Ами преди Толстоя не са ли се молили? - "Ама да мисли човек." - Преди Толстоя не са ли мислили? Не е в това. Учението на Толстоя седи [в] "Не противи се злому." Или, аз тълкувам тъй: Не се занимавай с противоречията на природата. Нито се занимавай с нейните работи, понеже, ако влезеш в стълкновение с нея, всякога ще бъдеш бит. Единственото нещо, което никога няма да се подчини на хората, то е природата. Единственото нещо, което всякога ще тъпче хората, това е природата. Единственото нещо, което може да създаде всичкото щастие на хората, пак е природата. И всичките нещастия пак ще създаде тя. Тя е безпощадна. Ако знаеш езика є и є говориш, по-добра от нея няма. Хване те, прегърне те. Но щом не я признаваш, и глад има, и болести има, и сиромашия има, всичко има.

Вие ще кажете: "Господ така е оставил." Оставете тази изкривена дума "Господ". Тя е дума изкривена, трябва да я тълкуваме. Ако в думата "Господ" вие не разбирате Любовта, това никакъв Господ не е. Ако в думата "Господ" не разбирате онази абсолютна сила, която урежда всичко, това никакъв Господ не е. Ако в думата "Господ" вие не разбирате висшето, разумното, това не е никакъв Господ.

Сега аз не искам да ви морализирам, не искам да ви убеждавам. Говоря за неща, които ги знаете, но сте ги забравили. Няма защо да ви ги доказвам, забравили сте ги.

Има учени хора, които забравят. В Америка един виден американски професор отива на пощата да си вземе писмата, имал такава кутия. Казва: “Моля, господине, писмата си искам.” Онзи казва: “Как Ви е името?” Забравил името си. Казва: “Извинете ме, господине.” Отива да пита жена си за името си. Среща един свой приятел, който го поздравява с името му. Връща се на пощата, казва името си и си взима писмата. Този учен човек много неща учил, но той забравил името си.

Онези, които се занимават с физиология, казват: “Отслабването на паметта се дължи на млечната киселина.” Източната философия казва: “Слабата памет се дължи на слабото дишане.” Малкото прана, която прониква в тялото - мозъкът гладува, клетките гладуват. Те само за хляба мислят и затова не се занимават с твоите работи. Нахрани ги. Да помниш, това е работа за тебе, не е работа за тях. Казват: “Сега не сме разположени, ние гледаме да уредим нашите работи.”

Това е по един вътрешен начин. Сега на Запад казват, [че] човек трябва да подчини своето тяло. Гърците казваха: “Човек трябва да познава себе си.” Да познаеш себе си - иди-доди; но да завладееш себе си? Какво ще завладяваш? Ти като победиш, кой ще остане? Кой кого ще побеждава? Ако учениците победят учителя си, кой ще ги учи? Или ако учителят победи учениците си, кого ще учи? Не е в победата. Нито учителят трябва да побеждава, нито учениците. Безпредметно е това побеждаване. То е неразбиране на живота. Животните може да ги вържат, човек трябва да победи. Казвате: “Трябва да победим.” Какво да победим? Сиромашията ли? Сиромашията е едно благо. Какво трябва да придобием? - “Богатството.” Че, ние го имаме. Какво ще придобием повече? По-голямо богатство от това никой не може да ни даде. Мозъкът, който имаш, струва толкова много. Ако това вещество

го храниш, то е в състояние да се справи с всички мъчнотии в света. Ако знаеш как да храниш своя мозък, и целият пъкъл, всички сили да се съберат, пак не може да победят мозъка. Вие ще кажете: “Как да не могат?” В мозъка се развива такава грамадна енергия и такава топлина, в която всички лоши духове се разтопяват. Какво ще кажете? Който неприятел дойде, той се разтопява в мозъка. Вие ще кажете: “Не може да се разтопи.” Там е вашето нещастие. Отде знаете, че не се разтопяват? Понеже не сте ги разтопили, да. Много неща, много навици трябва да се разтопят.

Сега, например, мнозина мислят, че са свободни. Аз да ви кажа защо не сте свободни. Според мене ето какво определя свободата - негативно определям. Човек, който направи погрешка, не е свободен. Човек, който оправя тази погрешка, е свободен. Човек, който направи погрешка и не може да я изправи, той е роб. Следователно, негативно за да определя свободата: ще направиш един опит, ще направиш една погрешка, казваш: “Аз съм свободен и да изправя погрешката.” Ти си свободен. То е негативната страна. Положителната страна: ти може да направиш едно добро - свободен си. Щом не правиш добро, ти си роб. Щом ти не си щедър, ти си роб; щом си щедър, ти си свободен. Щом се учиш и любиш науката, ти си свободен; щом кажеш: “Това не ми трябва”, ти си роб, ти не си свободен. Щом ти ревнуваш, ти не си свободен, ти си роб на ревността. Щом си страхлив, ти си роб на страха. Казвам: Трябва нова психология, от която постоянно да се освобождаваме.

Вие сега се занимавате с разрешаването на социалните въпроси: колко ще живеете. Ако знаете да дишате добре, не както учат сега, но има един вътрешен начин, който може да се покаже; аз не искам сега да ви турям в един крив път. Като започнете да дишате, вие милионери няма да станете; ако дишате правилно, вие виртуози няма да станете; ако дишате правилно, вие пехливани няма да станете, но ще станете един здрав човек, който може да използува в дадения случай ония условия, които природата му е дала. Природата е

определила възможностите, при които той трябва да живее. Ти не може да се отдалечаваш от нейните граници. Имаш право да се отдалечиш само когато изпълниш това, което ти е дала. Нямаш право нищо друго да изпълниш. Ако това, което тя ти е дала, не си свършил, какво ще свършиш?

Какво иска един бръмбар от природата? Този бръмбар, ако го турят във всички училища, може ли да стане учен човек? Трябват му милиони години да бръмчи. Нему му трябват милиони години да минава през 400-500 000 форми, докато дойде до формата на един човек. Докато той мине от формата на един обикновен човек и да дойде до формата на един гениален човек, трябва да мине през хиляди форми.

А пък да станеш един светия, трябва да минеш през 2000 форми. След като си минал милионите години на животните, като човек да изминеш тия форми.

Всякога всеки от вас в този живот се показва докъде е достигнал. Някога ние се заблуждаваме, но животът всякога показва докъде сме достигнали. Като те сполети най-малкото препятствие, обезсърчиш се. Казваш: "Аз съм човек, аз имам право." Ти, като човек, Господ ти е дал една сила, с която дяволът не може да те повали. Ако дяволът те тъпче, какъв герой си, я ми кажи?

Аз харесвам нашия Кольо в Париж. Той е герой и България на първо място седи. Борил се с най-видните пехливани и победил. С трима се борил, и тримата ги съборил. Най-първо се явил един гигант като Голиата, един турчин, Осман, как се казва? Казват: "Сега Кольо ще загази." И действително, в борбата, в първите 35 минути почти загазил, но във второто време като дигнал Голиата във въздуха, гътва го на земята да стъпи отгоре му. Казва: "Българин съм." Ако този наш Кольо може да извърши такива работи, вие от него по-слаби ли сте?

Не ви привеждам примери [от] преди 20 години, но сега всички вестници пишат. Все там като чета, във вестниците, изпъква формата на Кольо какъв е и зная докъде е достигнал. Този Кольо диша

дълбоко, майсторски. Той е научил силата на дишането. Той има крайно самообладание, човек на физическото поле. Той казва: "Каквото и да стане, мен да ме гътнат на земята не може." И на опит досега не са го гътнали. Ако го гътнат, друг въпрос, но засега няма по-силен във физическо отношение като българите.

Привеждам този пример не да ви стимулирам, но да ви покажа какво може един човек, който знае. Казвате: "Той е роден така." Баща му и майка му са дишали добре, дядо му и прадядо му са дишали добре. Ред поколения са дишали добре. После, ако този Кольо пехливанин измени живота си, ако престане да диша, ще си изгуби силата.

Казвам сега: В земята на живите трябва едно вътрешно знание. Не е време за обезсърчение, да мислим да умираме, да се оплакваме, да пишем романи, да припадаме, че ревматизъм, че коремоболие, че главоболие, че неврастения, че хиперстазия, че чума... Оставете тези, те са думи без съдържание. Ако дишаш дълбоко, никаква чума не може да те хване; ако не дишаш дълбоко, всички чуми ще те хванат. Аз ви говоря за неща, които съм опитал. Всякога човек трябва да разбира живата природа. Ти силата може да я имаш в запас, няма да носиш тази сила всякога със себе си.

Може би преди 15 години в Америка се яви една мома, тя имаше известна сила. 12 души американци хващат едно дебело дърво, тя тури ръката на дървото и то се движи, върти се. Значи тя е по-силна от 12 души. Земат, че го свържат с менгеме - като тури ръката си, туй дърво става на пластове. Отде иде тази сила? Казвате: "Така е родена." Всеки е роден, всеки има тази сила. Трябва да знаеш да дадеш известен наклон. Онзи човек, който разбира планините, който разбира долините, може да направи воденица. Като прави воденица, търси наклон. Онзи инженер търси в силите на живата природа, и там има известни наклони. Наклон, значи, има, дето силите на живата природа се концентрират. Туй е мястото, дето можеш да построиш нещо. Не искам да ви заставям. След като ви говоря, трябва да правите

известни опити. Искам да ви убедя да мислите, че с дишането може всичките работи да се оправят. Ако започнете да дишате правилно, ще започне подобрение. Дишането не е прост процес, както някои мислят. Най-първо, човек трябва да образува едно правилно схващане за природата. Той трябва да образува правилно схващане за въздуха, да образува правилно схващане какво носи въздухът, какво богатство се крие във въздуха. Следователно, от това количество въздух, което взема, от праната, която ще вземе според законите, ако знае как да прекара тази прана в него, веднага ще се зародят нови мисли и той ще ги възприеме.

Ето, един италианец намерил 3 апарата, които човек има. Той 3 е намерил, човек има 12. Единия намерил в дясната страна на шията, другия намерил в прасеца и третия - дето се възприемат мислите. Опит прави - може да се възприеме една мисъл от човека. Туря един [...] от алуминий и ти ще възприемеш мислите. Ако човек тия апарати не ги развива чрез закона на дишането, тогава какво понятие ще имаш за природата, ако не можеш да възприемеш всичките тънки сили? Ти най-първо трябва да се справиш с твърдата материя, с течната, да се справиш с въздухообразната и с етерообразната.

Сега човечеството прави една стъпка - от въздухообразната минава в етерообразната материя. Следният живот ще бъде подобрен, понеже ние влизаме в една рядка среда, дето почти няма да има възможност за никакво престъпление. Престъпленията ще бъдат невъзможни. Когато влезете в това поле, престъпленията ще бъдат невъзможни, тъй както един човек, който се е наял, не може да го изкусиш. Гладния човек можеш. Що е кражбата у човека? Един вътрешен подтик: той мисли, че му трябват много пари. Открадне веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти, сто пъти, милиони като натрупа, пак мисли, че няма да му стигнат. Най-после, човешките криви заключения край нямат.

Във времето на английския крал Едуард един английски милионер от Африка се връща, той имал 360 милиона английски

лири и се хвърлил в морето, понеже мислел, че за коронацията на краля няма да му стигнат. Някой се самоубива, че няма хляб. Този милионер мисли, че няма да му стигнат. Всеки като ви даде по един лев, вие имате един капитал от един милиард. Ще кажете: “Това са само твърдения.” Аз говоря не за твърдения, говоря за неща, които сте опитали.

Казвате: “Този е писал в старо време.” Този, който е писал този псалом, е бил много прав, много учен човек. Той бил тъй напреднал, едва сегашните учени хора са достигнали до степента, която той достигнал. Той разбирал езика на живата природа. Под думата “Господ” той не е разбирал това, което ние разбираме, съвсем друго е разбирал той.

Казвам: Името Божие. Едно ново име трябва да се създаде за Бога. Туй име, което сега има, то за нас не може да служи. Като е малко, детето казва: “Маминко”. Като стане възрастно, стане мъж на 20-30 години, измени се. Като дете казва: “Татинко”. Като стане възрастно, не казва “Татинко”. Туй дете има философия. Защото окончанието много значи. Ами ако аз туря “не”? Казвате: “Нищо не значи.” Но ако аз туря това “не” и кажа “Не ви обичам”, тогава “не”-то знаете ли колко струва? Две букви какво могат да направят? “Н” и “Е” в дадения случай. Какво ще кажете? Вие имате работа само с две букви. Тогава ще накарате това “не” да се пише по друг начин. “Ще дам” - то е по-правилно. Ще кажеш, че първото е криво, погрешно е. “Ще дам” е правилно. “Не, няма да дам!” - може да каже сиромахът. Богатият може да каже: “Давам”. Грешникът може да каже: “Няма да го направя”; праведният - “Ще го направя.” Ленивият може да каже: “Няма да уча.” Праведният, умният ще каже: “Ще уча.” То е здравословно състояние. Ти седиш и казваш: “Тази работа не е за мене.” Коя работа е за тебе?

Или тогава ще мязате на онзи българин, който дошъл от село, когато се освободила България, и търсил служба. Ходил той, разглеждал, търсил, ще му се пръсне главата. Началник - сложна

работа. Разглеждал всички служби. Учител - книги обръща. Един ден във Варненската градина гледа капелмайстор, вижда му се подходяща служба. Пише едно заявление, иска тази служба. Той хич не мисли, че е сложна работа. Той не подозира това. Някой път ние мислим, че в природата някои работи са лесни. Много проста служба, вземе тази палка, но зад нея седи музиката. Като сбърка някой, този тон остава така. Който разбира, казва: "Еди-кой си инструмент."

В науката за дълбоко дишане трябва да се създаде една колегия от млади и стари хора, да се учат да дишат - не само както източните народи мислят, в тях има една погрешка, ново трябва да се внесе. Дишането да се тури във връзка с човешките чувства, дишането да се тури във връзка с правата човешка мисъл. Всички мисли трябва да се опитат. Чрез дишането може да опиташ кои мисли са прави и кои - криви. Може да опиташ каква е мисълта ти - права или крива. Вземи една мисъл, която е крива, произнеси я и почни да дишаш: дишането няма да бъде ритмично, сърцето няма да бие равномерно. Имаш сърцебиене или неразположение. Изкажи една правилна мисъл и веднага ще забележиш едно подобрение на дишането, едно равномерно биене на сърцето. Защото има пулс в природата.

Всяка права мисъл, изпратена в пространството, от нас възприета, всички тия разумни същества от човешката раса, които са завършили своето развитие, те като възприемат твоята мисъл, веднага се притичват на помощ, да ти уяснят. Те са не един, не двама. Наричат ги помощници на човечеството. Всеки човек има свои помощници. Но щом се откажеш да вървиш по правия път, тогава ще дойдат учители по-долу от тебе и ще те върнат в някое животно. Тогава ще се наруши твоето дишане и ти ще усетиш, че има връшник на главата, тъмнина настава в ума ти, в яденето не може да ядеш, не може сладко да спиш, сънища лоши: гонят те мечки, разбойници, змии. Тогава лекарите ще кажат: "Подобри храната, развлечения, ходи по театри, по концерти." Концертите и театрите не спасяват, дишане трябва.

Болен си. Излез отвънка, дишай. Бог е вложил живот във въздуха. Кажи: “Аз мога да бъда здрав.” Отправи ума си към Този, Който е навсякъде, Който е създал света и кажи: “Да бъде тъй, както Той е устроил. Аз ще изпълня волята Му.” Няма болест, която да не се подчини на тази формула. Ще дойде лекарят, ще тури една губерка*, може да ти помогне. Ще ти даде рецепта, но трябва да платиш 50, 60 или 100 лева. Ти си бедняк. Казваш: “Да съм богат!” Рецепти има и в аптеките на природата. Вземи рецептата от лекаря и кажи тъй: “Каквото е писал лекарят” - мислено го вземи. Три пъти като го вземеш, ще се оправи работата.

Радвам се, че се смеете. Смехът е благо за болния. Като няма работа човек, по-хубаво от смеха няма. Кой се смее? Болният не се смее. Дойде преди години един господин. Но сега тук да си остане, да не го изнасяте навън. Казва: “Трябват ми 50 лева.” - “Нямам.” Казва: “Намери!” - “Аз нямам.” - “Намери ги отнякъде. Как да нямаш, като тебе човек, да нямаш! Трябва ми хинин от аптеката.” - “Много лесна работа. Ще ме слушаш ли? Аз ще взема сега. Ще ме слушаш ли? Колко ти трябват?” - “30 грама.” - “Поеми мислено и ги глътни на 3 пъти. Ако не оздравееш, ела при мене, аз ще ти дам 50 лева.” Който повярва, може да прави същия опит, не с всинца ви. Със суеверни хора не правя опит, [а] с вярващи, които имат вяра. Законът е за учените хора, за вярващите. Хинина може да го вземеш чрез храната. Но въпросът не е за хинина. Лекуват се хората по два начина. В съвременната медицина единият начин [е]: трябва да се вкара в човешкия организъм вещество, съответствуващо на организма, да се събуди деятелност, да изхвърли навън. Другият начин: да подкрепим организма с жизнена енергия, която е необходима за организма. И единият, и другият метод се употребяват. Вие по някой път може да идете при някой лекар. Той констатира, че вие имате възпаление и ви предписва лек. Тогава вземи въздуха и кажи: “Да стане тъй, както казва лекарят.” След като оздравееш, тия пари дай ги на някой беден човек. Колкото съм лекувал някои хора, те стават скържави. Казвате:

“Тогава съвсем ще намалее клиентелата на лекарите. Сиромасите да не може да се ползуват.” Ти се разболяваш - опитай моята рецепта. Тъй да бъде, както съм казал. Но тия пари, които ще платиш на аптеката, дай ги на някоя вдовица или сираче. Ако сте прями, ще имате резултат; ако сте скържави - никакъв резултат. Защото природата е разумна. Всичките тия болести, които се проявяват, те са подбудителни причини, за да се отвори нашата душа. По обикновен път не може да схванем.

Сега да се върнем към дишането. Научете се да дишате. Дълбоко дишане - горно, средно и долно дишане. Всеки ден дишай през носа, не през устата си. Ако е по обед, лятно време, преспокойно може да дишате и през устата, няма опасност да се простуди гърлото.

Казвам сега: Несъответствия сега в нашата култура за светските хора, който и да е [от] религиозните, никой от тях няма туй, което религията изисква. Ние говорим за любовта. Любовта може да се прояви само в един здрав човек. Не че тя не съществува. В един добър човек тя може да се прояви. Тя е като цвят, който трябва да цъфне. Знанието може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата е само за здравите хора. Болните хора може да се ползуват от благата на свободата, на знанието. Здравият човек може да живее в любовта.

Казвам: Чрез закона на дишането може да поправиш много погрешки. Да допуснем, че вие сте чиновник, имаш някой директор. По някой път по някакви съображения директорът не постъпва тъй, както трябва. Веднага разсъждаваш и казваш: “Аз искам да покажа на този директор, че не трябва така да постъпва.” Какво ще направиш? Ще те уволни той. След туй какво ще направиш? Ще се биеш и ще му пукнеш главата. Какво се постига? Нищо не се постига. Този директор можеш да го направиш приятел. Аз ако съм чиновник при такъв директор, ето какво ще направя. Аз ще ида и ще кажа: “Имам да ти кажа нещо много важно. Такова богатство има за тебе, каквото не

си сънувал.” Онзи директор какво ще каже? Той ще измени своето положение спрямо мене. Аз ще го срещна и ще му се усмихна. После ще му кажа: “Аз ще те науча да дишаш.” Той е несправедлив спрямо мене. Аз ще му покажа как да диша. Аз ще го науча да живее - той, и жена му, и децата му. Един ден ще отида в дома му и ще го науча как да диша. Жена му ще ме гледа добре, децата му. Той ще каже: “Много ти благодаря, виждам, че си един добър човек с големи способности. Като тебе човек не съм виждал - и опакото ти, и доброто.”

Сега, не ви казвам вие така да постъпвате. Вие може да постъпвате както искате. Казвам: В природата има един начин. Ако аз съм директор на банка, така бих желал да постъпят. Аз веднага ще дойда и ще кажа: “Има нещо, умен е.” Някой път обичаш един слуга защото е умен. Някой път човек казва: “Трябва да бъда силен.” Силата на човека седи другаде. Ти може да влезеш, да завъртиш един ключ, щото да направиш много работи. Но само веднъж може да направиш едно престъпление. Втория път, ако ти не можеш да поправиш погрешката, ти ще изгубиш своята свобода. Щом направиш погрешката, казвам: “Радвам се, че си свободен.” Като изправиш погрешката, казвам: “От тебе нещо става.” Щом може да направиш погрешка и може да я изправиш, от тебе може да стане нещо. Щом ти виждаш, че можеш да дишаш, с дишането свършва работата. Казваш: “Сега ще дишам? Друга работа имам!” Ти първо ще дишаш, после ще мислиш. Защо така? Преди тебе е мислил друг, ти ще изпълниш правилата на неговата мисъл. Тогава, след като дишаш, ще дойдеш до своята права мисъл. Като дишаш, чрез живота, който възприемаш, тогава ще дойдеш да направиш опит. Влезте в една стая, дето е бил един престъпник, който е дишал, и подишайте въздуха и влезте в една стая, дето е бил един добър човек, подишайте въздуха, ще видите какво влияние ще окаже. Влезте в стаята на един престъпник, ще видите, този престъпник е отровил целия въздух. Добрият човек, като диша, той е като вентилатор.

Когато бях във Варна преди 15 години, правех опити. Понеже много ме безпокояха, в стаята внасях един мангал с въглища. Който влезе, не може да седи. Казва: "Си[ле]н пламък има." - "Свикнал съм." Другите бягат. Сега не го употребявам, защото нямам нужда. Тези условия трябваше да ги преработя. Тя е отрова за другите, за мене не е. Таралежът, като извади една змия, ни най-малко не го хваща отровата. Огънят някои хора гори, някои не гори. Има факири, които в огъня влизат, преминават огъня, потанцуват; и техните ученици минават. Цяла наука [е], човек може да направи туй. Това са още елементарни работи. Но да влезеш в огъня не е голямо изкуство. Да се учиш и да приемаш живот от въздуха, това е една отлична наука, защото в него седи твоето бъдеще, в него седи твоето щастие - на тебе и на хиляди поколения, които ще дойдат след тебе. То не е само за сегашния живот, но и за бъдещия живот, няма да изчезнеш, ти ще живееш на Земята. Казваме: "Живеем в Земята", но животът в Земята се разбира там, дето Провидението, Бог, е вложил всичките блага. Хората сега трябва да се учат, трябва да се учат от благата, които може да възприемат.

Та, казвам: Ако по този начин хората биха живели, то животът може по-лесно да се поправи. Понеже ние го оправяме по съвсем друг начин. Може би по този път, по който оправяш живота, той пак ще се оправи, но той няма да се оправи тъй, както ние мислим. Едно хилаво поколение, едно поколение, което не диша, ще има след себе си един род по-слаб. Едно израждане ще има в храната, в дишането и в мисленето. Източните народи, в техните школи като постъпи един ученик, първото нещо, те го учат да диша. Един човек, който правилно диша, той не може да има несрети в живота, понеже той се нагласява ритмично. Здравия човек всеки може да го приеме. Защото любовта е здравословно състояние. Любовта може да се прояви само при здравия човек. Тази любов е едно богатство, което той носи.

По някой път аз съм привеждал примера: Една красива мома като дойде, ти веднага си разположен да направиш услуга. Като

погледнеш красивия човек, нещо хубаво излиза. Ти си готов да се жертвуваш. Като дойде някой друг, стисне те нещо, не даваш. Казвам: От кои трябва да бъдем ние? Ние всички трябва да бъдем от тези, дето казва Христос: "Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Бога." Да бъдем носители на Божественото. За Бога казват: "Знаете ли какво нещо е Бог?" Бог прави една вдишка през цялата епоха и прави една издишка. Знаете ли какво нещо е задържане на въздуха? Сега гениални и адепти има, които задържат въздуха половин час. Той е адепт от първа степен. Бог може да направи една вдишка за милиони години и като издъхне, създава светове. Като вдъхне, Той събира този свят и после го преустройва. Какво ще кажете за това? Господ е толкова учен, че знание има. Ние по 20 пъти на минута издъхваме и нищо не правим. По 20 пъти възприемаме и нищо не правим. И тогава казваме, че ние сме направени по образ и подобие на Бога. Рибата, която е родена от риба, знае да плава. Птицата, която е родена от птица, знае да хвърка. Човек, който е роден от Бога, как да не знае да направи туй нещо?

Ние казваме, че човек е свободен. Свободен човек е онзи, който обича Истината. Знаещ човек е онзи, който обича Мъдростта. Живее онзи, който обича или държи Любовта в сърцето си.

Дишането е процес да възприемеш живота. Щом възприемеш живота, знанието ще дойде. Щом дойде знанието, свободата в света ще се яви. Това са сега специфични работи, които остават, те се отнасят във вътрешната школа, да мислите. Ако някой от вас направи малък опит, елате при мене, ще ви дам малки упътвания.

"Отче наш"
"Благословен Господ Бог наш"

11-а неделна беседа, държана от Учителя на 10.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ОСВОБОДЕНИЯТ РОБ

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета един стих от апостол Павел - един от най-красивите стихове: “Любезни приятелю, моля ти се за моето [чадо Онисима, когото родих в оковите си...]” (Послание към Филимона, 1-ва глава, 10-и стих.) Роба, който избягал, та той го връща при господаря му.

“Всичко в живота е постижимо”

Аз ще взема само онази [част от тази глава на Посланието, в която се говори за] един роб, който избягал от господаря си и отива при апостол Павел. Намирал се при най-лошите условия на Римската империя, без никакви граждански права. Господарите са имали право да постъпват с него както намерят за добре, тъй както сега ние постъпваме с нашите роби.

Кое е онова, което отличава съвременния човек? От преди 1000 години, съвременният човек е минал в една по-висока фаза на разбиране. Развитието на човека седи в това, че чувствителността [му] се е развила. И хората от едно време и сега се различават по това, че сега страдат повече, отколкото едно време. Това е само разликата. Защото онзи, който може да страда, може и да научи; онзи, който не може да страда, той не може да научи. Аз взимам страданието в смисъл лошите условия, които съществуват. Има нещо в света, което са внесли хората, или поколенията са внесли. Някой път ние се обвиняваме. Вината [ни] е обща. Има и частични обвинения. Но цялото човечество има една вина, която трябва да се изкупи от нас.

Когато човек е виновен, стават виновни и неговите членове: главата му страда, стомахът му страда, очите му страдат, ушите му страдат, коремът му страда, всичко страда. Главата не е съгрешила,

очите не са съгрешили, ушите не са съгрешили, [но] носят последствията на господаря. Когато удовете* страдат, страда и господарят заедно с тях.

В сегашните времена и в миналите първоначалните Учители, които са идвали, принципално са разрешили този въпрос. Сегашните вярващи искат да разрешат въпроса по един частичен начин. На мене като ми е добре, аз не искам вече да мисля за света. Един човек може да бъде здрав само при здрави удове. Когато удовете са болни, човек не може да бъде здрав. Туй ние го наричаме “външни условия”. Условията са нещо материално. Някой път външните хора съставят условията за нас. Природата съставя условия. Тази природа е обективна. Въздухът е едно условие, водата е едно условие, твърдата почва е едно условие, светлината е едно условие. Парите са средство, може и друго вещество.

Та, казвам: Настъпваме ние в една нова фаза в света. Другояче трябва да погледнем. Досега хората са гледали частично на нещата. Те са се занимавали със своите кукли, със своите кончета. Възрастните хора са били деца. Туй е за тяхната детинска възраст. И понеже сегашните хора са достигнали на възраст 16 години, на възмъжаване, още на пълната възраст не са станали. Възрастни няма още, затова още няма освободени от закона. Щом дойдем до 21 година, тогава ще се освободим от закона, от външните ограничения.

Който не разбира, той ще се оплаква от лоши условия на живота. На лошите условия писателите, философите дават едно тълкувание, обществото - друго, вярващите - трето. Но в природата има един разумен порядък на нещата. Общо всичко се показва, като че няма никаква връзка, че нещата стават отделно. Ние виждаме вятъра да духа, водата тече, тревата никне, стават разни промени, като че всичко туй е безразборно. [Но] има една нишка, която свързва всички явления в света. Зад всички явления седи нещо разумно. Ако по някой път се оказват известни нещастия в света, туй показва разумното в дадения случай. Две условия има: или разумното не е извършило

никаква погрешка, или че нарочно е предписало тия неща да станат. Свободата, която има човек, която му е дадена, тази свобода на човека не може да се ограничи с никакво условие. И не може да се ограничи тъй, както ние искаме. Човек не може да се поправи механически. И човек с думи не се поправя. Казва Писанието: "Молете се!" С молитва не може да се поправиш. Може да се молиш. Погрешката зависи от самия човек. Ако човек иска, той може да се поправи; ако не иска, всичките думи, това са условия. Туй трябва да залегне в основата.

Може да мислите другояче. Сега аз засягам в широк смисъл. Не е в думите, една морална лекция или едно обикновено проповядване. Това вие вече го знаете. Вие всинца сте религиозни, но нямате достатъчно познания. Всички се молите, но много от вашите молитви остават без последствие. Всички сте учени, но много от вашето знание остава без последствие, нямате резултат. Всички опитвате, но в света резултат нямате. Досега аз не съм срещал щастливи хора в пълния смисъл, доволни.

За да бъде [човек] доволен, той не трябва да има дълго време контакт с хората. Той трябва да живее и да се оттегли. Дълго време ако живее с хората, той не може да бъде щастлив. Веднага той ще се натъкне на техните мисли, ще се натъкне на техните чувства и на техните постъпки. Най-първо, човек мисли. Ти не може да му доказваш, че неговите мисли са криви. В неговия ум неговите мисли са прави. В неговата мисъл неговите чувства са прави, даже и неговите постъпки. Изискват се ред условия, за да дойде той сам в съзнанието, като прегледа своите мисли и чувства, да покаже, че има нещо криво. Но в дадения случай, той ще намери причината вън от себе си. Той ще каже: "Условията са такива, нямам образование, нямам майка, баща, нямам средства." Донякъде е вярно, но туй не е [...] въпрос.

Най-първо, вие сте се събрали и ме слушате. Вашите разбирания зависят от това дали туй, което ще ви говоря, ще бъде полезно, дали ще ви интересува, дали ще ви ползува. Ако ви ползува, ще го

разберете, ако не ви ползува, нищо няма да разберете. Този ред на нещата съществува за напредналите личности, за да се опитат. Той е век на изпитания. Сега вие не трябва да очаквате [...] десетки години, които ще дойдат още, ще бъде една комисия на изпитания. Тези изпитания, които имате, са нищо. Комисията, която ще дойде за бъдеще, ще бъде много по-строга, отколкото сега. Ако някой от вас мисли, че ще бъде щастлив, може да бъде. Единствен щастлив ще бъде този, който ще бъде щастлив в своите нещастия. Сега не ви казвам, че ще бъдете нещастни, не е моето желание, но казвам, че ще дойдете на изпитания; всичко това ще мине през огън, ще се опитате. Ако не дойдат изпитанията, съвременното човечество не може да се подигне. За цялата бяла раса седи такъв един изпит, какъвто досега никога не е имало. Там е казано, в 13-а глава от Марка, че даже тези страдания не са били от създанието [на света] и няма да бъдат. Те са сега близо. През тях ще минете и като минете, след това ще дойде Царството Божие, физически ще се яви на Земята. Сега онези от вас, които са страхливи, не трябва да се качват на аероплани, не трябва да се качват на параходи, не трябва да се качват на железници, никъде не трябва да се качват, да стоят вкъщи. Нито по екскурзии да ходят, нито по планини, по високи места да не ходят, по реки да не се къпят, да не плуват. Навсякъде ги грози една опасност, може да изгубят живота си. А за напредналите души всичко това е в реда на нещата, за тях е създадено. Сега, да се опита едно твърдение, да се държи един изпит е привилегия.

Ние се смеем на Римската империя, че имали гладиатори. Сега нашите гладиатори са по-благородни. Излизат един турчин и един българин на сцената в един културен Париж, има до 15 000 възпитани парижани, гледат, ръкопляскат, те се борят. Един гладиатор, пехливанин българин, против един турчин. Всичките вестници пишат за българина. Аз бих желал всичките българи да са като Дан Колов, да гътнат злото на земята, както той гътна М. Аз го наричам Кольо. До 17-ата минута в борбата онзи му дава гръб на един герой.

Най-после събужда се този българин, казва: “Досега мене никой не ме е търкалял!” В 35-ата минута той добива една последна победа. Онзи го признава [за по-силен].

Та, казвам: Всеки един да хване злото и да го гътне, да каже: “Българин съм, досега никой не ме е гътнал!” А този го хвърля на земята и онзи подскочил. Да не мислите, че злото няма да ви повали на земята? Ще ви повали. Най-после той като го хваща за ръката, завърта го за ръката така, че го повалява на земята. Държи се този М. Не да бъдем като него. И да искате, колцина от вас може да станете такива пехливани? В този живот не може да станете, но всеки от вас може да бъде герой. Няма по-красиво нещо, когато човек съзнава в себе си една сила, че може да се бори с големите противоречия на живота.

Та казвам: Три неща има, които трябва да спазвате: човек трябва да има пълно самообладание на своите мисли, човек трябва да бъде господар на своите мисли; човек трябва да има самообладание на своите чувства; човек трябва да има самообладание на своите постъпки.

Зад всяка мисъл, която прониква в нашето съзнание, седи едно живо същество. Мислите, това са форми на физическите същества. Това е външната страна, физическата страна. Зад всяка ръка, която ви хваща, седи едно живо същество, което може да се ръкува с вас. Зад всяко едно око седи едно същество; зад всяко едно ухо седи едно същество; зад всяка една уста седи едно същество.

Та казвам: По този начин като погледнем на живата природа, както ние я наричаме, ние ще видим, че зад ония неща, които ние считаме за мъртви, седи нещо велико, живо. Ако ние разбираме законите, ние може да си помогнем в известни случаи. Кой е онзи син, който, като се намери в трудно положение, няма да напише едно писмо на баща си, на майка си, на брата си и те няма да се отзоват?

Апостол Павел пише едно писмо за един роб, който избягал и го очаква смъртно наказание. Той [Павел] казва, че той роб се обърнал и

приел новото учение и вече не е роб, но брат и му препоръчва [на господаря му] какво трябва да прави.

Питам сега: Какъв възглед трябва да имаме ние? Сега не само човек да принадлежи на някое учение. Силно е онова, което може да приложите. Ние сме [под закрилата] на Небето, на Невидимия свят или на Бога дотолкоз, доколкото ние вършим Неговата воля. Според степента, в която изпълняваме волята Божия и сме носители на Божията воля, дотолкова ние сме любящи. Доколкото ние сме готови да жертвуваме за Бога, дотолкова се проявяват и нашите условия на Земята. Защото не само бащата може да бъде щастлив, той ще стане семеен, ще бъде щастлива и жена му. Не само бащата и майката, ще бъдат щастливи и техните деца. Не само техните деца, но всички трябва да бъдат щастливи. А всичко това е едно благо, свързано от живи същества, с които регулират известни закони. Ако вие това не спазвате, тогава ред поколения ще вървят по един нещастен път.

Когато този роб избягал при апостол Павел, ето къде е хубавото: Той изведнъж, като се обърнал, [Павел] не му каза, че "си направил добро", но му показа пътя, по който може да се избави от своето робство. Казва му: "Само учението Христово може да те избави от това робство." И дълго време му проповядва, докато у този роб се събуди неговото съзнание. И апостол Павел казва, че е негово чадо: "Сега ти изпращам не твоя роб, но детето, което родих, и да постъпиш с него тъй, както с мене!" Само любовта може да говори на такъв език.

Сега, при съвременното разглеждане, ние сме дошли да считаме, че всичко е извън нас. Всеки един човек в света е фактор за нещастието и щастието на човечеството. Всеки трябва да знае това. Не да се самоосъждаш, но да знаеш, че от тебе [зависи], може би ти си последният човек и ако ти дадеш гласа си, може би тази работа ще тръгне. Щастието на дома, щастието на човека зависи от онази вътрешна хармония, която трябва да [я] има в човека. Ако твоята мисъл и чувства и ако твоите постъпки са в дисхармония, ако в тебе

[са] в дисхармония твоето сърце, твоят ум и воля, нещастията ти никога няма да излязат от дома ти. Ти никога не може да бъдеш щастлив човек, не може да имаш успяване в живота, понеже по този ти ще се демагнетизираш, ще изгубиш твоята сила, която имаш. Умът и сърцето, това са акумулатори, които събират силите, чрез които човек работи на Земята. Ако твоят ум, ако твоето сърце и твоята воля не събират Божията енергия, ти си в опасност, ти си на един параход, който няма въглища, няма огън, няма основните елементи, с които може да водиш капитанството. Може да има някаква идея.

Та, казвам: Туй не е в разрез с вашите вярвания. Вие оставете вашите вярвания на друго място. Ни най-малко вашата вяра няма да ме направи по-добър. Вашата вяра може да ви послужи дотолкоз, ако вие сте добри, и моята добрина може да се прояви чрез вас, да ви помогне. Ако вашата вяра е слаба, тогава любовта ви [не] може да се прояви. Ако вие обичате някого, вие трябва да станете проводник на неговата любов. Всеки човек, който става проводник на любовта на когото и да е, неговата любов действува вече, той е във връзка с Бога.

Сега не мислете, че на вас може да ви заповядвам. Едно царско дете като срещнете, [то] може да ви заповядва на вас. От това дете може да зависи вашият живот: ако вие се обхождате малко непристойно, може да намерите затвора. Ако ние искаме да сме сигурни в света, трябва да бъдем царски синове. Казвате: “Аз съм човек.” Какво нещо е човекът? Човекът, това е мисълта, това е първата степен на Божието проявление. Това е онази любов, която почнала да се организира в света по един разумен начин.

Та, първо, като срещнете един човек, трябва да знаете разумен ли е той. Той трябва да има едно чело отворено и едни очи отворени, които определят умен ли е човек. При това трябва да знаеш един човек какво сърце има. Трябва да видиш какво му е лицето, какъв му е носът, какви са неговите устни. Най-после, за да познаеш неговата воля, мускулите му вземи. Той е човек. Волята [се вижда] чрез мускулите, сърцето - чрез лицето, онази правата мисъл - чрез челото

и очите. И следователно вие може да направите едно движение. Вие някой път си барате ръката през челото. Знаете ли всяко движение как да го направите?

Някой път гледам някой човек, като загази, наместо да си оправи работите, повече ги забърква. Често хората обичат да говорят правилно. Аз харесвам, че адвокатите говорят прецизно, корекция имат, [изказват се] на изящен език. Като дойдат до природата, мислят толкова прецизно, че не знаят какво да кажат. Например, срещнеш един човек, той не може да те търпи. Като го погледнеш, скрие се, наведе си очите надолу, уж го е срам. И ти не трябва да гледаш, но дай на човека. Като го срещнеш, погледни го. Срещнеш кон или мечка, погледни го направо в очите. Ти ще почувстваш. Мечката, като те види, ще си състави едно понятие за тебе; и ти ще си съставиш едно понятие за [нея]. Мечката ще каже: "Ние се различаваме по това, че човешкият ум е малко по-развит от моя." Тя знае, че може да є направиш някакъв капан. Тя ще бърза да се справи с тебе. Даже и най-лошата мечка като я срещнеш, ако знаеш как да постъпиш с нея, ако минеш от лявата или от дясната є страна, ще имаш два различни резултата. Който не вярва, нека направи един опит. Ако прекараш мечката от дясната [си] страна, ще мине, без да те закачи. Ако ти се отделиш от дясната страна, от дясната линия на ръката ти мине, тя нищо няма да ти каже, но ако я оставиш да мине край лявата ти страна, тя ще се разправи с тебе. Който не вярва, нека направи един опит и да дойде и ми каже. Не е въпросът за вярване, този въпрос е на опит.

Мене не ме интересува толкоз какво ще направи мечката. Ако имаш известна мечка, законът го прилага, ако имаш в живота си известна мечка и оставиш тази мечка на лявата си страна, ще имаш лош резултат. Ако [въпросите] ги разглеждаш със сърцето си, ти ще загазиш; ако ги разглеждаш с ума си конкретно, обективно, ще ги разрешиш и ще излезеш на добър път. Тогава, когато мечката минава покрай тебе, ти ще трябва да є дадеш място, да я туриш, защото ако

мине отдясно, аз є давам почитание, аз є давам чин. Нали казва [Писанието, че] Господ турил Христа от дясната [Си] страна. Когато є дадеш почетно място, тя казва: "За пръв път срещам човек, който ми дава такова почитание." Разправи се с него и минава. Това са изводи.

Друг пример, още по-близък. Вие срещате един човек, който има мечи характер - такъв, какъвто е, мечката и той си мязат: не отстъпва са и омразата до девета рода я спазва, защото мечката има един характер непримирим. Като я видиш, всички се пазят от нея като от огън. Всички, които са възпитавали една мечка, пострадали са. Сега няма да се спирам повече. Но който се занимава с едно взривно вещество, той трябва да бъде крайно внимателен. Един американски професор, който правил своите изследвания с взривните вещества в своята лаборатория в един клас със студенти с една много малка част от експлозива, но той бил толкова експлозивен и дошъл да прави опита с една малка част и като видял, че ще стане взрив, казал на всички студенти "Бягайте!" Не се минават 10 секунди, този взрив става и цялата стая отишла. Нещо, което било много малко. Ще кажете, че тази част е малка. Малките неща представят големи взривове. Вие имате една малка микроба, но ако тази микроба се вкара при известни условия [в организма ви], тя може да ви причини грамадни вреди и щети.

Сега, най-новите изследвания показват, че в бъдеще бацилите ще ги турят за полза на човека. Показват, че бацилите като ги турят в някои отровни газове (германците правят тези опити), показват, че газовете изгубват своята отровност - бацилите ги неутрализират. Вие сега ще влезете да защищавате за в бъдеще хората от задушливи газове, та сега вие питате злото в света защо е. За да ви пази от по-голямо зло. Или вас ви се случва едно нещастие в света, че изгубвате своя мир. Може би вие сте един милионер, някой намислил да ви отрови, да ви убие. Случва се, че изгубвате всичкото имане. Пишат вестниците за вас и те казват: "Горкият човек! Няма защо да го

убиваме.” Нещастието е, за да те спасят - туриха ти един бацил в този отровния газ, за да те избавят. Това са обяснения.

Онези нещастия, които днес занимават цялото човечество, занимават религиозните хора, понеже религиозните хора имат много по-голям капитал, отколкото хората в света. Техните капитали са много по-големи. Един религиозен, един духовен човек се вълнува от много малки работи, а светският човек - от много големи работи. Сега главният въпрос при тези противоречия, които съществуват, е кой е начинът, по който ние можем да се освободим от тях. Не да се премахнат, но само да се отстранят. Понятно е това - ако злото в света може да се роди, но да се премахне не може. Лошите условия не могат да се премахнат. Страданието може временно да се отстрани. Има неща, които не могат. Те са една икономия. В природата както съществуват, вие трябва да искате само едно отстранение - да се отстраните от лошите условия, които съществуват в дадения случай.

Та, казвам: Без да си в неговите времена, почва да проповядва учението какво влияние оказва мощната човешка мисъл. Мисълта направлява разумно, а не безразборно. Мнозина постоянно се смущават, но ако мисълта разумно направлява, тя ще има своите резултати. Ако ти отправиш една хубава мисъл в света, ти можеш да бъдеш най-бездарният човек, но ако знаеш как да отправиш мисълта... В едно американско пристанище, в един от големите градове, един американец имал един познат човек, казва: “Който вярва, какво може да му направя.” Излиза на пристанището, гледа, всичките пътници ги приемат, отиват с автомобилите, а един остава сам, горкият, няма накъде да отиде. По едно време той се провикнал и казал: “Няма ли някой брат на Исуса Христа?” Явява се един, хваща го, целува го, завежда го дома си.

Съвременните християни си имат известни черти, които ги отличават. Евреинът, където и да го срещнеш, ще видиш, че той има една отличителна черта. Китаецът, където и да го видиш, той си има една типична черта, която го отличава. Негърът, и той има една

отличителна черта, която отличава негъра. Онези, които повече наблюдават - има учени хора в Америка, които се занимават, те са отишли толкова далече, че като срещнат хората, даже познават кой от коя секта е: методист, конгресист или лютеран. Те казват, че всичките тези хора имат особени знаци. Един инженер, като го срещнеш, и той се отличава с известни черти. Като срещнете един пехливанин, и той се отличава с известни черти, казвате: "Този е пехливанин, борец."

Няма в света нищо покрито-закрито. Мисълта винаги оставя своите типични черти. Честността оставя типични черти, съвестта оставя типични черти, милосърдието оставя типични черти, любовта оставя типични черти, знанието има свои типични черти, силата има свои типични черти, благородната сила има свои типични черти. Всичко това е цял един оттенък и по това тези физиогномисти изучават тези черти. Тези черти са начертани, вървят по известни пътища и според пътя могат да се определят по какъв път вървят известни добродетели, дали има голямо съпротивление или има малко съпротивление.

Не само това, но на човека са турени типичните черти. Дали някой е роден в един щастлив момент, дали някой е роден в богати или бедни условия, дали майка му е била болна или здрава, дали баща му е бил болен или здрав - всичко това си има своите типични черти. Онзи човек, който е роден при много хубави, отлични условия, на човека кожата му има особена структура, особен цвят. Например здравият човек има свой цвят; умният човек има свой цвят; който е докачлив, честолюбивият, и той си има особен цвят. После, има болезнени състояния - има типични черти.

Това са временни прояви на душите, които се отразяват. Има типични черти, които се предават от поколение на поколение. Има типични черти, които се предават във веждите, има типични черти, които се предават в брадата, има типични черти, които се предават в мустаците, има типични черти, които се предават в ушите, има типични черти, които се предават в очите, има типични черти, които

се предават в скулите. Запример, онези народи, които вървят по пътя на старите римляни, в тях брадата е широка; а онези гръцките са дали един тип с едно възшироко чело, но тясно, не високо. Гърците имат правилен нос и челото у тях не е тъй съразмерно. У тях повече е развита паметта или изкуството за хубавото и красивото.

Някои мислят, че гърците са отишли много далеч във философията. Тази философия, която те имат, те са я заимствували от римляните. Гърците са предали красотата, туй е тяхната философия. Тази философия съществувала преди много време в Египет, в Индия. Много идеи дали във философията на Египет, отколкото на Платона и Сократа. Питагор е дал своята философия в Египет. Но когато Питагор е бил в Египет, египтяните са имали крайно недоверие в гърците. Единственият, когото те са приели в тяхната школа и са го посветили в техните тайни, това е бил Питагор. Двадесет години той е трябвало да седи пред вратите на жреците, за да му открият малко от тяхното знание, което проповядвали. Най-после той сам пострадал от любовни работи. Един от учениците съсипаха му школата.

Та, казвам сега: Страданието на миналото, като изучаваме онези закони, които регулират света, не сме ние единствените хора, които живеем. Някой път е опасно да се говори за свят извън, но сегашните хора почват. Има друга една раса, в пространството, която слиза на Земята, по цялото небесно пространство царува. Тази раса има две отклонения: едни от тях се занимават със сгъстяването на материята, а други - с разредяването на материята. Едните се занимават с култивирането на доброто, а другите се занимават с култивирането на злото.

И виждаме, че онзи химик, който цял ден се занимава в своята лаборатория, да открие един газ, прави своите изследвания. Своите изследвания той ще предаде, за да подобри живота си. Милиони хора може да умрат, безразлично е за него. Той казва: “Аз ще живея един щастлив живот.” Но повечето от съвременното човечество по този

хлъзгав [път] вървят не от зла воля, но от неразбиране. Те мислят, че по този начин може да подобрят своя живот.

По този начин животът не може да се уреди. Затова има един закон, който всички хора трябва да спазват. В човека има едно чувство, аз го наричам то е барометър, то е пътеводител, една справочна книга. Всеки един от вас има едно такова чувство. Никога не се отдалечавайте от съветите на туй ваше чувство, което ви говори в душата ви. Не зная как може да го наречете. Някои го наричат ангел-хранител, пътеводител, учител. Това чувство е Разумното в човека. Ако го слушате, можете много лесно да минете през живота си. Имайте предвид, че природата доверява своите тайни само на честните натури. Трябва да бъдете в природата крайно честни - не спрямо хората, но крайно честни спрямо себе си. Не трябва да допускате в себе си абсолютно никаква погрешка. Може да направите една погрешка, но съзнанието ви да бъде всякога будно. Да няма погрешка в съзнанието ви, която да не знаете - тогава вашето съзнание е будно. Щом направите една погрешка, която не сте забелязали, вие не сте честни, вие тогава ще кажете една лъжа. А туй значи трябва да бъдете крайно честни.

Аз вземам думата "честен". Тя има двояко значение. Честност има в живота и може да живеете [честно]. Но аз вземам първата степен на честността в човека, в който влиза умът като един фактор. В ума влизат няколко категории. Умът се отличава. Този ум, за който аз говоря, в ума влиза качеството на съвестта. Съвестта е качество на ума. Любов към Бога - и туй е качество на ума. Милосърдието, и то е качество на ума, трето качество на ума. Вярата и надеждата, това са други едни качества, те не са качества на ума, чувства са те. След това, умът има способности: разсъдителност, сравнението, паметта на човека. Това е висшият ум. И като дойдем до природата, умът има други качества.

Та, като говоря за ума, аз разбирам онази възвишената съвест, която е в будното съзнание у човека. То не допуща никаква погрешка,

то трябва да поправи тази погрешка. Тази погрешка да поправиш колко струва? Не е най-мъчната работа. Казал си някаква обидна дума някому, извини се. [Някой английски адвокат] защитава едно дело и наместо да каже "лоуер", казва "лайер"*. Едното значи "законник", а другото значи "лъжец". Ако не се извиниш, ще видиш, че след време думата "лайер" цял един огън ще запали. Той ще ти каже каква е тази дума.

Та казвам: В природата ние трябва да употребим един език отличен. Тя не допуща никаква отрицателна мисъл. Тя ги допуща, но в нейното съзнание никога не може да бъде изпратена една отрицателна лоша мисъл за когото и да е и ни държи отговорни. Хиляди години може да седят в нейните книги записани, и 100 000 [години] и все ще дойде един от нейните представители. Някои се плашат от законите на наследствеността. Но този закон е едно благословение, защото, по този закон, една погрешка може до четвъртия род да се предава, а една добра мисъл - до тисяща** родове. Следователно доброто е [по-трайно]. Ако в това време не правиш друго престъпление, хиляди години ще се ползуваш от доброто. Ако направиш една погрешка и не я поправиш, от 4 до 9 поколения съдбата ти ще те преследва.

Разбирайте сега закона, дето Евангелието казва: "Примирете се с Бога!" Хората не знаят. Кой е онзи ред и порядък, по който трябва да знаят да живеят според разумните закони на природата. Така че, който съблюдава с любовта... Ако искаш да прогресираш, ако искаш да се повдигнеш, ако искаш да добиеш благословението на природата, не само веднъж ще дойдеш на Земята. Може би много пъти тя ще те кредитира. За бъдеще пак ще се намериш в нейните владения. Какво трябва да правиш сега? Някой казва: "Няма кой да те види, направи го. Всичко е празно, всичко ще се свърши." Да, всичко ще се свърши, но човек ще изгуби своята свобода.

Та, казвам сега: На апостол Павел какво му даде подтик да пише? Понеже апостол Павел едно време и той беше роб, и той

съизволяваше с избиването на християните. Срещна го Христос и той тръгна подир Христа и Той го спаси. Той казва: "На моите очи имаше люспи, които трябваше да паднат." Тези люспи, това е кривият начин на мислене. Ако съвременните християни разбират, туй, което очаква човечеството, може да се предотврати. Ако християните разбират дълбокия смисъл, ако биха концентрирали умовете си, те биха изменили умовете на цялата Земя. Господ казва: "Обърнете се към Мене, всичко това Аз ще забравя и ще го хвърля зад гърба Си и няма да го помена."

А пък главното е: всички хора искат да бъдат здрави. Здравето зависи от ума на човека; щастието зависи от сърцето на човека, а пък външният, материалният успех на човека зависи от човешката воля. Определени са тези неща. И не мислете, че за да бъдете вие щастливи, да ви върви в света, зад вас трябва да има един, който да ви кредитира - зад вас трябва да има 1000 поколения, които да ви кредитират, деди и баби, и тогава да бъдете щастливи. Ако нямате 1000 поколения зад вас, какво щастие може да очаквате?

Казвате: "Христос може да ни избави." На какво основание Христос ще ви избави? Казвате: "Господ ще ни избави!" Какво сте направили заради* Господа? Чудни сте вие! Някои от вас опитвали ли сте вашата сила? Човек всеки ден трябва да опитва силата си. Човек всеки ден трябва да опитва волята си. Човек всеки ден трябва да опитва сърцето си. Вашето сърце е опитано в много неща, но все в малките проявления. Но в същественото тепърва има да се опитва вашето сърце. Ще дойде последна вашата възлюблена най-първо с черното лице - смъртта. Тя ще се покаже и ще те хване за гушата, ще те стисне, ще мачка сърцето ти - постепенно да отпада, да отпада и най-после ще предадеш духа на Бога. Питам: Къде ще те заведе този странник? Ще те държи при себе си и роб ще му бъдеш. Ако ти се плашиш от някой човек, ти си роб на него. Ако мразиш някого, ти си пак негов роб. Ако го обичаш, пак си роб на него. Три вида робство има: ако те е страх от него, роб ще му бъдеш; ако го мразиш, роб ще

му бъдеш; ако го любиш, роб ще му бъдеш. Питам те тогава, де е свободата?

Тъй, както ние разглеждаме, в какво седи робството в света? Роб, не се подчинявам на хората, аз сам се заробвам. В мене има едно желание да пия - аз отивам в кръчмата, всичката си свобода давам. Аз имам едно чувство: обичам да пипам пари - тук мина, там мина, взема. Страшно робство е вътре! Следователно, за да се освободим... Тебе те е страх от някого. Защо е страхът в тебе? Омразата е в тебе или любовта е в тебе.

Апостол Павел казва: "Може да стана роб Христов." Кое е по-хубаво: да бъдеш господар или роб? Аз бих предпочел да бъда роб, отколкото да бъда господар, в дадения случай. Един господар ще избие стотина души хора, един роб, че не съм изпълнил волята на господаря, никому зло не съм направил. Само някой път за самозащита, но той е покорно същество. Тогава ние се осмеляваме да убием един човек и после казваме: "Юнак е!" Но в моите очи той е голям страхливец. Също и онзи, който се самоубива. Който убива сам себе си или който убива другите, е едно и също нещо. Човек, който дава живот на другите и който дава живот на себе си, той е свободен човек. Давайте свобода на хората.

Христос казва: Сега тъй коренно трябва да се измените за вас, за самите вас. Вие не може да проявите това учение, докато не осветлите неговите закони, да видите доколко е вярно то, доколко има резултати. И тогава, ако вие така се освободите, вие ще бъдете щастливи и няма да знаете какво нещо е страдание. Всякога всички страдания ще престанат. Един човек, даже когато умира, може да го турим в магнетичен сън и ще престане смъртта му, може да му задържим живота. Но като го събудим в живота, болестта пак започва. Един човек може да го приспим, в спящо състояние и да стане добър, не тъй постоянно, но като се събуди, пак ще бъде лош. Той трябва само да каже: "Мога ли да направя добро или не?" Онзи, който прави

избор в дадения случай, той е силен човек, той е добрият човек. Този опит може да бъде сполучлив в дадения случай.

Сега, виждаме, апостол Павел обръща един роб; не беше един свободен човек, в окови беше, в своите окови. Някой път ние се оплакваме. Апостол Павел имаше много ограничителни условия на Римската империя. Две години проповядва той. Туй значи какво може да направи един ум, който е просветен. Той казва: "Всичко считам за измет, освен да позная Господа Исуса Христа."

Казвам: Ние сме хората, които очакваме. Ние, всички хора, очакваме красивото (?). Ние много вярваме в лотарийни билети. Седим и чакаме да се тегли лотарийният билет и казваме: "Дали ще излезе щастливият билет?" И като не излезе, казваме: "До пъти!" В този живот очакваме щастливия билет и като не дойде, казваме: "В този живот не, но в следния живот." Това е общата струя, която ние забелязваме. Всички са подложени на туй вътрешно изправяне. Добрите условия ще дойдат в света, тях ги има. Защото Бог, Който е създал света, приготвил е нещо хубаво за хората, което вие не сте сънували. Туй, което сега имате, един ден то ще бъде хиляди пъти по-добро, отколкото сега си въобразявате.

Вие искате да станете писатели, художници - какво може да нарисувате? Вие може да бъдете един музикант, да свирите много добре. Вие нали сте чели онова предание за Орфей; като е свирел, всички играели: и дървета, и камъни, и животни, и хора, всички се спирали там. Каква е силата на музиката? Че, онзи, който музикално мисли, който право мисли, грамадна сила има мисълта [му]. Ако някой човек вземе един музикален тон и го тананика в себе си, онази мечка в гората може да я спре. Тя ще се спре само като те види и ще почне да се върти. Сега от вас колцина бихте могли да направите този опит? Но кое ще правиш? Първо ще почнеш от малките предмети, да видите силата си. Ти слуга си при лош господар, тананикаш. Има си известни формули. Ти отиваш, имаш да даваш някому, той е скържав* човек. Ще пееш, ще се усмихнеш, ще пееш и той ще каже:

“Ами че туй е унижение!” Един ученик отива при учителя си и му пее малко. Учителят ще го погледне. А сега хората като не пеят, става това, което ние не очакваме.

Ние казваме: “Човек трябва да има строга мисъл, трябва да има логическа мисъл.” Какво е логическата мисъл? Аз бих предпочел опитността пред логиката. Едно чувство, което аз съм опитал, не го зная как става, но колкото пъти съм опитал, тъй е. Аз съм опитвал нещо. Много пъти съм бил някъде, но времето е облачно и казвам: “Много хубаво ще бъде времето, да ме почака!” И облакът се измени. Зададе се буря, казвам: “Да ще да престане бурята!” Казвам си: “Чудна работа!” Отбия се някъде, гледам, един с файтон. Казвам си: “Този файтонджия да ще да ме вземе!” Минава човекът и казва: “Заповядай, качи се!” Гладен съм някъде, минавам покрай някаква гостилница. Казвам: “Този гостилничар да ще да ме покани!” Току излезе и казва: “Заповядай!” Каквото помисля, все става. Не зная как става; помисля го и то стане. Седя и се чудя, казвам: “Колко малко направих.” Аз не го зная как става. Казвам си: “Само става, да не вярваш!” Чудно нещо, едно съвпадение не беше, два пъти, три пъти става туй нещо. Помисля го и то стане.

Онзи, Който ни обича, Онзи, Който ни люби, е много внимателен към нашите желания. Когато Го обичаме, Той е много внимателен, че каквото поискаме, става. Писанието казва, че преди да сме поискали, Бог ще направи туй за нас, което е необходимо. Дойде ти на ум да станеш музикант и ставаш музикант; да станеш художник - и ставаш художник. Едва си помислиш нещо и става. Оттам насетне добрините вървят. Как ще дойдат? Казваш: “Навреме си употребил.” Той се смее, казва: “И аз не зная как става; как го погоди, не зная. Ти не искаш да си кажеш изкуството.” Да, туй е дарбата. Помислиш някой път само една мисъл и работите станат. Щом приемеш тази дарба. Този човек, когото си го поканил, ще му покажеш внимание. Той показва добрините си към тебе и ти ще покажеш своите добрини, ще му се отплатиш. Ти ще отвориш сърцето си спрямо него. Добрите хора

трябва да отворят сърцата си, да бъдат абсолютно [искрени], не да бъдат [искрени] отвън, но в душата си да бъдат искрени. Вътре ти да чувствуваш, че си много искрен спрямо него и да си благодарен за малката услуга.

Та, казвам сега: На всички ви трябва едно чувство на благодарност към онова, което природата ви е дала. Вижте хубавото, което сега имате във вас. При мене са идвали много хора, които се оплакват. Като ги погледна, казвам [си]: Какви богатства са скрити, наследствени и дарби! Нищо не му казвам, казвам само: "Много си богат!" - "Как богат? Аз с треска се чеша!" И по този начин може да се каже на хората какво може да стане човека. Всеки един носи известни заложби. Пожелайте само да бъдете туй, което е вложено, кажете: "Да стане нещо от мене!" Тъй си кажи само. Не казвай: "Кой ли знае!" Кажи, то ще стане; не се изисква сега много.

Та, казвам сега: Това е онзи велик метод, онзи велик закон в света, който регулира [всичко]. Всички разумни същества взимат участие и ни водят до своето развитие. Тези същества се радват, когато ние успяваме и се подигаме в света, като че е тяхно подигане. В тях няма никаква завист, както в обикновените хора. Те се радват, когато някой е даровит. Преди 5-6 месеца, там някъде, пътува един виден цигулар и слуша да се свири на цигулка. Свири едно малко момиче. Той харесва тона както свири и дава всичкото [си] съдействие. Казва: "Този талант не бива да остане така!" Един Крайслер се интересува. Не че ще го засегне, но да даде още един цигулар в света.

Та, все-таки ще дойде един Крайслер, ще мине със своя автомобил. И от този ден цялата ваша съдба ще се измени. Христос днес може да ви срещне в лицето на един Крайслер, Христос може да ви срещне в лицето на един милионер, Христос може да ви срещне в лицето на един професор, Христос може да ви срещне в лицето на един господар, Христос може да ви срещне в лицето на един свещеник, Христос може да ви срещне в лицето на един проповедник,

Христос може да ви срещне в лицето на един обикновен учител, Христос може да ви срещне в лицето на един орач, навсякъде. Но навсякъде като Го срещнете, при всичките условия Той ще ви даде нещо, което никой не може да ви даде. Не мислете, че онзи е орач. Аз съм срещал много орачи в природата - като го погледна, той се усмихне малко. Казвам: "Как сте?" Той се усмихне малко, замине, но обхода има към воловете. Като му гледам челото, веждите, казвам: "Той е от скритите." Той оре, весел, интересува се, интересува се. Ще ме изпрати един-два километра и ще каже: "Заповядайте пак!"

Сега временно ще поживеем между тях. Вие се благодарете, че такива хора навсякъде ги има: и в градовете, и в селата ги има. Това са ангели. Те са хора, с които се предава любовта, те са хора, с които се предава знанието, с които се предава истината. Те са върхове на човечеството. Навсякъде ги има, гледайте да ги срещнете навсякъде.

Съвременните хора се обезверяват. Казвате: "Лоши са хората. Държавата е лоша." Много добра е държавата. Във вашата държава лошо има в стремежите, лоши условия има и материални интереси. Човек, който е лош, той ще лъже, казва: "Мразя те." Като те срещне друг, казва: "Ти си добър човек." Срещне някой, който лъже, казва: "Слушай, с мене няма да си играеш, няма да заповядваш, ще ме оставиш." Ако аз обичам, той е лош човек, никой не обича да му заповядва, оставям [го] на свобода, оставям го, нека извърши това, което знае, това, което казва неговото верую.

Отива един селянин при един княз, който го поканил на трапезата. Селянинът взема по български, без вилушка*. Князът започва като него. Умен е този княз. Той не му казва: "Вземи вилушката, нали знаеш какви етикеции съществуват!", но той веднага оставя вилушката.

Че, по-хубава вилушка от тези пръсти има ли? От този пръст излиза такава енергия, както и от среброто не може да излезе, както и от златото не може да излезе. От този пръст излизат такива работи, каквито и от светлината не може да излязат. В този пръст каквото са

вложили... Ако кажете: "Ще бъде тъй." - "Нищо няма да бъде." Ще кажете: "Бъдете добри." - "Няма да бъде нищо." Позасмее се, пък забрави това. И няма да се мине половин час или един час и ще стане туй. Туй не е суеверие, няма да видиш как ще стане. Че, туй [е] радио. Хвани десния си пръст, поглади го малко. Ако не знаеш да говориш, само като погладиш пръста си заради** Господа, ще кажеш: "Ще ме извиниш, много пъти не те слушам", но и горе най-висшите същества знаят, че ти си направил едно добро. Сега, вън от това, ти не знаеш как да направиш доброто. Ако знаеш как да помилваш своя пръст, ти ще знаеш и да помилваш хората. Ако знаеш как да помилваш този пръст, ще знаеш да помилваш и другите. Като помилваш този пръст, ще дойде една хубава мисъл. Като направиш добро на другите хора, ще бъде същото.

Сега, върху тази философия като ви говоря, може да ви кажа в 10-15 секунди. Сега няма какво да ви говоря философия, при мене няма какво да ви разправям. Ще ви кажа така: За една седмица [ще приложите] едно правило и ще имате резултати. Ще ви пратя в една гостилница да се наядете - защо ще ви разправям каква е храната, какъв е гостилничарят, отгде пристигнало маслото, каква е кухнята. Като ви пратя при него, ще кажете: "Отличен гостилничар!" Въпросът сега е да се ползувате от тези блага, които са в природата, и да се ползуваме от този живот, който сега живеем. Какъв ще бъде животът за бъдеще, то е друг въпрос. Но при сегашния живот, при тези условия как може да стане? Живеем при тези трудни времена, туй е временно сега. Болният трябва да знае как да живее и здравият трябва да знае как да живее.

Та, казвам: Всеки от вас трябва да постъпва тъй, както Павел. Като дойде този роб при него, го освободи и после го прати при господаря му и му написа едно хубаво писмо. Това е онова Божествено дело, с което човек може да си създаде един характер в света; не да го създаде, той има характер, но да го прояви. Защото

човек е едно творение на Бога, следователно туй творение трябва да съответствува на онези идеи, които са вложени.

Тази книга носи своята цена по онова, което е написано в нея. Ако тя няма туй написаното, не е ценна. Тя е ценна по единствената причина, че са [я] писали разумни хора. Природата е ценна в този смисъл, че в нея живеят най-разумни същества, които някога вие сте срещали, най-разумните същества, които вие може да си представите, най-добрите, най-разумните и най-любещите. И всички те живеят в природата, в един красив свят. И при това сте нещастни. Аз ви запитвам друг въпрос: Защо онази дъщеря, като дойде време, не е доволна от вече баща си и майка си? До 5, 10, 15, 20 години е доволна, после почва да се сърди, казва: "Дотегна ми вече тук да живея, искам да изляза!" Защо е тя недоволна от баща си и майка си? Вие сами си отговорете. Това е същото, което прави младата мома да е недоволна, което прави слугата да е недоволен, което прави бащата недоволен, което прави майката да е недоволна, това е, което прави и нас недоволни.

Ние всички сме недоволни, липсва ни нещо. Кое ни липсва? Когато дойде онзи богатият при Христа Той му каза: "Едно ти не достига още. Много си богат, голямо богатство имаш на гърба си, иди раздай го и ела при Мене, с Мене да ходиш, ще ходиш заедно с Мене да проповядваме и Аз ще ти покажа по кой начин." Този богатият не намери това за разумно. Бъдещето е неопределено. Туй е, което природата казва: "Възложи всичко на мене, ела и ходи с мене." Значи: [в] пътя, по който аз вървя, ти ще познаеш всичките правила, които са необходими за живота.

Сега да оставя у вас една светла мисъл. Забравете всичко, което съм ви казал досега. Защото, според мене, каквото човек е научил в сегашния си живот... Стане богат, погледнат го отгоре, затъне, че не може да чете. На всички богати хора книгите са оцапани, че не могат да четат. Като осиромашеят, книгите пак се очистят и могат да четат.

Казвам: Възможно е някой път прах да падне отгоре. В живота има високи върхове, които прах не може да ги затули.

Сега знаете ли какво ще ви кажа?

Любовта е плод на Духа. Посейте Любовта в земята, за да опитате Живота.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

12-а неделна беседа, държана от Учителя на 17.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев. (Само по стенограми на Паша)

О, ДА МИ БЕШЕ КАТО БРАТ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Има една книга в Библията, за която има спор между учените богословци дали е канонизирана или не. Тя [е] книгата “Песен на песните”. И колкото религиозни хора [са] я чели, казват: “Не мяза това нещо религиозно да е, както е писано.” Някой чел до половината и оставил. Казва: “Не е за четене тази книга, тя е за много напреднали. Те имат право да я четат.” Аз ще чета последната глава. Ако се интересувате, четете я цялата.

“Духът Божи”

(Учителят прочете 8-а глава).

Във всяко начинание има една съществена идея. Една основна съществена точка, от която се излиза; един съществен път, в който един човек в дадения случай трябва да върви. Животът трябва да се разгледа в широк смисъл. По някой път младите не разбират старите. Друг път старите не разбират младите и възрастните. И възрастните не разбират нито младите, нито старите. В живота, изобщо, хората не се разбират, отчасти се разбират. Само майката разбира нуждите на своето дете. Някоя млада мома или философ може да се смее на някое младо момиче, което се занимава със своите кукли. Или едно дете, което се занимава с конче. Гледа отвисоко и се смее. То с кукли трябва да се занимава и с конче да се занимава, но един ден, като поумнее и стане като нас, няма да се занимава.

Питам: Кое е съществено в куклата? Коя е съществената черта на мълчанието? Казваме: “Ще бъдеш мълчалив.” Кое е съществено на коня? Като кукла да бъде неподвижно. А кое е съществено на куклата? Малкото момиче трябва да учи мълчание. Пита тази кукла

отде и как са я купили, тя мълчи, нищо не казва. Пита майка си: “Защо не расте?” Не расте. Много съобразителна, много умна е тази кукла. Казва: “Условията на живота са много лоши. Ако река да израсна, нямаш достатъчно средства да ми направиш дрехи и реших да остана в същата форма. И каквито дрехи туриш, не правя въпрос.” Нали е умна тази кукла? Вие казвате, че куклата на детето е глупава.

Вие държите в ръката си едно перо - може да е желязно, може да е златно, може да е сребърно, но с туй перо... В дадения случай туй перо може да бъде глупаво, а може да бъде и умно перо. Ако с това перо напишете една хубава книга, която да ползува света, това перо е много умно. Но ако напишете една глупава книга, дигнете един скандал, пукнете главата на този, на онзи, туй перо е много глупаво. Перото става един посредник на вашите идеи. Ако ти не беше написал тия писма... Перото е станало посредник на вашата идея. Ако ти не беше написал тия писма, нямаше да стане нищо.

Ние теглим аналогия. Майката се занимава с едно дете. Първоначално детето не е умно, няма никаква идея. Чудното е, че някой път бащата, който обича детето, като го види, казва: “Много му светят очите. Гений е това дете, много добре той разбира.” Аз разбирам куклите. Казвам: Музикална е тази кукла. Той казва: “Философ е.” Питам: Кой седи зад куклата? Някой умен човек. Тази кукла не е направена от някой човек простак, направена е от човек, който има съображение, който разбира характера на малкото дете и следователно то е направило куклата такава, каквито са нравите є. Куклата е един идеал на някой умен човек. Който направил куклата [...] забавлява. “Счупи се куклата”- казва детето. Една кукла, втора, трета, четвърта. Идеята, която умният човек имал.

Казвам: По същия начин в психическия свят, в който живеем, формите така се рушат, както съвременните кукли. Виждате една добродетел, след време изчезне. Къде е заминала? Не си е оставила адреса. Къде замина? Пресели се, отиде. Никакъв адрес не е оставил.

Той беше много набожен човек, много верующ. Казваме, че не е писал, не се е обадил. Откакто е заминал, мълчи, мълчи като куклата.

Ако не сте съгласни с мене, бих желал да прочета писмата от вашите заминали. Бих желал да ги прочета, ако туй не е вярно. Да донесете някои от писмата. На някой, който е заминал от вашите близки, да са ви писали. Някои спиритисти поддържат, че има писма от оня свят. Трябва да се докаже, трябва да се докаже някой път. Доказват и заминалият пише тъй, както е писал приживе. Така пише. По същия начин граматическото правописание употребява и погрешките, които тук е правил, на Земята, и в оня свят пак същите погрешки прави: запетая, точка, две точки, точка и запетая, удивителна, въпросителна - както турял тук, така и в онзи свят. Казва: "Той е същият, какъвто беше тук; такъв е и там."

Вие ще кажете тогава: "По какво се отличава духовният свят?" Този, който прави погрешки в оня свят, казва: "Едва сега познах човека. Едва сега разбрах погрешките си, че точките не туря[м] на място. Сега разбрах защо [съм] ги правил по този начин." Във всяко писмо ще намериш малък коментар защо запетаята не била на място, защо двете точки не били на място, защо накрая изядат някои букви. Някои хора имат много голямо желание - изядат "о"-то. Някои обичат да изядат "ер-голяма". И веднага казвам: Направи извод. Много познати казват: "Всякога го оставя недописан "ер-голяма." Като дойде до "ер-голяма", оставя [го] недописан. Трябва да го препише, пък не го туря. Казвам: И без него може.

Това са отвлечени идеи, това са форми на живота. Ако изучавате еврейския език, има 22 съгласни букви. Седи цяла една философия, която наричат кабала на буквите. В тях гласните букви не вземат участие, писаното го тълкуват по три начина. Чрез буквите - като ги вземат, имат едно обикновено тълкуване за обикновените хора, после - средно тълкуване и после - философско тълкуване. Дълбок смисъл има. Но те са толкоз отвлечени работи. Както формулите на съвременните математици или на съвременната висша геометрия.

Някои форми са толкоз сложни в геометрията. Казват, че една права линия образувала криви равнини. Или казват, че една точка образува права линия и че линията образува крива равнина. Какво ще разберете вие, че точката определя линията и какво ще разберете, че линията определя равнината? Че, една площ, това е условие, при което един живот може да се развие.

Що е правата линия? В дадения случай това са границите, до които се простират тия възможности. Тя е двигателната сила. Като дойдем да проучаваме геометрията, точката е двигателната сила. Правата линия, това са границите, до които може да се развива една сила. Що е равнината? Това са условията, при които един човек може да живее. Като дойдем до третото измерение, един куб вече трябва да обхваща една по-висока проява на човешкия живот. За да излезе третото измерение.

Съвременните хора не живеят още в квадрата, но във второто измерение. Ти не можеш да разрешиш известни мъчнотии - ти се намираш в един квадрат. За да излезеш от един квадрат, за да излезеш от трудностите на квадрата, ти трябва да разбираш посоката на квадрата, откъдето квадратът черпи своята сила. То е граница на друг, по-висок свят. Или другояче казано: Първичният живот, който ние познаваме, започва да се проявява от плоскостта, после минава в третото измерение, дето ние живеем - изменение на формите.

Та, щастието на човека, ония щастливи, нещастни минути в живота, когато ние надзърнем в красивия свят... За мене радостта е цял един свят, уреден свят. Той произвежда радост. Щом се намериш между хора, които са всички безгрижни, умни, да те посрещнат добре и на всичко онова, за което имат копнеж в човешките души, пък, те дадат отзвук и в музика, и в архитектура, и в наука, и във философия, навсякъде, ти се чувствуваш радостен, разбран. Те влизат в положението ти. А щом се намираш между хора подобни, както съвременните животни се намират...

Че, какво представляват животните за нас? Те имат съвсем друго понятие за живота. Много животни имат голямо мнение за себе си. В тях има голямо честолюбие, гордост, мисли си нещо. Човек го хване, погледне го, хване някой лъв, или тигър, или боа, затвори го, излага го, и той седи. Тия животни не могат да си представят своята ужасна съдба, в която те се намират. Какво показва това? Хората не разбират живота на животните.

Или другояче казано: Ние не разбираме условията. Ние считаме, сегашните хора - и вярващи, и невярващи, мислят, че живеят в един случаен свят. Казват: "Каквото ние наредим." Единственото нещо, което човек може да нареди, то е само когато яде. Каквото ядеш, това ще наредиш. Повече от това не може да наредиш. Единствената работа - човек може да си вземе хляб, да си купи, може да си купи една книга, да я прочете. Но да напише книга като нея, то е въпрос. По някой път той казва, че е творец, създал е някаква философия в света. Чудна работа.

Когато имаме едно радио, слушам какво се говори по света. То може да заблуждава хората и да каже: "Всичко това аз го правя." Но то е само един инструмент. Ти пишеш една книга, ти си едно радио, което проявява идеите на един свят извън тебе. Ти предаваш идеите и казваш, че си автор, така си измислил, но си наредил работите. И казват: "Много учен човек е." Послушал е по радиото. Следователно той описва една реалност. И тази реалност е вярна дотолкоз, доколкото я описва, доколкото слуша правилно.

Следователно, когато ние схващаме криво работите, отде се ражда завистта в света? Завистта и ревността, това е криво схващане на живота. Ако има две картини: една, която е по-вярна... Двамата художници рисували един и същи човек. Единият го нарисувал по-правилно, с отличителните му черти. Защото, за да нарисуваш физиономически един образ, най-първо трябва да се направи образът и този образ да е жив. Второто положение, че в този образ да има едно благородно чувство, черти на благородство. И после - че този

човек е крайно интелигентен, справедлив, честен, добър и внимателен. Най-малко 12 качества в образа трябва да му се турят. Да се нарисуват очите, носът, това не е художество. Има обикновени черти, които характеризират човека. Може да [го] нарисува с много тесен нос. Казват: “Носът му е дълъг, но тесен.” Това не е художество.

Тесният нос не е добро качество за човека. Късият нос, широчината и дължината вървят заедно. Ако носът е толкова тесен, мяза на права линия, то е само проекция на живота. Ако е широк, представлява едно поле, в което може да се работи. Следователно дължината показва границите, до които той може да достигне; широчината показва възможностите, от които е излязъл. Един човек с дълъг и тесен нос може да има много идеи, но не може да ги реализира. Той ще остави тази идея нереализирана. И обратното може да е. Може да е широк носът му и ако не е дълъг колкото трябва, той ще бъде разхвърлен.

Казвам: В природата съществува съотношение на дължината с широчината. Когато дойдем до живота, високите хора по какво се отличават? Високите хора се отличават с идеи. Турците имат поговорка за високите хора. За високите хора те казват: “Дълга ос; които са високи, само шум дигат.” Идеалистите са като високите борове. А пък за късите хора турците казват: “Късите хора са беля на Бога.” Те са верни отчасти. Когато има една несъобразност в дължината и широчината на тялото, туй показва, че човешкият ум и човешкият дух са се намесили и са осакатили първоначалния Божествен проект. Човек се е самоосакатил.

Има начин, по който човек може да се изправи. Съвременната статистика показва, че идеите са, при които човек може да расте. Те са чувствата, които подтикват човека. Статистиката показва, че в Англия, откак жените са започнали да работят за своите права, с два сантиметра са израснали. Жените [са] станали по-високи. Следователно, ако ти търсиш своите права, правото в света, ти ще израснеш на височина. Ако търсиш правото на своите чувства, ти ще

израснеш на широчина. Ако търсиш своите физически права на Земята, ще израснеш тогава на дебелина.

Ако дебелината няма организиране, тя е неустойчива материя, от която се раждат всичките болести. Ако широчината е по-голяма, само бентове ще се вдигат навсякъде, нищо няма да стане. Всичко ще помете. Ако тези граници са толкова големи, че ограниченията, които съществуват, няма с какво да ги запазиш, няма с какво да ги използуваш, ще изхабиш всичкия живот напразно.

Казва[м] сега: Както сега животът се развива, всичко, каквото съществува досега, е полезно за всички; но в дадения случай полезно за човека е само онова, от което ти може да се ползуваш и в трите свята. Може да се ползуваш от своя ум, може да се ползуваш от своето сърце и може да се ползуваш от своята воля. Туй, което в дадения случай укрепя волята, туй, което в дадения случай укрепва сърцето и туй, което укрепя ума, то е по-лесно за тебе. Не презирай нищо от онова, което ти се дава в природата. Вземете туй голямото противоречие, болестите, които идат. Някои хора от детство до стара възраст постоянно болести ги посещават, бял ден не виждат. Оказало се е, че хора, които от ранна възраст боледуват, организмът им е много по-гъвкав, издържа повече, отколкото хора, които не са боледували. Следователно в намеренията на природата болезнените състояния не са едно зло, а статистиката показва, че те са едно укрепително средство. За онези, които разбират, [е] така, но за онези, които не разбират, те ще си заминат.

Онзи, който не разбира болестите, ще замине рано, а онзи, който разбира защо страда, ще живее по-дълго. С разбиране на страданията животът се продължава, а с неразбиране на страданията животът се скъсява. Въпросът е верен. С разбиране на радостта животът пак се продължава. Каква е разликата между страданието и радостите? При страданията животът се увеличава с една единица, а при радостите - с две единици, двойно се увеличава.

Но в природата и страданията, и радостите са създадени, за да увеличат живота. При страданията разумният увеличава живота си с една единица. [На] разумния при радостите животът му се увеличава с две единици. [На] глупавия при страданията животът му се намалява с единица, а при радостите с две единици се намалява.

Да ви приведа [един пример], това не е доказателство. Един американски говедар, който се наричал Колумбо, американски говедар в степите, който с кон обикалял стадото, няколко хиляди добитък пасе: 5, 10, 15 и 20 000 говеда, пада му се наследство от 5-6 милиона долара. Отива той, взема своето наследство и тръгва по света, от град в град в Америка, дава увеселения на всички и в 6 месеца похарчва всичкото си богатство и пак се връща говедар.

Този закон е верен. Има много даровити хора, които са наследили от баща си и от майка си големи богатства и със своето перо разсипват своето богатство, което имат, и си създават нещастие. Има хора, които са наследили богати чувства, но те не знаят как да ги употребят тия чувства. Има хора, които са надарени с любящи сърца, и те не знаят, дават безразборно.

Всички говорят за една любов в света. От това гледище любовта се определя, защото в любовта има и страдания, и радост. На Земята е така. Любовта, която не се придружава с радост и скръб, тя не е истинска любов. На Земята първото определение е. Любов, която не увеличава живота с всяко страдание... Тия страдания, които не принадлежат на Любовта, не увеличават живота с една единица и радостта - с две единици, тези страдания не са разбрани. В неразбраната любов хората умират. Достатъчно е човек да се влюби 10 пъти, на десетия път ще свърши. Достатъчно е 10 пъти да се влюби и да продължи живота си на десетата година. В разбраната любов хората увеличават живота си.

Сега, като разглеждаме така, някои казват, че всяка една реч трябва да бъде практична. Какво разбираме под думата “практичност”? Практична е всяка проповед или всяко дело, което има

известен материален приход. Раздаваш една книга - ако тя се разпродава, тя е практична, тази книга. Или си учител, плащат ти - практично е. Ако си учител и нищо не ти плащат, казвам: "Много си идеалист." Десет години си учител, носиш съдрани дрехи, обуща, после, не си си доял - не е практично.

Казвам: Дрехите най-първо трябва да се предшествуват от две неща. Дрехата трябва да се предшествува от човешката мисъл, трябва да се предшествува от човешките чувства и постъпки и дрехите да бъдат като един израз. Трябва да носим най-хубавите здравословни дрехи, най-топлите дрехи. На Земята любовта има три слаби страни. Аз няма да засягам страните, които знаете. Земната любов е слаба в краката, земната любов е слаба в кръста, земната любов е слаба в шията отзад. Сега, според мене, да ви дам съвет. Слабата страна на любовта е в краката ви - да си не изгубите любовта.

Ще направя един паралел. Аз се чудя на съвременната хигиена. Едно криво разбиране има. Здравето на човека зависи от неговите капилярни съдове, от онова нормалното състояние на капилярните съдове; зависи от нормалната топлина, която тялото има. Всякога измененията на топлината в тялото изменят формата на капилярните съдове. При изгубване на топлината капилярните съдове се свиват, стават малки. При това свиване нарушава се кръвообращението, кръвта не може да циркулира и тогава се явяват разни заболявания. От това гледище зимно време [трябва да] носите топли чорапи. И гледам, сестрите даже носят тънки чорапи, при 38 градуса студ, никак не се влияят от студа. Един брат отива вкъщи да се сгрее. Казвам: "Как си?" - "Много добре, не ми е студено." А той трепери, студено му е. Не си казвай, че не ти е студено, обуй си краката хубаво, тури си хубави чорапи, зимно време е. Лятно време като дойде, тури тънки чорапи, те са на място. При голямата горещина, тогава не туряй дебели чорапи, да се увеличи топлината, защото може да стане разширение на капилярните съдове и тогава ще имаш наводнение, ще дойде повече кръв, отколкото трябва. Всеки от вас трябва да има по едно

вълнено поясче за кръста, защото щом започне да те боли кръстът, любовта се е намалила с две единици. И най-после, вземи си едно вълнено шалче и наместо разни украшения, тури си едно вълнено шалче, да си топлиш отзад шията. Укрепи си три позиции: укрепи краката, укрепи кръста, укрепи и шията.

Онези от вас, които не вярват, може да не направят, но онези, които вярват, нека направят един опит. Здраве е това. Много болести може така да се изменят. Защото тънките чорапи - при неразбирането на любовта, като искаме да се понравим на онези, които обичаме, туряме тънки чорапи. Защо онзи, който ме обича, да не ме обича с дебелите чорапи? Пък и дебелите чорапи някой път са по-евтини. Тънките чорапи струват 150-200 лева, а онези са по-евтини, по-практични.

После, другата страна. Някои искат да имат тънко кръстче, вследствие на това те си турят тънки дрехи. Но в любовта има изключения. Всякога кръстът трябва да съответствува на раменната на човека. Кръстът е тънък, защо? Защото налягането [е голямо], имаме голямо напъване във физическия свят. Нашият кръст издържа такова напъване, каквото вие не може да си представите, вследствие на това човек расте нагоре.

Човек има няколко налягания: в краката, където са най-големите сили, после иде налягането в кръста и налягането във врата. Три налягания, при които ние трябва да пазим своето равновесие. И тогава трябва да знаем, че при движението нагоре, към центъра на Слънцето, природата, като ни стяга отдолу, ние се движим нагоре, без да искаме, към центъра на Слънцето.

И човек не може да остане без никаква идея в света. Ако каже човек, той сам не вярва. Той, като не яде, ще каже: “Защо аз ям?” и той като яде, все вярва в един човек. Някой път се влюбиш в някой човек. Ако се влюбиш в човешкото, ти си се влюбил в човека. Ако се влюбиш в Божественото в човека, ти си се влюбил в Бога. Ако обичаш човека,

възлюбиш неговите добродетели, тогава ти си се влюбил в Бога в човека. Ако се влюбиш в неговите недостатъци, то е човешкото.

Преди години имаше в българските гимназии една мода такава, както тънките чорапи. Всичките ученици обичаха да четат биографиите на великите хора. И като намерят някои слабости на великите хора и намерят, че еди-коя си слабост, която и той я има и мисли, че той мяза на него. Чел някой за Гьоте и той имал някаква слабост, намери тази слабост в себе си и мисли, че и той е като Гьоте. Шилер чете, или Кант чете, или Толстой, и най-после казва: "Аз имам всичките качества на великите хора. Мязам на тях." Казва: "Знаеш ли, аз не подозирах досега, че имам качествата на еди-кой си философ. Четох биографията, той е бил ексцентричен. И аз съм като него, мязаме си." Един ексцентричен човек не е в своите отрицателни качества. Той се съдържа в своите добродетели, в своя ясен и прозорлив ум. Има нещо, което отличава великите хора. И като се изучават физиогномически великите хора, гледам сегашните хора, не виждам различие в онези криви линии. В правите линии са по-добре поставени. Не само това - на великите хора порите са другояче устроени. Който не е изучавал порите на човека, изучавайте един прост човек от ред поколения, изостанал назад, и вижте порите - другояче са устроени. Вижте порите на светията, който живее. И казвате: "Има едно устройство, по което човек се отличава." Човек се отличава по строежа на своето тяло, човек се отличава по строежа на своето сърце. И сърцето има материална страна. Умът се отличава по строежа си - мозъкът му. Строежът на мозъка е една дреха. Един орган на човешкия ум. Строежът на мозъка - донякъде не можем да схванем онази сила, която функционира. Сега за нас не е важно толкова това. Да се спрем върху онези специфични неща, върху които по някой път учените хора са се спирали.

Туй, същественото, на което искам да обърна вниманието ви: че разумната природа не е лишена никога от известни условия за прогрес. На всеки човек, според степента на неговото развитие,

според възможностите, дала повече, отколкото трябва, той може да направи в дадения случай и никой няма право да се оплаква. В дадения случай ти не разглеждай живота от гледището на другите хора, как са създадени те. Те имат друга задача да разрешат. Една жена не може да носи тялото на един мъж; една дъщеря не може да носи условията на майка си. Тя казва: "Ще стана като майка си." Дъщерята никога не може да стане като майка си. Братът никога не може да бъде като баща си. Тогава питам: Този баща, но и той има баща. Ти си само псевдоним. Баща е само онзи, който може да даде, да предаде своите качества, и дотолкоз, доколкото той е предал качествата на сина или на дъщерята, дотолкоз, доколкото майката е предала своите качества, дотолкоз той е баща и тя е майка. Някой път децата не мязат на бащата, нито на майката. Тогава кой е бащата? Дядо му е бащата. Баща му минаваше за баща. Как ще определим един син, който е осиновен? Баща ли е?

Аз искам да ви дам една идея. Бащата е една обширна идея сама по себе си. Това са онези разумни сили, които функционират в дадения случай. Едно от тия същества минава и ще минава за баща, но зад него седи цял един свят разумен, който е вземал присърце вашите нужди и всички се интересуват. Ако някой живее на Земята, че никой не се грижи за вас, вие може да си мислите тъй. Вие може да мислите, после, може да схващате живота много ограничено. Вие схващате вашия живот при сегашното състояние. То е право, вашето положение. Туй, което сега желаете, трябва да се постигне. Гладният трябва да се нахрани, но едно нахранване не представя целият живот. Туй е само едно моментално желание, което трябва да изпълните. Хиляди яденета показват, че едно ядене трябва да става по друг начин.

Отклоняваме се от въпроса. Сегашните хора много малко се ръководят от глада. Всички се ръководят от апетита. Всички хора искат да бъдат малко тлъсти, пълни, всички искат да бъдат пълни. Всички ходят по апетита, но апетитът не е меродавен в природата.

Меродавен е гладът. Гладът удължава живота, апетитът го скъсява. Всички ония хора, които умират в ранна възраст, все са се ръководили от апетита. Всички ония хора - поне аз така зная. Всички хора, които са живели един дълъг живот, са се ръководили от глада. В глада има едно хубаво качество - че човек при глада е доволен от малкото, което има, той го използува. При апетита не е доволен. Апетитът е голям аристократ. Той не се задоволява с едно ядене. Нахрани се.

И следователно, аз казвам: И в нашите чувства по някой път трябва да се водим по чувствата, по глада, а не [да] се водим по апетита. Ти искаш много да те обичат. То е най-голямото нещастие. Малко да те обичат, това е гладът; много да те обичат, това е апетитът. Много да мислиш, това е апетит; малко да мислиш и да си доволен от мисленето, това е гладът в мисълта. Гладът като принцип може да бъде приложен и тогава любовта никога не отслабва и никога не се изменя, когато се водиш по глада. А когато се водиш по апетита, отслабва. Някой като се ожени, след 3 седмици се разведе или след 2-3 години и се разведе - по апетита се е оженил.

Та, казвам: Един от еврейските царе, Соломон, когато е писал за любовта, съвсем е забъркал тази работа, съвсем се е оплел. Той имал толкоз много жени, оженил се е, за да стане умен, оженил се, набрал ги 300 жени и 600 наложници, близо 1000. Аз казвам: Соломон се е водил по закона на апетита и най-после в него прониква гладът, дето пише за таз възлюблена. Той пише, но той се е влюбил в таз мома, която го афронтирала* и му казала така: [...]. Той си го турил само.

Аз му чета мислите. И като възстановя цялата история, виждам къде не е казал истината. Кръшка там. Той турил думите в устата [ѝ]. [Тя] казва: "Човек като тебе, който има 300 жени и 600 наложници, ти не си за любов." Той ходил, искал [тя] да го прегърне. Тя му казала: "Има кой да те прегръща. Такъв като тебе няма какво да те прегръщам. Има кой да те прегръща. Нито пък искам ти да ме прегръщаш." Той турил, че уж тя иска да я прегърне. Тя ни най-малко не е искала. Той казва: "Когато станеш чист в мислите и чувствата."

Там някъде се издава и казва, той казва: “О, дано да ми беше ти като брат!” Той е скрил мисълта: “О, дано да ми беше като сестра!”

Какво означава сестра? В природата съществува един закон. Сестрата определя възлюбената на брата си. Един брат определя възлюбения на сестра си. Ако сестрата не обича своя брат, никога не може да намери своя възлюблен, понеже нейният възлюблен върви по линията на нейния брат. Ако братът не обича сестра си, не може да намери своята възлюблена, понеже възлюбената върви по линията на сестра му. Никога не може да я намери. Така върви великият закон, който функционира в целия свят. Казва някой: “Намери!” Как ще го намериш? Та, казва той: “О, да ми беше като брат!” А аз ще го туря: “О, дано да ми беше ти като сестра!”

Сега да се върнем към Соломона. Соломон каквото направил, и днес живее. Всеки от вас има по един Соломон. Всеки от вас има по една Соломонова философия. И в туй отношение няма какво да ви осъждаме. Когато човек престъпи разумните закони на природата, той е Соломон. Той казва: “Дадох на сърцето си да яде и да пие и както му се поревне, да направи, за да намери смисъла на живота.” Той донякъде е дошъл до едно разрешение. Соломон дошъл до едно вътрешно разрешение.

Казвам: Ако ние вървим по буквите на този закон, ще паднем в някои крайности, в самата природа които съществуват. Любовта не е достояние само за едно сърце в света. Любовта не е достояние само за един човек. Помнете това. Любовта е достояние само за Божественото сърце и тя от него се изявява навсякъде и всички се ползуват. То е достояние на целия разумен свят. И тогава ти по туй течение на Божествената любов, ти може да разбереш. Тази любов, която не е минала през Божественото сърце, не е Божествена. Тя ще скъси твоя живот, когато любовта не е минала през Божественото сърце. Ако онзи, който ти казва, че те обича, а не е готов да се жертвува, тази любов не е минала през Божественото сърце; а [любовта на] онзи, който се жертвува за тебе, тя е минала през Божественото сърце. Ако

ти се жертвуваш заради другите, твоята любов е минала през Божественото сърце. Така е истината. Не безразборна жертва, не да угодим на хората. Когато ние се жертвуваме за тяхното повдигане. Ако се жертвуваме, жертва е, която повдига другите, същевременно повдига и нас. Аз за тази любов говоря. В очите на тази любов няма никакво противоречие. Не виждам никаква лошавина в нея, никаква съблазън. Казвам: Съблазняваме се в нещо. Любов, която съблазнява, не е минала през Божественото сърце. Любов, която не съблазнява, тя е Божествена.

Сега искате да определите, искате да бъдете щастливи. Щастливи може да бъдете, но не търсете да бъдете щастливи, като идете в Небето. Ако тук, на Земята, не може да бъдете щастливи, не зная дали ще бъдете щастливи и в Небето. Каквото е тук, на Земята, такова ще бъде и на Небето. Н[о] такива караници, каквито има на Земята, такива ще бъдат и на Небето. Че и на Небето има опака страна. Като идеш в Небето, ще те турят в опакото на Небето. Адът е опакото на Небето. Щом ти си се карал на Земята, ще отидеш в ада. Ако искаш да се радваш, да обичаш, ще отидеш в рая - място за проявление на истинската любов.

Казвам: Невидимият свят или реалният свят, който се проектира на Земята, едновременно в нас турят две страни, две течения. Едното течение - на положителната страна на любовта, а другото течение - на отрицателната страна на любовта. Едното течение е, което минава през Божието сърце, и другото течение е, което не е минало. Що не е минало? Бог казва за пророците. "Лъжа е" - казва Господ. Тази мисъл през ума не е минала. Туй, което говори на хората, не е минало през ума му. Следователно всяко нещо, което не е минало през Божия ум, то няма да стане.

Вие искате да знаете коя е истинската любов. Тази любов е минала през Божието Сърце, минала е през сърцата на всички велики души. Тя е любовта, която твори. Дръжте се за нея любов.

Та, в съвременното християнство, като дойде Христос на Земята, той искаше да установи братство и сестринство, защото братът и сестрата, това са два стълба, това е положителната страна в живота. Аз оставям сега майката и бащата. Братът и сестрата, това са двете основи, върху които почива животът на човека. Той трябва да знае. Ако той има ясна представа какво нещо е брат, ако спазва качествата на брата, той всякога ще има помощта на когото и да е. Ако една жена спазва какво нещо е сестринството, ако знае какво нещо е предназначението на сестрата, всякога може да бъде щастлива. Човек сам никога не може да бъде щастлив. Самият човек, той е един в света, отдето трябва да започнат нещата. Туй, дето е Божествената цялост, дето се изявяват всички добродетели, туй, към което човек се стреми, някой път го тургаме надалече. Подразбираме един свят на възможности в широкия свят. Този свят и тук съществува.

Идете при един мравуняк и вижте колко са ограничени онези понятия на мравите. Те в своя мравуняк теглят. Мислят, [че] като техния свят няма. Те не знаят, че съществува човешка култура, че книги пишат, че музика има и всичките тези неща, които нашите учени са написали, те го измерват повърхностно и техните философи и архитекти казват: "Като нашия свят, като нашите къщи няма други."

И ние някой път разсъждаваме като мравите: мислим, че туй, което сме устроили, като него няма. Но като излезем из мравешката купчина, като излезем в широкия свят, да съзнаем, че тази форма, която имаме, трябва да се измени. Червеят съзнава, че трябва да се измени. Червеят се стреми и мравите се стремят. Те изгубили посоката и вследствие на това останали дребни. Изгубили формата си. Ако вие изучавате живота на мравите, изучавайте го паралелно с живота на пчелите, защото мравешката култура, това е емблема на най-егоистичния живот в света, който съществува. По-жестоки същества от мравите няма. Един съвременник, философ, казва (то е като един анекдот): "Мравите станаха причина да се измени оста на Земята. За да ги избави, Господ наклонил оста на 23 градуса. Изменил

температурата и всичките мрави пратил към екватора и оставил [в] умерения пояс да се развива културата на бялата раса.” Щеше да загази бялата раса, ако бяха се развили мравите. То е този егоизъм, който още е оставил своите остатъци в хората. Пазете се от мравешката култура. Мравите са станали просто на пастърма. Като гледаш в тях, никакъв мускул няма.

Сега да се върнем, може на вас предметът да не е ясен, по причина, понеже представя една дълга история. Ако дойде един романист или един новелист, напише един роман в разказвателна форма, от самото начало да започне как се е развил животът... Ние сега имаме архаически форми. Мравите първоначално не са били такива, пчелите не са били такива, каквито са сега. Растенията не са били такива, каквито са сега. Животните не са били такива, каквито са сега. Съвременният човек не е бил такъв изопачен. Той не е такъв, какъвто е бил първоначално. Първоначално човек е бил грандиозен, красив, мощен. Първият човек, който дошъл на Земята - има едно различие, един спор, но онова, което знаем, [е] че първият човек е бил грандиозен човек, такъв, какъвто, ако се прояви, всички ще се адмирират*. Всички - и по стойка, и по телосложение, и по ум, и по сърце, по разбиране, и по социалния строй, и мъже, и жени, и фамилията, и домът, то е било нещо идеално.

Задава се въпросът: Как при един такъв идеален строй, кой е станал причина хората да слязат на този уровен**? Аз да ви кажа причината: от прозявката. Като се прозявал човек, станало е неговото падение. В прозявката в един момент първоначалният човек е изгубил връзката, връзката на своето съзнание с природата. Като се е прозял, той е обърнал внимание на прозявката, изучил нейното естество, защо е дошла и оттам насетне захванал един обратен период. След туй [дошла] тази епоха, [когато] се нуждае Господ да създаде втория Адам и да му покаже пътя. Това не е доказателство. Вторият Адам е произлязъл от първия Адам. Това е един мит. Някои казват: “Несъществено е доказателството.” Аз не съм срещал

доказателства, които доказват нещата. Аз съм опитал много лекари, лекуват болните. Той казва: “Това лекарство е опитано.” Лекува болните и казва, че ще оздравеят. Как е доказано това лекарство? Като го опита, в един ден ще оздравее. Опитва го човекът - умира. Защо? Изключение има. Е, какво доказва? В доказаните неща няма противоречие. Доказаните неща са само в дадения момент. Казваш: “Това е доказано.” Казваш сега, че този човек... Казваш на мъртвия да стане и той става. Това е доказано. Няма какво да доказвам на глупавите. Казвам: “Разсъждавай правилно” и той разсъждава. На грозния казвам: “Стани красив!” и той става. Няма какво да доказвам. На куция няма какво да доказвам, казвам: “Стани и ходи!” Няма какво да доказвам. Да взема да му направя изкуствен крак да ходи, това не е доказателство.

Съвременната философия мяза на куклите, на изкуствените крака. Аз имам много остро ухо. Като чета някой философ, слушам, че краката [му] много тропат. Онзи с изкуствения крак много тропа. Човек, който има здрави крака, се отличава. Този човек стъпя много тихо. Някои хора стъпват с цялото ходило - разбирам, че техните крака са изкуствени. Някой човек стъпва на пръсти и после на пети и после на тази вътрешната гънка, която има крива линия, малко се понавежда. Тогава се дава равновесие. В ходенето, ако не знаеш как да ходиш, най-малко с 20 години ще съкратиш живота си; ако знаеш как да ходиш, ще удължиш живота си. Ако стъпяш на пети, 20 години ще скъсиш живота си; и постоянно ако стъпяш на петите, става сътресение на гръбначния стълб и туй сътресение ще измени естествения път. Тогава работите не стават точно тъй, както мислиш. Работите ще станат точно тъй, както той иска. Знаете ли какво е, ако тропнеш на един човек, какво ще стане с него? Ще стане това, което не искаш.

Сега искам да се освободите от чуждите мисли. Всички вие носите едно чуждо бреме. И аз да ви кажа кое е чуждото бреме. Дошъл е един ваш приятел, когото преследват, скрил си го вкъщи, вие

сте неспокоен. Не че сте направил престъпление - скрил се е вашият приятел, който е виновен. Вие носите неговата тежест. Че като хванат него, вие сте непричом*. Той дошъл, наложил се, намирате се между два огъня. - “Не си струва, приятел е. Човещина е.” Трябва да съблюдавате и другото - да го предадете, борите се в себе си. Кое да направите, не знаете. Най-после решавате и казвате: “Няма да го предам!” Неспокоен сте. Носиш идея, която не е твоя.

Казвам: Ако във вас дойде желание, сега този външен закон искате да разрешите, външния въпрос на любовта. Вие разрешавате закона на вътрешните отношения, които съществуват. Външните въпроси много лесно се разрешават. Аз виждам две същества, съединяват се, приятели. Виждам противоречието между тях. Да кажем, че те са от два пола - мъж и жена. У жената чувството на красивото и хубавото е така развито, музикалното чувство е развито, а у мъжа, индивидуалността у него е развита, интересуват го парите, къщата, нивите; и тия хора нямат допирна точка, те не могат да се разберат. Когато жената ще говори за хубавото, за красивото, той ще каже: “Какво се занимаваш с тия работи!” Той ще разправя за къщи. Тя казва: “Какво ме интересува туй!”

И едното е право, и другото е право. Без къщи не може. Трябва да имаш къщица. Аз поддържам. Някой казва: “И без къща може.” Една колиба да имаш, но все-таки не е една дупка. Може една колиба със стъклени прозорци. Виждал съм много хубави колибки. Аз се чудя на хората, които искат колибки. Те имат нужда от най-грандиозен палат, който Бог им е направил. Има 10 милиона слуги в кухнята, които слугуват в стомаха, за уреждането. Десет милиона слуги са това. Какво угощение, какъв пир е туй! Десет милиона слуги, които слугуват. И само кухнята каква е! Никой земен цар не може да се сравни. Онова, което става в неговите дробове, в неговия мозък, не може да му побере ума. Онези грандиозни размери, които стават и туй същество, което живее в този палат, е недоволно от това, което има. Туй същество иска по някой път да излезе из палата, да стане

овчар, да се влюби в някого, да затупти сърцето му. Сърцето му постоянно тупти. А той иска отново да затупти.

Има два вида [ритъм] в природата. Единият ритъм е на Любовта, той е ритъм на Божественото сърце. Единият ритъм, в който има едно малко разногласие. Един консонанс има в него. В единия ритъм има прогрес, а в другия ритъм има израждане, има регрес. Тебе ти тупти сърцето по този начин. Но веднага се измени целият ти ум, някой път сърцето на човека като затупти. Този човек съвсем другояче мисли.

В съвременната психология са почнали да изучават. Има хора, които представляват 2-3 личности. Едно същество, което живее 30 години, свършило университет, след туй настане една фаза и туй същество го няма. Дойде едно ново същество. Втората личност, този човек след 30 години, той пак почва да го учи като малко дете. Тамън се научи и след 10 години дойде трети, и него занимават. И така се яви трети, четвърти, и пак замине и след 30 години дойде този, който е бил преди 30 години и започне точно оттам, дето е останал. Къде е ходил, никой не знае. По някой път разправя своята опитност, казва: "Не познавам себе си вече." Той, човекът, трябва да бъде нащрек. Той може да бъде обсебен от нещо чуждо. Може да бъде обсебен с някое наркотическо средство. Когато един лекар [те] тури на масата, тури ти нещо под носа и, въпреки своето желание, ще изпаднеш в сън. И като направи своята операция, ще се върнеш и ще видиш. Ако лекарите могат да разправят...

Такъв един изпит и в природата става. Ако човек имаше известни желания, той сам може да се хипнотизира. Човек и сам може да се хипнотизира, но ако знае закона. Може да се хипнотизира и сам човек, ако знае законите. Може да се хипнотизира за един час и след като заспи, след един час да се събуди. Ако той се приспи и не е казал да се събуди, не може да го събудят. Ти се хипнотизираш, заспиш, не туриш никаква клауза. Като дойдат другите, които искат да ти помогнат... Има болести, от които никой не може да ти помогне.

Та, казвам: Човешката мисъл трябва да бъде трезва. Всичките хора са дошли на Земята да се учат. Този живот, който имаш на Земята да се учиш, той е един от най-добрите, който сте имали. За бъдеще ще имате по-добър. По-добър от този не може да има; той не е добър, понеже не го разбирате. Някой път вие може да мислите, че сте един ангел. Че, вие били ли сте при ангелите? Ами еди-кой си писал, [но той] не е бил там. Може да четете някой философ, но този въпрос се изяснява много механически. Животът на ангелите - това са най-напредналите от човешката раса. Много от ангелите са излезли от човешката раса. Има две теории за ангелите. Едната теория е, че са същества, които се отличават по своята еволюция [от] човешката раса. То е така. Но има някои ангели, които са от човешката раса. Живеят в техния свят. Има хора, които са ангели, живеят между ангелите. Те са една среда между човешкия свят и Божествения свят. И онези, чрез които вземат грижа, Божественото у нас взема грижата.

Ангелите са крайно интелигентни същества, на които са поверени всички функции в природата. Всичко онова, което е в природата, се ръководи от ангелите, от тях. Всички ония най-важни функции се ръководят от тия разумни същества. Някои от тях се занимават с по-висшата еволюция, а някои от тях изключително се занимават с хората. Тях ги наричат служебни духове. Някои от тях са представители на Любовта. И затова Христос казва: “Ще изпратя Духа Си.” Не огорчавайте Духа на Любовта, който спасява туй, разумното. Туй е, което е спасително. Всяка интелигентност, всеки успех се дължи на това общество. Целият прогрес на цялото човечество се дължи на този вътрешен импулс. Човек трябва дълго време така да мисли, за да види само главните линии.

“Дано да ми беше като брат.” И Христос, когато беше на Земята, каза: “Вие сте Ми приятели.” После казва: “Идете и кажете на братята.” Когато един мъж възкръсне, когато една жена възкръсне, какво трябва да кажем? “Идете и кажете на сестрите ми.” Защото братът подразбира сестрата. Брат без сестра не е брат. Брат, който

няма сестра, не е брат; и сестра, която няма брат, не е сестра. Майка, която няма дете, не е майка; и баща, който няма син, не е баща. Дъщерята е емблема на майка си; синът е емблема на баща си. И двамата заедно са емблема на дома.

Такава трябва да бъде идеята в човека, да изучава човек себе си по този начин. Друго разрешение може да се даде на съвременния социален ред на нещата.

Ние няма какво да поправяме сегашния строй на нещата. Ние няма какво да поправяме краката на гъсеницата, нито пък условията, при които тя живее. Тия гъсеници сами ще изменят своя живот. След време ще видите, че те няма да бъдат гъсеници, а ще бъдат пеперуди. Туй разбиране на съвременното човечество, то е само една епоха, през която минават хората. Вие не се занимавайте с лошите условия на живота. Туй е едно временно състояние, няма да трае дълго време, повече от 1000 години няма да трае. Хиляда години са един ден. Но онова, което е важно за младите... Туй учение е важно и за млади, и за стари едновременно.

Представете в ума си три положения: дръжте положението в живота на едно дете, дръжте живота на един възрастен човек в ума си и дръжте живота на един стар човек в ума си. Тия три положения да бъдат като полюси в ума ви. Вие трябва да имате едно дете, трябва да имате един мъж на зряла възраст и трябва да имате един стар човек, не хилав човек, а мъдрец, във вашия ум. Тогава вие съставяте един цял възрастен човек на 33 години. Това дете, този възрастен човек и този старец на 120 години съставят един дом. Тогава ще имате една основа, върху която ще можете да градите.

Вие седите и казвате: "Нямам никого в света." Ако вашият ум не може да се занимава с Бога, ако вашият ум не може да се занимава със светиите, ако вашият ум не може да се занимава с бръмбарите, с растенията, с рибите, тогава питам: Какво искате вие? С всички милиони същества вие трябва да се занимавате и да им дадете тяхната цена. Като видиш една малка буболечица, да я погладиш и да

кажеш: “Колко ти се радвам!” Да ви трепне сърцето. И на бръмбара да кажеш “Браво!”, като хвърка. И да кажеш: “Ако бръмбарът хвърчи, и аз може да хвърча.” Нищо повече. В дадения случай един бръмбар, то е една дума от Бога. Ти си се обезсърчил и казваш: “Животът няма смисъл.” Ти като погледнеш бръмбара да хвърка, Господ ти казва: “Аз, Който се грижа за бръмбара и го карам да хвърка, ще се погрижа и за тебе. Това, което искаш, ще бъде. Бъди толкоз смел като него.” Някой път може лошите условия да ни погладят. Лошото ще те остави. И като те остави лошото, хвръкни.

Ако не можеш да се радваш на един бръмбар, ако не можеш да се радваш на едно дърво, ако не можеш да се радваш на една риба, на една овца, ако не можеш да се радваш на едно дете, на някой човек, това аз наричам е живот на апетита. И във всичко туй, което съществува в света, то е създадено за нас. Всеки от нас трябва да каже: “Всичките тези хора, всичките тези форми са заради мене и аз съм заради тях. Всичките растения са заради мене. Аз се радвам, че между тях може да ходя. Всичките бръмбари са заради мене. Радвам се, че те са свободни.” Те като са свободни, и ти ще бъдеш свободен. Животните като са свободни, и ти ще бъдеш свободен. Растенията като са свободни, и ти ще бъдеш свободен.

И тогава може да кажеш: “О, дано да ми беше Ти като брат, Който си създал всичко. Ти, Който си създал всичко, да ми бъдеш като брат, да може аз да Те обичам, да Те разбирам, да вляза в Твоята мисъл, да вляза в Твоите чувства, да трепери моето сърце, да видя колко е хубава Твоята любов.” И тогава братът ще отговори, ще стане брат. И сестрата ще ти отговори и сестра ще стане. Когато братът разбира какво нещо е сестрата и когато сестрата разбира какво нещо е братът, тогава и двамата ще се разбират защо са създадени в света. Това е великата идея, която предстои да се разбере за в бъдеще.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

13-а неделна беседа, държана от Учителя на 24.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ДА ЖИВЕЕ ДУШАТА МИ!

"Добрата молитва"
"Благославяй, душе моя, Господа"

Ще прочета последния стих от 119-и псалом.

"Ще се развеселя"

Ще взема само стиха "Да живее душата ми и да Те хвали."

В известен смисъл душата не е нещо установено. Разделен е светът на два лагера. Едни приемат, че има душа, други приемат, че няма душа. Има християни, които приемат, че има душа, ама не умира. Душата, то е един въпрос. То не е само една дума. Трябва да се разбира. Какво човек трябва да разбира под думата "душа"? Душата е туй, което включва всичко. Всичко онова, което е заложено в човека, което трябва да се развива във всичките векове, то се взема за душа. То е голям склад. Има и други определения. Това е за пояснение. Животът има близки граници. Далечният има близки разрешения. И далечният има далечни разрешения. Живота ние не можем да разграничим, както сега живеем. То е частично разрешение. Поколенията преди нас, преди хиляди години - всяко едно поколение има известни задачи да разрешава. Хиляди задачи има от материален характер. Материалният характер е, че трябва да ядеш, че трябва да имаш дом, че трябва да имаш условия да живееш. Трябва да имаш общество, условия, народ; Слънцето, звездите, това са материалната страна. Има и духовна страна, което не се вижда, но ти го чувстваш в себе си. Твоите мисли, твоите желания, твоите постъпки невидими са. Един вътрешен свят, който ти чувстваш. Най-после друг един свят, за който ти мислиш, но не го чувстваш. Това са два свята

невидими. Тия трите свята, които приемате, всичките хора ги познават, че те съществуват.

Казвам: Има една вътрешна връзка. Най-първото нещо е материалният живот. Туй е реализирането вече, което човек има. Човек трябва да се справя с туй, което има. Не туй, което няма. Ние правим една погрешка, че искаме да постигнем нещо. Хубаво е да се постигне, ако е в правия смисъл, ако в правия смисъл се вземе постижението. Може да постигнеш само това, което е вътре в тебе, да го разбереш. Може да постигнеш да бъдеш учен човек, да бъдеш силен. Тази заложба имаш в себе си. Но да постигнеш това, което не е вложено в тебе, е невъзможно. Ако на един кон му дойде на ум да стане човек, той целия си живот да иждиви*, той всичко може да стане, но не и човек.

Сега искам да гледате, малко тъй да се отделите временно от сегашния живот, който ви е наложен. Вие казвате, че сегашният живот ви е наложен, тъй както са наложени веригите на един затворник. Реални са тия вериги. Дрънкат. Но той не е роден с вериги. Турен е в затвора. Чувствува известни ограничения. Но не е роден така. Отпосле са дошли. Има известни причини за това. Да оставим причините. Животът се ражда без ограничения. После слиза в ограниченията. От безграничното влиза в граничното и излиза в свободата. Ако ти не минеш от безграничното в граничното, ти не може да влезеш в закона на свободата. Туй е човешко разбиране. Ти ще минеш по една крива линия. По тази крива линия ти ще дойдеш до закона на своята свобода. Туй е стремежът на цялото човечество. То е свободата. То е прицелната точка. Идеалът на цялото човечество е свободата. Тия неща са само условия: знанието, религията, всичко туй, каквото съществува, това са само средства, пособия, за да се постигне свободата. Когато човек придобие свободата, той ще бъде щастлив в този смисъл, в който вие разбирате.

Какво нещо е свободата? Свободата ще ви донесе щастие. Щом достигнете до свободата, тогава няма да бъдете подложени на

всичките всевъзможни органически промени, които сега стават. Те стават, има причини за това. Не сте вие отговорни за това, което става. Иде една болест - не сте вие причината за болестта. Отчасти може да сте причина.

Може да кажем, че ти си причината, но донякъде сте вие. За една болест една трета от болестта пада върху вас, а две трети са другите. Вие по наследство може да сте родени от слаби родители: баща ви е бил болен, охтичав, или баща ви бил неврастеник - не сте отговорни вие. Баща ви, майка ви мъчно може да ги поправите. Ако майка ви е била една отлична жена, с едно здраво телосложение, въпросът седи малко по-другояче. И нашите религиозни възгледи, и нашите социални възгледи, и нашите научни възгледи, всичко се обуславя от онова, което нашите бащи и нашите майки са вложили в нас или от онова, което ние носим в себе си. В широк смисъл е така. Религията ще разбереш според това какъв ти е умът. В правия смисъл. Какво понятие имат животните за религията? Ако животните имат някаква религия, тя трябва да бъде съвсем друга. Те имат някаква животинска религия. Те, като видят човека, изплашат се. Някой път някои животни, като се намерят пред човека, някое куче, като се намери натясно, коленичи пред тебе, отвори си устата, моли се, като че туй животно вярва, че в тебе има някакво съчувствие, че може да те умилостиви. Ти затвориш вратата и то започва да квичи и ти казваш: “Хайде да му отворя вратата да си върви.” Ако не беше квичало насреща ти, ти едва ли ще да го видиш. А туй куче защо дойде? Намерило вратата отворена, влязло вътре. Ти после затвориш вратата, без да е излязло кучето навън. И то не може да разбере защо са го били. Чуди се защо и за какво. Като влезе на едно място, са го били.

Ние оставяме въпроса. Туй е едно състояние. Не е никакво разбиране на състоянието на животните. Понеже и животните се намират в едно неестествено положение. Животните сега са израз на една аномалия, която съществува в природата. Всичките животни почти са в едно анормално състояние. Между тях има такава

жестокост, че не може да си представите. То е туй, което определяше Дарвин със стремежа за живота и борбата им. Ние ще оставим защо [е] тази борба в природата, ние няма да разрешаваме. Аз не разрешавам по единствената причина... Даже за себе си не я разрешавам. Когато виждам 4-5 реки да слизат от планината, че се блъскат в някои канари, пръскат се на капчици, ни най-малко не се питам защо. Слизат надолу и казвам: От планината слизат. Това е причината. Не може да не се блъскат. Ако има борба в природата, от планината слизат. Може да е право. В планината са хората. Тъй седи въпросът неразрешен. Но казвам: Има три начина за разбиране на живота, на съвременния живот. Туй разбиране... в най-дълбоката древност, във всички имало желание, човек всякога искал да разбере живота и да се ползува от този живот. И в най-голямата древност у човека имало понятие, че той трябва да бъде нещо повече, отколкото е. Даже Адам, първият човек, тъй както първоначално е бил, не е бил доволен от ония познания, от онази свобода, която имал в райската градина, при онези много благоприятни условия. Някои подразбират тази райска градина като епоха, една цивилизация, златна епоха на човечеството, когато хората са живели в мир и съгласие. Но човек не е бил доволен от това, което е имал. Не е доволен, понеже за него се казва, че когато прекарал всичките животни пред него и на всичките животни той е турил по едно име, кръстил ги. Той такъв богат речник е имал от думи - на всяко животно да му тури име. [На] всичките имена им дал. И при това човек е бил недоволен от това, което е знаел. Много работи е знаел от ботаника, от зоология. Адам, първият човек, е бил отличен зоолог. Той е капацитет. И голямото нещастие му се е случило върху него, че на този Адам трябваше да му се направи една операция. И тази операция направи всичко в рая. Ако не беше операцията, всичко щеше да бъде добре. Тази операция излезе несполучлива.

Ние сега разглеждаме въпроса научно. Не мислете, че това е едно оскърбление, че не се изнася истината. Някой път ние, религиозните

хора, оскърбяваме истината повече. Пък всички са я оскърбили. Аз, като гледам хората, не намирам някой човек, който да не е наскърбил истината. Но казвам: Адам имаше несполучлива операция. Този човек, той беше като Соломона. След като изучи животните, той беше господар на всичките животни. Ходи в рая свободно. Разбирал нещо от астрология, разбирал е много добре, пътувал, на високо място се е качвал. Учен човек е бил Адам, по другите светове е ходил. Казват богословците, червеният човек е бил направен от пръст. Кой ли не е направен от пръст? Думата "пръст" не е преведена. В еврейски както е, в превода ще мине тази пръст. Ето пръст. (Учителят показва пръстта.) Но туй, което посочва пътя ти, какво трябва да правиш, туй разумното, пръст е това, от пръст е направено. Аз тълкувам. Искам да изнеса идеята на пръстта. Защото тази пръст може да стане човек разумен, на разумното трябва да се даде известна форма. Ако онзи велик художник не създаде една форма, ако поетът не напише една книга, ако майката не роди дете, ако добрият човек не направи едно добро, ако красивата жена няма красиво лице, тогава де е реалността на нещата? Нещата са туй, което виждаш. Виждането е свързано със знанието на човека. Ние трябва да знаем. Казвате: "Видимо е това." Видимото е реалното. Казвате: "Не е реално." Че кое е реално? И кое не е реално, което не виждаш? Тогава слепите хора не виждат Слънцето. Кои виждат нещата по-реално - слепите, които не виждат Слънцето, или които виждат Слънцето?

Моите разсъждения са следните. Невежите хора разбират по един начин Бога, а умните хора разбират по втори начин. Слепите разбират Слънцето по един начин, чрез неговата топлина. Хората със здравите очи разбират по два начина: чрез неговата светлина и топлина. Казвате: "Топло ми е. Слънце има." Умният човек казва не само, че му е топло, но казва: "Виждам, че в Слънцето има нещо друго." Има друго качество, което ние не схващаме. Ние още за него сме слепи. Живота, който иде от Слънцето, не го виждаме. Не подозираме, че живот иде от Слънцето. Ако някой човек се опита да

каже, че живот иде от Слънцето, ще кажат, че е идолопоклонец. Животът не е механическо нещо, не е светлина, не е топлина. Той е нещо повече.

Ще оставим този въпрос; той е тъй щекотлив, както красивата жена. Една красива жена между двама мъже ще произведе спор между тях, ще се случи нещо неприятно, пререкание ще има. Какво е избавлението? Красивата жена и да е на третия етаж, а те да са долу на улицата. Туй положение, в което се намираме, ние мислим, че нашите прадеди, нашите предшественици са разрешили един важен въпрос. Разрешили са много важни въпроси, за които трябва да бъдем благодарни. Внесли са нещо, не можем да отречем. Но същественото не са разрешили. Много неща внесоха, много неща разрешиха. Сега няма да изчислявам туй, което нашите предци [са] внесли. Но туй, [което] са разрешили, тяхното знание не може да ни направи щастливи.

Казвате: "Туй, което е донесъл Христос в света." Питам: Туй, което Христос е донесъл... Кое донесе Христос в света? Донесе нещо, но какво донесе Христос? Туй, което Христос донесе, хората го изгубиха, няма го. И трябва да търсим изгубеното, което Христос донесе. Адам в рая имаше една голяма вътрешна тъга, образува се един тумор вътре в него, отзад на гърба му. Има предание в еврейската кабала, един еврейски мит, че се образувал тумор на гърба, нещо много тежко му станало, счупил му двете ребра, мъчил се, дълго време го носил на гърба си и най-после Господ е трябвало да го приспи, че тия двете връзки като ги отрязал, той казал: "Брей, това ли беше, дето ме мъчеше! Чудно същество. Защо си се качило на гърба ми? Не знаеш ли, че съм учен човек?" Тя казва: "Понеже бях толкова свенлива, не исках да те безпокоя, затова се качих на гърба ти."

Сега аз искам, като се посмеете, да разбирате не външната форма, но да разбирате сегашната жена. Сегашната жена има голяма разлика, голям успех има. Тя никога няма да се качи на гърба на мъжа си.

Та, искам да ви наведа. Всичко, което става, като се посмеете, да мислим, да бъдете свободни, защото мога да ви наведа в една реч. Сериозни можем да бъдем при погребението на един заслужил, да плачеш, че е умрял. Може да бъдете при един фалирал търговец. Те са неща естествени. Но то не разрешава въпросите. Плачът създава нещата. Туй, което създава, не го туряйте да освобождава. То не освобождава, то твори нещата. Туй, което освобождава, то е друго. Когато ти плачеш, със своя плач ти ще възрастиш нещо. Защото, който плаче, показва, че е жив. Плачът е израз на живота. Щом плачеш по малко, умереният плач, всеки ден по 5 минути, 5 минути на обед, 5 минути вечер, 5 минути да поплачеш е хубаво. Но ще плачеш музикално. Ако вземем ние ембрионалният въпрос как седи, вие разглеждате зараждането на човека в утробата на майка му. Ние, както го виждаме на 9 месеца. Тъй, както ние го следим, в онзи велик развой на живота, природата има един паралелизъм, само че той се отличава по дължината на времето, в което се развива. Човек в утробата на майка си е достигнал до процеса и след като се развие неговият мозък, устрои се стомахът му, храни се, най-после се сформират белите дробове. И когато се сформират дробовете, той е вече в деветия месец. Непременно трябва да се роди, а след като се роди, непременно трябва да диша. Дишането дава ход на живота. Значи, в утробата на майка му, майка му го храни. Той не диша, майката диша. Майка му живее и като излезе вън от майка си, тя му дава първата свобода, за да живее.

Следователно ние сме сега в епохата на живеенето и дишането. Но от туй положение трябва да намерим изходния път, от туй, което е минало; за да излезем над онова ембрионическо положение, трябва да търсим пътя на растенето. Но щом влезнем в пътя на растенето, видяхме, че въпросът не се разрешава. В растенията се роди желание да излязат от туй положение, от това ограничение, и те влязоха в положението на рибите. Рибите [влязоха в] положението на птиците. Птиците влязоха в положението на млекопитающите,

млекопитающите - в положението на човека и човек сега иска да се освободи, трябва да се създаде по-висока форма в света. Дали това той ще го създаде или не, но във всеки едного има един вътрешен стремеж да мине от една форма в друга. Ако ти можеш да смениш своята форма с по-висша, ти си разрешил въпроса. Ако не, ти ще останеш в същите ограничителни условия и никой не може да ти помогне. Може да ти даде един лев, два лева, но това е просия. Да просим в света, това не разрешава въпроса.

Просяците, това са Божествени стражари в света, които ходят да хлопат в сърцата на богатите. Те искат да кажат: "Не преставайте да давате, понеже ще изгубите Божественото богатство. Не преставайте да давате, защото ще те глобят и вие ще бъдете като мене" - казва просякът. - "Аз съм пратен да ви кажа да давате щедро. Не само на мене, но на всички хора. Не само да давате на просяците." Като дойде един просяк, кажи му: "Много ти благодаря, че ми напомни. Кажи, кой те прати при мене?" Нека ти каже името, който го е пратил.

Но сега и този въпрос е от неразрешените въпроси. Парите, това са механическо средство, което хората създадоха като една разменна монета. Парите са връзка между разумните хора. Разумните хора знаят как да употребят парите. Неразумните не може да ги употребят. Разумният човек е господар на парите. Неразумният е слуга на парите. Ако ти си господар на парите, парите ще те познават. Ако не си господар на парите, те няма да те познават. Парите казват, че не те познават. Щом не те познават, те са господари на тебе.

Тогава, ако някой ви каже, че той не познава добродетелта, тогава какво може да се подразбира? Познаването, това е една вътрешна връзка, която съществува между две разумни същества. Не туй, което ти познаваш в едно отношение. Два начина има за познаване: или да познаваш този, който те обича, или да познаваш [този], когото ти обичаш. Но ще имаш два различни резултата. Когато познаваш този, който те обича, ще научиш едно. Когато познаваш този, когото ти обичаш, ще научиш друго. Казвам:

Въпросът е сложен от научно гледище. Този, който те обича, може ли да го обичаш? Сега, да схванете тази мисъл, къде е сложността? Сега психологически аз виждам къде е препятствието.

Но ето каква е аналогията. Онази чешма, от която иде водата и тече водата, тази чешма може ли да благодари на извора, да се върне назад? Не може по никой начин. Каквото ще даде чешмата... и онзи извор, който минава през нея, я обича. Какво ще даде водата? Единственото нещо, което може да даде, е да остави свободен ход да изтече водата навън. Следователно на онзи, който те обича, не можеш да дадеш нищо. Ти трябва да го оставиш свободно той да се прояви. Това е сега отрицателната страна на любовта. За да се оцени любовта на онзи, който те обича, трябва да го оставиш свободно да функционира в тебе. Вие казвате някой път: “Аз искам той да ми бъде господар.” Не разбираш въпроса. Онзи, който те люби, той трябва да се прояви чрез тебе. Ако ти му дадеш пълна свобода да се прояви, то е любов. Ако ти го ограничиш и той се проявява чрез насилие, туй е робство.

Тогава, от тия вътрешни разбирания как се зараждат ония противоречиви възгледи, които може да ни спънат? Някой път мислим, че много лесно може да се разреши един въпрос. Казвате: “Може да живеем братски.” Да се реализира братството в света е трудно. Казвате: “Да живеем по любов.” Хубаво е. - “Ама трябва да вярваме в Бога”- може да кажем така. Между вярване, между говорене за любовта и това, което всъщност става, има грамадна разлика.

Та, казвам: Всеки един може да приложи, всеки един от вас може да опита в себе си онова, което става в цялото човечество. То едновременно става и в един краткотраен живот. Първите 7 години детето преживява своя физически живот, своето детство. Вторите 7 години преживява живота на своите чувствувания, своя астрален живот. Третите 7 години преживява своя умствен живот. А четвъртите 7 години - причинния свят. И както сега определят от философско гледище, имате 7 свята - по 7 правят 49 години, но не се спираме там.

Туй е отчасти. Това, че човек има 7 тела, има друго нещо. Човек има 12 тела. Три са основни, а деветте са преходни. Деветте са облекла, а трите са основни тела.

Сега ще оставим този въпрос. Може в коя и да е окултна библиотека да намерите, може да четете, от тези, които се интересувате. Може да четете надълго и нашироко, разправя се там за всяко едно тяло. Физическото тяло, което човек има, е едно условие, за да познае физическия свят. Без физическо тяло не можем да познаем физическия свят, той за нас ще бъде неизвестен. Без едно тяло от духовна материя, духовният свят ще бъде неизвестен. Светът на напредналите същества ще бъде неизвестен и без друго едно тяло, което се нарича Божествено тяло. Без него пък вътрешния смисъл на живота пак няма да го разберем. Туй подразделение седи така: главата на човека всякога представя Божествения свят, гърдите представят духовния свят, стомашната система представя физическия свят. Когато [човек] урегулира отношенията си със стомаха, ако той се отнася [добре] с всичките си клетки на стомаха, той ще има естествени връзки с целия материален свят. Ще бъде построен добре. Ако той урегулира своето дишане - дишането не само като процес, но вътрешно както се разбира, - той ще има отношение, връзка с всички разумни хора. Ако знае пък как да мисли, той ще има връзка с Божествения свят. Между главата, между дробовете и между стомаха на човека тази хармония, която човек може да тури в себе си, той ще се постави в най-добрите условия, ще създаде най-добрите условия отвън.

Един човек се характеризира, един темперамент, "темпер" значи да уравновесиш нещо, туй значи да повишиш температурата. Повишение на температурата и спадане на температурата. Туй, което спада, може да се повдига. Човек има 4 темперамента според старата класификация, а 3 според новата. Някои разделят на 7: 3 основни и 4 производни. Ние навлизаме в една област малко научна. Но думите нямат смисъл. Сангвиническият темперамент на човека е свързан с

кръвта, с дихателната система. Мозъчният темперамент, или нервният темперамент, е свързан с неговия мозък. Жизненият темперамент, или тъй нареченият флегматичен темперамент, е свързан с неговия стомах. Холеричният темперамент е свързан с неговите мускули и кости. Щом у тебе костите се развиват здраво и мускулите ти са здрави, ти имаш един холеричен темперамент. Ще обичаш работата, енергичен си. Щом у тебе се образува флегматичен темперамент, ти ще обичаш тихия живот.

Аз съм давал пример за турски дембели, които образували онези дембелханета** в Цариград. Един анекдот е туй. Хиляда и двеста души [в] дембелханета е имало и тогава султанът казва на своя везир: "Както върви тази работа, от година на година се умножават дембелите. Какво ще ги правим? Не е по Аллаха да ги оставим да измрат." Везирът казал: "Много добре, но трябва да знаем, кои са хасъл дембели. Ще запалим дембелханото и които останат най-после да излязат, тях ще ги признаем за дембели. Онези, които веднага излязат, те не са дембели." И като запалили дембелханото, останали само двама и като им припарило, единият казал: "Ще изгорим." Другият казал: "Как не те мързи да говориш?" Везирът слушал и им определил пожизнена рента, че те заслужавали.

Този темперамент по някой път наричат един неестествен темперамент, произлязъл от жизнения. Казвам: Туй е неестествено, туй е пресилено, но само онези, в които жизненият темперамент преобладава, те са хора тихи, обичат живота, не обичат да се карат, лесно се примиряват, политика има в тях. Отвън те се различават. Имат къси пръсти, дебели в основата, имат дебели клепачи, развит врат, къс и дебел. Лицето им е като месечинка, очите пълнички, живи. Като видят яденето, притреперят, весели хора са. Най-веселите хора в света са те. В старо време царете са имали по един такъв шегобиец, с такъв жизнен темперамент. Казва такива смешни неща на своя господар, да го разсмива, да не би да се разболее от големите грижи.

Но сега ние се отвлякохме от въпроса. Ние разглеждаме тъй както животът се е развил в частност. Туй нищо още не допринася. Ние най-първо ще разрешим живота, какво представляваме ние. Вие ще определите вие в космоса какво сте. Най-първо вие ще определите вие какво място заемате в природата. Вие да имате ясна представа какво е вашето място в природата. Всеки един от вас трябва да има горе-долу определено понятие. От това гледище той трябва да се обръща към природата, да изучава нейния език.

Природата има език. Например природата казва тъй: "Вода ще търсиш само в долините. Водата няма да я търсиш по планинските върхове." Природата казва тъй: "Житото ще го търсиш в долините, няма да го търсиш по върховете." Тъй казва, ако разбираш езика. Пак природата казва: "Чистия въздух ще търсиш горе по планината, няма да го търсиш долу в долината." И здравето няма да го търсиш в материята. Материала за здравето ще го търсиш в долината. Здравето ще го търсиш по планинските върхове. Ако вие искате да бъдете здрави хора, в планините е смисълът. "Здрав" вземам, за да бъде човек здрав, трябва да бъде умен, добър, с отлични чувства и човек с една благородна воля, воля в живота си да знае как да постъпва. Три качества. Той трябва да има висок идеал и този идеал, при външните условия макар да го огъват, както вълните един параход, но той трябва да бъде тих и спокоен, да пори тия вълни, той не трябва да се спира с тия вълни.

Тия вълни имат съвсем друго предназначение. Ако в света имате известни мъчнотии, не мислете, че тия мъчнотии са създадени нарочно заради вас. Вие страдате - това е случайност в живота. Вие се сблъсквате с някои хора в света - това е случайност. Ако бяхте взели друг път, може би щяхте да ги избегнете. Ако вие вземете един път, на който има разбойници, вие ще се сблъскате с тях. Но ако минете по друг път, дето не минават разбойници, вие ще минете спокойно. Щом минете по пътя, дето има разбойници, вие ще бъдете обрани от

тях по всичките правила. Обаче има един начин, по който разбойниците не обират човека.

Има един разказ: Минавал един светия, хващат го разбойници, карат го при главатаря, той бил болен. Той казва, като влиза: “Ако се нуждаете от нещо, аз съм готов да Ви помогна.” Главатарят казва: “Закъсал съм. Много съжалявам, че трябва да напусна своята служба. Не може да бъда главатар.” Светията казва: “Имам нещо, с което може да ти върна живота.” - “Ако може да ми върнеш живота, аз ще ти върна всичко, което ти вземаха, не само това, но още ще ти дам.”

Ако ние не можем да влезем в света като този светия, тази работа няма да стане лесно. Въоръжени трябва да влезем. Сега не искам да ви кажа, не искам да ви обезсърчавам много, но казвам: Има много неща, възможни за вас в този живот. Даже някои от вас ще изгубите и туй, което може да направите. Питам: От две възможности коя е по-хубава сега? Да станеш един богат милионер или да станеш един учен човек или да се запознаеш с един цар? Онзи, който иска да избере богатството, туй богатство без знание не идва. Този, който иска да се запознае с царя, това запознанство не става без знание. Ти трябва да разбираш характера на този цар, трябва да разбираш законите. Аз говоря за богатство не в обикновен смисъл. Богатството в този смисъл е почти свързано в ръцете на живите хора. Ти трябва да разбираш живите закони. Богатството не е някъде да го изкопаваш из земята, че всичкото богатство, и в земята въглищата, мините, всичко това принадлежи на известно общество. Не мислете, че тези хора, на които сега се дават въглища, всичко това, тези богатства представляват страдания. Тия страдания на хората защо идват? Те са лихви, които плащат. Хванеш една кокошка, заколиш я. Казваш: “Господ е направил света така.” И после страдаш. Много криво разсъждаваш. Тази кокошка принадлежи на едно общество. Ти трябва да питаш Господа може ли да я заколиш. Ти имаш овца и ти я стрижеш. Тя принадлежи на друг свят, трябва да питаш имаш ли право да вземеш нещо от нея. А не да постъпиш тъй, както не ти е позволено.

Ние виждаме страданията и търсим причините. Вие казвате: "Икономическите условия." Де е причината на икономическите условия? Когато големите икономисти в света решат да станат богати, да увеличат своя капитал, те ще направят криза. Кризата в света е, за да забогатееш. И в света страданието ще дойде от това забогатяване. На тях е добре, но на онези, които страдат, не е добре. Онези, които забогатяват, печелят. Онези, които страдат, и те печелят.

Та, сега ние се възмущаваме. Всичките млекопитаюшци, които живеят между нас - ние искаме правото, искаме закон - тези млекопитаещи, към тях отнасяме ли се както трябва? Не само към животните, но едни към други не се отнасяме както невидимият свят изисква, както разумният изисква или тъй, както човещината го изисква. Не е право, че един просяк иска. Аз трябва да му дам. Но вън от правото на просяка има друго право. Правото на цялото човечество. Какво може да направя като човек? Не че той проси от мене. Аз ако съм на неговото положение, какво ще правя? Ако аз изпадна, ако аз се давя, бих желал някой, който е на брега, да ми хвърли въжето, за да не се удавя. В дадения случай не разполагам, тогава би се удавил този човек. Ако той може да ме извади от реката, аз ще му бъда признателен. Това е човещина. Може да каже: "Аз не искам да се жертвувам, да се занимавам, да се пожертвувам в живота си."

Има едно право в света. Аз съм виждал хора, които отричат, но те са морални. Дави се някой човек и той, като види, хвърли се да го избави, човещина има. Той носи своето Божествено вътре. Хвърля се, помага и пак си заминава. Той казва: "В нищо не вярвам", но помага. А пък другите, които вярват, дойдат до реката и мислят да влязат или да не влязат, рекъл ли е Господ или не е рекъл. Докато се накани какво е казал Господ, човекът се удави и той казва: "Господ да го прости."

Доброто, което моментално действува в човека, има един спонтанен ум, той е Божественият ум, без никакво раздвояване. То е Божественият [ум]. Моментално има една мисъл, която е права. Тя е

Божествена. Остане ли ти да му мислиш, тя, мисълта, не спада към Божествената, тя е човешка. И като го направиш, ти си доволен, че си го направил и не се питаш: "Защо го направих?"

Та, казвам: Трябва да преведем думите му. Той казва: "Да живее душата ми и да Те хвали." За кого живеем ние сега в света? Някой ще каже: "За синовете си." Човешките синове умират. Ако туй е идеалът... Аз не отричам туй, но ако туй е идеалът, тогава за кого ще живееш? Казва: "Аз живея за народа." Утре твоят народ пропада. "Ама аз живея заради жена си." Умира жена ти. "Аз живея за мъжа си." Умира мъжът ти. "Аз живея за баща си." Но и той умира. "Аз живея за майка си." Но и тя умира. За кого живеете тогава в света? Има нещо, което не умира. И туй, което не умира, което виждам във всичките хора, и туй, което не умира, само то заслужава да го обичаме. Аз поддържам учението: Не може да обичаш туй, което умира; може да обичаш само туй, което не умира. Умре някой и той плаче заради него. Защо ще плачеш за един умрял човек? Мислиш, че умрял. Ако мислиш, че е умрял, празно е твоето плачене. Ако плачеш за друго, то е друг въпрос. Аз виждам някоя жена плаче за мъжа си. Аз зная защо плаче. Тя казва: "Много добър беше, но докато беше жив, не го разбирах. Колко тръни съм му въртяла на главата, колко пъшкаше от мене! Да ме прости Господ, да дойде сега." Неутешима е. Той, като умрял, шепне є: "Как си сега?" Тъй седи въпросът. Той е жив.

Тези неща сега аз не искам да ги доказвам. Аз говоря само за неща, които никой не ми ги е доказвал. Има неща, които ми ги доказаха. Като говоря за тях, ще ги доказвам. Сега говоря за нещо, което никой не ми е доказвал. Аз научих неща, които не ми доказваха. Това го зная. Пита ме някой: "Как виждаш?" Виждам го. Как го виждам, не го зная, може да ви кажа, че го виждам.

Реално е само туй в нас, което никога не губи своята вътрешна връзка. Това е реално. Ти може да отричаш нещата в живота, нищо не дава.

Разправяше ми един българин своята опитност: “Казва: “Какъв дявол, казва ми: “Няма Господ.” А пък нещо ми казва: “А ако има?” Казвам: “Няма живот.” Нещо ми казва: “Ами ако има?” Казвам му: “Мълчи!” То казва: “Няма да мълча!” Казвам му: “Тъй всичко ще се свърши.” - “Виж, няма да се свърши.” - “Мълчи, не го казвай! Ще се свърши.” - “Няма да се свърши.” 20 години аз му казвам едно и то казва друго. Не може да се оправя.” Най-после той казва: “Аз съм дошъл и проучвам философията. Мисля някой път, че съм смахнат. Не зная дали аз мисля право или той мисли право.” В него настанала една борба.

И даже имаше един господин, един адвокат, много добър адвокат във Варна, веднъж ми изповядва. Срещнахме се преди години, той научно, добре доказва. “Реално е туй, в което аз вярвам, не туй, в което ти вярваш.” Аз вярвам, но реалността не зависи от моето вярване. Аз не считам, че онова, в което вярвам, е реално. Ако е реално, то е реално и без моето вярване. Ако не е реално, то, и да вярвам аз в него, пак си остава същото. Туй, в което вярвам, трябва да го опитам. Аз съм готов, ако една истина е в туй, което поддържам. Но да оставим научните спорове. Може да ти приведа биологически доказателства, философски доказателства, да ти донеса от 99 кладенеца вода, но тия неща трябва да опитаме. Слушай сега (аз седя при него): “Ти нали казваш, че съм много добър, учен човек. Тия неща ги проучих. Този въпрос съм проучил.” - “Хубаво, щом си го разрешил. Но кажи ми на мене, какво ще се случи след 10 години?” - “Това не зная.” - “Ти си разрешил социалния въпрос. Аз съм социална единица. Трябва да знаеш.” - “Какво?” - “Аз вярвам в едно нещо. Аз ще ти кажа едно нещо.” - “Какво ще ми кажеш?” - “След 5 години твоите възгледи съвършено ще се изменят. Ти ще станеш верующ човек. Ще вярваш в това, което отричаш.” - “И вратата да се отвори на небето, няма да повярвам. Всичко е заблуждение.” - “Извади си тефтерчето и запиши какво се случва.”

Той след 5 години се оженва, ражда му се едно дете, влиза в една организация на адвокатите. Виден адвокат. Отива той на събрание, жена му, като светела с лампата, запалила си роклята и изгаря. Пък обича жена си. И след няколко деня тя умира и той пише така: "Повярвах в това, което не вярвах." Жена му го убеди. Неговата жена, която замина, тя го убеди. Преди години дойде тук дъщеря му, свършила университет, казва: "Познаваш ли ме? Аз съм дъщеря на еди-кой си адвокат." - "Познавам, - казвам - баща ти."

Някой ще пита: "Как го познаваш?" Турците казват: "Казваш нещо, лаф, и то става." Аз го обосновавам. За мене е тъй ясно. Когато с телескоп погледна, виждам нещата ясно как са. Определям далечината. Животът на човека някой път е строго определен. Някои неща са предвидени и може да станат така. И затова може да се предскаже. Та, сега не мислете, че има нещо още. Има хора, които по един вътрешен начин предсказват, че след толкова години ще станат нещата. Когато стана европейската война 10-та-15-та година, от Англия направиха една карта на бъдещата Европа и след войната тази карта [стана] точно тъй, както те казват. Как са знаели тия хора, че така ще се раздели Балканският полуостров? Всичките положения написаха, каква ще бъде картата на Европа. Сега са определили друга карта, за в бъдеще какво ще бъде. Отде го знаят?

Има закони, по които се определя туй, което регулира отношенията. Тъй, както регулират зима, пролет, лято, есен, туй, което регулира живота, туй, което определя всичките форми на животните, туй, което регулира всичките форми на живота. Има нещо в света много разумно, което определя живота. Ако се осланяме на туй разумното, на фантастическото, на любовта, ако изучаваме езика, онова, което има да се случи, то ще ни се предскаже. Има един език на природата, който говори в нас.

Мене ми разправяше един господин една своя опитност: "Идва един беден студент, исках да го изпъдя, но нещо ми казва: "Направи добро на този човек. Ти ще имаш нужда от него. Той ще бъде

министър в България.” И този казва: “Послушах гласа, повиках го, записах му името, като бъдещ министър го познах. Той казва: “Много ти благодаря.” И действително, след години този човек ми услужи като министър.” Какво ще кажете вие за това? Нещо му казва. Той казва: “Не го зная, не го вярвам, но се случва.” В Англия, пишат вестниците, видели едно чудовище в едно езеро, едно допотопно животно, някой свещеник го видял, хора го видели, не както в България вярват, може да е измислица.

Реалните неща се отличават по едно качество. Ще ви наведа един факт за определение кое е реално. Казвате: “Аз с въздух не се храня.” Когато човек се храни с илюзии, той олеква. Ако вземеш един човек, хипнотически може да му внушиш, че той е ял или, ако го теглиш всеки ден, той изгубва теглото си. Този човек, ако губи всеки ден по половин кило, за 10-15 деня той ще отслабне. Това е илюзия. След като яде и всякога има придатък, то е реално. Туй, което притуря на нашия организъм, то е реално. Туй, което отнема от нас, то не е реално. Ти мислиш, и туй, което внася сила в ума, то е реално. Туй, което внася сила на твоите чувства, то е реално.

Казват: “Не трябва да чувствуваш.” Източната философия е права, трябва да се освободим от ония анормалните чувства. Душата трябва да бъде пълна с благородни чувства. Умът трябва да бъде пълен със светли мисли, светъл, да мислиш. Не му мисли много. Не мисли за безплодни работи. Не мисли да постигнеш нещо в света. Като работиш, ще постигнеш нещо. Все-таки, може ти да си последният човек, който си нужен да даде живота си в света. Една твоя постъпка ще тикне човечеството крачка напред. Казваш: “Какво зависи от мене?” Може би много зависи от тебе. Ако ти станеш проводник на Великото добро в света, ако станеш като един прозорец на една стая, всичките хора ще се ползуват от светлината. Ако ти станеш проводник, една малка тръбица, да мине водата през тебе, ти ще спасиш живота на тия хора. Ти, като срещнеш един човек, ти да му кажеш, да го окуражиш, кажи: “Има смисъл да живееш. Тъй, както аз

виждам, ако тръгнеш в този път, в твоята глава се крие гениалност, след време от тебе човек и половина ще стане; така виждам аз. Какво си се обезсърчил?” Не му казвай: “Ти не си религиозен, ти не вярваш в Бога.”

Може ли вие да представите идеята за Бога, може ли да я представите другояче? Бог е туй, без което човек не може. Животът, който функционира в нас, този живот, който пулсира, то е Бог в нас. Животът е туй, разумното. Този живот, който блика, това е Бог в нас, Който действува, Който действува във всяка една душа. Като срещна този Господ, съпротивление има и искам всичко да разреша. Той ще го разреши както мисли. Ако ти вървиш по този път, е добре; каквото искаш, ще стане. Но щом ти не вървиш, нищо няма да стане. Ти се подчини на този закон на живота, на този импулс, на тази постъпка, на тази любов, върви подир нея. После, нека всички велики хора, нека да ти бъдат като тил в света, всичките да ти помагат. Не питай право ли е или не. Ти като го направиш, ще видиш право ли е или не. Аз имам заченат една картина в ума си да нарисувам. Няма да критикувам, но ще я нарисувам както аз зная, после ще дойде всеки да ме коригира. Аз имам разсъждение. Ако е прав, казвам: “Прав си.”

Та, казвам: От гледището да славим Бога, туй вътрешното разбиране. Сега, това са общи твърдения. Преди войната се вмъкнаха много неща, които не бяха полезни за хората. Като се изнася една идея, има опасност да се представи на хората по един начин, че хората да не разберат. Сега, като говоря за мъже и за жени, ще обидя някого; сега, като говоря за бащи и майки, ще обидя някого. Като се говори за господари и слуги, ще обидя някого. За цар ако говориш и не си внимателен, или за управляващите, за законите ако човек говори и не е внимателен, ние вървим в един свят, човек трябва да претегля думите си, справедлив трябва да бъде, да изнася фактите, да не пресилва, да не прави хората отговорни за сегашните престъпления. Съществуват престъпления. Пука се една бомба. Не е само той виноват, хиляди поколения работеха, хиляди хора работеха.

Този човек направи бомбата, но той изпълни това, което те мислеха. Ние хващаме този, който извърши престъплението. Природата ще хване всички онези, които са работили и ще види на какво основание, всеки трябва да даде на какво основание направи тази бомба. Тя е на мястото си. Ако тази бомба се пука и разчупва скалата и отваря път, тя е на място.

Сега да се върнем към онова същественото. Всеки да си тури нещо в света, което не разбира. Аз искам да ви говоря на един език, донякъде понятен за вас. Има страдания в света, може да ви обясня как се явяват болестите, мога да ви кажа: причината е в млечната киселина или в пикочната киселина или в някои микроби в дадения случай. Все трябва един лекар за болестите. Трябва да се обяснят болестите само на здравите хора, за да се ползуват. На болните трябва да се дадат лекарства. Някой разправя как е станала болестта. Кажи му: "Така ще направиш, тъй ще постъпиш и след толкоз и толкоз деня ще бъдеш здрав." И като станеш здрав, нека дойдат лекарите, да дадат всички хигиенични правила, с които човек може да живее.

Казвам: Основата на всички болести седи в нарушението на първия закон на Любовта. Законът на всичките болести на нервната система се дължи на нарушение на закона на Знанието, на Мъдростта. Законът на ония, физическите болести, се дължи на нарушение на закона на Истината. Щом нарушим Истината, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим закона на Мъдростта, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим Любовта, тогава целият организъм, от главата до краката, ще се намери в една област на големи социални противоречия.

Та, най-първо Любовта е чистият въздух, от който хората се нуждаят. В сегашния живот хората живот нямат, трябва да се влее нещо ново в човешката душа. Тъй, както гледам хората, не виждам нищо ново в техните лица. Те са изтощени, изпити, нямат нищо. След 10-20 години умре и е определил какъв гроб да му направят,

колко свещеници да го погребат. Това никакъв идеал не е. После някой казва: “Да ме погледат.” Казваш: “Гальовно положение да имам.” Оставете туй гальовно положение. Онзи кон, като му дадат зобчица, след туй му турят юларя; погладят го по гърба и след туй му турят юларя. Впрегнат го в талигата. Галенето беше много добре, но и талигата е добра. Я ми кажете - след всяко едно галене ще дойде една талига да теглите.

Казвам: Има нещо по-хубаво от галенето. Любовта е нещо по-хубаво от галенето. Като дойде любовта, за тебе тя ще направи цял един рай. Ще ти направи един палат, ще те тури и няма да бъдеш сам. Няма да остави нито слуги, нито животни, но ще те остави да се радваш на чистия въздух, на звездите; каквото пожелаеш, ще го имаш. Щом пожалееш като Адама, че не ти достига нещо, ще се роди туморът и ще трябва да се направи операция, да ти извадят две ребра. Отидоха двете ребра на Адама. То беше съществeното. Две ребра извадиха от мъжа. Ако разбираш числото 2, то е човечеството. Всеки, който даде живот на другите, той трябва да има живот. Законът е такъв.

Христос казва: “Ти ще дадеш живота на другите, ти ще умреш.” Как ще разрешите въпроса, ако ти умираш? То е така: ще умреш, като дадеш живота на другите, но като умреш, пак трябва да оживееш. Ако оживееш правилно, ще се разреши правилно; ако не оживееш, въпросът не е разрешен. Силата е там.

Та, в любовта има едно умиране. Не мислете, че двама души като се съберат, обичат се. Един от вас трябва да умре. Ако двама души се обичат, единият трябва да умре. Ако умре и оживее, обичат се. Ако умре и не оживее, не са се обичали. Сега може да ви обясня. Когато една мома обича двама момци, готови са да пожертвуват всичко. Тя вземе единого, умре за другия. Какво ще стане? Нали този, който я обича, казва: “Ще се самоубия!” Защо се самоубива? За да стане техен син, тяхно дете, да живее между тях. Понеже те обичам, аз ще умра, но ще дойда да живея при тебе. Той е първият кандидат, тяхното

малко детенце. - “Кой си ти, мами?” То се усмихне и казва: “Твоят любовник съм.” Аз изяснявам само, не ви казвам да вярвате тия работи. Научно може да се изнесе. Не е лошо да се изнесе.

Всяко нещо, за което човек мисли, то съществува. Може формата да е крива. Няма нещо, за което да не помислиш, [и то] да не съществува. “Аз искам да стана богат!” Някой е станал. “Аз искам да умра.” Но не умира, друг е умрял. “Аз искам да стана цар.” Но някой вече е станал. Каквото помислим, всичко става. Мислим да сме ангели. Но някой е станал ангел. Всичко, каквото помислим, всичко става, но аз не го зная. За нас са важни нещата. Казва: Познай. Реални са нещата заради нас. Каквото помислиш, да стане. Ако помислиш да станеш цар, друг е станал цар. Ако аз мисля да стана богат, друг става богат, но аз съм сиромах. Ако помисля да стана здрав, друг е станал здрав.

Аз какво подразбирам под думата “цар”? Нека ви изясня моята идея. Под думата “цар” разбирам да бъда свободен. Свободен в пълния смисъл на думата. Не да правя каквото искам, но туй, което дава простор на моята душа. Аз да съм цар, да управлявам хората, това не е царуване, това е робуване. Ти като управляваш тия хора, те ще те заплашват, ще те убият. Ти като си цар в себе си, свободен в истината, то е царуване. Казва Писанието: “Да бъдем царе и свещеници.” Всеки трябва да бъде цар и свещеник. Какво значи свещеник? Да бъдеш със светъл, велик ум, да разреши ония, великите въпроси. Тепърва има да се разрешават въпросите в този свят. И мъже, и жени, и българи, и англичани, и руси, и германци, и американци, туй, което става, тия противоречия, които сега ги имат, те след време ще изчезнат и един ден хората ще образуват едно семейство и всеки народ ще бъде орган на това велико семейство. Ще се образува връзка, всички ще образуват един организъм в зависимост, народите ще се уважават, ще се почитат, както ръцете се уважават. Едната ръка уважава другата; и краката се уважават. И тогава един ден ще бъдете зрители, вие тогава ще го видите. Кога? Някога. Някои сега го виждат. Някои за бъдеще

ще го видят. Туй значи да живее Бог в нас и ние да живеем в Бога. Да постигнем копнежите на нашата душа, копнежите на нашия ум, копнежите на нашето сърце. То е смисълът на сегашния наш живот.

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

14-а неделна беседа, държана от Учителя на 31.XII.1933 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

СЛУШАЙ, СИНЕ МОЙ!

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета част от 4-та глава на Притчите, от 10-и стих: “Слушай, сине Мой, и приеми думите Ми.”

Това е едно отношение. Отношението не е нещо материално, което може да се обясни. То и външна форма няма. Може да го поставите във външна форма, не самото отношение. Някой път може да има любовно отношение към някого. Любовта не може да се крие. Тя няма никакъв образ в дадения случай. Два предмета, които имат отношение, имат известно съпоставяне. Онзи, когото ти обичаш, всякога ще го туриш на известно почетно място. Така е у всички. Общо правило е туй. Даже онези хора в света, които ние считаме, че не са толкова религиозни, вярващи, и те правят същото. Като обичат някого, ще го турят на първо място. Готови са да направят всякаква жертва за него, всякога да му услужат, показват се в едно отношение много благородни. Аз говоря за чувствата, които не принадлежат нито на религиозните хора, нито на светските хора, които са общи за човека. Когато говорим за светски или духовни работи, това са думи, които се употребяват само за улеснение.

Според мене има три отношения, които са важни. Едно Божествено отношение, което е начало на нещата, оттам, отдето всички неща вземат повод. Средината на нещата, това е духовният свят, а природният живот, това е краят на нещата. Зад природата не съществува нищо друго. Туй е краят на нещата. Какво има зад началото, ние не знаем; и зад края какво има, също не знаем. Ние знаем само нещата, които са само между тези две граници включени, а извън края и извън началото на нещата всякога остава неизвестно.

Сега вие искате да знаете какви ще бъдат нещата извън края. Никой не знае. Какви сте били в началото, никой не знае. Какви сте били преди началото, никой не знае. Може да говорят някои хора, да предполагат, че знаят. Да мисли, че знае човек, е едно нещо и да знае нещата, е друго нещо. В знанието реалността се отличава с едно нещо. Във великата реалност в природата има едно постоянно увеличаване, непрекъснато усилване. Туй е реалното. Туй, което постоянно се усилва, то е реалното. Туй, което няма туй усилване, което отслабва, това е илюзия на живота. Защото в края на краищата ти ще останеш на сухо. Когато в едно езеро приижждат реките, туй езеро е в добро положение, но когато едно езеро се изпарява и няма никакъв приток, всичките риби в това езеро ще останат на сухо. То е въпрос само на време. Значи, тези риби в това езеро временно са и те търсят някакъв повод да излязат.

Сега ние се намираме в един временен живот; някой път временното ние го смесваме. Временното е ограничен живот. Не че е лош временният живот, това ни най-малко не трябва да разбираме. Случват се във временния живот лоши работи, но временното не носи лошото. Казваме: "Лоши времена." Това не е философско заключение. Който и да е, ще каже, че хората създават злото.

Та, казвам: Първото нещо, човек трябва да знае в какво седи едно отношение. Три отношения има човек. Божествено отношение, това е началото. Всеки човек, който иска да има в света каквато и да е философия, какъвто и да е успех... Аз говоря за живота в неговия реален смисъл, аз не говоря да ти бъде зле на Земята, а да ви бъде добре на небето. Чудни са хората, че вярват, че тук като не им върви, горе ще им бъде добре. Блажени верующи! Възможно е, не го отричам. Казвам: Чудни са тези хора, така да вярват! Мене ме удивлява тяхната вяра. Вярват в това, което не са виждали и не го знаят. Христос казва: "Блажени, които не виждат и повярват."

Да определим какво нещо е бъдещият живот. Какво е бъдещият живот за младите? Старият живот е за младите бъдеще. Когато

остареят, туй е бъдещият живот. Но какъв ще бъде животът на младия в старини? Туй е адът или раят. Ти, като остарееш, си или в рая, или в ада. Тъй щото, мнозина от вас сте в рая от това гледище. Някои сте вече кандидати за рая или за ада.

По някой път ние представяме ада тъй, както всъщност не е. Ние казваме, че в огъня има мъчение. Но има същества, които без огън не могат. Има микроби, които при 6000 градуса нищо не им става. Такива микроорганизми има, които при 6000 градуса не се разтопяват. Как ще ги мъчиш? Човек ако е, нищо няма да остане от него. Тази микроба си живее там.

Сега някои цитират думите на Христа, Който казва: "Вечен огън." Вечният огън не е нашият огън, който ние имаме. Трябва да се разбира. Ние по подобие разбираме вечния огън. Като говорим за едно нещо, мислим, че е като нашето. На вечния огън трябва да му се турят съвсем други качества.

Аз се отдалечавам от въпроса, като разсъждавам така. Ако седна да правя едно разграничение между две красиви моми, аз ще се отвлека от въпроса, който развивам. Ако кажа коя мома е по-красива, туй ни най-малко няма да обясни. Защото красотата е външна, само по форма. Какво има в тази красота? Защото красотата сама по себе си е почти външен етикет. Ако има съдържание, красотата е етикет на доброто. Ако доброто не седи зад красотата, красотата тогава няма смисъл. За много работи ние нямаме ясна представа. Какво нещо е красотата? Красотата е нещо пластично, което изразява едно вътрешно състояние на душата. Красотата не е нещо постоянно. Милиони форми взема, всеки ден се изменя. Виждаш едно лице, казваш: "Измени се." Всичко, каквото става в човешката душа, лицето се изменя, изразява го. В това лице има красота. Има една основна черта, която красивият човек не губи никога. Туй е красив човек. Изгубиш ли тази основна черта, изгубваш красотата. Няма да ви разправям къде е тя. Ни най-малко няма да ви обяснявам къде е скритото богатство, голямото богатство на банкерите.

Мога да направя една смешка с вас, мога да ви кажа къде е. Идва при един шегаджия един малджия* - търсел пари, разправяли му, [че шегаджията знае] къде има. Казва [шегаджията]: "Аз зная къде е имането, както зная, че 2 по 2 е 4. Голямо богатство има заровено, повече от 20 милиона златни, но два змея го пазят." - "Тъй ли?" Дохожда[т] в София, довежда го в Българска народна банка и казва: "Ето тука е. Тук са змейовете." С онези фиктивните змейове много лесно [може да се] справиш, но има такива материализирани змейове, не са един и двама, с тях лесно не може да се справиш, пазят съкровището.

Та, казва някой: "Къде е заровено това богатство?" Богатството е сила. Някои хора имат много смътно понятие какво нещо е богатството. Че, богатството е една ценност, в която е вложен човешкият труд, човешкото съзнание. Следователно от това богатство ти имаш само една малка част. Ти искаш да имаш милиони, които не ти се падат. Богатството на тези хора ще ти влияе. Ти не си свободен. Щом си богат човек, ще имаш много кандидати. Ще имаш толкова роднини, че само ще чакат да умреш и да им го завещаеш. Не само на физическия свят, но и в духовния свят ще имаш туй. Сега пак ще кажете: "В духовния свят?" Аз да ви кажа какво значи: ще имаш наследници малки и големи, млади и стари, ще имаш някои на 20 години, някои възрастни по на 30 години, ще имаш някои наследници по на 60 години, 70, 80, 90 години. То са все от другия свят. Те ще чакат да умреш и да им оставиш на тях, че да могат да прекарат по-добре (по-лесно?) старините си. Казват: "Да умре този богатият, че да остави и на нас, и ние да поживеем както Бог иска." Сега, ако със смъртта на богатия човек може да се уреди човешкият живот, ако можеше, Бог би го направил досега. С богатите е лошо, без тях е още по-лошо. Със сиромасите - лошо, но без тях - още по-лошо. Какво да се прави тогава, я ми кажете? Казвате: "Защо е тази сиромашия?" Аз приемам с вас, че сиромашията е едно зло.

Аз коригирам тази поговорка, която казва: “Ела, зло, че без тебе по-зло.” - “Ела най-малкото зло, че без тебе е по-зло.” Богатите хора в света са най-малкото добро в света. Сиромасите са най-малкото добро. Онзи, богатият, който мисли само за себе си, той е най-малкото добро. И онзи сиромах, който работи от сутрин до вечер и мисли само за себе си, той е най-малкото добро. По какво се отличават тия двамата? Единият отваря само книгата и казва: “Такъв приход имам.” После тегли едно перо. Сиромахът, и той отваря книгата и казва: “Толкова имам да давам”, и той тегли една линия. Казва: “Толкова борч, какво ще се прави?” И двамата мислят сега. Според мене как ще се оправи светът? Направете ортаци сиромаха и богатия. Ортаклъкът, това е пак отношение. Не само да стане ортак, но да принася нещо, да върши работа, не само тъй ортаклък: нищо да не върши, а само на печалбите. Оплакваше ми се един българин: той викал едного в едно съдружие, който нищо не внасял. И после станал такъв ортак и искал да [се] избави [от него]. Казва [онзи]: “Двайсет милиона ако не ми дадеш.” Той нищо не е внесъл, а иска да вземе 20 милиона, казва: “Или ще ми дадеш, или ще докарам цял съд.” - “Да ти дам 100 000 лева?” - “Как 100 000 лева, да не съм просяк!”

Това са модерните разбирания на живота. Богатство и сиромашия, това са две разумни сили, най-великите възможности в света на физическия свят. Две от най-големите възможности. Възможността на богатия, най-голямата и красива възможност, е да стане сиромах. Това е най-голямата и най-хубава възможност. За сиромаха най-голямата възможност е да стане богат. За мене, богатият, като слезне при бедния, той ще дойде в противоположния полюс на живота и ще каже: “Разбирам туй.” В богатството има големи главоболия, а в сиромашията няма никакви тревоги, ще си почине. Казва: “Слава Богу, че се освободих!” В богатството има звънци, хлопане, тракане, този иска, онзи иска. Този, сиромахът, който се окайвал, като бил сиромах, ще му задрънкат звънците, ще

бъде няколко години щастлив, после ще почне да свиква на звънците и ще каже: "Тази работа не била толкова лесна."

Никой в света не може да стане светия, докато не е бил богат и докато не е бил сиромах. Той трябва да мине през училището на богатството и на сиромашията и тогава да влезе в училището на светията. А що е светийство в света? Примирение между сиромашия и богатство. Светията казва: "Слава Богу, че съм богат и слава Богу, че съм сиромах!" Ама той, светията, може да каже така. От обикновения човек ние не може да искаме това. Ние не сме длъжни. Защото някой път ние искаме от хората да направят нещо, което ние сами не можем да направим. Мене са ми разправяли: "Ти знаеш ли какво нещо е сиромашията? Ти не го знаеш, какво нещо е. Искаш да се качиш на трен, нямаш пет пари, тръгнеш пеш. Идеш в гостилница, гледаш другите ядат, ти гледаш. Другите облечени, ти гол зъзнеш. Къща нямаш. Знаеш ли какво нещо е сиромашията?" Казвам: Зная. При богатството ти на мекичко спиш. Казвам: Блажени богатите. И след това той пристъпва и казва: "Блажени богатите, за да приспят съзнанието на сиромасите." Казано е: "Блажени нищите духом." Казвам: Това са посторонни* въпроси от неразбиране. Аз казвам на този господин: Мислите ли вие, че ако се ожените за една красива жена, че с нея може да живеете добре? Тъй разсъждавам, както е на Земята. Всякога с една красива жена може ли да живееш добре? Не може да живееш. Някой път има претенции, любовници има, дават є прием, ходила за това, за онова...

Привеждаха ми един пример: един американски милиардер се беше оженил за най-красивата американка и след няколко години є даде един палат от 15 милиона долара, за да се освободи от нея. 36 милиона долара є дава и 15 милиона един палат от мрамор на разположение, за да се освободи от най-красивата жена. Може би тя си има друго разбиране за живота. Не че тя е лоша. Той си мисли така. Сега ние знаем причините, но аз няма да спра върху това. Аз какво зная, то си остава за мене. Аз разглеждам обективно нещата,

тъй, както са. Казвам: Някой път с една грозна жена можеш много по-добре да живееш. Красотата е богатство, грозотата е сиромашия. Някой казва: Възможно е с една красива жена да живееш добре. Случва се едното и другото.

Пък красотата и грозотата в природата, това са две условия. При грозотата се създават вътрешни качества на доброта у човека. Когато природата иска от един мъж или от една жена да създаде благородни качества, тя ще им създаде грозота, за да обърнат погледа си от вън. Нямат с какво да се хвалят отвън, да има поне отвътре нещо, на което да разчитат. Когато е заякнал човек, тя му дава и външна красота. Това са външни условия. Условие не е в природата грозотата, грозотата е само един метод. Красотата е едно достояние, което за бъдеще всички хора може да имат. При сегашните условия, ако вие бихте имали красотата, вие бихте си намерили най-голямата беля на главата. Ако имате една жена красива, че целият град полудее по нея, тя от любовници не може да се избави. Най-малко по 100 писма ще има на ден. Ако имате един мъж толкова красив, [на] неговата жена ще є побелее косата.

Разправяха ми за един от модерните музиканти, който не обичал жените, не разбирал жените, човекът си мислел за музиката, човекът мислел да напише една идея. Влюбила се една млада мома в него, като свирили неговите произведения, искала да го види. Той не я пущал. Един ден намерила вратата отворена, той се разхождал в градината, хвърлила се, започнала да го целува. Казва [є]: "Какво безобразие!" - "Аз не целувам тебе, но целувам твоя талант. Без талант нищо не струваш. Талантът, музиката ме интересуват. Сбогом - казва. - Аз поздравих таланта и желая ти да успееш." Тя си тръгва.

Та, по някой път, когато хората обръщат внимание върху нас, те обръщат внимание на някоя наша добродетел, на някой наш талант или на някоя сила, която са видели, не за самите нас. Докато имаш този талант, ти си виден. Щом изгубиш таланта си, не се интересуват от тебе.

Та, казвам: Този баща се обръща към сина си и му показва де седи истинското положение, синовното отношение към нещата. Много пъти казвате: "В какво седи самовъзпитанието?" Има външно възпитание, има домашно възпитание, има и едно вътрешно самовъзпитание у човека, което за бъдеще трябва да се приложи. Докато човек не учи тези методи на вътрешното самовъзпитание, не тъй, както го разбират възпитанието някой път... Казвате: "Дано Господ го вразуми." Казвам: Знаете ли какво нещо е Божието вразумяване? Ако ти не сееш твоята нива и се молиш Господ да я благослови, с какво ще я благослови? С тръни и бодили. Ще се чудиш как тъй Господ [не чул] нищо, толкова си се молил! Господ нищо не възраства. Той възраства това, което е вече посято. Той казва: "Посей!" Ти нищо не посяваш, а искаш да възраснат нещата. Ще възрасне туй, което е посято.

Та, сега, като ме слушате, дръжте вашите възгледи. Словото, което аз ви говоря, нека ви бъде тъй, както чистият планински въздух. Нищо не плащаш за него. Отворете се свободно някой път, не се плашете, че може да простинете. Ни най-малко. Този въздух, който влиза, може да ви пречисти. Едно учение е силно само дотолкова, доколкото може да внесе едно вътрешно обновление, един вътрешен подтик в душата и тази душа да се разширява, да добиеш самоувереност, че в света ти не си сам. Туй, което аз наричам да имаш едно същество в света, което ти обичаш. В ума ти седи идеята, че има един, когото ти обичаш. Не ти да си предполагаш какъв е, но да знаеш, че имаш едного, когото обичаш. Като се разговарям, един ми казва: "Аз досега никого не съм обичал." - "Според мене ти не говориш истината. Ти си човек, който най-много си се влюбвал. Аз виждам един, в когото си влюбен до ушите." - "Аз никаква жена не познавам." - "А, не познаваш. Че ти си така влюбен в себе си, не можеш да виждаш хората наоколо си." Всички хора са така влюбени в себе си, че са слепи за другите хора. Никакво страдание друго не виждат, от сутрин до вечер само за себе си, влюбили са се в себе си.

Хубава е тази любов, отлична е. Но опасността на тази любов седи в това, че ти, като не виждаш хората, се сблъскваш с тях. Не че любовта е крива да обичаш себе си, но като обичаш себе си, очите ти трябва да са отворени.

Та, опасността от старите възгледи е, че като влезете в духовния свят, ни най-малко не се изменяте. Аз изследвам духовните хора. И духовните хора, почти не се е изменил техният живот. Туй не е духовно. За да бъде човек духовен, той трябва да има едно Божествено начало. Тогава духовността е средина, зенит. За да има човек живот, или животът на природата, той трябва да има това начало, да е минал човек тази средина и да дойде в края на човешкия живот. Защото у човек се реализират всичките копнежи. Не разбирайте под "човек" тази форма, която сега виждате. Всичките светове, които виждаме, са все населени с човешки същества, все като хората от човешката раса. Човешката раса е навсякъде по материалните светове, безбройни светове има. Не са само едно парче, всичките светове са населени.

По някой път казвате: "Тези неща са фикции." Ние засега мислим, че разумните хора са само тука, на Земята. После, ние имаме ограничени понятия за съществуването на живота. Ние мислим, че известни граници на топлината и светлината препятстват на живота и животът се умъртвява от известни микроби. Това са ограничени схващания. Няма сила в света, каквато и да е, която да ограничи живота. Животът е над всичко. Животът е над студа, животът е над топлината; животът е над светлината, животът е над всичко, той не се ограничава от нищо. Формите на живота са обаче в зависимост от външните условия. За това съм съгласен. Когато казвате, че животът зависи от нещо, ако той зависи от външните условия, той не е живот. Вследствие на тези криви понятия, които имаме за живота [...].

Някой казва: "Аз вярвам в Бога." Вървят двама християни и си приказват. Единият казва: "Аз вярвам в Бога." Разправя своята опитност, защо се е молил и Господ го е послушал. И двамата

разправят, че Господ за всичко ги слуша. Сега двамата искат да покажат кой по-голяма вяра има. Вървят до едно място и из гората излиза една мечка с две мечета. Като видели мечката, и двамата се качват: единият се качва на една круша, а другият - на друга круша. Единият казва: "Аз се качих на крушата, понеже от крушата Господ по-лесно слуша." Другият казва: "Аз последвах твоя пример." Като заминала мечката, минава друг един християнин, те се оглеждат, и [той] ги пита: "Защо седите на крушата?" - "Мина една мечка с мечета, че да не я безпокоим [с] мечетата, качихме се на крушата." - "Защо не слезете?" - "Боим се да не е още тук." Питам: Кой има по-голяма вяра: тези двамата, които Господ ги е слушал и все още разглеждат дали мечката не е наблизо, или третият? - "Няма нищо, слезте, тя, мечката, нищо не прави [на] тези хора, които се молят на Господа. Тя не бута религиозни хора." - "Е, ние от учтивост се качихме горе на крушата."

Питам тогава: Ако в живота човека го сполети една несгода, каквато и да е тя, ако ти на тази несгода не може да намериш отношението є, да я разрешиш, ти всякога изгубваш присъствието на духа си. Тогава какво отношение имаш към туй Същество? Защото онзи, който така вярва, няма далечно място, където и да е, Бог може да ти помогне. И тук, на Земята, да си, и в ада да си, където и да си, туй Божествено начало тебе те обгръща и ти трябва да го знаеш.

Не разправяй на другите хора в какво вярваш, защото само себе си ще опровергаеш. Много несгоди се случват в живота, никой не е запазен от несгодите и [има] такива изпитания, че може да влезеш в едно голямо противоречие със себе си. Не [само] туй противоречие, но всички противоречия в нас произтичат от онази нестабилна връзка, която ние имаме с Първата Причина, и от онази нестабилна връзка, която имаме с духовния свят. Аз не говоря за онази крайната стабилност. Не човек днес да има вяра и утре да няма. Аз разбирам човек да има онази простата вяра, която човек има ежеминутно в живота и я проверява.

Мене ми разправяше един господин, [един му] казва: “Знаеш ли, че аз мога да те убия? Няма защо да те коля. Ако това ще те подигне, няма защо да те коля.” Той го поглежда и казва: “Като тебе човек коли ли се?” Че мислите ли, че един грешник може да дигне ръката си и да заколи един праведник? То е невъзможно. Само при изключителни условия може да стане: ако той е една жертва за човечеството, но при никакви други случаи не може да стане. Ако туй стане, ще знаеш, че принасяш полза на човечеството.

Тогава има едно предание, туй било в древността, предхристиянската епоха. Един знаменит разбойник среща един светия. Казва: “Ти ли си, който смущаваш хората?” Да го мушне, но ножът, който държал, става на огън. Той напуща огъня и отскача. Държи ножа си, той става на огън и отскача. Казва [светията]: “Синко, вземи ножа си. Свърши се тази работа.” Мене много неща са ми разправяли. Много неща са ми разправяли и аз съм проверявал, някои са излизали верни, много неща неверни са излизали верни.

Има едно здравословно състояние в природата, тъй го наричам аз. Едно здравословно състояние, от което зависи, т.е., щастието на човека е в туй здравословно състояние. Аз тъй го оформявам. Туй е едно течение в природата, здравословното състояние. Няма да ви казвам къде именно е, но е в природата. В това течение е всичкото благо. Ти, като влезеш в него, почваш да растеш, паметта ти е памет, всичко ти е наред. Целият свят се отваря пред тебе, всичко ти съдействува в твоя полза. Като влезеш в това течение, ти веднага излизаш от недоволството на живота. Когато имаш туй състояние, всичко ти върви. Мнозина са ми разправяли. Някои от вас някой път влизате [в това състояние], тогава хората ви срещат, поздравляват ви, приемат ви, обичат ви, пишат ви любезни писма. Почвате да се възмущавате, щом излезете от това състояние, хората ви изоставят, не ви пишат любезни писма, оставят ви сами, говорят лошо за вас.

Някой път съвременните хора са много взискателни. Казваме: “Защо Господ е допуснал това?” Пък защо да не го допусне? Защо е,

не питай. - “Защо Слънцето изгрява?” Защо да не изгрява? - “Ами защо залязва?” Защото не може да не залязва. - “Защо се случи това нещо?” Защото не може другояче. Така трябваше да стане. Определено ти е на тебе да станеш сиромах. Защо? Определено ти е да станеш богат. Ако не станеш сиромах, никога не можеш да станеш богат. Определено ти е да станеш невежа. Защо? Ако не станеш невежа, никога учен човек не може да станеш. Определено ти е да имаш най-малкото добро, за да бъдеш съгражданин на най-голямото добро. И малките дарби, които имате, и малките постижения, които имате, те са свидетелство, че вие сте кандидати, имате възможност за големите дарби, за големите способности и постижения. Малките дарби показват, че един ден ще имате и големите дарби. Няма да остане нещо, което да не ви даде Господ. Няма нещо, което вие да сте пожелали и Той да не го даде. - “Но кога?” Когато Той намери за добре. - “Ама след колко години?” Аз [с] години не се разправям.

Сега да ви направя едно сравнение, за да мислите как трябва да гледате на нещата. Ако вие, след като сте постили 40 дни и у вас се явява едно усещане на глад и ви турят в един палат, който е пълен само със скъпоценности, които съществуват, и ви дадат едно малко парче хляб, кое ще предпочетете в дадения случай? При тия скъпоценни камъни вие ще имате и едно парче хляб, но този хляб ще възобнови вашия живот. Една сладка дума в живота дава повече, отколкото всичкото богатство в света. Тя носи живот. Тази дума е, която излиза из устата на Бога, из душата, из Духа на Бога. [Тя] струва повече в дадения случай, отколкото всичкото богатство, което имате. И при тази Божия дума, която [ви] е засегнала, вие ще бъдете силни, ще имате всичките постижения. Тъй седи онзи велик закон. Така са вярвали всички велики хора, всички светии, всички гении. И всичките хора, които са имали постижения, по този път вървят, на едно вътрешно доволство. Защото вътрешното доволство зависи да оценим ние. Ние още не сме оценили какво нещо е Божия любов. Чудни са хората, като говорят за любовта! Тъкмо ние трябва да

проучаваме Божията любов. Ако срещна един човек, който ме обича, аз другояче ще изградя живота. Щом ме обича, аз ще разгледам тази любов чиста ли е, безкористна ли е. Как ме обича, то е друг въпрос. - "Ама аз много те обичам." Той трябва да каже: "Има нещо, което минава през мене, аз искам да си замине, да се освободя от него."

Ако любовта е достояние на човека, защо се губи? Ако ние я създаваме, защо се губи? Значи не е наше достояние. Днес имаш любов, утре изчезне. Казваш: "Къде отиде?" Сега не трябва да се спъвате от това, туй не е отричане на онези възможности. Онова, което минава през вашето сърце, мислете, това е само начатък, едно малко начало на Божественото. А вие гледайте това начало да се увеличи. Нито един от вас още не е оставил любовта да подействува в него. Като дойде любовта, вие се плашите. Вие всички се плашите от любовта. Да ме извините за тази дума. Сега аз не искам да ви представям, но аз зная отрицателните форми на любовта и положителните форми. Но ще ви представя един пример.

Един евангелски проповедник ми разправяше своята опитност, няма да ви кажа името му. Той се молил 5-10 години да му даде Господ възможност да опита какво нещо е Божията любов. Казва: "Една вечер ме посети нещо хубаво, приятно, почна да се увеличава, да ме пълни. Легнах на корема, ритах, ритах, не мога да седя на краката си. Казвам си: "Да не бях искал това нещо!"

Сега ние разбираме да ни обича някой - да ни направи дрехи, да ни вложи няколко милиона в банката, да ни даде всички пожелания, да е внимателен. Това е само външната страна. Любовта се отличава с едно качество. То е следното: Онзи, който ви обича, той ще внесе един нов живот, едно ново разбиране, едно ново желание във вашия живот. Туй е качеството на любовта. Ако сте мъртви, ще оживеете; ако сте болни, ще оздравеете; ако сте бедни, ще забогатеете. Защото външното богатство е израз на онова вътрешно богатство. Никога човек не може да бъде богат външно, ако не е богат вътрешно. Той ако придобие туй богатство, ще го изгуби. Богатият човек работи, вътре

той е богат и външно става богат. Че, Иов едно време беше най-богатият човек в света. Но дойде му най-голямото нещастие и изгуби всичкото си имане, изгуби и синовете си, хвана го най-страшната болест - проказата. Колко време е страдал, не се знае. Но след като минава този изпит, придоби едно ново разбиране, една нова идея за Бога. Той разбра какво нещо е Божията Любов. Каза: "Сега разбирам, че моята любов, която съм имал досега, е много слаба. В любовта, която сега имам, няма да говоря така." Казва се, че Бог му е възвърнал двойно материалните блага. При това и синовете и дъщерите му е върнал от онзи свят в много по-красива форма, отколкото преди.

Питам: Туй, което стана с Иова, ще бъде ли изключено с вас? Казвате, че е само за Иова. Не, то е достояние за всички. Не по същия начин, като на Иова, но по пътя, който Бог е определил за вас такова едно благо. Ако държите като Иова, ще имате същото разбиране, ще имате същото благословление. Казвам: Красиво е, когато човек се намери в изпитание, във време на страдание и спази онова присъствие на духа.

Един православен свещеник ми разправяше една опитност. Казва: "Всичко ми беше тръгнало назад. Само беля след беля ми идваха. Казвам: "Защо така, защо така?" Един ден ми дойде една идея. Казвам си: "Малко ти е това! То е нищо." Дойде друга една беля. Казвам: "Чакай, ти си ял и пил досега. Че другите хора страдат, нищо не ти е!" Казвам: "Господи, много Ти благодаря! Още ако има, нека дойде, че и моята празна глава да узрее, че и аз да вляза в положението на хората." Откакто почнах да казвам така, тръгна ми напред. Започнах да обичам тези хора. По-рано нищо не мога да направя, след това, след тези страдания, почнах да давам на хората един добър съвет. По-напред, като дойде някой при мене, аз подам си ръката и казвам: "Плати сега!" Дам му благословението си. След като имах тази опитност, дойде някой, казва: "Прочети ми." Казвам: "Синко, тази работа е много лесна, четенето, най-лесно е, тя е търговска работа. Аз мога да ти чета, но туй, което ти чета, ти вярваш

ли го? Готов ли си туй да го направиш?" Иска някой благословение и казва: "Какво да ти платя?" - "Нищо, синко - казвам, - направи туй, което Господ иска от тебе сега. Иди го направи." Това е служене на Бога. Ако всички хора биха повярвали!...

Казвате: "Как ще се оправи светът?" Ние очакваме един ден еволюцията, ние мислим, че човешката еволюция ще ни докара до едно съвършенство. Няма да го бъде. Някои мислят, че като почне човек да гради, ще бъде. Нещо, което до небето да дигнеш, то нищо няма да ти даде. Еволюцията, то е любовта, която се проявява в живота. Под еволюция трябва винаги да разбираме мощните сили на любовта, да разбираме живота и да прилагаме Божия велик закон, да обичаш всичко туй, което Бог е създал. Да чувствуваш и да влезнеш във връзка с всички най-разумни същества. Най-първо, на Земята трябва да бъдеш във връзка с всички добри хора, не само на Земята, но и на Небето. Някои искат да се запознаят с Христа. Християните мислят, че той е на Небето, от дясната страна на Бога. Теософите мислят, че е в Хималаите някъде, в Индия, други мислят, че е в Палестина. Че е на Небето - там е; че е в Хималаите - там е; че е в Палестина - и там е някъде. Аз не мога да се изкуся, да кажа нещо. Има неща, които не трябва да се казват.

Значи, някои неща не се казват. Когато обичаш една жена, не казвай, че я обичаш. Туй е правило. Щом кажеш, че я обичаш, веднага се изменя положението. Оттам насетне цяла беля ще си навлечеш на главата. Защото туй е един завършен процес. Значи, жената разбира следното. Щом ти казваш, че обичаш една жена, тя казва: "Значи ти засега ме обичаш, а за бъдеще няма да ме обичаш." Обърне си гърба. Щом казваш, че я обичаш, тази любов престава. Направете опит, да видите, че любовта ще престане. Ама слушайте защо. В думата трябва да има три неща, непременно да следват. Тази мисъл трябва да бъде вярна и по мисъл, вярна и по чувство, вярна и по постъпка. Какво ми костваа мене да ви кажа, че ви обичам? Но ще кажете: "Как ни обичаш, повече от всички?" Тогава вие ще се намерите в положението на

жената, която питала мъжа си: “Обичаш ли ме?” - “Обичам те.” - “Ама повече ли от другите жени?” - “Не, като тях. Обичам те.” Как повече от другите жени? Туй е престъпление. Сега всички вие искате да ви обичат повече от другите хора. Аз го прилагам без разлика към мъже и жени, приятели. В моята любов вие, когато и да имате нужда, може да разчитате на мене като на приятел, не да ме излагате. Защото, ако вие злоупотребите с моята любов, както онази англичанка, която пратила своя възлюблен да се качи на върха, за да опита любовта му, да є откъсне един еделвайс от най-опасното място. Той є откъсва еделвайса, дава є го, но є казва “Сбогом!” Вие искате да опитате Бога да направи нещо заради вас, вие ще го получите, но и любовта ще си иде. Вие ще останете с вашия еделвайс. Ще отиде любовта.

Ние злоупотребяваме с онази великата Любов, която трепти в Божието сърце, в Божията душа. Какво не правят днешните хора? Я погледнете днешната култура. Аз съм виждал тези хора, свещеници, владици, мене ме учудва онова безлюбие, мене ме учудва тяхното безлюбие. Това не е за осъждане. Тази мисъл не ме тревожи. Но туй безлюбие носи след себе си лоши последствия, страдания. Любовта носи щастие, а безлюбието носи бъдещите страдания, болести, неврастении, какви ли не болести, които лекарите кръщават. Щом любовта изчезне, щом изчезне онзи великият живот, тогава ще се явят всичките болезнени състояния, тогава ще дойдат лошите последствия, тогава ще дойдат астрологическите лоши аспекти.

Казвате, че Сатурн това направил, Юпитер, Венера. Те нищо не са направили, ти сам си го направил. Човек е съществувал преди да е съществувал Юпитер, планетите. Какво ще кажете тогава? Човекът беше преди да беше планетата Венера. Тогава кой му влияеше в света? Я кажете. Туй са сегашни символи в астрологията, с които ние обясняваме туй, което има да става, но да считаме, че Венера е повлияла? Че, Венера какво е? Срещне те една Венера, поусмихне ти се. Срещне те някой Юпитер - влиянието дошло, той е много учен, свършил 4 факултета, учен човек, той ти повлияе. Ето Юпитер.

Срещне те някой Сатурн, който ходи по земята, той ти повлияе. Сега трябва да разбирате какво се разбира под думата "Венера", под думата "Сатурн", под думата "Юпитер". В съвременната астрология, тъй, както го дават, донякъде е приложимо, но да се внесе в живота като една възпитателна система, като една наука, от която може да се ползуват, трябва да се дават малки изяснения. Сега не е въпрос ние да засягаме въпросите от едно гледище. Ако човек не разбира, ще каже: "Не си астролог." Ние разбираме наука.

Някой ще каже: "Нас смятане не ни трябва." Трябва ни. Трябва ни едно правилно смятане, трябва ни една правилна логика, трябва ни един правилен говор, трябва ни музика в света, но онова, което носи в себе си Божественото начало.

Ако аз бих дал една система за възпитанието... Досега още в Европа не прилагат музиката като възпитателен метод. Може учителят да си има в класната стая пиано, да седне на пианото и като свири и пее, да разправи на децата една приказка в песен. Всичките деца ще се съберат, няма да има главоболие. Не една песен, не една приказка да им разправи, много обективни приказки.

Някой път даже възрастните, като ви дойде едно страдание, не знаете как да се освободите от него, аз съм срещал някой върви, маха си ръката. Извикай този човек и го попитай: "Знаеш ли как се пее тонът "ла"?" Станеш сутринта, кажи на жена си: "Кажи ми, как се пее тонът "ла"?" Пей правилно. Кой от вас ще го вземе правилно? Как няма да го вземе? Когато човек органически е добре тониран, взема тоновете правилно; когато органически не е добре тониран, не взема тоновете правилно. Вземеш ли "до"-то вярно, започни, направи усилие да се тонираш, да вземаш тоновете правилно. Защото природата си служи с музиката. Природата е крайно музикална. Ние виждаме само опакото на тази природа, в което ние сме вложили известен дисонанс. Целият живот на хората от 8000 години, са внесли един дисонанс. Този дисонанс е човешки, той не е на природата. Ако отмахнем този дисонанс, ще дойдем до истинската природа и веднага

в тебе има една мощна сила и ти дохождаш до една строго определена мисъл, до едно строго определено чувство и до една строго определена постъпка, до установения хармоничен ред на нещата.

Та, казвам сега: "Слушай, сине, мой!" Бог се обръща към вас и казва: "Слушайте, синове, слушайте Моите думи, не думите на хората." Но ти ще кажеш: "Аз мисля, че на мене Господ ми говори." По какво се отличават Божиите думи? Те се отличават, че Божиите думи, онова, което Бог говори, винаги сега става, не утре. Бог никога не говори за утре. Божиите работи може да ги проверите от сутрин до обед, [тогава] може да ги проверите, следобед не говори. Който иска да прави проверка за Божиите работи, от сутрин преди изгрева на Слънцето до обед може да проверите. Той ще ти каже: "Този час - това и това." Ако се сбъдне, от Бога е; ако не се сбъдне, не е от Бога. Направете опит, докато почне да се сбъдва това за твоята мисъл. Туй, което Бог ти говори, ако има една връзка, трябва да влезеш вече в Божествения свят. Туй е общо достояние, за всички е тази мисъл.

Сега ако ви кажа, че Господ ви говори, вие ще кажете: "Ами как говори Бог?" По някой път аз съм говорил, чувам Го, но не зная как говори. - "Ама откъде говори?" Чувам Го, че отнякъде говори. От кое място е, не зная. - "Виждал ли си Господа?" Виждам Го, но не зная къде е. Говори ми, разбирам Го, всичко, каквото ми каже, става. Но да ви кажа къде е, тук или там, не мога да ви кажа. Какво ще разберете вие? Вие ще кажете, че тази работа е съвсем забъркана. Действително, ако тъй се говори, много е забъркана. Но аз съм човек от обективните хора, от хората, които се занимават с реални работи. Аз не съм от хората, които се лъжат. Досега не съм успял да излъжа себе си. Едно нещо досега, колкото и да съм правил усилия, не съм успял да излъжа себе си. Пък и досега никой не ме е излъгал. Никой не е могъл, пък и всичките дяволи, които доста са се мъчили, не са могли да ме излъжат. Три неща: нито аз, нито хората, нито дяволите не са могли.

Та, казвам: В мисленето седи една велика истина. Не се самоизмамвай само! Всички хора са радиоактивни станции. Всеки човек за дадения случай е една станция. Може да го бутнеш и чрез този човек, който и да е, Бог ще ти проговори. Казваш: “Че отде зная кой ще ми каже истината?” Че, ако ти си екскурзиант, може да си свършил няколко факултета, но не знаеш пътя, обръщаш се към едно дете и казваш: “Този ли е пътят за еди-къде си?” - “Този е пътят.” Не може ли туй дете да ти даде едно знание? Трябва ли да го приемеш? Ще го приемеш. Знанието трябва да го приемеш, откъдето и да е; от всички хора може да го приемеш.

Има известни минути, през които трябва да наблюдавате хората. И в най-лошите хора има моменти, когато са много красиви. Тези хора всякога лоши не са. Лошото в човека е едно състояние, което се дължи на някои черти на миналото. Върху тях няма да се спирам, защото, за да ви разправям за лошото, трябва да разваля хубавото. Лошото аз го наричам едно подхлъзване. Щом се появи най-малкото колебание, съмнение. Иде при тебе един човек, иска ти услуга, да му направиш една много малка услуга. Той не засяга твоите интереси. Ти казваш, че нямаш време и замине си този човек, но тебе ти стане мъчно, щом не си му направил тази услуга. Той не искаше от тебе 10-15 милиона, той искаше една много малка услуга, да му дадеш чаша вода. След това усещаш в себе си една вътрешна скръб.

Питам тогава: Върху какво се гради нашето щастие в света? То се гради върху окръжаващите хора, с които сме заобиколени, с народа, с цялото човечество. От тези обективните хора на Земята, от тях зависи твоето щастие. Ако отидеш в училище, учител ще имаш, учител по пение ще имаш. Дето и да идеш, все работа с хората ще имаш. Може да говориш за ангелите, но ако отидеш на Небето, и ангелите ще вземат човешка форма.

По какво се отличават ангелите? Ангелите се отличават по това: ако попиташ един човек, който не е ангел, той ще се замисли, но ако го попиташ: “Ти ангел ли си?”, той се усмихне. Той казва: “Дойдох да

си поживея на Земята." - "Ти в Бога вярваш ли?" Той се поусмихне пак. Той е един от ангелите. Когато питам един човек за неговото верую и той се усмихва. Човека, като го попитам за живота, и той ми се усмихва. Като го питам: "Завършил ли си училище?", той ми се усмихва. Аз казвам: Той е един от ангелите. После, ангела някой път в университета го скъсат. Пак излиза вън и казва: "Скъсаха ме." Усмихва се. Той се смее на голямата ученост на професора, понеже той знае хиляди пъти повече от тях. Те го късат като много невежа. Професорът, като погледне този ученик, той се усмихне и казва: "Не те е срам, нищо не знаеш! Но хубаво се смееш." - "Не, господин професоре, смея се на твоето невежество. Но какво да правя. Дошъл съм тук със своето невежество, ще ме извиниш." Професорът е малко снизходителен, казва: "Хайде, ангеле, само излез."

Аз туй ви разправям само за изяснение. То е само един начин. Има и други. Това са външни черти на един ангел. Има и други, вътрешни силни черти, аз не ги казвам. Всеки човек, който се усмихва и ви гледа право в очите и погледът му е малко нагоре, той е ангел. Който не се усмихва и погледът му не е нагоре, той не е ангел. Който се усмихва, той е един от ангелите.

Казва [Господ]: "Слушай, сине Мой. Приеми думите Ми, думи на живот, приеми думите на Любовта." Какво по-велико в света, да може да сме свързани с Онзи, Който ни е родил, да сме свързани с всички братя и сестри, които ние сме родили, с всички онези души в света, с които сме излезли и дошли на Земята, за да минем своето развитие! Дошли сме да работим за онова, което ни предстои за бъдеще. Не да се занимаваме с онези вътрешни страдания, но с вътрешните постижения. Има нещо по-велико, за което ние трябва да мислим. Хубави са и тези работи, но оставям [ги] на заден план. Но [за] същественото трябва да мислим.

"Слушай, сине Мой, думите, които ти говоря."

"Благословен Господ Бог наш"

Тайна молитва

15-а неделна беседа, държана от Учителя на 14.I.1934 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев. На 7.I.1934 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа.

ОБИЧАЙТЕ Я

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета само част от 3-тата глава от Евангелието на Иоана. Никодим постъпи дипломатически, да привлече вниманието, че имат високо мнение за него. Христос отвлече вниманието в друга страна, Той [...] съвсем друг въпрос, казва: “Този въпрос не е толкова важен, друг въпрос е важен.” Той задава друг въпрос: “Как може стар човек да се роди отново?” (Учителят прочете до 18-ия стих.)

Нали има едно старо изречение от 4-тата глава на Притчите, 6-ия стих: “Обичай я и ще те варди.” Всеки един от вас може да си състави едно мнение. Да обичаш. Кого да обичаш е въпросът сега. Не всеки, когото ти обичаш, може да те варди. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти помага. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти бъде полезен. Едно дете, с което майката се занимава, ни най-малко не е полезно; в дадения случай отнема времето. Цяла нощ се разправя, говори на един непознат език, ученото дете разправя, казва: “Как да не може да разбереш!”, изважда речник, вижда думите, да научи езика на това дете. Най-после става така: детето казва: “Ти няма да научиш моя език, но чакай аз да науча твоя.”

Обичта се отнася до Мъдростта в света. Това е великото в света. Онзи, който иска да бъде силен, 3 положения има в живота важни. Силата е, която е потребна, понеже тя носи живот. Животът, който носи две неща: радост и скръб носи. Не че радост и скръб носи. Скръбта има туй свойство, че всяка радост носи на гърба си една скръб и всяка скръб носи на гърба си една радост. Ти като намериш радостта, ще ти остане скръбта, понеже тя иска да се освободи; като

намериш скръбта, ще ти остане радостта, понеже тя иска да се освободи.

Сега тъй, както разправям, до никакво философско заключение не довеждам. Ние сме в един свят много реален. Влезли сме на едно място, дето много философия ни трябва. Болният човек, който умира, не иска тяло той. Да не разправяш какви преобразувания може да стават на Земята, как хората живеят. Оставете тия работи. Казва: "Може ли в дадения случай [да ми помогнеш?] Умирам." Че може да ми помогнеш, това е същественото. Може да ми говориш за каквото искаш. Същественото, което е необходимо за човека, то е обичта към Великото в света, туй, което ще ни даде сила, туй, което ще внесе живот, туй, което ще осмисли живота му, защото по този начин радостите и скърбите осмислят живота.

Скръбта продължава живота, радостта го осмисля. Или, другояче казано, скръбта дава материала, радостта изработва този материал. Който разбира, процесът е такъв. Другояче хората разглеждат въпроса - тъй, както не е. Те разглеждат болните. Един болен не е скръб. Едно мъчение, това не е скръб. Ако вие впрегнете един кон и той започне да рита с краката си и причинява болки, кой е причината за това? Провидението ли е причината да те рита? Ако не може с едно ритане да събори каруцата, втори опит да не правиш. Като рита трети път, вижда, че каруцата е здрава, не може да я събори, може да си счупи крака. Разумният живот изисква. Или едно дете, като отиде при една голяма канара, не трябва да се пънка, да мисли, че с един пръст може да я бутне, да бутне тази канара.

Когато се правят общи твърдения, ние се натъкваме на големи мъчнотии, които ние сме създали в света. Съществуват големи различия, неразбирания, философски системи, религиозни, които хората са създали, известен обществен строй, който хората са създали. Ред, порядък, закони, в обществото закони съществуват. От моето гледище не съществуват, правила съществуват. Съществуват закони в природата. В един разумен свят, между разумните същества

съществуват закони, защото законът, това е един метод, един път, по който нещата може да се извършат правилно. Тъй, както ние намираме един закон да се свържат хората, да се оправдават, това е в един свят на безпорядък. Казвам: Това гледище, от законите на Земята искам да изясня онези закони на природата.

Ние намираме, че светът не е създаден тъй както трябва. Противоречието, което чувствувате, се намира в самите хора. Сега аз ще приведа онзи пример. Много пъти на мене са казвали, аз съм чел много автори, разправяли са за любовта; но когато започна да чета един роман или разказ за любовта, в мене изпъква следната форма на любовта. Чета един роман, изведнъж изпъква един хубав кон, изпъква един англичанин, който гледа коня за надбягване. Англичанинът е горе в къщата, а конят е в двора, подковават го, чешат го, имат любовно отношение и двамата, поглеждат се. Чета друг роман за любовта, току изпъкне друга картина. Един кафез, едно канарче или едно славейче, което пее, и то е любов. Туй славейче обича, него не могат да го впрегнат в каруцата, но за него затвор има. Казва [му]: "Ако пееш, ще те храня." Любовта е там. Чета трета книга, друга картина виждам, пак за любовта. Виждам голям шадраван с едно малко езерце, една шарена рибка и един естественик изпитва. Тази рибка влиза, излиза, играе си. Той се любува и казвам: "Това е любовта." Чета четвърта книга, пак изпъква в моя ум една градина с плодни дървета, увиснали плодове; препоръчва плодовете, такива хубави плодове - пак любовна работа е това.

Коя любов да разбирам: конската любов, любовта на славея, любовта на рибите или любовта на дърветата? Ако си кон, ще те яздят, трябва да бягаш, силно да бягаш. Ако си птичка и имаш любов, трябва да пееш; ако не знаеш да пееш, любов няма да имаш, трябва да излезеш из кафеза. Рибата казва: "Ще влизам и ще излизам. Като ходя из водата, достатъчно е това движение." И най-после, доволен е от ябълката, че тя му дава плодове, но това още не разрешава въпроса.

Тази любов вече съществува у нас. Хората са били като риби и като ябълки, като славеи и като коне, но не са разрешили живота. Че тази любов е отлична, отлична е тази любов, но тя е частична. Частична е в това отношение, че този кон може да живее и без услугата на господаря си. Господарят казва: “Ти, ако не си при мене, ти ще подивееш.” Че какво е направил господарят му? Той го държи в обора. Какво е научил конят? Научил е само да се надбягва. Надбягал няколко коне. Един голям беглец е. Или онова малкото славейче, и то се отличава, но какво е научило в този малък кафез от половин метър? Скача нагоре-надолу, какво е научило? Казва му господарят: “Ти ако не си при мене, знаеш ли какво нещастие може да се случи?” По-добре може да живее това славейче в гората. Пък и на рибата є казва: “Ти ако не си при мене, знаеш ли какво ще стане?” Тази риба може да живее в големите морета, пък и ябълката може да живее добре в гората. Това е частично разбиране на нещата.

Любовта е нещо съществено, без което не можем. Когато намериш един човек, когото обичаш, без когото не можеш и той без тебе не може, то е любов. [...]

Ти да съдереш 10 чифта цървули, пак не можеш. Като се свърши веднъж, отиде вече. Тогава обяснява един автор, че първата проява на небесната любов каква била, как се запознават понякога хората с любовта. Той представя, че някой път тия напреднали същества не искат да дойдат на Земята, а пък да ги накарат, те искат да бъдат с тях искрени, сами да си направят избор и затова този разумен свят има големи витрини, разни човешки тела са поставени в разни костюми: мъжки, женски, детски - хубави, шарени. Та, като влезе някой от небесните жители, като погледне на витрината, казва: “Може ли този костюм да го пипна, да го облека?”, но и като го облече, ако рече да го съблече, не може. Колкото рита, толкова повече се вплита, вплита и току най-после се намери роден като някое дете, казва: “Що ми трябваше да обличам този костюм?” И след това, като дойде на Земята, стане вече на границата на земния живот. Назад да се върне

не може, напред ще върви. Тогава неговите наставници му дадат една програма, казват: “Понеже облече тези дрехи, за да се отплетеш от тях”, ще му дадат известна програма и след като живее 40-50-60 години, ще ти дадат програма как да се съблечеш. Не че не може да се съблечеш, мъчна работа е. И всичките усилия на Земята седят как да се съблечем от онова, което сме облекли.

Такъв е разказът. Ако го вземете в буквален смисъл, ще излезе едно голямо противоречие. Аз го взимам в този смисъл, както човек е научил един навик, като пушенето на тютюн - като се научи човек, години наред се изискват, за да се отучи. Мине година, две, не може да се отучи.

Разправяше ми един стар евангелист: “Научих се да пуша тютюн. Майка ми казва: “Нашето момченце нека пуши”, но после обърнах се, станах евангелист. Не можах да се отуча от тютюна, не мога да се обърна от този дявол. Молитви четох, не може. Казвах: “Няма да пуша” и пак пушех. Какъв човек, не взема от нищо. Като река да не пуша, изгубвам настроение, ставам нервен, сърдя се на този, на онзи. Най-после казвам: “Господи, избави ме от този дявол!” - казах така един ден. Чудя се по кой начин да се освободя от този дявол - той казва. - Хвана ме магарешката кашлица. Взема една цигара, че като запуша, веднага кашлям, ких, ких, ких. Три месеца ме държа тази магарешка кашлица, отучи ме да пуша тютюн. И както виждаш, 20 години. Благодаря на магарешката кашлица, за 3 месеца се излекувах.” Както виждате, 20 години този българин не е могъл да се отвикне, та ние, за да се освободим от това, което сме облекли, трябват ни 50, 60, 80 години да се освободиш и да нямаш никакво задължение.

Сега, това е едната страна, или хубавата страна. Човек, след като дойде облечен в тия дрехи, той трябва да научи какъв е смисълът на тия дрехи. Онзи, който ги е създал, той знае защо, те си имат свое предназначение. Ако светът е създаден, той не е създаден за развлечение. Ако животът съществува в тази форма, в която сме

облечени, това не е развлечение, не е игра, това е установено. Ако стават в нас известни промени, органически промени, от детство до старост, вие може ли да дадете отчет? Сменят се идеите, сменят се нашите възгледи, всичко в света е толкова променчиво и не можеш да кажеш кое е положителното и кое е отрицателното. Положителното в един живот е отрицателно в една друга фаза на живота.

Та, казвам: Реално е това, което при всичките изпитания остава без да се изменя. Защото реалността е едно, само едно нещо има, което не се мени - това е Любовта. Само едно нещо има, което не се мени - това е Мъдростта. Само едно нещо има, което не се мени - това е Истината. Те са 3 неща, които седят. Това са 3 велики атрибута на битието. Това са 3 атрибута на живота, на знанието, на онова знание, което въздига човека. Това са атрибутите на свободата. Свобода, която в себе си няма любов, свобода, която в себе си няма знание, свобода, която в себе си не носи разширение [...], свободен без никакво ограничение, без някой да те е ограничил, ти сам да се ограничиш. Там е истината.

Та, казвам: Тъй трябва да се обичаме в света. Тогава нашата обич [...]. Мене мнозина ме питат какво намирам в този човек. Казвам: "Какво обичаш в него?" - "Обичам душата му." - "Виждал ли си душата?" - "Виждам - казва, - че има хубава душа." Казвам: "Ти уверен ли си, че тази душа през 40-50 години ще бъде все такава, каквато ти се видя?" - "Предполагам." - "Ами ако не стане?" - "Ще си изменя мнението." За любовта човек [...] едно нещо, с което се отличава. При нея слуга не може да станеш и господар не може да станеш. При нея мъж не може да станеш и жена не може да станеш. При нея болен не може да станеш и здрав не може да станеш. При нея богат не може да станеш и сиромах не може да станеш. При нея праведник не може да станеш и грешник не може да станеш. Такова нещо е любовта. Контраст е това. Тя не се проявява във време и пространство. Само сянката є се проявява. Ако тя функционира във време и пространство, то любовта ти ще я зърнеш и туй, което си зърнал, остава само с едно

мечтание, нещо хубаво, красиво, което си видял, и оставаш да се разправяш със сянката на онази любов, която е в ума ти. Ти казваш: "Видях реалността." Реалността е в онзи момент.

Сега, другото положение, което трябва да имате предвид. Съществува едно заблуждение, което е наложено от външните условия на живота. Ако ние не се освободим от тия ограничения, сами ще попаднем в едно заблуждение, в едно ограничение, което ние сме си създали. Представете си, че вие живеете в един палат, дето има само една малка дупчица, през която влиза светлината и топлината на външния свят. Какви ще бъдат вашите понятия за светлината и топлината? Туй, което влиза през тази малката дупчица, вие ще го оцените и ще кажете: "Това е само." Вие ще имате едно погрешно схващане за светлината и едно погрешно схващане за топлината. Ако дойде някой да ви каже, че има по-голяма светлина, отколкото е тази, ще кажете: "Как тъй? Аз никога не съм виждал, че има по-голяма светлина! Толкоз години вече седя и тази малката топлина съм усетил."

Досега вие всички сте били при тези палати, при тия малките дупки и сте опитвали знанието на тия малките дупки, любовта на тия малките дупки и казвате: "Не си струва!" Кое не струва? Аз отговарям тъй: Не си струва да си при такава малка дупка. Отвори голямата врата, излез отвън или най-малко отвори голям прозорец, който палатът има, за да имаш ясна представа за онова, което те очаква.

Тогава съвременните хора по отношение на реалността се намират в положението на онази царска дъщеря, която очаквала своя избраник да дойде при нея. Той се явил с най-скромни дрехи облечен, той седнал при кочияша, а турил един от слугите си, облечен много хубаво, по модата, отзад. Тя като го погледнала, царската дъщеря, казва: "Този е, с хубавите дрехи." Тя на него хвърлила око. А той я гледал, нейният избраник, а тя хвърлила око на онзи, хубаво облечения.

Питам сега: Какво заключение направил царският син за дъщерята? Кой е по-умен? Той ли е по-умен или царската дъщеря? Или слугата, който є обръща внимание? Кой е по-хубав? Царската дъщеря и неговият слуга си мязат, те са лика-прилика като два стръка иглика. Защото има едно различие, което съществува във формата. Има едно различие, което съществува по отношение на техните качества, качествата, които те съдържат в себе си. Онзи, който те обича, като види твоята погрешка, веднага ще извади хубавото от нея, ще види хубавото и ще каже: "Отлична черта." Той веднага ще види хубавата страна. Та нима един юнак, който вас ви защищава [от друг] един, [на] който му пръсне главата, какво ще мислите заради* него? Че той жесток ли е? Ако ви напада един бик и този, който ви защищава, ако пръсне главата на бика, жесток ли е? Кое е сега за предпочитане: бикът ли да пръсне вашата глава или този юнак да пръсне главата на този бик? Едно от двете ще стане: или вашата глава, или неговата. Не може ли сега средно положение? Не може.

Ако моралният живот, както сега се изявява, ако можеше да има друг морален живот... Ние нямаме такъв живот. Ние казваме, че може. Може при съвсем други условия, при един разумен свят. Но при един свят, дето половината хора са разумни, а другите - неразумни, не зная как човек трябва да постъпи. Даже, в стария живот, когато Господ искаше да избави евреите от един техен [не]приятел, прати един ангел, който в една нощ изби 180 000 войници и си отиде. 180 000! Сега, разбира се, това не е правило. Туй, което е станало преди години, то не е правило за нас. Трябва да се измени методът. Бащата, който употребява тоягата за малкото дете, като [стане] син [му] на 21 година, той трябва да окачи тоягата горе, трябва да внесе друг закон. Синът не се дава да го бие баща му. Казва: "Едно време, когато не разбирах, ти ме налагаше; аз разбирах повече тоягата. Сега разбрах тоягата, видях, че е глупаво. Сега ти няма да ме биеш. Кажи ми едно разумно слово, да разбера словото ти. Аз съм готов както слушах едно време тоягата, сега тебе да те слушам. Като ме шибаше тогава с

тоягата, аз казвах, [че] ще извърша всичко.” Бащата казва: “Синко, аз искам сега да слушам.”

И ние се намираме, някои от вас се намират във фазата “Господарят окачи своята тояга”. За някои държи още тоягата, но за някои едва се е окачила тоягата. Казва: “Окачих я, ще ви говоря.” Ако вие не разбирате, каквото той ви говори... Не вярвам, ще го разберете. Защо аз мисля, че ще го разберете? Понеже вие разбрахте тоягата и се подчинявахте на тоягата. Много по-лесно е да се подчинявате на другото.

Та, казвам: Настава тази фаза, дето ние трябва да влезем в разумното, понеже нашето съзнание се е разширило вече и по законите на живота ние сме влезли в една нова област. Тия хора, с които живеем, те само щадят енергия. Ти не може в невидимия свят да заставиш никого да те бие. Ти да накараш в невидимия свят един да те бие, то е да изхарчиш голяма част от своята енергия нахалост. Те предпочитат да извършат много други работи, но не да се занимават с това. Той може да направи хиляди добрини, но не [да не] престъпи, така, както ние мислим, ако човек се наказва по един начин, той ще се поправи.

Сега ние схващаме: новите веяния са това в човешката душа, в човека. Човекът, това е душата, в нея са вложени всичките възможности, чрез които човек може да се подигне и може да постигне във времето и пространството. Всичко онова, към което той има разумни тежнения, един разумен стремеж, всичко може да постигне; стига така да бъде планомерен, може да постигне. Всички влизания в стълкновение, понеже разумният свят не обича стълкновения... Всички небесни тела, които се движат, не са в стълкновение, понеже има грамадно пространство между тях. Така и човек не трябва да бъде в стълкновение. Например, всеки може да стане един виден музикант, но как? Чуваш един певец пее - да ти трепне сърцето. Като пее, взимай участие и ти, ще се научиш да пееш. Ти като го слушаш, свие ти се сърцето, нищо няма, обезсърчиш

се, ти не си за певец. Аз ако съм на вашето място...Този певец пее, защото аз пея. Ако аз не пея, той не може да пее. Тогава казвам: “Пей ми ти сега!” То е едно отражение на мене, понеже аз искам пък да пея на него. Казвам: Пея много добре. И един ден като искам, и аз може да пея.

Мислят един поет, който създава известна поема и я дава. Едно дете му казва: “Как да декламирам?” Туй дете излиза и казвате: “Много хубаво пее.” Какво ще кажете? Аз съм туй дете. Той сам не може да декламира като туй дете и може по-хубаво, но то иска да види обективно, вън една своя мисъл изнесена. Ако някои от вас не сте певци, той иска да събуди обективната страна на известна дарба. Да види един човек, който пее хубаво, да се роди любов към пеенето у вас.

Не зная колцина от вас сте се занимавали с философията на музиката. Може да си послужа с едно музикално обяснение, най-мъчното може да се изнесе. Представете си, че известна песен започва от “до мажор”, вие искате да вземете “фа”, питам: следующата нота в какво трябва да бъде - в секунда, в терца, в кварта или в квинта? Ако първото отношение на “фа”, понеже има възходящо и низходящо положение, понеже [е] в терца, тогава следващия момент на “фа”-то пак трябва да вземете, след като вземете другия момент, в кварта ли трябва да го вземете? Ето философията на хубавата музика. Някой път една кварта, която следва след терца, е хармонична, а някой път трябва една квинта или пък трябва секунда. При това, не е само това. Но “фа”-то как трябва да го вземете?

Имате основния тон “ре”. Следующия тон как трябва да го вземете? В осмина или в шестнадесетина или в тридесет-и-вторина?

Нотите са живи. “Фа”-то в дадения момент показва всичките материални условия, при които твоят живот трябва да се развива. Следователно трябва да знаеш какъв материал ти трябва от тази материя. Ако вземеш повече от “фа”-то, веднага ще спънеш песента. Ако вземеш по-малко, ще спънеш песента. В дадения случай трябва

да знаеш колко трябва да вземеш. Ако вземеш “ре”, той изменя израза на песента. Ти имаш известен материал, който трябва да обработиш, трябва да знаеш в какво отношение, в каква композиция трябва да вземеш, какви трептения трябва да му дадеш. След туй трябва да знаеш едно установено движение и на това израз да дадеш. То е вече в “сол”. В музикалните цветове израз ще дадеш. После, почивателната станция в музиката, това е “ла”. Трябва да знаеш колко време трябва да се спреш.

То е вътрешната страна на музиката. Но, както обикновено се взема, както обикновено се пее, не само да вземеш известен тон. Когато изучаваш философията на музиката... Аз изучавах да се смени, да кажем, имам анемия, взема обикновения тон “до”, понеже е тон на живота. Трябва да внеса малко злато. Ти ако го вземеш по обикновен начин този тон, нищо няма. Но има известни трептения, един тон ще го вземеш. Например “до-до-до”. Като вземеш правилно това, ще почувстваш свещен трепет, нещо ще трепне под лъжичката, една нова мисъл ще дойде в ума ти. Вече при “до”-то ти си попаднал в естествения жив процес на музиката. В дадения случай аз виждам, че тази музика произтича от ума на едно същество, което седи в една област много висока. В този тон чувам нещо разумно, което говори и отговаря, в мене се влива известна енергия.

Някой може да каже, че това са ред заблуждения, халюцинации. Халюцинация има само за глупавите хора. За разумните хора няма никаква халюцинация. Халюцинация има за невежите. За любещите, за разумните, за хората, които обичат, няма никаква халюцинация. Халюцинацията, това е сянката. Аз познавам сянката. От сянката плодове не се берат, но от дървото се берат. Какво ще ме убеждава някой дали е халюцинация. При халюцинацията нещата не са реални, човек винаги губи. При реалността човек печели.

Казвам: Вие сте достигнали до там, че трябва да направите опит върху себе си. Вие чакате след вашата смърт да ви се открие другият свят. Може да вярвате, че ще ви се открие, но по-добре е да се открие

другият свят преди да сте умрели. Един господин от Варна ми разправяше: “Аз - казва, - се научих на един урок. Аз бях голям безверник, не вярвах. Направих си голяма къща и дойде един господин, казва да туря един кираджия*, дава ми доста голям наем - 2500 лева на месец ще ми дава. Казвам си: “Ще си изплатя дълговете.” Казва ми един мой познат: “Този да го не туриш в къщата.” - “2500 лева пари ще ми дава.” - “Послушай ме, не го туряй в къщата си, ще загазиш.” - “Ще го опитам.” Той влиза в къщи, седя и го питах и [му] повярвах. Три години седя, но нищо не плати. Аз вярвах, аз вярвах в туй, което не е.” Сега всичките хора вярват в туй, което няма да бъде, а не вярват в туй, което е. Не туряй този, който много обещава.

Тогава да ви представя друг пример. Отива един слуга както при Димитровден да се цани. Наредили се трима богати. Отива при първия, той му казва: “Аз съм добър човек, но ще ти давам по 100 лева, не може да ти давам повече.” - “Със 100 лева не се служи на тия години.” Отива при другия, той му казва: “Ела при мене, 500 лева ще ти дам.” Третият казва: “Аз ще ти дам 1500 лева.” Той седял година и половина при него и го напуснал. Отива при онзи, който му даваше 500 лева, при него - още половин година. И най-после отива при този, който му даваше по 100 лева. Казва му: “Опитах онези, но дойдох при тебе, който ми даваш по 100 лева на месец. Боя се, дано и ти не ме излъжеш.” - “Аз няма да те изненадам както [ония] двамата.” Като седял при него, онзи му казва: “Ако искаш, свободен си.” - “Аз не харесвам стоте лева, които ми даваш, но си добър господар. Сигурни са стоте лева.”

Сто лева, дадени с любов, са благословение. Сто лева без любов нищо не носят на човека. Малкото, дадено от сърце, е хубаво. Онзи, който те обича, привлича тези пари. Онзи, който ти дава без сърце, не си струва, нищо няма да ти даде. Той завлича и онова, което ти си имал. В света е важна онази обич, която може да дадеш на когото и да е. Тъй че, да обичаш някого заради някого. Хората може да се обичат само заради Едного в света. Ти обичаш известно семейство за кого?

Само за Едного. Ти обичаш банкера за [какво]? За парите. Ти обичаш учения човек за какво? За знанието. Ти обичаш силния човек за [какво]? За силата. Изчезне силата - и любовта изчезва. Изчезва богатството - и любовта изчезва. Изчезва знанието - и любовта изчезва.

Казвам: В света има само една реалност, която не се мени. Тя е реалност. Аз го наричам Божественото в света - когато ти заради самата любов обичаш някого. Защото ти, като обичаш, не е във формата. Днес ти влезеш в тази къща, обичаш къщата, тя е хубава. Влезеш в друга, и нея обичаш. Детето дойде там, всички обича. Ти казваш: "Дето е то, там е и моята любов." Ние нали обичаме света, дето слънцето грее. Може ли да обичаме един свят, дето слънце не грее?

Та, казвам: При сегашните социални мъчнотии, при които ние се намираме, тъй, както ние сме родени, има за разумните хора само едно истинско разрешение - то е да знаеш как да обичаш. Обичай я, тя ще те пази, ще ти постави венец на главата. Всичко ще ти даде, тя ще те подигне. Никой не може да направи, което тя може да направи. Онова дете, нали има един разказ, този излъгало, онзи излъгало. Лъжат се само глупавите хора. Умните никога не се лъжат. На едно шише може да му кажеш: "Изсипи се!", вземеш му водата, но как ще излъжеш един извор? Той си тече и извира непрекъснато. Казвам: Всяко шише, което може да се обърне и да изтече, ти него може да го излъжеш, но онова шише, от което водата никога не престава, то не се лъже. Когато дойде някой и каже: "Излъгах [се]", аз си мълча и казвам: "Този е от шишетата." Някой казва: "Онеправдаха ме." И ти си от шишетата. Имах лошо мнение, но такива са понятията, такива са схващанията на човека. [...] Няма нищо, ще се оправи тази работа. Далече е, кой ще ходи за парите толкова далече?

Сега не се спирайте върху себе си. Вие искате да знаете. Някой от вас иска да знае какви ще бъдат моите заключения. Никакви заключения. Аз никога не правя заключения. Никога не заключавам.

Аз повече отварям навънка. Като намеря някой кон, който има юлар, извадя юларя и хайде вън в гората. Като намеря празно шише - "Хайде да се напълниш!" Като намеря птичка, затворена в кафез - хайде навънка. Като намеря риба в шадраван, казвам: "Хайде в голямото море!" Като срещна дървото, казвам: "Слушай, какво искаш от мене?" Там работата е по-трудна - да извадиш едно дърво из неговите условия, голямо знание се иска. Главата е оплетена в този материален свят, да го извадиш, да го не повредиш, че да го занесеш някъде. Големи жертви се правят. Не само да го пренесеш, не да го осакатиш, но нито едно клонче да не осакатиш.

Аз съм срещал много хора, които мязат на дървета. Казва: "Много мъчно е да се обичаме. Много мъчно е да те обичам, много мъчно е да те извадя от ония условия, без да те осакатя. Ако ще те осакатя, по-добре е да си седиш на мястото. Сегашната любов струва повече, отколкото моята. Каква е тази любов, която ще те осакати?" Ако му дам любов и той добие тази свобода, тогава любовта е на място. Това са задачи на умните хора в света. Това са задачи, с които вие трябва да се занимавате сега. Някои от вас се занимавате с любовта за парите, обичате парите. Не е лошо да обичате парите, но трябва да знаеш, че парите са много свободни, те имат голяма свобода. Какъвто контракт и да имате, щом излязат вън от ръката ви, отиват, пристават някъде.

Сега, да дойдем до онова положение. Мнозина от вас носят едно минало, което не е наше, не е ваше положение. В магията твърдят, че има хора, които могат да изменят формата, да те направят едно животно. Тебе и учен човек може да те направят. Аз говоря от това гледище. Тогава питам: Ти имаш съзнанието, имаш формата на едно животно; тогава може [ли] да те направя един човек? Аз говоря от това гледище. Тогава питам: Ти имаш съзнанието на един човек, [а] имаш формата на едно животно, какво ще кажеш? Не си искал да станеш животно, а си станал. Не от собствена воля, някоя друга воля те е направила. Казваш: "Как може да бъде това безобразие?" Не

искаш да станеш войник, да убиваш хората, но хванат те, дадат ти пушка и ти казват: “Тъй и тъй ще я държиш”, направят те войник. Не искаш да станеш палач, да убиваш хората, да теглиш ножа и ти казваш: “Как става тази работа?” Кръчмар не искаш да ставаш, да опропастяваш домовете и при това ставаш. Кой те направи? Някой магьосник. Я ми кажете, познавате ли сега някой човек, който да е постъпил по свои собствени показания? И кой е постъпил по чужди указания? Кои хора са свободни?

За мене е по-хубаво, ако сте свободни да постъпите по вашата воля - аз се радвам. Даже у другите като е, пак ще научите нещо, трябва да знаете истината. Ние казваме, че има ред слабости. Мислиш нещо и не може да го направиш. Искаш да обичаш - не може. Искаш да се учиш - не може. Искаш силен да бъдеш - не може. Искаш богат да станеш - не може. Това искаш - не може, онова искаш - не може и най-после се обезсърчиш и казваш: “Ще се самоубия.” Че, самоубийството у тебе ли е? Кой вмъкна тази идея в главата ти? Казва: “Не ми остави едно въже да се обеся.” Това са чужди мисли. Това не е човекът. Това е посторонна* философия на живота. Когато дойдат големите изпитания в живота, мрачни мисли и желания, да знаете, че те не са ваши. Те принадлежат на един свят съвършено чужд, който има съвсем друг стремеж, съвсем други цели и намерения. Ако влезете в този свят, вие ще платите много скъпо и нищо няма да научите. Ще имате само страдания.

Казвате, че когато дошъл Христос, дошъл да развали деянията на дявола. Христос дошъл да покаже на хората големите заблуждения, в които са попаднали. И в съвременното общество какво се проповядва? Че заблужденията не са освободени. Моисей проповядва едно учение за любов, 10-те заповеди. След туй туриха нещо, което ни най-малко не обясняваха 10-те Божи заповеди. Съвсем друг, чужд закон. В християнството имаме пак повторение на същата история. Онова чисто възвишено учение на Христа, след туй старото езичество; всички теории на езичниците, всичките религии до християнството

влязоха, взеха своето място и накараха християнството да живеят религиозно. Туриха религиозни вярвания по християнски. Туй не е никакво християнство.

Християнството е религия на освобождение от заблужденията. Най-първо, трябва да се освободите от едно голямо заблуждение, в което сте попаднали. Казва Христос на Никодима в тази глава: туй значи да се роди човек. Новото избавление. Роденото от плътта разбира старото учение, старите навици, старите традиции. Всичко туй, което е събрано, то е в борба с Божественото. Това е човешката страна. Казва му: “Как е възможно това да стане?” Под думата “майка” и “баща”… “Как може този старият човек да влезе в утробата на майка си?” Каза Христос: “Може само по един начин. От вода и дух.” Водата е, която измива нещата, а духът е, който ги оформява и оживява наново. Така разбирам.

Аз съм слушал мнозина да разправят, че човек може да се роди от Духа Божи. Аз съм виждал хора, които мислят, че са родени от Бога и след туй казват: “Пак изгубихме.” Роденото от Бога назад не се връща. Щом се връща, той няма никакво раждане. Аз сега говоря за едно мистично реализиране, освобождение на човека. Човек на Земята, при обикновените условия, след като се освободи, той ще почувствува една вътрешна свобода и той ще измени своя живот. В неговия живот няма да стане рязка промяна: ако е музикант, пак ще пее; но този музикант, като изпее, който е веднъж роден, той ще почувствува един свещен трепет от песента. Поетът, като пише, ще остане пак поет, но, в своите стихове тъй ще нарежда думите, че ще вложи нещо ново, всяка една дума ще бъде на мястото.

Сега, едно изречение пазете: “Обичай я и тя ще те варди.” Сега ще запитате: “Къде ще я намерим, за да я обичаме?” Питам тогава: Вън от това, което обичате в себе си, задайте следния въпрос: Кое обичате в себе си, че вие треперите? Има нещо, което вие обичате. Има нещо, което вие знаете в себе си. Обичате нещо, за което сте готови да пожертвувате живота си. Има нещо, за което вие може да

работите. И страдания и неволи понасяте за нещо. Във вас няма знания, но има нещо, за което всичко жертвувате. Кое е то? Това сте вие. Туй, което вие обичате, вие сте близо до истината, като дойдете до тази врата, казвате: “Не е туй.” Вие се отстраните. Вие стойте при тази врата, тя като се отвори, ще ви поканя да влезете вътре. След като се отвори вратата, вие ще влезете в друга съблазън, ще кажете: “Какво ли е?” Като влезете, то е страхът. Бъдете смели. Като се отвори тази врата, влезте вътре, пък нека става каквото ще. Понеже сте влезли в този път, по същия начин вие от обич облякохте тази дреха. Сега на другата витрина вие по същия начин, както влязохте в този свят, ще влезете вътре. Не бойте се.

Казвате: “Какво ще стане с мене, ако повярвам?” Какво ще стане с тебе, ако не повярваш? Ами ако си учен човек, какво ще стане? Ако останеш такъв, какъвто си, какво ще стане от тебе? От тебе трябва да стане нещо. Какво трябва да стане сега?

Ще ви приведа разказа за просото. Отиват житото, ръжта, ечемикът да освобождават света, воюват и оставят просото да отглежда света. Дали му наставления какво да прави. То казва: “На млина да ставам ли?” - “Ти на хляб стани, че на млина остави.” Аз не ви казвам да ставате на млина. Хлябът, то е същественото. Просото, ако може да стане на хляб... Но просото на хляб не става, боза става. Като се върнало житото, светът се оплакал и казва му: “Моля ти се, втори път не ни оставяй на просото. Дотегна ни, омръзна ни само боза. Хляб не видяхме.”

Не ви трябва боза, не ви трябва шербет, хляб ви трябва и вода, нищо повече. Не съм против бозаджиите, не съм и против шербетчиите, но само за изяснение. Понеже бозата не дава същественото. Тя е временно удоволствие за разхлаждане. Важното може да дойде. Веднъж в годината боза да пиеш, разбирам, но всеки ден да пиеш боза? Някои препоръчват, че бозата е като бирата, оправяла човека. Много се лъжат, че бозата ще оправи човека. Оправя го, да. Бозата ум на човека не дава.

Всички ония неща, които ферментират, живот не дават, туй трябва да знаете. Туй, което ферментира, то е процес. Има вече част от този процес. Аз не засягам външната и вътрешната страна. Не че е вредна бозата. Онзи човек, който иска да се сдобие с нещо съществено, това са живите светии, може да си направи една боза, която не ферментира. Може и вода. Има боза, която не ферментира. Може да направиш пиво от ябълки, което не ферментира. Трябва да знаеш онзи закон на ферментацията.

Аз турям закона още по-далеч. Всяко чувство, което ферментира, всяка мисъл, която ферментира в човека и всяка постъпка, която ферментира, тя не носи живот, тя носи ограничения. Всички ония мисли, всички ония желания, всички ония постъпки, които не ферментират, стават на хляб, като нещо съществено. Това са условията на новия живот. Туй изисква сега да се роди човек. То е общо разбиране да се роди от дух и вода. Той трябва да знае в какво седи същественото в живота. Тогава той ще обича себе си, ще обича своите ближни, ще обича и Бога в себе си, ще обича Онзи, Който му е дал живот, ще бъде радостен и весел. Като погледне на света, ще бъде радостен, че е дошъл в туй Царство, дето всичко може да люби, няма друг свят освен този. Не говоря за човешкия свят, [а за] Онзи, Божествения свят. Няма друг свят. Има много светове, но Божественият свят включва всички светове в себе си. Божественият свят, който е един и който е всичко.

Обичайте хората заради Любовта. Обичайте хората заради Божественото знание. Обичайте хората заради Божествената свобода, която е в тях. Обичайте себе си заради Бога, Който е във вас.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

16-а неделна беседа, държана от Учителя на 21.I.1934 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ОГНЕНАТА ПЕЩ

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета 3-та глава от Данаила.

"Ще се развеселя"

Ще се спра върху първия стих, че Навуходоносор направи златен образ. Значи, той създаде едно божество, на което иска хората да се кланят. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена, значи и царската власт. Намериха се трима души, които не изпълниха тази заповед.

В човека има трима души, които никога не може да се подчинят на нашите заблуди; това са човешкият дух, човешката душа и човешкият ум. Каквото и да направим, каквато и теория да прокараме, те си остават, имат си убеждение, казват: "Това, което вие казвате, няма да слушаме!" Даже много пъти ние, хората, си произвеждаме страдания, че туй, което сме казали, не е станало. Кой от вас не се е подчинил на това, което е казано? Царят се видял в чудо, как така трима души да не изпълнят неговата заповед. Всички падат и се покланят, само трима души не се покланят. Някой път вие ставате, лягате, съжалявате, че някои ваши мисли не са се реализирали. Аз мисля, че най-голямото добро е, че всичко, което мислим, не се реализира. Ако всичко би ставало тъй, както мислим, ние бихме имали един цял ад на Земята. Животът щеше да бъде хиляди пъти по-несносен, отколкото е сега.

Сега искам да обърна вниманието на младите и на старите. Младите да си бъдат млади, старите да бъдат стари, възрастните да бъдат възрастни - кой какъвто си е да бъде. Но има нещо, на което младият трябва да служи, старият трябва да служи и възрастният

трябва да служи, и слуги, и господари. Има нещо, на което хората трябва да служат. И от това истинско служене зависи бъдещето на човека като човек. Няма човек, няма същество на Земята, което да не желае да живее добре. И най-малките същества, които съществуват, психологически като ги разглеждаме, имат известна идея, носители са те. Може би привидно да не се вижда, но аз разбирам разумното, което седи зад проявата. Има една външна страна на живота. Има известни мисли у човека, които се явяват и изчезват. Има желания, които се явяват и изчезват, мимолетни са. Някой път може твоето настроение в един час десет пъти да се мени: въодушевяваш се, после паднеш духом, измениш настроението си. Даже и ние, духовните хора, нямаме ясна представа за онова, което изменя нашите състояния. Ние сме толкова самоуверени, мислим, че сме свободни. Аз срещна някой човек, изправил се, прав ходи, мисли, че е свободен. Войникът, с пушката се е изправил, мисли, че е свободен. Някой кон си изправил опашката, някое куче, мисли, че е свободно. Виждаш, онзи кон тегли каруцата, казваш: "Силен кон!" Камшик има. Сегашните хора, религиозните хора, малко хора ще намерите, които да са свободни. Сега няма свобода. Свобода търсят хората. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, да отвличам вниманието ви. Тепърва трябва да се [открие] свободата, да се намери кой е истинският път на свободата. Не само да намериш свободата, но да остане тази свобода при тебе.

Питам: Какви са били подбудителните причини на цар Навуходоносор да направи този образ? На първо място, да покаже силата си, че каквото той каже, трябва да стане. Той казва: "Няма никакво божество!" Той мисли себе си за божество. Той казва: "Няма божество, което може да се избави от ръката ми. Аз съм божеството и на Небето, и на Земята! Който изпълнява моята заповед, добре ще бъде; който не изпълнява, на прах, пепел и дим ще стане!" Тези са необходими разсъждения. Вие сега предполагате, че сте свободни и сте щастливи. Не. [В] сегашния живот, който живеете, очаква ви едно

голямо нещастие. Най-голямото нещастие, което никога не сте очаквали, сега ви чака. Да ви кажа истината. Не искам да ви обезсърчавам. Аз виждам онова малкото пиленце, което се измътва и на което обръщат внимание, хранят го. Аз зная, че след 4-5 месеца туй пиленце ще влезе в тенджерата. По 3-4 пъти на ден го храни господарката, вика му, но то след 4-5 месеца обаче ще влезе в тенджерата. Мога да ви приведа ред примери. Въпросът не е за обезсърчение, но трябва да се пазите от една вътрешна самоизмама.

В живота има една голяма самоизмама, от която всички трябва да се пазите, да влезете в истината, която ще ви направи свободни. И възрастния, и стария човек в този “живот на Навуходоносора”, всички ви очаква горящата пещ. Който не се подчинява, в горящата пещ ще влезе. Който вярва в Бога, пещ го очаква; който не вярва в Бога, гроб го очаква. Какво ще ми казвате на мене? Казваш: “Не вярвам в нищо.” Гроб те очаква. - “Аз вярвам в Бога.” Огън те очаква. Това е една истина, която ще оспорвате. Кажете ми сега, кой не е в гроба? Защо са в гроба? Защото служат на златния образ. Това и философите са казали, нашите предци, нашите държавници. Не оспорвам мнението на държавата, но туй мнение на държавата трябва да почива на една велика истина. Защото, ако държавата не е поставена на истината, тя сама ще влезе в гроба. Реално мога да ви покажа държави, които са съществували и изчезнали за своите престъпления. Една държава може да съществува само тогава, когато има ред и порядък на нещата, един Божествен ред на нещата. Аз взимам това като един основен закон, който съществува в природата. В природата съществува една държава и природата е справедлива. Другите държави са създадени по образа на природата. Добре е една държава да съществува, но нейното съществуване се обуславя от законите, които природата дава, които функционират. Всяка една държава сама се разрушава. Всеки един човек сам се разрушава и сам се въздига. Всяка държава сама се разрушава или въздига. Това е велик закон в природата, който регулира нещата.

Всяко действие или въздействие, всяка една постъпка, която човек извърши, добра или лоша, в света, всяка една мисъл, всяко едно чувство има обратно въздействие, възвръща се към самия извор, отдето е излязла мисълта. Тъй щото, законът е справедлив. Всякога доброто, което си направил, ще се върне при тебе. И злото, което човек е направил, ще се върне при него. От хиляди години хората искат да изменят този закон, да направят доброто да се връща при тях, а злото да се връща при другите. Невъзможно е. Невъзможно е по единствената причина, понеже първото начало на доброто може да възприеме само доброто в себе си. И второ начало има, на злото, на лошото в човека. То възприема само злото. Злото никога не може да възприеме доброто, то възприема само злото в себе си. Следователно тези две начала действуват. Злото приема своето си, своето последствие, и доброто приема своето си, своето си последствие. Човек е създаден между тези две граници. Млади, стари, възрастни, мъже, жени, слуги, господари, всички хора са поставени между тези две противоположности. Ако надделее злото в света, ти не се развиваш. Ако надделее доброто в света, ти не се съграждаш.

Който не вярва в това, може да направи един малък опит. Ще види, че е много вярно. Във всички времена онези хора, които са се състезавали на физическото поле, като нашия Дан Колов и онзи Петър Пехливанина в Америка, които ги знаем, всички тези най-големи борци са били големи въздържатели и трезви. Всеки, който си позволи да не бъде трезв, е бил гътван на земята. Мислите ли, че ако един борец спазва правилата, той счита, че той ще има една трезва мисъл? Той има желание да повали, да победи другия борец. В един борец, който се бори, няма желание да отмъсти, да удари някого; той иска само да повали противника си, да покаже, че е силен. Няма желание да го смаже. Защото, ако го смаже, той ще изгуби своята сила.

Да покажеш силата си, то е естествено, да покажеш своя ум, то е естествено, да покажеш своята добродетел, то е естествено. Но да

помрачиш хората със своята мисъл, да ги заробиш, да не ги оставиш свободни да мислят, ти вече препятствуваш на себе си. Макар твоята мисъл да е добра, ти не може да наложиш ни злото, ни доброто си. И злото не може да наложиш. Ако би било така... В човешкия живот има други процеси. Лошият баща някой път налага [своя] характер на сина си, някой път не може да го наложи. Някой път лошата майка налага характера [си] на дъщеря си, тя върви по нейната линия, някой път не може да наложи, дъщерята е диаметрално противоположна на майка си. Следователно туй противоречие се проявява.

Едновременно в човешкия ум има двойственост: майката е двойствена, бащата е двойствен, дъщерята е двойствена и синът е двойствен. Сега да ви обясня. Те обясняват закона на наследствеността, че наследил. Наследяват. Как наследяват? Те наследяват по начин, по който не може да се обясни. Донякъде се обяснява. Ако в майката доброто начало действува, ако в нея мисълта е трезва, ако чувствата са трезви, ако постъпките са трезви, ако тя се е [омъжила] не за да я храни мъжът, ако тя се е [омъжила] не да си осигури живота, тя може да роди добри деца. Ако се е [омъжила], мъжът да я гледа, тя не може да роди деца както трябва. Ако се е [омъжила], за да подобри положението си, нищо не може да даде. Тя ще има временни придобивки. Но ако в нейното съзнание мисълта е като един отглас, бъде един проводник на това, което живата природа е вложила в нея, тогава доброто начало, което функционира в майката, което функционира в бащата, ще функционира в сина, който ще се роди, като се съберат тримата. Тогава се ражда добрият син, добрата дъщеря. Тогава отрицателните качества, отрицателните страни ще служат само като сянка или като подготовка за усилването. Злото в света, когато доброто вземе надмощие, служи като почва, да извлича соковете от корените и да превръща злото в добро.

Следователно, ако ти в дадения случай като един християнин не чувствуваш онзи принцип, добротата на Бога в себе си; или да кажем, ти вярваш в Христа - ако ти не усещаш добротата на Неговото

присъствие вътре в тебе, ако в дадения случай не усещаш своята доброта, както и добротата на другите хора, ти не може да имаш добри резултати. Защото, ако ти се съмняваш в хората, при които работиш, нищо не може да направиш. Ако имаш вяра само в себе си и в Бога, а нямаш вяра в ближните си, ще имаш две постижения и едно непостижение. Там, дето има две постижения и едно непостижение, всякога има едно препятствие вътре. [Това ви казвам] от чисто научно гледище или от [гледището на] онази положителна наука, която трябва да съгради бъдещия живот. Понеже сегашният живот на миналото е съграден върху пясък.

Като гледам строежа на хората, съжалявам ги, виждам какво нещастие ги очаква. Казвам: Какво е натегнато лицето му, какви бръчки виждам, не го очаква добро. След време ще изгуби всичкия си капитал, богатството си, къщата си, ще изгуби жена си, ще има деца и ще ги изгуби, той ще остане скитник. Виждам един генерал, той ще изгуби сражението си, ще го убият, ще го застрелят. Защо? Защото всички живеем без идеал в света. Те нямат никакво верую. Те служат на народа. Как ще помогнеш на един народ? Свободният трябва да помага. Онзи, който ще помага, трябва да бъде силен и богат: и умствено, и душевно, и физически трябва да бъде богат. Нашият сегашен век, както го наричат цивилизован, нашата сегашна култура е направена от желязо и от кал. Ние минаваме този образ и ако четете Данаила, той видял един образ, чиято глава била направена от злато, раменете и гърбът от [мед], а надолу бил от желязо и кал. И в сегашния век няма нищо по-непостоянно. Много са непостоянни хората. Вземете разводите. В Америка има толкоз много разводи, “а ла турка” ги развеждат. Сега не зная, турците малко измениха закона си, но преди Мустафа Кемал много се пазеха туркините - ако турчинът поиска вода от жена си и тя му подаде празна стомна, той казва: “Напущам те!” За една празна стомна!

Та, казвам: В живота всички се оплакват. От семейния живот се оплакват, оплакват се учители, оплакват се ученици, навсякъде има

оплакване. Сега като ви разправям, вие казвате: "Какво ни интересува нас, че преди 2-3000 години Навуходоносор направил златен образ? [Дай] ни нещо сега бяло на черно, което ще ни ползува." Че, кое е туй бялото на черното, което ще ви ползува? Днес вие сте на някой бал, някоя мома на 21 година, с копринена рокля, но след 3 месеца я виждам умряла от тифус, простряна в ковчега, с венци я занасят на гроба. Питам: Какво ме ползува този живот, ако ще ме опари сланата? Това е самозаблуждение, това са младите хора, които се покланят на Навуходоносоровия образ. Те отиват там пред момците. Ученият ще напише една книга, философията в света. Той ще намери, [че] онези, които не се подчиняват на неговата теория, ще намерят пещта, а онези, които повярват в неговата теория, ще намерят гроба. Аз всякога бих предпочел да намеря пещта, отколкото гроба. Аз съм на страната на пещта, отколкото на гроба.

Не че не трябва да страдаме; ще страдаме, [това] е най-великото в света. Макар че някой път ми е скучно да говоря за страданията. Но трябва да кажа истината. Защо трябва да ви кажа, че ще благувате, когато няма да благувате? Не сега да преувеличавам нещата. Има благуване в света. Може да благувате, не че не може, но трябва да имате веруюто на тези тримата. Благува човек, който е верен на своя дух, който е верен на своята душа, който е верен на своя ум.

Под "ум" аз включвам и човешкото сърце, и човешката воля. Туй вземам като една интелигентност, която сега се удвоява, но взимам най-нисшето положение, при което човек се познава. Човек минава за едно същество, което мисли. Човек служи сега само на своя ум и погрешката му произлиза от това. Много пъти се казва, че умът поражда всичките нещастия на човека, по единствената причина, че човек слуша само своя ум. Но ще слушаш душата - това е майката. Ще слушаш духа - това е бащата.

Следователно каквото каже синът, то да не става в този дом. Най-първо умът ще каже: "Каквото каже духът." Ти ще кажеш: "Имам един баща." След това умът ще каже: "Чакай да видя какво ще каже майка

ми, понеже те ме родиха.” След това ще кажете: “Чакай да видим аз какво ще кажа.” Вие казвате: “Моят ум тъй ми диктува.” Че, какво ти диктува твоят ум? Ти си още едно дете, което не е израсло. Ако представиш своята работа на баща си, той ще я анулира, ще каже: “Тъй, както казваш, не може.” Но какво правят бащите със своите синове? Дават им да яздят дървени кончета. Какво правят майките със своите дъщери? Дават им мъртви куклички. Защо? Защото вие още не можете да родите жива кукла.

Питам: Човекът, който се ражда и умира, не е ли кукла? Кукла е. Живият човек трябва да претърпява една фаза, той не умира, той може да се преобразява, да минава от едно състояние в друго. Защото живота аз чувствувам в себе си, че няма да умра. Мога да умра, да се преобразя, да напусна тялото си, то е друг въпрос. Аз съм самоуверен в себе си, при последната минута казвам: “Не умирам!” Има хора, които си заминават за другия свят с голямо съзнание. Такива хора се намират и в България.

Аз имам само един такъв пример. Разправяше ми един български свещеник. Това се случило в село Николаевка. Викат го при един 90-годишен старец, някой си дядо Ради. Казват му: “Дядо попе, да дойдете, че дядо Ради е болен, пътник е за онзи свят.” Той взима причастието, чашата, патрахиля и отива там да види. Дядо Ради седи, пред него една паница боб. Попът започва да се смее. - “Не се смей, дядо попе, това ми е последното ядене. Искам да си похапна, защото си заминавам, няма да ям.” - “Е, шегуваш се с мене. Няма ти нищо, ти ще живееш още 20 години.” - “Не, дядо попе, причести ме.” - “Няма какво, боб ядеш, след няколко дни ще дойда.” Попът отива до вратника, дядо Ради се обтяга и [домашните му] почват да плачат. Заминава си човекът. Дядо Ради не е прост човек, но един доста назрял човек.

Този свещеник ми разказваше: “Много неща научих от дядо Ради. Никога няма да забравя неговия поглед, с който ме погледна, всякога го помня. В този поглед прочетох, казва: “Дядо попе, така не

се живее, както живееш, така не се причестяват хората. Има да опъваш, дядо попе!” Оттам насетне вече дядо Ради написа един нов лист в моя живот. Тези очи, където ходя, все ме гледат. Друг такъв поглед не съм виждал. Не осъдително, но каза: “Трябва да се живее по друг начин, не както живееш.” Защо повика свещеника дядо Ради? Не да го причести, той не се нуждаеше да се причести, но повика свещеника да му покаже какво нещо е смирение. Направи туй, което е в реда, както всички други. Той каза: “Аз не го причестих, но той мене причести. “Мене никой не може да ме увери - казва. - Заминавам си, аз съм пътник, свърших си работата, заминавам за своето отечество.” - “А, заминаваш?”

Сега да се върнем. Смъртта сама по себе си не е страшна. Смъртта, това не е реалност, с която трябва да дойдем в съприкосновение, за да внесе нещо. Смъртта е нещо страшно за грешния, но за праведния, за умния, за адепта е един ангел, който те поглежда и казва: “Ти служил ли си на онзи идол в света?” Защото смъртта все ще [те] намери. Тя ще дойде вкъщи като ангел, който ще те избави от връзките. Но смъртта, ако ти не изпълняваш волята Божия, тя ще те ограничи. Ти в гроба ще претърпиш всички процеси на онова разлагане. Казвам: Няма по-страшно нещо от това да те разлагат в гроба. Пък имайте едно нещо предвид: Когато дойдете да съгрешите, помнете, че в гроба може да ви държат най-малко 10 години, да виждате гниенето на тялото си и да не може да се освободите. Ако ви дойде [да извършите] едно престъпление, кажете: “Аз не искам в гроба да стоя 10 години за нищо и никакво.”

Сега аз разглеждам нещата от човешко гледище. Всички ние мислим, че сме господари на своята съдба. Господари сме на съдбата, ако се движим от онези подбудителни причини на любовта. Аз съм съгласен тогава. Ако се движим от подбудителните причини на любовта, аз вземам любовта като една сила, която съгражда живота, внася живот, развитие. Всичко се дължи на любовта. Не онези посторонни настроения, които ние наричаме любов. Това са

изключения на любовта. Първичната любов, която съградила човека, от тази любов зависи свободата, знанието на човека. Това съм съгласен. Ако всичко вършим с любов, пак ще имаме страдания, пак ще умираме, пак ще има огнени пещи, но с нас ще бъде този ангел. Този ангел, това е нашият дух. Казва Писанието: "Духът винаги показва, че човек е роден от Бога." Когато говорим за човешкия дух, разбираме човек да е роден от Бога. А роденият от Бога грях не прави! Писанието казва: "Там, дето е духът, там е свободата." А свободата значи: туй е бащата в света, който носи истинската свобода, а ние сме синовете, които участвуваме и реализираме тази свобода, която нашият баща ни дава.

При сегашното разбиране в света и у религиозните хора, навсякъде има едно неразбиране между хората. Всеки иска да покаже, казва: "Аз другояче мисля." Не мислете, че свободата седи в това аз да мисля по друг начин. Свободата седи в истината, която прониква в дадения случай в нашите умове. Тя не зависи от нашата мисъл. Мисълта е само едно проявление на истината. Свободата е един резултат, мисълта е един проводник на тази истина, която е проникнала в нашия ум.

Ние можем да мислим само тогава, когато истината е наша.

Без истина никой не може да мисли. Някой казва: "Аз мисля." Трябва да разбираш. Ако твоята мисъл не е права, ти не може да мислиш. Каква мисъл е тази, която не може да ме освободи? Ако сега ви попитам след 20 години или след 60 години къде ще бъдете? Ще бъдете ли тук, в България, след 100 години? Преди 1000 години къде сте били? Не знаете това. Самото Писание казва, че човек е излязъл от Бога и станал човек жива душа. Запазили ли сте онова състояние, [което сте имали], когато сте били у Бога? Не може да се върнете и да си спомните, че сте живели в Бога. Той ви е учил, излезли сте, дошли сте на Земята и сте забравили всичко. Знаете онази притча за блудния син, за която говори Христос - този син, който пасъл свинете. Че, този свят са свини. Всички ние сме свинопасци. След като те

сполетят всички несрети в живота, дойдеш да умираш, казваш: “Ще се върна при Баща си.” Това е последната умиралка. Ще вземеш тояжката си, ще идеш при Баща си и ще кажеш: “Ще ме извиниш, ще ме простиш, аз Те забравих, ядох и пих, живях. И вече не искам да бъда като син, но като слуга да изпълнявам волята Ти.”

И сега у човека седи голяма гордост. Казва: “Знаете ли какво обществено мнение имам?” По 10 пъти на ден лъжеш. “Че знаеш ли колко книги съм написал?” Тези книги са пълни с лъжи. “Знаете ли колко молитви съм чел?” Тези молитви са пълни с лъжи, ти никога не си се молил искрено. Ти си обещавал и нищо не си изпълнявал.” Вземете онзи момък, който казва, обещава: “Аз до гроба ще ти бъда верен, за тебе всичко ще жертвувам.” Минават 3 месеца, нищо не жертвува, изпъжда я и казва: “Змия станала, по-рано беше ангел.” [Друг някой] повиква своя слуга, но след 3-4 месеца го изпъжда навън, казва: “Да се махнеш вън, такива като тебе не искам!” Да оставим тези.

Като дойдем до онези своенравни проявления, които стават у нас, ние казваме: “Като отидем на онзи свят.” Ние мислим като онзи американски професор, д-р Стром - един човек, който казваше: “Има хора, които 10 000 години не искам да ги срещна! Но понеже казва Писанието: “Всички ще се изменим”, може би ще се смекчи сърцето ми, да ги срещна по-скоро.” След 10 000 години - толкоз се ожесточило сърцето му - не иска да ги срещне. Защо? Знаеш ли колко е отрадно да срещнеш един човек и като го погледнеш, в душата му да четеш една искреност, да няма никаква задкулисна мисъл. Този човек каквото говори, това прави. [А неискреният], той те гледа и прави арменски долапи да те омотае. След това казва единият, че излязъл много умен и доста спечелил. Не. Някой казва: “Аз спечелих.” Казвам: Ти си намерил гроба на твоята печалба. Друг казва: “Изгубих!” Ти си намерил пещта. [Питат ме]: “Ти как мислиш?” Аз предпочитам хора, които губят и намират пещта, отколкото онези, които печелят и намират гроба. - “Че сиромах ли да бъде човек?”

Сиромасите минават през пещта, богатите минават през гроба. Положението през пещта е лесно: като го туриш в пещта, ще се очисти. За добрия човек огънят е потребен, за да се яви в него новият живот.

Всичките страдания, които имаме в живота си, това е огънят, пещта, през която Провидението иска да ни прекара, за да се оформят в нас най-добрите възгледи за живота. Защото, ако един човек не може да чувствува страданието на всичките хора, той не е човек. И светът няма да се поправи тъй, както сега мислите. В хората трябва да се яви туй желание да чувствуват страданието. Когато почнем да чувствуваме страданието на другите, светът ще се оправи. При сегашните условия, когато един човек го бесят, другите отиват да гледат. Бесят един човек, хората ходят да гледат. Няма никакво възпитание при бесенето. Тук преди десетина години бесеха един човек, всички се събраха да гледат.

Ако е за бесене, вие може да четете Второзаконието, където Моисей прилагал неговия социален закон. В закона, който Бог му даде, пишеше едно, в неговия закон говореше друго. Един прост човек го убиха с камъни. Той събираше малко сухи тресчици в съботен ден - убиха го с камъни за нищо и никакво. За нищо и никакво го убиха с камъни. Туй е един социален закон. Защото в онзи закон, който Бог даде, любовта играе важна роля. Казва: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила."

Сега и на млади, и на стари казвам: Младите не искам да станат стари, не искам и възрастните, които са женени, да овдовеят. Не искам и майките да изгубят децата си. Не искам и господарите да се лишат от своите слуги; не искам и слугите да се лишат от своите господари, нито учителите да се лишат от своите ученици. Но казвам: Има само един начин, по който нещата може да останат. При едно положение двама души може да останат заедно - само ако се обичат. Следователно, по закона на обичта. Обичта към един човек в

правия смисъл е обич към всички. Ти, като обичаш един човек, ти си в състояние да обичаш всички. Същевременно ти си проводник на Великата Божия Любов. Като обичаш един човек, всички хора се обичат. Ако не обичаш едного, ти правиш процеп, през който влиза злото. Тогава хиляди и милиони хора ще следват твоя път. Ти може да седиш в една стая и от една твоя мисъл, от една твоя постъпка, от едно твое желание милиони хора да пострадат. Казваш: "Какво мога да направя?" Много можеш да направиш.

Та, ние чакаме сега Христос да дойде на Земята. Не. Всичките хора трябва да отворят ума, сърцето си и да вярват в туй, в което Христос вярваше, да обичат туй, което Христос обичаше, да бъдат готови тъй както Христа да страдат. Мене ми разправяше един наш брат, който сега се е разболял от инфлуенция. Казва, дошла инфлуенцията, около 40 градуса температура, станал ясновидец, почнал да вижда някои работи. Не може да даде отчет защо се явяват. Имаше друг един наш познат, генерал, страдаше, че има голямо възпаление на мозъка. Казва: "Какъв дявол ме навел, че цяла нощ смятам, смятам и все остава нещо нерешено." Като мина болестта му, престана неговото смятане.

Ние сега седим и постоянно смятаме какво ще стане след 10 години, след 15 години. Няма какво да мислиш. Ти ще бъдеш благодарен от днешния ден, защото днешният ден решава твоята съдба за хиляди години. Как? Ако в днешния ден твоята душа се изпълни с любов, ако в днешния ден твоят дух се изпълни с любов, ако в днешния ден твоят ум се изпълни с любов, аз ти гарантирам за хиляди години, че ще бъдеш щастлив човек. Ако в днешния ден твоята душа, твоят дух и твоят ум не се изпълнят с любов, аз ти казвам: твоята съдба е определена, тебе те очаква голямо нещастие. Ако един момент не измениш на Бога, Който е толкова благ, всеки момент може да измениш своята съдба. Ако не смекчиш твоето коравосърдечие, ти няма да [я] измениш. Ако разбереш, че твоите мисли са криви, ти ще смекчиш своята съдба, ти постоянно ще

държиш юздите на своята съдба. Казваш: "Какво, бива да се направи едно удоволствие!" Но питам: Какво удоволствие ще си направиш, ако се качиш на върха на един нож и този нож забили 10 сантиметра в крака ти? Или да допуснем, че ти имаш един противник, когото искаш да смажеш, да изчезне от света. Какво ще ти допринесе туй?

Тогава вие искате вашето щастие извън Бога, вие искате вашето щастие извън светиите, вие искате вашето щастие извън добрите хора в света. Че, ако твоята душа не е проникната с това, Божественото, [от] Бога, Който обича всичките хора, ако тази любов не е проникнала в тебе, тогава в какво седи твоята младост? Ти ще изгубиш младостта си. И съдбата на човека вече се определя от нея. Ако Любовта на Бога е напълно ангажирала твоя дух, ако Любовта на Бога е ангажирала твоята душа и ум, тебе те очаква най-доброто бъдеще. Ако си мома, да ти предскажа: най-доброто те очаква, да ти подпиша с двете си ръце! Ако духът и душата ти не са проникнати от Любовта, тебе те очаква най-голямото нещастие. Ти си чиновник и ако твоята душа и твоят дух са проникнати от Божията любов, тебе те очаква най-голямото добро. Така седи законът. Не да вярваш, но онази, живата вяра [да имаш]. Защото нашето щастие зависи от любовта, която имаме към Онзи, Който ни е дал живота. И хора, и ангели, и всички други същества в света съществуват, за да можем и ние да възприемем чрез тях Божията любов. Това са мощни средства, това са среда, това са възможности, всичко това, което съществува, това са условия, чрез които можем да възприемем Божията любов. Искате да живеете с ангелите заедно. Може да бъдете с тях. Ако отворите душата си да възприемете любовта, вие може да станете гениален човек. Ако любовта дойде във вас, ще ви направи гениални. Вие искате да бъдете силни, вие искате да бъдете богати. Всичко може да бъдете. Оставете във вас Любовта да действува.

Сега, като ви говоря за любовта, да ви изясня. Представете си, че вие сте най-бедният човек, който има най-големите страдания. Всичките хора отвсякъде ви изпъдили и вие тръгвате да бягате по

гори и планини. Срещате един цар, който е ходил на разходка - най-добрият човек в света. Като го погледнете, вашата съдба ще се реши. Като го погледнете и ако кажете: “И той е от тях!”, вашата съдба ще се реши. Вие трябва да посрещнете този човек и той е последният, от когото вие трябва да поискате едно благо и да му кажете: “Може ли да ми покажете един път, по който аз мога да живея?” Той носи всичката ваша съдба. Ако към този цар се обърнете така, оттам насетне вие ще имате ли един нещастен живот?

Тогава да ви приведа една приказка, която може да четете, за Харун ал Рашид. Аз ще ви разправя само вкратце цялата приказка. Мюфтията и кадията издали един ферман, че в града Багдад да нямало никакви игри, никакво веселие, само да се молят. И целият Багдад онемял, като излязъл този закон. Тогава една млада танцувачка на модерните игри, балерина, много красива мома, в нейния ум се зарежда мисълта да види този халиф, да му даде най-хубавото, което има - да му поиграе. Случило се едно корабокрушение, тя се преоблича и отива при кадията. Дохожда халифът да я съди. Халифът се научил, че тя отивала да му даде най-хубавото, разбрал, че отивала да му играе, а той трябвало да я съди. Тя като му играла хубаво, там [били и] кадията и мюфтията. Мюфтията казва: “Смърт!”, кадията казва: “Смърт!”, халифът казва “Смърт! С камъни да я убием!” Тя се уплашила, горката, като играла. Той от тюрбана си извадил един скъпоценен камък и го хвърлил в краката є. Казва на мюфтията: “И ти от твоя тюрбан ще хвърлиш един камък, и кадията ще хвърли един камък.” Тя ги взема. [Халифът є] казва: “Това е възнаграждение за твоята игра. Весели хората, както Бог те е научил.” Разбирам, това е съдба - с камъни да се убие, но със скъпоценни камъни!

Та, казвам: Не са нашите желания лоши, но трябва да има един, който да ги оцени. Та, казвам: В нашите времена, в които живеем, трябва едно ново верую, което да вземе връх в живота ни. Туй наричат ние да станем хора спокойни. След като изгубите всичко, да мязате на

онзи философ Епиктет, [роб] при онзи римски патриций, но какво спокойствие имал той. Той казал на своя господар: “Господарю, така както ми натискаш крака, ще го счупиш; тогава няма да ти бъда полезен.” Казал това спокойно и господарят му повече се разсърдил и натиснал крака така, че го счупил. Казва [Епиктет]: “Нали ти казах, че ще го счупиш.” За това самообладание господарят му го освободил. Римският патриций дал му средства и в последните години на живота си [Епиктет] се върнал в Гърция, където написал хубави книги.

Сега ние, съвременните християни, които вярваме, за какви ли малки работи не се безпокоим. На една напреднала сестра аз є казах една истина. Тя се разплака пред мен и казва: “Аз, Учителю, никога не мислех, че ти така ще мислиш за мене!” Казвам: Какво искаш да ти кажа? Че си много добра? Най-първо, ти пред моите очи не си добра. Каквото правиш, ти не го вършиш, за да угодиш на Бога, ти искаш да услужиш на мене. Ти не обичаш най-първо Бога. Ти ще попаднеш в една уловка. Ако ти искаш да ме предизвикаш, най-първо ти трябва да имаш любов в тебе. Любовта в тебе не трябва да има никакъв обект. Това е за самата истина, не какво аз зная, то е човешкото. В моите очи ти трябва да бъдеш добра, да служиш на душата, да служиш на духа, да бъдеш свободна. И само тогава свободна ще си. Ако не си свободна, тогава какво ще кажа? Ако [видя] твоите гарги, които си нарисувал, няма да кажа, че ти си някой велик художник. Пък и ония нелепи работи, които ти си написал като поет, няма да ти кажа, ще бъда внимателен, може да кажа: “За бъдеще може да станеш поет, но това не е поезия.”

Има една наука в света. Знаете ли, едно съвпадение на нещата има. Французите казват: “Пуркоа?” “Пур” значи “беден” на английски. “Кова”, казва българинът. Французинът казва “защо”, англичанинът казва “беден”, а българинът разбира “коване”. Защо коват човека? Но това е едно съвпадение, това още не е една наука. Много такива съчетания има. Човек не може да извади едно общо правило. Това са изключителни условия, при които някой път може да изгубиш някои

неща. Туй нищо не значи. Но казвам: Съществува един език в света, от който всички езици на Земята са излезли от него. Ако вие знаете този език, вие ще знаете всичките други езици.

По гласа както говори човек, старайте се по гласа, [с] който говори човек, както нарежда думите, както произнася, да го разберете. Англичанинът, например, ви говори личното местоимение "аз". [Това] показва колко силно е личното чувство. Англичанинът казва: "Аз съм човек." На български казвате: "Човек съм." Англичанинът казва: "Аз ви казвам", българинът казва: "Ще се бия." Навсякъде българинът казва: "Ще се бия." Англичанинът има една добра черта - той направо ще ти каже, той не е като българина: "Аз имам толкова, стоката ми струва толкова, аз искам да спечеля за себе си толкова, такава печалба искам." Англичанинът няма да те излъже. Като ти каже, че платът е хубав, трябва да знаеш, че е така, с много малки изключения. Една хубава черта е тази. В този народ има едно съзнание, което е проникнало по съвсем други съображения. Може би англичаните климатическите условия са ги поставили в затворен живот; тази мъгла ги е заставила много да мислят. После, тяхното положение като народ е на много опасно място. Те постоянно трябва да мислят. Те са дошли до убеждението, че тука трябва да има една разумна сила, казват: "Нас като народ да ни пази." И както и да ги обвиняват, в разпространението на християнството са играли най-голяма роля, между тях са напечатали Библията с милиони и милиони и са ги разпространили. Между тях има най-самоотвержени хора, които дават. Щедро дават за Бога и за благотворителни дела.

Да се върнем. Божиите принципи трябва непременно да застанат в душата ви. Вашето щастие зависи от Божиите принципи, [те] трябва да застъпят във вас. Един от Божиите принципи, който трябва да се застъпи, той е: Вие трябва при всеки един случай да бъдете справедливи. Не праведни, но справедливи. В своите разсъждения бъдете тъй справедливи, както към себе си, така и към другите. Да не правите никакво пристрастие към другите същества. Защото всяко

едно същество е важно на своето място. Ти минаваш - бъди справедлив към растението, то е на мястото си. Някоя река тече някъде - тя е на мястото си. Вятърът духа - той е на мястото си. Или някой човек, който и да е, който се проявява, признай го в себе си. Признай в себе си всяка Божествена проява на човека. Никога не противодействувай на едно добро желание, което хората имат в душата си. Никога не противодействувай на едно добро желание на човека. Иска да направи едно добро, кажи: "Много добре мислиш." Иска да направи едно благодеяние. Той казва: "Не давай толкова много, наполовина [дай]." Не. В доброто колкото повече даваш, толкова по-добре.

Щом речеш да направиш едно добро в себе си, после се раздвоиш туй добро дали трябва да го направиш или да не го правиш, вече ти си изгубил. Не се раздвоявай! Всяка една лоша мисъл в тебе, която е проникнала, изхвърли я, както е проникнала, без да я видоизменяш. Едно правило ви давам, ако искате добре да ви върви: Никога не изменяй Божественото, което е проникнало в тебе. Никога не изменяй една хубава мисъл, която е дошла отнякъде. Изпълни я тъй, както е дошла. Да си радостен, че си я изпълнил. Че ти си един млад момък, срещнеш една млада мома, изгубена в гората. Окажи є всичкото добро внимание, никога не използувай този случай за свои лични облаги. Дай є всичкото внимание, да остане [в нея] най-хубавото възпоменание, да е радостна, че те е срещнала. Ти си един богат човек, виждаш един беден човек. Посрещни го и му помогни така, че този беден човек всякога да си спомня, че е срещнал един богат човек, да ти благодари и да измени своето мнение, че богатите са лоши. Един студент, нека той да бъде винаги радостен, че е срещнал един професор, който живее по Бога.

Казвам: Ако така вие всички - и млади, и стари, прилагате, това е. Малката дъщеря нека да не отказва това, което майката иска. Майката да бъде доволна, че Бог є дал такава дъщеря. Най-после, бащата така да постъпва със сина си, че той да благодари, че Бог му

дал такъв баща. Туй са отношенията, които трябва да съществуват. Не да си угождаваме, но справедливо да постъпваме. Ето една максима, с която може да турите начатък на новия живот.

Сегашното ще го считате за един предговор. Ако го нямахте, много мъчно щяхте да разберете туй, което сега ви казвам. Сега сте много по-подготвени да разберете истината, отколкото ако нямахте туй знание. На туй знание сега ви трябва приложение. Какво трябва сега? Като станеш, каквато добра мисъл ти дойде, да я приложиш тъй, както е дошла, без да я видоизмениш. Вземи семето и го посей в своята градина. Каквото и да е туй семе, посей го. Туй хубавото семе след време ще даде своя плод. Та, казвам: И млади, и стари, почвайте да посаждате ония Божествени семена. Аз ви казвам: Отсега нататък за 10 години вашият живот ще се подобри така и ще бъдете щастливи. Вие казвате, че всички трябва да намерите пещта. Не се страхувайте от пещта, понеже в пещта ще видите и ще дойде четвъртият. Туй е изявлението на Бога. Тази е най-хубавата опитност: да видиш, че Онзи, на Когото разчиташ, Той застава на твоето място и те избавя.

Мене ми разправяше един господин следния опит. Идва един разбойник и [му] казва: “Знаеш ли колко души съм убил! И на тебе сега ще изпия кръвта.” Казва: “Аз съм последният, когото ти няма да убиеш!” - “Как няма?” - “Невъзможно е, защото ако ме убиеш, моментално преди да си дигнеш ръката и ти ще умреш по-рано от мене.” После той се убеждава в тази истина. Разбойникът се усмихнал и казал: “Виждам нещо хубаво в твоите очи. Не съм виждал такива очи като твоите. Много те харесвам. Онези, които убивах досега, бяха все страхливци, все се молеха. В тебе виждам нещо бамбашка* очи. Заради хубавите очи няма да те убия.” Право говори [този разбойник]: “Заради любовта, която е в твоите очи, не може да те убия.” Аз зная това.

Казвам: Имайте тази вяра в себе си. И млади, и стари не казвайте какво трябва да правите. Аз искам Божественото във вашия дух да бъде с вас. Аз искам вашата душа да бъде с вас. Аз искам вашият ум

да бъде с вас, когато сте в изпитания. Аз искам да бъдете в огнената пещ, искам и да излезете от пещта навън. След това да се издаде тази "фетва", че няма други Бог освен този Бог на тримата - Седраха, Мисаха и Авденаго. Знаете ли какво значи Седрах, Мисах и Авденаго? Седрах в дадения случай означава Духа, туй Вечното начало. Мисах значи Вечната Майка, Която жертвува всичко. Авденаго значи умът, който мисли. Вие казвате: "Седрах, Мисах и Авденаго." Седрах - когато Вечното Начало е с него, Мисах е Майката, само когато Вечната Майка е с него и Авденаго - когато умът е с него. Така трябва да мислите. И в добрата си мисъл, в духа си, Седрах е с вас. Когато вие обичате, Мисах е с вас. И когато добре постъпвате, Авденаго е с вас. И в пещта да сте, ще излезете навън.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

17-а неделна беседа, държана от Учителя на 28.I.1934 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

РАЗУМНИТЕ ЩЕ РАЗБЕРАТ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета 12-а глава от книгата на пророк Данаила.

"Разумните ще разберат." Ние сме поставени в един свят на постоянни загадки. Почти целият живот е пълен с неизвестни неща. Ние сме окръжени в една велика тайна. Каквото и да мислим, едва учените хора се събуждат, едва те започват да разглеждат небето и да обясняват от колко време съществува нашата Земя, от колко време се е създало Слънцето. Те искат да отгатнат кои са били причините за създаването на света, но както и да обясняват нещата, все пак остават нещата незнайни. Има ред явления, които, и да ги обясняваме, пак остават неизвестни. Те обясняват много болести, но не знаят как да ги лекуват. Ние желаем щастието, но то отбягва от нас; желаем живота, но въпреки това умираме. И след това се утешаваме, че човек живеел в другия свят. То е все от областта на вярата. Ние живеем все в неизвестни неща. Говорим за любовта, но това е нашата любов, както ние я разбираме. Говорим за вярата, за милосърдието, но това са все човешки работи. Тези неща временно обясняват въпросите.

Сега аз няма да ви обяснявам нещата, но казвам: Радвайте се, че живеете в свят като сегашния, нищо повече. Ако вярвате, че ще дойде някой философ или някой управляващ да разреши въпроса за щастието в света, блажени, казвам, вярващите. Досега ние не сме имали държава идеална. Може да се поддържа мисълта, че това ще стане в бъдеще, това е друг въпрос. Обаче за това бъдеще ние трябва да имаме съвсем други хора, а не като сегашните. Те трябва да имат други разбирания, а съзнанието им трябва да бъде от друго естество. Тъй, както сега са устроени хората, те ще живеят както сега живеят.

Сега ние се намираме в едно противоречие, в което се намира [и] впрегнатият вол. Той не може да си обясни какво е съгрешил, че са го впрегнали и са го турили да оре нивата. Той си казва: "Какво съм виновен? Да работя един-два часа, разбирам, но да работя цял ден и след това да ме турят в дама*, да ме хранят със слама, това е безчовечно." И той не може да си обясни това положение.

Хората разглеждат живота само от своя страна, но и при това положение пак има едно различие между богати и бедни, между учени и невежи. Навсякъде изпъква това различие. Сега ако речем да обясним някои неща, те, след като се обясняват, стават още по-тъмни. Ето, вземете думите в прочетената глава: "Във време, времена и полвремена." По тези думи са писани цели томове. Хората са ги обяснявали и пак необяснени са останали. После, казва се там: "Който стигне в дни тисяща триста тридесет и пет." Това число има съдържание за пророка, но какво значение има за нас?

В религиозен смисъл, когато хората станат много еднообразни, явява се една голяма опасност. Например, също така и хората, които се занимават със социалните въпроси, стават много еднооообразни. Те разрешават тия въпроси с няколко формули. Хора, които се занимават с политиката, с икономията, с философията, с науката, също така стават еднообразни. Те четат, четат, и най-после виждат, че много малко знаят. Учените стават повече от невежите, понеже по-мъчно се справят. Те стават учени с цел лесно да се справят с живота. Всъщност, като станат учени, те по-мъчно се справят. Тогава мнозина могат да зададат въпроса "Защо е така?" Аз пък бих задал въпроса защо детето трябва да седи 9 месеца свито в утробата на майката. И това дете мисли не може ли по някакъв лесен начин да стане тази работа, а трябваше да седи цели 9 месеца в утробата на майка си. И пилето, което трябва да седи цели 21 ден в тази затворена черупка, пита не може ли по друг начин, освен този, да излезе на бял свят, а трябва толкова време да кротува в черупката на яйцето.

Сега вие се запитвате: “Не може ли по някакъв начин да станем видни хора?” Добре, ако можете да станете видни хора, това ще е добро за самите вас, но полза има ли светът от това? Ако Слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята, това може да е за негова полза, но същевременно и ние отчасти се ползуваме от неговата големина. Значи, между Слънцето и Земята, между Слънцето и самите нас има известно отношение.

Та, ние трябва да разглеждаме нещата само по отношение на връзките, които съществуват между тях. За нас са реални само тия неща, с които ние имаме връзка. Според степента на тази връзка ние може да съдим за предметите и за хората, с които сме запознати. Но първото нещо е да се пазим от еднообразието в живота. Животът на Земята е еднообразен. Разнообразие, и то много голямо, има само в страданията. Ако изследвате живота от най-малките до най-големите същества, ще видите, че между всички, от най-малките до най-големите, съществува една ужасна борба на изтребление. Не само това, някой път и между известни клетки в нашия организъм съществува една анархия, една голяма борба, вследствие на което те се изопачават. Например някои клетки в известен уд* от организма така се изопачават, така се индивидуализират, че искат да образуват съвсем самостоятелен орган, свое особено тяло. И погледнете: ту в мозъка, ту в някой стомах, ту в друг някой орган се образува някакъв тумор и лекарите прибягват към операция. Трябва този човек да се оперира, за да се освободи от тумора. Едва извадят един тумор, идва друг. Обаче, след като 10 пъти те разпарят и зашиват лекарите, какъв човек ще излезе от тебе? Нашият век е век на туморите. Като погледнете в болниците и в клиниките, само тумори виждате.

Аз не искам да привеждам такива примери, за да не се внесе обезсърчение. Ние трябва да разглеждаме въпроса другояче. Ако дрехата остарява, причините трябва да се търсят на друго място. Не е нещастие, че една дреха остарява. Не е нещастие, че един човек остарява. Всякога, когато едно същество остарява, това показва, че то

се готви за един по-висок живот в бъдеще. То се готви да се подмлади. Остаряването всякога показва една степен към бъдещото подмладяване, но понеже ние искаме да изживеем всичко в един живот от 70-80 години, от това се ражда голямото противоречие в живота. Представете си, че вие живеете на Земята цели 10 000 години, за да разберете живота. Един ден, когато дойде смъртта, вие ще се радвате, че е дошла. Сега едва си станал на 30 години, едва си започнал да разбираш живота и ти трябва вече да заминеш за другия свят. След това ще те убеждават, че ще отидеш в другия свят. Добре, но ти нямаш една реална опитност за другия свят. Съвременните хора са дошли до положението да наричат всички опитности от другия свят халюцинации. Един българин ми разправяше за своята опитност на нещо, което днес наричат халюцинация: "Една вечер сънувам, един арапин иде с един хубав черен кон. Тури ме на задната част на коня и тръгна с мене. Заведе ме в една българска воденица и 3 пъти обиколи с мене воденицата. След това ме свали на земята, разпрегна коня си и си отиде. Не се мина много време и баба ми умря. Аз се чудех отде дойде този черняк. След 4-5 години иде същият този арапин, със същия кон, и пак ме тури на коня си и ме заведе на същата воденица, която обиколи с мене 3 пъти и ме остави. Наскоро умря сестра ми. И трети път сънувах пак същия арапин - скоро след това умря мой близък роднина."

Ще кажете: "Как обяснявате това?" Никак не го обяснявам. - "Как го тълкувате?" Никак не го тълкувам, но казвам: едно съвпадение на нещата. Някой чувствува, че ще се разболее и се разболява. Друг чувствува, че ще оздравее и оздравява. И това е едно съвпадение, защото нямате никакви съзнателни доказателства. Значи, вън от нашия свят има един невидим свят, по-рафиниран от нашия и съвсем другояче организиран от нашия. Тези същества от този свят седят по-високо от нас и ни влияят. Смъртта отчасти се дължи на тях. Понякога те постъпват с нас така, както ние постъпваме с кокошките. Като решат да заколят някого, заколват го. Решат да пуснат някого, пускат

го. Казват: “Този да стане сиромах!” И става. “Този да стане богат!” И става. Каквото кажат, става. Тогава защо говорите за късмет? Защо поддържате, че от човека зависи неговото бъдеще? Да, от човека зависи неговото бъдеще, но ако той е разумен. Ако един цигулар може отлично да свири, от него зависи да печели много пари. Но ако не знае да свири, какво ще зависи от него? Ако един каменар знае добре да деля* камъните, от неговото деляне зависи и неговото бъдеще. Но ако не знае добре да деля, какво зависи от него? Та, ние трябва да имаме една норма за нещата. Сега аз не искам да ви уча нещо ново. Но вие искате нещо ново, което не знаете. Там е опасното именно: да ви учат на неща, които не знаете. Според мене всякога трябва да ви учат на неща, които можете да разберете, които донякъде са ви понятни. После, не мислете, че в една беседа, държана от когото и да е, този говорител може да разреши въпросите, да ви покаже един път. Аз мога на ухото да ви кажа две думи, от които зависи вашето щастие. Те са следните: “Говори сладко!”

“Разумните ще разберат.” Ние живеем във век, в който се изисква голяма разумност. Тази разумност е необходима особено при сегашните усложнения на живота. Три фактора има в света, които играят важна роля. На първо място човешката личност, на второ място домът, от който човек произтича, и на трето място неговият народ. После вие можете да разпростирате това деление и по-нататък: на първо място е човекът, после - обществото и най-после - един свят вън от обществото, той е космическият свят. Този свят астролозите наричат влиянието на планетите, на звездите върху човека, но не в този ограничен смисъл, както днес го разбират.

Щастието на детето зависи от майката и от бащата. Те напълно определят съдбата на детето. Ако майката и бащата са щастливи, и детето непременно ще бъде щастливо. Ако бащата бъде щастлив, това показва, че и неговият баща е бил щастлив. Значи ред поколения от този род са били щастливи, намирали са се в едно здравословно

положение. Иначе как ще си обясним щастието в света? Как ще си обясним онзи идеал, който постоянно вдъхновява човека?

Кое е онова, което вдъхновява човека? Ние казваме, че някои хора могат да ни вдъхновят. Питам: По-голям вдъхновител от Слънцето има ли? Кое е онова в Слънцето, което вдъхновява? Когато Слънцето изгрее, то вдъхновява и вълка, и овцата, и човека. Но има едно особено вдъхновение: вълкът се вдъхновява по особен начин, овцата - по особен начин, човекът - по особен начин. И всеки човек се вдъхновява според степента на своето развитие. Например, ако един културен човек види една напълно красива мома, като ангел, той ще се вдъхнови от нея. Ако е поет, той ще напише едно хубаво стихотворение за момата. Ако е писател, ще опише нейната история. Ако е обикновен човек, той ще иска да я завлада, да се ожени за нея. Представете си, че в съдбата на тази мома е писано да не се жени. В който момент се ожени, тя ще умре. И на мнозина, които са отивали да се женят, е казано, че не трябва да се женят, защото ще умрат. Какво трябва да правят тогава? На други пък е писано другояче: ако не се оженят, ще умрат. В последното вярвате повече, отколкото в първото. Сега законът е такъв, че когато хората се женят, животът им се продължава повече.

Сега аз засягам един въпрос, който се тълкува малко криво. Аз разглеждам женитбата от съвсем друго становище. Под женитба аз не разбирам онова обикновено сдружаване, но сдружаване на разумни същества, които от векове още се познават, обичат се и са готови да се жертвуват един за друг. Засега статистиката показва, че такива двойки се явяват много рядко на Земята. В Лондон, който брои около 8 милиона жители, едва се намират 250 семейства, които живеят хубаво; 3000 семейства водят средно добър живот, а на останалите Господ да им е на помощ. Сега можете да кажете, че това са социални условия. Каквито и да са условията сега, ние само констатираме факта, защото ние сами не сме отговорни за живота. Отговорни са и хилядите поколения, които са минали преди нас. Ето защо как можем ние сами

да оправим света, когато за това са отговорни и миналите, и бъдещите поколения? Всички тия поколения трябва да дойдат на Земята, за да се оправи животът. Иначе е невъзможно. Значи трябва да дойдат всички тия поколения и заедно да гласуват, че животът трябва да се изправи и ще се изправи. Който разбира това така, ще знае как седи въпросът. Който не разбира, той може да разсъждава както иска.

Сега тъй, както е построен човек биологически, според законите на биологията, той не може да разреши някои въпроси, за които се е заел. Вие имате ли съзнание кой е Онзи, Който ви е пратил в света, Който е работил за вашето развитие, Който е създал вашия организъм и Който е съчетал вашите бащи и майки? Вие идвате на Земята и не взимате във внимание тия закони и условия, които са работили за вас, и казвате: "Аз съм господар на живота и условията." Обаче животът показва доколко сме ние господари.

При това, аз не искам сега да ви накарам вие да вярвате в моите думи. Ако ви накарам да вярвате, това ще излезе лъжа. Пък ако ви убедя да вярвате в това, което вие сами носите в себе си, това е истина. Истината е в това, което вие носите в себе си. Идеята за Бога у вас трябва съвършено да се измени. В това отношение вие схващате Бога като същество извън вас. Но този, който поправя света и който се бори днес в света, това не сме ние. Бог е, Който се бори. Той се бори много разумно с всички лоши условия в живота. При това Той знае, че победата е на Негова страна. Кога ще стане това? Може да стане днес или утре, може да стане след месеци или години. Когато и да стане, Той обаче знае, че в края на краищата Той ще придобие победата. Но какво ще направим ние, слабите? Казвате, че трябва да се сдружите. Ако всички мрави се сдружат, какво ще направят в света? Какво ще направите с човека? Ще направите толкова, колкото направили един ден прочутите паяци, като чули, че в тяхното царство дошъл един слон. Те казали: "Чакай да видиш ти какво значи да влезеш в паяшкото царство!" Те извикали най-прочутите си

инженери и ги накарали да направят мостове, прегради, с които да приприщят всички пътища, да не може слонът никъде да мине. Като направили всички свои укрепления, те се качили отгоре да видят какво ще стане, като дойде слонът. Като минал слонът, той махнал с опашката си и всички тия въжета се скъсали. Паяците започнали да разискват какво е усетил слонът. Най-после го запитали дали е усетил едно сътресение, като е минал покрай тия въжета и прегради? Слонът отговорил, че той дори не усетил, че имало такива въжета и прегради.

Казвам: Всеки човек е длъжен да вярва в каквото иска. Той има право за това. Но неблагоразумно е човек да вярва и да поддържа това, което носи нещастие. Да вярва и да поддържа това, което носи щастие, разбирам. Защото съществува един закон: Благото на всички хора е и наше благо и нещастието на всички хора е и наше нещастие. Сегашните хора чувствуват този закон и виждат, че лошото състояние на един народ се отразява и върху другите народи. За бъдеще това нещо ще се чувствува още повече. И тогава, ако хората се сдружат, светът може да се поправи по един разумен начин по-скоро, отколкото сега.

Ако сегашните хора бяха на онази степен на развитие, каквато е проповядвал Христос, и ако между всички хора имаше това съзнание на справедливост, най-малко 95 на 100 от всички сегашни нещастия щяха да се избегнат. Но при сегашното положение, при сегашното развитие [ако] имаме само щастие, ние щяхме да изгубим всичко. Ние страдаме външно, а печелим вътрешно. Следователно сегашните страдания и нещастия са една необходимост за вътрешното развитие на човека. Това вече го разбират много учените хора. Страданията са едно външно налягане, за да се роди сила вътре. Ако страданията не съществуваха като външно налягане, човек щеше да се лиши от тия вътрешни опитности. Това се показва от ред данни. Хора, които са поставени на по-големи мъчнотии, разбирам естествени мъчнотии, те са по-богати с една вътрешна опитност.

Съвременните хора са в очаквания, както евреите преди 2000 години очакваха да дойде Месия, да ги освободи от робството и да заживеят щастлив живот, да бъдат независими. Но случи се точно обратното на това, което те вярваха. Откак дойде техният Месия, на Когото те не повярваха, тяхното робство и техните страдания станаха по-големи. И сегашните народи вярват, че ще дойде някой да ги освободи. Ще ги освободи толкова, колкото и евреите се освободиха, като дойде Христос.

Помнете следното нещо: Свободата на един народ зависи от колективното усилие на целия народ. Но свободата не може да дойде, докато всеки индивид няма в себе си това крайно желание да се освободи и да е готов да жертвува всичко заради тази свобода. Това трябва да стане дълбоко вътрешно разбиране във всеки човек. Но понеже имаме и други желания, трябва да живеем още в света. Много пъти ние правим компромис, с който изгубваме идеала си. Някои в младините си поддържат един идеал, но като дойде в стълкновение с грубия материален живот, той постепенно отстъпва от своя идеал и казва: “Ще се живее както всички хора живеят.”

Сега аз ще ви задам един въпрос: Възможно ли е човек да живее, както той мисли? Възможно е, но трябва да бъде много разумен. Той трябва да бъде силен човек. Трябва да има знания, трябва да бъде мъдър, трябва да бъде любвеобилен, трябва да има широка душа. Трябва да разпознава той законите на Истината.

Че, тогава как ще си обясните: негрите минават за хора много набожни, нали така? Обаче негрите се занимават с известна “наука”. Съвременните европейци показват един път към Бога на тези, черните, на канибалите: да не ядат хора. Някои от учените [им] влияят да не ядат хора. Но щом заминат и те останат със своята мисъл и пак ядат хора. Как ще си обясните?

Индусите имат една свирка, с която като засвирят, събират змиите. Като засвирят, идат всичките змии.

Разправяха ми, тук, в Пазарджишко, една градина била нападната от гъсеници. Извикали един турски ходжа и той събрал всичките гъсеници на едно място. Българите питат: “Да ги избием ли?” - “Не, ще ги съберете и ще ги хвърлите далеч в гората.” Ходжата казва: “Аз се моля, да ги събера на едно място, а ти ще ги събереш и ще ги занесеш далече и те [повече] няма да дойдат.” Сега ние ще ги пръскаме с какви ли не начини, при това тези буболечици, стават разумни, те почват да издържат на всички онези киселини. Не умират тъй лесно тези буболечици.

Сега да се върнем към стиха. Сега аз не искам да засягам един въпрос. Аз искам да си остане вашето верую, да си вярвате в туй, в което вярвате. Не искам само да ви дам един банкет, само едно ядене, което нищо няма да ви допринесе. Може само да си кажете: “Е, туй всеки ден да има едно такова ядене, такъв банкет...” Но такъв банкет веднъж в годината се дава на богати хора. Най-първо в душата на всеки човек трябва да се събуди едно желание да изу[ча]ва живата природа. Той трябва да вярва, че природата е нещо живо, разумно, с което може да се влезе във връзка. Тази природа, която е създала всичко, може да влезе човек във връзка [с нея], има за това начини и пътища. Ще кажете: “Покажи ни начина!” По начина, по който вие изучавате френски език, по начина, по който вие изучавате английски език, по начина, по който вие изучавате германски език, по начина, по който вие изучавате музика, по същия начин, нищо повече.

Тези числа, които ги дава Данаил, в числата има два пъти 1335. Имате една единица, две тройки и една петорка. Колко правят всичко? 12. Защото в дадения случай единицата е мярка на нещата, 3-те, това е закон на равновесие; 5-те, това си ти, човекът, който трябва да работиш. 5 показва разумния човек, който трябва да работи, а онези са условията. Ако не знаеш законите на единицата, а то е мощното състояние, което действува в света, онези грамадни сили, които действуват... Ако ти не знаеш силите, законите и методите, с

които трябва да разполагаш... Това е положителната и отрицателната страна, това е цяла една школа, която трябва да се изучава.

Че, ако един войник не знае как да запали една бомба, той ще пострада. Като запали бомбата, седи ли близо да гледа как ще пукне... Той трябва да стои далеч - най-малко 20 метра. Ако е някой авиатор, той прави ред опити, той учи как се пази равновесие. Ако някой иска да плува, той трябва да се учи. Колко повече трябва да учи тези начини за разбиране на самия живот!

Най-първо, човек трябва да се откаже от много свои навици. Има много навици, които носят цяло нещастие за човека. Например, вие може да си държите ръцете тъй, както аз ги държа. Знаете ли какво означава това? Онзи, който държи тъй ръцете си, трябва да разбира онова, което аз зная. Няма да го кажа. Едната ръка убеждава, а другата ръка казва: "Кажи на тия хора!" - "Е, нищо няма да кажа, те нищо не разбират." Или може да си държат тъй ръцете. Гледам, един брат тъй си държи ръцете. Туй е един въпрос неразрешен. Казва: "Загазихме я!" (Сключени пръсти.) Когато човек загази, така си държи ръцете. Понеже всеки пръст държи една силова линия, която действува разумно. Вашите ръце трябва да бъдат свободни. За да бъдете свободни, да ви разбира природата, ръцете ви трябва да бъдат свободни. Ако вие затворите ръцете си, природата престава да действува. Ти си се затворил, мислиш, че си много умен. Какво ще правиш сега? Ти си затворил в себе си Божественото, ти си затворил благородното, ти си затворил човешкото, затворил си своята справедливост, затворил си науката, изкуството и мислиш само за едно нещо: че си нещастен човек в света. Ще освободиш ръцете си. Ще вярваш в какво? Ще вярваш в ръцете си както цигуларят вярва в дясната и лявата си ръка. Тъй като седиш, като туриш ръцете си, ще кажеш: "Да има нещо в моята ръка!" В тази ръка има нещо. Какво? Вземи цигулката и свири, но майсторски свири. Ще свириш както Паганини е свирил.

Един ден Паганини минава покрай някакъв беден цигулар, поглежда го да му даде нещо. Той го поглежда и казва: "Закъсах!" Паганини взима цигулката, свири и този мисли дали той свири по-хубаво от него. Като засвирил Паганини, паничката взема да се пълни. Старецът започнал да плаче и му казва: "Господине, много хубаво свириш!" Като свири [Паганини], изважда пари из джобовете [на минувачите] и като се напълнила копанката, Паганини потупва стария по гърба и казва: "Хубаво свири цигулката ти." - "Ама и ти свириш много хубаво! Като дойда друг път, ще искам да свиря като тебе. И тогава пак ще се видим." Ако този старец беше като Паганини, не щяха да може да се срещнат, никога нямаше да има този красив разговор. В неговата душа се заражда едно желание. Паганини има условие да покаже едно благородно чувство към един негов колега. "Един ден и за мога да бъда така като него, и моите ръце не ще държат. Тогава на какво ще разчитам?" Онова, което ние имаме, на него може да разчитаме. Не разчитайте на онова, което нямате, но на онова, което е вложено във вас.

Сега някой казва тъй: "Аз ще помисля." Господ помислюва само за онова, което ние имаме в нас, за него Той ни дава условия. За онова, което нямаме в себе си, Той никога не мисли. Ако в ума на една жена се роди идеята да стане мъж, тогава питам: какво ще бъде нейното щастие? Защото щастието, забележете, неразбиране сега има в тази форма. Нещастието в света седи [в] множеството на нещата. От много мъже седи нещастието. От много жени седи нещастието. Ако в света има само един мъж и ако в света има само една жена, какво нещастие ще имаме? Никакво. Господ създаде един мъж и една жена, не трябваше повече жени и мъже. Той им каза: "Съберете се в райската градина и няма да бутате туй дърво. Иначе ще дойдат нещастията в живота ви. Аз ще ви кажа кога да го бутате." Те го бутнаха преди време и тогава Ева не роди едно момче и едно момиче, но роди две момчета. Следователно едното момче уби брата си. Двама мъже като съберете на едно място, единият ще убие другия, нищо

повече. Това е закон в природата. Като съберете двама мъже на едно място, единият ще убие другия. Турете двама мъже и една жена: единият ще убие другия, нищо повече. Природата при едната жена трепери; природата и при един мъж трепери. Единство има в природата.

Сега някои питат колко пъти трябва да се женят. Само веднъж може да се жени, два пъти не може. Втория път за смъртта ще се ожениш.

И онези загуби, които сега имаме в сегашния живот, се дължат на нашето криво разбиране. Например аз мога да развия един въпрос научно - какво ще ви ползува? [Има] много неща, които аз зная, които не съм проверил дали са верни или не. Дванадесет години аз правих своите изследвания и намерих само един факт, който проверих. Много факти имам в тия 12 години, много неща имам, но само един факт, който проверих, [е] без изключение. Другите са проблематични, може да има изключения. Аз, например, зная един факт, една истина, която навсякъде може да приложиш. Туй, което открих, никога не ме е излъгало. Аз съм проучил и туй, което зная, никога не ме е излъгало. Аз досега никога не съм имал изключение. Туй, което съм предвиждал за времето, никога не ме е излъгало. Всеки от вас може да го знае туй нещо, но трябва да направите един такъв уред. Той се купува, много лесно се купува този уред.

Ако имате ревматизъм, вие ще имате един такъв уред, с който да познавате времето. Отличен барометър е той. Сега вие може да гадаете, да си поправите живота. Отивате да работите. "Какво ще бъде времето?" Ще кажете: "Днес времето е хубаво, идете да работите." Може да предсказвате на хората каква ще бъде зимата, колко месеца ще трае. Сега, гледам, астрологически определят времето, но астрологията не показва. Астрологически нещата не може да се докажат, има много изключения. Има неща, които не се предават на описание.

Може би преди повече от 25 години аз имах случай във Варненско. Направих една разходка, намерих се в края на юли при един бостанджия. Турци и българи си насели бостан, че като се разхождах, спрях се пред един българин вън, прекрасни хора. Човекът ме угости с дини. Погледнах, времето хубаво, красиво, но му казвам: "Ако ме слушаш, тази вечер да те няма в бостана." Той ме погледна тъй подозрително, измерва ме дали акълът ми е слаб, или после си помисли дали той като си отиде в село, няма да се върна да крада дини. Аз се позасмях малко и му казвам: "Виждаш ли туй време? Много е хубаво, Слънцето залязва, а аз виждам, времето е тъй навъсено, тъй гневно, няма никакъв облак обаче." Но той стои там. Ръкувам се и му казвам: "Остани само тази вечер, че после пак ще се разговаряме." Вечерта падна в тази местност такъв дъжд, половин метър на равните места, изпозавлече ортаклъка. "Право ми каза онзи човек да не стоя в бостана. Завлече всичко!"

Ще кажете: "Как си го обясняваш?" Аз не го обяснявам. Моята вяра вътре ми показва, че така ще бъде. Но туй е само един случай, втори случай не съм имал. От него не мога да извадя закона. Този е единствен случай, втори дали ще се случи, не зная. "Как го обясняваш?" За мене мога да го обясня, за вас не мога да го предам. То е все едно да ви изсвиря една Бетовенова симфония. Колкото и да ви обяснявам, както и да ви обяснявам, че тя е красиво нещо, не зная, но трябва да я изсвиря, нищо повече. Та, нещата може да се обяснят, ако вие имате същото преживяване. В природата всякога има известни признаци.

Аз ще ви разкрия две неща сега, повече от две няма. Може да направите наблюдение, да проверите онова, което ще ви кажа. Станете денем - ако вие сте намислили да тръгнете някъде, тъй дълбоко в подсъзнанието си не се гласите, казвате: "Ако е рекъл Господ, днес ще замина някъде." Ако сте влезли във връзка с природата, веднага ще се явят две линии, тънки облачета на ясното небе. Пътят е отворен. Тези линии показват, че по този път, по който

вървите, всичко ще ви върви по мед и масло. Ако по този път има някои черни облачета, онова, което вие искате, няма да го получите. Наблюдавайте сега. Защото аз поддържам, че успоредните линии се образуват от разумни същества. Всякога, дето има такива разумни линии, показва, че природата е разумна. Едно препятствие между тия успоредни линии показва, че има едно препятствие. Туй препятствие трябва да се премахне.

Вие тогава може да проверите и другия закон. Някой път вие искате да отидете до един ваш приятел, същевременно се раздвоите в себе си. Може да проверите тогава: ще излезете вън, ще видите: ако времето е ясно, ако тия двете линии се явят, ако между тях има едно черно облаче, не отивайте при вашия приятел, когото искате да посетите. Две доказателства има: едното - у вас, а другото - отражение външно. Как се казват тия символи, които се дават? Природата обича да дава символи. Те са, разбира се, онези, които се явяват в света да изяснят живота, затова го изясняват.

Има известни закони, които регулират живота на човека. Напълно е определено какво може да стане от човека. Човек създава своето бъдеще, човек си изработва своето бъдеще. Онова, което е вложено в него, той го обработва. Ако остане ние да изнесем нашия живот такъв, какъвто ние го искаме, животът няма смисъл. Но преди ние да го пожелаем, има вложено в нас. Вие трябва да развивате вложеното във вас.

Например, не е необходимо човек да стане един държавник. Ти ще си създадеш ред мъчнотии и неприятности и никаква полза няма да принесеш. Може би ако водиш един живот по-скромен, ще имаш по-големи придобивки. Понеже животът на Земята е една фаза, едно училище. В това училище ти няма да покажеш своето знание. Ти имаш да се учиш. Твоето щастие, твоето знание за бъдеще ще се прояви. Сега отчасти можем да бъдем щастливи като ученици в училището. Но истинското щастие ще дойде, като излезем от това земно училище или при тия условия, при които сега се намираме, ако

можем да ги видоизменим. Да кажем, че някои от вас сте чувствителни, че вие може да измените вашата чувствителност. Че тя е едно благо за вас! Много хора не знаят как да изменят тази чувствителност. Мнозина казват: "Много чувствителен станах!" В твоята чувствителност седи твоето щастие. Като чувствителен апарат ти може да различаваш хората какви са. Кога[то] се оставиш в пасивно състояние, дойде един човек, той се отразява във вас такъв, какъвто е и вие ще знаете как да постъпите. Ако пък не сте чувствителен, ще се изложите.

Някой път се съди външно за човека, но човек трябва да бъде много наблюдателен. Има много изключения. Може да кажем, че дългият нос е за разумните, но то е относително. Дългият нос може да е наблюдателен, но всички хора с дълги носове не са разумни. Разумните носове се различават, те имат особен строеж. Да ви обясня другояче идеята. Едно дете не може да бъде разумно, то не може да носи една разумност, да носи една интелигентност, ако туй дете не обича майка си, ако не обича баща си, ако не може да се жертвува за тях. То не може да бъде разумно; ще има една обикновена разумност. Разумността на детето напълно зависи. Да допуснем, че бащата и майката са напълно разумни. Ако туй дете е привързано към баща си, има отношение, туй дете ще има непременно една интелигентност и неговият нос ще му въздействува, понеже носът същевременно е място на възприятие. Най-първо живота чрез носа възприемаме, чрез обонянието. От вътрешната нервна система възприемаме живота, какви са външните условия. Запример, много пъти едно животно помирисва, че има някаква опасност, с носа си помирисва и се предпазва. Сега това е за неговата чувствителност. Някой път носът е свързан с интелигентността на човека, както сегашните хора.

Непременно детето трябва да има любов към майка си и към баща си. Тогава отивам по-далече - казвам тъй: Ако един човек няма любов към Бога, ако няма любов към ближните си, той не е разумен, нищо повече. Всичките ми опити са показали, че законът е много

верен: каквото е отношението на сина към бащата и майката, туй определя неговата интелигентност. Отношението на нашата любов към Бога, към природата, отношението на нашата любов към нашите ближни определя нашата интелигентност. Защо ще обичаме Бога? Ако ти не можеш да обичаш Бога, ти не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш природата, не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш ближните си, не може да бъдеш разумен.

Та, казвам: Такова едно широко схващане трябва да имате. Сегашните хора [трябва] да разширят [своите] религиозни схващания. Сега седи един човек със своите ограничени религиозни схващания, някой политик със своите политически ограничени схващания, някой философ със своите ограничени философски схващания и те не дават разрешение. Ограничената религия не дава разрешение на онези великите проблеми, които седят в живота. Съвременната социалистическа наука не дава онзи план, отчасти дава само. Туй, което е направено, то е достатъчно. Аз не намирам, че сегашният живот е лош. Ние сме несправедливи. Туй, което сега съществува в света, е най-доброто, за което ние сме годни. По-добър живот от тези условия не може да ни се даде. За бъдеще ще ни се дадат. Не че сме лоши, дотам е нашето разбиране. Ние не можем да кажем, че светът е лош. Но сегашният свят не е толкова лош. В сравнение с миналото сегашният свят не е толкова лош. Но този идеалният свят не е. Ние отиваме в друга една крайност. В религиозно отношение ние сме повече просветени, отколкото в миналото. Понеже сега имаме малко повече светлина, затова виждаме повече, отколкото в миналото. Нашата светлина е по-голяма. Един човек да умре, веднага ще пишат във вестниците. Едно време не беше така. Един българин е затворен в Германия, английското правителство пише да го освободят, адвокати има, които настояват да го пуснат. Какви са отношенията, то е друг въпрос. Но близки са хората, искат да си помогнат едни на други.

Сега аз засягам въпроса в неговата целокупност. Има едно разрешение в света вън от това разрешение, което ние даваме. Аз наричам туй е разрешение на закона. Само любовта разрешава живота истински. Когато аз говоря за любовта към Бога, [за] любовта към ближния, аз разбирам онова великото, истинско разрешение, целокупно във всички области, което ще даде последното разрешение на живота, ще постави хората в тяхното истинско място, в техния естествен път. Не при сегашните условия, но някога. - "След колко години?" Да ви казвам данни, вие може да се уплашите. Може да ви кажа, че след 1000 години, след 2000 години, след 3000 години. Вие искате във вас живота да стане тъй, че след 1000 години вие пак ще бъдете на Земята. Сега сме млади, тогава ще бъдете по-възрастни. Преди хиляди години, преди 25 000 години вие ходехте из гората и си махахте опашката. Сега, след 25 000 години, вие седите прави на краката си, опашка нямате, рога нямате. Казвам: След 25 000 години ще бъдете същества здрави, такива грандиозни, светлина ще излиза от вас, благородни ще бъдете. Ако аз съм на вашето място, ще кажа: "Туй е заблуждение!" Блажени, които се заблуждават! Та нима ние не се заблуждаваме? Когато виждаш една търговия, не се ли заблуждаваш? 25 години ти поддържаш, че ще се оправи работата. Най-после така закъсаш, че всичко изгубиш. Казваш: "Какво мислех, какво стана!" Ами мислите ли, че това е едно нещастие? Много богати хора, след като са пропаднали, са станали религиозни и след това са започнали да съчувствуват на хората, започнали да проповядват, че трябва да се живее братски, че трябва да се живее човешки в живота. Докато са били богати, не са мислили. После казват, че трябва да живеем братски живот, добър живот. Туй е едно щастие, че е пропаднал.

Та, казвам: В края на годината е блажен, който достигне до числото 1335. Вие може да четете друг някой тълкувател, да видите как тълкува той. Аз не казвам, че това тълкувание е криво. Той е работил. Аз прилагам нещата към самия човек. Засега най-

щастливото число, според мене, с което човек трябва да работи, то е числото 2. Понеже има две очи, две ръце, два крака, 5 пръста, 5 сетива. Числото 7, понеже има 7 дупки: две очи, две уши, две ноздри и една уста - 7. На главата има 7 дупки. Та казвам: Щастливите числа това са. Той има един нос, една уста, две очи. Защо няма две уста? Вие ще се благодарите, че имате една уста. Сега мъчно се справяте с една уста, [ами] ако имате две? Една уста има човек, но тя има повече функции, отколкото другите органи. Например, ако вземете езика, [той] има 3 функции. Първата функция е да прекарва храната. След това, инспектор е на проверките, на митницата. После, езикът е, който посреща гостите, държи най-красивите речи. [Четири] длъжности има важни: министър на вътрешните работи е той, на земеделието, на пътните съобщения и най-после, на просветата.

Да се върнем към социалния въпрос. Кой е онзи, Който ни е родил и Който ни е изпратил на Земята? Сега се учат Господа по красив начин ли трябва да Го търсим или по прям начин. Ето един от важните въпроси, който сегашните хора трябва да учат. Ние търсим нашия баща там, дето не е; ние търсим нашата майка там, дето не е. Ние казваме: "Имаме баща." Казвам: Ами баща ти те е родил. Ами твоя баща кой го е родил? И т.н. Това са ред поколения, които идат. Нямаме ясна представа за произхода на нашата душа, на която дължим живота си и след това се отказваме и казваме: "Всичко в света е празно." Аз съм съгласен съм с вас, празно е. Сега както вярваме, всичко е празна работа.

Отива един работник се оплаква. Работникът казва: "Закъсах, работа нямам, не ми помагат." Другият му дава един съвет: "Аз мога да те направя щастлив." - "Че как?" - "Ела с мен." Той знаел, че дъщерята на неговия господар се разхождала по кея. "Аз ще я бутна във водата и ще избягам, пък ти ще я избавиш. Влез във водата и я избави. Господарят ще ти помогне. Ще му създадеш цяла беля. Знаеш ли да плаваш?" - "Зная." Тя се разхождала, дохожда той до нея, блъска

я, другият я спасява. - Тя се разхождала, дохожда оня до нея и я блъска във водата, а другият я спасява. Оттам насетне се оправят работите.

Ако нямате един приятел, който да блъсне богатата дъщеря във водата и ако вие не може да я извадите, тогава как ще намерите вашето щастие? Правилно тълкувайте нещата. Ако буквално тълкувате, ще имате една крива философия. Казвам: Най-големите нещастия, които имаме в живота си, можем да ги използуваме за най-голямото добро.

Та, казвам сега: Вярата е закон. Да вярваме в разумното в света, което може да поправи нашия живот. Да вярваме не значи да вярваме в хората, които седят по-ниско от мене. Да вярвам в един свой приятел, който никога не ме е измамвал. Той каквото обещае, аз не се съмнявам в него. Може да вярваш в туй разумното начало, което остава неизменно. Та, казвам: Вярата е закон за най-голямата разумност. Когато тя се намали, [идва] по-голямо нещастие. Няма в света човек, в който като вярваш, да не направи едно престъпление. Като го видиш, да имаш пълна вяра. Трябва да знаеш в кого да вярваш.

Много пъти се подига въпросът и вие казвате: “Кажи ни истината.” Под думата “истина” аз разбирам в дадения случай онези условия, при които ти можеш да бъдеш свободен. Тази свобода трябва да дойде отнякъде. Кой ще те освободи от ограничителните условия в утробата на майка ти? Природата те е турила. Има кой да те освободи. Пак разумни същества. Онази баба, която ще дойде да бабува на майка ти, тя ще те освободи. Природата ще те изкара навън. Трябват разумни същества отвън. От тези ограничителните условия се изисква едно разумно същество, когато ти се раждаш, за да не те осакатят.

Сега ние сме в период на раждане, но се изискват разумни същества, които да [ни] освободят. Може да осакатят съзнанието, да кажат: “Това не трябва, онова не трябва.” Кое е онова в света, на което ние може да разчитаме? Всеки от вас има на какво да разчита. Най-

първо имате дом, на който можете да разчитате. Най-първо вие може да разчитате на вашата майка, на вашия баща, на братята, сестрите, на вашия народ разчитайте. Това са ред положения, но оттам ни стъпка напред. Тогава как ще обясните думите на Христа, Който казва: "Няма нито един от вас, който да е оставил майка, баща, братя, сестри заради Мене и да не е приел стократно." Значи, щом напуснем ограничителните условия на семейството, ние влизаме в обществото; щом напуснем ограничителните условия на обществото, ние влизаме в народа; щом напуснем ограничителните условия на народа, ние влизаме в човечеството и т.н. Та този кръг се разширява.

Вярата в Бога се подразбира, когато ние ставаме граждани на онзи истинския живот, да влезем в един свят, дето може да си добре дошъл. Само като те посрещнат разумните същества, като ти дадат едно угощение, само в това общение ще разбереш какво нещо е разумният живот. Колкото и да ви разправям за добрите хора, един добър човек трябва да ви угости, трябва да бъдете в дома му, за да се убедите какво нещо е добрият живот. Разправяше ми един българин: вика го един американец, гощава го и когато си отива, туря му в джоба 20 долара. Казва: "Като се намерите в нужда, пак заповядайте!" Казва: "Туй българин не е направил за мене, което направи този американец. Защо? Добър човек. Казва: "Ако не беше той, трябваше куршума да си тегля. Казваше: "Ще се оправят работите, всякога може да разчиташ на мене."

Та, казвам сега едно правило: Разумността във вашето бъдеще, вашата разумност, вашето щастие зависи от вашата любов към Бога, от вашата любов към хората, към народа, към ближните ви. Тя определя цялото ви бъдеще. Направете за цяла година този опит. Ако не сполучите първата година, втората година направете опита, нищо не значи. Толкова опити сте правили без резултати. Направете един опит, ще имате резултат, една опитност, за която никога няма да съжалявате. Има нещо в живота красиво. Когато човек влезе в общение с разумните хора, да се разбере. Да разбираш тия хора и те

да те разбират, няма нещо по-хубаво от това. Като седиш в природата, да знаеш, че природата е жива, има нещо разумно.

Не искам да го разправям. Някой път не искам да говоря за Бога, понеже е светотатство според мене. Колкото по-малко се споменава името Божие, по-добре. За името Божие не разправяй. В любовта има един закон: Когато ти изкажеш една дума, в която няма любов, ще дойде страданието. Всякога, когато се проповядваш на хората за свободата и не е вложено туй в думите ти, като си излезеш, после ще бъдеш недоволен, ти ще страдаш. Любовта ни ще ни причини щастие, любовта ни ще ни причини нещастие. Защото в любовта се изисква нещата да ги чувствуваш, да бъдеш крайно искрен в себе си. После, любовта изисква: никога не сме на другите хора. Някой казва: "Тези влюбени!" Че какво по-хубаво от това? Ами че нека се радваме, че хората се обичат. Майката обича детето си, [ти] казваш: "Виж тази майка!" Не е лошото в това. Нека господарят обича слугата си и нека слугата обича господаря си. Радвайте се на любовта, в каквато и форма да се яви. Аз някой път наблюдавам малките буболечици как се обичат. Тези малки същества, и те се радват. Не смея да вляза в тяхното положение, защото, като сляза, ще им наруша [живота]. Ако река да се вра, ще ги смутя, ще ги уплаша.

Радвайте се на любовта, която работи в природата, за да станете щастливи. Виждате любовта навсякъде, радвайте се. Когато срещнете един нещастлив човек, радвайте се, че е нещастен. Когато го срещнете, че е щастлив, радвайте се, че е щастлив. Когато видите някой болен, радвайте се, че е болен. Когато срещнете някой сиромах, радвайте се, че е сиромах. Радвайте се на всичко. Като срещнете някой умрял, пак се радвайте, че е умрял. Туй е вече на върха. Ето, трябва дълбоко разбиране. Радвайте се на онзи, че е умрял. Радвайте се, че той е умрял в едно отношение, пък се е родил в друго. Сега, умирането не е само във физически смисъл. Не е ли радостно човек да умре за своята омраза? Не е ли радостно човек да умре за своята ненавист? За всички тези работи не е ли хубаво да умре човек? Ако

той е умрял и го носят на тарага, в туй положение той сам се радва. Казва: “Освободих се аз вече!”

Туй подразбирам аз: да умрем за своите нещастия, а да живеем в любовта. Да умрем за греха. Тъй казва Писанието: “Да умрем за греха.” Да умрем за греха, да престанем вече като грешни хора да съществуваме на света. Той като грешен иска да живее - да умре е по-добре като грешен. Колкото по-рано умре, толкова по-добре. Ако ще живееш, живей като праведник. Може ли грешният човек като умре, че като праведник да живее? Може, там е истината на живота. Живеят само праведните, а грешните всякога умират. Умри веднъж, за да не умираш много пъти. Блажени, които са умрели в Господа! Съвременният свят трябва да умре. Недоразуменията трябва да умрат. Злобата трябва да умре. Всичко това неразумното трябва да умре. Всички лъжливи теории трябва да умрат. Онзи неестественият живот трябва да умре. Всичко онова, което не е Божествено, трябва да умре. Да остане Божественото. Ако умираме, да не го знаем, ние да искаме да се възвърне животът.

Сега аз ви казвам туй за вас. Желайте да се преобразите, да влезете в новия живот, да се освободите. Да се освободите, както черният се освобождава от своята краска. Сега са намерили начин черните да ги направят бели. Един негър може да го направят с бяла кожа. Как са дошли дотам? Радвайте се, че вашата кожа може да побелее, черният живот може да се промени, че може да стане цветът на лицето ви естествен. Разумните ще разберат това. Те казват: “В края на тази епоха, която иде, всички вие, казва Данаил, пак ще дойдете на Земята. С вашата злоба жреби ще се явите, с вашето знание, с всички ваши минали опитности. Всички ще забравите и няма да дойдете както вие очаквате. Тогава ще дойде друг: с бели дрехи, със златен колан препасан, и тогава всеки ще носи по един надпис: “Служете на Бога живаго, хора, които живеем според закона на Божията любов.” Това ще бъде написано на челата ви.

“Благословен Господ Бог наш”

Тайна молитва

18-а неделна беседа, държана от Учителя на 4.II.1934 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

МЕНЕ СЛУШАЙТЕ

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

51-ва глава от Исаия - една глава, която е писана в много критични времена, при едно положение крайно нестабилно, както сегашното. Ще прочета част от тази глава - отначало до 7-и стих.

“Духът Божи”

Ще взема първия стих [от тази глава] , понеже в същата най-главното начало на Земята е [Правдата]. И когато хората следват пътя на Правдата, това е най-реалното. Той отблизо засяга материалния живот. За нас материалният живот е най-силното. То е видимото, осезаемото. Духовния живот сега почваме да го проучаваме. Когато говорим, смътно е положението на духовния живот. Посветените знаят какво нещо е духовният живот. Животът не е нито материален, нито духовен, но животът си е живот. Съвременните хора мислят, че живеят в една нова култура. Много хора живеят един стар живот. Туй не е новото, [а] старият живот в нови дрехи, туй, което наричаме вълк в овча кожа, в кожата на една овца. Ние подразбираме: онова, което е отвътре, и отвън има едно изражение.

Та, следователно, животът може да се разглежда от три гледища: от гледището на младите, от гледището на възрастните и от гледището на старите. Който така не разглежда, ще има една отделна проява, няма да има едно пълно разбиране. Сега някой път някои говорят за философия. Философия, която не включва тези три елемента: на младия, на възрастния и на стария, не е никаква философия. Младият представя началото на живота, оттам, отгдето е излязъл. Той представлява началото на Истината. Възрастният е зенитът, дето Слънцето е дошло, дето всички неща се виждат в един

естествен път, защото към обяд имаме най-малката сянка и Земята е равномерно осветена. Ако някой рисува, може да го нарисува в най-добрата форма. Който може да намери своя меридиан, той може да има ясна представа за живота. И вече ние имаме малко преувеличени понятия за онова, което става в света.

Вие се намирате [в положението] като онова дете, което писало писмо на Слънцето. Едно момче на 10 години писало писмо на Слънцето. Казвате: "Как може да се пише до Слънцето?" То започва писмото си така: "Любезно ми Слънце, първия път, когато майка ми ме извади на прозореца да те видя, от твоята свещ не виждах лицето ти, понеже свещта беше много силна и ти беше скрит зад свещта. Но трепна сърцето ми, исках да те видя, но свещта ти много блещукаше. Исках да видя очите ти. Мислех, че на обяд може да дойдеш на гости у нас, много се радвах и очаквах да те видя по обяд. Колко се наскърби сърцето ми, когато видях, че почна да се накланяш и видях последния ти поглед, усмихна се и се скри. През цялата нощ се безпокоих за тебе." Десетгодишно момче изпратило писмо. После продължава: "На обяд бях под една круша и те гледах под сянката, но много ми е жално, че не мога да видя образа ти, не може да се намали тази свещ. Майка ми разправя, че много било голямо лицето ти. Аз се чудя как не се уморяваш да носиш тази свещ в ръцете си. Предполагам, че във вашия свят трябва да е много тъмно. Когато се скри, всичко се изгуби, голяма тъмнина има у хората."

Тъй разправя малкото момченце. Сега поетът може да развие тази идея. Туй дете представлява [Слънцето като] нещо много реално. Един философ ще почне да разправя за Слънцето други неща. То е хубаво, каквото и да се разправя. Но съвременните философи мязат на таскебап или имамбаялдъ. Не е лошо ядене таскебапът, отлично ядене е и имамбаялдъта.

Казвам: Ние се нуждаем от едно схващане особено за природата. Тъй, както живеем, имаме едно повърхностно схващане. Религиозните хора вярват в туй, което не е. Светските хора и

религиозните хора се трудят за туй, което не е. В края на краищата [и] светските хора, и религиозните хора са все разочаровани. И виждаме: и светските, и набожните, все надписи имат най-после, върху камъните им - поменици кой какъв е. Но къде са тия хора? Те са посети някъде в земята, долу ги турили, а разправят, че били горе. Чудна философия! Религиозните разправят, че като умирали, отивали горе, а както виждаме, и религиозните ги турят в земята, дето и светските. Светският казва: "В земята ще ида." Религиозният казва: "Горе ще отида." Единият е прав и другият е прав. Светският казва: "Аз, като намеря вратата затворена, никъде няма да отида, ще се върна назад." Религиозният казва: "Аз ще хлопам, докато ми отворят вратата и ще вляза вътре." Туй показва само постоянство. И светският може да влезе, като хлопа, и духовният може да влезе, като хлопа.

Но за живота трябва да имаме ясна представа. Тази представа седи в младия, тази представа седи във възрастния и тази представа седи в стария. Младия, за да го познаем, той трябва да има две фази. Той е млад като младо момиче и той е млад като младо момче. Той е възрастен като някой възмъжал мъж, той е възрастен като една домакиня вкъщи. Той е стар като някой дядо, на 120 години мъж, той е стар като някоя стара баба на 120 години. Бабата и дядото си приказват двамата. Най-хубавата любов, която в света може да намерите, то е на стария дядо и на старата баба. Бабата отляво, дядото отдясно, като се погледнат, казват: "Дядо, какво беше едно време, как тропахме на хорото..." Тропали на хорото и все са изтропали нещо.

Ние нямаме ясна представа за дядото. Този дядо си има вече една нова философия; и бабата си има една нова философия. Щом дойдат младите при тях, те разправят все за младия си живот, а за стария си живот мълчат. Защо мълчат? Станали са по-умни. Човек мълчи, когато мисли, когато някои мисли, чувства и постъпки трябва да се оформят у него. След като се оформят, той ще заговори. Всеки човек, преди да е решил, трябва да мълчи. Обаче, като реши, казвам му: Кажи нещо! Но какво ще каже той, ако нищо не е решил? Като

реши нещо, като вземе едно становище, едно положение, каквото и да е, без разлика. Ние вземаме неговия живот без да го делим, без да му туряме някое название.

Някой казва: “Лесно може да го турите.” Тебе лесно може да те направят един свещеник: ще ти турят едно джубе, една килимявка. Тебе лесно може да те направят един професор: ще ти дадат една диплома, ще ти дадат една книга да четеш.

За Слънцето кой може да говори? Кой професор може да говори за Слънцето? Значи, има една философия, аз я наричам встъпителна философия за младия, встъпителна философия за възрастния и за стария. Казват ви, че някой е мързелив човек. С какво може да се оправи мързелът? Той трябва да учи. Всеки човек, който не учи, който не чете, всеки човек, който не мисли, не чувствува и, всеки човек, който не постъпва, той е мързелив човек. Тогава мързеливия човек може да поправим, като почне да учи. А пък прилежния, сега? Някой казва: “Той е много способен, даровит.” Даровитият човек, и той има една опасност. Той трябва да работи. Не мислете, че като сте даровити, това е достатъчно. Даровитият трябва да работи. След като работите, вие ще дойдете до положението на стария.

Сега, какво трябва да прави старият човек и възрастният? Младият се учи, възрастният работи, а старият какво прави? Понеже сега имате две известни и според математиката вие може да намерите третата неизвестна. От двете известните третото може да намерите. Аз ви дадох двете, вие по законите ще намерите третото. Всички разбирате математика, учени хора сте, всички имате висше образование. Днешният век се отличава. Никога светът не е имал толкова учени хора, колкото днес. Никога светът не е имал толкова доктори, колкото днес. Никога светът не е имал толкова професори, колкото днес. Богат е с тях. И трябва да се радваме, че имаме толкова учени хора.

Някои казват, че учените хора развалят хората. Има нещо недоразбрано тук. Слепите хора са безобидни хора в света, никакво

зло не може да направят. Но какво добро може да направят слепите? Според тази философия учените хора са, които гледат. Значи, за да не бъдат опасни, трябва да бъдат слепи. Аз съм съгласен, че слепите хора са безопасни, но какво може да направи един сляп човек? Право е, че

един човек, който вижда, може да направи пакост. Но като направи една погрешка, ще направи 10 добрини. Трябва да го извините. На 10 добрини една погрешка се гълта.

Та, трябва всички да бъдем справедливи и снизходителни. Ние не трябва да се възмущаваме от знанието, но това знание трябва да турим на работа, не само на теория. Казваме: "Трябва да живеем." Ти ще живееш, след като почнеш да работиш. Човекът е, който работи. Резултатът на неговата работа е животът. Резултатът на учението е работата, а резултатът на работата е животът. Само чрез работата може да узнаем какво нещо е животът.

Сега има много определения за живота. Ние ще оставим това. Вие може да поддържате каквото определение имате за живота, нямам нищо против него. Може да разбирате живота както искате, нямам нищо против това. Но според мене животът има само едно определение. Определението на живота, моето почитание към това. Моето определение за живота мяза на нови дрехи, които човек може да тури. Но каквато и дреха да тури, той е все същият човек. "Облякъл се Петко, погледнал се - все същият." Значи, какъвто си е Петко, с хубавите или лошите дрехи, характерът му е все същият. Хубавите дрехи на умния човек прилягат. Един човек, който не е добър, тези дрехи изгубват своята цена. Но понеже аз не искам да се спирам върху отрицателната страна на живота, да се бута отрицателното. Друг да се занимава с него. Понеже вие всички сте вече свикнали, отрицателното го знаете по-добре от мене. Мнозина са ме питали: "Я ми кажи лошите страни в живота!" Няма какво да ги знаеш. За мене наука е да намеря доброто в живота, да ти го кажа. А какво лошо има, ти това сам ще си го намериш, мене това не ме интересува. Защо? Ти ще поискаш от мене пари да си платиш дълговете. А пък мене ме

интересува колко пари имаш готови в банката, да бъдеш полезен. Не ме интересуват дълговете ти, но това, което имаш, за да бъдеш полезен човек. Под думата “даровит” човек разбираме този, който има капитал.

Но да дойдем до онова, което е съществено, което може вас да ви интересува. Защото някой път може да се спрем върху дреболиите в живота: кой е праведен, кой е грешен, кой е спасен, кой е философ. Хубави са тези неща, всичко е добро, но има неща в живота, които не ни интересуват. Какво ще ви интересува вас, ако почна да разсъждавам за някой древен философ, за когото едва сте чули нещо? Какво ще научите от тази философия? Абсолютното, за да се прояви, трябва да се ограничи, а временното, за да придобие живота, трябва да изгуби своето ограничение. Божественото, за да се прояви, трябва да умре. А човешкото, за да се прояви, трябва да оживее.

Какво ще разберете от тази философия? Хубава е, отлична е, скрити са идеите. Това са символи. Тук се иска ум, да се работи вътре. Ако вземеш буквално, ще извадиш философия, с която ти ще се спънеш. Както ако ти дадат на 30 години вино, което е седяло в изба, и ти кажат: “Един пръст ще пиеш.” Тебе като ти турят един пръст, ти казваш: “Тури ми още един пръст, хайде, за здраве!” Защо ти е още един пръст? Хайде за жена ти един пръст, хайде за децата един пръст, хайде за моето здраве един пръст и като турят 4 пръста, ти ще заспиш. Един пръст винце ти стига, като пийнеш, то ще принесе. Соломон е казал, че виното весели човека. Един пръст весели човека, два пръста - има раздор, 3 пръста - плащане, 4 пръста - затвор. Четири чаши вино като изпиеш, в затвор ще си. Единият пръст ще ти принесе нещо.

Та, казвам: Онзи въпрос, който е в живота, е, че ние разрешаваме въпроси, които не зависят от нас. Представете си, че вие сте пътници. Няма какво да ви проповядвам, че трябва да пътувате. Аз, искам-не искам, ще пътувам. Има 2000 километра, няма какво да се смущаваме. Всеки ден по 10 километра аз трябва да пътувам. Какво ще ми

разправяте как да си туря крака, как да стъпвам от тази страна. Да ме оставят свободен. Като ми дадат една лекция по ходенето, оттам насетне аз ще вървя. От тази лекция и от пътя, който мога да изходя, аз ще зная как да ходя. Каква лекция ще държи майката на децата си за ходенето? Това дете постоянно пада, изправи се, падне, плаче, пак стане. После бръкне в джоба си. След 4-5 години то си има едно положително знание, изправя се, казва: "Не гледайте моята слабост, аз извърших първата победа в света!" Защото прохождането е една голяма победа.

Та, ние, в разбирането на живота, някои от нас постоянно падат. Ти се обезсърчиш в живота, ти си едно дете, което пада. Ти мислиш, че си възрастен. Не, ти не си разбрал основните правила в живота. Дете си, какво от това? Ще паднеш, ще поплачеш и пак ще станеш. Извади си една книжка и запиши: след 4 години ти ще разрешиш един от капиталните въпроси.

Сега да се върнем към онова, което става в природата, което може нас да ни ползува. Ти седиш в живота си и очакваш своето благо да дойде оттам, отдето никога няма да дойде. Жената очаква своето благо от мъжа си, нали така? Права е, но в какво отношение? Знаете ли какво нещо е жената? Ще ви дам едно ново определение за жената и за мъжа. Досега туй определение не е дадено. Аз съм загатвал за него.

Мъжът е мъж само при жената и жената е жена само при мъжа. Туй още не е ясно. Мъжът без жена нищо не е. Той е като една картина без сенки. Има ли картина без сенки? Сенките като се турят, тогава има картина. Следователно жената представя всичките възможности, всичките условия, които може да подигнат мъжа. Следователно жената не живее за себе си. В този смисъл жената живее за мъжа, той да се подигне. Туй трябва да бъде идеал на жената. Не тя да се подигне - туй е кривият стремеж. Мъжът да се подигне, туй е предназначението на жената. По същия начин мъжът, това е възможност и условия на жената, тя да се подигне. Следователно

мъжът за себе си не трябва да мисли. Той трябва да мисли за подигането на жената. Когато тя се подигне, това е неговото предназначение. Ако жената се подигне, има мъж, ако тя не се подигне, няма мъж.

В този смисъл животът има смисъл. Ако тъй не се разбира, няма смисъл. Мъжът казва: "Аз мога сам да се подигна, не ми трябва жена." Жената казва: "Аз мога сама да се подигна, не ми трябва мъж." Ако тази философия е права, защо ви са тези жени, защо ви са тези мъже? Да бъдем последователни. Казват за някого: "Той много задиря жените." Не е лошо, че ги задиря. Аз не виждам нищо лошо, когато задиря жената. Ние говорим за неща, които са безсмислени. Един мъж гледа към една жена, понеже тя е идеал за него. Мъжът погледне жената и казва: "Готов съм ти да се подигнеш, аз съм готов да се жертвувам за тебе. Твоето благо търся." - "Защо ме гледа този мъж?" Гледа те, да се подигнеш. - "Ама той има лоши намерения." Това е твоя идея, човешка идея. Божественото в човека... Жената, като я погледне мъжът, тя да се обърне към Бога и да благодари, че той я погледнал. Че това е Божественото в нас. Ние ще кажем: "Няма Господ в света." За Бога аз имам особено определение. Сега няма да го дам, аз говоря за жената и за мъжа. Друг път, като имам време, ще кажа какво нещо е Бог, какво отношение трябва да имаме към Него. Сега да не смесваме едното и другото, да ви е ясно.

Ако искате новата култура, новото човечество, ще имате тези възгледи. Без тези възгледи никаква нова култура не може да се насади, никаква любов не може да се прояви, никакво знание не може да бъде стабилно, никаква истина в света не може да се приложи. Туй трябва да знаете. Ще имаме живот като сегашния, ще бъде живот на страдания, живот на постоянни промени. Казвам: В тази наука, ако вие разбирате Божественото. Човек, който иска да разбере физическата светлина, която свети в света, ние сега се оттегляме, но ако трябва да изясня, трябва да има 3 наблюдения. Един художник, който рисува, трябва да има 3 наблюдения на Слънцето: като изгрява

сутрин, на обед, когато е на зенита и вечер, когато залязва. От тези 3 точки трябва да остане в неговия ум каква е светлината и само по този начин той може да възприеме онази светлина, която е необходима за него, за неговия организъм да расте. Защото вечерно време, нощта не е само за почивка. Денем ние само събираме материала, а вечерно време работим. Следователно, вечерно време, туй, което си събрал в своя ум, в своето тяло, вечерно време ще обработваш. Тази светлина, която природата ти е дала, ти ще използуваш.

Разправяше една сестра, учителка, която се намира в голямо противоречие. Тя се намира всред големи деца, 15-годишни, в гимназия, такива упорити, че тя казва: "Изгубих и ума, и дума! Всички методи възпитателни приложих - без резултат. И пръчката употребих, и остри думи - всичко туй не върви." Той е като един кон с такъв кеф.

Новото възпитание в какво стои? Ти на упорития човек няма да му говориш за упорство, няма да му казваш, че е упорит. Защото, щом му говориш за упоритост, той става по-упорит. Какво трябва да правиш сега?

Та, на тази сестра казвам: "Ако аз бях на твоето място и имах едно упорито дете, щях да му представя, че едно време един упорит заек спрял на едно място и казал: "Оттук не се мърдам!" Учителят му казал да напусне това място, той казва, че не се мърда. Тогава учителят пратил една хрътка и заекът, като видял хрътката - да го няма, избягал. Тогава при упоритея заек пратили хрътката, да се подвижи малко. След туй учителят срещнал заека и казал: "Как стана вашата работа?" - "Надбягвахме се с хрътката." Учителят казва: "Много се радвам. Кой надбяга?" - "Надбягах я аз, като влязох в гората." - "Радвам се - казва учителят, - че ти си влязъл в гората." Този заек вече почнал да мисли.

Та, нека заставим този ученик да мисли в упоритостта си, не да е смел и да каже: "Мене не слуша, хрътката слуша." Ти другояче ще

подигнеш въпроса. Защото у нас има едно естество, което трябва да се моделира. Има една материя у нас, която не се подчинява на нашата воля. Тъй че, ние има да се справим с една инертна материя, на която трябва да разберем законите, за да извадим нещо от нея. Тази материя може да те спъне и в науката, и в религията, и в социалния живот. Ако знаеш да се справиш с нея, ти ще излезеш отгоре над морето, ще може да плаваш.

Та, казвам: При тази инертна материя трябва да проявим светлината и може да дадем модел. Тъй, както сега са построени къщите, това е място на дисхармония. Сега трябва да бъдат построени жилища по друг начин, другояче трябва да бъдат построени прозорците, другояче трябва да приемаме светлината, а не както сега. Природата ни е дала известни упътвания. Някой път очите ни при голямата светлина се свиват, някой път при малката светлина те се приспособяват. Но все-таки ние трябва да имаме известни акумулатори, да съберем светлината, да знаем как да обработваме светлината. После, не само светлината, но и мислите се събират. Мисълта може да се събере тъй, както светлината. И чувствата се събират. Сега вие мислите, че имате едно чувство. Някой път вие сте под едно чувство, което не е ваше. Питам: Туй, чуждото чувство, ако не е материално, как е повлияло? И една чужда мисъл как ви е повлияла?

Та, казвам: От съвременното разбиране на живота има известни вълнения, които не може да обясним. Имаш едно мрачно настроение на духа, казваш: "Не ми се живее вече." Това е една особена философия. Причината е, че има някаква инертна материя в тебе. Къде се намира? Или в твоя черен дроб, или в твоя стомах, или в твоето кръвообращение, или в твоето сърце, или в твоята дихателната система, или в мозъка. Там се намира. Ще търсиш причината. Тогава, ако е разстроен твоят черен дроб, тебе ти трябва повече лимонена киселина. Тази лимонена киселина ти ще я приемеш от светлината. Трябва да знаеш кой лъч на Слънцето да употребиш: червен,

портокален, зелен, жълт, ясносин, тъмносин или виолетов и да знаеш как да събереш тази светлина, да я препратиш в черния дроб. Аз няма да ви кажа сега, само ще ви загатна, да ви заинтересувам, за да си продам стоката, по вашему казано.

Тогава, според сегашното разбиране на живота, младият все има малко, не достига нещо. Най-после до какво достига младият? Той достига до зенита на живота и мисли, че много е постигнал. От възрастния до стария какво ще достигне? Той ще вземе една друга крива линия и ще дойде до разочарование в живота, ще каже: "Какво аз мислех, какво стана!" Много добре е мислил той, но метода той не е разбрал. Ако той би разбрал метода да достигне до стария, той можеше да се подмлади когато иска. В силата на стария е да се подмлади когато иска. Старият, като види младия, ще се усмихне, понеже той знае как да се подмладява. Младият е научил само как да остарява. Младият учи сега само урока на остаряването. Старият казва: "Синко, аз зная от тебе повече. Като се научих да остарявам, сега се уча да се подмладявам." Та, казвам: Всички, които сте остарели, трябва да учите науката на подмладяването.

Писанието казва: "Да се подмладяваме вътре в нашия дух." Тогава ние имаме едно верую, казваме: "Човек като умре, като отиде в онзи свят..." Това е материалистическо схващане. Онзи свят е разумният свят, да знаеш законите, как да работиш, както един гениален човек, както един светия, който разбрал законите на природата и изменил живота си. В този смисъл религията трябва да бъде такава наука. Сега религията е друго нещо. Сега казва: "Няма нищо, сега ще се мре, но аз като дойда втори път..." Но и втория път като дойде, и третия път, и четвъртия път, то е като сегашните обещания. Отидеш, казва: "Ела втората седмица, ела пак." Минава седмицата, времето тече, отлага: хайде днес, хайде утре, но работата не става. И в земеделието има един закон: може да се пресрочи времето за посяването, но като се пресрочи, нищо не става. Нещата трябва да се посеят навреме.

Тогава ние сме хора, които се ограничаваме. В сегашния семеен живот де е домът? Мъжът казва на жената: “Ти мене ще гледаш.” Жената казва на мъжа: “Ти мене ще гледаш.” Права е, но как да гледа на мъжа си? Мъжът казва на жената: “Ти за мене трябва да умреш.” Не, той за нея трябва да умре. Жената казва на мъжа: “Ти за мене трябва да умреш.” Не, тя за мъжа трябва да умре. Мъжът иска от жената тя да умре за него. Той не трябва да иска тя да умира за него, понеже тя е условие за неговото подигане. Той трябва да каже: “Аз съм готов да умра за тебе. Кажи ми кога да умра.” Вземете това в много хубав смисъл. Аз казвам: да умра тъй, както житното зърно. Казва Христос: “Ако житното зърно не умре...” - в много хубав смисъл. Мъжът трябва да каже на жената: “Кога искаш аз да умра за тебе?” И жената трябва да каже: “Кога искаш аз да умра за тебе?” Ученикът трябва да каже на учителя си: “Кога искаш аз да умра за тебе?” Учителят трябва да каже на ученика си: “Кога искаш аз да умра за тебе?” Тъй ще се разберат. Учителят е възможност за подигането на учениците. Тъй седи въпросът. Учениците са една възможност и условие за подигането на учителя. Учителят само при тези ученици може да внесе своето знание, да се подигне. Като съществуват тези отношения, ще се възстанови една вътрешна хармония.

Тогава ние прилагаме това учение така: богатите са условие, възможност за подигането на бедните; така и бедните са условие, възможност за подигането на богатите. Сега всички искате да бъдете богати. При туй знание всички хора богати не могат да бъдат, тъй, както сега хората търсят богатството. Защото всякога, когато човек иска другите да станат условие и възможност за него да се подигне, той трябва да знае, че и той трябва да стане условие и възможност за другите да се подигнат. Туй е като един закон. Ако ти не обединиш тия двете идеи в ума си, ти нищо не може да постигнеш. Туй трябва да бъде разбирането. Туй трябва да бъде разсъждението. При туй разбиране хората ще дойдат до правилно разбиране в живота. Тъй като мисля, аз вече разбирам какво отношение трябва да имат хората

към мене. Едновременно аз зная, че и бедните хора ще ме подигат. Аз не съжалявам един беден човек. Аз се радвам, че е беден, понеже [чрез него] аз се подигам. Той ми се явява един брат, но същевременно зная, че и аз съм една възможност този беден човек да се подигне. Аз не гледам така на бедния. Той е предметно учение за мене, но същевременно и аз съм предметно учение за него. Нещата се променят в света: младите стават стари и старите стават млади. Никой в света не може да остане на едно и също положение. То е една възможност.

Та, Писанието казва, пророкът, който се намира в критически времена, казва: "Слушайте вие, които търсите пътя на критическите времена!"

Та, ще ви приведа един пример сега, който донякъде изяснява. Един от най-знаменитите проповедници, Бичард, когато настанала криза на американските проповедници, в негово време имало един атеист, който държал лекции и сказки [и] който бил също тъй красноречив както Бичард. Бичард проповядвал без пари, а онзи - с пари и аудиторията била препълнена. В Америка постоянно се оплаквали от него, че той развращавал хората. Той казвал: "Аз уча хората, както сега разбирам. Ако един ден науча друго, ще им проповядвам." Един ден се срещат и двамата в Ню Йорк. Седи Бичард замислен. Онзи го пита: "Какво си се замислил, господин Бичард?" - "Гледам на улицата едно състезание." - "Какво състезание?" - "Минава един човек с един здрав крак и с една патерица. Минава и един здрав човек, който ритна патерицата на другия и той падна на земята." - "Ако аз бях, щях да изляза на улицата и да го ритна, да го сваля на земята." Бичард му казва: "Ти си този, който риташ патерицата. Не ритай патерицата на хората, но ритай здравия с двата крака." Замислил се той. Бичард се обърнал и [онзи] му казал: "Благодаря. Аз ще бъда два пъти внимателен да не ритам хора с една патерица, но другите с двата здрави крака, ще ги ритам. Много Ви благодаря. Ако намеря хора с два здрави крака, не се отказвам, ще ги ритам."

Та, сега аз не искам да ритам вашите патерици. Ако вие имате някои патерици, вие може да си ги носите, нямам нищо против вашите патерици. Но здрави крака като имате, трябва да мислите. Човек трябва да мисли върху онова, което съществува в природата. Трябва да мисли за предназначението [си] като човек, какво трябва да извърши той. Защото сега всички се смущаваме, казваме: "Не съм цар, не съм министър, не съм това, не съм онова, не съм някой богаташ." Питам: Ако ние, хората, се обезсърчаваме, какво трябва да мислят зайците? Какво трябва да мисли един заек? Какво трябва да мисли един слон? Какво трябва да мислят тия малки животни? Те са предметно учение в живота. Заекът има идеал. И човек не е достигнал своята крайна цел. Човек още не е в образ и подобие, човек има един дълъг път. Туй тяло, което сега носи, още не е завършено. Казват, че човек е храм Божи. То е идеалният човек. Има същества, които са достигнали, на които тялото е храм Божи. Нашият храм, има още дълго време докато съградим своите възгледи. Има нещо, което има да съграждаме.

Та, казвам: Това е новото разбиране, което трябва да ни помогне. Всички вие се нуждаете от една топла мисъл, вие се нуждаете от едно топло чувство, вие се нуждаете от една топла постъпка. От три неща човек се нуждае: от топла мисъл, от топло чувство и от топла постъпка. Когато дойдеш при мене, да не казваш: "Какво мислиш?" Желая твоето подигане, нищо повече. "Ама повече не желаеш ли?" Повече не ти желая. Да желая някой човек да бъде щастлив, да има едно вътрешно разбиране, да бъде той щастлив в себе си, аз не подразбирам друго нещо външно. Богатството не е достояние на никого, богатството е външно условие на природата. Ако ти си богат, то е едно пособие за това училище на Земята. Училището изисква известни пособия. Ти трябва да знаеш: един ден туй, което са ти дали, ще се вземе един ден. Постоянно виждаме, че нещата се взимат. Ти остаряваш и казваш, че ти отиваш за онзи свят. Много хубаво, за онзи свят отива! Сега вие откъде идете? Ако ви попитам откъде идете... Вие

сте се научили отде идете. Имате ли ясна представа за онзи момент, когато сте дошли на Земята, на пристанището, на което сте излезли? Имате ли сте ясна представа [за момента], когато сте дошли? Толстой разправя, че във втората си година той имал ясна представа и страшно се възмутил, когато майка му го повила, че не оставила ръцете му свободни. Той се възмутил, явява се съзнание за свобода. Или някой път нас ни е страх от смъртта. Разбира се, страшна е смъртта, неизвестна е. Защото да вървя по един определен път, разбирам, но да вървя по един път, който не зная какъв ще бъде, не зная кривините му, има нещо, което ме смущава.

Сега да се върнем. Това са психологически моменти. Всички вестници са писали за кражби, за убийства, че туй не е право, разбойници, войни. Това са неща, които стават на Земята. Защо стават, не знаем. Едни забогатяват, други осиромашават, едни заболяват, други оздравяват, едни се въздигат, други пропадат. Всичките писатели, които са писали, са се мъчили да дадат една утеха на човечеството. Дотолкоз, доколкото са знаели, дали са. Там не трябва да спорим. Бъдещите писатели трябва да подемат въпроса малко по-другояче.

Кое е онова, сегашното, което може да помогне на човека? Може да кажем: любовта. Но любовта си има друг закон. Може да говорим за любовта колкото искаме. Слънцето от хиляди години грее на Земята, но вълкът си е вълк. Единственото преобразувание, което е станало с вълка, то е станало от овчицата. Когато един вълк изяде една овца, в него е станало едно микроскопическо преобразувание. Няма вълк, който да е изял 10 милиона овце, да е останал вълк. Като изяде последната овца от 10-те милиона и тогава вече започва неговата еволюция, да опитва същата история на овцата. Казвам: Ако сте вълк и изядете 10 милиона овце, ще станете овца. Тогава ще почне обратният процес - да опитвате историята на овцата. Туй не трябва да го вземате в буквален смисъл, но в широк смисъл, само за изяснение на нещата. Тъй казано, то е само за изяснение.

При сегашните условия, при които човек живее, той най-първо трябва да вземе предвид какво влияние оказва светлината върху него. И всякога трябва да намери известна възможност, за да се подложи на влиянието на светлината. Трябва да изучава влиянието на въздуха. Защото нашето здравословно състояние зависи от светлината, нашето здравословно състояние зависи от въздуха и трето, то зависи от храната, която ние възприемаме; и на последно място, зависи от мозъка ни - както е устроен, дали има тези апарати, с които да акумулира тази светлина. Зависи и от дробовете ни, как възприемаме въздуха, какво могат да акумулират, могат ли те от въздуха да изваждат тази жизнената енергия, която е необходима. След това идва храната. Най-после идват правилните упражнения. Вие не знаете какво грамадно влияние упражнява ходенето на човека. Вие не може да си представите. Значи, ако вие не знаете как да ходите, вие ще развалите всичките условия, които храната е допринесла, които въздухът е допринесъл - вие вашето ходене ще ги развалите.

Аз гледам някой път хората като ходят. Казвам: Този човек е кандидат за затвора. Той като се кълчи, той разваля всичко. Той още не знае да ходи. Хора, свършили училище, но не знаят да ходят. Той не стъпва както трябва. Сега някои ходят тъй (чепато), това било модерно. Нямам нищо против модерното, новото, но в природата съществуват известни закони, които за цялото животинско царство еднакви са. Животните с хиляди години учеха движенията. Птиците ходят натук-натам, търсят храна. Сега, забележете, има една линия на движение. Трябва да знаеш като ходиш, как ходиш, да ползуваш своето ходене. Аз гледам някоя домакиня безразборно готви. Тук във вестниците наскоро беше дадено какъв трябвало да бъде един модерен готвач. Първо трябвало да изучи френска кухня, немска кухня, да изучи руска кухня, да изучи източна кухня, най-после да отиде в Америка, да се научи да прави тези [...] и след това да стане най-виден, гениален готвач. Авторът казва: докато се научи на тези потънкости, той ще иде в онзи свят. Там не знаем на кого ще готви.

Ние сега искаме да знаем еди-кой си философ какво е казал. Какво е казал Платон мога да ви кажа. Какво е казал Сократ? “Познай себе си!” Интересното е, че откакто Сократ е казал туй, хората от 2000 години насам мъчно познават себе си. Един американски студент си оставил брада, угледен момък бил. Един ден идват студенти, като седели, понеже женски свят имало, накарали го да си обръсне брадата. Като си обръснал брадата, срещнал [го] професорът и не могъл да го познае. “Кой си ти?” И трябвало той отново да се препоръчва на професора си. Значи, като си обръсна тази брада, не зная дали и женският свят, които искаха това, ще го познаят, че е същият момък.

Ако човек е с брада или без брада, де седи доброто? Добрият и с брада е добър, и без брада е добър, а лошият и с брада, и без брада е лош. Че, една жена, която няма брада, не е ли добра? Та, един мъж, който има брада, не е ли добър и той? Положителното добро в света се ражда в брадата и с брадата. То е като гора, там расте. А отрицателното добро расте в безбрадието, без брада. Затова жените развиват отрицателната страна на добродетелите. Меките добродетели, нежните добродетели развиват жените, а по-сприхавите добродетели развиват мъжете в брадите си. Ако мъжът си бръсне брадата, той нарушава правилото, той решава задачата на жените. Сега не искам които си бръснат брадите, да си ги оставят, ни най-малко нямам предвид да ви видя с бради. Щом са ви дотегнали брадите, станете жени, а пък на някои жени е дотегнало да са жени - да им израснат бради. В добрия смисъл взимам това. За мене и с бради, и без бради, еднакъв смисъл има; всичко е хубаво, на място е тази брада да не расте много голяма, нежна. Аз да ви дам идеал за брадата. Тъй, малки косъмчета да израснат, че да се видят тъй малко закръглени; и мустачките много малки. Най-хубавата брада и най-хубавите мустачки да нямат нужда да се бръснат и стрижат, че като станат един сантиметър, тъй малко да са наболи мустачките. Рядко се срещат такива идеални.

Да се върнем към нашия предмет. Има големи запаси, които природата оставя на наше разположение. Ние трябва да изучаваме нейните порядки. Всичките страдания, които ние имаме, не са нищо друго освен принудителни мерки, които да ни заставят да мислим. Всичките тези болести и страдания са само предпазителни мерки, които да ни заставят да мислим, да използваме нейните блага. При това ние имаме точно отрицателна мисъл, мислим, че всичко туй е произволно. Не, произволието седи в това, че не искаме да се подчиним на нейното естество, на малкия ред на живота. Някой казва: "Аз искам да бъда свободен!" Няма нищо по-хубаво от това да бъдем свободни. Свободата е последното богатство, което ти ще придобиеш, и като го придобиеш, трябва да го цениш. Последната придобивка е свободата. Щом придобиеш тази свобода, ти трябва да я употребиш и за своето благо, и за благото на своите ближни. По-голямо благо от свободата няма. Всички други неща, които имаме, работят, за да станем свободни. И мъже, и жени трябва да станем свободни. И учители, и ученици, и деца, и родители трябва да станем свободни. След като станем свободни, ние трябва да приложим в света туй знание.

Светът ще се подигне с работа, с учение и с живот. Три неща трябват: работа, учене и живеене. Учене трябва, работа трябва и живот трябва. Другите неща са условия. Богатството и сиромашията, това са външни условия. Истинското нещо, което всеки един от вас може да извърши, е една отлична работа в света. Представете си, окото голямо ли е като диня? По някой път искате да дойде нещо грандиозно в света. Колко малко е окото! Сега, ако туй око не е доволно от формата си, ако иска да стане голямо, нали ще наруши красотата в живота? В какво седи красотата на окото? Тъй, както е сега, окото е приятно. Някой път ние не сме доволни от нашия нос. Носът, който имате, е точно за вас. Сега какъвто нос имате, един ден може да го промените. Но сега вие не знаете каква роля играе. Сега аз не искам да ви направя суеверни, но когато дойде една мъчнотия, аз си бутна носа само и

мъчнотията се разтопи. Но не искам да ви кажа как се бутам, не искам да стане една традиция. Човек когато има една мъчнотия, той бута главата си. Ако ти имаш една мъчнотия и знаеш как да бутнеш главата си, веднага твоята мъчнотия ще се премахне. Ако ти имаш известна болка и бутнеш тялото си някъде, ако знаеш къде да бутнеш тялото си, ще се махне болката ти.

Преди години, когато държах една реч, дойде при мене един учен българин. След като се разговаряхме, той каза: "Не зная, често ме хващат колики на стомаха, ще умра!" Казвам му: "Тури си ръката отгоре, щом те заболи коремът." - "Ако трябва някое лекарство? Употребих всички." Казвам му: "Тури си ръката отгоре.!" - "Какво влияние ще упражни ръката ми?" - "Ти направи туй нещо. Може да направите един опит когато ви заболи коремът и тогава елате да говорим." След 4-5 дни казва: "Чудна работа! Усещам много ме заболи коремът - турям си ръката, както ми каза, мине ми болката. Как става тази работа?" - "Как става не е важно, нали се премахна болестта. Втори път направѐ, трети път направѐ, вместо да ходиш по аптеки. Вечерно време по 12 часа как ще ходиш? Тури си двете ръце. Но това го дръж за себе си, не го препоръчвай на другите, защото на жена ти друга рецепта ще препоръчам, другояче трябва да си постави ръцете."

Това са положения. Ако вие си поставите ръцете в известно положение, концентрирайте мисълта си; тези отрицателни сили, които се събират, известни енергии сгъстяват се. Следователно става застой, тези енергии свиват капилярните съдове и тогава във вас се яви една вътрешна жажда, неестествена. Ще се яви желание да пиете студена вода и още повече капилярните съдове се свиват. И тогава ще се образуват тия колики. Ръцете са два тока, които, се турят и тези сили се махнат. Турете лявата ръка отдолу и дясната отгоре. Вземете една чаша топла вода, веднага се разпущат капилярните съдове, кръвта отива по цялото тяло. Природата действува разумно, тя е разумна. Тя не обича противоположности. Това е сега едно болезнено състояние. Всякога човек не може да се лекува по този начин.

Че когато прокаженият дойде при Христа и му каза: “Ако искаш, можеш да ме очистиш”, Христос му отговори: “Искам, бъди чист! Иди, измий се и се покажи на свещеника.” Проказата се махна. Мощно е Словото на Христа.

Ти трябва да разбираш закона. Ти не може да лекуваш един човек, ако не влезеш в него. Или най-малко, ти трябва да вземеш неговото болезнено състояние. Ти мислиш, че може да лекуваш някого. За да можеш да го лекуваш, ти трябва да почувствуваш каква е неговата болест и да можеш да я носиш. Ако не почувствуваш, ти не може да лекуваш. Има вибрации в света. Всички болести имат особени вибрации: понижение на трептенията и повишение на температурата, съкратяване мускулите при окото. При здравословното състояние имаме други трептения. Следователно всякога трябва да повишим трептенията на тялото и на температурата. Има една температура, която трябва да се повиши. Туй става с известни мисли или формули, които човек като внесе, той изменя [вибрациите], откъдето и да са. Или някоя хубава картина, или вечерно време може да излезеш в някоя ясна нощ и да видиш нещо, някоя звезда да ти направи силно впечатление, да остане в ума ти. В това отношение за нашето състояние небето е цяр. Онези хора, които са обезсърчени, постоянно гледат към земята. Онзи, който е обезсърчен, като погледне небето, почва да мисли за звездите, за тяхната светлина, някои са сини, някои са червени... Човек вечерно време от звездите може да вземе достатъчно светлина, с която да лекува една [своя] болест. Тя носи това, което трябва на хората.

Може да направите следния опит. Вземете чесън, изваждате го вън в някое шише. Когато някой заболее от неврастения или анормално състояние, този чесън го поставяте цяла седмица вън, когато нощите са ясни, за да може чесънът да възприеме светлината от звездите. Като се дава този чесън с лъжичка и болният се лекува. Светлината, възприета от чесъна, като влезе в човека, помага. Но трябва да знаеш как да го направиш. Всеки може да вземе чесън,

всеки може да го тури. Трябва да знаеш (всяка нощ си има своето време) как да го направиш.

Та, казвам сега: Ние, които търсим Божието благо, не знаем как да го намерим. Светът се намира в преходно състояние. Ние се смущаваме за това, което не може да направим. При едно земетресение какво можеш да помогнеш? Някой път цял един град се събори, затиснат се тия хора. Как ще помогнеш? Ще отидеш да работиш, както можеш да извадиш. Дошло едно нещастие сега. Трябва едновременно много хора да работят. При това, като знаем, че това земетресение ще дойде, трябва да имаме една масивна къща, да няма нужда да ни изваждат от дома ни. Там е философията. При сегашните кооперативни здания какво ще стане? Ако дойде едно силно земетресение, тия хора ще пъшкат отдолу.

Сега не искам да кажа да не се градят такива здания. Но от неразбирането на живота ние, без да искаме, си създаваме своите нещастия. Следователно за бъдеще разумните хора, като разберат природата, няма да си причиняват нещастия. Казваме, че сега се увеличава вулканическата дейност на Земята. Коя е причината за увеличаване вулканическата дейност на Земята? Неестествените мисли на хората са оказали вече известно влияние върху строежа на земните пластове и са изместили пластовете. Ние може да очакваме и ако хората не си поправят умовете, ще дойдат земетресения и главите ще побелеят. Какъв е церът? Да изменят своите мисли вече. И Писанието казва: "Гледайте да не ви избълва Земята!" Не мислете, че Земята, на която ние живеем, е неразумна. Има една част на Земята, която е неразумна, но има една част, която е разумна. Има нещо разумно в природата. Има нещо в природата, което не е разумно, но има нещо, което е крайно разумно. Тези два възгледа трябва да ги държим в ума си и да знаем, че някой път се натъкваме на разумните работи и тогава идат други последствия.

Сега, мисълта, която искам да остане в умовете ви, е: Вашето щастие седи във вашите ръце. Вашето щастие зависи от вашето

разбиране, вашето щастие зависи от вашето дишане, вашето щастие зависи от вашето хранене, вашето щастие зависи от вашето ходене и най-после, вашето щастие зависи от вашата смърт и от вашето раждане. Но двете последните ще ги оставите. Да умрете и да се родите, вие го оставете за друг път, но сега не ви трябва да ходите да умирате. Като дойдете да умирате, оставете го.

Смъртта и раждането са само за старите хора. Като млад и като възрастен какво трябва да правите? Изучавайте живота на природата. Онова, което вие сте научили, онова, което съвременните учени хора правят, всички разумни поети, философи, музиканти, държавници, от което време и да са, направете една реформа само в себе си. Като направите тази реформа в себе си, приложете я отвън. Жените да станат условия за подигането на мъжете. Мъжете да станат условие за подигането на жените. Децата да станат условие за подигането на родителите. Сестрите да станат условие за подигането на братята. Майките да станат условие за подигането на бащите. Учениците да станат условие за подигането на учителите, учителите - за учениците. Богатите да станат условие за подигането на сиромасите и бедните - за богатите. И в този смисъл да се образува една връзка, една вътрешна стабилност, едно вътрешно разбирателство. Не външната страна на живота. Ние сега живеем външната страна на живота. Страданията не са нищо друго освен да ни покажат какъв трябва да бъде строежът на вътрешния живот. Вътрешният живот е разумният живот, външният живот представя условията, при които сега ние може да живеем и да се изявяваме.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

19-а неделна беседа, държана от Учителя на 11.II.1934 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

УСИЛНИ ВРЕМЕНА

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета трета глава от Второто послание към Тимотея.

"Духът Божи"

"И това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена."

Неприятното в живота показва всякога едно отклонение от онази права посока, в която човек трябва да върви. Всяко препятствие, всяко усилие, в какъвто и размер да е, показва едно малко отклонение от правия, от естествения път на живота. Под думата "естествено" разбират естествен човек, който не може да разбере духовните работи. Естествен път е онзи, който е определен. Значи, има един определен път. В този път хората ходят без да знаят. Животните ходят по инстинкт, а човек върви по интуиция вътрешна. Значи, има неща, които да направляват. Сега ние виждаме в съвременните методи, според съвременните педагози, които говорят как трябва да се възпитава човекът. За да се възпитава човек, трябва да го оставим да влезе в естествения път на природата. Като казваме "естество", ние разбираме слабите страни. Казваме: "Това е в естеството на човека." Обаче разбираме и добрата страна, защото в естеството на човека има две страни, които са вложени в него - добра и лоша.

"Ще настанат усилни времена." Усилните времена показват, че човешкото взима надмощие. Усилните времена се проявиха в органическия свят, когато човек се яви. Преди човека е имало пак усилни времена между по-нисшите животни, но при човека се забелязва една епоха на личния егоизъм. Ние сме вече във втората фаза на личния, индивидуалния живот на човека и минаваме в

третата фаза на живота, а именно, колективния егоизъм, който сега преживяват народите. Личният, индивидуалният егоизъм стана причина човек да изгуби, понеже то влезна в разрез с народите и с всичко онова, което съществуваше в рая.

Под "рай" разбираме установения ред на нещата, в който съществуваше една разумност. В личния егоизъм хората трябваше да напуснат рая, вследствие на което, след дълъг период, който наричат еволюция, ще дойдат при по-добри условия. Тази еволюция ние наричаме еволюция на човешкото отклонение, т.е. деволюция. Деволюция не в този смисъл на отклонение на човешкия дух, на разумността в него, което има особено мнение за нещата, но отклонение на разумното.

Някой път казват, че дяволът е този човек, че дяволът е причина. Не, дяволът е умен. Не в този смисъл, че дяволът е лош, защото, когато се констатира злото в човека, виждаме, че злото само по себе си не съществува, то винаги е във връзка с доброто. Доброто и злото вървят заедно. Ти никога не можеш да отделиш доброто от злото.

Сега, философски като разсъждавате, вие може да дойдете до едно противоречие и да кажете: "Тогава как ще се спасим?" Вие не трябва да поставяте злото в света, няма защо и да го поддържаме в себе си. На огъня може да се греем, но няма защо да го туряме в къщата, да запали къщата. Иначе не е лошо да се поддържа огънят. Когато говорите за злото, [се] подразбира, че вие сте турили огъня в неестествено положение, вследствие на което е изгорил къщата. Не, в къщата огън не може да остане. Това значи да туриш злото не на място. Този огън, т.е. личният егоизъм, днес изгаря всички, станала е цяла каша. Ние се стремим към друго нещо. Сега европейските народи минават в друга фаза, в колективния егоизъм. Днес всички народи се стремят да се обосноват като една фамилия, да живеят добре помежду си. Та, и вълкът се обуславя, грижи се за децата си. Така и овцата се грижи за децата си. Да оставим въпроса дали вълкът постъпва добре или не, то е друга работа. И вълкът си има свое

мнение, той казва: "Аз имам право да изям овцата." Но и овцата: "Аз имам право да ям тревата." Ако турите вълка натясно, той ще каже: "Ако овцата се откаже от тревата, и аз ще се откажа от овцата. Но докато тя не се отказва от тревата, и аз не се отказвам от овцата." Както виждате, вълкът разсъждава здраво, логика има той.

Сега искам да ви представя мисълта си ясна чрез един окултен разказ. Ще го представя в идеална форма. Като се явило желязото в света, в него се явила идеята, че то може да оправи света. И затова отишло при един майстор, който се занимавал с естеството на желязото и му казало: "Аз имам един проект да се оправи светът чрез мене. Ако ме слушат хората, всичко ще туря в ред и порядък." - "Добре, ще направим един опит, да видим доколко твоят опит ще излезе добър." Майсторът туря желязото в огнището и после изважда го с клещи, чукал го оттук-оттам, правил това-онова, докато направил от него гвоздеи, чукове, брави, свредели и др. И след това казал на желязото: "Сега ще си отидеш и втори път ще се явиш при мене, да си кажеш резултатите от твоя проект." Върнало се желязото и го запитали: "Какво направи?" - "Нищо не направих. Туриха ме в едно огнище, нагорещиха ме, чукаха ме оттук-оттам, попаднах на един неразбран човек, който не можа да разбере нищо от моята философия."

Обръщат се сега гвоздеите, чуковете, брадвите - децата на желязото, към баща си и казват: "Татко, ти не можа да разрешиш този въпрос, не знаеше как да постъпиш с този човек, не ти стигаше умът." Започват те да дават на баща си ум. Гвоздеят казал: "Сега аз не ще ида при този железар майстор, познавам вече характера му, знам, че е неразбран човек. Ще отида при един земеделец, да му кажа как мога да бъда полезен на човечеството." - "Иди, синко, нямам нищо против това. И аз искам да видя какъв ще бъде твоят проект." Гвоздеят отива при един земеделец и му казва: "Имам един проект." - "Какъв е той?" - "Искам да оправя света." - "Ела, ще те опитам. В къщата си имам две греди, които не могат да се спогодят, искам да опитам сега твоята

теория.” Той взел чука, наблъскал гвоздея на едната греда и го оставил. По едно време дошла голяма буря, съборила къщата и гвоздеят излезнал от гредата и се върнал при баща си. “Какво има?” - “Остави се, неразбран човек излезна земеделецът, тури ме да примирявам две греди, та те не могат да се примирят.”

Тогава чукът казва: “На баща ми и на брат ми не им стига умът, и двамата отидоха при неразбрани хора. Аз ще отида сега, ще намеря някого да му покажа моя проект, като чук какво мога да направя в света.” Отишъл той при каменаря, разправил му своя проект. Каменарят казал: “Добре, ще те опитам.” Той взел чука и отишъл в планината, където прекарал цяла година и чукал камъни от канарите. Като свършил работата си, захвърлил чука. Чукът отишъл при баща си и казал: “И каменарят не приема никакъв проект.

Сега ще спра дотук. След това отишли и брадвата, и свределът. И тях употребили за работа: брадвата да сече дърва, свределът да пробива дупки, но от всички хора, на които се натъкнали, те останали недоволни като неразбрани хора.

Най-после волът казал: “То се вижда, желязото не можа да оправи света, но аз ще отида при човека да му кажа какъв проект имам за това. ” Отишъл волът на гости при човека и като го видял, разказал му своя проект. Човекът го запитал: “Можеш ли да носиш юлар?” - “Каквото искаш, мога, но един хубав проект имам.” - “Добре” - казва човекът. Туря му един юлар, един хомот и цяла година орал с него. Връща се най-после и волът, казва: “И аз не разбирам как може да не се приеме моят проект. Вместо да го приеме, тури ми юларя, тури ми хомот и ме впрегна на работа.”

Отишла и рибата при човека да му даде своя проект за модерното плаване. Той хванал рибата, турил я на пиростията* и я опекъл. Тя се мърдала и казала: “Тия хора не разбират. Опекоха ме и никакъв проект не разбраха.”

Най-после, като ходили всички и се натъкнали все на неприятни работи, дошъл ред и до детето. То, като помислило, помислило,

казало си: "И аз ще отида при човека да му дам своя проект." То отишло при един голям учен, професор, и му казал: "Моля ти се, аз сега се родих, малко дете съм, нищо не зная, нямам никакъв проект. Дойдох вие да ми дадете някаква работа. Готов съм на каквато работа ме поставите." - "Ех, на тебе ще дадем най-леката работа - да се учиш."

Та, сега всички учени хора, които дохождат да [си] дават проектите, са турени на работа. Единствените свободни хора, които най-малко работа вършат, това са децата, защото те са дошли без никакви проекти.

Този разказ е създаден по причина на това, че хората са ходили да дават ум на Господа. Всички хора, които са на Земята сега, все са давали ум на Господа, вследствие на което Той ги е турил на работа - и волът, и конят, и птицата, и рибата, и хората, всички са дошли на Земята, за да осъществят своите проекти. Само детето се въздържало да даде своя проект. Ако вървим по пътя на желязото, от нас ще излязат гвоздеи, чукове, брадви, свредели. Ако вървим по пътя на воловете, хомоти и гемове* ще ни турят. Ако носим ума на рибите, само пиростии ще се образуват, само огнища и консерви ще се правят. И най-после, ако носим ума на детето, светът ще се поправи.

Затова казва Христос: "Ако не станете като малките деца..." И Христос, като разглежда тази история, намира, че най-подходящото положение е на детето и казва: "За такива е Царството Божие." Всички други живеят сега в усилни времена. Защо? Понеже личният егоизъм е установеният закон, който тласка цялото човечество. Няма същество в света, което да не е под влияние на личния, индивидуалния егоизъм. Следователно всяко същество разглежда нещата само от свое гледище. И когато хората говорят за някакъв си морал и закон, туй е по отношение само на техния личен егоизъм. Рядко се срещат хора, които истински разсъждават. Ако разглеждате света от единия до другия край, вие ще видите навсякъде закона на насилието, който произтича от егоизма на човека. Той сам го създава.

Запример богатият, който измъчва сиромаха, и сиромахът, когото измъчва, и двамата са егоисти. Ако вие размените местата им, турите сиромаха на мястото на богатия и богатия на мястото на сиромаха, ще видите, че те по нищо не се различават. Ако турите сиромаха на мястото на богатия без никакъв договор, той няма да се замисли даже и ще каже, че всичко, каквото богатият има, е негово.

Та, сега ние търсим причината на злото в света. Откъде е дошло то? Много просто - от личния егоизъм на човека. Ако се освободим от него, ще влезем в колективния егоизъм. Може да се съберат 100, 200, 300 и повече хиляди хора на едно място, но при този колективен егоизъм, който съществува между тях, никакъв закон не можете да приложите. Ето, има Общество на народите създадено, но всички партии, всички общества, които съществуват в държавите, имат за принцип личния егоизъм. Той е основата. И ще видите, около него има неща привидни, уж за човечеството, за морала и за свободата, но всички имат за задачи подобрението на личността на човека.

И туй е добре, не е лошо, но хората са минали вече крайния предел. Ние никога не се спираме върху онези големи страдания, които причиняваме на млекопитающите с нашия егоизъм, вследствие на което ги избиваме повече отколкото трябва. Хората не само че себе си избиват, но и млекопитающите безразборно избиват. Вследствие на това избиване в цялата сегашна култура се създаде едно положение ужасно. Всичките сегашни болести се дължат все на това избиване на млекопитающите. Както и с изсичането на горите. Ако се изсекат всички гори, ще се унищожи и цялата цивилизация. Трябва да се спре изсичането на горите. Горивото, което е необходимо за хората, те ще могат да го намерят от други места в природата. Нека да оставим сега в растителното царство да се установи онзи установен ред и порядък, но също така да се установи редът и между млекопитающите.

Сега, аз не искам да вземете отговорността само върху себе си и да мислите, че един човек може да оправи света. Първият човек, който

създаде туй положение, беше Адам, който ще бъде в състояние да изправи света. Законът е такъв. Онзи, който е направил прегрешението, той е в сила да изправи своето прегрешение. Онзи, чрез когото злото е влязло в света, чрез него може да влезе и доброто. Две положения.

Тогава аз привеждам закона: Всеки един човек, вземете в най-малък размер, е отговорен за своята съдба. Той не е отговорен за онова, което става в света, за него той не може да бъде причина, но за малкото отклонение, за малкото зло, което е направил, той е отговорен. Има и някои странични външни влияния, но за създаването на най-малкото зло той си е причина. Следователно той е в състояние да изправи това положение. Ако не беше така, тогава нещата в света никога не биха могли да се изправят. Защото, ако един човек не може да изправи себе си, как ще могат тогава 10 души, събрани на едно място, да оправят целия свят? Тъй щото въпросът е до единицата. Значи, ако един може да оправи целия свят, тогава и вторият, и третият, и четвъртият, тези умни хора, като се съберат на едно място, ще се изправят и ще бъдат в сила да изправят и цялото човечество. Каквито са разбиранията в индивидуалните отношения, такива ще бъдат разбиранията и в колективните отношения.

Животът, който народите сега минават, е резултат на тяхното минало. Злото, което сега съществува в човечеството, е резултат на злото в миналото. Това е един трън в него. Такова е естеството на тръна. Ако имаш една бомба, пълна с взривни вещества, тя не е направена в този момент, тя отдавна е направена, но сега може да експлодира. Също така и всяка отрова носи в себе си разрушителна сила. Вземете например, в една киселина всички елементи не са еднакво разрушителни. В азотната киселина, например, азотът е причината на разрушителното є действие. Като извадите азота отделно, останалите два елемента са безвредни. Ако имате сярна киселина и извадите от нея сярата, останалите два елемента са безвредни.

Също така и в човека има един вреден елемент - той е неговият личен егоизъм. Той е мощното, разрушителното. Не е въпросът да се унищожи, но този личен егоизъм трябва да се извади, той не трябва да направи цялото, целия живот на човека киселина. В химията има киселини, основи и соли. По естество киселините представят мъжкият принцип, мъжът; основите - женският принцип, жената; а солите, това са децата. Следователно, когато казваме, че ни трябва сол, значи деца ни трябват. Като дойде солта, тя носи със себе си желание за учение. Значи тя носи нещо добро. Обаче основите и киселините са необходими, за да се раждат децата. Ако няма киселина и основа, сол не може да се роди. Това е една аналогия.

Тогава вие ще кажете: "Защо съществува злото?" Злото е мъжът, доброто е жената. А кое е детето? Вие сами ще кажете. Като се съединят мъжът и жената заедно, ражда се детето. Мъжът като киселина става лош, значи законът сам по себе си е лош, но щом влезне в съединение, то изменя своето естество. Защо? Защото може да се неутрализира. Основата го неутрализира. Азотът е краен консерватор, той има желание да седи само на едно място. Като се явиш при него, ще седиш с крайно благоговение. Той ще ти покаже какво трябва да правиш. Докато си при него, не трябва да мърдаш, защото той не обича движенията. Той е баща на децата. Щом азотът е баща на елементите, тогава кой елемент е майката? Водородът е майката, а кислородът е синът.

Това е фигуративна химия. Като влезнете в тази химия, може да работите с нейните елементи. Сега мнозина се занимават само с материалната химия, с физическата химия; но химията има и други свойства, които хората не са научили. Вие може да предизвикате злото и в най-добрия човек. Как? Ако не знаете как да постъпите с него. Тогава обратно: ако знаете как да постъпите с най-лошия човек, вие може да предизвикате доброто в него. Едно агне никога не може да предизвика в един вълк едно благородно чувство. Малкото дете, като се роди като дете, ако агнето вземе вълча форма като дете, може

да предизвика във вълка съвсем други чувства, да е разположен. Ако вие сега, в дадения случай, защото се казва: вълците облечени в овчи кожи... Ако лошите хора може да се облекат в овчи кожи, защо добрите да не се облекат във вълчи кожи? Какво лошо има, ако един човек се облече с вълча кожа? Вълк няма да стане. Както един вълк, който се облече в овча кожа, овца няма да стане, така и една овца, която се облече във вълча кожа, вълк няма да стане. Защо овцата да няма право да се облече във вълчата кожа? Значи, вълкът има право да се облече в [овча] кожа, а овцата няма право. Разбирам, но туй го наричат в съвременния живот политика.

Сега аз не защищавам, аз обяснявам. Аз обяснявам онова, което е в природата. Аз в света не може да взема никаква страна, защото, когото и да защищавам, правото не е там. Човек не може да защити овцата, не може да защити и вълка. Те сами са в състояние да се защищават. Може да вземеш страната, дето е овцата, но и вълкът, и той е прав. Вълкът, както и да го уверявате, все има една хуманност. Да ви кажа къде е хуманността на вълка. И той има хуманност. Вълкът никога не изяда болна овца. Оставете една болна овца в гората, той като мине, ще я побутне с муцуната и казва: "Ти гледай да оздравееш, вземи грижа за себе си." След като оздравее овцата, ако втори път я намери здрава, тогава изменя философията си. И давам му правото в дадения случай. Че е благороден, аз не искам да оправдавам, аз само да обясня. Има неща в света, които съществуват, защо и за какво - има свои причини. Нещата зависят от какво гледище ги разглеждаме.

Та казвам: От гледище на човешкото развитие, човек е дошъл до едно място, гдето не живее съобразно със своето естество. Не живее и ето на какво основание не живее със своето естество. В животинското царство всичките животни вървят по линията на баща си и майка си, без изключение. Едно агне мяза или на баща си, или на майка си по характер. У човека има едно грамадно различие. Много пъти синът мяза на четвърто, пето, десето поколение назад по характер. По

всичко се отличава и никак не мяза на баща си. Тъй, както живеят баща му и майка му, те са трезвомислещи, а пък той е разпуснат в нравите. Как ще обясните сега? Туй го наричаме атавизъм. Но това нищо не обяснява. Това е законът на отклонението. Когато се раждат добрите хора в света, в природата се раждат при известни времена. Не се раждат всякога. Добрите хора се раждат в определено време точно - [определено] за добрите и за лошите хора. Ако психологически се изследва раждането на вълците, раждането на овците, раждането на пчелите, на растенията, тъй, както стават, ще се извади отлична наука - да се види как се размножават, какви са законите на размножението.

После, това е необходимо при възпитанието на хората. Там е пак същият закон. Да се възпита един човек, трябва да се разбира дълбоко естеството му. Апостол Павел, когато казва, че по закон никой няма да се оправдае, "по закон" разбираме туй е човешкото мнение. Законът в света е човешкото мнение. По човешки никой не може да се спаси. По човешки, тъй, както хората живеят, никой не може да се подигне. Сега ние оправдаваме и казваме: "Богатият човек може да има 100, 200, 300, 400, един милиард, 10 милиарда." Питам: Този, богатият човек, от гледището на природата има ли право да държи всичкия този капитал, струпан на едно място за своето благо? Няма право. То е едно насилие. Един човек може да изколи хиляди животни. Той може да си позволи това, но той няма право. В Божествения ред някой път животните може да станат жертва за хората, жертвата се позволява, но туй трябва да стане разумно. Не трябва да стане в разрез със законите на природата. Ако стане в разрез с природата, нарушава се нейното равновесие, което се отразява върху бъдещите поколения.

Сега, много пъти в Библията се взема, има едно обяснение за един плод. Казва се, че Ева изяла една ябълка. Че Ева изяла една ябълка! Какво зло има, че изяла една ябълка? Защо от една ябълка да произлезе такова зло, от което хората и сега не може да се освободят? Той е избор на онази неестествена храна. Грехопадението започва с

месоядството в света. Падането на ангелите се дължи на месоядството. Един човек, който е месоядец, може да направи всички престъпления. Всички хора, които са месоядци, техният морал е до плевнята. Може да ви приведа ред примери какво нещо е, хората едни други може да се ядат. Тя е една епоха, когато хората са се изяждали, когато човек се е изопачил.

Имаме доста разкази колко от американските проповедници са били изяждани, опичани. Аз слушах веднъж един английски проповедник, който отучил месоядците. Преди него десетина проповедници са били изядени. Той казва: “Ако е за мен, и аз ще ида да ме изядат.” Но той знае закона [за] масовото внушение. И като ги вижда, тракат им зъбите, но той като ги гледа, те отстъпват, изплашва ги. Казва: “Не може да ме изядете мене!” Той не е за ядене, в него има други трептения. Ще кажете, че се е молил. Хич не се е молил. Но в себе си трябва да обуздаем злото и да го турим на работа. Че ако ти не можеш да вземеш сериозен вид отвън, ще туриш едно положение да се самообуздаваш.

Казвате: “Защо са усилните времена?” За да се покаже какъв характер имате вие. Слушал съм и млади, и стари да казват: “Не съм ли свободен да правя каквото искам?” Само робите може да правят каквото искате. Робът кой е? Онзи, който казва, че всичко може да направи, той е един войник, на когото му заповядват “туй направи, онуй направи” и той прави. Ти си под команда. Ти си свободен само духом. Когато ти не правиш това, което ти заповядват.

Вие разбирате, че като правите туй, което искате, че вие сте свободни. Но като правите онова, което не трябва, вие ще бъдете ли свободни? Има неща естествени за човека. Там, дето е изворът, там е свободата. Дето си свободен, ти ще провериш своята свобода. Най-голямата сила на човека седи в това да се откаже да прави зло. Или другояче казано: той не трябва да става слуга на злото. Или той трябва да бъде свободен. Най-малко свободен. Или ако не може да бъде господар, да бъде свободен. Второто положение: той трябва да бъде

господар на злото. Да бъдеш господар значи да туриш това зло на работа. Сега, например, научните изследвания показват, че някои хора са миролюбиви. Има хора, които не може да извършат престъпление. Устройството им е такова, че те не може да извършат престъпление. Няма достатъчно енергия. Има хора, които са така създадени, за тях да убият е толкова лесно, както да откъсне главата на една муха.

Та, казано е, че в света съществува един закон на внушение, който работи отвън. Ако ти, по едно невнимание, в света останеш дълго време да живееш на физическото поле, в материалния свят, да се занимаваш само със своето материално подобрение, ти непременно ще извършиш престъпление. Защото всичката енергия ще се събере при ушите и без да искаш, ще стане една експлозия. Следователно психологически ти трябва да знаеш на деня колко часа да работиш физически, колко часа да работиш духовно, за чувствата, и колко часа да работиш за мислите. Постоянно трябва да има слизане и качване. Ако става туй движение в ума ти, в сърцето, в тялото, престъпленията са изключени. Ако седиш само на едно място и водиш еднообразен живот, непременно престъплението ще изпъкне и тогава ще се явят разни обекти. Светът е пълен с обекти, които ще те извадят от онова равновесие, в което ти се намираш.

Искате вие да схванете туй, което може да ви бъде полезно. Не да се плашите. Много пъти вие се плашите от злото. Много пъти вие се плашите от [по-]зло. Много пъти вие се плашите от лошите времена. Много пъти вие се плашите от сегашното положение. Казвате: "Какво ще стане със света?" Какво ще стане със света? Къщи, които са прогнили, на които гредите са черудясали, ще се съборят. Онези къщи, които нямат добра основа, ще паднат. Пътищата, които не са добре постлани, ще се развалят. Реформа ще стане навсякъде. Всичко онова, което е добре построено, ще се устрои.

Казвам: Засега се зарежда един неестествен страх. Ние искаме да оправим света. Ние желаем да се оправи светът. Хубаво е туй

желание. Аз не го отричам. Ще се оправи светът. Но тъй, както ние мислим, светът по никой начин няма да се оправи. Всичко туй, което става в света сега, то ще послужи само като средство. Настъпил е вече колективният егоизъм в света. Какво ще правите? Например води се една малка революция, както в Австрия. Днес държавата е колективна единица. Не е тъй слаба. Тя има оръжие, картечници. Ще се въоръжат 10-15 души добре и ще се борят с държавата. Какъв смисъл има слабият да води война със силния?

По някой път гледам, аз като отида при пчелите, по някой път са ме нападнали, за да ми покажат, че не трябва да съм близо до кошера. Казвам: "Моля, чакайте." Те искат да си забият жилото. Една сестра страдаше от ревматизъм, боеше се да не осакатее кракът є, уплашила се беше. Заведох я при кошера, разгневих ги и като накацаха на крака є, повече от 20 пчели я ухапаха. И оздравя! Бомбардираха я пчелите със своите картечници и казвам, тази неизцерима болест оздравя. Подложи се на този картечен огън. Разумните същества [ще] го употребят за лекуване. Всяка пчела, която ужилва, ще умре. И пчелата ще каже: "Аз умрях за своето отечество." Ако не бях отишъл при този кошер, тя нямаше да умре. Донякъде е прав този възглед, но то е посторонно*. Силата на пчелите седи в онова изкуство: събирането на мед, използуване времето да събират [...]**, в краен случай нападат, за да защитят своето богатство.

И казвам: Всички организации, които съществуват в света, това са данни, с които човечеството трябва да си послужи. Човечеството трябва да проучи живота и на всички млекопитаещи, трябва да проучи живота на рибите, трябва да проучи живота на птиците. И най-после, трябва да проучи първите раси, докато дойде до сегашната бяла раса. И туй трябва да бъде една настолна книга, за да се извади една поука.

Какъв трябва да бъде сегашният ред, който искате да установите? Ако искате да установите един социален строй, аз ви казвам: на какво трябва да почива той? Аз ще ви кажа на какво почива вашето тяло. В

тялото съществува един ред. Десет милиона клетки служат, [...]* работят, приготовляват този сок и после изпращат [...]**. Има клетки, които работят в белите дробове. Всяка клетка, когато организмът е нормален, всяка клетка взема достатъчно храна, за да живее. После нечистото се изхвърля навън, става пълно пречистване. Идеалното положение на тялото е, когато човек е здрав. Но щом съгреши човек, веднага неговата поща, съобщенията се задръстват и тогава се появяват разните болести, които лекарите лекуват по своему. Може да ги лекуват, не е лошо да се лекуват. Но казвам: Природата има един особен начин за лекуване.

Една особена лекция трябва да ви държа, която всеки може да приложи върху себе си. От този начин вие не трябва да очаквате едни бързи резултати. Най-малко трябва да чакате година и половина, за да добиете един микроскопически резултат. Трябва да чакате година и половина, не изведнъж да добиете. И ако имате микроскопически резултат в година и половина, през цялата година този резултат ще се увеличава, вие ще бъдете сигурни и мощни.

Мнозина са казвали: "Кажи ни!" Може да се храни, но казаното трябва да се направи, трябва да се приложи вече. Идва една сестра при мене и ми казва: "Аз, Учителю, имам голяма вяра в тебе, ти всичко може да направиш." Казвам: "Права си. Аз всичко може да направя за себе си, но всичко за тебе не може да направя. Ако река да направя и за тебе всичко, ще наруша свободата, която имаш. Аз за тебе не може да ям, не може да мисля." - "Дъщерята - казва тя - се намира в критическо положение." Аз като майка влизам є в положението. Тя я обича. И тя казва: "Обещай, и от тебе зависи." Не мога да ти обещая. Като имаш вяра, ще оздравее дъщеря ти. Пък като нямаш, тогава? Пък ако и дъщеря ти няма вяра... Аз мълча, право има. Зная какво ще каже. Не искам да го кажа, за да не стане. "Искам - казва - да ми обещаеш." Който обещава, той плаща. Аз ще платя, пък друг ще свири свирнята. И няма да излезе такава, каквато аз искам.

Та, казвам: Трябва да държите същото правило. Много пъти вашето тяло трябва да се подчини на вашето чувство. Вашето чувство трябва да се подчини на вашата мисъл. Вашата мисъл трябва да се подчини на вашия дух, на онова великото, разумното. То е един процес. Тялото трябва да се подчини. Несвоеволно чувствата ти трябва да се подчинят на мислите. Мисълта трябва да се подчини на човешкия дух. Туй е една редица.

Станеш сутрин, ти си се обезверил и казваш: "Дали съществува нещо разумно в света? Дали съществува някакъв Господ? Дали съществуват разумни същества?" И тогава ти ще търсиш някой философ да ти доказва дали има Господ или не. Само на слепите ще доказва, че има греещо Слънце, на другите не трябва да им се доказва, на тях казваме: "Ела и виж!" Вие казвате: "Да се докаже." И започват тогава - по 3, 4, 5 начина има да се докаже, че има Господ. Хубаво, аз го доказвам. Има един мъртъв човек. Казвам му тъй: "Ти вярваш ли, че има Господ?" Ритам го веднъж с крака. Той мълчи, образува [се] в него чувстването и той започва да се движи. Почувствувал, че някой го е ритнал. След туй му казвам: "Той чувствува, че има нещо, което въздействува върху него." Той не знае. Казвам: "Вярваш ли в хляба?" Пак нищо не казва. Като го ритна, събуди се в него вкусът. Като му дам хляб, разбира ме, започва да яде. Дам цвете да мирише. Не разбира. Като го ритна още веднъж, отвори се носът. Говори му, той не чува. Като го ритна, той започва да чува. Най-после, сляп е, не вижда. Като го ритна и започва да вижда. Пет пъти като го ритна, всичките сетива се отварят от всичките тия 5 удара. Пет пъти като го ритнеш, повече нито един удар. Колко пъти трябва да ритнеш човека? Пет пъти. За всяко сетиво по веднъж. Майката като бие детето, да каже: Един път, два пъти... За всяко сетиво по веднъж. И като го удари 5 пъти, казва: "Стига, моето пиленце."

Даже най-упоритото дете... Един учител може да направи опит, да прилага. Той ще събере децата и не произволно, за една година и половина, всякога ще види какъв е резултатът. Не трябва да риташ на

кое да е място. Къде трябва да удари? Не трябва да го ударите на едно и също място. Като дойдеш до ухото, де ще го удариш? С пръстите ще заловиш долната част на ухото. Като дойде до носа, ще хванеш върха, а другото вие ще го намерите де е. Даже ако някой път, ако вие не слушате, вие може да ударите. И някой път вие хванете ухото и го опънете. Някой път пипате носа отдолу.

Боят, то е един психологически резултат. Той има чисто педагогическо възпитание. Всяко движение, всеки удар в света, тези удари, които употребяваме, те са неестествени удари. Майката удари, но този удар носи живот, внася живот. Казвате: "Трябва да се бие човек." Ще го проведеш разумно. Ще внесеш нещо разумно. Всеки един удар трябва да носи живот. Този, същия закон ще внесете.

Някой път в една ваша мисъл може да внесете смъртоносен удар. Неестествени удари са. Казвате: "От мене човек няма да стане." То е смъртоносен удар. "Аз съм последен, такъв голям грешник! Не може да се изправи в света." Вие нанасяте смъртоносен удар. И действително, при това безверие, което носите, вие може да потънете, може да се удавите. Но ако знаете как да снемате този товар от гърба си, ще се избавите.

Много пъти носите товар, който не е ваш. По изкуствен начин във вашия ум влязла съвсем чужда мисъл. Някой път във вас може да влезе някоя хипнотическа мисъл, да ви застави сами да се самоубиете. Много хора крадат не от добра воля. Внушена е една мисъл да краде, да върши престъпление.

За бъдеще бъдещата педагогика ще бъде така: след като се хване, апашът няма да се наказва. Но по този апаш ще се намери тази мисъл през колко души е минала. Може би 100, 200, 500 души, които са мислили по този начин. И ще се заемат да се коригират. Убил някой някого и не само едного ще съди, ще се намерят всичките по този ред, може би 1000 души. Този зародиш трябва от самото начало да се намери. Хванат едного, бият утре друг.

Казваме: “Този свят не може да се изправи.” За да се поправи светът, иска се едно разбиране. Религиозните хора, не религиозните, на духовните хора седи една велика задача в света. Най-първо, трябва да внесат една светлина в човешкия ум, такава, каквато досега не е внесена. После, трябва да внесат такава светлина в човешкото, такава, каквато досега не е внесена. И трето, да внесат в човешките постъпки такава светлина, каквато не е внесена. Не от нашето лично гледище, но от едно колективно гледище, не онова гледище, което е за нашето общо благо.

“Ние няма да умрем, ние ще се изменим.” Един ден ние ще минем в по-висша форма. Благото на висшите форми зависи от сегашното състояние, в което сме. Сега ние искаме да знаем дали има онзи свят. Сега в кой свят сме? Невъзможно е човек да се освободи от онзи свят. Ние сме в оня свят. От оня свят и хиляди цървули да съдерем, не може да се освободим. Ние може много пъти да умираме. Ние ще се престорим на умрели. Ще дойде Господ и като те бутне, веднъж до 5 пъти като те ритне, ще станеш. Какво ще правиш тогава? Как ще умреш? Умреш веднъж - ще те удари и като те удари, станеш. Може 10 пъти на деня да умираш, той дойде и като те ритне, ще видиш, че не се умира. Някой казва: “Ще умра.” Един ритник ти трябва.

Казва Христос: “В последния ден ще ви възкреся.” Казва се, там с онази тръба, с която архангел Михаил ще затръби. Че каква е тази тръба? Това е разумното. Когато се събуди разумното, всички хора възкръсват. Навсякъде тръби архангел Михаил. Един разбира едно, друг разбира друго. Който разбира, възкресява. А който не разбира - един ритник.

Казваме сега: “Светът може да страда.” Светът може да страда, но не умира. Казвате: “Трябва да се дадат жертви.” Съгласен съм с това. Но ние даваме безразборно жертви, защото в един дом трябва да умре бащата, трябва да умре майката. И всички като умрат, какво ще се ползуват в този дом, кажете ми? Под думата “смърт” в първоначалния

език подразбирам: ще дойдат неестествени страдания за човешката душа, които ще я спънат в нейния правилен развой на развитието. Някой хванал един път, обратен на живота. Смъртта е най-страшното. Това е ограничение на човека от свободата. Ти си роб, нищо не може да вършиш. Смъртта казва: "Ще бъдеш осигурен." За да се освободи човек от туй робство, той трябва да изтърпява. Казвате: "Да умра, да се свърши всичко!" Ако човек в смъртта умира, за да се освободи от смъртта, то е право. Но ако от живота умира, за да влезе в смъртта, той се ограничава. Ако от смъртта отива в живота, съгласен съм. Тогава освобождението иде.

Та, казва апостол Павел: "Усилни времена." Усилните времена означават всички отрицателни черти, които са влезли сега в човешката душа. Нека хората са ги родили. Хората са по-добри, отколкото в миналото. Но в тях злото отвътре е излязло на повърхността. И по-лесно може да се лекува. Казано е: Важно е, когато всеки един... Казват, че Христос донесъл спасението в света. В какво стоеше спасението на света? Христос казва: "Ако кажа, че не познавам Бога, ще бъда подобен на вас. Но Аз го познавам и Неговата воля изпълнявам."

В какво седи спасението? Спасението седи в изпълнението волята Божия. Всеки да е изпълнил тъй, както е вложено в него. Всеки знае как да изпълни волята Божия. Отвън може да се дават пояснения. Но няма нито един от вас, който да не знае как да изпълни волята Божия. Може да ви опитам. И отлично може да ми отговорите всички. Ако ви попитам как трябва да постъпят спрямо вас? Ако сте беден човек, вие ще кажете: [...] Казвам: "Моля, кажете, как да постъпим?" Ще кажете: "Нямам къща, направи ми къща. Да се мобилира тази къща. После, дрехи нямам." Казвате: "Да имам колкото да поминавам. Една заплата от 2-3000 лева. Една хубава градина." Много добре. Казвам: Ти може да направиш доброто. Той казва: "Как?" Точно тъй, както е направено на тебе. По същия начин туй, което аз направих на тебе, иди и ти го направи. Това е твой проект. Аз изпълних, аз

направих, каквото ти каза: къща - къща, дрехи - дрехи, обуща - обуща. Аз не го измислих от себе си. Туй, което ти каза, аз го направих. Сега, като дойде въпрос за доброто, направи доброто. Ти казваш: "Не зная." Аз ще ти кажа. Ти на този човек ще направиш такива неща, както аз направих на [тебе]. Ти на този човек ще направиш такива дрехи, каквито аз направих на тебе - и дрехи, и шапка. "Мога ли?" Щом аз мога, и ти можеш.

"Мога ли?" - питаш. И въпрос не поставяйте. Човек е в състояние да направи всичко онова, което е вложено в него. Имайте поне тази вяра в себе си. Това е хубавото, благородното. Щом човек изгуби тази вяра, той губи всичко човешко и търси отвън спасение. Това са условия. Физическият свят е едно условие. Домът е едно условие. Баща ви е едно условие. Майка ви е едно условие. Учителят ви е едно условие. Партията, държавата, науката, това са условия. Същността на вашето щастие, вашето подигане, като човек да бъдете полезен, зависи от самите вас - да изпълните волята Божия. Волята Божия, този велик закон, който прави човека свободен. Да бъде човек свободен, той трябва да бъде силен, да има знание, да има мъдрост, да има любов, да има живот. Той трябва да има истина в него. И най-после, той трябва да е свободен. Свободата включва това.

Тогава, някой път може да кажете: "Тъй е, който върви по един музикален закон." То е музика. Първо силата ти влагаш. В знанието може да приемеш. В силата трябва да дадеш от силата. От знанието трябва да приемеш. От мъдростта пак трябва да дадеш. В любовта трябва да приемеш. Живота пак трябва да дадеш. Истината трябва да приемеш. Свободата пак трябва да я дадеш. Който иска свобода за себе си, никога не може да я намери. Свободата е право на всяко живо същество. Тя е крайният предел, крайното благо, което Бог може да ни даде. То е свобода. Но без сила, без знание, без любов, без живот, без истина свобода не може да има в света. Това разбирам.

Тогава, хората като разсъждават, закон има. Може да се тури един ред и порядък. Да оставим сега света, понеже в този свят вие

живеете. Ще видите, един ден вие ще посетите Земята и тя няма да е такава, каквато е сега. Мога да ви кажа кога. След 365 000 години отсега нататък Земята ще има друг образ. След това време тя ще изгори. На повърхността каквото има на Земята, ще изгори и всичките хора ще се стопят. Ще се създаде новият човек и тогава тази Земя ще бъде нова, ще живеят хора и като дойдете тогава, реките ще бъдат кристални. Никъде няма да има мътни реки. Цялата Земя ще бъде с градини, плодни дървета. Много малко животни и рибки ще играят. Пред всяка къща ще има градина, хубава музика ще има и тогава хората няма да ходят на аероплани, но ще се носят из въздуха. Искаш да хвръкнеш - ще хвръкнеш. Искаш да слезеш - ще слезеш. Бутнеш ключа и веднага излезеш. Всичко, каквото желаеш, го имаш. Слез 365 000 години ще го имаш.

Нашите времена, нашите усилни времена. 365 000 години, това е една анормална година. Ти като живееш по този начин 1000 години, то ще бъде като че ли си живял един ден. 365 000 дни ще бъдат и тогава ще бъде като на една година. На 365 дена ще бъдете.

Сега какво ще кажете: “Да вярваме или да не вярваме?” Вярвайте. Ако не вярвате, горко ви. Вярвайте, понеже ще бъде тъй. Даже повече ще бъде, отколкото аз го казвам. “Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил.” Тъй е казано в Писанието. Имате едно велико предназначение. Не изпущайте настоящето. Сегашният живот трябва да се направи [...] И тъй, последната мисъл [...] Ние живеем в усилни времена, дето животът на човека е несигурен отвсякъде. Много неща не трябва да се казват, защото ще се плашат хората. Несигурността е тъй голяма, но човек не трябва да се плаши.

Ще ви приведа онзи анекдот. Един българин бил много добър, много добре живеел с жена си. Връща се веднъж цял измокрен. Жена му не обичала да ходи за вода и като го вижда намокрен, внася двата котела и му казва: “Хасъл* си намокрен, донеси два котела с вода.” - “Жена, ще настина. Да се преоблека трябва, далече е.” - “Иди, иди!” Той взема, че излива единия котел на жена си и казва: “Сега и ти си

намокрена, ти ще идеш да донесеш вода и като дойдеш, аз ще приготвя огъня за тебе.”

Ще ни намокрят. Ти или жена ти, все трябва да идете за вода на чешмата и да донесете вода. За предпочитане е онзи, който седи вкъщи, да донесе вода, а не онзи, който иде отвън. Ние, които сме вкъщи, трябва да донесем тази вода. Ако искаме да ни донесат вода, ще се намокрим.

Всеки трябва да усили своята разумна вяра и да гледа нещата много трезво. И той за Бога трябва да има такова разбиране както за баща. Господ трябва да му е така близък, както баща му и майка му. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както Слънцето. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както звездите. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както ябълките, крушите. Господ трябва да бъде тъй близък на душата, както е бистрата, хубава водица. Господ трябва да бъде така близък, както е близък хубавият хлебец, който хапваш. Господ трябва да бъде така близък, както чистият въздух, който възприемаш в себе си.

Какво доказателство? Че новото учение е, което трябва да оздрави душите ви. Това е, което ще въздигне света. Туй трябва да носят новите хора. Тези, които сега живеят. Добри са тия братя. Те вървят по характера на Каина, но ние трябва да бъдем Авеловци и Ситовци. Те са хората, които ще донесат благото на света. И на онези да благодарим, и те извършват доброто. Те свършиха работата и още малко работа има да довършват, може би 100-200 години.

След туй, казано е: “Ще направя ножовете на орала.” И няма да има ножове, защото не ни трябват. Аз гледам, някой стражар влезе в църквата, носи ножа в църквата. Всеки офицер трябва да влезе без оръжие, без никакъв пистолет се влиза в църквата. Казват: “Христова църква.” Отвън имат право да носят. Ако влезе един стражар вкъщи, ако домът е свещен, той трябва да остави оръжието отвън. Другояче е разбойник. Няма какво да убиваме. Щом влезем в училището, ще

снемем оръжието. Нима като идеш на леглото, като стражар трябва да носиш оръжието?

Външните съоръжения зависят от онова, умственото. Злото вътре е в нашия ум. Не е въоръжението във външното оръжие. То е нашият [...]*. Ние треперим за живота - да не го изгубим. И досега има ли някой [...]* защитаваме, отколкото сега.

Казвам: Всички трябва да бъдете смели както първите мъченици. Аз уважавам външните хора. Тия хора са герои. Умира човекът геройски. Една похвална черта.

Казвам: Идеята за Бога трябва да стане плът и кръв. Да мислите тъй, както Господ мисли, да чувствувате тъй, както Бог чувствува, да постъпвате тъй, както Бог постъпва.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

20-а неделна беседа, държана от Учителя на 18.II.1934 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

АКО ИМАТЕ ЛЮБОВ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета част от 14-а глава от Евангелието на Иоана. "Ако имате любов към Мене, опазете Моите заповеди!" (15-и стих.)

"Духът Божи"

"Ако имате любов." Аз взимам общия смисъл на този стих, а не частния му смисъл. В света любовта има три прояви. Проява на човешкия дух, когато духът проявява своята любов - тогава имаме Божественото проявление на любовта. Второ, когато душата проявява своята любов, имаме духовната любов, мекият принцип в света, от който произтича животът. И най-после, имаме любовта на физическия свят, от който произтича движението. Всяко движение, каквото и да е то, се дължи на любовта. Физиците не приемат това нещо, но това е безразлично дали го приемат или не, това нещо съществува като факт. И когато приемаме, и когато отричаме нещата, те са такива, каквито са. Когато ние мислим право, то е за нас. Тогава ние не сме в стълкновение с реалността. Когато мислим криво, ние сме в стълкновение с реалността и казваме: "Защо животът ни не върви както трябва?" Когато животът ни не върви както трябва, това показва, че не мислим право.

Аз не казвам как трябва да се обичате. Да се обичат хората, това показва тема за разискване. Това вие сами знаете, сами вие сте специалисти, аз трябва да се уча от вас, а не вие от мене. Това, което съдържа в себе си началките на човешката свобода, то е силата на любовта. Който иска да се освободи, той непременно трябва да има тези зачатки на любовта в себе си.

Като говоря за свободата, аз не разбирам тази, гражданската свобода. Гражданската свобода, това са частични проявления на свободата. Под думата “свобода” аз разбирам да имаш условия, т.е. свобода в себе си да мислиш, да чувствуваш, да постъпваш. При това няма да кажа, че трябва да си свободен да мислиш, както ти намериш за добре, да си свободен да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш правилно. Щом туриш в себе си мисълта, че трябва да мислиш както ти искаш, ти си вече ограничен. Това е частично разбиране. Когато човек мисли както той иска, тогава се възбужда. Човек трябва да мисли както разбира.

От какво произтичат ограниченията в света? Яйцето, например, е ограничено по отношение на светлината. Яйцето не може да има онези понятия и разбирания за нещата, каквито пилето има, понеже е обвито в черупка, в която майката-кокошка го е поставила. Яйцето може да каже: “Каква нужда има да ме турят в черупка?” Тази черупка е необходима за даден случай, но пилето не може и не трябва да остане в нея за вечни времена. Временно само е необходима тя. То трябва после да я снеме, да бъде свободно от нея. Когато пилето махне черупката, то ще има прямо съприкосновение със светлината.

Всеки човек е обвит в такава една черупка. Той говори за любовта, но под черупката отдолу. Като излезе от черупката, човек ще има малко по-голямо движение. Докато е в яйцето, човек не е свободен, той е стеснен. Едно мисли, не става, друго мисли, не става. Какви ли не работи мисли, но в края на краищата казва: “Тази работа не върви.” Не върви, защото си затворен под черупката отдолу. Главното е човек да се освободи от тази черупка. Той сам не може да премахне тази черупка. Първо кокошката има желание да премахне тази черупка. Когато оставим кокошките и птиците свободно да се развиват, те снасят едно-две или около 10-15 яйца, според тяхното естество. Тези яйца не остават така. Дълго време те седят над тях, докато махнат черупките им. Ако тези яйца попаднат в ръцете на хората, те ги оставят дълго време с черупките им или ги сваряват. По

същия начин понякога и вие имате сварената любов отдолу. След всичко това чакате възкресение. Не зная дали сварената любов може да възкръсне. Тя може да възкръсне само по един начин. Как? Като я изядете.

Според сегашната логика има два начина за разсъждение. Единият начин е дедуктивният - от общото към частното; а другият начин е индуктивен - от частното към общото. Или, казано другояче, един външен и един вътрешен начин. Много пъти от нашите частни опитности, които имаме в себе си, правим общи заключения за битието. А някога от общите наблюдения, които правим в природата, си вадим наши частни заключения за нашия вътрешен живот.

И тъй, любовта трябва да се проучава. Някои казват, че любовта трябва да се чувствува. Право е това, защото чувствата са орган, чрез който любовта трябва да се проявява. Най-първо любовта трябва да се проучава като разумна сила в природата и в живота, дето има свое приложение. Когато проучвате любовта, вие не започвайте от сегашната любов, която имате, защото това, което имате, това са ваши чувствувания. Например, вие имате известни чувствания, известни разположения към някого и наричате това нещо любов. Не, всъщност това не представя никаква любов. Че имате известни чувствувания, някакво разположение, това още не е любов.

Силата на любовта се отличава с едно качество, а именно, тя е във вечно движение, тя е без пресичане, тя е във вечно движение. Следователно животът, който произтича от тази любов, той е вечен, непрекъснат. Там, дето има някакво пресичане, това показва, че в тази любов са се вмъкнали някакви странични сили или някаква чужда материя - нещо, в което има някакво малко нарушение. Казвате: “Защо са тези нарушения?” Тогава аз ще ви запитам: Кокошката не може ли да снесе яйцето по друг начин? Не може ли да го снесе без черупка? Не може. Това може да направи тя. Кокошката казва: “Аз сама направих яйцето, толкова ми стигаше умът и толкова направих.” Не мислете, че на кокошката не є стига умът, но тя казва: “При

дадените условия аз не мога да направя нищо друго, този е най-идеалният начин. Обаче при други условия бих могла да направя друго нещо. Засега толкова зная, толкова правя, толкова прилагам.” Има същества високо напреднали, които снасят яйцата си без черупка.

Сега вземете това разсъждение в неговия частен смисъл. Вземете, например, една мисъл в нейното зачатие. Аз вземам думите “мъж” и “жена”. Ще видим, че между тях няма никаква любов, но има само действия, отношения на взимане и даване, търговски, спекулантски, работи на банкер - внасяш пари, взимаш лихва. И това вие наричате любов. Не, в това няма никаква любов. Не мислете, че мъже и жени като се женят, че това е любов. Преди всичко те не представят никакъв дом. Те са само елементи на дома. Домът е нещо външно, то е нещо по-високо, по-идеално от мъжете и жените. Мнозина мислят, че като има мъже и жени, има и домове. Има сенки от дом, но дали това е дом, то е въпрос. Пък не мислете, че като се родят децата, това е дом.

Това е проблематично нещо. Ние трябва да определим какво нещо е домът. Домът е най-добрият институт, който съществува на Земята, т.е. в света. Той е институт без никакви противоречия. Когато човек трябва да възкръсне и да оживее, той трябва да влезне в дома. Ти не може да се спасиш, ако не влезеш в дома. За кой дом се разбира? За Господния дом. Ти можеш да влезеш и да се молиш само в дома Господен. Вън от този дом ти не може да се молиш. Казваш: “Вън от църквата.” Не, извън дома ти не можеш да се молиш. В този смисъл домът представя една всеобемаща идея, за която трябва да имате особено мнение и да я схващате в нейната чистота.

В човешките домове стават кавги, пукват си главите и наричат това нещо дом. Не, това е затвор, това е участък. Как можете да наречете участъка дом? Този участък има съвсем друго предназначение. Аз нямам нищо против този участък, но не смесвайте дома с участъка, нито пък смесвайте дома с мъжете, жените и децата. Разбиране трябва. Трябва да се правят разграничения във

формата на дома. Кривите разбирания донасят криво заключение, а докато кривите заключения се изправят, донасят много страдания. Мъжът се жени. Защо се жени? Защото жената му казва: “Аз съм пътят за дома. Само чрез мене можеш да влезеш в дома.” Друго спасение няма. Ако не мине през жената, той не може да бъде спасен.

Значи, жената е пътят, по който мъжът може да влезе в дома. Мъжът пък е пътят, по който жената може да влезе в дома. Следователно мъжът и жената са пътища, чрез които и единият, и другият могат да влязат в дома, а те казват, че съставят дома. Не, мъжът и жената са пътища, чрез които могат да влязат в дома. Те имат стремление да влязат в дома, но трябва да разбират тази работа. Майката и бащата са пътища за децата да влязат в дома. Ако мъжът влезе в дома, по-хубаво място за него няма. Ако жената влезе в дома, по-хубаво място за нея няма. И ако децата влязат в дома, по-хубаво място за тях няма.

Домът, това е Царството Божие. Христос е казал: “В дома на Отца Ми много жилища има.” Та, като държите за бъдещите ваши лекции и цитирате Христовите думи, ще знаете какво е разбирал Той под думата “дом”, “жилище”. И ако ви питат кой е източникът, от който черпи[те] този материал, ще кажете, че един от Великите Учители на света някога си е казал, че “В дома на Отца Ми много жилища има”. Вие сте храм Божи. Домът е храм, място на поклонение. И когато човек влезе в дома Божи, той ще намери смисъла на живота. Затова всички ние се стремим към дома.

И когато говорим за любовта Божия, ние имаме един метод, чрез който можем да влезем в дома. Когато говорим за любовта, ние разбираме дома, който ни ограничава да влезем в царството Божие. Срещате един горделив момък, който не обръща никакво внимание на момите. Той ходи натук-натам, никого не поглежда. По едно време спре вниманието си някъде и виждате, че започва да се огъва. Докато по-рано е поглеждал отвисоко на всички моми, сега започва да се увърта около някоя и казва: “Колко миличко гледа тази мома!” Как

няма да гледа миличко! Този момък е огладнял и започва да гледа миличко около гостилничаря, който може да му даде хляб и ядене. В него е спасението, как няма да гледа и тя, и той миличко? Момата е път за него и момъкът е път за момата.

Така седи въпросът. Но вие трябва да гледате чисто на тази работа. Казвате: "Тъй ще се мине животът!" Не, животът по този начин не минава.

Като слушате да говоря така, мнозина от вас може да се спънат. Женените ще кажат: "Ами ние де сме?" Де сте? Вие сте в участъка. Вие сте затворени в полицейския участък за нарушение на законите на държавата. Когато изпълните законите на държавата, тогава ще влезете [от] участъка в дома. И като влезете в дома, ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Сега ние се смеем, за да изправим една погрешка, а трябва да поскърбим малко, за да изправим греховете си.

"Ако имате любов." Та, същността седи в онова велико, вътрешно разбиране на любовта - това, което носи всички блага за човешкия живот. Това, за което вие си мечтаете в хиляди разнообразни и всевъзможни форми, това е любовта отвън. Тя е среда. Извън любовта има някаква реалност, но тя е среда, през която ние приемаме тази реалност. Например ние знаем за Слънцето толкова, колкото можем да го видим през въздуха. Ние не можем да се освободим от въздуха. Той е стар дух. Каквото и да правим, всичко става както трябва, както той, старият, е нагласил. Той казва: "Това не може, онова не може!" Тъй щото, ние не можем да се освободим от него, той е опасал Земята отвсякъде.

Кой е старият човек в света? И кой е младият човек в света? При дадени моменти в живота старият и младият, това са само условия в живота. Вие сте стари и млади при известни условия, за да разберете известна истина. Защо? Защото истината в младини не можете да я разберете. Истината и като жена не можете да я разберете. Истината и в старини, като стар не можете да я разберете. И като мъж не можете да я разберете. Това са само условия. Вие ще разберете истината само

тогава, когато влезете в дома си и намерите вашите баща и майка, вашите братя и сестри, които ви обичат. Само тогава ще намерите онези, които истински ви обичат.

Сега казвате, че някой ви обича и какво ви интересува, когато влезете в гроба и дойде този, който ви е обичал, и започне да плаче, колко сте бил добър, започне да вдига дертовете ви? Какво ви интересува тази любов и това плачене? Аз разбирам така да заплаче, че мъртвият да оживее и да излезе от гроба. Такова плачене, тази любов има смисъл. Обаче да плаче някой за тебе, отгоре на това да те бият в участъка, тази любов не я разбирам. Казвате, че трябва да се полее гробът на вашия ближен. Какво ще се полива гробът му? Яйцето, затворено в черупката, е като в един гроб. Когато кокошката заплаче за своето яйце, пилето вече излиза от черупката си. Гробът, това е затвор, в който е поставен един затворник, когото, ако обичаме, можем да освободим. Христос казва: В последните дни, когато се прояви онази любов, тия, които са в гробищата, т.е. в своите черупки, ще излязат навън. Това е истинската любов, която може да ни извади вън от гробищата, която може да ни освободи от сиромашията, която може да ни освободи от всички болести, от всички страдания, от всички нещастия, от всичката злоба, омраза и от всички недоразумения.

Какво друго определение може да се даде за любовта? Любовта е тази сила, която може да премахне всички недоразумения, да премахне всичко отрицателно в живота и да внесе в него новото, което да го осмисли. Казвате: “Какъв ще бъде тогава животът?” Тогава именно ще живеем на Земята както трябва. От толкова хиляди години насам хората живеят на Земята, Слънцето всеки ден изгрява и залязва и те не знаят защо Слънцето изгрява и защо залязва.

От толкова хиляди години хората имат очи и не знаят защо им са очите. Че, във вашите очи седи здравето на вашия мозък. Здрави очи - здрав мозък; развалени очи - развален мозък, нищо повече. Здрави уши - здрав мозък; развалени уши - развален мозък. Здрав

нос - здрав мозък; развален нос - развален мозък. Здрава уста - здрав мозък; развалена уста - развален мозък. Казвате: “Това са дупчици.” Никакви дупчици не са това. Няма по-ценно нещо в света от човешките очи. Чрез очите си ти ще видиш най-хубавите неща, които Бог е създал; чрез очите си ти ще възприемеш светлината, която ще влезе в мозъка ти; чрез очите си ще видиш красивото, което Бог е създал; чрез очите си ще видиш ангелите, които пеят и славят Бога и така ще се събуди в тебе новата мисъл. А сега видите нещо, казвате: “Това е изкушение.” Видите една жена, казвате, че тя е изкушение и бързате да затворите очите си; видите една кесия с пари, изкушавате се и си затваряте очите; виждате една чаша с вино и бързате да затворите очите си, да не се изкусите.

Мислите ли, че този, който затваря очите си, е умен човек? Той мяза на котка, която изкарва мишката от дупката и затваря очите си пред нея. Но тя има известна философия. Тя затваря активните си очи. Когато говорите на някой човек и той мижи пред вас, затваря очите си, това показва, че той има някакъв похват. Докато седиш в дупката си, този човек седи пред тебе като някой философ, със затворени очи, но щом излезеш от дупката си, той веднага отваря очите си. Ето де седи вашата погрешка. Докато сте в дупката си, вие мислите, че можете да се качите на гърба на котката. Защо мислите така? Защото, като погледнете към котката, виждате, че тя седи пред вас като някой истукан, не се мърда и вие мислите, че много лесно можете да се качите на гърба є. Досега в цялата история в живота на хората и на животните не съм срещал нито един случай мишка да се качи на гърба на котка. На умряла котка може да се качи, но на жива - никога.

Мислите ли, че можете да се качите на гърба на един дявол? Никога! Всеки, който се е опитал да се качи на гърба на дявола, той е имал опитността на мишката. Той се е намерил в устата на котката и тя му е чела първата лекция. Та, и вие понякога можете да слушате първата лекция на котката. Всички имате тази опитност.

Сега аз вземам дявола като нещо много реално. Дяволът не е нещо въздухообразно. Аз срещам дявола като един модерно облечен, с фрак, с цилиндър на главата, с бели ръкавици на ръце, учтив в отношенията си и знае най-малко 12 езика. Той знае всички европейски езици фарсє*: френски, немски, английски, даже и български. Той знае също така психологията и на мъжете, и на жените и така говори меко, сладко, като мед ти пада на сърцето, а после този мед го повръщаш. Сега да ви дам една дефиниция как да познаете дявола, защото много мъчно можеш да го разпознаеш. Когато те покани дяволът на гости, трябва да бъдеш много внимателен, защото мъчно можеш да го познаеш. Но след като се върнете у дома си, цяла нощ ще повръщате. Това значи, че не сте били на добро угощение. Като отидете на угощение при някой ангел, на другия ден ще се чувствувате разположени, бодри и никакво повръщане няма. Където има повръщане, значи били сте на гости на дявола, т.е. били сте в участъка. Ако няма повръщане, били сте в Божия дом.

Тези схващания са необходими за духовните хора, за техния прогрес. Защото никакъв прогрес в света не може да съществува, ако хората нямат дълбоко правилно разбиране. Прогресът в света зависи от прилагането на любовта в нейните големи и малки прояви, в отношението между един човек и милионите хора. И в малкото, и в многото законите на любовта са едни и същи. Когато се устройва едно общество, трябва да се разбират законите на любовта. Хората имат право да си издават каквито и да е закони, но ако тези закони не действуват, те трябва да знаят, че не са направени както трябва.

Христос казва: “Ако имате любов.” Към кого? Ето едно неизвестно. Той подразбира: “Ако имате любовта към дома, към Мене.” Това значи: ако вие не сте готови да жертвувате в дадения случай нещо от себе си, ако във вас няма послушание, ако ли не се подчинявате на Божиите закони, на законите на самопожертвуването,

вие нямате любов. Това е встъплението на любовта. Без послушание, без жертва, ти никога не може да разбереш любовта.

Може да ви се вижда странна жертвата, защото криво са ви я разправили, обаче по-хубаво нещо от жертвата няма. Жертвата е един изпит, който държиш, матура, по която се определя твоето знание. Ти не можеш да имаш знание, ако не слушаш, ако не бъдеш послушен.

И тогава нито един учен професор или светия не може да злоупотреби със своята свобода. Защото, ако той злоупотреби с един ученик, непременно ще изгуби свободата си. Злоупотребление между тях не съществува. В техния дом, в тяхното съзнание не съществува идеята да завладяват хората. Да владееш, това значи да имаш товар на гърба си. Ти не можеш да владаш един чувал. По-скоро той ще те влада, отколкото ти него. Ти носиш на гърба си един чувал и му заповядваш, дигаш го, слагаш го, но в случая ти го носиш, а не той тебе. Тогава кой е господар? Ти ли си господар или чувалът? Чувалът е по-голям господар от тебе. Ти само си мислиш, че си му господар и можеш да разполагаш с него както искаш. Обаче, ако ти си умен, разбран човек, ще видиш, че с този чувал ще си създадеш най-голямото нещастие.

Сега аз бих развил темата си, както разбирам под думата “чувал”, но не искам да се спирам. Всяка недобра идея, която носиш в ума си, тази неразумна идея, това е един чувал на гърба ти. Всяко неразумно чувство, което носиш в сърцето си, това е един чувал на гърба ти. Всяка недобра постъпка, която проявяваш, това е един чувал на гърба ти.

Казвам: Аз не искам да осмивам това, което сега имате и това, което сега съществува в света. Всичко е добро, но то не е ваше. А вие само мислите, че е ваше. Имате една жена, но тя не е ваша, това са заблуждения. Други баща и майка са я родили, а ти си я взел от тях. Следователно тя не е твоя жена. Имаш един слуга - и той не е твой. Това са само временни отношения, които слугата има към тебе. И жената, като един слуга, е дошла временно при тебе да ти служи. Но и

тя не е твоя. И след това някой пита дали и на онзи свят тази жена пак ще бъде негова. Опази, Господи! По-голямо нещастие от това няма да има.

Откажете се от тези ваши заблуждения. В онзи свят няма да има мъже и жени в този смисъл, както съществува на Земята. Там съществуват други отношения, друга идея е вложена в понятието “жена”. Слушал съм много мъже да казват, че жената била усойница, змия. Други казват: “Змия е жената, но поне да не е от отровните.” И с такива разбирания живеят вкъщи. Но някой път запитват дали и в онзи свят ще живеят със своята жена. В Писанието категорично е казано: “В онзи свят човек нито се жени, нито за мъж отива.” Обаче в духовния свят ето какво съществува: ако някой има да взима пари от някого и този умре, то и след възкресението си трябва да плати дълга си. Това значи: никакъв закон не може да те освободи от дълга ти. Никакъв закон на смъртта не те освобождава от дълга ти. Обаче, щом умреш, смъртта вече те освобождава от мъжа ти или от жена ти. Значи, от дълга не можеш да се освободиш, но от жената или от мъжа можеш да се освободиш.

Някои наричат мъжа и жената сродни души, но сродните души не са жени и мъже. Щом две сродни души се оженят, всичкото сродство изчезва. Женитба между сродни души не съществува. Женитба съществува между мъже и жени, между слуги и господари. Въпросът е правилни отношения да съществуват между тях. Ако господарят по отношение към слугата е като брат, те имат отношения на господаря и слугата, тъй както днес това са временни отношения. Няма нищо лошо в това, че единият е господар, а другият - слуга, но това са временни отношения във физическия свят, защото и господарят може да стане слуга, и слугата може да стане господар. Ролите могат да се сменят. В братството отношенията между двама братя са съвсем други. Единият брат работи за другия. Обаче отношенията между слуга и господар не са такива и отношенията между мъже и жени пак не са такива. Вследствие на това сегашният

дом не е устойчив. Ето защо децата бягат от дома си. Когато момата стане на 21 години, тя бяга от дома си. Когато синът стане на 21 години, и той бяга от дома си. Това са временни отношения. Много синове са ми разправяли, че им е дотегнало да гледат как баща им е биел майка им. Те казват: “Не искаме да гледаме повече такива сцени. Понякога ми иде да набия баща си.” Значи синът е недоволен от бащата. Понякога дъщерята се възмущава от майка си. Това не е дом.

Казвам: При такова разбиране какъв може да бъде новият живот, какви ще бъдат новите порядки? В живота трябва да се внесе най-хубавото. Ние ще оставим дома тъй, както си върви. Злото не седи в сегашните порядки, злото не седи в ножа, който е направен, но във възможностите, които се крият в него. Дай ножа в ръцете на един лош човек и виж какво ще направи той с него. Дай ножа в ръцете на един добър човек и виж какво ще направи той с него. Лошият ще има едно отношение към ножа, добрият - друго отношение. Значи лошото не е в реда и порядъка, който съществува, но в нашето съзнание, според което ние употребяваме този ред и порядък. Не е до закона, не е и до реда на една държава, но въпросът е как ще приложат тези закони, този ред, в начините зависи. Във всеки закон може да има по едно видоизменение. И във всяко едно семейство се казва, че мъжът трябва да бъде глава на дома. Но каква трябва да бъде тази глава? Главата на жената е излязла от него. Питам: тази жена, за която той се е оженил, излязла ли е тя от него? Не, тя е излязла от съвсем друго място. Ни най-малко не е излязла от него. И тогава как можеш да бъдеш глава на една чужда жена? Една жена я обичат двама мъже и всеки иска да я вземе за своя жена. Силният ще убие по-слабия и ще я задържи за себе си. Какво се разрешава с убийството? Една жена, за да бъде както трябва, да я обича само един мъж, какво трябва да прави другият мъж? В света съществува само един мъж, а не много мъже, той има една форма в много костюми. Тогава идеята за вашите мъже остава безпредметна.

Аз да ви кажа какво трябва да представя мъжът за жената. Когато жената види мъжа, тя трябва да се вдъхновява тъй, като че ли е на криле, като че ли е видяла някакъв ангел. Той трябва да внася в нея живот, а тя да чувствува един подем на любовна радост, на веселие, на богатство и като замине той, тя да се почувствува готова на всички да помага. Като дойде втори път при нея, пак същото да произведе. Ако жената може да произведе същото състояние в мъжа, да я почувствува той като другарка, с която може да споделя всичко, това е жена. Такова трябва да бъде разбирането на бъдещото семейство. Това значи истински дом.

Сега даже и в религията се прави опит да се създаде дом. Но и в религиозните хора не е така, и там се карат за дребни работи: кой как вярва в Бога, кой как живее. И вие никога не можете да живеете както трябва, докато нямате новите разбирания за дома. Иначе, как другите хора живеят, това винаги ще остане непонятно за вас. Ние не знаем дълбоките причини, които се крият в постъпките на хората. Например, случва се едно голямо нещастие в света. Как ще си обясните този факт? Вие считате Бога за съвършено същество, вярвате в Него, а същевременно дойдат известни анормалности. Мислите ли, че Той не взима предвид всичките тия анормалности? Но Той ги е допуснал, за да дойде някакво благо в света. Той е допуснал всички страдания, защото зад тях е скрил някакви блага. Той е допуснал злото като път на доброто. И ние не трябва да казваме, че правим зло, за да дойде доброто. Ако вие правите зло съзнателно, непременно ще пострадате. Злото е път, за да научим доброто, а доброто е път за добиване на нещо по-високо.

Сега, това, което сте научили от доброто и злото, трябва да бъде подготовка за вас. Вашият живот е като актьорство. Вие сте настинали, дава ви се някаква роля, която трябва да изиграете на сцената. Тази роля е временна, само за една нощ. Значи, туй, което сега имате, то е само за един живот. Хилядите животи, които ви чакат

за в бъдеще и които сте минали, са ролите, вие играете роля на мъже и жени.

Каква роля ще играе старият човек на 120 години? Каква роля ще играе младият човек? Младият трябва да се занимава с увеличаване на своите сили. Възрастният трябва да се занимава със своите богатства, а старият трябва да се занимава с придобиване на мъдрост, знание. Такива трябва да бъдат понятията. Ако ти в младините си не добиеш сили, ако във възрастта си не добиеш богатства и ако в старостта си не добиеш знание и мъдрост, ти не си разбрал живота. Някой казва: "Аз още в младините си останах хилав." Кой ти е виновен? Ако като възрастен си останал сиромах, кой ти е виновен? И ако като стар си останал невежа, глупав, кой ти е виновен?

Вие ще цитирате притчата за Лазаря, който живял при богатия. Когато Христос каза тази притча, Той имаше съвсем друга идея в ума си. Той искаше да изнесе идеята, че богатият не разбираше и не виждаше в лицето на Лазаря своя брат, който седи при неговата врата, и да го повика при себе си, да го нахрани. Вследствие на тази своя постъпка, като отиде в другия свят, и с него постъпиха по същия начин. С това те искаха да го поучат какво трябва да направи и той с Лазаря на Земята. За това мнение богатият се намери в същото положение, в каквото беше Лазар на Земята.

Тази беше идеята, която Христос внесе в притчата за Лазаря и богатия. Богатият не погледна на Лазаря като на свой брат, но като на едно животно, като на един простак. И помисли, че всичкото богатство беше само за него, вследствие на което той получи своето въздействие. Когато Лазар влезе в дома на богатия, той не се сърдеше, но казваше: "Толкова разбира." Но когато богатият видя Лазаря в другия свят, той се обърна към него за помощ. Но Лазар беше в дома, а богатият - в участъка. Богатият каза: "Господи, не мога ли да изляза от този участък? Тук е много лошо. Искам да кажа и на своите ближни как трябва да живеят." Не, те нека слушат Моисея. Който е влезнал веднъж в участъка, той трябва да плати своя данък.

Сега да се повърнем към онази мисъл, която има приложение в живота. Това са ред разсъждения, по които всеки може да се ръководи. Обаче онова, което е потребно за вас, то е какво трябва да правите вие. Най-първо любовта се проявява като мисъл във вашия мозък, после тя се проявява като чувство във вашето сърце и най-после - като движение във вашия стомах. Следователно вие трябва да разбирате любовта, която действува в мозъка ви; вие трябва да разбирате и любовта, която действува в дробовете, в сърцето, и най-после, вие трябва да разбирате любовта, която действува във вашия стомах.

Как ще познаете любовта в стомаха си? Вие ще я познаете само чрез добрата храна, която приемате винаги. За да имате любов, вие трябва да приемате най-хубавото, най-чистата храна. Ако не приемете най-хубавата храна, вие не можете да разберете любовта на физическия свят. Защо трябва да дишате чистия въздух? За да разберете любовта в духовния свят. Защо трябва да възприемете най-чистите мисли? За да разберете любовта на Божествения свят.

И като разберете тези положения на физическия свят, какво трябва да направите? Да допуснем, че сте болни, страдате от някаква болест, която да не ви плаши, например пневмония. Пневмонията е една болест, която се нуждае от разтривка. На какво се дължи тя? Тя се дължи на едно неестествено състояние на човешките чувства. Който страда от пневмония, всякога има в себе си едно неестествено разположение в чувствата си.

Който страда от неврастения, той пък има някакво неестествено състояние в мислите си. Неврастенията показва, че [мислите] на човека не са такива, каквито трябва да бъдат.

И най-после, когато човек дойде до диспепсия, болест на стомаха, тя се дължи на неразбиране на физическия свят. Като последствие на тази болест се явява разстройството на черния дроб. Значи, в първия случай човек заболява от туберкулоза, във втория случай - от неврастения, а в третия случай - от разстройство в черния дроб, което показва, че низшите чувства в човека са взели надмощие.

Питате какъв е лекът срещу тия болести. Сега ще ви дам един лек, една формула, която трябва да си запишете. Ще вложите един грам мисловна енергия в мозъка си, два грама топлинна енергия в дробовете си и три грама физическа енергия в стомаха си. Това е един хомеопатически лек, който трябва да направите, като поставите в един чист стъклен съд. Направете този опит, да видите какъв резултат ще даде, дали ще бъде сполучлив или не. Ще турите 100 грама вода за един грам мисловна енергия; 200 грама вода за топлинна енергия и 300 грама за физическата енергия, или за енергията на движение, за стомаха. Значи всичко 600 грама. Тази вода ще турите в един чист стъклен съд и ще възварите водата до 100 градуса. След това ще запушите това шише или стъкления съд добре и ще го оставите да седи 10 деня на слънчевите лъчи. Най-после, всяка сутрин, преди обед и преди вечеря ще си взимате по една чаена лъжичка, докато свършите всичката вода. Щом изпиете това лекарство, колкото болести имате, всичките ще се махнат.

Не трябва да гледате със суеверие на този лек, но трябва да направите опит и да видите какъв резултат ще имате. Ето как ще вземете този един грам мисловна енергия. Ще поставите трите си пръста на слепите очи, ще концентрирате мисълта си и след това ще потопите пръстите си в стоте грама вода. После ще турите трите си пръста на двете ръце от двете страни на дробовете си, ще концентрирате топлинна енергия към пръстите си и после ще потопите пръстите си в двестата грама вода. След това ще турите двете ръце, но главно трите им пръста, на стомаха, отдето ще извлечете три грама физическа енергия, която ще турите в тристата грама вода. Всичко това ще стане в отделни панички, които отпосле ще съедините в един по-голям съд, който да събере 600 грама и ще възварите тази вода до 100 градуса. После ще прекарате ръцете си отгоре и ще кажете: “Да стане така, както е казано!”

Който има вяра, той само нека направи опита. Който няма вяра, да не си прави даже труд. Вие можете да направите този опит и при

най-критичното положение на вашия живот. Представете си, че сте болни от някаква сериозна болест и всички лекари се отказват от вас да ви лекуват. Не остава нищо друго освен да се готвите за заминаване. В такъв случай направете този опит. Ако опитът ви излезе сполучлив, вие няма да заминете за онзи свят; ако излезе несполучлив, ще заминете, според както са казали лекарите. Кажете си: "Толкова опити, толкова глупости съм правил досега в живота си, ще направя и още една глупост, да видя какъв резултат ще имам!" Като отидете на онзи свят, ще ви питат: "Коя е последната глупост, която направихте на Земята?" Вие ще кажете: "Господи, турих един грам мисловна енергия в 100 грама вода, два грама топлинна в 200 грама вода и 3 грама физическа енергия в 300 грама вода и пих от тази вода." Господ ще каже, че тази е най-малката ви погрешка, най-малката глупост, която сте направили.

Този е един практически опит. Понякога човек изпада в толкова лошо състояние, че го хваща полуда или му иде да се самоубие. Нека направи този опит. Друг пък страда от туберкулоза, втори - от неврастения, трети - от разстройство на черния дроб. Нека да направи този опит да облекчи състоянието си. Нищо няма да ви коства, че сте изпили 600 грама вода. Вие трябва да вярвате в закона на Любовта.

Едно трябва да имате предвид: от всеки пръст на ръката изтича особен род енергия. От палците, например, изтича Божествена енергия, една от най-силните и здравословни, лековити енергии в човека. И православните правят кръст с трите си пръста, но въпреки това работите им не вървят. Те не правят кръста както трябва. Първият пръст е за Господа, а останалите два - за нас. От първия пръст изтича най-мощната енергия, а останалите пръсти трябва да седят като тил, само да подкрепяват.

Двете ръце на човека представят едно динамо, чрез което можете да предавате и да възприемате енергия. Когато майката приема, т.е. прегръща детето си, тя му дава нещо, но същевременно и то предава нещо на майка си. Когато детето прегърне някой болен, то може да му

предаде нещо от себе си. Значи, ръцете на човека са проводници на Божествената енергия. Който разбира този закон и вярва в него, той може, като проточи ръцете си над някой болен от каквато и тежка болест да е, да го оздрави. Един човек сам може да направи много работи, но ако хиляди хора се съберат на едно място да работят, те ще направят тази работа много по-лесно, отколкото един човек.

Та, при сегашните условия се изисква обединение на човешките мисли по закона на Любовта; обединение на човешките чувства по закона на Любовта и обединение на човешката физическа деятелност по закона на Любовта. И тогава вече може да се дойде до закона на подмладяването. Ние не сме далеч от това подмладяване. Не е мъчна работа човек да се подмлади. Щом човек се подмлади, другите вече не могат да го познаят. Когато се подмлади, човек изменя и гласа си. Подмладяването върви по един и същ закон.

Много лекари лекуват и подмладяват хората чрез слънчевите лъчи. Ето как може да се лекува човек със слънчевите лъчи. Той трябва да си купи една призма, дълга около половин метър и широка 20 сантиметра, да я тури в стаята си и да концентрира вниманието си на един или друг от слънчевите лъчи според болестта, която има. Ако страда от неврастения, той трябва да насочи погледа си към червената светлина на спектъра. Няма да се минат и 10 деня и той ще се почувствува по-добре. Ако стомахът му е разстроен, той ще изтегли зелените лъчи на светлината. Ако е разстроена нервната му система, той трябва да изтегли сините лъчи на светлината. Колко струва такава една призма? И 1000 лева да струва, поне ще имате един сигурен лекар в дома си.

Вие можете, ако имате пари, да викате и лекари за консулт, като ги питате, какво трябва да правите. Ако сте анемичен, лекарят ще ви каже да пиете железни капки. И това е добро, но за мене желязото може да се замести с червения цвят на светлината. Всички елементи, които лекарите препоръчват на болните, се съдържат в цветовете на

спектъра. Значи, цветовете на светлината могат да лекуват всички болести.

Който страда от неврастения, нека излиза всяка вечер вън, да наблюдава небето и звездите по него. Ще кажете, че небето не е за вас. Тъкмо за вас е небето, то не е за говедата. Небето е за хората, те да го наблюдават, да го изучават и да се лекуват. Излизайте всяка вечер да наблюдавате небето със звездите по него, които биват с различни цветове: сини, жълти, портокалови, червени, зелени, тъмносини и т.н. Божие благословение е небето. И тогава, като изучавате небето, ще видите, че всичката икономия на Земята зависи от него. Всичката икономия на Земята зависи от него. Всичката икономия на Земята зависи от Слънцето. Какво трябва да се занимавате с икономията тогава? От небето ни пращат всичко, а ние отиваме да надраскваме тук и там Земята и казваме: “Ние трябва да работим”. Питам: Роб ли трябва да бъде човек на Земята? Колко трябва да работи човек? Малко трябва да работи. Невидимият свят изисква от нас повече да мислим, повече да чувствуваме и тогава да работим, но не да се трудим и да се мъчим. Работата разпределя правилно труда.

Та, казвам: Така трябва да разсъждават сега всички религиозни хора. Казвате: “Като дойде второто пришествие.” Като дойде второто пришествие, Христос ще дойде с ангелите. Но кога ще бъде това? Някога ще бъде. Това време само Господ го знае. Но докато дойде Христос, какво трябва да правим? Как трябва да се разбират думите, които Христос е казал: “Аз ще бъда с вас до скончанието на века.” И на друго място Той казва на учениците Си: “Ако Ме любите, ще опазите Моите думи и Моите заповеди.” Към кого трябва да се опазят тези заповеди? Значи Христос не е някъде далеч. Това показва, че когато не разбираме един човек, ние сме далеч от него. И когато той не ни разбира, също така е далеч от нас. Христос не живее в нашия културен век. Та каква култура е нашата, за да изискваме Христос да живее между нас? Има една друга култура, за която светът даже не е сънувал. Христос е слязъл на Земята именно от тази култура. И

въпреки това хората казват, че Христос не е учил някъде на Земята. Та, и мене много пъти ме питат де съм учил. Казвам: Никъде не съм учил. Обаче, ако им кажа, че в Америка съм учил, тогава те казват: "Да, това е друга работа вече!" Да, но за мене Америка, Европа, Азия, Австралия, Африка представят съвсем друго нещо, не това, което съвременните хора разбират.

Та, сега вие се спирате все върху неразбраните неща в живота. Всички неразбрани неща в света са старото, всички разбрани неща представят новото. Значи това, което не се разбира, е старото. Някой казва: "Аз остарях вече." Той не разбира какво значи остаряването. Знаете ли какво нещо е остаряването? Единственото нещо, което ви отдалечава от Бога и състарява, това е нашето неразбиране на живота. Отрицателните мисли състаряват човека. Аз мога да състаря човека в продължение на 3 месеца, космите му така могат да побелеят, че и той сам да не се познае. Човек може да се обвие със своите отрицателни мисли като паяк в паяжината си.

Какво трябва да прави, за да не остарява човек? Той трябва да замества в себе си всяка отрицателна мисъл с Божествена. Всяка сутрин, като станеш, кажи: "В мое разположение е да дам хода на своите дарби и способности, които Бог е вложил в мене. Аз искам да върша волята Божия." Следователно, кажете ли по този начин, вие ще бъдете свободни от всякакви слабости. Не се поддавайте на никакви слабости. Не казвайте, че ще живеете за себе си, но кажете: "Аз ще живея за Онзи, Който ме е пратил на Земята." Ако живееш за себе си, ще бъдеш в затвора, в участъка.

Сега на вас се вижда мъчно да живеете за Бога. Та, като живеете за народа, какво разбирате под думата "народ"? Под думата "народ" се разбира домът, Божественото. Човек не трябва да живее за себе си, защото други живеят за него. Следователно аз трябва да живея за Бога, а Бог живее за мене. Той разрешава моите въпроси. Бог живее за всички, а всички трябва да живеят за Него.

Всички блага са общо дадени и никой човек не е лишен от тези общи блага. Няма благо, което човек да е пожелал и да не го е получил. Всичко, каквото пожелаете, ще бъде. Няма по-хубаво нещо от това да бъдете обичани. Щом ни обичат, всичко могат да ни дадат. Щом не ни обичат, нищо не могат да ни дадат. Вие не желаете да бъдете силни по човешки. Силни можете да бъдете само при любовта. Какво ви ползува онази сила, с която можете да си създадете врагове? Тези врагове един ден ще ви убият. Какво ли ви ползува онова богатство, с което можете да си създадете неприятели? Тези неприятели, това богатство един ден ще ви причини смъртта. Но, ако имате любовта в себе си, тя ще ви направи в пълния смисъл на думата господари на онова положение, което никой не може да ви го вземе.

Сега, онези от вас, на които съзнанието е развито, така трябва да гледате на въпросите. С това аз не искам да кажа, че трябва да се спирате само върху тези въпроси. Вие имате да разрешавате един въпрос в живота си. Можете да следвате университет или гимназия, или дето и да сте, каквото и да учите, този въпрос трябва да го разрешите. Смисъла на истината никъде не можете да намерите. Смисъла на живота никъде не можете да намерите. В никое учение не можете да се доберете до тези въпроси. Това са само външни условия. Казвате: "Де може тогава да се намери смисълът на живота?" Единственото място, дето може да се намери смисълът на живота, е вътре в себе си. Колко мъчно е човек да дойде до положение, до съзнание, че смисълът на живота може да намери само в себе си. Казвате: "Аз за себе си ли ще живея?" Не, ще живеете за някого.

Казвам: От сегашните идеи вие не трябва да се освобождавате, но трябва да ги трансформирате. Не бягайте от живота, но справяйте се с мъчнотиите си в живота. Не бягайте от положението на слугата, но справете се с това положение. Не бягайте от положението на майка, на баща, на професор или на някой беден човек, но справете се с тези положения. Това са положения, които ще покажат твоята сила. Какво ще се плашите от тях? Какво ще се плашите от смъртта? Аз зная, че в

лицето на смъртта виждам своя противник. Той ме интересува. Значи, имам един противник, с когото трябва да се справя.

Казвате: "Каквото Господ е дал." Бог казва: "Хайде, синко, да те видя сега как ще се справиш с този неприятел." Ще се борите със смъртта. Тя може един път да ви гътне, но ще се борите. Казвате: "Татко, гътна ме смъртта." - "Няма нищо, синко, ще се оправиш." Ще излизаш с нея на бой един, два, три и повече пъти, докато най-после се справиш.

Един българин ми разправяше една своя опитност. Отива той в Америка, дето прекарал няколко години наред. Но по едно време го хваща носталгия за отечеството му. Той изпада в такава голяма тъга, че не може вече да яде, не може да спи, заболява от диспепсия. "Като прекарах ред безсънни нощи, в това време се явяваше един човек силен, с нож в ръка, и искаше да ме мушне. Колкото пъти се засилваше да ме мушне, не успяваше, някой не му позволяваше да направи това. Но аз бях станал слаб като кука от безсъние. Така добре запомних чертите на този човек, че можах да го нарисувам. Той искаше да ме мушне с ножа си, но не му се позволяваше. Аз започнах тогава усилено да се моля, защото видях, че по някакъв начин трябва да се справя с този човек. По едно време и на мене се даде нож като неговия и започнахме борба. Трака-трука, но нито той надвива, нито аз. На другата сутрин ставам, но вече малко по-смел. Вечерта пак започва борбата. Така се продължи няколко вечери наред, докато един път аз го мушнах на едно място и той хукна да бяга. Скри се в една дупка, от която излязоха две деца. Аз взех ножа и ги накълцах. Сутринта ставам, гледам, нито диспепсия останала, нищо не останало! Аз бях вече съвършено здрав."

Та и вие, като отидете във вашата Америка, трябва да извадите ножа си и да се борите. Вие ще се молите, но и трака-трука ще има. И когато победите, ще знаете, че единствената мощна сила, с която сте победили, е била любовта. Та, вие можете да страдате от главоболие, от стомах, от какви ли не болести, но ще знаете, че единствената сила,

която трябва да викате на помощ, това е любовта. Значи, силата е в любовта. Това е Словото Божие. Ножът, това е Словото Божие. Нож трябва да имате. Тази борба е необходима, за да станете смели. Сега вие сте станали много пасивни и казвате: "Каквото Господ даде." Не, вие трябва да бъдете смели, да победите мъчнотиите в своя живот.

Преди няколко деня дойде една сестра при мене и ми каза: "Учителю, убедих се в едно нещо." - "В какво?" - "С беднотия не се живее. Като дойда втори път на Земята, искам друго положение." - "Какво искаш?" - "Искам да бъда богата, не искам да бъда бедна като сега." - "Че защо трябва да чакаш друго прераждане? Ти и сега можеш да станеш богата, имаш условия да бъдеш богата." - "Как?" - "Имаш ум, сърце и воля; впрегни ги на работа и ще станеш богата." Хубава мисъл є дошла, но понеже окръжаващите не є обръщат внимание, тя няма вяра в себе си. По-добре, че не є обръщат внимание. Като є обърнат внимание, ще є искат пари, а касата є сега е още бедна, няма никакъв капитал. По-добре, че не є обръщат внимание.

Не искайте хората да ви обръщат внимание, но вие се интересувайте от другите хора, вие им обръщайте внимание, нека те ви интересуват. Какво значи да се интересувате от хората? Обикнете хората и не им търсете погрешките. Търсете във всеки човек хубавото, красивото, то да се прояви в техните мисли, чувства и постъпки. Това, което желаете за себе си, желайте и за другите хора. Светът е създаден за всички хора. Като работим за повдигането на света, едновременно с това ние работим и за своето повдигане. В това отношение работете с любовта като обща мощна сила за духовното повдигане.

И тъй, наточете ножовете си, въоръжете ума си, уякчете сърцето си, калете волята си. В това седи спасението на човечеството.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

21-ва неделна беседа, държана от Учителя на 25.II.1934 г., 10 ч сутринта, София - Изгрев.

ПРИГОТОВЛЕНИЯТА НА СЪРЦЕТО

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 16-ата глава на Притчите – от началото до 10-ия стих.

Ще взема само думите: „На човека принадлежат приготовленията на сърцето.“ Има една правилна философия в света. В какво седи правилната философия? Правилната философия изправя живота, пък кривата философия го забърква. Всяка философия, която го забърква, не е права; а всяка философия, която изправя живота, е права. Казват: „Коя философия да следвам?“ Всяка философия, която изправя живота, каквато и да е, следвайте я. А всяка философия, която забърква живота, не я следвайте, каквато и да е.

[В] думата „сърце“ имаме символ. Сърцето е един орган, символически, през който минава човешката кръв. Сърцето отправя кръвта към всичките части на тялото за прехрана. Щом престане то да функционира, веднага всяка възможност за живот престава. И човек умира. В човека има такива центрове, такива функции; има едно умствено сърце, едно духовно сърце, което функционира и изпраща всичките енергии за човешкото развитие. В туй отношение човек има 3 сърца. Когато казвате, че ви откраднали сърцето, още две сърца ви остават. Трите сърца не може да ви ги откраднат. Пък се оплаквате, че някой ви откраднал сърцето. Благодарете, че са 3. Господ е предвидял работата и турил в запас. И при това човек е поставен в едно тяло, което е в зависимост, което е във връзка с целия космос.

Човек трябва да започне да изучава себе си. Най-правилната философия е да изучава първо себе си. Ние изучаваме най-първо външния свят, а после изучаваме себе си. Там е една от погрешките.

Ти не може да имаш ясна представа за храната, която не си опитал. Ти не може да имаш ясна представа за светлината, която не си опитал. Ти не може да имаш представа за любовта, която не си опитал. Не може да имаш ясна представа за знанието, което не си опитал. Всичко това трябва да го опиташ. То е изпит, не вътрешен, но не [и] външен, който е една необходимост.

Сега всички хора казват, имат едно твърдение. Има едно твърдение, което е право. То е следното: един човек, който не вярва в това, в което ти вярваш, който не диша същия въздух, който ти дишаш, с него работа не можеш да вършиш, той не е заради тебе. Аз подразбирам под думата „Бог“ туй, без което ти не можеш. Казвам на един човек: Ти трябва да дишаш същия въздух, който аз дишам. Ако не го дишаш, между тебе и мене няма никаква връзка. Ще ми каже: „И без него може.“ Не може. Има един свят на мисъл и чувствувания, който е така необходим, както въздухът. Ако той не мисли както аз мисля, не че аз създавам мисълта, но не може да има разбирателство помежду ни.

Та, казвам: Най-първо трябва да се приготви сърцето. То е орган. Едно вътрешно приготовление трябва на човека. Трябва да имате предвид, че човек е сглобен от много материали, които са противоположни на него. У човека и най-доброто, и най-лошото складирано; и раят е вътре в човека, и адът е вътре в човека. Ако мислите, че сте само ангели на светлината, лъжете се. Едновременно сте ангели на светлината, но и на тъмнината. Не искам да го доказвам. Вашите жени ще го докажат. Жените ще го докажат на мъжете и мъжете ще го докажат на жените. Децата на родителите и родителите на децата. Учениците на учителите. Навсякъде може да ви го докажат.

Казвате: „Защо е туй зло в света?“ Защото човек съдържа две големи противоположности. Защо е така, не го зная. Не че не го зная, аз го зная. Аз го зная, но и да ви го разправя, и вие го знаете. Обаче тия две противоположности, това са две възможности в човека.

Умният човек може да се ползува от противоположностите. И туй е доброто. Не е лошо, че присъствува или отсъствува тъмнината. Едното и другото състояние са необходими за развитието на човека – за един разумен човек. Но за един неразумен човек отсъствието на светлината е опасно нещо. Има известни неща, които няма нужда да ги доказвам. Те се дължат на хората, които не разбират живота. Ние ще оставим тия неща настрана, те са големи противоречия. Ти никога не може да оправиш един неразумен свят. Най-първо трябва да научиш тия хора да мислят. Ти никога не може да накараш един човек да живее, ако не го накараш да яде. Ако не можеш да го убедиш да яде и да диша, всичко може да направиш, но ако се откаже да яде и да диша, работата е свършена.

Когато човек се зачева в утробата на майка си, 9 месеца майката е професор, който го учи. Тя го убеждава на философия на яденето. Тя го храни. И тя го храни с една малка лъжица. Учи го на закона на дишането. Тя прави тялото, образува крачка, образува мозък, уши, очи и най-после, майката е много умна, към деветия месец вече, сглобява дихателната система и му дава първия урок за дишането и тогава му отваря вратата и казва: „Хайде на училище!“

Вие туй го наричате раждане. Аз го казвам „отиване с букваря на училището.“ Защото ние не можем да имаме една ясна представа за Бога, тъй както сега изучаваме, не може да имаме една ясна представа. Ние си представяме Бога като материално същество, като човек. Може да си го представяме както искаме, туй ни най-малко няма да даде нито една светла идея и да достави онази истина, която е необходима. Трябва да изучавате онова, което е създадено от Него. Трябва да изучавате Земята, трябва да изучавате себе си, трябва да изучавате небето, въздуха, Слънцето. Умният човек трябва да изучава това. Той трябва да се интересува от всичко. Когато обичате някого, вие знаете, че се интересувате от него, всяка резчица, която той е написал, подписа му, вие го вземате и го пазите. Щом не го обичате,

всичките му писма връщате назад или пък хвърляте настрана. Онзи, който иска да се запознае с онова, което Бог е създал.

Сега да внеса у вас една нова идея за Бога. Под думата „Бог“ аз всякога разбирам Любовта, туй, което съществува, хубавото, туй, което носи щастието. Без Любовта Бог е едно същество неразбрано. Като дойде Бог в ума ви, трябва да дойде и Любовта. Ако не дойде в ума лошата любов на хората, да ви дойде в ума любовта на всичките хора, на добрите хора, на всичките противоположности, не само една противоположност. Проучавайте любовта, която се проявява във всички същества. Като започнете от минералите, растенията, рибите, птиците и дойдете до всичките същества в човека и над човека, светиите, нагоре, проучете този ред. Тази любов се проявява като сила, която твори и създава човека. Защото всичките гении в света, всичките талантливи хора, всичката красота, всичката хармония, това е създадено от подтика на любовта. Като престане този подтик на любовта, човек остарява, той веднага престава да живее. Всичките хора остаряват по единствената л Любовта и веднага ще се подмладиш; за 24 часа отгоре ще се подмладиш. Който разбира, за 24 часа може да се подмлади. А който не разбира, му трябват тамън 100 години. Сто години ти ще отидеш в онзи свят, ще те подмладят и ще те върнат назад.

Сърцето, това представлява всичките възможности за човека. То подразбира човека. Без сърце човек няма никакъв смисъл. Сърцето, това е вътрешната страна на човека, а пък пътищата в Бога, това показва неговият ум, който отпосле е даден. Това е Божественото. Ония начертания на външния свят, на Божествения свят, те не зависят от човека. От тебе зависи да дишаш. Откъде ще дойде въздухът, не зависи от тебе. От тебе зависи да възприемеш светлината, но откъде ще дойде светлината, не е твоя работа. Тя ще дойде отнякъде. От тебе зависи да възприемеш знанието, но откъде ще дойде, не е твоя работа.

Не търсете корените на знанието. Някои търсят корените и казват, [че] еди-кой си философ създал някаква философия. Никой философ не е създал философия, това са наши предположения. Той създал някакъв превод, някакво обяснение на някоя философия. Но няма философ, да е създал някаква философия за живота. В света нямаме такъв философ. Единственият философ, който е създал, това е природата. Тя е турила своята философия във всичките закони и като вървим по нейните закони, всичко върви наред. Ако турим нашите закони, тогава всичко се забърква и се загазва. Най-първо кой свят се е явил? философите питат сега окото ли се е явило първо, че после човек е започнал да гледа, или желанието се е явило първо, че после се е явило окото. Едни са на едната страна, други са на другата страна. Вътрешният свят ли е създаден по-рано от външния свят? И досега не е разрешен този въпрос дали човек е минал през епохата на всичките животни от малките към големите или от големите е слязъл надолу към малките. Този въпрос остава неразрешен. Според еволюцията човек е произлязъл от низшите същества, а другите турят, че Господ изведнъж го е направил и направо от Бога е излязъл. Две мнения има, спорят и някъде може да мине за еретик. Учените хора са досетливи. Казват: „Направил го Господ от кал, значи, от низшия живот.“ Взел тази кал отнякъде. Сега, Господ работил върху калта да ви одухотвори, значи има нещо малко Божествено в човека, а другото е кал. Постоянно Господ меси и не е престанал да меси.

Така теоретизират онези, които философстват. Не по този научен език. Във философския език има известни научни термини, с които определят, както в математиката; трябва да ги разбираш: субективно, субстанция, обективно, есенция, сублимативен, понятие, абстракция, концепция. Философите имат тия термини, а някои имат един особен език, особено разбиране. Те гледат през особени очи. Щом се приложи тяхната философия в живота, тя остава неразбрана. Рибите не може да имат един концерт като нашите. Рибите не може да имат органи или пиана като нашите. И да искат, не могат под

водата. Досега съвременните научни изследвания… Има изнесено във вестниците за някои животни – „долуни галея“, животни, които живеят в Средиземно море, имат остри муцуни и тия животни образуват сярна киселина в една своя жлеза и убиват таралежите. Като види някой таралеж, излива отровата през муцуната си; после чака малко, оттегля се, втори път пак излива сярна киселина, разяжда черупката и после яде месото. Учените хора питат как в тази сярна киселина не се разяждат органите на туй животно. Кога се е научило на този занаят? Каква е била тяхната история, не знаят, но само констатират този факт.

Та, казвам: У нас има много понятия. Ние живеем живота на хиляди поколения, намираме се в едно противоречие. Всеки от вас иска да бъде щастлив, но щастието се обосновава на един велик закон. Искаш да обичаш един човек, нали така? Но, за да го обичаш и да те обича, трябва да знаеш какво той обича. Нищо повече. Един музикант, като идеш с него, ще говориш за музика. На един поет ще говориш за поезия, на философа – за философия, на общественика – за културата. На всеки един човек ще говориш за онова, от което той се интересува. Най-първо ще говорите на един понятен език. На същество, което обичаш, няма да му говориш на непонятен език.

В Севастополската война един французки войник минава през едно българско село и казва, че иска мляко, но говори на френски. Българинът му казва: „Какво искаш, кажи го на български, да те разбера.“ Французинът взел и с ръка показал като че дои мляко. Българинът разбира, излиза и му дава една паница с мляко. Французинът казва: „Мерси, мосю“ (Merci, Monsieur (фр.) – Благодаря, господине.) и изважда да му плаща. Българинът казва: „Ти си странник.“ Той му казва: „Мерси боку.“ (Merci beaucoup (фр.) – Благодаря много.) Французинът намира българския език. Природата има един език. Най-първо, има известни движения, които [при] всичките народи са едни и същи, изразяват едни и същи понятия. Например, един англичанин ще те удари както един българин – ще ти

удари една плесница. Един французин има специфичност в боя, но те са редки.

Човек трябва да приготви сърцето си. В приготовлението човек не трябва да се терзае в света. Не трябва да внася в себе си противоположни мисли, които не са естествени. Той мисли след 20 години какъв ще бъде неговият живот. След 20 години е точно определен какъв ще бъде твоят живот. „Че как е определен?“ Ами че ти си роден, твоят живот е определен. Ти се ожениш, ще раждаш деца, нищо повече. Ти си мъж, ще гледаш тия деца, ще сечеш дърва, ще носиш хляб. Ще те викат на бойното поле, ще те ранят, ще те повишат. Ти си чиновник, ще те повишат. Следваш химия, ти станеш учител по химия. Определено е. Следваш архитектура, определено е какво да стане с него. Всеки един в тази форма е определено в живота какво ще стане. Какво ще стане от вола, не е определено от вола. Този вол може да има желание да стане един владика. Може ли да стане? Хиляди поколения може да минат, но той владика не може да стане. Той може да стане един първокачествен вол. И от човека, тази форма, както е създаден, според своите способности, според своите възможности, е определено какво може да стане.

Следователно не желай онова, което не можеш да станеш. Може да приготвиш известни условия за бъдеще, но другата страна на стиха казва: „Но от Господа е.“ Може да искаш да станеш професор някъде, може да си способен, но друг трябва да реши този въпрос, да те назначи.

Казвам: Има две крайности на живота. Механическо определяне е едното, но има и разумно определяне. Ако вървите по закона на Любовта, вашият живот ще мине добре. Пък ако имате мъчнотии, пак ще имате страдания, но всички тия страдания ще се превърнат за ваше добро. Но ако не вървите по закона на Любовта, вие ще имате същите страдания, само че нищо няма да излезе. При това, всичко ще върви назад, назад, докато най-после вие се отчаете. По закона на Любовта ти ще разбираш живота. Ни най-малко няма да те освободят

от страданията, ще ги минеш. Без страдания не може. При сегашните условия страданията ще дойдат. Страданията се усилват по единствената причина, че Любовта като закон не влиза. Тя е, която създава тази разумност. Ние не разбираме закона, вследствие на това създаваме онази възможност за страдания.

Например, вземете, вие сте бързи и казвате: „Като ядеш, да ти пукат ушите. Бързо ще ядеш.“ Мислиш, че като караш децата си да бързат, да ядат бързо, да им пукат ушите като ядат, че те ще бъдат здрави. Ще кажеш на децата: „Дъвчете храната много добре.“ И след като сте преяли, ще им кажете, един час вода след това да не пият – ако искате здрави деца да имате. И при това, майката, която подува детето, няма да се тревожи за нищо и никакво. Всяка майка, която се тревожи и подува своето дете, всяка отрова внася отрова. С всяка една тревожна мисъл, с всяко едно тревожно чувство ние внасяме отрова в себе си. Ние всеки ден се тровим. Ако ние се тровим, какво добиваме с нашето безпокойство? Защо трябва да се трови човек? Казва някой: „Разбирам, ама не може.“ То е крива философия. Тревоженето е навик, който е добит отпосле. Отначало не е имало тревога. Туй е един навик, добит тъй, както у децата. Едно дете ще се разгневи, ще се разсърди, ще излезе навън и ще иска да го поканят. Майката казва: „Ела, мама, недей“, а то се сърди, обръща се, не иска да влезе, че най-после ще го вземат като някой почтен господин и то ще седне, ще ги погледне важно и ще започне да яде. Туй богатите правят. Онова сиромашкото дете, на което майка му умряла и баща му умрял, на кого ще се сърди? То, горкото, очаква да го извикат някъде.

Казвам: Всички онези, които сте добили навик да се тревожите, все сте от богатите деца. Баща ви е жив, че майка ви е жива, че много са ви галили. Тогава церът за всеки един човек, който се тревожи, какъв е? Тревога с тревога се лекува. Един човек, който не е доволен от малкото, вземи му го, че му давай по-малко хляб и той ще бъде вече доволен. Във време на война аз гледам същия психологически закон. Преди войната, когато имаше изобилно хляб, вземе някое

парче и го хвърля. Но във войната, когато даваха по-малко хляб, взел някое парченце хляб, то за нищо не става, но той казва: „Слава Богу, че дадоха малко парче хляб.“

Природата иска да ни отучи от много навици, от много лоши навици. Тя ни прекарва през опитности и страдания. Сърдим се. На кого се сърдим? На Господа. Той е много далече, докато дойде Неговата мисъл [до тебе]. Вие мислите, че Господ е много близо. Много далече е, докато дойде до Него твоята мисъл. Той има ред слуги, които ще му доложат, че „Твоят син се е разсърдил.“ Той ще пита най-първо кога се е разсърдил; ще минат ден, два, три, четири, пет, докато Той отговори. През това време, 3–4 деня, ти ще гладуваш. Ние сега за Бога имаме едно понятие, че като се сърдим, че ще уреди веднага работите. Едно е вярно: че онези, които се сърдят на Господа, никак не им урежда работите. Единствените хора, на които Господ не урежда работите, това са на сръдливите хора. Сръдливите деца Господ никога не вика. Той ще те остави да гладуваш. Най-после ще ти остави яденето и всички ще си заминат и ти сам ще идеш да го търсиш и каквото намериш, ще го ядеш.

След това иде другият навик. Някой казва: „Аз трябва да стана безверник.“ Безверникът, той е друг навик. Той иска да не вярва в Бога, за да Го накара да му даде. Политика е то. Безверието, политика е то.

После, друг един лош навик. Казва: „Аз не Го обичам.“ То е друг навик. Ти ще кажеш [така], за да Го застави да го обича.

Това са навици, които са придобити. Естественото положение, това е любовта. Естественото положение, това е мъдростта. Естественото положение, това е гладът. Естественото положение при всички работи естествено вървят. Отрицателните качества са навици придобити, които трябва да ги изправим. Целият наш живот не е нищо друго освен да се възпитаваме да отхвърлим всички придобити качества в нас. Има нещо придобито от хиляди поколения и трябва да се освободим от това. Дойде една мисъл на съмнение – остави я

настрана. Ако дойде някой в къщата ти, ти казваш, да не те обере. Онзи човек, който ще те обере, той си носи белег на главата. Като влезе крадецът, щом се съмняваш, ще го попипаш от двете страни на слепите очи и ако намериш, че му е слаб ангелът, ще го пратиш в една стая, дето няма никакви каси, нищо повече. Че това е едно чувство чрезмерно развито. Крадецът иска повече отколкото му трябва. Всеки човек, който иска повече, отколкото му трябва, той е крадец. А пък всеки човек, който не иска това, което му трябва, той е в другата крайност. Когато вземеш толкова, колкото ти трябва, това е естественият ред на нещата. Някой казва: „Ще се откажеш от неща, които не са потребни." Но има известни неща, от които не може да се откажеш. Известни малки запаси ще имаш.

Казвам: В сегашния живот ние имаме една крива представа. Мислим защо светът така е създаден? Този свят трябва да се проучава. Известният учен Ломброзо, той започва да изучава анормалните типове, на престъпници и не дойде до никакво заключение. Отиде в Русия да изучава Толстоя и Толстой разправя своята опитност от Ломброзо – този италиански учен. Когато Ломброзо отишъл на гости, Толстой се усещал неразположен. Онзи го наблюдавал каква анормалност ще покаже. Като рече да се храни, Ломброзо, според своята теория, иска да види какво ще намери в Толстоя. И той е бил на тръни. Показва всичката си любов, а Ломброзо иска да види дали няма някаква анормалност във всичката обхода. Ломброзо търси опакото.

Това не е наука. Наука според мен е да се изучава какъв е здравият тип, какъв е здравословният организъм. Първо да се изучават здравите хора, а после болните и оттам ще се види отклонението. Болестта е отклонение от нормалния тип. Най-първо ще изучаваш качествата на здравата кръв, качествата и света на здравата кръв. След това ще изучаваш отклонението и качествата на болните хора. Щом вземеш здравата кръв, ще видиш какво е отклонението. И тогава подобрението на кръвта зависи от два

елемента: от храната, от въздуха и от мисълта, която постоянно функционира в нашия ум. Ако имаш един невъзпитан ум и невъзпитани чувства, ти ще развалиш това, което яденето и дишането дават. Може да имаш една прекрасна мисъл и прекрасни чувства, но ако не ядеш правилно и не дишаш правилно, пак ще развалиш. Тогава трябва да вкараш в храната яденето, дишането, мисленето, чувствуванието. От тях зависи здравето на човека, от тях зависи правата мисъл в прогреса на този живот.

Например мнозина от вас не може да дишате. Вие дишате бързо. Дигате рамената и дишате бързо. Това е опъване. Природата не обича опъване. Ти ще приемеш нещо правилно, въздуха ще поемеш много пластично и мисълта трябва да следва. И чувствата да следват постепенно, хармонично – като че свириш на някое пиано. Когато хората умират, дишат с пресичане. Това показва, че този човек върви по един връх нагоре, издига се. Като вървят, пънкат се, а като вървят на равно, пъшкат. В дишането трябва пластичност. И после, като ядеш, и там трябва да има музика. Някои хора, като ядат, приятно е да ги гледаш. Майсторски, много хубаво ядат, музикално. Някои дъвчат тъй, че не искаш да го гледаш. Не бързай, като седнеш да ядеш. Като седнеш да ядеш, представи си, че държиш изпит по яденето. Представи си, че като идеш в онзи свят, най-първо ще ти турят един обяд там и така, както ядеш, ще те приемат. Ако ядеш както тука, ще ти покажат вратата. Няма да те изпъдят, но ще те извадят навън и ще кажат: „След време пак заповядайте.“ Месо в оня свят няма да ти дадат. Ще ти дадат от най-хубавите плодове и ще те опитат как дъвчеш. Ако вземете една диня, откъде ще я срежете, я ми кажете? Някой път направете един опит. Като дойдат дините, срежете една диня и останете спокойни. Нарежете я на резени и вижте откъде ще искате да бутнете – отзад, от дръжката или от средата. Едно време, като ядяхте кокошки, откъде започвахте? От бялото месо ли? На свинята най-сладкото месо са рибиците. Че законът на яденето е през устата.

Три процеса има и човек трябва да бъде господар на тях. Процесът на яденето е физически процес, процесът на чувстването и процесът на говоренето. Ако в тебе процесът на яденето не е правилен, и говоренето ти ще бъде неправилно. Ако процесът на яденето е правилен, и говорът ще бъде правилен. Защото между стомаха и мозъка има едно съответствие, мязат си. Както стомахът е взискателен, така и мозъкът е взискателен. Те са противоположни полюси в живота. Понеже стомахът е свързан със стомашния мозък, който се занимава с всички функции на тялото, те в него влизат. Симпатичната нервна система е система на човешкия магнетизъм или система, която образува топлината, която образува кръвообращението, която е носителка на здравето. После, мозъчната система е носителка на човешката мисъл, на човешката сила, на човешката енергия.

Следователно, ако между тия две системи, ако между твоята симпатична нервна система и между твоя мозък няма съответствие, всяка система ако не изпълни своите функции, ако стомашната система произвежда повече топлина, отколкото трябва, ти ще изпаднеш в противоречие. Ако мозъчната система произвежда по-голямо изстудяване, ако мозъчната система се развие чрезмерно, то хората стават сухи. Кожата става суха, няма влага. Трябва веднага да измените състоянието. Какво трябва да правите? Да пиете повече вода – кило, кило и половина, до два килограма. Най-много два килограма и половина вода да пиете на ден. Водата е един добър проводник на електричеството и магнетизма. Казвате: „Аз не мога без вода.“ Водата е необходима не само за чистене на организма, но е необходима за функционирането на симпатичната нервна система.

Много религиозни и учени хора и професори има, които не знаят тия работи. Или може да ги знаят, че не ги прилагат. Те мислят, че като са учени, тях няма да ги засегне законът. И най-учените хора засяга този закон. Американците, които минават за културен народ, постъпват много нехигиенично. Един навик имат – като отидеш на

гости у един американец или когато имат банкет или угощение, те ще ти дадат най-първо да пиеш кафе в една голяма чаша и след туй топлото кафе ще ти дадат ледено. Че, при тази температура зъбите се развалят! След силната топлина и после изстудяването, напуква се глечта. И това е станало причина да се развалят зъбите. Аз казах на американците, че много месо ядат. Сутрин цяла голяма пържола, на обед един голям бут опечен и вечерно време каквото остане от този бут, ще го накълцат, както онези правят тези надените суджуци, ще яде старо месо, сутрин месо и вечер месо и казвам: „Как няма да ви окапят зъбите?“

Казвам: Природата не търпи резките промени. Майката трябва да научи децата си, така да ги възпита, че да им бъдат здрави зъбите. Щом като започнат да се рушат зъбите... Аз не искам да засягам този въпрос, но рушенето на зъбите в нас е един голям дефект. Рушенето на зъбите е свързано с малкия мозък. Когато малкият мозък не функционира правилно, когато черният дроб не функционира правилно, когато стомахът не функционира правилно, почват зъбите да се рушат и с туй работата се влошава. Влошава се от външните условия, от неразбиране. Мислим, че със своите тревоги, които преживяваме, със своето неверие, със своето насилие, което правим, ние само усложняваме живота. Нищо не допринасяме.

Толкоз хиляди години хората живеят по същия начин. Какво са допринесли? Земята е олята с човешка кръв. Земята е пълна с гробища. Накъдето и да стъпиш, навсякъде ще стъпиш на кръв или на гробове. Всичката пръст е пръст на умрели същества, които са се борили, борили, та ние ходим само по телата на умрели хора. Какво очакваме? Каква мисъл ще влезе, като ходиш по такава почва, с остарели идеи, с такива величия, които са умрели? Ние ще оставим нашите тела и ще заминем за другия свят с неразрешени въпроси.

Всеки един от нас е дошъл с една задача в света. В сегашната епоха вие се намирате на студено. Зимно време всеки трябва да има кутия с кибрит или клечки да запали огън и като влезете, най-първо

трябва да запалите огъня, след туй да сготвите хубава супа и то първокачествено, да ядете, да се стоплите, да стоплите ръцете и краката си. Аз подразбирам, това е човешката мисъл и човешките чувства. Като човек ще внесеш в себе си най-хубавата мисъл, която може да намериш в света, и най-хубавите чувства. Това е силен човек. Ще ги намериш. Който и да е философ, който и да е поет, ще ги намерите и ще ги турите в ума. То ще бъде един склад, то ще бъдат дървата, материалът, то ще бъде храната. Тази храна трябва да имаш. То е първото нещо. След туй вече ще започнеш работата.

Най-първо любовта. Ти не може да работиш, ако не внесеш онзи принцип на любовта, който ще те свърже с онова знание и ти ще може да разбираш тия работи.

Да допуснем, че вие някой път усещате, тук под лъжичката ви стяга, паднала като някоя канара, студени тръпки минават. Какво показва? Вашият слънчев възел не функционира, той има някаква дисхармония. Между сърцето и вас има някаква дисхармония и между земните течения има дисхармония. Аз да ви кажа какво да правите. Онези от вас, които са умни, трябва да ме разберете. Сутрин, като станеш, ако искаш да се поправиш, ще отправиш ума си към Слънцето, ще направиш известни движения и веднага необходимата енергия ще я привлечеш от сърцето в мозъка. Като се мине време, много лесно ще започнеш пак същите движения, но ще концентрираш мозъка си към центъра на Земята и тогава от центъра на Земята ще привлечеш противоположното течение. Ще събудиш разни течения: течението на Земята и течението на Слънцето и туй, което е паднало като топка, ще се махне.

Който ме е разбрал, ще даде 1000 лева за урока. Най-малко 1000 лева трябва да дадеш за уроците. Науката за дишането е много ценна. Предават много елементарни работи за пример. Сутринта упражненията са необходими, за да стане мозъкът нормален. Слънчевата енергия... Вечерно време трябва да правим тези упражнения, за да стане нормална симпатичната нервна система,

вашият мозък да стане нормален. Между стомашния мозък и главния мозък да започнат функциите. След като легнете, ще имате приятен сън, няма да сънувате, че ви гони мечка, няма да ви гонят никакви слонове, няма да има падания, ставания. Като се върнете сутринта, ще бъдете бодър, весел и ще започнете работата си.

Та, казвам: От човека зависи. На човека принадлежи приготовлението на сърцето. Има неща, които зависят от нас. Като ги правим така, ще дойдем до друга фаза. Туй, което зависи от природата, тя е толкова щедра, че всякога да имаме нейното разположение. Да кажем, някои от вас бедни сте, нямате пари за лекарство. Какво ще направиш? Сега, ако река аз да ви дам някои методи, всичките онези да сте направили опит с тия методи. Никога не предавай на другите един метод, който не си опитал. Аз ви казвам: Ще си дигнеш ръцете. Но най-първо ще станеш още рано сутринта, ще се спреш 5–10 минути. Концентрирай ума си към Слънцето и после прати всичката слънчева енергия навсякъде. Пет-шест пъти ще направиш това. Вечерно време отдолу ще започнеш. Земната енергия ще дойде и тогава непотребното от тялото ще слезе в Земята и непотребното в ума ще вземе Слънцето и ще стане обмяна и ще започне енергията [да тече] от центъра на Слънцето до центъра на Земята, да започнат да функционират и ти си в средата, в екватора, и тогава всичко ще тръгне на добре.

Всички възвишени същества, всички разумни същества живеят по този начин. Един адепт, един светия, като станат, и те правят така. Вие сте чудни, у вас има смешни понятия за светиите. Светията, като стане сутринта, той ще отиде на високо място да си направи молитвата. Вие мислите, че той седи на високото място, дига си ръцете и се моли. Няма да ви кажа как се молят светиите. Вечерно време правят много редовно упражнения. Светията, като седне да яде, не бърза. Най-малко 3/4 часа ще му вземе, яде полека, мисли и дъвче. Светийска работа. Яденето има смисъл, болест не го хваща. Дъвче човекът, 3 пъти прави упражнения. Светията прави упражнения

сутрин, като изгрява Слънцето, вечерно време, като си ляга и посред нощ. Три пъти прави упражнения. Най-важни са упражненията по обед които правят. Те имат специфични места. Те не са за вас. За вас сега са сутрешните упражнения. Като научите другото, ще дойдете до тях, ще идете при светиите.

Казвате: „Конкретно как да го разбираме?“ Ами какво разбирате. Ще дигнете ръцете си нагоре, понеже като дигне [човек] ръцете си нагоре, тази енергия минава. „Че аз, като дигна ръцете си, как ще привлека енергията на Слънцето?“ Чудни сте, като казвате „Как ще привлека тази енергия?“ Енергията няма да я привлека. Тази енергия иде. И ти трябва да я възприемеш. Аз викам на светлината като отворя очите си, тя минава и аз я възприемам. Зависи от онова разположение как ще я приема. От мене [не] зависи, тя сама иде. Аз като туря ръцете си горе, ще ги направя в едно положение да възприемат енергията. Защото ръцете дават и възприемат едновременно. Щом поставя ръцете си встрани, от едната страна се дава, от другата се възприема. С двете ръце не може да възприемаш. От дясната изобщо се дава, от лявата се взема. Ние сега с дясната вземаме, а с лявата даваме. Правилно е. Ето анормалността. Ще кажеш: „Защо? Защо ние ще го правим?“ Какви са резултатите? Как ще ядеш? Като сготвиш яденето, като го туриш в тенджерата, ще употребиш дясната ръка. Като дойдеш да ядеш, ще употребиш лявата ръка. Ние ядем с дясната – току вземе лъжицата и започне. Англосаксонците употребяват лявата ръка и работите им са повече оправени. Ние го караме, не върви. Англичанинът с дясната ръка дава, с лявата взема. Много е внимателен. Той е много точен. Каквото има да даде, дава го и каквото има да взема, взема го. Като дойде дясната ръка, тя взема.

Та, в природата закони има. Ние трябва да знаем как да възприемаме. Ние нещата трябва да ги възприемем със своето сърце. Ако ти чрез своето сърце не може да възприемеш Божията любов, ще загазиш. Любовта не се възприема чрез ума. Ти може да мислиш за

любовта и да я идеализираш, но умът дава само. Туй, което възприема, то е сърцето. Любовта ще вземеш чрез сърцето и от сърцето ще я изпратиш в ума и каквото остане излишно от тази любов, ще го предадеш през дясната ръка. Когато искаш да покажеш любовта или чувството, не го предавай с лявата ръка. Защото в какво седи любовта? Някой път аз гледам един човек, който е беден. „Този човек не го ли съжаляваш?“ За мене думата „съжаление“... Аз не съжалявам човека. Ето какво разбирам да го съжаля: трябва да извадя да му дам. Аз му казвам: „Много те съжалявам“, пък нищо не давам. „Съжалявам те“, бръкна в джоба, изваждам 5–10–15 [лева], не че няма този човек, но му дам. Това е съжаление. А когато кажеш: „Аз много те съжалявам“ и нищо не му даваш, то е лъжа. Съжалявам те, обуща нямаш, давам ти обуща – това е съжаление. Гладен си, нахраня те, обед ще ти дам – туй е съжаление. А пък много го съжалявате, нищо не му давате – това са дубари. Никакво съжаление не е.

Природата обича един положителен език. Ние не можем да идем при Бога и да Му говорим нещо. Казваме: „Аз, Господи, обичам света и аз, Господи, много те обичам.“ Хубаво, като обичаш, трябва да направиш малко добрини. Колкото и да са микроскопически, направи ги, дай нещо от себе си. Мине някой обезсърчен, може да му дадеш. Кажи му няколко думи. Кажи: „Ще се оправи тази работа!“ Закъсал някой студент, скъсали го, кажи: „Втори път ще издържиш!“ – „Ама като кажа, ще стане ли?“ Ще стане! Минаваш, някоя бедна вдовица, болна, кажи: „Ще оздравееш!“ – „Ама дали ще стане?“ Кажи го! Това са давания. Ти казваш: „Не зная дали ще стане, дали ще оздравее“ и викате лекар. Хубаво, като извикаш лекаря, извадиш и му платиш, то е пак съчувствие.

Казвам: Положителни трябва да бъдем. То е Божественият език. Всякога дръж положителното. Кажи една дума, която е положителна. Вземи нещо от джоба си. Дай му един обед. Разходи се с него. Направи жертва. Тогава туй, което правиш за другите, и другите ще направят за тебе. Тъй и Господ ще направи. Ти както постъпиш, така

и Господ ще постъпи. Господ като каже, веднага любовта върви. Едновременно и любовта ще върви досега заедно. Сега не искам да остане във вашия ум идеята, че туй, което досега сте учили... (Една котка мяука в салона.) Това е старото учение. Хората мечат.

Сега да ви наведа на мисълта: На всинца ви в света има една вътрешна възможност. За младите има възможност, за възрастните има възможност, за старите има възможност. Младият да добие смисъла на живота, да усети сила, да се радва на своята сила. Възрастният да се радва на своите придобивки. Остарелият да се радва на своята мъдрост, която е придобил, на ония дълбоки познания. Всеки да има на какво да се радва. Старият на какво ще се радва? На своето знание. Старият има голямо богатство. Че ти побеляла главата не е богатство. То е загуба. Ако главата ти е побеляла и в банката нямаш нищо, тогава тази глава напразно е побеляла. Но, ако имаш в банката, на място е побеляла. И тогава, според сегашното възпитание, ние се намираме в противоречие. Дали е волята Божия?

Казвате: „Така е решено, да страдаме!“ Не е решено. Решено е да страдаш, за да станеш щастлив. Страда се с оглед туй страдание като платиш, да придобиеш нещо. Решено е да бъдеш сиромах, но сиромашията да бъде един път да бъдеш богат. Решено е да бъдеш невежа, но туй невежество да бъде един път да влезеш в знанието. Така трябва да се мисли. Казва: „Аз нищо не може да направя.“ Туй, че ти нищо не може да направиш, то е път за онова, което можеш да направиш. Понеже не знаеш, затова е невъзможно. Щом знаеш, седиш пред една врата затворена и не можеш да влезеш. Аз може да ти кажа как можеш да влезеш. Завъртам ключа, отваря се вратата. Какво ти костваа? Другояче, трябва да счупиш вратата. Отвориш вратата, пак затвориш, свободен си. То е знание. Малък е ключът. Сега ние се пънкаме пред затворената врата на природата и мислим как да се пъхнем през тази врата. Мислим да извадим винтовете, да се освободим от тази врата. Опасна работа е тази. Много наши винтове

са развъртени по този начин. Не развъртайте винтовете. Не правете опит да развъртате винтовете. Нито пък допущайте някой да ви поправя там.

Преди години дойде една високопоставена дама и казва: „Учителю, искам да направя операция. Вие какво ще ми кажете?“ Ако намериш най-добрите инструменти, най-учения лекар в Европа. Но ако не, остави на природата. Тя ще те излекува по-добре. Ти много се тревожиш, много мислиш за себе си. После, ти мислиш как да уредиш живота си. Половината богатство раздай. Не ти трябва операция. Раздай половината! Онова ще ти вземат и тогава ще оздравееш. Ако не оздравееш, тогава ще ти върнат парите назад. Ти седиш, безпокоиш се, мислиш какво ще стане с тебе. Какво ще стане с тебе? Ще умреш. Ако не разбираш Божия закон, ще умреш. Нищо няма да стане. Ако разбираш, ще бъдеш едно семе, посято в земята. Плод ще дадеш и ще бъдеш дърво на място. Ще възкръснеш. Не туй възкресение, както ние го разбираме. Има възкресение, което не носи живот. Затуй сега се научете да владате вашата мисъл.

Че не се разбираме, не се обвинявайте. Хората себе си не разбират, как ще разберат другите? Ние себе си не разбираме, ние как ще разберем един човек? Най-първо трябва да разберем себе си, своите нужди и тогава трябва да разберем другите. Аз трябва да имам нещо, за да дам някъде. Да съм работил, да е пълен джобът. Ако аз нямам нищо, ако нямам знание, какво ще дам на хората? Всеки един от вас трябва да има знание. Не казвайте, че не може да дадете. Никога не казвайте, че не може да дадете. Пазете едно правило: ако някой иска, щом дойде някой до вас, кажете: „Почакайте, нямам сега, но ще ви дам.“ Турете в ума си да давате. Давайте, за да ви се даде. Ако не туриш Божия закон... Давай, понеже Бог дава. Ти трябва да даваш на всички, но и другите да дават. Давай както извора, който дава по малко, но постоянно. Ние сме дошли до положението: ние сега нищо не даваме и искаме само да вземаме. „Тежък е животът“ – казвате. Ще даваш и ще вземаш разумно. Това е закон. Затова са

пратени хората на Земята, затова страдат, затова са всичките противоречия. Всичките противоречия природата ги е турила, за да разберете своите нужди. Тя е турила тия противоречия, за да разберете. И щом разберем, ние тогава ще можем да поправим живота си.

Тогава ще ви приведа един пример за един американски проповедник, Ксен Джон, един от събудителните проповедници. Голям смешкар, такъв, какъвто рядко се среща. Цялата публика, като го слуша, се държи за корема – от единия край на събранието до другия всички все се смеят. Той разправя като методистки проповедник: „В една богата църква един упорит богаташ, с обикновено мнение, не дава. Нищо не му казвам. Един ден го хвана една болест на умиране. Викат ме да го изповядам. Отивам при него и казвам: „Защо ме викаш?“ – „Да ме изповядаш, да се помолиш на Бога да ми се върне здравето.“ – „Как? За тебе да се моля? Никога няма да го направя. Че как, мене ме е срам, че ти нищо не си направил за Господа! Че какво ще туря под колената си да се моля за тебе? Пазил Господ! Ако дадеш половината от богатството, ще го туря под колената и ще кажа: „Господи, половината дава“ и тогава ще има за какво да се моля.“ Той се смее. – „По-малко не може ли?“ – „Не може.“ Той го гледа и казва: „За една молитва половината богатство?“ – „Ако туриш половината, ще се моля. Тогава вярвам, че ще оздравееш. Ако не го дадеш, довечера заминаваш.“

И на вас казвам: Когато ви викат да се молите за някого, кажете: „Половината богатство!“ Това е философията. Здрава философия. Ще видим, както Господ даде. То е така. Ще трябва да изпълним Волята. Онази Воля, в която живеете. То е Божественото. То ще създаде хора, които здраво мислят във физическото поле, в духовното и в Божественото. Ще се разберем и няма да имаме противоречията, които ги сега имаме.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

22-ра неделна беседа, държана от Учителя на 4.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

СЛОВОТО

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета част от първата глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Ще взема само стиха: „И Словото бе у Бога.“ Една стара форма. Аз взимам „Словото бе у Бога“, това е проявеният свят, това е космосът, това е, което съществува, което виждаме, което изучаваме и това е, което има да изучаваме за бъдеще. Словото, това е великото, разумното; това е началото на битието. Всеки един живот трябва да започне от Словото. Това е първичната причина, която дава тласък. От този тласък, от този подтик зависи целият развой на вселената, развоят на всяко разумно същество. Онези, които съзнават този подтик, са щастливи; онези, които не го съзнават, са нещастни. Онези, които го съзнават, са в реда на нещата; онези, които не го съзнават, са в безпорядъка.

Та, от това гледище, когато в света се появява известна дисхармония, ние някой път мислим за света защо е така създаден. Туй е неразбиране на света. Когато човек върви по пътя и дига прах наоколо си, нали не трябва да питаме защо светът е създаден така, че се дига прах? Този човек само върви, той нищо не е създал, той само върви и дига прах.

Та, сегашните социални въпроси са прах, който се дига в очите на хората. Починете, този прах, той ще падне на земята и светът ще има пак този облик, който е имал. Та, ние живеем в три епохи: в епохата на миналото, в епохата на настоящето и в епохата на бъдещето. Ние не може да се освободим от миналото. Тялото, което носим, този ред и порядък са все от миналото. Не може да се

освободим от последствията на миналото. Защо и за какво, както и да обяснявате, каквото и да мислим, един факт е това. Може да обясняваш болестта, но болестта си е болест, страданието си е страдание както и да го обясняваш. Обясненията някой път нищо не допринасят. Аз бих желал някой да ми превърже раната, отколкото да ми обяснява как е станала раната. Аз бих желал първо да ме нахранят, отколкото да ми обясняват кармическите причини защо гладувам в дадения случай.

Трябва едно правилно разбиране за Словото. Но нашите обяснения сега са обяснения за деца. И те са потребни, необходими. Ако искате, може да си държите от преди хиляди години вашите буквари. Те нищо няма да допринесат. Когото срещнете, казва: „Аз вярвам в Бога." Вярва в Бога, докато има пари; като няма пари, не вярва. Вярва в Бога, докато е здрав; като изгуби здравето си, не вярва. Питам: В какво вярвате? Умрелите в смъртта вярват. Живите вярват в живота, силните вярват в силата, учените вярват в учението. Та казваме, че хората нямат едно верую. В какво вярват жените? В женщината. В какво вярват мъжете? Никакъв Господ нямат те. Жените вярват в женски Господ. Това са такива социални разбирания, които нищо не допринасят. И мъжът вярва в Господа, и жената вярва в Господа, и при това не се разбират. Туй са две ста[но]вища.

Онова, което може да въведе хората в едно разбиране, е Словото. Дали жената вярва в Бога, дали мъжът има Словото, тогава въпросът ще се изясни.

Сега някои вярват, че ще се разясни, защото Словото ще се преобрази. Преобразяването е закон на природата. Без преобразяване никакъв живот не може да се прояви; без преобразяване никаква любов не може да се прояви; без преобразяване никакво знание не може да се прояви; без преобразяване никакъв ред и порядък не може да се изяви.

А щом кажеш горе и доле, то е друг въпрос. Това е едно анормално състояние, горе и долу. От научно гледище ще има само

поляризиране горе и доле. В природата няма горе и долу. Защото, ако вие отидете на Слънцето и от Слънцето гледате Земята, Земята ще бъде горе, а от Земята гледано Слънцето, Слънцето е горе, то е над нас. Как ще обясните? От гледището на мъжа жената е долу, от гледището на жената мъжът е долу. Но кога? Когато мъжът живее в жена си, той е долу. Когато жената живее в мъжа си, тя е долу; но когато живее извън мъжа си, тя е горе.

Запример Земята има три основни движения. Земята има едно околоосно движение, движение около своята ос. Сега, кои са причините за това движение, може да четете. Има друго движение, орбитно, движение около Слънцето и едно централно движение, в посоката, дето Слънцето се движи. Три главни движения. При тези три движения не се дохожда в стълкновение. Земята, като се движи около Слънцето, да не измени своето движение около оста, и като се движи около Слънцето, да не измени орбитното си движение. Сегашните хора грешат в едно: че те като се движат около един център, изменят своето околоосно движение. Запример Месечината така е изменила движението си около своята ос, но много медлено. То не е толкова важно дали се движи Месечината.

Понеже Словото е Разумното в света, Което е създало всичко. То е Първата Причина. И тази Причина се намира във всеки човек. Ти може да проучаваш света от онова становище вътре. Какво[то] е твоето вътрешно разбиране, такова ще бъде и разбирането ти отвън. Както и да разправят учените хора, всякога ще нагодиш разбирането на учените хора според своето вътрешно разбиране. Жената, както и да я възпитаваш, както и да я учиш, тя никога не може да разбере мъжкия живот, тя ще разбере мъжа по женски. И мъжът, както и да го възпитаваш, както и да го учиш, не може да разбере жената, той ще я разбере по мъжки. Ще каже, че не я разбира. Той не може да я разбере.

Когато аз върша едно добро, каква нужда има да ме разбират хората? Туй е едно добро. Ако аз правя добро, каква нужда има да ме разбират децата, че аз правя добро или не? Или каква нужда има една

река, която тече някъде, да я разбират хората дали тече право или не? Чудни сме хората, когато искаме да ни разбират. Има стремеж в човешкия живот, който не се нуждае от никакво външно разбиране. Аз говоря сега за Словото като един вътрешен подтик, не като един външен повърхностен подтик. Не смесвайте онзи външен подтик с подтика на Словото.

Сега въпросът е да се подчиним. Някои не разбират какво нещо е подчинението в света. Казват, че мъжът е главата и жената трябва да се подчинява. Тази глава сама по себе си може ли да ходи? Тази глава, която заповядва, има ли крака да ходи? Туй е интересно, че съществата, които заповядват, нямат крака да ходят. Те винаги ходят с чужди крака. Ти заповядваш. Ти се качваш на гърба на един кон и той те носи. Докато си на гърба, ти може да му заповядваш. Щом слезеш от гърба му, ти не може да му заповядваш.

Сега може да се запитате защо трябва да се качите. То е вече ваше разбиране че искате да се качите на гърба на коня, и си има причини за това. Ако едно дете се качва на гърба на една круша, аз разбирам защо се качва. Качва се за някакви круши. Хората оценяват крушите от едно гледище, насекомите оценяват крушите от друго гледище. Когато хората оценяват едно плодно дърво, насекомите не се интересуват. Те се интересуват, докато цъфтят. Когато пък плодовете узреят, хората се интересуват, насекомите не се интересуват. Ние, хората, в света се интересуваме от любовта като цвят, други като плод. Ние се интересуваме от добродетелта като цвят, а други се интересуват от добродетелта като плод. Едни се интересуват от мисълта като цвят, а други като плод. Туй е различие вече.

Тогава де ще турите мъжа и де ще турите жената? В човешкия организъм де ще турите жената? Не ми цитирайте. Вие може да ми цитирате отде Господ е вземал реброто и от какво я е направил. Вие може да ми цитирате от какво е направен мъжът и жената. Тогава положението на мъжа съвсем не е завидно. Мъжът е направен от кал. Ако кажете, че жената е направена от реброто, земята не е по-високо

положение, а пък мъжът е направен от кал. Ако така разсъждавате, вие ще извадите една философия. Това не е разумното Слово. Това е механически процес, от който човек е направен, външната обвивка на човека, но разумното дихание, разумното Слово, което Бог е вложил в тази форма, в тази кал, не е вътрешна кал. Калта е само една възможност, едно условие.

Вътрешното дихание, разумното начало, което е вложено в тази форма, това е човекът. Не е двете ребра, които Бог е вземал. Това е материята. И като взел двете ребра, какво направил Бог, я ми кажете? Замълча се въпросът за жената. Защо? Защото жената спада към творението на втория ден, за който Бог не си е дал мнението. Единственото нещо, за което Бог не си е дал мнението, е жената. Тя е без Неговото мнение. И затова казват: „Това е жена.“ Господ не си дал мнението, а хората се мъчат да дадат някакво мнение. Обаче, като дойде ден да се определи какво нещо е жената, Царството Божие трябва да бъде на Земята и само тогава ще се определи какво нещо е жената. Ако Царството Божие не дойде на Земята, жената ще остане без мнение, няма да има мнение за нея.

Сега Словото е у мъжа. Но краката не заповядват, главата заповядва. Главата не носи, краката носят главата. Когато главата заповядва на краката, идват движенията. Следователно жената е в краката, а мъжът е в главата. Тъй щото, когато мъжът заповядва на краката, идват движенията. Движението е най-същественото. А що е движението? Това е любовта в света. Първият подтик, стремежът в света, в какъвто и да е размер, туй е вече любовта. Любовта е движение. Настава един процес на Словото. Женският елемент е краката. А краката представят човешката добродетел. Краката, това са основата на живота.

Ще кажете: „Жената е краката.“ Краката са основата на живота. Те са доброто. Следователно човек гради върху жената. Върху жената е поставена основата на живота сега. Следователно погрешката на мъжа седи в това, че той върху тази основа не знае как да гради. Всеки

ден гради и изгражда, хиляди години, и нищо. не е направил досега. Той направи една форма, след това я развали и казва: „Върху тази основа нищо не става.“ Казва Писанието: „Кой може да тури друга основа?“ Не може да се тури друга основа.

Защо именно Господ остави най-после жената да я създаде? Той казва: Ти още не си учен върху тази основа да градиш. Той казва: „Дай ми я, аз ще градя отгоре.“ И започна той, горкият, да гради и още в рая каза: „Господи, тук няма достатъчно кал да градя върху нея.“ И затова излезе от рая.

Туй е едно предание, което другояче обясняват. Понеже те са искали и двамата да излязат вънка. Като основа турили да градят, че им станало жалко, понеже вкусили от всичките плодове на рая, че преди да излязат, казали: „Хайде да вкусим и от този плод, че като излезем навънка, да разправяме на хората какво има в Бога.“ Вкусили от последния плод и излезли отвън. Тогава Господ турил ангел да пази вратата, да не би да влязат втори път и да ядат от това дърво. Някои казват, че турили ангел, за да не ядат от Дървото на живота, защото, ако ядат и от него, погрешката щеше да бъде неизправима. Че жената яде само един път, [а] ако беше яла два пъти?

Сега, да се върнем към разумното Слово. Противоречията, които произтичат от сегашния живот, противоречията произтичат от това, че мъжът мисли, че той може без крака. Някой казва: „Аз без жена мога.“ Ако ти отрежат краката, ще те носят на носилка. Трябва да разбирате. Когато казваме, че без жена не може, разбираме: без крака не може, без добродетели в живота не може. Мъдростта е в главата. В главата на човека се проявява неговата мисъл. Движението на краката, то е действие. Под темата „крака“ има стремеж, посока.

Две посоки има у човека. Мозъкът, който заповядва на краката на човека. Там се намира човешката добродетел, която е свързана с процесите на истината в живота, на реда и порядъка. Те дават подтик на краката, а движението представя любовта. Защото само в любовта има движение.

Тази светлина, която излиза от Слънцето, тя е пощаджия, който носи всичките любовни писма, каквито светът не е виждал. Всичките хора се занимават с четенето на тези писма. Ако четете архивите, ще видите какви любовни писма има със съдържание. Та тези любовни писма не са нищо! Какво е съдържанието на тази любов на сегашните хора? – „За тебе умирам, без тебе не мога да живея, ти си за мене ангел, ти носиш всичкото щастие за мене.“ Туй е преди да са се оженили. Като се оженят, казва: „Без тебе мога.“ Сега може да проверите думите, първото, което дадох. Казвате: „За тебе умирам.“ Няма защо той да умира за нея. Тя няма нужда той да умира за нея. Но да каже: „Аз за тебе ще живея, на тебе ще посветя живота си.“ А той казва: „Умирам за тебе.“ Туй е погрешка. Не зная, този въпрос не съм го проучил.

Та, казвам: Онзи, разумният процес е в света, който решава всичките противоречия. Съществуват противоречия, те са от три характера: противоречия в умствения свят, противоречия в чувствения свят, противоречия във физическия свят. Първите произтичат от човешката мисъл, вторите произтичат от човешките чувства и третите произтичат от човешката воля.

Та казвам: Ние, като разглеждаме съвременния социален живот, както е поставен, ние може да го изменим. Всеки човек в себе си трябва да има един правилен възглед. Всеки един мъж трябва да състави в себе си един правилен възглед за жената; всяка жена трябва да състави в себе си един правилен възглед за мъжа. Или другояче казано: трябва да си състави едно правилно понятие за разумното Слово. Да имате само една идея за разумното, не две разбирания за разумното, но едно разбиране. Да имате правилно разбиране. Като дойде, то трябва да уреди всичките противоречия във вашия живот, не изведнъж. В който ден влезете в правилното разбиране, противоречията ще почнат едно след друго да се разрешават.

Да ви приведа един пример. Скоро ми разправяха един анекдот, нещо писали вестниците, та ще го приведа за обяснение. Този

анекдот седи в следното. Тази година през зимата става туй, в Сърбия. Един селянин, юнак, чува една вечер, че в дама се чува някакъв шум. Влиза и вижда, че един вълк влязъл, иска да задигне добитъка. Борил се, той бил силен, вързал вълка с пояса си. Дошли селяните, казва: „Дойде ми една идея." Взима един околовратник с един голям звънец, връзва го на вълка и го пуща в гората да си върви със звънеца. Първият вълк, на който е турен един звънец.

И вие, като хванете един вълк – един ваш недостатък, турете му един звънец на врата и го пуснете в гората. Питам: Какво е положението на този вълк, който носи звънеца? И като иде при вълците, ще видят, че има нещо ново на него. На нашите криви възгледи, които имаме, трябва да им окачим един звънец, един ритник и – в гората, да носят този звънец. Че на този вълк се намерил един умен човек, който, като му турил звънец и няма да влезе в дамовете при добитъка. Този вълк да каже: „Звънец ми туриха на шията. Още веднъж не влизам!"

Та, Словото, туй Разумното, трябва да имаме един възглед за [Него]. Казваме: „Ние имаме различни разбирания." Ние може да имаме каквито разбирания искаме, но нашите разбирания не може да изменят нашия живот. Ако искаме да имаме правилно разбиране за живота, туй разбиране трябва да служи за сегашния градеж. Едно разбиране, което не може да обясни твоето бъдеще, едно разбиране на Словото, което в тебе не може да даде нов подтик на подмладяване, едно разбиране, което не може да премахне смъртта, това е неразбиране на Словото. В началото бе Словото, смъртта дойде отпосле.

Като говоря за Словото, то е мощното. Ако искате да измените живота си, ако искате да обединявате силите си, да добиете знание, непременно трябва да влезете във връзка с разумното Слово в света, което сега иде в света.

Сега може да ви наведа много примери. Някои искат да наведат, че света да го обяснят как е станал, процесът на граденето как е

станал. Може един процес да стане механически. Но зад всеки механичен процес има една разумност. Тя може да е пряка, може да е косвена. Може нещо да е излято в един калъп, да не е пипано от човешки ръце, но зад това изливане има нещо разумно в света. Например, имате един кристал, един диамант, който кристализирал на 3–4 километра в земята. Кой го е образувал? Може да се обясни какви са били налягането, силите. На какво се дължи туй кристализиране? Кристализирането винаги се дължи на една разумност отвън. Или някой път вие размишлявате върху някой предмет, тъмно ви е. Седите ден, два, три и някъде от невиделица, не знаете отде, дойде ви една мисъл, която ви обяснява целия процес. Питам: Тази разумна сила, която ви обяснява света, отде дойде? Вие ще кажете, че е от вас. Тя не може да дойде от вас. Вие може да я възприемете, тя не може да излезе от вашия мозък. Твоят мозък я е възприел. Ти произвеждаш един звук, слушаш, че нещо се говори в тебе. Туй говорене не е в тебе вътре, ти възприемаш отнякъде и после го възпроизвеждаш. Разумното в света не е създадено отсега, то вечно съществува в света.

Сега, с нашите разбирания ние сме дошли до едно противоречие. Казваме: „Като умра, де ще отида?“ Казвам: Като умреш, ще видиш де ще отидеш. Сега разправят, че някой си техник е създател на киното. Чрез киното вече може да се разговарят духовете с един апарат. От четвъртото измерение един говор на съществата, може тяхната реч да се предава на Земята. Някой си инженер обещал, че като умре, ще съобщи една машина. Отишъл в другия свят и предава на друг инженер и всички техници казват, че тази машина е най-сложната, която може да се направи. И извън Земята инженер е дал плана как да се направи тази машина, за да се възприеме най-тънката мисъл от другия свят.

Някой път хората казват: „Не ни говорѝ за онзи свят.“ Чудни са хората. Значи, ако вие живеете в стомаха си, ще кажете: „Не ни говори за света на главата.“ Че вие не знаете ли, че [за] целия процес, който

става в стомаха, се дава мисълта от мозъка? Ако този мозък не работи, никакво действие в стомаха не може да стане. Които са в главата, пак ще кажете: „Не ни говорете за стомаха.“ Това не е право. Понеже соковете от стомаха ще дойдат в главата. Ти едновременно ще мислиш за света на твоята глава, ще мислиш за света на твоя стомах, ще мислиш за света, отдето идат енергиите за този и за онзи свят. И за двата свята ще мислиш. Защото единият и другият свят са толкова важни, колкото и този, и онзи.

Казвате: „Като умра, де ще отида?“ Ще отидеш на най-хубавото място. Ще отидеш на едно място, дето хората с такси не ходят, с аероплани не хвърчат, гостилници няма, банки няма, хазартни игри нямат, търговски операции нямат,градежи като тукашните нямат. Питам: Ако ти не си се научил да ходиш, какво ще правиш в този свят? Ако чакаш някое такси, ще натиснеш звънеца. Такси няма. Какво ще правиш тогава? В този свят веднага ще проектираш мисълта си. Като проектираш мисълта си, ще почнеш да ходиш. Като се усъмниш, ще спреш. В този свят като идеш, като проектираш мисълта си, всичко става. Като спре мисълта ти, всичко спира.

Сега трябва да ви дам ред картини и обяснения. Някои от вас вярвате в другия свят, но казвате: „Не ни говори за такива заблуждения.“ Не, трябва да се разгледа онзи свят. Този свят трябва да се разгледа в светлината на онзи свят. Това са два полюса на живота. Ако ти не разбираш този свят, и в онзи свят не може да разбереш живота. Животът трябва да се разбере от онзи свят, от разумния свят. Онзи свят ще реализираш тук, на Земята, и живота на Земята ще го реализираш в онзи свят. Всеки човек, който иска да реализира нещо, ще го пратят тук, на Земята. Там няма спор за министър-председател. Който иска да стане министър-председател, трябва да дойде на Земята, дето има и царе, и министър-председатели. На онзи свят няма нищо подобно. Там не е важно толкоз министър-председател и цар. В онзи свят ти може временно да бъдеш приятел някому, да бъдеш брат някому. Да бъдеш добър, да бъдеш умен, да бъдеш отличен учен,

може да помагаш на хората – това се считат за най-главните длъжности. Там всичките господари са най-добрите слуги. Там по-добър слуга от господаря няма. А най-големите лентяи в онзи свят са сиромасите. Там никой не ги кара, там господарите не карат сиромасите. В онзи свят като отидат, те си почиват. Те от сутрин до вечер само ядат и пият – студена, хубава вода пият. Вино няма. Казват: „И на онзи свят е така, я да се върнем на онзи свят." Като дойдат тук, пак виждат, че светът е обърнат наопаки. Затова често сиромасите искат да умрат, да отидат на онзи свят, дето господарите слугуват.

Това е едно обяснение, може да го приемете, може да не го приемете. Ако не вярвате, може да отидете да го проверите. Не е мъчно да го проверите. Изисква се малко време. Казвате: „Дали това е истина?" То е въпрос. Ако е за физическото, аз мога да обяснявам всичките постижения на физическия свят.

Питам: Ти, който си учен, който си господар, който си богат човек или цар, или министър-председател, след като умреш и твоята глава се изпразни, де си ти, де е онзи господар? Че това не е ли един сън? Тогава вие ще мязате на онзи, който сънувал една вечер, че го коронясали за цар и му сложили на главата една голяма корона с диаманти. Идва един нехранимайко, иска да му вземе короната и скиптъра. Той дърпа и онзи дърпа. Като се събужда, държи си короната – българската си капа.

Та, всички хора в света, вие се борите като този цар. Жените се борят, мъжете се борят, децата, учените хора – за свобода, за отечество, за какво ли не. Това са само заблуждения в света. Единственото реално нещо в света, това е разумното Слово, туй, което не умира. Човек, който никога не умира, той е човекът. Човек, който умира, той трябва да знае, че се намира в един преходен свят. В себе си туй трябва да го знаете, не да го учите. Всичкото нещастие седи в това, че съзнавате, че туй, което имате, не е това. Мъжът страда, понеже мисли, че не е мъжът, който той иска [да бъде]. Защо страда

жената? Защото не е жена[та], която тя иска [да бъде]. Аз гледах през време на войната какво подозрение [беше]. Една вечер вървя, идва един и ми хваща брадата. Казвам: „Какво?“ – „Избягал е един затворник, прилича на тебе.“ Казвам: „Аз съм един затворник и ти си вторият.“ Има един вътрешен начин. Ние, хората, се възмущаваме от онова, което ни се налага.

В Словото има едно разбиране. В Словото седи свободата на хората. Целият космос, целият свят в дадения случай, ако ти си [в] Словото, този свят е създаден за тебе. Ти може да бъдеш свободен, няма никакво ограничение. Ако ти търсиш своята свобода вън, [в] своя физичен живот, ти си на крива посока в живота. На физическия свят никой не може да бъде свободен. Тогава ще дойде някой голям човек и някой малък човек.

Но голямото и малкото, това са два полюса. Слънцето е голямото, Земята е малкото. Има известно отношение между Земята и Слънцето. Няма никакво противоречие между малкото и голямото. Малкото може да ходи там, дето голямото никога не може да ходи. Малкото голямо не може да бъде и голямото малко не може да бъде. Противоречие има. Човек, за да разбира условията на малкото и да разбира живота в неговите дълбини, той трябва да е малък, тъй да минава през всичките онези безгранични ограничения, за да ги премахне. Да няма ограничения в света, които да го спъват. Ако човек разбира законите на малкото, той е свободен. Ако той може да смени своята форма, може да е свободен. Например, връзват един затворник, голям човек, връзват го. Ако този човек може да смени своята форма наполовина колкото е бил, той ще си изплъзне ръцете, краката и ще се освободи. Ако пък той разбира, той може да мине през всичките дупки на затвора. Никакъв затвор в света не може да го държи.

Тогава ще ви приведа онзи пример. Има нещо в човека, което [го кара] да се не поколебае. Един от най-верните полицаи на най-красивата мома искал да опита живота. Турила си тя една маска, хваща я, затварят я. Като си снема маската, той се влюбил в нея,

напуща затвора и забягват и двамата. Снемете вашата маска, извадете този полицай. Ще кажете, че е лъжа това. Не, ще го турите в правия път. Ще му кажете: „Твоето предназначение не е тук." Тя му казвала: „По-добре да служиш на мене, отколкото в този затвор." Той ѝ казва: „Аз съм готов да се подчиня на твоите разпореждания." Тя му дава своите разпореждания. И досега още не са ги намерили.

Аз ви казвам: Каква е идеята? Служене на Бога, служене на разумното. Бог е туй, което може да ни освободи, което може да внесе в нас щастието, което може да внесе сила, което може да внесе безсмъртие, което може да внесе всичко това, което търсим в света. Не външната форма. Туй, което мога аз да чувствувам и да опитам, не само веднъж, но всеки ден да опитвам като една реалност. Какво може да ми кажете за онзи свят? Хубави са всички доказателства. Онова, което аз опитвам от небето, от Слънцето, за мене дава повече, отколкото всички философски твърдения. Те са хубави, аз ги признавам, но онова, което аз разглеждам и разбирам, дава повече, понеже то внася в мене известен вътрешен импулс.

Та, казвам: В какво седи едно верую? Не реагирайте върху това верую, което действува върху вас. Туй, което може да ви подмлади, туй, което може да възвърне вашите сили, туй, което може да поправи света, туй е разумното Слово. Казвате, че това Слово било у Бога. То е проявеният свят. И когато хората възприемат това Слово, сегашният свят ще се оправи. Тук, на Земята, има малко неразположение. Само нашата Земя е неразположена. Има и други места, дето не е разположена, но се предполага, че Словото не бърза като нас. Словото, или Бог, не гледа на нещата тъй, както ние гледаме.

Сега, да обясня идеята. Ти може да обереш водата на едно стъкло, но никога не може да вземеш водата на чешмата. Ти може да загасиш един човешки огън, но ти никога не може да загасиш светлината и топлината, които излизат от Слънцето. Ти може да спреш една каруца, но никога не може да спреш светлината, която върви в своя път. Има неща в света, които не може да се спират. Следователно ние

не може да спрем движението на нашия ум, движението на нашата душа, движението на нашия дух. Всякога, когато ние се опитаме да го спрем, с нас се случват най-големите страдания. Ние искаме да направим неща, които са невъзможни. Трябва да благодарим, че не може да спрем нашия ум. Ти не може да се спреш да мислиш. Макар и да страдаш, но пак ще мислиш. И при най-големите страдания за предпочитане е да мислиш, отколкото да не мислиш, макар мислите да са отрицателни.

Та казвам: Като говоря от това гледище, всеки от вас трябва да се стреми към онази, правата мисъл. Ако разглеждате от формите, всяка една изказана дума в силата на Словото ако може да проектирате от онази дълбока мисъл какво влияние упражнява, ако вие може да виждате словото си, вие бихте подобрили вашия живот, вие бихте го изменили. Съвременните наблюдения на учените хора показват, има ред учени хора, които са показали ред статистики по кой начин, как се явяват разните болести. Те лекуват, като се премахнат съответните причини и тези болести постепенно изчезват. Защото по някой път, като се намери повече електричество в твоя ум, в твоя мозък, туй електричество не работи както трябва. Ще влезе повече въздух в мозъка и тогава работата ще се влоши. Щом влезе въздух в мозъка, то е опасно. Ако в твоя стомашен мозък се набере повече магнетизъм, ти не го разбираш, не го употребяваш както трябва, ще се набере повече вода в твоя организъм и ще влезеш в едно съвсем неестествено положение. Следователно природата не търпи никакво натрупване. Ние по закона искаме да станем богати в своята мисъл. Човек не трябва да има в запас голямо количество от сили в себе си. Той трябва да има толкова сили в дадения случай, колкото му е потребно. Защото в природата съществува един закон на обмяна. Всеки момент ще имаш толкова сили, колкото ти е потребно; толкова мисли, колкото ти е потребно; толкова чувствуване, колкото ти е потребно; толкова постъпки, колкото ти трябват. Ако ти се опиташ да си направиш един склад като един търговец, ти ще се намериш в противоречие със себе

си. Вследствие на това сегашните хора имат два вида натрупвания. На едно малко дете почва преждевременно мозъкът му да расте, става с голяма глава, става анормална. У някои хора стомахът започва да расте и става натрупване. Двама германци с такива големи разширени стомаси се срещат и не могли да се целунат. Толкова им израсли, че се хванали за ръцете. Сега друг пример: че много хора не могат да се примирят. Защо? Не могат да се ценят. Защото коремът им е много изпъкнал.

Та, има религиозни учители, които искат да оправят света по религиозен начин. Има социални учители, които искат да оправят света по социален начин. Има държавници, военни учители, които искат да оправят света по военен начин. Един военен учител трябва да разбира силите, да произтичат от Словото. Друг няма да разбере, че държавничеството трябва да произтича от Словото. И религиозните трябва да произтичат от Словото. Единство трябва да има.

Та, казвам: Словото е навсякъде. Може да направите един опит. Вие сте чели, казвате: „В начало бе Словото.“ Казвате: „Туй е една отвлечена работа, Словото.“ Туй е вашият копнеж: искате в света да бъдете силни, искате да бъдете свободни, искате да бъдете богати. Какво ли не желаете. Колко хора, които следват по този начин, който дава съвременният живот, колко от тези хора са го постигнали туй, което те желаят? Малцина са го постигнали.

Тогава как ще си обясните вие положението на онзи гръцки философ Епиктет, който бил роб? Един римски патриций имал хиляди роби и той, господарят, тъй жестоко се отнасял с всички. Обичал всички да бие и той налагал на общо основание и Епиктет. Възмущавал се този римски патриций, че като го биел, той гледал със спокойствие на господаря си. Господарят искал да го накара да изгуби един ден равновесието си. Един ден почнал да го бие, да натиска крака му, но той пак останал спокоен и казал на господаря си: „Господарю, тъй, както натискаш крака ми, ще се счупи, а като се счупи, няма да мога да ти служа. По-добре да бъда здрав, за да ти

служа.“ Той така натиснал крака и го счупил. Той казал: „Нали ти казах, че ще го счупиш.“ Оттам насетне крайно съжалявал господарят за постъпката си, освобождава го, дава му средства и той отива в Гърция. Епиктет става господар. Ние казваме, че при условията на живота човек може да стане господар, но трябва да има характера на Епиктета. Много християни не са се подигнали на туй положение, на което е Епиктет. Но той е бил запознат с основата на християнството и я прилагал.

Та, ние сега имаме механическо разбиране, очакваме да дойде Христос от небето и да ни освободи. Та нима русите не дойдоха да освободят българите? Че, ако дойде Христос да направи едно руско освобождение, ще бъдат ли свободни? Пак няма да бъдат свободни. Българите днес свободни ли са? Не са свободни. Че кой народ не е свободен? Американците са свободни, англичаните са свободни. Но има едно вътрешно освобождаване. От какво произтича? Има нещо анормално в живота. Единственото, което може да освободи хората, то е Словото. Всичките хора трябва да го възприемат. Туй Слово трябва да работи там, но трябва да вярваме в това, да прилагаме, да се направи един опит.

Сега може да дойде някой вярващ и да каже така. Мене веднъж искаше един баптист, един съботянин искаха да ме убедят, да ме направят като тях. „Ти – казва – си добър човек, но малко по-правоверен трябва да бъдеш.“ Искат да ме обърнат. Как? Почва единият да ме учи. Тогава привеждам пример. Казвам: Дойдоха евангелистите в света и казаха, че православните не живеят тъй, както трябва. Отделиха ги от православната църква. Хубаво, един прогрес. След това дойдоха баптистите и започнаха да отделят от методистката църква. Така не се върви. След това дойдоха съботяните и казаха, че трябва да се вярва в събота. Най-първо ще те кръщават, православен поп, после ще минеш през евангелистите, след това през баптистите и съботяните. Кой ли няма да те кръщава. След като те кръщават, пак ще си останеш такъв, какъвто си бил.

Сега ни най-малко не искам да хвърлям упрек. Туй е разбиране. Тези хора са ревностни християни. Аз какво разбирам под православни и всичките други? Аз съм ги запитвал: „Мислите ли, че ако аз стана съботянин, светът ще се оправи? Ако аз зная, че ако аз стана съботянин, светът ще се подобри, хубаво, да стана. Гарантирате ли това? Или ако стана баптист, ще се оправи ли светът? Че защо искате да ме кръщавате?“ Като тръгнах от Невидимия свят, ме кръстиха 10 пъти. Сега имам едно вътрешно кръщение, чрез огън трябва да се кръстя.

Знаете ли какво е кръщението с огън? С вода е много лесна работа. С огън трябва да се кръсти човек. Искам да ви наведа на мисълта да има единство в света. Всички хора имат добро желание. Има нещо неразбрано. То произтича от едно вътрешно състояние, една обстановка, с която човек не се е справил. В душата на всеки човек, в когото проникне любовта, в ума, произвежда резултат. Като проникне в сърцето, произвежда друг резултат. Като проникне в душата, произвежда друг резултат. И като проникне в духа, произвежда друг резултат.

Когато любовта проникне във всичките области. Затова е казал Моисей, който е разбирал този закон: Когато любовта проникне в ума на човека, когато любовта проникне в сърцето на човека, когато любовта проникне в душата на човека и когато любовта проникне в духа на човека, тогава той може да разбере Словото. Във всичките области трябва да проникне. Ако любовта проникне само в твоя ум, ще имаш само една четвърт от истината. Ще разбираш любовта с мисълта си. Ако любовта проникне в сърцето ти, ще разбираш любовта със сърцето си. Ако любовта проникне в твоята душа, ще разбираш любовта с душата си. Но ако любовта проникне и в твоя дух, ще имаш истинско разбиране. Всеки от вас може да отвори прозорците на вашето сърце, прозорците на вашия ум, прозорците на вашата душа и прозорците на вашия дух. Любовта може да влезе през тези прозорци и да ви даде онова истинско разбиране. Че като влезе,

вие да бъдете доволни от това разбиране. Тогава всеки от вас може да бъде полезен не само на себе си, но може да бъде полезен и за другите.

„Словото бе у Бога и Словото бе Бог.“ И казва Христос, че Словото стана плът. Казвате някой път, че плътта е Словото. Значи, когато Словото стане плът, то вече видоизменя и самата човешка плът. Словото примирява в света всичките противоречия, които съществуват.

Та, казвам едно практическо приложение за млади и големи. Младият да приложи Словото като млад. Всичко, каквото пожелае неговото сърце, нека да го изпълни. Всичко онова, което желаете, да съгласите със Словото. Възрастният да изпълни всичко, каквото душата му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото. Старият да изпълни всичко, каквото душата му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото, каквото духът му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото, което е Бог. Тогава ще има едно вътрешно единство. То е най-голямото постижение, което може да имат и млади и стари. Младият, като възприеме Словото, няма да остарява. Старият, като възприеме Словото, ще се подмлади. Възрастният, като има Словото, той ще бъде нито млад, нито стар, той ще бъде във вечната младост. Аз наричам възрастни тези, които са съвършени. Младият е, който се стреми към съвършенство. Старият е, който е опитал. И възрастни хора са само онези, които са завършили своето развитие в света. Те са възрастни. Които са стари, има още да прогресират.

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога.“ Желая туй Слово да бъде у вас и да стане за вас една наслада. То ще бъде Бог у вас.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

23-та неделна беседа, държана от Учителя на 11.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

СТАНА ЗДРАВ

„Добрата молитва“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета само част от 5-ата глава от Евангелието на Иоана – от началото до 15-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема част от 14-и стих: „Ето сега стана здрав, не съгрешавай вече, да не ти стане нещо по-зле.“ Важна е първата част от изречението: „Ето, ти сега си здрав.“ Едно естествено положение, което човек има. Няма по-хубаво нещо от здравето. Всичките възможности, които Земята крие, са възможности само при едно здравословно състояние, при едно здраво тяло. А всичко, което е невъзможно, е само когато човек е болен. Причината на болестите, това е съгрешаването. Сега няма да ви обяснявам. Мнозина се спират [на въпроса] какво нещо е грехът. Туй, което разслабва човека, туй, което внася болестите, то е грехът. Нищо повече. Тъй, както са го определили религиозните хора, то остава за тяхна сметка. Нямам нищо против това.

Определям какво нещо е грехът: Всяко нещо, което отнема силата на човека, което препятствува на човешкия ум, всяко нещо, което препятствува на човешкото сърце, което парализира, това наричам грях. Някои искат да знаят кога се е вмъкнал грехът. Откакто се е родил човек. Кога ще изчезне? Като умре. Кога се е родил грехът? Когато се е пръкнал човек. Кога ще дойде доброто? Когато човек се роди. Кога ще престане злото? Когато престане човек да умира.

Има известни положения в живота, които съвременната култура трябва да разбере. Всички съвременни хора разрешават задачи, които нямат никакво приложение. Запример една мома си боядисва устата,

лицето си белосва. Какво е постигнала отвън? Ако ти боядисаш къщата си отвън, като я боядисваш, ще стане ли по-здрава? фасон придобива отвън. Не е лошо. Една боя съответствува на една хубава къща. Колко добра е хубавата боя на здрава къща.

Сега аз не визирам някои от вас. Нямам нищо против боите, понеже са дадени от Господа. Може да турите колкото бои искате. Един грях, нямам нищо против това, но турете ги на мястото. Сега вземете в правия смисъл, сега специфично не взимайте.

Казвате: „Този е боялия." Каква боя е? Цветът, това е едно естествено положение. За да имаш червения цвят, това е едно условие на здравето. Ти не можеш да си здрав, ако нямаш червения цвят. За човека говоря сега. В нормално състояние твоята уста, очите ти, носът ти трябва да имат червен цвят; навсякъде той трябва да преодолява, за да бъдеш здрав. Той е тон. Червеният цвят носи съответствуващи трептения.

Съответствуващите трептения излизат [и от] другите лъчи и тогава човек е здрав. Щом вземеш основния тон и ще бъдеш здрав. В Шестата раса, когато изучавате музиката, няма да има лекарства за болните, но като дойдеш при един болен, ще му изпееш „до" и той ще стане. Ще му кажа: „Хайде, стани и ела! Си, до, ла, си." И човекът ще стане. „Си" е духовен тон, „ла" е тон на равновесие. „Бо" е тон на „до"-то, само на „до" му турям „бо". Какво значи „до"?

Да оставим тези философски обяснения. Философията е една обща наука. Всеки може да бъде философ, всеки си има своя философия. Хубаво е, че хората са философи; само лошото е, когато философите се [спорят/бият]. Защото [защищават] една теория, която не се спогажда с другите. Най-първо се спорят с езика, след туй спорят се с ръцете и по разни начини. Спорят се за разни философски разбирания, кой има право и кой не.

Това са посторонни явления в света. Светът както е създаден, умният човек, който е разбрал, противоречията за него са едно щастие. Например представете си едно същество, толкова голямо,

колкото Земята, че паднала една канара от 10 тона на гърба му. Разбира се, тя за един вол, за един човек ще го смаже, но за едно такова същество като Земята, че паднали 10 тона, то ще бъде като една прашинка, играчка ще бъде за него.

Казвате, че някои неща тежат. Единственото тежко нещо е грехът. Той има тежест. Казвате: „Тежи ми нещо.“ Да, тежки работи са. Грехът е тежко нещо. Като се увие на гърба... Като сгреши човек, голяма тежест е. Кое е лекото, с което човек може да хвърка? То е доброто, то е правата мисъл, която въздига човека. Тежката мисъл е грешната мисъл, тежкото чувство е грешното чувство, тежката постъпка е грешната постъпка. Тъй трябва да разбирате. Тогава има смисъл. Казвате, че Земята тежи. Тежи Земята, грешна е, толкова грехове като [имат] хората. Тя е добила своята тежест от греховете на хората. Като престанат хората да грешат, Земята и едно дете ще може да я носи на гърба си.

Сега казвате, че Земята била твърда. Има хора, които малко особено разсъждават. Вземете една гайда, която е напомпана с въздух. Тя е лека, но като я дигнеш, тежка е. Какво има в гайдата? Има някаква си материя, кората е само отвънка. Една малка кора има, а отвътре? Сега ние казваме, че учените хора разправят, че Земята около центъра си била твърда. Ще ме прощават хората. Земята е гайда, тя си има един гайдарджия, който свири, а ние играем. За някои този гайдарджия свири разни песни, тъй бамбашка свири. Някой път като свири, се радваме, някой път като свири, плачем, някой път се боим. Каквато песен засвири, такава ние правим. Когато гайдарджията е малко пиян (този гайдарджия има една слабост – да пие), като пийне малко, гайдата му вече...

Сега някои от вас може да считате, че това не е научно. Съгласен съм, не е научно. Де е онази наука тогава? Ако разбирате, че науката ще спаси света, ние имаме наука, нека ни спаси! Да, някоя наука ще спаси света, но коя наука? Не сегашната наука. Сегашната наука

съвсем обърка работите. Тя газове прави, топове прави. Тя освен че няма да оправи работите, но ще ги забърка.

Знаете ли как се забъркват? Една млада мома бедна била, че се оплаквала от баща си и майка си. Казва: „Не искам вече, дотегна ми! Искам да се избавя от тяхната простотия.“ Намерила се една баба да ѝ бае и ѝ казва: „Аз ще те освободя от тези стари, от тези дядовци.“ – „Как?“ – „Ще ти намеря един млад момък.“ Тя ходила, разхождала се. Баща ѝ я пита: „Къде ходи?“ Майка ѝ я пита: „Къде ходи?“ Оженила се тя за младия момък. И той я пита: „Къде ходи?“ Тя като не отговори, налага я, бие я.

Та, сегашните наши теории в науката мязат на тази млада мома, която все излиза на разходка, но бой има. Питат я: „Къде си ходила?“ Бащата никога не хвърли една лоша мисъл на дъщеря си. Този, младият момък, закон има той, съдия е. „Как тъй ще съгрешаваш против моите закони? Ще пазиш реда и порядъка! Ще се връщаш навреме! После, няма очите си да отваряш! Бог е направил жената да гледа със затворени очи. Мъже няма да гледаш, опасно нещо е мъжът!“ Че най-опасното нещо е той.

Ако разсъждаваме сега тъй, както е, право е. Че е право, право е. Няма нещо по-опасно от мъжа и няма нещо по-добро от мъжа. И двете неща съдържа. Лош е той, когато не го обичаш. Но когато го обичаш, по-добър от него няма. И жената е тъй. Като не я обичаш, по-лоша няма. Но като я обичаш, по-добър ангел в света не съм виждал от нея.

Казвате, че туй не е религиозно, тъй не се говори. Ще ме извините, тогава аз си позволявам известни волности. В логиката има вметнати предложения. Цитират от някой учен автор, от някой поет, от някой законник, от някой философ, от някой историк. Има какви ли не цитати: „пар екселанс“ (par excellence (фр.) – в най-висока степен, истински, съществено.), „ту би ор нот ту би“ (To be or not to be… (англ.) – „Да бъдеш или да не бъдеш…“, началото на най-известния монолог на Хамлет от едноименната пиеса на Шекспир) –

ще цитират от Шекспир, за да се покаже, че знае английски, научил малко английски. Или да покаже, че знае малко френски, цитира: „пар екселанс“, после казва: „фет-акомпли“ (fait accompli (фр.) – свършен факт.).

Сега, тези състояния спадат към един живот. Съвременното човечество е попаднало в един стар живот, който е съществувал. Едно число, като му турите 25 нули, животът преди толкова време е съществувал. Но животът в това място, дето сега минаваме, е от останки. Сега ние сме се [...] (Неразчетени стенографски знаци.), че изживяваме кармата на една изгубена вселена. Туй го казват окултистите. Как са го намерили, то е тяхна работа.

Как ще обясните греха в света? Казвате, че Бог направил света, като допуснал греха. Грехът, това е човешката свобода. Има грях – има свобода; няма грях – няма свобода. Какво ще кажете на това? По-голямо робство от греха няма, но и по-голяма свобода от греха няма. По-голямо робство от доброто няма, но и по-голяма свобода от доброто няма. Какво ще кажете на това? Как ще си го обясните? Аз няма да го обяснявам „пар екселанс“, „фет-акомпли“, „ефисо“ (може би effuse (лат.) – разточително; подробно.). Ако не знаеш доброто как да го направиш, по-голямо робство от това няма. Ако знаеш злото как да го направиш, по-голямо робство от това няма.

Но някои поддържат, че светът е създаден от злото и после е влязло доброто. Какво ще кажете на това? Това е една творческа сила, която е създала всичко. Следователно моделира се туй. Злото в света е една материя. Кое е доброто? Доброто е разумното, а злото е материята, от която тепърва се създава нашият живот. Следователно ние имаме работа с една неорганизирана материя, с една неорганизирана мисъл, с едно неорганизирано чувство и с една неорганизирана постъпка. Вследствие на това доброто влиза. Ние сме работници, трябва да организираме всичко това. Злото е това. Но от всичкото това зло, ако ние можем, ще се яви доброто в света.

Та, ние имаме един преходен момент. Казваме: „Защо злото съществува в света?“ То е една възможност, за да се яви доброто. Защото, ако злото не съществува като материя, от която трябва да работим, ние нямаме [с какво] да работим. Сега има с какво да работим. И като осъждаме дявола, че той е виновен, право казва: „Защо ме осъждате, че всичките прегрешения туряте на мене?“ Отишъл при един философ, казал: „Всичката философия аз я създадох.“ Отишъл при майка, баща, свещеник, владика, държавник, казал: „Какво ме осъждате? Ако аз не бях, нямаше да има всичко това. Аз туй го създадох. Бъдете умни като мене. Вие не знаете как да грешите. Аз греша и казвам, че греша. Аз имам такова мнение. На Господа казвам: „Ето, така мисля.“ Ако един ден ми напълни моята празна глава и ме убеди, че не съм прав, аз се разкайвам. Но сега не се разкайвам. Мнение имам, философия имам. Поддържам само своята философия.“ Тъй казва този философ.

Сега вие питате: „Защо е дяволът в света?“ За да станете професори, за да станете владици, за да станете красива мома, за да станете красив момък, за да ви израснат мустаци. Това са твърдения, не са доказателства. Това са твърдения.

Ще цитира закона: „Не пожелай“ – казал Моисей. Но трябва да се определи кое именно да се не пожелае. Не трябва ли аз да пожелавам доброто? Че ако аз приложа Моисеевия закон, не пожелая нито любовта, нито мъдростта, нито истината? Какво не трябва да пожелаваш? Съгласен съм, „не пожелай“, но ако вие схванете буквално, ще извадите едно криво заключение, ще обърнете живота наопаки.

После, казвате: „Да любиш.“ Как ще любиш? Пияницата може ли да любиш? Не мога да любя пияницата. Мога да любя туй, което не е пияно. Туй, което е пияно, аз му свиря на него.

Не смесвайте един навик като пиянството с човека. Не смесвайте, че някой е учен, с неговата ученост. В какво отношение е учен? Да ме замотае, да ме обере, после да ме хипнотизира. Туй не е учен. Учен

човек е един цигулар, който може да те научи да свириш. Учен човек е, който може да те научи на занаят. Учен човек е един лекар, който може да те излекува. Учен човек е един владика, който може да те просвети, да отвори ума ти и оттам насетне да се промени твоят живот. Всеки човек, който може да принесе нещо добро, положително нещо в света, той е учен човек.

Сега положението: „Ти си вече здрав." Най-първо, когато човек стане, той трябва да има предвид: „Не съгрешавай, за да не ти стане по-зле." Не се връщайте на вашите стари идеи. Често хората казват: „Как са живели нашите стари деди и баби?" Като разбойници. Твоят дядо, докато умре, изяде най-малко 500 агънца, той продаде 100 вола, на 10 вдовици той продаде къщите, направи ги сиромаси. Ще ми говори за своя дядо, че бил нещо! За нашето минало няма какво да се хвалим. Ти му тури една точка. От 8000 години миналото ни е толкова мрачно, че Господ да ни е на помощ. Сега ще ни казват, че еди-кой си народ бил велик. Благодарим за това величие, което е създало гробище, което е създало затвори, онова, което е създало всичките нещастия. Хвалят се тия хора, че са създали дом. Нищо не са създали. Съвременната култура нищо не е създала. Туй, което е създадено, се дължи на туй, което е дадено преди падението на човечеството. Като сме го изхарчили, едва малко останало от бащи и майки, които станали като вейки. Съдии, попове, проповедници, владици са останали като вейки.

Ще съди този съдия. Среща ме някой и казва: „Ти православен ли си?" Първокачествен православен съм. Има ли нещо по-лесно да прославиш? Кой от вас не е православен? Кой не е хвалил жена си? Казва: „Като тебе друга няма." Преди да се ожени, така казва, но като се ожени, пак казва: „Като тебе друга няма." Преди да го осъди съдията, казва: „Като този съдия няма" и когато го осъди, казва: „Като този съдия няма." Разбира се, че е хубаво, като него няма. Но какво няма? Злото го няма у него. И като го няма, и доброто го няма у него.

Какво няма у него? Той е гайда, пълна с въздух, да свири. Като свири, да излезне въздухът, че тази мъртва гайда да стане жива.

Сега проповядват, че еволюцията... Но думата „еволюция“ в първоначалния език значи онзи разумния подтик на великата Божия любов, която иска всички онези същества, които са излезли от него, да използуват всичките блага, дарби, способности, сили, да бъдат щастливи, да използуват благата Божии. Те разбират еволюцията да използуват Духа Божи.

Тъй разбират сега еволюцията на хората. Но те са се отклонили, на тази еволюция главата не им съответствува. Например имате неизвестните числа x, y, z. Допуснете сега, че на вас x е известен. Представете си, че x е вашата ръка, но неизвестна е вашата глава, неизвестни са вашите крака. От ръката трябва да намерите каква е формата на главата ви, какъв е дългият диаметър и късият. После да намерите всичките съотношения на частите на тялото. Като измерите ръката, този x, ръката има почти дължината на този напречния диаметър. Широчината на ръката съответствува приблизително на широчината на главата. Съответствие има. От ръката ще съдиш за главата. После, ще определиш от ръката колко е развита главата нагоре. [От] отношението между първия и втория пръст ще определиш от ухото нагоре колко е подигната главата. Този пръст показва доколко човек е морално развит. Отношение има. Който не разбира, той ще каже: „Единият пръст е по-дълъг, другият е по-къс.“ За мене дълги и къси пръсти не съществуват. Съществуват пръсти на съотношение. Показалецът показва един морален стабилитет. Двата пръста, които ученикът дига, показват неговия стабилитет.

Сега, който не разбира, казва: „Туй е суеверие.“ Де ще намерим истината? Казват: „Човек трябва да бъде добър.“ Де е доброто? На кое място е турено доброто? Доброто е насадено (наследствено?). Ако ръката ти не е добра, ако главата ти не е добра, ти не може да бъдеш добър. В какво седи ценността на един нож? Ако дръжката му е златна, ценен е. Но ако целият нож е златен, нали още по-ценен е?

Значи – в съдържанието на материята. Ако нашето тяло е направено от една фина материя, в какво седи ценността? Ценността на човека седи в ценността на материята, от която той е направен.

Устоят на човешкото тяло, моралните хора, добрите хора са хора с един стабилитет, съдържат една устойчива материя. Грешните хора имат една неорганизирана материя. Затова трябва да организираме. За бъдеще ще имаме цяла една школа, не както сега. Сега искат да преобразят престъпниците. Има в природата закони, с които може да се изправят престъпниците, както хората в работилницата изправят всичките счупени части на колелетата. Всички майстори знаят тези закони. Като дойдем до един човек, ще знаем как да го изправим.

Вземете един човек, който е женкар. Зад ушите му ще пипнеш, женкарството му ще го намериш зад космите. Може да е владика, какъвто и Да е, дали е мъж или жена, без разлика. Ще познаеш, пипни зад ушите. Този център отзад е. Няма скрито-покрито. Сега трябва да се радвате, че хората взеха да си стрижат косите, че по-лесно се вижда тяхното женкарство. Жените още си крият работите, но мъжете вече – „пар екселанс“, „фет-акомпли.“ Не е лошо, че един мъж е женкар. Сега аз искам да ви обясня, за да мислите малко по-правилно. Защото, ако този човек, женкар както го кръщават, той е богат човек, търси да вложи капитала си. Само жените може да купят стоката му. Защо ще го обвиняваме този човек? Стока има, ще я продава: 5 горе, 5 долу, ще я продава. Вие ще обяснявате, че този човек е женкар. Ще намери една жена, която е мъжкар – и тя има стока, че ще си разменят стоките, както сегашните държави правят.

Да ви обясня научно сега. Сега ще пристъпя научно де е противоречието. Понеже този орган на любовта, който произвежда тази любов, е толкова силно развит, тази енергия се набира и като не знае законите, причинява му болка и този човек иска да продаде, да излезе навън. Трябва да има една жена, на която органите в мозъка да са силно развити, трябва да намери жена мъжкарка и тя веднага ще асимилира тази енергия. Ще стане една обмяна на силите. В него ще

стане едно подигане. То е както когато е подута ръката на човека, че трябва един компрес, да извади тази нечиста материя. Така набраните енергии в мозъка трябва да намериш място да ги туриш на работа.

Има много религиозни, на които тези органи са силно развити, че се развива много енергия и те стават фанатици. Религиозните хора трябва да намерят религиозни като себе си, да стане една обмяна, да стане едно трансформиране. И в религиозно отношение трябва да стане обмяна, в научно отношение трябва да стане обмяна, навсякъде трябва да стане тази обмяна правилно и тогава хората заживяват един правилен и добър живот. Когато обмяната не е правилна, тогава се раждат всичките противоречия.

Според този закон, ако този орган в неговия малък мозък е силно развит и дойде една жена, на която органите са слабо развити, казвам: „Този мъж не е за тебе, понеже и ти не си за него. Ще му намериш една жена мъжкарка, обмяната да става правилно.“ Или другояче казано: при големия извор тръбите трябва да бъдат големи, при малкия извор тръбите трябва да бъдат малки.

Разумно трябва да разсъждавате. Ние може да турим ред и порядък. Природата никога няма да измени своите действия, нито онова, което ние сме начертали. И ние, като не разбираме, влизаме в стълкновение със законите на природата, на Бога. Казвам: Не разбираме закона. Без да разберем закона, ние искаме да се оправи този свят. Когато един човек ни говори, ние го заставяме да върши престъпление. Той иска да прояви любовта си, някой го ограничи. Като го ограничи, този човек се скрие да върши престъпление.

Та, Божественото казва на този човек: „Сега ти стана здрав.“ Значи неразбиране. Този човек седя 38 години, той се пречисти, стана една обмяна между него и Христа. М Христос му казва: „Не съгрешавай вече, за да не ти стане по-зле.“

Сега, как може да измениш възгледа? Допуснете сега, че аз ви проповядвам и вие казвате: „Като приемем Новото учение, какво ще внесе в света?“ Хубаво, казва[м]: Ако туй учение не може да подобри

вашия живот, нищо не може да внесе, стойте настрана. Но ако от това учение зависи вашето бъдеще, вашето щастие, тогава съжалявам. Ако вие приемете, аз не печеля нищо, вие печелите. Но [аз] не губя нищо. Защото, според този закон, ако вие не приемете, аз ще намеря хора, които да приемат. Аз ще ги извадя от камъните някъде и ще намеря тези хора. Казвам: Най-после жабите ще направя хора и пак ще им проповядвам. И Христос казва, че Бог може от тези камъни да извади чада на Авраама. Ако вие не приемете, Бог от камъните ще извади.

Та, сега, туй е здравословно състояние. Трябва една здрава мисъл на любовта. Една здрава мисъл на любовта аз считам тази, която може да тури в една естествена връзка твоя ум; която може да тури в една естествена връзка твоето сърце и в една естествена връзка твоята воля. И тогава ти ще имаш положението на един здрав човек. Трябва да бъдеш свободен да се проявиш тъй, както ти е определено. Сега трябва да имаме известен принцип: трябва да оставим всеки човек да се прояви, тъй, както са го научили хората. Едно естество да се прояви в своето естествено състояние, както един извор, не да се прояви, като го помпират с помпа. Аз не говоря за такова състояние. Сегашните хора с помпа карат някой извор да тече. Като спре помпата, престава изворът.

От големите ограничения, които сега съществуват, ние сме създали най-голямо зло в света. Този закон Бог го е спазвал. Казвате: „Защо Бог позволи прегрешението в райската градина?“ Той не искаше да реагира на човека. Туй е великото. Не искаше да реагира. Той му каза: „Ако бутнете от това дърво, тъй, както не разбирате тези закони, ще умрете.“ Казва: „Може да вкусите от това дърво, но ще дойде един живот на големи промени, на страдания, но причина сте вие за това.“ Но остави ги свободни. Обаче те малко се усъмниха в това твърдение и го намериха вероятно, че е така.

Сега някой път вие питате: „Защо именно човек сгреши?“ Защото е свободен [да греши], но е свободен човек и да се изправи. Млад греши, стар се изправя. Когато старият се изправя, младият

добре живее. Има съотношение. Всякога може да съдите от едно поколение какво ще бъде следващото поколение – от старите хора. От старите хора ще знаете какво ще бъде младото поколение, От младото поколение, което сега живее, ще знаете какви ще бъдат старите хора. Хубавото в сегашното поколение, в младото поколение, е това, че всички търсят свободата. Туй е отношение. Свобода значи как да се употреби доброто в дадения случай. Туй е хубавото. Сега младите не че не правят, но да станат умни, да знаят, при какви условия може да употребят злото и при какви условия може да употребят доброто.

Та, ако вие турите ножа си в гръкляна на една кокошка, добро ли ѝ правите? Когато един човек тури ножа си на човека на корема и направи разрез, ще намери затвора. Лекарят разреже корема, изчисти го, зашие го. Не само че не го затварят, но ще му дадат 5–6000 лева. И в ума на онзи е да направи такава операция. Та, сега как ще оправдаете? Казвате: „Операция трябва да направят“, но операция трябва да направят на място. И в търговско отношение операции има, и в морално отношение има операции, но тази операция трябва да бъде нормална, да е належаща, нужда да има от нея.

После, ние имаме друго едно положение. Аз слушам много религиозни хора да казват: „Аз вярвам в Христа.“ За мене туй нищо не значи. Ти вярваш в Христа, но трябва да живееш както Христос е живял. „Аз не трябва [ли] да поддържам Неговото учение?“ Не само да го поддържаш, но туй учение ще влезе в живота. Тези хора още на вяра са християни, те са хафиф християни. Аз мога да ви кажа кои са правите вярващи и кои са християни.

Турците имат такива хавани, дето си чукат житото, такава чутура има, дето си чукат кафето. Един кафеджия си чукал кафето и пъшкал: „хъ, ха“. Минава един и казва: „Слушай, защо вършиш две работи? Ти чукай кафето, пък аз ще казвам „ха, ха“. Станали ортаци. Онзи счукал кафето, а вторият казвал само „ха“. Но турчинът нищо не му давал. Направи кафеджията кафе и парите турял в едно чекмедже. Онзи го дал под съд. Отиват при един турски кадия. Казва: „Господин

ефенди, аз си чуках кафето. Този господин иска да ми стане ортак: аз да чукам кафето, той да вика само „ха“. – „Е – казал съдията, – ортаци сте. Сега ти като пускаш парите, те нали казват „тин“. Туй „тин“ е за него.“

Та, има едни християни, за които е само „тин“. Кафеджията, който чукал кафето, и той е християнин. Който не чука кафето, за него – само „тин“. И те са християни, които казват „ха“.

Сега ще преведете. Човек трябва да бъде активен, да приложи онзи принцип, който Христос е приложил във всички области на живота. Да няма област, дето да не може да се приложи Христовото учение. Сега ние казваме: в Англия е позволено на човек с всичко да се занимава. Не ти забраняват, но като бутнеш политиката, там не ти позволяват. Навсякъде тази свобода я няма.

Ще дойде ден, когато ние трябва да бъдем разумни във всичките си постъпки. Ето аз какво разбирам: работата на главата не трябва да се замества с работата на стомаха. Стомахът никога не може да разреши онези проблеми, които главата може да разреши. И другото положение: главата никога не може да разреши онова положение, което стомахът разрешава. И стомахът, и главата никога не може да разрешат въпросите, които белите дробове разрешават. Следователно главата е на мястото си, но стомахът е подкрепа на мозъка. Следователно той трябва да достави храната, провизиите отдолу, за да може мозъкът [да има с] какво да мисли. Мозъкът ще изпраща капитала на стомаха, за да може стомахът добре да работи. Сега ние сме изместили работите. Ние мислим, че стомахът може да свърши работата на главата или главата може да свърши работата на стомаха.

Няма да заставяш стомаха си да работи повече отколкото трябва. Сегашните хора искат да внесат едно равноправие на труда. Най-първо трябва да освободят стомаха си. Три пъти му давате на ден да работи по 3 часа, това са 9 часа работа. Е, кой така работи? Един работник отвън колко часа работи? (– „8 часа.“) Три часа е определено да работи. Девет часа имате за стомаха. Колко часа трябва да работи

мозъкът? Колко часа трябва да работят белите дробове? За бъдеще, бъдещата наука ще разреши този въпрос. Вие ще поставите любовта като основа. Стомахът трябва да работи, но ние ядем повече отколкото трябва. В сравнение с миналото ние ядем малко. В сравнение с един мамонт, който е изяждал толкова много, колкото един човек не може да изяде за 20 години, в сравнение с допотопните животни ядем малко, но в сравнение с бъдещите ние ядем много. Някой казва: „Аз ям малко.“ Как малко? С твоето ядене, което ти на ден употребяваш, може да се хранят един кошер пчели, ще ядат 20 години. Една пчела колко може да изяде в сравнение с това, което човек изяжда?

Та, казвам: Сегашните лекари определят колко грама от всички вещества трябва да вземеш на ден. Колко белтъчини, колко мазнини и т.н. Те определят по един механичен начин. Ти може да вземеш колкото мазнини искаш, но колко от тези мазнини ще бъдат асимилирани? Твоят организъм ще ги върне, не работи. Ти може да изядеш цяло агне, но колко ще извадиш от това агне? Това е въпросът. В Индия индуските йоги на ден ще изядат по 100 грама ориз, някои и по 50 грама, но той ще извади от него 10 пъти повече хранителни вещества, отколкото един човек, който яде 5 пилета на ден. Той седне, че дъвче, дъвче, всички хранителни вещества се асимилират. Съвременните европейски народи седят и ядат и мислят за друго. Никога не се позволява като ядеш, да мислиш за други работи. Ще мислиш само за хляба, понеже имаш едно свещено нещо. Христос казва: „Аз съм хлябът.“ От това жито ти имаш една свещена работа. Ако не разбираш житото, не може да разбираш и от живота. Ако може да разбереш смисъла на този живот в житото, ти ще почнеш да разбираш живота на другите хора, няма да ги измъчваш. Ти ядеш несъзнателно и после казваш: тази болест се явила, онази болест се явила. Всички тези болести, които сега съществуват, показват едно отклонение във всяка една работа: и в умствено отношение, и в сърдечно отношение, и във волево отношение.

Тогава казвате, че вярвате в Христа. Христос казва: „Ето, вие станахте здрави. Не съгрешавайте, да не ви стане по-зле.“ Сега някои мислят, че като станат християни, че не може вече да съгрешат. Туй е вярно, аз съм съгласен, но туй е само в петата степен. В степените има: обръщане, покаяние, спасение, възраждане, новораждане. Новораждането е шестата степен. Когато ти минеш в шестата степен на живота, тогава всичките ти погрешки са изключени вече. Но до шестата степен ти трябва да бъдеш крайно внимателен, може да направиш погрешки. „Роденият от Бога грях не прави“, но докато се родиш, може да правиш. Тъй както пеперудата, докато е пеперуда, пакост не може да прави, но докато е гъсеница, всякога може да развали едно дърво.

Казвам: Всеки, който се е родил от Бога, той е християнин. Той е християнин на обръщение, християнин на покаянието, християнин на спасението, християнин на възраждането. Най-малко християнинът има едно новораждане. Седем степени християни има сега. От първата степен на обръщението милиони има от тях. Сега всички минават за християни. Онези, които са родени, те са силни хора, те са богати хора. Новородените от Бога са хора, които може да оправят този свят, да турят ред и порядък. Само разумният техник, само разумният инженер може да измисли нещо, което е за полза на човечеството. Само разумният лекар може да измисли нещо, което е за полза. Но глупавият може да развали работата.

Сега както ви представям работата, понеже влизате в контраст с вашите вярвания. Например, ако някой ми каже, че не съм толкова красив. Красотата е един резултат. Силата на човека не седи в неговата красота. Красотата е външната страна. Красотата трябва да произтича от моята мисъл, красотата трябва да произтича от моите чувства и красотата трябва да произтича от моята воля.

Но мисълта произтича от любовта. Никога не може да имам права мисъл, ако нямам в себе си Божията любов. И следователно, ако имам тази красота, [тя] трябва да произтича от моята мисъл и от

моите чувства. А всичко това произтича от закона на Любовта, който се обективизира отвън.

Но има една красота външна. Тя не е изработена, тя е маска, която може да се слага на лицето. Под „красота“ се разбира онази красота, която е изразителна. В това лице, в тази мисъл, в това чувство, в тази постъпка виждаш едно движение. В това е красивото лице. Като видиш едни очи, които изразяват подвижната мисъл, ти никога не може да го забравиш. Онова хубавото лице на мисълта никога не може да го забравиш. Аз разбирам красиво лице онова, което изразява доброта, честност, справедливост. Един човек, който всякога може да застане на твоята страна, да ти помогне, туй е красивият човек, туй е добрият човек, благородният човек. В красивия човек трябва да влезе чувството на красота, туй равновесие, което съществува в човешката мисъл.

Та, казвам сега: Как може да се възпита човек? Вие не сте правили опити какво влияние може да упражните върху себе си. Да кажем, имате една мрачна мисъл в себе си. Молите се, това, онова, не минава тази мисъл. Направете един опит. Направете един опит, без да ви кажа какъв е. Хвани си показалеца с трите си пръста и кажи: „Може ли този пръст да ми помогне в тия мъчнотии?“ Подръж 5 минути. Не помага. Хвани втория, дръж го 5 минути и кажи същото. Пак не помага. Хвани третия пръст. 15 минути като дадеш, ще се махне това състояние. Може да не знаеш философията, но като хванеш тези пръсти, ще кажеш: „Случи се тъй.“ В природата даже много хора, които боледуват, хващат се тук и там. Дойде един лекар, той се мърда. Един човек, който много се мърда, той оздравява скоро; който не се мърда, мъчно оздравява. Бутай се. После започни отдолу. Някой път може да буташ отдолу на ръцете си, не помага. Не се обезсърчавай. Събуй си чорапите и [си] хвани пръстите на краката. Като дойдеш до третия пръст, ти си в областта на физическия свят.

Като те хване туй състояние, направете опит. Не да го вземете като едно верую. Направете опит. Ако има резултат, добре, правете.

Но ако няма резултат, хич не бутай пръстите. Онези от вас, които искат да придобият една наука, трябва да правят опити. Няма защо да се матахарате. Ще кажете: „Възможно е“, пък аз не трябва да се матахарам. Някой път аз се чудя защо ви говоря. Тези хора не ми плащат нищо. За такава една лекция за краката най-малко 1000 лева в една школа биха ви платили. Когато Гал издал френологията си, че не знаел един орган на геройството, защо някои животни са смели, решителни. Казал му един прост човек, който развъждал петли: „Аз ще ти кажа. Колко ще ми платиш?“ Човекът се интересува. Показал му един кротък петел. Той му пипнал главата. Показал му един боен петел и веднага Гал познал де се намира човешката смелост. На този простия човек трябваше да плати за този урок.

„Ето сега ти си здрав.“ Аз бих казал така: Сега ти си здрав, изпълнявай волята [Божия и] всякога ще ти бъде добре, ще успяваш и ти, и домът ти, и децата ти, каквото вършиш, ще се благослови.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

Ще направя една малка забележка, да не остане някаква отрицателна мисъл. Съществува една култура на човещина. Не са консервите, които спасяват света, но са плодовете, които образуват консервите. Не ме разбирайте криво, че отричам културата на консервите. Хубава е тази култура, но онова, което носи живот, са пресните плодове. Те носят живот. Култура на човещина, за нея проповядвам сега. Не ти трябва култура на консервите. Трябва онова, което оздравява човека.

24-та неделна беседа, държана от Учителя на 18.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

КАКВО ЗНАМЕНИЕ ПОКАЗВАШ НАМ

„И отговориха юдеите и рекоха Му: „Какво знамение показваш нам, като правиш това?“ (Иоана, 2:18)

„Отче наш“

Ще прочета 2-ра глава от Евангелието на Иоана. „Какво знамение показваш нам, като правиш това?“

Лесно се задават въпроси, но мъчно се отговаря на тях. Изобщо, може да се каже, че нашият живот се състои от ред въпроси, които се задават и които трябва да се разрешат.

За да покаже човек каквото и да е знание, той трябва да има някаква сила в себе си. Като е бил търговците с камшика в храма, според въпроса дали по този начин Той е могъл да изчисти еврейската църква със своя бич. На времето си Той е изпъдил няколко търговци с бича си от Иерусалимския храм, но ако днес дойде на Земята, ще види, че храмовете са пълни пак с търговци.

Какво показва това? Че ние и до днес още искаме да уредим живота си по един материален начин. Това обаче е невъзможно, защото в материалния живот всички неща са временни. Човек може да живее на Земята около 120 години и повече даже. Но повечето хора, като станат на 70–80 години, хваща ги склерозата и сърцето им не може да издържа повече. Сърцето е най-силната помпа, която съществува в света. Почти цели 120 години сърцето постоянно работи, с много малки поправки.

Казвам: Животът има една вътрешна страна, която хората не разбират. Какво представя физическият, какво духовният и какво Божественият свят, те не знаят. Това са само понятия за тях. Казвате: „Човек трябва да бъде духовен. Трябва да бъде телесно здрав.“ Това са

само въпроси. По кой начин човек може да бъде здрав? Здравето е само резултат на физическия свят от мислите и чувствата на човека.

Ние виждаме, че колкото хората са по-учени, толкова и техните произведения, както и техните работи, които те правят, са по-устойчиви. Например, по часовника вие може да познаете какъв е майсторът, който го е правил. И като разглежда тялото си, човек сам за себе си трябва да разбира какво има в себе си, какво е създал сам той. Човек има едно тяло, но не е запознат с него, не го познава. Ние живеем в една къща, в един дом, но не познаваме устройството на този дом, на своето тяло. Вън от това, ние имаме такъв замах, като че сме господари на живота си и си задаваме въпроса защо светът е така създаден.

Тъй както вие задавате въпроса, светът не може да се създаде. Какво е светът? Светлината, която изтича от Бога, създадена ли е? Това са дълбоки въпроси, върху които хората няма защо да спорят. Може да се запитвате: тъй както светът е създаден, Бог ли го е създал? Хората са писали много по този въпрос. Но дали е вярно това, което те са писали?

Съвременните учени, например, искат да ни убедят, че човек е произлязъл от маймуната. Нямам нищо против това твърдение, но доколко е вярно то? Други учени искат да ни убедят, че човек е създаден от Бога. Ако приемем това твърдение за вярно, тогава може да се запитаме: как е възможно човек, който е създаден от Бога, да има толкова и такива дефекти? Или, ако приемем, че човек е произлязъл от маймуната, как може той да произлезе от толкова глупаво животно?

Човек седи много по-горе от маймуната. Някои окултисти казват, че маймуните са претърпели някакъв крах. Някога те са били на Месечината и тяхната еволюция не е завършена. Оттам са били изпъдени. Въображението в маймуните е било толкова силно развито, че те са мислили, какво могат да направят всичко. Едно е вярно: маймуните имат толкова силно подражаване, както никои други

животни. Но какво могат да направят с това подражаване? В подражаването си маймуната е първокласна.

Има един анекдот, в който се разправя за голямото подражаване на маймуните. Един арабин от едно африканско племе минавал през една гора, дето живеели много маймуни. Той бил търговец и носел един голям товар от фесове за Турция. По някакво стечение на обстоятелствата той се уморил малко и решил да дремне под някое дърво. Отворил товара си, извадил един фес и го турил на главата си и легнал под дървото да поспи малко. В това време маймуните се доближили до него, отворили торбата и всеки си взел по един фес и се качили на дърветата. Като се събудил, арабинът останал изненадан: товарът бил съвършено празен, а по дърветата видял много маймуни с фесове. Те подражавали на него. Той започнал отдолу да ги замеря с кокосови плодове, да свали от главите им фесовете. Но и маймуните правили същото. Те го замервали отгоре с кокосови плодове. Най-после, отчаян, че нищо не може да направи, той си казал: „Отиде търговията ми! Поне да хвърля и моя фес, че нищо не ми остана в товара!“ Като видели маймуните, че той хвърля феса от главата си, и те направили същото. Всичките фесове били на Земята.

Но по някой път и ние се намираме в положението на този арабин, който тръгнал за Турция да продава фесовете. Като видим, че нищо няма да стане, хвърляме фесовете си и работите ни тръгват напред.

И сега, ако от един пример не се извади една поука, той сам за себе си нищо не означава. Маймуната представя низшето в човека. Човек има желание да се покаже. Той има особено понятие за себе си. Човек мяза на малко дете, което още нищо не знае, но има желание, стремеж да заповядва на майка си и на баща си. И действително, децата имат магическа сила в себе си. Заплаче ли едно дете, всички го слушат, задоволяват желанията му. Обаче, ако дядото заплаче, никой не го слуша. Има нещо, което дядото не знае. Човек трябва да знае как да плаче.

„Какво знамение показваш нам, като правиш това?“ Знамението се отнася за онзи, който разбира законите на природата. Щастието и добрият живот се обуславят от човешкия ум, от човешкото сърце и от човешките постъпки. Щастието на човека зависи от устройството на неговия мозък, от неговата глава. Затова казват, че човек тегли от главата си, както и от мозъка си. Същото може да се каже и за сърцето на човека. Също така щастието зависи и от симпатичната нервна система. Значи всичко в живота на човека зависи от неговия стомах, от неговите дробове и то не като прост процес, но като сложен процес, който става в организма на човека.

Ние често си задаваме въпроса защо Бог е създал така света? Като си задавате този въпрос, мислите ли, че някой ще ви отговори на него? На този въпрос не може да се отговори. Някой страда и пита защо страда. Не се отговаря. Той задава въпроса един, два, три пъти и като не му се отговори, започва да мисли.

Когато човек се научи правилно да мисли, да чувствува и да постъпва, той се намира вече на път, дето може да устрои живота си донякъде в съгласие с великите закони на природата.

Сега се разглежда въпросът за онзи свят. Възможно е. Но когато хората говорят за онзи свят, идеята е много неопределена. За онзи свят българите имат много материалистическо схващане.

В Северна България имат обичай: като наближи някой стар човек да умира, започват да се изреждат всички стари баби и дядовци от селото да му предават да носи много здраве на своите близки, заминали за онзи свят, предават да носи много здраве на техните близки: кой на баща си, кой на майка си, кой на брата си, на сестрите си, на своите заминали деца. Този старец слуша и обещава на всички, че ще носи много здраве на покойниците. Той става пощаджия без да знае дали ще намери техните близки там и дали ще може да им предаде писмата.

Ние имаме примера от Евангелието за богатия и за бедния Лазар. Ако богатият носеше писмо за Лазаря, де щеше да го намери?

Ако при богатия беше дошъл един роднина на Лазаря, да предаде едно писмо, де щеше да го намери?

Сега, целта ми не е да смущавам умовете ви, но искам да кажа, че положението за онзи свят зависи от този свят. Има едно съотношение между този и онзи свят, между видимия и невидимия свят. Реалният свят е вътрешният свят, в който вие живеете. Той е добре устроен. Ако не беше добре устроен, вие нямаше да имате правилни схващания за света. И тогава казвам: Онзи свят, това е светът на нашите схващания.

Иначе вие ще имате представа за онзи свят като онзи млад турчин, на когото ходжата давал съвети как да живее. И ходжата имал криви понятия за онзи свят. Ходжата искал да посъветва младия турчин, който обичал много да пие вино и ракия и затова му казал: „Ти не трябва да пиеш вино и ракия, защото ще отидеш в ада и ще гориш във вечния огън. А всички бъчви, от които си пил, ще бъдат окачени на врата ти!“ – „Тъй ли? Но поне пълни ли ще бъдат?“ – „Да, пълни ще бъдат.“ – „Много добре, ще имам поне какво да пия и на онзи свят.“

Един американски проповедник, като проповядвал на своите слушатели за онзи свят, за ада, като искал да им каже, че трябва да бъдат добри, той започвал да се оплаква от своята тъща, че била много лоша жена и като умряла, отишла в ада на вечни мъки и терзания. С това той искал да каже на публиката да не бъдат като тъща му, защото огън и мъчение ги чака. Като слизал от амвона, един господин от публиката спрял проповедника и му казал: „Слушай, и ти ще идеш в ада. Няма ли да изпратиш на баба си много здраве от мене?“

Казвам: Това не са никакви изяснения. Споровете, които стават между хората, трябва да се поставят на съвсем друга база. Всеки човек има известни възгледи за света и тези възгледи са до известна степен прави. Те са частични наши схващания.

Например, какво нещо е моралът? За всички хора моралът не представя едно и също нещо. Всички хора не са еднакво морални, еднакво добри, еднакво честни и еднакво здрави. Това е написано върху техния организъм. Който не разбира закона, хората ще го обират. Който разбира закона, никога няма да го обират. Който не разбира закона, всички нещастия… който не разбира закона, той ще се натъкне на ред неприятности и нещастия в живота.

Засега е неприятно да се разправя на хората тази наука за живота, която служи за възпитанието им, защото всички използуват науката за изучаване на престъпните типове. Забелязал съм, че хората започват да изучават живота още от ненормалните прояви. Например кой уд бил изкривен. Че носът бил изкривен, че лицето било несиметрично, че главата имала някакво несъответствие с тялото и т.н.

Понякога човек се усеща много гневен и при най-малкото незадоволяване на неговото желание, той е готов да вдигне нещо, да удари някого. Но след това той съзнава постъпката си и веднага е готов да се извини, че характерът му бил такъв, че не могъл да се завлада. Ако кажете на някой френолог, че този човек обича да се гневи, той веднага ще вземе пергела си и ще започне да измерва центъра около ушите му, да види колко е развит. Ако пък кажете на този френолог, че даден човек е много кротък, той веднага ще извади пергела си и ще почне да измерва диаметъра на главата и ще каже, че диаметърът му [е] около 14 и половина сантиметра и затова наистина е кротък. Ако диаметърът на главата на някой човек е повече от 14 и половина сантиметра, той ще каже, че трябва да се пазите от него. Казвате: „Какво може да произведе един сантиметър?“ Чудеса може да произведе този сантиметър в главата на човека! Ако има един сантиметър и половина в повече в диаметър на някоя глава, нека този човек да ви е господар или началник, ще видите какво може да произведе този един и половина сантиметра.

И сега казваме, че Бог е създал всички хора по Свой образ. Има нещо в човека, създадено от Бога, но тази дреха, в която сега сме облечени, не е създадена от Бога. И затова Писанието казва: „Роденото от Духа дух е, роденото от плътта плът е.“ Създаденият човек по дух, т.е. истинският човек, още не се проявява. Засега както живее човек, в него се проявява животното-човек.

Когато се говори за хора, създадени от Бога, те не се различават помежду си, те са еднакви, вследствие на което между тях не съществува никакъв спор. Откак светът съществува, няма нито един случай, когато тия хора да са си казали една лоша дума или да са се скарали. А тия на Земята, създадени от плът, по 10 пъти на ден се карат. При това пак минават за хора, които са от Бога създадени. Това не е научно изяснение на въпроса. Това са анормалности в нашия живот, които ние искаме да прикрием, и казваме: „Така Господ ни е създал.“ Не, ни най-малко не ни е създал такива Господ. Ако аз съм невнимателен човек и отида на някоя висока канара и се хвърля оттам и счупя крака си, Господ ли ми е виновен за това? Той ли ме е създал със счупен крак? Ако извършите едно престъпление и кажете, че Господ ви е създал такива, прави ли сте? Не, не е така. Господ не може да ви създаде престъпници.

И сега, като говорим за религията, ние не създаваме религията като един нов живот, като път за нов живот, но искаме хората да станат религиозни. В правия смисъл на думата религията трябва да представлява нов път за живот, по който хората да се научат да живеят добре. Това е най-голямото изкуство. А за да се подобри животът на хората, те трябва да знаят отде да започнат. Като изучавате науките, като изучавате музиката, вие трябва да знаете отде да започнете. И като изучавате човека, пак трябва да знаете отде да започнете.

Ако имате в себе си известни дефекти или се натъкнете на някакви противоречия, вие гледате да ги прикриете. Сега много хора носят ръкавици по единствената причина, че човешката ръка се

изучава и по този начин искат да прикрият нещо в себе си. Тази е причината, поради която и престъпниците носят ръкавици, за да се прикрият престъпленията им, писани на техните ръце. Които не знаят това, носят ръкавици по модата. Не, те се прикриват. Понякога някои хора, като искат да прикрият своите дефекти, те прихлупват шапките над челото си ниско, да прикрият своите дефекти. Те знаят, че имат някакви дефекти и не искат да се виждат. Като наблюдавам хората, виждам, че във всички има някакви дефекти.

Сега, аз не искам да изнасям дефектите на хората, защото вие ще се изплашите и ще замязате на онези студенти от третата година по медицина – като изучават патологическите болести и се случи след това да заболеят от някаква болест, те мъчно се лекуват, защото, дето и да се пипнат, все изпитват същите симптоми на споменатите болести. Това са натрупвания, наслоявания от миналото. Днешният човек е наследил едно наследство, с което трябва да се справи. Целият органически свят е оставил един отпечатък върху нашия организъм, който при новите условия на живота не може да остане. При тия условия ние трябва да се справим с големите противоречия, които съществуват.

Например понякога вие усещате едно задушаване, едно неразположение, мъчно ви е нещо. От какво зависи това? Това се дължи на някаква анормалност в дихателната система. Причината може да се дължи на ноздрите в човека. Понякога те не са достатъчно широки, та не могат да приемат достатъчно количество въздух и не могат да го задържат дълго време в дробовете. Болните, охтичавите хора дишат много бързо. Те не могат да задържат въздуха даже и 5 секунди в дробовете си.

Нетърпеливите хора дишат много бързо. Всеки от вас иска да стане търпелив. Вие не може да станете търпеливи, ако не задържате въздуха поне една минута в дробовете си. Търпеливият приема спокойно въздуха в дробовете си, задържа го една минута и после спокойно го изпуща навън. Сегашните хора приемат въздух в една

минута 20 вдишки и 20 издишки. Това е анормално състояние. Трябва да се намали броят на вдишките. Но тъй, както живеят сега хората, ако броят на вдишките и на издишките се намали, те ще дойдат до едно болезнено състояние.

Тъй щото, нетърпеливите хора най-първо трябва да се научат да поемат достатъчно количество въздух, да го задържат достатъчно дълго време, за да разтворят малко дупките на носа си, да не са така стеснени. Крилцата на носа представят еврейската буква „йот“, с която се обяснява създаването на света. Ако тези крилца изчезнат, човек губи много в своя живот. Целият свят е създаден все от такива йоти. Нашият свят е създаден все от такива йоти, от такива запетаи.

Някой казва: „И със слабо дишане човек може да живее.“ Може и така да живее, но ще има хилав живот и няма да бъде спокоен.

Не е достатъчно само да разбирате закона на дишането. Но ще знаете, че в чистия въздух се крие известно количество енергия, която трябва да задържате в белите си дробове, а част от нея да изпущате в стомаха за храносмилането. Част от тази енергия ще задържате в запас. И тогава, ако този запас се отправи към очите, те ще имат ясен, мек и благ, а не остър поглед. Ако очите почват малко да потъмняват, това вече не е здравословно състояние. Очите трябва да бъдат като ясното небе. Само тогава може да се разговаряте с Бога и Той да ви отговаря. Когато човек се напие, погледът му се размътва. Когато погледът на пияния човек е мътен, това разбирам. Но, ако човек е вегетарианец, въздържател, и тогава погледът му се размъти, коя е причината за това? Какво е пил този човек? Ако човек като вегетарианец има мътни очи, причината за това е излишното количество захар в организма му. Нервните хора се тревожат за нищо и никакво, за въздуха, който дишат. Понякога за една обидна дума, казана от някого, вие се смущавате и цели 20 години не може да я забравите. Ако някой ви каже, че вие сте голям простак, вие се раздразните и цели дни, месеци и години не може да забравите тази дума.

Вие мязате тогава на онзи турчин от Варненско, който бил много страхлив, но силно честолюбив. Един ден той отишъл да си поръча чехли, но имал много голям крак. Правили му едни чехли – не стават. Правили му втори, трети – всички не стават. Най-после той отишъл при първия майстор, който, като му дал чехлите, казал: „Калъпсъз човек си.“ Това значи: „Кракът ти е без мярка.“ Този турчин се докачил, станал и си отишъл. Като изминал няколко километра, все не могъл да прости за казаната дума и след няколко часа път той се обърнал назад и казал: „Сен калъпсъз“ – значи: „Ти си без мярка човек.“

Не е лошо човек да има голям крак. Това показва, че в него физическият живот има надмощие. Те трябва да се впрегнат на работа. Малките ръце, малките крака, малкото лице, и това е добре. Но хора с малки ръце показва, че в тях умственият живот е слабо развит, те са лениви хора. Като ходят, чувате: „туп-туп“, дребно вървят. Хора с големи крака и ръце са подвижни. Те могат да свършат много работа.

Между ръката и лицето на човека трябва да има известно съотношение. В нормално създадения организъм има съответствие между ръцете и краката. Колкото са големи ръцете, толкова са големи и краката, и лицето.

В живота на съвременните хора тази пропорция не е създадена, т.е. не е спазена, което зависи от някои наследствени черти. Често майката със своите тревоги е дала цялата форма на своето дете. И бащата със своя живот е дал формата на своето дете. Не само това е причината, но и в сън човек попада в някои идеи, на някои мисли ни в клин, ни в ръкав. Хората се страхуват от хипноза. Най-голяма опасност от хипноза има в сънно състояние. Като спи, човек често се натъква на чужди неприятни мисли и състояния, които са му предадени чрез внушение. Като се събуди, той вижда, че в него има нещо чуждо. Вие може да направите един такъв опит, да се уверите в моите думи. Например, ако отидете при някой престъпник или при

някой касапин, който е заклал много кокошки или агнета, и ядете от неговото месо, вие ще се натъкнете на много лоши състояния. Той предава своите мисли чрез месото. Това е цяла проказа. Мислите ли, че ако някой шивач има скрита проказа в себе си и ви шие някаква дреха, че няма чрез тази дреха да ви предаде своята проказа? И вие се осъждате на страдание.

Та, казвам: Онези, които дойдат да възпитат човечеството, да нямат никаква проказа. Морал трябва! Свещеници, учители, държавници, музиканти, писатели трябва да бъдат, всички трябва да бъдат цветът на сегашното човечество. Не е за осъждане, но понеже от тяхната работа зависи благото на цялото човечество. Ние другояче гледаме на въпроса.

Запитаха Христа: „Какво знамение показваш?“ И Той казва: „Съборете този храм и Аз ще го направя в 3 дни.“ Значи разбира законите на Своето тяло. „Направете с Мене каквото искате и след 3 дни ще ви покажа какво Аз зная.“ Един човек, който разбирал своя вътрешен живот, който може да възстанови живота, който му отнемат! [Той] казва на едно място: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“

Сега ние очакваме. Ние полагаме душата си там, дето не трябва и после очакваме да дойдат да я извадят тази душа отнякъде, да я извади Господ. Добре, право е – ако ние сме свързани с Бога, ако Го обичаме и ако Бог ни обича. Но ако Той не ни обича, тогава какво ще бъде? Казва Христос: „В последния ден Аз ще ви възкреся.“ Кого? Онези, които обичат, Христос ще възкреси. В света не може да има възкресение. Вие казвате: „Възкресение.“

Три неща трябва да дойдат, за да възкръсне човек: Любовта в своята чистота, Истината в своята чистота и Мъдростта в своята чистота. Истина значи да се освободи човек напълно, да се чувствува свободен. Свободен може да бъде само онзи човек, който разбира Божия закон, който обича в цялата природа. Не онези подробности, но онзи принцип, който регулира човешкия живот.

Та, казвам: Аз сега се намирам на явна опасност. Има неща, които са много опасни, за да ви се предадат. Запример представете си, че знаете всичките подробности, кой човек е добър и кой човек е лош. Ако хората биха знаели, ако знаеха това, те щяха да бъдат нещастни. Ако знаеш, но не знаеш как да се справиш. Често, запример, майката гледа своето дете и казва: „Ангелче!“ Но това дете ни най-малко не е ангел. Към 25 години стане ангелче без крила. Тъй ще бъде, че бащата ще си търси дрехите и казва: „По-добре да не беше се раждало това дете!“ Аз съм виждал много синове, които налагат бащите си. И бащата казва: „Синко, синко, защо съм те родил?“ Бащата не е разбрал закона. Той не се е оженил навреме и жена му не е такава, каквато трябва да бъде. Родили са едно дете, но защо са го родили? Синът трябва да го бие. Казва: „Защо ме родиха в този свят? Трябваше да бъдеш малко по-умен.“

Сега, като се изнасят дефектите, с туй светът не се поправя. Нищо не се поправя. Може да констатираш каква е болестта. Може да констатираш, че болестта е неврастения или охтика, или проказа – само да се внесе един страх. Въпросът е лекът, който трябва да се даде.

Та, казвам: Единственият лек, който е необходим, той седи в човешката мисъл. Най-първо ще се стремиш твоето чело да не бъде триъгълно, но ще се стремиш да разшириш горната част на челото с един сантиметър и половина. Ще кажеш: „Как един сантиметър?“ В 30 години можеш да разшириш главата. Но за да разшириш, знаеш ли каква мисъл трябва да имаш? Ако не мислиш, никакво разширение няма да стане. Освен че разширение няма да стане, но ще стане стеснение. Тогава, сантиметър и половина се отнася за цялата глава. Един сантиметър и половина, той трябва да се предаде на цялата глава едновременно. Той ще се разпредели пропорционално и тогава на цялото ще се падне около няколко милиметра нагоре и по цялата сфера на човешката глава. Един сантиметър и половина трябва да се разшири главата в много направления. Трябва да се образува една крива линия. Средната част на главата да бъде като корона, не да е

сплескана. Когато главата отгоре е крива, там седи едно от най-ранните чувства, което индусите наричат хилядолистник. Любовта към Бога се намира в средата на главата. Тогава, любовта към Бога ако е в центъра, в съвременните хора този център е много слабо развит. Когато един човек плещи каквото трябва и не трябва, любовта не се проявява.

Онези, които не разбират, казват: „Условията трябва да се подобрят." Кои са условията? Разумните хора, онези гениалните учители, поетите, музикантите, всички те са условия за човечеството. Бащите и майките, това са гениалните хора. Аз съм съгласен, че външните условия трябва да се подобрят, но тия условия са разумни. Ако ние сме заобиколени с хора разумни, учени, веднага те въздействуват върху нас. Един учен човек може да направиш каквото искаш, както един грънчар е направил от пръстта каквото гърне иска. И в Писанието се казва: „Аз мога да направя от вас каквото искам." Когато ние искаме да вървим, когато ние живеем по този път, по който Той ни показва, когато ние искаме да вървим по Неговия път, ние живеем само в Любовта. Той може да направи в нас всичко. Той ще ни даде свобода, ще ни освободи от всичките терзания, които сега имаме.

И любовта не се предава с думи. Тя се предава с контакт. Онзи човек, който има любов, той има една специфичност в своя глас. Като говори, във въздуха се предава. Чувствуваш в думите, че има една тайна сила. Може да говориш за любовта, но думите нямат сила в себе си. И после, езикът на хората, който имат... Любовта другояче е устроена. Онези хора, които имат любовта, ръцете им са другояче устроени, съвсем другояче са линиите. Вие не сте изучавали линиите на човешката ръка. Няма какво да ги гледаш. В Европа има хора, които познават човешкия характер. Може да застанеш зад едно платно и ще си туриш само ръката и само ръката ще гледа и ще започне да чете характера. Ще ти даде обективно, но и ти ще му платиш и ще си заминеш. Колцина от вас сте се занимавали? Някой

път гледате ръката, някой бързо гледа и казва: „Има нещо написано. Има нещо начертано. То значи, но какво ли значи?“

Казвам: Много работи е написал Господ и едва сега сме започнали да четем. Ако ти липсва Сатурновата линия, линията на твоята съдба, ти ще опъваш каиша на общо основание. Каквото направиш, ще се развали. Тамън съградиш къща, ще се развали. Защо? Съдбата ти е такава. Няма кой да ти помага. Линията на ума и линията на сърцето са свързани в едно. Умът и сърцето са в противоречие. Или съботничав си. В съботничавите хора линията на ума и линията на сърцето са свързани. Тези две линии образуват една линия.

Преди години един наш приятел, който сега е заминал за другия свят, купи един имот, искаше да направи [печатница], стана съдружник с един господин. Казвам му: „Мене ако слушаш, с този човек съдружник не ставай.“ – „Ама той разбира работите.“ – „Аз разбирам от хората. Ти ще влезеш в съдружие с него, но до второто пришествие ще го помниш.“ – „Дали ще излезе?“ – „Ще излезе, ще излезе.“ Казва: „Не съм намерил друг човек. Той ще вложи парите си в печатницата, вестници ще издава, това ще издава, онова.“ Ще издават. Той обещава и те станаха съдружници и после ми казва: „Да бях те послушал!“ На този човек линиите, двете линии са съединени така.

Какъв ортаклък може да има между една овца и един вълк? Какъв ортаклък може да има между червея, който влиза в дънера на една ябълка, и самата ябълка? Различни са интересите на червея и ябълката. Най-първо, като дойде един човек, има хора в света, които са изучавали, те са много майстори. Светските хора са много майстори. Те са изучавали донякъде чертите. Виждали са и много добър човек. Той ще започне да маже най-хубавите страни и ще каже: „Аз като тебе човек не съм срещал.“ [Той] маже, но след като те намаже, ще помниш туй намазване. Той ще ти покаже, че иска да направи някаква услуга, всичко става.

Една статистика има: на 5 милиона хора може да се намери един, който да не се съблазни от жена. Ще кажеш: „Мъжете са честни." Закон има: На 5 милиона души само един се намира. Страх го е. Оставете този човек свободен, дайте му свобода да покаже силата си и властта си. Че турете го някъде, да го видите какъв е той. Когато ние говорим за онази вътрешна страна на човека, между 5 милиона се намира само един, който има онова благородно чувство, може да се жертвува за другите.

Сега, аз не осъждам тия хора. Тия хора сами себе си не познават. Ако аз седя горе на Витоша, сняг има, който ми казва: „Уповай на нас! Никаква пакост няма да ти направим." Докато е зима, прави са. Но щом започне да пече Слънцето, които са в долините, да му мислят какво ще да стане. Като започне да се топи снегът, много нещастия могат да станат. Когато започне да се топи снегът по вашите планински върхове, малко хора могат да устоят на туй топене. Една жена разтопява снега у един мъж. Като го зърне, започва да се топи снегът. Мъжът като погледне една жена, и нейният сняг започва да се топи. Като започне снегът на жената да се топи, отиде, та се не види! Не зависи от тях, ще се топи. Трябва [да] знаете, че този сняг ще се стопи. Трябва да имаш туй предвид. Като започне да се топи, трябва да го имаш предвид. След като се стопи, въпросът е друг.

Казвам: Всеки един от нас трябва да изучава сегашното тяло. Има някои неща, които човек може да предписва по-[от]напред какво ще стане. Може да ви разправям, но всеки един от вас чувствува какво има да му стане. Не искам да привеждам примери, които ще внесат във вас суеверие.

Някой път ще те заболи безименният пръст, някой път ще те заболи средният пръст или палецът или показалецът. Това е поличба. Ако разбираш закона на заболяването на твоя пръст, то е свързано с нещо, което е станало в твоя живот. Заболи те ухото – трябва да вземеш мерки. Заболи те окото – трябва да вземеш мерки. Не само да излекуваш болестта. Свързано е с известни психически работи, които

ще станат в твоя живот. Ако не ги вземеш предвид, ще имаш една горчива опитност.

Една млада ученичка от 7-ия клас във Варна ми казваше: „Две неща с мене се случват. След като кажа една лъжа, ще падна да се ударя. И всякога ще излезе на езика ми пришка, веднага излиза пришка. Ще мине една-две седмици, докато се освободя. Хем голяма пришка ще излезе! Наплашила съм се. Като дойде да излъжа, веднага – казва – пришката на езика.“ Лекарите ще кажат, ще обяснят причината. То е така, едно съвпадение, но не е още наука.

Понеже искам да ви предам положителната страна – не че съдбата стои, не зависи всичката съдба. Като казваме: „Съдбата е в неговите ръце“, разбираме: съдбата на човека зависи от неговата глава, от неговото сърце и от неговата разумна воля. Понеже съдбата е свързана с умствения живот, с Божествения свят. Сърцето е свързано с ония същества развити, съвършени, които наричат ангели. А пък човешката воля е свързана с всичките разумни хора. [С] най-силните и добрите хора е свързана човешката воля. Добрата воля е свързана с разумните хора на Земята, които от памтивека живеят. Следователно някои искат да кажат, че вие не може да се запознаете. Само добрите хора на Земята, ако нямате една добра воля, ако нямате един добър ангел, ако нямате едно добро сърце и ако нямате един отличен ум, с Бога не може да се свържете – туй трябва да знаете.

Сега може да се проповядва, но за да се запознаете, вие и сега още имате условия. Че колко примери на мене са ми разправяли. Разправяше ми един: седи, остава му един лев в джоба, седи и си мисли какво да прави. Един лев само има. По едно време гледа, една бедна вдовица идва при него, а там насядали хиляди хора. И изважда лева и го дава. Той си казва: „Втасахме я!“ Тя не се спира при другите, но отива при него. Този човек има упование на един лев да му оправи работата. Господ казва: „Ти трябва съвсем да закъсаш, за да се оправи работата. Ти уповаваш на парите, а трябва да уповаваш на нещо,

което не се мени.“ Ако вие сте умни и добри, Земята е пълна само с пари.

Мнозина са идвали при мене да им кажа къде има заровени пари. Наскоро дошъл един да ми разправя: има заровено имане в една къща. Казва: „Позволено ли е да се извади?“ Казвам: „Позволено е, извадете го.“ Отиват те, разкопават къщата, изваждат пръст половин метър, но пари няма. Копаят, пръст има само. Казвам: „Намерихте ли пари?“ – „Няма пари.“

Една певица като Аделина Пати имала един ангажимент в един театър и разбира, че директорът на театъра нямал намерение да ѝ плати. Събрала се публиката, ръкопляска вече. Тя си обула единия чепик, но другия чепик не го обува. Иска той да ѝ даде 25 000 лева. Вън публиката вдига шум, а тя седи и не обува другия чепик. Той ѝ казва: „Обуй и другия чепик. Ще ти дам колкото искаш!“ Дава ѝ още 50 000 лева – стават общо 75 000 в злато. Не разравя ли от съкровището на този директор тя? Но глас има, три тона е взимала по-високо от цигулката! Веднъж тя отишла в Ню-Йорк и там имала да получи един чек. Никой не я познавал и не ѝ дават парите. Тя се спира, изпява една песен и всички се събрали. Казват: „Дайте ѝ парите!“ Туй, което е гласът, това е нашият ум. Като идеш в пощата, от твоя ум трябва да излезе нещо. Да направиш едно чудо. „Какво знамение може да ни покажеш?“ Ще идеш при един банкерин и ще кажеш така: „Ти си закъсал, ще ти кажа едно нещо. На този, учения човек услужи, което трябва. Аз ще ти кажа нещо и ти ще ме послушаш. Тебе след 3 деня дъщеря ти ще заболее и ще отиде в другия свят. Аз имам едно лекарство да [ѝ] помогна.“ Какво ще каже банкерът? – „Ето един грешник, който иска да ме излъже.“ След 3 деня дъщеря му заболява. Иде този човек, аз излекувам дъщеря му, тя оздравява. Питам: Няма ли да се отвори съкровището да плати? То е чудо, знамение показва. Преди няколко дни идва един човек, има едно лекарство за една болест. Той така закъсал: има едно лекарство, не знае как да го употреби, не е лекар. Лекарството е ефикасно. Туй лекарство струва 5

пари. За 5 пари е лекарството, но лекува болестите. Може да имаш едно лекарство, но не знаеш как да го употребиш. Имаш един ум, но не знаеш как да го употребиш. Имаш една воля, но не знаеш как да я употребиш в дадения случай. Въздържаш се.

Поне трябва да имаме характера на Сократа. Идва при него един физиогномист и започва да описва всичките [му] лоши черти от гледището на науката. Казва му: „Ти си такъв, ти си такъв...“ Сократ седи тих и спокоен и му казва: „Всичко това, което казваш, е право. Но аз всичко това сполучих да го поправя.“ Как го поправил? Сократ бил много нетърпелив. Оженил се за най-лошата гъркиня, която имало в Гърция. Един ден, като идват негови приятели заедно с него, неговата жена почнала да бъбри. Той им казва: „Не се смущавайте, след това бъбрене ще има и дъжд.“ Тя носела цял леген с вода и го поляла. Той им казал: „Дъжд ще има.“ Пита го приятелят му: „Ти, философ, Сократ, защо се ожени за тази жена?“ – „Исках да опитам характера си, ако може да издържа мъченията на жена си. За да стана философ, трябваше да се оженя за тази жена.“ И той след туй я потупал по гърба и ѝ казал: „Втория път два легена да излееш.“ Тя се усмихнала. „Един леген на мене и един на приятеля ми.“ И едва тогава съзнала Ксантипа: „Три легена как ще ги нося?“ Ако ти не може да лекуваш своя ум с един леген, ако ти не може да лекуваш своето сърце с втория леген, ако ти не може да лекуваш своята воля с третия леген, ти не си дошъл до онова велико разбиране на живота.

Какво нещо е търпението? Два примера има. Един от класическите примери е този на Епиктета. Този гръцки философ бил роб [на един римски патриций], който много често биел робите си. Някой път и него наказвал. Биел го, а Епиктет само го поглеждал. Един ден господарят му натиснал много силно крака. „Господарю, този крак трябва на тебе. Ти на себе си ще повредиш, няма да мога да ти слугувам.“ След като му счупил крака, той казал на този римски патриций: „Аз ти казах, че ще ми счупиш крака.“ И оттам насетне станало едно обръщение в този патриций. И след като оздравял, дава

му една сума и го освобождава. Той отива в Гърция, за да прекара последните си години, и написал много отлични работи.

Мнозина, които ме слушате, не се намирате в толкоз лошо положение като Сократа и като Епиктета. Ако Сократ можеше да направи това и ако Епиктет можа да го направи, защо вие, след толкоз време, вие, които живеете вече в XX век, в тази просвета, когато говорим за Христа, не може ли да направим нещо? Разумно да направим? Затуй любовта в света не се разбира.

Любовта е първата подбудителна причина. Никаква работа не може да изпълниш, ако в тебе не дойде един лъч на любовта. Но вземете това, което чувствувате. В любовта има нещо толкоз красиво и когато дойде един лъч, в тебе настава едно състояние, благородно състояние, ти си готов на всички жертви. Готов си, когато само един лъч проникне, ти си готов да раздаваш. Като прекъсне този лъч, ти пак казваш: „Няма нищо."

Онзи лъч на любовта, който прониква в кокошката, виждал съм, 10–12 пилци, повела ги, някой вол като се приближи, [тя] клъвне вола по носа. Волът съвсем механически като си маха опашката, може да закачи пилетата, а тя го клъвне. При друго състояние тя е страхлива. Любовта у нея е за благото на нейните деца. Тя е готова да се бори с вола. Волът казва: „Право има тази кокошка."

Като дойде дяволът при вас, клъвнете го, както кокошката, по носа. Искаш да направиш една голяма пакост, искаш да запалиш къщата. „Освен че няма да му я запаля – кажи, – но ще му съградя една къща!" Някой ви каже нещо обидно – не му отплащайте със същото. Писанието казва, Христос е казал: „Бъдете благи, както е Отец ваш, Който изпраща Своето слънце еднакво на всички."

По някой път хората питат: „Какво нещо е Господ?" Той се отличава с такова велико търпение! Нито едно живо същество, нито един ангел, нито един адепт няма туй търпение, което Бог има. След като гледа всичките хора, които гълчат, които грешат, Той казва: „След време [и] тези хора ще се поправят, ще се подобрят." След като

се блъскат нашите глави, като пострадаме едно прераждане, второ, няма да остане човешка глава, която да не разбере Божия Закон.

Най-първо на Невидимия свят вие се молете да ви даде една мисъл, да почнете да разбирате какво се крие във вашата глава. Какво богатство се крие в човешкия мозък! След това, какво богатство се крие под твоята лъжичка! Какво богатство се крие в ръцете на онзи виртуоз цигулар! Какво богатство се крие в човешката ръка! Какво може да направи човешката ръка! И при всичките богатства, при туй богатство, което имаме, което е вложено в главата, при туй богатство, което е вложено в сърцето, при туй богатство, което е вложено в нашите ръце, гладни умираме. При туй богатство, което е вложено, нещастни сме, очаквате във второто спасение, във второто пришествие.

Днес е ден, дето всеки от вас трябва да възкръсне. Днес ако не възкръснете, не зная дали за бъдеще ще възкръснете. Защото, който сега е посят, сега трябва да възкръсне. Ако чакате 10 години да никне… Казвам: Тази година трябва да изникнем, сега трябва да възкръснем! Ако чакаме след 10 години, отиде тази работа! Всички днес трябва да възкръснете. Нищо повече. Може да възкръснете днес, да се освободите от вътрешния тормоз. Има нещо, което ви смущава. Има нещо, което смущава сърцето ви. Този тормоз да се махне, може ли? Може. Може, но необходимо е човек да вярва.

Тук се разговорих с една доста добра сестра, отслабват очите ѝ, едва може да вижда, че ме пита за цяр. Туй състояние дошло по обратния процес. Може 5–15 години, казва си тя: „Отслабват очите ми“, внушава си и след 20 години тя може да ослепее. Отслабват очите ѝ, отслабват, докато не вижда нищо. Никога не казвай: „Отслабнаха очите ми.“ То е погрешно. И на 120 години като станеш, трябва да четеш Библията без очила. Това е праведният човек. Господ не се нуждае от слепи хора. Казвам: По този начин как ще стане? Аз ако съм на неговото място, бих извършил следното: като легна да спя, ще кажа… аз ще се обърна към Господа и ще кажа: „Господи, Ти ще ми

помогнеш.“ На другата вечер ще кажа: „Ще се отворят очите ми.“ На следващата вечер ще кажа пак същото и ако вярвам, след 10 години ще ми се отворят очите. Няма никакво изключение. Ако кажа: „Я се отворят, я не...“ Положително ще вярвам. Може, който вярва, всичко може.

Има една книга, писана от един американец, събрани са ред такива лекувания. Едно извлечение: една жена американка, която страдала 12 години, всичките лекари са я лекували и казват: „Неизцерима е болестта.“ Един ден ѝ попада тази книга – че с вяра може да се лекува. Тя става от леглото и започва да шета. Питат я: „Как оздравя?“ – „Повярвах, че мога да си гледам работата.“

Като вярваш, че ще станеш, ти си по-щастлив, отколкото като станеш. Сега ние искаме да знаем.

Ще ви приведа един пример. Един американец минава Ниагарския водопад по на в себе си, но вярва в другия. Ако вие нямате вяра, както този, който е на гърба, ако [той] малко се разколебае, какво ще стане? Какво присъствие на духа, каква вяра, каква самоувереност! При това бучение! Какво самоотричане на духа! Какво има ние да се плашим от водопада? Ще имаш вяра в този, който те носи. Туй значи вяра.

Сега някой казва: „Ти ми дай пари, че тогава ще повярвам.“ Вярата предшествува, преди да съм ти дал. Щом ти дам, свършена е работата, щом дойде знанието. Вярата няма богатство в себе си, тя носи радост. Като придобиеш богатство, ти няма какво да вярваш. Вярваш, че ще станеш богат – ти си по-щастлив, отколкото като станеш богат. Докато си сиромах, ти вярваш още, че ще станеш богат, че ще живееш в хубава къща, добре мобилирана, че ще бъдеш добре облечен, ще имаш хубав автомобил, ще ходиш по театри – радваш се. Но като станеш богат, ще кажеш: „Тук няма нищо.“ Във вярата има една красива страна. В знанието човек трябва да бъде много по-силен, понеже има голяма опитност.

Та сега: Вярвайте в онова, което Бог е вложил в главата ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в сърцето ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в ръцете ви. Ще работите.

И така като направите, какво трябва да кажете? Аз, ако съм на вашето място, ще кажа, сутрин като стана: „Ще служа на Господа с всичкото си сърце." Утре, като стана, ще науча всичките уроци и ще си легна спокоен. Като стана сутринта, каквото съм казал, малко прилагам. Не мога всичко да направя, но на другата вечер пак ще туря нещо и ще почна да прилагам.

Приложение трябва! Тогава всеки от вас по този начин може да развие ред от своите дарби. Има дарби за певец. Развий дарбите си! Казваш: „Кому ще пеем?" Пей! Развий гласа си хубаво. Оттам зависи твоето щастие. Като се научиш да пееш хубаво, като се научиш да свириш хубаво, твоята работа е оправена. А като не знаеш да свириш и пееш, твоята работа е забъркана. Птиците, които са се научили да пеят, са много по-добре облечени, отколкото млекопитающите. Знаят да пеят и хубаво пеят.

Да мислиш правилно, да чувстваш правилно и да постъпваш правилно, това е най-хубавата музика, която човек може да развие, да приложи и да осъществи в живота си.

„Благословен Господ Бог наш"

„Добрата молитва"

25-а неделна беседа, държана от Учителя на 25.III.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ОЧИТЕ НА МЪДРИЯ

„Отче наш“
„Бог е Любов“

Ще прочета 2-ра глава от Еклисиаст.

„На мъдрия очите са в главата му, а безумният ходи в тъмнина.“ [14-и стих]: Трябваше да каже, че очите на мъдрия са извън главата му. Това е крайно материалистическо схващане, един краен материализъм в живота, че всичко ще се свърши. Тази книга минава за една от най-боговдъхновените книги.

Аз ще говоря върху три извода, понеже цялата книга е написана върху едни философски мисли, афоризми. Противоречията в живота, всичко работи за добро и всичко е постижимо. Противоречията съществуват за глупавите хора. Всичко работи за добро за умните хора. Всичко е постижимо за гениалните хора и за светиите. Ако се намирате във фазата на противоречията, вие сте един глупав човек. Ако сте във фазата, дето мислите, че всичко работи за добро, вие сте от обикновените [хора]. Когато почнете да мислите, че всичко е постижимо, вие сте гениален и светия.

Сега, аз не мисля, че ще внеса нещо ново у вас, нито пък [че] онова, което говоря, ще поправи света. Целта ми не е тази. Целта ми е да подкрепя онова, което е вложено във вас. Когато дойде една слугиня, че полива едно цвете, тя само подкрепя онова, което е в цветето. Помага като едно условие, нищо не внася в живота му.

Хората някой път изискват да се разрешат мъчнотиите в живота. За глупавите мъчнотиите никога няма да се разрешат. Туй да го знаете всички. Фет-акомпли. (fait accompli (фр.) – свършен факт.) Че всичко работи за добре, това е за умните хора. Ако ние почнем да живеем малко по-друг живот... Сегашните хора искат да оправят

обществените работи. Туй желание е хубаво, но то не е наша задача. Оправянето на обществения живот зависи от по-висши същества, които имат предвид кой ще оправи Земята. Слънцето се занимава с оправянето на Земята. Нима ние ще урегулираме пътя как да се движи Слънцето? То има тази работа за отоплението и [за] осветлението, за уреждането на живота. Слънцето има тази задача. Какво ние ще се занимаваме? Нашата задача е съвсем друга. Сегашните хора имат съвсем друга задача. Те се занимават с въпроса защо е така създадена Земята. Онези от вас, които сте от първата фаза, които мислите по-първо за противоречията в живота, ще ви дам за пример един негърски проповедник. Умен човек бил. Попитали го неговите слушатели какво правил Господ преди създаването на света. Той им казал: „Сечал пръти." – „За какво?" – „Да бие глупавите хора като вас." Туй е неговото твърдение. Той мисли, че с това нещо се разрешава въпросът.

Страданията са страдания, но само умният разрешава противоречията, които съществуват. Защото противоречието е нещо вътре у нас. То съществува в нашия ум, то съществува в нашето сърце, то съществува в нашата воля. Но според онова, което ние знаем, противоречието се намира в човешката воля.

Злото в човека е всадено в неговата воля, в свободата на неговата воля. Не е в неговото сърце, не е в неговия ум. Сърцето и умът в дадения случай са само условия, при които волята може да създаде някакъв порок. Защото мислите помагат на волята да създаде някакво престъпление, някакъв порок; и сърцето помага на волята да създаде някакво престъпление. Най-лошото у човека не произтича от човешкото сърце и от човешкия ум.

Може някои да цитират, че сърцето е покварено. Но покварата на сърцето не зависи от това, че сърцето е грешно. Когато една жена греши, кой е виноват? Мъжът. Мъжът в дадения случай развращава една жена. Това е волята на жената, нищо повече. Жена, която се развращава от един мъж, мъжът в дадения случай е волята на жената.

Мъжът може да се развращава от жената. Жената е волята на мъжа в дадения случай. Тъй разглеждаме ние въпроса. Когато някой ми каже, че жена го е развратила, казвам: неговата воля е там. И когато един мъж е развратил една жена, нейната воля е там. Следователно как ще я разврати един мъж, ако тя няма воля? Под думата „воля“ разбирам желание да има нещо. Как ще ме отрови някой? Туй е желанието да пия. Ако не пия вино, как ще ме отровят? Ако не искам да дишам въздуха, в който има отровни газове, как ще се отровя?

Казвате: „Може ли човек да не диша?“ Какъв е процентът на вдишването? Един човек взима по 20 вдишки на минута, умните хора правят 10 вдишки, а гениалните правят 5 вдишки. Бог в цялата вечност прави една вдишка и една издишка. Вие казвате, че това са философски разсъждения. Но човек трябва да разбира техните отношения, да ги свързва с нашето съзнание, за да видим какво е неговото приложение. Ние го считаме безполезно. Например ние може да считаме социологията за основна наука, или физиологията, или медицината, или която и да е друга наука. Но всички тези науки допринасят за човешкото развитие.

Та, ние казваме, че Онзи, Който е създал света, го е създал по закона на числата. Ако човек в една глава има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше две глави? Ако човек с две очи има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири очи? Ако човек с две уши има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири уши? Ако човек с една уста има толкова несгоди в живота, то ако имаше две уста, с които постоянно да говори, колко противоречия щеше да има? Много повече, отколкото при това положение. Една е главата привидно, но тя е разделена. Две глави има човек, това е привидност. Отвън има една глава, а отвътре са две глави. Дълго време ще мине, докато се създаде една глава. Засега дълги години ще минат, докато има една глава. Две глави има човек – мъжка и женска глава. Мъжете и жените се налагат едни на други и постоянно

караници има в дома. Човек не знае какво да прави. Какво трябва да прави? Сития, за да го изцериш, дръж го гладен. А гладния, за да го изцериш, нахрани го, но да не преяжда!

Всичката философия седи в това: Не отказвайте нищо на вашето сърце, но онова, което даваш, да е на място. Не отказвайте нито една мисъл на вашия ум, но онази мисъл, която предлагаш в ума си, да хване място. Най-после, онзи, който разбира, всяка една постъпка, която човек е направил, трябва да хваща своето място. Туй е необходимо за самия човек, който работи. Аз считам: каквото верую и да имате, то е един занаят. Занимава се човек с търговия, но търговията си има своето място. Може да е търговец на платове, на едри стоки, на колониални стоки, може да е лекар на болни, може да е поет. И това е занаят. Той пише в книгите, издава ги, пише във вестниците. Може да е филолог, може да е анатомист и т.н. Следователно всеки може да е социалист, може да е комунист, може да е православен – това са все занаяти. Защото [оня, който] стане православен, търговия е това, по-добре прекарва. В Америка, ако идете в големите църкви или в еврейските църкви, всяка църква лекар си има. Защо става лекар в тази църква? Понеже има клиенти. Както партиите у нас. Лекар, който принадлежи към някоя църква, членовете на църквата няма да викат някой лекар отвън, но ще викат своя лекар. Той ще има клиенти, преглежда днес 10–15–20 души – как няма да поддържа църквата? Ти си партизанин, ти си комунист, как няма да поддържаш тази клиентела? Това не е още идейно. Не че нямаш право. Ти може да бъдеш земледелец, да обработваш земята. Ти може да бъдеш градинар, да обработваш градината. Ти може да бъдеш учител, да учиш децата. Ти може да бъдеш майка, да раждаш деца. Ти може да бъдеш баща, то е занаят, ще отглеждаш тия деца. Та, казвам: Във всичките занаяти човек има отговорност. Той не може да носи тази титла без отговорност. То е противоречие.

Сега ще кажете: „Тия работи на другия свят има ли ги?“ Че защо ни е онзи свят, когато имаме този свят? Чудно нещо, когато искате да

проектирате този свят в другия свят. Два свята не може да бъдат еднакви. Аз. разсъждавам като вас философски. Има друг свят. Той не може да бъде като този. Числото 2 не прилича на числото 3 и 3 не прилича на 4. Всички се различават. Но тия числа имат отношение едни към други. Ще каже някой, че 1 и 2 са едно. Добре тогава, имаме практически 3 лева, нали е все едно? На тебе 1 лев, на мене 2 лева! Нали е все едно 2 или 3? Казваш, че между 1 и 4 няма разлика. Хубаво, на тебе едно, на мене четири! Има разлика.

Сега съществуват известни противоречия в света. Под думата „глупави“ хора разбираме хора, които не са се заели да изучават природата. Противоречията в живота съставят объркан материал, който за бъдеще [хората] трябва да обработват. Туй, от което ние страдаме, за бъдеще ще създаде една култура, едно цяло щастие за бъдещите поколения. Нещастието на сегашните поколения, то ще бъде цяло щастие за бъдещите поколения. Майката, която ражда едно дете, Ще бъде щастлива. Но някой път тя плаща с живота си, то остава живо. То може да умре и може да остане заедно [с майка си], за него е безразлично. Ако детето е умно, няма да умори майка си. Ако умори майка си, то е много глупаво. Някой път майката остава да живее. Туй е само едно твърдение, което изисква научно доказателство. Понеже нямаме време за тези доказателства, то ще остане като едно твърдение. Ако туриш един глупав кочияш да те води, какво ще стане? Ще те прескамбучи някъде, ще прекатури колата.

Тогава казвам: Ние има да боравим с извънредно тънки сили в света. Засега всички мислите, че имате ум, сърце и воля. Къде е вашият ум? Къде е вашето сърце? Къде е вашата воля? Говори се някой път за душата, за духа, за сърцето, за способности, за какви ли не неща. Всички третират този въпрос. Кой от вас е видял своя ум? Кой от вас е видял своето сърце? Като турите ръка на сърцето, тупти. Като си туриш ръка на главата, казваш: „Имам ум!“ Ако нямате глава, нямате ум. А всъщност сила има, която работи в мозъка. Тя е непонятна за нас. Но някой път ние знаем, умът е възвишеното,

благородното. Казват: социален ум. Изработи една хубава картина, изработи един часовник. Казваме: социален ум има този човек. Или човек може да е с религиозен ум. В какво седи религиозността на човека? Религиозността, това е социално чувство. Религиозният човек е влюбен човек. Както момата е влюбена в момъка, така и религиозният е влюбен в някого. Ще ми разправяте, че е влюбен в Бога. Той е влюбен. От сутрин до вечер мисли как да влезе в Царството Божие. Както една мома постоянно мисли за момъка, за някой княз, да се жени за него, да влезе в палата му, да има слугини. Религиозните хора мислят да влязат в рая, да се освободят от дявола. Кой е дяволът? Лошите условия на Земята.

С това аз не засягам сегашните ваши вярвания. Аз не ги зная, аз от свое гледище разглеждам въпроса тъй обективно; тъй, както аз го схващам и виждам. Това са още начатък на един религиозен живот. Понеже момата, след като се влюби в един момък, то е начатък на любовта. После ще се образуват особени отношения. Тя не знае доколко го обича. Най-първо, момъкът коленичи пред нея, казва: „Ти си едно божество, ти си за мене всичко, без тебе не мога!“ После, като се ожени, по 3 пъти на ден той я поздравлява, че някога изтичат по няколко сълзи от умиление.

Сега като говоря, не го вземайте обективно. Аз не говоря за женените, защото и тези, които не са женени, и те ще дойдат на тези парила. Каквато работа ти да хванеш, ти ще се ожениш за нея, ще плачеш и оттатъка ще минеш. Аз считам: всичките професии, които човек изпълнява, той се жени за тях. Ставаш лекар – ти се ожениш; ставаш професор, ти си се оженил; ставаш градинар – ти си се оженил; ставаш земеделец – ти си се оженил; ставаш лозар – ти си се оженил и плачеш за лозето. Защо? Умряло лозето.

Аз вземам това в широк смисъл. Ние обвиняваме само жените. Той се оженил и се оплаква от жена си, че не била такава, каквато трябва. Не зная дали човек има право да се оплаква. Глупавият има право да се оплаква от жена си. Добрият ще каже: „Всичко, каквото

върши моята жена, е за добро.“ Добър е умният човек. Пък гениалният, като умре една жена, ще каже: „Аз чрез своята жена щях да постигна най-великите работи в света!“ Каквато и да е жена.

Тогава де е противоречието? По някой път онези, които вярват в Бога, че Бог е създал света, считат Го за най-умното същество, за най-силното: каквото каже, става. Ако туй, което те твърдят, е вярно, де е това противоречие в света? Защо намираме противоречие в делата на туй разумно Същество? Едно от двете ще остане вярно: или ние сме от глупавите, които не разбираме, или че сме от умните, или че сме от гениалните и от светиите. Едно от трите положения вземам. Ако взема първото място, на глупавите, няма какво да го коригирам, понеже самата глупост ще ми създаде най-големи страдания.

Сега, от моето гледище, как се създават неприятности в света? Представете си едно семейство, в което синът е живял до 21-та [си] година един отличен живот при баща си и майка си, бил много внимателен, послушен. От това гледище с любов се отнасял. Но след като стане на 21 година, малко започва да му се замъглява умът, почва да закъснява, късно си иде вечерно време. Един ден виждаме, че някой отвън го чака. Бащата казва: „Синко, викат те отвън.“ Иде той, погледне малко. [Баща му] казва: „Какво иска от тебе?“ Този син ходи [на гостилницата], а ни ядене, ни пиене плаща. Той не казва на баща си, че [е задлъжнял], но казва, че „Този е безделник, иска назаем пари от мене.“ Бащата вади и дава. Защо? Защо не каже истината на баща си, а лъже? Защо не казва, че ходил на гостилницата и ядоха, а казва на баща си, че този е безделник някакъв, иска пари назаем? Защо човек като направи една погрешка, не признава погрешката си? Иска той по някакъв начин да мине, да не му падне реномето. Той не знае, че в света няма нищо скрито-покрито.

Всяка една постъпка, всяка една мисъл се изнася тъй, както светлината. Няма скрити дела в света. Някои крият с тъмнината в света. Тя съществува по единствената причина на Божествената любов, която иска да закрие престъпленията на хората, да не ги

виждат. Защо съществува тъмнината? Бог е направил тъмнината, за да скрие престъпленията, за да се пазим да не страдаме. Защото, ако вечерно време виждаме какво се върши по лицето на Земята, вие не бихте спали. Като видите престъпленията, от най-малкото до най-голямото, вие през цялата нощ не бихте могли да спите.

Бог затулил малко очите и ушите, направил ги дебели, да не виждате и да не чувате. Той се заел с най-трудната работа в света: да измени този безпорядък в порядък. Защото в света съществуват два порядъка: един Божествен порядък на щастието и другият е човешки порядък. Всички нещастия произтичат от човешкия порядък. Туй нещо хората го наричат карма, прераждане. Прераждането е закон за изменение на човешкия порядък в света в Божествен порядък. В прераждането има закон [за] заспиване и пробуждане. Кога човек се пробужда? Като слиза от Невидимия свят, той трябва да заспи. След туй по начина, по който са го приспивали на Невидимия свят 45 години. След като заспиш, ти ще слезеш на Земята и ще се родиш. Като се родиш, ти ще почнеш пак по обратен процес да се събуждаш. Туй го наричат растене. Едно малко детенце се пробужда, пробужда.

Като дойдеш до 45 [години], ще дойдеш до възрастта, в която си бил в другия свят. Ако не можеш да се пробудиш, започваш да заспиваш; до 90 години станеш съвършено заспал и заминаваш за другия свят. Там отново го приспиват 45 години и пак го приспиват 45 години, че на този, стария човек, ще му вземе 90 години, докато отиде на Земята. Онези, които не са приспани на Земята, им взима 45 години на оня свят, не може да ги събудят и 45 години да ги приспят.

Приспиването е един процес, за да се намалят ненужните страдания, които човешката душа изпитва, да се премахнат всичките онези образи, които спират прогреса на човека. Понеже ужасно нещо е да виждаш тези противоречия. Защото, за да расте човек, да прогресира, трябва да влезе нещо хубаво в душата. Той трябва да живее в доброто. Със злото човек не може да прогресира. Като почне

да прави зло, те го приспиват и не може да мине повече от 45 години да не заспи човек.

Та, когато влизате във втората глава, Соломон, който разбирал противоречията, той разглежда нещата, които са свързани. Той разглежда този и онзи свят, разглежда всичките противоречия. Който не разбира този мащаб, той ще мисли: защо така е мислел Соломон? Той е бил запознат, той е изучавал отношението между този и онзи свят; живите същества, които живеят в този и онзи свят, какво отношение имат. После, понеже ги опитва по един временен начин, с виното той е развивал своето ясновидство. Казва: „Да опитам сърцето си!“ Онези, които пият винце, стават ясновидци. След като пие, започва да вижда той. Само онези, които употребяват виното, те знаят мярката. След като изпие една-две чаши, той спре там да пие, защото другото е непотребно. След като придобиеш туй начало, достатъчно е да спреш там. Най-лошото е там, че пияниците продължават да пият и с това нарушават туй равновесие.

После, ако е богатство, всички тия пари хипнотическо действуват. То е едно поощрение. Ти ставаш ясновидец. След като ти турят на разположение 100–200 000 лева, ти ставаш ясновидец, виждаш къща, автомобил. Щом ти отнемат парите от джоба, ти ставаш сляп, нищо не виждаш. Тъй щото, и парите правят ясновидец човека. Широк простор ще се отвори за тебе по единствената причина за развиване на твоите способности и чувства.

Умният човек, който разбира нещата, вижда, че парите работят за добро. Страданията, лошите жени и Лошите мъже, кражбите, всичко това в дадения случай са анормални прояви на великия закон. Кражба е, когато човек вземе повече отколкото му трябва. Пиянство е, когато човек пие повече отколкото му трябва. Всичките престъпления в света седят в това, че сме взели повече отколкото ни трябва.

Та, когато този еврейски окултист, Соломон, е казал: „Суета на суетите, всичко е суета“…

Съвременните хора казват, че трябва да работим. Как ще работим, как ще се оправи светът? Никога в света не е имало толкова оратори, колкото сега. Много хора работят в парламента, в църквите. И в Америка има 3 до 5 хиляди проповедници. В България има 3000 свещеници. Навсякъде по света има много хора, [които проповядват], а при това, наместо светът да се подобрява, става по-лош. Привидно е само така. Ние днес сме в едно много по-добро положение, отколкото в миналото. Но понеже не сме готови да използуваме [туй, което знаем], нямаме достатъчно вяра, чрез която да вземем необходимите сили и да обработим туй, което знаем. Например сегашните хора, които гладуват, гладуват по единствената причина, че нямат вяра.

Ако разбираха, сегашните работници, които работят по насилие, то е един метод. И богатите работят чрез насилие. И работниците работят чрез насилие. То е един метод. Той е допустим, в реда на нещата е. Но казвам: Има и друг начин, който е по-добър от [този] и за работниците, и за богатите. Ако тия работници коригират своя ум и повикат любовта на помощ и насочеха своя ум към богатите, богатите щяха веднага да отворят сърцата си, щеше да стане това, което трябва да стане. Ако всички богати хора биха концентрирали своя ум към любовта, те щяха да накарат работниците да работят, както те искат. Но понеже не употребяват този закон, има едно противоречие. Ако се проповядва, може да се направи един опит; даже религиозните, трябва да направят този опит. И те някой път употребяват старите методи. Казват: „Защо не убиха този престъпник?“ Тогава не е ли същото учение?

Ако за един престъпник казват да се затвори, да си замине, да се махне от света, окултният закон показва, че този престъпник като се махне, в другия свят е по-опасен, отколкото тук, на Земята. Добрият човек, който на Земята не е могъл да действува, като замине за другия свят, става по-силен 10 пъти. Следователно добрите хора трябва да идат в онзи свят, за да могат да извършат нещата добре, както на Земята не могат да ги направят. Но някой път и злите хора искат да

умрат, за да може да направят нещо зло на този свят. Те мислят злото за добро. Един престъпник мисли злото за добро. Обаче трябва дълга опитност, да се убеди той сам, че онова, което той прави, като се направи на него, той ще съзнае, че не е добро. Например един престъпник като измъчва жертвата си, той мисли, че е в реда на нещата, но ако тази жертва започне да го измъчва, вижда, че не е право.

Та, казвам: По този начин, по който сега живеем, ние искаме да разрешим живота по един стар начин. В края на краищата онези, които предвиждат бъдещето, предсказват, че на Земята може да бъде след един век, или след 2 века, или след 3, 4, 5, 10, 15, 20 или 100 000 века, или един милион века, Земята ще бъде изгорена. Самите хора ще създадат един огън, ще се запали Земята и всичко ще се стопи и няма да остане от сегашната култура нищо. Няма да остане ни народно събрание, ни църква, ни джамия, няма да останат паметници, няма да останат постройки, няма да остане ни мъж, ни жена. Всичко ще стане на каша. Като дойде някой, ще види цялата Земя чиста от всички престъпления. Какво ще бъде след туй? Когато сегашните хора изгорят в крематория човека, какво остава от него? Вземат му свещения прах и го турят в една торба. След като мине големият огън на Земята, нашият свещен прах ще остане. И бъдещите хора, които някога ще се въплътят на Земята – може би някои от вас да дойдат, – от този прах ще имате и вие.

Но това са ред разсъждения, които не ни интересуват. Може да каже някой, че не го интересува. Че, какво го интересува? Ако сегашният живот не е свързан с бъдещето... В живота съществува едно звено между всички същества, от най-малкото до най-голямото, и всички същества са свързани в едно звено. В света няма разделение. Повидимому животните са разделени от хората, но те са свързани с хората. Повидимому е така: растенията са разделени от хората, но и те са свързани. Само ако се премахнеха животните и растенията от Земята, ние щяхме да почувствуваме каква голяма полза принасят.

Ще видим, че тия дървета са много умни. Тия дървета са отлични химици и знаят много повече отколкото човек знае. Някои живеят много по-дълго отколкото животните – по 1000, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 хиляди години. Човек, който минава за философ, едва ли достига 100 години; някои живеят до 150 години и много рядко до 250 години. Съвременната статистика показва, че имало в Китай един китаец, който живял 250 години.

Та, казвам: Ние сме в една нова фаза на разбиране на своя живот, на разбиране на природата. Аз искам да подкрепя онова, което е вложено във вас. Туй, което у вас с раждането вие носите. Както онази слугиня, която насила води едно животно, вие какво ще направите, то е ваша работа. Дървото трябва да расте, водата трябва да тече, човек трябва да мисли, геният трябва да расте, а светията да осветява пътя на всички хора. Всеки човек има свое предназначение.

Сега вие се смущавате какво ще стане с вас. Какво има да се смущавате? От един дъб какво ще стане? Дъб ще стане. От бора какво има да стане? Бор ще стане. От едно малко желъдче ще стане формата, която му е създадена. Човек ще остане в тази форма, която има в себе си. Определено е неговото бъдеще.

Ако вие вървите по човешкия ред и порядък на нещата, винаги ще имате спънки. Човешкият порядък започва винаги с едно вътрешно безпокойство; човешкият порядък винаги започва с едно боледуване; човешкият порядък винаги започва с малокръвие; човешкият порядък винаги започва с разсейване на ума, със слаба воля, със слаби чувства и със слаба мисъл. Инвалид става човек, като влезе в човешкия порядък. А като влезе в Божествения порядък, веднага става добър, разумен и след това става свободен. Свободата е само в Божествения порядък на нещата.

Сега ние търсим общата свобода. Може би свободата съществува, не че ние я извоюваме. Всеки човек сам ще извоюва своята свобода. Да е свободен, именно той трябва да се ползува от условията, които му са дадени в този свят. За какво има да воюва на нашата Земя? Дадени са

всички условия и не може да стане повече от това, което му е дадено. Не може да излезе от своите размери. Всеки човек не може да излезе от своите размери. Туй, което Земята може да го постигне, и той може да го постигне. Казват, че Земята е грешна. Не е така. Казваме: „Този грешен свят!“ Друг е въпросът. Този, грешният свят е нашият. Земята никак не е грешна. Казвам: Именно не грешете, да не [би] Земята да ви избълва. Земята не търпи човешките грехове. Щом хората започнат да стават много грешни, свива се кожата, стават земетресения, разни нещастия и тя започва да интернира хората навън.

Казвам: Ако има противоречия, то са вашите неразбирания. Ако всичко работи за добро, вие сте разумни хора. Вие чрез противоречията може да постигнете вашата цел. Вие сте в Божествения ред на нещата, но трябва да имате разумна детинска вяра. Сега аз мога да вярвам в силата на Слънцето, понеже е, но да вярвам в едно Слънце, което никога не съм виждал, не съм опитвал неговата сила – такива неща не проповядвам. Ако някой може да ми нарисува едно слънце и иска да ме убеди в това слънце да вярвам, то е едно заблуждение. Няма какво да вярвам в написаните слънца. Трябва да вярвам в онова Слънце, което изгрява и залязва. Трябва да вярвам в онази Земя, на която може да живея, а не на друга някоя.

Най-първо, ние не познаваме възможностите на Земята. Ние живеем на Земята, която още не познаваме. Казвам: Хората още не познават Земята, на която те живеят. Ако те я познават, ще видят какво е приготвено. Че, знаете ли до 38-та година какво може да стане? До 38-та година ще има големи земетресения. Забележете, само ако станат. Голямо земетресение ще има. Защо? Защото, според астрономическите изчисления, ще има голяма деятелност и тя ще се отрази на Земята. Вие очаквате да уредите работите си. Много къщи ще бъдат съборени, много параходи ще бъдат потопени, много войни ще станат, много хора ще умрат, много хора ще бъдат убити. Защо?

Защото хората са глупави. Кои искат ред и порядък? Умните. Кои хора искат Царството Божие? Това са гениите и светиите.

Някой казва, че ще дойде Царството Божие. С тия разбирания, които имаме сега на Земята, Царството Божие в нашите умове не може да дойде. Ако Царството Божие влезе в моя ум, ще произведе голяма промяна. Ако ти туриш едно яйце под една квачка и не се излюпи това яйце, струва ли си труда? Трябва да се постави под кокошката, да се измъти. И цяла година да го държиш, ако не се измъти до 21 ден, то е запъртък. Много хора искат да бъдат щастливи. Турете си яйцата под една кокошка, турете едно ваше желание под една кокошка, турете една ваша мисъл под една кокошка и ако не се измъти за 21 ден, то е запъртък! Преведете сега. Вие може да вярвате в много неща, които не може да постигнете. Ако вярвате в онова, което ви нашепва вашата душа, което ви подсказва вашият дух, вярвайте!

Сега може да си мислите: „Това, което говори този човек, вярно ли е или не?“ Безразлично е дали аз мога да ви говоря или не. Туй важи за мене. Вие как мислите, то е ваша работа. За мене в дадения случай аз разбирам закона: за мене важи, аз искам да мисля право. Като ви кажа една истина, ако вие не сте я използували, аз ще я използувам, аз печеля. Аз никога не губя. Не мислете, че ако аз говоря, че не искам нищо. Не, не! Много скъпо искам за моите беседи. Всяка моя беседа струва 100 милиона и то златни. Аз ги нося в банката, не печеля за себе си. Даром давам само на умните, глупавите ги карам да плащат на общо основание. Аз ви казвам само закона. Понеже, ако си позволя такава власт, по-скъпо ще платя. Аз не съм от глупавите. Като направя най-малката погрешка, трябва по-скъпо да платя. И си отварям очите на четири, макар да има две очи. На четири ги отварям, за да не пропусна.

Вие каквото и да мислите, то са ваши възгледи. Най-първо трябва да се освободите от наследствените възгледи, от наследствените мисли, от наследствените понятия и вярвания на вашите деди и баби, които са мислили криво преди вас. От всички

ваши вярвания, на хиляди поколения трябва да се освободите. Тъй, както философите мислят, то не е право. Защото не са се освободили от наследствените мисли на своите деди, които не са мислили право. Най-първо, ние, религиозните хора, каквито и да сме, трябва да се освободим от предубеждението. Учените хора трябва да се освободят, които и да са, без изключение. Човек само по този начин може да има един прогрес. Само по този начин вие може да сте здрави и щастливи. Какво го е ползувало този еврейски цар? Всичко имал: и злато имал, и слуги имал, и палати имал, и винце, всичко имал и бил недоволен. Той казва: „Побеля ми главата от моите глупости!“ Като казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“, казва: „Дебела е главата ми да разбирам.“ Като четете Еклесиаст, най-после, като разбрал, той дошъл до посвещение, става положителен да разбира. Казва: „Нямам време. Като дойда втори път на Земята, ще приложа практически, което разбрах.“

Та, казва Христос: Савската царица дошла да учи мъдростта Соломонова. А тука има Един, на Когото мъдростта е по-голяма от Соломоновата. Христос не казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Той казва: „Това е живот вечен, да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичкия си дух!“ В любовта е силата на човека. Като възлюбиш Бога, ти трябва да възлюбиш в света всичко живо. Като видиш едно растение, колкото и да е малко, като видиш едно животно, да се зарадваш, че е дело на Божествения живот. Животът да те радва тебе. Сега ние минаваме, убиваме едно животно, отсичаме едно дърво, заколваме една кокошка, едно агънце, правим хиляди нещастия в света. Когато дойде едно страдание до нашата кожа, да ни засегне, казваме: „Защо са тези страдания?“ Казвам: Както живеем, така ще дойдат и страданията.

Сега вие вече сте минали първата фаза. Светът е минал през първата фаза, дошъл е до втората фаза на разумното. Давид е написал така: „Всичко работи за добро!“ Вие работите с това. Вие работите по същия начин. Никога не допускайте отрицателното. Може да има

противоречия. Никога не допускайте в ума си една отрицателна мисъл да вземе връх. Може да мине, но никога не ѝ давайте тя да стане властна. Никога не давайте на отчаянието да стане господар. Никога не давайте на безумието да стане господар. Съзнавай, че една постъпка е добра или зла, съзнавай го и бъди господар. Злото като е при тебе и доброто като е при тебе, да те познават, че ти си господар, а не те. Ти знаеш, че злото хлопа на вратата. Ти ще кажеш: „Чакай!“ Писанието казва: „Злото хлопа на твоята врата.“ Ако ти отвориш, то ще ти стане господар. Нека хлопа. Ще кажеш както казал един виден проповедник в Англия, при който дошъл един млад проповедник, дал му картичката си и казва: „Един от твоите братя в Христа те чака отвън.“ Той пише на картичката му: „Малко работа имам, затова ще почакаш.“

Ние живеем в една епоха, дето трябва да уредим отношенията на нашия ум, отношенията на нашата душа, отношенията на нашия дух.

Питам един българин, след като умре, къде ще бъде гражданин? Сега е български гражданин, но след като умре, къде ще бъде гражданин? Ако вие идете в Америка, ще ви ползува ли, че сте български гражданин? Ако знаете английски и се опретнете да работите, вие може да си проправите път. Ако сте умен човек, няма да се мине много време, може да си проправите път. Но трябва да научите английски език. Трябва да го изучите и да постъпвате като англичанин. По български, ще ви дадат път. Ще ви кажат: „Такива българи не искаме.“ В Америка, която минава за напредничава страна, когато европейци минават по пътя, стражарят ги повиква и казва: „Хайде в участъка!“ Ако му окажете малко противодействие, веднага той казва: „Ние сме американци, искаме който дойде, да се подчинява на [американските] закони.“ Учтив е той, ако не се противиш, но ако окажеш съпротивление, веднага иде онзи англосаксонски ред на силата. Казва: „Ние имаме ред и порядък, всеки трябва да се подчинява.“ Там стражарите не са така [надменни като българските, но те стърчат над другите. Високи са 6] (В разчетената стенограма не

се чете. Тази част от изречението е взета от друг препис.) стъпки със своите палки. Всеки стражар прави гимнастически упражнения да дига 70 килограма с едната си ръка. Ако се съпротивиш, ще те дигне с едната си ръка във въздуха. Какво ще правиш? Той ще ти каже: „Тръгни с мене!“ и ти ще тръгнеш.

И тогава Христовото правило: „Не противи се злому!“ А кой не се противи? Кога човек не се противи? Той няма защо да се противи, той не търси своята свобода по физически начин. Кой е, който побеждава? Духът е, който извоюва човешката свобода. Ако във вас няма дух… Може умът ви да е свободен, но свобода може да ви даде само духът. Ако вие имате един дух, който може да ви освободи, само вашият дух може да ви освободи. Следователно Божественото във вас като дойде, вие ще почувствувате сила, ще почувствувате ред и порядък.

Защо Христос се подложи на страдание? За да покаже Своята сила. Той каза: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Виждаме, една вечер Го хванаха толкоз римски войници, хванаха Го, биха Го. Як човек е бил. След като Го биха, дадоха Му кръста да го носи. След като умря, и смъртта не можа да Го задържи. Той излезе от гроба. Какво ще кажете, слаб ли беше Христос? Не се минаха и 50 дни, когато имаше събрани 3000 души обърнати.

Този, умрелият Христос запали света от единия край до другия. Някои казват, че Христос нищо не е направил. Че, Неговите идеи са навсякъде днес! И социалисти, и комунисти проповядват Неговите идеи. Само че те употребяват не силата на ума, не силата на духа, но силата на ръката.

И единият, и другият начин може да се употребят, но истинската свобода зависи от човешкия дух. Където и да си, и в затвора да си, правото е право. Доброто и при най-лошите условия, и при най-добрите условия, е добро. Силният човек при всички условия е силен. Тъй седи законът. Няма какво да те е страх. Като дойде смъртта при силния човек, той казва: „Ето, заби ножа си в мене. Ще знаеш, че аз

съм човек, който не умира.“ Сто пъти да го прободе да умре, пак ще оживее.

Ако всички имате тази вяра, кой е онзи, който може да ви смачка фасона? Че може да ви смачка временно фасона, няма нищо. Истинският фасон не може да се смачка. Аз се радвам, когато някой може да смачка фасона на човека. Божествения фасон на човека, фасона на неговото разбиране никой не може да смачка. Никой не може да ви лиши от истинската свобода на човешкия дух. Следователно никой не е в състояние нито мене, нито вас, да ни лиши от свободата на духа.

Ако вярвате, вие ще бъдете свободни. Тогава няма да бъде: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Тогава ще бъде: „Ето, Отец е благоволил да ви даде Царство.“ На онези от вас, които вярват, този Отец, или добрият Баща, или Единственият Баща, е благоволил да ви даде Царство и тук, и навсякъде. Амин!

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

26-а неделна беседа, държана от Учителя на 1.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ТЪЙ МИСЛЯ АЗ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 20-а глава от Евангелието на Иоана.

„Ще се развеселя“

Ще взема 26-и стих: „И подир осем дни пак бяха вътре учениците Му и Тома с тях.“

Много се говори за възкресението, много са говорили за оня свят и досега този въпрос не е разрешен, понеже [е] един от възвишените въпроси. Човек трябва да бъде готов, за да разбере какво нещо е възкресението. Той не може да разбере какъв живот може да има извън човешкия живот. Това е непонятно, понеже човек едва разбира. Той едва е разбрал своя живот, как ще разбере един живот извън неговото съзнание? Това е невъзможно, както е невъзможно едно низше животно да разбере живота извън неговия живот. Понеже съществува един абсолютен живот, за който ние нищо не знаем: Съществува друг един живот, в прогресивно проявление. Следователно ние имаме предвид прогресивното проявление на живота. Какво е абсолютното, това е извън рамките на сегашното наше разбиране.

Защото, казва, подир 8 дни... Защо не се яви по-рано Христос, а след 8 дни? В 7 дни Бог създаде света. И виждаме, Христос не се яви в седмия ден, но в осмия ден. В първия ден не се яви. Първият ден е Божественият ден, осмият ден е човешкият ден. Седмият ден, според еврейското леточисление, седмият ден е на Бога. Според новото леточисление, първият ден е на Бога, а осмият ден е на човека. Сега, ако вие искате да го сверите със старото леточисление, като извадите от осем седем, [по] старото леточисление, като турите при седемте,

ще имате прогресивното проявление на човека. Та, сега, всичките хора, които не може да разберат работите, едно им трябва. Имаш да даваш – тури една единица. Искаш [от] някой човек, който ти дължи от миналото. Ти, по новия закон, не може да искаш от него. Ако искаш да вземеш парите, ще извадиш едно от седемте – свършена е работата. Ако туриш едно при 8-те, нищо няма да излезе.

Та, сега, не ви върви, понеже не знаете да смятате. Туй не се отнася до вас. Това е „антър парантес“ (entre parenthèses (фр.) – в скоби.). Да знаете да смятате според новото схващане. Каква ще бъде новата любов в света? В какво седи новата любов в света? Кое е качеството на новата любов и на новата обич? Конкретно. Казвате: „Аз ви обичам.“ Какво означава? Аз не разбирам тази любов. Едно време питах едного, той ми даде следното разяснение. Какво е първото качество на любовта? Ако си представиш един човек, затворен в един палат, дето няма прозорци – та този, който ви обича, той трябва да стане прозорец за вас. Най-важното качество е онзи човек, който може да стане прозорец на този палат. Това е първата любов. Човек, който те обича, той става прозорец, за да Може Божественото чрез него да дойде. Този човек те обича. Ако той не е прозорец за тебе, той няма никаква любов.

Ние от естествения свят отиваме към духовния свят. В естествения свят светлината не е еднакво приложима. Всички може да проповядват, но светлината и топлината не са еднакво приложими при един и същи организъм и за всички организми. Детето, което е в утробата на майка си, ти не може да отвориш прозорец. Детето вижда чрез очите на майка си. Там има няколко трансформатора. Другояче, туй дете може да се осакати, ако се отвори прозорецът. Та виждам, че природата е затворила едно яйце, да го пази от светлината. Един трансформатор трябва. Сега някой път светските хора, те като влязат в черупката на едно яйце, не искат да излязат навън. Обаче детето ще поседи 9 месеца в яйцето, черупката ще бъде затворена, а след деветия месец ще излезе на бял свят. Майката ще отвори очите и ще

започне да го приспива, да приспособява неговите очи към светлината.

Има един начин в новото разбиране. Понеже вие се смущавате с всички социални въпроси, със семейни въпроси, от ред философски въпроси на старото учение. Вие не може да разрешите старото. Не може да се примирите с новото. Ако не турите едно яйце, старият ще бъде стар; младото си е младо. Ти как ще примириш старото с младото? Ти за да примириш стария с младия, трябва да подмладиш стария. Ако искаш да примириш младия със стария, трябва да му туриш единица. Защото 8-те, това е закон за подмладяване. Вие никога не може да се подмладите, ако не разбирате 8-те. Това е онази велика майка-алхимичка в света, която подмладява всичките хора. Тя казва: „На мене дайте тези старите брадати." И като ги види такива набръчкани, тури ги в своята лаборатория и там ги подмладява. [Тя] ги боядисва и оттам излиза едно малко, красиво детенце.

Сега вие постарому ще кажете: „Проповядва ни се да възкръснем." Как е възкръснал Христос? Питам: вие от 2000 години, как всички проповедници проповядват за възкресението? Кои хора разбраха възкресението? Хората ще живеят и днес както в еврейското време; така и сега живеят. Коя е причината? Понеже се спират с числото 7. То е много строго число. Който си позволи да излезе из числото 7, една съчица да вземе, убиват го с камъни. Ако кажеш една лоша дума само и – на въжето веднага. Ако се нагрочиш на злото – на въжето. Ако вземеш крива стъпка – на въжето или куршум. Навсякъде. Числото 7 никому не прощава. Казвате: „Да служим на Бога." Евреите, които взеха туй леточисление, няма народ, който да е страдал толкоз, колкото евреите от това число 7. Те не разбираха числото 7. Седемте разбираха, но едното не разбираха.

Сега, по този начин, както се разисква въпросът, аз не искам да ви заплета, но да разплета малко тези работи. Само едно ще знаете: че всичко онова, което ще изплета, от вас ще го взема. Ако сте съгласни и понеже всинца сте оплетени все със сребърни и златни

нишки, и с диамантени нишки, аз ще ги взема, щом ги разплета, и ще ги задигна. Аз имам една торба и ще ги туря в торбата си. Онези, които искат да държат своето, имат право да го държат, но те няма да го търсят, предупреждавам ви. Аз не искам да бутам вашите стари украшения, понеже като ги взема тези украшения, трябва да ги туря в моята бижутерна фабрика, да ги туря на числото 8. Тъй щото, няма да влизат в работа като материал, да изкарам нещо от тях. Аз искам сега малко да ви подкупя. Някои искам да ви заставя да повярвате, че ще ви дам нещо ново, хубаво. Туй, което ще ви дам, ще бъде 10 пъти повече от онова, което ще ви взема. Които ме разбират, 10 пъти повече ще разберете, отколкото съм взел. Тия, които не ме разбират, да си държат старите работи; нито давам, нито вземам.

Сега, Тома в човека, това е неговият конкретен ум. Това е реалист, човек, който казва: „Тук, на Земята трябва да живеем! Такива заблуждения, такива вярвания за другия свят, че това било, че онова било, [че] човек може да се подмлади!? Трябва да се живее." Тома е реалист: „Туй, което днес може да ям, то е важното. Какво може да ям утре, то не е важно." Тома казва: „Ако не туря пръста си." Той е много недоверчив. После е много лековерен. Като дойде Христос и му каза: „Ела да туриш пръста си!", той казва: „Господ мой и Бог мой!" Христос казва: „Блажен е, който не постъпи като тебе!"

Сега, има две противоречия в света, които произтичат. Ще ви приведа от какво произтичат, защото, ако взема да ви разправям, туй е една наука, която трябва дълго време да учите. Вие трябва да се радвате, че сте в една школа, която отваря едно велико бъдеще пред вас.

По някой път няма защо да плачете, няма защо да тъжите; да скърбите, от моето гледище, туй, което аз зная. Но понеже не знаете, вие по някой път си поплаквате. Не е лошо, дето плачете и скърбите, защото все-таки аз ви намирам много умни хора сте вие. Аз досега не съм могъл да продам нито една сълза; вие ги продавате много бързо и то много скъпо. Някой набожен човек отиде при някой богаташ и

казва: „За Господа!“ и започне да плаче. Потекат сълзите, смекчи се сърцето на богатия и казва: „Какво искаш?“ И му даде 200–300. Продал сълзите си. Ако не бяха покапали сълзите, парите не щяха да дойдат.

Мене ме е срам. Мене много ме е срам да плача; много съм гладувал. Вие по-малко гладувайте. Аз много пестя сълзите. Пестя ги и знаете ли защо? В света има парилница. Като дойда там, ще ви държат отговорни. Вие сте много умни, но и аз съм умен. Мене отначало ми е теглила главата. Вие отначало оправяте работите, а в края теглите. Това е разликата между мене и вас. Мене в началото ми тегли главата. Вие в началото сте много умни. Аз оправям работите в края. Аз, като дойда в края, избърша сълзите си. А вие, като дойдете до края, плачете колкото искате.

Това е иносказателно. Туй е мисълта. Мислещият човек трябва да знае как да мисли. Той може логически да извади известни заключения, които най-първо да го радват, а след туй може тия логически заключения да го натъжат. Например някой търговец толкоз стока има; прави сметка, казва, че има печалба от 100 000 лева. Но на края на годината, като направи сметката, освен че няма никаква печалба, но има и загуба. Де е погрешката? Друг пък казва, като си направи сметката, вижда, че е спечелил 100 000 лева, а той очаквал да има загуба.

Та, казвам: Когато Господ създаде света, първите хора, най-красивите хора, тогавашният цар имал една красива дъщеря. Вече тя станала на възраст, на 21 години. И според обичая на Земята, понеже била много умна, заинтересовала в цялото Небе, изпратили един ангел с големи подаръци – да занесе тези подаръци на Земята. Всичките блага, които Небето имало, турили ги в един голям чувал, помъкнал ги ангелът. Той дошъл на Земята и по едно време той вижда тази красива царска дъщеря. [Тя] никога не му се е виждала толкоз красива, но сега като я видял, бамбашка му се видяла. Заплеснало му се вниманието, че като държал чувала отворен, започнали да падат пакетите. Изпопадали и всички ги разграбили.

Той хванал един пакет и отвън било написано: „Надежда“, в средата: „Вяра“, а в началото било написано: „Любов“. Всичките други богатства били взети: „Сила“, „Власт“, всичко било разграбено. И започнал да мисли какво да прави. Като се яви, не може да се извини тъй, че станал малко разсеян, да се отвори чувала, да изгуби тези пакети. Тръгнал той и казва: „Направих една погрешка. Досега аз съм бил изпращан и никъде никога моите блага не са излезнали отвън. Сега всичките се изтикаха, само един пакет запазих. Какво да се прави? Тук, из вашето царство нападаха.“ Тя била умна и казва: „Не може да ги вземем насила. Ще научим закона на Любовта.“

Последният пакет, който остава, той е човекът в своето трояко проявление. Човек като физическо същество и като духовно същество и човек, който има воля, който има желание да ги осъществи на Земята. И най-после, човек като духовно същество, който има чувство за нещата както стават, човек като Божествено същество, който има известни мисли, които трябва да реализира.

Нещата в света може да се реализират по 3 пътища. Една мисъл, която не е отворена към сърцето, невъзможно е да се реализира. И сърцето по някой път не е отворено за човешката воля. И това желание остава неосъществимо. Пътят на човешката воля, която не е отправена към Първата Причина. И тогава се явяват в света 3 спънки. Човешкият ум може да е път, може да е отворен към сърцето; може пътят към волята да е отворен, може пътят на волята към Бога да е отворен. Този път към Бога, това е Любовта. Човек се намира в него при 3 големи спънки, които сполетяват сегашното човечество. Не че хората не са добри, но пътят за сърцето е затворен. На някои хора пътят за сърцето е затворен, на някои е затворен пътят за волята.

Сега малко хора има, на които пътят е отворен за Любовта. Вследствие на това ние се намираме във всяко отношение в едно противоречие. Как ще си обясните? Вземете хора, които вярват в Христа. Вземете ги и ще видите, какви големи противоречия имат. Всички вярват, че Христос дошъл да спаси света, всички вярват, че

Христос се е пожертвувал, всички вярват, че е възкръснал, но пътят на това разбиране не е отворен. Пътя за Любовта не са разбрали. Те държат външната страна на християнството.

Питам: физиологически и биологически може ли едно дете да завърши своето развитие, ако бащата и майката не му помагат? Не може, по никой начин не е възможно. На туй дете му трябва една утроба и му трябват разумни същества, които да са съвършени. Бащата и майката са два полюса, които са свързани с Вечното Битие. Те представляват всичките материали, които са необходими за съграждането на човешкото тяло. След туй се съгражда човешкото тяло и туй Божественото начало – туй, което го наричат дух, туй, което го наричат разумна душа, туй, което чувствува реално, и след това умът – туй, което мисли, туй, което прави формите; след това сърцето и човешката воля. Те са цели светове, които се влагат в човека. Трябва умът да ги изучава. Дотам, додето са достигнали, има хиляди години да ги изучавате.

Сега ние се намираме в едно противоречие да се доказват нещата. Ти не може да доказваш никога истината на един слаб човек. На един сляп човек ти не може да докажеш, че има светлина, немислимо е. На човек със здрави очи можеш да докажеш. Но на един човек, който не мисли, ти нищо не може да докажеш. На един човек, на когото сърцето не работи, на един човек, на когото волята му не работи, какво ще направи? Той най-първо трябва да има една воля, като човек. Идеята за Бога хората са взели като търговско предприятие. Туй трябва да го знаете. Искат да използуват идеята за Бога, за нашето благо. Бог е една същина. Великото благо на човека е туй, Божественото начало, в себе си. Какво нещо е Бог? Ти като съзнаеш, че в света има Бог, ти ще бъдеш еднакво справедлив към всички същества в света, в каквато и форма да са те. Ти имаш отношение към тях, нищо повече. После, ти ще разбираш езика на нещата, ти ще разбираш езика на всички същества, ще знаеш да се разправяш с тях. Сега един българин, ако той иска да се запознае с

един французин, трябва да знае езика. Един българин, ако иска да се запознае с един англичанин, трябва да знае английски. Един българин, ако иска да се запознае с един германец, трябва да знае германски и т.н. Един българин, ако иска да се запознае с едно същество, с един ангел, трябва да знае ангелския език.

Сега може да попитате: „Има ли ангелски езици?“ В речника на един ангел думите нямат две значения. Всяка дума има едно специфично значение. И в ангелския свят, когато ангелите говорят, ако ти една дума не разбираш, ти не може да я произнесеш. Щом разбираш думата, ти имаш глас, може да говориш красиво. Ако някой ангел може да ти говори и ти от неговата реч ще разбираш има ли намерение да изпълни туй, което обещава. Ако тук-там има междини, ние го наричаме от тъмните ангели, защото има тъмни ангели. Има и такива ангели. Когато в човешкия език като кажеш една дума, има много значения. Като кажеш думата „любов“, има много значения. Когато залюбя кокошката, подразбирам, че тя трябва да влезе в тенджерата. Когато залюбя едно агне, трябва да го закачат за крака на куката. Когато залюбя един богаташ, разбирам, че трябва да му изпразня джобовете. Когато залюбя един учен човек, трябва да взема книжка от библиотеката. Това е едно разбиране. Това е едностранчивост на човешкия живот. Така мисли човек, защото изхожда от своето материално гледище. Всичките хора имат високо понятие за себе си. Никой не иска да бъде излъган.

Когато първите ангели, които създадоха лъжата, които ние наричаме с името [...]. След като проповядвал своето учение, разпространило се на Земята, един от неговите ученици дошъл, че го излъгал. Той го повикал и му казал така: „Ти моите неща на мене няма да ги даваш. Ти на мене ще говориш истината. Такива долапи аз ги създадох за другите, а не за себе си.“

Следователно ние не се нуждаем от нашите долапи. Помнете, че всеки един ученик, каквото и да проповядва, щом хората започнат да ви поднасят вашето учение, вие няма да сте доволни от него. Ние в

света се радваме на онова, вечното. Онова, което ни радва, е нашият дух. Онова, което ни радва, е нашата душа. Онова, което ни радва, е нашият ум. Онова, което ни радва, е нашето сърце. Онова, което ни радва и може да подтиква нашата воля, то е Божественото, онова Божественото, вечното. Оттам нещата произтичат. Туй ни радва нас. Макар ние да не разбираме нещата. Тогава не е необходимо ти да разбереш какво нещо е любовта. Ти може да си служиш с любов, без да я разбираш. Не е необходимо да знаем какво нещо е знанието в неговите безкрайни предели. Не е необходимо да знаем какво е Бог в Неговата същина. Ти може да имаш отношение към Бога. Нито Бог е изисквал от хората, че трябва да Го познават.

Познаване на Бога какво значи? Първото познаване е: трябва да станем условие, чрез което Неговата любов да влезе в света. Познавам Бога – това значи да стана условие да мине Божествената любов за благото на всички хора в света.

Ако ние станем проводници на Божествената любов, светът ще се оправи. Трябват свещеници, трябват служители на Бога. Всички трябва да станете служители. Всички трябва да станете свещеници. Всички трябва да станете проводници. Че има човешки работи, то е друг въпрос. Няма нужда от владици в света. Че има владици, това са човешки порядки в света. Господ няма нужда от владици в света. Има само един владика. Хората са турили много владици. Това са човешки работи. Една църква има в света. Турили много църкви. Един Учител има в света. Турили хиляди учители. Не че това е лошо. Онзи, единственият Учител може да оправи света. Многото учители не може да го оправят. Многото учители може да бъдат проводници на единия Учител. Казано е: Ако ние не станем проводници...

Във всяко отношение може да се приложи учението в света. Не че сегашният порядък е лош. Трябва хората да изпълнят законите на една държава. Ако, да кажем, при един богат човек, който е проводник на Бога, дойде сиромахът и иска пари от него, какво му коства да му даде толкоз, колкото му е необходимо, не както сиромахът мисли? По

някой път сиромахът мисли. За сегашните държави е неприложимо учението. Но в Божествената държава бирникът като дойде и някой, който не може да плати, държавният бирник изважда от джоба си и плаща. Всеки, който не може да плаща дълговете на хората, бирник не го турят. Следователно в Божественото царство най-богатите хора стават бирници. Тук стават бирници само големите бедняци.

Тогава аз ви казвам друго нещо. Ако влезете в Царството Божие, владиците са деца, там стар човек не може да намериш. Малкото дете владика го правят. Щом израсне, отвладичват го. Туй дете има право да бъде владика само 3 години. От трите години като излезе, не го наричат владика. Тогава го детронират. Порядките са такива. Най-първо са генерали, а после стават редови. А сега мислим, че редовият е най-простият. Най-големите генерали в Божието Царство, най-големите хора са редовите, а най-малките са генералите. Какво ще кажете на това отгоре? Защото простият редови е тъй умен, тъй учен, че както големият генерал, тъй способен за работа. Тогава какво различие може да направите? Между тях няма състезание. В този свят, щом дойде някой редови, козирува. Казва: „Заповядай!“ На моето място има един редови. Може да се разберем с един генерал. Тук може ли един редови да се възмери с генерала? Тук трябва да посвети най-малко 10–20 години, за да стане генерал, министър. Трябва гласуване, трябва да работи.

Сега ние се отклонихме от въпроса, понеже нас не ни интересува. Това е мода на живота. За мене е важно не формата. Генерал, цар или свещеник, или патриарх, хубави са тия работи. За мене важи умът на генерала; за мене важи сърцето на генерала, за мене важи волята на генерала, неговата душа и неговият дух. За редовия важи неговият ум, неговото сърце, неговата воля, душа и дух. Щом така са поставени нещата, другите работи лесно може да уреди.

Сега се зарежда другото противоречие в съвременния свят. Казват: „Заблуждавате хората!“ Казвам: Кога хората може да не се заблудят? Само при едно условие. Всеки един човек, който обича себе

си повече, отколкото човечеството, той може да заблуди всеки едного. Всеки човек, който обича човечеството повече от себе си, този човек е, който може да каже истината. За да кажем една истина, [всеки] трябва да ни бъде така обичен, както себе си. Както себе си не искаш да излъжеш, както себе си не искаш да направиш нещастен. И ако всичките хора спазваха само това чувство, веднага ние ще турим едно ново начало на света.

Ние мислим, че целият свят в грях лежи. То е друго заблуждение. Само нашият свят, на Земята, е така. Има светове, дето грях няма. Ако идете на Слънцето, там няма грехове, няма грешници. На Слънцето има отлични същества, които имат отличен ред и порядък. Тия хора са толкоз умни, образуват светлина и пращат енергия да осветяват Земята. Казвате: „Дали има хора на Слънцето?“ Има хора, подписвам го с двете ръце. Но не такива хора както на Земята. Не с такива умове, не с такива мозъци, но такива хора, с такива мозъци, които при 2500 градуса не мърдат и при 140 000 градуса не мърдат. За тях е удоволствие да се намерят при такава температура. Ще кажете: „Това е заблуждение!“ Аз питам: Откъде ние, хората, вземаме нашата интелигентност? Откъде е дошла интелигентността на Земята? Било е време, когато е нямало хора на Земята. Откъде са дошли те? Казвате: „Еволюция, първата клетка.“ Но питам: Началото на първата клетка отде е произлязло? Щом е въпрос за първата клетка, може да я турим при ония условия. Спорът не е там. Сега аз с първата клетка не искам да ви доказвам дали има Господ или не. Този въпрос не е за мене. Той е за вас. Вие трябва да го разрешите. Този въпрос аз съм го разрешил. За мене този въпрос е разрешен. Единственият въпрос, който е разрешен. Друг въпрос е социалният. Въпрос, който не съм разрешил. Но въпроса за Бога преди хиляди години съм разрешил.

Друго заблуждение: „Ти преди хиляди години къде беше?“ Англичаните казват: „Това е подхлъзване на езика.“ Христос казва: „Преди да беше Авраама, Аз бях.“ Казват му: „Ти още 30 години нямаш, как си бил преди Авраама?“ Това е противоречие. Преди 1000

години къде съм бил? Някъде съм бил, разбира се. Не съм бил туй, което съм сега. Преди 1000 години съм бил друго. След 1000 години съвсем друго ще бъда. След 10 000 години, след 15 милиона години къде ще бъда и какво ще бъда? След 15 милиарда години ще бъдете нещо. Вие ще бъдете много повече, отколкото сега. Даже след 1000 години ние по-добре ще се разбираме с всинца ви. Даже с вас, макар привидно, но близките, които се показват, че вярват в моите думи, аз се резервирам, понеже колкото пъти съм ги пипнал за кесията, като погледнат, казват: „Няма какво да делим." Аз питам себе си: „Какво се ползувам, ако излъжа един човек?" От моето гледище по-глупава работа няма. Аз съм богат човек. Аз, който съм бил богат, какво ще се нуждая от петачетата на бедните да ги събирам в моята каса? Ако ги събирам, тия хора плачат. Защо ми са на мене, богатия човек?

Тогава питате: „Ти, като си толкоз богат човек, защо не оправиш света?" Аз може да го оправя, вие ще го развалите. Аз мога 10 пъти да го оправя, но вие ще го развалите. Туй показва, че щом съм учен, може да създам закони. Бог поправя света, ние го разваляме. И там е всичкото зло. Ние всинца сме надарени с повече, отколкото можем да носим, но като не разбираме този закон, има противоречие. Всеки човек, трябва да заработи неговата мисъл. Човек трябва да мисли. Истината има едно качество. Когато дойде някой човек при мене, аз може да го изпитам по един начин. Богатия човек, който дойде при мене, ще му дам ключовете на всички каси, ще го оставя на свобода. Като се върне, ще го опитам. Аз имам неща, с които не разбирам моята сила. Възможно. Има възможност той да се изкуси. Не мислете, че аз съм задържал за себе си един плик и той ще ме опита. Ако му оставя всичкото богатство, имам доверие, този човек го обичам. Ако, след като съм го оставил, като се върна, всичкото, каквото съм оставил, той ми го даде, той ме обича. Между мене и него може да има отношение. Той може да остави богатството и аз може да му оставя богатството. И аз може да му услужа, и той може да ми услужи. Между нас има правилни отношения. Така трябва да разсъждавате.

Дали може да го направя или не, то е друг въпрос. Защото сега има известни препятствия при сегашното наше разбиране.

Казвам сега: Този Тома и в нас, този регресивен ум, реалното, този Тома все ще ни води в пътя на остаряването. След като остареем, какво добиваме? Светският човек остарява и религиозният човек остарява. Ученият човек остарява, царят, всички остаряват. Питам тогава: В какво седи различието? Едно различие има само: кой е на правата страна. Онзи човек, който може да подмлади себе си, той е на правата страна. Онзи, който не може да подмлади себе си, който и да е той, той е на кривата страна. Ти може да си пред гроба си. Не знаеш какво се крие. Смущение имаш, викаш един лекар, втори, казваш: „Моля, помогнете!“ Ти умираш със скръб. Мислиш, че си разбрал живота.

Сега, онези още не са правели опити да излязат из тялото навън. Не трябва да ви разправям за излизане из тялото навън по единствената причина, понеже при сегашното разбиране телата на хората са като затвори. Има мнозина, на които не е позволено. Щом излязат, ще им теглят куршума. Казват: „В тялото ще седиш!“ Грешници са. Има хора, които са свободни и може да излязат вече от тялото навън. Той даже може да преобрази своето хилаво тяло. Няма никаква мъчнотия за това. Черните хора на миналото сега започнаха да ги подмладяват, да ги присаждат. Как ги подмладяват? С маймунски жлези. Не съм против и с маймунски жлези да ги подмладяват. Прави са те. У човека има известни жлези, не е необходимо да се присаждат. В човека има известни жлези на активния живот, на човешката воля. Хиляди жлези има, не 4–5 жлези, които играят важна роля. Всяка жлеза може да се събуди чрез една специфична храна. „Кажете ни сега“ – ще кажете. Не може да кажа, понеже е тайна на природата. Може вас да ви подмладя за 5–6 години и след 10 години пак ще остареете. Когото подмладя, ще остане млад.

Християнството е наука за подмладяване. Аз имам един начин. Аз туй го наричам спасяване. Аз привеждам, християнството е една

наука за подмладяване. Туй аз наричам да се подмлади човек: да престанат всички престъпления, които днес се вършат. Туй е една слабост, както старият човек, който може да направи такива неприятни работи. Много неприятни работи може да направи един стар човек. Добре разбирайте какво може да направи този човек. Този, старият човек, като го подмладиш, той ще бъде спретнат, ще живее хигиеничен живот, ще се отнася към всичките хора добре. Всеки един човек, който не знае как да се отнася, който не се отнася добре със своя брат, в моите очи той е стар човек. Всеки човек, който не знае да се отнася добре със своя брат, той е стар човек. А всеки човек, който знае добре да се отнася с брата си, аз го наричам млад. Тъй определям младостта. Младост има, защото зная как да постъпвам и всеки ден може да бъда млад, може и да не бъда. Всеки ден може да възкръсна.

Възкресението, това е събуждане на съзнанието. Когато човек влиза в Божествения свят, казваме: „Всичко е възможно!“ Усещаме крайно ограничение на живота и се чудим какво да правим. След 8 дни, казва, ще дойде Христос. Христос като дойде след 8 дни... От днес Христос ще дойде след 8 дни. Знаете ли какво ще се случи с вас? Ако дойде Христос и вие не Го познаете, вие ще умрете. Ако дойде и Го познаете, тогава Той ще ви каже: „Блажен е онзи, който види. По-блажен е онзи, който обича, без да му дадеш нещо.“ Има млади момци, момата като му даде 200–300 лева, той ще я обикне. Да обича младата мома, без [тя] да даде нещо; освен че тя няма да даде, но той да даде нещо от себе си, това е любов. Какво значи „без да види“? Не само че няма да ти дадат, но ще дадеш. Да покажеш, този човек, който нищо не ти дава, да го обичаш. Това е този, който без да види и повярва.

Защото може да повярвате тази истина, която аз проповядвам. Това не е учение за 1000 години. Ще повярвате и днес може да проверите тази истина. Това е учение, което може да ви направи свободни. Това е учение, което може да подмлади вашия живот. Това е учение, което може да ви измени, да бъдете добри. Това е учение –

и като търговец, и като лекар, навсякъде може[ш] да приложиш това учение. Аз не проповядвам едно учение, че всичките хора да бъдат еднакви или че всичките хора да живеят както сега. Но да турят една единица на 7-те и да стане 8. Нищо повече. Или какво означава? Търговец си. Ще внесеш любов след любов. Гледай с любов. Работи с любов. А зад любовта върви мирът. Учи с любов. Навсякъде работи с любов. Да ти е приятно, че можеш да вършиш работа. И няма да бъде вечно. Петдесет години ще има разнообразие в живота.

Сега тъй, както ви говоря, гласът [ми] ви мяза на стражарски. Може да ви говоря по-меко. Може да опитам, понеже законът иска да бъдете свободни. Вие не сте доволни от сегашното си състояние. Няма някой от вас, който да е доволен. Някой е стар, трябва да се подмлади. Някой е болен, трябва да оздравее. Някой е сиромах, трябва да забогатее. Някой е неразвит, трябва да се развие. Хиляди работи има в нас, които са необходими, не може да отлагаме. Не може да кажем: „Може и без това!“ Не, не. Всичко трябва да имаме. Ние трябва да имаме дух; ние трябва да имаме богата душа; ние трябва да имаме богат ум; ние трябва да имаме богато сърце; ние трябва да имаме силна воля. Сега ораторите така говорят. Турците казват: [...] Аз харесвам характера.

Имам един пример. В Америка един богат, скържав американски милионер, който никому нищо не давал. Който и да отиде, нищо не давал. Отива една млада мома, красива, пращат я от едно благотворително дружество да иска помощ. Той я погледнал и сърцето му трепнало. Казва: „Какво искате?“ – „Господине, 1000 долара ни трябват.“ – „На Ваше разположение.“ На драго сърце дава доларите. Казва ѝ още: „Ако обичате, пак елате!“ Но тя като влиза, поусмихва се, хваща го за ръката. Седи американецът и си мисли: „Откъде дойде този дявол, 100 000 долара отидоха!“ Много хубаво дойде. Той пак се бори в себе си. „Дано и втори път дойде този дявол!“ Питам: Лошо ли е да идва такъв дявол в дома ви? Ти ще имаш красив образ в себе си, красива усмивка, блестящи очи, лице, ръце. Туй

същество, то е като някой ангел. Аз го считам един ангел в женска форма. Като бутне със своята магическа тояжка, всичко става. И онзи казва: „Дано този дявол дойде!“ Той усеща, бори се със себе си, че е взето нещо, но казва: „Дяволът да дойде втори път.“ Той, като се усмихне [тя], казва: „Госпожице, да Ви кажа, никога не съм имал такова уважение, както към Вас.“ – „Бих желала моите отношения към всичките мои сестри да са такива, както към мене.“ Може да бъде и ще бъде. Казва: „Този дявол ме спъна. Дано дяволът дойде!“

Когато любовта проблесне в човешкото сърце, животът се променя. При един скържав богаташ, има си своите причини за това. Ако ние не сме в състояние, ние казваме, че Господ ще направи това, ще направи онова. Как ще го направи? Ако ти, който отиваш да проповядваш на хората, не вярваш, как ще ме накараш да вярвам в това, в което ти не вярваш? Сляп слепеца не може да води. И двамата ще паднат в ямата. Казва Христос на Тома: „Ти вярваш на своя пръст повече, на своята ръка вярваш повече и на своите очи вярваш повече, отколкото на вътрешното.“ Има нещо по-реално от ръката. Има нещо по-реално, което не виждаш. Има нещо вътрешно, на душата, на ума, на сърцето. Има нещо вътрешно на сърцето. Не че ги виждаш; ти не ги виждаш, но ти ги чувствуваш вътре. Не че виждането не е хубаво, но туй виждане, което имаме, то е резултат на човешкия дух.

Казвате: „Блазе на ония, на които Христос се яви!“ Че, този Христос не може ли днес да се яви на хората? Че, онази любов, която прониква в един ден, не е ли Христос? Онази млада мома, която се е влюбила, не е ли Христос? Онзи търговец, на когото сърцето е отворено, не е ли Христос? Онзи сиромах, който е доволен от живота, не е ли Христос? Навсякъде е Христос. Казва: „Трябва да идете и да проповядвате и Аз ще бъда с вас. До скончанието на века с вас!“ „Даде Ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ Това подразбира: в човешките умове, в човешките сърца, в човешките души. Христос оперира със Своята любов и ще дойде един ден, когато всичките

препятствия ще се стопят, както се стопяват снеговете по планините. Ще потекат всичките тия богатства към долините. Туй ще стане сега.

Казвам: Отсега нататък, онези, които разбирате, при говоренето направете връзка с Христа. Това е любов, която ще осмисли вашия живот. Може да сте хилав, щом направите тази връзка, вашата хилавост ще изчезне. Ако сте в стеснителни условия, те ще се подобрят. Не че ще станете богат, но положението ще се подобри. Ако вашата памет е слаба, ако вашият ум е слаб, ако вашето тяло е хилаво, щом направите тази връзка, вашето естествено Положение ще се измени. Не туй да бъде една съблазън. Ако аз ви обръщам внимание, ако от невидимия свят ме обичат, какво има тук, на Земята, да ме спъва? Всичките добри хора на Земята мислят както аз мисля. Не мислете, че само аз така мисля. Всичките добри хора мислят така, както аз мисля. И аз мисля както всичките добри хора мислят. И едното е вярно, и другото е вярно. Аз мисля тъй, както Бог мисли. Аз мисля как Бог ще оправи света. Искам да вървя по онзи път, по който Бог се проявява. Всички трябва да станете проводници. Това е разрешението. Това е възкресението. Затова е дошъл Христос на Земята. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“

Любовта внася път в живота. Вярата е път за силата. Надеждата е път за човешката воля, за реализиране на всичките материални блага. Тъй седи въпросът.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

27-а неделна беседа, държана от Учителя на 8.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

НАЯВЕ

„Отче наш“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета първите 14 стиха от 6-а глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“

Ще взема само последната дума на 6-и стих: „наяве“. „Ще ви въздаде наяве.“ Думата „наяве“ е свещена дума. Който разбира, ще види, че тя е мощното, силното, видимото, реалното. Думата „наяве“ подразбира, че неща[та] са оформени, те не са тайна, всичко е явно. И от това, което е наяве, ти ще знаеш какво да правиш. Онова, което ни спъва в света, е туй, което не е наяве. Нас ни интересува Земята дотолкова, доколкото може да ни даде храна, доколкото може да ни даде вода, [доколкото може да ни даде] въздух – неща, които ни са потребни. Нас ни интересува Слънцето дотолкова, доколкото може да ни даде светлина и топлина, доколкото то може отгоре да ни даде кредит. Има хора, които малко се интересуват от небето и звездите. Това е достояние за хора с висок ум, с възвишен ум. Звездите определят културата. За да се занимава човек със звездите, той трябва да е напреднал. Най-първо той трябва да се е учил в звездното училище, а после да се е учил в университета на Слънцето. За много хора тези работи са безпредметни. И те са прави. Безпредметно е говоренето на глухия човек, безпредметна е светлината за слепия човек.

Казвам: Има неща, които трябва да се изучават, понеже цялото човечество се намира в една област на заблуждение. Има едно голямо отклонение от живота на хората. Нито религията им е религия, нито вярването им в Бога е вярване, нито науката им е наука, нито

общественият им живот е живот. Цялата култура на Земята се заключава само в гробища. И като погледне човек на почвата, вижда, че тя е само от гробници. Културата на Земята се заключава в измрелите хора. И сегашното поколение ще остави за бъдещото поколение подобна една култура като сегашната и те ще се учат от това, което им е оставено. Питам тогава: Какъв е смисълът на всички тези борби, които сега стават: социални, обществени, държавни? Един ден всичко това ще залезе, както Слънцето днес залязва. С това аз не искам да ви обезсърчавам. Умният човек разбира защо Слънцето изгрява и залязва, а глупавият човек, като погледне, ще се уплаши.

Сега хората проповядват, че трябва да се вярва в Бога. В кой Господ? В онзи, който хората създадоха? Ние се обезверихме в него. Безверието произтича от този Бог, от човешкия Бог. Това, което твърдят в света, че хората били безверници... Аз не помня досега в цялата история случай, в който човек да се е обезверил в същинския Бог. Ако е въпрос за онези богове, които хората създадоха, прави са – те създадоха безверието. Но когато някой казва, че не вярва в Бога, казвам му: „Прав си, и аз не вярвам. Споделям твоите възгледи." Когато срещна някой и ми каже, че вярва в Бога, питам го: „В кой Бог?" Друг казва: „Едно време аз не вярвах в Бога, а сега вярвам!" Казвам: „Дай си ръката!"

Новото верую се отличава по това, че то трябва да ни освободи от заблужденията. Новото верую трябва да внесе в света един елемент на разбирателство. С това качество трябва да се отличава. Между хората новото верую трябва да внесе братство. Не братство, както е сега. Защото има братя, които се раждат от един баща и една майка, но след като умрат бащата и майката, започват да се карат за наследството. За друго братство се говори – братство, в което бащата да не умира. Щом в едно братство бащата умира, то е човешко. Пазете се от него. Казвате: „Моят баща умря." Не се лъжете. Питам някого: „Къде е майката?" – „Нямам майка, замина за онзи свят." Майката, която заминава за онзи свят, не е майка. Бащата, който заминава за

онзи свят, не е баща. Свещеник, който заминава за онзи свят, не е свещеник. Светия, който заминава за онзи свят, не е светия. Учител, който заминава за онзи свят, не е учител. Онзи свят е курорт. Хората искат да отидат на онзи свят, за да се избавят от несгодите на този свят. Но ако те отидат с тези свои разбирания в онзи свят, те и него ще развратят.

От това, което Христос е проповядвал преди години, какво са изнесли вярващите? Какво са изнесли християните от учението на Христа? Аз се чудя на тези изопачавания, на тези тълкувания, които са дали на учението на Христа. И ако Христос дойде днес, Той ще се чуди на изкуството им да изопачават Неговото учение. Като дойде на Земята, Той ще види само кръстове, Той ще види навсякъде образа Си в картини, които се продават, но онова, което е учил, Христос няма да го намери.

Ще кажете: „Не е ли прогресирал светът досега?“ Християнството не е накарало света да прогресира. Сега, разбирайте ме право. Аз ще ви говоря една истина. Разбирайте нещата тъй, както аз ги разбирам. Когато едно цвете цъфне, става ли промяна в света? Цветът ли кара растението, самото растение, да прогресира или растението кара цвета да прогресира? Цветът ли прогресира или растението? Казвате, че онова, което вие сте създали, вашето християнство, е накарало човечеството да прогресира. Това е заблуждение. Питам: Коя религия е накарала воловете да прогресират? Коя религия е накарала растенията да прогресират? Коя религия е накарала океаните да прогресират? Коя религия е накарала Слънцето да прогресира? Я ми кажете! Може да кажете, че аз съм безверник. Да, аз съм един от големите безверници. Аз съм човек, който не вярвам в никаква лъжа, в абсолютно никаква лъжа не вярвам. Не вярвам в никаква несправедливост, в никаква злоба, в никаква омраза, в никаква завист. Аз съм човек, който не вярва в нищо подобно. И досега още аз не вярвам, че хората умират. Казвам: Това е лъжа. Според мене който умира, той се преструва. Ако бих имал време, щях да взема едно

дърво и да нашаря този, умрелия и той ще стане. Но аз съм много зает с работа.

Та, хората не разбират и те са изопачили свещените думи на живота. Ето, Моисей, който беше един от просветените ученици на тайните учения, и той е казал: „В който ден ти престъпиш великия закон на живота, ти ще умреш.“ Какво показва смъртта? Едно престъпление. След това на умрелите държат надгробни речи и казват, че умрелите трябва да се почитат. Умрял човек да почиташ! Че тогава турете кръстове на всички умрели волове. Защо и те да не се почитат? Турете кръстове на всички умрели дървета. Не! Почита се животът, който Бог е създал. Ако човек иска да се освободи от смъртта, той трябва да дойде до новото верую в света. Ние сами се умъртвяваме. Ние сами умираме, по наша причина. Всички трябва да се убедим в едно нещо. В какво? Че първото престъпление на хората се заключава в това, че те затвориха проводниците на Божията Любов в себе си и останаха с човешката любов, в която стават всички промени в света. Ако ти обичаш едно агне, какво става с него? Обичта ти към агнето се заключава в това, че то непременно трябва да стане жертва за твоята любов. Ако не го обичаш, няма да го ядеш. Но понеже го обичаш, то трябва да стане жертва.

Казвате: „Може ли без храна?“ Коя е естествената храна за човека? Ние сме забравили коя беше първоначалната храна, която беше дадена на хората и заради която им затвориха вратата на рая. Вследствие на това остана хората да се хранят с мърша. Ние изоставихме Божествената храна. Тя седи някъде настрана, а сме започнали да се храним с храна, от която умираме. Разправяше ми един от Шуменско, някъде от Каспичан. Там в едно село имало завъдени много орли. Някой турил отрова в храна, от която тези орли да ядат и да се умъртвят. Които яли, все измрели, но единствен един останал незасегнат от отровата, [защото повърнал храната]. Та, сега и ние, които сме се наяли с отровата, умираме. Някои, които ядоха и изплюха храната, оживяха.

Мнозина са ме запитвали, казват: „Какво е казвал Христос?“ Че, във времето, когато Христос беше на Земята, нямаше голям каяфет. Сега са Му турили голям каяфет, че Той Себе си не може да познае. Ние искаме да подигнем Христа повече отколкото трябва. Мисля, настанало е времето да направим онзи опит. Той ще стане. Мисля, като анекдот минава. Някъде в Европа имало един часовник, направен, че всеки обед 12 души апостоли, направени от злато, като стане 12 часа, излизат всички. Най-после дошъл един, на когото му трябвали пари. Взел той тези апостоли и ги направил на пари, на тяхно място турил друго нещо. Като го попитали де са апостолите, той казал: „Пратих ги да проповядват.“

Казвам: Онези неща, които са наяве. Има един биологичен закон, който трябва да изучавате. Трябва да изучавате отношението на Земята към човешкия организъм. Трябва да изучавате отношението на звездите към човешкия организъм. При това [трябва да поставите в действие] онзи вътрешен принцип, туй, което хората наричат любов. Единственото реално нещо в света, това е Любовта. Тази Любов, която е създала всички организми. Това аз разбирам. Тази Любов е създала всички растения, всичко е създала. Тази Любов е родила и слънцата. Цялото небе и всички тези неща са родени от Любовта. Казвам: Ако може да разберете, [добре]; ако не можете – оставете това. Всички тези неща са родени от Любовта. Как ги е родила? Родила ги е! Тогава, другите понятия, които трябва да имате, са следните: Слънцето представлява само един фенер в Божия град. Милионите слънца, това са фенери запалени, за да осветляват жителите на Божествения свят. За нас Слънцето е нещо много голямо, но за тях е един голям фенер. Какво понятие ще си съставите за тези хора, които създават слънцата като фенери? Тогава трябва да има един фенерджия. Сега да оставим.

Сериозна работа е проявлението на Божественото. Най-първо Бог се проявява чрез Земята. Земята е един проводник. Понеже казва Писанието, че Бог взел пръст и от нея направил човека. Значи, ти не може да разбереш Бога, ако ти не разбираш Земята. Тя е негов

проводник. После, Слънцето е проводник преди човека. И то е друг проводник. Ако не може да разбереш Слънцето, не може да разбереш и Бога. Сега хората разбират прямо. Те трябва да разберат Земята, трябва да разберат Слънцето, трябва да разберат след това звездите и най-после Онзи, Който е построил света. След като разберем Земята, може да разберем един порядък в света, сносен за сегашния живот.

Всички хора страдат. Причините на страданията на съвсем друго място се крият. Причините не са в материалните несгоди. Те са на втори план. Всеки човек на Земята не е поставен там, дето трябва да бъде. Според този закон, който ние знаем, всеки човек трябва да се роди на своето място. Ако ти [не] се родиш на което място трябва на Земята, то през целия си живот ще бъдеш нещастен. Ако тебе Слънцето не те види там, дето трябва да се родиш, ти пак ще бъдеш нещастен. Сега, възражението е: „Как може да се роди там?“ Като дойде Христос, де трябваше да се роди? В някой царски палат, на някое канапе ли? Не! Роденият, който трябва да се роди отнякъде, трябва да го носи една майка, пълна с ония възвишени идеи. И бащата също. И ако има братя и сестри, всички трябва да бъдат духовни, да наследят тези неща. Че като се роди, да носи нещо. Трябва да имаш майка, която да те обича и никога в живота си да не съжалява, че те е родила. Трябва да имаш един баща, който всякога да е радостен, че е родил такъв един син като него. Туй е най-първото биологическо условие – че ние трябва да познаваме Земята. И когато този земен живот трябва да го напуснем, да отидем тогава и на онзи свят.

Онези, които проповядват, трябва да кажа де е онзи свят. Че, извън Земята ли ще живеем? Де е онзи свят? На Месечината не е, защото казват, че тя е пуста, живот няма. Да е на Слънцето онзи свят – там има голям огън. Някои казват 45 милиона градуса, други турят повече. Туй са научните теории. Учените хора имат право да създават теории, но дали те отговарят на истината или не, то е друг въпрос. Един учен човек може да предполага. Ние считаме, че туй е криво.

Човек само предполага. Ние не може да обвиняваме учените хора, не можем да обвиняваме религиозните хора, че са се заблудили. Не, засега се изисква: ние трябва да се пазим от едно заблуждение, което виждаме, което съществува в света.

Как е поникнало това заблуждение? То се дължи на деня и на нощта. Единственото нещастие [е там], че има едни хора, които се раждат денем, други, които се раждат нощем. Следователно тези хора, които се раждат вечерно време, в тъмнината, колкото и да ги учиш, те винаги остават на особен възглед. А засега се раждат вечерно време повече хора, отколкото денем. Вследствие на това те са направили цял един органичен свят. Но учените хора, които са родени вечерно време, в тъмнината, всички свещеници, които са родени в тъмнината, философи, поети, пишат в тъмнината. Техните възгледи за нещата се отличават. Щом дойде денят, те имат вече съвсем друго понятие. Вие казвате: „Защо светът е опак?" Накарайте хората да се раждат денем. Ако туй не може да направите, светът ще задържи туй положение, каквото е сегашното. Който и учител да дойде да проповядва каквото и да е учение, каквато и да е религия, той не е в състояние да оправи света при сегашното органическо устройство, каквото светът има. Той трябва да го преустрои по законите, които съществуват в живата природа. Туй не е произволно.

Питам тогава: Ако един човек избере да стане търговец, кои са причините? Ако друг избере да стане поет, кои са причините? Ако трети иска да стане държавник, кои са причините? Ако друг иска да стане лекар, кои са причините? Не всеки може да стане лекар, не всеки може да стане музикант, актьор и т.н. Всеки е роден за нещо в света. Човек не може да се занимава с всички професии. И виждаме, че в природата има нещо разумно. В света, в който живеем, който е определил биологически, физиологически, анатомически, тъй че ни е турил под известен ред на нещата. Ако ние престъпим законите, всичко в нашия живот се обръща надолу. Един търговец, който е роден за търговец, той нещастие не може да има. Той не се смущава в

такива спекулации. В истинския търговец спекулации няма. Той е човек на реалното. Като дойде някой при него, на вяра никога не дава. Той е материалист. Казва [някой], че [иска] едно кило захар. – „Имаш ли пари?“ – „5 лева.“ – „За 5 лева ще ти дам.“

Поетът пише винаги туй, което е реално, което е станало, а не което не е станало. Той, като опише едно нещо, ще го опише тъй както е. Като описва един вол, ще го опише както е, няма да пише, че рогата му са един метър дълги, че опашката му е 4 метра. Ще опише точно рогата и опашката. После, един поет, който ще пише за млекопитаещите, трябва да измери поне на 10–1000 вола колко са дълги рогата, после дебелината им; после дължината на опашките, после козината и след това да даде точно описание като учен човек. После малко да изучи тяхната психология. Да види с какво се хранят, храната каква е. В планината, там царска храна има ли? В планината царска храна не може да има. Бих повярвал, че има царска храна, но царска храна няма. Може да ме убедите, възможно е да повярвам, ако може да ми се доставят аргументи. Аз съм скептик. Може да ми се дадат нови аргументи, нови факти и във вярата, и в лъжата.

Единственото нещо, в което вярвам, това е истината. За мене истината е последен резултат на природата. Аз вярвам в истината по единствената причина, че зад истината няма нищо друго. Единственият верен резултат зад всички нейни прояви, това е истината. Когато някой ми говори за добро, за разумност, за любов, за истина, туй е последен резултат. Доброто подразбира справедливостта, правдата. Под думата „добър“, „справедлив“ разбираме разумен. Под думата „добър“ и „справедлив“, „разумен“ разбираме любов. Под думата „добър“, „справедливост“, „разумност“, „обич“ разбираме истина. Така върви за мене. Истината я познавам по единствен признак. Един признак имам за нея: тя всякога носи пълна свобода и за ума, и за сърцето, и за волята. Туй значи истина. Това, което при всичките условия остава. Моят ум да мисли тъй, както аз схващам, моето сърце да чувствува тъй, както аз чувствувам и моята

воля да работи тъй, както аз искам да работя – аз туй наричам истина, аз туй наричам свобода.

Та, казвам: Най-първо, ние трябва да проучаваме. Може да се пише за любовта, но любовта е обусловена в света. Вие вземете кое и да е семейство: колкото и голяма любов да имат, оставете семейството гладно 7–8 дни, веднага любовта ще изчезне. Колкото и да съществува любовта, ако влезе болестта и няма кой да помага, тази болест ще развали условията на любовта. Болният човек, като влезе болестта, той не мисли вече за любовта, но мисли само за болестта си. Той целия ден охка. Може да му говориш за любовта, той казва: „Ако ме обичаш, махни болестта ми!“ Може да говориш на гладния за любов, той казва: „Ако ме обичаш, махни глада, който ме мъчи!“ – „Той Господ ще помогне.“ – „Не вярвам – казва – в този лъжливия Господ.“ Безверник е той. Казва: „Иди в дома си, помоли се на Господа и Той ще ти помогне.“ Че, ти си човекът, [който трябва да го нахрани] в дадения случай. Ти не си длъжен през целия си живот да го храниш. Ти един човек имаш право само веднъж да го нахраниш. Ето аз как разбирам, само веднъж да нахраниш. Сега има 500 милиона християни. Щом аз нахраня един християнин веднъж, той трябва да посети всичките 500 милиона християни. Когато ги обиколи всичките, той има [право] само един обяд да иска от мен. Аз имам право само един обяд да искам от когото и да е. А той се изтъпанчил и казва: „Нали вярваш в Господа?“ В кой Господ? Че, той няма никакъв Господ! Щом ти искаш целия си живот да останеш при мене, ти нямаш никакъв Господ. Аз не искам да остане при тебе целия живот. Ако ти си един вол и искаш да останеш през целия си живот, аз ще те впрягам, ще те храня със слама и ще те залъгвам, че това е волята Божия, даром ще служиш, никакви пари. Аз в света не искам да съдя никого по единствената причина, понеже не е моя работа. Когато намеря един болен човек, аз не го питам: „Защо си болен, че как така?“ Аз не го съдя, но казвам му така: „Много добре е, че си болен!“ – „Защо?“ – „Защото ще се запознаем с тебе. Аз ще те изцеря и ти ще

ми благодариш.“ Болестта навреме е дошла. Какво ми коства на мене да го излекувам? Само при едно условие. Този метод, с който ние знаем да лекуваме, не искам да го поверявам на сегашния свят. Понеже, ако го поверя, всички лекари ще измрат гладни. Предпочитам да има болести, отколкото лекарите да измрат. Лекари и болни ще се запознаят, ще има приятелство между тях. Като дойде лекарят, ще го хванеш, ще кажеш: „Братко, аз ти дължа нещо.“ Защо боледува? Защото този болен и този лекар в миналото съществувание са имали вземане и даване, били са търговци, единият е останал да дължи нещо на другия. Сега Провидението, за да ги избави от едно противоречие, който има да дава, се разболява, другият, който има да взима, става лекар и по закона на Любовта, [болният] дава 100–200–300 лева, казва: „Да си платя дълга.“

Аз не казвам да вярвате в тези работи, но ако може, да вярвате в мене. После не да ми кажете: „Ще ме извините, заблуди ни този човек.“ Аз го представям тъй, както когато ходите на киното и казвате: „Видях еди-кой си умрял.“ Това са сенки, това са арменски долапи, картини. Казвате: „Ние видяхме.“ Това са сенки, някакви картини. Има една реалност зад филма. Тя не е тази. филмът не представлява реалността. Това са сенки, това е така сглобено.

Мене ми разправяха как на филма разпъвали Христа, че горкият Христос се измъчвал. Казвам: Туй е модерно изобретение. Съжалявам, че няма един филм как Го съдил там Пилат, как бил извеждан. Щеше да има нещо много красиво, Христос тъй, както върви с кръста Си. На филма много хубаво щеше да бъде, по еврейски. Там е филмувано, но сега ако дойде, няма да го позволят. Съществува той, аз съм го виждал, аз съм бил зрител на такъв филм. Ако сега ви кажа някои работи, не искам да се зароди у вас друга някоя мисъл.

За мене истината седи във виждането в света – туй, което вие трябва да държите. Защо е създадена Природата, този въпрос оставете настрана засега. Какво отношение има любовта в света, и този въпрос оставете настрана. Как ще се оправи светът – и него оставете

настрана. Какво отношение имате към Земята, какво отношение имате към Слънцето. Че ти си изопачен човек. Лекарите казват, че аномалия има. Казвам: Ти нямаш отношение към животворните лъчи, към лечебни лъчи на Слънцето. Казвам: Ти не може да растеш в живота – ти нямаш органическа сила, ти нямаш връзка със зелените лъчи на Слънцето, които дават подтик за растене. Ти не може да мислиш – ти нямаш връзка с жълтите лъчи на Слънцето, които дават подтик на мисълта. Ти нямаш смелост, нямаш доблест – нямаш връзка с виолетовите лъчи. Ако добиеш тези лъчи, изведнъж ще добиеш тези качества. После, за да добиеш всички тези качества, трябва да вземеш от Земята съответна материя. Защото едни лъчи на Слънцето изискват съответствуващи проводници, съответствуваща материя, която да работи. Туй е цяла философия, която сегашните биолози трябва да изучават.

Сегашните хора казват: „Много деца трябва да раждаме.“ Нас не ни трябват много деца да се раждат. Децата да се раждат със здрави глави, със здрави дробове, със здрави стомаси. Коя глава е здрава, кой ум е здрав? Който не върши престъпление. Кой е със здрави дробове? Който в чувствата си не може да допусне едно престъпление. Кой е със здрав стомах? Който не може да допусне във волята си нещо противоестествено. Онези, които вършат престъпление, всякога тяхната стомашна система е в анормално състояние. Престъпниците до това са дошли. Има едно съотношение между мозъка, между едно анормално състояние на стомаха и между едно възбудено състояние. Основата на мозъка има известно съотношение, тъй както има съотношение между петната на Слънцето и плодородието на Земята. Доказали са, че при повече петна на Слънцето има повече дъждове, има повече плодородие, а при по-малко слънчеви петна – по-малко женитби и по-малко плодородие, повече крахове, фалити. Ако някой изнесе тази статистика, тя е толкоз суха, толкоз безпредметна за вас. Вие не сте изучавали анатомия. Тя е най-сухата наука в медицината. Най-трудна работа е за медика да изучава сухи кости. Някои мускули,

някои нерви, артерии да минават, после трябва да ги облечеш физиологически с какви мускули са облечени.

Та, статистиката някой път мяза на анатомията. Красива наука е статистиката. Едно съотношение има, което показва, че според каквато е човешката мисъл в известни поколения, според каквито са човешките стремежи, даже злините, каквито са престъпленията на хората, такава култура се създава в света. Сега, тези са общи изводи.

В света вие се намирате в едно самозаблуждение. То седи в следното. Представете си, че вие сте затворени във вашата къща, затворени са прозорците, въздухът се развалил така, че вие не може да дишате и на вас не ви дохожда на ум да отворите прозорците да влезе чист въздух, нито да излезете навън. Казвате, че сте се учили вътре да живеете и прозорците не искате да отворите. В какво седи вашето нещастие? Напуснете къщата, излезте на планината. И сегашният порядък, който имаме, мяза на една задушна къща. Трябва да отворите прозореца или да излезете на планината, да излезете от този ред и порядък. Сегашните хора се намират в страшна задуха, в един страх.

Преди няколко дни дойде един стар човек, работник, някъде работил на държавата. Оставали му 4–5 години да се пенсионира, той на 67 години дошъл да търси служба в София. И като седял, загазил. Тук ходил, ударил на камък, там ходил, хванал се за мен, казва: „Сега ти ще ми помогнеш.“ Казвам му: „Като беше млад, къде беше, ами сега, като остаря? Сега не мога да ти помогна. Сега искаш да ти помогна, пари да ти дам. Единственото нещо, което мога да направя, е: днес имам обед, един обед ще ти дадем.“ – „Пъдят ме вече от хотела, загазил съм.“ Ходил при религиозните, при най-светите врати ходил, три месеца хлопал навсякъде, не са [го] приели. Обещавали, но не са го приели. Казвам му: „Аз зная защо не те приемат. Изпитват вярата ти. Ти си вярвал в едно учение, изпитват вярата ти.“ Ще оставим този въпрос.

Някой ще вземе този въпрос, за да обвинява другите. Но това е криво вярване. Този старец не е имал едно правилно схващане за живота. Сега на 67 години, аз го виждам, той вече има една опитност, иска един уреден живот. Иска да има едно старопиталище, иска да има кой да му служи. Питам сега: Къде ще го туря, кой ще му служи? Кого да ангажирам? Да отида аз да му слугувам, това не мога да направя, понеже аз и на себе си не слугувам. Голям аристократ съм, и на себе си не слугувам. Де ще отида, едва ще мога да му дам един обяд.

Някой ме счита, че съм много скържав. Аз другояче разглеждам. Аз почти никаква услуга не правя. Ще дойде някой, ще му дам 100 лева, той казва, че съм му направил услуга. Тези пари не ги сякох аз, нито съм работил за тях. Когато аз работя, не работя за пари. Когато дойде някой при мене и иска милостиня, не мога да му дам нищо. Аз отивам един ден, 4–5 часа работя с мотиката и дам парите на него. Туй считам за едно основание. Но аз работя за пари, които никога не може да дам в ръката на човек, който греши. Ако една моя монета влезе в ръката ви, през целия ви живот ще остане в джоба ви. Отиваш на бакалина, даваш тази монета, но като тръгнеш, тя е пак в джоба ти. Отиваш при лекар, той те преглежда, даваш тази монета, но после бръкнеш, пак е в джоба ти. Като говоря това нещо, то е само за обяснение.

Казвате: „Дай ни една такава монета.“ За нищо аз не ви давам. Аз ви казвам това само за да ви стимулирам малко. Казвате сега, дали говоря истината или не. Аз може да ви обясня, че тя е най-хубавата монета, която мога да ви дам. На всеки мога да ви дам такава монета, мога да ви дам по една такава монета, ако ми обещаете [4 неща]. Аз мога да ви осигуря, но искам 4 неща от вас: да бъдете добри при всички условия, да бъдете справедливи при всички условия, да бъдете разумни при всички условия и да бъдете любящи при всички условия. Да говорите истината, да обичате истината при всички условия. Тогава не само една, но две монети ще ви дам, ще ми се откъснат от

сърцето. Като ви я дам, оттам насетне вие сте осигурени през целия си живот. Може да свършите университета. През целия си живот може да отивате до Месечината, може да отивате до Слънцето, по целия свят може да плащате и да се разхождате. Сега, ако някой от вас е кандидат, може да дойдете някой път при мене. Аз зная, че много кандидати ще се явят. Ще ви предложа един голям конкурс и който издържи конкурса, ще вземе.

Сега казвате: наяве. Една истина има в света. Всички неща, всичко в света е зависимо едно от друго. В света има две възможности за прогрес. Единия начин го наричат във философията великото голямо, а другия – великото малко. Да започнем с великото голямо. То е най-мощното. Всеки трябва да започне с великото малко в света. Трябва да започнем с онзи закон. Ти имаш условията, вече дадено ти е. В света Бог всичко ти е дал. Сега този Бог, в Когото аз вярвам, е дал всичко. Ти най-първо трябва да се отречеш от всичко това, което ти е дал – ти няма да го употребиш за себе си, за своя живот, а ще го употребиш за Него, за благото на всички хора, за своите ближни. За себе си няма да го употребиш. Ти ще бъдеш последен. След като свършиш всичката си работа, ако ти остане 1–2 минути, може да помислиш за себе си. Ако не ти остане, няма да мислиш. Туй значи самоотричане.

Ако вървите по този закон, ще дойдете до другия закон, да направите другото твърдение, до великото голямо, да добиете свободата на човека, да видите в какво седи свободата на човека. Защото свободата на човека седи той да има власт, той да има сила, да има любов, истина. Той, за да бъде свободен, трябва да има не земя, голяма като София, но като Земята. За да бъде свободен, той трябва да има земя, подобна [на] Земята, подобна [на] Месечината, или пък като Слънцето. Туй разбирам свобода. Ако нямаме едно Слънце на разположение, каква свобода е тази? Ти може да си гражданин на София. Аз искам, като имам свобода, да имам цялата Земя на

разположение, че тогава ще викам хората, ще покажа своите чудеса. А сега има 4–5 декара земя и цял въпрос прави.

Та сега, въпросът е: наяве. Трябва всички да се заемете с проучаването на Земята. Съвременната култура е лишена от много блага на Земята. Лятно време ние ходим с животински обуща и ни е страх да се изуем боси. Крайности има. После, не знаем как да си направим дрехите, за да може да проникне слънчевата енергия. После, не знаем как да стъпваме на Земята и да възприемем от нейната енергия.

Земята е много взискателна. Много от съвременните разстройства се дължат, че човек няма от тази потенциална сила, която дава Земята. Ако ти нямаш тази земна енергия, ти не може да имаш един устой. Силите на Земята трябва да минат, тази енергия, този устой трябва да се яви. Вечерно време не трябва да легнеш, но вечерно време трябва да коригираш всичките слънчеви енергии към центъра на Земята и от центъра на Земята трябва да възприемеш енергиите на Земята. А сутрин трябва да направиш обратното: всичките земни енергии трябва да ги препратиш към центъра на Земята и ще възприемеш слънчевите енергии. Туй е цяла една наука, която може да създаде щастие на цял дом, може да създаде добро семейство и дълговековен живот. Онези, които говорят, че чесън и мляко са яли, на мене да ми разправят тези работи, че чесънът и млякото са продължили живота им. Тези хора са яли млякото не на болните крави, те са яли млякото на здравите кози. Вие искате да излекувате един охтичав – давайте му козе мляко, а не кравешко мляко. Козите мъчно заболяват от охтика. Не зная дали магарето заболява от охтика.

Ние виждаме в цялата природа любовта. Ако аз се влюбя в едно изсъхнало дърво, какво печеля? Ако аз се влюбя в една изсъхнала чешма, какво печеля? Ако аз се влюбя в едно загаснало слънце, какво печеля? Ако се влюбя в един, който е умрял, какво печеля, я ми кажете. Нищо не печеля. Казвате: „Трябва да обичаме.“ Какво да

обичаме? Обича се туй, което носи живот. Следователно, цялата природа, за мене това е животът, това е разумното, което разрешава всички социални въпроси. Социалните въпроси разрешава житото, социалните въпроси разрешава не златото долу в земята. Социалните въпроси разрешава водата, социалните въпроси разрешава въздухът, социалните въпроси разрешава и трудът, който трябва да излезе от хората, че всички трябва да работим. Ако е за работа, всеки трябва да работи. Сега аз не искам да им давам тези мои правила. Но в нашия организъм донякъде съществува един ред, имаме един малък модел, несъвършен, за разпределение на труда. Всичко в нашия организъм е разпределено. В мозъка има специфични клетки, които възприемат светлината на Слънцето във всичките ѝ гами. 52 гами има, от които само 2 сме проучили ние. Само две гами сме изучили на тази светлина. Всичкото другото е един свят непознат. В мозъка има известни клетки, които възприемат енергиите на Земята. Има известни клетки в мозъка, които възприемат производството; има клетки в мозъка, които възприемат науката; има клетки в мозъка, които възприемат болестите. Всичко това е предвидено за канализация. Всички тези клетки мислят толкова умно, те са толкова умни, че ако ние не ги спъваме, има известни клетки, които предвиждат бъдещето, което ще стане. Казват на господаря: „Според науката, която знаем, туй ще стане." Казвате: туй е интуиция. Те са в специфични бюра, които възприемат от пространството, по радиото го приемат и предават. Някои искат да определят какво нещо е интуицията. Интуицията предвижда нещата, които може да се случат в далечното бъдеще. Може да предвидиш нещата за 10 години, за 20 години. Ти може да видиш нещата и веднага да ги познаеш. Но то е конкретно или Божественото. У всеки човек има един ум, с който може да предвижда нещата.

Ако аз ви разправям за този, невидимия свят – има един свят, който е невидим. От този, невидимия свят аз се справям с видимия и от невидимия свят, който аз имам, се справям с вашия видим свят.

Понеже той е крайният резултат. Този свят е един резултат. Не че той е реален, за мене важи. Ако аз се поставя на Земята, от една капка аз разбирам какви трябва да бъдат моите отношения към разумния свят. Главата на човека показва какви отношения трябва да има към този невидимия свят, или към реалния свят, в който нашето чувство е потопено. Според изчисленията се предполага, че след 3500 години ще имаме на Земята една нова раса, която ще има нови чувства. И Земята ще бъде 10 пъти по-голяма, отколкото сега я виждате. Какво ще кажете? На Земята има планини, които учените хора не ги знаят. На Земята има океани, които учените хора не ги знаят. Ще кажете, че тази наша философия мяза на философията на мравите, които, като изучат Изгрева, казват, че повече от това няма в света. Те казват, че повече от Изгрева няма. Съществуват толкова неща, които мравите не знаят, за които те не са сънували. Значи те са неща, които за бъдеще трябва да се изучават.

Та, казвам сега: Пътят на човешкия прогрес върви в това направление. От туй гледище светът има едно разрешение. В света ще дойде едно разрешение по един естествен път. Сега хората правят опит да поправят света. Ако те не могат да го поправят, светът сам ще се поправи и много естествено. Много пъти се случва следното. Събират се един лекар, двама, трима, лекуват един болен. Те казват: „Употребихме нашата наука, повече не можем да ви помогнем, вече Господ да ти помага.“ Оставят този човек на произвола на съдбата. Този човек оздравява.

Сега съвременното общество е болен човек, ще го лекуват всички лекари. И ако не могат да го излекуват, ще го оставят и той пак ще се излекува. Туй сто и едно на сто е вярно. Ще се излекуват, но хората ще минат през известни опитности, от които не трябва да се плашат. Ново верую в света трябва да влезе. Хората трябва да възстановят вярата си един в друг. Не да вярваш на един човек. Ние в някои хора поставяме по-голяма вяра отколкото трябва, а в други поставяме по-малка вяра отколкото трябва. А в природата на всеки човек ще

поставиш толкова вяра, според възможностите му. Някой път нашето голямо доверие ни причинява голяма пакост.

Та, казвам сега: Нещата наяве. Изисква се една нова вяра, която да поставим на опит. Не такъв опит, както детето изпитва майка си, нито майката да изпитва детето си. Все-таки всеки може да изпита природата. Три фактора съществуват за човека: Бог, природа и човек. Човек е детето на Бога и природата. Следователно човек трябва да опита природата, да опита и Бога. Ако той се съмнява, не този Господ, който си създал, но Онзи, в Когото цялото, безграничното битие е потопено. Природата е външната страна на туй Божественото, а пък ние сме външната страна на природата. Може да кажем така: Бог е нашият баща, Природата е нашата майка, ние сме детето. Родени сме от природата да намерим своето място. И тогава ние искаме да подчиним природата. Какво ще подчиняваме майка си, какво ще спечелим? Не трябва да подчиниш майка си, но трябва да се учиш от нея. Майка ти, която те е родила, ти не може да подчиниш, ти може да се поучиш от нея. Ти не може да подчиниш баща си, който те е родил, но може да се поучиш от него. Ти не може да подчиниш майка си, ти едва може да бъдеш като майка си. Ти не може да подчиниш баща си, ти едва може да бъдеш като баща си. А в сегашното общество казват: „Да подчиним природата! Бог не съществува!“ Кое съществува тогава? – „Само ние!“ Хората вярват в това, че ние съществуваме. Какво сме направили? Всичките нещастия в света зависят само от нас. Ние, хората в света, създадохме най-ужасните работи, които историята на битието знае досега. Всичките нещастия са създадени все от хората. От памтивека те ги създадоха. Колективно всичките хора така Мислят.

Ние, например, казваме: „Този е лош човек.“ Трябва да дадем сега обратно движение на тази човешка мисъл. Трябва да се опълчим против онези хора, които са родени в нощта, нищо повече. Защото тези хора са алчни. Те искат да живеят в охолство и удоволствие в света. Те са крайни егоисти в света. За нищо не мислят, цял свят да

изгори. Както казал Настрадин Ходжа: „Като умре жена ми, половината свят умира; а като умра аз, целият свят умира.“ Какво ще роди тази философия? Не, човек не умира. Трябва в нас да има желание, или да престане раждането в тъмнината.

После, ако излезете вън от Земята, не съществува тъмнина. Тъмнината съществува само при известна обстановка. Нашата Земя се намира в една предпоставка. Сега може да ви кажа, има известни научни теории, има учени хора, в миналото случило се, че Земята преди милиони години минала покрай едно черно, загаснало слънце. Че като минала и още не може да се освободи от това влияние. Всичките нещастия се дължат на това. Не само Земята е загаснала, и нашето Слънце е загаснало. Дето казва Моисей: Бог сътвори Земята и Небето, Той дошъл да освободи Слънцето, да освободи Земята от влиянието на туй черното слънце.

Мога да обяснявам причините, но кой ще повярва? Вие казвате: икономическите условия. Икономическите условия в света са резултат на една вътрешна човешка мисъл. Двама разумни хора никога няма да се борят, но двама, които не са разумни, всякога ще извадят нож, ще се борят. Двама разумни хора веднага ще оставят и ще се примирят.

Та, казвам сега: Наяве. Какво се изисква? Вземете сегашните религиозни хора, всички вземете: имате католици, имате православни, протестанти, баптисти, всички вярват все в Бога. Които са на най-висока степен, които ги наричат светии, съберете ги. Православните казват, че в нашата църква има спасение. Католиците, методистите казват, че спасението е при тях. Тогава де е спасението? Спасението е само от Земята, спасението е само от Слънцето. Туй, което Земята дава, тя дава. Каквото вземеш от нея, то те спасява. Туй, което вземеш от Слънцето, то те спасява. Всички други неща, религия, това са условия отвън, които помагат, но не са фактори. Дали зад религията седи онова мощното, което трябва да разбираме?

Под думата „земя“, то е първоначалното, което ражда. Това е майката, която ражда. Под думата „слънце“, то е туй, което оплодотворява нещата, като дава всички възможности. Това е Слънцето. И когато Моисей, който бил запознат с тези работи, казва: „Да не им се поклониш“… От т[я]х зависи. Ти само ще почиташ баща си и майка си, ще почиташ Слънцето, ще почиташ Земята, няма да ги боготвориш. Единственото същество, което може да боготвориш в света, то е Безграничното, Неузнаваемото, на Което никой не знае името Му, нито образа Му е видял, в Което сме потопени! Туй, което ние знаем, то е нереалното в света. Туй, което ние не познаваме, То урежда всичките ни работи: и като сме на Земята, и като умрем. Дето и да сме, То като мине, ще прокара ръката Си отгоре, ще те поглади и ще каже: „Не бой се, това е най-малката опитност.“ Ти си недоволен, че ти взели къщата – ще ти дадат нещо друго, ще те пратят някъде, ще ти дадат богатство, когато всичките ти скърби и страдания ще изчезнат от душата ти. Сега ние седим и казваме: „Взеха ми къщата, взеха ми жената, взеха баща ми.“ Че как ще бъдеш доволен от един свят, в който всичко ти взимат? Ще дойде един свят, дето никой нищо няма да ти взима. За този свят трябва да се приготвите. Този свят е на Земята. Да не мислите, че аз ви казвам, че някъде? Той е тук, на Земята, той [е] и на Слънцето. От Земята до Слънцето има път, по който може да отивате, има оправено шосе, по което може с кабриолет да идете или с такси да идете. Аз не ви казвам това да вярвате. Когато дойдете до този път, да се подигне вашето съзнание. Като намерите този път, като пътувате, ще кажете: „Отличен е!“

Не искам да вярвате в туй, което не сте видели. Вярвайте в това, което е наяве. Но как да вярвате в това, което не е наяве? Онова, което вашият ум може да разбере, онова, което вашето сърце може да приеме, което вашата воля може да направи, туй е достъпно за вас. Аз не искам да направите насилие на ума ви, насилие на сърцето ви и насилие на волята ви. Да кажете: „Че как да злоупотребя?“ Но не искам и хората на мене да направят същото.

Тогава: Наяве. Една връзка между всички хора трябва да има. Една врата трябва да има, през която трябва да влезем всички – през вратата на онази Любов, която въздига мъртвите от гробовете. Туй е наяве сега. Когато тази Любов дойде и почнат мъртвите да излизат навън, дошло е времето. Засега, докато само ги носят до гробовете, тази Любов я няма. Щом ги носите и те оживяват, възкръсват, дошла е Любовта. Щом някой умрял се съживи, дошло е времето. Когато не се съживява, не е дошло времето. Виждам във вестниците десетина случаи, някого отиват да го заровят, той стане. Всички се разбягат.

Това е наяве. Тогава ще заключа с един малък пример, който да остане в ума ви. Не си наяве. Един красив овчар се влюбил в една княжеска дъщеря. Дотолкова се влюбил, че вече ще подлудее, не може да си пасе овците. Минава един учен човек покрай него, [той] казва: „Кажи ми цяр, ще си изгубя овците. Влюбих се в една." – „В коя?" – „В царската дъщеря." А понеже царската дъщеря в туй царство ходела много скромно, той се влюбил в една от нейните слугини, която се обличала с хубави дрехи със скъпоценности. Той мислил, че е царската дъщеря. Той му казва: „Ти ще намериш тази слугиня на царската дъщеря, че тя ще ти даде цяр." – „Може ли?" – „Може." – „Коя е тя?" – „Тя ходи най-скромно облечена, няма никакви украшения." – „Тя какво ще направи?" – „Тя ще направи да се ожениш за царската дъщеря." И на вас казвам: Идете при царската дъщеря, да уреди вашите работи. Тя ще уреди работите ви.

„Благословен Господ Бог наш"

„Добрата молитва"

28-а неделна беседа, държана от Учителя на 15.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ТРИ ВЪЗГЛЕДА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще взема само няколко стиха от първата глава на пророк Захария. Които се интересуват, може да прочетат цялата глава. Пророците изискват особено разбиране, както съвременните наши научни книги.

(*Учителят прочете от 7-и до 11-и стих включително.*)

„Духът Божи“

Обикновено какво може да се намери между червените, пъстрите и белите коне? Те мязат на съвременните термини: субстанционално, есенционално, кардинално, максимално, минимално. Човек се намира на Земята, в един свят, с който не е добре ориентиран. Съвременните хора мислят, че те са добре ориентирани спрямо природата. То е погрешно схващане. Резултатите показват, че хората не са ориентирани със законите на природата. Цялата човешка история показва за онова разнебитено състояние, за онези постоянни промени, които стават в обществения строй. Има нещо, което куца. Туй, което куца, се обяснява по разни начини, но и досега е недоизяснено. Тъй, както го обясняват хората, те не могат да го обяснят никога. Сиромаха богат не можеш да направиш. Глупавия умен не може да направиш. Слабия силен не може да направиш. Туй е сегашното органическо състояние на човека.

Какъв е последующият въпрос, който занимава хората? Има три кардинални въпроса, или три състояния, които са най-важни за човека, за онзи човек, който иска да работи над себе си. То е светът на икономическите условия. Това е стомахът, това е физическият свят, реалният свят. Икономистите и досега разискват, имат разни теории,

обясняват и може би още хиляди години ще го обясняват. То е резултат. Този резултат ще се обясни само след като се изучат причините. Втория свят аз го наричам свят на движение. То е свят на чувствата, на движението у човека. Човек трябва да диша. Както и да философствуваш, трябва да дишаш, трябва да работиш. Не може да седиш в бездействие, не може да се откажеш. Щом се откажеш, смъртта ще ти бъде дял. И смъртта не е нищо друго освен наказание на човека, който се отказва да работи. Третият свят е най-възвишеният. Той е човешкият свят, или светът на мисълта.

Върху тези три свята има много писано. Ония преходни положения, които представят двата свята, съвременната наука никак не ги е докоснала. Не е обяснила връзките какви са между човешките мисли и човешките чувства и каква е връзката между човешката мисъл, човешкото чувство с човешката храна. Ние разрешаваме един социален въпрос, който сам по себе си – социалните въпроси в природата никога няма да се разрешат. Понеже хората не са компетентни да разрешат този социален въпрос. Този въпрос е на природата. Социалният въпрос е въпрос на природата. Но да оправят света тъй, както те мислят, не е тяхна работа. Следователно те са се нагърбили с въпрос, който не е по силите им. Аз считам, тъй, както един ученик, който постъпва в университета, иска да даде нова насока на този университет, да говорят всичките професори според неговото разбиране – това е нашето положение, така е и с нашето разбиране. Например хората се събират да решават, но те не знаят дали тази година ще бъде плодородна, дали годината ще бъде суха, дали ще има плодородие. Те решават: „Толкоз жито ще има.“ И за овощните плодове не знаят колко ще има.

Тогава всичките хора се спират и казват: „Разрешете вие социалните въпроси.“ Не, и ние оставяме на най-слабите хора да разрешат този въпрос. Питам: Онези, които оправят света, които съдят, оправили ли са го? Те са избесили милиони хора досега и светът не е оправен. Избили са милиони хора и светът не е оправен.

Сега, туй не произтича от тяхното лошо желание. Има едно неразбиране в света.

Да ви приведа пример на неразбиране. Аз да ви приведа пример как се случи една социална несгода – така я наричам аз. Има във Варненско, в Горшинския Балкан, някой си българин създал една приказка преди 60–80 години. Гледа там една мечка с 5–6 мечета. Бръкне във водата, извади едно раче, даде на едното мече. Извади второ, трето – около десетина пъти едното мече все граби рачетата. Майка му ударила една плесница и търколило се мечето. Тя продължила да вади рачета за другите мечета. По едно време гледа, че мечето, което го възпитавала, отишло в другия свят. Взима го [на] ръце, вижда, че умряло и почва да реве.

Та, сегашните хора разрешават социалните въпроси като мечката. Като ударят едното, то умира. Другите три мечета да са живи. Този въпрос трябва да се засегне. Не че не е важен, но трябва да се засегне от едно положение, дето може да се реши. Тъй, както във физиката трябва да намерим опорната точка, за да поставим един лост. В света има 3 опорни точки. Съвременните хора не знаят къде е опорната точка на техния ум. Къде е опорната точка на техния ум малцина знаят. Някои не знаят къде е опорната точка на тяхното сърце. Някои не знаят къде е опорната точка на тяхната физическа сила. Вследствие на това ние се възпитаваме в училищата, какви ли не положения, какви ли не системи и при това има една разбърканост в умствено отношение.

Гледате един момък, мяза на една кукла. Като стане на 21 година, пощуреe. Че момъкът го няма! Хайде да не казваме нищо за младите моми. Защото ми направиха една забележка: „Учителю, много говориш за младите моми и момци, вземаме да се плашим.“ Не са лоши младите. По-добри от младите моми и момци няма в света. И по-лоши от старите хора няма в света. Тогава аз задавам един въпрос. Туй е едно твърдение, тъй го казва, казвам: Как е възможно тези, най-добрите моми и момци, в които няма никаква лошавина, как е

възможно да станат стари и да станат лоши? Те не бяха съвсем опасни. Старите станаха от младите. Откъде се пръкна тази лошавина?

Човек всякога става лош, когато има. Когато няма, хич не е лош. Дайте на човека пари, сила, власт, той ще стане лош. Отнемете му парите, силата, властта, ще стане кротичък като агне, като божия кравица. Всичко обещава: и църкви прави, и училища прави, на сиромаси помага. Но, добие ли богатство, сила и власт, той става старият дядо. Та, младият няма нищо още, затова е много добър; а старият, като забогатее, става лош. Аз тъй го обяснявам.

Туй е иносказателно, червените коне да дойдат. Туй са възгледи: червените, пъстрите и белите коне. Има главно 3 възгледа: възгледът на червените коне, възгледът на пъстрите коне и възгледът на белите коне. Червените коне, това са военните с шашките си. Казват: „Светът ще се оправи само с нож.“ Пъстрите, това са търговците, банкерите – оттук вземат, оттам вземат. Белите, това са набожните, религиозните хора. Те са в света, които ходят по цялата Земя. Като обикалят, видели, че е тиха. Тиха, докато не ходили да обикалят Земята. След като обиколили, видели, че Земята се е разбунтувала. Защо? Понеже тези, червените, намислили, казали: „Нож трябва.“ Пъстрите казали: „Оттук вземи, оттам вземи!“ Белите казват: „Ще вземеш, но гледай да е по закон, да не е грешно.“

Та, тези трите възгледа в света не могат да се спогодят. Ние с главата си служим на белите коне, с корема си служим на червените коне, а с гърдите си – на пъстрите коне. Три възгледа имаме. Тези 3 възгледа в нашия ум произвеждат 3 различни течения. Ако бялата светлина би се използувала в човешкия ум тъй както трябва, мозъкът би се поставил в нормално състояние. Но в сегашното състояние обикновено човешкият мозък приема много повече от червените лъчи на Слънцето и вследствие на това хората са много войнствени. И засега има толкова много набрана енергия в мозъците на човеците, че тази енергия по някакъв начин може би в 10–15 години ще се изрази в

някакъв магнетическа израз. Какво ще бъде, ще го видите. Прах ще се дигне.

Сега, въпросът, който аз поставям, е следният: Най-важното състояние в света е човечеството да преживее един временен живот на Земята. Защото, след като затворят някого в някой затвор, затворът не е идеал на човека. Може да излежава някакво наказание. Идеалът на човека е да излезе от затвора, да поживее на свобода. В тези времена, условията, в които ние се намираме, ние сме в затвора. А ние мислим, че сме свободни. Философите философстват, че има свобода. Аз бих желал да дойде някой да ми каже де е свободата. Нито бащите са свободни, нито майките са свободни, нито учителите са свободни, нито управляващите са свободни, никой не е свободен в света. При това проповядват свобода. Не трябва да считаме насилието за свобода. Свободата е един Божествен атрибут. Свободният човек е разрешил един от социалните въпроси, от най-важните въпроси. Той е разрешил въпроса за истината. Какво нещо е истината? Аз бих желал всички хора да бъдат свободни. Няма по-хубаво нещо от свободата. Целта на сегашния наш живот е свободата, това е истината. Средствата, с които ние трябва да работим, които трябва да ни помогнат, това е нашият ум, нашето сърце и нашата воля. В този път, в който вървим, ние не може да се домогнем до истината, до свободата, ако в нас постоянно не работи умът, ако в нас постоянно не работи сърцето и ако в нас постоянно не работи волята.

Сега, опорни точки трябва да има. Сега проповядваме идеята за Бога. Сега това е най-съществената хармонична опорна точка на всичкото битие. Чудно е по някой път, когато някой мисли за Бога. Ако ти може да мислиш за Бога, ти ще разрешиш всичките въпроси в света. След като ги разрешиш, ще знаеш как да работиш, животът ще се осмисли. Аз съм слушал хора, които не работят, но казват, че като познае човек Бога, ще се обърне на животно. Напротив, като не познава Бога, той се е обърнал на животно. Туй е едно неестествено разбиране за Бога. От един глупав баща не може да се роди един умен

син и от една глупава майка не може да се роди една умна дъщеря. Този е законът, който съществува в природата. Следователно откъде излезе нашата интелигентност? Онзи, който има интелигентност в себе си, тя е дошла отнякъде. Има един източник в света. Този източник не зависи.

Аз не казвам какво са казали философите. Аз не се запитвам дали философите са казали. За мене философите не са меродавни. Те сами не знаят има ли Господ или не. Най-после, всичките философи не са философи. Единствена философията на Сократа, който е казал: „Познай себе си!“ Какво значи да познаеш себе си? Познай себе си животно ли си или човек. И досега 2000 години още хората не знаят животни ли са или човеци. Тогава, като кажат „карма“, че то е животно. Всички хора са животни. Какво лошо има в животното? Няма човек, който да не е животно. Но изходният пункт на животните, това е човекът. Идеалът е човекът. Всяко животно, което не стане човек, то е един престъпник. Всичките животни, които не са като хората, орат нивите. И хората, ако не станат като онези светлите духове, като светиите, и те ще орат земята като воловете. Непременно всички хора трябва да станат светии. Тази идея много плаши някои, като кажат, че „той е светия човек“. По-добър човек от светията няма. Най-добрите хора в света, това са светиите. Тези хора ще дойдат един ден. Но понеже те са хора крайно миролюбиви и много дълготърпеливи, та работите им имат такъв мащаб: с хиляди години работят. Те хиляди години работят. Да имате едно предприятие със светия, той ще ти каже: „Ако искаш, за 1000 години туй предприятие.“ Той не бърза, човекът. И след хиляди години може да вземеш 10 % дивидент. Вие ще кажете: „Зее Мара за зелена трева.“ Понеже много Мари има, да не мислят да се обиждат. Тя е еврейска дума, значи „горчиво“. Българите го турили „Мара“. Сега всички се сърдят, защо Мара да бъдела горчива.

Ще ви приведа един анекдот из източния живот, т.е. из живота на турците. Един много учен турски ходжа живял в Цариград, един от

най-учените ходжи. Изкарал много видни ученици. Едни станали министри, други станали паши, заемали най-видни служби, а той останал бедняк. Не му вървяло. Дал заявление до султана и казал: „Толкова хора изкарах!“ Султанът му писал тъй: „Светът е едно колело, на което кранът се обръща навсякъде. Който знае да го обръща навсякъде, може да си уреди работите. Който не знае да обръща крана навсякъде, ще има да му тегли главата. Хвани крана на това колело и го завърти както трябва.“ Нищо не му дал, нито пари, той само записал това нещо. Ходжата помислил, помислил какво да прави сега. Откъдето поиска помощ, отникъде не му дават. Дошло му на ум, отишъл в Света гора и се покалугерил, станал християнин. Живял там 7–8 години, научил всички молитви. Най-после се връща с калугерското име в Цариград. Казва, че един калугер иска да приеме правата вяра на мюсюлманството. Той се обърнал, да не го познаят, че е ходжата. Започнали да го учат молитвите. Учил един-два месеца, не може да ги научи. Казват на султана: „Не може да научи молитвите, трябва да го изпъдим.“ Султанът казал: „Приемете го още един ден. Може Аллах да му помогне. Аз искам да приеме правата вяра.“ На другия ден той чете всичките молитви на мюсюлмански. Всички се почудили и помислили, че Мохамед му е говорил и му е помогнал. Веднага му повярвали. Султанът го направил първи везир. Казал: „Този човек, на когото Мохамед говори, турям го везир.“ Питали го как стана тази работа. „Тя – казва – не става другояче. Ако не станеш гяурин първо, мюсюлманин не ти тръгва напред.“

Сега аз ще обърна и ще си послужа с примера: мохамеданството, в което ние живеем, не ви върви. Сега ще приемете привидно християнство, че пак ще се върнете в едно правилно разбиране. Второто разбиране, ще се върнете в едно правилно разбиране. Във второто разбиране трябва да се разбират онези, социалните работи, които съществуват в природата.

Тъй, както ние сме създадени в света, много физиолози са писали много хубави съчинения върху човешкия организъм. Много

хигиенисти са писали върху хигиената, върху храната. Но не съм срещал досега нито един хигиенист, който да е казал каква храна трябва да употребяваме за един умствен живот, каква храна трябва да употребяваме за един обикновен живот; после, и за устройството на физическия живот на организма. Ние сега се храним безразборно. Идете в една кухня да видите, че ние се храним безразборно. Една каша е. И от тази диета очакваме да излезе нещо от нас. Нищо няма да излезе.

Сегашните хора трябва да вземат поука от пчелите. Те са уредили социалния въпрос. Когато искат да си направят работници, те ги хранят със специална храна; когато искат да си направят царица, хранят я със специална храна; когато искат да си направят търтеи, хранят ги със специална храна. Те са вегетарианци, свирци, те са 400, някой път се увеличават до 1000. Понеже те са се шишкави, излизат вън да си поиграят и пак наново влизат. Та някой път работниците, като настане една бедна година, обират ги. Та някой път нашите пчелари им турят капани да ги хващат. Казвам: Защо ги хващате да ги измъчвате? Те са много добри. Когато има бръмбари, става работата. Пчелите си имат специфична храна, с която хранят царицата. Царицата върши най-голямата работа в кошера. Според изследванията на пчеларите, тя снася по 3000 яйца. Знаете ли каква работа е това? Във всяка клетка хиляди яйца. Ако тази царица биха я хранили с храната на работниците, нищо няма да излезе от нея. На сегашните хора, туй, което нашите вестници пишат, което нашите периодически списания пишат, туй, [с] което нашите институти се занимават, туй, [с] което нашите университети се занимават, аз да им кажа, че нищо няма да излезе от тях. Ще им го кажа. Ще забележите, че най-просветените народи, англичаните, са почнали да обръщат внимание върху храната и върху възпитанието. Те търсят методи по-разумни. Англичаните в едно нещо препоръчвам: те възприемат и прилагат нещата. Когато един англичанин намери, че нещо е практично и може да [го] приеме в живота си, той веднага го приема.

Докато се колебае и не разбере работите, той е на особено мнение. Щом го разбере, в него две мнения няма. Когато някой друг народ съвсем друг характер има.

Сега няма да се спирам от какво произлизат противоречията в народите. Тези противоречия ще се изгладят, защото народите са органи на един голям организъм. Една анормалност има в тези органи. Всеки един народ в света изпълнява една функция в природата. Функцията на този народ не зависи от неговото количество, но от качеството на този народ. Докато един народ работи според законите на природата, той е осигурен. Никой народ не може да го мръдне от неговото място. Сегашните народи мислят, че само Земята е населена. Религиозните приемат, че има някакъв си Господ някъде. Те казват, че някъде има друг живот. Те приемат, че има друг някакъв свят. Но, ако им кажете, че на Месечината има хора, че на Слънцето има хора, те казват, че това е безбожие. Те казват, че Земята е един разсадник, че цялата вселена трябвало да се насели от тези типове, от съвременните типове на Земята трябвало да се насели цялата вселена. Ако туй е вярно, значи тук имаме най-отличните типове, на Земята. Ако хората не се разбират, не се разбират по единствената причина, че не са отишли на мястото, дето трябва да отидат да живеят. Тогава само аз обяснявам факта: вие може да съберете птичи яйца различни и всички седят в съгласие и мир. Ако ги измътите, ще видите голямо разнообразие, но едно с едно няма да седят. Те се различават по характер.

Лошото не е в това, че имаме стремежи, това не е лошото. Че сме лоши по някой път, и това не е лошо. Лошото не всякога е лошо. Лош според мене е само онзи човек, който, като е станал добър, че доброто му е станало тежко, че иска да слезе. Туй е лошото. А лош човек, който иска да стане добър, той не е лош. Това е идея. Кои са лоши? Лоши са добрите хора, които искат да станат лоши. Аз съм срещал мнозина да казват: „Аз искам малко лош да стана, много добър съм.

Тъй няма да ми върви.“ Няма да му върви. Е, в какво му е провървяло на лошия?

Ще му провърви на лошия така. Един българин ми разправяше един анекдот. Една лисица идвала всяка вечер и се качвала [да краде кокошките]. Той бил малко мързелив: все [не] искал да си направи курник и казал на жена си, че не иска да си направи курник и кокошките да се качват на дървото. Лисицата идвала всяка вечер, уплашвала ги, снемала кокошките. Останали му малко кокошки. Казал: „Тази лисица ще ме накара да направя курник!“ И го направил дълъг около метър и половина. Изградил го с камъни и оставил един отвор. Тя, като влязла там, издавила всички кокошки, но не могла да излезе навън. Сутринта той трябвало да отвори и казал: „Кума Лисо, ти не можа да продадеш тези кокошки, но аз ще продам твоята кожа, за да платиш за кокошките.“

Философията на онези хора, които мислят, че с доброто в света не може да успеят, но със злото. Няма две мнения по това. Сега те казват: „Разправете ни как ще се оправи светът.“ Светът може да [се] оправи в един ден, от изгрева на Слънцето до залеза. Който знае, откато [Слънцето] изгрее докато залезе, го оправя. Който не знае, невежият, го оправя за хиляди години. След като го оправи за хиляди години, хиляди години му взема, докато го развали. После пак хиляди години и пак хиляди години и той се чуди, защо светът не се оправя.

Тогава положението на съвременните хора мяза [на положението на] един земеделец в Америка, който имал две хубави породисти кози. Тези кози ходили из циганско тръне и вечер се връщали пълни с циганско тръне по козината. Той имал една маймунка, която се качва по гърба на едната коза, опъне я за ушите и почне да я пощи, пощи и я изчисти. Остави нея, качва се на гърба на другата коза, и нея изчисти. И като ги изчисти и като няма какво друго да прави, започне да скача от гръб на гръб, тази цапне, онази цапне, козите започнат да врещат. Тогава господарят идва и казва на маймунката: „Стига толкова!“ Козите – пак навън, маймунката – в неговата градинка.

Та, по някой път онези работници, след като изтеглят трънето, като няма какво да правят, този теглят, онзи теглят за опашката. Това е нашият обективен ум. Той е потребен. Физическият живот седи от 120 години. 120 години можеш да живееш на Земята. Може да живееш и повече, но повече от 120 години едва ли. Онези, които живеят повече, то е изключение. Онзи човек на движението, неговият живот е друг. Той може да живее 1000 години, който разбира законите. Онзи, който разбира законите на своята мисъл, може да живее 10 000 години. Сега моята статистика може да се оспори. Туй е безразлично. На Земята всички положения може да се оспорят. Няма нито един проблем, който да е напълно разрешен. Даже онези максими, които имаме в геометрията. Досега които мислеха за триизмерното пространство, ние не може да разрешим живота си само с триизмерното пространство. Има известни […] (Неразчетени стенографски знаци.), които не могат да спаднат към триизмерния свят. Къде е той? Дължината е едноизмерна, широчината е двуизмерна, височината е триизмерна. Четвъртото измерение накъде е сега? В едно четириизмерно пространство ти може да влезеш отвсякъде. Едно триизмерно пространство е херметически затворено. Обаче, ако влезеш в четириизмерното пространство, туй триизмерното пространство е отворено за четириизмерното, отвсякъде може да влезеш. Както плоскостта може да счита, че туй пространство е затворено отвсякъде и не може да влезеш, същество от триизмерното пространство отвсякъде може да влезе.

Ние питаме: „Къде е онзи свят?“ Онзи свят е тук. Ти не го виждаш. Ако попитат корените де е онзи свят, растенията, понеже живеят едновременно в два свята – в един свят, в който движението е обърнато към центъра на Земята, а [в] другия – към центъра на Слънцето. Следователно корените питат: „Къде е другият свят?“ В обратното движение. Ония растения, които растат перпендикулярно, от центъра до тази линия е физическият свят и от този център нагоре е духовният свят. Когато ти почнеш да мислиш правилно, ти си в

онзи свят. Докато ти живееш в завършените резултати, докато очакваш да ти дадат изход от някоя банк[а], от някой лотариен билет, че някой твой дядо, или твоя баба, или твой чичо, някой преврат да стане в света, нищо няма да стане. Ти си в този свят, работите няма да се оправят. Не е онзи свят. Ти ще се опретнеш и ще почнеш да мислиш. Нито от баба си, нито от дядо си няма да чакаш, но ще почнеш да мислиш и ще видиш: цяло съкровище има в земята неразработено.

Добрите хора, религиозните хора все очакват. Аз съм чел някои статистики. Седят в едно религиозно общество и казват: „Чакай да се молим да се обърне някой богат човек към Господа, че касата му да се отвори, да даде.“ И като се молят, той още повече се свие, нищо не дава. Туй не е християнство, това не е идеал. Всички може да развиете в себе си един усет. Как може някъде да познаете дали има карамфил или роза, или цъфнала череша? Те се познават, имат особен мирис. Така и скъпоценните камъни, и те си имат своето обоняние. Като минаваш някъде, ти може да помиришеш дали има заровено някое гърне със злато. Ще изровиш земята и ще си вземеш. Няма никаква опасност. Опасно е сега. Някои казват, турците казват: „Усул има.“ Знаете ли какво е усул? – Изкуство има.

Вика един от турските султани един шегаджия, такива смешници има, шейретин, и му казва: „Скрой ми един арменски долап, кажи ми една лъжа.“ Казва: „Ваше Величество, нямам такъми. Без такъми не става. Откраднаха ми такъмите.“ – „Колко ти трябват?“ – „Е, трябват ми най-малко 250 турски лири да си купя такъми.“ – „Дайте му“ – казва. Дават му парите и той тръгва из Цариград. Ден минава, не може да намери такъми; два, 3, 4, 5, 10. Вика го султанът и казва: „Как така?“ – „Тази е последната лъжа – такъмите.“ Онези, които са създали тази приказка, са я изопачили. Той бил учен човек, отива и казва: „Аз поисках такъми. Такъмите са за глупавите хора. Но понеже ти разбираш, учен човек си, аз ще ти кажа защо поисках 250. Аз ходих по джамиите да се моля за тебе, Господ да ти даде ум да се

заобиколиш с добри хора, да намериш правия път, да се засили държавата ти. Ти уволни садарсана, той всеки ден ти казва лъжи. После мюфтията, и него трябва да уволниш, и той те лъже. Да уволниш всички тези лъжци. Те са те обиколили, те са големи лъжци. Аз съм нищо пред тях. Аз с такъми мога, те – без такъми.“

В света трябва да се премахне онази лъжа, която е внесла всичкото разногласие, отрова навсякъде в цялото царство. Тя е внесла отрова в нас и човек се е раздвоил. И ние сме се раздвоили. Ти като живееш, казваш: „По този чистия път не може, трябва да се отклоня като другите хора, трябва като тях да живея.“ Ти живееш до известно време чист живот, после се усъмниш в своя принцип. Ти живееш в чистота и не знаеш в какво седи чистият живот. Съблазниш се в себе си, раздвоиш се и най-после не може да устоиш на съблазънта.

В какво седи чистият живот? Всички търсим щастието, всички търсим здравето. В разрешаването на всички въпроси е необходим просветен ум. В разрешаването на всички въпроси е нужно чисто сърце. И в разрешаването на всички въпроси е нужна силна воля. И в каквато и да е държава в света, която се създава, в нея трябва да има хора, [които да] управляват, да разбират законите. Ако те разбират законите, този живот сам по себе си ще тече в нормално положение. Тъй, както един земеделец, който е спазил всичките правила, ще има плод; тъй, както един градинар, който е спазил всичките правила на градината, ще има плодове, тъй, както скулпторът, който е спазил всичките правила, ще извае нещо хубаво. Съществуват известни закони.

Та, казвам: Често ние, хората, заставаме на едно положение и казваме: „Кой е на правата страна?“ Всички ние сме на правата страна, само че право не вървим. – „Че, ние живеем в правата страна, как така?“ Та Слънцето, което изгрява в същата Земя, на друго място има, дето казват, че от поведението на хората се е засрамило Слънцето, като видяло как зле живеят. Какво показва това? Ония

същества, които живеят на Месечината и на Слънцето, засрамили се от голямата безочливост на хората, които живеят на Земята.

Съвременният свят, тъй, както аз го виждам, той е ужасен, ужасен в едно отношение. Седя при един учител по музика. Той, като ме гледа, измерва ме колко мога да му платя. Вляза в една дрехарница. Той не се интересува от моето знание, какво съм достигнал, не се интересува от моето благородство, но ме гледа имам ли нещо в джоба си, какво ще вземе. Той се интересува от парите. Където и да отидете вие, все ще се интересуват. Аз не трябваше да говоря за семейния живот, за хората не е хубаво да се говори. Казвам: Как е проникнал един чужд живот в хората? Хората са свързани по един неестествен път. Да кажем, ти живееш при един господар. Майка ти тебе те е възпитала добре, милвала те е и е внесла нещо много хубаво в тебе. Този господар ни най-малко не влиза в положението ти. Той те гледа като едно животно, гледа да те използува. 15 часа може да те тласка на работа. След това може да те нагруби и да каже: „Ти си неспособен“, това-онова. Аз съм гледал да казва: „Мързелив е той!“ А богатият съвсем не може да работи.

Казвам: Кои са, които работят? Работата не е нещо физическо. В законите на най-правия път, според Божиите закони, човек има право да работи само 3 часа физически труд, 3 часа за сърцето, 3 часа за ума, 3 часа за душата и 3 часа за своя дух. Определено е точно времето. Сега ние ще посветим 12 часа труд за една прехрана. Ще работим за какво и за кого? Религиозните хора пък казват, че не трябва да се работи. Те седят и чакат наготово: този да подари, онзи да подари. Ще влезе тогава лъжата, ще дойде лицеприятието. Като дойде един богат, ще му направим уважение, почит, понеже ще вземем малко пари. Ще дойде един сиромах, няма нищо да вземем – няма уважение. Че, тогава вие нямате едно вътрешно различаване. Душите са, които определят кой е по-богат, кой има напреднал дух, кой има напреднала душа, кой има просветен ум, кой има благородно сърце и

колко вяра има. Той е богат. А онзи, у когото духът не е просветен, той е сиромах.

И ние, като виждаме, че някой има повече или по-малко пари, не ценим хората както трябва. Един избира другарка в живота, избира да е мазничка. Аз не бих могъл да говоря. След туй гледам колко се оплаква. При мене са идвали мъже и жени, които се оплакват. Влизам в положението им. На всеки съм давал един съвет. При мене са идвали много млади жени. Казвам: Ако бяхте дошли при мене по-рано, щях да ви дам един обратен съвет от този, който сега ви давам. Не мога да кажа, че този човек не е добър за тебе. Той е много добър, но по темперамент не сте подходящи. Сега ще ви кажа: Търпете го, слугувайте му. Защото, ако влезете в обратна посока, ще бъде още по-лошо. В тези усилни времена, в които се намираме, ще паднете в по-лоша клопка. Този е лош, но онзи, който ще дойде след него, е по-лош. Аз считам онзи мъж за добър, който не се жени за жена. Той да ѝ помага, да ѝ даде пари, да ѝ помага, но нека се ожени за друга и той да се радва. Щом иска да се ожени за нея, има нещо егоистично. Така седи истината според мене. Може да не е така според вас, но според мене е така. Онази жена, която обича един мъж и се жени за него, тя не е добра. Тя нека да му помогне да се ожени за друга. Сега и мъже, и жени плачат, казват: „Виж този серсемин.“ Защо ще се ожениш за една жена, която не те обича? Тя казва: „Ако не се ожениш за мене, аз ще мисля добре за тебе, ти в моя ум ще бъдеш ангел. Един ден, ако се ожениш за мене, ще паднеш в очите ми. Ти ще се ожениш за друга.“ Защо да е лоша тази жена? Ти ще идеш да ѝ запалиш 12 свещи, на Господа да благодариш, че тя не те е обичала, да се жениш за нея.

Сега ще кажете: „Така е определил Господ.“ Какво е определил Господ? Въпросът за женитбата седи другояче. Ти нямаш право да взимаш чужда жена. Ева Бог я извади от Него самия. Тя излезе от Него. Е, как смееш да се жениш за една жена, която не е излязла от тебе? Как смееш да се жениш за една жена, която не е взета от тебе? Те минават и казват: „Господ казал.“ Всяка жена, която е излязла от

тебе, взел я Господ от твоите две ребра, тя е твоята. А която е взета от други ребра, ти я остави. От когото е взета, той да си вземе жената.

Сега аз не искам да внасям едно противоречие. Аз искам да кажа възгледът какъв е. Хората имат едно криво разбиране за Божиите пътища. Или другояче да ви кажа: двама, които не могат да се търпят, да живеят близо. Един мъж да живее с една жена. Те през целия си живот не трябва да си кажат горчива дума – те са определени от Бога. Щом той след един ден или след една година може да ти каже една горчива дума, той не е определен за тебе. Ако ние така се пречистим с истината... Ние сега държим своя интерес. Че, тази жена си има свои нужди, тя си има свое право. Тя не съществува само за един човек. Мъжът трябва да разбира една жена. Жената има отношение към Бога, жената има отношение към цялото човечество. Тя няма отношение само към един мъж. И мъжът няма отношение само към една жена. Под „жена“ се разбира туй, Божественото. То е едно в себе си. Един мъж, който обича само една жена, тъй, както аз разбирам, той е най-добрият човек. А по сегашния начин, който обича една жена, е най-лошият, а който обича всички жени, той е най-добрият. Какво ще кажете? Един мъж, който обича всички жени, той не може да направи престъпление. Той може да направи престъпление, когато има работа само с една жена. Че, ако са събрани всичките жени, те имат вдъхновение, той ще им бъде като един отличен слуга. Че той ще живее за тях.

Та, казвам: Щастието на хората седи, додето мъжът е само условие за подигането на жената и жената е едно условие за подигането на мъжа. Онова, което търси жената в света, то е едно възвишено същество от Божествения свят, който има отношение към тази форма на тази жена на Земята. Мъжът е проводник. Жената търси духа. Туй е идеал на жената. А идеал на мъжа е душата. Това са два идеала на мъжа и на жената. Мъжът живее за идеала на душата, жената живее за идеала на духа. Всяка една жена, която не е готова да жертвува всичко за духа, не е жена. Всеки мъж, който не е готов да

жертвува всичко за душата, не е добър мъж. Туй са максими. Ако вие ги приложите... Така гледат посветените, така гледат всички онези, които са завършили своето развитие преди хиляди години. Така гледат и онези, които живеят в онзи съвършения свят, които направляват нашия свят. Вие казвате: „Къде е?“ Всяка година онзи бюджет на светлината, на плодородието, на плодовете на дърветата, всичко иде от онзи свят, дето живеят тези същества. И аз казвам: Къде живеят? На Слънцето. Общо казано, на Слънцето живеят.

Та, казвам: Тези са новите тежнения. Или, аз взимам думата „живот“ в разбирането на [това, че] без онези свещени трепети на любовта вие не може да имате живот. Ако кажем, вие, като ме гледате и мислите дали аз ви обичам или не, вие нямате представа за мене. Ако аз ви гледам и мисля дали вие ме обичате, аз нямам представа за вас. Защото, като видя човека, зная дали ме обича или не. Аз зная това положително, не искам никакви доказателства. Както зная дали собата гори, тъй зная дали един човек ме обича или не. Казвам: Тази соба няма нищо, не може да ме обича.

Във всяка една форма, дето има жива душа, във всяка една форма, дето има жив дух, да живеят заедно, Любовта е един закон, който произтича от тези две съзнания. Всякога вие може да имате онази истинска любов, вие се усещате вдъхновен. Като срещнете такава жена, която има душа, тогава мъжът се усеща окрилен, всички съмнения изчезват, умът има защо да работи и сърцето има защо да работи. Така трябва да бъдат новите разбирания. Сега мъжът и жената седят в едно положение.

По някой път мене ми е съвестно да говоря. Ще се яви като един вид осъждане. Аз ви съжалявам някой път, както съжалявам един човек, който е взел такива обуща, че го стискат. Казвам: „Хвърли тези обуща, ще ти направят мазоли!“ – „Ама няма да ме харесат.“ Остави харесването на хората. Сегашните възгледи са такива тесни, че се образуват мазоли. Турете широки обуща. Тогава имате една идея за Бога. Ако е идея за любов, любов да е; ако за истина, истина да е; ако

за знание, знание да е; ако е за сила, сила да е. Тогава трябва да имате почит и уважение. Трябва да турите 3 неща в дома си. В един дом трябва да има 3 положения. Най-първо, щом се скарат мъжът и жената, имат право да се примирят. Жената открито да му каже двамата могат ли да се примирят. Ако не могат, ще извикат още един отвън. След това, ако не могат да се примирят трима души, да извикат 12 души. И ако не могат да се примирят, да отнесат делото си до Господа. Щом отнесат делото си до Господа, Той и двамата ще ги повика от Земята. Най-първо направи мъжът една погрешка. Законът е без разлика. Той навсякъде работи. Една майка да извика детето си и [да] каже: „Мама, аз съм ти майка, ти си ми дете." Кажи му, туй дете да разбере, постави въпроса, не преувеличавай и не намалявай и остави тъй, както детето ще го разбере. – „Може би в мене да има една малка погрешка, като майка да не съм разбрала." Ако те разбере детето ти, ти си спечелила. Но ако не те разбере, като дойде бащата, още двама души повикай. Нека туй дете да разбере закона. След туй, като дойдат 12 души, туй дете ще те послуша. Дванайсетте души са 12-те извора на живота, които всичко поправят.

У човека всичката упоритост произтича все от един вътрешен недоимък. Когато дойде един човек, туй, което не му достига... Аз съм проверявал закона. Преди 10–12 години един учен спори с мене тъй ожесточено, казва: „Няма Господ. Навсякъде несправедливост. Аз не вярвам в Господа. Господ е много жесток." Аз казвам: „Няма да прилагам никакви аргументи. Искам само да го донеса на едно място, да видим какви убеждения имаш. Да оставим тези доказателства, аз може научно да ти говоря, послушай ме. Представи си, че аз съм представител на Господа. Само ти говоря, не че е така. Както те виждам, ти си много млад, хубав, ти търсиш една млада мома да се ожениш." – „Търся, но не мога да я намеря." – „Представи си, че този Господ, Когото ти не признаваш, ти даде онова, което ти търсиш." – „Е, тогава ще Му служа." Ето, човекът веднага се измени. – „Ама не да ме залъгваш, да ми говориш дубари." – „Ще дойде тази мома." Е,

казвам, аз ще си помисля, ще се срещна втори път с него, но разбирам, че този човек е готов да служи на Бога, ако му даде Господ отлична другарка през целия живот.

Значи, на всички хора в света им липсва нещо. Трябва да им дадем туй, което им липсва. Какво им липсва? На някои им липсва духът, на някои липсва знанието, на някои липсва любовта. Туй трябва да се даде на хората, подтик трябва да се даде на човека. Да се не тъпче човешкият ум. Подтик да се даде на човешкото сърце, да се не тъпче. Най-после, да се даде малка помощ на волята, да служим на новия идеал. Тогава социалните въпроси лесно се разрешават, когато ние разбираме онзи великия закон, който царува в света. Според мен, тъй, както изучаваме, светът е много разумно създаден. Ако бих държал една научна сказка, бих привел ред примери от растенията, които са разумни, от рибите, от птиците, много примери от млекопитаещите, от насекомите, да видите каква закономерност съществува, която тепърва ще се проучава. Ние мислим, че в света ние сме най-разумните. У нас има едно ново разбиране. У човека са чрезмерно развити личните чувства. Има някои центрове в слепоочните области, които са чрезмерно развити. Анормално развити са личните чувства. После, обществените чувства у човека са анормално развити. Често от тая кръв трябва да се прокара в друга област на мозъка. От трета област трябва да се вземе кръв. Личните чувства не трябва да се подхранват. Тогава има друга област на чувства, които трябва да подхраним.

Сега ние, съвременните хора, страдаме от това, което учените хора наричат неврастения. Неврастенията е един вътрешен недоимък, недоимък в нашата симпатична нервна система, вследствие на което се разстройва стомахът, недоимък в нашите гърди и недоимък в нашите мисли. Та, за този недоимък ние трябва да знаем как да храним нашата кръв с прави мисли, трябва да знаем с каква храна да храним нашия мозък, трябва да [знаем] с каква храна да храним

нашите дробове, трябва [да знаем с каква храна] да храним нашия стомах, за да създадем онзи храм, в който трябва да живеем.

„Благословен Господ Бог наш“

„Тайна молитва“

29-а неделна беседа, държана от Учителя на 22.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

РАЗПАЛЕНИЯТ ВЪГЛЕН

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета само първите 12 стиха от 1-та глава от Евангелието на Иоана.

„В начало бе Словото“

Ще взема само част от 6-и стих от 6-ата глава от Исаия: „И имаше в ръката си разпален въглен, който бе взел с клещи от олтаря.“

Изобщо, всички хора мислят, че те знаят нещо или разбират нещо. Отчасти е вярно, отчасти не е вярно. Те разбират, че са млади и остаряват; разбират, че са стари, но не знаят как да се подмладят. Питам: Това знание ли е? После, при сегашните разбирания, които имат хората, всички поети, всички учени и държавници разбират, че хората гледат много едностранчиво на живота. Майките и бащите, както и религиозните хора също така гледат едностранчиво на живота.

Всички казват, че човек трябва да яде, да се наяде хубаво. Съгласен съм, че човек трябва да яде. Но питам: Ако вън температурата е 150 градуса под нулата и тебе ти сложат едно отлично ядене, как ще ядеш? Кой от вас би могъл да се нахрани при тази температура? Представете си, че ви сложат едно отлично ядене, но при 1000 градуса температура над нулата. Как ще ядете това ядене? Значи, за да ядеш, изискват се известни условия. Как ще се създадат тези условия? Ние считаме, че това е в реда на нещата. Ако всички неща в света са в реда на нещата, тогава светът би трябвало отдавна да се оправи. Вие виждате, че всички неща не са в реда на нещата. При това виждаме, че целият свят е уреден. Това може да се каже за външния свят, но не и за нашия свят. Човешкият свят ни най-малко

не е уреден. Че не е уреден, виждаме по сълзите, които всеки ден се изливат. Ако събираме тези сълзи, които всеки ден се изливат, на ден ще съберем най-малко няколко милиона килограма сълзи, които изтичат от очите на хората. Ако светът е уреден, защо идат тези сълзи? Вие може да не ги виждате, но те се изливат. Ако направим едно изчисление: два милиарда хора има на Земята, ако всеки от тях пролее по две сълзи, това се 4 милиарда капчици. Сметнете да видите колко правят.

Сега въпросът не е за сълзите. Сълзите са съставени от вода. Казваме, че някой плаче. Какво чудно има в това, че някой човек плаче? Какво чудно има в това, ако видя, че една чешма плаче? Излиза нещо от нея, трябва ли да я съжаляваме? Най-после, какво разбирате под думата „плач“? Защо плачат хората? Някой път плачат от радост, някой път плачат от скръб. Ако плачат от радост, трябва ли да съжаляваме? Ако плачат от скръб, какво има да ги утешаваш? Не че не трябва да се утешават хората, но как ще ги утешите? Умрял баща му, а ти му казваш, че няма нищо, че е отишъл при Бога. Но ти положително знаеш ли, че той е отишъл при Бога? Нямам нищо против казването на хората, но доколко тия неща са верни, то е въпрос.

После, като дойдем до науката, срещаме учени, които се занимават с въпроси, които ни най-малко не разрешават въпросите на живота. Например казват за някого, че е добър бактериолог. Бактериите са много малки дребни организми, които се виждат едва с микроскоп. Ако ги поставим под микроскоп, който увеличава една 100–200 пъти, ще ги видим в най-голямата им величина. И тогава учените пишат цели томове за тях. Те казват, че има около 16 от най-опасните бактерии, които причиняват най-опасните болести като чума и тям подобни. А ако бихте запитали тия същества, направили ли са някому някаква пакост, те ще кажат, че досега никому никаква пакост не са направили. В какво седи опасността от тия същества? Като ядат, те оставят своите изверження, или своите излишъци.

Техните излишъци образуват едни от най-опасните отрови за човешкия организъм. Щом влязат в човешкия организъм, тия отрови го разрушават. Това не показва, че тия малки същества са лоши, но те са крайно нечисти същества. Дето ходят, те оставят своите нечистотии. Като влязат в човека, който е създаден по образ и подобие Божие, нищо не остава от него. Тези същества нямат ни най-малко уважение и почитание към хората. Те казват: „За нас хората нито пет пари не струват!“ Дали тези микроби мислят по този начин, както аз предавам, то е въпрос. Ако един човек стреля някого с куршум отдалеч, куршумът ли е виновен за това? Куршумът говори ли? Не, куршумът нищо не говори. Онзи, който е ударил с тази пушка, той е виновен. На същото основание и ония микроскопически същества, които влизат в човека, са такива живи ядра, които го разрушават. То е все едно, че имаш някакъв неприятел, който отдалеч те стреля със своите огнестрелни оръдия.

Питам тогава: Нима болестите са създадени от Провидението? Нима сегашните пушки и топове са създадени от Провидението? Ни най-малко! Те са създадени от хората. Има си причина за това. Те искат да бъдат силни, да се защищават, да се пазят от своите врагове. Отде дойдоха тези врагове? Тези хора, които Бог създаде като братя, след време станаха помежду си като врагове един за друг. Отде влезе този принцип, омразата, между хората?

Сега аз не разисквам, за да обясня въпросите, понеже тези въпроси вие сами трябва да ги разрешите. Мнозина казват, че някои въпроси трябва да им се разрешат. Обаче има въпроси, които човек сам трябва да си ги разреши. Никой не може да му разреши тези въпроси, той сам трябва да ги разреши. Това трябва да знаете. Ако ядете, вие ще разрешите социалния въпрос за вас. Ако не ядете, никой не може да го разреши заради вас. Най-съществените въпроси ти сам трябва да разрешиш. Има такива въпроси в живота на човека. При това ти не можеш да ги разрешиш изведнъж, но дълго време трябва да мислиш. Никой не може да мисли заради тебе, никой не може да

разреши твоето бъдеще. Ако искаш да разрешиш въпроса си, ти трябва да имаш отлични чувства и да знаеш как да ги контролираш. Ако не знаеш как да ги контролираш, никой не може да ти помогне.

Ще кажете: „Защо е така?“ Защото не е така. Защо не е така? Защото е така. Защо е тъмно? Защото не е светло. Защо не е светло? Защото не е тъмно. Това са разсъждения по един начин. В това отношение светлината представя условия, при които животът може да се прояви. Това наричам светлина. А това, което ограничава живота, за да спре своята деятелност, аз наричам тъмнина. И ако някой може да даде друга някаква дефиниция, аз нямам нищо против него. Това са друг род разсъждения, което показва, че не е само единствен начин на разсъждение. Вие може да определите, че светлината има толкова милиарди, толкова билиона трептения. Това е ваша работа, свободни сте. Но за да бъде понятна светлината, казвам: Това, което дава възможност на човешката мисъл да се прояви, това е светлината. Сега и това не е важно. В какво отношение не е важно? Хората и досега ходят в светлина, но не знаят как да живеят. Това показва, че те имат светлина отвън, а нямат светлина отвътре. Един от старите еврейски пророци казва, че хората посред ден се препъват. Това показва именно, че нямат вътрешна светлина. Които посред ден се препъват, едно от двете: или че нямат светлина в своя ум, или че им липсват тези органи, с които възприемат светлината. Това показва, че този човек или е сляп, или неговото внимание е отвлечено някъде.

„И имаше в ръката си запален въглен, който бе взел с клещи от олтаря.“ Кои тела са способни да горят? Някои поддържат, че всички вещества, които имат органически произход, подлежат на горение или имат възможност да горят. В горението всякога се забелязва процес на разширяване или процес на видоизменение. Всеки материал, който може да се промени или видоизмени, има способността да гори. Горението може да бъде и от физически характер, т.е. само материята да се превърне от едно състояние в друго и да изчезне. А също така горението може да става така

медлено, че с материята да не става почти никаква промяна. Колкото и да е малка промяната при горението, все-таки става известна промяна. Следователно този огън, който гори и изгаря, той не е същинският огън. В него няма никакви примеси. Огънят е единствената сила, от която излиза топлина.

Значи, единствената сила в света, от която излиза топлина, това е Любовта. Това е един въпрос, който трябва да се докаже. А за да се докаже, изисква се време. Аз мога да ви докажа, че ако две паралелни прави пресечем с една трета, перпендикулярна на първите две, ще се образуват 4 прави ъгъла, равни на 360 градуса. Двата ъгъла ще бъдат вътрешни, а другите два ъгъла – външни. Вие трябва да знаете отношението на всеки един градус, защото той има отношение към разумния живот. Ако запитате един астроном нещо по тези въпроси, ще видите колко се интересува той от тези градуси. Те са разделили небето на градуси и са намерили в какво положение се намират звездите, на какво отклонение са поставени едни от други и т.н.

Като се говори за паралелни линии, казваме, че не всякога линиите могат да бъдат паралелни. В геометрията се казва, че паралелни линии се казват тези, които се намират на еднакво разстояние във всичките си точки и никога не могат да се пресекат. Обаче две паралелни линии могат да се образуват само от две разумни същества. Следователно паралелните линии са проява на разумния живот. Това е второстепенен въпрос. С него съвременната наука не се занимава. Когато изследвате един човек, устройството на неговото тяло, на неговото лице и на другите му удове, ще видите, че и там паралелните линии спазват този закон. Две линии могат да бъдат огънати, но ако те спазват паралелността, навсякъде те могат да си останат паралелни. Ако те се огъват наляво, надясно, то е друг въпрос. Спазват ли обаче своите отношения, те си остават паралелни. Ако вземете зениците на човека, пак имате две паралелни линии, които изтичат от един свят и минават през центъра на очите. Докато тези две линии са паралелни, този човек е добър. Щом се изгуби тази

паралелност, той става лош. Какво подразбира това? Че той е изгубил своето първоначално положение, т.е. не е в съгласие със законите на битието. Следователно този човек не го очаква нищо добро. Дали той знае това или не, то е друг въпрос. Оттам насетне ще почнат да идват нещастията в неговия живот.

Ще ви приведа един малък анекдот, да видите от какви малки причини могат да дойдат нещастията за човека. Един цар от древността издал заповед всички негови поданици да отидат направо при него, всеки да си вземе съестни припаси за през цялата година – кой колко иска. Обаче една от княжеските дъщери не могла да отиде навреме да си вземе съестни припаси по единствената причина, че когато трябвало да отиде там, тя си правила прическата. Тя сметнала, че е по-важно да си направи прическата и тогава да отиде и да вземе съестните припаси. Но когато прическата била готова и тя отишла да си вземе съестните припаси, оказало се, че всичко вече било свършило.

Та, нещастията на хората днес се дължат на това, че те са си направили прическата, а са закъснели да си вземат съестните припаси навреме. Те са мислели, че прическата им е по-важна от всичко друго и че без прическа не може. По-добре иди да си вземеш това, което ти трябва, а после ще правиш прическата си.

Казвам: В разбирането на живота има една вътрешна страна, която всякога трябва да имаме предвид. Ние искаме да знаем какво иде в живота ни. Животът на всеки човек е точно определен какво ще му се случи. И след като е определил всичко, каквото може да ви се случи, оставили са една малка част, която вие сами трябва да си определите. Не трябва да ви доказвам, че ще се явят философи, които ще отричат това. Едни ще го отричат, други ще го поддържат, но това е друг въпрос. Аз не съм против доказването на нещата, нито против отричането им. Нещата могат да се доказват, а могат и да се отричат, но много недоказани неща си остават недоказани и много отречени неща си остават истинни. Всичко това нищо не значи.

Ето, от хиляда години насам хората все спорят за съществуването на Бога. Имало е много теории, както в Индия, например, при това много по-крайни теории от тези, които поддържат нашите религиозни хора. Техните теории са по-крайни от нашите религиозни възгледи за божеството. И в нашия век ние мислим, че въпросът е разрешен. Едни доказват, че има Бог. Други казват, че няма Бог. И като твърдят, светът пак не се оправя. Даже и като Го отрекли, светът пак не се поправи. Същият свят си остава. Не само че не се е оправил, но се е забъркал още повече. При какви условия има Господ? При какви условия има закон? Когато имаме да взимаме, ние искаме да има закон; когато имаме да даваме, не искаме да има закон. За онези хора, които са за реда и порядъка, то е друг въпрос. То е в реда на нещата. Казвате: „Не може ли да съществува живот без никакви ограничения?“ Законът съществува вън от тебе, независимо от това дали си заинтересован или не. Трябва да съществува един закон в твоя ум, на който ти да се подчиняваш доброволно.

Казвам: Сега ще се отвлечем. Аз не искам вие да се смутите. Някои неща у вас трябва да се смутят, някои неща трябва да се стопят. Ледът трябва да се стопи. Аз ни най-малко не искам онзи лед у вас да се не стопи. Ни най-малко няма да туря скръб на тези ледени блокове, да ги туря на място. (?) Един американски милиардер си направил отличен палат от ледени блокове, струвал няколко милиона долара. Като дошло лятото, стопил се този палат. За едно удоволствие!

Казвам: Много наши възгледи като на този американски милиардер ще се стопят. Всички виждаме да плачат за стопените палати, направени от лед. Кой не плаче? Майки плачат, млади моми плачат, млади момци плачат, държавници плачат, проповедници плачат, свещеници плачат, религиозни хора плачат. Че хората не са религиозни. Защо не са религиозни? Кой е крив за това? Тогава търсят някакви причини. Че кои са били причините? Ако хората не са религиозни, Слънцето е виновно. Ако хората са сиромаси, ако са

болни, Слънцето е виновно. За всичко Слънцето е виновно. Намерете го и го съдете. Някъде Слънцето ни грее, слънчасаш, изведнъж слънчев удар и паднеш на Земята. Някъде не те грее, замръзнеш, че не си изпълниш службата както трябва. Всички хора на Земята не са виновни за нищо, никой държавник, всички са като светии. Слънцето е виновато, трябва да го дадем под съд. Кой ще го съди? Нашата работа ще мяза на онзи анекдот, в който се разказва, че в един хамбар се завъдили много мишки. Отивали няколко котараци да ядат мишките. Всеки ден се изпояждали по няколко мишки. Един ден събрали се мишките на съвет и решили, че трябва да вържат на тези котараци звънци, като идват при тях, отдалеч да ги чуват. Всички почнали да ръкопляскат, казали: „Браво! Дойде времето на нашето спасение!“ Един плъх мъдрец запитал: „Кой ще бъде героят, който ще окачи звънеца? Кой ще окачи звънеца на котарака, та да го познаваме, отдалече да го чуваме?“

Кой ще окачи звънеца на смъртта, като иде, да я познаваме? Кой ще бъде този голям котарак, че като иде, да избягаш? Нас ни проповядват, че в реда на нещата е да умрем, да се освободим. Съгласен съм, нямам нищо против това. Дали трябва да умре човек или не трябва, то е въпрос. Кога трябва да умре и кога [не] трябва да умира? Първоначално Бог каза на човека, че „в който ден престанеш да ядеш както трябва, ще умреш“.

Питам: Желанията в съвременния човек не са ли едно ядене? Едно желание, което се зарежда в човешката душа, едно неестествено желание не е ли неестествена храна? Моисей, който е разбирал това, казва: „Не пожелай!“ Една неестествена храна, която ще внесе една дисхармония в душата ти. Яж само това, което законът позволява. А кое е то? Всеки предмет или всяка вещ, или всяко живо същество, каквото и да е, което не хвърля сянка в съзнанието ти, туй същество може да изядеш. Ти, като искаш да хванеш една кокошка, виж: ако хвърля сянка в съзнанието ти, не я яж. Пък и човек, ако хвърля сянка, не го приемай. Ако не хвърля сянка, изяж го. Ще кажете: „Че, туй [ли]

е?“ Че, и Христос сам казва: „Който Ме яде, ще има живот в себе си, а който не Ме яде, ще умре!“ Но Христос никога не хвърля сянка върху умовете, върху съзнанията на хората. Разбирайте нещата.

Туй вие може да го разбирате както искате, нищо нямам против. Ако искате да се ползувате както аз разбирам, трябва да разбирате истината. Туй да ви послужи за едно подигане, да ви помогне, да ви предаде една малка сила. Защото ето аз какво разбирам: След като изгрей Слънцето, аз трябва да взема нещо от него. Ако Слънцето изгрее и не взема нещо от него, аз правя престъпление. Всеки ден трябва да изляза преди Слънцето, да си взема необходимата порция, която ми се пада. Една дажба има, която Слънцето има да ми даде. Трябва да изляза точно навреме. Ако не я взема, ще бъда нещастен, ако я взема, ще бъда щастлив. Питам: Съвременните хора отиват ли да си вземат тази дажба? Всички се потриват под юргана. Казват: „Изгря Слънцето.“ То като изгрее Слънцето, отиде дажбата! Дажбата е при изгрева на Слънцето, която може да се вземе. А през деня каквото се взима, то е триците. А същественото е, което ти помага за през целия ден. То е същественото. През деня каквото вземаш, не че е лошо, но то е триците. Сутринта което трябва да вземеш, то е същественото.

Питам: Колко хора има, които вярват в това? Сега почнаха да вярват, но колко години трябваше да минат, за да повярват? Ние търсим живота там, дето го няма. Казваме: „Бог ще ни даде живот.“ Че какво ще ти даде живот? Ти хванеш кокошката, изядеш я и казваш: „Господ живот ще ни даде!“ Ти хванеш ябълката и животът дойде чрез ябълката. Хванеш картошките, житото, изядеш ги. Направиш хляб, изядеш го и кажеш: „Господ ще ни даде живот!“ Че, кога ни дава живот, я кажете? Когато вие ядохте житото, питахте ли го? Сега, при яденето едно правило трябва да спазвате: всичката хигиена, същинската хигиена на живота. Сега вашите възгледи вие си ги дръжте, аз не съм против вашите възгледи, които имате. Вие имате сегашния живот, но в онази хигиена, за която аз ви говоря, разбирам

едно свещено правило. То е следното: Ако ти ядеш без любов, ти се тровиш. Ако ти ядеш без знание, ти се тровиш. Ако ти ядеш без да си свободен, ти се тровиш. Следователно, за да ядеш, ти трябва да обичаш храната. Това е буквално. Ако го възприемете, на правата страна ще бъдете. Ако ядеш със знание, ако ядеш със свобода, ти ще имаш най-голямото благословение. Това е хигиена.

Сега разправят за яденето, че било такова, че съдържало калории. Нямам нищо против калориите. Но всяка една храна, която не предизвиква в тебе любов, тази храна е отровна. Между храната, която човек трябва да яде, и между неговия живот и неговата душа има известно съотношение. Всичките животни се ръководят от това правило. Имаш известна симпатия, известно влечение към една храна. Храна, към която нямаш влечение, не е за тебе. Влечението още не е едно правило. Ако влечението не се превърне в едно движение, ако туй движение не се превърне в една любов, тази храна, която си ял, няма да те ползува.

Този закон е верен не само по отношение на физическия свят, той е верен и по отношение на човешките мисли и чувства. Всяка една мисъл в тебе, която не стимулира любов, тази мисъл е отровна. Всяко едно желание в тебе, която не стимулира любов, туй желание не е на мястото си. Не сега да се плашиш. Понеже в човешкия живот проникват хиляди желания, знанието седи в тези желания, които идват. Той трябва да знае кое желание трябва да избере и кое желание трябва да остави. В това седи новата култура на хората. За да се създадат новите хора, на тях им трябва по този начин да се хранят.

После, вие си гледате лицето. Кое е онова, което определя вашето лице? Вие обичате най-първо очите, лицето си. Защото у всички хора лицата им се различават. Няма две лица еднакви. Кое е онова същественото, което отличава едно лице от друго лице? Кое е онова същественото, което отличава едни очи от други очи? Кое е онова същественото, което отличава едни уши от други уши? Кое е онова същественото, което отличава един нос от друг, една уста от друга?

После, цветът на лицето. Ще кажете, че това е безпредметно. Не, много предметно е, защото цветът на лицето на един човек упражнява голямо влияние. Ако ти нямаш един здравословен цвят на лицето си, ако ти нямаш един здравословен цвят на очите си, ако ти нямаш един здравословен цвят на ушите си, ако ти нямаш един здравословен цвят на носа си, какъв човек може да бъдеш? Кой е сега здравословният цвят? Това ще остане за друга една сказка. Ще ви говоря за анормални и нормални краски.

Сега, значи, Бог, Който е създал света... Сега, като се произнесе тази дума, да не ви фрапира. Като се произнесе тази дума „Бог“, на религиозните хора мед им пада на сърцето. Като се говори на материалистите, като не се произнася думата „Бог“, мед им пада на сърцето. Това са хора заинтересовани. Материалистите и религиозните хора са заинтересовани. Аз ги оставям настрана. Те не може да се повикат на съд, те са заинтересовани, не могат да бъдат свидетели. Ако ние разискваме идеята за Бога, трябва съвсем да не сме заинтересовани. Ние искаме да знаем истината. Отношението, което аз имам към Първата Причина и отношението, което Първата Причина има към мене, трябва да ги имаме. Никога да не ме убеждават хората, че този ми е баща. Ако имам един баща, който ме е родил, и една майка, защо трябва да ме убеждават хората? Аз трябва да мязам на баща си и на майка си. Ако не мязам на тях, не съм тяхно дете. По какво ще мязам на майка си? Майка ти има една брадавичка под ръката и ти да имаш брадавица на същото място. Или имаш брадавица отдясно, тя мяза на баща ти. Баща ти има една, майка ти има една, а ти имаш две. Ако имаш две брадавици, ти мязаш на баща си и на майка си. Пък ако нямаш нито една брадавица, тогава никак не мязаш. Тогава откъде си познал? После, когато човек върви по линията на майка си, той има една усмивка на устата си, която е свойствена на майка му. Когато върви по линията на баща си, той има един ъгъл на очите, стар чорбаджия е той. Той си мърда очите като баща си.

По топлината мязаш на майка си, по светлината мязаш на баща си. Важно е да знаеш по коя линия вървиш. Понеже, ако ти не знаеш, ти ще влезеш в едно противоречие. Майка ти и баща ти през целия живот все играят важна роля и ако решиш да се освободиш, ще си създадеш най-голямото нещастие на себе си. Най-голямото нещастие, което съществува сега е, че хората искат да се освободят от баща си и от майка си, не искат да бъдат под влиянието на майка си и баща си. Те искат да бъдат самостоятелни. В какво седи тази самостоятелност? Той ще има деца и те ще искат да се освободят от него. Няма никаква философия в туй. Ти ще се освободиш от баща си, от майка си, за да намериш друга майка. Дъщерята се освобождава от влиянието на баща си, но намира друг баща. Старият баща не струва, млад баща иска. Е, хубаво, ако тия бащи, и младият, и старият, все остаряват и умират, въпросът не е разрешен.

На какво се дължи старостта и на какво се дължи младостта? Младостта, значи, е произлязла от един факт. Ти си се подмладил, понеже си видял лицето на онова Слънце, което дава живот. Веднъж си го видял и си се подмладил. А защо остаряваш? Като си дошъл на Земята, всяка вечер ходиш да изпращаш Слънцето, което залязва, и ти ще остарееш и ще умреш да подражаваш. Ти не ходиш да посрещаш Слънцето, като изгрява, но като залязва. И тебе ще изпращат. Та, и ние, които искаме да бъдем щастливи на Земята, изпращаме Слънцето, което залязва. И ние, дребнавите хора, ще уредим живота си и никой няма да го види. Аз бих желал да видя един институт от 2000 години, който да е издържал една морална криза. Не само един институт, но даже религиозните хора не са издържали. Ето, християнството 2000 години откак е създадено наближава и какви ли не примеси са турили, какви ли не разбирания има. Християнството днес е останало една пародия на това, което Христос е казал. Каквото иска Христос, нищо не се прилага. Навсякъде прилагат на Петко, на Драгана, на Стояна. Навсякъде все прилагат мненията на хората, а не мнението на Христа. Нямам нищо

против това, но Слънцето, през каквато среда минава, такъв оттенък, ефект ще даде. Ако светлината е ясна, хубава, разбирам. Ако е гъста, с нечистота пълна, няма да даде такова отражение, няма да бъде тъй здравословна.

Казвам: При сегашните условия се изисква едно разбиране вътрешно. Например, ние не знаем сега, много пъти се говори за вселена, говори се за духовен живот, за материален. Но какво нещо е духовният живот и какво нещо е материалният живот, това е една неразбрана идея. В старо време са казвали, че всичко е ум. Какво нещо е умът? Външната страна на ума, това е материалният свят. Образът на ума, това е материалният свят. В материалния свят подразбираме, че зад материята седи нещо разумно. Обликът на този ум е материалният свят. Следователно, ако физическият свят изчезне, умът ни ще предполага, че [с] тази разумност е станала известна промяна.

Някои твърдят, че нашата Вселена е остаряла. Това е твърдение на хората, понеже те остаряват. Има една вселена в света, която никога не остарява. Има едно обличане на вселената. И вселената си има мода, като парижката мода – облича се тя, има модни костюми, с които се облича. Но това е до външната страна на вселената. А вътрешната страна на вселената, както ние я разбираме, тя се променя, без да се изменя. Аз ви го казвам това, за да се яви една стабилност във вашата идея. Не казва: „Като умра аз, всичко ще се свърши." Какво разбираш под това? Ако ти, след като умреш, ти се освободиш от всички твои земни ограничения, от всички твои страдания, от всички твои противоречия, от всичката онази злоба, омраза, която те е мъчила, ти се освободиш и влезеш в един свят, дето ще се почувствуваш свободен и [ще] почнеш да работиш, тогава смъртта е на място. „От смърт в живот" – казва Писанието. Та ние сега сме мъртви, ние сега, хората на Земята, сме мъртви. По-голямата част от хората, [които] живеят на Земята, живеят в най-голямото ограничение на човешкото съзнание. Според мене [няма] по-голямо

ограничение на човешкото съзнание: затворен си, твоето съзнание остава в тъмнина, имаш само едно просто съзнание, че някога си бил някое величие, цар, министър, философ, владика, свещеник, проповедник, майка, баща, слуга, какво ли не, хиляди неща. Сега си се вцепенил, не може да мръднеш. Питам: Какво те ползува всичко това в миналото? Какво е смъртта? Туй е смъртта. Сега, аз, както изследвам нещата, животът, това е обратно на смъртта. Това са два контраста. Или, другояче казано, смъртта е най-малкият живот, отдето животът започва. Смъртта не е нищо друго освен отнемане на живота. И понеже тогава животът не расте, тази работа става тягостна за това същество, което се намира в тази [...].

Вие ще кажете: „Аз вярвам в Христа.“Ако имате вяра... Аз не зная колко е вашата вяра. Вярата ви, както виждам, не е много голяма. Аз бих опитал вашата вяра сега. Ако ви опитам, не зная дали може да издържите. Даже [на] онзи, който казва: „Аз имам вяра“, казвам: „Ха сега, с твоята вяра дай 10 000 лева!“ – „Как? – ще кажете. – Това е погрешно!“ Не, не говорите истината. Аз сега задавам въпроса на себе си. Аз нямам право да ви изпитвам, защото аз нямам нужда от 10 000 лева. Аз ни най-малко не се нуждая от пари. Защо не се нуждая от пари? Защото другите хора се нуждаят от тях. Пък [от] туй, от което другите се нуждаят, аз не се нуждая. От туй, от което другите не се нуждаят, аз се нуждая. Моята философия е тази. Туй, което хората обичат, аз не го обичам; туй, което хората не обичат, аз го обичам. Това е един контраст. А тази философия подразбира следното: аз мисля и моята мисъл да не принесе страдание на никого. Аз не искам да изям една кокошка, едно кокошо яйце. Аз ще измътя най-малко 10 кокошки. Може ли да го изям? Ако не го измътя, ако кокошката ми каже да не погледна яйцето ѝ, няма да го погледна, напълно се подчинявам на нейното разпореждане. Ще кажете: „Че как, кокошката ли ще ми заповядва?“ Понеже ти заповядваш на кокошката, и кокошката на тебе ще ти заповядва.

Сега, да дойдем до следната мисъл, която може да бъде полезна на онзи, който е готов. Днес аз ви говоря знаете ли защо? Предавам ви лекция как да се масажирате. Аз съм предвидял, понеже един ден няма да има лекар, трябва да знаете как да се масажирате, как да си помогнете. Казвате: „Мене това не ми трябва." Ако ти не се научиш да се масажираш, ти ще се намериш в трудно положение. То е безпредметно това. После, аз искам да внеса една мисъл, да мислите здраво, да се не плашите. Ти може да внесеш в себе си мисълта: „Аз съм болен човек, изложен съм на болести." Може да си изложен на болести, но само при известни условия.

Целият организъм си има свой матрикс, тъй го наричат. Аурата излиза в успоредни линии от целия организъм, от главата, от краката. Каквото похване, всичко може да постигне – музикант, поет, търговец. Накъдето ходи, всичко му върви. Щом започне някоя работа, ще му върви. Защото той има една аура, или в тоя матрикс има една ципа, която обвива стомаха, която микробите не могат да изядат, навсякъде тя е здрава, тя сама се пази. Но човек със своя нередовен живот може да направи тая матрикса да се напука и се образуват язви. Язвите показват една неправилност в човешката мисъл. Казвам: Ти си ял и пил. Всичко е мисълта в света. Тази мисъл има отношение към твоето здраве. Тази мисъл има отношение към материалните неща. Мисълта ако няма отношение към материалния свят, тази мисъл е безпредметна. Мисълта е, чрез която може да влияете на материята, в съвременната наука вие ще изучавате.

Във време на война, ако имате най-силната мисъл, войници ако биха се напълнили с въшки, може да се мажат с мас. Това не е лошо. Но при въшките ти ще развиваш своята мисъл. На тия въшки ще внушиш Да излязат от тялото ти. Ще мислиш час, два, три, четири, докато тия въшки почнат да скачат една по една, но няма да ги убиваш. Ще ги събереш в една чашка и като излязат всичките, като овчар ще ги изведеш и ще ги заведеш на върха и ще ги изсипеш и ще кажеш: „Пасете тук." Каква гениална мисъл трябва да имаш, за да

накараш тия въшки да излязат! Ти може да платиш някой да ги занесе горе, но ти ще ги занесеш. Въшките, които ти си накарал със своята мисъл да си идат, ти ще ги занесеш.

Та, сега тия мисли имат влияние върху материята във всеки един орган. Чрез своята мисъл ти можеш да изправиш всеки свой недъг. Може да контролираш очите, ушите си, от тялото си, от ръцете си можеш да направиш каквото искаш. То е въпрос на знание. Най-първо ще се опиташ да снемеш въшките си. Преди да си снел въшките от главата си, ти не може да приложиш тази наука за контрола на органите. Че въшките са много флегматични. Бълхите са [със] сангвиничен темперамент, а въшките са флегматични.

Разправяше един американец. Ходил в Чикаго да гледа как маршируват бълхите. Казват му: „Не ни забавлявай!“ Той го завежда и вижда едно пространство, покрито със стъкло, а под него 100–200 000 бълхи. Този човек заповядва и те се разделят на полкове, батальони. Едни от тия бълхи вървят като войници. Как ги е научил този човек? Показва, че може. Ако един човек може да упражни своето влияние върху бълхите… Този господин казвал: „Най-голямата мъчнотия беше да отуча бълхите да скачат. Това бе най-мъчното нещо. Това е една наследствена черта на техния род.“

Един приятел бил във Франция и там срещнал един човек, който правил опити пред него. Взема един голям камък и като го блъсне с ръка, той се счупи. Като го бутне с ръката си, на парчета става. Нашият приятел го пита: „Как го правите?“ – „Това е наследство.“

Значи, има известни скрити сили в човешкия организъм, които трябва да се развият. Има една правилна мисъл, с която може да продължим живота си, с която може да направим живота си такъв какъвто трябва. Една мисъл има, с която ние може да влезем във връзка с живата природа и да видим, че природата не е това, което ние виждаме привидно при сегашните условия. Ако видим природата, ние ще се уплашим. Защото има не само хубави работи, но има и страшни работи, на които ти не може да издържиш. Ако вие

излезете от Земята и попаднете на някой вулкан, какво ще видите? Онази материя, която е на 5, 6, 7, може би на 10 хиляди градуса сгорещена, може ли да се примирите? Ако може Земята да се отвори, да видим какво има вътре в нея, мислите ли, че ние ще видим нещо хубаво? Много страшни работи ще видим. Тия страшните вулкани, които правят земетресения, са едно благо за цялото човечество. Ако тия вулкани престанат изведнъж да функционират, положението изведнъж ще се влоши. Засега може би 50–60 вулкана има. Аз ги наричам комини на Земята. Понеже нашата Земя върви като един параход. И в морето има, те са повече вулкани. Тогава на какво се дължи този вътрешен огън на Земята? Той се дължи пак на разумни същества.

Това е само твърдение, трябва да се докаже. Че, ако един човек влезе в моята къща и види, че огънят гори, а мене ме няма, какво ще каже? Че огънят сам по себе си гори. Той сам по себе си гори, но първият подтик се дължи на мене. Кой е първият [подтик], с който огънят гори? То е разумното. Следователно какво трябва да прави този, който изучава моя огън? Аз имам известна цел, известно предназначение има огънят. И като дойде вкъщи, аз ще му разправям защо съм запалил своя огън.

Когато ние изучаваме нашата природа, нашата Земя, ние трябва да я изучаваме не с оглед на нейните частични процеси, но трябва да изучаваме тази истина, която има отношение към нас, понеже нашето бъдеше зависи от нея. В съвременния свят никой народ не може да се поправи, докато няма един правилен възглед за строежа на законите, които функционират в сегашния свят, в природата, не временните закони. Въпрос е какво ще стане с тия културни народи. Сега този въпрос ние не може да го разрешим, но има един въпрос, който ние може да го разрешим. Всеки един от вас може да разреши един въпрос за себе си. Какво ще бъде вашето бъдеще след 10–20, след 40–50–60 години или след 120 години какво ще бъде, това трябва да ни интересува. Защото нас не ни интересува смъртта, нас ни интересува

животът. Смъртта за нас е само сянка на живота. Нас ни интересуват не всичките философи, които не мислят. Когато аз говоря за учените хора, аз имам най-доброто мнение. Те имат едно и също мнение в различните неща тъй, както трябва.

Не мислете, че съвременният свят се ръководи от едно общество, пак от хора, да не ви кажа ангели, от просветени хора от всички народи, които имат всичката обич към човечеството, към техните по-малки братя, които имат всичкото добро желание. Ден и нощ те мислят, само като спазват своята свобода, как да помогнат на човечеството по един правилен път с най-малките страдания. Не може да се избегнат страданията, които ще дойдат. Защото, ако тия хора не знаят да живеят, тогава в природата има и други закони на ограничения. Но те прибягват до закона на ограниченията в много редки случаи. Този въпрос трябва да се подеме научно от най-учените хора, от хората на изкуството от едната и от другата страна. Туй е една аксиома. Аксиома е една истина, която не се нуждае от доказателство. Тя е гръцка дума.

После, всяка една мисъл, тя почива на един закон. Външната страна е едно проявление, а вътрешната страна е законът. Следователно между една проявена мисъл и [една] непроявена има съотношение на нещата. Учените хора казват, че между законите и проявеното има известно съотношение. Значи онзи, който иска да проучи явленията на природата, той трябва да разбира и законите. На туй основание, например, вземат и носа. Както е направен, онези, които разбират какво е турило Божественото, единственото нещо, което отличава човека като човек, това е неговият нос. Носът, това е човекът. На сегашния човек носът е отделен. Животните са животни по единствената причина, понеже техният нос е сраснат с горната челюст. Нос има само човекът отделен и по това се отличава. Онази мисъл, която е оформила носа, то е съзнателното, то е разумното в света. И ако вие бихте разбрали…

Сегашните хора не знаят как да барат своя нос. И ако човек искаш да станеш, ти няма да бараш носа си. Аз мога да ви дам едно правило, който иска от вас да го прилага. Най-хубавата копринена кърпа ще вземете, ще я понаквасите малко и носа си с тази копринена кърпа ще погладиш. И като пипнеш носа си, да знаеш, че ти си човек. Че, ако ти нямаш уважение към твоя нос, към какво ще имаш уважение? Ти ще кажеш: „Носът ми е крив.“ Ти си го изкривил с барането си. Ти ще го правиш широк. Широк не трябва да бъде. Ти ще го направиш дълъг колкото трябва. Той си има една мярка, точно определено съотношение има широчината на носа към дебелината на врата. Дебелината на врата има отношение към целия ръст. Има математически отношения между носа и пръстите. Аз не искам да говоря за детайлите. Природата е работила и постоянно работи по известни закони. Здравето седи, когато се спазва туй съотношение на човешката мисъл. Мисълта на човека постоянно иде чрез носа. И въздухът, който трябва да приемем в белите дробове, и нашите дробове са стимул, за да се стимулира нервната система. Щом ти престанеш да дишаш правилно, и твоята мисъл не е правилна. Бъдещите поколения, бъдещето възпитание, майките и бащите, онези, които възпитават, трябва да вървят по Божествения път.

Казваме: „Ти трябва да живееш добре!“ Ама как ще живееш добре? Ти не знаеш как да бараш носа си, ти не знаеш как да го изтриеш. Аз не съм срещал в България един човек, който да знае как да изтрие носа си, да има една копринена кърпичка. Моми и момци имат такива копринени кърпи. Може да е зелена, бяла, червена, каквато и да е, може да пише туй за носа, който представлява най-благородното на човешкото лице. Като каже някой „нос“, ще си извадиш кърпичката. После, върху носа е написан характерът на човека, то е външната страна, написано е цялото бъдеще. На никой орган не е написано тъй бъдещето на човека, както на човешкия нос. Цялото бъдеще, същинското бъдеще, през което човек трябва да мине, как трябва да помогне, туй е написано на носа и всичките правила са

там. Ако ти разбираш законите на своя нос, всичките нещастия ще изчезнат.

Сега вие ще кажете: „Кажете правилата!“ И да ви ги кажа, няма да ме разберете. И да ме разберете, няма да може да ги приложите, ще се откажете и ще кажете: „За бъдеще!“ Пък то не е въпрос сега. Аз, който говоря, казвам: Имате един орган поставен. Това е наука. Една наука, която аз съм изучавал. Десет години съм изучавал човешкия нос само, 10 години съм посветил на носа и не съжалявам, че съм го изучавал; и още 10 години бих могъл да го изучавам. В 10 години някои основни неща съм проучил, понеже постоянно се прибавят някои неща на носа. С различието (?) на човешката душа всякога се прибавят някои неща хубави и по-хубави. Та, има едно хубаво нещо в човешкия нос. В човешкия нос има една черта, че след 5 години той ще стане филантроп, ще помага на хората. Като зная тази черта, мене ми се зарадва сърцето. Видя една грозна мома и като ѝ погледна носа, виждам, че след 10 години тя ще се подигне, ще се зарадва. Като си погледне носа, всичките неща изчезнат. Че хубаво е някой път да си имате огледало, че като си погледнете носа, да се зарадвате, че имате [нос]. Няма защо да се обезсърчавате. Аз ви казвам: Радвайте се, че Господ ви е дал един нос.

„Благословен Господ Бог наш“

„Тайна молитва“

30-а неделна беседа, държана от Учителя на 29.IV.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ДА ИМАТ ЖИВОТ

„Добрата молитва“

Ще прочета 11-а глава от Еклисиаст.

Ще взема само няколко думи от 10-и стих от 10-ата глава от Евангелието на Иоана: „Да имат живот.“

Сега въпросът седи, че хората имат живот и го изгубват. Всяко нещо, което се губи, то е безполезно, съставя страдания, несгоди, тревоги за човешкия дух. Ние се намираме в един свят, дето всичко се губи. Какво трябва да се прави тогава? Аз няма да гледам. Животът има само една реална страна. Сенките ние ги създаваме, противоречията човек сам си създава. Мъчнотиите човек сам си създава. Всичките нещастия в живота човек сам си ги създава. Туй наричаме карма, съдба. Щастието и нещастието [човек] сам си ги създава. Вълкът сам си създава своето нещастие. Дето го видят, теглят му куршума, защото е вълк. Мечката, дето я видят, теглят ѝ куршума. Казват: „Мечка е!“ Змията, дето я видят в света, смачкват ѝ главата. Защо? Много грехове има тази змия. И вълкът грехове колкото искаш има – в коя кошара не е влизал, де не е барал, де не е бъркал! Лисицата сама си създава своето нещастие – в кой курник не е влизала и коя кокошка не е пипала? Всичките менюта, на всички патици, пуйки и тем подобни, най-изрядната храна. Тя поддържа учението, че яденето не трябва да бъде печено, но още с кръвчицата да е. Това е философията на лисицата.

Това са посторонни работи. Животните ние не разбираме. Икономиката на живота. Какво представлява животът на растенията? Ние имаме много долно понятие за животните. В някои отношения прави сме, но в някои отношения не сме прави. Ние казваме, че е „цял паток“ за някого, а той яде патки. Ако ти си патка, като ядеш патки,

няма ли да станеш паток? Казва: „Ти си цяла свиня!“ Ами че като ядеш свини, няма ли да станеш свиня? Хората казват, че са против свинете, но ядат свине. Не харесват характера на свините, а ядат месото им. Кое е лошото на свинята? Че тя рови там, дето не трябва и се върдаля в калта и носи мазнина, която не ѝ трябва. От 3 неща страда свинята: заради своята муцуна, че рови, дето не трябва и че се вардаля в калта, дето не трябва, че носи мазнина, която не ѝ трябва. Сега ще кажете: „Защо да не носи мазнина?“

Сега, ако извадя един паралел, веднага ще обидя кого и да е от вас. Може да уподобим натрупаното богатство на мазнината на свинята. Защо убиват един богат човек? За мазнината. Богатството е мазнина. Пречукат го, вземат мазнината и заминават. Ако този човек нямаше мазнина, щяха ли да го пречукат? Нямаше. Бедния човек пускат да си върви. В какво седи нещастието на богатите? В тяхната мазнина. От какво страдат сиромасите? Да се върдалят в калта, когато не им трябва. Правя един паралел. Като обеднее един човек, започва да се търкаля в калта. Като осиромашее, в калта се върдаля. Казва: „Осиромашах!“ – и той влиза в калта. Нямаш разбиране какво нещо е чистотата. Казвате: „Трябва да се живее.“ Как? – „То е – казваш – безразлично вече.“ Туй още не ни води към никакво положение. Те са неща общи. Те са общи неща, говори се за богат в дадения случай. Богатият, то е едно състояние на човека. Туй е човекът сега. Ние делим някой път и казваме: „Тия хора са богати.“ То е самозаблуждение. Защото един вол може да бъде мръсен и човек може да бъде мръсен.

Има неща, които не са потребни на човека. Най-първо, не трябва човек да рови там, дето не трябва. Второ, човек не трябва да се върдаля в калта, която не му трябва, и не трябва да носи мазнина, която не му трябва. Те са 3 неща, във всяко отношение може да определите. В умствено отношение може, в духовно отношение и във физическо отношение законът работи. Може да се разберат, да се покажат. Сега питам: При какви условия свинята се е научила да рови в земята?

Било е време, когато тя не е знаела как да рови. Кой е първият учител, който [я] е карал? Кой е, който ѝ е предал първия урок? После, кой ѝ беше първият професор, който я научи тя да влиза в калта и да се търкаля? После, кой беше третият професор, който я научи да се запасява, да трупа мазнина? Често хората по Коледа, приказват си и казват: „Имаме свиня", които ги гоят, и те казват: „Опарив се е като шопар, може да има 100 кила." Като я попила господарят тази свиня, тя грухти, хич не знае каква ѝ е съдбата. Като я попипа, тя казва: „Има нещо, което е много приятно." Но като дойде туй, което е неприятно за хората, тогава има пеене. Всички свини пеят. Преди Коледа пеят. Туй е иносказателно. Казваме: „Свинята страда." Свинята страда, защото рови, защото е в калта, защото е мазна. Ще оставим тази свиня.

Един българин казва на жена си: „Еленке, съдбата ти е такава, кармата ти е такава." Повече философия няма. Кармата ти е такава. Човек като страда, трябва да има някаква причина. Казваме, че обществото, че у дома бащата не е оставил на сина си неща... Или казваме, че той не е така умен. Човек страда, липсва му нещо. Много от съвременните страдания не са съществени, защото в битието има едно съществено страдание, неизбежно. Нито едно същество, където и да е, като вземете целия органически свят, на каквато и степен да е, и човекът, който е най-богато организиран, от най-малките до най-големите същества, всички са изложени на известни промени и страдания. Човек страда най-много. То е до степента на неговото съзнание.

Има страдания, които са материални. Има страдания, които са органически, както е счупването на някоя кост. Има страдания, които имат съвсем умствен произход. Чувстваш, че нещо има да ти се случи. Казваш: „Тази работа няма да върви!" Но най-първо, страданията от какво идват в света? Не съм срещал нито един писател, който да се е спрял обстойно върху страданията. Нищо, аз ще се спра, защото то е много далечен въпрос, случаен въпрос. Цяла

философия е. Ако тя се обясни, когато хората разберат дълбокия смисъл на страданията, онази икономия, която те съставляват в света, те ще видят, че страданията са на място, де са на място и де – не.

Страданието е сянка на любовта. Дето има любов, има и страдание; дето няма любов, няма и страдание. Дето има живот, има и страдание; дето няма живот, няма и страдание. Когато някой запита не може ли без страдание – може, ако се откажеш от живота. Може, ако се откажеш от любовта – няма да имаш страдания, нищо повече. Но, ако приемеш страданията, ще приемеш и най-голямото благо. Следователно страданията са тапията, един диплом в университета, че може да дадат живота. Без диплом какво може да направиш? Вие казвате: „Без страдания не може, без живот може ли?“ Може. Казва: „Без страдания.“ Щом откажеш ти страданието, трябва да се откажеш от великото благо на живота, трябва да се откажеш от великото благо на любовта. – „Друг начин няма ли?“ Другият начин е смъртта. Тогава онези, които мислят, казват: „Покажи ми втория начин.“ Дайте вие един проект, направете един живот без страдания. Ти си първият човек, който намираш, който мислиш, че страданието е несъвместимо. Освободи се от страданието. Аз давам право да се освободи който и да е от вас от Страданието. Ако може, освободете се.

Страданието всякога произтича, страданието има свой произход. Той е законът на нашето минало. Нищо повече. Туй, което индусите наричат карма, то е съдба. Тъй Господ е решил. Аз го считам страданието, това е нашето минало. Изгубил съм нещо, затова страдам. Страданието всякога показва, че ти си изгубил нещо съществено. Понеже искаш да го придобиеш, ти страдаш заради него. Че защо страда майката? За изгубеното дете. Защо страда богатият? За изгубеното богатство. Защо страда болният? За изгубеното здраве. Защо страда онзи падналият министър? За изгубеното положение. Защо страда онзи генерал? Изгубил едно сражение.

Та, първото нещо, сега: трябва да дойдем до онова положение, да не изгубваме нещата – ето философията. Кога се губят нещата?

Когато не ги оценяваме. Ти си се качил на гърба на един кон, който те носи, с камшика [го] удряш, приятно ти е. Казваш: „Той е кон." Този глупавият кон тебе те завежда до твоето местоназначение. Този кон, който ти мислиш, че е толкоз глупав, ако вечерно време изгубиш пътя и оставиш коня свободен, този глупавият кон може да те преведе през места, по които ти с всичкия си ум не може да минеш. Ако срещу тебе има засада от разбойници, твои неприятели, ако оставиш коня да те води, който те избавя, този, глупавият кон, който казваш, че нищо не разбира! Онези, които не са се занимавали, може би не знаят. Това не всички коне правят. Има коне, които са оглупели като хората. Тия коне са оглупели по единствената причина, че са ги яздили глупави господари и те са пожелали да станат като своите господари и са оглупели. Не е ли глупаво нещо, когато някой иска да стане голям, силен, да носи товар? Ти щом станеш един силен човек, ще бъдеш най-големият хамалин. Във варненското пристанище един казва, че е хамалин, счита [това] за много голяма служба. „Трябва да носиш товара като хамалин, иначе чобанин ще те направя, овчар ще те направя." Той счита овчарлъка по-долу от хамалъка, за да покажеш своята сила в носенето на един товар.

Казвам: Човек трябва да носи своите страдания; разбирам да търпи страданията, да носи страдания – то е хамалин. Тогава, щом не носиш страданията, ще бъдеш чобанин. Тъй разбира. Товарът се носи само когато човек не разбира. Казвам: Една млада мома (пак засягам младите моми, не тукашните), първата мома, която се е родила в света (не засягам сегашните моми, те са сянка), първата мома, която се е родила, тя пожелала да се ожени за един княз. Този княз беше човек своенравен, опърничав, толкова опърничав, че Господ, като го разглеждал, съжалявал, че той е княз. Питам сега: Коя млада мома може да живее с такъв княз, за който и Господ съжалява, че го е направил? Аз казвам: В Писанието е казано, че Господ се е разкаял, че е създал човека. Аз привеждам един факт. Князът излиза из хората, а не човекът е излязъл из княза. Князът е излязъл от човека. Защото

иска да покаже, че мисълта му е логическа, толкоз логическа, че не може никой да работи против нея.

Та, казвам: В кодекса на свещените книги тъй е писано. Аз не защитавам дело, сега не съм повереник. Няма като адвокат да защищавам, защото адвокатите косъма цепят. Като го гледаш някой адвокат, много малка причина чопли, дано обърне съдиите, пък тя не върви, работата. Турците имат една съдба: кадията вика тия, които ще се съдят, и казва на единия: „Ти имаш ли да му даваш?“ – „Имам.“ – „Плати му!“ И тогава този, който има да дава, развързва кесията, бърка и дава и работата се свършва. А в модерния съд той го защитава, ще гледа да отлага, че веднъж, че два пъти делото, ще доказва има ли да дава, няма ли да дава, чрез свидетели. Аз привеждам. По някой път ние отлагаме делото, приказваме, но нищо не печелим. Аз съм по-съгласен с туй бързото съдопроизводство на турския кадия. „Имаш ли да му даваш?“ – „Имам.“ – „Дай му!“ Онова, великото в живота за нас е важно. Туй, което расте и зрее. Растежът започва с човешкия ум. Туй, което расте, трябва да има известен план, известна мисъл. Туй, което придобива съдържание, то са човешките чувства. Следователно всяка една човешка мисъл, съдържанието аз разбирам да придобие ценност в себе си. Зад тази ценност седи животът. Животът не може да се прояви без някаква форма. Животът не може да се прояви някъде без да има някакво съдържание, с което трябва да работи. Следователно трябва да предшествува преди живота човешката мисъл, трябва да предшествуват живота човешките чувства и тогава да влезе този съзнателният живот, за който говорим. Не този органическият живот, който се изгубва и изчезва. Органическият живот мяза като водата – може да влезе в едно шише и водата може да се излее. Аз не говоря заради него.

Та, казвам сега: Основното кое е в дадения случай? Вие всички имате известни вярвания. Моите почитания към вярванията. Добри са вярванията. Досега са били добри, но вашите вярвания отсега нататък ще бъдат нещастия. Всичко, което сте знаели досега, е много добро.

Но отсега нататък вашето знание ще ви бъде нещастие. Ще кажете: „Защо е така?“ Всичко онова, което гъсеницата е научила като гъсеница, щом стане пеперуда, тя трябва да се откаже от него. Ако пази първия навик на живота, то ще бъде нещастие. В някои отношения и за нас е така, понеже ние минаваме от една фаза в друга. Следователно по-висшият живот, в който трябва да влезем сега, той не се нуждае от онова старото знание. То е било необходимо преди. Нови неща има, които сега трябва да се учат. Сега може да кажете: „Трябва да вярваш в Христа! Трябва да вярваш в Бога!“ Туй е добре. Какво се подразбира под вяра? Всичките хора досега са вървели по закона на вярата. Те са вървели по закона на суеверието.

Суеверието и вярата се отличават по две неща. В суеверието има нещо материално. Нещо трябва да ти дадат. Дойде някой и ти казва: „Имаш пари в банката, дай ги на мене с 200 % [лихва].“ Туй е вече суеверие. Ти нямаш никаква вяра, нямаш никакво доказателство и даваш парите на вяра. Мислиш, че за един месец ще ти даде 200. На втория месец очиства ръцете си и казва: „Доволен ли си?“ – „Доволен съм.“ Това е суеверие. На вярата законът е съвсем друг. Там няма абсолютно никакво материално подбуждение. Там е основният закон на Любовта. Вярата е външната страна на любовта. Само любовта може да пробуди вярата в един човек. Там, дето няма любов, може да има суеверие. Но вяра съществува при любовта. В Писанието казват: любов, вяра и надежда. Така вървят.

Сега някои хора казват: „Да имаме вяра“, а нямат любов. То е немислимо. Сега ще направя едно различие. Щом любовта във вас не функционира и не работи, тогава ще знаете, че вие вървите по закона на суеверието. В закона на суеверието съществуват всички промени и страдания. Все оттам произтичат, от суеверието. Нима на първия човек не обещаха? Те се изкусиха. Казва им онзи: „Като Бога ще станете, като похапнете от този плод.“ Като Бога ще станете – голямо обещание! Не беше вярно. По закона на суеверието вървяха. Опитаха и видяха, че това е суеверие.

И в религията нас ни обещава[т], че ще бъдем в онзи свят, че ще бъдем в рая. Това е суеверие. Аз не искам да ме залъгват в оня свят. Какво ще ми разправят за оня свят? Аз съм ходил в оня свят и сега живея в оня свят. Туй, което хората учат за онзи свят, и помен няма от него. Няма такъв свят. Оня свят аз да го опиша какъв е. Вие ще искате да го опиша тъй, както се описва човешкият живот. Вие го знаете какъв е, няма какво да го описвам. Ако опиша оня свят, абсолютно нищо няма да разберете. Е, ще ви кажа тъй: хората в онзи свят не може да се виждат както сега. Там навсякъде ще видите валчести топки, топки и от всяка топка излиза светлина. Целият онзи свят е пълен само със светли топки, от които излиза светлина. Там няма да вървят такива хора. Със светлина ще ходиш в оня свят между тия топки. Ще кажеш: „Я да сляза пак на Земята!“

Сега някои като ме слушат, ще кажат: „Виж как заблуждава хората!“ Пък съвременните хора живеят в заблуждение. Нека ми доведат един човек, който не е заблуден. Всеки един човек, който е заблуден, той умира, нищо повече. Всичките хора умират от суеверие. След като умре, ще го опяват, ще викат Господа, ще плачат. Няма какво да плачете! Той се преструва онзи, умрелият. Аз не съм пролял нито една сълза за човек, който се преструва. Плача за човек, когато греши. Аз не плача за хората, когато умират. Плача за хората, когато не се обичат. Плача за хората, когато живеят в безправие, а когато умират, казвам: „Много добре стана, че е умрял този човек. Отърва се светът от него.“ Сега вие ще кажете... Аз като говоря тъй, в едно отношение ще ме разберете криво. Някой имал дъщеря умряла или син, който е умрял. Ще кажете: „Много лесно се говори, но на тебе син или дъщеря умирали ли са ти?“ Когато умре вашата дъщеря, това е една лъжа, че е умряла вашата дъщеря. Ако е умряла, тя не може да бъде ваша дъщеря. Аз не искам да имам дъщеря, която умира. Аз не искам да имам и син, който умира. Аз бих предпочел да живея сам през цялата вечност, отколкото да имам син или дъщеря, които умират. Според мене синът и дъщерята не умират.

В едно отношение, в една богата църква в Англия един проповедник проповядва според своите сегашни разбирания. Той казва, че като умирали хората, отивали при Бога. Един баща имал единствен син, който умрял и пита бащата проповедника: „Я ми кажи, моят син къде е?“ Той казва: „При Бога.“ До него седи един господин и той казва: „Не е при Бога, но е тука, в църквата.“ И той започва да описва сина. Описва му ръста какъв е, колко е висок, цвета и казва: „Ето, син ти ми заръча да направиш това за него.“ Питам: Кой е прав? Проповедникът казва, че е при Бога. Отде го знае, че е при Бога? Каква е тази идея? Ние казваме, че е при Бога някъде. На кое място? Защо ние ще го турим при Бога някъде? Бог е някъде. На кое място е Бог? Казва Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Каква е тази идея? Значи, много близо е. Границата между този свят и онзи свят съставя една десето-милионна част от дебелината на един милиметър. Вие ще ми кажете едно възражение: „Че как може да бъде тъй?“ Вие казвате: „Една секунда“. Знаеш какво е една секунда? Казва се само „цък“. Не е само „цък“. В едно „цък“ светлината изминава 30 000 километра. Като разделите на 30 000 части една секунда, всяка част завзема едно пространство от един километър. „Цък“ ли е това? Една 30 000-на част завзема 1000 метра разстояние. Как е тази работа? Учените хора доказват, а пък ние казваме: „цък“. Всяко нещо. което ние не разбираме, казваме „цък“. Когато се учудваш, казваш: „Цък, цък“.

Вас са ви залъгвали вашите майки. И се радвате, че са ви залъгвали. Аз не искам да ви люлея. Вашите майки са ви люлели и аз се радвам, че са ви люлели майките ви. Не искам да ви угощавам, понеже вашите майки са ви угощавали. И много добре са направили. Аз искам да ви предам една лекция как да смъкнете белилото и червилото от лицето. Няма някой, който да не е набелен и начервен. Вие сте се червисали, но онези, които сега се боядисват… Имахме една сестра, която имала една слугиня и се червила. Сестрата имала Библия с червена кожа, много хубава. По едно време вижда, че

започва да изчезва червилото от кожата на Библията. След година станала обикновена кожа. Слугинята ходела да си боядисва устата от кожата.

Аз не говоря за туй. Има едно боядисване, червисване вътре, което трябва да го хвърлите. То се дължи на ума. Едно лъжливо схващане в живота. Под „белило“ и „червило“ да определим какво разбирам. Мене това не ме интересува. Мене ме интересува не онова криво разбиране за живота. Белосването е в умствения свят схващане, а пък червисването е в сърцето. Всеки един човек е белосан в ума си, а пък червосан в сърцето си.

Аз не искам да засягам онези форми. Туй, което съществува в света, то съществува. Ние с миналото не може да се изправим. Туй, което е станало, то е станало вече. Не искам да се занимавам с миналото. Счупената стомна е счупена. Какво ще се занимавам колко парчета има? Грехопадението е една счупена стомна. Въпросът е сега новите направени стомни с какво трябва да ги напълним. Понеже Господ няма стомни, които вече не се чупят. Едно време, когато Господ направи тялото на човека, човек стана причина.

Аз давам един пример и ще го приведа пак, за да обясня защо хората умират. Един млад момък отишъл да учи грънчарство в България. Седял 3 години и неговият майстор правил грънците много хубаво. След 3 години той помислил вече, че е научил занаята и казва на майстора си: „Произведи ме калфа, че да отида и аз да си направя една такава фурна, да уредя живота си, да живея като другите хора.“ Той бил много умен, този грънчар, и казва: „Много добре, синко.“ Отива той и почва да прави гърнета. Направил ги много хубаво, но като ги изпекъл, всичките изпопукали. Като го среща майсторът, го пита: „Как е работата?“ – „Всичките гърнета се напукаха, а твоите не се пукат.“ Казва му [майсторът]: „Ще слугуваш още 3 години, да се научиш гърнетата да не се пукат.“ Той наблюдавал майстора как прави гърнетата. И преди да тури гърнето в пещта, майсторът духвал в гърнето и казвал „ху“. Калфата си казал: „За едно „ху“ да работя 3

години?“ Слугувал 3 години и още 3–6 години, но гърнетата не се пукат вече.

Та, казвам: Туй духване какво е? Туй е правата мисъл. Трябва да бъде един човек толкова искрен, че да има права мисъл. Той, Господ, не го остави за играчка. Ти, като идеш при Господа, ще отидеш като направиш добре своето гърне и ще духнеш както Той духа. Или, другояче казано: ще мислиш тъй, както Господ мисли, ще обичаш тъй, както Господ обича, ще бъдеш справедлив тъй, както Господ е справедлив. Във всичките си постъпки ще бъдеш. Няма да казваш: „Може ли да бъда като Него?“ Може да бъдеш – в миниатюр ще бъдеш като Него и там е щастието. Сега ние искаме да бъдем светии, щастливи хора извън Бога. Че, Бог е умен. Ние трябва да бъдем носители на Неговата мисъл, на Неговата любов трябва да бъдем носители.

Всеки един човек може да направи опит. Ако той е на умиране, ако той заболее, ако призове този Господ на Любовта, мъртвият може да стане. И умрял ако е, пак ще се върне.

Казвате: „Може ли да бъде това?“ Ние вярваме само в това, което сме опитали. И вие може да вярвате само в това, което сте опитали. Когато човек дойде да оздравее, в него настава една промяна. В неговите чувства настава промяна. Ти имаш едно чувство, една мисъл, че ще оздравееш. Някой път човек е в най-здравословно състояние, в него се загнезди една мисъл: „Няма да върви дълго.“ Ние казваме: Ние поддържаме учението, че и грешните, и праведните трябва да умрат. Грешните умират, праведните не умират. Грешните умират, праведните излизат. Праведният излиза от тялото, не му е потребно, той го съблича и облича друго тяло. Някои хора излизат от едно тяло, от един дом го виждаме, ето, той е един млад момък, облякъл се и казва: „Какво правиш тук?“ – „Напуснах старата къща.“ Те му правят паметник, а той тръгнал из София. Турил си цилиндър, вратовръзка, бастун. Тъй, както турците имат една поговорка, казват: „Туй ако е истина, голяма лъжа е!“

Онези, които са умрели, те, след като умрат, не излизат от вашия ум. Ако те отиват надалече, те са при вас и постоянно някой път вашите скърби и страдания се дължат на тях. Те виждат своите страдания. Онези, които са заминали, са зад вратата. Той скърби, вижда всичко, каквото е направил, и казва: „Аз съм бил много глупав човек!“ Някой път, когато умре някой стар човек, ни най-малко не тъжат, понеже той се е очистил, той ги насърчава и казва: „Добре е в този свят!“ Започва да дава съвети и всички се радват. Ако човек умре, тъй както ние разбираме, ти не може да мислиш за един умрял човек. След като умрат някои хора, мислят повече за тях. Това значи, че той живее. Казваме: „Умрял!“ Не само че не е умрял, но той живее много [по-]интензивен живот отколкото по-рано. Някой път в някое семейство – цяла статистика има, – докато бащата е на Земята, не им върви. Щом бащата умре, веднага на целия дом тръгне напред. Този баща от другия свят помага. Случва се и друго. Някой път и обратното се случва. В някой дом, докато бащата е бил, всичко вървяло добре. Щом умрял бащата, всичко тръгва назад.

Тия неща може да се проверят, цяла статистика има. Онова, което е важно в дадения случай, в новите ваши вярвания може да разрешите въпросите. Във вашите стари вярвания не може да разрешите един въпрос, но в новото вярване можете, защото новите вярвания са онези естествени вярвания, които първоначално са всадени в душата. Не че са от сега, но сега започват да растат. В човека има вложени неща, които чакат като заложби отпреди хиляди години. Сега трябва да се поляризират. Когато Христос дойде преди 2000 години, трябваше този клас, който обираше цялото човечество, за да може Божественият начатък, за да може доброто в ония души, които са готови, да изникне в тях, да изникне това добро. Виждаме, че от 2000 години досега християнството в Америка има повече от стотина секти, в Русия, навсякъде... Има 3 клона на християнската религия: православни, католицизъм и евангелска църква. Те минават за меродавни. Всеки, който не принадлежи към тях, се счита за сектант. Евреите считаха за

меродавно онова, което Бог е казал чрез Моисея. Тогава кое е онова, меродавното?

Христос казва: „Нова заповед ви оставям: Да се обичате едни други.“ Питам тогава: В съвременната църква това правило има ли го? Да се обичате! Не само хората, вие, които искате да бъдете мои последователи. Туй важи и за католици, и за православни и за евангелисти. Един католик, като срещне един православен, той не употребява закона на Любовта. Един евангелист, като срещне един православен, не употребява закона на Любовта. Тогава питам: Де е Христовото учение, де е животът? Тогава ние още седим да обърнем хората. Ние искаме да обърнем хората към Бога. Туй е само една идея. Христос казва: „Тия овце на Мене ги даде.“ Ние искаме тия овце, които принадлежат на Бога, да ги доим както искаме и да ги стрижем както искаме, да не си ти свободен. Казва, ако идеш в една евангелистка църква, ще кажат: „Трябва да коленичиш!“

Тук преди няколко деня беше дошла една сестра от провинцията, била православна, после приела учението на петдесятниците, след туй се заквасила с новото учение. Иска тя да ме види. Казва: „Дошла съм от провинцията с тебе да коленичим, да се помоля, да коленичим тук.“ Казвам: „Аз по този начин не се моля. Аз не коленича.“ – „Ще коленичиш да се помолим, да се помолим за моите синове и за вас.“ Питам: „Ти откъде научи? Ти по този начин ли се молиш? Мислиш, че ако седнем двамата да коленичим, че нашата молитва ще бъде послушана?“

„Коленопреклонно“ разбира онова вътрешно смирение на душата. Смирение на душата, то е коленичене. Защото, ако е за прегъването на краката, кои крака не се прегъват? Защото усеща, че в света не вървят нещата както аз мисля. Значи, туй съзнание, ако се обърнеш към Бога, ако нямаш две противоположни мисли, твоята молитва ще бъде послушана.

Аз може да ви приведа друго доказателство за големите отклонения, които стават. Че хората на любовта вършат много по-

големи престъпления, отколкото хората, които не са запознати с любовта. Какво ще кажете тогава? Ти като обичаш някого, твоята душа трябва да трепери. Какво обичаш в този човек? Някой път, аз гледам, някой, като се приближава към мене, трепери, а аз приказвам, като хората и аз ям, някой път подремвам. Казвате: „Този човек, и той се нуждае от дрехи и т.н. И аз може да стана.“ Щом един човек почне да изследва моя характер, аз зная, че той е заинтересован нещо материално. Щом изследва хората, иска да знае един човек добър ли е или не, материално е заинтересован. Аз не искам да зная дали хората са добри или лоши в дадения случай. За мене в дадения случай, един човек го виждам, че сам не може да свърши тази работа – аз никога няма да му кажа: „Дръж това въже от едната страна“, защото той ще пусне въжето и ще направи пакост. Хич няма да го ангажирам. По-добре колец ще забия и ще опъвам, отколкото да го туря. Ни най-малко.

Та, казвам: Когато изследвате любовта, трябва да изследвате един човек, не да му намерите неговите погрешки. Човек е направен от известни добродетели, погрешките отпосле дойдоха. Човек ще намериш да видиш неговия ум, който Бог е вложил; после – сърцето, което Бог е вложил; живота, който Бог е вложил; духа и душата, които Бог е вложил. И тогава ще видиш, ще се запознаеш с всичките органи, които този човек има. Може да има на Земята някои свои слабости. Те са сенки. В една картина може да не харесваш много работи. Интересуват ме очите, ушите, устата, донякъде ме интересуват ушите, повечето хора ги интересува устата. Ако си млад, устата те спасява. Ако си стар, езикът те спасява. Младият се спасява с устата си, старият се спасява с езика си. Туй е разликата. Езикът е нещо по-дълбоко. Ако старият иска да се покаже като млад, с уста, той ще направи една голяма погрешка. Ако младият иска да се покаже с езика си, той ще направи друга погрешка, защото на младия устата е отвън, това е външният живот. Това са два божествени живота.

Аз гледам другояче на устата. Казва: „Тази мома има хубава уста.“ В устата, в горната и в долната бърна виждаме Божествен положителен принцип. Горната бърна на човека като погледна, се открива цял свят на чудеса, на красота, който излиза от Бога, отива към хората. Долната уста е онзи принцип, който твори нещата и създава. Като погледна на устата, виждам Божественото, което работи в човека, не е онова, което може Да използуваме в дадения случай. Та, красивото е там, туй помръдване, има нещо красиво в устата. По някой път казваме да се поусмихне. Ще си постиснем устата, няма да ги държим отворени. После, очите също. Устата си няма да ги стискаш, едва ще ги допираш.

Аз ви препоръчвам, ако искате да бъдете здрави, не си стискайте устата. Онези хора, които си стискат устата, почват да боледуват. Щом започнат да стискат своите уста, своите две бърни, вече се създава противоречие в чувствата. Изопачено е едно твое чувство и то ще се отрази много зле върху тебе. Ще изгубиш смисъла на живота. Съвсем да си отвориш устата, да са отворени като прозорци, ще паднеш в друга крайност. Оставете устата свободни. Защото устата показва силата на ония възможности, които ще дойдат в бъдеще да работят. От устата се определя какво ще бъде развитието на човека. Тогава горната бърна показва каква посока на активност, какъв път ще започне човешкият ум. Долната бърна показва човешкият ум какво може да постигне. Ти, като погледнеш устата, това може да знаеш. Всяка сутрин трябва да имате едно огледало, да знаете какво може да постигнете. Аз, ако бях една млада мома, щях да имам едно отлично огледало и по три пъти на ден щях да се моля само за устата си: да се даде хубава гънка, хубаво да е направена горната устна, да се усмихва така, всичките движения да са много естествени.

„Защо се смееш?“ Някои мислят, че аз се смея. Засмяла се Сара, когато Господ каза, че на 80 години ще роди син. И ангелът ѝ казва: „Защо се смееш?“ Тя казва: „Не се смея.“ Казвам: Смехът всякога е резултат на един силен контраст. Ти може да се смееш за нещо, което

казваш „я го бъде, я не“. Ти може да станеш милионер. А пък ти го виждаш, че е бедняк, [...] да се смееш. Приятно му е. Както аз виждам според онова, което е в мене, залъгва ме и тогава ние се смеем. Смехът има своята добра страна. Понеже в сегашния наш живот имаме напрежение, необходимо е човек да се посмее, да даде изблик навън. И всичката насъбрана енергия, трябва да се позасмееш, да се изхвърли непотребното. Смехът изхвърля непотребното. Скръбта и страданията трябва да ги изхвърлим навън. Ами че ние имаме [...]. Вие сте чудни по някой път. Казвате: „Изгубих сина си.“ Синовете ви ще дойдат, дъщерите ви ще се върнат назад. Сега са отишли в странство, екскурзия правят. Кой е крив? По същия начин онзи, блудният син казва: „Дай ми имането.“ Никакво писмо не писа на баща си. Знаете ли колко години е бил в странство? Аз да ви кажа колко години: 30 години. Той като излязъл, е бил на 25 години, на 55 години се връща при баща си. Никакво писмо не е писал, в тия времена нямаше такава поща.

Казвам: Онова, което е оставил вашият син, не представя туй тяло, което вие виждате. Туй не е вашият син. Вашата дъщеря, понеже се е изменила... Туй красивото, хубавото дете, защо е красиво? Дотогава, докато човек живее в Божествения свят, с Божествените идеи, то е дете красиво. Като стане бездетен, напусне, той влезе в човешкото, веднага изгубва красотата. Казвам: Този човек трябва да се върне. Казва Христос: „Ако не се подмладите.“ Подмладяването е процес да се върнем в Божествения свят, да смъкнем всички онези утайки, които са влезли.

Казвате: „Да има човек живот.“ Казвам: Този живот сега ние може да го придобием. Не да го придобием сега, но да задържим този живот, който сега се произвежда в нас. Има опасност човек, който не се е научил, да изгуби най-голямото благо, което сега иде в света и което човек носи в себе си. Всеки един от вас трябва да се възпита. Ни сянка от съмнение!

Сега казвате: „Я ми докажи дали има онзи свят!“ Че, да ти подпиша с всичките си пръсти, че има онзи свят, да ти дам всичката гаранция, че Господ има! И 4 ръце ако имам, ще подпиша. – „Виждал ли си Го?“ Виждал съм Го. Говорил съм с Него. По-красив от Бога няма, по-благ от Него няма. Ти като идеш при Бога, като влезнеш в живота, Той казва: „Синко, иди в живота и не греши!“ Той се занимава с всичките. Всички учи. Казва: „Мъж ли искаш да станеш, жена ли искаш да станеш, дете ли искаш да станеш, цар ли искаш да станеш, княз ли искаш да станеш, каквото искаш, може да станеш, но не греши.“ – „Ама вярно ли е?“ – С четирите ръце го подписвам, вярно е. Аз ви подписвам, че е вярно.

Аз ви описвам и всъщност, ако вземете буквално онова, възвишеното, ние го усещаме. Някой път, когато чувствуваме един вътрешен импулс, искаме да направим някое добро – Той е Бог, Който се проявява. Той е единственото благо. Ние искаме да Го изявим. Когато се изявява чрез нас, ние с години чувствуваме Неговото проявление и затова трябва да дадем ход на Божественото. Оттам иде силата, оттам иде разумността. Някои казват, ако дойде Бог в тях, ще изгубят силата си, ще станат безсилни. Ами когато апостол Павел казва: когато човек е слаб, Бог тогава е силен? Трябва да се разбира какво иска да каже: когато Бог се проявява в тебе, ще бъдеш умен човек, когато Бог се проявява в тебе със Своята сила, ще бъдеш силен човек, когато Бог се проявява в тебе, ти ще бъдеш богат човек, здрав човек във всяко едно отношение. Ти ще бъдеш човек. Това значи ти да имаш верую. Дотогава, докато не съединиш двата края в едно, ще знаеш, че има нещо, което ти липсва.

Сега тази сестра казва: „Да се молим.“ Казвам: „Ти може да се молиш за себе си, но ще оставиш мен свободен, защото аз съм много занят.“ Аз нямам време да коленича. Ако река да коленича, ще направя друго престъпление. Няма време. Пак казвам: „Иди си. Ако вярваш, ако твоите синове вървят по Бога, онова, което аз трябва да направя, аз ще го направя.“ Тази сестра, виждам в душата ѝ, и най-

после казва тя: „Ще ме извиниш, ще ме простиш, ако съм съгрешила.“ Няма какво да се прощава. Тя не може да направи различие какво нещо е любовта. Аз, за да не съблазня тази сестра, ѝ казвам: „Не мога да коленича.“ Тя е православна, после е станала петдесятничка. Казвам: Ти трябва да излезеш из всичките заблуждения навън. Ти ще дойдеш в закона на Любовта, да мислиш както аз мисля. Да бъдеш тъй свободна и да ме оставиш свободен да направя както аз разбирам. Аз да направя заради мене това, което е благоприятно, то е Божественото. Аз като отида на Бога да се моля, мене ще ми бъде благоприятно. Аз не искам повече.

Казвам: Този живот седи в тази вътрешна простота. И в устата на човека трябва да виждаш проявлението на Бога. Когато устата на един човек треперят, трябва да знаеш, че зад тези уста седи един живот, който е проявление на Бога. Като наблюдават [тв]оето сърце, наблюдават има ли користолюбие в тебе. Когато виждаш очите на човека, да знаеш, че оттам излиза Божествена светлина. Това е един начин за гледане.

Сега вие може да поддържате вашите възгледи като неща, останали от миналото. Често ония, които имат за старини, ще влезете в някой богаташ, ще видите такъв ятаган, чакмаклия, пищови, кремъклия пушка. Където и да се обърнеш, все кремъклии пушки, майнихерови, бързострелни. С нашите стари вярвания на бой не се ходи. Нови вярвания трябват. Нашите оръжия трябва да са минали през огъня на любовта, през огъня на знанието, през огъня на истината. И тогава всичко онова, което ние го считаме в света, да знаем, че защищаваме една кауза, защищаваме един ред и порядък в света. Няма какво да се създава нещо ново.

Сегашният свят, както съществува, ако всички хора решат да бъдат справедливи, не трябва повече. Всички да бъдат справедливи. Няма какво да се създават нови закони. Повече закони има, отколкото ни трябват. Ако всичките хора решат да се оправят, светът ще се оправи. Ако ние решим в себе си да бъдем справедливи, ще дойде

онзи вътрешен мир. Тогава ще имаме вече, няма да остаряваме. Като срещнеш човек на 80 години, да бъде свежо лицето му, да има бистър поглед. Че той няма да мре! Кой поп ще ме опява? Аз не искам никакъв поп, никакъв тамян. Всеки ден по 3 пъти се кадя, като се моля на Бога. Друго е тамянът за когото искате. Туй се отнася само за хората на новото верую. Онези, които поддържат старото верую, те ще кажат: „Тъй е казал Господ!“ Тогава, ако тъй е казал Господ, какво е казал Господ, какво е казал Христос? – „Обичайте се едни други!“ Казал Христос: „…две ризи – дай едната.“ Кой сега дава? Който има. Кой е онзи, който дава? Идете при онзи, който седи начело на християнството, поискайте едната риза. Ще я даде ли?

Сега не искам туй да бъде един упрек. Ние не трябва да очакваме спасението на света от хората. Хората са проводници, а спасението иде от Бога. Любовта иде от природата. Всички трябва да се обърнете. Сега всички се молят в България и защо не идва дъжд? Липсва още нещо. Какво липсва? Нали казвате, че ние сме правоверни, а ние сме криви. Те мислят, че аз съм крив. Сега аз бих желал да се излее дъжд. Нека завали. Молят се. Защо не вали? Защото любов нямат. Нищо повече. Това е истината. Ако в душата на този народ, ако [на] всички свещеници затрептят сърцата им с любов, ще дойде дъжд колкото искате.

Ще кажете: „Я се помоли.“ Не, не се моля аз сега. Аз мълча сега, но когато послуша другите, ще ги опитам и ще дойде дъждът. Няма вече арменски долапи. За бъдеще всички блага ще бъдат под закона на Любовта. Ако по закона на Любовта аз върша всичко, аз съм човекът. А ако без любов, аз съм просто един човек. Така седи онази истина, обща за всичките хора. Не само за сега, но и за в бъдеще ще дойдат много по-други изпитания. Господ вече Му е дотегнало да говориш туй, което не е. Бог иска туй, което праща от Небето, да се даде на място, Бог изисква всички хора да живеят в мир и съгласие, да не се измъчват, да има справедливост, снизходителност, милосърдие.

Казвате: „Кога ще дойде Христос?“ Това е материално разбиране. Христос в света говори, сега не Го слушате. Че сега ако дойде Христос и ако река да говоря вътре в града, веднага ще ми искат програмата, върху която ще говори – дали ще говори съгласно с православието. Като дойде Христос, казва: „Моисей казва така, а пък Аз казвам така. Моисей е казал: „Око за око, зъб за зъб.“ [А Аз казвам]: Ако те плеснат от едната страна, обърни другата. Който иска горната дреха, дай и долната.“ Който не разбира това учение, ще намери едно противоречие. Не, дълбок смисъл има. Онзи човек, който, може да даде, според мене, онзи, който може да даде горната дреха, онзи, който може да даде и долната дреха, той е богат човек. Сиромах не може да направи туй. Аз мисля, мисля, ще отида ли при някой да му искам неговата кирлива дреха? Само богатите хора може да дадат долните си дрехи. Защото, ако вземете една, той друга ще тури. Само един човек, който има истината, може да говори за истината. Един човек, който има любовта, може да говори за любовта. Сега не искам да ви тикна в един път, да очаквате нещо повече, отколкото вие може да възприемете. Но може да направите един опит.

Някой път е несносен животът, толкоз мъчен, че искате да се самоубиете, искате да се хвърлите под железница, [под] някой трамвай,да направите престъпление; да опитате туй, за което аз ви говоря. И може да опитате. Аз говоря на онези, [които] може да изпаднете в едно меланхолично състояние, да изгубите смисъла на живота. Да се отнесете към Онзи, Който е във вас. Спрете се в себе си. Че вие досега не сте работили заради Него. Вие сте работили за кого ли не. Може да ви кажа толкоз тухли в Египет, че сте работили, в Асирия, във Вавилон, в Гърция, в Рим, къде ли не сте работили. Но нито един от вас не е работил за Господа. Отсега ви предстои едно бъдеще: да работите за Господа. Че какво по-хубаво? Че досега толкоз лъжливи господари сте слушали, те са ви драли кожите. По колко кожи не са ви драли! Сега имате да служите на един господар. Ще видите какъв господар! Да служите на един баща и да видите какъв

баща! Този баща е заклал храненото те[ле], ще повика всички съседи и ще каже: „Мъртъв беше моят син, но възкръсна. Елате да се повеселим!“

Казвам сега: Две изречения, както англичаните казват (Остен до Брион – … (В разчетената стенограма има празно място.)). Аз няма да го превеждам. Който е запомнил, да го намери в речника.

„Отче наш“

31-ва неделна беседа, държана от Учителя на 6.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ЧИСЛОТО 153

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава на Притчи, от началото.

„Духът Божи“

Ще говоря за числото 153. Среща се само веднъж в Евангелието – случаят с уловените 153 риби.

Числата, това са една мъртва наука. 153. Който може, да постави 153 в неговата светлина, че да стане интересно за тебе. 153 000 английски лири наследство. Отвлечена работа. Това е една област за човешкия ум. Онзи, който не се интересува от отвлечени работи, в него умственият живот е слабо развит. Следователно той се намира в положението на млекопитаещите. Който се интересува само за ежедневния си живот и казва: „Какво ще е бъдещето, това мене не ме интересува.“ Може във вашите умове да се подигнат много въпроси. Например някои от вас казвате, че се интересувате от лотария и искате да ви кажа кое число ще спечели. Интересно е, че в лотарията всички билети не печелят, печелят само някои. В Англия един астролог е сполучил да изчисли, правил опити, има тайна, която му е поверена – ако му се дадат 4 билета, които са печелили голяма печалба той може да изчисли, да ви покаже кое число трябва да вземете, за да спечелите. Колкото пъти е правил опита, е сполучвал. Една случайност, може да кажете. На какво той базира, то е негова работа.

В числата се крие една мощна сила. Тази наука в древността са я учили. Но светлите умове и сега, в нашите времена, ако

математиците се занимават с нея, изчисляват орбитата на слънчевите системи.

Но какво представлява числото 153? Общият сбор е 9; 153 е завършен резултат, един Божествен цикъл. 153 значи това, което се е завършило благополучно. От него ти може да се ползуваш. Онези, които са се занимавали с тайните науки, под думата „153 риби“ те означават една от великите тайни. Рибата е емблема на християнството. Само човек, който разбира естеството на рибите, може да победи всички мъчнотии в живота. Ако ти не разбираш живота на рибите, винаги ще те следват нещастия. Затова, който иска да бъде щастлив, трябва да се занимава малко с риболовство. Трябва да се занимава с риболовство не тъй, както се занимава една дама, която е красива. Защото, зад красотата ако не седи една разумна сила – разумността, добротата, тази красота е една уловка, това е един капан, в който може всеки да пострада. А красотата, зад която седи разумността, добротата, то е благословение да срещне човек такава една красива жена. Няма по-голямо благословение да срещне някой такава красива жена. А няма и по-голямо нещастие да те срещне една жена без тези добродетели. Тя е една мечка с мечета.

Сега, разбира се, не трябва да се обидите, защото, ако се обидите, ако една сестра от вас се обиди, ще ме накарате да мисля, че сте от неразумните. Ако не се обидите, ще ми дадете възможност да мисля, че сте от разумните.

И тъй, аз искам да поставя нещата в тяхната светлина, т.е. да говоря на език не само понятен, но на език, който да изразява една истина. Може да се говори за неща, които са верни, може да ви говоря за неща, които не са верни и са лъжливи. Може да ви кажа: „Ето, няма да съмне, че Слънцето отиде, не го очаквайте.“ Лъжа е това! Аз казвам: Ще съмне пак. – „Той нищо не знае!“ – Как ще зная? Ето, след 12 часа ще знаеш, че Слънцето ще изгрее. Той може да ти каже лъжа, да ти каже, че Слънцето ще ти дойде на гости. Това е лъжа, Слънцето на гости никога не ходи. Как ще приемеш туй Слънце, което е един

милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята? Де ще го денеш? Ако един ден рече туй Слънце да те посети, на цялата Земя ще създаде едно нещастие; всичко ще се разтопи и хората ще предпочетат никога Слънцето да не дойде на гости. Това е една лъжа. Слънцето никога не може да дойде на гости. Ако някой ти каже, че Слънцето ще ти дойде на гости, то ще разберете друго – че може да ти изпрати своята светлина. Туй е възможно.

Всяко нещо, което е невъзможно в света и човек вярва, то е суеверие. Има неща, които са невъзможни. Суеверието е донесло много големи злини. Всичките ни нещастия сега в света се дължат на нашето суеверие. Ние вярваме в това, което не е, а то е суеверие. А трябва за бъдеще да вярваме в това, което е, и което може да го провериш и днес. Любовта може да я провериш днес. Дали те обича някой, всякога може да го провериш. Той може да ти каже, че те обича, че това може да направи, онова може да направи. Най-първо, той трябва да отвори кесията си. За да опиташ любовта му, кажи му: „Дай ми назаем 60–80 000 лева." Като му пипнеш кесията, ще знаеш колко голяма е любовта му. Нищо повече. Не само парите, но и каква жертва може да направи за тебе.

Който изпитва, [да знае, че] два вида изпити има: може учителят да изпита своите ученици, но може и учениците да изпитат своя учител. Ако учениците не издържат на изпита, това са слаби ученици. Ако и учителят не издържи на изпита, който учениците му дават, той е слаб учител. Тогава закона може да го приложите: ако жената изпитва мъжа си, [и] той не може да устои, слаб е мъжът; но ако мъжът изпитва жената и тя не може да устои, слаба е. Ако бащата изпитва сина си и той не устоява, слаб син е той; пък ако синът изпитва бащата и той не устоява, слаб баща е. Ако майката изпитва дъщеря си [и тя] не устоява, слаба е; пък и обратното е вярно. Има едно съотношение, то се обосновава на известни закони. Аз може да ви кажа кои са причините, но това няма да ви ползува. Закона може да проверявате. Онзи, който не може да устои в любовта си, той си

носи своите признаци. Числата там не са поставени както трябва. Той не е направен по подобието на хармоничните числа, числата не са направени така, както трябва.

И цялата съвременна музика, европейската музика, е поставена на математически отношения. Онези, които работят с разни композиции, те математически работят, [нотите] не са произволно поставени. Всеки музикант трябва да бъде математик. Той, ако не е математик, никакъв музикант не може да бъде. После, той трябва да бъде поет. Той, за да бъде поет, който дава простор на музиката... Музикантът трябва да бъде поет, трябва да бъде математик, после, трябва да знае философия на музиката – да знае защо така е поставил. От това всички трябва да се интересувате. Вие може да кажете: „Защо ни трябва нас музика?“ Ако вие не се занимавате с музика, вие ще си останете такива, каквито сте сега, никакъв прогрес не може да стане у вас, нищо повече. Без музика абсолютно никакъв прогрес в света не може да има. Сега, това са само твърдения.

Когато хората искат да устроят своя живот, в една държава от какво зависи щастието? От съчетанието на онези гениалните хора. България от какво страда? Понеже в България няма нито един дипломат, нито един държавник, който да има глава, който да има всичките качества на дипломат. В моите изследвания аз съм намерил само четирима българи, които, ако ги слеят на едно място, образуват един държавник. Да ви ги кажа кои са, като образци. Като дипломат, това е Начевич; за външна обхода, това е Стоилов; за смелост, това е Стамболов; а за честност, това е Каравелов. Ако ги съедините четиримата в едно, ще образувате един български държавник. Но това са 4 числа! Каравелов сам още не може да оправи България, Стамболов още сам не може да оправи България, Стоилов сам още не може да оправи България и Начевич сам още не може да оправи България. Ако четиримата ги съедините, България щеше да бъде оправена. Сега вие ги викайте от онзи свят, да дойдат да се съберат в едно.

Сега може да зададете въпроса: „Няма ли други?“ Това са типове. Каравелов е един тип на българин. Под Каравелов аз разбирам докъде е достигнала честността на българина. Благодарим, че българинът има един Каравелов. Благодарим, че има един Начевич. Той никога не оставя да го изпъдят, той [управлява] една година и си даде [оставката]. Но той имаше глава хармонична. Стоилов по своята обхода минава за французин. Може да кажете, че Стоилов е „мазна Гана“. Това не е никаква наука, ако мазната Гана може да стане дипломат. Най-първо, мазнината трябва да бъде прясно масло, да знаеш къде да го разточиш и да направиш една хубава баница, за която може да се представиш.

Но ние се отдалечаваме. Аз сега не искам да влизам в един личен живот. Личният живот в света нищо не разрешава, той е само една фаза. Годината не се състои само от един ден, не се състои от една седмица, нито се състои или от един месец, но годината се състои от цели 365 дни, от 52 седмици и от 12 месеца.

Та, казвам: В [числото] 153 това, 1-то, е онзи велик принцип, който действува в света. Ако ти имаш една глава светла, която да разрешава постоянно и да знае законите на природата, да разбира тайните на природата, ако в тази глава имаш едно съкровище, числото 5 е съкровището. Това е съкровището, това е майката, туй е онова, което съхранява нещата. 5 не спада към Божествения свят. 1-то спада към Божествения свят. 5-те спада към онези велики души в света, които са разбрали Божия закон. Това е числото 5. Нямаме дума в съвременния език, [с която да го определим]. Туй е едно число, което твори, но не съгражда. 3-те спада към човешкия свят. Защото в света човечеството представлява числото 3. Ние сме деца на числото 1. Числата 5, 3 и 1, като ги съберете, дават 9 – един Божествен резултат, от който всеки един разумен човек може да благува. Ти може да намериш щастието си в числото 9. Единственото щастливо число, според мене, е числото 9. Ако повторите 9 – 99: туй е най-щастливото число. Ако го повторите три пъти – 999: то е най-щастливото число и

в Божествения свят, и в света на светиите, и на хората. 999 – туй значи да имате един разумен свят.

Сега може да направите един опит. Онези, разумните и гениалните хора, каквото и да правят, но има закони, ние сме проверили, за които закони няма абсолютно никакво съмнение. Има известни отношения между човешкото тяло и човешкия нос и човешкия подбрадник. Тази, правата линия (линията на челото, носа и брадата), ако тази права линия има правилно съотношение към целия ръст и широчината на човека, този човек в своите разбирания е гениален човек. Аз сега взимам гениалността не тъй, както я определят. Често казват, че гениалният човек прави много погрешки. Гениалният човек може да направи много погрешки, които са неизбежни в гениалността. Той ги е предвидял, неизбежни са. Той казва: „Тази погрешка трябва да стане." Но тя не зависи от гения, но от самата работа. Не туряйте [вината] на гения. И светията може да направи в своята работа погрешка. И ангелите, които направиха световете, и те направиха погрешки. Неизбежни са тези погрешки.

Има една механическа философия, чрез която те създават света. Но тази теория е за деца. Разумното в света създаде света. Онова разумното [е], което определя тежестта на Земята, което определя нейния път. Земята е толкова сложен организъм, че нашите учени хора, които са ученици на учените хора, считат, че Земята долу е разтопено вещество. Отчасти е вярно, отчасти не е вярно. Няма защо сега да се спирам и да доказвам, че [вътрешността на Земята] е разтопено вещество. Ако изследваме, че не е разтопено, тогава какво ще кажете? Ако допуснем, че не е разтопено и слезем и видим, че е разтопено, тогава? Онова, което твърдим, трябва да е така. Аз може да допущам, че Земята не е в течно състояние, но туй е твърдение. Ученият може да каже, че е течна. Може да се правят твърдения. Но вън от нашите твърдения има една истина, която всякога може да се провери. Сега, разбира се, Земята не е предмет на нашите разисквания.

Нашият разискван предмет е [числото] 153. Земята е едно жилище, дето ние живеем и трябва да разбираме нейните закони. Тепърва трябва да ги учим, за да се съобразяваме. И тя си има своите закони. Като не спазваме тези закони, ние страдаме. Като научим законите на Земята, трябва да научим и законите на Слънцето. Онзи човек, който е проучил законите на Земята, който е проучил законите на Слънцето, той може да проучи и законите на природата. За мене е така. Аз, като изучавам нещата, изучавам ги от гледището на Земята, изучавам ги от гледището на Слънцето и после – от гледището на Земята и Слънцето и онези разумни сили, които действуват навсякъде с тези закони.

Сега, аз не искам вие да вярвате. За много работи аз не искам ни най-малко да вярвате. Не е потребна вярата. Вярата някъде не е потребна. Дали ще вярвате, че Слънцето ще изгрее или [че] няма да изгрее, тази вяра за вас не е потребна. Ако вярвате, ще изгрее; ако не вярвате, пак ще изгрее. Питам: Ако вие не вярвате, какво допринасяте на Слънцето? Нищо. Ако не вярвате, нищо не допринасяте; и ако вярвате. Но ако вярвате, вие допринасяте известна полза на себе си, че не сте в разрез с тази разумност. Ако не вярвате пък, вие допринасяте пакост на себе си.

Та, като говоря за истината, аз имам предвид да не правите пакост на себе си. Вие трябва да вярвате. Всеки може да провери когато вярвате. Има един закон, който всякога може да проверите. Не се изисква философия. Аз не искам да станете философи, но докато сте философи, пак може да вярвате. Не е мъчна работа. Нима се изисква едно дете да бъде философ, за да знае дали баницата е хубава или не? Нима се иска туй дете да е свършило 4 факултета, за да знае дали ябълките са сладки или не? Преди да е свършило 4 факултета, то знае, че ябълките са сладки. То знае по-добре и от баща си. И за баницата знае дали е хубава или не, и ябълките знае, че са сладки. Но няма да знае какъв е градинарят. Бащата, като стане философ и яде от ябълките, той ще се запознае с градинаря. Някой път децата не

обичат, когато има градинар в градината или в някое лозе. Казват: „Да се махне този пъдар от там.“ Много не го обичат. А те имат любовни отношения към дърветата. Децата много се влюбват в дърветата, като млади момци. Онзи градинар седи там и казва: „Онази красива мома, да не я бутате!“ А децата искат да я бутат.

Питам сега: Грешно ли е едно дете да бутне ябълката? Вие сами ще си разрешите. Ако съзнавате, че светът е създаден от Бога, ако съзнавате, че Бог е създал всичко, ако съзнавате, че Той е ваш баща, че имате всичката Му любов, ако съзнавате, че изпълнявате Неговата воля, няма никакво престъпление. Може да ядете от която и да е ябълка, с изключение само на една. Коя? От която Баща ви яде. Една ябълка има в райската градина, от която на децата не е позволено да ядат. Тя е ябълката, от която само Баща ви се храни. В райската градина има ябълки само за бащата, само за майката, само за синовете, само за дъщерите. Та, синът винаги ще търси от ябълките за синовете, дъщерята ще търси от ябълките за дъщерите. Синът и дъщерята няма да искат от ябълките на бащата и майката. Ако майката му даде, то е друг въпрос; ако бащата му даде, то е друг въпрос. Туй трябва да бъде мярката. Когато ние говорим в света за морал, туй е морал. Така трябва да започнете сега. Те казват, че това е морал. В морала не е да извършиш едно престъпление от беднотия. Защото какво нещо е сиромашията сама по себе си? Сиромашията, който я разбира, е едно благо. Ти като не разбираш туй благо, считаш го за едно голямо нещастие. Ти мислиш, че като те направил Господ сиромах, че Той не ти обръща внимание, понеже нямаш хубави обуща, хубави дрехи, меки юргани и т.н. Представи си с какви юргани се покрива един глист, с какви юргани се покриват рибите във водата. Ние, хората, може да си мислим за нашите юргани, за нашите меки завивки.

Но ако вие знаете, има един закон в света. Вие може да вземете най-тънкия копринен плат, може да е половин милиметър дебелина, или една десета от милиметъра и през този плат да прекарате една

магнетическа сила. Този плат, който го носите в джоба си, ако го турите отгоре си, ще ви бъде такъв хубав юрган, че ще ви бъде безопасно. Сега вашите юргани не може да ги носите навсякъде, доста тежат, някои по 5–6 килограма. И като спиш известно време в пух или във вълна, пак не може да те стопли.

Казвам: Може да имате една магнетическа дреха, в която животът тече. Магнетическа дреха е тази, която постоянно извлича силите на живота в себе си. Там, дето човек има живот, всякога му е топло. Там, дето животът почва да си отива, всякога му е студено. Онзи, който обича, всякога му е топло. Онези, които почват да мразят, всякога им е студено. Онези от вас, които искате да продължите живота си, направете опит да не мразите никога. Направете опит от 3–4 години: всеки ден да се не разгневите. Направете този опит и ще се подмладите. За да се сърдиш, ти трябва да разбираш какви са онези, основните закони, които царуват в света.

Например сегашните хора нямат ясна представа за любовта сама по себе си. Аз определям: когато изследвам любовта, считам, че [тя е] туй, което носи живота. Едно обновяване на организма за мене е любов. Щом срещна един човек, аз гледам какво влияние упражнява върху моите клетки, върху моя мозък, върху ръцете ми. Щом някой, който ме срещне, казва, че много ме обича, [а] ръцете ми остават сухи, аз вече зная каква е любовта му; ако ми станат много влажни, пак зная каква е любовта му. Онзи, който ме обича, като ме срещне, съвсем други признаци има: аз чувствувам нещо приятно, хубаво към мене лъха. Туй е отражение. Онзи, който ме обича, той трябва да бъде за мене като карамфил, като една роза, като плод. Като го вкуся, казвам: аз съм доволен. Този плод ми дава известно разположение. Аз и плодът сме едно. Всеки плод, изяден с любов, той не умира; всеки плод, изяден без любов, умира. Всеки човек, който те обича, преди да те обича, ти умираш; като те обича, ти оживяваш.

Сега всичките наши нещастия в света седят от голямото безлюбие, което съществува. Туй безлюбие в света иде по една

рефлексия, по съвсем други причини. Безлюбието произтича от онова материалистическо схващане на живота. Материалистическото схващане е резултат на безброй съществувания на разумни същества, които са работили и са оставили нещо. Цялата Земя е богатство на милиони разумни същества, които са работили. Един ден Земята е била потребна за тях. Като са заминали, оставят Земята в наследство на хората и казват: „Работете и живейте разумно!“. Те са заминали по работа. Хората, като са дошли на Земята, са разграбили, разпределили земята. Казват: „Туй парче е на този, на онзи.“ Хиляди години се бият за земята. Заминават за онзи свят, връщат се, бият се. Навсякъде има спор.

Сега ще оставите тези работи, защо е така. Хората се бият, за да се опознаят. Аз ще ви кажа: в боя има една хубава страна. Ако един човек ме бие и аз поумнея, аз ще му благодаря. Мене ми разправяше един български редактор, той сега е заминал за другия свят. Той казваше: „Дотолкова, доколкото изследвах нашия род, имаме една лудория, че на всеки 4 години трябва да се пуска кръв, за да се успокоим. Едно време написах една статия, но ми пукнаха главата за нея и аз поумнях. Получих 100–200 телеграми, които ме съжаляваха. Аз казвам: благодаря на този бой, че ми пукнаха главата, иначе аз бедствувах да загина.“

Майка бие детето, предава нещо. Ако ти биеш един човек, за да го осакатиш, туй биене не е на място. Хубаво е някой път да изобличиш човека, но твоето изобличение да е на място. Ако нищо не му придадеш, дръж езика си. Ако му придадеш нещо, кажи. Ако твоята любов ще предаде нещо някому, люби го; ако твоята любов нищо не придава, въздържай се да го любиш. Докато можеш да му предадеш нещо, люби го; ако не можеш да дадеш, въздържай се. – Докога? Докато можеш да дадеш нещо.

Първото нещо: Научи се да любиш себе си. Ние, съвременните хора, нито себе си обичаме, нито Бога, нито ближния си. Цяла философия има на неразбиране. Цяла философия има, че трябва да

обичаме. Ние, които обичаме себе си, правим си толкова големи нещастия. Сега, ако вземете философията на първия човек, какво сполучи той с опита, който направи? Нищо не сполучи. Неразумността на онези, които изведоха съдбините [на човечеството] от една погрешка на Адама. От този, първия човек те искаха да извадят поука за цялото човечество. Те сега работят, за да оправят нашите погрешки и да ги превърнат в нещо полезно. Сега се говори за организиране на цялото човечество, да се преобразят хората, да се възпитат мъже, жени и деца, че това е един процес за облагородяване на цялото човечество, да се избави от онези лъжливите схващания.

Как ще възпитате детето? Най-първо трябва да знаеш как да го храниш. В Англия някои артисти, когато искат да им дадат [роля в] една любовна драма, дълго време се хранят с агнешко месо, за да придобият мек характер. Сега казвате, че трябва да се храним с плодове. Така е, вярно е, но трябва да знаеш в разните времена на годината кога какъв плод да употребиш. Трябва да знаеш кога ти трябва един плод; не всякога. Защото човек е сложно същество и му трябва разнообразна храна, много разнообразна храна. Ние, съвременните хора, се храним много еднообразно. Там е злото. Бедните хора се хранят много еднообразно и вследствие на това става упадък в морала на хората.

Сега ние учим хората, че трябва да вярват в Бога, че трябва да Го обичат. Че как ще Го обичаме? Бог казва в Писанието: „Вкусете Ме и вижте, че съм благ!“ Не само да вярваш, но трябва да вкусиш от Неговите плодове. Ако ти Го обичаш тъй, както трябва, като отидеш при Него, Той ще ти даде от Своите плодове. И като ти даде от плодовете, с които Той се храни, като излезеш, ще имаш друго понятие за Бога. Ако Го обичаш, Баща си, ще ядеш туй, което трябва да ядеш; ако не Го обичаш, само ще мляскаш отдалече. Ако обичаш Божествената Майка, Тя ще ти даде от Нейните плодове. Питам: Как ще знаем, че Бог е благ, ако не опитаме Неговите плодове? „Опитайте

Ме – казва Господ, – че съм благ!“ Христос казва: „Който Ме яде, ще има живот в себе си. Аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето.“

Та, казвам сега: Светът съществува като едно цяло. Ние се спъваме и искаме да знаем развитието на един народ. Развитието на един народ зависи от развитието на душите, които го образуват. Народът сам по себе си като колективна душа не съществува. Хиляди и милиони души се събират в едно цяло, избират една душа, в която те се обединяват. Тези души някой път съставят един народ, а някой път съставят един човек. Следователно един народ може да го турите в едно тяло, [а] някой път може да го турите в милиони тела. Вие нямате идея какво нещо е народ и какво нещо е индивид. Народът е разширен човек и човечеството е пак един човек. Всички тези народи са разширени в цялото човечество. И цялата вселена е пак разширен човек. Човек е цялата вселена в себе си. Един човек представя цялата вселена в себе си.

Сега, тия работи до известна степен са отвлечени и благодарете, че са отвлечени. Какво разбирате под отвлечени работи? Може да кажете, че са неразбрани. Неразбраните работи са една област, която за бъдеще ще се изяви, дето са скрити всичките възможности за вашето развитие. Например, кой е нашият стремеж? Сега, представете си другия свят като едно място на блаженство. Не. Онзи свят е друг един свят, който включва сегашния живот в себе си, дето ние може да намерим по-добро разрешение на сегашните не само социални въпроси, но и на вътрешните и външни противоречия, които съществуват в нас. Аз да ви представя сега една идея. Сега представете си, че аз живея на Слънцето, то е за едно въображение. Да допуснем, че [на] Слънцето няма вода и мене ми трябва един килограм вода от Земята. Ако се движа с бързината на светлината, трябват ми 8 минути да отида и 8 минути да се върна при вас и 8 минути да напълня шишето. 3 по 8 – 24 минути. А аз, за да дойда от „66“ (ул. „Опълченска“ № 66 (в София), където Учителят е живял.) до Изгрева, ми трябват 50 минути. Следователно какво ми коства от

Слънцето да направя една разходка до Земята сутрин, друга – на обед и вечер – друга? Една приятна разходка ще бъде. То е друг въпрос, ако ми вземе 10–20 години за едно кило вода. За 24 минути и за кило вода не струва ли да слезеш от Слънцето и да се върнеш назад?

Та, сега ние трябва да ускорим движението на нашата мисъл. Съвременните хора мислят като жабите. Те едва като се клатушкат, мислят, че мисъл имат, че имат философия. Една костена жаба, която едва пъпли, какво е разрешила? Нищо не е разрешила, според мене. Казват: „Той е отличен певец.“ Ако аз съм отличен певец, ето как ще проверя. Най-първо ще застана пред леглото на един болен човек и ще почна да му пея. Ако той стане и оздравее, ще кажа, че съм добър певец. Отивам в друг дом, дето двама души се хванали за косите, бият се. Ако им пея и те се примирят, добър певец съм. Виждам две кучета, бият се за една кост. Ако се спра и престанат да се бият, певец съм. Каква критика ще ми дават вестниците? Болният, двама[та], дето се караха, кучетата, те са най-добрите критици, че съм отличен певец. Бих желал и нашата критика да бъдат кучетата, тия, които се бият, да бъдат болните, че вие сте добър човек. Някой казва, че е добър. Ако влезете в една къща и оздравява човекът, вие сте добър. Ако влезете, дето двама се бият, и се усмирят, вие сте добър човек. Ако две кучета, които се карат, като идете при тях, престанат и почнат да си махат опашката, вие сте добър. Дойде при тебе – вие трябва да бъдете напълно убедени, че сте добър човек. Но докато кучетата се бият около вас, докато хората се бият около вас и докато болни хора има около вас, вие не сте от много учените хора. Стремим се сега. Туй не е за осъждане.

Ако аз бях един учен човек, как щях да проверя? Аз не твърдя сега, че ние сме, но ние можем да бъдем. Кога можем да бъдем? Можем да проверим истината всякога. За себе си аз съм проверил истината. Туй, което ви говоря, аз съм го проверил. Но как ще го проверя пред вас, кажете ми сега? Ако вляза с вас и подигна едно було, ще кажете: „Случайност е това.“ Вляза в едно място, дето хората

се карат, казвате: „По кой начин ще ги примиряваш?“ Аз, като вляза и видя, че мъж бие жена си, понеже на този човек му трябват дрехи, пари, това-онова, а той няма пари и служба. Той казва: „Ще вземеш пари от баща си!“ Обръщам се към него: „Не я бий! Колко пари ти трябват? 25, 50 ще ти дам.“ Той се зарадва. Там е магията. 50 ти давам, 5 ще взема. Туй е магия. „Много се интересувам от Вас, имате ли жена, имате ли деца?“ Разговаряме се братски. Пришепна на мъжа: „50!“ Щом съм мъж, пришепна на мъжа, защото ако на жената пришепна, ще има опасност. Тогава някой казва: „По кой начин да го направя?“ Ако ти от себе си не може да дадеш нещо, ти не може да направиш нищо.

Та, когато аз заставям света да направи нещо, в дадения случай разполагам с онова, с което природата разполага. Искам да имам нейния кредит и гледам да бъда разумен. Тя като гледа моите постъпки, вижда, че са разумни. Не да направя нещо произволно, но да направя нещо, което е разумно. Следователно всеки от вас може да направи туй.

Онези, които са изучавали източната магия, много са ме питали за магията, какво нещо е. Едни отричат магията, други я твърдят. Аз нито я отричам, нито я твърдя. Магията, туй е разумността. Магия значи разумност, която може да употребиш, да не си в разрез с основния закон на битието и живата природа. Туй значи магия. Не се изисква голямо усилие, за да направиш едно добро в света.

Мнозина са ми казвали: „Ти, като знаеш толкова, ето, ние, българите, имаме да плащаме. Дай им пари.“ Аз мога да финансирам българите, ако тия българи ми дадат обещание, че може да възлюбят Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. [Тогава] аз мога да ги финансирам. Не само да ме лъжат. Ако е за лъжа, аз бих ви изнесъл какъв е българинът. Но да не лъжат ни с бяла, ни с черна [лъжа]. Най-първо ви казвам тъй: Вие ще изорете нивите, после ще ги посеете с най-хубаво семе и оставете тогава на мене – аз ще ви изпратя дъжд, аз ще ви изпратя светлина и

топлина, навреме всичко ще стане. Но ако вие не посеете вашите ниви, нищо няма да направя за вас. Хубаво ще ги изорете и ще ги посеете и ще ги погледаш малко.

Това е реалната религия. Ако една религия не може да даде така на Земята, защо ни е тази религия? Сега, в туй бездъждие се молиха и Господ ги послуша. Онези, които се молиха... Сега не е въпросът да дойде дъжд в България. И в Америка има бездъждие. Америка опъва заради България. Тя е антипод на България. Сушата, която се понася в Америка, в България тя възлиза почти на една реколта. Българите се спасяват. Понеже американците имат повече, вземат от туй и дават на България. Казват: „Българите съвсем ще измрат от глад, те са малък народ."

Та, Христос под думата „153 риби" разбира един разумен принцип, разбира един разумен живот, по който трябва човек да живее. Някой казва: „Какъв трябва да бъда аз?" Лекар? Разумен лекар трябва да бъдеш „Архитект ли да бъда?" Разумен архитект. За каквото си роден, може да бъдеш. Но трябва да го направиш тъй, че да бъдеш полезен за себе си и за ближните си. Никога не трябва да се обезсърчаваш в света. Всяко едно обезсърчение показва, че ти нямаш любов към Бога. За какво да се обезсърчаваш? Защо трябва да се обезверяваш? Щом се обезверяваш, ти си в безверието. Защото в света обектът на вярата, това е любовта. Без любов вяра не може да има. Когато хората говорят за вярата, аз разбирам любовта. За мене само любовта е ценна, в която мога да вярвам. Тя е неизменното. Само в него мога да вярвам. Дето няма любов, там има суеверие. Не може да имаш нещо, на което може да уповаваш.

И апостол Павел казва: „Сега остават вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта." Тя е най-мощното в живота. Щом тя съществува и действува, и вярата може да действува. Надеждата е облеклото на вярата. Дето има вяра, може да има надежда; дето има надежда, има вяра; дето има надежда, може да има и живот. Любов, вяра, надежда – и тогава иде животът. Или, другояче казано: дето има

любов, има знание; дето има знание, има свобода. Там, дето няма любов, няма живот; дето няма живот, няма знание; дето няма знание, няма свобода. Там, дето няма свобода, там съществува смъртта.

Та, казвам: Вие може да изправите живота си, да направите един опит. Онези от вас, които сте напреднали, ще кажете: „Какъв опит може да направим?“ Какъв опит може да направи един студент, който е свършил университета? Какво трябва да направи един гимназист, след като свърши гимназия? Той трябва да провери своите знания. Какво трябва да направи едно дете, което свърши четвърто отделение? То трябва да провери знанията си. Та, сега вие в живота сте свършили разни заведения. Като ви гледам, виждам кой какво е свършил. Някои от вас сте свършили първо отделение, някои от вас сте свършили второ отделение, някои – трето, други четвърто; някои от вас сте свършили прогимназия, а гимназията я няма никак. Едва прогимназия има, трети клас, и сега държите матура. Ако свършите някой прогимназиален живот, вие сте вече светия. Гениите, светиите, това [са тези, които са] свършили прогимназия, гимназиално образование, знаят толкова, че събират всичкото знание на хората и знаят повече от тях.

Та, казвам: Пред нас стои един проблем на опит, не на обезсърчение, да кажем: „Животът не струва да се живее, хората са лоши.“ Това е философия. Че са лоши хората, това е наше субективно схващане. Дали отвън условията са лоши, това е въпрос. И дали хората са лоши, то е пак въпрос. Възможно е да има известна лошавина, но в хората има известна добрина. Когато разрешаваме въпросите, не трябва да бъдем крайни. Когато казваме, че хората са лоши, разбирам, че и аз влизам в тях. Трябва да зная в какво именно са лоши. Трябва да знаем в какво именно е лош един човек.

Сега, да се върнем. Тъй, както ви говоря, не искам да се възбуждат вашите чувства. Човек може много пъти да се разкайва. За мене разкаянието на човека е предмет. За мене подбудителната причина е човек да работи, да мисли и да тури една нова насока.

Човек се разкайва. Да кажем, той е несправедлив. След като ме слуша, той иде дома си, той имал 10 души слуги, с които постъпвал несправедливо, казва: „Елате, аз съм бил толкова години несправедлив, след като сте ми работили толкова години, нито едно възнаграждение не съм ви дал“ – това е разкаяние. А тъй, само да ми разправя, без да се изправи, то не е разкаяние. Казва: „Аз ще се изправя.“ След като си изправен пред своите слуги, да дойдеш при мене да ми се изповядваш, че не постъпваш добре. Казвам: Ще се изповядаш пред твоите слуги. Като извършиш волята Божия, тогава ела при мене. Аз съм изповедник на онези, които са изпълнили волята Божия. Онези, които се изповядват, да отидат при онзи, пред когото са направили несправедливост. Пред мене да се изповядват онези, които обичат хората. Че не ги обичат, то е тяхна работа. Ще отидеш да се изповядаш, че не си ги обичал досега. Ще се изповядаш на мъжа си, че не го обичаш. Ще се изповядаш на жена си, че не я обичаш. Ще се изповядаш на дъщеря си, че не я обичаш. Ще се изповядат господарите, че не обичат слугите. Учителите – на учениците, че не ги обичат. Свещениците – на слушателите, че не ги обичат. Но може да работите за вашето бъдещо покаяние. Държавниците да кажат: „Ние не сме управлявали както трябва.“

Сега ако кажеш нещо – веднага закон, обидил се. Аз не съм обидил никого, за мене то не е въпрос. Другите ако се обиждат, аз не се обиждам. При мене да дойдат, когато се примирят. Казвам: Много се радвам, че вие управлявате много добре. Вие ще кажете: еди-кой си да се осъди, да се убие. За мене е безпредметно това. Кога трябва да се убие някой човек, кога трябва да се изгори една къща? Когато носи зараза къщата, че по никой начин не може да се поправи, всякога трябва да се срути. Държавата я събаря. Но когато една къща е ценна и да дойдеш и да я събориш... Ще събориш онова, което е гнило, ще го премахнеш и ще съградиш онова, което е здраво. Ще изгориш сухото. Онова, което дава плод, ще го оставиш да расте.

Та, казвам сега: Христос, Който е дошъл преди 2000 години, искаше да научи хората така да мислят. Туриха Неговото учение в църквите. Католическата църква съградиха, че Христос дал в ръцете на апостол Петър за основа туриха. Другите църкви разделиха Христа. Кои са на правата страна? Туй не е Христовото учение. Христос не дойде на Земята да образува някакви си църкви. В този смисъл Той дойде: да даде една форма, да даде един принцип на хората, да им покаже начина, по който трябва да живеят. Той ясно е определил това. Духовниците няма какво да се обиждат, [но] да вземат Евангелието както е. Ако го приложат християнските църкви, трябва да се върнат към Евангелието и да го приложат както е. Не какво са казали светите отци, но какво е казал Христос. Какво са казали светите отци, второстепенно ще бъде. След като се приложи Христовото учение, тогава ще дойдем до учението на светиите, какво са казали. Първо ще приложим учението на главата какво мисли, после учението на моите ръце и крака. Ще видя какво ще приложа. Ако аз не прилагам своята мисъл, а прилагам своите ръце, ще извърша безумие.

Ние постоянно казваме какво са казали светите отци. Нищо не са казали. Нито един свети отец нищо не е казал. Чудни са хората – какво са казали светите отци. Единственият, Който е казал нещо, Той е само Онзи, Който носи всичката любов, Който носи хората вътре в Себе си, тъй както една бременна майка. Майката е, която носи, която създава. Ние, казва, живеем и се движим в Бога. Ние сме като детето в утробата на майката. Онова, което майката дава, то ще ни създаде онова, което Бог е внесъл в нас, то ще ни създаде и външните условия на друг принцип. Тъй ще се създаде една здрава основа. Може да мислите каквото искате, но най-първо ще дойде правата мисъл, после ще дойдат външните условия.

Сега всички вие искате да бъдете религиозни. Някои от вас искате да влезете в Небето, да бъдат обичани от Бога. Отлично е. Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от

Бога.“ Славата на човека седи в знанието, което има, славата на човека седи в неговата доброта, която. има; славата на човека седи в неговата вяра, да върши туй, което е; славата на човека седи в Онзи, Който е носител на любовта в света; славата на човека седи в знанието, което той носи в света; славата на човека седи в свободата, която той носи в последната мисъл и за себе си, и за другите.

Казва Христос: „Донесете сега от тези риби.“ Рибата, това е знанието. Ако ние нямаме знание, с което да познаваме човешката душа, да познаваме човешкия дух, да познаваме човешкото сърце и човешката воля, съвременното общество мъчно може да се изправи и човек мъчно може да се възпита. Не че ние ще внесем нещо. Най-първо, според мене, хората трябва само да не въздействуват на младото поколение. Мъжът няма какво да възпитава жена си. Да я остави свободна, стига той да не внася нещо лошо в нея. Да я остави съвършено свободна да върви по онази вътрешна интуиция на любовта, на знанието и на свободата. Да я остави по тези 3 закона да върви и да не внася в ума си мисъл, че може да кръшне някъде. Че, откъде тази дяволска мисъл, че ще кръшне? Тя от него е излязла. Ако тя кръшне, и той ще кръшне. Бащата казва: „Син ми може да кръшне.“ Ако син ти кръшне, и ти си кръшнал. Син ми не може да кръшне, защото и аз не съм кръшкал; и син ми не може да кръшне. Щом аз съм кръшкал, навсякъде в живота зная, че и син ми не е изключение, и той може да кръшне. Това е наука сега: да знаем къде може да се отклоним.

Та, казвам сега: 153 риби. Тези риби, които апостол Петър хвана, Христос казва: „Донесете да опечем.“ Като се върнете в дома си, вижте от тези 153 риби, опечете тези риби, яжте и работата ще се оправи.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

32-ра неделна беседа, държана от Учителя на 13.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

„Отче наш“
„Грее Слънцето“

Ще прочета част от 9-а глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“

Ще говоря върху първия стих от 14-а глава от Евангелието на Иоана.

„Да се не смущава сърцето ви.“ Това е едно много просто изречение, което много пъти са проповядвали. Да се не смущава сърцето ви. Кога? Когато няма нужда, защо трябва да се смущаваш? Не се смущавай, когато не си смутен. Защото, щом си смутен, няма какво да се смущаваш.

Сега аз искам да ви покажа светлата страна, защото всички вие, па и цялата съвременна култура, върви по линията на Сатурна. Така я наричам аз, защото те не вървят по линията на щастието, но по линията на нещастието. Всички хора подозират, че има да се случи някакво нещастие, те не очакват нещо добро. И действително, така става. Всички хора завършват зле, с изключение само на няколко души, които не са завършили зле. Всички хора на общо основание фалират. Хората са се наплашили. Никой не очаква нещо добро. Сега, като се проследи цялата философия и теория, през която е минал човешкият ум, ще видим какво се е постигнало. Но няма да се спирам върху тези теории.

Когато Бог е създал вола и стършела, стършелът бил недоволен от своя ръст, намирал, че е много малък, искал да стане по-голям. Но Бог му казал, понеже волът е по-голям, не може и двамата едновременно да бъдат големи. Единият от тях трябва да бъде малък, за да представят контрасти, противоположности един на друг. –

„Затова пък на тебе ще дам едно жило, с което ще жилиш вола. И ако той започне да бяга, ще знаеш, че между тебе и него има известно съотношение и вие си мязате." И наистина, като излязъл от Божията ръка, стършелът отишъл при вола и го бутнал, ужилил го малко, но волът хукнал да бяга и толкова много се наплашил от стършела, че в ума си го представил като същество, 10 пъти по-голямо и от самия него. И като го запитали защо бяга толкова, той казал: „Опасно нещо е това!" – „Какво ти опасно, то е малко животно." – „Не, страшна работа е, жили много."

Та, сега това, което ви смущава в света, е вашият стършел, който ви безпокои и от който всички бягате. Казват ви, че е малък, но вие не вярвате, вие си го представяте 10 пъти по-голям от вас. Казват ви, че е много малък, може да го турите в едно шишенце и да го гледате само.

Сега има много начини за разсъждение. Съвременното общество върви по един път на внушения и на самовнушение. Вземете вестниците, всички пишат: „Ние не вървим на добре, от ден на ден отиваме все по-на зле, няма да излезе нищо от нас" и т.н. Дето и да се обърнете, ще чуете, че баби, майки, бащи, деца, все една и съща песен пеят. И след всичко това държат в ума си мисълта да се оправи светът. Че, как ще се оправи светът? Всички говорят, че лозето не е разкопано, но никой не го копае, все неразкопано остава. След това започват ново положение: „Да разкопаем лозето, да разкопаем нивите!" Но пак не ги разкопават. Казват, че трябва да се разкопае, но пак остава неразкопано. И най-после дохождат до положителната страна: „Трябва да се разкопае лозето!" Представете си, че вие боледувате и казвате: „Защо Господ ми даде тази болест?" Така пита религиозният. А ученият казва: „Защо природата е допуснала болестта?" Невежият пък ще каже в този случай: „Късметът ми е такъв." Казвате: „В какво седи болестта?" Болестта седи в една много малка причина. Една много малка причина може да създаде големи нещастия.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. В реката Нил има едни малки жабчета, които плуват във водата. Крокодилите, като плуват също из водата, гълтат разни жертви и като им попадне в устата една от тези малки жабички, казват: „Много малка си ти, но хайде, и тебе ще погълна.“ Като го глътне, крокодилът казва: „Като тебе такива със стотици съм гълтал.“ И като влезе в устата му, жабчето напъне крачето си и цяло влезе в корема на крокодила. Тук то започва малко по малко да чопли в корема на крокодила, докато си пробие дупка да излезе. Крокодилът започва да се мята от една на друга страна, докато най-после се обърне на гърба си, коремът му се напълни с вода и той свършва. Какво придоби от това малко жабче? Защо му трябваше то?

Също така и хората имат такива неестествени желания в своя живот. Поревне се някому да стане богат човек. Богатството за някои хора е голямо благословение, но за някои хора то е също такова малко жабче, което прояжда корема на човека и го изпраща на онзи свят. Здравето е едно благословение за онзи, който разбира. Но за онзи, който не разбира, то е една такава костена жаба.

Кои хора вършат престъпления в света: болните или здравите? Кой болен досега е убил един човек? Обаче здравият ще вземе един нож, този ще мушне, онзи ще мушне. И затова, когато хората казват, че трябва да бъдем здрави, аз добавям: „Здрави, но разумни!“ Но и болният, който не разбира своята болест, също така ще дойде до отчаяние. Някой път и болните се опитват да се самоубият, но те не разбират, че болестите, страданията, които имат, са най-малкото зло за тях. Те мислят, че като се убият, ще се избавят от страданията. Но не знаят, че ще влязат в един свят забравен, свят на пълна забрава. Като влезеш в този свят, ще видиш, че никой не те помни, никой не те познава, като че всички хора там са те забравили. То е все едно че си паднал в една яма: ти мислиш, чувстваш, но никой не си спомня за тебе, всички са те забравили. Ако си в един затвор, все пак ще дойде надзирателят, но в този забравен свят никой няма да си спомни

за тебе. Казвам: Не желайте да влезете в този забравен свят и после да казвате, че всички хора са ви забравили. Най-голямото нещастие на хората е, когато влязат в този забравен свят.

Христос казва: „Да се не смущава сърцето ви.“ Той говори от Своя опитност. И съвременните хора, за да покажат, че са културни, те отричат истината. Три неща има, които хората никога не трябва да отричат. Те не трябва да отричат любовта, която носи живот; те не трябва да отричат мъдростта, която носи светлината; и най-после те не трябва да отричат истината, която носи свободата. Тези 3 максими са необходими на хората, за да могат да прогресират. Всичко друго можете да отричате, но тези 3 максими не трябва никога да отричате, защото всичко друго е резултат на тия 3 неща. Ако ги отречете, вие ще влезете в света на забравеното.

Сега искам да ви говоря върху въпроса защо именно се смущавате. Вие се смущавате от мисли, които не са ваши. Вие се смущавате от чувства и желания, които не са ваши. Вие се смущавате от деяния, които също така не са ваши. Бог е направил света, а пък вие се смущавате какво ще стане със Земята, която от хиляди години насам съществува. Нашите учени разискват върху въпроса от колко хиляди години съществува Земята и след колко хиляди години Слънцето ще загасне. Какво разбират те от въпроса кога и как Слънцето ще загасне? Наистина, ако Слънцето е направено като свещ, от подобно вещество, тогава може да се направи едно математическо изчисление след колко години ще изгасне това Слънце. Ако една свещ от 250 грама може да гори 10 часа, тогава може да направим едно съотношение между Слънцето и тази свещ. Оттам, като вземем в сметка масата на Слънцето, ще можем да направим изчисление колко още милиарди години ще гори Слънцето, докато най-после един ден изгасне. Но първо трябва да докажем, че Слънцето гори по същия начин, както и веществото на свещта. А после трябва да докажем, че това Слънце има и фитил. Ако приемем, че Слънцето има фитил, тогава можем да направим един паралел

между свещта и Слънцето. Но и досега още научно не може да се докаже отде произтича енергията на Слънцето. Че всичката енергия произтича от Слънцето, така е; но че тази енергия [е] от самото Слънце или от другаде някъде, това е един спорен научен въпрос. Онези, които не знаят това нещо, казват, че Слънцето е едно горящо тяло. Когато туряте дърва на вашето огнище, горещината на тия дърва в самите тях ли се намира? Има нещо, което влиза в дървата отпосле. Първо трябва да запалите тези дърва и отпосле да дойде огънят. Тези сухи дърва горят на огъня, но огънят трябва да дойде отвън. Същото може да се каже и за Слънцето: горивната материя е в него, но енергията, която се развива при горението, иде отвън някъде. Така разсъждават някои от учените хора. И човек всякога трябва да бъде на страната на истината.

Сега питам: По какво се отличава един красив от един грозен човек? Красивият човек носи щастието със себе си, а грозният носи нещастието със себе си. Общото положение е такова, но има и изключения. Също така и умният човек носи щастието със себе си, а глупавият носи нещастието със себе си. Следователно, ако умният влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако глупавият влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Ако красивият влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако грозният влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Ако добрият влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако злият влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Казвате: „Защо е така?“ Да оставим сега въпроса защо е така. Така са, нищо повече. Ако огънят влезе в къщата ти, ще изгори всичко. Ама трябва ли огънят да влиза в къщата ти?

Сега да оставим този въпрос. Вярно е, че огън, който може да изгори къщата ти, не трябва да влиза в нея. За мене злото седи в това, че този огън не трябва да влиза в къщата ми. Но питам: Това зло трябва ли да изчезне от света? Кажете ми! Злото в света, това е неразбраното добро. Друго определение за злото няма. Аз говоря за относителното зло. Относителното зло е неразбраното добро. Ако го

разберете, това зло ще се превърне в добро. Има едно относително [зло] в света, което като познаеш, се превръща в добро. Има и едно относително добро в света, което, като го познаеш, се превръща в зло. Следователно, като влезеш в тази област, трябва да познаеш злото, за да се превърне в добро. А не се стреми да познаеш доброто, за да не се превърне в зло. Ако пък човъркаш и двете, ще измениш полюсите им и тогава доброто ще се превърне в зло, а злото – в добро, и в края на краищата нищо не си придобил. И затова именно, като познаеш злото, че е добро, не трябва да човъркаш доброто дали е добро. Ако го познаеш, ще се превърне на зло.

Сега вие се спирате върху философията: защо трябва да бъде така? Защото другояче не може да бъде. Защо е малко? Защото не е голямо. Защо е голямо? Защото не може да бъде малко. Голямото и малкото са два полюса, между които вие вървите. За да разбереш нещата, трябва да туриш на едната страна малкото, а на другата – голямото. А между тези две величини ще се движат вашите разсъждения. Те трябва да бъдат опорни точки. Понеже сега ние вървим по закона на най-малкото, тогава дребните хора не могат да бъдат щастливи. От такива дребни хора какво можеш да придобиеш? Нищо не можеш да придобиеш.

Следователно човек за човека не може да бъде цел. За мене цел може да бъде това, което може да придаде нещо за моето развитие. В какво седи развитието? Сега ние вървим по еволюцията на формата. Да се увеличава формата, това още не е еволюция. Казваме: „Да израсте човек.“ В израстването на формата, например, има ли еволюция? Слонът, например, е по-голям от човека. Онези, предипотопните животни, които са били по-големи от човека, по-умни ли са от него? Какво си постигнал с голямата форма? Сегашните хора казват: „Да имаме една грамадна форма!“ Питам: Какво ще те ползува тази грамадна форма?

Казвам: В човека преди всичко трябва да има идеи. Той трябва да има една идея да бъде богат. Тъй казват съвременните хора. И аз съм

съгласен. Питам: Ако в дадения случай ти си богат човек, какво ще направиш със своето богатство? Ти трябва да познаеш дали това богатство е на място. Дали ти си за него или то е за тебе? Ако ти си бил беден и станеш богат и при това положение всичките ти болести те напущат, всичките нещастия изчезват, това богатство е на мястото си. Обаче, ако болестите не те напущат и ако нещастията те следват, туй богатство не е на мястото си. И тогава, ако се разболееш, ще имаш много добри лекари, които ще се навъртат около тебе, но не заради тебе самия, а за богатството ти. Те ще ти казват много сладки думи, но тези думи няма да бъдат заради тебе, но за богатството ти. Те ще ти кажат: „Ти си благороден, ти си такъв, онакъв...“, а зад гърба ти ще говорят, че си голям изедник.

Философията, която се проповядва в света, тя е следующата: Може ли волът, който си мисли, че е милиардер, да стане милиардер? Може ли един кон, който си мисли, че е банкер, да стане банкер? Никога. Смешни са хората, когато искат да станат богати! Ако те вървят по пътя на вола, никога милиардери не могат да станат. Ако те вървят по пътя на коня, никога банкери не могат да станат. Ако вървят по пътя на впрегателните добитъци, никога милионери не могат да станат.

Сега ние се обиждаме и казваме: „Не сме животни.“ Не сме животни, но ядем като тях; не сме животни, но пием вода като тях; не сме животни, но дишаме като тях; не сме животни, но спим като тях; не сме животни, но ритаме като тях, бодем като тях и т.н. Питам: Кое е съществено, което ни отличава от животните? Трябва да има съществено различие. Съгласен съм, че има голямо различие между човека и животното. Но коя е съществената черта? Даже и аз, като казвам, че сме животни, то не е за извинение. Според мене яденето е благо в природата; дишането е едно голямо благо в природата. Че понякога едно животно рита – казвам: Това е голямо изкуство. Колко хиляди години то е изучавало изкуството да рита? Знаете ли колко хиляди години е употребил конят, за да придобие изкуството да

рита? Знаете ли колко хиляди години е употребил волът, докато създаде рогата си? Знаете ли колко хиляди години е употребило кучето, докато създаде зъбите си, с които хапе? Знаете ли колко хиляди години е употребила змията, за да направи тялото си тъй гъвкаво, да се увива около жертвата си? Това са изкуства, това са постижения.

Ние живеем в неща, които са изостанали от минали култури. Ние говорим за една култура, за една религия, ние говорим за Бога, но всичко това са неща далеч от нас, които тепърва трябва да постигнем. Учените и религиозните хора още живеят в миналото. Те имат добри стремежи, но преплетен е животът им.

Питам сега: Какво трябва да правим? Ще правим същото, каквото растенията правят. Щом посееш едно растение, то започва да изважда из земята ценното, с което да се развива, да дава своите плодове и да ги предлага на хората. И ако ни са любими растенията, те ни са любими по единствената причина за онази разумност, чрез която те изработват плодовете си и ни дават същественото. Ако не ни дават същественото, нямаше да ги любим. Не само това, но те са ценни за нас и по други причини. Те пречистват въздуха. А и в друго отношение те ни правят голяма услуга: те възпитават най-свирепите животни, като ги укротяват, правят ги по-снизходителни. Ако тези растения ги нямаше, големи нещастия щяха да съществуват в живота ни. Ако хората така не разбираха растителното царство, те не можеха да разбират и живота.

Вие може да направите един опит. Много пъти съм влизал в семейства, дето мъжът и жената не могат да живеят добре, нещастни са. И мъжът и жената са добри хора, но са еднообразни, и двамата са батерии, напълнени с голяма сила. И жената е идейна, и мъжът е идеен, но не могат да живеят. На жената, която казва, че не обича мъжа си, казвам да си купи едно карамфилче. Като поглежда този карамфил, той ще ѝ казва нещо, което тя по никой начин не трябва да каже на мъжа си. Сега и на вас ще кажа, но и вие няма да го кажете на

другите, а още повече на вашия мъж. Понеже аз имам доверие на вас, ще го кажа, но няма да го съобщавате на външните хора. Тази жена ми казва: „Ама, да не се шегувате с мене?“ Ти ще опиташ тази работа. Ако направиш това, което ти казвам, и то принесе някаква полза, тогава трябва да вярваш в него. Иначе може да го вземеш за шега. Ще вземеш този карамфил, ще го милваш, ще го целуваш по 3 пъти на ден и ще му кажеш: „Моля ти се, кажи на моя мъж да бъде като тебе.“ Като го помилваш, гледай дали същото цвете ще повика мъжа ти. Ако след като си го помилвала и мъжът ти отиде при него, ще знаеш, че законът е вече проработил. Запиши си това. След туй на обеда пак върви при карамфила, помилвай го и му кажи: „Много е добър моят мъж, но кажи му да бъде като тебе.“ И вечер направи същия опит. След един месец ела да ми кажеш своята опитност. Мъжът ще подобри отношенията си. Така мъжът ще заприлича на този карамфил. Чрез карамфила вие ще внесете в мъжа си един нов елемент, който ще започне да трансформира неговата енергия. И когато този елемент проникне в мъжа, той ще започне да седи около жена си, да се разбира с нея. Ти не обичаш мъжа си, понеже нямаш нито един карамфил. Затова именно Господ е създал карамфила. Така ще направите опит. Ако не искате с карамфил, направете опит с роза или с една теменужка. Има хиляди цветя, с които като правите същия опит, все ще се домогнете до една магия, с която да си влияете един на друг.

Сега това може да ви се вижда, че е лековерие. Ако е за лековерие, нима лекарствата, които употребявате против треска или против други някакви болести, не се основават пак на лековерието? Аз съм правил ред опити да дам хинин на хората мислено и те се лекуват. Казвам им: „Без пари можете да се лекувате.“ – „Как така?“ Казвам им: „Има един закон, който ако изпълните, без пари можете да се лекувате.“ – „Как така, вече 3–4 месеца страдам от треска.“ – „Ето как. Представи си, че отиваш на аптеката и взимаш 30 грама хинин, който ще разделиш на 3 части. После ще си представиш, че взимаш

мислено сутрин 10 грама, на обед 10 грама и вечер 10 грама." След 2 седмици срещам този човек и той ми казва: „Хининът проработи!" Може да се случи някой път изключение в закона. Обаче направете опита.

Вземете хомеопатията например. И тя се препоръчва в медицината. В съвременната медицина има два метода за лекуване: хомеопатия и алопатия, които коренно се различават една от друга. Алопатията поддържа, че на хората трябва да се дават най-силни дози. Хомеопатията препоръчва да се дават най-слаби дози. Например, 30 грама хинин го разтварят в 100 грама вода. От този разтвор взимат друга една капка и я поставят в други 100 грама. В 30 шишета от по 100 грама вода взимат последователно по една капка от разтвора в предидущото шише и го поставят в последващото, докато стигнат до 30-ото шише. И когато човек се лекува, ще вземе една капка от последното шише. От такъв разреден разтвор той ще се лекува. „Нерде Шам, нерде Багдад." (тур. поговорка: означава приблизително „откъде накъде?", „хайде бе!", изразява съмнение.)Такава хомеопатическа аптека, всичката може да я нагълтате. Обаче не е така с алопатията. Ако някой се опита да нагълта една такава аптека, той ще плати с живота си.

Един монах се лекувал с едно лекарство от тази аптека, но то било силно отровно. Лекарят му казал да взима на ден по 3 капки. Монахът мислил и най-после решил: „Вместо всеки ден да взимам по 3 капки, ще ги изпия наведнъж, че по-скоро да оздравея." Като ги изпил, оздравял съвсем. Отишъл. Не, при този метод трябва да се взимат слаби дози. Не бързайте изведнъж да ви се махнат всичките болки и страдания. Ако при сегашните условия се махнат всичките страдания и болки, хората щяха да изпаднат в едно състояние много по-лошо, отколкото сегашното.

Сега се връщаме към целесъобразността на природата. В природата зло абсолютно не съществува. Злото е нещо относително. Относително зло е това, от което хората страдат. Ако човек върви по

закона на Божествената любов, всичкото зло, като го познаеш, ще го превърне за твое добро, ти ще спечелиш. Злото в света е една сила, която допринася нещо на хората. Другояче, ако не беше така, и природата никога не би допуснала злото в света. Крайната цел на злото всички ще опитат. Казвате: „Това е само едно предположение.“ Не, това е един резултат, който бъдещето ще покаже.

Христос казва на едно място: „Не се противи на злото!“ Какво значи това? Не считай, че злото е зло; не му се противи, но го остави, нека си върши то своята работа. И то, като човека, си върши своята работа. Да допуснем, че ти имаш баща, който нищо не ти е оставил, а всичко е дал на брата ти. Ти намразваш баща си. Питам: Какво ще спечелиш от това? Ти не знаеш каква е целта на баща ти. Представи си, че той няма никакво разположение към тебе. Но ако го намразиш, какво ще спечелиш с твоята омраза? Син, който мрази баща си, умира по-рано от него. Сега второто положение: освен че баща ти нищо не ти е дал, но докато разбереш защо и за какво е направил това и не желаеш да изправиш работата, смъртта ще дойде. Следователно предпочитай да живееш, отколкото да имаш богатство, което баща ти ще даде. Баща ти е умен човек.

Сега ще изясня мисълта си с друг един пример. Представете си, че същият баща има една хубава, красива дъщеря, която обича. Един ден дъщерята се увлича в един млад момък и казва на баща си, че иска да се ожени. – „Нямам нищо против това, но според мене ти не можеш да живееш с този момък.“ – „Ама аз искам да се оженя за него.“ – „Можеш да се ожениш.“ – „Ще ни даваш ли пари да живеем?“ – „Не, аз ще ти дам прикя, ще ти дам каквото ти е нужно, но като се ожените, нищо няма да ви дам. Двамата ще работите и каквото спечелите, с него ще живеете.“ Момата се оженва. Но след 3–4 месеца мъжът ѝ казва: „Да отидеш при баща ти, да ти даде една сума да живеем.“ Бащата казва: „Повече нищо не давам!“ Възлюбленият ѝ казва: „Ако не вземеш пари от баща си, ти с мене не можеш да живееш.“ Такъв възлюблен, който може само с пари да живее с

възлюблената си, но без пари не може. Бащата казва: „При мене можеш да живееш и без пари. Но ако се върнеш при него, и пет пари не давам.“ При кого трябва да живее?

Хората, които са дошли на Земята, имат си и възлюблени. Земята е възлюбленият, при когото ние живеем, и той ни праща все горе, при Баща ни, да се молим за пари. Но този Баща не дава. Той казва: „Ще работиш, ще ореш и ще копаеш!“ Казвате: „Че Господ е богат, че Баща ми има много пари!“ Богат е, но не дава. Ще опъваш каиша, ще ореш. И най-после баща ти ще каже: „Той не е за тебе.“

Да се не смущава сърцето ти. Кога? Когато твоят възлюблен не иска да живее с тебе, понеже пари иска. „Какво трябва да правя?“ Напусни твоя възлюблен. Ако може без пари да живее с тебе, добре е. Ако не иска, кажи му: „Хайде да работим двама заедно.“ Каже ли обаче, че ако баща ти не ти даде пари, не можеш да живееш при него, напусни го! Това са максими. Разумно трябва да разбираме живота, за да имаме ясна представа за онзи принцип Божествен, който работи в света. Вие се намирате сега в едно вечно противоречие. Много пъти са ми задавали какви ли не въпроси, много от които са много ясни, но не съм отговарял на някои. Събеседникът ми, като не разбира някой въпрос, пита ме дали аз го разбирам. Всеки човек, който иска обяснение на въпроси от мене, той сам не разбира въпросите. Когато схвана, че някой човек няма да ме разбере и няма да му бъда полезен, аз не му обяснявам нищо.

И сега, като срещам тази жена, казвам ѝ: Има и друг начин. Вместо с карамфилчето да се занимаваш, иди при баща си и остани при него. Но методът с карамфилчето е много по-икономичен, с по-малко разноски. Същевременно мога да ѝ кажа да отиде при баща си, да поиска 5000 лева с условие капиталът да не може да се изтегли, а само лихвите. Тогава твоят възлюблен, като мисли само за лихвите, ще може да живее с тебе. Това е метод, подобен на карамфилчето. Лихвите ще бъдат целувките на карамфилчето. И тогава мъжът ти ще те помилва, ще ти каже, че си много хубава, ще ти говори сладко, но

докато карамфилчето е в банката. Докато вашият цвят, лихвите, излизат навънка, ще има целувки. Извадите ли карамфилчето из саксията, всичко ще се обърне с главата надолу. И тогава някой казва: „Дай ми сърцето си!“ Момъкът дойде при момата и иска сърцето ѝ. По-после пък момата иска сърцето от момъка. Няма по-глупава мома от тази, която дава сърцето си на момъка. И няма по-глупав момък от този, който дава сърцето си на момата. Да обичаш момата е едно нещо, а да дадеш сърцето си на нея, то е глупаво. Да обичаш, това е човешко, това е благородно. А да дадеш сърцето си на човека, това е глупаво. Само едно изключение в света съществува. Той е Бог. Дръжте сърцето си за себе си. Мома и момък, господар и слуга, учител и ученик, който и да е, дръжте сърцето си за себе си, никому не го давайте. В който момент заложите сърцето си, всичките нещастия ще тръгнат подир вас. Защо страдате? Защото сте дали сърцето си някъде.

Сега това не говоря на вас. Ще ме извините, може вие да не страдате, може вие да сте от щастливите. Казвам обаче: „Нещастието в света [се] дължи на това, че хората са дали сърцето си някъде.“ От какво страдат богатите? Изгубили са богатството си. От какво страдат учените? Изгубили са ума си. От какво страдат здравите? Изгубили са здравето си. Човек, който изгубва сърцето си, той изгубва много нещо, той е изгубил много нещо. Това са изворите на живота. И какво взима този извор от тебе? Ти си в зависимост от другите. Докато твоето сърце тупти в теб, докато твоята воля работи, докато ти мислиш, чувстваш правилно, сърцето ти е в тебе. Щом умът ти престане да мисли, щом сърцето ти престане да чувствува, щом волята ти престане да действува, сърцето ти е отишло някъде. И докато вие се намирате в затруднение, то, ако искате, ме послушайте. Колкото и да сте нещастни, обърнете се мислено в душата си и си кажете: „Господи, помогни ми да си взема сърцето, да се върне сърцето ми на място! Сега аз ще го пазя като светиня в себе си. Помогни ми да се върне моето сърце!“ Нищо повече.

Когато някои хора обичат, те страдат. Аз зная от какво произтичат страданията и затова казвам: Не давайте сърцето си никому! Христос казва на едно място: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Той я залага, но за да я вземе пак. И ако ти можеш да положиш сърцето си и да го вземеш, ти си силен човек. Но ако оставиш сърцето си някъде, други да разполагат с него, ти си поставен на един кръстопът и хората ще правят различни опити с твоето сърце. И сега в душата ви никога да не се поражда желание да обсебите сърцето на един човек. За един светия, за един гений е престъпление да обсеби сърцето на един човек. Когато ние дадем сърцето си на Бога, Той го връща с всичките му придобивки. В Бога има нещо благородно и възвишено. Когато дадеш сърцето си на Бога, ти ще се повдигнеш. Но когато го дадеш на хората, ти ще се унижиш. Когато човек се унижава, той е вложил сърцето си там, дето не трябва.

Казва Христос: „Да се не смущава сърцето ти!“ „Вярвайте в Мене, вярвайте в Бога!“ В какво трябва да вярва човек? В обилния живот, в обилното знание, в обилната светлина, в обилната истина, в обилната любов, в обилната мъдрост, в обилната сила. Това е мощното в света. Друго спасение няма. Това е пътят, по който човек може да се избави. Другите неща водят човека към преходни състояния. По този начин ние можем да се изложим и да имаме опитността, която имал козелът от баснята „Козел и лисица“.

Един козел, като напуснал стадото си, отишъл да прави своите научни изследвания и минал покрай един ров, в който видял една лисица. – „Какво правиш тук?“ – „Видях, че вън е много студено и влязох тук.“ – „Мога ли и аз да вляза?“ – „Можеш.“ Едва влязъл и лисицата – хоп, скочила на гърба му и казала: „Довиждане!“ Козелът останал вътре да се занимава с научни изследвания, да провери доколко е хладно.

Та, и ние, ако слушаме съветите на лисицата, ще влезем в онзи трап на живота, на заблужденията, на неправдите. Неправдата в света е неразбирането на онези истински интереси, които човек има. За

всеки едного природата е определила едно бъдеще. Когато човек прави престъпления, това показва, че той е загубил правилната посока на своето развитие и се лишава от едно благо, което природата му е определила. Ние имаме един такъв случай с един наш познат. Баща му оставил едно наследство от 600–700 декара. Те били няколко деца. Чичо му останал настойник. Бащата умира и оставя така имота си. Той като вървял по пътя на правото, направил една много малка погрешка. Законът го хваща, завежда се дело и за тази погрешка го турят в затвора на една година затвор и 3 години лишаване от граждански права, а службата си изгубил за 10 години. Значи, за една малка погрешка на Земята законът го хваща. Питам: Защо му е бил този фалшив документ? Природата е още по-взискателна: като те хване, за една малка погрешка те туря в затвора не за една година, а за 10 години и лишение от граждански права. Какво ще добиеш, като подправиш този документ?

И всички тези противоречия, които идват в живота ни, се дължат на това, че ние не сме дошли до една положителна наука. Че пътят, по който сега вървим с всичките наши разбирания, не може щастие да ни донесе. И тогава остава само един път – Божественият. Хората търсят Бога отвънка. Аз не доказвам съществуването на Бога отвънка; считам, че това е предмет за другите.

Мъчно е да се докаже, че Бог съществува отвънка. Вътрешно ти можеш да провериш, че има Бог. Ето, казано е в Писанието: „Потърсете Ме в ден скръбен и ще ви помогна.“ Мога да ви приведа много примери. Ти се намираш в трудно положение и търсиш помощ от хората. Първо иди при Източника и след това отвътре ще ти се съобщи кои са онези хора, които в дадения случай могат да ти помогнат. Само онзи може да ти помогне, който те обича. Спасението не може да дойде по друг път, освен по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Божественото седи в следното: когато си най-развълнуван, в тебе ще дойде една Божествена мисъл и Бог ще ти проговори. Тогава всичко у тебе утихва и ти се решаваш да измениш

живота си. Това е Божественото начало. Но понеже човек е свободен, той пак се усъмнява и казва: може ли това малкото нещо, което ви проговори, да е Бог? Не, всеки човек, който мисли така, той е един невежа.

Невежите хора и досега се чудят как е възможно едно такова малко Слънце да отоплява такъв голям свят. Учените хора са дошли до заключение, че Слънцето не е малко, но така изглежда. Но простите хора се чудят и казват: „Как е възможно такава голяма Земя да се отоплява и осветлява от това малко Слънце?“ Грамадна сила се крие в него! Да, Божия работа е това. Това, малкото нещо, което всеки ден го чувствуваш, е грамадно Слънце, което е хиляди и милиони пъти по-голямо от цялата Земя. И някой, който не вярва в Бога, вярва в Слънцето. Казвам: Ти, който съзнаваш, и ти си излязъл от Бога, и ти си част от Него. Невъзможно е да отричате Бога. Ти Бога можеш да отречеш, но себе си можеш ли да отречеш? Та, ти си една малка частица от това цяло. Следователно ти можеш да отречеш Бога в Неговата целокупност, но ти, малкият човек, не можеш да отречеш Бога в себе си. Ти си прикован към Бога. Един ден ти умираш, но държиш в ума си идеята, че хората след тебе ще живеят. Пак вярваш. „Че, кои са безверниците?“ Няма безверници. Това, че някой не вярва в предположения…

„Да се не смущава сърцето ви.“ Сега, откъде иде заблуждението? В България първите, които управляваха и тези, които сега са на власт, трябва да знаят, че всяка власт от Бога е дадена. И онези, които ще управляват, те са малкото карамфилче и вие трябва да го поливате, да се грижите за него и да кажете: „Дано изпълните Волята Божия, тъй както е казал Господ!“ Всички ще се молят управляващите да извършат волята Божия, тъй, както е казал Господ. Всички ще се молят управляващите да извършат Волята Божия тъй, както Господ ги е пратил на Земята. Те са дошли в България отгоре. Вие ще кажете: „Това са министри от Земята.“ Не, министрите са псевдоними на онези 7 души, които са дошли отгоре да управляват.

Вие ще кажете: „И тези като онези, кой знае какво ще направят?“ Тогава кой ще оправи света, я ми кажете? Всяка разумна власт е от Бога дадена. И ако тази власт не е разумна, тя не е от Бога. И по някой път причините за нещастия, неуспехи, се дължат на управниците, а също така и на народа. Какъвто е народът, такива са и неговите управници. Не са криви само управниците. Народът трябва да измени своето поведение. Народът трябва да вярва в тях. Народът в нищо не трябва да се колебае. Според мене народът не трябва да бъде маса. Под думата „народ“ аз разбирам съзнателното, а не масата. Туй възвишеното, благородното, това, което мисли, което чувствува, това, което действува, това е народът. Кой беше бащата на еврейския народ? Авраам. Кой е праотецът на българите? Българите не го знаят. Българите нямат един Авраам, който ги е създал. Дръжте се за първия Авраам. Ще кажете, че Бог е нашият Баща. Щом е тъй, щом вярвате в това, и аз се радвам. Понеже и вие се радвате и мислите, че Бог е вашият Баща!

Питам: Ако Бог е ваш Баща, какво има да се смущавате? Той е направил цялата вселена, Той е създал Слънцето, Луната, звездите, Той всичко е наредил. Някой път вие сте паднали духом, смущавате се и казвате: „Как ще стане тази работа?“ Тогава казвам: Щом се смущавате, отношенията с баща ви са малко нарушени. Ако аз любя баща си, между баща ми и мене не може да се яви никакво нарушение. Неговото сърце всякога ще бъде за мене отворено. Понякога земният баща е егоист, но и земният син е егоист. Значи, егоизмът е влязъл в този дом. На егоизма трябва да се даде подобаващо място. Човек, който от сутрин до вечер мисли само за себе си, той нищо не може да постигне. Мислете за Баща си и бъдете полезни за всички. Като не можете да постигнете нещо, мислете и за себе си, но гледайте да бъдете полезни и на вашите ближни, да изпълните волята Божия, да имате една светла и хубава идея. И когато видите един сиромах, трябва да знаете всъщност сиромах ли е той. Бръкне в джоба си, има пари. Пак бръкне, пак извади пари. И 20

пъти да бръкне, все има пари. Всички тези земни извори са все такива сиромаси хора, от които постоянно извира. Това е сиромахът, който има богата душа, който има богат ум, богато сърце. Всъщност това е богатият човек.

„Да се не смущава сърцето ви.“ „Вярвайте в Бога, вярвайте и в Мене.“ „В дома на Баща ви има много жилища.“ Цялото небе за вас е създадено, но няма какво да се безпокоите. Мислете добре за всички. Нека всички пожелаем на управляващите, които сега са дошли в България, да извършат волята Божия. Тогава ще бъде радост на всички.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

33-та неделна беседа, държана от Учителя на 20.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ИМА ВРЕМЕ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 3-та глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“

Ще взема само думите: „Има време за всяко нещо.“ Това е едно изречение, което всички употребявате. Има време за какво? За всяко нещо. Но малцина се спират да изваждат онази философия, която се крие – че има време за всяко нещо – и се спират върху частичното проявление на времето. Те не разбират времето като един процес, който съдържа или който вмества всичките блага, които има да получи човек. Времето носи в себе си страдание и радост. Те са подаръци.

От едно гледище ще разсъждаваме свободно. Понеже вие сте напреднали ученици, ние ще разсъждаваме тъй, както в университета разсъждават професорите, не тъй, както се разсъждава в първо отделение. Няма да питате защо нещата стават така. Защото безполезно е да питаш защо човек яде. Безполезно е да питаш защо човек умира. Безполезно е да питаш защо човек се ражда. Безполезно е да питаш защо човек забогатява и защо осиромашава. Безполезно е да питаш за подобни неща. Умира, защото умира, ражда се, защото се ражда, осиромашава, защото осиромашава. Казва: „Ще му докажа научно.“ Може да докажеш, но факт е – сиромах е. Какво ще докажеш на бедния, че е сиромах и какво ще докажеш на богатия, че е богат или какво ще докажеш, че той има някаква способност? То е въпрос.

Богатството не се дължи на някаква способност. То е резултат, то е една съвкупност. Богатството не се дължи на ума. Ако баща ти е оставил едно богатство, то не се дължи на тебе, нито на твоя ум, нито

на твоето достойнство. То се дължи на ред поколения, на деди и прадеди, които са го оставили туй богатство. Казвате: „Виж съдбата как е проработила!“ Какво лошо има, ако неговата съдба е проработила? Каква разлика има, ако човек е богат или сиромах? Питам: Кое състояние е по-хубаво, когато се давиш: сит ли да бъдеш или гладен да бъдеш? Ситият човек по-лесно се удавя, гладният човек се избавя. Ако се давиш, защото в желанието като се давиш, тялото се разширява, вземаш по-голям обем, ако си се наял. Ако пък [не] си се нахранил, няма какво да желаеш. Свиеш се в себе си и тогава потънеш. Вие ще кажете: „Докажете това!“ Питайте онези, които се давят, питайте онези, които се избавят. Това са факти. Онзи, който се дави и онзи, който се избавя питайте.

Сега има доста трактати, трябва да четете, върху времето, един сложен въпрос. Казвате: „Нещата стават във времето и извън времето.“ Нещата стават в определено време, тъй, както ние разглеждаме времето и вън от времето. Значи, в определено време става нещо, пък има нещо, което става извън определеното време. Нещата стават в пространството. Някои неща стават извън пространството.

Или другояче казано: нещата може да станат на физическия свят в една ограничена форма, пък може да станат в една неограничена форма. Например опитността на една микроба за нейното разбиране в света, във времето и пространството [и на] човек, който [има] понятие за времето и пространството – каква разлика има? Ако един философ би описал какво е понятието за времето от гледището на една микроба и от гледището на един човек, [ще] има грамадна разлика. Микробата разглежда времето от съвсем друго становище, човек го разглежда от съвсем друго становище.

Например, нас ни се вижда, че някои неща имат постижения, като се движим. Ние си представяме, че някои неща има далечни, а някои – близки. То е закон на нашето съзнание. Някои неща са по-близо до нашето съзнание. Някои предмети са по-близо до нашето

съзнание. Близостта и далечината на нещата не зависят от съзнанието ни. Сега вие може да паднете в едно противоречие. Онези, които не разсъждават, може да го определят така, но съзнанието определя този предмет. Аз се съгласявам, че този предмет седи някъде. Казвам: На 100 километра от моето съзнание аз, който разбирам закона, и друг, който не разбира, аз се движа с по-голяма скорост, следователно този предмет е по-близо. Аз тогава може да бъда в една минута, а [на] онзи му трябват два деня. Следователно, предметът е по-далеч за него, отколкото за мене. Следователно, когато казваме, че предметът се намира по-далеч или по-близо, разбираме движението. Човешката душа е във вечно движение, тя не седи на едно място, тя има вечно движение. Ако се спра, ако река да обяснявам тъй въпроса… Благодарете, че не го обяснявам; защото, ако вие го обяснявате, вие ще изгубите и туй знание, което имате сега. Както сега е станал един циклон, минал през Мусала, който носил 100 милиона тона прах, дребен прах, покрил цялата местност, добитъка. Откъде иде? Някъде от пространството иде този прах. Затваряте се, но той минава. […] (В разчетената стенограма има един празен машинописен ред.)

Сега това е точно научно, защото Земята се движи и тя се намира на известно разстояние от Слънцето. Тя се намира в нейната орбита. При сегашните условия, при сегашното развитие на Земята, Земята има своето съзнание. Следователно тя има едно привличане към Слънцето, но има и отблъскване. Някои планети я привличат, други я отблъскват. Следователно, според степента на нейното съзнание, тя не може да бъде ни по-далече, ни по-близо до Слънцето. Но нейното съзнание определя разстоянието до Слънцето. Можем да кажем, че Земята е по-възлюблена на Слънцето, отколкото Марс, Юпитер, Сатурн. Земята има по-високо съзнание, отколкото в тях. Във Венера има по-високо съзнание от Земята, а в Меркурий има още по-високо съзнание. Съвременните астрономи не разглеждат въпроса така. Те ще кажат, че Венера приема по-голямо количество светлина и

топлина, а Земята – по-малко. То е все същото. Богатият човек, умният човек има много повече богатство, той може да го използува.

Но да оставим. Сега, това са вметнати въпроси – глупавият и умният човек. Глупав човек наричаме онзи, който не може да използува условията, които Бог е дал. Него аз наричам глупав. Той иска да създаде нови условия. Той иска природата с неговите теории и разбирания да бъде. Той ще си блъска главата с една теория – перпетуум мобиле. Казва: „Туй ще го постигна!“ Всичко може да постигне, но не това. Глупавият никога не може да постигне това, което умният може да постигне. Защо? Защото не използува условията, които Бог му е дал. В какво седи разумният човек? Той използува условията, които Бог му е дал. Големите противоречия, които съществуват в света... Ние имаме ред системи, на които възлагаме големи надежди.

Например майката възлага големи надежди на учителя да възпита децата ѝ. Възлага надежда на онзи, обществения морал, на храната, на въздуха. Това е вярно, но в известна степен. Но съдбата на детето се определя от онзи момент, когато се зачева. Влезе ли в орбитата на майка си – дотогава, докато не е навлязло в орбитата, то се движи в пространството както планетите, скитащите планети. Майката, която иска дете, привлича го да влезе в нейната орбита и тогава то започва да се върти около нея по-близо и най-после го [...] казва: „Това е моето дете.“ Някой път това дете, като живее 4–5 години по-силно, заминава за другия свят – пак отива в пространството. Пита майката: „Къде е моето дете?“ – „При Бога.“ Аз казвам: Във времето и в пространството. Там ходи и се движи. Но туй е едно физическо обяснение. Майката ни най-малко не се задоволява с това твърдение, не е съгласна. Ако съм майка, и аз не бих се съгласил с тия определения. Ще кажа: „Да го няма туй нещо.“

Или, другояче казано: Душите предвечно съществуват. Душите на децата, на стари и На млади предвечно съществуват вътре в Божествения кръг на нещата. Единственото различие е, че тия души,

всяка душа е облечена в една форма, която намери за благоугодна. Душите се отличават по форма, по формата в материята, в която са облечени. Или, другояче казано, според организма, в който живее, или в света, в който трябва да се намират. Човек на Земята е съчетание от милиарди. Аз предполагам, че има около 60 милиарда клетки души. Човешката раса наброява около 60 милиарда. Два милиарда са на Земята, а другите са в пространството. Не мислете, че пространството е празно. То е организиран свят. По някой път на душите, като им дотегне, интересуват се да влязат в нашия свят като екскурзианти. Някоя душа попадне като екскурзиант, после, докато вземе билет да се върне назад, види и пати главата ѝ. Постоянни съобщения няма; за слизане е лесно, но за отиване, за връщане е много мъчно.

Сега, Соломон, който е бил учен човек, философ, запознат с еврейската кабала, казва: „Има време за всяко нещо.“ Трябва да се преведе неговият език на модерно разбиране и тогава нещата ще станат по-ясни.

Та, казвам: Всичките тия клетки – 60 милиарда, са организирани в разни органи и от съвкупността на тяхната деятелност зависи здравето на човека. Той е като една монада, като една душа, която е сгрупирала всичките тия същества около себе си. Зависи от неговата разумност какво ще бъде неговото бъдеще. Ако той е във връзка с онзи велик Божествен закон, той всякога ще има съответствующо здраве, ще има отличен ум, ще има отлично сърце и воля. Най-малкото прегрешение, което направи, може да му докара една дисхармония и тя може да му докара за хиляди години нещастия. Следователно, понеже всичките тия души се намират под прякото влияние на Великия Божествен закон, ние косвено сме свързани, с душата. Божественият принцип е пряко свързан. Следователно, щом нарушим Божествения закон, тогава се скъсват ония връзки, понеже Божествените енергии от Божествения свят минават през тия души. Те са канали, през които ръководните души в тялото, туй, което вие

съзнавате, че сте човек, всичките тия души служат като проводници на Божествените блага. Ако вие направите най-малкото престъпление, започват да се затварят условията за вашето проявление. Щастието на всеки един човек зависи от вътрешната хармония.

Може да направите един опит и той е следният. Ако вие водите един редовен живот, не само морален, но имате и любвеобилна душа, обичате баща си, майка си, брата си, готови сте да се пожертвувате, после, сте запознат с много учени хора, кого как срещнете, всеки иска да се запознае с вас, приятно му е. Ако вие не обичате баща си, майка си, брата си, сестра си, изолирани сте, не храните никакво чувство, хората започват да ви избягват. Няма с какво да се заинтересуват. Вие мязате на пустиня без извори, без дървета, без птици, само прах. Кой ще дойде в такъв свят? Тогава вие се чудите защо хората ви избягват. Няма нищо, което да ги интересува във вас. Ти казваш: „[Те] не знаят, че аз съм религиозен човек.“ Аз зная, има религиозни костюми. Казваш: „Не знаеш, аз вярвам в Бога.“ Има една вяра: че вярваш в глупостта. Ти си първокачествен идиот и вярваш в парите, в къщата, в нивите, вярваш в своята сила. Това не е вяра. Това е за определено време. Ти живееш във времето. Ти не разбираш целокупността на живота. Аз не казвам човек да не вярва. Но вярата в себе си разбира онзи първичен принцип, който го е назначил като чиновник. Той трябва да има време и връзки да извърши волята на Бога. Щом извършва своята воля и казва: „Аз съм господар!“, този човек не е в преки връзки с тия закони.

Казвам сега: От какво зависи самовъзпитанието на човека, неговото щастие? Всеки един може да бъде щастлив. Вие може да бъдете щастливи в един ден и нещастни в следния. Вие може да живеете 120 години, пък може да умрете още днес – напълно животът зависи от вас, 120 години са дадени на разположение. Ако живеете 120 години, може да дадат още 120 години. Природата може да ви хроникира. Ако след 120 години има още какво да изучавате на

Земята, ще ви оставят. Следователно трябва пак да влезете в Божествения свят, за да влезете в нови условия, пак да се върнете на Земята, за да разгледате света от друго становище. Ние виждаме какво става в света. Имаме понятие за света. За 7 години детето има едно понятие. След 7 години, когато се развият чувствата, туй дете става малко своенравно, обича да плаче, непослушно е. Следующите 7 години става по-умно, поет става, пише поезия, има високо мнение за себе си. Когато стане на 21 години, на 28 години, поумнява, става като баща си. И оттам, като говори, вече поумнява. Той говори глупости до 48-та година, може да прави много глупости. От 48 години до 68 години живее един обикновен живот. От 68 години до 98 години живее един талантлив живот, а от 98 до 120 години живее живота на един светия.

Според тази класификация много малко живот има. Някой живее 90 години и умира. И мисли, че е светия. Не, не. Аз не го турям. Като противовес светията представя широк кръг на деятелност, широки разбирания, той трябва да има опитност. От всичко туй не е безполезно, това е все материя неорганизирана. Грешният живот е неорганизирана материя. Следователно светията ще вземе всичката тази неорганизирана материя и от това ще изкара нещо трезво. Ще каже: „Много Ти благодаря, Господи, че ме допусна да сгреша, за да стана гениален, за да стана светия. Иначе нямаше друго с какво да работя." Светията, който иде сега на Земята, с какво се занимава? Все с грешни хора се занимава. Може да искате да намерите някой светия – ще го намерите при някой грешник. Курдисал се да чака. Думата „курдисал се" – настанил се на земята. Той има да си пати с този грешник. Светията разправя, но грешникът не разбира, казва: „Махни се оттук! Остави старите идеи, светите идеи, остави ме свободен да поживея!" По някой път светията вземе, че тури черна маска като него. Казва: „Де е онзи?" – „Той си замина." Светията е скрит. Казва: „Да отидем да оберем някого!" Хайде, тръгват, отиват да оберат, но понеже светията е умен, онзи като заспи, всичкото обрано той после

го занесе на хората. Той прави добро. Стане онзи, някой път пита някой, казва: „Обрали са ни. Дошли са някои по-умни от нас.“ Така с години. И той се запознае и казва: „Много сме големи ма[…]. Но откак с тебе почнах да правя другарство, все обираме някого [и] все ги взел някой. Не върви тази работа.“ По някой път има хора, които казват, че в света не им върви. Някой светия има с тях.

Туй са сега посторонни неща. Понеже вие сте свързани с материята, виждам вашето положение. Всичките хора имат известни страдания. Божественият свят [има] предвид да ограничи страданията на хората. Всяко едно страдание се допуща с оглед да може да донесе едно Божествено благо. Ако страданието не може да донесе, ако чрез него не може да дойде едно благо, страданието е излишно. Страданието се допуща с оглед да донесе нещо за нашия прогрес, за нашето развитие. Така трябва да разбираш. Ако зададеш въпроса дали туй е вярно, опитността на цялото човечество откак свят съществува, е все една и съща. Когото и да попитате, като четете опитността на Иов, този, праведния човек, много умен човек, гениален човек, виждаме, че върху него дойде едно изпитание, да се изпита до каква степен на разбиране е дошъл. Ако дойдете до опитността на Христа, Той дойде до големи изпитания, Той мина големи изпитания. Той дойде да спаси света и когато поиска да се съкратят страданията Му – ни глас, ни с[ли]шание. Най-после дойде кръстът, разпънаха Го на кръста, имаше една [опит]ност, по друг начин можеше. Ако Христос не беше умрял, не можеше да възкръсне. Трябваше да умре, за да провери онази Божествена сила, да провери онова Божествено начало, което Му казваше: […] Христос казва: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Това е Божественото начало. Човекът, който се молеше, онзи, който казваше, че има власт, са двама различни. Божественото начало казва: „Аз, Който живея в тебе, мога да те поставя в тия благоприятните условия и да те извадя да видиш Моята сила.“

Следователно всеки един от вас, ако имате вяра, ще се яви силата, която имате. Ако не възприемете страданията, как ще опитате Бога? Ако Бог даде всичкото богатство, всичката слава, то е външната страна, нищо няма да научите. Следователно ще направите къща, ще направите дрехи, автомобили. Никакво благо няма да имате. Или ако имате всичката слава, която хората имат, няма да намерите нищо. Когато Христос влизаше в Иерусалим и викаха: „Благословен, който иде в името Господне!“, след 3 деня казваха: „Долу, разпни го!“ Вие не знаете докъде се простира човешката слава. Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но от Бога!“ Разбирате ли онези съвършени ваши братя, които са завършили своята еволюция, разбират от пътя, по който вие минавате. Те напълно вл[изат] и разбират вашите страдания. Вие, като страдате, казвате: „Няма човек, [който] да носи товара, не може да влезе в положението ми.“ Вземете един съвременен учител – не може да влезе в положението на един ученик. Ученикът дошъл до отчаяние, може да му турят единица и погледнеш, ученикът се самоубил. Питам: Какво е добил учителят? Какво благо ще му донесе, като му е турил единица? Ще се наруши законът, той не заслужава. Турѝ му 6. Ако шесторката може да спаси живота му, тури му 6. Бъдещият живот ще оправдае шесторката. [С] тази единица ти го учиш на един закон, който той още не разбира. Единицата може да туриш на светията. След като държи изпит един обикновен човек, тури му 6. На този обикновения човек ако туриш единица, отиде. Той е сух кол, забит в земята; той казва: „Отиде, тази работа не става.“ Тогава какво значат сухите клонища?

Един голям престъпник, като отишъл да се изповядва при един отшелник (това е един пример от историята на християнството), казва му: „Извърших 100 убийства. Много ми е мъчно на душата, ще се пукна!“ Казва му [светията]: „Големи ти са греховете, синко, не мога да ти помогна, да се моля за тебе. Молитвата ми няма да се послуша.“ Казва му: „Ще ти дам един съвет. Ще посееш една нива от 10 декара с дини и кой как мине, ще го викаш и ще му даваш да яде. Ще забиеш

една главня в земята и когато главнята прокара листа, ще знаеш, че Господ ти е простил греховете. Ако стане това, ще знаеш, че ти са простени греховете.“ Отива онзи, насажда един бостан, изкарва дини и започнал да раздава. Един ден гледа, един минава край бостана и препуска. Този му казва: „Чакай, братко, от твоя кон зависи моето щастие. Трябва да се спреш.“ – „Бързам.“ Онзи казва: „Спри се!“ – „Не, не.“ Най-после той казва: „Толкоз хора съм убил и тъй, и тъй няма спасение“ и го убива. – „Така ти се пада!“ Но като се върнал, гледа, главнята позеленяла. То[зи] отивал да извърши едно много по-голямо престъпление, отколкото всичките негови престъпления и понеже го спряло престъплението му, той го изповядва пак. – „Спри се да се изповядаш при мене.“ Понеже не искал, теглил му куршума.

Сега, който от вас е разумен, ще каже: „Нали е жалко да убиеш един човек?“ Има друго приложение. Вие имате едно желание, имате една мисъл, която ви причинява хиляди страдания. Нищо добро не ви е допринесла. Питам сега: Какво трябва да правите с тия желания? Най-малко трябва да го вържете туй желание и да го оставите да умре. Или един ден вземеш, че му забиеш камата отгоре. Сега хората забиват камите не на лошите желания, но [забиват] камите на добрите желания. И там е злото. Трябва да се обърне процесът. На лошото желание да се забие камата. Сега имаш някоя добродетел, на туй добро забиеш, на онова добро забиеш. Страданието произтича, че ние спъваме себе си в доброто, което имаме в света.

Та, казвам: Има един метод за вътрешно самовъзпитание. Никога не се стремете да се оправдаете пред хората. Вие все ще мязате да се перете на една мътна река и дрехите ви да бъдат чисти. Не ходете да се изповядвате пред хората. Ако се изповядвате, изповядвайте се пред себе си, пред Божественото. Има нещо, което може да се изправи. Няма нещо, което да може да препятствува. Някой път той е казал, че не може да изправи своята погрешка. Туй показва само неговото предположение. Най-малката погрешка започва от най-малкото начало. Ти може да започнеш от това начало.

И да изправиш своята погрешка е голямо, един плод е то. Какъв е плодът, не го знаем, но един плод е дал. Един опит, втори, трети, четвърти – ред опити са се наредили, които сега спъват цялото човечество. Размножило се е това зло в света.

Та, казваме: „Има време.“ Времето се отнася до добрите неща. Ако човек иска да прогресира в света, той трябва да разбира времето за доброто, което трябва да направи. Например, при съвременното възпитание, както сега се възпитават хората, никакви резултати не може да има. Аз имам една котка, с която правя опити и съм дошъл до чудни резултати с нея. В нея започват да се проявяват някои човешки черти. Правя своите опити. Понеже се срамува, когато остане някой път вкъщи, оставя сирене на масата, седи и поглежда и като дойда, казва: „Нали устоях на туй.“ Но някой път виждa, че не е устояла на туй и като види, че не е устояла, щом вляза, седи близо до врата и гледа плахо, плахо. Казва: „Ще ме извиниш. Измами ме този дявол.“ Един ден излиза от вратата, хваща ме за врата, започва да кряска като човек. Стиснах я за врата и казвам: „С тебе правя опит. Ти няма ли да разбереш?“ – „За толкоз малко сирене толкоз много стискане – ми казва тя. – Не струва.“ Виждам положението: не че е изяла сиренето, но не е разбрала. Възпитанието защо? Аз я стискам, защото не е издържала изпита, а не че е изяла сиренето. Тя казва: „За толкоз малко сирене толкоз много стискане.“

Казвам: Виждам къде се крият ония мъчнотии. Някой път аз седя в стаята и взема, че начертая един кръг с ръка около масата. Тя дойде до кръга, не може да мине кръга, обикаля, не може да се качи горе. Някой път заобикаля кръга, качи се горе на масата, наяде се. Друг път аз туря една преграда. Силата е в мене, силата не е в нея. Тя казва: „Онзи път виж как не се качих! Все-таки трябва да ме похвалиш. Аз обикалях, въздържах се.“ Тя се е въздържала!

Сега, това са опити, които правя – какво влияние може да има възпитанието. Една мисъл в какъв смисъл трябва да се тури? По кой начин трябва да се внесе истината в хората? Тази истина съществува,

съществуват известни заложби. Казвам: Когато майката роди едно дете, има време тя. Някоя майка обича да бъде до децата си, да ги хвали, но с хвалене, с дрънкане човек не се възпитава. Сега каквото и да ви кажа, може да изопачите начина на възпитание. Едно дете, след като се е родило, майката трябва да знае колко минути трябва да го държи на лявата и колко минути на дясната страна, колко минути да го тури на корема му, после да го дигне нагоре. Тя трябва да знае колко време е определено. Ако го държи от лявата страна, ще внесе повече магнетизъм, ако го държи повече от дясната страна, повече електричество ще внесе. Ако го държи повече на дясната страна, туй дете ще стане доста умно, но ще стане нервно, сприхаво, гневливо. Ако го държи повече на лявата страна, ще стане тихо, кротко, но ще бъде чревоугодник, ще обича повече да похапва. Ако го държи на колената, ще бъде голям мързелан. Като го държи на колената си, трябва да знае колко минути да го държи. Хубаво е, не е лошо, но ако го държиш повече на колената, ще го прегръщаш. Идете при онзи златар, който, като тури златото, знае навреме да работи.

Та, възпитанието е метод да знаеш да боравиш с живата материя, от която човек е образуван, да знаеш как да си образуваш мускули, костна система, мозъчна система, да си образуваш онези способности, после да влезеш в съобщение с онези сили, които действуват в света. Учените хора са дошли до положението, [че] може да се фотографира атомът, сполучили [са] да фотографират атома. Този, ученият американец, фотографирал атома, направил опит и атомът в своята форма мяза на Луната, но увеличен 200 милиона пъти. На екрана на фотографа не прониква какво съдържание има вътре. Значи материално нещо е този атом. Зад атома седят други светове, още по-сложни, на човешкото съзнание. Запример: [да] различиш доброто от злото. Това са области зад атомите, зад йоните. Една област, в дадения случай да знаеш туй, което е в ума ти, от каква област произтича злото или доброто. Аз връзвам доброто с онези условия, при които човек може да се развива. Добро е туй, което

помага за човешкото развитие, което помага за усилването на човешкия ум, да прогресира човешкият ум, и за облагородяване на човешкото сърце. Зло е туй, което спъва прогреса на човешкия ум, туй, което спъва човешкото сърце и човешката воля. Това ние го наричаме зло. Следователно всичко онова, което спъва човешкия прогрес, ти го отбягвай.

Сега няма да се спирам върху отвлечеността на злото. Какъв дявол е и кога е паднал от небето. Хубаво е туй богословско тълкувание, но казвам: В света шествува едно зло, което може да спъне човека. Когато туй зло проникне в твоя организъм, тогава всички понятия за право и криво стават смътни. После страданията така се разбъркат, че не знаеш кое е право, кое е криво, не знаеш как да постъпиш. Вие още не сте в състояние. Някой път сте така напрегнати, не искаш никой да се допира до тебе. Казваш: „Да се махне!“ Какво е станало? Двойникът на този човек, като легне [то], двойникът на този човек е излязъл от една педя до две педи навън и този двойник е толкоз чувствителен, че произвежда болезнено състояние. Трябва да се прибере двойникът, да остане един пръст навън. Когато човек се облагородява, когато човек стане религиозен, той трябва да избира туй хубавото, места чисти и добри. Трябва да избира добрите хора, защото само добрите хора може да си хармонират. Щом си между лоши хора, трябва да събереш своя двойник, ако искаш да не ти страда главата. Щом си между добрите хора, може да изкараш двойника си една-две педи вън от физическото си тяло и ще имаш по-големи възприятия.

Мнозина казват: „Откак станах религиозен, увеличиха се страданията ми.“ Туй показва, че има прогрес. Ако не разбирате науката, във вас ще се роди реакция, че не си струва да се живее добре. Струва си, но във вас знание трябва да има. Щом дойдете до религиозния живот, трябва да имате знание за Бога, да Го обичате. Ние сме оградени. И всякога може да дойдете в съобщение с Бога. Щом помислите за Него, ще просветне нещо в ума ви, ще просветне

нещо в сърцето ви. Навсякъде ще имате тишина, надежда, вяра, самоупование. Отдето минеш, всички хора те познават и цялата природа, като мислиш за Бог, всички те познават. Щом скъсаш връзката си с Бога, образува се тъмнина, сянка около тебе. Ти ставаш мрачен, недоволен от живота, всички те отдалечават, макар да си богат. Не може да разбереш. Всички те отдалечават, избягват, не може да разбереш какво нещо е Бог. Туй, което носи радост, туй, което носи веселие, туй, което носи светли мисли, туй, което носи светли чувства, туй, което носи благородна воля, туй, което носи здраве, всичкото богатство, което ти търсиш, туй е Бог. Трябва да Го търсим. Никой не е осъден да умира. Ти, ако вярваш в Бога, ще оживееш. Ти, като вярваш в Бога, ще забогатееш. Когато ти изявяваш Неговата любов, ти няма да държиш Неговото богатство само за себе си. Цялата Земя ще ти бъде една каса. Ти ще разполагаш с Божествените блага навсякъде.

Благодарение на този закон, благодарение, че напредналите същества вече освободиха въздуха от ония ограничителните условия, ние се ползуваме от въздуха. Въздуха го освободиха съществата, които живяха преди нас. Други същества освободиха водата преди нас. Ние сме дошли да освободим твърдата материя. На нас ни предстои голяма задача и затуй ние постоянно сеем, орем, сеем жито, разбъркваме земята. Бъдещият наш успех ще зависи доколко може да облагородим тази почва и онези същества, които ще дойдат след нас, да могат да се ползуват от твърдата почва тъй, както ние се ползуваме от светлината и топлината. Вие нямате ясна представа какво благо се крие във въздуха, в светлината, в топлината. Топлината е един свят още по-висок, отколкото светът на въздуха. Това е цяла философия. Когато правите всеки ден временните опити, не само човек да се моли, ще се молиш, ще правиш опити.

Та, казвам: Има време. Да допуснем, че вие сте една домакиня и вашия домакин не го харесвате. Вашият домакин-другар страда от един недъг. Неговият крак е изкълчен, той не може да стъпва и постоянно се дразни. Вие най-първо ще се завземете да наместите

крака на място. Не знаете как се намества човешкият крак на място. Вие не може да бъдете хирург, да наместите крака на един човек, ако не сте добродетелен човек. Доброто е знание, доброто, което образува човешките кости. Следователно всяка една човешка мисъл трябва да има една кост, трябва да има известна форма устойчива, която да не се разрушава тази форма. Например какво ни дава нас право да се съмняваме и да казваме „Лош е този свят“? Това са само наши предположения. Ние сме заобиколени с една любов, която не оценяваме. Всички хора в света злоупотребяват със закона на Любовта и вследствие на това идват големите нещастия, всичките страдания. Син, който не обича баща си и майка си, той носи всичките лоши последствия. Неговият син и дъщеря ще постъпват точно тъй, както той е постъпил спрямо баща си. Господар, който има слуги и постъпва несправедливо, един ден неговият син ще се наложи и [ще] постъпва точно тъй, както той е постъпвал.

Всичките наши постъпки имат обратно движение и за добро, и за зло. Те се нареждат около нас. Ако си правил добро, ще се върне доброто. Ако си правил зло, ще се върне злото. Сега нас ни заблуждават, че ако се молиш на Господа, ще ти прости. Да, ще ни прости, но кога? Когато заграбеното богатство ще го върнеш. Голямата неправда, която си направил, ще я поправиш, извинение няма. Всяка погрешка трябва да се поправи.

Всяка майка, която иска да стане майка, трябва да се възпита. Онова дете, което зачева, трябва да го зачене с любов, трябва да го зачене с истина, та като се роди това дете, да каже: „Благодаря, че имам такава майка!“ Казва там Христос на едно място, че тогава, в края на тази епоха, нито се женят, нито за мъж отиват. По стар начин хората няма да се женят. По стария начин всеки, който се роди, ще умре. По стария начин всеки, който се роди, ще страда. По стария начин всички ще минат докога? Понеже трябва да излезем из тази област. Тя е временна.

Сега, какво ние трябва да разбираме под думата „женитба“? Женитбата е процес на освобождаване на онези вързаните души на Земята. Всеки, който се жени, жени се защо? С цел да освободи някого. Ами ако се ожениш и не освободиш никого? Какво ти дава (струва) (В разчетената стенограма думите „струва“ и „дава“ са написани една над друга.)? Ако отидеш на бойното поле и никого не може да освободиш? Казваш: „Аз имам домакиня, жена имам.“ Ти и жена ти ще идете да освобождавате хората. „Храни мома, да не е дома.“ Че, момите не са пратени да ги храните в дома. Те сами ще се хранят. Момите са войници, изпратени от невидимия свят да освободят света. Момците са изпратени войници да освободят света. Не да се удоволстват. Те не са изпратени да носят на главата си бомбета, камилска кожа на краката си. Това са второстепенни неща. Те като се освободят, като завършат своята война, може да турят бомбета. Момъкът трябва да бъде спретнат.

Вие ще кажете: „Това не е за нашите глави.“ Аз съжалявам, няма по-голямо нещастие, ако туй благо не е за нашите времена. Туй благо е за нашите времена. На туй всички трябва да се радваме. Момъкът трябва да носи в света висока идея и момата трябва да носи висока идея. Тя не иде да стане жена. То е второстепенно. Тя не иде да стане майка. И то е второстепенно.

Ще кажете: „Много казано е!“ В света има само една майка. То е природата. Има само един баща. Туй е Бог. И вие вземате голямата роля, когато вземате ролята на бащата. Майката, и то е роля. Казва някой: „Аз съм баща.“ Много казано е. Ние нямаме баща на Земята. – „Как тъй? Не си ли се родил?“ – Не съм се раждал. Тук, десетки години, откак съм дошъл в България, искам да ми кажат кога съм роден, на колко години съм, баща ми, майка ми. Казвам: Може да говорите за моето такси, това е направено. Но годините на таксито не са мои години. Аз съм вън от годините на своето такси. Никой не може да ме окошари в някое такси, да каже, че „тук трябва да бъдеш.“ Христа след възкресението защо не можаха да Го познаят? После,

като ги благослови, тогава Го познаха. Значи вътрешното познание не е външно опознаване. Кой познава човека? Интересно е следното: колкото пъти мене са ме фотографирали тука, аз всякога виждам в своята физиономия един крайно груб човек. Не съм аз. Този образ, който аз нося, то е на окръжаващата среда, в която живея. Тя се отразява. Те фотографират средата. Виждам черти, но физиономически се очертава един образ и по този образ [се] мъчат да ме фотографират. Но туй, Божественото не може да се фотографира. Трептенията не се поддават, Божественото не се лови. То има по-силни трептения. Аз имам тук един образ и сам не го познавам. И тъй да го срещна, ще питам: „Кой ли е този човек?“

Ако аз не познавам законите, понеже за мене нещата са ясни, нищо не ме блазни в света. Познавам и нищо не ме блазни. Нека да определя защо не ме блазни. Не ме блазнят нещата по следната причина: Аз съм в една градина, дето всичките плодове са пресни. Не ме блазнят изгнилите плодове отвън в градината. За мене всичкото знание в този свят са живи плодове. Туй, което хората предлагат, нищо не струва. Казват: „Много красива жена.“ Аз усещам една воня, която излиза от нея и гледам да се освободя. Казва: „Няма ли да я прегърнеш?“ Казвам: „Туй е за тебе. Ти може да я прегърнеш.“ Той мисли, че в прегръдката е.

Онова, което се прегръща, то е възвишеното. Възвишеното, Божественото се прегръща. Имаш право да прегърнеш, да целунеш Божественото. Ако не Го прегърнеш в себе си, ти правиш престъпление. Казват: „Той прегръща чуждите жени.“ Ти като прегърнеш хората, те трябва да оживеят, да станат добри. След като [я] прегърнеш, тази жена да ти каже: „Много ти благодаря!“ Мъжът ѝ да каже: „Много ти благодаря, че откак [я] прегърна, много е мека, много е добра. Вкъщи все шета, всички ни обича.“ Питам: Какво зло съм направил, че съм я прегърнал? Ако устроя техния дом и те започнат да се карат и да се бият, вие ще кажете: „Това не е педагогично!“ Така не трябва да се говори, не е морално. Да обичаш

хората тъй, както Бог изисква, това е морално. Да правиш добро тъй, както Бог изисква, това е морално. Да имаш хубавото мнение, което Бог има, това е морално. Да желаеш доброто във всяко направление, това е морално. Да желаеш успеха на всяко живо същество, това наричам морал. Любов към всяко същество на Земята, колкото и да е малко. Да храниш тези Божествени чувства!

Та, казвам: За всяко нещо в света има време. Сега как ще пренесете? Вие по някой път имате кос и не знаете защо ви е. Вие теглите носа си, теглите го през целия живот и не знаете защо. Цяла магия има в носа. Имаш някое нещастие, не ти върви напред. Него ден, знаеш как да бутнеш носа си, ако си търговец и ще ти тръгне. Ако знаеш къде да бутнеш носа си 3 пъти, ще го побутнеш и ще произнесеш формулата – всичките операции ще станат много добре. Ако не бутнеш, ще има нещастие. Когато една мома се жени, ако бутне носа си три пъти на едно място, може да има отличен дом, другарят ѝ ще бъде отличен. Ако не си бутне носа, аз сега да ѝ определя, главата ѝ ще побелее.

Казвам: Ще бутате носа дето трябва. Ти се жениш. Съобщи на невидимия свят. Женитбата не е индивидуален акт. Не е произволен акт. Ще кажеш: „Аз имам желание“, ще бутнеш носа, ще почакаш и ще ти кажат: „Съгласни сме.“ Ти ще имаш тяхното благословение. Ти нямаш благословението на никого от тях, тръгнеш на своя глава и след туй се оплакваш. Ще престанете да правите неща своеобразни, своеволни. Иска някой оратор да говори. Ако той си бутне устата отгоре, ще държи една отлична реч. Ако не си бутне устата дето трябва, нека остави речта. Ако на вас не остави една истина, от която вие ще се ползувате. В мене желанието не е да ви заблуждавам, но ще кажете вие: „Това не е човешко понятие.“ Това е извън човешките понятия. Има неща, които са извън. Но някои от вас тия работи след 10 години ще ги разберете. Някои и сега може да ги приложите. Устата образува Божествените чувства на Любовта. Ако вие не знаете как да се справите и как да бутате този орган, ако вашият нос

означава интелигентност, ако знаете как да го пипате, ако очите означават истината и не знаете как да ги пипате, вие как ще се домогнете до нея? Ако ушите са канали, ако не знаете какво да правите с вашите уши, по кой начин тогава ще дойде доброто във вас?

Вие може да направите опит. Намерете една сестра, която ви обича, и нека дойде 3 пъти на ден да си прекара ръцете около ушите ви – за 10 пъти какво ще бъде. Тя да си прекара ръцете около ушите, да внесе нещо. Някой път вие сте радостни, прекарайте си тъй ръцете. Някоя лоша мисъл имате. Ако речете да се обърнете, ще ви дам една формула: помислете за най-умните хора, за най-добрите хора, вие вече образувате един контакт. Прекарайте 3 пъти ръцете. Това е един начин на влияние върху вас. Вие ще кажете: „Това са заблуждения." Вие вземате лотариен билет и на какво основание допущате, че билетът ви печели? Ако аз взема един лотариен билет, ще направя известни математически тълкувания върху него и вие вярвате. Всеки, който вземе билет и е раздвоен, няма да спечели. Ако някой път мислите, че непременно ще спечелите, във вас само в подсъзнанието трябва да остане една мисъл, че този билет ще спечели и да го забравите. Забравяте го, като че нищо не съществува. Ще спечели билетът ви. Всяка една мисъл, която няма раздвояване, всяко едно чувство, в което няма раздвояване, във всеки един човек, акт и постъпка, в които няма раздвояване, всякога стават. Най-малкото раздвояване спира ставането, може да спира мисълта. Този закон работи. Вие искате да образувате мисъл и казвате: „То сега няма да го бъде." Вие неутрализирате Божието благо.

Вие казвате: „Ние сме хора, имаме слабости." Най-първо, ние сме хора, но не сме само слабости. Ние сме създадени хора, за да мислим. Страданията и радостите трябва да ни научат да мислим. Всеки един от вас трябва да направи един опит. Да кажем, вие сте болен, лекува ви един лекар, втори, трети, никой не може да ви помогне. Какво трябва да направите? На колкото съм дал тия правила, те са

прескочили правилата и са отишли да помагат на другите, преди да помогнат на себе си. Един опит ще направиш 99 пъти, един опит и който даде добър резултат, тогава ще го казваш. Лекуваш някого от ревматизъм, това е наука. Ще идеш при този човек, когото лекуваш и ще кажеш: „Твоят крак след 7 деня ще бъде здрав." Аз да ви приведа един пример, разправяше ми един господин, как ще го обясните. Той тук, в София, става. Този човек заборчлява, продават му къщата, и онзи кредитор, който има да взема от него, минава в неговото разпореждане. След една година той трябва да излезе от къщата. Той отива при една гледачка и тя му казва: „Господине, аз ти казвам, че този човек туй, което е намислил, няма да го направи." След 7 деня мисли тази къща да вземе. Той ще отложи. Жената казва: „След 7 деня ще се отмахне туй." Как ще се отмахне? Разправя ми своята опитност. – „Как ще стане, я ми разправи?" – „Аз ти казвам, че ще се отмени." Идва да се допита до мене и казва: „Ти какво мислиш?" Казвам: „След 7 деня ще опиташ!" Той казва: „Както каза тази жена, така и стана: отложи се за 3 месеца." Тя после, тази жена, му обясни. Всякога може да предвидим онова, което може да стане, нещата не са абсолютно определени да станат. Но може да станат и може да не станат. Може да страдате от ревматизъм, може и да не страдате от сърцебиене. От вас зависи. Може да стане, може да промените една фаза в много лека форма.

Та, казвам: Първото нещо: трябва да имате една положителна вяра, вътрешна вяра. Вие ще оставите другите религиозни вярвания. Онова, което вие опитвате. Тебе те боли кракът. Ще опиташ и ще кажеш на ревматизма: „До 7 деня ти давам срок да напуснеш крака ми!" Нищо повече. Забрави това. След 7 деня ще видиш. Ако ти си казал и ревматизмът няма го, изчезнал е, вярата ти е силна. Ако не е изчезнал, трябва да знаеш, че вярата ти е слаба. Ти може да се молиш, може да правиш каквото искаш. Ако не се махне болестта, тази вяра не е достатъчна. Христос казва: „Все, що попросите в Мое име, ще ви бъде!"

Та, за всяко нещо има време. Но трябва да вярвате и трябва да учите. Отивате, вземате цяр, не помага. Една американка, 12 години като я лекували лекарите, казват: „Госпожа, не може науката да ти помогне. Обаче природата какво може да направи на тебе, не знаем.“ Тя чете една книга върху вярата. Авторът, който привеждал много примери как са се излекували хора и тя повярвала и веднага става от леглото. Оздравява. Питат я: „Как?“ – „Не зная.“ Че, Христос казва на този: „Дигни одъра си и върви!“ Казва на слепия: „Иди, умий се и прогледай!“ Казва: „Лазаре, излез вън!“ и Лазар излиза. Но в ума на Христа нямаше раздвояване. Ако Христос дойде при тебе и каже: „Повярвай, каквото е казал, ще стане“, ти казваш: „Не може.“ Защото в дадения случай може да бъдеш като Марта или Мария, която казва: „Вече смради, но ти си свободен.“ Христос казва: „Ако вярваш, ще видиш силата Божия.“

Ти не си осъден да умреш от глад. Ако е решено да бъдеш беден, ще бъдеш, но един от честните бедни. Ако си богат, пак ще се помолиш на Бога. Богатството и сиромашията в дадения случай трябва да ги използуваш за тебе. Аз сега говоря на вас. Вие разбирате тия работи. По някой път някои са разправяли чудни опитности. Казва: „Като се помолих и стана.“ Не се минават два месеца, за всичко се моли, молитвата се чува, но за себе си не може да помогне. Аз вярвам в силата на вярата, която може да лекува различни болести в себе си. Най-първо, няма да употребяваш външни средства, но силната и опорна точка може да бъдеш ти. Не да кажеш: „Нямам нужда от точка!“ Имаме нужда от една опорна точка. [Това] трябва да бъде нашата вяра. Според нашата вяра ще бъде нашето положение. От вярата зависи здравето. От вярата зависи развитието на нашия ум. От вярата зависи състоянието на нашето сърце. От вярата зависи общественото положение. Бъдещето даже зависи от вярата.

Казвам: За всяко нещо има свое време. Сегашното време е за опознаване на великата Божия Истина, която иде да освободи хората от всички техни недъзи, в които са изпаднали. Божественото трябва

да [ги] промени. Господ действува в умовете. Хората вярват, че могат да бъдат избавени от всички нещастия, които може да ги сполетят. Защото светът не е нещастие. То[й] е изпитание, което човек минава. Съзнанието трябва да се пробуди. Като евреите, трябва да излезем от Египет, да се дигнем и да идем в Ханаанската земя. Ще минем през пустинята, за да влезем в Ханаанската земя. В новия ред на нещата трябват нови разбирания. Нови разбирания на любовта, нови разбирания на истината, нови разбирания на човешката свобода.

„Отче наш“

34-та неделна беседа, държана от Учителя на 27.V.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ИЗПЪЛНѝ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-а глава от Еклисиаст. Разбиранията преди 3000 години са се различавали от сегашните, затова трябва да се направи един превод.

„Духът Божи“

Ще взема последните думи от 4-ти стих: „Изпълни, което си обрекъл!“

В съвременната мисъл има едно течение, което наричат относителна философия. Аз взимам думата „отношение“. Всички неща имат отношение едно към друго. Философията не е наука само да обясни нещата, защото нещата не могат да се обяснят. Ти, щом обясняваш едно явление, честно ще го обясниш. Не какви ще бъдат крайните резултати. Това остава една задача за бъдещето. В рая най-учената жена беше, по-учена жена не се е раждала от нея. Тя не можа да предвиди какви ще бъдат последствията от яденето на плода. Един философски въпрос, който не може да се предвиди. Казвате: „Какво има, един плод?“ Много работи в нашия живот се виждат маловажни, както [е случаят с] тази учената жена в рая.

Сега ще ви представя един пример. Човек трябва да има образ, трябва да има и нова мисъл. Тъй, както сега хората мислят, с тази мисъл те доникъде няма да идат. С тези крилца, с тези ръце, с тези крака – заекът ще побяга 5–6 километра и пак ще се върне на същото място; лисицата ще обиколи няколко километра и пак ще се върне в леговището си, докато един ден я претрепят; рибата ще плува из океана и пак ще се върне; птицата ще похвърка и пак ще се върне.

Хората мислят, че птиците са свободни. Те са ограничени, не са свободни. Човек също тъй е ограничен, вътрешно е ограничен.

Един богат човек имал езеро, в което нямало втичане и изтичане. Помислил той какво да прави, как да го използува. Почнал да изважда рибата, да си изкарва прехраната от рибата. Обаче умира господарят на езерото, идва неговият син и казва: „Не си струва тази риба да се хваща и да се продава." Той направил един канал, една река, една воденица направил, да се мели брашно. Всички говорели, че много хубаво мелела. Умира новият господар, дохожда неговият син и казва: „Не си струва да се мели брашно, да се измъчва житото." Той си направил една грамадна градина, започнал да изкарва зеленчуци и да ги продава на хората. Умира той, остава син му. Той казва: „Не си струва тия зеленчуци." Той намислил да направи една канализация, да прекара водата през целия град, да се ползуват всичките хора.

Питам: Кой е постъпил най-разумно: онзи, който продавал рибите, вторият, който направил воденицата, третият, който направил градина, или четвъртият, който прекарал водата, да се ползуват всички хора? Вие се раждате с идеята за рибарството. Това е най-лесният живот – на рибите във водата. След това растете, започвате воденичарство. След това ставате градинар и най-после докарвате водата, ставате бозаджия, изкарвате водата.

Сега някой може да каже: думата „бозаджия" е много низка дума. Когато напишеш една книга, която мяза на боза, раздадеш своето знание като боза на хората, какво ги ползува? В какво седи бозаджията? Бозаджията в някои отношения е много добър. Купуваш боза, жаден си. Воденичарят може да ти смели брашното. Съвременните воденичари с доброто създадоха и толкова зло. Злото в света зависи от воденичарите. Сега, като се говори, че злото зависи от воденичарите... Ще дойде един човек в един град, с една клечка ще запали града. Откъде е дошло злото? Така в 97-а година в миналия век целият град Чикаго изгоря: някой си отишъл при своята крава с един свещник, кравата ритнала свещника, там имало слама, запалила се

плевнята и оттам целият град се запалил. Сега тези неща нас не ни интересуват. Че изгорял Чикаго. Изгорял – изгорял; съградил се – съградил се. Че воденичарят мели брашно. Ние привеждаме примера, в какво ние може да насърчим рибаря, в какво може да насърчим воденичаря или в какво ние може да насърчим градинаря. Те имат отношение към нас; дотолкова, доколкото ние се ползуваме от тях, те ни интересуват.

Та, казвам: Има една страна в живота, която е интересна в сегашния живот. Ти може да бъдеш богат човек и може да бъдеш нещастен. Може да бъдеш богат човек и да бъдеш щастлив. Може да бъдеш сиромах човек и може да бъдеш щастлив. Щастието в живота не зависи от външните условия. Но за да бъде човек щастлив, той трябва да има знание. Не какво познава, той трябва да има знания. Благата, които му е дала природата, или благата, които Бог му е дал, да знае как да ги запази в света. Защото страданията в света произтичат от изгубването на благата, които Бог ни е дал. Аз зная цели семейства, които са се опропастили за една малка причина. Да ви кажа какво: че бобът не е бил добре опържен, че лукът не е бил добре опържен. Този младият, който писал толкова много любовни писма, който ги е носил в джоба си, за малко, че лукът не е бил добре опържен, както трябва, цял живот се разваля. Любовта за лука се разваля.

Питам: Един човек, който обръща внимание на яденето, как ще живее той в любовта? Че ако той е взел една жена само за да му готви, че той е криво разбрал. Най-първо, човек не се жени, за да има един готвач. Нито пък една жена се жени, за да има един слуга, да ѝ допринася отвънка. Чудя се, когато хората са създали известни порядки. Жената е едно условие за прогреса на мъжа. Без нея той не може да прогресира. Мъжът без жената не може да прогресира. И двамата са условия за прогреса на човека. Домът вече така има смисъл. И тогава и децата са условие за прогреса на майката и бащата. Защото бащата и майката без децата не могат да

прогресират. Защо са децата? За да прогресират майката и бащата. Без деца един дом не може да прогресира. Тогава ние туряме тази аналогия малко по-далече. Ако в твоя ум ти нямаш мисъл, ако в твоето сърце ти нямаш чувства, тогава как ще прогресира твоят ум без мисли и как ще прогресира твоето сърце без чувства? Външният живот е израз на онова, което е вътре. Целият наш живот е израз на нашия ум, на нашето сърце.

Та, казвам: Някой път се проповядва една философия: човек трябва да има религия. Какво нещо е религията? Кога се е родила религията? Религията е наука да припечелиш изгубеното богатство. Когато ние напуснем живота на греха, няма да има нужда от религия. Защото религията, това са гаранти. Когато умре син ти, мъжът ти, ще му дадеш гарант, ще го прегръщаш, ще го целуваш. Това са неща отдавна минали. Че, Христос преди 2000 години умря. Честват Неговата памет, че Той пострадал. Че, Христос днес ходи по Земята, влиза във вашата къща и ви говори. Казвате: „Туй е Негова мисъл." А вие мислите за един Христос преди 2000 години, Когото познавате и Когото разпънаха. Този Христос, Който сега ви говори за любовта, Него не познавате. Казвате: „Туй бамбашка работа, неразбрана работа." Онзи преди 2000 години стана един Бог, а Този, Който сега говори за любовта, е еретик. Та нима евреите не мислеха по същия начин, не Го считаха за еретик? Този, на Когото сега се кланят и считат за Бог, евреите Го считаха за еретик.

Казвам: Това е схващане. Някой път и ние се спираме и се хвалим и казваме: „Аз имах един дядо, много благороден човек, носеше брашно на воденицата." Много добър е бил дядо ти, ами ти какво носиш? Дядо ти беше човек, ами ти какво си, ти какво носиш? Нищо не носиш.

Сега, аз не искам вие да останете като подсъдими, че ви съдя. Като на театър искам да ви представя. Умира някой в театъра, представят една драма, че умира някой. Вие може да се тревожите, не е за вас ни най-малко. Аз пред себе си имам хора светии: светии от

първа степен, от втора степен, от трета степен. Та, вие сте от първа степен. Та, до трета степен има време. По този начин вие ще минете един път. То е дълг път за учене. Светията е човек, който е започнал да разбира човека. Той е човек, който може да живее в съвременното общество; онзи човек, който всред бурното море да се не бои, че ще потъне корабът, че ще се удави, и да му е приятно, като се вълнува корабът. Той знае, че ще утихне морето.

Запример, ако отидете в един дом, ако мъжът и жената се представят в истинските си образи, вие ще излезете недоволен оттам. Ако човек започне да мисли тъй сериозно, ще кажат: „Какво си станал сериозен?" Ако се усмихнеш, казват: „Защо си се усмихнал?" Ако се затвориш, ще кажат: „Защо спиш?" Или ще спиш, или ще се смееш, или ще мислиш, ще питат: „Защо?" В какво седи лошавината на онзи човек, който не се смее? Когато имаш да взимаш от някого, не ставай сериозен. Тогава се смей. Не отивай при него, не го плаши, но се засмей. Имаш да даваш нещо, кажи: „Ще уредя тази работа." Кажи на човека, засмей се, да не се плаши. Ако имаш да даваш, отиваш при онзи, на когото имаш да даваш, при него, сериозен. Сега в света пред кого трябва да бъдем сериозни? Ти имаш една мъчна задача, която имаш да разрешиш. Туй е един кредитор, ти трябва да мислиш. Ако мислиш, ти ще разрешиш въпроса. Според мене три неща в живота трябва да се направят: Яж добре, работи добре и мисли добре. Казвате: „Какъв трябва да бъде нашият живот?" Яж добре. Не се сърди на жена си за препърженния лук. Да не те смущава. Пък и да го е прегорила всичкия, кажи: „Отличен е този лук." Но аз да ви кажа от какво се прегаря лукът. От голямата любов. Ако имаше малка любов, жената нямаше да го прегори. Със своя огън, усилила огъня и го прегорила. Ако любовта ѝ беше малка, нямаше да го прегори.

Та, откъде се раждат в света всичките недоразумения? От голямата любов. Ти обичаш някого. Майката обича дъщеря си, трепери за нея; бащата обича [сина] си. Обичаш парите си – трепериш за тях; не ги обичаш, оставяш ги спокойни. Тогава,

заслужава ли човек да обича нещо, от което може да се безпокои? Ти се безпокоиш като остарееш кой ще те гледа. Аз да ви кажа кой ще ви гледа. Като остарееш, старостта ще те гледа. Че вие не знаете да видите старите хора как гледат. Старостта не е така страшна, както вие мислите. Или вие искате да ви докажа това. По-стар в света от Бога няма. И ние гледаме на този стария. Младите нищо не могат да свършат. Вие играете роли в света на стари. На Земята стари хора няма. Будали има много. Онзи, който казва на сина си: „Ти ще остарееш, гледай да си оправиш работите!“, той е първокласен будала. Ние в думата: „ще остареем“ туряме нещо, което не е вярно. В старостта няма никаква слабост. И младите в света живеем по единствената причина, че старите остаряват. Ако старите не остаряват, младите никога не биха живели. В това седи великата истина в света. Казвате: „Ние искаме да ликвидираме със старите хора.“ Тогава вие не разбирате философията на живота. Силата на младия човек седи в тялото, в стария човек, който е зад него.

Та, сега, фотографирайте човешката мисъл. Всички вие, които съществувате на Земята, вашите тела са създадени по единствената причина на старите хора, които мислят за вас. Те ви създадоха формата. Ако те престанат да мислят, вие ще се схумите. Човешката мисъл е, която е създала тялото. Искате ли да ви направя един опит? Дете, какво и да е хилаво дете, по известни закони ако аз съсредоточа ума си върху него, няма да минат 10 години, туй дете съвсем ще се измени, съвсем ще се измени неговото естество. Ще го пресъздам, без да му говоря нещо. Със своята мисъл ще го създам. Но трябва да зная как трябва да мисля. Или, казано в тази дълбоката мисъл: Бог със Своята мисъл ни е създал. Ако ние спазваме законите, по които Той мисли, ние ще бъдем вечно млади. Причината, че ние ставаме стари, обезсилваме се, е, че ние изменяме на онзи закон на Неговата мисъл, вследствие на това идат големите нещастия на Земята.

Какво е нещастието? Нещастието се дължи на едно изгубено благо. Дойде някой и казва: „Аз съм нещастен!“ Трябва му пак път, по

който да намери своето щастие. Защо тъжи търговецът? Изгубил парите си, изгубил стоката си, къщата си; изгубил своите приятели, изгубил сина си, дъщеря си. Всичкото нещастие и страдание в света зависи от изгубването на някакво щастие; дали [човек] съзнава или не, то е друг въпрос. Тежко ти е нещо. Имаш една малка опитност. Кажеш една дума не на място, стане ти тежко. С твоята мисъл ти си престъпил един Божи закон.

Та, казвам: В този смисъл ние трябва да спазваме това, което сме обещали. В света ние сме дошли. За какво е дошъл човек? За да стане наследник на вечния живот, на вечните блага или на туй щастие, към което хората се стремят. Туй щастие се търси по разни начини. Но всичко онова, което сега притежава[ме], то са само външни условия. Най-първо, в света ние трябва да намерим условие, в което никога да се не съмняваме. Всеки човек трябва да има една идея, едно чувство, една постъпка, която да не носи абсолютно никакво съмнение в неговата душа. На туй ти да разчиташ в себе си. Едно знание трябва да имаш в своята мисъл.

Погрешността в сегашното вярване седи в това, че ние мислим, че като отидем в онзи свят, ще бъдем щастливи. Погрешността в сегашното възпитание на младите поколения седи в това, че младите мислят, че в бъдеще ще бъдат по-добре, отколкото сега. Ами че ако туй благо не е влязло, отде ще дойде? То трябва да съществува, то трябва да се развие. Ако ти не вярваш, че в себе си имаш известно благо, то отвън не може да дойде. Проповядва се, че на човека ще се дадат дарби. Не, на човека ще се дадат условия да развие своите дарби. Когато в Писанието се казва, че Бог създал човека по образ и подобие Свое, разбираме, че Бог създаде човека с всички онези дарби, които са били необходими за милиарди години. За бъдеще тия дарби трябва да се развиват. Дава се едно благо, дава се едно условие, за да могат сега тия дарби да се развиват.

Тогава, в сегашните разбирания на живота ние препятстваме на един Божи закон. Жената препятствува на своя мъж да обича друга

жена и мъжът препятствува на жена си, та да не обича друг мъж. Туй е човешката страна. Той казва: „Как жена ми да обича друг мъж?“ Жена ти не е дошла да бъде жена на тебе. Тя трябва да бъде проявление на един аспект на Божията любов. Че, Бог се проявява чрез твоята жена! Ти не препятствувай на Божията любов да се прояви чрез жена ти. В който ден я ограничиш, ще сгрешиш. По-добре да греши, отколкото да те намрази. Грехът да те намрази е по-голям грях, отколкото да обикне друг. Има престъпления, които са външни, на тялото, а има престъпления, които са вътрешни, на сърцето. Вътрешните престъпления са още по-лоши. Скритата омраза е по-голямо престъпление, отколкото едно външно престъпление. Едно външно престъпление по-лесно се лекува.

Сега вие ще ме разберете криво и ще кажете: „Де ще му излезе краят?“ Питам ви тогава: Къде излиза сегашният край? В Ню Йорк, според статистиката, има 200 000 помятания на година – само в Ню Йорк за една година. Питам: Какво очаква Ню Йорк с такива помятания? Те са тайни начини на престъпления на Божествения ред на нещата. Ами онзи опит да убиеш някого? Онзи опит, който постоянно се върши, онези религиозни хора, които шиканират и някой път се повдига гонение. Че, всички тия неща са противобожествени. Защо трябва да се контролират нашите вярвания? В какво аз вярвам и в какво ти вярваш. Ако ти си надарен, както аз съм надарен, тогава всеки един човек трябва да опита. Бог е дал свобода. Всеки човек трябва да опита свободата си. Ние още не знаем. Виждаме един човек греши – ние още не знаем далечните причини. Това още не е грях.

Да кажем, един човек минава българската граница, отива в Сърбия, не плаща мито. Престъпление ли е това? Природата такъв закон няма, да туря мито на солта. Хората може да турят. Солта е дадена за общо употребление. Житото от една държава в друга може да се пренесе. Житото е дадено от Невидимия свят за всички същества. Има бюджет. Природата наказва защо това жито не е

разпределено както трябва. Вследствие на това има разни закони, турени от хората.

Изходния път хората не могат да намерят. Изходният път ще дойде само тогава, когато всички народи решат да направят една конфедерация на народите на цялото земно кълбо. Или, аз бих казал, конфедерация на европейските народи и тогава да се отворят границите. Това е разрешението на един социален въпрос донякъде. Туй е първата стъпка на един уреден земен живот за Земята. Но казвам: Има един ред, в който ние сега живеем. Има нещо в света, което още не е уредено за нас, но въпреки това има [и] нещо в света, [което] е много уредено. Сега не искам да говоря, но само загатване за онези от вас, които са силни.

Казват, че хората умирали от глад. Човек от глад не може да умре никога. То е немислимо. Човек умира от някое престъпление, считат го за глад. В миналия век, когато имаше глад в Русия, Толстой дава един малък пример. Там, в своето списание, той привежда този пример. В едно село, гдето мнозина измрели от глад, в едно семейство с баща, майка и две деца, всичките са осъдени на глад, зимно време, на глад са осъдени, обаче едното дете казва: „Нас ще ни дойде хляб и ние ще бъдем спасени." Че как ще бъдат спасени в руските степи? Чудят се, вече 3 дни са гладни, толкова хора са измрели. В най-голямата виелица някой похлопва на вратата. Явява се един руснак с една голяма шуба и с една торба. Той бил един от Петербургските богаташи, който ходил да посети тия места, да помага, с хляба си на гърба, изгубил се в бурята, че като вижда този прозорец отворен, влиза. Отваря торбата си и те се насищат. Детето казва: „Аз няма да ям, аз искам да замина за другия свят."

Вие може да направите друг опит, но не зная дали ще излезе сполучлив. Сега няма да ви кажа какъв е моят опит. Аз бих желал да зная каква ще бъде вашата опитност. Може да опитате: ако опитът излезе сполучлив, добре; ако не излезе, вярвайте, че има други хора, които са сполучили. Ти се намираш в трудно положение, ти си

гладен, изгубил си се някъде в гората. Три, четири деня си гладувал, казваш си: „Свърши се вече, трябва да се приготвя да умра.“ Друг умира, друг е изгубен, а ти искаш да умреш! Не, за тебе смъртта още не е дошла. Отправи ума си към Бога и кажи: „Господи, Ти си ме изпратил на Земята, моля Те, хляб ми трябва. Аз искам да се върна.“ Легни си и спи. Като станеш, ще намериш един сомун. Откъде е, няма да знаеш, но ще намериш един топъл хляб.

Сега учените хора ще кажат: „Как е станало?“ Аз не искам да ви обяснявам нещата, защото, като обяснявам нещата, те остават необяснени. Питам ви тогава: как ще обясните, като взе Христос 5 риби и 5 ечемичени хляба, [как] с тях Той 5000 души? Как се увеличи този хляб? Вие ще кажете, че само Христос може да направи [това]. Само един човек, който има абсолютна вяра в това. Има един ред на нещата. „Ще умра – казваш – гладен!“ Ако не се страхуваш, ако имаш любов, хлябът ще дойде. Като дойде хлябът, трябва да спиш. Щом са отворени очите ти, нищо няма да видиш.

Може да направите друг опит. Лекували са те 10 души лекари, казват: „Ние не можем да ти помогнем, твоята работа е свършена; не може повече да ти помогнем, ти си осъден да умреш.“ Седни и кажи: „Господи, не искам да умирам, не съм изпратен да умирам. Пратен съм да извърша волята Божия. Отсега ще я върша вече тъй, както съм Ти обещал.“ Помоли се, легни си в леглото и като станеш, ще станеш вече здрав. Ще кажете, че това са бабини деветини. Аз се обзалагам, че мога да направя този опит. Обещават ли всички лекари, че като направя опита, всички да повярват, вие да служите на Бога? Ще кажете: „Докажи го.“ Мога да го докажа, но след това вече назад няма. Ти ще посветиш живота си. Туй са извънредни случаи.

Сега съществува друг един относителен порядък. Като се говори за Любовта, разбирам този вечния установен порядък, в който смъртта не съществува, в който нещастие не съществува, в който зло не съществува. Там работите стават. За този порядък е говорил Христос на онези, които разбират. Казвам: Всеки от вас може да

направи опит. Вие ще питате: „Как?“ Ще се помолиш с 4–5 думи и ще си легнеш да спиш. Ще станеш. Като станеш, ще видиш, че си оздравял. Ако станеш и си оздравял, ти си се молил. Ако не си оздравял, втори път ще се помолиш. Ако и втория път не си оздравял, ще повтаряш опита; 365 дни прави този опит. Ти, като легнеш, кажи: „Ще оздравея! Ще оздравея!“ Накъдето ходиш, казвай: „Ще оздравея!“ Цяла година като казваш: „Ще оздравея!“, в края на годината, последния ден ще оздравееш и оттатъка ще минеш. Сега вас ви се вижда смешно. Ако онзи каменар вземе най-якия камък, че удари веднъж, дваж, три пъти, уморят се ръцете му, отмалеят, той удря 100 пъти, 200, 400, пет-, шест-, седемстотин пъти удря камъка, той ще се разчупи. То е въпрос на време. На същото място ще удряш, докато се разсипят тия условия. В тебе ще има едно знание, една светлина. Ти казваш: „Ще оздравея!“ – „Няма да оздравееш!“ – казва нещо. Този вътрешен глас на противодействие започва да ти говори. Ти казваш: „Ще оздравея!“, той казва: „Няма да оздравееш!“ Когато престанеш да го чуваш, тогава ще оздравееш. Най-първо ще има една контра. Като ти каже: „Няма да оздравееш!“, ти го повярваш. Ти ще му кажеш: „Слушай, досега аз вярвах в тебе, пък сега ти ще повярваш в мене!“

Тогава, привеждал и друг пример, за един пияница, който се учил 25 години да пиянствува, че най-после идва съзнание в него да направи последния опит. Отива в кръчмата, казва да му дадат половин кило вино, иска и една чаша вода. Кръчмарят си казва: „Да видя днес какво ще прави този.“ Чашата седи с виното пред него. Казва: „25 години ти ми заповядваше и се налагаше и не нарушавах твоята воля; каквото казваше, изпълнявах го. Отсега нататък ти ще ме слушаш!“ Взема чашата с вода и я изпива. Изпива втора чаша, трета и казва на кръчмаря: „Плащам. Отсега нататък ти ще пиеш моето вино, аз ще пия вода.“

Ако вие с вашето нещастие не може да се справите, аз не казвам, че сте слаби, ще се прояви вашият характер. Вие се радвайте, че имате страдания, защото страданието е един изпит. Тогава ще се покаже

човек може ли да мисли. Като страдаш, ти мислиш. Ако не страдаш, ти не си човек, ти си едно животно. А пък като се научиш, ти изпълняваш волята Божия, ти си син Божи. Ако искаш живот без страдания, ти може да си едно животно: ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще ставаш. Някои питат дали животните ще станат хора. Да, ще станат, защото те вече орат нивите и страдат. Щом животните почнат да страдат, те са кандидати за хора.

Когато Бог каза: „Да направим човека по образ и подобие Божие“, каква форма имаше тогава човекът? Човек още тогава [беше] най-съвършеното същество извън рая. И го изнесе Адама във вид на кал, вдъхна му нещо, направи го градинар. Той се върна към своето жизнено състояние. Яденето, което направиха в рая, престъплението, то е връщането. Един опит да намериш своето жизнено състояние. В сегашния свят всички ги е страх, казват: „Гладни ще умрем!“ Каква е същността? В света ние сме създадени да се научим да мислим. Страданията ще дойдат, ние не може да ги избегнем. Като хора не може да избегнем страданията. Само човешката мисъл е в състояние да ни избави от страданията. Благата съществуват, но те изискват умни хора в света, да турят ред и порядък. Подтик да се даде. Възпитанието на човека зависи в нищо друго освен да му дадеш подтик да вярва, че в него има заложби, на които той трябва да разчита. Тази заложба, която е в него, той трябва да я предава на другите.

Казвате: „Какво е твоето верую?“ Да ям добре, да работя добре, да мисля добре. Туй е нормалното верую, с което трябва да започнем. В какво седи доброто ядене? Ако ти седнеш на трапезата да ядеш без любов, онези сокове, които природата ти е дала, няма да останат в тебе. Ти ще приемеш само онази материя, която е груба, а онази фината материя, в която се крие живот[ът], тя ще изчезне.

И следователно ние, при всичките големи блага, всички тия големи блага минават, ние ходим в дома Божи, без да получим Божието благословение. Дишаш въздуха и се съмняваш: има ли

Господ или не. Ходим по Земята и сега нашите учени хора казват, че нашата Земя щяла да живее още един милион и 700 000 години, [толкова] години живот имала. Много големи пророци са! След един милион и 700 000 години Земята ще се преобрази, няма да бъде в туй състояние. Тя няма да изчезне, но материята ѝ ще бъде малко преустроена. Това се разбира. Някои казват, че след един милион и 700 000 години няма да има никакъв живот на Земята. Не искам да споря сега. На Земята ще има живот. Само че в другите светове, например Луната е в почивка, там няма живот. Всички хора, които са завършили своето развитие на Земята, отиват на Луната да правят своите наблюдения. На Луната имат такива обсерватории, каквито на Земята след хиляди години не може да има. Какво ще кажете на туй? Казвате: „Малко дъската му хлопа." Дали моята дъска хлопа или вашата, не зная. Ако моята дъска хлопа, тогава туй, което ви говоря, ще кажете, че не е истина. Ако вие говорите неистина, вашата дъска хлопа. Ако аз говоря лъжа, моята дъска хлопа. Ако вие не вярвате в една истина, вашата дъска хлопа. Аз съм много прям и за себе си, и за вас.

Аз проповядвам това, за да ви покажа, че като дойдем до Истината, трябва да напуснем човешкото разбиране. Има един начин, по който човек може да отиде на Луната. Ако един от вас си Тури за задача да посети Париж, да отиде в Лондон, трябва да спести малко пари, [за] да направи една обиколка. Така всеки един от вас може да отиде и на Луната. Може, но стига да иска. Туй е за напредналите, както ходят на гости, не е за децата. Аз бих съветвал само онези от вас, които сте възрастни. Защото, за да отидете на Луната, трябва да знаете най-малко 12 езици. Трябва да знаете езиците на всички зодии. Всяка една зодия си има по един език. Земният език, той се е сформировал в своята реч до последната станция, на която се е спрял човек. Доста от думите са заимствувани на Луната и са пренесени. Защото окултната наука говори, че сегашното човечество е дошло от Луната. Те са жители на Луната, които, като са нямали тия им

органични условия, се слезли на Земята да живеят. В туй отношение те считат Луната като майка на Земята. Туй [е] свободно вярване. Вие не вярвате, но каквото и да е, вярвайте на самата действителност. Вярвайте в това, което вие можете да проверите. Един ден може да отидете на Луната, че тогава вярвайте. Като се върнете, пак се съмнявайте.

Човек трябва да разшири своите възгледи. Каква е била целта на Бога, Който е създал Луната и Слънцето? Те имат отношение. Ако вие не разбирате онази дълбока мисъл на Луната, ако не разбирате онази дълбока мисъл на Слънцето, ако не разбирате онази дълбока мисъл на Земята, тогава вие как ще растете? Земята е израз на онази Божия енергия, която е работила, на Божията мисъл. Луната е израз на Божията мисъл. Слънцето е израз на Божията мисъл. В Слънцето ще видите онази Божия мисъл, която е проектирана. Бог поддържа Слънцето. Не е сега да ви доказвам това. Аз не обичам да доказвам, че Ниагарският водопад съществува някъде. Вземете билет, идете в Америка и вие ще видите в какво седи Ниагарският водопад.

Та, казвам сега: Всичко, каквото човек е обещал, трябва да го направи. Във всички ви трябва да се събуди онова велико съзнание да служите на Бога. Да служите на Бога, това значи да приемете всички хора. Като служите на хората, да знаете, че на Бога служите. Всичките хора, това са аспекти, това са явления на Божията мисъл. Ако не помогнеш на един беден човек, ти противодействуваш на Божията мисъл. Бог те държи отговорен. Създавате един дом, съберат се един мъж и една жена. Жената е едно условие за мъжа. Че ако ти в своята жена не виждаш своята другарка, [не виждаш] Бога, Който действува, да имаш едно страхопочитание, да видиш Този Великия, Който действува, [какъв дом ще се образува?] И жената ако няма страхопочитание към мъжа си, какъв дом ще се образува? Ако детето няма туй страхопочитание към майка си и баща си и не вижда Бога, какво възпитание може да има? Това е новата мисъл, туй е възпитанието, което трябва да се тури в дома.

Соломон преди толкова години е казал: „Онова, което си обещал...“ Туй показва, че човек, преди да е слязъл на Земята, той е обещал. И той трябва да изпълни това обещание. И ако не изпълни своето обещание, той ще носи своите последствия и своите страдания в света. Ако хората се бяха съгласили, младите не тъй да живеят, но младите трябва да живеят весело и радостно. Младият не трябва да живее като стария. Болният трябва да живее като здравия, не трябва здравият да живее като болен. Добрият не трябва да живее като лошия, а лошият трябва да живее като добрия. Мекият не трябва да живее като гневния, но гневният трябва да живее като мекия. Любящият не трябва да живее като човека на омразата, но човекът на омразата трябва да живее по законите на Любовта. Ще изменим целия ред на нещата. За нас Любовта трябва да бъде един идеал, в който трябва да влезем. Омразата ще се яви като едно последствие на миналото, което трябва да преодолеем.

Та, казвам: В тази философска мисъл по някой път се дава едно възпитание на младите. Казвате: „Не им проповядвайте религия!“ Аз съм съгласен, на младия няма какво да му се проповядва религия. На младия проповядвай му любов: любов към бащата, любов към майка му, любов към братята му, любов към ближните, към своите другари, любов към растенията, любов към животните, любов към всичко окръжаващо, любов към работата, любов към труда, любов към изкуството, към музиката, любов към всичко.

Казвате: „Няма да се молиш.“ Молитвата, според мене, това е наука. Не само да си дига човек ръцете. Най-хубавата наука е молитвата. Казвате: „Човек, който не е учил да се моли.“ Че, кой не се е молил? Молитвата е външен израз на Любовта. Кой не се е молил? Я вижте онзи младия момък, воденичен камък вдига, а седи пред младата мома и я гледа в очите и казва: „Без тебе не мога да живея.“ Смешно ли е туй? Туй е молитва на любовта. Казва: „Твоята сила седи в любовта. Докато ме обичаш, ти си силна; като престанеш да ме обичаш, ти си съвсем слаба.“ Защо хората са слаби? Защото не

обичат. Защо хората са болни? Защото не обичат. Защо са безверници? Защото не обичат. Защо остаряват? Защото не обичат.

Обичай! Не спъвай онези благородните пориви на своята душа! Моят съвет за вас: Никога не спъвайте какъвто и да е порив. Аз не говоря за Слънцето. Всеки порив на вашата душа нека бъде свещен. Каквото дойде в душата ви, приемете го. Не мислете за последствията. То е Божествено. Трябва да правите различие между насла[да] [и порив]. Що е порив? Поривът е нещо благородно. При такъв един порив ти усещаш освобождение, усещаш, че човек расте и се подмладява и по-красив става. Не спъвай порива си, но дай му свобода, свобода на душата си. Какво казват философите? философите трябва да дадат и всички трябва да дадем този порив на душата си. Аз наричам този вътрешен порив: дишаш дълбоко. Вие може да избавите съвременното човечество от този път. Той ще го избави. В този свят ще се преобразят много работи. Ще видите и много работи, които ще опитате. И ще видите по-красиви работи, за които няма да съжалявате, че сте дошли на Земята.

И тогава, в този смисъл нека ви стане Христос най-близкият приятел. Най-близкият приятел ще ви стане! Сега вие мислите как Христос е страдал. Христос е най-щастливият. Той едно време беше от страдащите, а сега по-весел човек от Христа няма. Най-веселият човек, който аз съм виждал, е Христос: светъл, засмян. Той, като види някой, който се е обезсърчил, Той го потупа и казва: „Те не са по-големи от Моите едно време. Ще ги минеш! Трябва да се мине туй! Не бой се, Аз ще ти помогна. Върви по този път.“ Ти казваш: „Вярно ли помага?“ Вярно, вярно. Слушай и няма да те боли главата. Къде трябва да седи вашата сила? Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашата душа. И при този подтик никакво съмнение да няма. Всички болни да дойдат на Земята и да се обновят. Вие пък да станете и да кажете: „Онова, което Бог е направил, то е вярно!“

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

35-а неделна беседа, държана от Учителя на 3.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

УМНО ДЕТЕ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета 4-тата глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“

Ще взема стиха: „По-добре бедно и мъдро дете, нежели цар стар и безумен, който не приема вече съвет.“

В XX век се говори за наука, говори се за щастие, говори се за морал. Ето какво аз подразбирам, каква идея лежи в основата: Хлябът е ценен за гладния, който може да яде, който може да оцени. Каква полза за онзи, който не може да го възприеме? Богатството е ценно за човека, който може да го използува. Силата е ценна за онзи, който може да я възприеме. Защото този закон навсякъде прониква. При сегашните хора, при сегашния век, при сегашното поколение хората се смущават за неща, за които безполезно е да се смущават. Може да се смущавате колкото искате, нищо не може да внесете. Ние живеем в един завършен век, това са свършени факти. Каквото и да направиш, стомната е счупена, къщата е съградена. Влязъл си в един параход, който е малко хилав, назад да се върнеш не може.

Хората се смущават, че някой не е даровит. То е свършено. Ако искаш поет да станеш, то е свършена работа. Искаш да станеш виден човек – то е свършен факт, ти не си роден за това. Защо искаш? Има само едно изключение, което е дадено в света. Когато Господ направил света, един ангел погледнал Господа и като наблюдавал света, дали има дефект, намерил, че има едно животно, което не е направено както трябва. Туй животно било днешното магаре. То било дребно, хубаво, красиво същество, което не било [по] мярка за другите. Никой не обръщал внимание на дребното същество

магарето. Оплакало се то: „Дадоха ми непочтено място, всичките са големи, аз останах да рева и да плача; също пък се и плаша от сянката.“ Като се върнал, ангелът докладвал това на Господа. Попитали магарето какво иска и му казали да си даде прошението. То отишло при един адвокат да му даде съвет. Магарето платило с английски лири. То казало: „Много ми взе!“ Той казал: „Като спечелиш, ще ми благодариш за това.“ То казало: „Е, като спечеля!“ Дали е този сегашният ръст на магарето? Та, се оплакало магарето на този адвокат, който му казал: „Ти защо не служи на Господа по всичките правила, които зная, да искаш Господ да ти даде голям ръст и силен глас?“ – „Ама – казало магарето – в моето прошение да ми покаже Господ и времето, кога да рева.“ Всичкото нещастие е, че магарето, като получило големия глас, не знаело кога да реве. В този анекдот, този, който го е създал, е вложил една скрита идея: благата, които имаме и не оценяваме, не знаем как да ги приложим. Ти може да имаш голям ръст и силен глас, но да не знаеш кога да ревеш и кога да кажеш сладка дума. Да кажеш нещата навреме, то е отлично.

Та, казвам: Ние, съвременните хора, живеем в един завършен свят. Сега вече ще се примирим с положението. Всичките хора сега не се примиряват и искат да се измени животът за бъдеще. Но засега е така. Една поговорка казва: „Както го е залюляла, така ще го долюлее.“ Казвате: „Какво ще излезе от мене?“ Ще те посеят като житното зърно и за бъдеще ще станеш едно хубаво цвете. Но като станеш, ти ще се намериш в положението на магарето. Аз ви казвам сега, аз ви тълкувам думата „магхахарец“. „Маг“ значи умен, „хахарец“ – най-умният на Земята. Единственият, на когото Бог приел прошението, било магарето. И каквито други прошения дали, Господ не приел, Той приел само прошението, което магарето дало. Само че в туй прошение не е турено кога магарето да реве. Втория път като си даде прошението, ще тури кога да реве.

Сега разбирайте: Да реве, значи да знаеш да мисли. Защото онзи, който плаче, той си има една мисъл в ума. Искаш да смекчиш

сърцето, но нямаш знание. Плаче детето, то не е случайно. Ти плачеш, но все има някакъв обект. Майката плаче, защо? Всеки плаче все за нещо, не може да плачеш тъй, за вятъра, дето духа.

Мисля, че туй се е случило в България. Съдът обвинява някого за някакво престъпление, за кражба. Като го съдили, адвокатът защищавал неговото дело. Адвокатът искал да го извини и казал: „Господа съдии, моят довереник е честен, той не е направил престъпление. Той е взел само 100 лева, той, следователно, е искал да направи едно научно изследване, а не е взел 50-те хиляди лева, които били там.“ Като чул това, подсъдимият заплакал. Питат го защо плаче. – „Плача, защото не съм видял 50-те хиляди лева.“ Онзи го оправдава, иска да смекчи престъплението му, а той си казва истината. Кой е на почетното място? Обвиняемият. Казва: „Аз влязох да си открадна, но много съжалявам, че глупав излязох и не можах да видя 50-те хиляди лева.“

Та, казвам: Като правиш една погрешка, направи я на свят, погрешка да е. Когато правиш едно добро, направи го на свят, не наполовина, но както трябва. Защото всяка една погрешка е една сянка на една неосмислена добродетел. Злото в света е неосмислено добро, което миналите поколения са искали да направят. Следователно в това седи практическото приложение. Що е злото? Неосмислено добро на миналите векове. Туй е сега целта, която ние туряме.

Твоят дядо е искал научно да опита някоя чашка винце, после баща ти, и той е опитал и станало навик напиването на дядо ти. Най-после баща ти станал формен пияница. Причината е много малка, лошо е последствието. Едно добро искал да направи дядо ти, но не е знаел как да го направи. Ти носиш едно лошо последствие. При сегашното възпитание ние се спираме и казваме: „Този човек е лош, онзи човек е лош.“ Така може да се говори в обикновения живот, но щом дойдем научно, така не трябва да говорим, че един човек е лош. Трябва да определим на кое място е. Следователно лошевината ние

може да я изправим, но трябва да се върнем няколко поколения назад. Сегашните хора по никой начин не могат да се възпитат. Туй възпитание е само една дресировка. Че някой е възпитан. Единственият фактор, който може да преустрои сегашните хора, е природата, понеже всичко е излязло от природата. Ако ние се отнасяме до нея, може да нямаме истински начин, по който ще сполучим да оправим живота си, понеже в основния смисъл само Бог е, Който е създал света и може да оправи света.

Сегашните хора спорят има ли Господ или не. То е все-таки, ако има някой по-учен от мене, аз да кажа: „Аз съм най-ученият човек, който вярва в Бога, а всички други са по-глупави." Учен съм, защото вярвам. Човек, който вярва в Бога, зло не прави, а оня, който не вярва в Бога, прави зло. Всеки човек, който прави зло, той дори може да ходи на църква, но той е безверник. Няма какво да ми говорите: „Ама той ходи на църква, той се моли на Бога." Да се молиш на Бога значи да не правиш зло и да изпълняваш волята Му.

Сега някой казва: „Как ще се оправи светът?" Няма да се оправи. Гърнето трябва да се счупи и грънчарят, който ще дойде, ще направи ново гърне. Тогава ще ви приведа един пример с един модерен виден философ. Един ден се разхождал и гледа, едно 4–5 годишно дете плаче на улицата при една счупена стомна. Като го видяло, детето му казало, че той може да поправи неговата погрешка. – „Макар да съм философ, аз не мога да поправя направената погрешка, тази счупената стомна не може да я поправя, но може да дам пари да купиш нова стомна. И аз, философът, не мога да поправя погрешката на счупената стомна." Мислил да му даде 6 лева, но изважда и – кесията му празна. Казва на детето: „Утре по това време ще дойдеш на това място и аз ще ти дам 6 лева. Ти можеше да бъдеш по-внимателен, да не я счупиш, но погрешката е погрешка." Сега, де се явява характерът на философа. Той, като се върнал вкъщи, бил поканен на едно място да държи лекция в същия час, в който обещал на това малко момченце. Казва: „Ще ме извините, не може да дойда

да държа лекцията.“ Отива да изправи погрешката на малкото момченце. Но в какво седи благородството? Че детето има вяра в този професор, че той ще му покаже пътя.

Мнозина вярват, че ще възкръснат хората. Старите хора няма да възкръснат. Господ ще им даде пари за нови стомни да си купят. Ако трябва да възкръснете в сегашните тела, вие ще бъдете пак затворници. Аз се чудя, че хората обичат пак в тия тела да дойдат. Не, от тази колиба ти [ще] се освободиш и втория път в някой палат ще влезеш с всичките удобства: с баните, с кухните, с угощенията. Сега някои хора се представят много скромни и казват: „Ние много не искаме.“ Но трябва да се направи това многото, не да се внесе това всичкото.

Та, казвам: В какво седи характерът на човека? Човек трябва да има характер. Един английски параход посещава едно пристанище в света. Бил поканен един виден писател. Като се качва на парахода, вижда принца, наследника на Англия, който ще наследи кралица Виктория, бос мие парахода. Той се учудил, че този, който ще бъде цар на Англия, като слуга чисти. Ще кажете вие, че в света всеки трябва да слугува. Капитанът казал, че величието на Англия седи [в това], че нейните владетели първо слугуват, а после се качват да управляват. Ако вие като този престолонаследник не сте в състояние да миете парахода, с който ще пътувате, а искате да имате жезъла на държавата или всичко, каквото искате, вие сте на крив път.

Някой път питат хората: „Защо са тия страдания на човека?“ Това са изпитания. В какво седят изпитанията на човека? Чудни са хората, когато казват, че много големи страдания имали. Изгубил той един милион. Аз философски разсъждавам – в какво седи загубата на милиона? Сто милиона кожи, за които са работили 100 милиона животни, които са одрани и щавосани добре и този човек ги е взел за богатство и казва: „Това богатство е мое!“ После изгуби това богатство. Нещастието му седи в това, че умряла жена му. Като умряла, потекли сълзи, плаче за нея, че я е изгубил. Ама тя се

отървала от него. Тя е една царска дъщеря. Господ, като видял [как се отнася с нея] този мъж, казал: „Дъще, върни се при Мене!“ Той сега заронил сълзи. Измъчвал я и тя се спасила от него. Той си учи урока, че тя не е за него.

Та, ние имаме едно криво понятие за нещата. Ти имаш едно дете на 3 месеца. То ни най-малко не е твое. Ти още не знаеш душата на това дете, не разбираш неговото сърце, не разбираш неговите нужди. Един ден, ако то остане да живее при тебе, ще роди цял един скандал. Господ казва: „Върни се при Мене!“, взема го. Ти питаш защо го е взел. Сега те са пратени за майките. Някой генерал изгубил своя пост или някой министър изгубил своя пост. Че, това е в реда на нещата. Има ли един от вас, който да не е уволняван? Да кажем, всички вие сте на почтени длъжности, но довечера вие може да бъдете уволнени. Вие ще идете да спите и онези ще ви заместят на вашата служба. Че, представете си, че вие сте един параход, вие сте потопени – ще дойде някой да ви замести. Питам: Не са ли те служащи? А какви сте вие тогава? Вие сте уволнен чиновник в това отношение, да си починете. Какво лошо има в една почивка? Казваш: „Уволниха ме!“ Не, така не се говори! „Дадоха ми един уволнителен билет.“ Отпускат те тебе за 12–13 часа, да си починеш. Някой път [съм] чел, някои философи описват, че бедните страдали, всичко туй описват.

Ще ви приведа един пример, в какво седи престъплението според мене в едно религиозно общество. Един брат, много религиозен, запознал се с три възрастни сестри, и те религиозни. Като говорил този брат, толкова се въодушевил от любовта Христова, че прегърнал и целунал едната сестра, която била на 45 години. На нея ѝ е приятно, че я е целунал, но понеже има мъж, мисли какво ще каже мъжът ѝ, как тъй! Този брат отива още по-далеч. Втората сестра, която била също на 45 години, и нея целунал, да покаже как Христос обича хората. После третата сестра целува. Най-после става въпрос, че такива възрастни сестри и братя си позволяват да се целуват и то от религиозно гледище. Сега иде до моето ухо, аз да си дам мнението, аз

какво мисля върху въпроса. Питам, тия сестри, една по една, кои са. Казвам: Според мене този брат е постъпил точно по Христовия принцип. Че ви е целунал, показва, че този човек е доста културен. Една погрешка според мене има и погрешката седи в това, че когато той ви проповядва за Христа, да каже: „Сестра, много те обикнах, ще ми позволиш ли да те целуна?“ Втори път ако ви целуне, пак да ви пита. Там е малкото престъпление. Тялото е дреха.

Сега ние се смущаваме. Ако идете в Америка, за такава целувка въпрос не става. Американците обичат съвсем други работи. Ако един американец му обещаеш нещо и го излъжеш, тогава трябва да си дигаш пъртушините; а че е целунал жена му и дъщеря му от любов към Христа, той нищо няма да ти каже. Ако му кажеш, че в името на Христа си го направил, той нищо няма да ти каже, но щом го излъжеш, работата е свършена.

Ние сега обръщаме внимание на второстепенни работи. Ние обръщаме внимание кой е богат и кой е сиромах, кой е учен. Важни работи са, не са лоши, това е един подтик вътрешен, защото хората не трябва да бъдат глупави. Богатството и сиромашията не трябва да бъдат прицелна точка на живота. Всички хора трябва да бъдат богати. Сиромашията е едно временно състояние, преходно. Ти като минаваш от едно състояние в друго, ти непременно трябва да станеш беден. Аз изследвам закона на природата. То е преходно състояние. Като минаваш от едно състояние в друго, ти непременно трябва да станеш сиромах. Ако не станеш, ще изгубиш условията да станеш богат. Затуй сиромашията е едно условие към богатството. Следователно ако ти се откажеш от сиромашията, ти се отказваш от богатството; ако приемеш сиромашията, ти приемаш и богатството.

Същият закон е и за болестите. Болестта е едно преходно състояние към здравето. Един човек е здрав, после става болен, да стане още по-здрав. Доказано е, че всички деца, които са боледували, са по-здрави от онези, които не са боледували.

Същият закон е и за грешните хора. Грешните, които са станали праведни, са по-праведни от праведните, които не са грешили. Той греши, но прощава погрешката си, цяла нощ седи и изправя погрешката си. А този, който не е грешил, не се е лекувал, той мисли, че е праведен.

Кое е по-хубаво: онази мома, на която ръцете са чисти и е облечена с хубави дрехи, която никога не е копала на лозето, на нивата, която никога не е свършила една работа, или онази мома, на която ръцете са окаляни и която е свършила нещо? Кое е по-хубаво? Следователно аз говоря за поправените погрешки. Това е едно преходно състояние от покой към деятелност. Всякога, когато минаваш от покой към известна деятелност в света, ти ще направиш една малка погрешка, за която може да се безпокоиш, неизбежно е. Ако седнеш там, може да безпокоиш себе си, а пък погрешката ти остава. Твоят учител се радва, че си направил една погрешка. Така се завързало едно отношение между тебе и учителя. Ако ти си учен, не може да образуваш никаква връзка между тебе и учителя. Следователно учителят, който ти е предал своето знание, образува връзката. И ученикът напредва, и неговият учител напредва. Ученикът учи и учителят учи от това.

Та, казвам: Нашите погрешки, които имаме, се дължат не на самите нас. Има 400 милиона форми, през които човекът минава; те са повече, но 400 милиона неразделни състояния има, през които човек е минал и станал човек. Тези 400 милиона форми съдържат всички сегашни животни, които сега съществуват, с всичките техни противоречия. И с всяка една форма човек е наследил качества от формата, в която е живял. Ти си живял във формата на един вълк и си наследил добрите и лошите черти на вълка; ти си живял във формата на една жаба, на тигъра, на паяка и си наследил изкуството на паяка да точиш тънки нишки и с неговата индустрия си се научил да хващаш мухите и да изсмукваш кръвчицата им. Питам: След като си минал през тия 400 милиона форми, един ден изпъква в твоя живот

една черта на вълка и се чудиш как е дошла. Вълкът казва: „Ще изсмуча кръвта!“ Казвам: Този си припомня формата, когато е бил мечка – тогава е смукал кръвта на някой вол. Мечката, като хване някой вол, направи един абсцес и изсмуква кръвта. Този вол 4–5 деня не може да дойде на себе си.

Сега може да се зароди друго положение. Може да се обясни защо стават нещата. Туй е допуснато, [за] да си създаде човек характер. Създават се противоречия в света с единствената причина и предназначение да се усили характерът на човека. Защото силата на човека не седи в силата на доброто, което направи, но в погрешката, която изправя. Доброто и децата могат да направят, но да направиш една погрешка и да я изправиш, то се иска учен човек, мъдрец. Едно добро и децата могат да направят, а за погрешката ум се изисква да я направиш и втори път – да я изправиш. Та, казвам: това е умният човек. Тази връзка, която имате, този праведният живот, който имате на Земята, вие го дължите на вашите погрешки. Че ти някога, в миналото, си бил слуга при един богаташ, задигнал си му всичкото имане, окрал си го и си забягнал някъде. Този човек е проклел: „Къде се намира този слуга!“ Богатият човек умира. И тогава това става по закона, че този слуга става голям богаташ, а неговият господар иде при него като слуга и като го види, обърне му се сърцето. Но той иска да изправи погрешката си. Този човек го оставя, съдейства му да изправи погрешката си.

Сега да обясня къде е злото. Ако ти вложиш своя капитал в една банка, след 15 години да ти послужат. В дадения случай този безследно изчезнал слуга може да ти се притече на помощ в трудно положение. Ти казваш: „Много време стана, че внесох богатството си!“

Та, казвам: При сегашния развой на живота ние искаме да пласираме всичкия капитал, който имаме, искаме да живеем, но не може да оправим живота си. Но сега не са времена за оправяне живота. Всеки трябва да се пази, всеки трябва да е нащрек. Когато

един параход потъва, всеки със спасителния си пояс да чака. Ако чакате отсега нататък да бъдете щастливи, не си правете илюзии.

Питам: Как ще се оправи светът? Аз проповядвам, че няма да се оправи. С тази философия на проповеди не върви. Счупил си крака, той почнал да маже крака. Казвам: Тази работа с мазане не върви. Някои обаче утешават, че като си счупил крака, карма било. Оставете кармата! Да дойде някой професор да оправи крака и после да ви проповядва кармично ли е или не – то е друг въпрос. Някой е беден. Този, бедният човек, ще му се как да оправи работата, откъде да вземе.

При един български поп иде един калугер от странство, който обиколил целия свят. Попът го гощава, но на калугера трябвали пари, една голяма сума, да си купи билет. Свещеникът казва, че няма. Като му казал, че няма, калугерът си тръгнал пеш. Аз се пошегувах със свещеника и казах: „Знаеш ли кой е този калугер?“ – „Кой е?“ – „Той е Христос, преоблечен. Той те изпитва.“ Той казва: „Не думай, аз имам пари. Ако е за Христа, всичко ще направя.“

Че, не е ли така? При някой богаташ дойде стар човек, той казва: „Нямам пари.“ Замине си старият човек, иде една млада мома и той веднага си отваря кесията. Защо на стария човек казва, че няма, а на младата мома дава? Аз ни най-малко не осъждам този банкер, нито младата мома, нито стария човек. Стария го потупам по гърба и казвам: Радвам се, че ти посети този банкер, да му кажеш: „Ти на мене може да не дадеш, но след мене иде една млада мома, от нея зависи твоето щастие и живот.“ Благодарение, че този старият човек мина. Банкерът каза: „Тази мома е ангел, аз не я връщам назад.“ Тогава аз срещам момата, която има оправени работи, и ѝ казвам: „Виж този старец, той преди тебе мина. Ти трябва да го цениш вътрешно, защото това, което ти получи, той ти отвори път.“ Тя не вижда връзката между банкера и стария. Какво зло има в туй?

Писанието казва: Един ден няма да остане сълза на човешкото лице, която Бог да не изтрие. Вие няма да бъдете винаги бедняци,

болни и страдащи. Един ден вие ще се върнете при Баща си, но и Баща ви ще дойде при вас. Аз бих желал да дойде не с тояга. Апостол Павел казва: „Как искате да дойда сега?“ Не ние ще дойдем при Господа, но Той ще дойде при нас и Земята ще бъде разтресена. Всички топове като забият „Бум, бум!“ Онези, които не разбират, ще се уплашат, а които разбират, ще кажат: „Земетресение има.“ Това са салюти. Формата на туй е поетическа.

Сега онова, което е потребно заради вас: Научете да мислите добре. Вие казвате така: „Ние живеем в Бога и Бог живее в нас.“ Ако вие вярвате така, какво има да се смущавате? Аз, който вярвам, че Бог живее в мене и аз живея в Бога, от какво има да се оплаквам? Ако аз живея в Бога и Бог живее в мене, тогава трябва да приема нещата. Ако не приемам нещата, тогава аз отричам тази истина. Светът по друг начин не може да се оправи. Светът без любов не може да се оправи; светът без правда не може да се оправи; светът без служене не може да се оправи; светът без наука не може да се оправи. Ние се тревожим и казваме: „Хората не живеят добре.“ Въпросът не е в това, че не живеят добре.

Писанието казва: Умното дете. Ние разсъждаваме като глупавия стар, който не взема никакъв съвет. На много стари хора след като съм говорил дълго време, казва: „Синко, защо не дойде преди 30–40 години да ми говориш, а сега, като се готвя за онзи свят? Какво ще ме ползува?“ Аз му отговарям: Ако бях дошъл преди 40 години да ти говоря, тогава ти съвсем ще я закъсаш. Какво има сега, че си стар? Ни най-малко не си стар. Сега може да се подмладиш в 24 часа, да [ти] се отворят очите. Аз мога да го направя, аз мога да ти върна младостта, но ако ти решиш да лъжеш момите, няма смисъл. Аз мога да ти върна младостта, но ако ти решиш да лъжеш момите, няма смисъл. Аз може да ти върна младостта, но с едно условие: ако ти се решиш да посветиш живота си на Бога, да живееш само за Бога, да Му служиш и да употребиш всичко за Неговото благо. Това мога да го направя в

24 часа. Но ако речеш да живееш по другия начин, да лъжеш момите...

Сега някой казва: „Аз не зная как да правя добро.“ Всички ще правите добро. Туй добро старите ще го оставите. Отиваш при един болен, ти може да му помогнеш. Казвам: „Аз мога да те излекувам, но ще обичаш Бога. Ти готов ли си всичко, което имаш, да го туриш на Негово разположение? Така може да те излекувам.“ – „Ама ще видя.“ – „Няма виждане! Виждането е да служиш по всичките правила, без никакво изключение. Още сега може да бъдеш здрав. Ти готов ли си да посветиш живота си на Бога и богатството, което имаш, с него заедно? – „Ама да видя.“

Помни: Трябва да турите „Любете Бога!“ Някой иска да се жени – същият закон; някой иска да има деца – същият закон. Навсякъде ще турим: служене на Бога и посветяване на всичко, което имаме. Две неща: Човек трябва да живее за Бога и да посвети всичко на Него. Сега вие живеете миналото и живеете тъй, както в миналото. Вие говорите по старому, а аз говоря за бъдещето. Ако искате, този е пътят. Пък сега както живеете, казвате: „Аз ще отделя както сърцето ми дава.“

Аз зная един брат, който казваше: „Човек малко може да даде, но от сърце да го даде.“ Той беше много скържав, все по 5 стотинки даваше. Ако щедро даваш, щедро ще ти се даде. Помнете закона, няма изключение: Ако щедро мислиш, щедро и ще възприемаш. Ако сърцето ти е отворено, неизбежно ще приемеш навсякъде, силен ще бъдеш. Не на хората да служиш, но ако ние отворим нашият ум и нашето сърце да служим на Бога. Няма да мислите, че аз искам да ви заблуждавам. Сега, ако някой мисли, да мисли, че аз го заблуждавам. Този, който мисли за мене, че аз мисля да го заблуждавам, той е светия. Защото животът определя хората по 4 неща: светията – по своята святост, братът – по своята любов. Брат е, който люби другите. Още две неща има, с които хората се определят: слугата – със своето служене и ученикът – със своето учене. Ученик е онзи, който учи;

брат е онзи, който люби; светия е онзи, който свети и слуга е онзи, който служи. Това са 4 качества, които всеки човек трябва да ги има. Ти искаш да бъдеш светия – свети! Ти искаш да бъдеш слуга – слугувай! Ти искаш да бъдеш ученик – учи! Ти искаш да бъдеш брат – люби! Това са качества. Само ученикът има качеството да се учи. Само слугата има качеството да слугува. Светията, като направи нещо за тебе, да ти даде от неговата светлина. Брат е, който люби. Братската любов минава за безкористна, в която няма никакво користолюбие. Всичко даром сме взели и даром ще даваме. Защото в света само любовта дава даром нещата. Казвате: „Даром ми го дай!“ Даром може да ви го дам, ако ви обичам. Само братът може да даде даром; само светията свети даром; само ученикът учи даром; само слугата слугува даром. Това са 4 категории, които слугуват даром. А всичкото друго, това е било.

Аз ви говоря, във вас има възможности. Вие сте дошли до един преходен период. Във вас има заложби за вашето бъдеще, заложби има, за бъдеще трябва да ги развивате. Вие не сте родени за роби в света. Вие не сте родени за грешници. Защо ще се оплаквате? Вие сте родени за светии, вие сте родени за слуги, вие сте родени за братя, вие сте родени за ученици. Какво лошо има в това? Ти си роден за светия, да светиш. Ти си роден за слуга, да служиш. Ти си роден за брат, да любиш. Ти си роден за ученик, да учиш. Чрез учението ще придобиеш знание в себе си. Всички хора, които обичат знанието, те са ученици, които носят светлина в света.

Та, казвам: Тия са бъдещите положения, които трябва да имате в ума си. Искам да имате ума на светията. По какво ще определиш дали е светия? Най-първо ще видиш дали е светия, ако свети. Ако светиш, светия си; ако знаеш как да служиш, слуга си; ако знаеш как да любиш, брат си; ако знаеш как да учиш, ученик си. Трябва да имате най-малко едно от тези качества, а пък ако имате всичките, то е голямо благословение. Ако четирите ги нямате, поне едно от тях да имате. Ако не сте светия, поне слуга да сте. Ако ти си кандидат за

светия или за брат, или за слуга, или за ученик, и ако някой каже: „Дотегна ми да уча!“, значи научил се вече.

Та, казвам: По-добре бедно и умно дете, което може да възприема. Мнозина са идвали да ме питат какъв е онзи свят. Аз съм отговарял така: аз не правя разлика между този и онзи свят. За мене този и онзи свят са един свят. Само че, като кажем „този свят“, подразбирам хората в сегашната форма, а като говорим за онзи свят, разбирам формата на същества, такива разумни, такива възвишени, на които телата не представят умиране. И те живеят на тази Земя.

Ще кажете: „На коя Земя?“ Една философия има. Ако питате мравите на коя Земя живеят хората? На същата Земя, на която и те живеят. Но какво е положението на мравите? Мравите нямат книжнина, нямат храмове, нямат свещеници. Донякъде са достигнали: и те имат военни, генерали, офицери, полковници.

Сега, това са символи. Мравешкият живот, това е онзи егоистичен живот, когато човек от сутрин до вечер мисли как ще живеят децата му и той. Ако ти цениш Този, Който те е създал, Който ти е дал всички блага в света – аз разбирам Бога, – всичко това, което сега имаме: и живота, и сърцето, и ума, и здравето, и духа, този Бог всичко създал, аз ще се отричам ли от Него? Защо да не Го обичам? Той е Този, Който всичко ми е дал. Питам тогава: Този, Който всичко ви е дал, не заслужава ли вашата любов? Вие не може да имате моето уважение, ако спрямо Него не сте внимателни. Мислите ли, че към мене ще бъдете внимателни? Не.

Тогава едно нещо: Ние трябва да изправим една капитална наша погрешка. Всички имаме тази погрешка. Ние трябва да обичаме Този живия Господ с всичкото си сърце, душа, ум и сила. Тогава целият този живот ще се измени. Ако Го обичаме, и тия 4 неща ще имаме. Ако Го обичаме, тогава може да бъдем светии; ако Го обичаме, можем да бъдем слуги, братя, тогава може да бъдем ученици. Животът на Земята за нас ще има смисъл. Това е вътрешна философия на живота. Всички други неща сами по себе си ще се оправят. Няма какво да се

безпокоите. Бъдещата епоха ще бъде една от най-великите епохи, дето човечеството някога е виждало. Тогава на Земята няма да има баждарници, няма да има гробища, всички хора ще живеят братски. Тогава ще има 4 категории хора на Земята: хора светии, слуги, братя и ученици.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

36-а неделна беседа, държана от Учителя на 10.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ТРИ ФАКТОРА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 63-а глава от Исаия. Някой път е мъчно да тълкуваме пророческите сказания. Аз ги уподобявам на един човек, който е намерил една бомба, направена за неприятеля, не за своите; оставена е някъде, но някое глупаво дете започне да човърка тази бомба, тя избухва, осакатява го. Та, когато пророкът говори за Господа, когато човъркаме тази Божествената бомба, ще стане известно нещастие. Това означава гневът Господен. Гневът Господен е, когато бараме там, дето не трябва.

„Духът Божи“

Много от страданията на хората и големите нещастия, които претърпяват, произтичат от два фактора: от един по-нисш живот, в който сегашните животни живеят, и от един преходен живот, в който сега човек живее. Страданията на човека се дължат на неговите чувства. Обикновено във всичките хора има разположение да живеят добре, т.е. да бъдат охолни, да нямат никакви мъчнотии. Ако попитате, даже в животните ще има този маниер. Всяко едно животно иска да бъде богато, да бъде охолно, да няма кой да го безпокои. Това е неразбиране на живота. Яденето и пиенето, това са условия. Скърбите и страданията, това са пак условия, побутване. Скръбта е само за да изкара човека от едно пасивно състояние. Но по някой път ние не мислим, че има някакъв Промисъл. Много пъти се говори, че има охолност в света, че има закони. Но хората нямат една реална опитност. Малцина имат. Те имат една опитност дотолкова, доколкото ближните могат да им помогнат. Уповават на баща си, на майка си, но утре бащата замине занякъде. Някоя сестра, на която

мъжът ѝ заминал за онзи свят, попита я някой къде е мъжът – заминал е мъжът за странство. Защо отиде? Да се специализира. Ако му каже, че е заминал, ще [я] съжалява. Много добре ще се специализира и като се върне, ще го настаня[т] на много добра работа. И действително, трябва да се тури подтик да се учат хората. Знание трябва на хората. Не натрупване на сегашното знание. Природата в своята целокупност е едно учреждение за наука. Хората са пратени, всички са пратени навреме да се учат. Нито едно същество не е останало да не учи. Някои ученици са много мързеливи, но природата е измислила разни начини, по които да ги застави да учат. И всичките страдания не са нищо друго освен един метод да те заставят да мислиш.

Сега, по някой път ние искаме да знаем дали Господ се грижи за нас. То е толкоз ясно. Той е създал света със съвременната наука. Всички учени хора от хиляди години насам и сегашната наука показват, че има един велик промисъл. Ако ние сме проникнали в този Промисъл, в нас ще се роди желание да учим.

Сега, например, у някой човек се заражда в ума му да стане богат. Защо? Да си съгради някоя хубава къща. Хубава идея, но това не е смисълът на живота. Какво ще му донесе богатството? Нищо. Във всичките богати хора, във всички онези, които са станали богати и не са използували своето богатство, става едно огрубяване в тяхното лице. Известни болести се явяват. Изобщо, богатите хора се разширяват в слепоочните очи, понеже мозъкът им там работи повече. В тях има желание да трупат като мравките, защо и за какво – не знаят. Казват: „Да трупаме за нашите деца!“ Техните деца трупат за своите и т.н. Това не е наука. Няма какво да трупаме, да богатеем. Достатъчно е богатството, което имаме. Има една самоизмама, че ние искаме да станем богати. Всеки един човек има грамадни богатства, заложени в него. Той има такива способности, такива сили! Ако той ги развие, той ще стане богат. Богатството е в него. Той търси това богатство извън себе си, вследствие на това, като остарее, дойде му на

ум да има, но мине време и казва: „Едно време бях млад, можех да работя. Сега остарях.“ Тогава се зараждат две заблуждения: младите вярват прекомерно в своите сили, а старите изгубват възможност в това, което може да направят. Старият казва: „Не ми държат краката.“ Неуспехът на човека не зависи от неговите крака, зависи от неговия ум. Старият може да работи, защото може да мисли.

Та, казвам: В сегашната възпитателна система трябва да се внесат онези мисли. Аз наричам истинска наука онази, която премахва страданията и скърбите, омразата, злобата и т.н. Това е наука. Щом тебе те безпокои една малка работа в живота, ти не си учен човек, не вървиш в правия път на науката, ти вървиш в един път на самоизмама. Ти сам се рушиш. Един ден ще забележиш, че главата ти е побеляла, лицето ти се е набръчкало, ще се прегърбиш, кожата ти ще се свие, после тази старческа болест, склерозата, те е посетила, ще имаш едно вцепеняване, ще започнеш да дишаш малко по-плавно, ще се запъхтяваш и най-после ще мислиш да умреш, да отидеш на онзи свят. И мислиш, че като идеш в онзи свят, ще уредиш въпроса. Няма нищо да уредиш. Това е едно заблуждение. Ти може да мислиш, че като влезеш в училището, всичко ще придобиеш. То е така, училището е едно условие, ако се учиш. Ти може да имаш един виден професор, но ако не се учиш, ако в тебе няма любов към знанието, то какво може да стане? Какъвто ще влезеш, такъв и ще излезеш. Ще излезеш малко по-друг – в този смисъл: с една превзета идея, с възгледи, които не са верни.

Вземете тия хора, тъй наречените свободомислещи. Аз се чудя по някой път. Свободомислещ, туй значи да мисли каквото той иска. Това не е свобода. После, другите казват: „Той е артист, не вярва в нищо.“ Ти може да вярваш, че е тъмно. Това в дадения случай е вярно. Ти може за вярваш, то е в дадения случай. Но трябва да знаеш отношението на светлината и тъмнината, защо са допуснати в природата и каква роля играят. Например, вземете някои от месоядните животни, които вечерно време виждат тъй, както човек

вижда денем. Питам: По кой начин тия месоядни животни създадоха тази способност в себе си? Един човек, един гениален човек вечерно време може да гледа даже повече от един вълк. Нещата са ясни, защо ние, обикновените хора...

Аз влизам в една област, дето не трябва да засягам, понеже всяка една област смущава човека. Например, ако се заоблачи времето, веднага се смутим. Ако загърми, пак се смутим. Ако е студено, пак се смутим, ако е много сухо, пак се смутим. Навсякъде се смущаваме. Не разбираме защо е влага, защо гърми, защо са облаците. Ако попитаме, някой иска да бъде все сухо времето. Защото той няма никакви ниви. Този човек си направил хубави дрехи, иска всеки ден да се разхожда и да не се нацапа. Земеделецът, който има ниви, иска да вали. Единият се моли да има дъжд, другият се моли дъжд да не дойде. Кой е на правата страна? Земеделецът. Понеже живите семена са живи. Неговите дрехи може да чакат вкъщи, дрехите може да ги окачи вкъщи. Когато вие... Например някой път в живота са ме срещали хората и ми казват: „Защо аз да не живея добре?“ – той подразбира защо той да няма хубави дрехи, да е хубаво облечен, да се покаже на хората. Казвам: По същия начин земеделците се молят за дъжд. А един-двама души в града, които нямат ниви, искат да се разхождат, искат да си облекат новите дрехи, да се покажат на хората и заради вашия кеф трябва Господ да ви послуша времето да бъде хубаво. Нека се развали това време, да намокри нивите.

Казвате: „Лошо е това време!“ Неразбиране е. Времето не може да бъде лошо. Лоши сме ние, които не разбираме, нямаме наука. Една наука трябва да има човек. В дадения случай както казва неговият ангел – твърди се, че всеки човек има по един ангел, по един дух напреднал, който го ръководи. Колцина от вас сте запознати с вашия ръководител, който ви ръководи? Туй, което той е направил заради вас, вие го отдавате на Ивана, на Петка, на Стояна. Този ръководител не се грижи на кого ще го отдадете, той се грижи вие да го учите, той се грижи вие да се просвещавате на Земята. Този ръководител те

оставя абсолютно свободен. Абсолютно свободен казвам, в дадения случай да опитате последствията на вашите желания, на вашите мисли.

У българите, които са много практични, има един навик. Българинът по естество обича работата. Много е бърз, скоро да се свърши. Българинът иска, една работа като я почне, в няколко деня да я свърши. Аз съм наблюдавал, стопанинът направил нова къща, има си малка една веранда, един пруст и мие нещо вкъщи, една паница, например, и току хвърли водата от верандата, от пруста. Днес хвърля, утре хвърля, образува се миризма и започват да заболяват. „Не зная – казват, – някаква магия има направена.“ Ти като хвърляш помията отвън на двора, ти вече създаваш условията за магията, магията ще дойде. Като се разлагат тия мазнини, магията скоро ще дойде. Някой път като стане сутрин, той не отваря прозорците, оставя ги целия ден да бъдат затворени и като се върне, казва: „Не зная какво има.“ Отворѝ всичките прозорци, въздухът нека да влиза и светлината изобилно да влиза. Вечер, преди да залезе Слънцето, затвори прозорците. Нека онази, живата енергия, пак да остане в стаята ти. После, ако би имало една школа за съвременните хора, да се изучава всяко едно състояние на човека каква енергия произвежда.

Запример ти някой път мислиш... Сутрин се събудиш и като правило, щом се събудиш сутринта, не се вердаляй в леглото. То е едно от правилата на природата: събудиш ли се, не се вердаляй! Ще дойде неприятна мисъл, ще се въртиш на една страна, на друга страна, ще направиш едно прегрешение. Най-първо ще започнеш да мислиш за един сън, че сънят ти избегнал. Започваш да мислиш, че другите спят. После ще намериш, че в леглото възглавницата не е турена хубаво, на място, ще я преместиш. После ще намериш, че вината е в юргана, увиваш от едната страна, от другата страна и най-после казваш: „Не можах да се наспя!“ Сегашните учени хора казват, че човек трябва да спи 7 часа. Право е, при дадените условия е така, при децата, но един разумен човек не е необходимо да спи 7 часа или

5 часа. За един човек, който живее един редовен живот, 3 часа дълбок сън са достатъчни, за да се възстановят всичките сили. То е вече за хората, които разбират законите на природата. Но ако не разбират законите, тогава потребни са повече часове. Който разбира една работа, може да я свърши за 3 часа, пък който не разбира, трябват му 12 часа. Той ще гради, ще разваля, ще мери.

Та, казвам сега: Светските хора в някои отношения се отличават от духовните. Чрез големите страдания [са] станали по-практични, по-умни, а пък религиозните хора в едно отношение правят една погрешка. Те със своето сърце уповават на Господа, че Той бил благ, да промисли за тях и по някой път стават мързеливи, не работят. Седнат някъде в пустинята, не работят, целия ден се молят на Господа и казват: „Ние се молим заради вас и понеже се молим, ще ни дадете нещо.“ Най-първо, като ходят между хората, казват: „Ние се молим.“ Хората не им вярват и[ли] малко вярват. Ако ти се молиш, защо ще разправяш на хората? Ако ти се молиш, ще учиш един език. Ти като се молиш, учиш небесния език. Ако идеш в Англия, казваш: „Моля, обяснете ми тази дума.“ Англичаните нямат думата „моля“.

Та, казвам: Ние не разбираме. Ние мислим, че като се молим, ще получим. Ние мислим, че като се молим, сме направили нещо. Ние в молитвата, то е наука, ще научиш онзи език на природата, с който да се разговаряш. Аз като говоря, намирам се в голямо противоречие. По някой път казвам, че се разговарям с растенията. Смешно ви се вижда, че и растенията имат свой език. Растенията имат език. Едно растение може да те обича тъй, както един човек. Всеки може да те обича. Но ако те обича и измениш своето положение спрямо него, то ще изсъхне. Внесете едно цвете в стаята си, което обичате, поливайте го, помирисвайте го и след 4–5 месеца оставете го в градината и вижте как ще повехне това цвете. Ако го обичате и престанете да мислите заради него, то ще изсъхне.

Има една опасност в света хората да ви обичат. Човешката любов изсушава хората по някой път. Изсушава ги по единствената

причина, понеже не е разумна. Някой ви обича и след туй ви тури надалече. Вие, които не разбирате, ще изсъхнете, ще се зароди във вас едно противоположно желание. Истинската наука счита всеки един човек… Ако искате да разбирате човешката душа, във всеки един човек трябва най-първо да откриете Божественото начало, което живее в него. Ако искате с един човек да се запознаете, пазете едно правило, с което главата ви никога няма да ви боли. Ако на един човек всичките прозорци са затворени, никакво приятелство с него не правете. Този човек е недостъпен за Божествения свят. Той е зает напълно само със себе си. Един човек, с когото вие трябва да се запознаете, той трябва да има един прозорец, отворен към духовния свят.

Една добродетел аз наричам един прозорец. Добрите чувства, това са вторият прозорец. Добрите мисли са третият прозорец. Аз наричам любовта живота извън човешката природа. Когато човек излезе из къщата навън, тогава той, като влезе в закона на Любовта, той трябва да излезе във външния свят, навън, за да проучава живата природа. Много материални работи има, които да проучават[е]. В природата има такива грамадни богатства! Вие някой път сте отегчени. Турете раницата на гърба, идете горе на Витоша. Посред канарите, цветята ще придобиете богатство. Казвате: „Какво ще придобия?“ Много работи! Вие сега носите един камък – скърбите си. Това са камъни, от които нищо не може да учите. Идете при другите камъни, те ще трансформират вашето състояние, което имате.

Например, аз сега оставям светските хора, вземам предвид религиозните хора, които твърдят, че обичат Господа, че по 3 пъти на ден се молят. Когато дойде сиромашията, казват: „Защо дойде тази неволя у нас?“ Аз питам, сега този въпрос е на място. Казвам, че не е право.

Но аз питам, когато някой човек се разболее, стомахът стане чрезмерно слаб, не може да мели, той иска да яде, майка му не му дава, казва: „Не може. Лекарят казва: не може да ядеш.“ Той иска да

яде, не може да яде. Баница не може да яде, попара не може да яде. Какво да яде? И той се намери в чудо. Идва един лекар и казва: „Ще дадете на този болен само череши, сок малко.“ Той се чуди сега. Разправя един, който държал пост 30 дена. Най-първо, когато дошъл да отговява, понеже се водил по правилата на лекарите. Лекарят взел, че му разрязал гроздово зърно, дал му една четвърт от него, а другото изхвърлил. Той се чуди, но ако се наяде, ще свърши. На втория ден му дава две половинки от гроздето, на третия – три, а на четвъртия ден му дава две чаши топла вода. Малко разбито мляко във вода, постепенно му давал, приспособявал неговия стомах към естествения ред на яденето. При заниманието на един висок духовен Живот не е необходимо ти да се наядеш тъй, [че] да ти пращи стомахът. Чудя се по някой път, когато казвате: „Той пожълтял.“ Пожълтяването не показва, че е здрав. Не е и пълнотата, която определя здравето на човека. Ако този, жълтият човек, който виждаш, няма толкоз мазнини, но дига 200 килограма, [а] ти, който имаш червендалесто лице, ако попипат корема ти – два пъти по-дебел, отколкото рамената, пък не може да дигнеш 50 килограма, кой от двамата е по-здрав?

Според мене един човек, който не може да носи страданията, той е болен. Един човек, който може да издържи големите страдания, [той е здрав]. Аз срещнах един българин, казва: „От 10 години съм спестил 10 000 лева.“ Дал ги на един бакалин, а пък бакалинът фалирал и отидоха парите му. Той казва: „Слава Богу, няма нищо, имало да минавам. Хубаво, че не си счупих крака или главата. Благодаря, че злото отиде на парите.“ Друг ще каже: „Защо Господ допусна?“ А другият казва: „Добре, че не си счупих крака.“ След 2 години ме среща и ми казва: „Спечелих един път и половина повече от изгубените пари.“

Човек трябва да работи. Сега ние, когато ставаме религиозни, ставаме такива пенсионери. Религиозният живот не е пенсионерство. Аз имам една статистика. Гледам, онези, които се пенсионират, се

поставят на голяма опасност. Като бил на работа, бил в голяма деятелност, а като се пенсионират, няма какво да се занимава и след няколко години пенсионираните си заминават, отиват за другия свят. И пенсията с него заедно си отишла. Не мислѝ в ума си да се пенсионираш, понеже Господ не те е пратил на Земята да се пенсионираш. Благодари на Бога, че ти е дал едно добро. Ако има пенсия, благодари! Ако няма пенсия, пак благодари!

Ако искаш да разбираш Божиите пътища, ако искаш да разбираш човешките пътища, нямам нищо против това. Казвам: Онзи, който иска да разбира Божиите пътища, да стане умен, да стане господар на своето положение, да разбира живота, да се освободиш от този неестествен страх, който сега съществува. Тия терзания, които постоянно измъчват душата. Гледаш, и млади, и стари, по някой път и старите аз наблюдавам, стари хора се мъчат. Разбирам защо се мъчат. Дъщерите, синовете не живеят добре. Майката, и тя се мъчи. Гледам, булката, и тя се мъчи, мъжът, и той се мъчи. Младата мома, и тя се мъчи за някого. Детето, което сега се е родило, и то се мъчи. Всички се мъчат, имат известни разбирания.

Казвам: Пак ще ви приведа примера за онзи турчин. Един турчин посетил един български чорбаджия. Ние сега се намираме в положението на този турчин. Той се оплаква на българския чорбаджия и казва: „Доста заможен човек съм, но ме крадат. Толкоз пари съм придобил, не мога да намеря един честен човек. Крадат ме.“ Чорбаджията казва: „Мене моите слуги не ме крадат.“ Той видял, че света Богородица и свети Никола, две икони на стената висят. Казва: „На тях като запаля по една свещ, те ме пазят.“ – „Тъй ли? Че колко струват? Казва турчинът: „Как да не зная тази работа по-рано?“ Той отива, взема три икони, купува кандило, уволнява всичките си слуги и казва: „Кандилото горе ще бъде пред вас.“ Обаче, случва се, че след 10 деня пак го обират. Идва той сега при иконата и гледа света Богородица с детето си, погледнал я турчинът и казва: „Млада си, дете имаш, не може да ти намеря погрешка. Гледай твоето дете. Ти не

може да гледаш моите интереси, ти си гледай детето. Права си.“ Гледа младия свети Георги и казва: „Млад си, ти ще ходиш насам-натам, ти няма защо да се грижиш заради мене.“ Хваща свети Никола. Казва: „Слушай – казва, – онази там има дете, този има кон. Ти нищо нямаш, трябваше да внимаваш да не ме оберат. Затуй ще те накажа!“ Обръща го с главата надолу. Случва се, че след 10 деня тези крадци връщат обраното. И той, като се връща, казва: „Много добре си направил, че си намерил разбойниците. Втори път да се не случва същото.“

Сега, в повестта свети Никола представя разумното в човека. Той трябва да се застъпи у нас, разбиране на онзи разумния живот, не какво ние чувствуваме. Няма по-голяма илюзия от тези вътрешни самочувства. Има едни самочувства, които са много лъжливи. Има в човека едно знание, туй го наричам по някой път интуиция. То схваща как ще се сложи животът от ред години. Не го чувствуваш, една ясна мисъл прониква в ума ти как ще станат работите. И тъй става, точно както е. И тогава човекът е свързан. Този човек, който така се определя неговият живот, този човек е свързан с много разумни същества, той е в хармония с тях. Да кажем, ако един способен ученик влезе в един университет и е в общение с най-учените професори, неговият живот ще се поправи. Ако той е беден, ще се поправи положението му. Но и най-богатите студенти, които [...]итават в училището, излизат такива, те изгубват своето бъдеще. Бъдещето на човека зависи от неговия ум. Не човек да мисли, че е учен. Аз наричам учен човек, когато падне в голямо противоречие, [да] може да разреши една вътрешна задача – той е учен човек. После, всичките хора, някои религиозни хора мислят само да идат в оня свят, за да живеят добре. Но има друга страна. Ние сме пратени на Земята, ние имаме всички дадени условия, ние сме пратени да слугуваме и да научим нещо. При това да се развият известни способности. Как ще се развие в нас шестото чувство, да виждаме нещата надалече? Казваме някой път: „Невъзможно е.“ Възможно е.

Вътре в човешкото развитие, когато човек е бил сляп, не е виждал, с големи усилия той е образувал своите очи. Било е време, когато човек е бил глух и с голямо желание той е образувал своите уши. Било е време, когато не е говорил. Желанието да говори е образувало езика. Има и други способности, които трябва да се развият. Трябва да има един непреодолим копнеж в света. Не копнеж да отидем в другия свят, но копнеж да влезем във връзка с тези, разумните същества, които направляват законите, за да се научим как ние, които живеем на Земята, как да устроим своя живот.

Сега, аз искам да ви наведа не на някои неща нови, но да ви наведа, че вие имате известни богатства, които трябва да разработвате. Не се спъвайте с мъчнотиите, които имате, но се завземете да учите. Една домакиня 4 часа ще готви, ще кълца лук, картофи, това-онова, гледа да угоди на мъжа си. Много време иждивява, 4 часа. Според мене, ако аз съм домакиня, на този мъж ще отделя 35 минути и в 35 минути ще му сготвя. После, ако аз съм една домакиня, ще туря на мъжа си едно правило: като влиза, отвън да изува обущата си. Ще му туря едни чехли, да не влиза с кални обуща, че после аз да мия. После, ще го впрегна половината от работата той да я свърши, той да измие половината от къщата. Хич няма да се церемоня. После, като дойде, ще свърши, аз [ще] работя заради него. Ще взема и ще му свърша половината от работата – не само той да работи, да влизаме в една вътрешна обмяна. Работата, която някой я върши, да влезе в неговото положение, да имаме желание той да свърши работата.

Ако така не си помагаме, ние сега противодействуваме. Един има един възглед, втори, трети, четвърти. С възгледи светът няма да се оправи. В природата има един възглед, който е неизменен. Ти може да мислиш каквото искаш, но възгледа на природата няма да измениш. Ти трябва да приспособиш очите си на светлината, която природата ти дава. Ти трябва да приспособиш мозъка си на условията, които природата ти дава отвън. Ти трябва да дигаш една

тежест и трябва да знаеш, не да дигнеш тежестта и да се повредиш. Много пъти хората се изсипват, една пакост си правят. Той изведнъж дигне и се увреди. Не, така не се дига. Има особен начин. Най-първо, не се стреми да дигаш голям товар. Най-първо започни от един килограм. Не бързай да го дигнеш изведнъж, хвани го полека. Казваш: „Килограм е.“ Равномерно го дигни. Втория ден тури два килограма, пак полека. Третия – 4–5 килограма, но плавно дигане. Всичките мускули тъй да действуват. Може след една, две години ти да дигаш само с едната си ръка 50 килограма, 60, 70 и 100 килограма. Това е въпрос, то е наука.

Сега аз не искам да се спирам. Има хора, които дигат големи тежести. Аз съм привеждал примера за един американски студент, който отива да гледа някой американски борец. Бил много наблизо, направил една погрешка и борецът му ударил една плесница, поваля го на земята. И като му ударил една плесница, искал да си обясни, започнал да изучава неговия характер: как живее, как се занимава, с какво се упражнява, какво чете, кога ляга, кога става, всичко това. И 10 години се упражнявал и най-после могъл да дигне един кон с две кончета. Можел да дига един голям кон с две кончета с двете си ръце. След 10 години среща тоя борец, който го прекатурил. Казва му: „Познаваш ли ме?“ – „Не те познавам!“ – „Аз съм оня студент, на когото ти удари преди 10 години една плесница и го търкули на земята.“ – „Как, че кога?“ – „Благодаря ти за плесницата. Тази плесница в мене събуди заспалите сили. Признавам те сега за мой учител.“

Ако ти от плесницата на съдбата не можеш да научиш един урок… Не да мислиш защо те е плеснала, но да започнеш да изучаваш нейните пътища. Ти един ден ще станеш силен човек.

Хората някой път се срещат и питат: „Ти – казват – православен ли си?“ Друг ме пита: „Ти евангелист ли си? Ти окултист ли си?“ Какъв съм, казвам, безразлично е. Ако съм православен и съм слаб човек, какво ме ползува православието? Ако съм евангелист и съм

слаб човек, какво ме ползува евангелизмът? Или какво ме ползва окултизмът? Или ако съм биолог или зоолог какво ме ползува, ако съм слаб човек? Аз разбирам [под] биология подновяване на човешкия организъм. Биологически това са онези закони, това за подмладяване, дето сегашните лекари искат да подмладят хората чрез присаждане на жлези. Съществува в природата един закон на обновление. Биологичен закон, събуждане живота на клетките. Известни клетки в човешкия организъм са безсмъртни. Ако изучаваш техния език, може да ги стимулираш и може да подновиш своя организъм.

Сега не искам някои неща да ви разправям, да ви примамвам, понеже те са мъчни работи. Да обновиш организма си не е лека работа. Но, да обновиш организма, трябва да махнеш всичките противоречия в ума си. Как ще ги махнеш? Най-първо ще мислиш, [че] Бог, Който съществува в света, е разумно Същество. Всичко, което Бог е създал, е разумно и добро. Ако съществува нещо неразбрано, няма противоречие. Туй противоречие не произтича от Бога, но от окръжаващата среда, която трябва да я изучаваме, трябва да елиминираш.

Казвам: За бъдеще, когато на физическото поле знаем законът какъв е... И когато искаш да се стоплиш, отиваш при топлата соба, не отиваш при студената. По кой начин ти ще се стимулираш? Молитвата ти не трябва да бъде еднообразна. Например, ако аз исках сила в себе си, ако аз искам сила от Бога, ще се кача на голяма канара и оттам ще се моля за сила. Ако аз исках да се науча да плавам, ще вляза в морето до колене и така ще се моля да плавам. Ако се молиш в пустинята на сухо да плаваш, никога няма да се научиш. Ако искаш да станеш градинар, ти трябва да идеш в живата природа, между растенията, и там да се молиш, да наблюдаваш живота на растенията. Ако искаш да изучаваш животните, в животните има много скъпоценни опитности, даже с тях има много будни лекари, хирурзи, които правят своите операции. Много работи има, които ние може да

научим от животните. По наследство много работи може да събудим. Някои лекари, които по естество са лекари, те са наследили туй чувство, което с хиляди години са развивали в себе си. И най-после, всеки човек трябва да събуди в себе си туй, разумното чувство на лекуването, да знаеш във всеки случай да вземеш известни условия, за да предотвратиш известни болести. Някой път тия болести трябва да ги минеш. Има болести от три рода: има физически, духовни, има и умствени болести. То е неизбежност в света, все някъде ще се пресилиш.

Казвам сега: Ние трябва да разгледаме, [че] Бог е едно от най-разумните същества, ние разбираме Божията любов на етикецията. Бог е Същество, Което е определило всичките възможности за човешкото развитие. Той е предвидил всичко онова, което човек може да постигне и при какви условия. Дал е възможност да постигнем и Той казва сега да използувате тия условия. И тогава, ако ние не може да ги използуваме, погрешката седи вътре в нас, понеже нашите чувства, ние искаме да живеем охолно на Земята, ние изгубваме ония условия на подигане. Някой иска да бъде философ или поет, или художник, или цигулар. Но поетите в света, това са носители на Божествените идеи. философът трябва да бъде носител на Божествените [идеи]. Всичките хора изобщо трябва да бъдат проводници [на] туй Божественото.

Когато хората станат проводници на Божественото в света, тогава ще имаме общ организъм, в който ще живеем хармонично. Божествената любов ще функционира и всички ще бъдем щастливи. Сега, понеже не изпълняваме волята Божия, се намираме в едно голямо противоречие. Ако ти не си в хармония с баща си вкъщи, ако баща ти не те обича, ако ти не го обичаш, ако ти не обичаш майка си и майка ти не те обича, ако ти не обичаш брата си и брат ти не те обича, ако ти не обичаш сестра си и ако ти не обичаш своите приятели, ако ти не обичаш обществото, в което живееш, как ще живееш щастлив живот?

Някой път казвате: „Това общество е невежо.“ Възможно е някой път обществото да е невежо, но някой път ние сме невежи. Има два вида невежество. Мене ми разправяше един българин, той е правил опити с охлювите. Ние мислим, че охлювите са много глупави. Той развъждал охлюви в градината си и турил една жица и чрез нея прекарал много слаб електрически ток и забелязвал, че всеки един охлюв, който се е опарил от жицата (той отбелязал отгоре на охлюва, който се е опарвал), намерил, че този охлюв, който се опарвал от жицата (той отбелязвал отгоре), никога не е намерил този охлюв, който веднъж се е опарил, да дойде втори път при жицата. Все нови и нови охлюви са се доближавали до жицата. Онези, които са се опарили, не се приближавали.

Тази разумност искам да мине. Ние, след като се опарим 10 пъти на Божествената жица, която турят, ние пак искаме да прекрачим. Турил Господ известна невъзможност в живота, нещо, което, да си счупим главата, не може да постигнем. Например да станем милиардери. Тази възможност математически е невъзможна. Туй е хазартна игра. При сегашното развитие, при сегашните условия, които хората имат, колко хора може да бъдат милиардери? При сегашното развитие на човечеството колко души може да бъдат гениални, първокласни поети или колко музиканти или колко художници може да бъдат гениални? Като погледнеш картината на този художник или този музикант като го слушаш, през целия [ти] живот тази песен да [не] излезе из ума ти. Това наричам гениален музикант, гениален художник или поет.

Казвате: „В нас има истина.“ Аз съм виждал такива хубави картини сутрин, когато Слънцето изгрява, които са останали паметни в ума ми, които са карали моя ум да мисли върху това. И всичките хора, които искат да станат поети, писатели, които искат да станат гениални, трябваше да идат да видят тази хубава светлина, която тури така тия наброски. Казвате: „Не си струва сутрин да се става.“ Питам: Откъде ще групира, откъде художникът ще вземе скица, да измисли

нещо? Тези мъдрувания ще бъдат както онези студенти в Америка, от една колегия, които искали да изпитат своя професор колко е учен човек. Изучавали зоология и те събрали крилца, крака, пипала, глава от различни насекоми и сглобили едно насекомо, майсторски го направили. Носят го на професора и казват: „Господин професоре, един нов тип намерихме. Какъв е той?“ Той го разгледал, разгледал и казал: „Това е хъмбък. Това е – казва – една ваша измислица, вие създадохте тази буболечица. Такива буболечки на Земята не съществуват.“

Ние ще създадем такива буболечки в нашия ум и като представим на невидимия свят, ще кажат: „Хъмбък. Съставили сте си една идея. Такава няма.“ Казвате: „Тъй ще направя, тъй ще наредя живота си.“ И като представите този план, от невидимия свят казват: „Неосъществим е.“ Да приложим сега да учим. Тази богатата природа, тя туря пред нас тия богатства, които имаме, и трябва да учим във всичките отрасли. Всеки от вас трябва да знае по няколко езика; всеки един от вас трябва да познава животните; всеки един от вас трябва да има известни понятия върху растенията; всеки един от вас трябва да знае по астрономия; най-после, човек трябва да разбира нещо от химия и от много други науки, с които неговият ум се занимава.

Някой ще каже: „Защо ми са?“ Когато онзи арабски халиф завладял Александрийската библиотека, той попитал: „Тези книги какво да ги правим? Какво пишат тези книги? Ако пише като Корана, нямаме нужда от тях. Ако пише това, което го няма в Корана, да се изгорят веднага!“ И казват, че 9 месеца в баните в Александрия горели тези книги. Едно богатство, събрано от хиляди векове, хората може за един ден да го разрушат. Онова, което Бог е вложил, ще вземеш ти туй богатство, ще го разрушиш за някои твои понятия, които нямат никакво реализиране.

Казвам: Всеки един от вас, да си установи дълбоко да разбирате Божия глас, когато говори. Аз разбирам Божия глас. Когато Бог проговори на човека, всичко в да него утихне, да настане една

светлина. Умът да заработи, сърцето да заработи, човек е здрав, има енергия да работи. Когато ти обичаш някого, ти си силен човек. Може да те затвор[ят], целият затвор нищо не значи за тебе. Само да имаш някой да обичаш и да те обича. Ако ние може да обичаме Бога, всички мъчнотии в света ще бъдат за нас безпредметни. Лесно ще ги минем. Ако не може да обичаме Бога, животът ще мине много скучно. Трябва любов към Бога, любов към ближните. Това е мощната сила, която ще даде сила на човешкия ум да работи. И отсега нататъка трябва да учим ние.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

37-а неделна беседа, държана от Учителя на 17.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

НЕ ЖИВЕЯ ЗА СЕБЕ СИ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-а глава от Второто Послание на апостол Павел към Коринтяните. Малко философско е: „Защото знаем, че ако се развали земната къща [на нашето селение, имаме от Бога здание на небеса, дом неръкотворен, вечен.]...“

„Духът Божи“

Ще взема само част: за да живеем вече живота не за себе си, но за Този, Който възкръсна за тях. (Вж. стих 15.) Има две реалности в живота: едната реалност е върху която животът почива; другата реалност е онази, която може да се изменя, която ни донася всичките разочарования, които сега имаме. Тъй щото онзи, който се е разочаровал, е в реалността, която носи разочарование. Да влезе в онази реалност, в която няма разочарование. Болестта е една реалност, която носи разочарование. Здравето е една реалност, която носи здраве. Сиромашията е една реалност, която носи ограничение и смущения. Богатството е една реалност, която носи радост и веселие. Невежеството е реалност, която носи ограничение и нещастие. А знанието е една реалност, която носи сила. Омразата е една реалност, която носи нещастие на човека. Любовта е друга една реалност.

Казвам: Между тия две реалности по някой път хората се намират и наричат тази относителна реалност на нещата. В относителната реалност те трябва да се приготвят винаги да плащат. В относителната реалност колкото пари имаш, ще се изпарят. Здраве имаш, ще го вземат. Не си господар на нищо и в края на краищата ще бъдеш един роб. Ти си млад, ще остарееш. Ти си стар, ще умреш. И като умреш, тогава няма да те оставят на спокойствие, но ще [се]

разложиш и нищо няма да остане от тебе. Сега някои свършват и казват: „Не си струва човек да живее.“ Това е неразбиране. Той живее в относителната реалност и казва: „Не си струва да живее човек.“ Право е, в относителната реалност не си струва да живееш! Има реалност, която носи точно туй, което искаш. Казвате: „Докажи ми!“ Като влезеш там, ще има туй, което казвам. Като влезеш, ще го научиш. Влиза един господин, от бурята го е страх и казва: „Не излизам вън, буря има.“ Тази буря влезе вътре. Той бяга от бурята, иска навън да излезе. Отвън като е бурята, казвам: „Излизам навън“, а с нея излиза. Защо? Защото няма да се погълне.

Сега ние, които сме в света, казваме: „Не се мърдам аз оттука!“ Не се мърдаш, но дойде смъртта, тази голямата буря – като влезе, отвън ще излезеш и оттатъка ще минеш. Няма нито един човек, който да е останал вкъщи, като е влязла тази голямата буря. Пари няма, за да остане, няма защо да прави приятелство с нея. Със змията приятелство не се прави. Едно време нашата прабаба, или старата ни майка, със своята голяма интелигентност имаше само едно рандеву с нея и 8000 години не може да ѝ се прости грехът. Вземете го както искате. Едно рандеву на учената наша майка, която в рая не беше така. Сега всичките жени днес да ги събереш, не знаят толкоз, колкото тяхната майка. Ако всичките жени се съберат, които днес има, не са толкова учени, колкото тя беше. Ако тя направи една погрешка и те имат едно рандеву със змията и мислят, че резултатът ще бъде друг.

„За да живеят вече живите не за себе си.“ Животът е едно от големите блага. Трябва да се изучават законите на живота. Ние много пъти казваме: „Не си струва да се живее.“ Много добре, значи трябва да се изменят условията. При тия условия много пъти казваш: „Не споделям твоите мисли. Не си струва да се живее тъй, в тази сиромашия. Не искам да живея.“ Бог не те е направил да си сиромах. Никой не те е направил сиромах. Излез от нея! Колкото по-рано, толкоз по-добре. Казвате: „Съдба е туй.“ Съдбата ти си я създал. Не я създаде Господ. Нима твоят Баща ще има съизволение синът да живее

в немотия и да се мъчи? Ни най-малко не е така. Казвате: „Сиромах съм. Господ наредил тази работа.“ Това е философия. Тези философии може ли да имат смисъл? Онзи, блудният син, след като ходи, изпояде и изпи всичко, казва: „Да се върна при баща си.“ И като се върна, баща му му даде нови дрехи, даде му всичко. Баща му не иска да живее в беднотия.

Казва: „Не си струва човек да бъде невежа. Излез от невежеството, учи се.“ – „Нямам способности.“ Защо ходиш сам да се лъжеш, че нямаш способности? Бог те е създал, в тебе е вложил нещо велико! Ти още не си разбрал себе си. Велико нещо има в тебе. – „Ама еди-кой си ми каза.“ Остави какво ти е казал. Той не е авторитет. Туй, което е вложено в тебе, то е авторитет. Ти посей житеното семе и ще видиш какво е авторитет и какво е вложено в тебе.

Има едно сравнение. Един отива и влиза в света. Казали му сега: „Е, какво искаш ти: банкер ли да станеш, колар ли да станеш, да возиш едно житено зърно?“ – „Банкер, разбира се, не съм толкова глупав да нося житеното зърно със себе си.“ И двамата се явяват при Бога. Единият носи идеята да носи банкерството, а другият – да носи едно житено зърно. Пита го Господ: „Колко искаш?“ – „Десет милиона са ми достатъчни.“ А на другия дал едно житено зрънце, впрегнал го в каруцата и казал Господ: „Като идеш, ще го посееш.“ Казва му Господ: „Ще опъваш каиша 15 години и твоята работа ще расте, а неговата ще се смалява.“ Като се върнали след 1000 години на Земята, Господ пита банкера: „Колко пари ти трябват?“ – „Банкерство не ми трябва. Не искам да ставам вече банкерин. Всичко искам, но банкерство не искам. Научих се, много лоша работа.“ А онзи, който носил зрънцето, казва: „Господи, много съм благодарен. Опъвах каиша до 15 години, но след 15 години всички хора на Земята ми станаха приятели. Всички хора дотогава страдаха, но с моето жито тия хора вече започнаха да не мрат така вече.“ Та, казвам: Ние пренебрегваме малките работи в света. Ние пренебрегваме една дума, която носи Силата на едно житено зърно. Ние пренебрегваме силата на една

малка постъпка, но в тази постъпка седи всичкото твое щастие. Ние пренебрегваме някой път малката мисъл и казваме: „Кой ще се занимава с нея!“ Но в тази малка мисъл седи всичкото твое щастие. Ние се намираме в онова противоречие. Двама приятели се спират в един американски хотел. Единият – аристократ, другият – беден. Легнали да спят. По едно време се запалил хотелът и бедният става и казва: „Ставай, че хотелът гори!“ Онзи казва: „Махай се, искам да си почивам. Те ще го изгасят.“ – „Ставай!“ – казва. – „Остави ме да спя, те ще го изгасят.“ Бедният излиза из хотела навън и казва, че няма да може да си почива, а онзи остава да си почива, но след време го виждат горе, на покрива, вика за помощ. Хотелът гори, всички съобщения така са прекъснати, хората искат долу да му помогнат, не знаят как. Ние чакаме крайните резултати. Богатият искал да си почине. Какво му костваше да излезе навън, че като угасят хотела, да влезе и пак да спи? Той казва: „Ще го угасят.“ Ти сигурен ли си, че ще го угасят?

Не отлагай каквато и да е работа, която животът иска. Едно нещо никога не отлагай. И в мисълта. Първото правило: Никога не отлагай едно добро желание, никога не отлагай една добра постъпка, ако искаш човек да станеш в света. Тази постъпка, още като ти дойде на ум да я направиш, и насън да е, стани от леглото, не я оставяй за другия ден.

Казвам: Често се говори за Бога, но Бога Го туряме в разни форми, които остават за нас неразбрани. Най-първо трябва да проучим какво нещо е човек. Те определят така: В най-древните времена определят човека [като] същество, което мисли. Туй определение е хубаво, но аз определям, според мене, в моя ум, има 4 неща в човека. Той има дух, от който произтича онзи първичен подтик, дето се явява животът. Той има душа, туй, което възприема нещата, обработва ги. Той има ум, туй, което създава формите, което сгъстява, обработва и в което става цялата култура. И най-после,

човешкото сърце. Това са силите, които слугуват на човека. Четири неща, съединени в едно, образуват човека.

Сега човекът се е разделил. Вие казвате: „Душа няма човек.“ За духа както и да е, но душа нямал, а имал душевни прояви. Душата била нещо отвлечено. За да се определи нещо в дадения случай, то се определя по два начина. Много пъти при мене идват и ми казват: „Кажи ми, познаваш ли ме добър човек ли съм или лош?“ Казвам: „Или си едното, или другото.“ Защото, ако си добър, никой не може да те направи лош. Какво ще го казвам, ако си лош, никой не може да те направи добър. Какво ще ти казвам? Аз не съм те създал. Аз като казвам, че си добър, ни най-малко няма да станеш добър. Ти го знаеш. Що ще казваш: „Аз добър човек ли съм или лош?“ Казвам: Или си добър, или си лош. Но щом си добър в себе си, постъпи според законите на твоята добрина, понеже, ако не постъпиш така, ти ще паднеш в изкушение. Ние сме изопачили закона на Любовта, турили сме ред правила кого да обичаме. Даже Моисей, който създаде онези, великите закони, десетте Божи заповеди, казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила, а баща си да почиташ.“

Сега ние туряме един закон кого да обичаме. Първото нещо в света е: ние трябва да обичаме Бога. Ти ако Бога не може да обичаш, никого не може да обичаш извън Него, понеже всички живеят в Него. Като обичаш Бога, Той ще те научи как да обичаш другите хора. Щом не обичаш никого, туй показва, че не обичаш Бога. Нищо повече. Понеже всички живеят в Бога, Той ще те научи как да обичаш другите хора. Тогава, ако обичаш, ти си човек, който растеш.

Сега някои казват: „Не си струва да люби човек.“ Погрешно схващане. Културата, щастието, блаженството, силата на човека, богатството на човека, здравето му, всичко туй зависи от закона на Любовта, в който той върви. Без любов идат обратните резултати в света. Може той да не съзнава, че люби, но този човек върви по пътя на любовта. Любовта не е само да я понасяш, но трябва да вървиш по

онзи закон на Любовта и тази Любов да работи вътре в твоята душа. Тогава за кого човек трябва да живее? Трябва да живее за Бога, за да може и Бог да живее заради тебе. Когато ти работиш за Бога отвънка, когато ти живееш за Бога отвънка, Бог ще живее вътре в тебе. Той ще работи в тебе. Когато ти Му слугуваш отвънка, Той ще ти слугува отвътре. Ако ти не си внимателен към Божиите работи, Бог няма да бъде внимателен към твоите работи. Ти ще загазиш съвсем и главата ти ще побелее; пък ако Му служиш, не е било време в света човек да е бил изненадан. Който е служил на Бога, този човек ще расте, той няма да се спре в тази фаза, в която е бил досега. Туй положение, от което той излиза, само една Божествена мъдрост, само една Божествена любов може да ни извади от сегашното положение на живота. Каквото и да казваме, нас ни очаква една голяма сила. Ти си остарял, изгубваш силата, изгубваш богатството, изгубваш знанието. Зрението ти отслабва, слухът ти отслабва. Уплашиш се. Питам сега: От туй положение къде ще идеш? Един ден ти може да уповаваш на синовете и на дъщерите си, но те заминат преди тебе на оня свят, ти останеш.

Разправяше ми един български свещеник за дядо Ради в село Николаевка. Един стар чорбаджия, дядо Ради, казвал: „Синове имам, ще ме гледат.“ Но всичките му синове излязоха така непрокопсани, че го туриха в една колиба. Той вика отвътре: „Хляб, хляб!“ и по 3–4 дни държат го гладен. Синовете и дъщерите му не искат да знаят. Свещеникът минава: „Какво искаш?“ – „Гладен ще умра!“ – „Ами какво казваше, че тия синове и дъщери ще те гледат?“ – „Лъгал съм се, лъгал съм се. Ще ме уморят гладен.“ Един ден се запалва къщата и дядо Ради изгаря с къщата заедно.

Уповай там, дето няма да бъдеш излъган. Уповай на Бога – няма нито един човек и нито един случай. Опитността на всички верующи, които с хиляди години са служили на Бога: няма нито един човек, който с хиляди години да е служил и да е бил излъган. Казвате: „Господ дава, но в кошара не вкарва.“ Ти, като вярваш в Бога, ще

бъдеш здрав, ще бъдеш умен, ще бъдеш силен, ще бъдеш богат, ще имаш всичко на разположение. Господ никога няма да те остави на изпитание. Мнозина от вас се обезсърчават. И стари, и млади се обезсърчават. Мнозина от вас се обезсърчават, че няма кого да обичат. Старите се обезсърчават, че няма кой да ги обича. Младите се обезсърчават, че няма кого да обичат. Младият не може да намери кого да обича, а старият няма кой да го обича. И двамата страдат. Младият да обича Бога, нищо повече. Ако няма кого да обича, има Един, Когото може да обича. Старият какво трябва да прави? И той трябва да обича, не да очаква да го обичат. Господ го е обичал. Старият като почне да обича, старият чрез любовта ще се подмлади. Любовта подмладява, а страхът състарява човека. Хората се плашат, казват: „Остаряхме." Туй е един вечен страх. Старостта е едно условие, за да се подмладиш. Младостта е едно условие, за да се научиш, за да придобиеш знание. Младият, като остарява, ще придобие знание. След като дойде във фазата на стария човек, ще намери условията, при които той може да се подмлади. Той като почне да люби, ще започне да се подмладява.

Сега в света казвате, че не си струва човек да обича. Зависи как обичате вие. Тази любов, за която сега аз ви говоря: когато обичате някого, той абсолютно да не знае за това. Вие ще уреждате работата, ще говорите най-хубаво, той да вижда: от хиляди места да текат благата; вие да съзнавате, че вие сте факторът, но този човек да не знае. Той казва: „Хубаво е уреден животът." Вие знаете, че вие сте причината. Да се радвате във вашата любов, че го обичате. Във вашата любов този човек живее и благува. Това е любов. Онази любов, която не се знае, тя е истинската любов. Любовта, която се знае, тя е временна, в нея има много разочарования, много скърби. И тя е хубава, някой път носи и хубави работи. Хубави са писмата на тази любов, аз съм ги чел. Тъй пише: „Без вас не мога да живея, вие сте слънце на живота, вие сте моя пътеводна звезда, вие сте за мене всичко в света. Без вас не мога. Вие сте за мене раят." Много хубаво.

Няма да ви кажа противното. Вие ще си го преведете. Другото според мене не съществува. То е тъй: Без Бога няма рай. Така е. Всичко, което се казва, е вярно по отношение само на Бога. По отношение на хората вие ако изисквате, не разбирате закона. Този, и да има всичкото добро желание, той не е в състояние да ви направи щастливи, понеже сам е нещастен човек. Вие може да разчитате на вашия баща. Той не е цар, той не разполага с цялата Земя, той не разполага с всичкото богатство. Може да има един приход от 4, 5, 10, 50 000 лева. Какво са 10 000 лева на тия години? 10 000 лева един американец ще изпуши на пура.

Сега искам да остане една мисъл. Не да ви оставя, но да събудя у вас онази самоувереност, която имате, да уповавате, да опитате. Има един вътрешен закон: да вярвате в онова, което е вложено във вас, да вярвате във вашия дух, да вярвате във вашата душа, да вярвате във вашия ум. Аз говоря за ума, който Бог е вложил. Да вярвате на вашето сърце. Има вторични неща, на които човек не може да вярва. Този дух е излязъл от Бога. Тази душа е излязла от Бога. Този ум, който имате, е излязъл от Бога. Това сърце, което имате, то е излязло от Бога. Всичките сте излезли от Бога. То пулсира, има един Божествен ритъм.

И духът, и душата, и умът, и сърцето пулсират според ритъма, който е в Бога. Ако вие държите тази хармония, от вас всичко ще стане. Ако нарушите този ритъм, веднага няма никакъв смисъл в живота. Първото нещо: щом се обезсмисли, животът ви вече не е музикален. В съвременната музика музикантите са правили опити: свири на някое плодно дърво или на някое цвете и като му свири някоя песен от някой автор, то се оживява; свири от някой друг автор – гасне животът. Та, мислиш, че ако пееш песента: „Мале ле, мале ле, мила мале, защо си ме родила?“, мислиш, че ще цъфнеш и ще завържеш? Ще пееш: „Благословена си ти, майко, която си ме родила, за да видя този Божествен свят, да служа и да те обичам. Благословена си ти!“ Тъй ще пееш. Ще цъфнеш и ще завържеш. Всеки ще се радва

на твоя плод. Та, е настанало време, когато се изисква пеене, нищо повече. Не кой в какво вярва, не кой към кой народ принадлежи. Хубаво е, че си българин, че си англичанин, че си французин. Да си англичанин – навсякъде е отворено, широка империя, Българинът, горкият, където и да иде, все ще се свиеш. Единствените хубави условия, при които човек ще станеш: ти трябва да служиш, да бъдеш слуга. Аз съм ви казвал, аз определям сега тъй.

Казвате: „Какъв е смисълът на живота?" По някой път аз го турям много конкретно. Казвате: „Какво нещо е светия? Какво нещо е слуга? Какво нещо е брат? Какво нещо е ученик?" Аз го определям така кратко и ясно. Казвам: Ти си пътник, който може да се задоволи. Пътувал си дълго време. Като те види светията, че си се изгубил, ще излезе със своя фенер, ще те придружи до хотела и ще каже: „Довиждане, братко!" Като влезеш в хотела, ще ти покажат стая, дето може да си починеш. „Заповядайте" – ще ти покаже стая, дето можеш да си починеш. Излиза слугата. Ще дойде братът и ще каже: „Ти дълго време си пътувал, трябва да си гладен." Носи на таблата си хляб. Нахраниш се. Най-после дойде ученикът, казва: „Може би тази вечер не можеш да спиш? Аз ще ти оставя една хубава книжка да прочетеш." Ето как трябва да служите. Светията ще свети. Слугата ще служи. Братът ще донесе хляб. Ученикът ще остави една книга. Има ли някаква мъчнотия в слугуването? Казвате: „Светия трябва да бъде човек." Всеки може да бъде светия: една лампа вечерно време свети. Всеки може да бъде слуга: казва „Заповядайте!", показва му стаята, услужва му. Всеки може да занесе хляб. Като му даде хляба. Ако не занесеш хляба, какво братство е? Всеки може да бъде ученик, да остави една книга някъде. Питам сега: Вън от тия разбирания, при сегашния живот, както ние живеем, до де сме стигнали? Достигнали сме донякъде. Ние имаме много знания, малко щастие имаме. Имаме много сила, но тази сила не знаем как да я употребим и вследствие на това у нас със силата, която се зарежда, ние правим зло. Злото е една грамадна сила. И като не знаем силата, която Бог ни е дал, как да я

употребим, ние правим зло в света без да искаме. Следователно, при сегашния живот човек трябва да впрегне тези сили (или да впрегне силата) и да знае как да работи с тях.

Сега, има известни правила, при които човек може да работи. Вие не сте броили досега, например, досега колко сте яли. Които съм срещал, статистика нямате. Например с колко хапки се наядате. Нито един от вас не знае, дали има поне един, който да е броил с колко хапки на обед се нахранвате или по колко минути, по колко секунди е взело да дъвчете и при дадения случай какви мисли са ви минали. Ако дъвчеш една храна в устата си и ти си банкерин и казваш: „Онзи е изедник, не ми е дал парите“ – дъвчеш и така мислиш, мислиш ли, че този хляб ще иде на място? Мислиш ли, че и соковете от тая храна ще идат на място? Не, с тази хапка ти си подписваш присъдата. В дадения случай, като ядеш, ще мислиш за житеното зърно, което тебе ти носи едно благо. Вие не знаете онзи велик живот, който се крие в хляба, който е внесен в хляба. Ние ядем хляба и не знаем за онзи Божествен елемент, скрит вътре в хляба, за Божествения живот, който е скрит вътре в хляба. Ти с благоговение да ядеш! Като вземеш хляба, да считаш, че този хляб е свещен. Като го погледнеш, да знаеш, че в него Божият живот е и да го цениш. Ти вземеш хляба и казваш: „Този хляб не струва, онзи хляб не струва.“ И след като се храниш така ред години, нищо не може да постигнеш.

Тогава ние сме взели едно правило: проповядва ни се едно учение, което е много лесно. Казвате: „Човек късмет да има! Роди ме, мамо, с късмет, пък ме хвърли на бунището!“ Мислите ли, че онази майка, която е родила един син с късмет, ще го хвърли на купището? Мислите ли, че онзи, който носи един скъпоценен камък, ще го хвърли на купището? Тази поговорка няма никакъв смисъл. Роди ме, мамо, с късмет, че ме тури в мъчния живот, да ме опиташ, че аз ще успея. Това значи. Роди ме, мамо, с късмет, пък ме тури в бунището, пък ме тури в устата на смъртта, за да опиташ моята сила, че тези

челюсти на смъртта може да ги строша. Туй значи човек с късмет да е роден. Той троши челюстите на смъртта.

Имаме такива примери. Христос като влезе в утробата на смъртта, тя се намери в чудо. И Йона, когото глътна онази голямата риба, че като се намери Йона вътре, започна да се моли и като призва Господа, слезе Господ и рибата се намери в чудо. Като дойде Господ, тя се уплаши. Господ ѝ казва: „Ще идеш да го изхвърлиш, той има работа да върши заради Мене.“ Тя казва: „Тази е голямата беля. Каквото кажеш, ще направя.“

Като влезеш в утробата на смъртта, повикай Господа. И като дойде Господ, ще каже на смъртта: „Пусни го да си върви! Има работа, която да свърши.“ Смъртта ще те изхвърли. Ти казваш: „Оздравях!“ Не е лесна работа, и оттатъка ще минеш. Ако не призовеш Господа, тя ще направи така, както знае, на мътеница ще станеш. Не искам да ви убеждавам в нещо ново. Ни най-малко не искам да внеса нещо ново. Вие всички се стремите към един нов живот, благороден и възвишен, един нов живот – той е живот на възкресение. Новият живот е живот на любовта, дето омразата ще изчезне, хората ще се променят и ще живеят тъй, както трябва. Всички ще живеем за Онзи, Който е умрял за тях и е възкръснал. Значи, Който знае пътищата, по които човечеството трябва да мине.

Та, казвам: При сегашните условия в света трябва на хората един велик подтик на техния дух. Човек никога не трябва да отказва на своя подтик. Един подтик имаш към доброто. Той казва: Ако искаш човек да станеш, ако искаш да възприемеш една истина, не отказвай на туй желание да възприемеш истината, не я отлагай. Искаш да създадеш нещо, да напишеш нещо – не го отлагай, дай ход на работата. Казваш: „Тази работа не е за мене.“ Дойде ти на ума вечерно време да пееш. Пей! Ти казваш: „На стари години сега ще пея. За кого ще пея?“ Досега си пял за хората. Сега пей на себе си. Най-добрата публика си ти, самият човек. Ти сам си и най-добрият

певец, и най-добрият слушател, най-добрата публика си ти. Стани и пей!

Питам: Ако ви дойде вечерно време един подтик да пеете, каква песен бихте пели? Аз зная, може да ви приведа, не искам да засягам, много песни бихте пели. Аз бих пял така: „Велик е пътят на любовта, през която животът се проявява. Аз се радвам, че съм в този път, за да видя тази светлина, която за пръв път виждам.“ Така ще пея. Като стана сутрин, моите работи ще се оправят. Знаете ли какво нещо е любовта? Тази е силата. В любовта има велика сила.

Ще ви приведа един пример. Един скъперник, американец, отиват при него една комисия от мъже и жени да искат пари за някакво благотворително дружество. Той казва: „Господа, не разполагам.“ Това са били стари жени, благочестиви, говорили му и на тях той казва: „Не разполагам.“ Дава им само 100 долара. Той можел 1000 да даде, но дал само 100 долара. Отива една млада сестра и казва: „Аз ще отида при него.“ Като влиза, поздравлява го любезно, потупва го по рамото, погалва го малко по лицето и той изважда и дава 2000 долара. И казва: „На Ваше разположение съм. И друг път заповядайте. Като дойдете, пак ме потупайте.“ Той усеща, че тя е внесла един нов живот. Вие ще кажете: „Това не е благочестиво, това не е според правилата. Какво ще каже жена му? Какво ще кажат старите хора? Тъй да даде на младата мома 2000 долара!“ И когато тя излиза, той с благоговение я гледа. Знаете ли какво разсъждавал този американец? Той казва: „Голям глупец съм бил досега. Аз не съм разбирал любовта. Тази ръка, която ме потупа, струва повече, отколкото богатството, което имам. Дано дойде втори път!“ Питам сега: Кое е по-хубаво, той да мисли за парите си, тъй да ги държи, или да мисли за ръката на тази мома, която го подига за нещо да даде. Най-после той се заинтересувал, намерил адреса и пише едно писмо. Пише ѝ: „Кажи ми какво да правя с моето богатство. Аз не съм знаел как да живея досега.“ Съветва се с младата мома. Това не е младата

мома, това е Бог, Който дойде чрез младата мома. Това е вечната младост. Бог е същество, което никога не остарява.

Та, казвам: Ако ние в живота живеем и ако тази Божествена ръка вас ви потупа по рамото и ако само ви погали, въпросът е свършен. От този ден всичко в света вече е възможно.

Пожелавам ви на всички тази младата мома да ви потупа по рамото и всички, без разлика, да ви погали по лицето.

„Благословен Господ Бог наш"

„Отче наш"

38-а неделна беседа, държана от Учителя на 24.VI.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ПРИЕМЕТЕ ДУХА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само няколко стиха от 20-а глава от Евангелието на Иоана – от 19-и до 26-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема този стих: „И това като рече, духна и каза: „Приемете Духа Светаго.“

В природата съществува едно различие като една необходимост при органическото развитие на хората. Съвременното човечество трябва да научи закона на това противоречие. Това противоречие докато не се разбере, не може да има прогрес. Сегашните хора имат едно разбиране. Като срещнеш учени хора, така говорят, като че всичко знаят. Богатия като срещнеш, като че всичкото богатство има. Силния като срещнеш, като че всичко може. Религиозният като че всичко знае, като че е бил на Небето, а пък като го видиш по-отблизо, ще видиш, че не е бил в небето и е много бос. Говори за това, което не знае. Не е лошото в разправянето, но човек никога не трябва да разправя за неща, които не знае.

Смисълът на живота седи в разумното. Най-първо, човек трябва да вярва в една цел. Целта е една основна идея. Докато тази идея не я схванеш, няма да разбереш къде ти е мястото. Като разбереш тази цел, тази основна идея, ще разбереш къде ти е мястото. Представи си, че тебе те пратят в Слънчевата система. Най-първо трябва да намериш къде е Слънчевата система. После ще намериш на Земята твоето място и какво трябва да работиш. Сега учените хора имат какви ли не теории. Те се радват и казват: „Това ще направя, онова ще

направя", но след 5–10 години виждат, че тази работа не е такава, каквато те предполагат.

Много стари хора на стари години стават невярващи. Не че не са вярващи, но им липсва светлина. Има нещо, което те не са разбрали. Защото в старини – помнете това! – те преживяват своите младини. Стар човек е той, но той си мисли как е живял на младини, какво е правил и мисли, че той е много умен. Този, старият, никак не е умен. Той като млад си е мислел, че е глупав, иска да стане стар, за да поумнее; а пък като остарее, казва, че на младини е бил по-умен, отколкото като стар.

Имаме два процеса. Старите слизат от върха надолу и като слязат долу, топят се, стават млади, образуват извори. Всички извори са били стари хора, които са били на върха по планините и са се стопили. Горе е бил много скържав, никому нищо не дава, а долу, като млад, дава; а пък младият после, като стар, започва да замръзва. Този процес трябва да изходи човек. Човек трябва да изходи пътя на младия и на стария и да ги съедини в едно и тогаз да си състави едно вътрешно понятие за самия живот. Младият човек е богат човек, а пък старият не може да задържи своята старост и идва смъртта. Младият трябва да бъде господар, да държи своята младост и старият трябва да бъде господар, да държи своята старост. Тогава те са герои.

Има две величини, които започват с плюс и свършват с минус. Младият не може да запази своята младост и старият не може да запази своята старост и умира. Яли и пили, изпохарчили и последния грош. Казват, че младият трябва да остарее и старият трябва да умре. Къде е писано, къде се казва това? Аз съм търсил и не съм намерил в никоя книга да е писано това.

Съществуват два закона в света, закони на Любовта се наричат те. Ако нарушиш любовта на своята младост, ти ще остарееш. И ако нарушиш любовта на своята старост, ти ще умреш. Аз съм намерил, че младият, който наруши любовта на своята младост, остарява. Ако той влезе в старостта и там наруши любовта на своята старост, той

умира. Какъв закон има за смъртта? Там е робството. Най-голямото робство, което човек може да намери. Сега ще оставим това, вие за смъртта не мислете. Тя е една стара баба. Смъртта е една стара баба в света, тя е без зъби и плаши хората с голямата коса, но зъби няма. Сега да оставим този въпрос. Той е алегоричен.

Понеже вие живеете в един век, който наричате реален, казвате: „Парички, парички, не ми говорете за Господа!“ Бог не дава на човека сила, но му дава любов. Силата на човека зависи от неговата любов. Без любов никаква сила не съществува. Ако кокошката е със своите пиленца, и срещу вола се хвърля. Тогава кокошката става смела. Ако не бяха тези пиленца, то кокошката щеше да се уплаши. Кокошката казва на вола: „Ако те клъвна, нищо няма да остане от тебе!“ И волът се отстранява.

Казват: „Трябва да имаш някакъв идеал.“ Какъв е този отвлечен идеал? Най-първо младата мома си представя един идеал. Тя си представя един момък като един ангел, благороден, възвишен, някой княз, цар. Ляга, става, сърцето ѝ трепери и го очаква. Действително, тя си го представя в княжески дрехи. Тя, като го види някъде, казва: „Прилича на идеала, ще взема да го опитам.“ Взема го, опитва го. И друго нещо – има дете и казва: „Моето дете е ангел!“ Но като отрасне детето, не е баш така, както тя си го мислела. Като стане това дете на 21 години, на 22 години, тя вижда, че не е ангел. И майката казва на дъщеря си: „Какво ми остана вече? Да умра, да си замина!“

Аз не ви представям този факт, за да ви обезсърча, но ви представям един процес, който сега става. Това, което си представя младата мома, не е така. Младите моми прибързват, като се женят. Всички, които страдат от женитбата, са прибързали. Не трябва да бързаш! Твоят възлюбен ще дойде така точно, както изгрява Слънцето. Детето е подарък отгоре. То трябва да се роди навреме. Някой казва: „Трябва да си имаме дете.“ Детето е една книга, която е пратена отгоре, но като не знаеш азбуката на тази книга, на санскритски ли е, на ватански ли е, на адамитски ли е, не може да

четеш книгата. Какво нещо е твоята възлюблена? Това е една книга, която ти е пратена да четеш. Ако не четеш тази книга, не може да я обичаш.

И за да обичаш Бога, същият закон е. Ако ние не знаем да четем тази природа, тази книга, която е отворена пред нас, как ще обичаме Бога? Бог се изявява и в малкото, и в голямото. Тогава ние търсим Бога, търсим Го тук, търсим Го там и не може да Го намерим. Един светия се обезсърчил, намислил да се пожертвува. Казва: „Няма смисъл животът." Казал: „Търсих Те, Господи!" Отива при едно дърво и рекъл там да умре, под дървото, и който го намери, да го погребе. Седнал той, 40 деня постил и по едно време видял плод на дървото. Като видял плода, вече не искал да умира. Казал: „Да се кача на дървото не мога; едно време можех, но сега не мога. Прояви се, Господи, бутни дървото." Дошъл един малък вятър, паднали плодове и той ял.

Докато не ни заведат при това дърво на живота, новото разбиране, новият живот не може да дойде. Ако не може да дойде това разбиране, да се разшири нашата душа, да могат хората да се обичат... Трябва да се обичат хората, защото душите са излезли от един и същ извор. Едно време хората бяха братя в Божествения свят, а сега, като са забравили, са станали врагове един на друг и едни са се облекли в червени гащи, други – в черни. Казват: „Ти не си като мене." Ние казваме: „Кое е онова достойнство, с което райската птица се отличава, че тя носи най-скъпата дреха в света?" Никой цар не е облечен като една райска птица. Христос казва: „Ако Бог така облича криновете и райските птици, ако ние не сме облечени, коя е причината?" То е безлюбието в света.

Когато умре баща ти, майка ти, братът ти, сестра ти, ти се усещаш сам в света. То е едно заблуждение. Ти мислиш, че си ги изгубил. След като умре баща ти, ти ще го намериш от дясната ти страна. Някой ще каже: „Дали това е вярно?" То е толкова вярно, колкото е вярно, че има ад и рай. Вие си представяте рая на някое

място с дървета и ангели. Трябва да се приведе човек в магнетичен сън, за да влезе в рая. Трябва да заспите, за да влезете в рая.

Сега ще употребя една аналогия. Представете си, че в някой планински връх – 12 километра височина, има голям къс лед, който се стопява после. Човек сега е в едно такова твърдо състояние. Докато не се стопи, той не може да разбере духовния живот. Какво лошо има в това, че човек ще се стопи? Ако храната не се стопяваше, в човека какво щеше да стане? Реалното в дадения случай е само онова, което ние в дадения случай възприемаме и задържаме в нашето съзнание. Храната, която ти си ял, тя те ползува дотолкова, доколкото ти си изпитал нещо в яденето. Онова, хубавото възприятие, което остава в тебе, то е силата на храната. Казваш: „Едно време, преди 20 години, ядох толкова хубаво!“ Ако вие бихте се хранили с любов, щяхте да видите каква грамадна сила се крие в яденето. Ако ядете с любов, ще видите каква грамадна сила ще придобиете. Същото е и ако дишаш с любов. Ако ти имаш будно съзнание при дишането, диханието на Бога ще остане в тебе. Ти усещаш, че с тази вдишка ще възприемеш нещо и ще остане нещо в тебе. Писанието казва: „Бог вдъхна в ноздрите на човека и човек стана жива душа.“

Всички хора трябва да се обичат, защото са Божии проводници. Ако се създаде едно общество на любов, тогава смъртта ще изчезне. Ако мъжът и жената мислят кой е господар, тогава са на фалшива почва. Но ако съзнават, че са части на едно цяло и се яви онази любов, тогава ще могат да живеят с хиляди години. Щастието иде отвън, но отвътре се приема. Ти може да обичаш някой човек, но в някой случай не може да възприемеш неговата любов. Не само да имаш предмета на любовта, но трябва да си в състояние да възприемеш любовта. Трябва да считаш единствен авторитет в живота любовта. Тогава ти може да проявиш любовта в живота.

Вие казвате: „Като дойде Христос на Земята...“ Христос нали дойде преди 2000 години? Сега разбирате Христа по особен начин. Това разбиране, както хората сега живеят, то не е разбиране на

Христа. Днес народите живеят ли по братски? Има хора, които уреждат споровете си в съдилищата. Има братя и сестри, които с години не си говорят. Мене са ми казвали: „Я ми придай вяра.“ Моята вяра досега никога не ме е излъгала. Моят Господ досега никога не ми е изневерил, нито пък аз съм Му изневерил. Никога не е било време, когато да е имало стълкновение между мене и Бога. Аз зная коя мисъл е направо от Бога. В мене няма желание аз да оправям света. Бог е направил света. Да направиш една такава вселена, какъв ум се изисква, каква сила, каква грамадна работа! Като дойдеш при Бога, като видиш лицето Му, да кажеш: „Определи ми малко място и аз да работя в това голямо предприятие!“

Всички вие искате да управлявате сега. В сегашния дом въпросът е кой да бъде господар: мъжът или жената, братът или сестрата, господарят или слугата, ученикът или учителят. Кой ще бъде господар? Най-умният, най-добрият. Кой трябва да бъде слуга? Най-силният. Кой трябва да бъде господар? Най-слабият. Онова, което на всички бих ви препоръчал – може да имате каквото и да е вярване, то е вашият излишен багаж. Аз бих желал една дреха, която никой да не може да отмахне. Аз бих желал да имаме един живот, който никой да не може да вземе, и една свобода, в която никой да не се меси, и едно знание, което никога да не ни изненадва. Не е въпрос всичко да знаем, но онова, което зная, да мога да го опитам. Знанието е процес на степени, от разни градации. Животните имат знание, хората имат знание, ангелите имат знание, Бог има знание, но каква градация съществува!

Някой път дойдат мравите, вземат нещо и ще си заминат. Някой път аз си поговоря с мравите и те казват: „Тук е само един по-голям мравуняк.“ Често аз запитвам мравите какво мислят за човека. Те казват: „Една по-голяма мравка. Донякъде приличат на нас, имат ръце, глава, очи, различават се по нещо.“

Вие имате религия. Какво нещо е религията? Вие имате поезия. Какво нещо е поезията? Проза колкото искаш има у нас. Ако е въпрос

за любов, няма любов в нас, има външно право. Като спра някоя мравка да я питам, тя казва: „Ще ме извиниш, чакат ме в мравуняка.“ Някои от нашите стари разсъждения в света не приличат ли на мравешките? Ако имаш нещо и го изгубиш, после ще плачеш за него. Затова, да не изгубим това, което ни е дадено.

Христос дъхна и каза: „Приемете Духа Светаго. На когото простите греховете, простени са.“ Значи така човек става господар на своя живот. Вярата в Бога, това е великото освобождаване от всички ограничения и временни терзания. Ако ти повярваш, ще се освободиш от всички ограничения; ако ти повярваш, ще се освободиш от всички болести, които съществуват в света. Не сляпа вяра, но вяра, която е резултат на великата Любов, която действува в света. Това учение е за онези, на които съзнанието е пробудено. То не може да се наложи насила на хората. В света има един закон, по който хората кога и да е ще дойдат до това. По този път всички ще минат. По друг път не могат да минат. Вие казвате: „Не е сега време.“ Но ще дойде време.

На всички същества идеалът е човекът, а пък човек върви към друга една цел, която го повдига към Бога. След като намерим Бога, ние трябва да напуснем Земята, ние трябва да приложим Божественото учение в света и да преодолеем всички мъчнотии. Много опити са правени. Правени са монастири, калугери са живели отделно и светът не се е поправил. Всичко е правено, но едно нещо не е направено: човек не е приложил любовта. Бащата не е приложил още любовта към сина си. Той се занимава само с посторонни идеи. Майката не е приложила любовта към дъщеря си. И тя се занимава с посторонни идеи. Защото, ако се приложи, то ще потече друга една сила. Ако бащата е приложил любовта към сина си, то ще има една вътрешна връзка и бащата ще се подмлади. Докато бащата остарява и умира, то синът не обича баща си. Докато синът остарява, то бащата не обича сина. Казано е: „Онези, които обичат Господа, силата им ще се обнови.“ Бог не е стар, както мислят някои. Бог е единственото

същество, в което няма абсолютно никаква промяна. Един и същ е през всичките векове, през всичките вечности, които са минали, Той е един и същ, неизменен.

Бог иска ние да бъдем като Него, като приложим Божията любов. Ние сега отблъскваме Божията любов и вследствие на това ние умираме от безлюбие. Ние умираме от претрупване на Божиите блага. Че, ние умираме от преяждане, от големи грижи в света. Грижим се за това, за което не трябва. Ние даваме къщата си под наем и после умираме от каране с наемателите. Даваш пари назаем и след това умираш за парите си. Та, всякога [се] умира от претрупване на онова, което Бог ни е дал.

Сега, какви са отношенията между нас? Кога ще дойдат онези новите отношения? Теоретически лесно се преподава. Ние преподаваме християнство теоретически, че Христос е умрял, но ние не сме в положението да разберем как е умрял Христос. Христос вече 2000 години не е престанал да работи и всякога посещава страдащите, утешава ги. Когато някой иска да се самоубие, Христос казва: „Ще се оправи твоята работа!“ Отива при един богат човек и казва: „Помогни на този човек, ще се благословиш и ти.“ Богатият отива и помага.

В Америка един богат човек една вечер чува един глас. Той бил богат милионер. Гласът му казва: „Посред нощ, в 12 часа, иди на еди-коя си улица, там имаш една работа.“ Богатият излиза вън, никой няма и се връща. Втори път гласът му казва. Той пак отива. Три пъти гласът му казва: „Ако не отидеш, ще стане нещастие.“ И той отива. Отива при посочената къща и си казва: „В какво голямо заблуждение съм, да хлопам в 12 часа!“ Той хлопа, един дрезгав глас отговаря: „Какво ме безпокоиш?“ Онзи му казва: „Трябва да отвориш.“ Като отваря, богатият вижда един младеж с разчорлени коси. „Какво искаш?“ – му казва младежът. Онзи казва: „Пратен съм тук нещо. Трябва да се намираш в едно извънредно положение, трябва да мислиш да направиш нещо. Не искам да знам каква е работата. Аз не знам, изпратен съм да уредя [тази] работа и ме държат отговорен.“

Онзи бил млад, 21-годишен, и казал: „Бях в едно религиозно общество. Учиха ме, че има Бог, Който промислюва. Аз съм честолюбив, молех се, закъсах материално и реших тази вечер да умра, да взема отрова." Онзи му казал, че „Господ ме прати тази вечер при тебе и ми каза, че ако не дойда, ще ме сполети голямо зло. Това, което ти липсва на тебе, аз го имам, а пък това, което в тебе го има, в мене го няма. Аз ще ти дам материалното, пък ти ще ми дадеш любовта си и двамата отиваме при Бога, за да види, че сме изпълнили работата." Младежът се развеселява, онзи го потупва по гърба, помолват се двамата и въпросът се урежда. Ако богатият не беше отишъл при онзи, който искаше да се самоубие, какво щеше да стане?

На сегашните хора трябва любов. Проявете любовта си както знаете, не както досега, не както вашите баби, майки, бащи, не както вашите наставници. Не прилагайте любовта както те са я учили, приложете я така, както вие я разбирате. Запомнете това добре. Да ме разберете право. Както вие разбирате. Идете при извора. Не вода, която от години е турена в едно шише, но иди при извора и се напий. Това е вашата вода, тази вода, която от вас извира като любов. Не както едно време са живели бащите и майките ви. Носи любовта, която сега извира в душата ти. Това е важното. Дръжте за тази любов. Там е силата. Никога не служи на друга любов. Тази любов е, която ще допринесе нещо във вашия живот. Тя ще измени целия ви живот. Онова е преходно, а пък това, което сега ще почувствуваш, то е Божественото. Всеки един от вас може да го опита. Ще видите, че е така. Ти ще усетиш, че си в един свят толкова уреден, в един свят с толкова любов, че никога няма да се усетиш в някаква нужда. Той не е свят на безлюбие. Не уповай на него, но уповай на един свят на любов. Онзи свят прониква този свят. Вярвай във вашия живот, който прониква в мъртвата материя и я оживява. Вярвай в това, което организира ума, сърцето и въздига душата. Вярвай във вашия дух, който излиза от Бога. Това е Любовта.

Ще питате: „Коя вяра е най-права?“ Онази вяра, на която Любовта е авторитет. – „Кой живот е най-добър?“ Онзи живот, на който Любовта е авторитет. Всичко това, на което Любовта може да бъде авторитет, дръжте се за него и никога няма да се излъжете.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

39-а неделна беседа, държана от Учителя на 8.VII.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев. (На 1.VII.1934 г. от 10 ч сутринта по каталога на Елена Андреева няма беседа)

ИЗНОВО РОДЕНИ

„Отче наш“

3-та глава от Йоана, от началото до 14-и стих.

„Духът Божи“

„Истина ти казвам, ако не се родите изново, няма да видите Царството Божие.“

Раждането, това е една нова епоха, един нов живот, в който човек влиза. Има два пътя, по които хората се раждат. Едни се раждат в пътя на променчивото, там дето царува смъртта. А други се раждат в реалното, в духовното, там, дето е светлината и животът. Хората сега вървят по две линии. Едни – по линията на смъртта, а други – по линията на живота. Когато някой човек пита: „Защо този човек умира?“ Защото върви по линията на смъртта. Такава е неговата съдба.

Следователно онзи, който се е родил по линията на смъртта, той трябва да се роди изново, да влезе по линията на живота. Да влезе по тази линия, там не му трябва знание, наука. Една нова наука има, на която основата трябва да бъде Истината. Хората имат детинско разбиране за истината. Казват: „Какво е истината?“ И казват: „Истината е горчива.“ Няма по-сладко нещо в света от истината. Ако истината е горчива, то има някаква обвивка, която вас ви заблуждава. Туй, което горчи, е смъртта. Няма нещо по-горчиво от лъжата. Няма нещо по-горчиво от смъртта. Няма по-сладко нещо от истината. Ако животът е горчив, смъртта се е намесила там. Това са определения, за да имате едно истинско понятие, едно истинско схващане. Каква трябва да бъде новата насока? Защото всички хора искат да живеят по този път, по който сега вървят, но то е линията на смъртта. Горчивините ще дойдат. Явява се сега [Никодим] при Христа и [Той]

му казва: „Ти си учител Израилев. Как учиш народа? Как проповядваш учението? По кой път трябва да се влезе в Царството Божие? През пътя на смъртта или през пътя на живота?“ Никодим се отрече, казва: „По пътя на смъртта се влиза.“ А Христос му казва: „По този път никой не може да влезе в Царството Божие. Роденият от плътта плът е, той ще умре. А роденият от Духа, той ще влезе в Царството Божие.“

Царството Божие е това, което вие търсите. То е онова щастие в живота. То е вашето спасение, то е вашето благоденствие. Може да го кръщавате както искате, то е Царството Божие. Царството Божие носи благата, за които вашата душа копнее. Казвам: При сегашните условия, при които хората живеят, те се определят на хората. Светските и духовните хора по какво се отличават? Един светски човек е човек, който обръща внимание на формата на нещата, в този свят туй, което вижда. По какво се отличава духовният човек? Духовният човек обръща внимание повече на проводниците, защото всичките духовни хора са проводници на някои нови идеи. За да бъдеш духовен, ти трябва да имаш вяра. Да имаш вяра и да вярваш, това са две неща различни. Да бъдеш духовен, в пълния смисъл на думата, то е вътрешната страна. А да бъдеш проводник, това е външната страна. Този живот има и външна страна.

Та сега човек, за да се роди, трябва му майка, една среда, в която той трябва да расте и да порасте в света. Следователно онзи човек, който трябва да се роди, трябва му вътрешна среда. Това са водата, въздухът. Водата, това е майката. Водата представлява животът. Казва някой, че обича майка си. Това е животът. Все трябва да се оформи в някакъв предмет. Майката може да даде на роденото дете живот. Ако тя не е, то не може да се прояви, не може да се прояви животът в него.

Та, казва Христос: не само вода, но вода и въздух са потребни, за да бъде човек духовен. Питам сега: при сегашните условия каква форма вие може да дадете на въздуха? Някой път те представят като една птица. Представят, че е духовният свят. Областта на духовния

свят е обширна. Тя не е така ограничена, както областта на Земята. Безгранична е. Това е обширно пространство. Учените хора не може да знаят границите на пространството. От тука до Слънцето се изчисляват, но къде са границите на Слънцето, никой не знае.

В туй пространство, дето няма граници, съществуват много гранични тела. Тези тела, както ние тук на Земята съществуваме и се измъчваме. Ние сме на една Земя, дето има доста голямо измъчване. И тогава ние, хората на Земята, мислим, че има хора само на Земята. Мислим, че единствените хора, които съществуват, са само на Земята. Така мислят и мравите – че единствените същества, които съществуват на Земята, са само мравите. Растенията мислят, че единствени са растенията на Земята. Растенията мислят, че мравите са едно видоизменение на растенията и хората считат, че първите жители на Земята са растенията. Те са предците.

Обаче това са наши схващания, с които ние се намираме в едно противоречие. Ние мислим, че в света нищо друго не съществува около нас, а при това се намираме в едно вътрешно противоречие, в едно вътрешно безпокойство, като че нищо не съществува. Ти страдаш. Питам тогава: какви са основите на страданието? Ти казваш: „Страдам, защото нямам пари.“ Това не е вярно. Ти може да страдаш и когато имаш пари. Може да ти дам пари, с тия пари ти ще си купиш хляб. Парите са условие за хляба. Ти вземеш хляба и пак можеш да страдаш. Хлябът не е туй, което търсиш. Ако вземеш този хляб и не го сдъвчеш добре, ако хлябът не се асимилира и ако хлябът не се превърне на сила... Има един сложен процес. Казвате: „Без хляб не може.“ Съгласен съм, но хлябът трябва да се превърне на една вътрешна сила. Сега казвате: „Без къща не може.“ Вярно е, но и с къщите имате страдания, и с хляба имате страдания. Даже и любов като имате, пак имате страдания. Ако не разбираш любовта, тя е като една силна вода, която ще те помете, ще те измете, че нищо няма да остане от тебе. Тя е силна вода. Не че тя иска да ти причини

страдания, но отдето мине, тя не пита, но влече. И тази форма, която имаш, няма да остане от тебе нищо.

Сега да се върнем към онова, което е съществено във вас. Вие най-първо в света търсите вашето здраве, след туй търсите вашето щастие, но щастието, това е крайната цел на земния живот. То се обуславя. Щастлив човек не може да бъде, ако няма един отличен ум, ако няма едно отлично сърце, ако няма един добър организъм. Те са елементарни работи, които трябва да съществуват. И тогава изобщо учените хора намират, имат функции в мозъка, главното седалище е там. Сърцето функционира в белите дробове. Сърцето функционира в слънчевия възел. Някои го наричат стомашен мозък. А пък твоите дробове функционират в целия човешки организъм.

В по-ранните времена, когато хората били като деца, те не знаеха като вас и мислеха, че човек е направен само от плът. Мислеха, че туй е целокупно, а сега учените хора казват, че цялото тяло е създадено от дребни същества, които са съединени. Тия същества се намират на разни степени на интелигентност. Ако вземете извън човешката глава, най-разумни, най-умни са клетките на сърцето. Всичките клетки, от които човек е образуван, от които е направено човешкото тяло, в мозъка са най-разумните същества. Човекът, той е господарят и благодарение на тия клетки, благодарение на тази разумна съвкупност на всички същества, че те дават силата си и ума си, и човек минава за глава. Казва: „Аз съм човекът, който господарува!“ Не трябва да господаруваш, но ти трябва да бъдеш богат, да даваш. Господар, който иска да му слугуват слугите и да му дават, той е роб на условията. Господар, който дава на слугите си и работи за тяхното подигане, той е господар. В този свят господарят [не] трябва да седи на едно място, да чака слугите да му дават. Не само на едно място, но навсякъде, с „дрън“ работа не става. Едно дете може да бутне звънеца, но знаете ли какво му коства? Много скъпо е бутването на един звънец.

Един свещеник, не зная какъв е бил, гръцки свещеник може би, но в Румъния пътувал, носел една хубава попска шапка. Дошло му на ума, той искал да погледне през вагона, но в това време му пада шапката навън. Някой му казва: „Дръпни тази ръчка и тренът ще спре.“ Той дръпва ръчката, спира трена и казва, като дохождат да го питат защо е спрял трена: „Шапката ми падна.“ Но после казваше: „Знаете ли колко скъпо ми костваше това?“ С глобата, която му наложили, този свещеник е могъл да купи 20 шапки.

Питам: Струва ли си за една шапка да спреш целия трен? Тогава ще те глобят и с тия пари 20 шапки ще можеш да купиш. Като ти падне шапката, ти се прости с попската шапка. Имаш едно желание, с което трябва да се учиш. Например имаш желанието да бъдеш красив, пък не си красив. Турците казват тъй: „Не ме бутай, да си върви.“ Ти знаеш ли, ако си красив, колко скъпо ще ви коства при сегашните условия красотата? Ти казваш: „Аз искам да бъда богат.“ Хубаво, знаеш ли колко скъпо ще ти коства богатството? Не мисли, че като си богат... Ти толкоз огорчения ще имаш, че ще ти дойде до гуша.

Имах един познат, приятел, богат беше. Той ми се оплакваше: „Дотук ми е дошло!“ Той вярваше в прераждането и казваше: „Аз втори път не искам да се родя богат човек, не искам да се родя сиромах, но искам Господ да ме прати слуга при някой много добър господар.“ И право. Казва: „Лъгали са ме слугите, лъгали са ме хората и не може да намериш един човек да ти каже истината. Все за парите този ще те излъже, онзи ще те излъже. Не може да намериш хора, с които да се разговаряш. За Бога ще ти говори, за Христа ще ти говори и в края на краищата ще ти каже: „Имам малка нужда от пари. За Бога ще ми дадеш 2000 лева.“ Казвам: „За Бога ще ми ги върнеш.“ Аз за Бога му ги давам, той за Бога не ми ги връща. Този човек за Бога хич не се явява.“ Казвам: „Това са твоите слуги, по същия начин постъпват. Ти си богат човек, тия твои слуги, понеже ти си толкова богат, че те разтоварват, да не ти е тежко на гърба. Съжаляват те,

затуй не ти връщат парите.“ – „Прав си, казва, но като карам, да не ме изпразнят, та съвсем да не се обърна.“

Сега да дойдем до онова положение в живота, което е потребно за онзи вътрешен мир, да се разбират законите на човешката мисъл, законите на човешките чувства, в които се проявява човешката любов. След туй се проявява животът. Християните казват: „Като дойде Христос, Той ще оправи света.“ Какво разбираме под думите: „Като дойде Христос“? Христос вече е дошъл! Ако ние очакваме да дойде втори път, Неговото идване ще бъде толкоз страшно, второто идване на Христа ще бъде толкоз страшно, че хората ще кажат: „Паднете, канари, та ни скрийте от Онзи, Който иде!“ Какво ще Го очакваме? Като дойде, ще има плач и скръб. Ще има такива големи землетресения, Земята ще се отвори, ще поглъща, всичко туй ще се развали. Тогава защо трябва да дойде Христос да развали нашия порядък на Земята? Ако така разбираме Неговото идване, то е физическо разбиране. Сега да ви обясня. Когато дойде Христос на Земята, Той ще направи един преврат в нашите умове. Тогава всичките наши криви мисли, всички наши криви желания, всички наши криви пътища, ще станат алтуи [алтън?], [както] казват турците. Той няма да развали пътищата, съобщенията, реда и порядъка на света. Но нашите мисли съвършено, коренно ще се изменят. Съвършено и коренно трябва да се изменят.

Тогава, какво беше поведението на Христа, когато доведоха при Него онази блудница? И казват: „Учителю, какво казваш Ти? Знаеш какво Моисей е казал за такива – с камъни да ги убиваме. Те развращават обществото.“ Ама обществото ги избива с камъни, но същото общество създаде условия те да се развратят. Христос казва: „Този, който от вас е безгрешен, той да вземе пръв камък и да хвърли.“ Значи, преди всичко онзи, който е безгрешен, може да съди. Той може да има известни прави понятия. След като си отидоха всичките, той казва: „Жено, нямаше ли кой да те осъди?“ – „Няма.“ – „И Аз не те осъждам. Поблагодари, иди и вече не съгрешавай, мисли

по-добре. Туй, което си го вършила от незнание, Аз ако не бях, щяха да те пречукат. Втори път ако го направиш, втория път ще те пречукат. Иди и не съгрешавай вече.“

Това е учението на Христа, Който иска да подигне падналите в света. [Той] не взе тази жена да я подигне от земята, да я помилва, да я погали, да ѝ каже: „Ти си безгрешна“, но ѝ казва: „Жено, има ли някой да те осъди? И Аз не те осъждам. Иди и не съгрешавай! Пази Божия закон, защото в тебе има нещо хубаво.“ Знаете какъв преврат стана в сърцето на тази жена? Ако при вас доведат такава сестра, какво ще кажете? Ако една такава сестра доведат във вашия дом, какво ще кажете? Ако такава една сестра заведат при вашия мъж и вие я намерите при мъжа си, какво ще кажете на мъжа си? – „А, ти с такива работа имаш, нали? Прилича ти, браво!“ Ами ако вие намерите един паднал мъж при краката на една светица, ще кажете „Браво!“ При светицата подобава такъв грешник, че тя ще му каже същото нещо: „Братко, няма ли кой да те осъди? И аз не те осъждам, иди и не съгрешавай!“ Мъжът трябва да каже на жената: „Иди и не съгрешавай!“ И жената трябва да каже на мъжа: „Иди и не съгрешавай!“ Трябва да възприемем реалното. Защото ние грешим, понеже реалното нямаме в себе си. Човек, на когото душата е изпълнена с любов, никога не може да греши. То е немислимо. Немислимо е богатият човек да бъде крадец. Ако неговите каси са пълни, той не може да бъде крадец. Краде онзи, който няма нищо.

Следователно, ако ние в света вършим престъпление, то е с онази илюзия, че нямаме нещо. Искаме да откраднем, да го придобием по един неестествен път. И следователно всичките хора си служат все с насилие.

Има един път, по който ние може да постигнем желанията си. То е пътят на Любовта, ако ти обикнеш Бога с всичкото си сърце. На вас може да ви кажа: Ако ти обикнеш Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, ти имаш всичко, което искаш. Ти ще имаш всичко, което Той иска да ти даде. Питам: Ако

вие обичате Бога, какво ще искате най-първо? Ако вие не знаете, аз ще ви кажа какво да искате. Като обичаш Бога, искайте да ви даде живот. „Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Само като любиш някого, може да го познаваш. Ние като не обичаме Бога, не може да Го познаем. Ако не обичате, искате да се запознаете. Запознанство в света без любов не може да стане. Който иска да се запознае с човека, непременно, преди да се е запознал, той трябва да го обича както себе си. Като се запознае, тогава може да се образува между тях едно вътрешно отношение.

Сега ние, хората на Земята, се оплакваме. Познанството много скъпо ни е коствало. Всякога едно познанство, което не е съпроводено с любовта, много скъпо струва. Познанство, което следва любовта, то е най-голямото благо, което човек може да получи. Един човек, когото познаваш по законите на Любовта, то е най-голямото благо. Ти ще познаваш човека, неговата душа, неговия ум, сърцето му. Той за тебе ще бъде целият свят. Този човек ще бъде готов да стори всичко онова за нас, което иска законът на Любовта.

Сега, аз не съм за онази любов, дето някой път искаме в света да ни обичат хората. То е вярно, ако ние сме хора необикновени, ние не бихме се явили на Земята. Че сме се явили на Земята показва, че има някой да ни обича. Как сме се отплатили на тези, които ни обичат? За Този, Който е създал всичките условия и тия, които са създадени за тия условия, какво сме дали от себе си? Ние нищо не сме дали. Ние сме дали много малко. Истинският живот настъпва сега. Има работи, които в нас не са довършени. Тия недовършените работи създават всичките сегашни страдания. Животът от единия до другия край, във всичките страдания влиза нещо незавършено. Любовта ни е незавършена. Обичта ни е незавършена. Вярата ни е незавършена. Милосърдието ни е незавършено. И всичките неща са отгоре разгледани. Няма нещо компактно, вследствие на което да е завършено. Следствие на това външният израз не е красив.

Аз, като наблюдавам хората, казвате някой е красив. Аз, като изучавам хората, се чудя на онази аномалия, която съществува. Пък ме удивява онова великото постоянство на Небето. Виждам, онзи разумен свят постоянно работи, работи, за да изправи един човек. Виждам какви разумни сили работят, за да го накарат да учи. Като едно упорито дете е.

Казвам: Всичко онова трябва да се съедини. После, ако човек не се подчини на туй разумното, най-после той ще изгуби смисъла на живота. Ще дойде вътрешно обезсърчение, ще чувствуваш, че никой не те обича. Страшна работа е, когато някой казва: „Никой не ме обича!“ Разбирам какво значи. Няма по-страшно нещо от [това] да изгубиш любовта на всички. Няма по-страшно нещо [от това] да изгубиш любовта на Бога. Ти трябва да умреш, да изчезнеш. От тебе ще остане само едно голо съзнание, че всичко си имал, всичко си изгубил, останали само сухи кости. Когато мисли[ш] за всичко онова, което е изгубено... Представете си, че един учен човек, който е свършил 4 факултета, който е бил здрав, към 33-тата година изгубва зрението, слуха, вцепеняват се краката, остава само съзнанието, съвсем се затвори от външния свят и остават само неговите възпоминания. Знаете ли какво ще бъде неговото вътрешно терзание? Това е цял един ад.

Сега ние не съзнаваме благата, които имаме, ние не ги съзнаваме. Ние не съзнаваме какво представлява една екскурзия по планината. Ние не съзнаваме какво означава изгревът на един ден. Ние не съзнаваме какво означава идването на един приятел, когото посрещаш, който носи една благодат в дома. Всички тия неща не ги съзнаваме правилно. Ние сме от ония хора, които са взели лотариен билет и постоянно мислят за лотарийния билет, кой колко ще спечели. Очаквате лотарията, дойде денят, тегли се билетът, няма нищо. Дойде следующата лотария, тегли се, пак няма нищо. Всичко е свързано с обезсърчение. Казвате: „Парите отидоха.“ След като се минат два-три месеца, казваш: „Да си опитам, хайде, пак късмета!“ Не

е лошо нещо и това. В лотарията се усилва вярата. Лотарийните билети донасят това, че се усилва вярата. Ако в лотарията не може да спечелиш, ще ви кажа коя е причината. Вярата ви е малка. Ако вярата ви е голяма, който билет вземете, ще спечели. Който печели, той има силна вяра. Който спечели, от това гледище [той] има най-силната вяра. От Невидимия свят казват: „Кому да дадем най-голямата печалба? – На онзи, който има най-голямата вяра." На вас не ви върви. Купите си билет да си опитате вярата, да познаете. Ако не ви се падне печалба, ще кажете: „Слаба е вярата ми." В туй отношение вие може да се обезсърчите, че не сте много вярващи. Представете си, че вземете един билет, падат ви се 200 000 лева, и то швейцарски.

Сега някои казват, че парите са съблазън. За слабия човек парите са съблазън, за силния и умния човек са едно благо. За слабите хора жените са съблазън, но за умните хора са едно лично благо. За слабите хора светът е лош, за умните хора светът е добър. Един умен човек, който е в света, за него злото в света е нещо частично, привидно така се вижда. Един предмет може да се вижда, че е много голям, но той е близо до очите. Като го отдалечиш на един километър, понякога няма да го видиш. Туй, което ви смущава, то не е голямото, то е много малкото, то ни смущава нас.

Христос казва: „Трябва да се родите." А за да се родите, вие трябва да се обичате. Вие трябва да обичате Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила. Тази обич е за да се родите втори път. Само чрез любовта към Бога може да се родите. Аз не говоря за прераждане. Аз говоря за раждане. Не, за новораждане. За мене процесът на раждането [е] раждане по дух, раждане и по плът.

Ако искаш да се родиш по дух, непременно ти трябва да обикнеш Бога с всичкото си сърце, душа, ум и сила. Тогава ще се родиш от вода и дух. Всичко ще бъде на твое разположение. Ти ще бъдеш царски син. Ти ще имаш всичко на свое разположение. Ще кажеш за всичко това. За да имаш всичко на разположение, ако се родиш по втория начин, по плът, ще бъдеш тогава ограничен и през

целия си живот ще се окайваш, ще проклинаш, както Иов прокле деня, в който се роди. Защо пострада Иов? Изпит беше. Понеже беше роден по плът, праведният Иов после се роди изново и казва: „Бях чувал за Тебе, Господи, но сега, понеже Те виждам, разкайвам се за моя стар живот. Аз мислех, че съм много учен човек, много праведен, а сега виждам. Господи, обичам Те с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкият си ум и с всичката си сила!“ И всичкото богатство, което имаше, в двоен размер му се върна: и синовете му, и дъщерите му се върнаха, и казва, че синовете и дъщерите му били по-красиви, отколкото първите. Той и Иов се роди втори път.

Аз може да ви приведа друг пример. Някой път, като се привежда някой пример, наместо обяснение внасят някои съблазни. Казвам: В дадения случай, примерът за Иова, Иов пострада, за да се роди. Страданията на света не са нищо друго, но пътят, за да намерите пътя, да намерите духовно да се родите и да станете свободни.

В този път ви трябва тази наука, разбиране на живота ви трябва. Колко са пътищата? Има много пътища. Най-първо трябва да изучавате, на човека му трябват елементи, той трябва да разбира качествата на светлината, качествата на слънчевата топлина, той трябва да разбира качествата на въздуха, той трябва да разбира качествата на водата, той трябва да разбира качествата на храната. Това са елементарни работи, които той трябва да знае. На Земята да знае от какво зависи изобилието в света. Когато един извор е изобилен някъде, [да] знае, че зад него има планински връх, голям планински масив, от него иде този извор. Ако този планински масив го няма, този извор не може да бъде така силен. Когато Слънцето изпраща грамадна енергия, показа, че Слънцето има грамаден запас, който е определен за хората на Земята.

Как мислите, тази светлина, която ви се праща от Слънцето, че тя иде така безразборно? Та, вие тук имате електричество. Всеки има часовник, който определя какво количество е изразходвал. Вие имате

и за водата мярка, която показва колко вода сте изразходвали. Има хора, които се интересуват колко вода харчите. Мислите ли, че онази светлина, която ви се праща от невидимия свят, няма да ви търсят сметка за нея? Мислите ли, че вас няма да ви търсят сметка за хляба, който сте яли? Мислите ли, че няма да ви търсят сметка за енергията, която сте изразходвали? Ще ви държат отговорни за всяка ваша дума, която е казана напразно. Какъв отговор ще дадете? Защо сте изразходвали тази енергия напразно? Какъв отговор ще дадете? Ако през целия [си] живот [си] седял пред огледалото, мажеш лицето си, стягаш прическата си, теглиш мустачките си, ще влезеш в невидимия свят, ще видиш хиляди, милиони фотографии, ще се намериш как си теглиш мустачките. Как си бил като дете, като старец. Как си се гладил пред огледалото, как с четката си си гладил косата, брадата. Мислиш ли, че брадата е нещо съществено? Когато някой иска да се дегизира, той си турга изкуствени Мустачки и брада, туря [си] перчем на главата. Когато иска да се покаже, да се дегизира, да не го познаят, той си обръсне мустаците, обръсне си главата. Хората имат едни идеали без мустаки, а други идеали с мустаки. Аз бих ви казал, смешно е. Сегашните жени са едновремешни мъже, които са хвърлили мустаците си и брадите си, да не ги познават. А сегашните мъже са едновремешни жени, които са турили мустаки и бради, да ги не познават. Тази работа не става така.

Сега да оставим дали е вярно това или не, това е мое предположение, но само един паралел правя, една аналогия. Какво се ползуваш, ако обръснеш брадата или какво се ползуваш, ако обръснеш мустаците? При сегашните условия мъжът носи мустаци и брада, понеже е минал в една много гъста среда. Всичките тия косми, които се намират, това са антени, свързани са с разни предприятия. Всеки един косъм, това са разни жици, съобщава му се по тях за неговото предприятие как върви. Хване един косъм – вече са му съобщили. Сега на жените, понеже са паднали космите на брадата и мустаките, техните предприятия всички са унищожени. Мъжете,

понеже имат бради, те са турили старите предприятия, а понеже жените [са] изгубили. Туй е сега мимоходом. Тя в рая искаше да направи една търговска сделка и там всичкото предприятие падна. Мъжът, като излезе отвън, тури си брада и мустаци, помъчи се да поправи погрешката, която жена му направи. След като влязат и двамата в рая, жената и мъжът ще си мязат. Мъжът няма да има мустаци и брада, и двамата ще бъдат с дълги коси. Косите ще бъдат сребристи и ще кажат: „Слава Богу, че се освободихме от старите предприятия! Благодарим, че може да се върнем при първия бащин дом, където може да живеем без каквито и да е приключения."

Законът на новораждането е закон на влизане в ония хубавите условия. Те са условия вътре във вас. Няма да мислите, че външният свят ще се измени. Ако се изменят нашите възгледи, ние ще видим, че светът, в който живеем, не е такъв, какъвто предполагаме. Около вас има един свят и ако вашите чувства се изменят, вие може да го видите.

Може да ви приведа един пример. Някой път гледате един човек: черничък, нищо не ви прави впечатление. Този човек, след като го обикнете, тогава виждате този човек, че има нещо в него. Разправяше ми един баща: „Имам едно дете на година и половина. Това дете разбира каква любов има в душата ми. Каквото говоря, разбира." Той обича детето и като каже нещо, тази душа се отваря. Туй дете не е просто. То е една душа, която е излязла от небето с дарби одарена и като вижда баща си, любещия си баща, който вижда хубавото в своето дете, и му казвам: „Дръж тази любов, поддържай, понеже с тази любов туй твое дете ще се подигне на онзи уровен, на който ти искаш." Любовта така действува. Дотогава, докато ние разбираме Бога, ако ние разбираме Бога, светът ще има смисъл заради нас. Ако ние не разбираме Бога и щом престанем да Го обичаме, целият свят ще се измени, хората ще се изменят. Ако обичаме Бога в душата си, всичките хора ще те познаят. Щом измениш мнението си за Бога, веднага и хората ще изменят мнението си за тебе. Две неща се

изискват: водата, това са твоите ближни, а духът, това е Бог. Ако ти обичаш ближните си... Ближна на тебе е майка ти, ближен на тебе е баща ти, това са твоите ближни. Ако нямаш любов в този смисъл, любовта към майката, любовта към бащата, ти не може да се родиш изново, не може да влезеш в Царството Божие. Само любовта е в сила да даде спасение на хората. Когато Христос говори за спасението в света, Той иска хората да се обичат, да влязат в новия живот. И всеки, който влезе, то е възкресението на човека. Роденият от дух е той. За тях се казва, че са синове Божии.

Казвам за всички ви сега, за съвременните хора, въпросът за любовта трябва да се постави на един изпит. Любовта ще разреши всички въпроси в света. Най-първо ти трябва да разрешиш онази връзка. Щом имаш любов, вече всичко в света може да се постигне. Семейството може да се устрои, децата ще бъдат родени, животът външно работи. Всичко ще се уреди – зависи [от] онова положение, което е станало в нас. Туй, което ще стане в нас, ще стане и отвън.

Сега на всинца ви казвам: Христос казва: „Ако не се родите изново от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие." Не може да придобиете Царството Божие.

Сега може да се зароди следният въпрос: „Как може да го постигнем?" Много пъти са ме питали: „Как да обичаме?" Аз ще ви попитам един въпрос: Кое ви привързва към вашата майка? Кое е онова качество, за което обичате майка си? Ако майка ти е дала онова, най-ценното, което имате в себе си, ти не може да не я обичаш. Ако баща ти е дал онова най-ценното, което имаш, ти не може да не го обичаш. И ако вие имате някой, който ви обича, ако вие някого обичате и ако дадете най-ценното в него, той не може да ви не обича. Но не да се лишите. Помнете: Реалността ти не може да дадеш. От онова, което имаш, от него да дадеш. Тогава вие спирате и казвате: „За мене какво ще остане?" Туй, което дадеш, то ни най-малко няма да намали туй, което имаш. То е както извора: колкото вода тече, няма да намалее. Онова, което изтича от вас, дайте го на другите

ваши ближни и те ще ви обичат. Любовта в света трябва да бъде искрена. Не само на думи. Трябва да му желаеш доброто, трябва да имаш само едно мнение заради него. Не мислете някой път, като обичаш някого, че няма да бъдеш прям. Ще кажеш направо: „Не си справедлив, не си добър, имаш една погрешка, не си милосърд.“ След туй може да му кажеш: „Много си добър, но не си щедър.“

Най-първо човек трябва да бъде справедлив, да имаш една мярка, с която да мериш. Справедлив трябва да бъде човек. С каквато мярка мерите, със същата ще ви възмерят. Ако ние мерим със закона на Божествената справедливост, всички наши приятели, онези, които ни обичат, ще ни мерят със същата мярка на справедливостта – ние ще имаме Божествена справедливост. Който спрямо тебе покаже милосърдие, и ти ще бъдеш милосърд. И като те критикува, той пак е милосърд, щедро те критикува. Милосърдният като те критикува, внася милосърдие.

Мнозина, на които съм говорил, казват ми: „Туй не е за сегашния живот, но за в бъдещия живот да го оставим.“ Според мене това, което днес извършиш. Силният човек върши работите днес, а слабият ги оставя за в бъдеще. Казват българите: „Днес – с пари, утре – без пари.“ Много хубав метод е в търговията: „Днес – с пари, а утре – без пари.“ Ако карат обратното: „Днес – без пари, утре – с пари“, отиде конят в реката.

„Днес с пари“ – което днес е микроскопическо, туй го направи. Микроскопическите работи в света са силата на човека. То е малкият конец и свързани в едно въже, те правят силно въже. Ти днес туриш една малка мисъл, утре туриш и ще образува цял характер. Казваш: „От мене нищо няма да стане.“ Ти ще кажеш, че от тебе все ще стане нещо. Втория път пак кажи: „Ще стане нещо!“, на третия ден: „Ще стане нещо!“ И най-после наистина ще стане нещо. Даже може да направите опит: турете една главня някъде [да] запазите запалената главня. Ако вложите вашата главня в земята, тази главня ще престане. Ако престане тази главня, ще имаш един навик да пееш. Не вярвам да

има някой, който да не обича да пее. Обичаш да пиеш и казваш: „Ще се отуча, ще се отуча да пия!“ Пак пиеш и казваш: „Ще се отуча, ще се отуча, ще се отуча да пия.“ Една година наред като поддържаш, тебе ти се втръсне и започне, че като започнеш да пиеш, ще се отчуждиш и ще се отучиш да пиеш. Няма да пиеш.

Всичките навици в света са все да се покаже колко човек е силен. Хубаво е да се отучи човек. Няма какво да се бори. Някой път дойде някой, иска да те изпита. Каже ти някоя обидна дума. Аз съм в кръчмата, погледна чашата, пълна с вино, и казвам... Погледна чашата с вино и искам да го ударя с чашата. Подигна чашата и сложа я. Повикам кръчмаря да ми даде чаша с вода и взема водата, и пак погледна чашата [с вино] и кажа в себе си: „Да мине от мене.“ Без да пия. Кой е по-силен? Едно време един българин – във Варненско има един анекдот, – на когото краката били много големи, ходил да си купува чехли и като обиколил чаршията, мерил тук, мерил там, не му стават и един турчин му казал: „Калъпсъс.“ Той излязъл от Варна и като се отдалечил на няколко километра, обърнал се към града и казал на турчина: „Ти си калъпсъс. Сен калъпсъс.“ Той казва така, за да му олекне. „Тия крака, които Господ ми даде, не са без калъп.“ Той няма калъп, затова казва така.

„Роденият от вода и дух ще влезе в Царството Божие.“ И на всинца ви пожелавам да се родите от вода и дух и да станете наследници на Царството Божие.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

40-а неделна беседа, държана от Учителя на 15.VII.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ХВЪРЛЍ ХЛЯБА

Хвърлѝ хляба
„Отче наш“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета 11-а глава от Еклисиаст.

„Пред Тебе припадаме, Господи“

„Хвърлѝ хляба си по лицето на водата.“ Това са думи неразбрани. Аз разглеждам света или живота, като всичко е тясно свързано. Всяко нещо си има свой смисъл за умните хора. Всеки предмет в света има смисъл. За онези, които не са вещи, всичко за тях е откъснато (познато) (В разчетената стенограма двете дума са написани една над друга.). Голямото нещастие в света седи в това, че всеки иска да бъде отделно щастлив. То е невъзможно. Защото кога хората са щастливи? При жертвата на животните те са щастливи, но животните са нещастни. При една война победителите са щастливи, но победените са нещастни. Може да ви наведа хиляди други примери. Когато майката иска да има едно детенце да му се радва, тя е на крив път. Учителят иска да има ученик, той е на крив път. Музикантът иска да свири; и той е на крив път. Всички са на криви пътища, понеже отделно разглеждат. Казват: „Да преминем живота добре.“

После, сегашните хора казват: „Кажи ни истината!“ Истината на сегашните хора не може да се каже. При това разбиране, което хората сега имат, само известни факти може да ви се кажат, но истината не може да ви се каже. Да ви кажа истината, значи да ви освободя, да ви направя щастливи. Туй значи за мене истина. А някой ми говори за факти, че това станало, онова станало. Това са догадки, които не носят никакво благо. Кой от вас не е казал, че е готов да се жертвува, че ви обича. Това са празни думи. Ще се жертвува за мене! Аз го виждам, че

той изял хиляди кокошки и ще се жертвува за мене! Той изял хиляди агнета и ще се жертвува за мене! Аз виждам, че агнетата са жертва за него, а той не може да се жертвува за мене. Онзи, който се жертвува за човечеството, той идва в двете хиляди години веднъж. Казвате: „Нека се пожертвува!“ То беше предопределено Христос да се жертвува, за да изкупи човечеството. Ако Христос разбираше живота така, отделно, тази жертва нямаше смисъл. Но понеже разбираше живота общо, целокупната жертва, която Той направи, направи я за цялото. Следователно цялото да живее, там е щастието на всеки един човек.

Съвременното безверие и съвременният материализъм, туй е частично разглеждане на живота. Казват: „Човек като умре, всичко се свършва.“ Да, изменил се е човек. Нека ми докаже някой, че целокупният живот на битието може да изчезне. Как ще се изгуби? Туй, което съществува, как ще се изгуби? Нима мислите, че онзи сняг, който се е стопил в планината, се е изгубил? Той се е превърнал във вода. Ако водата се разложи на своите съставни части, ще отиде още по-високо в пространството и ще вземе още по-голямо пространство.

Та, когато някои говорят, че нищо не съществува, нищо не съществува в техните глави, а извън техните глави нещата съществуват. И тогава, има два вида [...] (Неразчетени стенографски знаци.) в света, които може да проверим. В Америка има една религиозна секта, която поддържа, че в света материя не съществува. Всичко е Дух. Тези хора обичат да лекуват другите. Като дойде някой болен, който има болки в корема, казват: „Всичко е в духа. Ти вярваш, че имаш болка. Откажи се от стомаха си и ще видиш, че ще оздравееш. Представи си, че си дух. Откажи се от главата си и болката ще престане.“ И действително, хората много пъти оздравяват така. Един млад момък тръгнал на екскурзия, станало сблъскване на треновете и се счупил кракът му на две. Викат един от тези лекари да го лекува. Той му казал: „Откажи се от крака си, мисли, че си дух и ще оздравееш.“ – „Че как така?“ – „Мисли по този начин и ще оздравееш.“ Той почнал така да мисли и оздравял. Сега другата част.

Лекарят казва: „Сега ще ми платиш, толкова време иждивих за твоето лекуване и ти оздравя! Ще ми дадеш 10 000 долара, когато оздравееш. Тогава ще плащаш." Той прилага една теория, която не е материална, а иска материално възнаграждение.

По същия начин трябва да бъдем съобразни с нашето верую. Материята, това е формата на живота. Доколкото животът в дадения случай може да се прояви, следователно материята е в едно вечно видоизменение, понеже всичките промени стават само в материалния свят. Дотогава, докато човек съдържа нещо материално в себе си, то ще се изменя, то расте. Ние казваме: ако искате да не се изменяте, станете дух. Но дотогава, докато вие имате материя, вие ще се изменяте, ще имате страдания, ще имате несрети, ще имате несгоди. Всички тези неща ще дойдат. Изменят се нещата. Ще бъдете млад, после на средна възраст, после стар и след това вече ще минете в друго положение.

Сега няма да се връщаме в известни философски разсъждения. Има известни философски разсъждения, които са полезни за гимнастически упражнения, но не са те, които могат да се приложат в живота. Ако вие знаете, че вътрешните ъгли в триъгълника са равни на две прави, какво ще ви послужи [това] в живота? Или ако разрешавате Питагоровата теорема за правоъгълния триъгълник, че сборът от квадратите на катетите е равен на квадрата на хипотенузата, какво ще ви послужи? Ако знаете даже съвременната химия, знаете как се съединяват и как се разединяват елементите, какво ще ви ползува? Нима хората преди да познават химията, техните процеси не са ставали по химически начин? Когато човек е бил в първи клас, не е виждал химически процеси. Те са ставали в неговия стомах преди да е знаел нещо за тях. Преди човек да знаеше законите на светлината и тъмнината, той се ползуваше от тези закони.

Следователно, от това гледище, човек е трояк. Той е човек, който е човек на съзнанието – той е човекът-животно. Има човек, който е на

самосъзнанието – той е човекът, който се движи и страда. Има човек, който е на свръхсъзнанието – той е Божият човек, той е човекът на пълната мисъл. Този човек на съзнанието, той е учил законите само да се удоволствува, той мисли само за ядене и пиене, нищо повече. Някой път мисли, някой път има любовни чувства, те като водата са малко. После в старини ще го носи, ще каже как писал той сладки думи. Такъв един човек, каквото обещава, той нищо не изпълнява. Нито едно животно досега не е изпълнило своите обещания. Защото в животните срам не съществува. Те разбират живота, че трябва да се удоволствуват, че трябва да живеят. Той разбира живота, че трябва да живее. Понеже животните живеели, понеже човек се подига върху почвата на животните. Сега не го взимайте в този смисъл, че той е един философ. Животното е един философ. Казва: „Не трябва да се мисли много върху живота." – „Яж и пий!", тъй казва този човек. След като си ял и пил, този гостилничар е взискателен, той ще ти тегли една сметка. Казва: „Ще платиш!" Ти нямаш толкова пари – дойде страданието. Казва: „Като си имал толкова пари, защо толкова много яде?"

Че, има хора, които много ядат. Ще ви приведа два примера за такива хора. Един българин отива в един български град, в турско време било, гостилничарят имал 25 тенджери с яденета. Той му дал от първата тенджера, от втората, дал му от всичките 25. Купил му един двоен хляб от две кила. Най-после направил сметката, колко струва – 6 бешлика. – „Е, ефенди, ако имам само 6 души такива абонати като тебе, достатъчно ми са."

Сега, естествено положение ли е това? Това е болезнено положение. Аз зная следния факт. Един американец влиза в едно богато семейство, дето е приготвен обяд за 20 души гости. Той изяжда всичкото с хляба. Ще кажете: „Къде го е турил?" Този същият господин отива в едно заведение, дето е приготвена храна за 74 деца. Той изял кафето и хляба. Ако такъв господин ви дойде на гости, колко време ще го държите?

Ние сме дошли да контролираме нашия живот по отношение лакомията във физическото поле, но на лакомията в духовния живот у нас не сме господари. Какви ли не фантазии, каква лакомия, която ни причинява хиляди страдания!

Та, казвам: В старо време всички велики хора, водители на човечеството, съзнавали, че човечеството трябва да се откаже, хората индивидуално трябва да се откажат от много блага, които засега не са ни необходими. Така представете си едно същество, според законите на индусите, един мамонт, той е една елементарна душа, който, едно грамадно предипотопно животно, което може да се въплоти в едно малко четириного животно сега на Земята, но да се запазят неговите желания в лакомията. Туй животно, без да подозира, че неговата форма е малка, но има желанията на туй грамадното животно и се намира в противоречие. Окултната наука твърди, че едно време е било епоха, когато хората на Земята са имали 35 метра височина. Турете каква е била тяхната широчина. Това са хипотези, не са научни твърдения. Как ще го докажем?

Учените хора твърдят, че това има на Слънцето, онова има на Слънцето. По някакъв си начин доказват, че такива и такива елементи има в Слънцето. Доказват, че светлината пътува с голяма бързина; чрез известни методи доказват туй нещо. Това са научни потънкости, които нито ги твърдят, нито ги доказват. Светлината се движи с една скорост. Даже туй смятане точно не е изчислено колко е далеч Земята от Слънцето. При всичките математически изчисления едни твърдят, че Земята се намира на 92 милиона мили или 93 милиона мили от Слънцето. Питам: каква вероятност е тази, ако ти тръгнеш за Слънцето и те оставят на един милион мили от Слънцето? Казват: „То е нищо.“ Как нищо? Разбирам на 3–4 педи от Слънцето да дойдеш, или на един метър, или на един километър, но един милион мили – не е така. Може би има учени, които знаят точно колко е оттук до Слънцето. Но техните ученици, като превеждаха техните познания, направиха погрешки.

Една малка погрешка в живота много струва. Ако вие вложите 25 стотинки със сложна лихва в някоя банка и ако ги бяхте вложили преди 2500 години, знаете ли каква сума щеше да бъде? Един математик изчислил, че след 2500 години, ако нашата Земя беше цяла от злато, не може да се плати тази сума. Той изчислил, че трябва 9000 години всеки 9 минути да пада по една Земя в банката, за да се изплати тази сума. Значи, Земята ако е от злато, не може да се изплати.

Та, приложението: Една малка погрешка в живота, след време, ако не я изправите, тя може да причини голяма вреда. А пък една малка добродетел, след време, по същия закон, тя може да бъде в голяма услуга на самия човек. Та, законът: Всички хора трябва да се учат да дават и да не мислят само за себе си. Правото мислене: най-първо мисли за Бога, мисли за ближния си и мисли за себе си. Това е правият път. Сегашните хора за Бога не мислят, а само за себе си мислят. Те мислят и за ближния си само ако им остане свободно време. А правата посока е ближният, той е средоточие. Бог е началният закон, после е ближният, а човек е съединителната нишка, той е съединителното звено. Той трябва да се съедини с вечността. Той трябва да оправи нещата. А ние дотолкоз сме се отдалечили от първоначалната истина, така всички сме станали нечисти.

Вземете например, Слънцето има известни лечебни свойства. Няма болест, която слънчевата светлина да не може да лекува, но при известни условия. За да може туй Слънце тебе да те лекува, ти непременно трябва да докараш в хармония твоя ум, ти непременно трябва да докараш в хармония твоето сърце и непременно трябва да докараш в хармония твоята воля, да възприемат този лъч, който носи. Няма болест, която да не може да се лекува.

Или, както Христос е казал: „Да повярвате.“ В какво? Повярвай в Бога. Бог е нещо повече от Слънцето; Бог е нещо повече от Вселената. И старите пророци са мислели даже много по-положително. Казва там Писанието: „Бог казва: Опитайте Ме в ден скръбен и ще ви

помогна и ще Ме прославите.“ Еврейският народ има една заслуга – че във време на големи бедствия те опитваха този закон. И когато се обръщаха към Бога, Той им помагаше и те се връщаха в своите пътища.

Питам: Тези болезнени състояния, които сега идват, на какво се дължат? Нашата култура е християнска. Ако се разгледа днес тази култура, християнството днес не е заквасило цялото човечество. Външно, привидно в условията всички носят името „християнин“, но по същество ние не носим християнски дух. Та какво показа войната в 14-а година? Цялата християнска култура се опита. Най-образованите народи, всички народи, които бяха цветът на човечеството, излязоха и цели 4 години се биха непрекъснато, без примирие, че не можеха да прибират и ранените си от бойните полета. Четири години без примирие, как ще обясните туй противоречие? Ние мислехме, че като нашата култура друга няма, [че] всички други култури са били извратени.

Нашата култура, обяснява един окултист, понеже войната е станала, за 2000 години християнските народи не давали каквото трябва, не изпълнявали Христовия закон, че трябвало да се направи жертва. Затова трябвало да стане тази война в 14-а година, за да се дадат хората в жертва, да дадат нещо около 400 милиарда загуби на Европа. Това е една глоба за 2000 години, че те не са изпълнили своя закон. На Германия наложиха 120 милиарда. Че, цяла Германия да се продаде, не може да даде [толкова]. Че, всичкото злато в света възлиза на 100 милиарда. Отде ще вземе само Германия толкова да плати? Когато тези обединени народи победиха, наложиха на Германия 120 милиарда. Де е справедливостта? Нито едната, нито другата страна съзнават, че има една неправда. Те не могат да изправят. Мислите ли, че европейските народи са разбрали?

Европейските народи наближават към един страшен изпит, дето ще познаят, че има един велик закон в света, разумен закон. Те ще се научат да изпълняват и да се подчиняват на този закон. Туй, което

хората наричат „Божи съд“. Господ иде не тъй да се проявява, както в миналото, но Той ще започне така да учи, че и глупавите ще почнат да разбират, че в света има нещо разумно. Ако се говори за някой път, някои хора се изпоплашат и казват: „Какво ще стане с нас?“ Нищо няма да бъде с нас. Ако ние възприемем Христовия закон, какво ще изгубим? Не сме го приложили в действие. Много е изгубил светът. Сега иде друга една война за неизпълнението на този закон.

И войната може да се прекрати само по един начин: ако се приложи законът на Любовта. Само тогава войната може да бъде предотвратена. По този начин, както сега разсъждаваме, всички вярващи християни, всички проповедници в цяла Европа, в целия християнски свят трябва да се дигнат и да кажат: „Доста сега! За истината!“ Не да защищават личните си интереси, но да кажат какво становище трябва да заемат всички и най-после ние какво становище да вземем.

Казваме: „Ние може ли да оправим света?“ Ние няма какво да оправяме света, но ние не трябва да го разваляме. Ние не трябва да противодействуваме. Не че [върху] плановете на Бога не може да има въздействие.

По някой път питам: Дали по другите системи, по другите Земи има грехове, както на Земята? Не, в нашата Вселена само Земята е изправилница. От всички други системи всичките престъпници само тук ги пращат, на Земята. Когато стане дума за изправление, Бог слиза тук да оправи тази Земя. За изправление, все големи величия от всичките системи, най-умните, най-великите хора грешат, тук се изпращат за изправление. И когато се изправят, всеки си отива в своето отечество, отдето е дошъл. Може за 10, 15 000 години, може за 100 000 години или за милиони години. То е безпредметно. Но който е дошъл на Земята, трябва да се изправи. Време има колкото искате.

Сега вас това не ви интересува, както няма да ви интересува, ако ви разправяме за някой богат американец милиардер. Вас ви интересува това, което е полезно за вас. В Слънцето, в светлината,

която излиза от Слънцето, съвременните хора, ако поддържаха Христовото учение, щяха да намерят всичкото свое благо. Ама от какво излиза нещастието в света? От една дума, казана не на място. Семейството се разваля само от една дума. Тези, които са [се] съчетали, които са умирали едни за други, малко яденето не е [добре] сготвено, мъжът казва така: „Така, както си прегорила туй ядене, сляпа ли беше?“ Оттам насетне проработи туй, любовта си взима крилата. Някой влиза в училището, изобличава учителя си. Учителят казва: „Ти си голям простак!“ Между слуга и господар, между всички. Най-после, като се усеща слаб, почва да крие туй. Казва: „Чакай, аз ще се покажа, че аз не съм простак!“ И тогава ние ще се намерим в положението: минава едно момче при един американски пехливанин, той го бутнал и пехливанинът му ушива една плесница. Той се търкулил на земята. Погледнал го, изтърсил си праха и казва си: „Чакай, аз ще ти дам да разбереш!“ Почва да следи този американски юнак, да види как се упражнява. Той 10 години се упражнявал. Един ден, като развил тази грамадна сила, казва му: „Познаваш ли ме?“ – „Не те познавам.“ – „Едно време ми удари една плесница и аз се търкулих на земята.“ Казва: „Сега да те ударя, че да разбереш! Удар за удар.“

Или как се разрешава? Нищо не се разрешава. Ако човек в света си отмъщава, какво добива с това? Досега са проповядвали християнските проповедници. Един евангелски проповедник проповядвал следното наказание: колко време ще стои един грешник в ада. За да сплаши, той казва на слушателите си: „Ако всяка една година по една капка се изпарява от океана, че като влезе някой в ада, колкото милиона години вземе да се изпари всичката вода от океана, пак наказанието няма да се свърши!“ Турците казват: „И да видиш, пак не вярвай в това.“ Защото, ако вие тълкувате Стария Завет, дето се казва: „Вечно ще ви изхвърля от лицето Си!“, не се минават 50 години, пак праща някой израилски пророк. След 100 години, най-много до

250 години. Казва: 10 рода по 25 години, това са 250 години на затвор. Това не е малко да бъдеш отчужден.

Сега ние ще се върнем към онази велика любов. Светът е създаден за благото на човешката душа, светът е създаден за благото, заради вас. То онова, което Христос е проявил, много малко е писано от това, което Христос е казал. Каква светлина щяхме да имаме, ако всичко беше писано! Много малко [е] писано от това, което е казал. Но то е написано някъде. Туй, което Христос е казал, е написано в човешките души. И от 2000 години Христос не е престанал да говори. Чрез устата на всички проповедници в света Той е говорил; чрез устата на всички добри хора Той е говорил; чрез устата на всички съдии Той е говорил, навсякъде Той е говорил. И е говорил по такъв начин, че иска да убеди света да бъдат справедливи всички хора.

Най-първо, в сегашните условия всеки човек в себе си трябва да бъде справедлив, трябва да бъде и чист. Чистота, това е здраве на човека. Човек, за да бъде силен, трябва да бъде чист, а за да бъде умен, той непременно трябва да бъде справедлив. Изгуби ли човек онова чувство на справедливост, той изгубва своята интелигентност. „Че какво от това, ако не съм справедлив?“ Ще престанеш да бъдеш умна душа.

Казва Писанието: И постави Бог вражда между змията и човека. Тъй казва: Змията ще нарани петата на жената, а тя ще ѝ смаже главата. Следователно главата на злото в света ще бъде стъпкана от петата на жената. Значи злото ще изгуби своята интелигентност, вследствие на това ще бъде победено. Сега, това не е механически опит. Запример всички имате една опитност: например, някой ден вие сте раздразнени. От какво сте раздразнен? Представете си, че имате един ваш брат по кръв, когото обичате. Той взел 1000 лева и не ги връща. Вие му се сърдите. Ако му се сърдите, какво печелите? Нима любовта на брата не струва 1000 лева? Дайте му още 1000 лева. – „Къде ще му отиде краят?“ Давайте дотогава, докато дадете и

последното петаче. След като нямате какво да давате, станете му слуга.

Ама вие ще кажете тогава: „Къде отиде братството?“ Че сега братството къде е? Сега има ли братство? Ако човек върви по този път, по туй разбиране, той ще обърне брата си. Когато ти станеш слуга на брата си от любов и почнеш да му даваш храна, хляб, той вече от тебе зависи.

Аз казвам, че ако сегашните жени знаеха, те можеха да оправят света само с месене на хляба. Аз съм виждал жени, които месят хляб и не знаят как да го месят. Една млада жена, като седне и вложи там всичките си чувства, всичките си мисли, всичката си вяра, този хляб, който тя даде, той ще се проникне. А тя, като седи там кисела, като го пече, мисли да се освободи и казва: „Туй не е за мене, туй е за слугиня.“ Най-после дойдоха слугините да месят хляба и на какво замязаха хората? На слугини. Трябва да се върнат, не слугините да месят хляба, но почтените професори.

Не само това. Аз препоръчвам на всинца, вие, който от вас знае да си меси хляб, той да си меси хляб. Три-четири месеца само той да си меси и да чете всичките молитви, които знае, и като го меси и като го пече, да не остане нито трошица.

Сега вие ще възразите: „Туй ни остана сега! Аз си имам толкова по-важна работа!“ Каква е по-важната работа в света? Ако аз меся един хляб, който може да примири двама души, моят хляб е на мястото си. Ако аз пиша една книга, с която двама души се скарат, кой какво искал да каже, както сега се карат какво е казал Христос? И досега се карат, християнските слушатели се карат какво искал да каже Христос. Христос искал да каже: Стани хляб и нека те изядат хората. Ако те изядат, ти тогава човек ще станеш. Докато не те изядат, ти човек не може да станеш.

Христос казва: „Аз съм живият хляб и който Ме яде, ще има живот.“ Как ще разберете? Не плътта, но онова, което човек мисли, туй е човекът. Мислите, онези възвишени желания, възвишените

постъпки, туй е човекът. Когато ти възприемеш мисълта на човека, когато ти възприемеш неговите благородни желания и когато ти възприемеш неговите благородни постъпки, които не са материални, туй е човекът.

Казвате: „Който яде, той ще бъде жив.“ Туй, което имаме някой път, не е човекът. То е едно такси. Ти ще излезеш от това такси, таксито ще погребат някъде. Казвате: „Дали със същото такси пак ще оживеем?“ Не, благодарете на Бога, че втория път като дойдете на Земята, такси няма да има. Едно такси, което трябва да ремонтират като сегашното, едно такси, което трябва да претърпява всичките несгоди и грехове, и робство и пороци, всичко това, благодарим за такова такси! Трябва да иззидаме едно такси, в което престъпления да не стават.

Питам сега: Коя глава днес е свободна от лошите мисли и желания, я ми кажете? Кое тяло е свободно от лошите постъпки? Вие ще кажете, че условията са такива. Условията, това е външният свят. Човек, това са вътрешните състояния. Човек е над условията, човек е над състоянията. На всяко едно вътрешно състояние съответствува едно външно условие. Дотогава, докато ние мислим, че условията са, които заповядват, животът ще бъде такъв, какъвто е.

Та, нима което казва Христос, не е същото? Казва Христос тъй: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ За да познаете, че Син Човечески има власт, казва на болния: „Дигни одъра си и ходи!“ Моисей е писал, че в събота не може да си дига одъра. Ние сега мислим, че е ненарушимо както е писал, да не съгреши. В какво ще съгрешиш? Ако в дадения случай си се разгневил, превърни своя гняв в любов. Ето човекът. Туй е най-гъстата материя, която трябва да трансформираш в светлина. Ти имаш в себе си едно завистливо чувство, имаш ревност. Аз гледам навсякъде, вземете сегашните музиканти – какви ли не ревности. Казва: музиката колко благородни свойства [създава за] музикантите!

Казвам: Има 3 вида музиканти: едни, които свирят за удоволствие, други, които свирят за пари, и трети, които служат на Бога. Те са бъдещите музиканти. Те като дойдат, като засвирят… Сега двата вида музиканти ги имаме: за удоволствие и за пари. За мене важи един контраст. Ще отидеш там и ще направиш сделката – хубаво, туй не е лошо. Тази музика няма да спаси света. Разказваше ми един американец: „Аз – казва – слушах Камила Русо. – Тя била ученичка на Паганини. Казва: – Когато слушах „Сънят на живота“, аз реших да се примиря с всичките си врагове в света. Каквито прегрешения имах, като излязох, исках да се примиря с цял свят.“

Тогава, къде ние ще покажем нашата вяра? Казват учениците: „Придай ни вяра!“ Законът е такъв: Не може да ти се придаде вяра, ако ти не обичаш. Защото вярата произтича от любовта, която имаш. Любовта носи живот. Ти може да си съставиш едно мнение, заслужава ли твоята любов. Ти обърни въпроса другояче: ти заслужаваш ли любовта на другите? Ти мислиш дали другите хора заслужават твоята любов. То е същият закон. Въпросът не седи там. В света великият закон на Любовта е, че ние сме носители на любовта. Ако ние дадем ход на Божията любов, то всичкото това благословение, което любовта носи, ще остане вътре в нас, ние ще станем хора силни. Всичкият успех на човека зависи от любовта, която има. В науката, и в музиката, навсякъде, дето има любов, човек побеждава. Дето любовта се оттегля, нещата стават невъзможни. Даже в една война тази страна побеждава, дето има любов. Когато дойдем да разберем закона на Любовта в пълния смисъл, светът ще се поправи.

„Хвърлѝ хляба!“ Кой хляб? Онзи хляб, който Бог ти е дал. Който ти не можеш да ядеш, хвърлѝ го във водата, в най-добрия живот. Тури там хляба, той ще живее. Писанието казва: „Хвърли семето си!“

Та казвам: При сегашните разсъждения, знанието, което имате, дръжте го в себе си; не да се откажете от знанието си, но вашето знание трябва да има една малка запалка. На най-богатите хора им трябва. Аз съм привеждал много примери, няма какво да привеждам

повече. При сегашните условия на хората се изисква много малко, за да влязат в правия път на разбиране. Защото, прави са нашите стремежи. Ние искаме да стане нещо от нас. И туй е правото. Човешката душа трябва да добие своята свобода. Потребна е свобода за човешката душа.

Един съвременен учен човек прави следните изчисления. Какви възможности се крият у човека. Той казва така: Ако всичкото знание днес се събере, от хиляди години досега, се събере в 99 тома като Библията, в мозъка, след като се напечати туй знание, ще остане още място за 999 такива книги. Значи, какви грамадни условия още има в човека той да расте и да се развива. Той още дори не е на половината на пътя на своето развитие. Той се намира се още в своето детство. Пред него седи велик простор на развитие. Като погледнете как се е развило човешкото лице... Погледнете на жабата и като дойдете до човека, ще видите грамадния простор, как се е подигнал човек, как се е оформило човешкото лице. И то няма да спре там. Съзнанието на човека няма да спре до тази област, дето сте сега.

Та, любовта, като влезе в света, трябва да ви напълни. Всички хора в бъдеще трябва да бъдат силни не само по музика, но трябва да бъдат силни по любов. Няма по-мощна сила от любовта. Когато дойдоха да уловят Христа, онези, които бяха въоръжени, само като ги погледна с любов, всички паднаха на земята. Понеже Той искаше да спре, каза: „Кого търсите? Ако е за Мене, Аз не съм от страхливите хора, пуснете Моите ученици да си вървят, Мене хванете!“

Христос не се спря при малкото страдание, то беше нищо. Той влезе в устата на смъртта. Но смъртта се намери в трудно положение. Намери се един човек, когото не можа да сдъвче. Дотогава смъртта всички дъвчеше. Намери се един човек, когото смъртта не можа да сдъвче. И като не можа да го сдъвче, повърна го назад, както китът повърна Иона. Казва тогава смъртта: „Още веднъж такъв да не ми носите!“ Какво стана със смъртта? Оттогава всичките ѝ зъби изпопадаха и тя е без зъби. С нос е, но няма ония нокти и зъби, които

имаше. Още малко остана, когато хората ще бъдат свободни от нейното робство. Сега хората казват: „Няма какво, ще се мре!“ Ще се мре, но хвърли хляба на любовта. В света хвърли хляба на отчаянието, на обезсърчението, на болестите. Навсякъде не търсете да кажете: „Чакай да намеря един светия, да се помоли.“ Не вземайте вие мястото на светията. Вие сте точно на мястото. Светията може да [е] на 4–5 километра. Какво ще прави този светия? Като помислиш за този светия, той ще каже: „Братко, започни работа, аз ще ти помогна оттам.“ Та всичките светии не са такива егоисти! Като се намериш там, като повикаш всички светии, те ще ви помогнат. Ако сегашните хора разбират така, ще дойде един беден, казвате: „Да повикаме един светия.“

Знаете ли какво е направил един от видните проповедници в Лондон, Спържен? Събират се най-видните проповедници и казват: „Да се помолим на Господа да ни даде една грамадна сума,“ Спържен казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ето, аз давам от себе си 2000 английски лири.“ Брат Джон, виден философ, дава 5000 лири. Започват всичките да дават. Ето така се извършва волята Божия. Съберете парите, кооперирайте се, че Господ ще изпълни вашите сърца да изпълните Неговата воля.

Сега ние сме в Божия храм. Мислим, че само от хляб се нуждаем. То е третостепенен, хлябът. Сегашният свят се нуждае от хубава и красива мисъл. Като ти говори някой, като те погледне – „Какво искаш?“ Иска пари назаем. Като погледне, казва: „Ще ги върнеш ли?“ Някой път поискаш, той дигне рамене: „Няма.“ Той има, но не иска да даде. Да ми каже истината: „Имам, но нямам доверие в тебе.“ Ние считаме, че не е полезно да се каже истината. Не истината, но фактът трябва да се каже.

Преди години минавам, среща ме един беден човек, който проси. Поглежда ме и почва да ми разправя, че е женен, деца има, жена му боледувала. Аз го виждам, че малко мирише на винце, но нищо не му казвам. Казва: „Дай ми нещо.“ Казвам му: „Ела с мене.“ – „Не – казва,

– оставам.“ – „Ела с мене.“ Отиваме в гостилницата и казвам: „Ще му дадеш ядене да яде, но пари няма да му даваш.“ Защото аз виждам, ако му дам парите, ще отиде да ги изпие. Казва: „За жена ми.“ – „Ще дойда да видя жена ти.“ – „Няма какво да я виждаш.“ – „Аз искам да проверя работите, да не ме лъжеш.“ – „Три деца има[м].“ – „Нито жена, нито деца имаш.“ Той не е женен.

Казвам: Да престанат всички онези самоизмами, белите и черните лъжи. Според мене, като не можеш да кажеш истината както трябва, мълчи си поне. Ако не можеш да кажеш на себе си истината, мълчи, не говори лъжи. Ти казваш: „От тебе човек не може да стане!“ Туй е една лъжа. Твоят живот не зависи от тебе. Онзи, Който те е изпратил на Земята, Той знае, в Неговите ръце е твоят живот. Той знае, че ще стане, Той те е пратил да стане нещо от тебе. Онзи зидар може ли да каже, че нищо няма да стане от тази къща? Най-първо, говорете истината на себе си. В този век вие се поставяте на най-тежкия изпит. Давам ви едно правило: Търсете Бога във всяко време. На Него възлагайте надеждата си. Не търсете хората, да им разправяте. Като направите 99 опита, да имате един положителен опит. Бог казва: „Преди да поискате, Аз ще ви отговоря.“ Вие виждате, че Господ живее в сърцата на хората, навсякъде живее Бог. Ако ние Го познаваме, ако имаме любов към Него, Той ще ни избави. Мога да ви приведа много примери, но няма какво да ви привеждам сега.

Внесете любовта си, във всичко се съмнявайте, но не и в Бога. Три неща трябва да имате предвид: Бога обичайте, в ближния си не се съмнявайте и себе си не презирайте! Щом ти грешиш, ти презираш себе си. Щом човек греши, той презира себе си. Пази се да не паднеш в грях, защото ти уронваш своето достойнство. След като направиш едно прегрешение, ти имаш най-низко положение. Казваш: „На какво низко положение съм!“ Не, не излагай себе си на изкушение нито на позор.

Люби Бога!

Не се съмнявай в ближния си!

Не презирай себе си!

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

41-ва неделна беседа, държана от Учителя на 22.VII.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

ВЪТРЕШНИЯТ ЧОВЕК

Ще ви прочета само няколко стиха от третата глава [на Посланието на апостол Павел] към Ефесяните.

Ще се спра на думите „вътрешният човек“.

Има неща в природата, на които трябва да се направи един превод. Превод трябва да се направи, защото хората не са запознати с езика на природата. Ако биха били запознати с езика на природата, те толкова нещастия не биха имали на Земята. Понеже имаме толкоз криви преводи, ние влизаме в постоянно стълкновение. Всичките учени хора правят един опит, възможно е да направят разни преводи. Трябва да благодарим за хубавите преводи, които са направили. Тия преводи не са дали още желаемите резултати. Положението сега е много по-добро, отколкото в миналото и за бъдеще ще има още по-голямо подобрение.

Вътрешният човек. Щом има вътрешен човек, има и външен. Един обширен въпрос е да се проучава човекът. Най-интересното същество на Земята е човекът. По-интересно същество от човека няма. Ако човек би проучил човека, не себе си. Някой казва: „Проучи себе си.“ Онзи човек, който включва всичко – един човек или всичките хора са един човек, съзнанието е едно.

Сега, когато казвам, че съзнанието е едно, някои влизат в противоречие. Вие, от едно езеро, което няма никакво изтичане навън, ако отворите, може да направите хиляди вадички, които текат в разни направления. Туй е все от езерото. Езерото е едно. Изтичанията са човешки, ни най-малко няма никакво различие. Във всичките хора има нещо общо. Колкото и да се различават хората, всичките хора скърбят еднакво и се радват еднакво. Хората се различават, но всички скърбят. Най-първо трябва да се пазим. Има нещо, за което хората трябва да се учат. Има неща, които трябва да ги

учим. Няма нужда да учим рибата да плава. Няма нужда да учим птицата да лети. Няма нужда да учим коня да бяга. Няма нужда да учим човека как да говори, как да гледа. То е външният човек. За да се изрази външният, този процес във вътрешния човек е завършен. Външно е незавършен.

Казвам: По някой път въпросите се разглеждат и външно, и вътрешно и оттам произтичат противоречията. Ние казваме, че животът има смисъл и няма смисъл. Животът всякога има смисъл, който го разбира. И животът няма смисъл, който не го разбира. Казват: „За да бъде човек щастлив, трябва да бъде богат." Вярно ли е? Не, човек същевременно трябва да бъде и богат, и сиромах. Ако човек същевременно не е богат и сиромах, той не може да бъде щастлив. Може да докажем научно тези противоречия. После, човек трябва да бъде и добър, и лош. Защото, ако не е добър и лош едновременно, не може да бъде щастлив.

Това са противоречия, това са контрасти. Казваме: „Това не е съобразно със сегашния морал на хората." Питам: Какъв е сегашният морал на хората? Той не разрешава всичките противоречия. Преди хиляди години казва: „не кради!", но крадат хората. От хиляди години е казано: „не лъжи!", но лъжат хората. От хиляди години е казано, че хората трябва да се обичат, казва се: „люби ближния си!", но хората не се обичат. Казва: „Причината?" Няма никаква причина. Когато някой човек каниш на гости и той не иска да яде, коя е причината? Сит е човекът, не е гладен. Щом огладнее, ще видиш как ще яде.

Сега ти ще разсъждаваш философски кои са причините, сърди ли се. Те са посторонни работи. Основната причина е, че този човек не е гладен. Казваш: „Яж, на гости си поканен!" Тогава законът е: Когато каниш на гости, кани тия, които са гладни, а не които са сити. Сега умният човек може да извади ред заключения. Това са все методи и начини за разсъждения. Понеже ние сме попаднали в един водовъртеж; учените хора казват, че светът се е образувал чрез един водовъртеж, хората са се родили във водовъртежа, понеже човек още

не се е създал. Външният човек още не е оформен. Казват: Бог направи човека по образ и подобие [Свое]. Не, вътрешния човек; външния човек още го върти. Ако искате, туй може да ви го представя като че Господ е един грънчар, който има уреди да върти гърнето и да го изкалъпва. Тури ръката, върти колелото. Господ още държи човека на огъня, пече го. Който не разбира, казва: „Пече ме Господ.“ Радвай се, че те пече Господ, защото ако не те пече, нищо няма да стане. Опеченият хляб е, който има цена, не замесеният. Човек сега е замесен. Казвате: „Ние, съвременните хора, които сме дошли до сегашното положение на XX-я век, век на просвета, век на висока култура.“ Всичките християни минават за християни, говорят за любовта, говорят за общество, за морал, за гражданска свобода. За какво ли не говорят. Хубави работи са.

Три неща са, които трябва да залегнат в основата навсякъде: вътрешният живот, или да го преведем – Божественият живот. Ако разберем какво нещо е Божественият живот… [Божественият живот] е туй, в което противоречие няма. В туй знание почива целият порядък, цялата природа е обоснована на това знание. После, вътрешната свобода, или това, което хората наричат истина, или Божествена свобода. Три неща трябва да залегнат в душата на човека. Следователно вътрешният живот изключва всяка болест. Вътрешният живот изключва всяко вътрешно страдание. Можеш да имаш страдания отвън, но го изключва отвътре; отвън е като едно условие. Този човек, той не се влияе от болестта. Болестта ходи около него като муха, може да кацне на главата, този вътрешен човек махне с ръката, замине мухата. Той е господар, само с ръката като махне, замине си.

Вътрешното знание изключва всяко невежество. Вътрешното знание изключва всяко заблуждение. По някой път как ли не са цитирали, как ли не са изопачавали моите думи. Аз виждам гениално, много майсторски, как им дошло на ум да го измислят. Едно нещо аз зная и на вас препоръчвам: Никога не се старайте да

представите природата такава, каквато не е. Няма по-голямо нещастие за човека да представи природата такава, каквато не е. Представете природата такава, каквато е. Нищо повече. Ще кажете: „Понеже ние живеем в един свят, дето има страдание, мислим, че природата е причината.“ Нима когато един пътник или както онези германци, които ходиха в Хималаите [и] трима души [си] изгуби[ха] живота, нима природата е виновата? Ни най-малко не е виновата природата. Но то е невниманието на човека. Човек, когато иска да прави пътешествие из планината, трябва да е вещ, трябва да е сигурен, трябва да има бодро око, трябва да бъде ясновидец. То е само един контраст.

Според мене човек на Земята, за да бъде съвършен, веждите не трябва да бъдат дебели, нито веждите трябва да станат тънки като косъм. Казвате: „Защо?“ Дебелите вежди дават обективен ум, който вижда нещата отблизо, всичко вижда, пресмята. Този човек на 100 метра не вижда. Този с тънките вежди, той наблизо не вижда, той вижда на хиляди километри какво става. Когато искаш да се качваш по планините, ще се качиш по тънките вежди, ще видиш трябва ли да се качиш или не. Когато искаш наблизо – тогава по дебелите вежди. Много естествено, дебелото въже на късо разстояние може да го разпънеш; едно тънко въже като конец може да го разпънеш надалеч. Сега се заражда друг въпрос. Сега се заражда въпросът: тогава човек нямаше да бъде красив. Човек отвън нямаше да бъде красив, но главата му не щеше да пати, както сега пати. Сега е красив, но главата му пати. После, съвременното човечество, всички съвременни учени хора туриха една идея в ума, че природата трябва да се победи. Един максимум. И се започна една борба между природата и човека. И вече с години се води борбата и човек иска да излезе победител на природата. Той ще излезе победител върху природата, но ще се намери на гърба си легнал. Като един български пехливанин, който се борил с един турчин. Българинът ритнал турчина и го съборил на гърба. Понеже турчинът е много честолюбив, казва: „Ритнах го в

корема.“ Българинът се радва, че го повалил на гърба, турчинът се радва, че го ритнал в корема. Нашата работа ще бъде тъй. Ние ще се радваме, че сме ритнали природата в корема. Природата има такъв корем, че речем ли да я ритнем, знаеш ли какво ще ти струва този удар? Като се качил комарът върху дебелата кожа на слона, казва: „Надупчих му кожата!“ Питат слона заболяло ли го е, той казва: „Не зная кога се е качил на гърба ми, не ме заболя.“

Друго едно положение, друго едно твърдение в старо време казва: „Трябва да победим себе си.“ Няма какво да побеждава човек нито природата, нито себе си. Обикни природата, обикни и себе си. Нищо повече. Ще кажеш: „Ние обичаме себе си.“ Не, ние не обичаме себе си. Да се удоволствуваш, да се храниш по един неестествен начин, това не е обич. Да искаш стомахът ти от сутрин до вечер да яде, това не е обич към себе си. Твоят стомах е една машина, която иска почивка. След като работи два-три часа, да почива. Трябва да знаем, че нашите дробове, и те трябва да почиват; нашето сърце, и то трябва да почива; нашият мозък, и той трябва да почива. Казва: „Не мога да мисля.“ Той не разбира закона. Не може да мисли. При тези условия, при които човек може да мисли, неговият мозък си почива. Природата дава на човека от 6–7 часа, за да почине мозъкът; той трябва да спи, че като дойде сутринта, да може да работи. Сега ние, хората, нямаме ясна представа за онази грамадна енергия, за онази велика разумност в света, за всички ония същества преди нас, които са завършили своето развитие, които са строили Вселената. Аз ги наричам строители на Вселената. В източната философия ги кръщават така. Аз ги наричам ония същества, които са построили Вселената. Думата „Господ“ в еврейски е турена в множествено число. Не един е построил Вселената, но мнозина са я построили. След като са мислили хиляда, един милион, тия мнозината сега имат единство в природата. Това е не че се отрича Бог. За Бога ние нямаме ясна представа. Бог е същество, недостъпно за човешкия мозък. Бог е едно същество, недостъпно за човешкото сърце. Бог е едно същество,

достъпно за човешкия дух. За човешката душа донякъде е достъпно. Туй, което умът и сърцето мисли за Бога, те са отражения на онези, които са построили Вселената. Сега туй вас ви смущава. Аз разбирам външно. Ние още не сме в състояние да разберем Бога. Погрешката е, че ние искаме да схванем Бога външно, като обект, като форма. Той е непонятен, не може да Го схванем.

Има един начин, по който човек може да схване отношението, което трябва да имаме към живото същество. Питам: Кое е по-хубаво за вас: да имате отношение с един милиардер, да знаете колко милиарда има, колко добрини прави този човек, но нищо не ви дава, не ви помага, да няма никакво отношение спрямо вас или той да ви помага, да бъде на ваше разположение и вие нищо да не знаете за неговите добрини? По-добре е помощта, която се дава. Ние се намираме в положението, че туй Същество, Което ни помага, ние не Го познаваме, То е недостъпно и ние не можем да Го разберем. От всичко, от което се нуждаем, няма нещо, което да не ни е дадено. Ако ние сме недоволни, то зависи от нашето невежество.

Мнозина се окайват, че са нещастни хора. Питам: Вземете един човек, който не оценява колко струват неговите очи. Той казва, че е нещастен, а най-малко неговите очи струват 100 милиона френски франка. Неговите уши струват 20 милиона. Неговото обоняние струва 50 милиона, яденето му струва един милиард. Вие ще кажете: „Къде са тези звонкови?" Всеки ден, когато ядете, това не е ли приход? Какво искате?

Вие искате някой човек да ви обича. Аз не зная какво разбирате под обич. Аз може да обичам когото и да е. Ще започнат да плачат от моята любов. Може да ви обичам по два начина. От единия начин ще плачете до девет рода. Ако аз, който ви обичам, не ви дам да ядете, затворя ви в стаята, не ви дам нищо, туря ви восък в ушите да не слушате лоши работи; за да не се изкушавате от света, завържа ви очите; след туй завържа устата, за да не кажете лоши думи, да не направите престъпление – и все от обич направя това, питам: кой

обича тази любов? Сегашните хора казват: „Защо Господ не ми затвори очите, защо направих туй прегрешение?“ Какво ли не са ми се оплаквали! И все мъже са ми се оплаквали, казват: „Очите като видят някоя жена, все на лошо гледат.“ Казвам: „Твоята камера е изопачена.“ Казва: „Не зная, каквото чуя, не го изопачавам. Така ми се гледат нещата.“ Ти дай нещата като произведение незавършено. Жената не е завършена външно, но вътрешно е завършена. Една картина не е завършена, може да се изкушаваш, искаш тази жена. По някой път мъжът се изкушава от жената както децата от захарта – бръкне, вземе една бучка, тури я в устата. Само че е опасно да глътнеш жената. Няма нещо по-опасно [от това] да глътнеш една жена. Който е глътнал жена, казва: „Всичко гълтам, но жена втори път не гълтам.“ Човек не разбира жената. Това е противоположното на човека. Противоположно обективно. Вътрешният човек може да види себе си само в жената. Една жена може да види себе си само в мъжа. Следователно мъжът е едно огледало за човека, за да се види жената външно, обективно какво представлява. Така седят работите. Те са необходими. Какво има да се изкушаваш? То е като в огледало, ще се видиш в огледало. Благодари, че си красив. Ако имаш недостатък, ще се изправиш, ще направиш упражнения, ще се измени лицето ти.

Сега ще ви обърна внимание на следното: светът не седи в едно затворено положение. Вземете съвременните хора, не знаят какво влияние упражнява Слънцето, не знаят какво влияние упражнява Месечината и какво влияние упражняват звездите. Пък не знаят какво влияние упражнява Земята, какво влияние упражняват плодните храни, какво влияние упражняват цветовете, какво влияние упражняват растенията, животните. Човек е заобиколен с милиони неща, които упражняват влияние. Казваме: „За в бъдещето съществувание ще разберем.“ Ние по някой път сме недоволни от живота. Единствената причина е, че няма с какво да се занимава нашият ум, все с много обикновени работи е зает. Търговецът се занимава все с платове. Онзи, който се занимава с жито, все мисли

колко жито да купи, колко ще продаде. Гостилничарят мисли колко клиенти ще дойдат, колко да сготви.

Те са външни неща. То не допринася нищо на вътрешния човек. Яденето е условие на външния човек, за да може да си достави материал за усъвършенстването на вътрешния човек. Сегашните хора даже не знаят как да ядат. Аз съм правил своите научни наблюдения 12 години. Някой тичал, дойде, вземе веднага да яде, бърза, бърза, изведнъж. Той ще си създаде своето нещастие. Такова ядене не може! Ще седнеш на масата, 10 минути ще си починеш, няма да бързаш, никой не те гони. Казваш, че някаква работа имаш отвън. В дадения случай туй, което ядеш, то е работата. Туй, за което мислиш, че имаш работа, ти се самозаблуждаваш. Тази храна, която ще влезе в този живот, то е Божественото. В Божествената храна, която ядем, там е скрит Бог. Че ние искаме живот да придобием. Ако ти не можеш да мислиш, че в тази храна участвува Божественият живот, смъртта ще те намери. Като започнеш да мислиш за храната, онзи хляб като ядеш, ще благодариш. Ти сега, като ядеш хляба, хванеш го, кажеш: „Този [е] недопечен.“ Това е осъждане, това не е философия. Ти тогава ще седнеш да мислиш. Вие сте хора на XX век, вие сте хора образовани. В хляба се крие онази мощна сила. Ако си болен и мислиш, като ядеш, болестта ще изчезне. Като пиеш вода, ще знаеш, че във водата е Божественото. Като дишаш, ще знаеш, че Бог е във въздуха. Като възприемаш светлината, ще знаеш, че Бог е в светлината.

Ако така мислиш, ще настане един нов свят пред вас. По какво се отличава? Можеш да направиш един опит. Заблуждението се отличава от истината по следните качества. Когато човек върви в пътя на заблужденията, умът му се помрачава, недоволството се увеличава. Когато човек върви по правия път на истината, неговият ум се просвещава, той расте и душата му се разширява. Когато вие вървите по пътя на истината, вашата душа се разширява, вашият ум се просвещава. Ако твоето дело расте, от ден на ден ти ставаш по-красив

и ти казват: „Ти вървиш в кривия път!“, аз бих желал да вървя по този крив път. По този път, по който върви, той ще разбере смисъла на сиромашията, той ще разбере смисъла на богатството, ще разбере и смисъла на живота, ще разбере смисъла и на смъртта. Човек, който така мисли, той като влезе в рамките на смъртта, той ще изненада и самата смърт.

Аз турям, максимум 3 неща са потребни на човека, за да бъде той свободен: да може да става толкова малък, че да минава отвсякъде, че нищо да не може да го спре; да се движи толкова бързо, че и смъртта да не може да го стигне; да бъде обширен толкоз в своята мисъл, че никой да не може да го ограничи. Че какво ще ме хване смъртта? Единственото нещо в света, което е неуловимо, то е душата. Душата се вижда, но не може да се ограничи. Душата се вижда и не може да се разбере. Единственото нещо, което се вижда и не може да се улови, е човешката душа. Единственото нещо, което смъртта не може да пипне, е човешката душа. Някой казва: „Еди-кого си улови смъртта.“ Чудя се на хората – смъртта дошла и освободила душата от ненужен багаж. Тя е келнер, който носи голям куфар на едно място, дойде смъртта и го пренесла на друго място. Всички онези, които са заминали на другия свят, радват се, подмладяват се и казват: „Ние сме на 33 години.“ То са сегашни данни, те не са мои. Може да ги намерите в Ню-Йорк, може да ги намерите в Бостон, може да ги намерите в Лондон, може да ги намерите в Берлин, може да ги намерите в Париж, може да ги намерите и в Индия. Учените хора правят своите опити. Ще кажете: „Тия хора са заблудени.“ Тогава кои са хората, които не са заблудени?

Казвам: Нас ни трябва нов начин на разсъждение. На западните хора трябва нов начин на разсъждение. Не че този живот е лош, но сега трябва да разберем сегашния живот обективно, за да извадим тази поука, понеже западните народи вървят по съвсем друг път. Източните народи вървяха по друг път, западните народи вървят по друг, противоположен път. Новата раса, която иде, тя върви по съвсем

друг път. Новото поколение, което иде, то иде по друг път, но нов път, то не е старият път. Старите методи, старите разбирания, всичко туй ще служи като параван на съвсем нови работи. Ако така разсъждавам, че чрез Моисей Бог ни говори, ако беше съвършено Моисеевото учение, имаше ли нужда от Христос?

Законът е следният: Понеже човечеството расте, този външният човек расте. Следователно християнството в света дойде като един метод, за да може да даде два начина: за външния и вътрешния човек, да ги примири [в] голямото противоречие, което сега съществува в света между хората. Ако ние не намерим един път, по който да примирим, всеки един от нас се мъчи.

Вие искате да уредите живота си по начин, по който не може да се уреди. Единственият път, по който може да уредите живота индивидуално, семейно, обществено, държавно, то е да проучвате природата, нейните закони, нейните постановления и да постъпвате точно тъй, както тя постъпва. Туй трябва да дойде. Всичките учени хора, и мъже, и жени, щом намерят този път, тогава животът ще се видоизмени. Тези хора искат да ядат. Тези хора искат да имат жилища, искат да имат добър живот. Тези хора искат да имат семейство, искат да имат деца. Как да се възпита бъдещето поколение, ако майката ражда 10 деца и умират? Казвам: Каква полза има от умирането на тия деца? По-добре да роди едно дете разумно, което да ѝ даде радост.

Питам: Защо е известно знание, което не може да внесе полза? Знанието е потребно. Без знание не може, но знанието постоянно трябва да се тури на работа.

Тогава, да ви приведа пример. Без знание ти ще мязаш на стар цигулар на 70 години, който седи със своята цигулка, че не може да свири. Минава един Паганини, вижда го, взима цигулката, спира се при него и засвирва. Събира се голяма тълпа. Голямата копанка, която имал, се напълва с банкноти. На стария цигулар му потекли сълзи, казва: „Стар съм, защо не съм млад, [да] се науча да свиря както ти

свириш? Колко години изгубих напразно, да дойда до този хал. Защо не съм така млад, да ме научиш да свиря?“

Вие седите със своята цигулка, копанката празна. Като мине природата, ще засвири. Тогава може да кажеш: „Защо не [съм] малко по-млад, защо този ум не беше на младини, ами сега, на стари години?“ Има един начин за подмладяване. Вие се лъжете, че сте стари.

Преди два дни дойде при мене една госпожа от света, високоблагородна, и ми казва: „Ти си стар, на колко години си?“ Казвам ѝ: Аз имам за живота две понятия: млад е онзи, който никога не изгубва любовта на младостта си, стар е онзи, който никога не е изгубил любовта на старостта си. Ако кажа, че съм стар, значи, че съм изгубил любовта на младостта си, направил съм погрешка. Ако младият се откаже от своята младост, той ще остарее. Ако старият се откаже от своята старост, той ще умре. Тогава аз казвам тъй: Едновременно съм млад и стар. Млад съм толкоз, че като мене друг млад няма. Стар съм толкова, че като мене друг стар няма.

Туй е Божественото разбиране. Така трябва да разсъждава всеки един от вас. Затова ви се дава тази глава, затова ви се даде този ум, това сърце, този дух, тази душа. Казва: „Какво трябва да правим?“ Ще се спрете при някой цигулар и ще свирите. Колцина от вас бихте пели като Аделина Пати, например?

Ще кажете: „Може ли?“ Възможното за Аделина Пати е възможно за всеки, но трябва да спазвате всички условия, които природата изисква. Ако онази майка, която иска да роди едно дете, знаеше постановленията на природата, тя можеше да внесе дарби в своето дете. Когато дарбите се дават, за внасянето на дарбите в човешкия организъм има определени дни през годината. Когато едно дете се зачене, майката трябва да бди, за да внесе тази дарба. Ако не бодърствува, тези дарби не може да се всадят. Някои деца виждаме, че те не са религиозни. Религията не е нещо, което може да се насади. Човек се ражда религиозен. Винаги горната част е огъната като

копанка на нерелигиозния човек. Когато майката бодърствува, винаги главата е изпъкнала отгоре. Ще го кажем, че е религиозен. Ако майката бодърствува, когато се предават дарбите на човешкия ум, на човешките способности, туй дете ще бъде одарено с отлична мисъл, челото отпред ще бъде изпъкнало. Ако не е бодърствувала, челото ще бъде вглъбнато, то ще бъде посредствено дете.

Мнозина ме питат тъй: „За тази мома да се оженя ли?“ Аз седя и разсъждавам: Защо да се жени, копани да ражда. Може да намери някой момък богат, с хубава служба, с някой апартамент, да може да живеят. То е външната страна. Трябва да се изменят идеите за нашия семеен живот и частично за женитбата. Женитбата трябва да стане преди детето да се е родило. Когато майката се продава, че чрез женитбата да се осигури... Тя трябва да внесе туй необходимото, понеже известни условия се изискват. Този момък трябва да дойде на времето, когато е определено от невидимия свят, да не се разместят пътищата, че да не стане волята Божия. Всичко се нарежда от горе. Наредено е. Ако е наредено от горе да се ожениш, ще се ожениш. Ако майка ти е разместила пътищата [...] Казвам за някого: „Майка ти е разместила пътищата, за тебе няма шанс. Ти ще се ожениш за един, който не те обича, той утре ще те напусне или ще умре.“ Някой дойде, казва: „Аз еди-кого си много обичам.“ Този, когото обичаш, сега не може да живее, майка му му определила на 35 години да умре. По един закон е наредено тъй, осъден е този човек, и двете линии на ръцете са скъсани. Може по стечение на обстоятелствата, ако той измени своята съдба, ако възстанови тези линии, но то се изисква един гениален ум.

Сега, какво учи Христос? Учи един закон: човек да не престъпва законите, които Бог е поставил в природата. Христос учи едно учение: да имат любов към Бога, към Първата Причина, за да може, като любят Бога, Бог да вложи дарбите, туй, което Той е вложил в душата. Христос учи да обичаш ближния си и да може този ближен като майката да вложи дарбите. Да обичаш най-после и себе си, за да

може любовта на Бога, любовта на ближния и твоята любов като работи, да израсне в тебе великото. Така се постига великото в света.

Ние имаме понятие, че като дойде Христос, какво ли няма да направи. Че, Христос дойде преди 2000 години, какво Го направиха? Разпнаха Го. Ако дойде днес Христос, какво ще направи? Ако дойде Христос, Той ще каже: „Долу оръжието на всички държави. Братски ще живеете.“ Ще го послушат ли? Ако дойде Христос, ще каже: „Всички религии ще се обединят, подайте си ръка!“ Всеки да държи своята църква, но любовта да им въздействува. И мъже, и жени, и православни, и католици, и евангелисти по света, светът е пълен само със сектанти. Мечките не са ли сектанти? Вълците не са ли сектанти? Дърветата, буковите дървета не са ли сектанти? Рибите не са ли сектанти? Все сектанти търпи Господ. Потребни са сектите в света. Който не разбира, това са секти; който разбира, това са органи на природата, чрез които действува природата. Не мислете, че има секти, но разумни същества, които работят. Ако дойде Христос, туй ще проповядва.

Казва някой: „Не му е дошло времето.“ След 1000 години ако дойде Христос, пак същото. След 2000 години ако дойде Христос, пак същото. И след 3000 години пак същото ще каже: „Без войни!“ За да може да направим една война, трябва да имате любов.

Кога ще влезе любовта в света? Казвал съм и друг път: Жените трябва да дойдат на фронта, да спасят света. Мъжете проповядват: жените трябва да реализират туй, което мъжете проповядват. Тогава всяка жена трябва да тури следната задача: никога няма да се жени за един мъж, който не обича Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила; „никога няма да обичам един мъж, който не обича ближния като себе си и никога няма да обичам един мъж, който не обича себе си.“ Тези правила ще тури жената. Те са основни правила. Когато един мъж дойде да предложи на една жена, че се влюбил в нея, не може да живее без нея, така да му каже: „Всичко може да оставя, но през 20 години за любов няма да говориш.

Каквото ти заповядам, ще слушаш и след 20 години имаш право да кажеш една любовна дума.“ Така се спасява светът.

Сега мъжете казват: „За жените е това. Ами за нас?“ И за мъжете същото правило. Като дойде една жена и каже: „Аз те обичам!“, той да каже: „Никога няма да се женя за една жена, която не обича Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила; никога няма да се женя за една жена, която не обича ближния си като себе си и която не обича себе си.“ Най-после, като каже, че те обича, ще кажеш: „Ти всичко, каквото искаш, ще оставиш на мене. 20 години за любов няма да говориш.“ Това са много тежки максими. Вие ще ги намерите, вие знаете числителя и знаменателя. Това е вътрешен път.

Трябва ново схващане за любовта, която сега действува в света. Вие, като не я разбирате, се раждат страданията. Страданията вече [в] света са един резултат на усилената Божествена любов, която иска да изправи хората. На хората трябва да се даде онова правилно разбиране. Не сега да се ограничаваме. Вие сега не живеете, но човек на Земята, каквото вложил, трябва да живее добре. Не трябва да го ограничаваме, не да му дотегне, но да има всичко онова, което му е потребно, да е радостен, че той живее на Земята. Има неща позволени. Не трябва да доказваме на човека: „Не трябва да пиеш!“ Ще пиеш колкото искаш. Ще пиеш умерено. Какво? Само най-чистата вода. Ще ядеш умерено. Какво? Не месо, не прасе, не агънца, не кокошки, но най-хубавите плодове. Хубав, пресен хляб ще ядеш и с него плодове. Това са максими. Онзи, който иска да се освободи от обятията на смъртта, онзи, който иска да се освободи от страданията, от несгодите, от сиромашията, от всички неволи, на тях говоря. Онези, които нямат никакви страдания, живейте както искате. Онези, които искат свобода, на вас показвам пътя, по който трябва да вървите. Направете опит.

Някои ще кажете: „Дали е правилно или не?“ Онова, което сте опитали и проверили, вярвайте в това, което сте проверили. Приемете

и вярвайте в пълния смисъл само на това, което сте проверили. Това, което не сте проверили, приемайте на вяра. Приемете на вяра нещата, които ви проповядвам, за да не би да ги преведете криво. Някой път нямам време да обяснявам достатъчно. Някои неща искат много обяснения. Някой път човек не е в състояние да разбере.

Допуснете, че вие имате приятел, който ви обича, иска да ви постисне ръката, но вашата ръка е изкълчена, рани имате. Постисне те, вие казвате: „Чакай, чакай, не ме стискай!" Когато човек иска да изучава съвременния свят, човек трябва да бъде свободен от всичките болести. Най-първо трябва да се премахне всичката проказа, всичките болести, които човек има и тогава да дойде любовта.

Сега всички все говорят за любов и от любов умират. Не, аз говоря за една любов, при която хората не умират, ами оживяват. Това, от което хората умират, е безлюбие.

Помнете: Когато говорите за любов, всякога трябва да разбирате това, което дава живот. Ако един човек, който влезе вкъщи и ви говори за любовта, след като излезе от къщи, остави едно голямо мъчение в душата, никаква любов няма. Той като дойде, трябва да бъде като свещ; вие трябва да сте благодарни, като светне, вие сте доволни от живота. Той като дойде, трябва да премахне всичките противоречия.

Сега аз разбирам: Ако дойде Христос, Той ще проповядва по такъв начин на света, [че] да разберат хората. Единственият начин, по който хората може да разберат, то е законът на Любовта. Щом влезеш в закона на Любовта, ти ще станеш щастлив; щом влезеш в закона на Любовта, ти ще станеш здрав; щом влезеш в закона на Любовта, животът ще се осмисли, ще започнеш да се учиш и животът ти няма да бъде товар за тебе. Сега, другото противоречие: „Дали това може да бъде?" Има хора на Земята, които живеят по този начин.

Срещнах една американка на 90 години, която ми разправи, казва: „С моя другар 90 години живеем, и през [тези] 90 години една горчива дума не ми каза, нито един крив поглед хвърли, щастливи

сме и двамата. Никога няма да се разделим. Като умрем, и двамата ще заминем заедно. Ако се върнем на Земята, пак заедно ще се върнем.“

Да умрете заедно с Христа и да се върнете заедно с Христа. Това е спасението в живота.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

42-ра неделна беседа, държана от Учителя на 29.VII.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

КОЙТО ПРАВИ ИСТИНАТА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета само 3 стиха от 3-тата глава от Евангелието на Иоана, от 20-и стих.

„АУМ“

Ще говоря върху нещо практично, върху произхода и причините на всички болести, които съществуват в света. (Учителят прочете 21-ви стих.) Зад всяка болест какво е? Болестта, от какъвто и характер да е, поддържа една духовна причина. Туй е едно твърдение, не се нуждае от доказателства. То е като една аксиома, всеки може да провери. Всеки го е опитал. Природата, която е създала човека, надарила го е с много чувства за предохрана. Като е създала стомаха, турила е един контрольор, инспектор на здравословното състояние. Когато природата създала дихателната система, турила пак един инспектор да контролира дишането. Когато създала мозъчната система, турила пак друг инспектор да контролира мозъчните процеси, да контролира мислите.

Разглеждан човек от светско гледище или тъй, както хората сега се намират, понеже и светските, и духовните хора се намират в едно нездравословно състояние, малко анормално състояние. Следователно заключенията на всички религиозни хора не са верни. Например, някой път наблюденията на астрономите не са верни по единствената причина, че по някой път отраженията не са ясни, пространството не е много чисто, атмосферата не е чиста. Трябва да има много чиста атмосфера, за да бъдат наблюденията верни. Или много пъти светлината не е достатъчна при наблюденията под микроскопа. Човек трябва да бъде вещ, когато прави своите наблюдения. Сега, вие

усещате едно малко неразположение и казвате за някого, че той е неврастеник. Именно хубавото нещо е, че човек има нервна система. Че е неврастеник нищо не значи. Казвате: „Той е неврастеник.“ Ни най-малко не показва, че това е една болест. Неврастенията не е болест. Неврастенията показва, че нервната система не функционира правилно, нищо повече. Силите, които функционират чрез нервите, не вървят правилно.

Но причината на всички болести седи в човешката мисъл. Мислите са от два вида: едни мисли, които съграждат, и други мисли, които рушат. Едни, които спират капилярните съдове, и други, които ги разширяват. Едни мисли има, които изстудяват, мисли има, които повишават температурата. По някой път човек го втресе, повишила се температурата. И действително, опасно е да се повиши температурата. Но още по-опасно е, когато спадне температурата. Едното е опасно, но другото е по-опасно. Има една нормална топлина в човека, която е естествена. Тя не се образува от известно триене. Всяка топлина, която се образува от триене, е опасна, понеже туй, което се трие, се изтрива. Има една топлина, която е естествена, тя е мека и приятна, тя е топлината на здравето. Когато човек изгуби тази естествена топлина…

Тази топлина се поддържа от човешката мисъл. Когато човек има тази топлина, той има най-хубавите мисли, той не знае какво нещо е болест и мисълта му е здрава. Каквото и да дойде, той издържа всичко. Казвам: Много неприятни работи има натрупани, носи ги юнашки. Щом изгуби нормалната топлина, той почва да се нервира, да се тревожи за нищо и никакво, озлобява се, завижда. Завистта ражда ред болести. Страхът ражда друг ред болести. Пиянството ражда трети вид болести. Разюзданите страсти раждат друг род болести. Всичките отрицателни мисли имат лоши последствия. Те ще се явят в известна форма и туй природата допуска като лечебно състояние.

Например, във вас се образува идеята: вие искате да станете тлъст, лицето ви да стане като Месечината, [на нея] да замязате. Най-първо лицето трябва да има линия. Туй, което младите говорят, линия да има лицето. Тази линия на ухото трябва добре да се очертае. И между челюстта вратът не трябва да е пълен, понеже има жлези, които изпълняват отлични функции. Когато се натрупат [там] мазнини, тия жлези не могат да изпълняват тези функции, зарежда се гърдоболие. Заболяват сливиците. Сега режат сливиците лекарите. Тази работа с рязане не става. Рязането е краен метод. Хирургията е стара наука. Първият, който направи хирургическа операция, е бил Бог в райската градина. Той го приспа, извади две ребра от Адама – направи му операция – и от тях му направи една другарка. Един лекар ще вземе, ще приспи един човек, ще му направи операция, но нищо няма да му направи. Сега и по 4 ребра изваждат, но няма никаква жена на света. Като извадят реброто и казват: „Спасих се!" Нищо не се спаси. Освен че не се спаси, влоши се положението. Бог, като извади двете ребра, запълни ги с месце. Един лекар, след като извади ребрата, с нищо не ги пълни. Казват: „Хирургия." Но хирургията, която Бог направи, да направиш една жена, разбирам. Похвалявам хирурзите, които присаждат кожа; те отрежат от едно място на тялото и го присадят на друго. Ако може едно ухо да се присади, то е хирургия. Да възстановиш нещо, това е наука. Но да извадиш окото на човека, това не е хирургия. Туй най-големият простак може да го направи. Един американски професор казва: „Всеки може да отреже крака на един човек, даже и най-простият човек с един трион може да отреже крака. Каква хирургия се изисква да отрежеш крака?"

Та, казвам сега: Въпросът не е за хирургията. Въпросът е за един здравословен живот в света. Помнете, че всяка душевна тревога ще се отрази върху вашето здравословно състояние. Ще изгубите здравето си. Туй ще се предаде в ред поколения. Дъщеря ви, син ви, които вървят по ваша линия, ще наследят тия състояния.

Сега, зад всяка една неестествена мисъл седи едно неестествено желание. Зад всяко едно неестествено желание седи неестествена постъпка. Вие не сте си давали отчет. Да кажем, вас ви дойде една мисъл: по някой път искате да идете при някоя канара и да се хвърлите, защото не ви вървят работите. Мислите по един начин, по втори, по трети и най-после мислите, че трябва да се хвърлите от канарата долу. Ако сте търговец, ако сте чиновник, уволнен или неназначен, като видите, че [няма] да ви назначат, искате да се качите на канарата и да се хвърлите долу. Питам: Отде е дошло туй желание да се качите на канарата и да се хвърлите отгоре? Всички хора, който са тщеславни, искат да се хвърлят от канарата. Най-тщеславни, но в негативна форма. А пък всички ония хора, в които преобладава чувството на скритност, те обичат да се бесят. Те обичат да се скрият в една стая и там ще се обеси. Знаете ли, един човек, който се хвърля от канарата, той е израз на ред поколения. Ако 10 души силни хора или ако един силен човек намисли и каже да се хвърли от канарата, казва: „Не, аз няма да се хвърля!" Вторият също така и най-после най-слабият от тях ще иде да се качи на канарата и той ще изпълни тяхната воля. Законът на внушението работи.

Та, казвам: При здравословното състояние главна роля играе храната. На първо място играе неестествената храна, ти ядеш безразборно. Не си сдъвкал достатъчно храната, при това, като ядеш, твоят ум е занят с една отлична мисъл. Ти вече внасяш известна отрова в храната си. И тази храна, както и да се смели, тя все ще остави известни утайки в кръвта. След туй, някои хора, щом не живеят един редовен живот, дишат много плитко, не вземат достатъчно количество въздух. И сега се определя, че дължината на живота зависи от количеството на чистия въздух, който приемаме в дробовете. Животът се продължава чрез дишането. Вън от това, в хигиенично отношение, има един пулс в природата, която поддържа живота. Лошите мисли по някой път стават спирачки и гдето някой път сърцето не пулсира, или по-бързо, или по-бавно, зависи от този

пулс. Електричеството е, което движи човешкото сърце. Жизненото електричество в природата, което свива човешкото сърце и по силата на електричеството става кръвообращението. Вие казвате, че от само себе си се свива.

Казвам сега: Има един лекар, който е дошъл, проучава болестите. Запример, една болест може да се проучи и често се явяват известни бели петна по ноктите. Онези, които не познават тия петна, казват: късмет. Да, късмет, голям късмет. Ще боледуваш, ще боледуват децата ти, ще похарчиш 10 000 лева, голям късмет е, лотариен билет е той. Тия петна зависят от едно неестествено положение. Ти не си господар на своите мисли и на своите чувства. Туй показва. Следователно, за да ги премахнеш, трябва да започнеш да дишаш. Три пъти на ден ще правиш по 6 вдишки дълбоки. Сутрин, на обед между 11 и 12 часа ще правиш 6 вдишки и вечер към 6 часа пак ще правиш 6 вдишки. По 6 вдишки ще правиш. И като правиш тези вдишки, умът ти ще бъде на място, за да премахнеш тия петна. Ако ги премахнеш, показва, че дишаш правилно. Но ако не, ще продължиш, ще дишаш. Няма да се мине дълго време, най-първо ще дойде неврастения, след туй ще дойде неестествено положение, ще ви дойде някоя болест, която ще ви струва доста скъпо. Може неврастенията да се роди от вашия неестествен страх. Някой път ще се яви тумор в корема или другаде някъде ще се яви. Туй показва, че тези енергии ще се отправят някъде. Те ще стимулират някои от клетките и ще се зароди едно неестествено състояние. После ти ще направиш една операция. Хубаво, ако няма друг изход, може и с операция да се премахне болестта. Според своята неестествена мисъл и този тумор ще изчезне сам по себе си. При сегашната наука, нека се постави най-здравият човек, ако му се внуши, може да изкарате какъвто искате тумор на тялото му в 24 часа, в 3 деня може да изкарате тумор. Ако го поставите в магнетически сън, чрез внушение, какъвто и да е тумор, може да го премахнете. Зависи от човешката мисъл.

Та, казвам: Сегашната наука, която е дошла, трябва да бъде чисто хигиенична. Най-първо: Всички разумни хора трябва да разбират как трябва да се живее. Най-първо, храненето е неестествено. Еднообразната храна, каквато и да е, винаги е вредна. Еднообразното дишане, каквото и да е, винаги е вредно. Еднообразното мислене, каквото и да е, е винаги вредно. Еднообразие има и в желанията, в света. Когато човек започне да живее неестествен живот, има еднообразие. В природата има едно вечно разнообразие. Красотата на природата се отличава с живота, с вечна зеленина, с реки, с полета, а в пустинята виждаш вечно еднообразие, пясък, всичко е голо.

Сега хората очакват своето щастие там, отдето няма да дойде. Щастието на хората е написано, „които идват във виделината." Виделината е потребна за онзи, нормалния живот. Когато човек мисли нормално, когато чувствува нормално и постъпва нормално, то е виделина. Каквато и болест да има, най-първо се спри и опитай [с] твоята вяра какво може да направиш.

Запример, много пъти анемия може да се яви в хората от неестествената храна, от малокръвие. Кръвта не се окислява, дишането не е правилно, не се приема достатъчно количество въздух. Питам сега, ако не дишате, ако някой каже: „Аз не се храня", храната е толкоз важна, но много по-важно [е] дишането. Вие при дишането сте свободни: може да вземете колкото искате обеда без да плащате нищо, а за яденето се плаща, но за дишането нищо не се плаща, никакви пари не се дават. Всеки може, поне веднъж в седмицата може да излезе горе на Витоша. Казвате: „Ама кой ще си губи времето?" Знаете, 10 дни изгубени през лятото може да спасят вашия живот през цялата година. С 10 спечелени дни през лятото може да загубите цяла година. Защото в 10 дни може да спечелите 2000 лева; а може би печалбата на тия десетте деня може да ви коства загуба 10 000 лева. По-добре е някой път да загубите малкото, отколкото многото.

Та, казвам: Първото нещо без болести, това е мисълта. Ти си фиксираш мисълта. Заболи те някъде и казваш: „Имам бодеж." Щом

като имаш бодеж в гърба, подразбира, че има разстройство в дробовете. Ни най-малко не е така. Тия бодежи се дължат на мисълта, капилярните съдове се свили, набрало се е излишно количество електричество. Струпало се е несъразмерно в разните органи и следователно, дето има много електричество, туй електричество излиза и като излиза, образува бодежи. Като се свърже с положителното електричество, усещаш болка. Ти благодари на това. Бодежът показва, че може да се лекува. Ако няма бодеж, е по-опасно. Бодежът показва, че след като бодели вола, той оре. Природата те бутва да идеш да ореш, да започнеш да живееш и тогава какво се изисква?

Да кажем, ти си неразположен. Съобщят ти, че мъжът ти умрял някъде, той отишъл в странство. Но не се минава много време и ти кажат, че този умрелият не е твоят мъж. Ти 10 деня оплакваш мъжа си. Ще си създадеш известна болест. Казват ти: „Мъжът ти умрял.“ Ти попитай Господа умрял ли е, повикал ли го е при Себе си, „тук на Земята ли е или дойде при Тебе?“

Защо да не отидете да повикате Господа и Неговите служители? Ще идете да питате Ивана, Петка, Драгана, Стояна. Кое е по-хубаво: да идете да питате някое цвете, някой карамфил, не е ли по-хубаво да идете да питате някой професор? Този професор е занят, всякога не може. Вашето обоняние Бог ви го е дал във всеки случай да се ползувате. Цветята са лечебно средство за много болести. Например, карамфилът лекува известни нервни болести. Розата лекува други болести. После, минзухарът, кокичето лекуват трети вид болести. Гергината, всички цветя лекуват известни болести и същевременно поддържат известни добродетели в човека.

Някой път искате да възпитате, да направите децата здрави. Направете градина. Направете един опит и ако детето е нервно, накарайте [го] да полива най-различни цветя. Ще видите как ще се моделира неговият характер. След няколко години тези цветя ще почнат да моделират неговата нервна система. Изучавайте живота

[им], при какви условия се садят, каква почва им трябва. Но всичките хора, като станат религиозни, казват: „Нас цветя не ни трябват, само за Господа да мислим.“ Че Господ е в цветята! Господ е вътре в изворите, не в този смисъл Той е в дърветата, но Той е в живота на дърветата, не във формата. Той е в реките, в живота на реките, Той е в светлината, в живота на светлината. Защото самата светлина, която Той направи, е едно нищо, а пък животът, който е в светлината, е друго. Всеки човек не е във формата, но в живота, който той носи. Това трябва нас да ни интересува.

Сега, по какво се отличава животът на един човек? Този човек, когото срещнем, ето по какво се отличава: онези, които имат живот, ако животът му е нормален, нормалните хора и анормалните хора, щом срещнете един човек, който е здрав, в него органическата, жизнената сила преодолява. След като го срещнеш, чувстваш една голяма приятност, и в мислите ти, и в чувствата ти е приятно. Той е късметлия. Като дойде в дома ти, носи благословение. То е факт. Аз говоря, може да го проверите. Аз говоря в известни факти, ще ги проверите. И ако не са верни, ще дойдете да ми кажете. Вие ще проверите същата истина. Ако един човек дойде, който не е здрав, той отвън може да е червен, но усещате, че нещо ви стяга, този човек не е здрав. Те го наричат лош. Той не е здрав, той не мисли добре, не чувствува добре и не постъпва добре. Дали това го знае или не, но то е вече състояние. Той ще си създаде известна болест. Някой човек сега е здрав, след половин час или след 5 часа или след 24 часа той умрял. Че как ще умре тогава? Казвате: „Пръснало се е сърцето.“ Че как се е пръснало сърцето? За да се пръсне сърцето, трябва да има някаква мисъл.

Да ви представя един пример. Един гонел едного да го убие, но онзи, който бягал, се молил. Казва: „Господи, избави ме от този човек!“ Онзи, който го гонел, паднал, строшава си крака и от големия яд, че не е могъл да го стигне, пръска му се сърцето. Лекарят констатирал, че станало разрив от гняв, че не е могъл да го стигне да

го претрепе. Това не е разрив, но камерите в сърцето се разстройват. Камерите в сърцето се разстройват, престава кръвта да се движи правилно. Тия камери, които има сърцето, се разстройват, както се разстройва една цигулка.

Сега, тия белите петна по ноктите. Аз гледам, има лекари, които определят само болезнените състояния. Мене болезнените състояния не ме интересуват. Човек трябва да изучава нормалното състояние на ноктите какво трябва да бъде.

После, има цяла наука, която прави своята диагноза по очите, но въпросът е само да се изучи едно нормално око. По-важно е да се изучи нормалното око, кое е здравото око. Следователно, когато окото според мене е здраво, когато човек има един здравословен живот, нормален живот, в очите му какво ще видите? Ще видите три гами на светлината, на цветовете. Когато има дъга на физическото поле, има един опитен начин, по който може да минете от един свят в друг. Ако вие, без да се боите, започнете да концентрирате мисълта си, да се абстрахирате от психическия свят, веднага ще почне тъй, както е светло, всичко ще почернее, голяма тъмнина ще се яви. Ако не се уплашите, няма да се минат и 5–10 минути и ще започне да се явява нова светлина. Като зазоряване. Ще видите, че се явява нова светлина. Ще видите нова дъга, на която цветовете са още по-меки от тия на физическото поле. Ако сте още по-напреднал човек, може да минете в трето състояние, да видите третата дъга, пак цветове, които са Божествени.

Аз това привеждам като факт, без да го обяснявам. Когато човек е в здравословно състояние, тия краски са в очите. Тогава, щом започнат да се явяват болезнените състояния, тия краски започват да потъмняват и следователно изгубва се тази първата, Божествена гама на светлината; след туй изгубва се втората гама на светлината и най-после изгуби се и третата гама и тогава дойдат всички нещастия на човека. Тогава идват болезнените състояния. Така е според физиолозите. Те казват, че очите стават мътни, тъмни. Те са

анормални състояния. Те не съставят никаква наука. Човек трябва да предвижда нещата преди още да са станали. Някои болести може да ги предвидите преди 20 години.

Вие трябва да поддържате цветовете на вашите желания, на очите си. Например, никога не трябва да губите вяра в живота. Никога не трябва да губите вяра в Любовта. Никога не трябва да губите вяра в онзи великия Промисъл, в Мъдростта, която съществува в света. Никога не трябва да губите вяра в Истината, която носи свобода. Защото Истината, и тя има свои цветове. Три основни цвята има в Божествения свят. Цветът на Любовта е най-хубавият червен цвят, който съществува в природата. Ако го видите, вие никога няма да го забравите. Най-хубавият жълт цвят, златист, който някога сте виждали, той е на Мъдростта. Най-хубавият син цвят, той е на Истината. Това са три основни цвята. Така ви говори на вас Истината. Такива краски има. Ако ги видите, и ако сте мъртви, ще оживеете.

Та, казвам: Ако вие искате да възстановите в себе си здравето, седнете и мислете върху Любовта. Мислете върху любовта на растенията, мислете върху любовта на минералите. Мислете върху любовта на слънчевите системи. Мислете върху любовта, която съществува в разни същества. Мислете най-после върху любовта на хората. Туй може да бъде като предмет за една мисъл. Казвате: „Какво може да мисля?“ Най-първо, какво може да донесе една любов към растенията? Ако вие сте нервен, ако вие обичате едно растение, туй растение отлично може дави помогне. Ти си нервен. Лекувал си се при разни професори, не са могли да ти помогнат. Не ти трябват професори. Намери горе в планината един стар дъб, от 200–300 години. Ще кажеш: „Господин професоре!“, ще го погледнете, ще го обикнете, ще турите гърба си, ще се облегнете. Помислете си през какви бури на живота как е устоял и е весел. Три-четири пъти е достатъчно да си турите гърба на този професор и вашето неразположение ще изчезне, както снегът се стопява на слънцето. Сега ще кажете: „Колко време трябва да седя?“ Този дъб вие ще го

обичате. Запитайте го как той се е домогнал до този дългия живот и кои са законите, които изпълнява. Поискайте и той ще ви даде.

Ще ви приведа един пример сега, че растенията говорят. Един наш приятел се спира в Борисовата градина и като помислил, че растенията говорят, турил си гърба на една ябълка. Той си мисли: „Каква услуга мога да ти направя?“ Тая мисъл седи в съзнанието. И тогава му идва една мисъл: „Има долу нещо, което ме стяга. Махни това, което ме стяга.“ И наистина, той се навежда и долу в дънера имало турена една тел, когато ябълката била малка, и като раснала, телта се впила в дървото. Той отива, взема една пила и претрива, изрязва телта. Казва: „Освободи ме!“ Някой го турил тук без да разбира. Сега вие, като отидете при едно растение, то ще ви разправи своята история.

Сега много хора един факт няма да проверят, [а] какво пишат вестниците, ще повярват. Когато се обсаждаше Одрин, българските вестници около 30–40 пъти писаха, че Одрин пада и на другия ден опровергават, че Одрин падна. Все-таки Одрин падна.

Растенията са съединителната нишка за дългия живот и всички растения живеят в хората в миниатюра. Има цели гори, които са насадени в човешкия организъм. Когато пазим тия гори, всичко върви; а когато ги изкореняваме, заболяваме. Ако погледна човека, цели гори има: и дъб има, и бук има, и леска. Много растения са изчезнали в човека.

Сега аз говоря за онези от вас, които имате една мисъл, която може да опитате. Един въпрос, аз не искам да го разправям, то си има своя специална страна. Защото за диагнозата например, аз мога да ви дам диагнозата на някои болести, но ще се изплашите. Може да ви покажа по ноктите някои болести, но няма какво да ги знаете. Това са резултати. Тези нездравословни белези как да ги премахнете е много по-важно. Да допуснем, че са тъмни очите ви, че имате температура 40 градуса. Какво трябва да направите? Едно от двете: или трябва да вземете Очистително, или аз бих ви препоръчал, когато имате

температура 40 градуса, свари картошки, големи от по 100 грама, изяж ги и виж дали след половин час няма да спадне вашата температура. [Картофът] не на чорба, но варен хубаво и ще го дъвчеш, понеже в дадения случай не че той ще ви излекува, но той до известна степен ще урегулира тази неестествена топлина и той ще ви помогне.

Всичката погрешка е, че някои мислят, че някое лекарство може да премахне болестта. Някое лекарство временно помага, а пък туй, което лекува, то е въздухът. Силата, жизнената сила, праната във въздуха, тя лекува. Светлината лекува, храната лекува. Трябва да разбирате каква храна. Например, мислите, че една храна, която е пълна с масло, може да ви помогне. Някой път човек се нуждае от масло, някой път не се нуждае. Най-първо, не се лишавайте от вашата собствена мазнина, която имате. Някой път кожата е суха по единствената причина, че нямате мазнина. И гледайте да възстановите мазнината на вашата кожа. Сухата кожа е лош проводник. Сухата кожа показва, че не може да живеете дълъг живот. Ако вие сте богат човек и кожата ви започне да загрубява, трябва да знаете, че скоро ще фалирате. Единственото нещо – трябва да възстановите мекотата на вашата кожа. Тази мекота може да се възстанови чрез дишането.

Тази мекота може да я възстановите чрез закона на Любовта. Ако мразите едного и отидете да се примирите, ако искате да продължите живота си, примирете се, примирете се с 10–20 души, направете всичките жертви. И аз да ви кажа, има една статистика: всеки един човек, който мрази баща си, не може да живее дълго време. Ако синът дойде в стълкновение с баща си и мисълта на бащата е по-силна, синът ще се съдере по-бързо отколкото бащата. Ако мразите майка си, и майките са пълни с любов... Ако майката те намрази, не можете да живеете. Ако брат ти те намрази, не може да живееш. Майка си, баща си, брата си ти обичаш от здравословно гледище, понеже техните мисли ако предизвикаш, ще действуват разрушително. Ти пак може да мразиш, но трябва постоянно да бъдеш ограден. Може да

те мразят отвсякъде. По-хубаво е в дадения случай да употребиш закона на Любовта. И когато се препоръчва да възлюбиш ближния си, единствената причина е да бъдат хората здрави. Ако мъжът и жената се обичат, ако децата се обичат, този дом нищо не може да го нападне. И да дойдат болести, лесно си отиват. Щом един дом се лиши от любов, болестите идват. Ако не се обичат, ако яденето не става правилно, ако дишането не става правилно, ако мисленето не става правилно, този дом се поддава на много болести.

Досега в религиозния живот, в духовния живот най-първо се изисква една хигиена на мислите. Онези от вас, които сте дошли до положението... Разваля се времето – тебе да не ти трепне окото! Задуха вятър, пекне слънце – да не ти трепне окото! Дойдат гладни години, казвате: „Гладни ще измрем.“ Не мислете така. Бог не е създал света да ни умори гладни. Бог не е създал света, за да ни измъчи, ни най-малко не е Неговата цел тази. Той е създал света да ни учи, иска да ни подбуди към една трезва мисъл, да ядем както трябва, навреме. Яж, когато си гладен. Не си ли гладен, не яж. Гладен ли си, и в 12 часа яж. Не яж така, [че] да ти се пръсне коремът, стомахът. Закуси и после си легни. Когато си гладен, пак ще ядеш. Когато не си гладен, никога не яж. При това, никога не се обленявай.

Най-първо сутрин направи едно упражнение: изчети „Отче наш“ с дишане. Как го четете досега „Отче наш“? Аз не съм срещал досега нито един да чете „Отче наш“ както трябва. Най-първо ще напълниш дробовете си с въздух. Ще приемеш въздуха от Бога и после ще кажеш: „Господи, благодаря Ти, че ми даде“ и най-после ще кажеш: „Отче наш, Който си на Небесата и на Земята.“ После пак ще поемеш. На колко вдишки ще го прочетеш? Сутрин го прочетете, на обед го прочетете пак с вдишки и вечерно време, преди да е залязло Слънцето, пак го прочетете с вдишки. Казвате: „Кой ще ходи да го чете?“ Няма да четеш „Отче наш“, но лекарите ще ти режат стомаха, ще ти отрежат единия бъбрек, ще ти отрежат сляпото черво или някое ребро, или тумор ще вадят.

Разправяше ми един, че му казвал лекарят: „Непременно трябва да направиш операция.“ Една операция струва 4–5000 лева. Една операция правиха на един руски консул на монархическа Русия. Направиха [му] една операция, която струва 14 000 лева и пак умря оперираният. Сега, не че лекарите са виновни за това. За лекарите има една по-светла страна. Всичките лекари най-първо трябва да дадат доза за здравето. Ще дойде лекарят, ще ти предпише една доза здраве, една рецепта за добра мисъл да вземеш, една рецепта за добро желание да вземеш и една рецепта за добра постъпка. Ето един лекар, да му платя и 100 лева, ето какво ми трябва. И като ми предпише рецептата, аз ще я изпълня както е казал.

Сега аз ще ви дам една рецепта. Вземете думите на Христа: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Написано чисто на една пергаментна книга, книгата ще вземеш, ще я изгориш, ще я разтвориш в 100 грама вода и сутрин ще вземеш по 3 лъжички, на обед по 3 лъжички и вечер 3 лъжички. Направете опит и вижте какво ще бъде вашето състояние. Вие ще кажете: „Това е суеверие.“ Хубаво, нека имате едно ново суеверие. Вие вземате билет от лотарията и очаквате да получите 50 000 лева печалба; 20 години вземате. Направете един опит, то е една рецепта, но вие още не сте ми платили. Аз ви давам една рецепта, ще се хванете и ще дойдете после да ме питате. Тя има и обратна реакция. Ако тази рецепта не знаеш как да я направиш... Зависи как ще я приемеш. Всяко нещо, което може да приемеш с любов... Ако ти повярваш в думите на приятеля, който ти казва: „Повярвай, че ти ще оздравееш!“, ако майка ти казва, че ще оздравееш, ако баща ти казва, че ти ще оздравееш, който и да е, ако ти каже и ти повярваш в дадения случай на неговите думи и ако той ти говори истината, непременно ще оздравееш.

Всякога в природата има една реакция, която се дължи... Няма да ви говоря, в природата има един принцип, който образува противоположни реакции. Такъв е, по-добре да не го знаете. Всякога принципът на любовта ще роди принципа на омразата. Там, дето има

вяра, ще се роди реакцията на безверието, на обезверяването. Там, дето има надежда, ще се роди реакция на отчаянието. Там, дето има живот, ще се роди реакция на смъртта. Реакция има. Защо е така? Един ден, когато станете много учени, ще разберете. Това е една област. Ако мислите за нея преди да сте готови, вие ще си създадете неприятност.

Знаете ли онзи анекдот: един, който опитвал нещата само чрез мириса и така ги познавал. Сляп бил и глух, че опитвал нещата чрез мириса. Минавала една царска дъщеря и той я хванал, за да я помирише дали е царска дъщеря. Ръката му била оцапана и тя му ушила две плесници. Той се повалил на земята. Царската дъщеря, и без да я помиришеш, трябва да я познаваш. Това е външната страна. Мирисането вече е един принцип. И без да мирише един човек, трябва да го познаваш. Казва: „Помириши го, за да го видиш какъв е." След като го помиришеш, какво ще стане? Вълкът си има особена миризма, котката има особена миризма, таралежът има особена миризма. Вземете дървеницата, и тя си има своя миризма. И, колкото едно същество е по-благородно, колкото е по-възвишено, толкоз има хубав нектар, мирише хубаво. Колкото туй същество е по-развалено, толкоз неговият мирис е неприятен.

И казва в третата глава: „Всеки, който обича Истината." Истината е, с която ние тук се занимаваме. В този, реалния живот искаме да бъдем здрави, на Земята. Вие не искате да страдате от неврастения. Вие не искате да страдате от главоболие. На какво се дължи главоболието у човека? Главоболието се дължи на неговия стомашен мозък, на стомаха. Когато стомахът не функционира правилно, вие ще имате главоболие. Когато мозъкът не функционира правилно, вие ще имате коремоболие.

Но, за да се поправи главоболието ви, най-първо трябва да поправим, най-първо се разваля отношението на предната част на мозъка със задната част. То трябва да бъде нормално. Винаги, за да се разстрои стомахът, зависи от задната част на мозъка. Ако тази част

на мозъка се стопли повече, отколкото предната, ако с една десета се повиши температурата на тая част... Много болести започват от повишението на температурата на задната част на мозъка. Най-мъчно се подига температурата на предната част на мозъка. Най-лесно се подига температурата на задната част на мозъка. Човек най-лесно заболява от това нещо – заболява от любов, от любов се повдига температурата. Любовта е отзад.

От какво заболява? Той постоянно мисли. Туй, което е залюбил, той иска да го има, да го вземе за себе си. Природата никога не позволява да обсебиш туй, което тя е дала. Тя дава да го употребиш, но да го обсебиш всякога противодействува. Следователно, ако в твоята любов влагаш принципа да завладееш туй, което тя е създала, ти ще си създадеш в себе си едно болезнено състояние.

Имаш право да обичаш, но нямаш право да обсебваш. Имаш право да ядеш, но нямаш право да бъдеш лаком, нямаш право да преядаш. Имаш право да чувствуваш, но никога няма да повишаваш своите чувства. Имаш право да плачеш, но не викай да те чуят, да проявяваш своя плач. Имаш право да плачеш, но не да ревеш. Аз харесвам тихия хленч. Някой седи някъде, капят сълзите, текат. Плачете тихо. И като си поплаче, му олекне. Някой има, като зареве, чува го от километър. Това е лош плач. Бог обича тихото сърце, смиреното, съкрушеното. Бог обича тихия плач.

Трябва да плачете. Аз се радвам, когато някой плаче, но щом плачеш 5–10 минути, не се позволява да плачеш повече от половин час. Пет минути като плачеш, достатъчно е. Всеки ден по 5 минути се позволява да плачеш. Шест деня по 5 минути. Единственият ден, когато не се позволява да плачеш, е съботата. Неделята, той е ден свободен. В своя ден може да плачеш, в Господния ден няма никакъв плач. От сутрин до вечер, като дойде неделята, всички трябва да бъдете радостни, весели.

Казвате: „Как ще бъда радостен и весел? Ами сиромашията?“ Ще се радваш на сиромашията. Питам сега, кое е по-хубаво: да имаш

богат неприятел или сиромах неприятел? Кое бихте предпочели? Сиромах приятел или богат приятел? Кое е по-хубаво да имате: богат приятел или сиромах неприятел? Казвам: Сиромасите приятели носят много повече, отколкото богатите приятели. Трябва да знаете, че богатите наши неприятели и сиромасите наши приятели винаги се намират в много добро отношение. Ако вие се държите добре с вашите сиромаси приятели, те ще уредят въпроса с вашите богати неприятели. Сега да ви изясня. Казвате: „Как може?“ Представете си, че богатият ваш неприятел е мъж, а сиромахът ваш приятел, това е жена, която е оженена и е с едно обилно сърце. Казва: „Прости му, не ставай като него!“ И той от щедрост ще каже: „Хайде.“

Сега да се върнем към онова, което е потребно за вашето здраве. Боли те главата – не знаеш как да ядеш. Болят те дробовете – не знаеш как да дишаш. Смущава се умът ти – не знаеш как да мислиш. Тогава започни добре да ядеш. Започни, най-първо измий се, свари си малко оризена водица и цяла седмица вземай сутрин 3 супени лъжици, на обед и вечер по 3 супени лъжици, [общо] 9 лъжици. Вземай така една седмица. Втората седмица ще вземеш едно кило грах, ще го свариш хубаво, ще направиш чорба и тогава ще вземаш 10 лъжици грашена чорбица сутрин, 10 на обед и 10 вечер – доколкото стигне. Цялата седмица продължава една диета, докато дойдеш до хляба най-после.

Искаш да се научиш как да ядеш: ще вземеш брашно, ще си месиш хляб, ще си вземеш нощвите, ще си месиш вкъщи. Ще повикате някой, който знае да меси. Сами ще си замесите, ще си направите пещ, сами ще турите хляба, ще го опечете и цяла седмица ще се храните с хляб, който вие сте месили, за да се възстанови вашето нормално състояние. То ще ви избави. Ако направите този опит, той ще ви избави да харчите най-малко 10 000 лева. Три седмици по 1000, 3000 и 500 отгоре всяка седмица.

А пък първото нещо, като станете сутрин: не се спирайте върху тревогата. Отправете ума си към Бога, започнете да дишате на

вдишки през лявата ноздра, понеже теченията на лявата ноздра са на Луната, на чистене; ще поемеш с дясната ноздра, ще изпущаш въздуха, то е Слънчевото течение. Туй, което възприемеш от него, обработете и ще го върнеш назад. През лявата ще вдишваш, а през [дясната] ще издишваш, ще задържаш този въздух. Три пъти ще правиш тия упражнения и ще имаш здравословно състояние. Тогава работите вървят добре.

„Всеки, който обича Истината, иде към нея, за да се явят неговите дела." Първото нещо, което Бог иска от нас, Той иска всички ние да бъдем здрави, да имаме чисти мисли. Бог изисква да имаме чисти чувства.

Чувствата зависят от дишането, постъпките зависят от нашия стомах. Човек, на когото стомахът е развален, никога не може да постъпи добре. Човек, на когото дробовете са развалени, никога не може да обича. Човек, който не може да мисли, той никога не може да каже истината. Така са свързани. Ако ти с ума си не може да кажеш истината, ако с дробовете не може да проявиш своята любов, ако със стомаха не може да проявиш своите постъпки, ти си в болезнено състояние. Тогава ще поправяш своите постъпки, ще реагираш, ще се поправяш и добре ще постъпваш. Няма да обръщаш внимание, че не си разположен.

Един човек някой път е като киселица. Ще се оправи тази работа. Почни. Няма нищо, той може да дига гюрултия. Казва: „Чакай! Аз ще оправя тази работа." Щом той разбере, че ти си господар, нали някой път някъде може да проявите своите чувства. Тази работа пак ще се оправи, трябва да обичаме хората. Казва: „Не може да обичам, те са такива." Ти ще го убедиш, че ти си господар. Най-после ще го убедиш, че ти може да го учиш – като убедиш тоя вътрешния човек да те слуша.

Този, вътрешният човек, сега той ти е господар. Казва: „Я се скарай!" и ти се скараш. „Я го намрази!" – намразиш го. „Кажи нещо лошо!" – и ти кажеш. Как може да живееш? Писанието казва: Този

човек е млад човек. Онзи старият, философът, казва: „Ти ли ще ми даваш ум?“, а той не знае, той е толкоз будала. По-голям будала от него няма. Той е такъв учител, който е създал хиляди нещастия. Той казва: „Я го накастри!“ и ти като го накастриш…

Идва един и ми разправя: „Минава един български офицер и той казва: „Я иди го накастри, той не трябва да минава оттам!“ Той отива, казва му и офицерът му ушива две плесници, поваля го на земята. Защо той ще иде да се разправя с този офицер? Кой му е дал тази власт? Най-първо, той знае ли по кой път да мине? Аз ако съм на [неговото] място, на този офицер ето какво ще му кажа: „Всяка сутрин минавайте през тук, трябва да Ви е приятен много този път. Хубаво е това място.“ Ако този човек е избрал този път, не му реагирайте на пътя. Не реагирай на един човек, че има известни желания, не реагирай на желанията, нека той да мисли, че тия желания ги желаят 10 души хора. Ако 10 души дойдат в състезание, тогава какво ще се добие? Резултатът е следният, ето какъв резултат ще стане: Един попски син… В турско време се случило, в град Варна, това. Това е един действителен пример. Свещеникът бил благочестив. Купува две кошници яйца, за да ги вапса неговата жена за Великден. Синът искал да си избере кораво яйце, да се бори със своите другари. Синът отива при едната кошница и опитвал яйцата – борил се, борил се и най-после останали две яйца, от които на едното бил счупен върхът, на другото – задницата. Близо 300–400 яйца счупил. Нищо не оставил здраво. Не избирайте вие вашият пехливанин като този попски син. Отива жената и вижда: всички яйца изпочупени. Свещеникът бил с широко сърце, казва: „Сега е Великден, кой ще ходи да го бие! Тия яйца ще изядем. Дай ги на съседите.“ Той отива и купува други две кошници. Ама сега ги е заключил с ключ. – „Кой ще ходи да го бие, да си развалям настроението!“ Заключете вашите яйца, за да не би вашият син да влезе и да търси здравото яйце.

Всичките болести зависят от човешкия ум, от човешкото сърце, а се изпълняват от човешката воля. Това е най-сигурният начин за

лекуване. В каквото и направление, каквато и болест имате, направете опит. Разумно ще търсите. Ако трябва да минете през операция на лекаря, нека [това] бъде последният метод. Най-първо всички трябва да добиете една опитност, да знаете как да се лекувате. Всеки един от вас трябва да знае как да си даде първа помощ, правилна помощ. Вие се изплашите. Тогава, ако вие не сте господар на една болест… Тази болест има свой произход. Вземете произхода на чумата: това са малки микроби, които се размножават много бързо, в 24 часа милиарди се размножават. И от техните нечистотии човек боледува. Пийте 5, 10, 15 чаши топла вода – чумата я е страх от топлата вода. Българите казват: „Чумата се плаши от топлата вода.“ За да се разтвори серумът на микробите, пийте топла вода. И така вие подобрявате качеството на вашата кръв. В една чиста кръв не може да живеят сегашните микроби, това са елементарни работи.

Тези от вас, които сте духовни, трябва да знаете какво трябва да правите. Аз ви давам тия правила, защото постоянно идват при мене и ми казват, [че] кракът го болял, пръстът го заболял, подула се страната, ухото го заболяло, окото го заболяло, кръстът, стомахът го заболял. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Мислете добре. Седни, внеси любовта в душата си, кажи, че има нещо и като премахнете онези, горчивите мисли, като премахнете горчивите чувства, веднага ще дойде здравето. Аз не съм за туй здраве, което сега имате. Знаете колко хубаво е човек да бъде с един свеж дух, готов за работа, да учиш, умът ти стига всичко да направиш. Не горе-долу закърпено, но когато ще бъдеш здрав, на свят да е. И дето ходиш, от тебе да изтича сила, живот и здраве. Болезнените състояния ще дойдат.

Мислете добре, чувствувайте добре, постъпвайте добре.

Хранете се добре, дишайте добре. Не обременявайте мозъка си с ненужна работа, с която може да нарушите този вътрешен процес. Това е, което трябва да научите. Това е здравето на човека.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

43-та неделна беседа, държана от Учителя на 26.VIII.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

(На 5.VIII.1934 г. и на 12.VIII.1934 г. беседите са държани на Витоша в местността „Яворови присои“. Тези две беседи са отпечатани като съборни в томчето „Великото в живота“. На 19.VIII.1934 г. Учителят е на събор на Изгрева. Беседата е отпечатана като съборна в томчето „Часът на Любовта“.)

ДОБРОТО СЕМЕ

„Отче наш“
„Събуди се, братко мили“

Ще прочета част от 13-ата глава от Евангелието на Матея – от 24-ия стих до 30-ия стих.

„Духът Божи“

Знанието в света седи от няколко категории. Четири-пет души се събрали и единият казва: „Едно време дядо ми приказваше за царя в тази държава.“ Другият казва: „Баба ми на мене ми показваше портрета на царя.“ Третият казва: „Аз ходих в града и го видях.“ А четвъртият казва: „Аз се познавам с него, приятел ми е царят.“ Има знание, което дядо ви е предал. Има знание, което баба ви на картина ви го е показала. Има знание, което е като този, който ходил в града и видял царя. А съществено е знанието да ви бъде приятел царят. Знанието може да ви бъде приятел. Доброто, това е капитал, възможност в живота. Това е късметът на човека. Турците имат една поговорка и казват: „Късметът ми на крака да ми дойде.“ И всички хора сега очакват късметът им на крака да им дойде. Казват: „Тъй, както Господ го даде.“ Когато Господ го даде както Той намери за добре, тогава питат: „Защо го даде?“ Най-първо бяха съгласни както Господ го даде, после намериха едно противоречие.

Ние всякога казваме: „Както Господ даде“, [но] имаме една своя идея, нищо Божествено. Онзи човек, който казва: „Както Господ дал“, той всякога има една човешка идея и казва: „Дано стане както мисля!“ И като стане, казва: „Господ ме научи.“ А пък като не стане както той мисли и както той иска, той се учудва защо нещата не стават тъй.

Сега да оставим обикновените работи. Има неща, които не може да ги поправим. Има една погрешка, която не може да поправим. Тя е,

че не може да изправим оста на Земята. Една погрешка: земната ос се е изкривила с 23 градуса и ние не може да я изправим. Всичките пакости, погрешки произтичат от тези 23 градуса на земната ос. Кой е онзи професор, който може да я намести? Било е време, когато оста на Земята е била перпендикулярна и тогава онези, учените хора казват, че всичката тежест тогава е била на Южния полюс. Но понеже Земята, като не разбира [да] седи на едно място, тя не обича да седи на едно място, и тя обича, като жените, да ходи тук-там, и тя си има свой идеал, стреми се към някого. Попадне нашата Земя на едно свое заблуждение, чака от черната магия да увеличат тежестта на Северния полюс и от тази тежест се е изменило равновесието, наклонило се е. На Северния полюс има повече лед и тази е причината, че оста е наклонена. Тази тежест е била долу, а сега се е изменила малко тежестта

Сега, туй с доброто семе няма нищо общо [с] разместването на земната ос. Искам да ви кажа, че на всинца ви осите ви са разместени. Това искам да ви кажа. Няма нито един от вас, на когото оста да не е наклонена 23 градуса и всичкият стремеж на хората е в това да наместят оста си. Перпендикулярна трябва да бъде. Една ос може да бъде перпендикулярна само между две основни точки, между две плоскости. В света съществуват две плоскости. Едната плоскост аз я наричам плоскост на любовните действия. Любовта има известна площ. Знанието и мъдростта, и тя си има площ. Между тия две плоскости този перпендикуляр когато се измени, започват всичките нещастия.

Или другояче казано: Ако не разбираш законите на Любовта, която действува в човешкия живот, ако ти не разбираш законите на Мъдростта, която действува в човешкия живот, ти ще влезеш в едно противоречие. Туй противоречие може да произтича от тебе, може да произтича от съвсем посторонни причини. В даден случай може да страдаш. Дали заслужаваш или не, това е без разлика. Защото, ако се радваш, че си го заслужил, ако страданията са незаслужени, то и

радостите са незаслужени. При радостите, когато се радваме, считаме го в реда на нещата. Но всяко нещо, което изпитваш, заслужил си го. Щом имаш съзнание, заслужил си го. Кой ти е крив?

В света малките работи създават най-големи пакости. Всичките недоволства в света произтичат от малкия прах. Има един прах, който преминава през всичките пукнатини. Ти може да имаш херметически затворено нещо, но има малки пукнатини и през тия пукнатини прахът минава. Може пукнатината да е половин милиметър, но през тия дупчици прахът намира място да мине. Сега, всичката пакост у човека е понеже човек има 7 дупки на главата и през тия 7 дупки влиза толкоз прах в неговия мозък. През очите влиза прах, през ушите, през носа, през устата. През тия дупки като влиза този прах, той е причина и образува една каша в човешкия мозък. Вие сега се намирате в трудно положение. Казвате: „Как Господ е направил тъй, че да влиза прахът вътре?“ Господ не го е направил тъй. Вие пропукахте прозорците. Той ги направи херметически. Вие казвате: „Малко отвън въздух да влиза, чист въздух.“ И край този чистия въздух влиза и прахът.

Сега, другата страна на живота седи в следното: човешкият мозък не е еднакво организиран. Част от човешкия мозък е полуорганизиран. Човешкият мозък, и той е в процес на развитие и всичките нещастия в света произтичат от неорганизирания мозък на човека.

Например, ще намерите, на някой човек всичките нещастия произтичат от задната част на мозъка. Неговата глава е така завъртяна, има повече мозък отзад, отколкото отпред. А пък този, задният мозък, той много обича, много да яде и да пие нашироко, обича удобства в света и затова заборчава и през целия живот само дългове изплаща. Ако малкият му мозък не е организиран, знаете какво ще произтече от него. Всички бели на хората произтичат от малкия мозък. Ако е неорганизиран, той няма да се задоволи. Ако е мъж, няма да се задоволи с една слугиня: 2, 3, 5, 10 слугини иска да му

шетат. Ако е жена, обича да има не един слуга мъж, но тя иска 10 слуги мъже, жени не може да търпи.

Хубаво нещо е да има човек слуги, но слугата е нещо вметнато, слугите са дошли отпосле. Бог е дал толкоз слуги да му слугуват. Например, Той на човека е дал 10 милиона слуги да му слугуват в стомаха. Десет милиона слуги! Какво иска повече? Пък в дробовете, в главата колко слуги има! И вън от това той иска още слуги отвън. Казвам: Един човек, който има само в стомаха си 10 милиона слуги, той белята си търси, като иска отвън още слуги. Двама слуги. Никакъв слуга не ти трябва. Казва: „Без слуга не може!“ Щом без слуга не може, и без беля не може. Хората са дошли до това, че като не могат в света да успяват, викат дявола да го направят слуга. Пък дяволът, като ти стане слуга, цялата ти глава ще завърти. Казвате: „Умен е нашият слуга.“ Умен е, но знаеш умните слуги какво създават? Туй е в алегория казано.

Сега да оставим погрешките. Погрешки правят само учените хора. Невежите, понеже не се занимават с наука, погрешки не правят. В науката си някой астроном, някой геометрик, някой математик, някой естественик, той може да направи погрешка. Ако дойде в религиозния живот, някой учен човек може да внесе погрешка, може да внесе някое правило, някой проповедник може да каже нещо. В живота красивите, умните жени може да направят сума пакости. Такъв кодекс, направен [от] погрешки. Всичките най-учените хора, и те правят. Сега учените хора, за да се избавят от своите погрешки, казват: „Онзи, невежият, той е причината!“ Невежият човек нищо не разбира.

„Който посял доброто семе.“ Мнозина от вас имате доброто желание. Направите услуга някому и този човек не ви се отплаща. Казва: „Услужете ми с 10 000 лева и аз ще Ви бъда крайно признателен.“ Мине се година, две, три, десет години, трябва да го съдиш. Дойде друг, и той иска 10 000 лева. Три, 4, 15 души се наредят

по 10 000 лева и всичкият капитал отиде. От какво страдаш? От много добрини. Питам сега: Каква е крайната цел?

„Посял доброто семе.“ Дошъл враждебник и посял лошото семе. Но понеже целта ни е да обясня някои противоречия: по някой път вие правите погрешки по единствената причина, че нямате достатъчно светлина. Не че не сте добри. Добри сте, но нямате достатъчно светлина във вашия мозък, понеже едното полушарие на мозъка ви е съвсем неорганизирано. Човек работи засега само с дясното полушарие. Половината полушарие седи в запас. Лявото полушарие седи в запас. От това мозъчните способности и чувства, мозъчните центрове, с които човек работи, някои са полуразвити.

Например вземете центъра на човешката справедливост: някой човек не е справедлив, не е съвестен. Чувството на съвест е чувство, не е способност. Някои хора не може да бъдат съвестни, обичат да лъжат, да крадат, съвестта е слабо развита у тях. Някои хора са съвестни, справедливи. После, има някои хора са набожни. Да бъдеш набожен не е способност, то е чувство. В някои хора това чувство е развито, а други го нямат. Някои хора имат чувствата по вяра. И вярата е чувство. Той вярва. Но у някой вярата е слабо развита, той не вярва. Като дойдем до човешките способности, те са недоразвити.

Колкото хора са идвали при мене и са се оплаквали. Аз като ги погледна, виждам откъде иде. Най-първо в него способността за време не е развита, после способността за интуиция, за пресмятане на времето не е доразвита. Виждам, че центърът на причинността – да разсъждава от причина към следствие, е слабо развит. После, наблюдателните способности, и те са слабо развити. Той е станал търговец, взел стока, която на хората не е потребна, забатачил. Казва: задигнали го. Какво ще го задигнат? Той турил 10 души слуги в дюкяна си, а той си държи ръцете отзад. Той не разбира, [че] тия слуги обичат да пооткрадват. Днес каквото вземат, 5 на господаря и 5 в джоба, утре 5 на господаря и 5 в джоба и работите не вървят. Най-първо, като дойде един слуга, ще видиш главата му дали е развита.

Някой казва: „Но какво ни казва той, аз съм честен човек!“ – „Да видя главата!“ Друг казва: „Аз съм свършил по математика, разбирам.“ – „Я ми разреши една задача. Ако разрешиш задачата, разбираш.“ Друг казва: „Аз разбирам от строеж, от план.“ – „На опит трябва да се постави.“

Сега някой казва: „Аз съм много набожен човек.“ В това ни най-малко не вярвам. Аз вярвам повече на своя пергел, той показва по-право колко е набожен човек, отколкото неговите думи. Някой ще каже, че много набожен бил. Знаете ли какво значи набожност? Това е едно от най-благородните чувства, които той има. Когато туй чувство е хубаво развито, той има най-голяма мекота и благородство, състрадание към хората – най-хубавото чувство, във всяко отношение един примерен човек е. Когато туй чувство е слабо развито, той може да те пържи на ръжен.

В европейските народи религиозното чувство е развито. В германците е слабо развито. Силно е в славяните. В американците е средно развито религиозното чувство. Силно е развито у евреите и там е [в] едно противоречие с парите. Слепоочната част, чувството за стяженолюбие е толкова силно развито, че Господ, като знаел тази слабост на евреите, даде им малка земя. Ако беше им дал голяма земя, какво щяха да направят, не зная. Малка земя им дали, да ги научат да работят. Един умен народ са евреите, религиозни са. Един евреин разбира времето тъй, както европеецът не разбира. За време евреите са първи. Евреин в търговия рядко пропада.

Сега да оставим, това са посторонни въпроси. Когато се говори за добродетелите на някой народ, се разглежда народът, разглежда се цялото човечество как е. Всеки народ, всеки човек има свои добри и лоши страни. При лошите условия какви са последствията и при добрите последствията какви са? Лошите условия, в миналото които са имали, лошите последствия са вътре, в неговия организъм. Например, слабо е развита твоята съвест, слабо е развито религиозното ти чувство, слабо е развита твоята вяра – ще куцаш, ще

се обезсърчаваш, ще се обезверяваш; животът няма да има смисъл за тебе.

Сега, когато се проповядва религията на хората, ние искаме да си обясним техните чувства. Казваме: „Набожен е.“ Той тепърва трябва да внася храна в организма си. Той трябва да намери набожните хора, не така които изповядват, но набожния човек. Ако си ясновидец, ще видиш, че излиза една особена светлина от главата. Запалено е. Туй място индусите го наричат хилядолистник, един център. И при този хилядолистник се намира най-висшето чувство – любов към Бога. Да любиш Бога, върху Който е поставен законът, да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Казвате, някой човек станал религиозен. Сегашните хора са мнозина религиозни. Ако бяха религиозни в този смисъл, светът щеше да бъде рай. Тия хора нямат религия. Но какво нещо е религия? Религия може да има един човек, който може да има любов към Бога. Бог е едно Същество, Което е образец на всичките хора; всичките добродетели и стремежи Той поддържа. Държавата, домът, семейството, всичко онова, което в нас е благородно и възвишено, произтича от Него. Той е, Който контролира нещата. Той казва на човека: „Това, което правиш, не е право. Има закон.“ Ред същества има, които са завършили своето развитие.

По някой път мене ме питат: „Ти виждаш ли нещо?“ Казвам: „Това е обидно заради мене. Виждам, разбира се. Виждам тебе, виждам, че ти си човек, който нямаш любов към Бога, после си човек, който имаш много малко съвест: откъдето вземеш пари назаем, не връщаш; обичаш да икономисваш истината; в училище като си бил, не си се учил, дипломът, който имаш, е слаб.“ – „Отде знаеш?“ – „Познавам. Ти си носиш своите белези на главата.“ – „Е – казва, – страшен човек си.“ Не съм страшен аз, страшна е твоята глава. Тури в себе си да подигнеш, да организираш своя мозък. Ти ако живееш

добре, заради тебе е, не е заради мене. Аз ако живея добре, заради мене е. А пък ако не живея добре, то е пак заради мене.

Сега всичкият стремеж в света е да се организира човешкият мозък. Трябва една наука. Не само да се констатира, но да има начини, по които човек може да се превъзпита, не изведнъж. Защото, за да се превъзпиташ, трябва да дойдеш, да имаш един образец. Не може да придобиеш туй религиозно чувство в себе си, без да организираш своя мозък. Само хора, у които туй чувство е развито, ти като влезеш при тях, усещаш, че тия хора ти дават. В света сме много практични. Трябва да идеш при банкера, който има пари, да ти даде назаем. Или при тях, или при архитекта иди като при професор, който има знание да ти даде; той разбира тия работи. Разбира математика, тази способност е развита.

Казвате: „Така се раждат.“ Не така се раждат хората. Всеки човек носи своите заложби, които Бог му е дал, но същевременно носи и резултатите, усилията, които той е правил в миналото.

Ако вие вземете двама души, единият, на когото веждите са тънки, както копринен конец или като 10 копринени конци (защото единият е много тънък; българите казват: такива „копринени гайтани“), а пък другият с дебели вежди, като на Тарас Булба, който Гогол описва. Единият човек, с тия дебелите вежди, е практичен. Той е обективен, той разбира физическия живот. Той може да бъде справедлив. Той няма фини чувства, той не е религиозен. Той казва: „Ти трябва да изпълниш каквото ти казвам!“, другояче, ще ти даде път. Онзи с тънките вежди, той е по-отстъпчив, той с големите отстъпки създава на себе си други пакости. За хатъра на този, за хатъра на онзи прави погрешки. От какво произтича хатърът? То произтича от едно чувство на тщеславие. Когато у тебе уважението е много силно развито, когато искаш хората да имат за тебе добро мнение, хубаво е това, то служи за един подтик. Ти може да имаш туй чувство, но за да имаш доброто мнение на хората, трябва да дадеш нещо. За да мислят хората, че ти си музикант, ти трябва да свириш,

да направиш нещо. Или да бъдеш скулптор. В каквото и да е направление, хората искат да видят нещо у тебе. Ако това не може да дадеш, ти не може да имаш тяхното добро мнение.

Не търси доброто мнение на хората, но най-напред търси онова, което правиш, право ли е, разумно ли е или не. Търси една опора вътре в себе си, после търси опора вън от себе си. Защото ако вие вървите успоредно в своето развитие, ако тия хора имат твоите разбирания, не само разбирания, разбиране значи еднакво развиване, ако техният мозък е така организиран, както твоят, вие ще се разберете. Ако техният мозък не е организиран както вашия, ако техните способности и чувства не функционират както твоите, вие не може да се разберете. Ако вие идете в Европа, във Франция, ще намерите законите по-други. Ако идете в Америка, и там се различават. Ако вие идете в Англия, различават се законите. Ако идете в съветска Русия или ако сте тука, в България, има различие. Според степента на развитието на народите, такива са и законите.

Колкото един народ е на по-високо развитие, по-добре е организиран неговият мозък в правия смисъл, според ония правила, според ония закони, които съществуват в природата. Защото аз не считам живота произволен. В света има една правова държава, има съвършени хора, от които ние може да черпим. Пример, дали вие ги знаете или не, няма какво сега да ви доказвам.

Някой път някои искат доказателства. Как ще докажете на някое дете, което гледа Слънцето, иска да го носи под мишница? Ако ти му кажеш, че то е един милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята, как ще разбере? То казва: „Може да е като нашата къща.“ Туй дете не може да го убедиш, даже способни хора, които говорят за един и половина пъти, че Слънцето е по-голямо от Земята, те сами не разбират това нещо, защото, за да разбереш колко е голяма Земята, ти трябва да го обгърнеш. Ние говорим, че Земята е много голяма, но това е повърхностно знание. Ние със своето съзнание е трябвало да обгърнем Земята или да можем да я видим отвсякъде, да може да

видиш какво става в Америка, да може да видиш противоположната страна, навсякъде Да виждаш, това значи да разбираш нещата, да знаеш къде е ден и нощ, да знаеш къде е вечер. Сега може да се зароди противоречие: „Кой може да го има това нещо?“ Има хора, които може да го имат. Има хора, които живеят на Земята и знаят, че нощ няма, има вечер и ден. Има хора, за които Слънцето никога не залязва. Какво ще кажете? Щом Слънцето не залязва, това показва, че вие има още дълго време да се усъвършенствувате. Но да оставим този въпрос.

Сега въпросът е за доброто семе, заложбите, туй, което в дадения случай зависи от вас. Вие се намирате в едно противоречие – искате да услужите (?) вашия живот. Природата не ви е оставила съвсем в тъмно. Животните, които са поставени на голяма опасност, например, като един заек или както една сърна, един елен, у тях слухът е толкова фино развит, по някой път обонянието е толкоз развито, че още отдалеч, от един километър една сърна ще усети мечката. Някога от два километра чувствува. Тези, първите жители на Америка, у тях туй чувство на слушане е толкоз силно развито. Те казват, един индианец като тури ухото на земята, от 4–5 километра който иде, той вече го чува.

Та, казвам: Природата в нас е вложила известни чувства, за да ни предпази. Много пъти известен човек предчувствува, че след време неговият живот ще се измени и той трябва да вземе някакви мерки. Казвате: „Това е илюзия. Сега върви по мед и масло.“ След 5 години той чувствува, че това ще се измени и след 5–10 години това се случва. Вие, които не знаете, ще идете при някоя врачка да ви гледа на кафе или на боб, или при хиромантисти на ръка, или физиогномисти, или френолози, все да ви кажат нещо.

Преди години, мисля 7–8 години има, във време на войната, един ден седя занят, една млада госпожа иска да ме види. Казвам: „Занят съм, ще кажете да ме извини.“ Тя казва: „Не, не, толкоз важно е, непременно трябва да видя този господин!“ Казвам: „Не може ли да

отложи?“ – „Не, по никой начин.“ Слизам и казвам: „Ще ме извините, имам малко време.“ Обръща се тя и ми казва: „Ще бъда ли щастлива? Моля да ми кажеш!“ Казвам ѝ: „Искате ли да Ви кажа една горчива истина?“ – „Че каква горчива истина? Може да ми кажеш.“ – „Ти, рекох, има да живееш само две години. Затова ти препоръчвам да вземеш едно Евангелие и да се приготвиш за другия свят. Пък туй, дето искаш да се ожениш, всичко това го остави.“ Тя казва: „Друго нещо няма ли писано?“ Казвам: „Съжалявам. Понеже искаш да ти кажа, хайде да ти дам малка надежда. Виждам една малка възможност. Тя е много малка – на 10 000 случая става изключение, но ако стане изключението с тебе, ако ти останеш на този свят, да дойдеш да ми кажеш. Ако заминеш за другия свят, аз това ще го зная.“ Тя и досега не е дошла.

Ще кажете: „Някое ясновидство.“ Това не е закон на ясновидство. Това са известни черти, които аз виждам. Аз виждам строежа, който тя има. Този строеж при тия условия след две години ще рухне. Казвате: „Трябва да видя това.“ Не, аз другояче разсъждавам. Виждам кола слабо направена, казвам: „Като турят стотина кила, ще се счупи.“ – „Отде го знаеш, ясновидец ли си?“ Не, аз виждам, аз измервам оста колко може да издържи. И виждаш, че 100 килограма като носи, може да издържи.

Та, когато се говори за ясновидство... Това е отношението. Другояче седи ясновидството. Тъй, както разглеждате, ясновидството е много механическо. Законът на вярата – човек има отношение към същества, които не познава. Ти седиш някой път и нещо ти казва: „Стани туй да направиш!“ И казваш: „Така ми дойде на ума.“ Имаш едно същество, което мисли твоето добро. То ти говори по радиото, възприемаш, казва ти: „Така и така ще постъпиш.“ Постъпваш. Работата тръгва. Или някой път забравил си някой предмет или някоя книга, някои от тия същества те заведат и казват: „В еди-коя си библиотека иди, в еди-кой си шкаф“ да намериш някоя книга. Всичко

туй ще ти каже. Някои хора нямат такива помощници, тяхната работа върви малко по-мъчно.

Туй, което хората наричат късмет, това не е нищо друго освен връзка с известни разумни същества, които са богати в своята опитност, богати в своите сили, богати в много неща. Те може да ви помогнат и упътват в правия път. Някои ги наричат божества, някои ги наричат светии, някои ги наричат гении, някои ги наричат дарби. Както и да е, но те съществуват.

Както и да вярвате вие, аз сега не искам да ви карам да вярвате, но аз искам да вярвате в туй, което е. Вие не може да вярвате, докато вашата вяра не е развита. Някой казва: „Вяра трябва." Вярата е един закон. Ти ще видиш нещата как ще станат. Да вярваш в Бога какво означава? Ако Бог ти е приятел, какво има да се плашиш тогава? Но тебе Бог не може да ти бъде приятел, ако в тебе чувството на любов не е развито, да Го обичаш, да ти трепери сърцето, да имаш свещено чувство към Него. Ако към Него имаш любов, Той ще ти нареди всичките работи в света. Всичките блага и сега, и за в бъдеще зависят от Него, не тъй механически ако Го обичаш, но ако не Го обичаш, нещата ще се сложат тъй, както никога не очакваш.

Вие казвате: „Защо е така?" Защото не може да бъде другояче. Вие вземете някога една жена, колкото и да е красива, колкото и да е умна, каквато и да е, ако тя започне със своя другар мъж да се отнася зле, той и светия да е, той като търпи, търпи, ще излезе из търпение и ще каже: „Не искам да имам нищо общо с тебе!" Турците казват така: „И счупените орехи надминаха 1000." Докато счупи 999, търпи; като счупят хилядния орех, той ритне. Турчинът търпи до 999 ореха и като туриш хилядния, ритне. Американците казват: „Да ме ритне някой с крака си, ще го претърпя; но да се качи на гърба ми – ще го ритна аз."

Не, към сегашния живот, тъй, както хората са се стремели да обяснят живота според своите разбирания, тия методи, които сега употребяват, са полезни. Но тия методи не са ефикасни за самовъзпитанието. Казва: ти бъди справедлив, ти бъди разумен, ти

бъди добър, бъди малко мъжествен, бъди честен. Как? Дружи с честни хора. Ти искаш да имаш един честен син, един отличен син. Ще намериш най-добрата мома, ще ѝ попипаш главата, съвестта в нея да е отлично развита, да има 7 за съвест. Религиозното чувство да има 7, твърдост 7; вяра 7, надежда 7, вдъхновение 7, разумност 7, памет 7, навсякъде 7. За нея като се ожениш, но и у тебе да са по 7, ще имате синове и дъщери такива, каквито вие искате. Казвате: „Каквото Господ даде!“ Ако посееш семето на бодили в нивата, Господ пшеница няма да даде, бодили ще даде. Ако ти развиваш в себе си противоположни качества на ония плевели, ти не може да имаш един гениален живот.

Чудни са хората, когато мислят. Казва: „Той е гениален човек!“ Той, за да бъде гениален, трябва да има гениално чувство, той трябва да има гениален ум, той трябва да има гениална воля. Значи развит мозък, трябва да е организиран. Гениалният човек в пълния смисъл е с добре организиран мозък. Всеки човек може да стане гениален, ако работи над себе си. Ще се организира неговият ум, мозъкът е в постоянен процес на организиране. Не трябва да се обезсърчава. Когато направим изменение на живота, 20–30 години по всичките правила постъпваш по всичките правила, може да дойдеш до гениалното положение на добре организирания мозък. Ако мислите само произволно, трябва да работите над себе си, да се молите.

Оттук-оттам те похваляват, че си добър човек. Не с похвали. Онзи човек, който пише, ще направи едно съчетание, второ, трето. И после, много поети пишат там. Аз, като видя някой поет, като пише поезията, виждам, че неговото религиозно чувство е слабо развито. Той развива своята поезия, някъде е поетично, но някъде е хлабаво, в морално отношение е хлабаво.

Казвам: Когато в човека чувствата са хубаво развити, той не трябва да бъде хлабав в своя морал. Не че не трябва да имаме любов, но любовта не седи само да вземаш, трябва да даваш. Аз разглеждам живота. Що е любовта? В света има два вида любов: който купува и който продава, или онзи, който произвежда и онзи, който консумира.

Ако дойде някой да ми продава хубав плат, платът мене ми е приятен и аз съм доволен, че съм взел хубавия плат, скъпо плащам, но хубав е платът.

Хубаво. За да пожертвувам заради някого, той ще каже, че ме обича. В какво ще покаже своята любов? Ако този, който ме обича, в най-мъчното положение не може да помогне, де седи неговата любов? И ако аз не може да постъпя по същия начин, де седи моята любов? Чудни са хората. Казва: „Това е безсмислено, заради което аз умирам.“ Казва някой: „Аз умирам за някого.“ Аз не искам някой да умира заради мене. Аз искам хората да живеят заради мене и аз да живея заради тях. Християните по някой път казват, че Христос умрял заради тях. Хубава идея. Аз виждам, според мене има криво тълкуване. Христос умря, за да живее заради тях. Отрича се от Своето лично благо, за да живее изключително за благото на другите. Той не е мъртъв, но жив, живее за другите, умрял в Своя личен интерес и живее за благото на Своите ближни. Това е Неговото разбиране. Човек трябва така да разбира.

Сега всички се намираме в една степен. Някой от вас трябва да живее дълго време, някой искате да се ожените, млад сте. Гледайте главата на вашата възлюблена да е добре устроена, лицето да няма никакъв дефект, като го прегледате. Щом намерите дефект, ще кажете: „Тя не е за мене.“ Като изправиш дефектите, нека 10 години момъкът да работи и тогава да се ожени за младата мома. Да не бърза. Чудни са хората, като бързат млади да се оженят! Като се оженят, какво ще направят? Да се оженят, да се разбират, да си помагат. То е смисълът. Вие не разбирате женитбата. Тя е една от великите тайни. Жената е излязла от мъжа и трябва да се върне при мъжа. Човек е излязъл от Бога и трябва да се върне при Бога. Вие не разбирате каква е тайната. Жената като се върне при мъжа си, тогава и той ще се върне при Бога. Само тогава може да живеят заедно. Сега жената – отвън, мъжът – отвън и всичко карат през просото и са нещастни. Дотогава, докато твоята жена е извън тебе, дотогава тя ще греши. Дотогава, докато ти

си извън Бога, ти ще грешиш. „Не искаме да грешим!“ Ще влезеш при Бога. Жена ти, [за] да не греши, тя трябва да влезе в тебе. Жената, ако не иска да влезе в мъжа, тя ще греши. Човек, който не иска да влезе при Бога, той ще греши.

Ако грешите сега, кой е крив, я ми кажете? Ако мъжът греши, причината е, че е без Бога. Ако жената греши, причината е, че не е в мъжа си. Тя иска да има един мъж. Сега, разбирайте ме право. Тя иска да има един мъж, като кон да го възсяда, да му тури един гем. Не, не. Подкопаваш ли мъжа, туряш ли му гем и самар, ти създаваш на себе си най-голямото нещастие в живота. Човек, който се опитва да подчини Божественото в себе си – мъжа, той ще създаде най-голямото нещастие в себе си. Така седят работите. Ти, като дойдеш до Бога, ще считаш Неговия закон свещен. Жената да счита закона на мъжа свещен. Тя трябва да има за мъжа, свещена идея, който е излязъл от Бога. Нали за мъжа вие имате идеал? Коя жена не търси този идеал? Коя жена не въздиша?

И сега въздишате. Не мислете, че аз ви осмивам. Аз ви оценявам. Когато въздишате, търсите. Когато не въздишаш, казвам: „Ударил я нашироко!“ Всички, които не въздишат, казвам: нашироко са ударили. Мъж, който въздиша, на прав път е. Мъж, който не въздиша, не е на правия път. Които въздишат, влизат в положението, на прав път са те. Когато човек намери Бога, да живее в Него и Бог да живее в него. И когато жената намери онзи мъж, разумното, Божественото да живее в него и то да живее в нея.

Това е доброто семе, което човек трябва да посее. Тази нива, то е новият човек, който трябва да се посее. Пък сегашните плевели, които са посети, няма да ги търсите, ще ги оставите. Ще погледнете, има някакъв дефект посят. Не се мъчи да го изтеглиш. Остави да расте доброто в тебе. Кой как дойде, кажи: „Не се доближавай до мене, понеже обичам да ритам. Стойте малко настрана, един метър настрана. Имам навик: без да искам, ритам.“ Човек не трябва да бъде сляп за своите погрешки, но не трябва да ги изкоренява. Той иска да

ги изкорени. Човек трябва само да подхранва Божественото, да се спре върху силното, което има в себе си, да види кои са силните точки, върху тях да работи. След туй идват други способности да развива. Вярата е чувство. Други са хората, които имат вяра. Чувството на любовта е подложено на развитие. Човек не е достигнал до туй съвършено развитие. Той подлежи на развитие. И всичките усилия сега се изискват. Сега ние искаме да се облагороди човек. Човек да познава себе си, да познава ближните си, да знае как да помогне, това е то, доброто семе, което Бог е посял.

Сега, онези нещастия, които идват, онези противоречия, които идват, не считайте, че са нещо неизцеримо, тъй както казват: „Това е съдба, това е карма!“ Тогава ще обясня. Това е полуобяснение. Всичките погрешки на човека в един живот могат да се изправят. Всичките занемарени чувства може да се развият и всичките занемарени способности може [да се развият]. Престъпление той не трябва да държи в ума си, но нека да държи един образ Божествен. Образ трябва да се държи. В туй отношение, не трябва да се спирате върху отрицателната страна на човешкия живот, понеже той е познат. Там няма какво да се занимавате. Спирайте се върху положителното. Срещате кой и да е човек – винаги се спирайте върху нещо положително, което има. От него може да се ползувате. Дефектът, какъвто има, ако се спирате върху този дефект, вие ще си създадете цяло нещастие на себе си. Когато казва Писанието да възлюбиш ближния си, подразбира да търсите доброто, което Бог е вложил в твоя ближен. Не търсете неговите недостатъци, той сам ги чувствува. Ако ги намериш, кажи един начин, един прав път, как може да ги изправи.

Да допуснем, че някой човек не е милосърден. Как бихте му казали? Ти ще му кажеш, че не е милостив. Как трябва да помогне? Вие обичате да жертвувате, вие подразбирате парите на някой човек. Трябва да дадеш мисъл, не пари. Хората не се нуждаят от пари. Парите са на втори план. Дай му една мисъл, постави го на един

изпит. И себе си ще поставиш на един изпит, тъй както са поставени външните условия, при които си поставен, когато условията, при които ти можеш да се подигнеш. След като се подигнеш, ще може да помогнеш и на окръжаващите. Първият, който излезе из един трап, ще може и другите, които са в трапа, да ги извади. То е, когато се подигне човек. Остава сега едно отношение за нас. Работници се изискват, за да се подигне светът. Във всички области се изискват работници и то много добри работници. Ние сега ратуваме за един ред и порядък. Всички хора трябва да се превъзпитат. Те трябва да се пресъздадат. Тогава ще имаме едно общество, такова, каквото ние желаем. В едно общество с тия неразвити чувства и способности какво ще има? Музиката няма да е на свят, изкуството няма да е на свят. Милосърдието няма да е на свят. Религиозното чувство няма да е на свят. Тогава какво ще бъде?

Та, казвам: Тия усилия, които се правят в науката за възпитанието на младото поколение, тия преобразования в дома, навсякъде се изискват знания. Да тръгнем по онзи път, който природата от хиляди години е начертала и който постоянно ни коригира. Това е новата наука, която слиза и знанието, което в миналото е било запретено да се казва на хората. Вече се отваря нов път. Трябва да се изучава. Казвате: „Духът като дойде, ще ни научи." Много общо е казано: Духът. Дойде един учен човек, казва: „Я да видим съвестта как е развита, религиозното чувство как е развито." Не само за пари да ти прегледа главата. Ако е за пари, като я гледа и ако дадеш повече, ще ти каже неща, които не са верни, ще позагладли, ще позамаже и т.н.

Доброто семе, което е посято, трябва да израсте. Сега работете върху себе си. Когато дойде обезсърчението, всяко обезсърчение показва, че надеждата е слабо развита. Всяка меланхолия и обезверяване показват, че вярата ви е слаба. Когато започнете и в Бога да се съмнявате, показва, че любовта ви е слаба. Като кажете: „Добро не трябва да се прави", милосърдието е слабо. А като кажете: „Много

философия не ни трябва“, разсъждението не е вярно. Казвате: „Този човек няма какво да учи.“ Казвате: „Музика не трябва, това не трябва, онова не трябва.“ Казвате: „Навреме и без време.“ Не, всяко нещо трябва да стане точно навреме. Навреме и без време. В Писанието има навреме и без време. Някой път хората считат, че някои неща не са навреме, но по Божествен [...] и навреме. В човешкото време ти всякога не си според Божественото време. „Навреме и без време.“ Всякога прави нещата според Божественото време, а не без време. Ако направиш нещата без време, когато Бог не ги иска, ще имаш най-голямото разочарование. Това е в човешкия живот. В Божествения живот всичките неща са навреме, точно определени. Точно определено е. Вие знаете – по закона на интуицията, някой път десетина години не сте се виждали с някого, тръгвате по улицата и мислите за някого. Срещате се и той казва: „Аз за тебе мислех!“ Срещате се двамата точно навреме. Приказвате и се разбирате. Целият ваш минал живот остава.

Казвам: Връзките, които свързват хората, са много по-дълбоки, отколкото вие схващате. Сега се живее и за в бъдеще пак ще се живее, пак ще се виждате. Вие казвате: „Има ли друг живот?“ Има, има. Аз от там ида. Аз ида от този живот, за който вие питате. Или, ида от Живота, от Големия Живот, от Великия Живот, дето всичко се осмисля, живот, в който всичките противоречия не съществуват. Съществува Божественото. Един ден, когато влезете в този живот, ще видите защо са били тези работи. Сега, както и да обяснявам, аз не искам да примирявате противоречията. Не мога да кажа на един железар защо бие желязото. Ако го попитам, казва: „Много дебело е, трябва да го заостря. Трябва ми остро желязо.“ Гледам, дърводелецът деля дърветата. Питам го защо ги деля, казва: „Трябва ми за греди.“ Какво ще кажете на онази жена, която кълца месото? Тя казва: „Мъжът ми иска. Не може, трябва да го кълцам.“ Аз виждам противоречията, но виждам и добрата страна.

Ще ви обясня с един пример. Един ангел, който искал да разбере какво е човешкият живот, молил се на Господа да го прати на Земята. Господ го пратил на Земята на една ябълка. Той цъфнал, завързал хубави плодове, хората го заобиколили и той се зарадвал, като ги видял толкова хора хубаво облечени. По едно време идва едно дете, откъсва, без да го пита, започва да го реже с нож, да го дъвчи. Казва: „Втасахме!“ Знаете ли какво било положението на този ангел? Като се върнал на Небето, казва: „Много добре беше, но онова дете ме накълца и ме изяде.“ Казва Господ: „Искаше да изучаваш човешкия живот.“ Пратил го в една круша – същият опит. Пратил го в коня, в кравата, в разни форми. Туй е отрицателната страна. Най-после, като минал през всичките страдания, до гушата му дошло, той го турил във формата на една красива царска дъщеря. Дошъл вече нейният възлюблен и като поживели, казва: „Слава Богу, царската дъщеря заличи всичките ми земни страдания.“

Казвам: Като дойде последната форма – на царската дъщеря, всичките ви страдания ще се заличат.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

44-та неделна беседа, държана от Учителя на 2.IX.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

МЕЧЪТ НА ДУХА

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Ще прочета 6-а глава от Посланието към Ефесяните.

„В начало бе Словото“

Ще взема 17-и стих: „Вземете меча на Духа, който е Божието Слово.“

Има една опасност от постоянното еднообразие в говоренето. Еднообразие има в мисленето, в чувстването. В човека има навик по наследство. Той обича старите работи и говори за стари истини. Истината не може да бъде стара, защото тя е вечна. В това отношение трябва да се разбира онзи вътрешен порядък, който съществува в живата природа. Трябва едно ново верую. Не че сегашното верую, което имате, да го отхвърлите. Ще правите същото, което правят младите моми. Младата мома през седмицата си служи с обикновени дрехи, а пък в неделя се облича с най-хубавите си дрехи и излиза на хорото. Че, аз го харесвам това. Та, някой път човек трябва да се премени с най-хубавите си дрехи.

Някой се обезсърчи и казва: „Как да се освободим от старите си възгледи?“ Няма какво да се обезсърчавате. Ако вие искате да се освободите от вашия кир, само водата може да направи това. Някои вярват, че сапунът прави това. Сапунът нищо не прави, благодарете на водата. Някои хора казват: „Без сапун не може.“ Питам: Дълговековният живот на дървото – то живее 4–5000 години, то със сапун ли живее? С водата. Аз привеждам този пример, защото някой път ние имаме някои възгледи, които приличат на съвременния сапун. Аз мисля, че ако някой светия се измие със сапун, той ще изгуби своето достойнство. Обикновеният човек може да се измие със

сапун, но светията – никога! Защото в самия организъм на светията има една мощна сила, хиляди пъти по-силна, отколкото сапунът. То е такова електрическо динамо, че всичкият прах, всичкият кир се изхвърля навън. А пък понеже при обикновените хора това динамо е слабо, то се набира кир и затова се мият със сапун. Те могат по 3 пъти на ден да се мият със сапун.

Природата има крайно отвращение от повторенията. Тя не обича повторенията. Ще забележите, че даже умните хора, като ги възпитат 4–5 пъти за едно нещо, те казват, че не бива така. Стига веднъж. Постоянно ние питаме кога ще се подобри животът. Малкото дете пита кога ще стане възрастно. Старият пита кога ще поумнее. Младата мома пита кога ще стане красива. Безпредметни са тези въпроси. Ти, ако си роден да станеш красив, ще станеш; ако не си роден, така ще си останеш. Красотата зависи от една предшествуваща мисъл на ред минали поколения, които са мислили красиво. Следователно ти не може да избегнеш този резултат. В човешкия живот мощно е знанието. Това е капиталът на човека. То е равносилно на златото. Златото е пак резултат. Няма да се спирам да обяснявам, съвсем други възгледи имам за намирането на златото в земята. Това върви по един особен закон. Само в океана има 10 милиона тона злато. Като се раздели това злато на всеки един от жителите на Земята, ще имате по 40–50 000 лева златни. Това е един капитал, с който можете да преживеете. 50 000 швейцарски, това е един почтен капитал.

Но някой ще каже, че това са отвлечени работи. Животът е една съвкупност от много разумни същества. Онези, които не разбират природата, мислят, че дърветата са много глупави. Не, ни най-малко не са глупави. Едно дърво, което може да живее 300–400 години, глупаво ли е? Това дърво има 40–50 метра височина, дънерът му е толкова дебел, че двама души не могат да го обкръжат – това дърво глупаво ли е? Това дърво, което може и при най-неблагоприятните условия да живее, да се справи с противоречията, със светлината,

топлината, глупаво ли е? Има нещо потайно в растенията. Слънчева светлина и топлина има складирана в плодовете. Това нещо произволно ли е? Значи в това отношение растенията имат една специфична интелигентност, с която работят в една специфична област в природата. Те не се занимават както хората. Това, което хората мислят, растенията не мислят никак. Те имат други възгледи за цялата природа. Но, когато се говори за растенията, вие ги вземате вън от човека. Растенията вън от човека не съществуват и човек вън от растенията не съществува. Растенията, животните, човекът, Слънцето, звездите, всичко това съставя едно цяло, един организъм, в който функционира един дух. Онези хора, които вярват в гъстата материя, това не е материя. Това, което вие пипате, това не е материя. Тази материя аз мога да я разложа. Тялото, на което вие разчитате, това е една илюзия. Това е нещо, което е неустойчиво, а има едно тяло, което е устойчиво на всички промени. В него душата живее. Има едно тяло, което не може да се разруши. Когато се говори, че вашите души са храм на Бога, не подразбирам това тяло. Онези от вас, които се интересувате, трябва да учите. В една беседа в един час кое по-напред може да се научи? Ако река да ви угостя, ще се намеря в положението на онзи американец, когото гощавал един китайски мандарин, за да покаже благородството и разкоша на китайската кухня. Имало 40 блюда ядене и американецът трябвало от всичките да си вземе по малко, според китайския обичай. Някои неща били толкова противни, че, той сам разправя, че след този обяд цели две седмици той трябвало да се справя с тази китайска кухня и да страда.

Ти искаш да бъдеш богат, да имаш милиони пари в банката. Не знаеш какво да правиш. Имаш красива жена, имаш нескопосан син, който харчи, имаш нескопосана дъщеря, която харчи, имаш слуги, които наляво и надясно крадат. Онзи слуга, който изнудва, който краде, той си има идеал. Човекът иска да живее като тебе. Той казва: „Ако господарят разполага с тези блага, защо и аз да не разполагам?“ Дъщерята и синът казват същото.

Не е въпрос в яденето, но е въпрос в незнанието какво да се прави и с какво да се разполага. Не е ли смешно, ако почне един комар да разполага както човека? Ако на един комар му дадете един човешки обяд, колко години му трябват, за да го изяде? Представете си, че този комар има очите на човека, неговото лакомство и мисли, че това няма да му стигне. Като вземе няколко капки, ще види, че всичко това ще остане. За колко години той може да освободи паницата от това ядене? Пред вас седят толкова много паници с ядене, че вие само паници гледате, някой плод. Един религиозен мисли дали той ще бъде спасен или не. Някой мисли колко е грешен. Някое дете иска да расте, да се повдигне в живота. Някой иска да стане богат.

Всичко това са хубави неща, но те са посторонни работи. За растежа си няма какво да мислиш. За забогатяването си няма какво да мислиш. Някои неща има общи, дадени за всички. Те се възприемат от природата. И старият, и детето, и възрастният ще дишат колкото могат.

Детето кой го учи да диша? Майката в утробата му е дала първите наставления за дишането. Оттам насетне детето само диша. Сега, ако това дете не се ползува от благата на въздуха, майката ще страда, това дете ще боледува. Ако майката не знае, с физическата храна, която дава на детето, тя може да го осакати. Много майки още в началото осакатяват своите деца. Много хора са осакатени. Някои хора са осакатени в първия месец на бременността, някои – във втория, някои – в третия, а някои се осакащат след като се родят – до третата година. Докато детето бозае от майка си, тя може да го осакати. Всяка тревога отравя млякото. Майката, която храни детето си с мляко, не трябва да има никакви отрицателни мисли. Всяка отрицателна мисъл носи такава страшна отрова, с която може майката да отрови детето си. Животът е предизвикал тази отрицателна мисъл. След това започва да възпитава детето си и казва: „Това няма да правиш, онова няма да правиш!“ Нашият живот седи в едни правила, които ние сами не можем да изпълним.

Една секта в Америка са имали спор за причастието. В такива нередни работи изпадат хората. Едните казвали, че при причастието чашата трябвало да се дигне нагоре, а пък другите казвали, че не трябва да се дига и направили Господня вечеря. Тези, които поддържали първото, като направили първото причастие, забравили да дигнат чашата нагоре – толкоз е важно това! Аз навеждам този пример по единствената причина: има нещо в нас, което ни безпокои. То е толкова важно, колкото дигането на чашата. Важното в живота не седи във външния живот. Всичкият външен живот, който сега имате, е резултат на минали поколения. Той е сега завършен резултат. Ние не може да изменим нито йота от него; но има нещо, което може да изменим сега, има нещо, което ние сега, хората, създаваме. Сегашното поколение създава нещо и на него ние сме господари. Ако го създадем както трябва, в природата ще внесем един нов елемент.

Ти не може да измениш характера на един вълк, както и да го възпитаваш. Да искаш вегетарианец да го направиш, той вегетарианец не става. При сегашните условия той винаги ще запази своя характер. Както и да я възпитавате, змията си остава същата. Много змиеукротители са пострадали от самите змии. Те са казали, че змията може да се хипнотизира и може да ѝ се влияе. Но много змиеукротители са пострадали от змиите и са се счупвали техните ребра. Един стар навик някой път може да причини една голяма неприятност. Вие мислите, че като имате някой стар навик, че сте господари на него. Старият навик трябва да се държи далеч, той е един завършен резултат. Дръжте го далеч от себе си.

Не разчитайте на едно щастие във вашите старини. Мнозина живеят на младини и казват: „Да си поживеем както трябва и на старини ще благуваме!“ Турците имат една поговорка: „Това, което няма да бъде.“ Вие ще се изложите на това противоречие, на което се е изложил един млад и за когото говорят един анекдот. Този анекдот навсякъде го има. Вие сте го слушали, че е станал в България. Навсякъде този анекдот се излага в разни форми. Ето го: Един млад

момък отишъл да служи на Господа и тръгнал за църква. Среща го един човек много благороден и му казал: „Къде отиваш?“ Той казал, че на църква отива. Този човек, прилично облечен, му казал: „Църквата не е за младите хора, а за старите. Ти си млад, други работи има да вършиш, по-важни. Църквата е за стари години.“ Дал му наставления какво да прави. Момъкът му казал: „Много ти благодаря.“ Като станал на 70 години момъкът, взел си тояжката и тръгнал за църква. Същият го среща и му казва: „Къде отиваш?“ – „На църква.“ – „Църквата е за младите, не е за старите. Ти сега да си почиваш.“

Младият всякога може да бъде щастлив, ако има отличен баща, ако има отлична майка. Старият всякога ще бъде нещастен, ако има посредствена майка и посредствен баща. Аз взимам в дадения случай думите „баща“ и „майка“ в следния смисъл: онази основна идея, която дава подтик на човешкия живот. Аз ви говоря за неща реални. Вие искате да подобрите вашия живот. Всеки, който иска да бъде щастлив, всеки, който иска да бъде здрав, силен, умен, да има всички удобства, тези неща са едно благо, което Бог му е дал. Това е турено в Божествената програма. И когато Бог създаде човека, Той го тури при най-благоприятните условия. Той му създаде градина и го тури да управлява градината. Не да работи градината, а само да я наглежда. Тури му животните да ги поучава. Човек се е занимавал там с растенията да ги поучава и после – със зоологията, с животните. И като седял дълго време в градината и проучил растенията, Господ му извел всичките животни и той им турил имена. Знаете ли колко имена е турил човек на животните?

Има хора, които не могат да запомнят 10 думи, а има хора, които могат да запомнят 10 000 думи и да ги кажат наред отпред назад и обратно. У нас паметта не е така развита. Аз много малко хора съм срещал да знаят през кой ден какво се е случило. Те почти са забравили това. Вие може да забравите деня, в който сте взели пари от някой банкер, но този банкер си има книга, дето е записал колко си

взимал. Ти го забравиш, но той не забравя. Благодарете, че това е така. Ако природата забрави, ще бъде най-голямото нещастие за нас. Тя проверява нещата и ги изправя. Как ги изправя? Да кажем, че днес се намираш в едно нещастие. Аз да ви обясня от гледището на съвременната наука. Мислите ли, че едно нещастие е нещастие? Представете си, че някой ял нещо отровно. После той повръща назад изяденото. Като бълва дълго време, това нещастие ли е? Той повръща нещо зелено и след като повърне, се спасява.

При Каспичан има много канари. Там се въдят много орли. Турили месо със стрихнин, за да убият вълците. Но орлите яли от месото и умрели. Един от големите орли, и той ял, но се обръща на гърба си и сполучил да повърне месото. Той е единственият орел, който се спасил от отровата.

Вас ви хваща една болест, едно страдание. Вие мислите, че това е нещастие. То е едно спасително средство за вас. То е за повдигане на вашето съзнание. Защото в едно болезнено състояние човек почва да разбира нещата много повече, отколкото когато е здрав. Като е здрав, той казва: „Аз трябва да живея!“ Че другите хора страдат, това ни най-малко не го интересува. Ако природата тури този принцип: „Мене страданията на хората не ме интересуват“, тогава какво би станало с хората? Благодарение, че тя има винаги предвид страданията на хората и иска да ги освободи от тези страдания. Ако в света има някой път страдания, то е една необходимост, за да се запазят хората от много по-големи бедствия, от които в бъдеще могат да страдат.

Та, сега стихът казва: „Мечът на Духа, това е Словото.“ В онова разумно разбиране седи човешкият живот. Един казал на един танцьор: „С такива ли работи ще се занимаваш, да играеш танци?“ Кое е по-хубаво: да се кълчи или да живее в блудния дом и да продава тялото си? Не е ли по-чисто да си изкарва прехраната с игра, отколкото с развален живот? Кое е по-хубаво: като танцьор или като кръчмар да си изкарва прехраната? Аз мисля, че един танцьор ще вдъхне в някои хора един импулс много по-благороден, отколкото

един кръчмар. Аз не казвам, че това е единственият занаят. Кое е по-хубаво: като апаш ли да си прекарваш живота или като един циганин, който ходи от къща на къща и свири, за да си изкара прехраната? Аз бих предпочел да съм циганин, да съм танцьор, отколкото един кръчмар.

Та, казвам: Има един начин да разбираме онова сложното, кое е най-хубаво, което може да ни подигне. Вие може да желаете да бъдете един поет. То е една от най-хубавите служби. Но поезията не е за Земята. Тя е за духовния свят, тя е за Божествения свят. В мене ето каква е идеята. Аз считам, животът на Земята, това е детинство; животът в духовния свят е възрастният живот; а когато говоря за Божествения свят, подразбирам съвършения човек. Не разбирам стария човек, а съвършения човек, който е бил дете, възрастен и е станал съвършен. Съвършеният човек е, който може да помага на всички други.

Та, от това гледище, на Земята всеки трябва да избере една професия за себе си. Коя професия ще изберете, ако ви попитам каква професия бихте избрали? Почти в животинското царство всички са избрали своя професия. Има един анекдот. Тези професии не са определени както би трябвало и то по погрешка на един ангел. Когато Бог дал професиите, един ангел направил погрешка и вследствие на това той сега се преустройва, за да станат професиите определени както трябва. Един ангел бил изпратен от Господа да носи всичките блага. Когато този ангел приближил до Земята, видял една красива царска дъщеря, седяла при един шадраван и си миела ръцете и краката. Като я видял, той се поспрял да я погледа и в това време от чувала почнали да падат всичките блага и те изпопадали и всичките хора и животни ги разграбили. По едно време само един пакет останал, няма ги другите пакети. Които ги взели, няма ги – отишли са си, нямало ги. Погледнал ангелът царската дъщеря и ѝ казал: „Ти днес ли намери тук да се миеш?“ А царската дъщеря казала: „Ти днес ли намери да тръгнеш?“ Като погледнал ангелът, какво да види: останал

само един пакет с поезията. Идва един човек и казва: „За мене нищо ли няма?“ – „Само един пакет. Какво да правим, само един пакет, той е най-бедният, той е за небето. Всичко, каквото имаше, отиде. Ти ще пишеш само за хубавите неща на небето.“

Та, сега, поетите се занимават с последния пакет. Така говори този мит. Той изразява една истина. Той си има своите дълбоки причини. Та, всеки един от вас е взел един от падналите пакети без позволение. Всичките ваши професии, които ги имате, вън от поезията, не сте ги взели по законен път, но кой каквото е могъл, е взел. Като се върнал ангелът, се изповядал на Господа. Той казал: „Ще чакаме сега да видим тези хора, които са задигнали тези блага, кой как ще изпълни своята длъжност.“ Господ чака толкова години всеки човек от професията, която е взел, какво ще изкара от нея. Оттогава нататък всяка година пращат този ангел, вече няколко хиляди години, да види какво правят хората. Той взима дознание, което дава на Господа. Например, тази година е занесъл вече и идущата година пак ще дойде. Колко години ще продължи този ред, и аз не зная.

Господ е решил: сега иде втори ангел, носи багаж, с багажа идат новите блага, които носи на човечеството. Но на този ангел са турили восък на очите, за да не гледа кой къде се мие. Ангелът, като иде от небето, носи по едно дете. Затворени са очите на ангела и детето го води. Който дойде при него, без да гледа, той раздава благата, не по първия начин. Няма да има заблуждение. При този ангел ще има една парола, лозинка. Знаете ли каква е тази лозинка? Не трябва да ви издавам тази тайна. Който не знае лозинката, ще чака дълго време.

Всички проповедници в света все проповядват, че ще дойде Христос, че това и това ще стане, това, което те наричат Божи съд. Първите, които заграбили първите блага, ще бъдат съдени. Едни от тях са употребили талантите добре, а някои не са ги употребили добре. Аз считам, че една трета не са ги употребили добре. И те ще бъдат съдени, а пък другите ще бъдат възнаградени. Новите блага ще се раздадат. Но сега да се върнем към онова, реалното, което сега

трябва. Какво трябва да прави човек? Отде трябва да започне човек? Трябва да има ясна представа за себе си. Имате ли вие ясна представа какво сте вие вън от окръжаващата среда, вън от хората, вие сами, индивидуално, какво сте? Апостол Павел казва на едно място: „На мъки съм, додето се роди Христос във вас." Някой път може да видиш в себе си баща си, майка си. Това са наследствени черти. Често се явяват известни инстинкти в човека, които са известен атавизъм. Това не е човекът. Новият човек, който е направен по образ и подобие Божие, такъв човек не може да върши престъпление. Онзи, който върши престъпление, това е атавизъм от миналото. Има нещо в човека, което е станало преди създаването на човека. Писанието казва, че Бог е направил човека и Бог е казал, че всичко е добро. Обаче има един ред произволен, който е влязъл в човека и от който съществуват сегашните престъпления.

Има едно криво разбиране у човека. Всеки човек има възможност у себе си да живее щастливо, всеки човек има възможност у себе си да стане богат, възможност да стане умен, възможност да стане силен, но не знае как. Ще ви приведа като пример следното. Представете си, че баща ви е оставил 10 милиона наследство, но не знаете в коя банка са. Кой да ви каже къде са? Това наследство, ако не знаете как да си помогнете, какво ви ползува?

Има сега учени хора, които се занимават с една дарба, която съществува в човека. Златото си има свое ухание, както един карамфил. Ти може да го чувствуваш, както един копой следи заек по дирите, както едно куче следи своя господар, който е минал. Може хиляди хора да са минали в един град, кучето познава по мириса стъпките на своя господар и го намира. Вие имате един нюх, вие имате една дарба и не искате да я развиете. Вие седите и страдате, бедни сте. Ако имате тази дарба, то вие, като тръгнете, може да намерите къде има злато.

Сега аз говоря в широк смисъл, не само за златото в земята. Има заровено богатство в сърцата на хората.

Често аз съм привеждал примера за онзи американец. В една църква, за благотворителна цел благочестиви братя отишли при един банкер. Той им дал само 100 долара. След това отишла една комисия от стари християни. Дал им 1000 долара. Най-сетне една млада мома от църквата казала: „И аз ще отида при него.“ Тя отишла, усмихнала му се и той почувствувал нещо хубаво и ѝ казал: „Какво ви трябва?“ – „Трябват ми 10 000 долара.“ Той ѝ дал парите и ѝ казал: „Аз съм на Ваше разположение, елате пак.“ Тази мома отворила сърцето на банкера и в този човек станало едно преобразуване. Тази мома не изкориства тези пари. Тя отива и втори път, и трети път. Той се изповядва и пише едно писмо: „Откак ти дойде в моята банка, стана голямо преобразуване в мене. Аз бях много закостенял и не влизах в положението на бедните, на сиромасите. Сега, каквото ми кажеш, ще направя. Да бъдат благословени краката ти, когато дойде в банката. Да бъдат благословени очите ти, че ме погледна. Никой не ме е поглеждал така: нито дъщеря ми, нито син ми.“ Изповядва се този човек и прав е. Той я благославя, че го е посетила, че тя е един ангел.

Златото не се окислява, не се покваря. Един ангел не се покваря. Желязото се окислява, но чистото злато не се опетнява. Така са правили светиите. След като са живели 20–30 години в планините, влизали са между гражданите и не ги е било страх от тях.

Вас ви е страх от Господа, Който живее в хората, и това е вашето нещастие. Ние мислим, че златото в хората е по-силно, отколкото Онзи, Който живее в тях. А пък това е нашето заблуждение. Всеки един от вас се заблуждава. Вие мислите, че условията са по-силни, отколкото вашите усилия да направите нещо. Има нещо във вас велико, което е по-силно, отколкото окръжаващите условия. При всичките тези несрети, ако вие може да го събудите, ако вие може да се свържете с него в дадения случай, вие ще почувствувате какво нещо е човекът. Аз съм виждал хора, и седмици преди те да дойдат при мене, идва едно ухание при мен. А пък има други хора, и

седмица преди да дойдат при мене, идва при мене нещо неприятно. Някои хора са неприятни, а някои – приятни.

Та, казвам: Понеже всички вие сте служители на Господа, няма някой от вас, който да няма дарби. Всички вярвате, всички имате доброто желание и можете много да направите. И ако на сте направили досега, то е, че сте отлагали. Казвате, че не му е дошло времето. Но времето за пролетта е дошло. Трябва да се работи, дошло е време за работа. Трябва да се жъне. И на есента трябва да се събере и през зимата събраното трябва да се използува. Сегашните учени хора вече идат да подкрепят старите идеи. Искат да подмладяват хората, като им присаждат разни жлези: маймунски и от други животни, подмладяват ги за 10–15 години, след това пак се връща старостта. Ти може да станеш добър, може да се прояви добротата ти и ако ти дам 100 000 лева днес в банката, ти ще станеш добър, но щом се свършат парите, пак ще проявиш склонност към лошото. Ти може да спреш лошия навик, но трябва да стане едно коренно преобразување в човека, коренно преустройство на материята в човека.

Онова естество, което в човека наричат плът, другояче е устроено, и онова естество, което наричат дух в човека, другояче е устроено. Едното състояние е низходящо, от него духът взима тази материя и я преустройва, а духът е направен от фина материя, но тази материя не иде както при плътта. Външната форма на човешката мисъл е направена от електричество и магнетизъм, които показват онези мощни сили. Има сили, които вървят от центъра на вън по права линия, а пък има сили, които вървят от вън към центъра. Пътят на магнетизма върви по спирала. Разумността е свързана с електричеството, а обичта – с магнетизма. Вие не може да предизвикате едно магнетично състояние във вас, ако не обичате. И вие не може да предизвикате едно електрическо състояние във вас, ако не мислите. Вие не може да сте здрав, ако не сте магнетичен. Например някой човек се счита съвсем изтощен нервно – той е демагнетизиран. И Божествените мисли, които идват, той не може да

ги задържи. Всичко, каквото дойде, минава и протича. Най-първо трябва да бъдете магнетичен. Всяка Божествена мисъл, която прониква във вас, трябва да я задържите. В това е вашата воля. Ако онова растение не може да задържи дъждовните капки, които падат, какво ще стане с него? От това зависи неговото бъдеще. От Божествените мисли, които идват във вас, зависи вашето бъдеще. Вие ще кажете, че това е илюзия. Илюзионни неща са всички онези неща, които не може да използувате.

Какво ще кажете за следния сън: един сънува, че го съдят за едно престъпление. Десет души съдии и прокурор има. Осъждат го най-после на смъртно наказание. Но, идва най-после неговият довереник и казва: „Простете на този човек!" – „Как да му простим?" – „Пуснете го да си върви." И когато казал неговият довереник да го пуснат, той се събудил и въздъхнал, че смъртното наказание се отменило.

Та, мислите ли, че положението, което сега имате в света, е нещо много реално? Трябва да ви приведа един пример. Представете си, че някой ви е взел 10 000 лева и вие го пазите. Идва един човек и ви казва: „Аз ще ти дам 20 000 лева, пусни го!" Имате ли тогава за какво да се гневите? Веднага ще изчезне вашето разгневяване. Като идете при Бога, всички ваши недоразумения ще изчезнат. От какво си недоволен? – „Онзи ми каза една обидна дума." Господ казва: „Аз ви давам 10 ценни думи." Че ако той не беше ви обидил, Господ не щеше да ви даде десетте ценни думи. Вие като отидете при Бога, вие, онеправданите в света, всякога ще приемете в Небето стократно. Христос казва: „Няма никой от вас, който да е оставил баща, майка и да не приеме в този живот стократно и в бъдеще живот вечен." Но тази теория не е приета. Казвате: „Как ще приеме стократно?" Ако вие обичате хората както Христос обича и както Бог обича, нито един от вас няма да бъде беден.

Да ви приведа онзи пример, какво нещо е вяра. Един американец живял с мотото „Бог ще промисли!" Той бил работник в една фабрика и господарят уволнява много работници, уволнява и него. Жена му

казала: „Господ ще промисли.“ Той казал: „Господ ще промисли, ще видим.“ Той си отворил прозореца и се молил. Едно дете идва и държи една умряла гарга. Хвърля я, удря го по гърдите и казва: „Ще ти помогне Господ.“ Мъчно му станало, но като хванал за гушата гаргата, заинтересувал се и като разгледал, в гушата намерил една огърлица от бисери. Гледа огърлицата и вижда инициалите на господарката на фабриката. Тя се миела и оставила огърлицата, гаргата я погълнала и умряла. Той казал на жена си: „Господ промисли сега. Аз трябва да занеса тази огърлица на господаря сега. Тя е негова. Тази гарга я откраднала.“ Жена му казала: „Остави огърлицата, това е късмет, който е дошъл при тебе.“ Но той отива при господаря и му разказва цялата история. Той се замислил и си казал: „Аз ще се погрижа за този човек.“ Назначил го наново и му удвоил заплатата.

Ако хората могат да възстановят онази любов, слугата да не изнудва господаря, но като работи, да работи като за себе си. Старият не трябва да гледа, че онова дете е малко. Той трябва да гледа на това дете с уважение, понеже малкото дете може да бъде старо. Онзи, богатият трябва да гледа на бедния, че и той може да стане богат. Богатството е едно изключително условие. Аз разбирам богатството да бъде човек богат с вяра, с ум, с чувство, с една добра воля. Човек трябва да воюва с кого? С онези желания в човека, които го тикат в един крив път.

Мнозина от вас имат известни опитности. На вас ви трябва познание. Например късите пръсти са пръсти на обобщение. Хората с къси пръсти обичат много да имат. А хората с дългите пръсти са на детайлите, на подробностите. Когато първият пръст е по-дълъг от третия, този човек е идеалист. Но колко къс трябва да бъде, какво отношение трябва да има? Когато първият пръст е толкова дълъг колкото третия, този човек не е идеалист, той иска да се носи като някой голям. Каква е нормата по отношение на третия пръст? По някой път третият пръст ако е дълъг колкото втория пръст, този човек

е Слънчев тип, този човек е идеалист. Науката изнася тези заключения. Трябва да има съотношение. Какво е съотношението на пръстите? Ако първият пръст има дължина 9,5 сантиметра, третият пръст трябва да има 10 сантиметра, а вторият трябва да има 11 сантиметра. Ако първият пръст е 10 сантиметра и вторият – 10 сантиметра, този човек няма идеализъм. И за да предизвика идеализъм, той трябва да мисли.

Това са сега външни признаци. Някой ще каже: „Какво отношение има първият пръст с тези работи?“ Третият пръст в дадения случай има връзка със Слънцето, със слънчевите енергии, а пък Слънцето е най-богато от всички. Следователно слънчевите енергии са преодоляващи. Онзи, който има слънчеви енергии, той има най-голямото богатство, той е идеалист. Тези хора, у които слънчевите енергии преодоляват, живеят най-дълго време. Когато първият пръст е много дълъг, този човек е много неустойчив, мнителен, честолюбив, непримирим и затова се трови, коси. Като му кажеш една малка дума, даже при дипломатите отдалече трябва да почнеш. Дипломатите се пазят да не кажат някоя дума, да не би да се разбере криво. Дипломатическият език е префинен. Той ще ви говори дипломатически, със заобикалки.

Да ви кажа какво нещо е дипломацията. Един богаташ отива да иска дъщерята на друг богаташ и казва: „Съседе, много се радвам, че твоето имение, че домът ви е много уреден. Ти имаш една отлична порода круши. Ще бъдеш ли добър да ми направиш една услуга, да ми дадеш малко издънки, да си посадя в моята градина?“ Онзи казва: „На драго сърце.“ Онзи не се досеща, а първият разбира неговата дъщеря. Това е дипломация. Първият казал: „Пак ще дойдем, пак ще поговорим по въпроса.“ После ще разберат какво са говорили иносказателно. Ако му каже: „Аз дойдох за дъщерята“, ако му каже това веднага, няма да има този резултат.

Сега има много проповедници, които казват: „Ако не вършите волята Божия, ще идете в пъкъла.“ Както проповедниците разбират

ада, той не е такъв, той не е място на мъчения, както те разбират. В ада има живот организиран, много комфортен, има забавления, музика. И Христос ходи в ада. Това не е най-голямото мъчение. Това са човешки души, това е един свят, дето хората се намират в илюзии. Илюзиите седят в това. Един млад турски ходжа се научил да пие ракия. Старият ходжа, като му проповядвал, му казал: „Колкото варела ракия изпиеш, тези варели ще бъдат на онзи свят закачени на врата ти.“ Младият ходжа запитал: „Ще бъдат ли пълни?“ – „Разбира се.“ Младият отговорил: „Тогава има какво да пия!“

Има неразбиране на онези велики закони, които съществуват в света. Адът е свят на илюзии. В Америка преди години един пише една книжка, писмо от онзи свят, от ада. Той описва така ада: там има една голяма трапеза с най-хубави яденета и хората стоят до нея. Тя върви напред и те – след нея. Хората искат да ядат, но не могат, защото трапезата отива все напред. Та, и сега, някой път, нали виждате, че нещо си го хванал, но на втория ден виждаш, че всичко това се е разсипало. А Божественото е това, което може да се употреби и което може да внесе растеж в него. Това, което дава светлина на ума, разширение на чувствата и сила на неговата воля, то е Божествено. В Божественото има едно свойство, че човек при Божественото расте, то отива от светлина в светлина, от сила в сила, от мощ в мощ. А пък при обратния процес човек постоянно губи, докато целият живот се обезсмисли. Следователно всяка една тревога, всяка една неестествена скръб, всяко мъчение, това е едно предохранително средство и показва, че другояче трябва да мислиш.

Божествено е онова, на което сега може да разчитате. Този ред, който съществува в света, той е неизменим засега. Само разумните същества в света могат да изменят сегашния свят. Аз го вземам в много широк смисъл: да се изправи целият сегашен живот, това е нещо грандиозно. От Невидимия свят постоянно работят в това направление. Христос дойде преди 2000 години да даде една нова програма, да измени целия ход на човешката еволюция. И като дойде

втори път, ще даде пак друг ход. Пак ще даде изменение, постепенно изменение, докато хората се осмислят, докато влезе свободата на онази правата мисъл. А пък права мисъл може да имаме само когато се установи любов между хората. Защото само с любовта хората може да се познаят.

Ти не може да познаеш един човек, ако не го обичаш. После, обратният закон е верен: не може да го обичаш, ако не го познаваш. Две неща са верни: първо, трябва да го обичаш, после, да го познаваш. Да познаваш човека, но не отрицателното в него, но онова хубавото, което има в него. И когато се запознаете с някой човек, вие трябва да възбудите в него една от най-хубавите черти.

Всеки човек има някакви си дарби. Вземете този американски изобретател Едисон, който е бил едно бедно и просто момче, но имал заложени дарби. През големи мъчнотии е минал и се е проявил най-после, но имало кой да му даде подтик в света.

Сега хората са в едно обезсърчение. Всеки от вас ще каже: „Какво може да стане от мене?“ Ако нищо не може да стане от вас, то вие не бихте дошли на Земята. А щом сте дошли, вие имате известна мисия. И няма нещо по-красиво от това да почувствува човек силата в себе си. Като вярваш в силата, която е в тебе, тогава ти ще престанеш да боледуваш. Има хора, които сега правят опити. На някои хора дават каквато и да е отрова, бацили и не ги хваща. Другите хора могат да умрат. Тоя човек, който е здрав, никакъв бацил не му вреди, понеже бацилът, като влезе в човека, не може да намери храна. И отровата, като влезе в него, не може да намери материал, с който да работи. И Христос казва: „Ще вземете отрова и нищо няма да ви направи.“ Но един християнин с това знание, което сега има, той не може да постигне това.

Кой от вас е в състояние да оправи живота си, да задоволи всички хора? Това не е лесна работа. Сега спасението в света трябва да започне от жените. Ако майките дадат този устрем на децата... И всички хора трябва да дадат устрем на себе си, всеки да каже на себе

си: „Аз мога да служа, аз мога да направя това.“ Сега всички хора ги е страх да не умрат от сиромашия. Но аз казвам: И богат да си, пак ще умреш от сиромашия. Сегашните хора трябва да умрат като светии, като хора на жертвата. Ако 500 милиона християни, ако всички биха решили да умрат за своята идея, знаете ли какъв преврат би станал? Ако всички християни биха имали Христовия ум, да турят всички свои сили и чувства в ход, какво преобразуване би станало! Даже в малък размер се забелязва законът как работи. Например в един дом, дето стопанинът и стопанката са в хармония, и децата са в хармония и се обичат. Няма спор между тях, те вървят напред. Дом, дето мъжът не вярва на жена си и жената не вярва на мъжа си, детето не вярва на своите родители и родителите не вярват на своите деца, този дом не успява. Дом, дето се обичат, успява. Няма две мнения по това. Ако твоят ум, сърце и воля са на място, ще ти върви и всички мъчнотии в света ще се превърнат в твое добро.

Сега аз говоря на онези от вас, които сте готови. Вие направете един научен опит. Някой казва: „Аз съм решил вече да служа на Господа.“ Аз го виждам, че след 4–5 години той дава пари под лихва. На Господа служи – по-малко лихва взема, отколкото другите. Направил едно преобразуване, но той не е приложил Христовото учение.

Когато аз говоря за милосърдие, че хората трябва да живеят даром, всички трябва да живеете по същия закон, а не да подавате ръка за просия. Аз изключвам всякаква просия. Според мене праведният човек не трябва да проси. Ако е за просия, той трябва да предпочете да умре, отколкото да проси. Аз бих предпочел да взема цигулката или да играя като танцьор, отколкото да прося. После, бих взел магическата тояжка и да търся, какво ще ходя да прося?

Сега ние изучаваме свещените книги, какво е казано в тях. Много християни има, които знаят от единия край до другия Библията, но онези неща, казани в Библията, има едно приложение. Когато отиваш при един човек, не предизвиквай в него лошите черти.

Намери една добра черта в неговия характер. Сега аз говоря за хората, които са създадени от Бога. Ако някой няма да възприеме, не говоря за него. Аз говоря за хората, които ще възприемат. Той и разбойник да е, пак ще възприеме. Аз мога да ви приведа такива примери. Един християнин минава край разбойниците и главатарят на разбойниците го потупал по гърба и му казал: „Аз нямам никакво нареждане за тебе. Ти си свободен. Ти си добър човек, аз обирам богатите.“ Изважда от джоба си и му дава. Тогава разбойникът му казал: „Помоли се за мене да ми прости Бог греховете!“ Казал му, че му е дотегнал този живот. „Ако е възможно, и аз бих желал да вървя по твоя път, ще напусна разбойничеството.“ Това е човек, в когото съзнанието е пробудено. Това е мечът на Духа, който действува.

Всички вие имате по една свещ и по един фитил, но кибрит нямате. Всичко ви е готово, но идете при едного, който да ви запали свещта. Ще отидете да си запалите свещта, да си запалите у вас правата мисъл. Когато някой път аз говоря, някой казва: „Този човек какво ги е омотал, какви хитрини употребява!“ Ако е за хитрини, аз ги зная всичките хитрини. Но аз бих предпочел да бъда един танцьор на сцената и да играя, аз бих взел цигулката и бих свирил, отколкото да стана хитрец и да замотавам хората. Че, тези хора ще ме срещнат един ден и ще ми кажат: „Този път ли ни учиш?“ Аз, като минавам по един път, срещна едно дете, което не е учило като мене, но то ми показва пътя, казва: „Този е пътят.“ Ние се нуждаем от хора, които да кажат истината, а не да те омотаят. Като срещнеш човек и той ти каже нещо, да разчиташ на думата му. От това днес се нуждае човечеството. И това ще дойде у всички хора. Любовта има начин на възпитание, което хората трябва да научат.

На вас ви трябва да отидете и да запалите вашата свещ при някого. Вие ще кажете: „Няма ли да дойде той да ми запали свещта?“ Слънцето всеки ден изгрява, то е готово да запали вашата свещ, но защо досега не сте ги запалили? Че, Слънцето носи всичките блага, хиляди години изгрява и залязва. Единственото реално е то. Хиляди

години то носи всичките блага. Ако вие знаете, вие бихте могли да възприемете от Слънцето толкова много енергия, че да лекувате всяка една болест. Ако вие разбирате слънчевите енергии, вие досега бихте направили житените зрънца като кокоши яйца. Ако бихте разбирали слънчевите енергии, които Бог е вложил от хиляди години, вие какво бихте направили?

Трябва да се изучава онази енергия, която иде от Слънцето. Това има приложение във възпитанието. Ако аз река да възпитавам, аз най-първо ще преустроя всички здания. Сега зданията са построени по един нездравословен начин. Зданието трябва да се построи по такъв начин, че да влиза широко светлина. Това ще дойде, но това трябва да се каже на онези разумните хора, които могат да приложат това. Училищата, църквите трябва да се направят по този модел. Когато Моисей построяваше скинията, Господ му каза: „Ще я построиш както си я видял горе." Сега еврейската скиния е разрушена, не се знае как е била построена. Има някакво описание там. Не само това, трябва да се направят някои други работи. Преустройство трябва да стане на човешкото лице.

Доброто е най-висшата форма, чрез която човешкият ум, сърце и воля могат да се изразят. Ако не си добър, ти нямаш формата, чрез която умът, сърцето и волята могат да се изразят. Доброто е формата, чрез която човешкият ум се изразява. Как се свири? Ще вземеш цигулката, ще я поставиш хоризонтално и ще вземеш лъка. Докато един цигулар се научи да взема лъка правилно и правилно да тури пръстите, най-малко му трябват 10–15 години и да се упражнява по 3–4–5 часа на ден. Че, ако вие не може да употребите половин или един час на ден, за да мислите върху онова мощното в света, как ще напредвате? Вие употребявате 3 часа да готвите. Ако аз вляза във вашата кухня, мене ми трябват само 15 минути, [за] да сготвя. Аз ще сготвя за 10–20 минути едно отлично ядене, но това ядене ще бъде за един светия.

Сега аз одобрявам този начин, дето хората искат да готвят добре. Аз виждам доброто желание у тях, но те не знаят още начина на готвене. В готвенето има един начин, има механически начин за готвене. Аз поддържам, че всичките готвачи трябва да са свършили 4 факултета. Готвач, който не е свършил 4 факултета, да не може да бъде готвач. Като ядеш от неговото ядене, да ти просветне умът. Да кажеш: „Колко факултета е свършил нашият готвач!“ Това е едно твърдение, което се нуждае от доказателство. Аз съм правил опити и съм дошъл до много отлични резултати за себе си. Но тази система, която имам, аз не мога да я поверя, понеже в нея има една опасна страна.

Вчера тук идва един от монастир да събира милостиня. Казвам: „Нямам пари.“ Казвам на един брат да даде за мене. Той носеше едно шише и каза: „Дайте ми светена вода.“ Казах му: „Всичката вода в чешмата е светена, вземете от нея.“ Тази вода, която Господ е осветил, е много по-осветена, отколкото ако аз бих я осветил. Тази вода, която природата, която Бог е осветил, тази вода е осветена. Аз, като взема вода, няма да кажа, че аз съм я осветил, но ще кажа: „Водата, която вземам, е осветена от Бога.“ Ако туря ръката си и вложа нещо, няма да кажа, че аз съм го направил, но Божественото в света освещава нещата. Само Той ги освещава. Той се колебаеше. Казах му: „Ще си напълниш колкото искаш и ще си вземеш.“ Той ме послуша, отиде и си напълни шишето оттам.

Аз ви казвам: Напълнете си главите с онази осветена светлина, напълнете дробовете си с осветен въздух, напълнете стомаха си с осветена вода, осветена храна по новия начин. В това е спасението в света, което сега иде.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

45-а неделна беседа, държана от Учителя на 9.IX.1934 г., 10 ч сутринта, София – Изгрев.

XX СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1934-1935)

ПРИЗОВАХА ИСУСА

“Духът Божи”. Отче наш.

Ще прочета част от втора глава от Евангелието на Йоана: “И на третия ден стана сватба в Кана Галилейски. И майката Исусова беше там. А призваха и Исуса и учениците Негови на сватбата.” (1 и 2 ст.)

“В Начало бе Словото”.

“Призваха Исуса.” Понякога хората имат странни схващания за живота. Едни хора разбират живота по един начин, религиозните го разбират по друг начин, а учените го разбират по трети начин. Но ние намираме в това едно противоречие. Светският човек казва: Трябва да се живее, за да се яде и пие, това ще ни остане. Прав е той, че ще яде и ще пие, но дали ще остане нещо от това ядене и пиене, това е въпрос. Питам: Като умре човек, какво ще му остане? - Нищо няма да му остане. Когато богатият изгуби парите си, какво ще му остане? Нищо няма да му остане. Докато има пари, всички могат да го използуват. И религиозният човек може да се лишава от известни блага и казва: Човек трябва да страда в света, та като отиде на онзи свят, там да благува. В това отношение те казват на онези трима пътници, които пътували заедно, но не могли да разделят помежду си една печена кокошка. За да намерят начин как да я разделят, те казали: Хайде да поспим малко, и който сънува най-чудноват сън, като се събуди, на него ще дадем печената кокошка. Легнали да спят. След половин час всички станали и започнали да разправят какво са сънували. Единият казал: Като заспах, започнах да се издигам високо, високо, стигнах почти до месечината. Но едно време се уплаших, че няма да мога да сляза на земята, и в този страх се събудих и се върнах на земята; другият казал: Аз пък, като заспах, сънувах, че слизам в центъра на земята. Слизах, слизах, много дълбоко, уплаших се, че

няма да се върна. В страха си и аз се събудих и се върнах на земята. Третият казал: Аз пък като видях, че единият се качва на месечината, другият - слиза на земята, станах и изядох кокошката. Питам: Какво струва този сън, че си се качвал на месечината, когато кокошката отиде? Или какво струва този сън, че си слизал в центъра на земята, когато кокошката отиде? Сънят е бил само заради кокошката. Има едно право разбиране в света. Третият вид разбиране е най-правото. Третият пътник разрешил въпроса най-право. Той казал: Единият приятел отиде горе, другият - долу, няма кой да яде кокошката. Я да стана аз да я изям. Този, който изяде кокошката, аз го наричам разумния човек. Има хора, които и досега спорят кой човек е добър и кой лош. Те делят хората на добри и на лоши. Ние не трябва да спорим върху въпроса кой е добър и кой лош. Човек трябва да живее разумно. Кой е добър и кой лош - ще оставим този въпрос неразрешен. Защо са лоши хората - никой не може да каже; и защо са добри - пак никой не може да каже. Човек се ражда добър, човек се ражда и лош. Ако речете да му търсите корена, вие ще изгубите кокошката. Този въпрос ще остане неразрешен, защото е въпрос на перпетуум-мобиле. Един господин правил следното нещо с пръстите си, вследствие на което дошъл почти до лудост. Той съединявал палеца и показалеца на едната си ръка във вид на колело и в средата турял показалеца на другата си ръка. В това положение той искал да хване показалеца, който е в средата между другите два пръста. Каквото и да правил, не могъл да го хване. Дошъл почти до заболяване. Ходил при един, при втори, при трети лекар да иска цяр, но всички му казвали: Нямаме цяр за твоята болест. Най-после един лекар му казал: Аз имам цяр за твоята болест, напоследък го получих, той е един специалитет. - Колкото искаш ще ти платя, само да ме излекуваш. Започнал той пак старата история. В това време лекарят успял с бързина да постави своя пръст между двата пръста на своя пациент, който веднага го хванал и си казал: Хванах най-после пръста си и останал доволен от лекаря. Често и ние се спираме по този

начин, искаме да знаем причините за злото и доброто. Искаме да знаем защо един е щастлив, а друг нещастен, защо на един върви, а на друг не върви. И тогава се натъквате на ред противоречия. Най-после казват: Баща му трябва да е бил такъв-онакъв или майка му трябва да е причината за това и т. н. Можете да разсъждавате, както искате, но какво ще се оплаква едно малко вълче, че майка му била вълчица и баща му вълк? То не може да се роди. Но ще каже, защо майка му била вълчица и баща му бил вълк? За овцата пък може да се каже обратното. За агнето всякога е щастие, че е родено агне. Колкото и да търсите причините за това, не ги знаете. Има причини. Обаче, има една философия, която разрешава въпросите в света. Питам: Ако светът беше съставен само от стари хора, какъв щеше да бъде този свят? Представете си един свят все от стари хора, с дълги бради, с патерици в ръка, без нито един възрастен или млад човек, какъв щеше да бъде този свят? Или представете си един свят само от деца, които нищо сами не могат да си направят. Какъв щеше да бъде този свят? Ако пък светът е съставен само от възрастни - най-хубавото положение. Обаче тези хора нямаше да имат простор. Защо? Защото възрастният човек може да работи само или за младите, или за старите. Ако няма млади, ако няма и стари, за кого ще работи възрастният? Тъй щото животът седи в три неща. Живот има всякога, когато има млади хора; живот има, когато при младите има възрастни хора и най-после живот има, когато при възрастните има и стари хора. Това е смисълът. Това значи да разбира човек философията на живота. Казвате: Защо съм млад? - За да има живот в света. - Защо съм възрастен? - За да се увеличава животът. - Защо трябва да остарея? - За да има повече живот. Така трябва да се разбират нещата. Който разбира другояче, той ще изгуби кокошката. Така както разбирам живота, земята е най-голямото училище. Хората са души, изпратени от Бога на земята да се учат, да се занимават. Докато човек е дете, той няма да учи, но ще се забавлява. Докато си дете, ще се упражняваш във всичките забавления. Детето е предметно

учение, то дава подтик. Възрастните, майката и бащата, се учат от децата си. Майката никога не може да стане майка, докато няма дете. Детето прави майката - майка и бащата - баща. Така е на земята. Детето е, което смекчава сърцето на майката. Докато не е станала майка, тя е много егоистка. Вижте кокошката, докато няма още пиленца, каквото види, рови и търси храна само за себе си, но щом снесе яйца и излюпи пиленцата си, тя вече започва да се грижи за тях, сърцето ѝ се отваря.

Казвате: Човек трябва да се ожени. Казвам: Всеки човек трябва да има по едно дете, без разлика на това дали е женен или не е женен. Някои могат да имат по две деца, едно момче и едно момиче. Някои съжаляват, че не са женени, че нямат деца. - Толкова деца сирачета има на света, ще си вземете по едно момче и по едно момиче. Питам: Онзи, който се нуждае от гърнета или от стомнички, сам ли си ги прави? Отива при грънчаря, купува ги и ги употребява. Този е дълбокият смисъл на живота. Ако разбирате живота другояче, че само онази, която роди няколко деца, е майка, питам: Каква майка е тя, когато тия деца живеят само няколко години и после умрат? Преди години, като бях в Търново, дойде при мене една жена, която имала няколко деца, но всички измрели. И тя останала сама, и ми казва: Животът изгуби за мене смисъл. Какво да правя сега? Казвам ѝ: Вземи си едно дете. - Не са като моите. - Че какви бяха твоите? Всички деца са излезли от Бога, но се различават само по дрехите си. Вземи си едно дете и го считай като свое. Отгледай го, дай му образование, без да го осиновяваш. - Ама угодно ли ще бъде на Бога? Угодно ли беше на Бога, като измряха всичките ти деца? Защо ги остави да измрат? Волята Божия не е в умирането на децата. Трябва да умре някой път човек, но причините за смъртта се крият някъде далеч. Аз взимам думата смърт в съвсем друг смисъл от този, който вие разбирате. Човек трябва да се измени. Има едно състояние, в което човек се изменя. Хората наричат това състояние смърт. Това не е смърт, но трансформиране, минаване от едно състояние в друго.

Гъсеницата, например, се трансформира в пеперуда и като че тя е умряла. Не, гъсеницата се е трансформирала в пеперуда. Следователно, когато говорим за праведния човек, и той не умира, но се трансформира, минава от слава в слава. И като търсите праведния човек, няма да го търсите по гробищата. Де ще го търсите? Когато търсиха Исуса, де Го намериха? В гроба не Го намериха. Там намериха само кърпата, само саваните, с които беше обвит. Казаха им: Защо търсите живия между мъртвите? Той не е тук. Но казвам: Това са отвлечени въпроси, че всеки може да оживее. Всички вярвате, че има друг свят, но никой от вас, които ме слушате, нямате опитност за това. Че зная колко от вас имате една жива опитност, да сте ходили на другия свят, както можете да отидете в София, да си купите нещо, да прекарате там няколко дена и да се върнете назад. Или да отидете някъде в странство в Германия, във Франция или другаде. Колко от вас имат ясна представа за местата, през които са минали, да знаят, де е онзи свят? Аз не считам, че другият свят е много странен. Впрочем, той е много странен, главно той е много добре организиран. Като отидете в онзи свят, няма да разберете нищо. Там вратите на къщите са отворени. Там всички неща са отворени. И кесиите на хората там са отворени. И да искате да откраднете пари, няма да можете. Ще ви обясня с един пример мисълта си. Един богат човек умрял и синовете му турили в гроба една торба със злато, да му се намират и там пари, в случай на нужда. Като отишъл на една гостилница, взел си едно ядене и се обърнал към човека, който продавал. - Колко струва това ядене? Пет стотинки. - Тук било за живеене. В онзи свят нещата са много скъпи. Вземете тогава тази златна монета, развалете я и върнете, колкото трябват. - Тук не вървят тези пари. Тогава той писал на синовете си да му изпратят една торба с монети по пет стотинки. Като получил парите, започнал да плаща с петте стотинки, но пак му отговорили: И тези пари тук не вървят. Какви монети искате тогава? - Други монети вървят тук. Ще питате, защо е така? - Ами ако отидете в Англия, можете ли да прокарате българските монети? - Не можете.

Не само България, но всяка държава има своя разменна монета, която в другите държави не върви. Следователно, трябва да има една международна монета, която да върви на всякъде. Само златните монети могат да се разменят във всички банки. Онзи свят, за който говорим, ще бъде нашият бъдещ свят. Един ден хората на земята ще живеят тъй, както сега живеят хората на онзи свят. Например, в онзи свят никакви кражби не могат да стават. Този, богатият, като седял няколко дена гладен, най-после видял една торба с пари отворена. Огледал се натук-натам и като не видял никакъв стражар, казал си: Как мога да задигна тази торба, да си я занеса у дома? Задигнал торбата с парите, занесъл я в къщи, но докато се обърне, вижда, че торбата сама се дигнала във въздуха и се върнала на своето место. Тогава той писал на синовете си: В този свят и с кражби не върви. Тук няма стражари, няма затвори, можеш да взимаш, колкото щеш торби с пари, но в края на краищата тия торби пак се връщат на своето место.

Казвате: На какво се дължат противоречията на живота? Противоречията в живота се дължат на един ненормален живот, който съществува между хората. Когато синът няма доверие в баща си, като намери торбата с пари, той ще почне да краде от тази торба. Че за кого е богатството, което бащата има? То не е за бащата. Ако синът поиска от баща си, той ще му даде, колкото му трябва. И ако синът не разбира баща си, той непременно ще прибегне до кражбата. Съвременните хора се научили да крадат, защото нямат Любов, нямат Вяра в Бога. Всичката земя с благата по нея, Бог е създал за хората. Поискайте Му, и Той ще ви даде, каквото искате, няма защо да крадете. Баща си няма защо и да го лъжете. Ние всеки ден четем по вестниците, че този откраднал нещо, онзи откраднал нещо. Какво са откраднали? - Кокошки. Често хората изпадат в песимизъм, не вярват, че Господ се грижи за тях и казват: Не знаем дали Господ се грижи за нас. Мнозина казват, че за да получат това, което искат, непременно трябва да се помолят. В какво обаче, седи молитвата? Човек никога

няма да бъде чут, ако се моли на човешки език. За да чуе и приеме молитвата на човека, той трябва да научи Божествения език и на него да се моли. Ако човек почне да чете написани молитви, само да ги изговаря, ни глас, ни услишание няма да има на неговата молитва. Когато се моли, човек трябва да мисли и да чувствува, както Бог е дал, ако иска молитвата му да отиде при Него. Човек трябва да чувствува дълбоко в душата си, ако той няма вяра, ако върши нещата без Любов, неговата молитва не може да бъде приета, нито послушана. Ще приведа един пример, да видите как действува истинската молитва. Един стражар водил един добър, благочестив човек в участъка, понеже бил обвинен в някакво престъпление. Като вървели по пътя, стражарят от време на време побутвал този добър човек, ругаел го и му казвал: Хайде, върви напред. Ние сме виждали много такива като тебе. Добрият човек вървял и си мислил: Какво да направя, да покажа на този стражар, че аз не съм лош човек, и че Бог живее в мене? Той се обърнал към стражаря и му казал: Братко, моля ти се, позволи ми да се отделя за десетина минути, искам да свърша една работа. Добре, можеш, но гледай по-скоро да дойдеш, да не се бавиш много. В това време стражарят го следял, да види какво ще прави. Този, благочестивият човек, се отдалечил на десетина крачки от стражаря и започнал да се моли: Господи, покажи на този човек, че ние сме братя, а Ти си наш Баща. Нека разбере, че Ти, Който си ми помогнал много пъти, и сега си в състояние да ми помогнеш, да види той Твоята сила. Толкова пъти си ме слушал и си ми помагал. Стражарят чул тази молитва, и като се върнал добрият човек, запитал го: Ти какво ми каза? Братко ли ми каза? - Да, братко ти казах, защото ние сме братя, а Бог е наш Баща. - Щом е така, аз искам да живея с тебе по братски. Той хванал добрия човек под ръка и казал: Аз тръгвам с тебе. Дето отидеш ти, там и аз ще дойда. Няма какво да те карам в участъка. Нека и на двамата заедно се карат. И най-после няма да минат 50-60 години и всичките противоречия, които имал човек, ще изчезнат. Като остарее човек престава да има противоречия,

престават всички тревоги и какво му остава тогава? - Нищо не му остава и той казва: Остарях вече. Той казва: Ще умра вече. И започва да плаче, да иска животът му да се продължи, но колкото и да се продължи животът му, той все пак трябва да мине в другия свят. Онзи свят е подобен на положението, в което се намерил апостол Петър, когато ангел Господен го освободил от затвора. Следователно, всеки човек, в душата на когото е влязла Любовта, той е вече възкръснал, оживял, минал е от смъртта в живота. Казвам: повечето от съвременните хора са мъртви, а не живи, както те си мислят. И затова няма какво да умират. И това, което хората считат реално, въпрос е още дали е така.

Ще ви приведа един пример за реалността и нереалността. Един мой познат разправяше един свой сън. Сънувам, казва той, една вечер, че иде един господин при мене и ми дава една торба пълна със злато. Хващам торбата с двете си ръце и я държа здраво, като си казвам: Вай, най-после уредих си работите. Няма вече сиромашия, няма страдания. В това време към мене се приближава един човек, който води една крава със себе си, иска да ми вземе торбата с парите. Аз държа торбата здраво, но той хвърля поглед към нея, а кравата току ме обикаля от една и от друга страна. Казах си: Ще ритна кравата, че ще види. И наистина, ритнах кравата, тя се събори на земята и се обърна с краката нагоре. И пак държа торбата здраво. По едно време усетих, че нещо ме заля подобно на вода. Събудих се, и какво да видя? В ръката си държа покривката на масата, а масата е обърната с краката нагоре. Шишето с вода, което обикновено седи на масата, е паднало на земята и водата от него разлята. Разбрах, че в съня си, вместо кравата, ритнал съм масата и съм разлял шишето с водата, която ме намокри и събуди. Като ми разправи този сън, аз казах на моя познат: Слушай, ти вървиш в крив път. Ако продължаваш да вървиш в този път, всичко за тебе е изгубено. Така не трябва да се живее. - Оттогава аз измених живота си, отворих друга страница на своя живот. Казвам му: Другояче трябва да се разбира

животът. Истинското разбиране на живота седи в Любовта към Бога. Любовта към Бога е началото на нещата. Любовта към ближния, това е разрешението на нещата. В това разрешаване Любовта е подбудителната причина. Любовта към себе си пък е последното нещо. И ако животът на сегашните хора не върви, както трябва, то е защото те са обърнали този закон обратно. Любовта към себе си е последствие на другите два вида любов. Любовта към ближния е причината, а Любовта към себе си е последствие от тази причина, а Любовта към Бога е началото, от което всички други неща излизат. Значи, Любовта, Любовта към себе си е резултатът, последствието, последното нещо. Хората са обърнали този закон: Те са изоставили Любовта към Бога и към ближния си на заден план, а Любовта към себе си са турили на първо място, вследствие на което между хората съществува едно разединение. Хората не могат да се разберат, защото всеки тегли кесията си, кърпата или торбата си все към себе си. Всеки гледа да ритне кравата с крака си и да задържи торбата за себе си, но в края на краищата, вижда, че е ритнал масата, а в ръката си държи единия край на покривката. Това е нереално, както не е реален живот онзи, който почива само върху Любовта към себе си. Значи, на земята трябват три неща за човека: Той трябва да има глава, с която да мисли; дробове, с които да диша, и стомах, с който да яде. Ако тези три неща не са взаимно съчетани, никакъв живот не може да съществува на земята. Следователно, ако човек няма Любов в себе си, никакъв живот не може да съществува; ако няма и Мъдрост в себе си, никакъв живот няма да съществува и ако няма Истина в себе си, пак никакъв живот не може да съществува. Любовта е Божественото начало; Мъдростта е причината, а Истината в дадения случай е крайният резултат, т. е. Истината съдържа всичките блага. Когато някой иска да ти каже Истината, това подразбира, че ти трябва да бъдеш готов да му направиш някаква услуга.

Това учение има приложение в сегашния живот на хората. То има практическо приложение. За да бъде човек здрав на земята, да

бъде силен и да върши работата си, както трябва, Любовта непременно трябва да цари в душата му. За да може да предвижда нещата, да знае какво ще стане в бъдеще, Мъдростта трябва непременно да цари в неговия ум, а за да бъде силен, да бъде свободен, непременно Истината трябва да цари в неговия дух. Този е пътят. И ако в човешкия дух цари Истината, ако в човешкия ум цари Мъдростта и ако в човешкото сърце цари Любовта, животът на човека е непременно оправен. И тогава животът на хората няма да бъде като сегашния. И тогава човек няма да бъде само здрав, но ще бъде и красив, ще бъде блажен и щастлив в себе си. И сега при сегашните си разбирания, хората търсят своето щастие вън от себе си. Те трябва да знаят, че щастието вън от човека не седи. Човек може да придобие щастието само, когато придобие Духа в себе си. Тогава човек ще има много работи. Ако той не може да възприеме Духа в себе си и да се ползува от Него, животът му на земята е без-предметен. Човек може да има хляб, колкото иска на разположение, но ако неговият стомах не е в състояние да го възприеме и обработи в себе си, този хляб е безпредметен за него.

И сега, новото верую се заключава в това, че хората трябва да вярват в Бога. Да, човек трябва да вярва в Любовта, но той трябва да изпитва тази Любов в сърцето си. Той трябва да има тази опитност от Любовта и ще види тогава, че няма да има за него нищо невъзможно. И когато се каже за някой човек, че вярва в Бога, за него не трябва да има нещо невъзможно, т. е. нещо, което той не може да направи. Христос казва на едно место: +Ако Ме любите, ще опазите моя закон+. Значи, изпълнението на закона, както и смисълът на живота седи в Любовта. И по-нататък казва Христос: +Тогава аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и аз ще ви се изявя+. Това нещо може да се приложи навсякъде в живота. Когато разберете веднъж Любовта, човек не може вече да разделя живота на светски и на духовен, на материален и на нематериален. Животът е един. Материалният и духовният свят са изрази на Любовта, т. е. изрази на

живота. Дето и да е, какъвто и да е, животът е едно благо, което всички души търсят. Всеки човек иска да живее. Христос е казал: “Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.” Бог навсякъде е Един - и в този, и в онзи свят.

Казвам: Сега всички се нуждаете от една жива вяра в живота, на която да разчитате. Това не значи, че вие от сега ще се убедите и ще създадете вяра. Вие всички имате вяра, имате няколко верую, но лошото седи в това, че не сте приложили тази вяра в живота си. Вие не сте приложили своето верую в пълнотата си, а трябва приложение. Защото едно учение е силно само тогава, когато трябва да се приложи, когато се приложи в живота. Например, едно житно зърно е в състояние да разреши един важен, мощен социален въпрос. В продължение на десет или 12 години едно житно зърно може да се размножи толкова много, че да бъде в състояние да изхрани целия свят и да разреши въпросите на света. Ако обърнете внимание на това житно зърно, в това време то ще бъде в състояние да ви направи силни, богати хора в света. Вие не обръщате внимание на това житно зърно, т. е. на това, което е вложено във вашите души, колкото малко и да е то. Всеки човек трябва да обърне внимание на това, което Бог е вложил в душата му и да го развие. Веруюто, което Бог е вложил в душата на човека, не е това, в което хората външно вярват. Ето, например, много хора вярват в късмет. Те си купуват лотарийни билети с години наред, но работите им не вървят напред, не се уреждат. Други пък се интересуват от въпроса де има заровено имане в земята, искат да копаят, да го намерят. Това е лесно. Всеки човек има дарба в себе си, посредством която може да открие де има заровени пари в земята и да ги намери. Той трябва също да развие тази дарба в себе си. Пуснете едно магаре или едно говедо в гората, то само ще си намери вода да пие. Няма защо вие да му показвате де е водата. То само ще си намери извора.

Много от съвременните светски хора седят и търсят Господа, питат се де е Той, на небето или на земята. Те четат разни книги, кой

какво писал за Любовта, търсят я по книгите. Господ не е някакъв външен предмет, да има нужда от доказване. Той не се намира във времето и пространството, Той е извън времето и пространството. Той не е нещо физическо. Когато обичате някого, можете ли да кажете на хората де е вашата Любов? Можете ли да им я покажете? Любовта не е нещо външно, да се види, да се пипне. Вие виждали ли сте Любовта? Някой може да ви прегърне, но прегръщането не е Любов. Любовта не е нещо видимо. Даже и когато казват за човека, че мисли, и мисълта е нещо невидимо. Любовта е невидима, но е реална; мисълта е също така невидима, но е реална. Когато Любовта влезе в някой човек, който е бил груб, жесток, свиреп, той веднага става мек, готов на всяка услуга и жертва. А когато Мъдростта влезе в човека, който е бил невежа, не е знаел как да постъпва, тя веднага го прави разумен, знае вече как да постъпва, готов е всичко да направи. Такъв човек става учен. Този човек вече може да стане музикант, художник, скулптор - каквото пожелае може да стане. Сега ви препоръчвам да се обърнете с внимание към онова, което Бог е вложил във вас и да работите върху него. Някои ще кажат: Да е Христос в нашите времена? - И да дойде Христос във вашите времена, вие пак ще бъдете същите. Ето, преди две хиляди години Христос дойде между хората и проповядваше, но колко хора повярваха в Него? Сега има 500 милиона последователи, които повярваха в Христа. След две хиляди години ще има още 500 милиона последователи, и тогава хората ще бъдат по-добри, отколкото са сега.

Сега да оставим въпроса как трябва да живеят хората в сегашните времена. Важно е, че те се спират върху известни противоречия, известни заблуждения и мислят, че има нещо в света, което може да ги избави от сиромашията. - Според мене, в света сиромашия почти не съществува. Вие сами създадохте сиромашията. За всеки жив човек е изпратена или предвидена храна в изобилие, но понеже хората нямат Любов помежду си, те не изпълняват Божия закон, вследствие на което тези изпратени блага не отиват на мястото

си. Значи, противоречията хората сами си ги създали. И затова, ако днес всички хора се решат сами да възприемат Любовта доброволно, а не по закон или чрез насилие, светът щеше да бъде оправен. Та когато хората се питат как може да се оправи или подобри животът им, казвам: Животът на хората може да се подобри, когато Любовта дойде да царува в сърцата им, когато Мъдростта царува в умовете им и когато Истината царува в духа им. Преди няколко години дойде при мене един господин, болен от някаква болест и ми казва: Слушал съм за тебе, че ти можеш да лекуваш болестите. Хайде, излекувай ме, да повярвам в твоята сила. - Каква полза от това, че ще повярваш какво аз мога да лекувам и ще се убедиш в моята сила? Ти трябва да знаеш, че аз взимам скъпо за церовете. - Е, хиляда, две хиляди лева мога да ти дам. - Не, най-малко половината си имане ще дадеш, а след това ще посветиш целия си живот в служене на Бога. Така само мога да те излекувам. Възможно ли е това? - Да, така е. - Тогава ще си помисля. Иди да си помислиш и после ела, тогава аз ще ти покажа силата. И досега този човек мисли още. - Ама имам жена и деца. - Тогава иди да питаш жена си и децата си съгласни ли са на това предложение. Ако са съгласни, дойди, пък ако искат, и те могат да дойдат. Ако не са съгласни, тогава остани при тях, живей си, както разбираш и се обърни към другите лекари, които евтино лекуват. Аз лекувам скъпо. Тези пари аз не искам за себе си, но болестта му се крие в неговото богатство. Ще приведа един пример, от който ще видите, че наистина много болести се дължат на богатството. Един богат търговец ми разправяше следната своя опитност. Дълго време търгувах, но никаква болест не ми дойде. Всичко ми вървеше добре. Един ден се събуждам и какво да видя? - Едната страна от тялото ми цяла парализирана. Чудя се коя е причината за това. Така боледувах цели две години. Един ден си казах: Чакай поне да предприема една търговия. Предприех една сделка, но изгубих от нея осем хиляди лева. След това предприех още една, и изгубих от нея десет хиляди лева. Но каква беше изненадата ми, когато след изгубването на тези 18

хиляди лева аз оздравях. Тогава си казах: Да съм знаял, че в тези 18 хиляди лева седи моето оздравяване, бих ги дал отдавна някому, за да се излекувам. На същото основание, много нещастия в живота произтичат от онази вътрешна алчност, от онази ненаситност в човека, която ражда съмнението и ред отрицателни прояви в него. Дето и да отидете в света, ще видите, че всички хора са се така наплашили, че навсякъде се подозират, всички имат недоверие един към друг. Хората говорят едно, а при това всеки си върши това, което си знае. Казва се в прочетената глава, че Христос обърнал водата във вино. Така е, но водата може да се обърне във вино само тогава, когато човек се реши да служи на Бога. Виното подразбира новия живот, който човек трябва да заживее. Когато човек се реши да върши Волята Божия, и новият живот ще дойде в него. Тогава всички мъчнотии, страдания, противоречия, недоразумения, нещастия в живота ще изчезнат. Човек ще се освободи от робството и ще влезе в свободата. Това подразбира християнството в новия смисъл. Ето защо хората трябва да се освободят от стария живот и да влязат в новия.

"Всичко в живота е постижимо".
Тайна молитва.

Беседа от Учителя, държана в Русе на 23 септември 1934 год., 10 ч. с.

С КАКВО ТЯЛО

Отче наш. “Духът Божи”.

Ще прочета част от 15 глава от Първо Послание към Коринтяните, от 35 ст. нататък: “Тогаз ще възкръснат мъртвите.”

“Бог е Любов”.

Да говори човек в света не е лесна работа. Да работи е трудно, пък и да спи, не е безопасно. Следователно, за да стане речта лека, изисква се разумност, разбиране. Защото, ако не знае как да говори Словото, То ще стане товар върху самия него, той ще напакости и на себе си. Ако не знае как да работи и направи някаква погрешка, той ще плаща за това. Пък и ако не е спал, както трябва, има друга една опасност. Когато човек започва един въпрос, с каква цел го започва? Той започва един предмет от следствия към причини, но с каква цел? Тялото е резултат на една деятелност, незнайна за човека. С какво тяло ще живее в бъдаще човек? С какво тяло живее човек сега, това знаем, но с какво тяло ще живее в бъдаще, това е един незнаен въпрос. Защото от сегашните теля виждаме какъв е животът, ние виждаме, че телата на сегашните хора не са толкова съвършени, вследствие на което се явяват известни психологически условия, от които хората страдат. Сега бих ви занимавал с някои въпроси по химия, или по висшата математика, или с нещо по космоса, но за тези въпроси нямаме нужните знания. За тях се изисква и развито съзнание. Когато съзнанието на човека не е развито, той е глух; каквото и да му се доказва, той казва, тази работа не я разбирам. Тази работа е съвсем проста. Говори ми на един език, че да те разбера. Всички сте учили що е център. Центърът е посока, от която известна деятелност може да излезе. Аз наричам центъра кристализиране на някои духовни сили извън времето и пространството. Тези сили

понеже имат едно обратно движение към материалния свят, те търсят една посока, в която да се проявяват. Следователно, най-малкото усилие, в което такава една кристализирана сила може да се прояви, е точката. Точката пък може да се прояви в посока на правата линия. Значи, всяко съзнание, което се движи в права линия, има само две посоки: от центъра към периферията и от периферията към центъра. Представете си, че вие живеете в такъв един свят, в който се движите отпред назад и обратно, вие ще се натъквате на положения, които не ще можете да разрешите. И наистина, когато хората не могат да разрешат, когато хората не могат да разрешат един въпрос, те си турят ръцете на гърба и се движат назад-напред, разхождат се по права линия. Като разрешат въпроса на правата линия, тръгват точно перпендикулярно, образуват една плоскост. За да вземеш едно ново направление, ти трябва да се движиш точно перпендикулярно на положението, по което си се движил до сега. Допуснете, че на земята една птица се движи, разхожда се напред-назад, но в това време се яви отнякъде една котка или едно млекопитающе, което я дебне, преследва я. Какво трябва да направи тази птица? Тя се намира в опасност и тогава вече тя не се колебае, не мисли дали на ляво или на дясно да върви, но веднага взима точно перпендикулярното положение, за да се спаси. Тя взима точно перпендикулярно положение на това, в което се е движила. Казвате: Какво ни интересува това, че някоя птица била дебната и хвръкнала? Представете си, че сте болен, намирате се в безизходно положение, трябва да се лекувате. Ако сте беден, няма какво да правите, да се движите, защото няма да платите на лекар за един обикновен преглед. Ако пък има нужда от един щателен преглед, трябва да му платите хиляда лева, ако пък положението ви е на косъм, ще трябва да платите и десет хиляди лева за консулт, да се определи какво трябва да се прави за вас. Ако сте богат, както и да е, но ако нямате пет пари в джоба си, какво ще правите? Казвате: Като има пари, човек всичко може да разреши. - Съгласен съм с вас. Като има пари, човек

всичко може да разреши. “Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе по света се скитам и за тебе питам.” Ако имаш пари, в рая си; ако нямаш пари, извън рая си, извън света се скиташ. Щом имаш пари, въпросът е свършен, разрешен е, няма какво да му мислиш. Какви са условията днес? Богатият се пази от сиромаха. Богатият никога не иска да даде местото си на сиромаха, да стане богат. - Защо? - Има защо. Сиромахът пък всякога иска да даде местото си на богатия, той да стане богат. Питам: В дадения случай, по какво се различават в желанията си богатият от сиромаха? Богатият не иска сиромахът да стане като него богат и казва: Той сиромах си е роден, и сиромах трябва да си умре. Парите са за мене. Сиромахът пък е щедър и казва: Аз съм съгласен да дам сиромашията си на богатия и да отида на неговото место. Защо сиромахът е толкова щедър, и защо богатият е толкова скържав?

Сега аз искам да ви занимавам с въпроси, които да ви бъдат в услуга при разрешението на сегашните мъчнотии, в които се намирате. Сега вас ви интересуват много въпроси, например, какво е положението на света, какво е управлението и какво трябва да бъде, какво трябва да бъде възпитанието на младото поколение, каква е кризата и колко време ще продължава, дали ще има петна на слънцето, а оттам и какво ще бъде плодородието на страната, ще има ли петна на слънцето и т. н. Интересува ви и политическото отношение и положение на България спрямо другите държави: спрямо Англия, спрямо Франция, Германия, Русия и други. Всеки българин се интересува от тези въпроси, но те имат само едно разрешение. Ако Англия, например, има известен интерес от България, той ще бъде чисто материален, на материална основа. Ако аз се интересувам от един банкер, аз не се интересувам от неговия ум, нито от съвета, който може да ми даде, но единствено (от) парите, които мога да взема от него. Като вляза при него, аз ще го нарека благороден човек до толкова, до колкото той може да ми услужи. Ако не ми услужи, той за мене не е благороден човек, и нито ще го хваля,

но ще казвам, че е скъперник, жесток човек. И в единия, и в другия случай, и като го хваля, и като го коря, това мнение не е истинското. Защо го коря?

Сега вие си задавате въпроса защо светът е така създаден. Не може ли другояче да се създаде? Сега от слънцето е определена една премия от 25 хиляди стерлинги за онзи, който се наеме да даде нов план за създаването на света. Ако се одобри този план, той ще получи премията. Тъй щото, който от вас може да представи този план, нека го даде на мен, аз да го изпратя до слънцето, за да получи отговор. Щом се задава въпроса, защо трябва да бъдем богати и сиромаси, тогава ще се зададе въпроса защо трябва да бъдем деца и възрастни, защо трябва да има мъже и жени. Не може ли да няма мъже и жени, да има нещо средно, нито мъж, нито жена? Това са ред философски разсъждения. Не може ли да е създаден светът по другояче от сега? Ние критикуваме сегашния свят и намираме, че той не бил тъй добре създаден. Аз пък намирам, че сегашният свят е създаден много добре. Аз съм чел разни научни книги и срещам от някои учени да казват, че окото не било създадено, както трябва, имало някакъв дефект. Че човешкото око има някакъв дефект, това е право, но то се дължи на съвсем други причини. От хиляди години насам окото се е изкривило, вследствие на възпитанието, през което човечеството е минало. Мнозина твърдят, че окото е отскоро създадено. В същност погледът на човека отскоро се е събудил. По-рано погледът на човека е бил вглъбен навътре, той тогава е виждал духовно, вътрешно. Сега може да се зададе въпроса какво нещо е вътрешното виждане? Вътрешното виждане е вглъбнато виждане, предметът всякога се показва по-малък, отколкото е в действителност. Външното виждане е изпъкнало, при което става разсейване на светлината, вследствие на което предметите се показват по-малки, отколкото са в действителност. Следователно, когато казвате, че виждате слънцето, това слънце е микроскопическо. Това слънце, за което науката казва, че е един милион и 500 (хиляди) пъти по-голямо от земята, се вижда

като една диня от 5-10 килограма големина. Като го виждате голямо като диня от десет килограма, направете изчисление, да видите, колко пъти е намалено от естествената мярка. Вие се чудите как е възможно толкова голямо слънце да го виждате толкова малко. Това е въпрос за учените хора, а не за простите, но и учените хора, като дойде да си представят каква е тази големина на слънцето един милион и 500 (хиляди) пъти по-голяма от земята, пак нямат ясно понятие за тази мярка. Па и за земята като говорите, имате ли ясна представа за нея? Можете ли да я обгърнете с погледа си отпред-отзад изцяло? Можете ли да я обгърнете отдясно, отляво, отгоре или отдолу? Сега вие виждате само една малка част от земята, но това, което вие не виждате, другите виждат. Това, което ние виждаме, мравите не виждат. В това отношение, в сравнение с мировъзрението, което имат мравите за света, ние за тях сме богове, и то от първа степен. Като дойде до човека, мравята казва: Човекът е божество, той е грамадно същество. Милиони мрави да се съберат на едно място, те пак не могат да образуват един човек. И ние, според нашите понятия, не разбираме напълно живота на мравите и се чудим, кое е онова, което ги държи като колективна организация. Душата на мравите е колективна. На земята те се чувствуват като една мравя. Между тях няма никаква разлика. Всяка мравя защищава колективното. Сега мнозина искат да се върнат към колективния живот, но ако искат да се върнат към колективния живот и живеят като мравите и пчелите, те ще на-правят една голяма грешка. Мислите ли, че мравите и пчелите са идейни? Те са най-големите крадци и разбойници. Така се разглеждат те от положението на хората, но от гледището на природата те не са никакви крадци и разбойници. Ако оставите в стаята си една пита мед, ще видите, че след два-три дена цялата пита ще изчезне, нищо няма да остане в паницата. Пчелите, които са толкова благородни, ще изнесат всичко навън, ще ограбят всичкия мед. Преди години направих следния опит. В един от магазините на един кошер турих четири пити мед от по четири килограма всяка. По

незнание някой оставил една малка дупка в магазина и оттам навлезли с десетки хиляди пчели, които изпояли половината мед. Казват ми после, че станало така. Помислих малко, засмях се и казах: Да им е наздраве. Трябваше ли да се ядосвам за 16 кгр мед? Колко струват тия килограми мед? Ако килото е по 25 лв., значи всичко 400 лв. Струва ли за толкова лева човек да се безпокои, да губи мира си? Това е инстинкт в пчелите, но и хората имат този инстинкт като пчелите. Оставете една каса пълна със злато отворена и вижте след това какво ще стане. Непременно ще влезе някой в касата да си вземе нещо. Няма човек в света, който до сега не е бъркал в касата. Изключение правят само светиите. Какво показва това? Че има нещо съблазнително в света. Един богат човек изгубил десет хиляди лева. В това време един религиозен беден човек намира тези пари, прекръства се и казва: Благодаря Ти, Боже, Ти ми отговори на молитвата. След малко го настига този, който изгубил парите си и му казва: Господине, не намерихте ли една кесия със златни пари? Религиозният започва да се колебае и да си мисли какво да отговори: ако му каже, че ги е намерил, трябва да му ги върне, а пък той намира, че това е Божие благословение върху него. Ако пък каже, че не ги е намерил, значи да го излъже. Чуди се какво да прави. Това е един психологически момент, който се случва в живота на човека. Това са ред опити в живота, при които всеки ще се изпита. Такива изпити ще се нанижат един след друг, след което ще дойдат последствията, били те добри или лоши. Ако той задържи парите, в неговите капилярни съдове ще стане такова едно произшествие, което скъпо ще му струва. През целия си живот ще носиш последствията на тази лъжа. Защото няма по-страшна отрова в света от лъжата. Тя е най-страшна отрова, защото най-мъчно се лекува. По-опасно нещо в човешкия живот от лъжата няма. Всичките нещастия на хората седят в лъжливите работи. Щом постави човек лъжата в живота си като основа, непременно ще го сполетят всички нещастия. В Америка се държи статистика колко на сто се употребява лъжата в търговията. На сто най-малко 75

процента си служат с лъжата. Навсякъде се прилага лъжата. Взел съм едно шише със зехтин, който минава за най-чист зехтин, но не е такъв. На зехтин мирише, а има такива примеси, които изменят свойствата му. Смесват го навсякъде с разни примеси. Питам: Кое е онова, което поставя човека в положение да си служи с такива средства? Днес хората избират разни нови способи да фалшифицират стоките си. Ако разгледате съвременното човечество от единия до другия край, всички си служат с нечестни средства. Човек не иска да си даде отчет в какво вярва. - Е, да си поживея. Какво ще си поживееш? - Е, да се наям поне. - Какво ще се наядеш? - Разбирам човек да яде, но сладко да яде. Някой яде, а не мисли за яденето. Той днес яде, а мисли за утрешното ядене. Това не е ядене. Утрешният ден не съществува. Цялото съществуване на човека зависи от днешния ден. Бог съществува в света само за един ден. Дохожда един при мене и ме пита: Вие съботата ли празнувате или неделята? Казвам: Ако си на северния полюс, какъв ден ще празнуваш? Там има само един ден. Там няма никаква събота, никаква неделя. Като изгрее слънцето веднъж, там имате само един ден. Там слънцето не залязва, както у нас, всеки ден. Там има само един ден, който можете да наречете понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък или събота, или неделя - както искате. Писанието казва: "Ден Господен". Значи. Съществува само един ден, останалите дни ние ги нарекохме. Дните ние ги образувахме от въртенето на земята. Тъй щото дни има на екватора, на умерените полюси. В полюсите, обаче, има Божествен ден. Там е вечна почивка. На северния полюс трябва да има готово ядене, там нито сееш, нито ореш, нито предеш. Който отиде на северния полюс, там ще бъде на курорт, има чист въздух, умерена температура.

Казвам: Религиозните хора се спират и питат - С какво тяло ще възкръсне човек? С какво тяло? - Тялото е резултат. Тялото точно съответствува на стремежа на човешкия дух, на стремежа на човешкия ум, на стремежа на човешкото сърдце. Тези три положения определят тялото. За да имаме тяло, от което да бъдем доволни, това

тяло трябва да бъде толкова пластично, да не се подава на никакви болести. Това тяло не трябва да се подава на никакви изгаряния. То трябва да бъде толкова пластично, че отвсякъде да може да мине. То трябва да бъде напълно господар на положението си. Другояче казано: Човек трябва да има такова тяло, с което никога да не остарява. Сега се заражда другият въпрос: Може ли човек да не остарява? При сегашните условия на живота човек трябва да остарее. И после отново трябва да се роди. Не е голямо нещастие човек да остарее, но не е и голямо благо човек да се роди. Защото раждането подразбира смъртта, а смъртта подразбира раждане. Казано е в Писанието: "Ако се не родите изново." Следователно, има едно раждане, в което старостта се изключва. Когато човек се роди от Истината, от доброто, той никога вече не умира, никога не остарява. "Ако се не родите от вода и Дух." Аз превеждам думата вода с думата добро, а Духът - с Истината. Що е водата? - Доброто. Единственото реално нещо, което ние знаем в света, това е Доброто. Единственото нещо, което ние виждаме, и което може да ни причини радост, щастие и блаженство, това е самата истина. Истината е тази светлина, която постоянно влиза в нас. Тя носи живот. Това, което виждаш, е истината, която носи храна за човека. Тя носи храна чрез светлината. Значи, това, което носи истинската храна за човешката душа, това е истината. Тази храна е истинската светлина за душата. Тази светлина ни разкрива света отвън.

Сега да дойдем до съществения въпрос, който интересува само онези от вас, които искат да се специализират в тази област. Той не засяга всички. Останалите можете само да слушате. Въпросът е с какво тяло Всеки от вас си носи това тяло, което днес има. Но ако искате да преустройте тялото си, има един начин, по който можете да го преустроите. Казано е в Писанието: "Роденият от плътта, плът е; роденият от Духа, Дух е." Когато Христос казва: "Ако се не родите изново", Той не разбираше да се родите отново от майка и баща. Това ново раждане е вътрешен процес, който всеки може да опита. Докато

се раждате от майка и от баща, ще бъдете в процеса на плътта. Такова е сегашното органическо развитие. Ако си човек, ти едновременно можеш да бъдеш и баща, и майка, и дете, ти сам ще се родиш. Как? Няма да ви обяснявам това. За да ви обясня, трябва(т) ред опити. Алхимиците в средните векове се стараеха да разрешат този въпрос. Те много пъти са затваряли някой старец в реторта, но нито един от тях не можаха да възкръсят - всички умират.

Сегашните тела представят такава една реторта. Ако можете и знаете законите за подмладяването, ще можете да се подмладите. Казвате: Кажи ни тези закони. Не мога да ви ги кажа. Ако ги кажа, вие ще имате най-големите нещастия. Ако при сегашните условия, ако при сегашните тела се опитате да направите опита, вие ще изпитате такива нещастия, от които нищо няма да остане от вас - цяла експлозия ще се произведе. Ако речете да си служите със сегашните задушливи газове, вие ще се натъкнете също на големи нещастия. Във Франция един учен е изнамерил такъв револвер, който развива грамадно количество енергия, и то такава, че колкото души попаднат на тези вълни, всички измирали. С милиони волта електрическа енергия развивал този револвер. Такова нещо представят новите огнестрелни оръжия. Достатъчно е едно такова оръжие да влезе в едно хилядно събрание от хора, за да (не) остане нито един от тях жив. Това може да е вярно, а може и да е заблуждение. Така разправят. Това може да се уподоби на онзи анекдот за страхливеца и мечката. Един млад момък отишъл в една гора, но срещнал една мечка в гората. Отдалеч още той се качил на една круша да избяга срещата с нея. Уплашил се човекът. Мечката, като наближила дървото, подушила го и започнала да се разхожда наоколо. Като седял известно време на крушата, той си казал: Срам е за мене да се плаша от една мечка. И за да я пропъди, той започнал да разтърсва крушата да уплаши мечката. Като видяла, че круши падат от дървото, тя се приближила и започнала да ги яде. От време на време поглеждала нагоре и казвала: Пусни още круши, де. Разтърси още дървото. Най-

после, като се наяла с круши, мечката се отдалечила някъде в гората. Тогава момъкът слязъл от дървото, но преди да слезе още видял го един познат и го запитал: Какво правиш на дървото отгоре? - Остави се, видях една мечка и реших да си поиграя с нея. Качих се на дървото и започнах да го бруля, да паднат от него круши, да си хапне мечката от тях. Това е арменски долап. Като казвам, че това е арменски долап, искам да кажа, че и хората често се поставят на такива изкушения, дето искат да излъжат сами себе си. Казва някой: Няма какво, ще се мре. Не говори така, то е сериозна работа. Знаеш ли какво нещо е да се мре? Ти не чакай да мреш. То е опасна, страшна работа. То е по-страшно, отколкото да те нападнат разбойници. Ще се мре. - Този въпрос трябва да се разреши. Той може още сега да се разреши. Смъртта в света е едно посвещение, което кара хората да се откажат от всичко. И Христос е казал: "Ще се откажете от всичко в света." Казвате: Не се отказваме, как ще живеем? Не се отказвате, но като дойде смъртта, тогава се отказвате и от баща си, и от майка си, и от жена си, и от децата си - от всичко се отказвате. Щом смъртта ви хване за гушата, от всичко се отказвате. Най-после ще се откажете и от тялото си, и ще излезете вън. Смъртта е голям разбойник. Като дойде при някой човек, тя го хваща за гушата и казва: Всичко ще оставите на мое разположение. Тъй щото не е лесно да казвате само, че ще се мре. Ако аз съм на вашето место, няма да чакам да дойде смъртта при мене, като някой разбойник, да ме хване за гушата и да ме застави на сила да раздам всичко, но ще раздам сам каквото имам, та като дойде тя да няма какво да раздавам и да ме заставя насила да действувам. Ще оставя за себе си най-същественото. Казвате: Нали Господ е наредил живота така, трябва да се живее. Много криви работи, много примеси има в сегашния живот, които трябва да се отделят, да се пречистят. Аз не казвам, че трябва да се откажете от сегашния си живот. За разумния човек, който живее на земята, по-добър живот от сегашния няма. Той е като едно изпитание, като едно училище за човека. Като свършите това училище, ще отидете в по-

високо, в университета. Който от вас е свършил земното училище, дават му диплом и го пращат на друга някаква служба. Той трябва да докаже, че е свършил това училище с добър изпит.

С какво тяло? - С едно тяло, което да не е изложено на сегашната неврастения, на сегашната треска, чума и ред още болести. Свободен трябва да бъде човек. Това аз разбирам да бъде човек господар на своето положение. За Христа се казва, че е понесъл греховете на хората. Можете ли да си представите каква гениалност трябва да бъде, за да понесе греховете на хората? Този човек, който ходеше из Палестина да проповядва на хората, Той беше здрав човек. И като Го осъдиха на разпятие, Той сам носеше кръста си. Като се казва, че Христос се натоварил с болестите и немощите на хората, как е носил техните болести? - Много лесна работа. Той имал доста много автомобили, на които турял болестите и греховете на хората. Тия автомобили вървели подир Него. Сами по себе си греховете нямат никаква тежест. Христос нямал тежести. Положението на съвременните хора е много тежко. Какво по-тежко от това, когато чувствувате, че някой ваш брат или сестра не ви обичат? Понякога вие изпитвате такава скръб или такава тъга, че едва издържате. Какво е това състояние, вие сами не го разбирате, но изпитвате една голяма вътрешна тъга, една голяма студенина, която ви измъчва. Как определяте тази студенина, де я виждате? Казвате: Очите на този човек са някак особено студени към мене, особена студенина излъчват. Че де има студени очи? Как се изразява тази студенина? - Лъскави били. - Вярно е това, студените очи са лъскави, но от какво произтича тази лъскавина? Съществуват два рода електричество: едното е отрицателно, низходяще електричество, а другото е положително, възходящо. Когато първият род електричество влезе в човека, то се отразява зле върху нервната система, и той полудява. За да се освободи от това състояние, човек трябва да изхвърли отрицателните мисли от ума си, да не вижда никаква погрешка, нищо лошо в другите. Това отрицателно състояние в човека е непотребен

багаж, който той трябва да тури настрана, да се освободи от него и да започне да мисли добре. Не мислете, че злото е господар в света. Вие имате крива представа за злото. Злото съществува като една трета, а доброто като две трети. Да допуснем, че хората на земята са повече лоши. Затова пък в другите слънчеви системи има повече свети, повече добри хора. Следователно, като сравним по количество лошите хора на земята за добрите и светите от другите слънчеви системи, ще излезе, че лошите хора съставят само една трета по процент от всички същества по целия свят. Човешката раса живее в разни степени по развитие в разните планети. Хората не са само на земята.

Сега, аз не искам да вярвате в това. То е като едно забавление, като един филм. Аз не ви казвам да вярвате, но, както гледате някой филм, така гледайте и на това. Вие гледате на филма, че някой се изкачва на някаква висока планина и казвате, че човекът се измъчвал. - Никакво измъчване не е това. - Ама някой умирал. - Никакво умиране не е това. Това са само илюзии. За мене важи въпросът дали има някакво отношение между мене и това, което виждам. Казвам: Човешката раса съществува и живее едновременно във всичките планети, според думите на астрономите и астролозите. Някои казват, че Сатурн влияел върху хората на земята. Според мене, хората, които живеят на Сатурн, влияят върху хората на земята. Тъй щото, не е Юпитер, или Марс, или Венера, които влияят върху хората на земята, но хората на Юпитер, на Марс, на Венера и на другите планети оказват влияние върху хората на земята. Хората, които живеят на Юпитер, живеят по юпитеровски; тия, които живеят на Марс, живеят по марсовски; тия, които са на Венера, живеят по венеровски и т. н. Ще кажете, дали всичко това е вярно или не. - Има нещо вярно, но този филм е така скроен, че представя едно добро забавление. Считайте, че това е едно забавление за вас. Ще знаете, че хората, които живеят на Марс, или на Юпитер, или на Венера, или на Сатурн, са другояче устроени, другояче организирани, не са като нас. Най-

висшите типове, които сега съществуват, са тия на слънцето, а хората на земята са от низко произхождение, от низките типове в сравнение със слънчевите. - Защо? Хората на земята живеят в много гъста материя. Това, обаче, сега не е важно. Дали има хора и на другите планети, или няма, това е въпрос на бъдащето. Че има там някакви същества, се вижда от това, че хората развиват ред философски въпроси. Никога не могат да се отричат или доказват неща, които не съществуват. Щом съществуват, те непременно ще се или отричат, или твърдят. Ако нещата не съществуват, те не могат нито да се отричат, нито да се доказват. Следователно, щом нещо се отрича или твърди, то е реалност, само че тази реалност може да е положителна или отрицателна. Сега мнозина питат, дали хората на Юпитер седят по-високо от тия на земята. - Те седят по-високо, защото тия типове имат голямо благородство в характера си. Сега хората на земята ще станат по-благородни, по-справедливи, защото покрай мнозина от тях им оказват влияние. Юпитеровите типове са благородни, справедливи, милосърдни, имат повече бащинско отношение, те не са така дребнави, както хората на земята. Сега астрономите разискват върху въпроса, каква е кожата на хората на една или на друга планета, дали е замръзнала или не. Човек може да живее и върху една нажежена кора от няколко хиляди градуса. Някога той е живял на земята, именно, върху такава нажежена кора. Това нищо не значи. Но при сегашните условия, тъй както сега сме създадени, при тази опитност, която днес имаме, той по никой начин не може да живее на такава температура. Днес човек може да живее най-добре при една температура от 36-37 градуса. Ако температурата мине над 37, дойде до 38-39-40 градуса, човек вече заминава за онзи свят. Дойде ли до 42 градуса, човек вече не може да издържа. Питам: Каква сила е тази да не може човек да издържи една топлина до 42 градуса? Де седи силата на човека? Коя е причината, че той не може да поддържа такава топлина? Питам: Когато туриха в огнената пещ тримата момци, как можаха да издържат тази висока температура без да изгорят? Какво

беше тяхното тяло? Онези, които вярват в този библейски случай, какво ще кажат за него? Тук е смисълът на нещата. Това показва, че има едно състояние, при което човек не може да изгори. В това отношение вие можете да правите малки опити. Дръжте съзнанието си концентрирано, да знаете, че сте господари на огъня. Вземете на ръката си един въглен няколко пъти наред и ще видите, че при това положение ще можете да държите въглена в ръцете си без да се изгорите. Ако съзнанието ви не е концентрирано, ще видите, че и пръстите, и ръката ви ще изгорят.

Сега законът седи в следното: Вие трябва да съзнавате, че като сте дошли на земята, вие се намирате под опекунството, под ръководството на ваши братя, които са минали вече вашия път, и днес могат да ви ръководят. Тези братя се наричат старите братя на човечеството, които са турили известни предпазливи мерки, с които да го пазят. Сега като говоря по този начин, ще се яви спор и ще кажете: Каква е целта за идването на Христа на земята? Христос е един от най-старите братя на земята, и Той казва: “Преди да беше Аврам, аз бях.” Значи, Той по старшинство надминава всички преди Него. Щом Христос е бил преди Аврама, в Него е имало голямо знание, Той е разбирал законите и могъл да живее според тях. Понеже имал най-голямото знание, Той се наел да дойде на земята, да въведе нов ред и порядък, заради което бил поставен на големи изпитания, а трябвало даже да бъде и разпнат, за да покаже на хората, че има власт да положи душата си, има власт и да я вземе. Но ето вече две хиляди години от Христа, доказано ли е научно, че Той е възкръснал? Това и до днес още не е научно доказано. За онези, които вярваха, Христос е възкръснал, а за онези, които не вярваха и до днес, още не е възкръснал. В същност, Христос възкръснал ли е, или не е? Това се отнася до онези, които вярват. Това зависи от вярата. Човек не може да знае дали Христос е възкръснал, ако сам той не възкръсне. Когато ти възкръснеш, това ще бъде най-голямото доказателство, че и Христос е възкръснал. Ако ти не възкръснеш, и Христос не е

възкръснал. Какво друго доказателство ми е нужно? Най-голямото доказателство седи в това: когато аз възкръсна, и Христос е възкръснал.

Сега важният въпрос за вас е: С какво тяло? Казвате: Ама и ние можем да възкръснем. Не отричам това - ще възкръснете. Три неща се изискват при възкресението: една любов, на която връзките никога да не са късани; едно знание, на което връзките никога да не са опетнявани; една истина, която никога да не е отстъпвала от своя път. Този е пътят на възкресението. Представете си, че аз имам една твърдост на тялото, не такава, каквато диамантът има, но хиляди пъти по-голяма от неговата, какво може да се противопостави на такова тяло? Тогава, каквото и да е друго тяло, което влезе в съприкосновение с моето, не ще може да ме проникне. Това тяло ще се разбие от моето. Питам и младите, и старите, де е тяхната сила? Всички страдания, които сегашното човечество минава, са нарочно създадени. Днес бялата раса се опитва колко може да издържи. Днес всички хора се оплакват от неврастения, от разни болести. Страданията в този случай не са нищо друго, освен изпитание за хората, да се види колко могат да издържат. Някой казва: Не мога повече да издържам. И от невидимия свят си поставят бележка. Те си държат бележка кой до колко може да издържа. Някой мъж като се ожени едва издържа, четири години може да издържи жена си и след това й дава разводно писмо. Турят му бележка. Някой баща като има няколко деца, гледа ги четири-пет години и след това ги напуща, заминава за някъде, остави ги сами да се справят. Турят и на него бележка. Някой пък, учи, свърши училище и после туря знанието си на работа. Всички хора са поставени на изпит. Казвате: Еди-кой си заема голяма служба. Тази голяма служба е изпит за него. Като ви говоря сега, всички искате да бъдете господари на съдбата си. Хубаво е, няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде господар на съдбата си. Обаче, сам човек не може да бъде господар на съдбата си. Когато двама души се съюзят заедно, те могат да бъдат господари на съдбата

си. Всяка права линия може да бъде господар на своето положение, само ако има две точки. Само между две точки може да прекараме една права линия. Квадратът пък е образуван от четири точки, които са основните точки в него. В квадрата не можете да поставите повече от четири точки. Само четири точки могат да го образуват. Тези четири точки са основните точки, които образуват нашия живот. Отпосле вие можете да разширите този квадрат. Истината подразбира това, което в даден случай вие не можете да избегнете, но с което можете да си служите.

Казвате сега: Ти вярваш ли в Бога? - Какъв смисъл има да се вярва в Бога? Бог е онази велика възможност, в която се крият човешките постижения. Който иска да постигне всичко в света, да види възможностите, които се крият в него в даден случай, той трябва да вярва в Бога, понеже Бог има всичките възможности в себе си. И човек трябва да има една своя вътрешна опитност за Бога, не тъй както философите пишат, нито както религиозните вярват, но тъй, както Бог се открива на всеки човек. На всеки човек Бог се открива по особен начин. В това вярвам аз. На всеки човек, според степента на неговото развитие, Бог се открива по особен начин. Следователно, човек има особени схващания за Бога. Следователно, всеки трябва да бъде уверен в онова откритие, което има в себе си, за Бога, а какво другите мислят за Бога, ти не можеш да знаеш. Но да казвате, че Бог е всесилен, безконечен, това са неразбрани неща. В какво седи всесилието на Бога - това не е важно за мене. За мене е важно това, че досега Бог никога не ми е изневерил и никога не съм видял някаква слабост в Него. Доколкото зная, това, което, Той е казвал, всякога Го е направил. Ако вие повикате Господа, в когото вярвате да уреди отношенията ви с брата ви, с когото от две години се мразите, Той ще дойде и ще смекчи отношенията ви, ще смекчи сърдцето на брата ви, и той ще каже: Братко, прости ме. И ако повикате Господа във време на голяма суша, Той ще дойде и ще ви помогне. Знаете ли сега какво е положението в Америка? Американците страдат от голяма суша,

вследствие на което са изклани много говеда по липса на храна за тях. Голяма криза има в това отношение. Глад има в Америка. Вие седите и роптаете, без да ви дойде на ум да се обърнете към Господа. Какво би било и вашето положение, ако тази криза, ако тази суша дойде за четири-пет месеца в България? Ще настане голям глад в страната. Вие казвате: Дотегна ни животът. Но ако дойде такъв глад, знаете ли какво ще бъде физическото положение на страната? Знаете ли какво ще бъде положението на чиновниците? Само един човек може да спаси положението. Кой? Който има вяра в Бога. Ако този човек може да спаси положението, той е най-нужният в дадения случай в България. Не е въпросът какво те мислят, но онзи човек, който може да спаси положението на всички хора, той е най-необходим. Не онзи, който урежда своите работи, както и работите на домашните си - това всеки прави, но онзи, който урежда положението на всички хора. Не да направи всички хора щастливи, но да задоволи нуждите на всички млади моми и момци, и на всички ученици, на всички учители, на всички слуги и господари, на всички учители, свещеници и т. н. Това е велика философия, велико разбиране, което не може да се разреши с едно драсване на калем. Това е един вътрешен процес, който трябва да даде нещо на човека. Какво ще ви проповядва един лекар със своите церове. Важен е онзи живот, който природата може да ми даде. Никой не може да ми даде храна. Природата е единствената, която ни дава храна, която ни дава живот. А вие казвате: Да дойде някой лекар да ни помогне. До толкова, до колкото лекарите са проводници на Божественото, те са добре дошли; доколкото управляващите, учителите, свещениците са проводници на Божественото, те са добре дошли. Щом те се отклонят от този път, идват вече страданията, на които съвременното човечество е изложено. Турците имат една поговорка, с която казват: Какво да се прави? И българите казват: Какво да се прави?

“С какво тяло?” Една благородна, възвишена душа трябва да има едно отлично тяло, отлично лице, отлично око, отлична уста, всичко

отлично. Тази душа не трябва да знае какво нещо е лакомия, скържавост, лековерие, безверие, съмнение, омраза, злоба, завист и т. н. Всички тия неща тя не трябва да знае. За тях тя трябва да бъде невежа, а да знае само какво? Вие знаете какво трябва да знаете. Казвате: Трябва да се любим. Аз се чудя на думите на хората. Мнозина дохождат около мене, говорят за Любовта, а виждам, че те в себе си нямат никаква Любов. - Ама горяло му сърцето. В това сърце аз не виждам никаква Любов, а само пепел. Един ме пита: Ти обичал ли си? - Кого? - Младите моми. - Аз никога не съм се старал да не ги обичам. Аз съм младият човек, който всякога обича младите хора. Единственият млад, Когото аз познавам, това е Бог. Какво ще ми кажете отгоре на това? Аз не познавам друг по-млад в света от Бога. Аз не познавам друг по-възрастен в света от Бога. Аз не познавам друг по-стар в света от Бога. Всички останали хора са още зелени листа заради мене. Казвате: Де седи нашата сила? Сега вие сте на изпитание, професори има, които се занимават с вас, и сами вие ще видите де е вашата сила. Сега да ви кажа как ще бъдат вашите изпити. Като влезете в изпитателната стая, ще поздравите професорите си, ще се ръкувате с тях и ще ги погледнете. Ако професорът ви се усмихне, ще знаете, че той ще ви помогне. По този начин знанието на професора ще мине във вас. Обаче, ако, като се приближите при професора си, видите, че той поглежда надолу, ще знаете, че ще ви скъса. - Ама мога да забравя урока си. Човек, в душата на когото в даден момент работи Любовта, Мъдростта и Истината, той никога не може да си забрави урока. Целта на Бога не е да къса своите деца, нито да ги погребва в земята. Целта на Бога е да ги вижда умни, да учат и да работят. Целта на Бога е да ни освободи от ненужния товар. Вижда, че някой носи на гърба си товар от 120 килограма. Той казва: Снемете този товар от гърба си. И след това ще му даде нова, лекичка дреха. Той казва: Дайте му един от най-лекичките модерни костюми, които тежат по 250 грама. Мнозина се страхуват да не отслабнат. Някой казва: Отслабнал съм осем

килограма. Радвайте се и за това. Има една материя, която мирише хубаво. Ако тялото ви мирише добре, вие сте здрави. Ако не мирише добре, гледайте да се очистите. Една от младите сестри казваше какво усещала, че в нея нещо гние. Казвам: Радвай се, че се освобождаваш от нещо. Всяко семе, което се хвърля в нивата, първо гние, а после започва да живее. Това, което гние, се организира. Ако вие сте верни на закона, след гниенето ще се яви животът. Не е опасно човек да гние; не е опасно човек да бъде учен, да бъде богат, да бъде беден, силен. Силата е опасна, когато нямаш Любов в себе си; силата е опасна, когато нямаш знание; силата е опасна, когато нямаш Истината в себе си. Богатството е опасно, когато нямаш Любов, когато нямаш знание, когато нямаш Истината в себе си. Всичко в света е опасно без Божията Любов, Мъдрост, Истина и знание. Тогава, защо ви са такива блага, които един ден ще бъдат опасни за вас?

"С какво тяло?" Сега, като се върнете дома си, ще ви дам един метод за приложение. Макар че вие сте малко мукалити, не сте от щедрите, но ще ви дам нещо, за което, ако не днес, един ден ще трябва да си платите. Един ден все ще взема нещо от вас, не можете да не си платите. Застанете тихо и спокойно в себе си, но преди това определете си едно от двете положения: богат ли си или сиромах; учен ли си или невежа; силен ли си или слаб; добър ли си или лош. Изнесете тези факти в себе си както са, без да се критикувате. Ако си малко дете и нищо не знаеш, това е в реда на нещата. Ако си знаеш, няма защо да се гордееш. Ако си богат и констатираш това положение, застани тихо в себе си и благодари, че имаш това богатство. Ако си крайно беден, благодари на сиромашията с думите: Много ти благодаря, сестра, че си ме посетила. По-хубава сестра от тебе до сега не съм срещал. И богатството е друга хубава сестра. Сиромашията и богатството са две сестри, които много се обичат. Вие имате крива представа за тях. Сиромашията ни най-малко не е сиромахкиня, но богатата сестра е касиерката на сиромахкинята. Богатата сестра е по-младата от двете. Когато сиромашията ви посети,

вие трябва да й благодарите. Голяма привилегия е, че ви е посетила. Невежеството пък е един ангел, който иде като невежа при вас, за да не ви уплаши. Той знае много работи. Който знае много неща, той е само като справочна книга. И слабият е един такъв ангел, който ни най-малко не е слаб. Той само се е нагодил, за да не ви плаши. Силният е на разположение на слабия и казва: Можеш да разчиташ на мене. Сиромашията дойде и казва: Невеж човек съм. - Че кого учат: учения или невежия? Онзи, който не знае, не че нищо не знае, но той се представя, че не знае. В дадения случай той няма условия да се прояви. Всеки от вас може да бъде невежа. Един американски проповедник ми разправяше една своя опитност. Един ден си заучавал проповедта наизуст. Отивам на църква, готвя се да изляза на амвона, но виждам, че съм забравил проповедта си, която бях написал. Успокоих се веднага, защото я знаех наизуст и можех и без написаната. Започнах да проповядвам, но в стаята влиза една дама с черни очила. Поглеждам към нея и моментално забравих проповедта си, не знаех вече какво да говоря. Цялата ми проповед изчезна от ума ми. В това време започнах да си мисля какво да кажа и реших да се извиня, че не съм разположен, не мога да говоря. Обаче, в този момент влиза в стаята един господин с весело, засмяно лице. Като погледнах към него, изведнъж мисълта ми се просветли и аз можах да продължа проповедта си. Като свърших проповедта си, отидох към този господин и му казах: Благодаря ви, че ми донесохте проповедта. Ако не бяхте влезли в стаята, нищо не бих могъл да кажа от проповедта си. Следователно, ще влезе някой във вашия живот, който ще ви донесе мрак, но ще влезе после някой във вашия живот, който ще ви донесе светлина. Тези, които носят светлина, това са вашите приятели, това са онези, които ви обичат. Онзи, който носи светлина, той няма да ви насърчава, но като влезе при вас, вие ще се почувствувате свободни в неговото присъствие. С това не искам да ви кажа, че човек трябва да ви говори сладки думи. Оставете сладките думи настрана. Какво аз ви говоря, не разчитайте на моите думи. За

вас е важно онова, което приемете от мене, което чувствувате отвътре. Като говоря, друга е целта на моето говорене. Следователно, всеки човек е такъв, не какъвто отвън се проявява. Вътре в човека има един Божествен човек, който не се изменява. Разчитайте на това Божественото, което можете да приемете от него. Има едно състояние, в което човек може да изпадне. Тогава той се дразни, сърди се, но на това състояние не трябва да разчитате. Но има и едно състояние вътре в него, което се дължи на нещо добродетелно в човека и което винаги остава спокойно, не се безпокои, от нищо не се тревожи. Едното същество казва: Не мога повече да търпя, ще се хвърля, ще се убия. Другото казва: Не бързай, не се безпокой, всичко ще се нареди. - Второто е Божественото в човека. Слушайте Божественото в себе си. Всеки има този Божествен глас в себе си. Ако разчитате само на външния живот, той може да ви спъне.

Сега аз не ви проповядвам един еднообразен живот, но казвам, че вие трябва да обичате живота с всичките негови разнообразия и еднообразия. Вие трябва да обичате и най-малките треви, и звездите, и небето, и слънцето, и всички живи същества, както и всички хора - били те добри или лоши. На всичко трябва да гледате така, както Бог гледа. Ти няма да си даваш мнението кой какво върши. Ти не си пратен за съдия в света. Кой каквото върши, това е негова работа. Има кой да съди. Ако искаш да съдиш, ти си учен човек, който трябва да каже: Тази работа е така наредена, няма какво да се произнасям аз. Вие искате да знаете какво нещо е злото в света. Не се занимавайте със злото в света. Злото е нещо относително. В Писанието е казано: “За онзи, който люби Бога, злото ще се превърне на добро.” Ще дойде ден, когато ще дойде Бог да отнеме злото от онзи, който Го люби. Ще кажете: Не трябва ли тогава да помагаме на бедните хора? - На бедните хора трябва да подобрим външните условия. Най-първо мислиш в себе си трябва да подобрим техните условия. Най-първо човек трябва да на-прави доброто в себе си, да види какви са били подбудителните причини, които го заставят да направи това добро.

Първо трябва да желая доброто на другите хора, както го желая и на себе си. Аз трябва да желая благото на другите хора, както го желая за себе си. Аз трябва и на другите хора да желая да имат здраво тяло, както го желая на себе си. Не е въпросът да имат тяло като моето, но да имат здраво тяло, на което да се радват.

Казвам: Ще се уедините и в това положение ще влезете във връзка с всички хора на земята, които се подвизават в този път. Ще поддържате тяхното присъствие и ще обикнете своите ближни. Като се свържат хората помежду си, тогава ще могат да помогнат и на ближните си, както и на външния свят. Само здравият човек отвътре може да помага отвън. Ние не се нуждаем толкова от материални блага. Спънката не е толкова в материалните блага, но у нас няма достатъчно разположение да изпълним Волята Божия. От две хиляди години насам във всяко царство се чете: Да бъде Твоята Воля, както на небето, така и на земята. Колко християни има днес, които искат да бъде Волята Божия? Ние искаме да бъде Волята Божия, а чакаме другите да я изпълнят. Всеки трябва да бъде проводник на Волята Божия. - Ама аз мога ли да оправя света? - Ти няма какво да оправяш света, ти трябва само да станеш проводник на Волята Божия. Ако станеш проводник, ти ще се подигнеш. Това трябва да стане условие за твоята душа да се подигне. Тя трябва да се подигне на по-високо стъпало и да забогатява и в знание, и в сила, и в добродетели. А това, страданията и изпитанията, които минавате, те са временни. Аз разглеждам въпроса от друго становище. И в света го разглеждат, и те са прави, но там има едно временно разрешение. Един лекар лекува един болен три-четири месеца и той оздравее, но после пак се разболее. Пак го лекува няколко месеци, пак оздравее и пак се разболее. Аз говоря за едно здравословно състояние на човека, в което той няма нужда от никакъв лекар. Лекарят трябва да научи болния да спазва онези хигиенични правила, в които животът неизменно трябва да се проявява. Сега аз искам да насоча вашия ум да имате едно верую. С това верую повече ще ме разберете, затова бъдете верни на

вашето верую. Оставете онези неща, които носите по наследство отвън. Вземете тези, които със себе си носите. Рибата, като се роди още, знае как да плава; птицата, като се излюпи, знае как да хвърка; пчелата без да е учила някакъв университет, знае как да се ориентира. Има нещо в човека, на което вие можете да разчитате за всеки даден случай. Но има една опасност. Когато човек попадне в това положение, той започва да мисли, че няма нужда от никого. Това положение, обаче, ражда греха. Грехът е произлязъл от момента, когато човек е съзнал, че няма нужда от другите хора. Богатият казва: Аз не се интересувам от живота на другите хора. Сиромахът пък се интересува от другите и казва: От мене никой не се интересува. Никой не се грижи за мене. Мислите ли, че Бог, Който му е дал тази душа, този ум, това сърце, няма да се грижи за него? Богатият се мисли за осигурен, затова не иска да знае за другите хора. Бог се интересува от всички, но как искате вие Той да се интересува? Трябва да ви направи богати ли? Вие сте в училището тук, дето не можете да бъдете богати. Докато сте на земята, трябва да се опретнете да работите, слуги трябва да станете, а като отидете там, дето се приготвяте, ще ви посрещнат като княжески синове. На земята не можете да носите царски титли и корони. Тук ще бъдете малко скъсани, със закърпени обуща и дрехи. Казвате: Скъсани са обущата ми. - Аз предпочитам да нося скъсани обуща, но сърцето ми да е чисто, отколкото да бъда с лачени обуща, а сърцето ми да е нечисто. Аз предпочитам да имам светъл и просветен ум, отколкото да нося палто кожено със самурена яка и с цилиндър на глава. Аз предпочитам сухия хлебец, отколкото всичкото най-хубаво ядене в света. Чудни са хората, когато не знаят какво да искат! Колко е вкусен сухият, препеченият хляб в гората. Вие яли ли сте такъв хляб в гората?

Та целта ми е да се роди у вас едно желание, не да бъдете страхливци, но при всичките положения, в които се намирате, да благодарите на Великото Провидение, което ви е поставило при тези условия. Ако сте дете, няма да бъдете постоянно дете; ако сте

възрастен, няма да бъдете постоянно възрастен; ако сте стар, няма да бъдете постоянно стар. Това е положението за вас, които сте слезли на земята. Един ден вие ще давате пари за това нещо, но няма да го имате, няма да се върне вече. Вие имате едно предназначение, което трябва да изпълните. Постъпвате в първо отделение, няма да останете там; ще постъпите във второ отделение, после в трето, в четвърто. След това ще влезете в прогимназията, в първи, във втори, трети клас. Като свършите прогимназията, ще влезете в гимназията, ще свършите всичките осем класа. След това ще влезете в университета, дето ще свършите първи, втори, трети, четвърти курс. И там няма да останете, ще се специализирате. След това ще преминете през другите планети. Като минете през Юпитер, през Марс, през Венера, през Сатурн и през всичките крайни планети, най-после ще дойдете в слънцето, през неговия университет, дето ще прекарате сто години. Това са сто слънчеви години. Там ще прекарате две милионни години като дете, 25 милионни години като възрастен и още толкова като стар. След това ще напуснете слънцето и ще отидете да живеете на Сириус. Там ще прекарате 500 милионни години като стар, още толкова като възрастен и толкова като млад. След това ще обикаляте и другите планети. Сега благодарете се, че сте бедни и малки, защото, ако бяхте богати и големи, нямаше да се съберете в този салон. Окултната наука разправя, че човек някога е бил висок по 35-40 метра, а даже и до сто метра е достигнал; ако вие днес имате тази височина, де ще влезете, в коя стая? Кой би могъл днес да скрои дрехи за толкова висок човек и обуща толкова големи? Благодарете, че имате такова тяло днес, на което да се радвате. Не е в годините и в големината, която имате. Дръжте тялото си в изправност и не се мъчете, не разрушавайте вашата капилярна система: Не атакувайте мозъчната си система, нито вашия мозък. Дръжте мозъка си всякога в изправност. Дръжте в изправност симпатичната си нервна система, която е свързана с чувствата, със сърцето ви. Мозъчната система е свързана с вашите мисли. Следователно, каквито отрицателни мисли

да ви дойдат, че това станало, онова станало, кажете си: Всичко е за добро. Случи се нещо в чувствата ви, кажете: Това е за добро. Умрял някой - за добро е. Страдал някой - за добро е. Каквото и да ви се случи, знайте, че то е за добро. Сиромах си станал - освободил си се от едно главоболие. Някой станал богат - Господ да му е на помощ да носи товара си.

Сега какво да ви кажа? Аз зная, че вие искате нещо съществено, което би ви задоволило. Засега не мога да ви кажа това същественото, което вие искате, защото не можете да го изпълните. След хиляда години ще можете, но не сега. Кое е същественото? Същественото е, ако сега мога на всички ви да подпиша един чек от десет хиляди английски стерлинги. Тогава всички ще се зарадвате, но аз съжалявам, че не мога да направя това. След хиляда години ще мога да направя това, но сега не мога. А за сега дръжте природата, тя може да направи това. Природата може да ви даде. Пък аз и да искам да ви услужа, сега не мога, ще създам цяла беля. Ако на вас дам по толкова, веднага ще се стекат отвън много хора, и те ще искат. Пък и от странство ще дойдат да искат.

Един от индуските Махараджи, от князете, като празнувал златната си сватба, накарал да го претеглят, и колкото килограма тежал, уравновесил със злато. Теглото му било 75 килограма. Той заповядал да раздадат всичкото това злато на окръжаващите. Сега и на вас желая да се претеглите, и колкото тежите, толкова злато да раздадете на другите, за да не очакват на мене.

Беседа от Учителя, държана на 7 октомври 1934 г. София, Изгрев. (На 30 септември 1934 г)

КОЛКО СА ПРЕКРАСНИ НОЗЕТЕ

Отче наш.

“Благославяй, душе моя, Господа”.

Ще прочета един стих от 10 глава от Евангелието на Йоана: “Колко са прекрасни нозете на онези, които благовествуват”...

“Духът Божи”.

Има епохи в живота, когато хората са имали ред забавления. Ние се намираме в епоха, когато няма забавления, но има най-сериозни работи. Минаха онези времена на забавленията. Децата се забавляват. Детинството на човечеството е минало. Човешката деятелност и човешкото съзнание се е развило. Днес хората страдат, и страданията им са се увеличили. Колкото страдания е имал човек в миналото за хиляда години, толкова страдания има днес за 50-60 години. Днес има някои въпроси неразрешени. Хората разрешават такива въпроси, които сами по себе си ще се разрешат. Например, те разрешават икономическия въпрос, как ще живеят, как ще прекарат живота си. Как ще прекара живота си заекът? Как ще прекара живота си лисицата, вълкът? Как ще прекара живота си змията? Как ще прекара живота си жабата, рибата, птицата? Определено е как заекът ще прекара живота си. Определено е, как човек ще прекара живота си. Всеки ще прекара живота си така, както е определено. Не е въпросът да се прекара животът. Понеже животът не е нещо физическо, той не може да се прекара като вода. Някой казва: Как ще преживея? Животът не може да се изживее. Това са само думи така употребени. Нима ти като се оглеждаш в огледалото, и виждаш, че си красив, че огледалото те е направило красив? Казвате: Да научим нещо. Писанието казва: “Всички ще бъдем научени от Господа.” Питам: Ако човек се учи между хора, които не разбират, какво нещо е Любов,

Мъдрост, Знание, Истина, Свобода, какво ще научи той? Добре, имате тогава Питагоровата теорема, че квадратите, построени върху катетите са равняват на квадрата, построен върху хипотенузата. Какво разбирате вие под катети и хипотенуза? Това е за развиване на ума. В какво седи това развиване? Защо, именно, Питагор е взел правоъгълния триъгълник , а не е взел равностранния три-ъгълник? Каква идея имал той? Той имал някаква идея, която не е развил. И днес всички говорят за Питагоровата теорема. Вие имате друга теория и казвате: Човек трябва да бъде добър. Защо? На какво се дължи доброто в човека? Или на какво се дължи Любовта на човека? Отде започва и де свършва? Или на какво се дължи умът на човека? Казвате, че умът се дължи на мозъка. Било е време, когато човек е имал много малък мозък и пак е разсъждавал. Неговите разсъждения са били външни, а не вътрешни. Сега с мозъка си човек разсъждава повече външно, и с него изучава физическия свят. Ето, и съвременната математика, на-пример, изучава повече физическата математика. Един астроном, на-пример, може да изчисли или да предскаже кога става затъмняването на слънцето или кога ще се яви или изчезне някоя комета. Това са механически процеси. Но ако на този математик дам една площ от човешкото тяло как ще я изчисли? Например, ще му дам една площ, която има дължина 12 см и широчина 6 см. Или имате един нос от 6 см дълъг и 4 см широк и една уста от 6 см дължина, а горната и долната устна от по два сантиметра дебели, брада 6 см дълга, важно е, как ще определи по тези числа характера на човека. Каквото кажете на този математик, той ще се намери в чудо от тези данни. Защо? Защото това влиза вече в органическата математика. А механическите процеси са завършени процеси. Важни са онези процеси, които са минали през механическата, през органическата и през психическата математика, защото по тях можете да съдите за причините и последствията на нещата. Сега човек още не е завършен процес. Казвате, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Има един съвършен план, но

този план още не е завършен. Човек представя същество в незавършени процеси на своя организъм. Ако разгледате лицето на човека, ще видите, че то още не е завършено, не тъй симетрично, не е красиво. Ако разгледате челото, носа, очите, веждите, пръстите, навсякъде ще намерите дефекти, колкото искате. Всъщност това не са дефекти, но незавършени процеси. Човек представя скицата на някой художник, която не е завършена още. В първо време тази скица представя нещо подобно на гарга, която децата рисуват, но като се завърши, тя ще изпъкне.

Та сега ние си представяме човека такъв, какъвто не е. Говорим за доброто, а не знаем какво нещо е доброто. Говорим за Любовта, а не знаем какво нещо е Любовта. От гледището на Писанието, на Свещените книги мнозина поддържат, че Любовта е плод на Духа. Казвам тогава: От какво произлиза едно дърво? От семката. Семката произвежда дървото, а дървото произвежда плода. Плодът пък произвежда семката. Един непрекъснат процес. Тези процеси не могат да бъдат разбрани по единствената причина, че в човешкото сърце има известни области неразкрити. Много хора се безпокоят за много малки работи, за нищо и никакво се безпокоят. Те се безпокоят дали лотарийният им билет ще спечели или не. Има един българин, който от 12 години насам все ми пише и ме пита, кой билет да взема, за да спечели. Той разиграва една чуждестранна лотария, иска да спечели от нея. Аз още не съм му отговорил. Той очаква да спечели поне 400-500 хиляди лева и тогава да се върне в България. Все не печели билетът му. Колкото пари е дал, най-много толкова е спечелил. Той ме пита коя година да се върне. Казвам му: Като прекараш още хиляда години, все ще изтеглиш един билет, който да печели. Чета в един вестник, че някой си в Унгария взел един лотариен билет и му се паднали 500 хиляди марки. Той раздал тия пари на бедни. Купил втори билет, спечели един милион марки. И тях раздал. Купил трети билет, спечелил повече от един милион марки. Питам: Как ще обясните това нещо? Ние не го обясняваме, но само

констатираме един факт. Ние констатираме само факта каква е величината на Меркурий, на Венера, на Марс, на Юпитер и т. н. Който не разбира от астрономията, ще има едни заключения, а който разбира астрономията, ще има малко по други заключения. Друг, който не разбира строежа на вселената, ще знае, че масата на една планета, нейният диаметър, дали полюсите й са сплескани или не, всичко това упражнява влияние върху развитието на съществата, които живеят на самите тия планети. Тъй както е устроена земята, никъде не може да има такива тела, както на самата земя, защото това разстояние, което е от слънцето до земята никъде другаде го няма. То е около. Какъв е диаметърът на земята според последните научни данни? Мисля, че е 12 хиляди километра. Ако вземете диаметъра на Венера, той е почти като този на земята, няма голяма разлика. Предполага се, че масата на Венера е съвсем друга, друга култура има тя. Съществата, които живеят там, са устроени съвсем другояче от тези на земята. И в Меркурий е също така. И на Марс има жители, които са съвсем другояче устроени от тия на земята. Онези, които са строили вселената, имат един общ велик план. Техните умове и техните разсъждения, например, за време и пространство се коренно различават от нашите разсъждения и схващания за време и пространство. От тяхното гледище нашите разсъждения са съвсем детински, те изглеждат съвсем смешни. Например, какво схващане може да има една микроба за вечността? Според нейните схващания понятието за вечността ще бъде трилиони или квадрилиони километри далеч от нашето. Кажете ми, колко време ще отнеме на човека, за да извърви едно разстояние от един квадрилион километри? Има същества, на които съзнанието е толкова голямо, че обхващат земята. За тях земята представя нещо като една малка топка, която те виждат отвсякъде. Те като че имат милиони очи и обхващат земята в съзнанието си като малка топка. Хората, които имат само две очи, едва ли виждат една малка дупчица от земята и казват: Това е нашата земя. Казвам: Това, което вие виждате, ни най-

малко не е вашата земя. Вие трябва да знаете, че това, което виждате, е едва кожата, повърхността на земята. Животът, значи, е върху кожата, върху повърхността на земята. Също така земята има гръбнак, има мускули, има и стомах, вследствие на което и тя иска да яде, като всички живи същества. Можете ли да си представите, като седне земята да яде, колко нещо изяжда на един обед. Можете да си представите, като й се сервира един обед, колко агънца и колко говеда ще й трябват! От всички говеда, които са на земята, не може да й се даде един обед. Питам тогава: Като се храни земята, отде взима своите говеда? Или вие ще кажете, че земята не се храни. Това е ваше мнение, но ако запитате земята дали се храни, тя ще ви отговори. Вие по този въпрос ще си имате свое мнение. Това са странични въпроси.

Казвате: Важно нещо е човекът. Сиромашията не се носи. Какво нещо е сиромашията? Сиромашията е едно неестествено положение на човешкото сърце; сиромашията е едно неестествено положение на човешкия ум. Сиромашията се дължи на едно неорганизирано сърце на един неорганизиран ум. На какво се дължи престъплението? Престъплението се дължи на зле организирано сърце, на зле организиран ум. Това са определения за сиромашията и за престъпленията. Ако искате, можете да ги вземете, ако пък намерите по-добри определения, можете тях да вземете. Така може да се работи. Сърцето не е една фикция, нито умът е една фикция. Сега хората отричат съществуването на душата, а някои поддържат нейното съществуване. Както и да определят душата, тя съществува вън от всички определения. Като определите какво нещо е душата и докажете нейното съществуване, въпреки всичко това, тя пак си съществува. Дали ще й откажете, или поддържате, тя си съществува. Като определяте сърцето, и то не се явява сега. То си съществува независимо всичко друго. Мнозина са ме питали: Кажи ми как мислиш за съществуването на Бога - съществува ли Бог или не? Казвам: Какво учат хората по това? - И те започват да ми представят ред теории. Казвам: Вярвайте, каквото философите ви казват. Едни

философи вярват, че има Господ, и наистина има. Други не вярват, че има Господ, и наистина няма. Тогава аз примирявам тези две противоречия по следния начин: онези философи, които вярват, че няма Господ, се намират в неогряната част на земята. Онези философи, които вярват, че има Господ, се намират в огряната част на земята. Следователно, първите живеят в нощта, а вторите - в деня. Според мене, тази философия на ден и на нощ е много хубава и затова казвам: Онези, които са в нощта, да спят под юрганите си и да се наспят хубаво, а другите, които поддържат, че има Господ, те са в деня, и затова трябва да се опретнат да орат, да копаят и да работят.

Сега да оставим въпроса дали има Господ или няма. Защо хората искат да знаят, има ли Господ или няма? Според моята философия, според моите разбирания, този въпрос е поставен малко по другояче. Когато някой иска да знае дали аз съм беден или богат, той е заинтересуван. Който се интересува от положението на някой човек, предполагам, че той е слуга, и иска да се цени при някой господар, но се интересува дали този господар е богат или сиромах, дали този господар е добър или лош човек. Ако този господар е богат, слугата може да се цени при него, ще има възможност да му плати, няма да го изиграе. Или някой може да е студент, който иска да знае дали някой човек е богат, за да може да апелира към него, да му помогне да свири. Друг пък може да е апаш, и затова иска да знае, дали даден човек е богат, за да може да открадне нещо. Друг пък иска да знае дали някой е умен или не. Ако е умен, ще знае каква стратегия да вземе. Ако пък някой е орта-будала, според както казват турците, тогава лесна е работата.

Това са обикновени неща, които аз ви навеждам. Вие ще кажете: Кажете ни нещо по-сериозно. Питам: Кое е най-сериозното нещо в света? Най-сериозната работа за майката, която ражда, е да роди детето. Най-сериозната работа за ученика, който е свършил училището, е да държи матура. Ако го скъсат, той ще страда. Затова тази работа за него е най-сериозна. Най-сериозната работа за онзи,

който има да плаща дългове, е като дойде падежът на полицата му, дали ще може да плати или не, дали ще може да се отсрочи или не плащането. Ако не може да плати, ще фалира. За онзи, когото бесят, най-сериозната работа е да знае дали ще го помилват или не. Той седи и чака дали ще го окачат на въжето или ще го обесят. Съвременните хора апелират към Божията милост и казват: Дано Господ бъде милостив към нас! Не, има друга една страна, тя се отнася и до нашите отношения към Бога. Бог може да е милостив, но и от вас зависи да възприемете Неговата милост. Допуснете, че аз съм един добър, благороден човек. Дойде при мене един болен човек, който има язва в стомаха си. Как ще му покажа своята милост? Каквато храна и да му дам, той ще каже, че съм му направил голяма пакост. Как трябва да постъпя с този болен човек? Сега, както и да постъпва спрямо нас Бог, и ние се намираме в същото положение, както болният човек спрямо мене. Следователно, в края на краищата, и вие ще се намерите в същото противоречие. Това противоречие седи в обстоятелството, че ние търсим Бога някъде отвън, търсим Го в звездите, на небето, на слънцето, в човешката душа, в човешкото сърце и т. н. Не говорете така. Така може да се говори само на човешки език. Бог живее в човешкото сърце Че Бог не е толкова малък, че да се събере в едно човешко сърце При това, Той е толкова голям, че и в цялата вселена не може да се събере. Той не е никъде, а същевременно е навсякъде. Време и пространство - това са ограничени идеи. Времето и пространството са временни идеи, те не представят вечността. От нашето триизмерно пространство, вечността на триизмерния свят съставя една хилядна частица от четириизмерния свят. Кубът е тяло от триизмерното пространство, а за да се образува от границите на едно четириизмерно тяло, необходими са осем куба като нашия. Следователно, ако искате да преведете вечността на четириизмерния свят, трябва да вземете много кубове като нашия. Значи трябва да се преведе с кубическото увеличение на нашия триизмерен свят. /Трябва да се увеличи осем

пъти/. Питам тогава: Какъв трябва да бъде четириизмерният човек? Ние сега измерваме човека в три направления: в дължина, широчина и дебелина. Какво трябва да бъде четвъртото му измерение? Това са неща неразбрани, философски, които не могат да се обяснят, нито да се разберат. За да се разбере това нещо, човек трябва да има още едно шесто чувство, с което да вижда нещата от четириизмерния свят. Тогава той ще види и тесеракта в геометрията, в новата геометрия. При това положение, при което днес се намира, той не може да го види. И да му се начертае, той пак не може да го види. Невидимите неща в света представят тела от съвсем друг свят, от четириизмерния свят най-малко. Бързите работи винаги остават невидими.

Но да дойдем сега до онова, което вас ви интересува. Вие разполагате с един речник, без да прилагате в живота си това, за което говорите. Всички говорят за Любовта. Под думата човек на Любовта вие разбирате онзи, който е благ към вас, който ви услужва с пари, с дрехи, с ядене и пиене, и който е готов всякога да ви угости. Този човек вие считате добър. Ако този човек не постъпва спрямо вас така, вие считате, че той не е добър и го наричате жесток човек. Тогава и тигрицата, която се отнася със своите малки много добре и им дава своите галения и милувки, е много добра. Доброто за едного и към едного е нещастие към другиго. Не е така. В сегашния живот на хората има много неща, които се повтарят атавистически. Аз съм слушал някой да казва за някого: Оставете този човек, той е невежа, той не разбира този въпрос. Обаче, най-новите научни изследвания не са такива, каквито и вие, и той ги знае. Че и най-ученият човек днес след сто години няма да бъде като днес, той ще бъде по-учен. И най-добрият човек днес след сто години ще бъде по-добър, отколкото е днес. Че вие много отгоре разглеждате човешките добродетели. Добър бил някой човек. Вие влизали ли сте в потънкостите на човешкото сърце, да видите отдълбоко какви са били неговите чувства и помисли, които са го заставили да постъпи по един или по друг начин? Говори ви някой човек, но вие не знаете неговите

помисли защо ви говори. Две неща го заставят да говори. Българите обикновено се спират върху отрицателната страна на човека. Най-интелигентните хора и свещениците обикновено се намират на противоположна страна. Че тия хора не седят по-високо от мене. Ако бяха по-благородни хора, ако седяха по-високо от мене, те не биха мислили по този начин. А според това като мислят, аз зная вече техния характер. Нещата могат да се разглеждат не само от думите на човека, от това какво той говори. Нещата трябва да се поставят на изпит. Имате желязо, имате и злато. Поставете ги на окисляване и ще видите кой от двата метала ще се окисли. Златото не се окислява. Един елемент, който не губи своята тежест, той има в себе си вътрешно един еквивалент, който никога не се губи. При това, златото има вътрешно съдържание, то е носител на живота. Златото е добър проводник на живота. Желязото пък е носител на грубата енергия в живота - на работата. Понеже Марс е във връзка с желязото, хората трябва дълго време да работят, докато превърнат тази груба енергия. Дълго време хората е трябвало да работят и още да продължават да работят, докато сформират в себе си енергията на желязото и да се образува в тях културата на желязото. За сега в човешката кръв има повече желязо, отколкото трябва. На това чрезмерно голямо количество желязо в кръвта на хората се дължи тяхната жестокост. Днес един човек може да те убие за един лев. Ако не си внимателен, той може да те убие, без да си поплюва. Някой може да вземе една бомба и да я хвърли върху човека, без да се замисли даже. Много красиви мъже са изгубили красотата си, и живота си само за една обидна дума казана на някого. Достатъчно е малко витриол да се пръсне в очите им, за да си отмъстят за най-малката обида. Ако при това положение му изнася на човека, нека люби. И след като се съберат тия хора, ще се питат едни други дали са правоверни. Казват: Ти християнин ли си? Християнин съм. Вярваш ли в Христа? Вярвам. Вярваш ли в Света Троица. Вярвам. Обаче, това, че вярваш в Христа, в Света Троица, това са само думи. Този човек ни

най-малко не се е интересувал дали аз живея като човек, дали плащам добре на слугите си или ги подяждам. Той ни най-малко не пита слугата дали свърши добре работата на господаря си, не го ли подяжда, но го пита дали вярва в Христа или не вярва? Или той ще пита сина на някого обича ли баща си, а не го пита, след като получава и харчи от баща си по десет хиляди лева на месец, ще го пита дали го обича. Благодарим за такава синовна любов. Той харчи парите на баща си, живее, както иска, а не учи, и отгоре на това ще говори за любовта си към баща си. И този син, като свърши училище, ще внесе някаква култура било в дома си, било в обществото! Колкото е внесъл култура на баща си, толкова ще внесе и култура в отечеството си, в което живее. Така разглеждам аз въпросите.

Казвате: Трябва да се възпита младото поколение. Как ще се възпита младото поколение? Трябва да се организира човешкото сърце, но трябва да се организират и външните условия. Външните условия съществуват, но те трябва да се организират. Има известни последствия на миналото, и като не знае, човек може да лупне там, дето не трябва, и ще избухне нещо като бомба. Ти може да четеш един философ, но като не разбираш неговия жаргон, нищо няма да те ползува. Всеки философ си служи с известни термини, които трябва да се знаят. Много философи остават неразбрани по единствената причина, че не разбират термините, с които те си служат. Много социолози, които разискват върху разни социални въпроси, както и много писатели и романисти, които описват живота, имат желание да помогнат на човечеството, но всички описват живота така, както не е. Те описват само една фаза от живота. Всички хора съставят един организъм. Те имат взаимни отношения и най-първо трябва да се намерят отношенията между расите. Расите не се родиха произволно в света. Народите не се родиха произволно. Индивидите не се родиха произволно - всичко в света върви по един общ закон. Трябва да се намери първо произходът на нещата, по каква линия вървят те. Някои хора вървят по линията на майка си, по линията на сърцето или по

линията на меките елементи. Някои хора пък вървят по линията на ума, по линията на баща си, по линията на силните елементи. Следователно, в силните елементи имаме светлина, но имаме и тъмнина; в меките елементи имаме топлина, но имаме и студенина. Студенината е равна на тъмнината, а светлината е равна на топлината. Значи в един човек, който е жесток, има повече студенина, отколкото топлина. Как ще се поправи този човек? Внесете в него повече топлина. Например, какво щеше да бъде положението на нашата земя, ако оста ѝ станеше успоредна с плоскостта на нейната орбита? Положението ѝ щеше съвсем да се измени. Било е време, когато сегашната Европа е била на екватора и по нея са се въдили тропически животни. Ще се чудите как е било възможно да живеят такива животни на екватора? Така е било, в зависимост от положението ѝ. Тя е била на екватора и после е пропътувала и дошла на това положение, на което днес я намираме. Оттам Европа се е подвижила към северния полюс и сега отново отива към екватора. Учените хора определят по движението на земята, след колко години ние ще бъдем пак на екватора. Има едно подвижване на континентите на земята. Затова има ред причини. Кои са причините за това разместване? Това е една дълбока философия, която трябва да се изучава. Казвам: Когато един континент се мести, заедно с това се изменят и условията на живота за съществата, които живеят по него. Когато Европа беше на екватора, условията за живота бяха по-благоприятни, но когато се измести към север, създаде се ледената епоха, и условията за живот станаха по-не-благоприятни. Ледената епоха показва, че цяла Европа дойде на северния полюс. Въз основа на това, трябваше да се измени целият живот. Хората започнаха да живеят в пещери. След това дойде в умерения пояс и след време пак ще дойде при екватора. Това показва, че и човешкият организъм е изложен на механически, органически и психически вътрешни промени. В зависимост от това се определя и характерът на човека. Ако отидете при хора, които живеят на северния полюс, те по никой

начин няма да бъдат така милостиви, както са хората в топлия и умерения пояс. Те са даже жестоки. Ако отидете при един ескимос, той по никой начин няма да си свали горната дреха заради вас, както би постъпил един от сегашните европейци. Ние искаме един човек да жертвува живота си за другия. На какво основание? Ако едната ръка се пожертвува за другата, какво печели тя? Например, иде един удар за лявата ръка, и аз изнасям дясната ръка напред. Тя спаси лявата ръка, но дясната пострада от този удар. Какво печеля аз? Лявата спасявам, дясната изгубвам. Или иде един удар към главата и аз, за да спася главата, излагам гърдите си. Какво печеля с това? Нищо не съм спечелил.

Сега, като ви говоря по този начин, като изнасям крайни положения, не трябва да се безпокоите. Тези неща не са толкова реални, не са толкова сериозни, да се изплашите. Аз ви изнасям неща, от които само една четвърт е абсолютно вярна. Втората четвърт е горе-долу вярна, третата четвърт е много малко вярна, а четвъртата четвърт е съвсем невярна. Тъй щото, сега имаме да се справяме само с едната четвърт, която абсолютно съм проверил. Другите три четвърти са обвивки на нещата. Които не разбират този закон, ще кажат: Какво трябва да правим с настоящия порядък на нещата? С настоящия порядък, с външния ред на нещата аз не се занимавам. Той не е в моята власт да го изменям. Той не е в моята власт да го изменям. Той зависи от слънцето. Слънцето се върти и земята се върти около него и става ден и нощ. Аз не мога да кажа като Исуса Навина, за когото се казва, че Той спрял слънцето да не се движи. Не мога да кажа на слънцето да спре и то да спре. И за да се избегне това противоречие в Писанието, мнозина казват, че по това време станало някакво пречупване на лъчите, вследствие на което изглеждало, че слънцето спряло движението си. Това е възможно, но невъзможно е слънцето да спре своето движение. За да потвърди този факт, който станал във времето на Исуса Навина, един духовит човек казваше: Във времето на Исуса Навина това може да стане, защото тогава слънцето се

движеше около земята, но след като Исус Навин спре движението на слънцето, оттогава земята почна да се върти около слънцето. Значи, все е имало някакво въртене. Но това е избягване на някакви мъчнотии, на някакви принципи, които трябва да се разрешат, а не могат да се разрешат. Но ние няма какво да разрешаваме въпросите на света. От това становище всички въпроси са разрешени. Когато човек се роди, въпросът е разрешен - да живее или не. Майка му и баща му, които го раждат, те са разрешили този въпрос, за известно число години да живее. Ако той умре преждевременно, причината е в самия него, в самия индивид. Като казвам, че причината е в самия него, пак една четвърт е истина, защото има и външни условия, които влияят върху човека и неговия живот. Някой човек не иска да отива на война да се бие, но държавата го заставя, закарат го на бойното поле и го убиват. Той не иска да се бие, но какво ще прави. Като казвам, че от човека зависи да живее, аз взимам пред вид най-благоприятните условия на живота, когато няма война, когато този човек е богат, намира се при добри условия, всичко има. И ако тогава умре, питам: Кои са причините за неговата преждевременна смърт? Когато е на бойното поле, разбирам. Когато е при сиромашия, разбирам, но когато е при най-добри условия, коя е причината за неговата преждевременна смърт? Аз засягам един органически въпрос, какъвто е въпросът с Адама, например. Адам и Ева живяха в рая, при всички най-добри условия, разполагаха с всички блага на рая, живяха като принцове, защо съгрешиха и защо умряха? Питам: Коя е причината, дето те изгубиха рая? Ще кажете, че съгрешиха. Грехът е една от причините, но защо съгрешиха те? На какво се дължи грехът? Грехът влезе от слабото място, той започна от сърцето, а после дойде до ума. Но нито сърцето може да издържи напора на греха, нито умът може да издържи напора на престъплението. Следователно, първите човеци бяха изпъдени от рая по единствената причина, че грехът влезе там. Човешкото сърце не може да издържи напора на греха и човешкият ум не може да издържи напора на престъплението. Значи, по тези две

причини човекът беше изпъден от рая: за греха на жената и за престъплението на мъжа. Грехът дойде чрез сърцето, чрез жената, а престъплението - чрез мъжа, чрез ума. И сега цялата човешка раса се възпитава, с цел да изправи сърцето си от греха и ума си от престъплението.

Казвам: На какво се дължат страданията? Чрез страданията се изправя човешкото сърце Това е от чисто педагогическо гледище и от гледището на природата. Човешкото сърце не може да се изправи по никой друг начин, освен чрез страданията. За да се изправи човешкото сърце, да дойде в своето нормално състояние, то трябва да мине през страданията. Защо се наказва човекът? За да се изправи неговият ум. Следователно, сърцето не може да се изправи без страдания и умът не може да се изправи без наказания. Затова е казано: Когото Бог обича, него наказва. Мъжът се наказва, а жената страда, тя се подлага на страдания. Мъжете се наказват чрез война, а жените - чрез раждане на деца. Когато децата умрат, с това се причинява страдания, които изправят сърцата на жените. Това не се отнася до вас. Ние говорим за цялото човечество, а вие сте удове на човечеството. С това ние обясняваме един вътрешен закон. Вие не трябва да се считате като виновни. Вие нямате никаква вина. Сега да ви кажа в какво седи вашата вина. Някога, в древността, някой цар се разболял, бил почти на смъртно легло. Един астролог му на-правил хороскоп и му казал: Ако направиш риза от някой щастлив човек в държавата си и я облечеш, ти веднага ще оздравееш. Тогава царят изпратил трима от своите министри из цялата държава да търсят един от най-щастливите му поданици, а и като го намерят, да вземат ризата му. Тръгнали тия министри да обикалят държавата на царя и да търсят такъв щастлив човек, но не могли никъде да намерят. Когато трябвало вече да се върнат при царя, видели един беден, окъсан човек свири с кавала си, а пред него жена му и децата му играят. Спрели се те при него и го запитали: Щастлив човек ли си, че

играеш? Щастлив съм. Така си свиря с часове, а жена ми и децата ми играят. Дай си тогава ризата! - Нямам никаква риза.

И тъй, онова вътрешно органическо развитие, което ви е потрябвало за сегашния развой на живота, изисква от вас разрешението на ред задачи. Има задачи, които са оставени абсолютно на вашето разположение. Помнете, че всеки човек в сегашния си живот има да разрешава поне една от много важна задача. В това няма никакво изключение. Всеки трябва да реши една важна задача в живота си. От разрешаването на тази задача зависи цялото негово бъдещо развитие. Дали човек е богат или беден, в каквото положение на живота и да се намира, на него предстои да разреши една от най-важните задачи. Така седи въпросът поне за вас, които ме слушате. Всеки има да разреши една много важна задача. Сега мнозина, като говорят за Христа, казват, че Той умря за спасението на грешниците. Ще приведа един пример. Един американски проповедник проповядвал на едно богато американско събрание и казвал за щедростта на хората, как трябва да си помагат помежду си, ако искали да бъдат спасени. По едно време, един богат милионер, като слушал да говори проповедникът по този начин, а той бил много скържав, казал на проповедника: Ами как онзи разбойник, който беше на кръста заедно с Христа, се спаси, без да даде нещо? Тогава проповедникът му отговорил: Слушай, този разбойник, който беше на кръста заедно с Христа, беше един умиращ разбойник, а ти си жив разбойник, който непременно трябва да дадеш нещо. Че какво е богатството? Богатството е проводник в света. Ти не трябва да употребяваш своя ум за придобиване на богатства. Ти трябва да употребиш ума си за правене на услуги на хората. Богатството е дадено на човека да услужва с него и на другите, то не е дадено само за него и за неговите деца. Да се мисли така, то е криво разбиране на закона. Богатият е касиер на Бога, Който утре ще го вика да даде отчет. Казвате: Как така? Ние възпитаваме децата си, даваме им образование, свършват университети. Според мене, само

онзи, който е научил пътя на доброто, пътя на знанието, пътя на истината и свободата, само той е свършил университет. Че някой е свършил инженерство, аз не се интересувам от неговия диплом, но ще го повикам да ми направи един добър план на къщата ми, да я построи. Един художник може да се хвали, колкото иска със своя диплом, и с това, че е свършил, но аз ще се интересувам от неговото художество дотолкова, доколкото той може да ме нарисува добре. И като ме нарисува добре, той вече се е препоръчал, както трябва. За един музикант мога да се произнеса само след като го чуя да свири. Един американски милионер слушал да се говори за един европейски цигулар, че свирил много добре, че бил голям виртуоз. Като дошъл в Америка, милионерът го поканил дома си да свири. Музикантът отказал. Милионерът му казал: Давам ви хиляда долара само да свирите един час. - Не мога да свиря, нямам време. Ще ти платя две хиляди долари. Не мога. Три хиляди долари ще ти платя за един час. - Добре, ще дойда да свиря. Музикантът дошъл в определения ден и час и започнал да свири. Американецът слушал внимателно, но до него близо седяло кучето му. Като започнал да свири музикантът, кучето му взело силно да лае. След десет минути американецът казал на музиканта: Стига господине, достатъчно свирихте. Американецът изважда от джоба си парите и плаща на виртуоза. Как мислите вие, музикантът останал ли е доволен, че кучето се е разлаяло? Преди няколко деня дохожда тук един български кавалджия, който свири на кавал, но много хубаво. Досега аз не съм срещал нито един кавалджия, който да има такъв пълен тон като неговия. Той правил опит с жабите, да види какво ще правят, когато свири. Още преди шест години той ходил покрай блатата и там свирил. В това време всички жаби млъкнали, слушали го с внимание. Този кавалджия е наследил музикалната си способност от дядо си, който свирил много хубаво на кавал, и по този начин пасъл овцете си. Дядото на младия кавалджия се хванал на бас с един турски бей, който имал хиляда и 500 овце, че ще може с кавала си да ги изкара на 300 метра вън от

кошарата си. Възможно ли е това? - Ще видиш. - Тогава, ако можеш да направиш това, ще ти дам да си избереш сто от най-хубавите ми овце. Но ако не можеш да направиш това, какво ще направиш ти, като си беден? - Ако не мога да изкарам овцете навън, ще ти служа девет години без пари. Хващат се на бас, и този кавалджия започва да свири. Като чули тази музика, овцете на бея една по една започнали да излизат от кошарата му. И така, този човек с кавала си ги изкарал на триста метра вън от кошарата. Като видял това, беят казал: Стига толкова. Избери си сега сто от моите овце. Това бил един българин, който никъде не е учил да свири. Та като слушах този млад българин да свири така хубаво на кавал, с всичките му тонове и полутонове, чудя се де е учил това изкуство. Той не е ходил нито в Париж, нито другаде, но свири хубаво. Той изпълнява добре силните и меките тонове, лесно минава от една гама в друга, моделира тоновете. Като го чуят българите, ще се учудят на неговата музика. Бих желал всички българи да са толкова музикални като него. Този българин представил българската музика в странство така, както никой до сега не я представял.

Казвам: Законът на доброто в света е като онези организирани сили в нашата душа. Човек трябва да има един подтик. В него се ражда подтик да обича хората, защото Любовта е сила, която организира нещата. Любов, която не организира, не е Любов. Любовта организира доброто. Организирането е последствие на Любовта. Любовта трябва да организира нещата. Щом дойде Любовта в човека, целият човешки организъм трябва да се организира. От гледището на Любовта, всички удове, очите, ушите, устата са поставени другояче, а не както ги виждате. Ако погледнете очите си, ушите си или устата си, ще видите в тях много дефекти, те не са поставени съразмерно. Същото може да се каже и за тялото. Сегашните окултисти поддържат, че човек има седем тела. Вие ще се учудите на това. Три от тия тела са постоянни, те не знаят какво нещо е смъртта. Човек има четири обвивки, две от които претърпяват смъртта, а двете

претърпяват промени. Човек трябва да умре два пъти, двойна смърт има, за да влезе в процеса на промените. Като мине през двете смърти, през двете промени, той ще влезе в един свят толкова щастлив, дето всички неща са реални. Този свят, тази област се нарича свят на безсмъртието. След това той ще влезе в онази Любов, която наричат Божествена Любов.

И ако са прекрасни нозете! - На кого? Красиви са нозете на онези наши братя, които са завършили своето развитие и които слизат от висотата на своето положение. Красиви са нозете на онези наши братя, които слизат от висотата на своето положение и внасят в нас онези светли и красиви мисли, чувства и желания и дават копнеж на душата. Хората търсят онова, което още не може да стане. Онези, които са по-близо до тези братя, слушат хубава музика, а които са по-далеч, те слушат само ехото на тази музика. Затова човек трябва да дойде до известна дистанция, за да придобие тези разбирания. Само така те ще могат да разберат новите тежнения, които идат в света. В сегашната епоха не се стремете да бъдете външно богати. Всички сегашни хора са богати, те даже страдат от излишък. Няма човек в света, който да е сиромах. Който казва, че е сиромах, той се самоизлъгва. Това е една хипноза. Всички хора са чрезмерно богати, но те не турят своето богатство на работа. Има толкова добри хора, а те се отчайват или че жена им умряла, или че не са чиновници, или че нямат деца, или че нямат слуги и т. н. Ако е въпрос за деца, мога да ви дам, колкото искате. Светът е пълен с деца. При това, можете да си вземете, каквито деца искате. Дали ти си родил едно дете или някой друг, това е безразлично. Ти може да си родил едно хилаво дете, а има деца здрави, добре родени. По-добре е да си вземеш едно здраво родено дете, отколкото ти да родиш едно хилаво дете. Има хора бездетни, които могат да си вземат някое дете, но не подхвърлено, разбира се. Никой няма право да се оплаква, че нямал деца. Никой няма право да се оплаква, че нямал добра жена. Когато Бог въведе Адама в рая, Той не му каза: Ето жената. Но Той му каза: Ще ти

направя жената помощник в живота. Жената е помощник на мъжа. Тя е сърцето, което тупти. Мъжът трябва да пази това сърце Той трябва да намери едно сърце и да го премери, да види дали е за него. Чудни са хората като искат да се женят. Ако някой иска да се жени и дойде при мене, ще му кажа: Жената е едно сърце, което трябва напълно да отговаря на твоето, трябва да съответствува на твоето ребро, което Бог е извадил някога. Ти трябва да намериш това сърце, което напълно да пулсира с твоя ум. Сърцето на една жена, което не пулсира еднакво с ума на нейния мъж, тази жена не е за този мъж. И ако умът на един мъж не дава подтик на жената, този мъж не е за това сърце Това трябва да се знае от всички да не се заблуждават. Някои стари баби дават съвет на младите моми: Ти вземи този момък, че после ще го обикнеш. Това са глупави работи. Не трябва да се говори така. Бог е направил нещата точно. Той извади най-хубавото ребро от Адама и направи от него жената. Той направи жената така точно, да се съвпада добре. Дотогава Адам нямаше духовно сърце Той беше направен от пръст, но като влезе в него жената, и неговото сърце затуптя. Тя му стана сърце Тогава той се роди. Тогава и раят му светна и започна да мисли. Учен човек стана. До това време той нищо не виждаше.

Сега у вас може да се яви противоречието защо Господ е допуснал тези работи? Като минат хиляди години, тогава ще ви говоря, защо Господ е допуснал това. Този въпрос и аз не съм разрешил, и аз го изследвам. Донякъде съм дошъл. Той е един толкова сложен въпрос, толкова тънък, че и аз дори нямам мнение за него. Сега всички си дават мнението, говорят за жената, но аз казвам, че това, което казват за жената, не е вярно. Това още не е жената. Има едно предание, според което се казва, че не е съгрешила Ева, но някоя си Лилит. Казва се, че Сит имал две жени, затова се явило двуженството, многоженството. И тогава изпъдил Бог Адама от рая за многоженство. Това е предание, което не трябва да се разпространява. Казва се, че тази Лилит морила всички деца, затова умирали децата

на съвременните хора, тя ги душила. Така казва преданието, а дали е вярно или не, аз нямам мнение.

"Колко са щастливи нозете на онези, които проповядват мир и благовествуват доброто!" Питам ви сега: Какъв трябва да бъде вашият идеал? Ако вие обичате една жена, за кого (какво) трябва да я обичате? Кой създаде тази жена? Ще кажете, че природата я създала. Добре, съгласен съм, обичайте тогава природата повече, отколкото жената. Или ще кажете, че жената е създадена от Бога. Добре, обичайте тогава Бога повече, отколкото жената. Същото се отнася и до мъжа. Кой създаде мъжа? - Природата. Обичайте тогава природата повече, отколкото мъжа. Ще кажете, че Бог създаде мъжа. Обичайте тогава Бога повече от мъжа. Това е разрешението на въпроса. Не е въпросът да обичате жената или мъжа, но трябва да обичате повече Онзи, Който ги е създал. Обичайте повече причината, обичайте повече Твореца от онова, което Той е създал. И понеже днес хората обичат повече жената и мъжа от природата и от Бога, които са ги създали, вследствие на това върху главата им са се струпали най-големи нещастия. Тази е погрешката на техния живот, която те трябва да изправят.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

Неделна беседа от Учителя, държана на 14 октомври 1934 г. София, Изгрев

ОСТАВЕТЕ ДА РАСТАТ НАЕДНО И ДВЕТЕ!

Отче наш.

“Духът Божий”.

Ще прочета част от 13 глава от Евангелието на Матея, от 18-31 стих.

“Бог е Любов”.

“Оставете да растат наедно и двете до жетва”.

“Оставете да растат наедно!” В природата има близки и далечни причини. Причините, които сега ни засягат, са се явили преди хиляди години, а сега носим само последствията им, резултатите им. А има причини, които са от близко време. Сега се изисква едно научно изследване. Върху тия причини и последствия. Децата разсъждават много конкретно, образно, макар че сега се говори за една философия на живота. Тази философия е само за малцина. Вие имате един револвер, например, който бие само на няколко крачки, но веднага виждате резултата. Имате едно пушкало, едно оръжие, което бие на няколко километра разстояние, но не знаете какъв ще бъде резултатът. Представете си, че имате едно оръжие от месечината, което обстрелва земята. Там причината е още по-далечна. По същия начин има снаряди, които са изхвърлени от преди хиляди години, които едва сега идват да засегнат земята. Някои от тях са от наши приятели, а някои са от наши неприятели. Мнозина се запитват как могат звездите и планетите да влияят върху хората. Онези, които не разбират законите на природата, ще кажат, че тези неща са илюзии. Що е илюзията? Илюзията е криво тълкуване на един факт. В природата илюзии няма. Илюзии има само за човешкия ум, който не може да изтълкува нещата. Аз намирам, че всички причини в настояще време се дължат на три неща: стомахът произвежда едни

причини; белите дробове произвеждат други причини, и мозъкът произвежда трети причини. Стомахът е свързан с известни области в природата. Наблюдавайте с каква храна човек се храни. Не трябва да знаете характера му. Достатъчно е само да знаете с каква храна се храни. Като проследите с каква храна се храни, ще знаете какъв е характерът му. Казвате: Как е възможно това? Да, проследете с каква храна се храни вълкът, или паякът, или змията и ще видите какъв е техният характер. С какво се храни овцата? С трева. Значи, храната е създала вълка, храната е създала змията, храната е създала характера на овцата и т. н. После, гледайте как диша един човек, за да знаете какъв е характерът му. После, гледайте как той приема въздуха и на кое място живее. После вижте как той мисли, какъв е неговият природен ум. Като казвам ум, разбирам само човешкия ум. Като казвам природен ум, разбирам, че всички живи същества имат природен ум. В по-голям или в по-малък размер този ум съществува в тях. Ще кажете, че нисшите животни нямат разум. Това е друг въпрос. Нисшите животни имат природен ум, с който си служат. Поставете в една градина десетина хиляди охлюви, заобиколете ги с една жица и прекарайте през нея електрически ток. След това наблюдавайте кой от охлювите, като мине един път през тази жица и се опари от тока, ще повтори ли да мине през същото място. Забелязано е, че онзи охлюв, който веднъж се е опарил, помни вече, втори път не минава. Когато хората, колкото пъти и да са се опарвали, пак искат да пипната жицата. Това не е в ущърб на човека, но то показва, че с едно опарване охлювът вече се е уплашил. Той казва: Това не е в силите ми да седя в този кръг. Човек пък, като се опари веднъж, казва: Няма да бъда като охлюва, ще вляза и ще изляза и два, и три, и пет, и десет пъти през тези условия, докато ги преодолея. Интересно е да се наблюдава как човек се храни. Някой, като седне на трапезата, бърза на две - на три да се нахрани, като че го гони някой. Като се нахрани пак отива на работа. Питам: Какво е спечелил човек, като е ял толкова бързо? Спечелил си е някаква болест. Тази несдъвкана храна ще влезе

в стомаха му, а стомахът не е научен да върши тежка физическа работа. После стомахът казва: Корем ме боли, някъде съм урочасал. После, като се наяде някой, бърза да пие вода. Напие се с една-две чаши студена вода, и като последствие на това в него спира процесът на мисълта - мисълта му престава да работи. Той казва: Не зная какво ми стана. Ако се опитате да му кажете причината на неговото заболяване, той казва: Остави тази работа, това е малка работа. Да, но малките работи произвеждат най-големите бели в света. Та, ето и съвременните учени хора обясняват създаването на цялата вселена от един малък атом. На един атом му дошло на ума да се пръсне и като се пръснал, запалил всички останали атоми. Така станала една голяма анархия в света, и от тази анархия първото вещество, което било единното, се образувала вселената - то се разпръснало навсякъде. Така се създали играчки на хората, да си живеят и да се забавляват в тях. Това учените наричат светове. Учените създават по това много теории. Това дали е вярно или не, не знаем. Ние не сме били в началото на създаването на света, не сме били очевидци. Това са наши предположения, които може да са верни, а може и да не са верни. Че не са верни, виждаме по това, че тия теории се менят. Всичко в света се мени, няма нещо постоянно. Мени се и храната, мени се и дишането, менят се и възгледите - всичко се мени. На физическия свят няма нещо установено, което да не се мени. Преди хиляди години предците на сегашното човечество са били идолопоклонници, а сегашните хора вярват в Един Бог, но докато дойдат до това положение, техните възгледи постоянно са се менили.

И тъй, от тези три причини са се създали три анормалности. По пътя на яденето е слязъл грехът в света. Всички недоразумения в света произтичат все от яденето. Не само на думи е това, но вземете и най-ученият човек, който е свършил четири факултета, като се върне дома си, намери, че жена му не е сготвила, както трябва, турила е или повече сол, или е прегорила яденето, той хвърля вилицата на страна, развали се цялото му настроение. Първия път, понеже обича жена си,

иска да премълчи; втория път пак премълчава, трети път също, докато най-после изгуби търпението си и избухва. Тогава човек изпада в положението на един българин, който привикнал да яде прегоряло ядене. Той се оженил за една млада красива жена, която не знаяла да готви добре. Тя почти винаги прегаряла яденето, и отначало мъжът не харесвал това ядене, но понеже често се повтаряло, той привикнал да яде прегоряло ядене и започнал вече да го харесва. Затова той често си казвал: Много добре готви жена ми. Случило се, че жена му умряла. Той си казвал: Де ще намеря такава добра готвачка, като моята жена? Най-после той се оженил за втора жена, която била много скопосана, добре готвила, но мъжът й винаги оставал недоволен и казвал: Първата жена знаеше много хубаво да готви. Чудила се тази жена как да го задоволи. Тя била много уредна, добра домакиня, но все не могла да задоволи вкуса на мъжа си. Така минали година, две, три, той все бил недоволен от яденето. Един ден се случило, че жена му се забравила някъде из комшиите, и като се върнала, намерила яденето прегоряло. Какво ще правя сега, казала си тя. Ще ме утрепе мъжът ми. Той досега не харесваше яденето, а сега не знам какво ще каже. Като се върнал от работа, мъжът вкусил яденето и казал: А, ето, това ядене е отлично сготвено. Така готвеше покойната. Сега едва разбрала коя е причината, че този мъж всякога оставал недоволен. Първата му жена обичала да ходи по комшиите, та често прегаряла яденето.

Сега всички хора обичат да ядат прегоряло ядене. Както и да им се сготви яденето, ако не е прегоряло, те не го харесват. Щом яденето прегори, тогава са доволни. Казвате, че жената трябва да знае добре да готви. Питам: Мисията на жената е да бъде добра готвачка ли? Тя затова ли е пратена на земята? Готвенето е второстепенна работа. Ако под думата готвене разбирате готвене в широк смисъл, това е друг въпрос, но ако мислите, че жената е дошла само да готви, в тесен смисъл на думата готвене, в това няма никакъв смисъл. Питам тогава, когато първите хора бяха оставени в райската градина да живеят, кой

им готвеше тогава? Ева имаше ли на разположение тенджери, лъжици, вилици, чинии? Не, всичко се готвеше по дърветата. Когато Адам огладнееше, той отиваше да си откъсне по един-два плода от дърветата. И Ева също така правеше. Ще кажете: Това е проста работа. Как готвят в съвременните култури. Ще заколят едно агне, ще накълцат месото му, ще направят кюфтета, ще ги посолят после отгоре (с) червен пипер, ще ги залеят с яйца и като ги сложат на трапезата, казват: Това е ядене. Да, но колко пъшкания се произвеждат от тези печени и пържени кюфтета. Вашият дядо и прадядо е ял от тези пържени кюфтета, вследствие на което вие сте наследили от него някаква болест, с която с години не можете да се справите. Следователно, яденето е свързано със симпатичната нервна система, с чувствата на човека. Изобщо, яденето не спада към физическия свят, но към един по-висш свят от него. Простите движения спадат към физическия свят. Яденето, обаче, спада към една по-висша култура. За да знае как да се храни, човек трябва да е от една по-висша култура. Вземете котката, която във външно отношение минава за много чиста и умна, като дойде до мишката всякаква хигиена пропада. Сутрин, като изгрее слънцето, котката излезе вън и се пече, но като види една мишка, тя всичко забрава, хвърля се върху нея и я изяжда с нечистотиите ѝ. Тази е единствената причина, поради която котката не живее дълго време. Тя не води един хармоничен, хигиеничен живот. Следователно, важен е въпросът за яденето, защото, ако не знае как да се храни, мисълта на човека не може да бъде ясна и свежа. Там, дето яденето не е правилно, никакъв успех, никаква култура не може да съществува. Яденето е основа на физическото поле. Основната причина за всички нещастия, които сега съществуват, и които за в бъдеще ще съществуват, се дължат на яденето. Разбира се, яденето е свързано с ред още процеси. Ако яденето не е правилно, то и процесът на дишането, който е много важен процес, ще бъде неправилен. Ако дишането, като важен процес, е неправилно, то и мисълта неправилно ще се развива. Храненето е

свързано и с процеса на Любовта. Вие често говорите за Любовта, но трябва да знаете, че който не може правилно да се храни, той не може и да обича. Всички хора, които не се хранят, както трябва, тяхната симпатична нервна система е разстроена, вследствие на което те са нервни, сприхави, гневливи. Следователно, неврастенията не е нищо друго, освен резултат на неправилното хранене. Който иска да се излекува от своята нервност, той трябва да се научи да се храни правилно, да употребява съответна храна. Като седне да се храни, първо човек ще се спре, ще погледне храната и да види, трябва ли да яде от нея или не. Във всеки човек има едно вътрешно чувство, което му казва трябва ли да яде или не трябва. Ако това чувство му каже да яде, той може да яде. Ако му каже да не яде, не трябва да яде. Яденето е един разумен процес. Съвременните хора не разбират какво нещо е яденето. Всичко онова най-хубаво, най-красиво, което природата иска да даде на човека, тя го е турила в яденето, в праната, която той възприема. Благото на човека идва чрез храната. Това е първият живот, това е зародишът, това е семето. Ще ви приведа един пример. Гледате един голям орех дърво, и едно малко орехче-плод. Казвате: И това е орех, и това е орех. Какво отношение има между малкото орехче плод и между големия орех-дървото? Големите работи никога не могат да родят големи резултати. Големият орех може да роди само малки орехчета. Той не може да роди големи орехчета. А малкият орех може да роди големи орехи. Значи, малките работи раждат големи работи. Всичките големи орехи са излезли от малките орехчета. Значи, тази е съществената разлика между големия орех и малкото орехче: малкото орехче ражда големия орех, а големият орех ражда малки орехчета. Следователно, малките работи в света израстват, а големите -раждат. Това, което се ражда, е малко, а това, което никне, е голямо. Казват за нещо, че е поникнало. Какво може да поникне? - Дълговете на света могат да поникнат. Държави могат да поникнат. Например, американският бюджет свършва тази година с дефицит от 500 милиона долари, а колко хора има, които очакват сега

на държавата. Питам: Как ще се подобри положението на тези хора? Онези, които се занимават с икономията, те разрешават въпроса така, както никога няма да се разреши. Този въпрос никога не може да се разреши икономически. В природата той е разрешен, но ние хората не сме го разрешили в своето приложение. Сега аз искам да подведа този въпрос философски. Този въпрос не може да ви интересува. Какво ще ви интересува, например, ако взема сега да ви разправям какви ще бъдете след хиляди години. Колкото пъти и да съм се опитвал на някой човек да му разправям за светлото бъдеще, той казва: Не ми говори нищо за бъдещето, но сега, сега какво ме чака. Казвам му: Здравето, което сега имаш, наследството, което сега имаш, се дължи на твоето далечно минало. Може би 30-40-50 и повече поколения преди тебе са създали тия дарби.

Казвам: Това, което сега мислите, в сегашния си живот, ни най-малко няма да бъде за ваша полза. Защото всички вие имате да се борите с дълговете на миналото си. И трябва да ги изплащате. След като ги изплатите, ще видите колко ще спечелите. Дали ще спечелите или не, то е въпрос, но вашата добра мисъл ще ви даде добри резултати. Това ще го турят за другия свят. В това отношение имаме един пример с бедния Лазар. Той беше грешен човек, и сега нарочно избра това място, да седи пред вратата на богатия, дето кучетата лизаха раните му. Някога в миналото си, той е бил богат човек, който само е ял и пил, но сега гной тече от раните му. Той не беше праведен човек. - Ама Христос казал, че бил праведен. Христос казваше това за онези, които не разбират. Сиромах Лазар като отиде пред вратата на богатия, наблюдаваше го, изучаваше характера му и си казваше: Така не се живее. Ти можеш да ядеш и да пиеш сега, но един ден ще плащаш. Едно време и аз бях като тебе, ядох и пих, но сега плащам. Ето, сега кучетата ближат раните ми, но един ден и ти ще бъдеш като мене. Лазар беше щедър човек. Той казваше на кучетата: Каквото има да вземете, вземете го. Христос представи в Лазара вече поумнелия човек, който не ядеше и пиеше като богатия. Не мислете, че той

взимаше останките от паниците на богатия. Не, ни най-малко. Бедният Лазар изяждаше по една красива ябълка или круша. Като постеше в правата си, като ядеше по една ябълка и по една круша най-после той се пречисти. Умре, но се пречисти. Богатият остана след него да яде и да пие, но се натовари. Казва се в Писанието, че като заминали за онзи свят, там те разменили ролите си. Сега богатият останал пред вратата на Лазара. Тогава Лазар му казваше: Аз нали ти казах, че не може само с ядене и пиене.

Казва(т): Оставете тези неща, те са заблуждения. Питам: Кажете ми конкретно кои неща не са заблуждения? Това, което ражда смъртта, не е ли заблуждение? Това, което ражда страданията, не е ли заблуждение? Това, което ражда тревогите, не е ли заблуждение? Това, което ражда несретите, не е ли заблуждение? Че какво е заблуждението? Ако аз нося едно заблуждение, което поправя живота ми, благодаря на такова заблуждение. Аз бих желал да нося такова заблуждение, което ми оправи ума, сърцето, което оправя положението на жена ми, на децата ми, моето положение. Ама еди-кой си е заблуден. - Заблуден е, но му върви. Има много християни, които постоянно се молят на Бога, но Бог не им помага. Бог никога не помага на хората, които не знаят как да ядат, как да дишат, как да мислят. Не е въпросът да мислиш, тъй както е писано в някоя книга, която си прочел и после да извадиш заключението си. - Това не е никаква мисъл. - Ама тъй му било определено. Не е определено от Бога аз да страдам. Когато някой почне да живее един неестествен живот на ядене и пиене, казвам: Лоши ще бъдат последствията. Обаче, хората не искат да търсят вината в себе си. Казваме: Станало е нещо отвън. Питам: Защо хората не обичат да ядат правилно? Значи, причината за лошите последствия в живота се дължи на това, че хората не обичат да се хранят правилно, не дишат правилно и не мислят правилно. Аз съм изследвал този въпрос и в простите, и в културните хора и всички казват, само сух хляб яде ли се? Когато някой казва, че не се яде сух хляб, аз разбирам, че той иска да каже

какво хлябът трябва да се намаже с малко масло и отгоре с яйца, да се опражи и така да се яде. Наистина, така без масълце, това не е живот. Маслото подразбира онзи хубавия метод на природата. При това разбиране и аз съм съгласен. Ако някой разбира под сух хляб неестествения живот в природата, и аз съм съгласен, че не трябва да се яде сух хляб. Хлябът става сух само при човешката мисъл. Представете си, че ви опичат едно хубаво агне, но не ви дават хляб. Ще го ядете ли? Ще го ядете, но както вълкът яде месото. Представете си пък, че ви омесват една прясна, хубава пита, но не я опичат. Предлагат ви тази пита. Ще ядете ли от нея? Тази пита е подобна на агнето без хляб. В природата не се позволява агнето и питата да се оставят на едно място. Защо? Защото в природата никога не се позволява две менюта на едно място. Там има само по едно меню. Всеки, който се е опитвал да смеси две менюта, той е бивал наказван. Някой си направил една чорба и е доволен от нея. Аз много пъти съм казвал, че по-лоша храна от чорбата няма. Друг пък си направил тас-кебап, или попска яхния, или паприкаш, или пържени кюфтета, и след всичко това разни сладкиши и казват: Слава Богу! Нахранихме се добре. Сега аз питам: С какво трябва да се храним? В това отношение, за праната трябва да имаме един определен възглед. Ако за живота вие имате такива възгледи, каквито сега имате, с тях светът по никой начин не може да се оправи. С тези възгледи вие можете най-много да съградите едноетажно здание, но не можете да съградите с него едно по-голямо здание от три или повече етажа, каквото природата изисква. Не е достатъчно само да се съгради това здание, но то трябва да бъде хигиенично във всяко отношение. Казвате: Е, да има де да се живее. - Не е така. Лесно е да се съгради един затвор за човека, но не е лесно да се съгради една хигиенична къща. В зданието, което човек избира за живеене, трябва да прониква светлина, трябва да прониква чист въздух, а също така и чисти мисли. Влезте в която и да е къща и ще почувствувате дали праната, с която хората се хранят, е добра или не. Също така можете да познаете какви

мисли има в тази къща. Мислите са полепнали (по) стените. Ясновидците, които виждат тия неща, виждат и човешките мисли. Всяка мисъл има своя определена форма. Когато някой човек мисли много за пари, тези мисли се отпечатват върху него и всеки ясновидец ще познае, че този човек мисли само за пари. Главата на този човек е пълна само с мисли за пари. Мислите имат свои образи. Когато някой човек мисли да стане богат или учен, главата му е пълна само с такива мисли. Достатъчно е само да се погледне на него, за да се види какви мисли го занимават. Всичките болести, като неврастения и ред други, се дължат на ред неестествени образи на мисълта, които са се наслоили в човешката глава, и от които той не може да се избави. И след това ще кажат, че този човек е болен и трябва да му се даде мляко да пие. Не, така не се лекува. За да се излекува човек, всички тия неестествени образи трябва да се извадят от ума му, да се пречисти, да се филтрира той добре и тогава ще се излекува. Ще кажете, че това учение е само за простите хора. Не, то е за учените хора, защото учените живеят един много неестествен живот.

Някой учен ще напише една книга и след това ще кажат: 20 тома е написал този човек. Какво ще ви ползуват тия 20 тома? Друг учен ще напише една книга за войните на Александър Велики или за Наполеоновите войни, но какво ще допринесат тези книги за човечеството? Други ще пишат някои книги за живота на египтяните, за живота на индусите, за тяхната култура. Какво ще даде това на човечеството? Окултистите, които са писали тия книги, са имали пред вид да покажат на човечеството, че тия народи на времето си са живели много добре и са имали големи постижения. Така не се говори. Това е пристрастие. Ако те са имали някаква култура, де е тя сега? Защо са пропаднали тия народи? Тази култура е била като сегашната. И ако нашата култура не се поправи, и тя ще пропадне. Самата култура носи отрови в себе си. Така, както вървят хората, ако не се поправят, те носят сами за себе си своето нещастие. Отде се

раждат нещастията? Най-първо нещастията се раждат от онзи неестествен подбор на храната. В Америка има една статистика, според която всяка година се избиват около 25-30 милиона свине. В Европа също така се избиват с милиони животни, млекопитающи, като не се държи сметка за техните чувства. В Писанието е казано: "Който коли вол, е както когато човек коли". Това показва, че Бог не съизволява в смъртта на животните. Питам: Как ще се подобри човешката култура, когато едно голямо количество от млекопитающите се избиват всяка година? Тези млекопитающи, като се убиват, създават най-неблагоприятни условия за човешката култура. И тези религиозни, християни хора, всеки ден отварят Библията и четат, че Господ е създал всичко това само за хората. Времето ги създаде. След това дойдоха растенията, които изкупват живота на животните. Животните пък изкупват живота на хората. И тогава хората казват, че било позволено да се ядат животните за благото на човечеството. Това е едно вътрешно позволение. Това е една най-неестествена храна. Човек може да си позволява много неестествени работи. Като ви говоря по този начин, аз не искам да ви направя вегетарианци. Това е неестествено. Сега аз искам вие да желаете онези принципи, които са необходими да ви направят човек. Ако искате да имате отличен ум, отличен стомах и отлични дробове, вие трябва да си избирате съответна храна. Тази храна е здравословната храна. Същевременно тя е най-евтината храна. По-евтина храна от нея няма. И по-скъпа храна от неестествената няма. Казвате: Как така? Ами черният хайвер? По-неестествена храна от черния хайвер няма. Преди всичко рибите не са създали този хайвер за вас. Рибите хвърлят своите яйца във водата за размножаване, а вие хващате тези яйца, туряте ги в каци, осолявате ги и ги продавате скъпо и прескъпо. Но рибите протестират за този хайвер. Казвате: Могат ли рибите да правят протест? - Ако вярвате, могат; ако не вярвате, не могат. Протестът на рибите седи в това, че като приемете техния хайвер в себе си, след време тази неестествена храна ще

създаде известни лоши последствия за вашия организъм. И забележете, когато в живота на човека започват да се изреждат ред неуспехи, заедно с това се създават ред болести, страдания, загуби в пари, в близки и т. н. В тази фамилия започват да умират този-онзи, и ако проследят живота на цялата фамилия, на целия род, ще видят, че причината за тази смърт се дължи на неправилността на хранене. Всичките нещастия се дължат на неправилното хранене. Аз не изнасям само думи, но имам пред вид статистическите изследвания. Който не вярва в това, нека, като му дойдат някакви нещастия, да провери, да види с каква храна се е хранил и продължава да се храни. Само така ще се увери в истинността на моите думи. В това отношение природата е била много внимателна. Тя е създала преизобилно храна за всички, а също така тя е създала и съответна храна за всички условия на живота. Ако искате да развивате ума, сърцето или волята, вие ще трябва да употребите съответна храна за тях. Ако искате да станете артист, или художник, или музикант, или учен, вие трябва пак да си изберете съответна за това храна. Само чрез храната ще можете да постигнете това, което желаете. В Европа са правили ред опити в това отношение. Когато някой актьор иска да играе някаква драматична роля, той дълго време употребява по-чиста храна, за да представи добре ролята си. Или, ако иска да играе някаква любовна роля, той яде известно време агнешко месо, за да придобие по-голяма мекота в характера си. Напоследък гледах един актьор, който играеше такава роля, че трябваше да умре. Не беше чудно, че умря, но много наскоро след това възкръсна. Това е за похвала, че в десетина минути умря, а след една минута оживя. Той искаше да покаже, че умира, но може и да оживее. Това е заблуждение. Авторът е създал тази роля, да умре един от героите и след това всички казват: Голям драматург е този човек. Да, той е написал една трагедия. На разните си герои дал различни роли: на едного дал ролята да краде, на другиго: да убива, на трети - да воюва като офицер, на четвърти да умре и т. н. Това са ред роли, които актьорите изпълняват на сцената,

защото така им е писано. Всеки артист изучава ролята си, така както е.

Казвам: Всички вие сте все артисти. Щом сте слезли на земята, вие сте се наели да играете някаква роля. Питам ви сега: Драма ли играете или трагедия? Аз оставям комедията за децата; драмата е за тези, които се женят, а трагедията е за старите, които умират. Хубаво нещо е комедията, но децата трябва да се занимават с нея. Когато искаш да направиш нещо, за да ти олекне на душата, направи нещо комично. Когато искаш да станеш свестен човек, постави драмата, а когато животът ти се обезсмисли, постави трагедията. Старият казва: Не ми остава нищо друго, освен да умра. За него нито комедията, нито драмата разрешава живота, освен трагедията. Това, обаче, са болезнени състояния. И драмата, и трагедията, и комедията са неестествени състояния в живота. В живота няма нито комедия, нито драма, нито трагедия -животът сам по себе си е веселие. Тогава, какво има в онзи живот? В истинския живот има само възкресение. Трагедията е свързана с възкресението, а драмата е свързана с постижението на добродетелта, а комедията е свързана с добрия подбор на храната. Следователно, ако искате да се занимавате с комедия, трябва да подбирате храната си. Ако искате да станете добри, да правите реформи в живота си, занимавайте се с драмата, ако пък искате да се освободите от смъртта, трябва да изучавате трагедията, да знаете причините на трагедията. Защо умира човек? Трябва да има известни причини за това. Трагедията се е родила от Любовта. Неразбраната Любов е създала трагедията. Вземете двама момци, които са свършили университет, и ги поставете в положение да се влюбят в една мома, и вижте след това дали ще се търпят помежду си. Ако някой млад човек влезе в дома на някой женен и злоупотреби с жена му, мъжът й веднага ще му тегли куршум. От какво? - От Любов. Ако някой изневери на отечеството си, веднага ще му теглят куршум. От какво? Пак от Любов. Друг избягал от жена си, отишъл при друга. - И това е от Любов. Куршумът играе роля в

живота. Значи, неразбраната Любов ражда трагедията. Ами, като се разбере Любовта, какво ще има тогава?

Казвате: Как ще се поправи светът? Ето какво бих препоръчал за изправяне на света. Когато някой направи едно престъпление, нека му се наложи наказанието десет години да копае лозе или градини без пари. Но през тези десет години да го хранят, да му дават храна. Защо трябва да го поставят в затвор? Друг някой, като извърши едно престъпление, да го оставят да чука камъни десет години. Трети пък нека ги поставят на работа, да градят нещо. Тъй щото всички престъпници трябва да се впрегнат на работа, за да се изправят. А тъй, като затворят престъпниците в затвора, те само седят, ядат и нищо не произвеждат. Човек трябва да бъде производителен, да работи, ако иска да се поправи. Затворите не са един метод, чрез който хората могат да се освободят от престъпниците. Може ли да се нарече освобождение това, когато едно дете намери една пълна бомба и започне да я човърка оттук-оттам? Като не знае какво нещо е бомбата, то ще си играе с нея, докато тя се пръсне и избухне. Кой е причината за това? Казвате, че детето било глупаво. Не е глупаво детето, но онзи, който е направил бомбата, е по-глупав от детето. И детето е глупаво, но онзи, който е направил бомбата, е по-глупав. Той не взима пред вид последствията. Той е платил по-скъпо. Той казва: Какво хората ще правят, това не ме интересува. Следователно, ако вие поставите една неестествена мисъл в мозъка си или едно неестествено желание, или чувство в сърцето си, или в симпатичната си нервна система, след време вие ще имате известни лоши последствия, лоши резултати. След време тази неестествена мисъл ще внуши в него желание, например, да се самоубие или пък друг някой да убие. Казвате: Еди-кой си човек се самоубил. Не, той сам не се е самоубил. Това убийство е резултат на самовнушението, или на внушението, което е голяма сила. Всички хора са подложени на големи изпитания и само разумните могат да се освободят от нещастията, които ги сполетяват. Но сегашните условия, при които

живеем, ние виждаме, че при хилядите изпитания, при които живеем, има един Божи Промисъл, който следи и нарежда всички неща. Има нещо, което ни предупреждава, и ако слушаме това, което ни предупреждава, ние бихме се избавили от всички нещастия.

Сега от това, което ви говоря, не искам да влезете в стълкновение с това, което е у вас, с вашите възгледи. Защото вашите стари възгледи не можете да ги изправите, те се дължат на далечното ни минало. Нито това, което възприемате сега, ще можете веднага да използувате, нито това, което досега сте имали, ще можете веднага да се освободите от него. Нито пък ако почнете от сега да се храните с новата храна, че веднага ще имате резултат. Някой казва: От две години насам вече съм вегетарианец. - Че ти от 400-500 години си месоядец, та какво ще направиш в тези две години? Ти трябва да живееш най-малко 400-500 години такъв живот, като вегетарианец, за да постигнеш нещо. А тъй, че си бил 20-30-50 или повече години вегетарианец, това още нищо не значи. Същото се отнася и до чувствата и мислите на човека. Човек трябва да стане вегетарианец и в своите чувства и мисли. А тъй, някой станал вегетарианец и от време на време си казва: Сгреших, дето се отказах от месото, но нали съм дал дума, ще карам. На този човек му се яде месо, но няма какво, ще носи. Не може да се нарече вегетарианец онзи, на когото месната храна не е станала още неестествена храна, да няма никакво влечение към нея. Докато човек обича месната храна, между нея и него има известна симпатия. Той трябва да излезе от този уровен на месната храна, тя съвършено вече да не го привлича. Защото във всяка месна храна се съдържат най-големите отрови. Когато колят млекопитающите, в тях се образуват известни отрови от страх, от ужас и озлобление, които отрови химиците тепърва има да изучават. Освен това, в самата храна става едно гниене. Не само в месната храна се забелязва това, но и в плодовете. По повърхността на плодовете има много нечистотии, които произвеждат гниене. Ако разгледате част от кожицата им под микроскоп, ще видите тия нечистотии. В

това отношение вегетарианците са много небрежни. Те взимат ябълки или круши, измият ги отгоре-отгоре и ги оставят на страна, като чисти вече. Такива плодове са толкова чисти, колкото и месната храна. Следователно, като ядеш плодове, няма да бързаш: ще вземеш плода, ще го измиеш добре с вряла вода, после ще вземеш едно увеличително стъкло, ще видиш дали е чист и тогава само ще го ядеш. Всяка храна, която влиза в устата ви, трябва да бъде съвършено чиста. Ако си служите с увеличителни стъкла, вие ще се изплашите, няма да смеете да взимате храната си. Обаче, днес хората могат да ядат съвършено чиста храна. Как? Ако приложим електричеството за очистване на храната. Ако всяка храна я прекарат под действието на силен електрически ток, храната ще може да се пречисти много добре. И такава храна ще бъде напълно здравословна.

Сега ще ви наведа на друга една мисъл. Храната на човека напълно се определя от неговите мисли и чувства. Каквито са неговите мисли и чувства, такава ще бъде и неговата храна. Следователно, вие не можете да измените храната си, ако не измените вашите мисли и чувства. Не само по форма, но съществено. Ако не измените мислите и чувствата си, вие не можете да измените и храната си. Щом не можете да измените храната си, вие не можете да измените и своя живот. Знаете ли колко пари струва вашата храна? Вие сте болен момък, но се ожените. Родят се деца, които са хилави, болни, и каквото печелите, всичко отива по лекари. Не само това, но и жената ще боледува. При това, едно дете се ражда, друго умира. И след това ще кажете, че така писал Господ. Не, така сте писали вие, с вашето неразбиране.

Христос казва: “Оставете ги да растат и двете заедно”. Добрите и лошите възгледи у нас растат, никнат заедно. Старите и новите ни възгледи растат наедно, не могат да се изкоренят. С това не искам да кажа, че като отидете в другия свят ще ги измените. Не, ще оставите старите си навици, но ще дадете възможност и на новите да растат. Аз съм ви дал примери за това. Старите навици ще бъдат условия,

при които човешката воля ще се развива. Лошите, старите навици, които са се образували вече в природата, тя ги оставя по единствената причина, за да могат новите да се развиват, да може волята да се засилва. Старите, лошите навици в нашите времена ще служат като метод за усилване на човешката воля, за подобрение на човешките чувства и отчасти за организиране на човешката мисъл. Ако не бяха болестите в света, ние нищо не бихме знаели за човешкия организъм. Вижте днес има хиляди учени, които изучават човешкия организъм, които изучават въпроса на храненето. Има много неща проучени, но има много неща още непроучени. Ето, и до днес още не е проучена функцията на сляпото черво, и затова, като заболее някой, лекарите го съветват да отрежат сляпото му черво. То има своя функция. Над бъбреците има една жлеза, на която физиолозите още не знаят функцията ѝ. Когато тези жлези се повредят, настава някакво болезнено състояние. Също така и в мозъка има една жлеза, която направлява човешката мисъл, дава ѝ директиви. Ако тези жлези са повредени, виждаме, че в този човек се явяват известни болезнени симптоми. Един ден, когато изучим човешкия организъм, ще знаем всяка жлеза, всеки орган, всеки нерв с какво се занимава и каква функция изпълнява. Много сложни работи има в света. А сега, вие седите и казвате: Защо светът е толкова лош? Например, има хора, които са много нервни, но тяхната нервност не е присъща на естеството им, а на малкото количество въздух, което те приемат, на слабото окисляване, което става в организъма им, вследствие на което имат доста нечиста кръв. Натрупването на повече венозна, нечиста кръв в организъма на човека се дължи на обстоятелството, че чувствата в него са взели надмощие върху неговата мисъл. Тогава мисълта в човека е разсеяна. Той седи на две места и фантазира. Той си мисли да стане богат, да живее добре и т. н. По този начин той се уморява в мечтите си. Обаче, по този път, по който вървите, нищо не се постига. Например, казват ви, че като умрете ще отидете на онзи свят. Онзи свят е един организиран свят, в него не се допуща никакво

престъпление в мисълта, никакво престъпление в чувствата, никакво престъпление в постъпките. В този свят, който е добре организиран, се изисква абсолютна чистота. Всеки, който иска да говори за онзи свят, той ще се компрометира пред хората. Щом започне да го описва, той ще мине пред хората за малко луд. Светът, в който сега живеем, е подобен на онзи свят. Тъй както хората живеят на земята, така живеят и на онзи свят. Казвате: Там хората женят ли се? - Не се женят. Онзи свят е разумен свят, там съществата не живеят, като хората на земята. Как щ_о друга обстановка на нещата. Вие разглеждате живота на гъсеницата и казвате: Има ли някакво подобие между гъсеницата и пеперудата? Гъсеницата има съвсем други идеи и с друго се занимава, и храна в сравнение с живота на пеперудата. Но това е стремеж, фаза. Гъсеницата се стреми към живота на пеперудата. Като не може да създаде нещо по-велико от себе си, пеперудата снася яйца, от които се излюпват малки червейчета, които после стават гъсеници. Червейчетата на пеперудата не мязат на нея, но и тя не мяза на тях. Обаче, по-високо от пеперуда тя не може да отиде. Това показва, че еволюцията на пеперудите е спряна. Единственото същество, на което еволюцията не е спряна, това е човекът. Всички други живи същества, животни, са спрени в своята еволюция, в своя растеж, те са останали назад. Всеки човек, който се спре в своята еволюция, той остава в една незавършена форма и се върти като в един омагьосан кръг. Казвам: За да не се обърнете на такива колелета, вие непременно трябва да се храните добре. Животните нямат добра храна. Едва пеперудите и пчелите донякъде се хранят добре. Но и те водят неестествен живот. Тепърва човекът трябва да се учи. Трябва едно общество да направи този опит. До сега аз не съм намерил едно общество, което да се храни добре, както трябва. Аз съм изучавал въпроса как се хранят англичаните, американците, германците, русите и виждам, че всички се хранят по един и същ начин. Сега едва има общества, които искат да поставят този нов навик на хранене, но не знаят и те отде да започнат. Сега вече се явиха вегетарианци, които препоръчват

растителната храна. Но и това е едно преходно състояние. Сега вие можете да си зададете въпроса: Какво трябва ние да правим при тези лоши условия? Условията на живота не са толкова лоши, както вие си ги предполагате. Например, ако един разумен градинар вземе една градина, която няма толкова добри условия, той ще съумее как да я натори и да изкара от нея освен разноските си, ако и храна за другите хора. Следователно, ако и ние с нашия ум, с нашето сърце и с нашата воля не можем до известна степен да преодолеем лошите условия и да превърнем неблагоприятните условия в благоприятни, де остава тогава нашата сила? Че ако в даден момент ти не можеш да се въздържиш, де седи твоята сила? Аз правя наблюдения на хората, които идват при мене, и определям храната им. Аз съм миролюбив човек, седя спокойно. По едно време дойде някой при мене, поседи малко, но изведнъж в мене се яви желание да ударя някому една плесница. - Това е, което живее в този човек. Дойде друг и у мене се яви желание да ям печена кокошка или пуйка, или гъска. - Това е желанието на онзи, който е дошъл при мене. Като поглеждам към тия хора, казвам си: Аз си имам учител. Същото нещо изпитвате и вие. Щом се породи някое лошо желание или лоша мисъл, или чувство, това се дължи на някое същество, което е минало покрай вас и е оставило своите мисли и чувства у вас. Казвам си: Този курс съм свършил вече, сега искам да бъда ученик по новото. Първо трябва да се освободите от тази лоша мисъл. Казвате си: Защо ли ми дойде тази лоша мисъл? - Едно трябва да знаете: Бог е поставил дълбоко у вас едно чувство, с което да различавате лошите мисли и чувства, да знаете кои са ваши и кои не, и да се освобождавате от тях. Не осъждай този човек. И той е приел тази лоша мисъл от друг някой. Ако река да търся отде е дошло злото, ще намеря цяла редица същества, през които е минало. И вие не търсете отде е дошло злото, не се занимавайте с това, но гледайте да се освободите от злото, от неговото влияние. - Как? Турете доброто. Аз съм привеждал примера за търпението. Един знаменит математик се занимавал цели 20

години върху един научен въпрос, като правил своите изчисления на отделни малки листчета. Той държал всякога вратата на стаята си заключена, за да не влезе някой да му направи някоя пакост. Един ден, по невнимание, той излязъл на разходка и оставил стаята си отворена. В това време слугинята влязла вътре, изчистила добре стаята, но като видяла на масата този куп от малки листчета, тя ги събрала всичките и ги хвърлила в огъня. Като се върнал професорът от разходка, слугинята го посрещнала доволна и му казала: Господарю, аз изчистих стаята ти много добре. - Ами какво направи листчетата на масата? - Всички ги събрах и ги хвърлих в огъня. - Друг път да не правиш такава работа. Така отишъл напразно 20-годишен труд. Това значи търпение. Той може да удари няколко плесници на слугинята си, че да помни. Може би някой от вас да има такова търпение. Но сега всички се оплакват от условията на живота. Други пък казват, че са още млади, трети - че са стари, четвърти се оплакват, че нямат знания и т. н. Не, единственото нещо, което може да измени човешкия живот, това е човешката мисъл, която е вложена първоначално в него. Тази мисъл е създала всички други възгледи в живота. Религиите, които имате, пак хората са ги установили. Ще кажете, че Мойсей е писал така. - Да, но Мойсей беше човек. Но доколкото учението на Мойсея е съгласно със законите на природата, то е вярно Ще кажете, че Христос е дошъл и е проповядвал. - Доколкото Христовото учение е приложено и опитано от хората, дотолкова то има смисъл. Казвате: Християнството. - В какво седи християнството? -Християнството седи в побратимяването на хората. Преди всичко хората трябва да се побратимяват. И затова Христос казва: "Един е вашият Отец. Няма много бащи на земята, Един е вашият Отец". Казва Христос, че в света има и само един Учител. Но Той има много помощници, които работят в единство с Него. Значи, в света има само една Мъдрост, тя е Мъдростта на природата. В света има само една Любов, тя е Любовта на природата. Сега аз ви говоря на ваш език. Онези, които са религиозни, ще кажат: Само една Любов

има и тя е Божията Любов. - Какво разбирате вие под Божията Любов? Тъй както ние разбираме природата, природата не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява в нея. Ако ти не разбираш и не обичаш природата, никога няма да разбереш и да обичаш Бога. Ако не обичаш човека, когото виждаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш? Казвате: Накъде е Бог? -Навсякъде, дето хората са разумни. Там, дето хората са глупави, Бог не е. Бог е в чистия живот. Неговата мисъл, Неговата сила, Неговото присъствие е там, дето хората са разумни и живеят чист живот. Ако така Го схващате, Той е навсякъде. Той е и близо, и далеч. За Него се казва, че Той създава и светлината, и топлината. Разумният Бог е създал тъмнината, за да можете да си починете. Той е създал светлината, за да можете да работите. Той е допуснал злото, за да можете да мислите. Той е допуснал доброто, за да можете да го приложите. Сега вие казвате: Не може ли без зло? Абсолютно злото не съществува в света. Единственото зло, което съществува в света, това е човекът. Единственото добро, което съществува в света, това е пак човекът. Единствената Любов, която сега съществува, това е човекът. Единствената омраза, която сега съществува, това е пак човекът. Единствената глупост, която съществува, това е човекът. Единствената мъдрост, която сега съществува, това е пак човекът. Кажете ми сега, кое е онова, което съществува вън от човека? Ще кажете, може би, че вън от човека съществуват някакви по-низки същества. Че и те са хора. Каквито същества и да вземете - по-низки или по-високи от човека, те са все човекът. И ангел да вземете, и той е човек. И ангелът мисли, като човека. Казвате, че човек е същество, което мисли. Тогава и ангелът мисли, а и архангелът мисли, и херувимът мисли, и серафимът мисли. Това са човеци, които не се поддават на никакви слабости. Те са човеци, които знаят как да се хранят. Те са човеци, които знаят как да мислят. Те са човеци, които знаят как да дишат. По това се отличават те от хората. Тези човеци нямат клозети като хората. Като ядат, те не остават никакви излишъци в своя организъм. От тях

остават някакви пари, някакъв газ, който те затварят в особени тръбици. След това те ги изпращат на земята да се филтрират, и така пречистени, те ги изпращат отново към тях. От земята, добре пречистени, те се връщат пак при тях. Тази мисъл сега не е практическа. Аз искам да ви поставя една мисъл, която да е практическа, т. е. потребна за вас. Вие искате да бъдете щастливи. Казвам: Мисълта ви е отлична. Искате да бъдете здрави. -Мисълта ви е отлична. Искате да се подигнете в света. -Мисълта ви е отлична. За да се подигнете, за да бъдете здрави, за да бъдете добри, вие трябва да дадете подтик на онази ваша мисъл, която първоначално е вложена в нашето битие. Не е въпросът какво са писали учените хора, но да дадете подтик на онази мисъл, с която вие първоначално сте родени, да знаете как трябва да се храните, как трябва да мислите и как трябва да дишате. А всички останали, спомагателни мисли отпосле ще дойдат. Вие отивате да слушате един концерт, на който ще свири някой виден виртуоз. За първи път тогава ли ще го оценявате? Вие може да не сте свършили музика, но можете да го оцените. Вие имате в себе си едно вътрешно чувство, с което оценявате нещата. И когато гледате една хубава картина, вие пак ще я оцените с онова вътрешно чувство, което имате в себе си. Вие отвън ли одобрявате тази картина? Не, вие си служите с това вътрешно чувство и казвате: Харесват ни се очите, или ушите, или носа, или устата на тази картина. Ако художникът не знае как да нарисува очите, той не е художник. Ако художникът не знае как да нарисува устата, той не е художник. Ако художникът не знае как да нарисува ушите, или носа, той не е художник. Много художници рисуват, но още по нарисуването на ухото, познавам, че той не е художник. Достатъчно е само да тегли няколко линии, за да се познае, че той е художник. В ухото има особени гънки, които художникът трябва да знае как да нарисува. Тези гънки внасят известни течения, през тях се възприемат звуковете в природата. Следователно, процесът на слушането не е прост процес, както привидно изглежда. Напротив, слушането е

много сложен процес. За да чуеш и да разбереш нещо, ти трябва да изправиш ухото си и при това, окръжаващата среда, както и хората, с които сте заобиколени, трябва да бъдат в хармония с вас. Вижте дали един човек, който пасе говедата, може да стане философ. Много овчари са станали астрономи, но философи не са станали. Човек трябва да стане овчар, за да наблюдава небето, звездите и влиянието им върху човека. Но за да стане философ, човек дълго време трябва да е бил овчар, да е наблюдавал небето, звездите и след като е напуснал овчарството, овцете, да тръгне да търси някоя загубена овца някъде. Да остави всичките си овце и за търси загубената си овца. Казвате: Много овце има. Много овце има, но трябва да намерите изгубената овца.

"Оставете да растат и двете заедно". Злото и доброто у човека растат заедно. Не се плашете от злото. Че сте нервни, това е едно благо за вас, това е един капитал. Че някой път не сте вярващи, че сте имали един критически ум - не се безпокойте. Че суеверен ли трябва да бъде човек? Някой казва, че не вярва. - Каквото и да е, добре е човек да е вярващ. - Но ще го лъжат. Не мислете, че онези, които казват, че са безверници, че наистина в нищо не вярват. Има някои работи само, в които не вярват. Ето, по отношение на мене, като ме слушат някои, имат свои възгледи. Аз намирам, че вашите възгледи са прави. Ни най-малко не искам да изменя възгледите ви. Да искам да изменя сегашните ви възгледи то е равносилно да изменя възгледите на една гъсеница. На гъсеницата само ще кажа: Ще знаеш, че след няколко деня, най-много след 40 дни, с тебе ще стане една промяна, за която трябва _та как да се храни? Тя сама се справя с новото си положение. Следователно, и на вас казвам: Създайте си една вяра, която от нищо да не се мени, от нищо да не се ограничава. Вие трябва да развиете в себе си такава вяра, която при всички случаи да ви остане вярна, да не се измени. Вярата трябва да бъде изпитана. Представете си, че ти си беден човек, нямаш пет пари в джоба си. Впрегни вярата си на помощ. Аз употребявам една дума, която не може да се приложи към вярата.

Вярата не може да се впрегне. Правилно е да се каже: Тури вярата си в действие.

Сега ще ви приведа един пример. Вървят две моми, и двете красиви. Едната е песимистична, загрижена и си казва: За мене няма кой да се погрижи. Тя е бедна. И другата е бедна, но не е песимистична. Тя върви и среща един господин. Усмихва му се, поглежда го внимателно и той веднага се спира: Госпожице, мога ли да ви бъда в нещо полезен? Аз съм на ваше разположение. Да не би да имате нужда от нещо? Изважда от джоба си пари и й услужва, като казва: Моля, не считайте това за докачване, искам да ви помогна. Сега вие ще започнете да философствувате, да казвате: Възможно ли е това? Ако някога биха ви казали, че с параход ще може да се преплава океанът, не бихте повярвали. В Англия, един англичанин прокарал идеята, че с параход може да се преплава океанът, но в това време един виден математик говорил пред много голяма публика, че в своите изчисления той дохожда до мисълта, че по никой начин не може да се преплава океанът с параход. В същия ден, обаче, когато този математик доказвал със своите изчисления, че това е невъзможно, един луд американец преплавал океана. Той минавал за луд. Казвам: Все трябва да се направи някоя лудория. Хората трябва да полудеят малко. Щом този човек се е решил да изложи съдбата си на риск, той е успял. У човека трябва да се роди едно силно желание да преодолее нещо, да направи нещо. И Христос дава един пример. Няма да ви държа дълго време на тази мисъл, защото, колкото и да ви държа, вие няма да научите това изкуство. Толстой дава един хубав пример за това. При него дохожда един калугерин, на около 80 години и му казва, че бил княз. Толстой се заинтересувал как станал калугер. Той му разправя своята история. Когато бях млад, на 25 години, аз се влюбих в една красива млада мома, княгиня, за която се годих и бяхме определили скоро (сватбата, годежа). Случайно аз изпаднах в летаргически сън, който продължи повечко време, викаха лекар и той констатира смъртта. Приготвиха ме с венци, с това, с онова, готвят се

да ме погребат. В това време аз всичко чувствувах, но не можах да говоря. Много се мъчих, исках да им кажа, че не съм умрял, но съм жив, обаче, не можах да продумам. До главата ми седи годеницата ми. По едно време майка й дохожда при нея и й казва: Поплачи малко да покажеш на хората, че си го обичала. Тя отговаря: Как ще плача, когато не го обичам. - Обичаш, не обичаш, потъркай си малко очите, пред хората поне да покажеш, че си го обичала. В това време аз силно се измъчих и взех да се моля на Бога. Господи, извади ме от това положение. Обещавам ти да посветя живота си на Тебе, да ти служа. И при това положение, той полудява, пръска се, но оживява. След това, казва той, аз отидох в манастир. Ще кажете: Дали е постигнал целта си? -Той е разрешил един важен въпрос. Той бил мъртъв, полудял и оживял. Всеки човек, който може да оживее и да излезе от гроба, той е умен човек. Той е на правия път. Сега и на вас желая да полудеете, да излезете от вашите гробища и да тръгнете във вашите прави пътища!

"Благословен Господ Бог наш".
Добрата молитва.

4 неделна беседа от Учителя, държана на 21 октомври 1934 год. София, Изгрев

ДЪРЗАЙТЕ

“Дързайте! Аз съм, не бойте се!”
Отче наш.

Ще прочета 14 гл. от Матея.

“Духът Божи”.

Ще взема само една дума от 27 стих: “Дързайте!” Всеки, който може да произнесе тази дума, той е майстор, не трябва да бъде голям оратор, нито голям поет, нито голям философ. Не че тези звания не са добри, но и бедният човек може да ти каже “дързай” и думата да е на място. А може и богатият да ти каже “дързай”, но думата да не е на място. Това може да ти каже един беден човек, а може да ти каже и един княз, богат човек. Бедният може да е първостепен бедняк, със сто кръпки на гащите си, но хубаво закърпени и изчистени. Князът като го погледне, казва: Много съжалявам, че не мога да ти помогна. - Не искам да ми помогнеш. Защото това положение, в което съм, аз добре се справям. Аз по никой начин не бих заменил своята сиромашия с твоето богатство. - Как тъй? - Аз имам по-голямо богатство от твоето. Ти си княз и заповядваш на хората, а аз заповядвам на болестите. Няма болест в света, която да не ме слуша. Всички болести ме слушат. Питам: Кой е по-силен - който заповядва на болестите или който заповядва на хората? Който заповядва на болестите е силен човек, а онзи, който заповядва на хората, е слаб човек. Какъв смисъл има да заповядваш на умния човек? Той не се нуждае от заповеди. Да учиш учения човек, това не показва, че имаш знания. Но да можеш да научиш простия човек, да му дадеш знание, това значи сила. Тогава само можеш да произнесеш думата “дързай”. В съвременните хора, или в хората на съвременната цивилизация, слухът им е притъпен. От какво? - От много впечатления. Вземете, например, думата Любов.

Никой днес не схваща вътрешните вибрации на тази дума. Някой казва: Много те обичам. Друг ти казва: Не те обичам. В края на краищата главата ми се запалва от много обич. Казвам: Зная, че ме обичаш, но колко съм пострадал от тази дума! Питам: От Любов човек може ли да пострада? Не може. Някой показва ръката си, иска да държи някаква тежест. Друг пък казва: Кажи ми една сладка дума. Питам: Думите могат ли да бъдат сладки? Как може една дума да бъде сладка? Ние знаем, че сладчината се опитва с езика. Как може една дума, която слиза от езика, да бъде сладка? Това не е круша, която можеш да вземеш и да изядеш. Това не е криво, не е един превод на нещата. Много неща са еднозначущи, а други са двузначущи, не трябва да се преведе всяка дума, да стане понятна. Например, думата "Любов" не се произнася по един и същ начин във всички езици, и от всички народи. Буквите, с които се пише тази дума, не са едни и същи. Следователно, всеки народ има особено разбиране за Любовта. И доброто не се пише по един и същ начин. Ако вие наготвите една печена кокошка в един златен тиган или в сребърен, или в меден тиган, все ще има едно голямо различие. Каквото и да се говори, не сготвеното в златния тиган е за предпочитане пред сготвеното в меден тиган, особено ако сготвеното е стояло в тигана дълго време. За предпочитане е един умен човек да ти каже "дързай", отколкото да ти каже тази дума един човек, който не е умен, който и не е добър. Има хора, които са направени от калай, други от мед, трети от сребро, или от злато, или от глина. И в Библията е казано, че човек е направен от глина. За първия човек се разбира. И маслото, което е турено в тази глина, е изтекло навън. Че наистина маслото е изтекло, виждаме от това, че всичко каквото Бог е поставил в това гърне, е изтекло навън, нищо не е останало от него. Който не вярва, нека чете първа глава от Битието. И понеже не устоял, Господ изпъдил първия човек от рая и се заел да прави друг свят.

Има един анекдот, според който, когато Бог започнал да прави човека, Той го пекъл на слънце. Според един негърски проповедник,

Бог пекъл човека три дена на плета, а според други, Бог направил човека и го предал на един ангел, той да го пече. Но ангелът не опекъл човека добре. Това са символи, но дали са верни или не, то е друг въпрос. Така мене се предават. Факт е, обаче, че в човека има две естества, т. е. той е направен от две вещества. Едното вещество е носител на всичко онова, което е добро в човека, а другото вещество е носител на всичко онова, което е зло в човека. Можете ли да откажете това? Ще видите, че някой човек обича да открадва малко, да полъгва, да бие, да убива, а друг не върши това. Ще кажете, че това се дължи на неговото възпитание или на някакъв навик. Не, това не е никакъв навик, никакво възпитание. Това е всадено в самия човек. Навик ли е на вълка да дави овцете? Това е всадено в него. Навик ли е на лисицата да дави кокошките? Това е всадено в нея. Ще кажете, че Господ създал лисицата. Наистина, Господ е създал лисицата, но Той ни най-малко не е наредил тя да дави кокошките. Следователно, ако сегашната лисица дави кокошките, това е по нейно частно съображение. Ама защо е така? - То е друг въпрос. Нима когато Господ създаде човека, го накара да убива и да затваря другите хора? Ни най-малко. Човек сам си позволява това нещо. Защо и за какво, това остава и до днес един неразрешен въпрос и за хиляди години още ще остане неразрешен. Този въпрос ще остане така неразрешен, както остава неразрешен един въпрос от висшата окултна математика, че всеки вътрешен ъгъл на квадрата е равен на три външни прави ъгли на квадрата. Според сегашната геометрия това не може да бъде, но в окултната геометрия е така. Аз не разрешавам този въпрос, но го оставам така. Според съвременната геометрия, между две точки може да се прекара само една права линия. Други математици пък казват, че между две точки може да се прекарат повече прави, и те доказват това по математически начин. Това е от съвсем друг свят. Какво ще кажете, ако ви кажа, че съществува един свят, в който хората като хванат двата края на един конец и без да го пущат, той се връзва и развързва? Ще кажете как става това? - Не зная

как става, но факт е, конецът при това положение се връзва и развързва. В такива случаи турците казват: Акалъ зарар. - За глупавите всичко е зарар, а за умния всичко е печалба. Защо? Защото няма въпрос в света, който да няма разрешение. Колкото и да е трудна една задача, тя все има едно разрешение. Това, което обикновените хора не могат да разрешат, талантливите хора го разрешават. Това, което талантливите хора не могат да го разрешат, гениите го разрешават. Това, което гениите не могат да разрешат, светиите го разрешават. И най-после, това, което светиите не могат да го разрешат, учителите в света го разрешават. За сега това е твърдение, което вие ще приемете така, както в геометрията приемат аксиомите, без да се доказват. Дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Например, мнозина от вас вярват, че ще живеят задгробен живот. Вие вярвате в това, но дали ще живеете, не знаете положително, не сте били там, да можете да проверите. Други пък вярват, че няма задгробен живот, но и те не са проверили това, не са били там и не са се върнали. Обаче, и които вярват, и които не вярват, като умират, ще се уверят кой е на правата страна. Ако отидете на онзи свят и се върнете назад, вие сте на правата страна, но ако отидете на онзи свят и не се върнете вече, вие не сте на правата страна. Казвате: Как така? Ще ви приведа един пример: Ако дадете пари някому на заем, и той се върне и ви ги плати, вие го считате честен човек. Обаче, ако вие му дадете пари, и той никакъв не се върне при вас, не върне парите, вие го считате нечестен човек, защото не е устоял на думата си. Ще кажете, че онзи свят е толкова хубав, че който е отишъл там, забравил е да се върне обратно на земята. Възможно е и това. Значи, онзи, който е взел пари на заем и не ги е върнал, предполага се, че е умрял, отишъл е на онзи свят, и там, между умрелите, се чувствува по-добре, та не му дохожда на ум да се върне на земята, да изплати задълженията си. Това е само извинение. Аз мисля, че момата по никой начин не иска такъв момък, който, като е взел пари на заем, не мисли да ги връща. Аз вярвам, че една млада мома по никой начин не

би желала да се ожени за един момък, който не плаща дълговете си. Защото законът е един и същ. Този, който не плаща дълговете си на онзи, на когото дължи, той и спрямо момата няма да изплаща дълговете си. Един американски професор казвал, че има хора, които са му били толкова отвратителни, че и след десет хиляди години няма да иска да ги види. Но после казвал: Понеже в Писанието е казано, че ние ще се изменим, може и след една година, като срещна тези хора, да искам да ги видя, защото ще се забрави тяхното прегрешение по отношение на мене. Това са ред разсъждения.

Казвате: Какво ни интересува това? Кажете ни нещо съществено. Ако ви попитам кое е същественото в живота, какво ще ми кажете? Ще кажете, че същественото в живота е да ядем и да пием. Казвам: Има едно положение в живота, при което не можем да ядем. Ти умираш без да ядеш. Баща ти и майка ти след като умряха, ядоха ли? При това ти мислиш за баща си и за майка си. Ти можеш да си безбожник, невярващ, но при това как вярваш, че баща ти живее някъде, и все мислиш за баща си. И който вярва, и който не вярва, все по някога си мисли за баща си. Има един закон, според който не можем да мислим за това, което не съществува; не можем да мислим за това, което няма никаква форма; не можем да мислим за това, което няма никакво съдържание; не можем да мислим за това, което няма никакъв смисъл. Така трябва да се разсъждава. А вие казвате: Това е празна работа. Вие трябва да знаете, че празните работи са без форма, без съдържание и без смисъл, но за такива работи не може да се мисли, те не могат и да се доказват. Някой казва, че едно гърне може да се изпразни. Не, вие никога не можете да изпразните едно гърне. Това е само предположение. Ако изпразните едно гърне от водата и от въздуха, все ще остане етера в него. Как ще извадите етера, в който се движат небесните тела. Каква помпа може да го изтегли? Вие мислите, че гърнето е празно, но ако извадите въздуха от това гърне и после пуснете електрически ток, цялото гърне отвътре ще светне и после, ако извадите етера от това гърне, светлината ще

изчезне. Това са научни твърдения. Вие ще кажете: Какво ни интересува как живеят сегашните хора? - Преди три хиляди години и повече хората пак са живели и мислили като вас. Едно време хората са мислили точно като вас, по принцип. Младите мислеха да се женят, възрастните - да раждат деца, а старите - за своите старини. Аз не говоря за това с какви дрехи са се обличали хората, това са второстепенни работи, но от хиляди години насам, откак хората са излезли от рая, от времето на Адама, всички мислят за едни и същи неща. Опровергайте това, ако можете. Не е лошо, ако човек мисли да се ожени, да роди деца и да стане стар, хубаво е всичко това, но питам, след като се ожениш, какво ще придобиеш. Защото всеки, който се ожени, трябва да умре. И всеки, който роди някого, трябва да пострада. И всеки, който трябва да остарее, трябва да оглупее, нищо повече. Тогава? Сега това е новият начин на мислене. Ние искаме да представим нещата, както не са. Например, в хората има скрити навици, скрити мисли, скрити чувствувания, вследствие на което при известни условия те не могат да издържат.

Един французин разказвал на един англичанин: Имам няколко котки възпитани, каквото им кажа, всичко извършват. Възможно е, но котката има една слабост, на която не може да издържи. Да направим един опит в стаята. Англичанинът взел една мишка в джоба си и когато котката трябвало да изпълни своята длъжност, той пуснал мишката в стаята. Като видяла мишката, котката веднага се спуснала да я гони из стаята, забравила своята длъжност. Също така и хората на земята още гонят мишките. Защо е дошъл човек на земята? Ако ти искаш да се осигуриш и да живееш един охолен живот на земята, ще гониш ли мишките? Ще кажете, че това е много съществено. Дайте ми пример от един човек, който е бил много богат, който е имал къщи и имоти на разположение, да е останал жив. Покажете ми един човек, който поне хиляда години да е живял. Питам: Като хванете една мишка, какво ще свършите с нея? Сега не е въпросът да отидете в другата крайност - да кажете, че човек трябва да работи. Не е въпрос

да се работи или да не се работи, но има известен ред разсъждения, които ни довеждат до едно място, дето няма резултати, те са безрезултатни. Например, ако ви кажа едно математическо положение как ще го разберете? Вътрешният ъгъл на квадрата е равен на сумата от трите външни прави ъгли. Според мене, тази математическа проблема може да се разреши по следния начин: вътрешният прав ъгъл на квадрата представя детето. Следователно, качествата на детето са равни на трите външни ъгли на квадрата. Единият външен ъгъл представя качествата на бащата, другият - качествата на майката, а третият - на средата, представя външните условия. Значи, този вътрешен живот в ъгъл е равен на условията, които се съдържат в трите външни ъгли. Тъй щото детето може да използува тия условия. Това не е количествено пространство, което заема вътрешният ъгъл. В пространствено отношение вътрешният ъгъл не може да бъде равен на три външни ъгли. Защото има един свят, който не се занимава с пространството. Има един свят, в който хората живеят вън от пространството.

Сега аз не искам да ви заставя да вярвате в това. Напротив, аз искам вие да бъдете безверници. Мене не може да ме засегне нито вашето верую, нито вашите безверия. Това е ваше право. Да отричате нещата, това е вече ваше разбиране. Да вярваш или да не вярваш, това не е един абсолютен закон. Вярваш в кого? - Вярваш в едно съзнание, което е по-високо от твоето. Ти вярваш в баща си, който е по-високо от тебе. Ти вярваш в твоя учител, който е по-високо от тебе. И твоят учител вярва в някого, който е по-високо от него. Питам: Тоз, последният, Когото наричаме Абсолютен, Той вярва ли в нещо? Вярата е закон на ограничение. Щом вярваш, това е потребно. Има едно вечно абсолютно, което е ограничено; има едно вечно абсолютно, което е неограничено. Ако седна да ви обяснявам какво нещо е абсолютното, вие ще забравите и това, което знаете. На какво основание ще го забравите? Ако ви дам една хапка от едно хубаво ядене, вие ще бъдете доволни от нея. Ако ви дам втора, трета,

четвърта, пета, вие пак ще бъдете доволни, но ако ви заставя да вземете хиляда хапки от това хубаво ядене, вие ще забравите всичко. След като изядете хиляда хапки, вие ще изгубите съзнанието си и тогава всичката приятност на яденето ще изчезне. Затова е казал Соломон, че многото знание в света е товар. За всеки даден случай човек трябва да има толкова знание, колкото е потребно. Знанието е потребно, за да се постигнат известни цели, които човек има в живота си.

Сега, като ви говоря, аз ни най-малко нямам пред вид да ви заставя да изхвърлите вашите възгледи за живота или да не ги хвърлите. Възгледите, които имате сега, трябва да осмислят вашия живот. Каквито и да са възгледите ви, те трябва да осмислят живота ви. Не е важно как аз схващам практическия живот. Вие живеете в една къща, но имате една малка дупчица в нея, през която гледате външния свят. Ако направите на къщата си един голям прозорец, това ще бъде знанието, което ще придобиете. Светлината, която влиза през прозореца ви, ще ви даде повече просвета в ума ви, за да се съобразите с онзи живот, който съществува вън от вас. Не е въпросът да имате повече факти и данни, с които да се пълни животът ви. Казвате: Това е един факт, онова е един факт. Фактът е само констатиране. Някой казва, че му казали една горчива истина. Истината никога не е горчива. Няма по-сладко нещо от Истината. Истината е крайният предел, крайната цел. Зад Истината не можеш да отидеш. Зад Истината е смъртта, зад Истината е страданието. Сега вие сте зад Истината. Казвате: Какво нещо е Истината? - Това, което носи знанието, щастието, силата, животът, богатството - това, което носи всичко в света, то е Истината. - Ами зад Истината какво има? - Зад Истината няма нищо. Следователно, аз считам, че Любовта е начало на живота, а Истината е краят на живота. Това са двата предела на Великото в света. Това, което се движи по средата и сформирува нещата, това е знанието, това е Божествената Мъдрост. Ти не можеш да имаш Мъдрост в света, ако нямаш едно начало и

един край. Между тези два края трябва да се изпълни междината на вечността. Значи, Мъдростта изпълва живота. Мъдростта изяснява какво нещо е Любовта и какво - Истината. Казвате: Да се обичаме. - Това е началото на живота. - Да говорим Истината. Това е краят на живота. Ако ти нямаш знание, ако нямаш Мъдрост в живота, всички други неща ще останат безсмислени. Следователно, ако ти с твоята Любов не можеш да минеш от единия край на живота и да влезеш в Истината, и ако ти с твоята Истина не можеш да влезеш от края в началото на живота, ти не разбираш какво нещо е животът. От своето знание ти трябва да преместиш Истината от края в началото и Любовта от началото в края, ти нищо не можеш да направиш, ти нищо не можеш да разбереш. Кой може да ги премести? Само Мъдростта. - Как така? - Това е много проста работа, но за онзи, който разбира. Старият на стари години иска да го обичат. Той нали е в Истината? На младини той е имал Любовта. Сега защо му е тази Любов? Значи, разликата между стария и младия е тази, че като бил млад, на младини той ходил на хорото да търси младите моми, искал да си избере някоя, а като остарял и не го държат вече краката, пак мисли за младите моми, но сега иска те да му дойдат в къщи, те да го намерят. Тази е разликата. Казвам: Като беше млад момите бяха нещастни, че той ги задиряше, а като остаря, момите се чувствуват свободни от него. А когато момите остареят, момците са свободни. Питам: Защо остаряват хората? За да се освободят едни от други. Дали сте против тази логика, не зная. Аз само констатирам нещата тъй, както са без да идвам да ви убедя в тях. Това не е един абсолютен свят, но казвам: Тъй, както сега се творят нещата, тъй както сега вървят, може би ние сме по отношение на тях в едно заблуждение. Когато видя един грънчар, който меси кал, ще кажа, че тази кал нищо не струва, но след време, когато видя, че той изкарал от нея едно хубаво, прозрачно гърне, ще го похваля. Сега и ние сме в процеса на творчество. Едно неразбиране на живота има. Младите не разбират живота, и старите не разбират живота. Младият мисли, че като

намери младите моми, ще бъде щастлив. Много се лъже той. Старият мисли, че като умре, ще отиде в другия свят, и той се лъже. Старият ни най-малко не мисли за онзи свят. Той си мисли като отиде там, да намери някого, той все търси майка си и баща си. Ами ако не може да ги намери? Доколкото съм наблюдавал старите, като умират, те все своите си търсят. Те мислят, че ще хвърлят старата дреха и ще се подмладят. Казват, че като умре, старият се подмладява. Това са ред разсъждения. Но да оставим сега тази философия на страна.

"Дързайте!", казва Христос на своите ученици. Като слушате тия думи, вие казвате: Какво ще правим? Ние нямаме достатъчно средства, гладни години идат. - Не бойте се, гладните години идат от слънцето. От слънцето зависят те. Когато слънцето няма петна, повече гладни години има; когато на слънцето се явяват изобилно петна, и на земята има изобилна храна. Значи, две положения има: Когато на слънцето няма петна, хората живеят по тих и спокоен живот, но храната е по-малко, бедни хора има повече, повече умират. Когато петната на слънцето се увеличават, изобилието е по-голямо: храна повече, но и нещастията и пертурбациите са повече. Женитбите са повече, но и разводите са повече; Любов има повече, но и караниците са повече. Не са виновни хората, слънцето е виновно за това. Когато мъжът пита жена си защо се кара толкова много, тя трябва да му каже, че слънцето е виновно за това.

Сега да ви приведа един психологически факт. Виждате едно малко момиченце, което е нехайно по отношение на себе си, по отношение на облеклото си. По едно време забелязвате, че това момиченце започва да се оглежда по десет пъти на ден, мие се, приглажда се, но понеже родителите му са бедни иска да има хубави дрехи, да се облече добре, да се понамаже и да се понапарфюмира, но се сърди на родителите си, че като бедни, не могат да задоволят тия му нужди и изисквания. Казвам: Слънчеви петна има навсякъде. Това младо момиче е видяло едно голямо слънчево петно, вследствие на което иска да се облича и докарва. Вие искате да бъдете богати. Защо?

- Искате да имате уважението и почитанието на хората да кажат на вас, че сте богат човек. Вие искате да бъдете учен човек, да говорят хората за вас, че сте учен. Вие искате много неща, и то все за хората. Да се покажете пред тях. Вие още не сте дошли до положението да искате знанието за себе си, все го искате за този, за онзи. И това не е лошо, но в това не седи смисълът на живота. И после вие роптаете против сиромашията, против болестите, че не били на място. Съгласен съм в това. Сега да ви приведа един пример от гръцката митология. Един зидар се качил на един от храмовете, които гръцките богове градили, да работи нещо, но случайно паднал оттам и си строшил крака. Тогава той се обърнал към Зевса с думите: "Зевсе, досега мислих, че си бил много умен и си направил всичко смислено, но днес видях, че всичко не е добро, което си направил." Има много необмислени неща. Ти не трябваше да създадеш такъв закон, според който, когато падне човек на земята, да си чупи краката. Така мърморил той цяла седмица, докато най-после Зевс му се обидил: Какво искаш? - Искам да бъда здрав. Нали знаеш, че имам жена и деца, трябва да работя. Отмени този закон за падането на телата. - Добре, ще бъдеш здрав. Зевс суспендирал закона. Зидарят продължил работата си. Качил се на зданието да гради: удрял с чука си гвоздея, но гвоздеят не влизал вътре. Удрял, удрял, но нищо не станало. Най-после той се ядосал, хвърлил чука във въздуха и чукът увиснал, не паднал на земята. Той се ядосал още повече, хвърлил се да вземе чука, но и той сам увиснал във въздуха. Така седял цяла неделя и започнал отново да мърмори към Зевса. Какво направи сега, че ме остави тук, гладен да умра? Тогава Зевс му казал: Сега трябва да избереш една от двете възможности - или като паднеш на земята да си счупиш крака, но да добиеш знание, или да не си чупиш крака, но гладен да умреш. Тъй щото, едно от двете трябва да избере човек: или със счупен, или без счупен крак, но каквото и да избере, все трябва да страда. Тогава зидарят казал: Нека бъде по първия закон, поне ще бъда при своите си, а така ще остана сам и ще бъда изложен на глад. Не остава друго,

освен да ми дадеш разум да разбирам законите, защото падането е от мене, по моя непредвидливост. Следователно, ако ние падаме, причината за това сме ние сами. Но има закон на падането, според който всички тела се притеглят към земята. Този закон е създаден от Първата Причина.

Казвам: Условията на сегашния живот, който прекарвате, трябва да ви радва, защото той може да се измени, но ако се измени, тъй както Зевс е изменил своя закон, ще бъдете ли по-щастливи? Казвате: Да няма господари, да няма слуги. Много добре. Какво трябва да има тогава? Да не се женим. Много добре. Много добре, няма да се жените, няма да раждате, няма да страдате. Какво трябва да има тогава? Онези от вас, които не сте доволни, казвате: Каквото даде Господ, това ще бъде. - Вие казвате, каквото даде Господ, но не сте искрени в това, което казвате. Каквото Господ даде, подразбирате онова, което вие искате да ни се даде. Ако се молите ред години за нещо и не ви се даде това, което искате, вие веднага ще измените на вашето верую.

Та сега ние сме изпратени на земята от Първичната Причина не да развиваме онази механическа вяра, нито да развиваме едно обикновено верую. Единственото нещо е да запазим Любовта си към Бога. Тя, именно, е основа на нещата. И тъй, запазете Любовта, която носите в себе си. След Мъдростта ние ще изучим Истината. След Истината ще дойде пак Мъдростта. Когато тези три велики сили дойдат в нашия живот, ние сами по себе си ще разрешим онези въпроси, които ни затрудняват. Тогава вече в света ще дойде един нов строй. Аз не искам да вярвате в него, но като дойде и влезете в него, тогава ще повярвате (на) думите ми. Този строй ще бъде следният. Сега сиромасите слугуват на богатите по закона на насилието, от немай-къде, а в следната епоха, когато човечеството ще живее по Любов, тогава богатите ще слугуват на сиромасите от добра воля, по Любов. Сега невежите отиват да се учат при учените от немай-къде, а при бъдещия порядък на нещата учените ще дойдат да се учат при невежите. При сегашния порядък грешните отиват да се учат при

светиите, а при бъдещия порядък светиите ще отиват да се учат при невежите. Сега слабите отиват да слугуват на силните, а тогава силните ще отидат да се учат от слабите? Силните ще се учат от слабите как да придобиват слабостта, да станат слаби хора. Защо? Защото никой силен човек не може да бъде щастлив. Във всяка сила се крие една възможност да на-правиш едно насилие над другите. Това насилие всякога може да лиши човека от щастието му. И тогава казвам: Любовта е закон да направи силните хора слаби, учените хора да направи невежи. Какво ще кажете за сегашните учени, гениални хора, които измислиха задушливите газове, които измислиха избухливите вещества? Можете ли да кажете, че това знание ще спаси света? Не, това знание ще го разруши. В това отношение всички хора трябва да станат невежи. Всички учени хора в това отношение трябва да станат невежи в закона на убиването, в разрушаването. Че кой ще извърши това спасение? Когато човек мине от силата в безсилието, от живота в смъртта, когато почувствува какво нещо е великото страдание, което съществува, той никога няма да има желание да убива никого! Защото ще знае какво нещо е страданието. Няма по-страшно нещо от това да спънеш един човек в неговото развитие. Този човек е дошъл на земята да придобива знание, а дойде някой, убие го и с това го спъва в неговото развитие, в неговия прогрес.

Сега да напуснем тези мисли, понеже те са вметнати. Аз само констатирам нещата, както са сега. Това, което днес съществува, не е нещо, което не знаете. То е бурното море. Това море трябва да утихне. Как ще утихне? Това море може да утихне само при три условия, а именно: когато Любовта дойде да царува; когато знанието дойде да царува и когато истината дойде да царува в света. Не външно в света, като механически закон, но когато тия неща дойдат в самия човек вътре. Питам сега: Ако ви зададат въпроса княз ли искате да бъдете или онзи сиромах, който разполага с изкуството да лекува болести, какво ще отговорите? Кое е по-силно? По-силно е болестите да ви се подчиняват. Представете си, че ви предложат да ви изпратят като

проповедници на Словото Божие, но с пари или пък ви пратят да лекувате разните болести, но без пари, със скъсани дрехи и обуща. Как мислите кого ще предпочетат? Ако тръгнете да лекувате хората, навсякъде ще ви приемат, макар да сте бос и скъсан. Ще казвам, че първото положение е лошо, но има едно знание, което е външно. Първите са богати хора външно, а вторите разполагат с едно вътрешно богатство, с едно вътрешно знание. Вие трябва да направите един правилен превод в себе си на всички тия неща.

Сега всички, които ме слушате, сте в състояние да разрешите една трудна задача на вашия живот, но досега не сте я разрешили, защото чакате да дойде някой да ви я разреши. Преди две хиляди години дойде при Христа един богат човек и Той му предложи тази задача. Богатият се обърна към Христа с думите: Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? Що да сторя, за да наследя Царството Божие? Този млад богат човек искал да стане гражданин на Царството Божие. Тогава Христос му отговорил, че трябва да спази четирите основни закона, дадени от Мойсея. Богатият човек отговорил: Всичко това съм спазил от младостта си. "Тогава, само още едно не ти достига: иди продай имането си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай." Богатият се замислил дълбоко, станало му скръбно и казал на Христа: Няма ли някой по-лесен път? Ако раздам всичкото си богатство, ще стана посмешище на хората. Не, не съм толкова глупав. И до сега още този човек не е разрешил въпроса. Че не е разрешил въпроса виждаме по това, че неговите богати събратя и до сега още не са разрешили същия въпрос на милионите. Ако днес Христос им каже да раздадат имането си, ще го раздадат ли? С насилие ще го раздадат, но не доброволно, (не) по Любов. Аз не съм за онова безогледно даване. Ако раздадеш богатството си, какво ще придобиеш? И на кого най-после ще го раздадеш? Ти трябва да раздадеш богатството си на най-разумните, на най-добрите хора. Ти не трябва да раздадеш богатството си на човек, който ще върши престъпления. Ти трябва да обичаш всички хора и като намериш

добрите хора, на които да раздадеш богатството си, тогава само ще разбереш смисъла на думата "дързай". Сега от вас не се изисква да раздадете богатството си, защото сами нямате или пък имате толкова малко, че едва свързвате двата края на едно. Ако е за знание, и него нямате много, имате едва за себе си. Някога знанието, което имате, не ви стига да се освободите от белите, които имате. Ако е въпрос за сила, силата ви е толкова малка, че много пъти се нуждаете от други да ви освобождават. Ако е за вяра, вярата ви е толкова слаба, че сте повече суеверни. Суеверието е една слабост в човека. Някой вярва в късмет, но късмет има само при три случая. Ако вярваш в Любовта, ще имаш късмет; ако вярваш в Мъдростта, ще имаш късмет и ако вярваш в Истината, ще имаш късмет. И при това положение, ако вземеш лотариен билет, още при първото теглене ще имаш печалба. Напоследък пишеше (за) един случай в унгарските вестници: един богат човек западнал, и колкото пари му останали, решил с тях да си купи един лотариен билет, като си казал: И тъй загубих всичко, ще дам парите си за билет, че да зная поне защо страдам. Купил един лотариен билет и спечели от него 500 хиляди унгарски ленги. Като получил тия пари, той веднага ги раздал на бедни работници. Всички се чудили колко богат бил този човек. След това купил още един билет и спечелил един милион. Пак раздал парите на бедните. Купил си и трети билет, от който спечелил един и половина милиона лева. От тези пари той задържал една част и за себе си. Оттам насетне късметът престанал. Следователно, щом човек изгуби вярата си в Любовта, в онова знание, което ръководи живота, както и в Истината, неговите козове няма да имат повече печалби.

Казвам: Какво струва на жената да се обърне към мъжа и да каже: "Дързай!"? Казвам на мъжете, които ги искат жените: "Дързайте!" Ще ме извините, това не е за вас тук. Аз говоря за външния свят, не само за сегашния, но и за миналия, защото от хиляди години насам, пък и сега, мъжете са печени от жените си. Дързайте мъже, слугувайте на жените си от Любов и по хиляди начини! Същото казвам и на жените,

които мъжете им ги печат: Дързайте!, слугувайте на мъжете си, както трябва. Ако мъжете и жените биха приели моето учение, както казвам, мислите ли, че не би станал един преврат? Веднага ще стане този преврат. Мъжете и жените са единствените големи фактори в обществения строй. Без тях нищо не може да се направи. Мъжете и жените ще оправят света. Без жените и без мъжете светът не може да се оправи. И аз вярвам, че реформаторите, които ще дойдат в света, това ще бъдат мъжете и жените. Щом се запретнат, този свят ще бъде оправен.

Дързайте!, казвам на мъжете, слугувайте добре на жените си. Дързайте!, казвам на жените, слугувайте добре на мъжете си.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

Неделна беседа от Учителя, държана на 28 октомврий 1934 г. София, Изгрев

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

Отче наш.
“В начало бе Словото”.

Ще прочета 12 стих от 9 гл. на Притчите.
“Духът Божи”.
Ще взема само последните думи от 26 стих на 19 гл. от Матея.
“Всичко е възможно”. Възможно и невъзможно. Кога са възможни нещата и кога са невъзможни. Невъзможно е без вода да се уталожи човешката жажда; възможно е с вода да се уталожи човешката жажда. Невъзможно е без хляб да се уталожи човешкият глад; възможно е с хляб да се уталожи човешкият глад. Невъзможно е без пари да станеш богат, а възможно е с пари да станеш богат. Невъзможно е без знание учен човек да станеш, със знание е възможно. Невъзможно е без добродетели добър човек да станеш, с добродетели е възможно. Невъзможно е без живот да живееш, а с живот е възможно. Невъзможно е без сила силен да бъдеш, а със сила е възможно. Мога да ви изчисля много такива положения, но да не ви занимавам с тях. Възможните неща, това са реалности, с които трябва да оперираме. Невъзможните неща, това са отрицателни работи, това са области на човешката мисъл. В човека има невъзможни работи.

Често ние се натъкваме на невъзможни работи и казваме: Защо тия неща са невъзможни? Ти със сила не можеш да уталожиш жаждата си, но с вода. Ти само с пръст не можеш да поддържаш живота си, но с хляб можеш да го поддържаш. И сегашните хора се чудят защо стават такива промени в живота? Те стават, защото са невъзможни. Умрял някой. Много естествено. Той е умрял, защото е влязъл в областта на невъзможните работи. Осиромашал някой. Защо? Защото влязъл в областта на невъзможните работи. Ожаднял

някой. Защо? Защото влязъл в областта на невъзможните работи. Какво трябва да се прави? Влез в областта на възможните работи. Как? Там му е (цаката) сега. Аз мога да ви кажа как, но трябва да плащате по десет хиляди лева и то с французко злато, а без пари не може. Без пари могат да ви се дадат така само едно, две кила. Често идват при мене болни и ме питат: Кажи ми, ще оздравея ли? - Ако имаш вяра, ще оздравееш. Но ти какво мислиш, кажи ми, ще оздравея ли? Той иска да ме хване, като кажа, че ще оздравее, ако не оздравее, да ме пита после защо съм казал, че ще оздравее. Моите предсказания не показват, че той ще оздравее. Аз мога да предскажа по законите на възможностите, ако той има вяра, ако той има сила, ако уповава на законите на природата. При това положение той ще оздравее, но ако не спазва законите на природата, няма да оздравее - нищо повече. В това няма никакви изключения. Следователно, всички противоречия в света произтичат от закона на невъзможностите, а невъзможните неща спадат към друга една област. Това са величини, които спадат към вечното малко в света. Това са величини, с които човек не може да оперира. Например, как ще оперирате с една величина, която е една десетмилионна част от милиметъра? Тази частица е невъзможна. Как ще определите с нея, кажете ми? Ако ви дам един милион златни монети, направени по тази категория на делението, от по една десетмилионна част на делението, кажете ми, какво ще направите с тези монети? Сега в света се строи един нов телескоп, на който огледалото е пет метра в диаметър. Най-големият телескоп, който съществуваше досега, беше някъде в Калифорния. Той имаше огледало с диаметър два и половина метра. Той докарваше и най-отдалечените звезди на разстояние 500 милиона светлинни години. Новият телескоп открива ония звезди, които се намират на разстояние от земята на хиляда милиона светлинни години. Авторът, който пише тази статия, прави едно сравнение, като казва, че ако след хиляда години някоя слънчева система изчезне, то в тази фотографическа снимка ще се махне едва една малка точица на тия

отпечатъци. Едва след хиляда години ще се констатира, че е изчезнала една малка точица от този атлас на звездното небе. Тази точица едва може да се вижда с микроскоп. Казвам: Такива разсъждения са невъзможни даже и за сегашните хора. Човешкото съзнание не е в състояние още да схване това. Вземете млекопитающите, волът запример, който цял ден гледа все към земята, той пък никога не мисли и не подозира за тия неща. Той никога не поглежда към небето и не мисли изобщо. Той казва: Хляб, трева ми трябва - всичко друго е празна работа. И птицата също така все надолу гледа, но като се намери пред някаква голяма опасност, поглежда нагоре. При обикновени условия все надолу гледа към земята. Питам: При тези условия, когато птицата гледа все надолу и когато млекопитающото гледа все надолу към земята, какво са разрешили? Животните си останаха животни благодарение на това чрезмерно наблюдение на земята. По този начин те изгубиха най-благоприятните условия за своето развитие, изгубиха възхода на своята еволюция и са в един за-стой. Не се знае след колко хиляди години ще дойдат нови условия да ги подемат нагоре. Човешката раса е вървяла в друга посока, различна от тази на животните. Творението е вървяло в две линии: всички онези същества, за които Провидението определи, че ще останат в своята еволюция, се казва, че са изоставени от Бога. Другите пък, които вървят напред в развитието си, се казва за тях, че Бог ги е подел. Всяко нещо, което е изоставено от Бога, подлежи на застой, лишено е от развитие. Другите пък, които са създадени от Бога, подлежат на развитие. За първите се казва, че Господ казал да бъдат, да им даде условия за живот, а за човека се казва, че Бог взел участие в неговото създаване и го направил с онези възможности, които са вложени в самия Него. И понеже човек е дошъл последен на земята в своето Битие, то Бог искал да направи човека млад, да обича живота, да бъде полезен на животните; затова Бог взел от естеството на животните и вложил в човешкото естество. По тази причина човекът днес по необходимост носи в себе си

животинското естество, носи и човешко естество. Та едновременно той се бори в две посоки с две мъчнотии - с един стремеж нагоре, към Бога, да изпълни Волята Божия. От друга страна той се бори с противодействуващите сили на цялото животинско царство и мисли само за земята. Един ден, когато почне да мисли само като животните, той ще стане подобен на тях и друго същество ще дойде да го замести.

Христос казва: +В Бога всичко е възможно+. За човека, който върви в Божествения път, който върви по онези закони, които природата е вложила, всичко е възможно. Но нека човек само да мисли в какво седи неговата вяра. Ще ви приведа един пример. Един беден човек ходил все по богатите хора и им проповядвал все за Бога, и по този начин просил да му дадат нещо. Дето отивал при богати хора и всички му казвали: Ти си здравеняк, какво ходиш да просиш? Какво ще говориш за Бога. По-добре се заеми да работиш. Десет години той обикалял домовете на богатите хора и се чудил защо богатите са толкова жестоки, че не са готови да помагат на бедните. Като размишлявал по този въпрос, един ден му дошла една светла идея и той си казал: За да дават богатите, и аз трябва да дам нещо от своя страна. Аз отивам при тях, прося, без да им дам нещо. Един ден той отишъл да търси най-богатия човек и си казвал: Този човек все ще има някаква нужда от мене. Като ходил така от град на град намерил най-после най-богатия човек; но му казали, че дъщерята на този богат човек е болна, намира се на смъртно легло. Добре, сега и аз ще му помогна по някакъв начин. Той отишъл в дома на богатия и му казал: Аз се научих, че дъщеря ти е много болна. Аз ще се помоля на Бога за нея да оздравее, но като оздравее, и ти ще направиш нещо за мене, каквото желаеш. - Лесна работа, стига да оздравее дъщеря ми. - Но разбира се, първо аз ще се помоля за дъщеря ти да оздравее, и ако оздравее, тогава и ти ще ми помогнеш. Той започнал да се моли на Бога: Господи, аз се моля, но новак съм в тази работа, тя може да излезе янгъш, но казах, че ще се помоля в Твое име. Да става, каквото

ще. Ако искаш, излекувай я. Но ако не искаш, да бъде Твоята Воля. Ако е Твоята Воля, добре, но ако не е Твоята Воля, пак добре. Случило се, че след това дъщерята на богатия човек оздравяла. Богатият му направил къща и оттам насетне сиромашията изчезнала за него. Така той разбрал, че когато искаш, все трябва да дадеш нещо и от себе си, все трябва да направиш нещо. Сега всички хора искат да се поправи светът, без да направят нещо в името Божие. Вие не сте на-правили нищо още, а само се чудите. Като разправих този пример на едного, той пък ми разправи един друг разказ, писан от един полски писател. Той е следният: Един знаменит художник очаква да получи едно голямо наследство от един свой роднина, че да си оправи работите, както трябва. Случило се, обаче, че този негов роднина изгубил доверието си в своя племенник и не му оставил нито пет пари. Художникът се отчаял и си казал: Отиде вече. Всичко се свърши с мене. Не ми остава нищо друго, освен да се самоубия. Авторът разправя, че в Полша някъде имало специално място, дето отивали всички отчаяни и разочаровани от живота да се самоубият. Тогава младият художник си купил един револвер, оставил палтото дома си и към 12 часа вечерта отишъл на определеното място, дето се готвел да се самоубие, да замине за онзи свят. Той вижда друг един човек, който седи там, също се готви да се самоубие. Художникът се приближил при него и го запитал: Кое те кара да се самоубиваш? Да не си сиромах като мене? - Не, аз съм богат човек, но жена ми ми изневери и нищо друго не ми остава, освен да се самоубия. И ти си дошъл за такава глупава работа да се самоубиваш? Да е за сиромашия, разбирам, но за една жена. Ти си поне богат, ще си намериш друга жена. Той го убеждавал цял час да не се самоубива и в това време дошла една светла идея да нарисува една трагическа картина как се самоубива човек, (на) когото жена му изневерява. След това двамата тръгнали по пътя да се връщат, но художникът казал: Аз те убедих да не се убиваш, но знаеш ли, че аз съм гладен. Лесна работа. Станали ортаци и тръгнали двамата заедно. Тогава

художникът му казал: Слушай, аз не съм сам. Имам още много приятели гладни като мен. - Викай и тях. След това художникът нарисувал една картина, която станала много сполучлива и с това работите му се оправили. Този човек, докато мисли само за себе си, решил да се самоубие, но като решил да направи едно добро на някого, и мисълта за убийството изчезнала. С това вече и неговите работи се оправили. Като помага на другите, и неговите работи се уреждат.

Та казвам: Докато вие във вашите нещастия не се постараете да помогнете на нещастията на другите хора, вие не можете да избегнете от бедното положение, в което се намирате. Този закон е верен и за семействата, и за обществата, и за народите - навсякъде почти го има. Това наричат алтруистическо чувство. Някой казва: Защо трябва да помогне на другите? - Ако помогнеш на другите, ще си помогнеш и на себе си.

„Всичко е възможно“. Кога? Когато постъпваш по Божествено. Как да се разбере коя постъпка е Божествена? - Когато човек не мисли за себе си, а мисли за другите, тази постъпка е Божествена. Този човек всякога постъпва по Божествено. А когато човек мисли за себе си, той всякога върши престъпление. Защо вълкът върши престъпления? Защото мисли за себе си. Защо орелът върши престъпления? Защото мисли за себе си. И ще видим, че всички престъпления в света се дължат на ония условия, при които човек мисли само за себе си. Той мисли, че като се нареди неговият живот, всичко ще се нареди, както трябва. Да, но утре дойде някой по-силен от него и го пожертвува. Така постъпвате и вие. Влезете в курника, хванете една кокошка, но тя закряка. Вие я заколите и нищо не мислите. Ако мислите по Бога, ще кажете: Нека си поживее тази кокошка. Как постъпвате вие? Хванете кокошката, заколите я и си казвате: Тя е кокошка, трябва да умре, за да живея аз. Аз мога да ви приведа ред примери за лошите последствия, които човек носи от своите несправедливи постъпки. Разправяха ми един пример, станал в

София. Един касапин искал да заколи един вол; цял час го колил, но не могъл да го заколи. Най-после, от гняв, той го прострял на земята, извадил едното му око и така одрал кожата му. Не се минало и седмица, друг един вол го ритнал и то в същото око, което той извадил на вола. Така изгубил той едното си око. Друг един пример има за по-твърдение на горната мисъл. Един касапин, някъде в България, клал говеда цели 20-30 години и то най-немилостиво. Като се оженил, родили му се три деца. Едното било на десет години, другото на шест, а най-малкото на година. Един ден двете по-големи деца си играли, а майката в това време къпела малкото си детенце в коритото. По-голямото от децата казало на братчето си: Ела да ти покажа как татко коли агънцата. То взело един голям остър нож и за да покаже на братчето си как татко им коли агънцата, незабелязано го забило в братчето си и го ранило смъртоносно. Братчето извикало и паднало на земята мъртво. Като чула вика му, майката веднага притичала, оставила детето в коритото. Като я видяло, по-голямото дете се уплашило и хукнало да бяга. В бързината си то паднало, натъкнало се на ножа и умряло. Ужасена, майката влязла в къщи да извади малкото дете от коритото си, но за нейно нещастие, тя го намерила удавено във водата. Значи, този касапин изгубил наведнъж и трите си деца. Ще кажете, че това са изключения. Не, тези нещастия не трябваше да станат. Ако бащата не беше касапин, това нямаше да се случи. Всички нещастия се дължат на такива невъзможности в света. Може ли при такива условия децата да живеят?

Сега аз говоря на съвременните религиозни хора, оставам външните на страна. Аз говоря на онези, които искат да бъдат религиозни. Казвате: Към коя религия принадлежа? Не е въпросът към коя религия принадлежиш. Религията е метод за постигане и облагородяване на човешката душа. Във всички религии съществуват само три принципа. Там съществува една вечна Любов, която включва благото на всички същества; там съществува една вечна Мъдрост, знанието на която обгръща всички; там съществува една вечна

Истина, която включва свободата на всички същества според степента на тяхното развитие и разбиране. И като се казва вярвайте в Бога, питам: Каква полза ще имаш, ако вярваш в Бога? Вярата е само пътят към Бога, а да знаеш само този път, това още нищо не те ползува. Следователно, като тръгнеш в този път, ти трябва да приложиш Божията Любов, Божественото Знание, Божествената Истина, от чиито резултати ще се ползуваш. От Божествената Любов ще имаш резултати на онзи вечен живот, който ще влезе в тебе. Велик е животът на Любовта. От Божествената Мъдрост ще придобиеш знанието, от Божествената Истина ще придобиеш свободата си. И като придобиеш тези неща, ще кажеш: За Бога всичко е възможно. И когато казваме, че в Бога всичко е възможно, ние живеем за Бога. Ние не съзнаваме още това, но когато съзнаем, че Бог живее в нас, второто начало, само тогава всичко ще стане възможно. Само тогава ти ще можеш да определиш какви трябва да бъдат твоите отношения към Бога, но не само твоите временни отношения, а и тия във време на тъги, скърби, в радости и в падения, и ставания. Във всички случаи на живота отношенията на човека към Бога трябва да бъдат едни и същи. Ти можеш да изгубиш цялото си богатство, но твоите отношения към Бога никога не трябва да се изгубят. Целият свят може да се обърне против тебе, но ти никога не трябва да обърнеш отношенията си към Бога. Ти трябва да предпочиташ най-големите страдания, но никога да не изменяш на онези принципи, върху които почива твоят живот. Никога не мисли, че можеш да умреш. Ако някой ти каже, че трябва да се откажеш от това, което проповядваш, или че ще умреш, ти не трябва да вярваш. В това отношение Христос направи един опит, Той доказа, че онзи, който следва Бога, не умира. Аз предпочитам смъртта за истината, отколкото живота за лъжата. Питам: Колко време остана Христос в смъртта? Само три дни. А вече две хиляди години, откак Той живее. И 500 хиляди хора вървят в Неговия път. Те още не са дошли до Неговото вярване. Мнозина от вас сте още оглашени. Аз гледам как като ме срещне някой, казва: Този е от еретиците. Аз съм

бил еретик, а той е правоверен. Може да се познае кой е еретик, а кой е праведен. Тогава, като срещна този правоверен, аз се радвам, че съм го срещнал и му казвам: Моля ти се, ела с мене да помогнем на един умиращ. Ако аз не мога да помогна с молитвата си, ти ще му помогнеш. За мене е безразлично кой е този човек, който може да помогне, важно е, че аз се нуждая от един праведен. Кой е той, не е важно. За мене е важно да се свърши едно добро дело, а кой го е свършил, това не е важно. В света ние сме само служители, а онзи, истинският, който върши работата, това е Бог. Вие мислите, че като се помолите на Бога, и вашата молитва се чуе, че това вие сте свършили сами. Не, в дадения случай аз съм само едно условие. Когато петелът изкукурига и съмне, нима без неговото кукуригане не съмва? И без петел може да се съмне, но по-хубаво е да има петел. Ако петелът мисли, че като изкукуригал съмнало, може да се постави на опит и да види, че и без петел съмва. Някой казва: Аз в този път няма да вървя. И без да вървиш в този път, пак ще съмне. Друг казва, че не вярва в това. Ако не вярва в това, той ще си направи пакост сам на себе си. Човешко е да вярваш, а животинско е да се съмняваш. В какво трябва да вярваш? В Любовта или в безлюбието? В Мъдростта или в невежеството? В Истината или в лъжата? В Свободата или в робството? В живота или в смъртта? - Разбира се, че в живота трябва да се вярва.

Казвам: Сега всички вие се намирате в една епоха, дето търсите изходния път. Мнозина се поставят на една хлъзгава почва, както някои богати синове, разчитат на богатството на баща си и не се учат. Много християни има, които разчитат на добродетелите на Христа, на светиите и казват: Ние сме грешни хора, ще се помолим и ще ни се даде, каквото ни е нужно. Не се поставяйте на тази хлъзгава почва. Казва някой: Като повярва човек, всичко става. Двама светии, които живели заедно, често спорили помежду си: единият вярвал в думите на апостол Павла по буква, че с вяра всичко става. Другият вярвал в учението на Якова, че за всяко нещо си има дълбоки причини.

Живели тия двамата светии 20 години в пустинята и не могли да разрешат този спор помежду си. Единият поддържал една теория, другият - друга. Един от тях един ден останал дома да готви. Турил боб да се вари, но не поставил никак сол. Като се върнал вторият, взели да ядат. - Защо няма сол в боба? Повярвай и ще се осоли. Нали ти поддържаш теорията, че като вярваш, всичко става според вярата ти. Да, но тук не може да се приложи тази теория. В такъв случай ще излезе, че моето учение е по-право. Следователно, доброто в света трябва да се възприеме, без разлика отде иде. И вярванията на хората, че Христос ще ни помогне, е един механически процес, който е чисто външен. Онова, което Христос е вършил, е вътрешен процес. Каквото вършеше Христос, казваше: +Аз и Отец ми едно сме+. Някои цитират този стих и казват: Аз живея в Отца си, и Той живее в мене. Ако наистина Христос живее във вас, и вие в Него, но не само на думи, не само да носите Неговото име, тогава всичко ще бъде възможно. Питам: Ако Христос живееше във вас, щяхте ли да ме питате де е Христос? Мнозина са ме питали де е Христос сега? Казвам: Христос е там, дето ти не си. - Как тъй? - Тъй е. Човек е в слънчевата светлина, дето е слънцето. Човек е и извън слънчевата светлина. Там, дето не е слънчевата светлина, ти не можеш да бъдеш под благодатта на слънцето. Казвам: Това са ред начини не само за разсъждение, но това са практически работи из живота как трябва да се живее. Някой казва: Животът трябва да мине така. Ти не казвай така. Животът не минава. Не казвайте, че като умре човек, всичко се свършва. Добрите неща не се свършват със смъртта. Ами като се роди човек? И с раждането нищо не става. Като се родиш, ти влизаш в една бакалница да пазаруваш, но като си напазариш, каквото ти трябва, бакалинът казва: Каквото си взел, ще платиш, и ти дава сметка. Ти влизаш в света, дето Бог ти е дал всичко и мислиш да излезеш така, без да платиш нещо. Казано е в Писанието: +Словото няма да се върне без да принесе своя плод+.

В човека има едно лъжливо учение, едно лъжливо разсъждение, според което той казва: Аз съм свободен. В какво седят принципите на свободата? Ако аз постъпвам несправедливо спрямо хората, аз не съм свободен човек. Ако мисълта ми произвежда безпокойствие, аз не съм свободен човек. Ако болестта ми ме парализира, аз не съм свободен човек. Ама човек трябва да бъде свободен. Да, човек трябва да бъде свободен по ум, по сърце, по воля, по здраве. Болестите не трябва да го гасят. Той трябва да покаже на болестите, че е по-силен от тях. Като ви дойде някоя болест, вие се уплашите и казвате: Ще се мре вече. Защо ще се мре? Какво разбирате под думите +ще се мре+? Ако под думата смърт разбирате, че отново ще живеете, има смисъл тази смърт, разбирам да говорите за нея. Но ако под смърт човек разбира, че всичко с него се свършва, той се намира в закона на най-голямото ограничение, в закона на най-голямото робство. Понякога вие вадите криви заключения и казвате: Не искаме да се лекуваме при лекари. Други път като заболеят, веднага викат лекар. Едни казват, че могат сами да се лекуват, нямат нужда от лекари, а други търсят лекари. Ако лекарят не може да ви лекува, вие сами себе си не можете да лекувате. Може би лекарят, който е дошъл да ви лекува, е изпратен при вас с цел да го обърнете вие към Бога. Сегашните лекари трябва да се обърнат към Бога. Нека си бъдат пак лекари, но ако се обърнат към Бога, те ще бъдат десет пъти по-добри, отколкото са сега. Ще кажете на лекаря, че ако той вложи вяра в лекарството си, това лекарство ще бъде по-ефикасно. Защото, ако лекарят не дава нищо от себе си, той не може да лекува. Не е въпросът само да се залъгваме. Всеки лекар, след като е предписал известна рецепта, той трябва да е вложил вече нещо в нея от себе си. Лекуването на болния зависи от това, което лекарят е вложил в лекарството. Когато лекарят дойде в дома на болния с едно чисто желание той да оздравее, това негово желание непременно ще подейства.

Казвам: Всичко е възможно. Човек има всички възможности, има възможност да се занимава с всички професии. Нещата, обаче, не

трябва да се разрешават индивидуално. От какво зависи щастието в един дом? От какво зависи щастието между бащата и майката, между синовете и дъщерите в един дом? Щастието зависи от Любовта, която може да има между всички членове на семейството; щастието зависи от онази Мъдрост, която управлява всички; щастието зависи и от Свободата, която съществува в дома. Същите принципи съществуват и в обществото, и в народите, и в цялото човечество. Дето и да сте, Любовта не може да бъде нито религиозна, нито обществена, нито човешка. Любовта е безпартийна, тя няма никаква партия. Любовта не може и да се дели, тя не може да бъде нито животинска, нито човешка. Под думата животинска любов, разбираме, че животното, което не е разбрало Любовта, я проявява по своему, и ние наричаме тази любов животинска. Грешникът, който не е разбрал Любовта, разбираме, че той има грешни схващания за Любовта. Любовта във всички условия си остава неизвестна. Любовта има еднакви отношения и към праведни, и към грешни, и към животните. Любовта иска да поддържа живота на всички същества, но обаче да не се изменя формата им. Човек трябва да измени формата си. Най-първо той е започнал в утробата на майка си от една микроскопическа клетка, и в продължение на девет месеци той е минал през ред фази на млекопитающите, докато най-после е дошъл до положението на дете, като расъл, развивал се и най-после умира. Това нищо не значи. Ние говорим за съзнанието на човека. То е като положението на богатия, който постоянно преустройва своята къща. Ние разбираме, че умните хора преустройват своите къщи. Навсякъде нещата се преустройват: къщите се преустройват, градовете се преустройват, обществата се преустройват. Дето се разбират законите на нещата, там всякога съществува едно разумно преустройство. Дето не съществува това разбиране, настава едно заглъхване.

Питам сега: Какви са методите, които трябва да се приложат в света? В съвременния свят, между всички народи съществува желание всички да се повдигнат. Сега народите в цяла Европа се

индивидуализират, всички се изолират. Франция се изолира, Англия се изолира, Германия се изолира, Русия се изолира - всеки разглежда въпросите от свое гледище, от свое икономическо гледище. При това положение никой не е свободен. Едно време достатъчно човек да имаше пари, взимаше си билети и отиваше, дето искаше в странство. Сега, обаче, никой няма право да излезе от своята държава и да отиде в друга, ако последната не му позволи. Ако му позволи, ще може да отиде, ако не му позволи, не може да мръдне от своята държава. Това не е нищо друго, освен индивидуализиране. Ако краката на човека искат да ходят, и той ходи, ако не искат да ходят, и той не може да ходи. Предполага се, че един ден ще дойде индивидуализиране на цялото човечество. Днес всички народи се оформяват като органи на едно цяло. Представете си, че разумните хора дойдат в един спор помежду си, какво ще бъде положението на цялото човечество? И човек от своя страна представя един такъв общ организъм. Има една държава, която сега се образува, сега се твори. Да ви кажа коя е тя. Новата държава, в която светът ще влезе, това е човешката глава, човешкият мозък. Всеки носи тази държава в миниатюр в себе си. Засега тя има три билиона и 600 милиона клетки. Тези жители се вместват в едно пространство със следните размери: в дължина 19 сантиметра средно. В широчина около 15 и половина сантиметра и на височина в кубическо отношение около 15 см. В тази малка държава живеят тези три билиона и 600 милиона клетки и се спогаждат помежду си. Представете си, че и всички добри и разумни хора по света влязат в едно споразумение помежду си? Какво ще бъде положението на света? То ще бъде десет пъти по-добро, отколкото е сега. При това, човешкият мозък още не е сформируван. Той сега се сформирува. Всичкото зло в света се дължи на недоброто сформируване на човешката глава. Не че е лошо това нещо, нито е зло, но казвам: Има неща в човешката глава, които още не са добре сформирувани. И сега някои питат: Как трябва да живеем? Ще живеете по същия начин, по който е създадено вашето сърце Доброто

човешко сърце е по-добре създадено днес от неговия мозък. Злото в света произтича от два фактора: от недобре организираните мозъци на мъжете и от недобре организираните сърца на жените. В жената умът е по-добре организиран. Тя е по на прав път от мъжа, но по отношение на сърцето тя е на крив път. По отношение на сърцето мъжът е на правата страна. Обаче, по отношение на своя ум, мъжът е на съвсем крив път. От ума на мъжа се раждат всичките престъпления. Кой върши войните в света? Все мъжете създават войните. Кои се бият? - Мъжете. И като извършат хиляди престъпления, ще си турят знакове, че били герои, че избивали братята си, и най-после ще пишат исторически събития. И това било морал.

Сега аз говоря от едно общо положение, от гледището на един висок морал. А хората казват, че така било създадено от Бога. Какъв е този морал? Въпреки това, всички цитират закона: Не убий! Ако е въпрос да се секат сухи дървета, това е друга работа, но да се секат онези живи, плодни дървета, това не разбирам. С какво може да се оправдае европейската война в 1914 година? Каква култура беше тази, когато тия християни се биха помежду си цели четири години? Могат да се оправдаят и обясняват войната както искат, това е друг въпрос, но по същина тази работа хубава ли е? Не е права, не е добра тази постъпка. Но законът казва другояче, той гласи, че всяка война произвежда известни злини. Съгласен съм, че според великия Божествен план всяко зло в света се обръща на добро. По отношение на Бога е така, няма да остане една лоша постъпка, която да не се обърне на добро. Но по отношение на нас не е така. Когато някой отива да извърши едно престъпление, нека първо се запита дълбоко в себе си, право ли е това, което върши, или не? Когато един мъж натупа жена си и ѝ припише ред грехове, право ли е това? Когато една жена бие мъжа си и му приписва ред грехове, право ли е това? Когато една сестра бие брата си, право ли е това? Или когато братът бие сестра си, право ли е това? В това няма никакъв морал. Даже и в

това отношение хората са останали назад в своето съзнание. Те искат да подобрят своя живот, но не знаят, че по този начин не могат да го подобрят. Не е въпросът само за войните. Казват, че не трябва да се воюва. Аз отивам по-далеч. Аз не говоря за онези клоне, които падат. Това е безпредметно за мене. Аз не говоря за онези стени, които падат. Аз изхождам от гледището, че когато се строи една къща, тя трябва да се строи по високи правила, които законите на природата изискват. Ти ще я съградиш така, ще ѝ поставиш такива греди, че никога да не се съборят. Не е въпросът какво днес става, но какво трябва да градим за бъдеще, понеже се казва, че трябва да възпитаваме младежта. Мнозина поддържат, че бъдещото поколение трябва да се възпитава в бащината си религия. Че в какво е вярвал вашият баща? В какво са вярвали вашите възпитатели? Ако под думата вяра на вашите бащи, разбирате това, в което Бог вярва, и аз съм съгласен с вас. Ако е въпрос да се говори за вярата на вашия земен баща, за такова възпитание не съм съгласен. Тъй не се възпитава. Ако един човек си позволява на бойното поле да убива, той може да убие и всеки министър, всеки цар, той може да убие и баща си, той всякого може да убие. Чудни са хората. Те трябва да знаят, че щом човек веднъж се научи да убива, той всякога ще бъде готов по своята воля да убива когото и да е.

Та казвам: Любовта изключва всякакво убийство. Под думата убийство е следното: ти никога нямаш право да разрушиш един живот, който Бог е поставил в света, който е създал. Аз говоря за Божественото. Ти нямаш право да го лишиш от живот. Всяко същество има право да живее. Ние не говорим за онези неща, които хората са направили. Това е друг въпрос. Никой няма право да измени Божествения ред на нещата. Никой няма право да измени постановленията на природата. Ако ние ги изменим, ще дойдат най-лошите последствия в живота. Тъй трябва да се обосноват нещата. Не е въпросът да поддържаме един личен принцип, за свои лични удоволствия. Не е въпросът да теглим правото само към своя страна.

Казва Христос: +В Бога всичко е възможно+. Значи, всичко е възможно, когато човек работи със закона на Любовта; всичко е възможно, когато човек работи с онзи велик закон на Мъдростта; всичко е възможно, когато човек работи с онзи велик закон на Знанието и с онзи велик закон на Свободата и на Истината. Тази Свобода, именно, трябва да включва в себе си всички онези разумни същества, в които има един импулс, един трепет. Това са бъдещите основи, върху които може да се съгради една държава, един дом, едно училище, едно общество, една религия, па и каквото и да е в цялото човечество. Ако се поставят такива основи, всякога ще има резултат. Тогава всяко общество, всеки дом ще успее. Ако не се поставят тези основи, няма да има никакъв резултат. У нас, например, първо ще се погледне отрицателно на всяко ново движение. Ето, нашето духовенство и досега още има лошо мнение за богомилите. Казват, че богомилите станали причина за страданията на българите. Те са виновници за нещастието на българския народ. Те поставят богомилите виновни за всички престъпления. Така и нашите журналисти ме учудват. Например, един български вестник пише, че някой дъновист убил сръбския крал. Това се писало после и в сръбските вестници. Но после един от сръбските вестници опроверга това, като пише, че дъновистите са хора философи, миролюбиви, те не могат да извършат никакво убийство. Питам: Какво се ползуват българските вестници, ако кажат, че онзи, който убил краля в Марсилия, бил дъновист? Това е невъзможно. Защо? - Невъзможно е човек да върви в закона на Любовта и да извърши някакво престъпление. Аз говоря за Любовта, оставям думата дъновист. Аз зная добре какви са задните цели на тия, които пишат по вестниците. За мене имената не важат, но казвам: В Любовта не могат да се вършат никакви престъпления. Никой не може да се оправдае със своите слабости или със своите вярвания. Не, Любовта изключва всякакви престъпления. Аз не мога да върша никакви престъпления в Любовта. Защо? - Защото, ако Любовта дойде да управлява в света, тя

няма да пусне на земята да живее нито един престъпник. Тя няма да ги пусне, и после да ги убива. Тя предварително ще им каже, че земята още не е за тях. Тя ще ги изпрати на друго място. Нито Мъдростта може да върши престъпления. Сегашната наука показва какви са последствията на престъпленията. Казвате, че хората трябва да се женят. Но (има) известни хора, които сега не трябва да се женят. Сега са дошли до положение даже някои хора са се скопявали. Това се практикува в Америка и другаде. Мъже и жени, които не могат и не трябва да създадат поколение, се скопяват. Аз отивам по-далече. Когато един мъж няма чист и светъл ум, по-добре да се не жени. Когато сърцето на една жена не е изправено, да се не жени. Докато умът на мъжа не се изправи, и докато сърцето на жената не се изправи, да не се женят. Щом мъжът изправи ума си, и жената сърцето си, те могат да се женят. Иначе, те ще предадат своите лоши качества и на децата си. Ако се съберат мъж и жена с такива лоши наклонности, какво поколение ще създадат? Когато майката и бащата видят, че сърцето на дъщеря им не е изправено, да кажат: Нашата дъщеря още не е за женене. Защо? Сърцето ѝ още не е изправено. Когато те видят, че умът на сина им не е изправен, да кажат, нашият син още не е за женене. Защо? Умът му още не е изправен. Сегашните хора бързат да женят синовете и дъщерите си за някакви си сто или двеста хиляди лева, и като дойдат лошите последствия, казват, че условията на живота били такива. Някои и без пари се женят, но носят тежките последствия на това бързане. Невъзможен е семейният живот при такива условия. Всичко е възможно при закона на Любовта. Един добър живот е възможен при закона на Любовта. Мъже и жени, които влизат в такъв брак, ще бъдат благословени, и децата им ще бъдат благословени и няма да има сиромашия между тях.

Казвам: Съвременните хора отлагат нещата, като умрат, тогава ще постигнат своите копнежи и идеали. Те очакват на другия живот. Аз разбирам нещата малко по-другояче. Новият живот още сега не

може да започне. Ние очакваме да влезем в другия свят, но достатъчно е да изменим своите мисли и чувства да влезем в този свят. Другият свят е светът на Любовта. И тогава ще почнем да мислим като светиите, като благородните хора в света. Онзи свят е свят на Любовта; дето няма омраза, дето няма лъжи и престъпления. В този свят съществуват най-хубавите чувства, там царят най-светлите мисли. Вие сега очаквате след като умрете, след като ви четат надгробна реч, да отидете в онзи свят и там да постигнете всичко. Наскоро ми разправяха един случай, какво чули някои мои познати на един сеанс. На този сеанс се явил един техен близък, който им казал: С вашите похвали вие ми причинихте повече бели, отколкото добрини. Вие разправяте за мене, че съм живял добър живот, че съм би_и, аз видях, че не съм водил добър живот. Бил съм богат, но не съм използувал богатството си, както трябва. Това значи една непроверена надгробна реч. На земята ме хвалят, а тук ми измъкнаха всичките престъпления. И сега аз искам да се върна отново на земята да изправя всичките си грешки и престъпления, да изправя живота си. Различни са понятията на хората за онзи свят. Онзи свят е свят на Любовта, свят на Знанието, което повдига хората, свят на Истината. Този свят е тук, и ние живеем едновременно и в него, и тук.

Казвам: Всички трябва да бъдете носители на Божественото. Всички добри хора така трябва да мислят. Всички учители, свещеници трябва да приемат това учение и да мислят по новия начин. Това не е монопол нито за мене, нито само за вас. Всички с един ум трябва да схванете това и да кажат: Така трябва да се живее. Всички религии трябва да си подадат ръка, защото само по този начин при съвременната криза, която съществува, може да се помогне на бедните хора и да се покаже пътя, по който трябва да вървят. При каквито хубави реформи да има съвременното човечество, трябва да се създаде работа на хората. Без Любов не може да се създаде работа. Българската дума работа е много съдържателна. Първият слог, “ра” е взет от египетския език и означава Бог на слънцето - Бог Ра. Вторият

слог, “бо” означава мястото на Бога. Третият слог - ти - работи. Значи, ти трябва да работиш с Бога на слънцето и с местото на Бога. Това значи работа - да си едно с Бога, едно със слънцето и едно със себе си. Кога трябва да се работи? Ще работиш, когато слънцето грее, когато Бог работи върху тебе, и ти трябва да разбираш този Бог, Който ти говори. Това значи работа: Ра - изгрява слънцето; бо - Бог е излязъл пред тебе, гледа те и ти, човек, който се събуждаш, трябва да работиш. Това е тълкуванието, което аз давам на думата работа. Ако някой от вас може да даде по-хубаво тълкувание, аз съм готов да го приема.

+Всичко в Бога е възможно+. Затова, не се обезсърчавайте. И като се обезсърчавате, насърчавайте се. Питам: Как можеш да умреш, ако вярваш в Бога? Хората умират от безлюбие. На майките казвам така: Ако вие любите децата си, както трябва, те никога няма да умират. Когато детето на някоя майка умира, то умира от страх. Тази майка не обича, както трябва детето си. Една майка ми разправяше следната своя опитност: Детето й заболяло сериозно и лекарят казал, че ще умре. Тя прегърнала детето си и казала: Господи, не Ти давам детето си. Ти ми го даде, защо го взимаш сега? Аз ще го възпитавам да живее добре. И наистина, детето й не умряло. В Писанието е казано: +Бог не благоволява в смъртта на когото и да е грешник+. А ние казваме, че Бог взима децата ни. Не, когато умре детето на някоя майка, това показва, че тя има някаква погрешка, която трябва да я изправи. Ако някое дете е създадено със слаб, хилав организъм, то умира, за да се създаде с нов, здрав организъм в друг живот. То може да умре и втори, и трети път, докато най-после създаде една хубава къща, в която може да живее по-дълго време. Но казвам: Веднъж създадено едно здраво тяло, в което човешкият ум може да се развива, в което човешкото сърце може да се облагородява, това тяло трябва да се пази свещено. Не чакайте да умрете, че като се родите отново, тогава да свършите работата си. Не, извършете работата си, както трябва.

“Всичко в Бога е възможно”. Всичко е възможно за онзи, който вярва в Бога. Всичко е възможно за онзи, който обича Бога. Всичко е възможно за онзи, който изучава законите, които Бог е положил в света. Всичко е възможно за онзи, който обича Истината.

“Благословен Господ Бог наш”.
Тайна молитва.

Неделна беседа от Учителя, държана на 4 ноември 1934 г. София, Изгрев
(Приятно, меко време, малко мъгливо, но и слънцето грее)

В ЦАРСТВОТО НА ХРИСТА И БОГА

Отче наш.
"В начало бе Словото".

Ще прочета седма глава от Еклисиаст, която аз наричам глава на контрастите.

"В благополучен ден весели се, а в злополучен ден бъди смотрелив." /14 ст. - Значи, в злополучен ден не бъди лекомислен, но вземи си букваря и учи!" Защото няма праведен човек на земята, който да струва добро и да не греши". 20 ст. - /Значи, всеки, който прави добро на земята, все греши. "И намерих, че е по-горчива от смъртта онази жена, на която сърцето е примки и мрежи и ръцете й узи." 26 ст. - Жената е символ на онези неестествени желания, които царуват в сърцето на човека. Хората се нахвърлят върху жените и казват: Жените развалят света. Ако да не бяха те, светът щеше да е по-друг. Това не е право тълкувание.

"Духът Божи"

Ще говоря върху последните думи от пети стих, пета глава от Посланието към Ефесяните: "В царството на Христа и Бога."

Сега аз ще взема само един контраст, и няма да ви говоря върху неща, които вие знаете; няма да ви говоря върху неща, които вие сами можете да ми посочите и да научите. Светът е пълен с университети и колежи; светът е пълен с библиотеки, в които има хиляди томове, които сами можете да четете. Тъй щото, няма да ви говоря върху неща, които вие знаете и можете сами да научите. Ще ви говоря върху онези криви изводи, които ние сами правим в живота.

За тази цел ще ви приведа един пример из живота. Един поет написал едно стихотворение, а един музикант съчинил една песен и решили да отидат в гората, и там поетът да издекламира своето

стихотворение, а певецът да изпее своята песен. Като изпълнили своите номера, те отишли в обществото между хората и се похвалили, че като пели и декламирали, цялата гора шумяла. Хората отишли в гората да видят какво е станало там и видели, че листата на дърветата окапали, и те били съвършено голи. Те казали: Опасна е тази декламация, опасна е и тази песен, от която гората оголяла. На другата година се явили още един поет и един певец, които отишли първо да направят опит със своята декламация и със своята песен в гората. Като се върнали между хората, казали: Чудно нещо! От нашата декламация и песен листата по дърветата в гората отново изникнаха. Отишли хората да проверят истинността на техните думи и наистина видели, че листата на дърветата изникнали. Питам: Листата на дърветата от декламацията и свиренето на първия поет и музикант певец ли изпаднаха? Или листата на дърветата изникнаха от поезията и песента на вторите поет и певец? Не, при първия случай листата от дърветата окапали, защото вятърът духал и било есен. При втория случай, листата изникнали на дърветата не от декламацията на поета и от свиренето и пеенето на музиканта, но защото било вече пролет. Следователно, първите са направили опита си през есента, а вторите - през пролетта.

Сега, това, което ще ви кажа, няма да измени нито на един милиметър вашия ръст, нито ще измени нещо от вашия мозък. Някой казва, че могъл да убеди някого в нещо. Моята опитност пък е следната: каквото съм казвал до сега на хората, те никога не са изпълнили това, което съм им казвал. Те всякога са изпълнявали това, което си знаят. Те са изпълнявали това, което съм казвал, до толкова, доколкото е било в съгласие с техните мисли. И можете да кажете, че моите мисли, че това, което говоря, е криво. Съгласен съм с вас, човек всякога не може да ме слуша. Питам: Защо човек всякога слуша себе си, и в правото, и в кривото? Някой човек свършил четири факултета, но отива в кръчмата и се напива добре. Връща се у дома си, и жена му казва: Не ти подобава, като на учен човек, така да се напиеш. Е,

намерихме се с другари, пийнахме малко, повеселихме се. Какъв грях има в това, че пийнали няколко души винце, че станали чакър кефлии? После другото положение: някои хора искат да отидат в другия свят, а светските хора искат да останат на този свят, да си поживеят. Като се говори за онзи свят, аз разбирам един уреден свят. Там книгите не губят своята цена, хората не умират, няма гробища, няма глад и т. н. Достатъчно да имаш пари на онзи свят, за да видите колко добре се живее. Ще приведа един пример за онзи свят. Има един анекдот на американски, но ще го преведа и на български. Един милионер американец умрял. За да почетат паметта на баща си, децата му турили в сандъка една торба с чисто злато, да има пари и на онзи свят. Като се видял на онзи свят, той бръкнал в джоба си, и като напипал златото, казал си: Чудо е това! И тук лесно ще прекарам. Като огладнял, той отишъл в една гостилница и поискал да му дадат от едно ядене. Запитал колко струва яденето. Пет стотинки. Тук всяко ядене струва по пет стотинки. Милионерът подава една златна монета и казва: Разбийте ми тази монета и си прихванете за яденето. Да, но тук не се развалят никакви пари. Тук се приемат само по пет стотинки. Така ли? Тогава милионерът писал на синовете си да му изпратят една торба от по пет стотинки, защото там не вървят никакви други пари, освен по пет стотинки. Синовете му изпратили една торба, пълна с такива монети от по пет стотинки, пет центове. Взима той тези пари, и пак... отива на гостилницата. Дава от тези дребни монети, но останал учуден, като му казали, че тук не вървят и тези монети. Наистина, евтино е яденето, но никакви пари от земните не вървят в онзи свят. Какво ще кажете на това отгоре? Дали това е така или не, то е въпрос, аз не искам да ви убедя, но изнасям този пример само за пояснение на мисълта си. Нима когато драматургът, трагикът или романтикът, като описват известни сцени, че всички са верни. Всички не са верни, но половината само са верни. Нима, когато историкът описва известни събития, или когато астрономът описва известни явления, или когато поетът описва нещо, всичко е вярно?

Всички неща не са верни, но ако всички неща бяха верни, нямаше какво да правим. Ако поетът беше написал последната дума, нямаше какво друго да пише, но вие благодарете, че всичко, каквото е написано, не е вярно, та има още какво да се пише. Поезията едва сега е започнала, музиката също. Младите поети имат шанс да вземат една стъпка напред.

Съвременните хора искат живота им да бъде съвършен. Благодарете се, че животът на хората още не е съвършен. Защото, ако сте съвършени, вие ще напуснете земята. Вие при това положение, не можете да седите един ден повече на земята. Щом станете съвършени, ще заминете за другия свят. Там очакват работници. Тук могат да ви дадат да напишете една песен или една поезия, а там, като отидете, ще ви дадат да управлявате една планета, като нашата земя. Там ще ви направят господар на тази планета, с всички права. Там няма да гледат каква препоръка носите от приятелите си, но ще ви подложат на един голям практически и теоретически изпит, който непременно трябва да издържите. Този изпит ще бъде подобен на следното: ще ви дадат един квадрат, в който двата ъгъла се увеличават, а другите два се намаляват. И вие трябва да разрешите тази проблема. Вие трябва да знаете до кога ще се увеличават двата ъгъла. Щом стигнете крайния предел на увеличението, а именно, най-много до 180 градуса, ще се образува един изправен ъгъл. Ако прекарате един диагонал в този квадрат, половината от този изправен ъгъл ще бъде равен на 90 градуса. Следователно, този ъгъл няма да бъде вече изправен ъгъл. Днес всички хора имат противоречия, искат да ги разрешат. Всяко противоречие може да се разреши, когато човек дойде до положение на правата линия. Докато двама души се намират в отношение на взимания, давания, те всякога се намират в противоречия помежду си, имат неща, които не могат да разрешат. Двама души могат да разрешат един въпрос помежду си само по законите на природата. Иначе, този въпрос между тях всякога ще остане неразрешен. Сега няма да се впущам в обяснение, да разрешавам тези въпроси. Аз мога

да ги разреша, но ще вляза в съвсем други линии на разсъждение. Питам: Необходими ли са на човека три очи? Засега човек има само две очи, но какво са разрешили те? Ако кажете, че двама души могат да разрешат въпросите помежду си, защо тогава нашите две очи не могат да разрешат въпросите? Ние имаме две уши, два крака, но защо нашите две уши или нашите два крака не са могли до сега да разрешат въпросите? Не че нищо не са разрешили. Ето, краката са вървели хиляди километра, но те не са разрешили въпроса за движението. Имаме и една уста, но какво е разрешила тя? Ето, и с устата въпросите пак остават неразрешени. В какво седи неразрешението на въпроса? Казвате: Трябва да се обичаме. Любовта има две очи, и вие всички имате две очи, от които лявото взима, а дясното око дава. Тогава какво ще направите с Любовта, която имате? Значи вие едновременно трябва да взимате и да давате. Ако повече взимате, а по-малко давате, тогава идва кривото в света. Ако взимате повече, а давате по-малко, домашните ви ще се радват, но отвън хората ще се нахвърлят върху вас. Ако бакалинът взима повече пари, а дава по-малко стока, жената на този бакалин ще се радва и ще счита, че мъжът ѝ е умен човек, знае да върти търговия. Обаче, купувачите ще бъдат недоволни. Значи, това, което е мярка за външния свят, не е мярка за семейството; това, което е мярка за семейството, не е мярка за обществото и т. н. Колко жени има, които искат мъжете им да харчат парите си за обществото? Такава жена ще се сърди, ще каже, че мъжът ѝ е прахосник. Но обществото ще каже, че този човек е добър, щедър. Питам: Кой от тези два възгледа е по-прав? И двата възгледа са прави. Единият възглед е прав за лявото око, а другият възглед е прав за дясното око. Това са контрасти, които днес се срещат навсякъде в живота. Вземете, например, всички религиозни хора по целия свят искат да въведат една религия. Сега, разбирайте ме право. Религия в тези форми, в каквито днес съществува, не е създадена от Бога, но тя е създадена от хората. Религията е човешко творение. Това, което Бог създал, е вътре в нас.

Всяко нещо, което е извън нас, не е Божествено. Всяко нещо, което идва с раждането още и заминава заедно с нас, след смъртта ни, то е Божествено. Всяко нещо, което е извън нас, и напуща човека след неговата смърт, то е човешко. Сега върху тези процеси аз не искам да вярвате. Аз съм за онази вяра, която е път на човешкия дух; аз съм за онази вяра, която е път на човешкото сърце; аз съм за онази вяра, която е път на човешката воля; аз съм за онази вяра, която е път на човешките постижения; аз съм за онази вяра, която е път на човешкото добро, на човешката кротост, въздържание, милосърдие; аз съм за онази вяра, която е път на братството, път на семейството, на всичко онова, което урежда живота. Това наричам аз вяра. Ако имаш една вяра, която не те води към братството, която не те води към никакви постижения, в тази вяра има нещо, което ти не си разбрал.

Казвам: Снощи бях на концерт на млади музиканти и за пръв път ми обърна внимание, че много музиканти, които са родени за музиканти, не са станали още такива; и много инструменти, които са създадени за музиката, не са станали още музикални. Всеки музикален тон има определени трептения. И за да бъде певецът, както трябва певец, той трябва да даде тези определени трептения на всеки тон. Когато липсват няколко трептения от основния тон, този тон е вече видоизменен. После, ако вземете например, тона си в долната гама и после го вземете в горната гама, те вече се различават. В цигулката имате девет позиции. И ако вземете, например, тона до в деветте позиции на цигулката, всички тия девет вида до се различават по качествата си. В първата позиция до има един характер, във втората позиция има друг характер, и така в деветте позиции има девет различни характери и качества. Има и още позиции, които при сегашните условия не трябва и не могат да се изнесат. Цигуларите се стремят да схванат и тия позиции. Сега аз ви говоря върху един предмет, за позициите, който за мнозина ще остане неразбран. Ако е въпрос за бойни позиции, ще разберете. Ако вие можете да произведете правилно всички тия позиции, вие ще

произведете небивали съчетания между тоновете. Ако съчетая една или две-три позиции правилно, веднага ще заставя болния да стане от леглото си. Не е нужно много да се свири на болния. При това положение достатъчно е да му се посвири само три минути, и след три минути, той ще бъде съвършено здрав. Казвате: Можеш ли да направиш това? - За вас не мога, за вас само говоря. Ако не вярвате, опитайте. Невярващият трябва да опитва, а пък аз няма какво да опитвам. Неща, които зная, аз не ги опитвам, аз ги казвам, а вие дали ще вярвате или не, то е ваша работа. Нито ако вярвате, ще ви похваля, нито ако не вярвате, ще ви укоря.

“В Царството на Христа”. Какво разбират хората под думите в царството на Христа? Всички християни искат да убедят целия свят, че Христос е прав. Теоретически е така, но в какво седи правото на християнството? Християните казват, че правото на християнството седи в Любовта и в братството. Трябва да видим тази любов и това братство. Обаче, никога светът не е имал такива дългобойни и разрушителни оръдия, каквито са християнските оръдия, с каквито си служи днес целият християнски свят. Питам: Каква е тази християнска любов и това християнско братство? Не съдя християните, но казвам, че те се наричат християни, а носят съвсем друга култура. Това, което днес виждаме външно, и самото християнство са две различни неща. Аз съм съгласен да се бият хората, но ето по какъв начин. Когато един град или едно село страда от глад, нека този град или село да се бомбардират с далнобойните оръжия, но от всяко оръжие да излизат гранати, шрапнелите на които да бъдат хляб, захар и други съестни продукти, че да разбере населението какво значи бомбардировка. Тогава населението на тия места ще каже: Господ здраве да даде на тия, които бомбардират града ни. За да бъде християнството право, такива да бъдат далнобойните оръжия на християните. Те трябва да из-хвърлят подаръци за хората. От всяко далнобойно оръжие трябва да излизат такива неща, които да радват хората. Така ще бъде, когато Христос дойде на земята да живее

между хората. Казват, че като дойде Христос, ще изпрати грешните в ада, а праведните в рая. Аз тълкувам това нещо по следния начин: грешните ще изпрати в дъното на парахода, да помагат на света, а праведните ще остави на палубата на парахода. Какво лошо има в това, човек да бъде огняр? Сегашните проповедници дадоха тълкувания, които не са верни. Те били ли са съветници с Бога и с Христа, да знаят какво ще правят, като дойдат на земята? Те говорят за ада и за рая, но никой от тях не е ходил нито в ада, нито в рая, да знаят какво представят. Казва се за Данте, че е ходил в ада и го е описал. Милтон пък е ходил в рая. Въпрос е дали и двамата са ходили. Ако се каже, че Данте не е ходил в ада, италианците ще се обидят; ако се каже, че Милтон не е ходил в рая, англичаните ще се обидят. Тогава трябва да се признае, че и двамата са ходили, но от тогава до сега и раят, и адът са се променили. Днес адът не е такъв, какъвто Данте го е видял, и раят не е такъв, какъвто Милтон го е видял. При това, те не живяха дълго време там. Те са ходили там само като екскурзианти, не са обходили всички места. Това, което писаха, е вярно, но то се отнася само за някои области. Ако някой гледа на България от обществената безопасност, каква представа ще има за България? Ако посети българските църкви, ще има съвсем друго понятие. Ако посети българските училища, ще има пак друго понятие за България. Това са все човешки схващания. Животът трябва да се разглежда в неговата целокупност. "В Царството на Христа". Днес всички проповядват за това царство и казват, че това царство трябва да дойде. Казвате: Трябва да се обичаме. Две очи има Любовта. Какво ще правите с тези две очи? Когато едното око иска да вземе, другото иска да даде. Ако едното око взима повече, а дава по-малко, може ли това да бъде царството на Христа? Дойде някой при вас, и вие не можете да го търпите по единствената причина, че той не се изказва, както вас. Едно трябва да знаете: Когато един човек изказва своите възгледи, дайте му право да се изкаже. Това още не показва в какво той вярва. Вие не знаете още какъв е човекът. Когато някой човек мисли, той

мисли много право, много благородно чувства, но когато дойде да се изкаже, той изглежда като че е безверник, безбожник, не може да се изкаже, както мисли и чувствува. Ни най-малко не е така. Този човек е добър, но не може да се изкаже. Преди всичко, на човека трябва да се даде свобода, да се изкаже добре. И онзи, който се изказва, да гледа по възможност да се изкаже, както трябва без да представя нещата в преувеличена форма. Един момък казва: Аз целунах една княжеска дъщеря. Тъй ли? Как я целуна? На кое място? Като мъртва, когато беше в ковчега. Следователно, ако целунете живата княжеска дъщеря, това е престъпление, но ако целунете мъртвата княжеска дъщеря, това е добродетел. На какво основание отгоре? Защото от умрялата няма какво да се вземе. Философията е там. А като целунеш живата, има какво да вземеш от нея. Значи, престъплението, прегрешението седи в това, че искаш да вземеш нещо. Когато момъкът целуне една мома без нейно позволение, ето де седи престъплението, ето де се нарушават отношенията. Това трябва да се вземе като относителен морал, който трябва да се проучава. Когато ти нарушаваш свещената свобода, свещената чистота на едно сърце, ти причиняваш болки. Какво ще спечелиш с една целувка? Въпросът за целувката различно се третира. В България, например, правят въпрос за една целувка, а в Америка гледат малко по-свободно, но някога, и те са много взискателни по този въпрос. Една млада американка среща в тъмнината един момък, който я целунал. Вървят и си приказват двамата, тя мислила, че той е някой красавец. Като излезли на светло, тя видяла, че той бил негър. Веднага го предала на полицията, и го глобили десет хиляди долара. Така е, скъпо коства понякога една целувка. Или десет хиляди долара глоба или десет години затвор. Целувката има съвсем друг произход в природата от този, който хората й предават. Целувката е едно право за разпределението на живите сили в природата. В този смисъл горната и долната устна на човешката уста са проводници на тия живи сили. Когато майката целува децата си, тя им прави голямо добро. Ако тя знае как и на кои

места да ги целува, и в разните възрасти, по какъв начин, тя ще им предаде голямо благословение. Затова, като вземете едно дете, трябва да знаете де да го целунете. Целувката не е нещо произволно. Следователно, всичко седи в това, че веднъж природата е допуснала известни неща, с оглед на известни блага, те не са лоши. В този смисъл, не е лошо да ви целуне човек, но трябва да знае де да ви целуне. Ако ти си болен и дойде един твой приятел и те целуне, а положението ти се подобри, целувката ти е на място. Ако ти си беден, и твоят приятел те целуне и положението ти се подобри, целувката ти е на място. Ако ти си отчаян и дойде някой и те целуне, а с това и отчаянието ти изчезне, целувката ти е на място. Целувките не са от нас. Не мислете, че някой е целунал някого. Целувките, които човек дава, са проводник на велики цели на природата. Всички трябва да бъдем добри служители в Царството на Христа. Ние трябва да бъдем проводници на ония блага, които Бог е определил за хората. Не мислете, че трябва да раздадем всичко, каквото имаме. Човек трябва да раздаде само онова, което е взел като длъжност върху себе си. Представете си, че имате една торба със злато, която трябва да вложите в пощата. Ще я вложите в пощата без да вземете нито една монета за себе си. От единия до другия край вие трябва да бъдете проводници на Божиите блага.

Кога се говори за правоверните хора в света. Кои са правоверни хора? Чудно нещо. Че и досега още християните не са правоверни, не са праведни. Не ги съдя, но казвам само. Кой е праведен човек? Праведен човек е онзи, който е свързан с Любовта, с вечното начало. Праведен човек е онзи, който се ръководи по закона на Любовта. Щом човек има Любовта в себе си, той е толкова богат, че не се нуждае да взима нищо от никого. Следователно, праведният човек никога не може да направи престъпление, понеже той сам има всичко и дава от себе си. Престъплението иде само от нямане на нещата. Който иска само да взима, той върши престъпления. Този факт е проверен. Ева съгреши, понеже искаше да вземе един плод от забраненото дърво.

Адам и Ева имаха всичко на разположение, но искаха да станат по-богати, отколкото Бог ги е направил, и за това съгрешиха. Това е тълкуване, но дали това е причината или не, то е друг въпрос. Факт е, че сме извън рая. Казвате: Как може да се каже това? Ами всичките страдания, които идват днес на земята, доказват именно това нещо. Милионите хора, които измират, големите страдания, които се дават, показват, че това е така. Въпреки, че всички учени хора, че всички царе, държавници, учители имат добрата воля, доброто желание да помогнат на човечеството, те пак не могат да постигнат това. Всяка година измират около 35 милиона хора, било от собствена смърт, или се избиват едни други, но едно е утешителното, че всяка година се раждат около 40 милиона хора. Следователно, всяка година населението се увеличава с около пет милиона хора. Значи, след сто години ще има 500 милиона население повече, отколкото днес има. След известно време хората по земята ще се увеличават толкова много, че ще стане нужда да се моли Бога да намали малко населението на земята. Колкото повече се увеличава броят на хората, толкова и страданията се увеличават. Сега ви въведох в една област, която ще ви уплаши. Това е статистика, но в тази статистика има изключение. Това изключение седи в следното: когато светът се подобрява, и плодородието се намалява. Когато грехът се увеличава, и плодородието се увеличава. Колкото повече хората грешат, толкова повече се раждат и толкова повече се увеличава населението. Не е ли по-добре на земята да има само сто милиона хора, но да живеят добре. Нека по-малко хора идват на земята, но да има по-малко страдания, а не като сегашните.

Сега да ви наведа на целта, не към моята цел, но към онова, което искам да ви разкрия. “В Царството на Христа”. Христос иска да извади съвременното човечество от онова голямо противоречие, в което то се намира. Не да тури нови институти, не да тури нови гимназии, университети, църкви, но Той иска да покаже на човечеството, че сегашният ред и порядък може да се подобри с едно малко

видоизменение. Сега да ви кажа какво е вашето положение. Аз ще го констатирам с един малък пример, а вие ще си вадите вашите заключения. Този пример взимам от сегашния живот. Един беден младеж, който свършил училище и дълго време търсил служба, като не могъл никъде да намери такава, най-после решил да стане кюмюрджия. Той си казал: Тази работа поне не струва много. Изгорил дърва и направил кюмюр. Напълнил два чувала с кюмюр, и тръгнал в града да го продава. Среща го един учен човек и го запитва: Колко продаваш този кюмюр? - Ако ми дадеш 100-150 лева, ще ти дам всичкия кюмюр. Ученият дал 150 лв. на младия човек и си заминал. Като отива дома си, ученият взима кюмюра, изгаря го и направя от него 35 килограма диамант, големи парчета като кокоши яйца. И единият е кюмюрджия, и другият е кюмюрджия, само че единият изгаря дърветата и прави от тях въглища, а другият преработва въглищата и ги превръща в диамант. Съвременните хора са от първия калибър, те носят на гърба си чували с кюмюр и най-после казват: Дотегна ни този кюмюр, тази черна краска. Сега трябва да минат във втората фаза, да превръщат кюмюра в диаманти, големи като кокоши яйца. Но има още по-учени хора, които могат да впрегнат този диамант на работа. Докато вие не станете кюмюрджии от втората категория, да превръщате в лабораториите си кюмюра в диамант, вие не можете да влезете в Царството на Христа. В Царството на Христа се искат хора не от първата, но от втората категория. Вие трябва да вземете онова с ниската цена и да го превърнете в нещо с висока цена. След това ученият пише на младия кюмюрджия едно писмо: Приятелю, аз ти благодаря за кюмюра. Няма какво повече да продължаваш тази работа, ела при мене, аз ще те осигуря. - Тъй ли? Как? - Не питай затова. Той му дал една голяма рента, осигурил го на цял живот и го оставил да работи друго, каквото го интересува. Чуди се младият човек как е възможно за два чувала кюмюр да се създаде помежду им такова приятелство. Като го запитвали как стана толкова богат, той казвал: Продадох два чувала кюмюр на един учен, и той ме

осигури. Тогава един негов приятел също така започнал да продава кюмюр. И той продал два чувала кюмюр на един учен, но този учен, като го видял втори път, казал му: Донеси ми още два чувала кюмюр. Следователно, когато продавате кюмюра си, продавайте го на онзи учен, който може да го превърне в диамант. Той разбира законите. В Царството на Христа това е знание, това е наука, това е побратимяване, това е разбиране на живота. Това е разбиране на семейния живот, на домашния живот, на отношения между братя и сестри. Това е разбиране на целия космос, на цялата наука. Велика наука е Царството на Христа. То не е онези дребнавости, в които сме изпаднали сега. Че е лошо това, съзнаваме, но никой не може да помогне. Не че не може да се помогне на света днес, светът даже има голямо изобилие. В една от най-прочутите евангелски църкви се събрали няколко от богатите членове да поговорят и да се помолят помежду си, как могат да съберат пари да помогнат на своите бедни събратя в Лондон. Докато разисквали по въпроса от коя банка да поискат една голяма сума в помощ, проповедникът на тази църква казал: Братя, нека да не изкушаваме Господа. Всички ние сме богати, нека всеки даде, колкото може и обича, и ето сумата ще бъде налице. Той пръв дал известна сума, и скоро и другите го последвали. Вие чакате да ви приемат в Царството на Христа, а нищо сами не правите. Какво правят християните? Като умре някой, тогава ще му четат надгробна реч. Помнете едно нещо: Умрелите не отиват в онзи свят. Умрелите са за този свят, а живите за онзи свят. За да живее, човек трябва да има в себе си Любов, Знание, Мъдрост, Истина - сърце трябва да тупти в него. Всеки човек, който лишава себе си от Любовта, от Знанието, от Истината и Свободата, които му са дадени, вие знаете какво го очаква. Няма какво да ви доказвам това. От какво умират хората? От безлюбие. Като умре някой, аз виждам какво е написано. Писано е: Този човек умира от безлюбие. Сега, като умре някой, ще пишат на паметниците това онова. Това са неверни работи. Човек умира от безлюбие. Носят друг умрял и аз чета: Този пък е умрял от

голяма любов към себе си. Има едно правилно разрешение на въпросите, което всички трябва да помните. То е следното: Докато всички хора не обикнат Бога, в Когото живеят, те не могат да имат никаква любов нито към себе си, нито към ближните си. Божията Любов или Любовта ни към Бога ще бъде едно мерило за нашата Любов. Без тази Любов, Любовта ни към ближните е безпредметна, тя не може да се приложи. Следователно, всичките нещастия в света произтичат от онзи велик закон, че ние не прилагаме Любовта към Бога, както трябва. Като не прилагаме тази Любов, говорим за Любов към ближния, към този, към онзи. Явяват се и проповедници да проповядват, но нищо не излиза от това. Аз нямам нищо против това, но всеки трябва да проповядва Истината. Истината се заключава в това, че Любовта към Бога трябва да бъде мерило. Когато Любовта към Бога влезе като мерило в живота на човека, той вече има еднакви отношения към всички. Тогава той ще има отношение и към цветенцата, и към мухите. Когато виждам как късат цветята, казвам да не ги късат. Но виждам едно цветенце скъсано, стъпкано, аз го взимам от земята и му казвам: Цветенце, не съжалявай, че си стъпкано. Хората също така се тъпчат едни други. Някой път и големите цветя се късат и тъпчат, но какво да се прави.

“В Царството на Христа”. Сега аз не искам да ви държа отговорни, вие не създадохте греха. Вие не сте причина за вашето нещастие. Всички вие носите последствията на хиляди и хиляди поколения, които са живели един неестествен и ненормален живот. Но като умни, вие трябва да измените тези последствия. По същия начин трябва да се създадат училища, в които да се проповядва за живота не тъй, както сега се проповядва. На сегашните семейства може да се покаже пътя, по който да се подобрят синовете и дъщерите. Също така може да се проповядва и на обществата да се подобрят. И тогава в продължение на десет години само цяла Европа може да бъде в цветуще състояние. Но затова се изисква пълно съзнание, да се даде свобода на хората. На кого може да се даде

свобода? Свобода може да се даде само на един човек, на когото Истината е мерило, Мъдростта е мерило и Любовта е мерило. Това е свобода. Тогава на всички хора, които имат тези положения за мерило, може да се даде свобода. Казвам: Каквито обвинения да се хвърлят днес, нито Адам е виновен, нито Ева е виновна, нито вие сте виновни. Казвате: Ами защо страдаме тогава? Казвам: Който се приближава при Любовта и не я разбира, той страда. Който се приближава при Любовта и я разбира, той се радва. Който се приближава при Мъдростта и не я разбира, той оглупява; който се приближава при Мъдростта и я разбира, той поумнява. Който се приближава при Истината и не я разбира, той умира. Който се приближава при Истината и я разбира, той оживява. Следователно, ако ти оживееш, ти си разбрал Истината. Ако ти умираш, ти не си я разбрал. Ако си оглупял и си приближил при Мъдростта, не си разбрал. Но ако поумнееш, разбрал си Мъдростта. Тогава и учен човек ще станеш. Сегашните вярващи казват: На нас много учение не ни трябва. Какво е това учение? Например, имате един тон. Англичаните питат кой е този тон, който съответствува на даден ? На всеки тон трябва да хармонира съответен. Ако вземете тона "си", кой ще бъде съответният негов тон? Вие не сте композитори да знаете това, но взимате тона "до" и искате да съчетаете с тази гама една тъжна песен. Ако увеличавате тона "до" какъв ще бъде този нов тон? Той ще бъде с известно понижение. Какво трябва да направите, ако искате да дадете едно разрешение на вашата тъга? Разрешението на тъгата не седи в усилването на тъгата, но в даването й на простор, на известна хармония, за да се отвори път. Кой трябва да бъде следващият тон, за да превърне миньорната гама в мажорна, но не войнствена? Който разбира от музика, той всякога ще може да схване дали е в едно нормално състояние или не. Аз често правя такива опити. Като ставам сутрин аз изпявам три тона, и по тях познавам дали съм в нормално състояние или не, дали съм спал добре, дали съм постъпил добре. Те са мои тонове, с които си правя опитите. Това е мое правило. Като

изпеете и вие няколко тона, ще познаете дали ще можете да вземете пари назаем от някой банкер, или не можете да вземете. Ако отидете при един банкер за пари, а не сте изпели добре тези тонове, той ще ви каже, че няма пари и не може да ви услужи. В случая той ви лъже. Ето как би трябвало той да постъпи. Той трябва да ви каже: Господине, понеже познавам, че вие не вършите Волята Божия, не мога да ви дам пари, защото аз съм касиер на Божествена банка и нямам разрешение да ви услужа. Като изправите положението си и дойдете при мене, ще ви дам пари.

Преди повече от 20 години се случва следното нещо. При един богат американец отива един младеж социалист, с парабел в ръка и казва на този богаташ: Господине, ти ми дължиш една голяма сума, понеже тези пари са общ труд. Прав си, господине, това, което имам, е от труда на всички хора, които живеят на земята. Но понеже на земята живеят два и половина милиарда хора, то прати всички тия хора при мене, всеки да си получи своя дял. В такъв случай на тебе се пада половин долар. Ето, вземи този половин долар и бъди доволен. Та и вие казвате, че светът трябва да се изправи. Но ако вие раздадете всичкото си богатство на света, кому по колко ще се падне? Казвам: Богатството е на друго място. То е в цялата природа. Бог е указал пълно доверие в нас и ни е поставил в един свят, дето свободно дишаме въздуха, без да плащаме нещо; свободно възприемаме светлината и водата, без да плащаме нещо. За хляба само днес се плаща. Но въпреки това всички ходите недоволни и се оплаквате, че животът бил тежък. Държите ли сметка колко въздух изразходвате всеки ден? Държите ли сметка колко светлина възприемате всеки ден? А трябва да знаете, че всичко това приемате без да плащате нещо. За човешкото се плаща, а за Божественото нищо не се плаща. Направят една свещ от спарманцет, гори половин час, изгори и повече светлина няма. Прекарат електричество, направят ви една лампа и казват: Толкова киловата е изгорено. Така е, всяко човешко нещо се продава, а всяко нещо, което е Божествено, не се продава. Ако

някой проповядва Словото с пари, това не е от Бога. Аз не съм против свещите, нека се продават, но съм против изгарянето на свещите. На нашите горящи свещи не могат да узреят плодовете на дърветата. Аз съм за онази светлина, на която зреят плодовете на дърветата. С нашето знание светът не може да се подобри. Трябва едно знание, което да подобри живота. И от нашата любов хората ще измрат. Това не е любов. Аз съм срещал много мъже и жени побледнели, посърнали от глад, казват: Не можем да си мелим брашно. Че само с брашно ли става тази работа? Оставете брашното на страна, оставете меленето, оставете камъка на воденицата и без тях може. Варете житото си и така го яжте. Не могат да мелят брашното си, и се чувствуват нещастни. Станали воденичари, за да мелят брашно. Сега вие ще ме извините, че ви говоря така. Така са ми казали, аз идвам от друг свят, и може да не съм добре информиран. Животът, нито брашното е за воденицата. И някой казва за стомаха си: Да мели моята воденичка. Не е така, това е човешко разбиране. Кога някой казва, че воденичката му трябва да мели, между ума и между сърцето на човека трябва да има абсолютна хармония, необходима за неговия прогрес. Това, което наричам стомашна система, мозъчна система, аз ги свързвам в друга една система. Едната наричам мозъчна, а другата наричам симпатична нервна система. В мозъчната нервна система мозъкът отговаря, а в симпатичната нервна система, по нямане на друга дума, отговаря стомахът. Човекът се намира, именно, между тези две системи. И след като човек замине от този свят за другия, тези две системи и там продължават да функционират. Сега, това е една отвлечена област, и затова мнозина се чудят има ли онзи свят, или няма. Като се говори за този и за онзи свят вие трябва да разбирате, че светът е прогресивен. Например, онзи свят, за който мравите могат да говорят, това е човешкият свят. А когато ние говорим за онзи свят, това е светът на ангелите. И ангелите живеят на земята, при нашите учени. Сега това е едно противоречие. Например, сегашните наши учени не са измерили точно диаметъра на земята.

Той не е точно 12 хиляди километра, както са го измерили, той е повече. Той е много повече, отколкото са го измерили. Като се казва, че диаметърът на земята е 12 хиляди километра, аз съм съгласен с вас. Този диаметър отговаря на съзнанието на сегашните учени. Ако попитате мравите за диаметъра на земята, той ще бъде много малък, според тяхното съзнание. Тъй щото, диаметърът на земята, който учените са определили, отговаря на тяхното съзнание. Значи те са дошли до числото 12. До 12 хиляди километра е знанието, до което са дошли днес. Това показва, че човешкото съзнание обхваща една линия от 12 хиляди километра. Това пространство е много малко. В тази междина могат да се разрешават всички философски въпроси, а какво става вън от това пространство, ние се натъкваме на една непонятна област. За нас е непонятен животът на един светия, или на един гений, а даже и на един грешник, който съзнава, че отива надолу. Той казва: Потъвам, моля, помогнете ми. Той съзнава, че потъва, че отива някъде и казва: Ако няма кой да ми помогне, с мене всичко ще се свърши. Достатъчно е на този човек да му се каже една дума или един тон да чуе, и съзнанието му да почне да се подига. Той казва: Благодаря, че ме избавихте от това потъване. Светът не се нуждае толкова от материални блага, колкото от онова духовно общение, от онези духовни отношения, които липсват между хората. Дойде някой при мене, иска помощ в пари. Не е въпросът в парите. Ако този човек люби Бога и ако сърцето му бие правилно, така че да не злоупотреби с доверието на никого, аз бих му казал де има пари заровени да отиде и да си разрови. Нека синовете и дъщерите му се ползуват от това богатство. Но тогава аз ще изпадна в следното противоречие.

Ще приведа един пример само за обяснение на тази истина. В Египет живели двама светии отшелници, и двамата се занимавали с плетене на кошници. Единият от тях отивал в града да ги продава, а другият оставал в гората. Като отивал в града, всякога минавал покрай един каменар, който го посрещал много добре. Поканвал го да си

почине, измивал краката му и после се разделяли приятелски. Това се продължавало цели 20-30 години. Като минавал покрай него и виждал положението му, светията си казвал: Трябва да се подобри материалното положение на този каменар. Той се помолил за него, но от невидимия свят му казали: Ако се подобри материалното положение на този човек, ще се влоши духовното му състояние. - Не, аз съм го опитал вече толкова години. Зная, че той ще стане един прекрасен човек. Добре, тогава кажи на каменаря, че на еди-кое си място има заровени пари, нека си вземе, колкото иска. Каменарят изровил тези пари, и започнал да подобрява положението си: направил си големи къщи, като палати, взел си слуги, облякъл жена си и децата си добре, и в скоро време станал толкова виден, че го избрали пръв министър на египетския фараон. Сега колкото пъти минавал светията покрай мястото, дето каменарят живял и работил, нямало кой да го посрещне да му измие краката, да се разговори. Един ден светията отишъл в дома на този каменар, сега вече пръв министър, но каменарят излязъл срещу него сърдит и недоволен и му казал: Кой си ти? Аз не те познавам. Как смееш да ме безпокоиш? Светията си излязъл, но му станало тъжно. Като се връщал по пътя го настигнал ръководителят на каменаря, хванал го за врата и го натиснал към земята, и му ударил един силен бой, като му казал: Знаеш ли, че с твоята добрина, развали живота на този човек? Тогава светията започнал да се моли на Господа, да му даде възможност да изправи погрешката си. И след това започнали гонения срещу каменаря, турили му секвестри на имането, парите изгубил и като останал последен бедняк, принудил се да отиде пак на същото си място, да продължава стария си занаят. Той се скрил там, да не го види, да не го знае никой. Като минал светията покрай него, каменарят го спрял, измил краката му и казал. Извини ме, че така се отнесох към тебе. Аз те познах, но моята гордост не ми позволи да те приема. Помоли се пак на Господа, да ми подобри положението, като

обещавам, че втори път няма да постъпя така зле с тебе. - Не, светия втори път не яде бой.

Казвам: Лошото не е в богатството, но в лошото употребяване на това богатство. Лошото не е в учението, аз не съм против учението, но в неумението на човека да го използува, както трябва. Всички блага, които имаме в света, трябва да се употребят на своето време и на своето място. Като християни, доброто в нас седи в това, да употребим всички блага, които Бог ни дава, не както хората казват, но според нашите вътрешни разбирания. Всеки има едно свое вътрешно разбиране. Аз бих желал всеки да постъпва според своето дълбоко вътрешно разбиране, като един добър проводник, като добър служител в Царството на Христа и Бога. И като видя, че някой прави така доброто, да ми е приятно. Той да бъде за мене един подбудител, един подтик към доброто, и аз да правя доброто като него. От такива хора, именно, се нуждаем ние днес; от такива учители, от такива свещеници, от такива майки, бащи, държавници и т. н. Това е в Царството на Христа и Бога.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

Неделна беседа от Учителя, държана на 11 ноември 1934 г. София, Изгрев

ЖИВОТЪТ Е ПО-ДРАГОЦЕНЕН

Добрата молитва.
"Бог е Любов".

Ще прочета осма глава от Еклисиаст, от 6 стих нататък.

Щом влезеш в живота, непременно трябва да знаеш, че няма да спечелиш войната, ще бъдеш бит, но си приготви поне данъка си да платиш. Соломон се занимавал с окултните науки, но като искал да разгледа живота, вплел се в него така, че направил много погрешки. Той мислеше, че ще уреди всичките си работи, искаше да изучи философията на жените и видя, че жената не се управлява. Той научи, че жената не се управлява, и като влезе там, всичките му работи се объркаха.

"Духът Божи".

"Животът е по-драгоценен от храната и тялото - от облеклото".

"Животът е по-драгоценен". В света има една философия, която хората трябва да изучават. Старата философия е почти уволнена. И в бъдеще, ако отивате при нея, за някои наставления, тя не може да ви бъде в услуга, не е авторитетна. Тя ще остане като един паметник, който може да ви даде един съвет, който няма да ви ползува. Старата философия учи тъй, както един султан бил каран от един лодкар в Цариград. Който знае турски, нека я преведе. Това е един класически превод. Това е един класически израз, който трябва да се преведе.

Съвременните хора се спират върху индивидуалния живот, като че той е всичко. Тази е частична философия. Смисълът на живота е в целокупността, в цялото. Здравето на човека не седи нито в ръста, нито в краката, нито в ръцете, нито в очите. Здравето седи в целия организъм. Ръцете, очите, ушите, краката могат да бъдат в услуга, като органи на здравето. Зависи от човека на какво обръща внимание.

Някой може да обръща внимание на ръцете си, на краката си, на очите си, на ушите си, на веждите си, на тялото си, а някой обръща внимание на парите си. Като се върне вечер дома си, богатият чете богатството си. Който няма нищо в себе си, той няма какво да брои. Единият се безпокои за богатството си, а другият няма за какво да се безпокои. И единият е в заблуждение, и другият е в заблуждение. Богатият не знае, че тази нощ къщата му ще се запали. Един богат търговец отишъл в Ню Йорк, наел една стая в един хотел, дето искал да си почине. В същата стая имало един беден човек. Търговецът му казал: Ще те моля да не ме смущаваш, защото съм дошъл тук да си почина от работа. Главата ми е станала на шиник от работа. Добре, няма да те безпокоя. Но случило се, че хотелът се запалил. Бедният се приближил при търговеца и му казал, ставай, че хотелът гори! - Какво ще ставам, остави ме да си почина. Няма какво да почиваш, разбери, че хотелът гори. Не искам да зная. Той не повярвал, обърнал се на другата страна и продължил да спи. Бедният излязъл вън, а богатият търговец останал да спи. Когато пожарът взел големи размери, търговецът се събудил и видял, че вика на покрива отгоре, с долни дрехи. Бедният му казал: Нали ти казах, че хотелът гори. Сега и вие сте в този хотел, в тази къща, която гори. И аз ви казвам: Излезте вън, защото къщата ви се е запалила и гори. Знаете ли какво ще се случи с вас, ако не излезете вън? Всичко е възможно в света, но едно е вярно: хотелът може да се запали, да гори, но целият няма да изгори, може само в една от стаите му да стане някаква повреда. Ето, когато Халеевата комета мина през земята, мнозина казваха, че земята ще се свърши. Не, и десет такива халееви комети да минат през земята, тя пак няма да се свърши, тя няма да се разруши. Една опашка на Халеевата комета не може да разруши цялата земя. Тя може да създаде някои събития, както наистина станаха някои събития на земята, които я разтърсиха, но цялата земя не се разруши.

Казвам: Светът има един исторически развой, има една космическа история на невидимия свят. В това отношение животът

има едно велико предназначение - няма какво да се безпокоим. Всеки е изпратен на земята като един малък служител, в този процес да допринесе нещо. Вие може би искате да станете велики, да е записано името ви, да се запише името ви като на един паметник. Не е лошо да бъде записано името ви в един паметник, да остане в историята, но още по-добре е името ви да бъде записано във великата история на живота. Но Христос казва: "Ако искаш слава, търси я в Бога". И тъй, при този исторически процес, трябва да се изучава историята за развитието на народите. Ние знаем много малко за историята на първите народи, които се явили на земята. За първата раса ние имаме частични исторически данни. За лемурийците. Сегашните познания се отнасят повече за бялата раса, която върви в своя развой. Тази бяла раса се е развила в ред неща, тя се е развила в общества и в народи. Тя е организирала сегашните народи. От една страна имате англосаксонската раса с англичаните, американците и германците, а от друга страна имате латинската раса с италианците, испанците. На трета страна имате славянската раса с русите, поляците, чехи, сърби, българи и т. н. След тях има някои раси, изостанали главно от атлантците, каквито са монголците, които са останали назад в своята еволюция. Много от народите се намират в едно спящо състояние и днес европейците се стараят да ги събудят, но зависи как ще ги събудят. По този начин, както бялата раса събужда жълтата, ще се намери в много трудно положение. Тя не ги възпитава добре. Знаете ли какво нещо е възпитанието? Един учител обичал да бие учениците си с тояга, с пръчка, да му се подчиняват. Един от учениците му го запитал: Учителю, защо ме биеш? - Защото си слаб, мързелив и тъпоумен. - Ако стана прилежен, силен и умен, ще ме биеш ли? - По никой начин няма да те бия. Но случило се така, че ученикът не започнал първо със своя ум, да го развива, но започнал да развива своята сила. Той започнал от опашката нагоре. Един ден той се похвалил на учителя си и казал: Учителю, както ми каза, така направих. Сега можеш да се опиташ да ме биеш, да видиш, ще

можеш ли да ми надвиеш. - Как да не мога да те бия? И наистина, като рече учителят да го бие, ученикът те търколи на земята. Учителят му казал: Ти ме търкули на земята, но умът ти още не ти стига. За да му предаде един предметен урок, учителят казал на ученика си: Сега ще ти дам един подарък. Учителят бил добър физик. Той дал на ученика си два цилиндъра и му казал: Дръж тия цилиндри в ръцете си. В това време учителят пуснал електрически ток през тия цилиндри, и ученикът бил принуден да бяга из стаята. По този начин учителят го разиграл. Ученикът играе из стаята и пита учителя си: Учителю, защо ме разиграваш? Защото умът ти не достига. Този ученик е физически силен, но не е умен. Та и вие, можете да биете учителя си, но ще ви разиграват.

Казвам: Сега се иска приложение в живота. Съвременните хора искат да изхитрят законите на природата, на живота, но много пъти не сполучват. Но природата е по-силна, по-умна, тя знае законите: ще завърти цилиндрите и ще ви разиграва. Обаче, изисква се едно историческо изучаване на природата. Не трябва да се изучава само индивидуалния живот. Хората мислят, че той е все и вся. Има една красива страна в живота и тя се заключава в следното. В един от старите разкази се разказва за един млад момък, който се родил в едно подземие и през целия си живот не виждал слънце. Така прекарал той 21-годишната си възраст. По едно време дошъл при него един познат и му казал: Знаеш ли, че в света има нещо по-хубаво от това, което виждаш в подземието? Достатъчно е само един път да видиш слънцето, за да не пожелаеш да влезеш в това подземие. Казвам: Ако ние не можем да видим слънцето на Любовта, ние се намираме в едно подземие. И сегашните хора живеят в такова едно подземие, което аз наричам подземие, т. е. неразбиране на живота. Големи приготовления се правят и в храненето, и в обличането, и в нареждането на къщата, но има нещо съществено, което старата философия не може да даде. Съвременните хора са запознати донякъде с великите учители, които са дохождали. Някои

проповядват какво е учил Буда, какво е учил Христос, какво е учил Мохамед. Други проповядват какво учи съвременната наука, какво учи окултната наука и т. н. Но това са все стари философии. Това, което е проповядвал Христос, то (е) само част от онова, което може да им се каже. Той още не им е казал същественото. Той казва на учениците си: "На вас е дадено да разберете цялото, а на другите не е дадено". И сегашните хора мислят, че на тях е дадено да разберат много неща и са ги разбрали. На човек, който боледува и който има всички органически недъзи, дадено ли му е да разбере какво нещо е животът? На човек, който претърпява всички нещастия и катастрофи в живота, дадено ли му е да разбере какво нещо е животът. Не му е дадено. Казвам: Това е съдба, но не е наука, не е философия. Вие ще разгледате живота обширно, аз не искам да го разглеждате индивидуално. Има една всемирна душа, която живее във всеки човек. Всеки трябва да слуша тази душа. Хората различно кръщават тази всемирна душа. Това е душа, която разбира всичко, която живее, която направлява хората, която създава и култура, и наука, и изкуство - всичко е нейно творение. Който слуша тази всемирна душа, е блажен; който не я слуша, той е нещастен. Сега това не се нуждае от доказателства и не може да се докаже, понеже няма нещо, с което може тази душа да се сравни. Обяснения има, но не може да се обясни. Ще кажете: Докажи това. Не мога да го доказвам. Това, което може да се докаже, е лъжа. Ако ви кажа, че тази душа е някъде, това ще бъде втора лъжа. Вие ще се измамите. Ако приемете това, вие ще опитате сами. Всеки може да направи опит с тази всемирна душа. Сега аз не искам да ви занимавам с тази всемирна душа, защото ако ви говоря за нея, ще кажете: Дано дойде един Велик Учител да ни уреди сегашното положение, да ни помогне. Тази душа ни най-малко не иска да урежда сегашните наши неразбирания. Тази душа не може да ви стане слугиня, да ви измие дъските на къщата, или да ви замаже стените. Не, като дойде тя, ще ви накара сами да си измиете дъските, сами да си измажете къщата. Тя ще иска да я слушате. Казвате как

така? Да, като дойде в къщи, тя ще ви накара сами всичко да си вършите. Като влезе в къщи, ти трябва да станеш от леглото си и да я поздравиш. Не я ли поздравиш, с цялото си легло ще се намериш вън от къщи. Ще ви приведа един пример. Преди години, като ходих из България да правя своите изследвания, спрях за малко във Видин. В това време дойде при мене един господин, който се занимаваше със спиритизъм. Той сам бил медиум и чрез него духовете работели. Така той изписал цели тефтери от послания на духовете. Той казваше: Аз сам пиша тези тефтери, но не вярвам в това, което пиша. Сам се лъжа. Затова, докажи ми ти по някакъв начин, че има невидим свят, поне да не си губя ума. - Какви доказателства искаш? - Дай ми някакво осезателно доказателство. - Добре, някое малко доказателство ще ти дам. Голямо не мога да ти дам. - Кога ще ми го дадеш? - След четири деня. - След четири дена той иде при мене и ми казва: Слушай, такова доказателство дава ли се? Ти съвсем ще ме подлудиш. - Чакай де, аз още не съм ти дал никакво доказателство. Какво, повече не ми трябва. Аз се убедих вече в невидимия свят. - Как се убеди? - Как ще се убедя? Ти даваш вид, че нищо не знаеш. - Кажи, аз искам да зная как се убеди. Ето как: Снощи в два часа през нощта, както спя, усещам, че някой дохожда, дига цялото ми легло, което е добре заковано на сандъци. Юрганът, дюшекът, дъските на леглото ми, всичко е върху мене, и в това време ми се стори, че ще умра. Всичко това ме задушаваше, не можех да спя. По едно време помислих да викам за помощ, стори ми се, че разбойници ме нападат, но се въздържах, защото всички хора ме познават, като спиритист, няма да ми повярват, и ще помислят, че съм луд, ще ме заведат в лудница. Това се продължи цели 20 минути, но гледам около себе си, не виждам никакви хора, а аз съм цял затиснат от дъските на леглото си и от дрехите. Хич такова доказателство дава ли се? - Е, така намерили за добре от невидимия свят. - А ти как обясняваш това нещо? - Никак не го обяснявам. Други доказателства още искаш ли? - Не, не, повече нищо не искам.

Сега мога да ви приведа още ред доказателства, които са чудни, изумителни просто. Но всички тия случаи показват, че има един Промисъл в природата, в живота, ако човек следи това нещо, ще разбере този Промисъл. Аз зная, че и всички вие вярвате, няма човек в света, който не вярва. Разправят за френския романист Емил Зола, че когато пишел своите романи, колкото и да не вярвал, колкото и да бил реалист в живота, той всякога си написвал билетчета, които поставял в една кутия, и когато написвал някой нов роман, преди още да го даде под печат, вадил от тези билетчета, за да види ще му върви ли или не. Значи, макар и реалист, той все пак вярвал на късмет. По тези билетчета познавал дали романът му ще бъде добре приет или не. Той вярвал в числата, в щастливите и в нещастните числа. Той сам се чудил на себе си, отде накъде тази вяра в него. Това показва, че макар и невярващ, той все имал някакво верую. Казвам: Във всеки човек има една способност, едно чувство, което го кара да се подава на някаква вяра, на някакво вътрешно чувство. Значи, в лявото и в дясното полушарие на човешкия мозък се крият два центъра, които определят това негово чувство, тази негова способност. Френолозите, които се занимават с ред изследвания и наблюдения, са забелязали, че има хора, в които това чувство е по-силно развито, а у някои е по-слабо развито. Тъй щото, всичко, което се проявява в човека, има своя вътрешна причина. Вярата не е нищо, което сега можете да придобиете. Ако остане сега да придобивате вярата си, вие нищо няма да постигнете. Вие се раждате със своите способности. Човек се ражда ударен. Думата ударен може да има ударението си на първата сричка - у, или на втората - да. И наистина, ако човек не знае как да постави ударенията на думите в разните езици, често ще излезе нещо неочаквано за самия него. Например, ако в английски език се произнася буквата "т" или "д" меко или твърдо, ще се получат думи със съвсем друго значение. Голямо значение има произношението и ударението в един език. Такива ударения има и в природата, но в природата нещата имат само един смисъл. Ако не знаеш де да туриш

ударенията в природата, прощава ти се това, но в същност не може да се прескачат тези ударения. Там ударенията не могат да се изменят, не могат да се употребяват думите с друго значение от това, което веднъж им е дадено.

Казвам: Нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки са фактори, които градят нашия живот, както и живота на народите, и на цялото човечество. Мислите, чувствата, желанията и постъпките на един народ в изкуствата, в индустрията, в земеделието - всичко това се отразява върху самия народ. Ако един народ е земеделски, известни части на лицето ще се развият повече от други. Или ако един народ се занимава повече с техническите науки, или с изкуството, или пък е повече религиозен, всичко това ще се отрази върху неговото лице. В религиозните хора някои мускули на лицето се усилват, а други отслабват. Например, коремът на религиозните, духовните хора е повече хлътнал навътре, когато в светските хора е по-развит, по-изпъкнал навън. В религиозните хора се развива повече Любовта, а светските хора държат главно на това да бъдат почитани и уважавани. В много народи тези две черти са силно развити. Американците пък казват: Аз мога да ти позволя да ме ритнеш, но никога и да се качиш на гърба ми. Във всеки даден случай, обаче, един индивид се влияе от онези качества, качества, които функционират в даден народ. Например, ако сте родени в Америка, там личните ви чувства ще бъдат развити до максимум. Особено това се отнася до англичаните. Англичаните са народ със силно развито чувство на достойнство, в благороден смисъл. Всеки англичанин ще ви каже: Законите на Англия са закони на природата. Аз пък казвам: Законите на природата са закони на Англия. Питам: Кое от двете е по-правилно. Следователно, в който народ и да сте вие всякога ще се влияете от качествата на този народ. Значи, вие не можете да бъдете така независими като народ. Например, с какво се отличава българинът, като народ? Българинът се отличава с голяма твърдост. Надали има народ, който да е толкова упорит, като българина.

Доколко е голяма твърдостта в българина разправят за това следното: В турско време един българин бил подложен на голямо изтезание, за да изкаже нещо. Обаче, той по никой начин не издал това, което искали от него. При най-големите мъчнотии той издържал, но вследствие на този напор костта на черепа се разделила, точно на това място, дето е центърът на твърдостта. Веднъж казал, че нищо няма да издаде, не издал. Това се дължи на неговата твърдост. Той казал: И да ме убият, нищо не казвам. Твърдостта е Божествено чувство в човека. Някои го наричат инат. Обаче, твърдоглавието, упорството, обаче, са анормални чувства. Когато твърдостта у човека е развита, тя е във връзка със силата на волята. През целия развой на народите, в края на краищата те представят нещо цяло. Следователно, придобивките на всички народи, от всички исторически времена и епохи, от създаването на мира до сегашното развитие на човечеството, каквото да придобие във всичките народи, това ще бъде общо състояние на личностите. Тъй щото, за в бъдеще, като дойдете на земята, ще имате същите придобивки, каквито народите са добили. Тъй щото, общите придобивки представят социализиране на общите блага, природата има един план за социализиране на общите блага, но това върви по един разумен закон. Хората още не са дошли до това развитие на социализиране. Някои имат тези дарби, но други нямат. Тъй щото, както виждате, всеки човек колективно работи за подигането на цялото човечество. Всички народи работят за подигане на цялото човечество. Следователно, в каквото направление и да върви човечеството, всичко е за добро. И войните са за добро, и земетресенията са за добро, и социалните кризи са за добро, и сиромашията е за добро. И науката, и знание, и изкуства, всичко, каквото става (в) природата, е все за добро. Не от човешко гледище, но от гледището на по-високия над нас свят. Преди човешката раса е имало, има и до днес, друга раса, която ръководи съдбините на цялото човечество. Тази раса е съществувала преди още да е имало жители на земята. За тази раса се загатва и в Библията. Казва се: И Духът

Божи се носеше над повърхността на земята. Това е разумното начало. И тогава рекъл Бог да направи света. Казвате: Де са тия същества? Те не са на земята. Когато се сътворила земята, те може да са дошли на земята, предполага се, че от слънцето са дошли. Може би това да е само предположение, че тази раса живее на слънцето. Следователно, тази раса направлява всички същества от земята, от Юпитер, от Венера, от Марс и т. н. Според това учение, във всички планети има същества. Какво мислят другите хора и в какво вярват, това не е важно, но се загатва, че съществата от тази раса, които живеят на слънцето, направляват живота на всички останали същества по разните планети. Съвременните учени изчисляват, че Юпитер приемал по-малко светлина, отколкото земята. Това не е вярно. Теоретически може да е така, но практически не е вярно. Меркурий пък бил обвит с една атмосфера. В Юпитер има една сфера, която акумулира светлината. Юпитер приема повече светлина, отколкото земята. Ето защо, жителите на Юпитер са по-благородни от нас, понеже приемат повече светлина. Жителите на земята са по-невежи, защото там, дето има повече светлина, има повече знания, повече ученост; дето има по-малко светлина, има по-малко знания. Като дойдем до Сатурн, мнозина казват, че той имал лоши влияния. Не е така. Това се дължи на неразбиране. Единствената планета, знаменита на земята, това е Сатурн. За своите знания и за своите сили, той е увенчан. Той е единственият, който има три венци, а някои считат, че той е един от падналите богове. Това са известни заблудени истини, които са предадени в известни клишета. Когато тези истини не могат да се обяснят, туря им се едно було. Когато египтяните не можеха да обяснят великите тайни на природата, те им туряха едно було. Но и сами те бяха забулени за тях. Техните просветени учени хора, като не можаха да разкрият тия неща на масата, та за да държат ума на народа си буден, те измислиха забулената Изида. Те казваха, че никой не трябва да дигне булото на Изида. Питам сега: Какво представя Изида? Изида, това е Любовта в

света, която се явява забулена. Всеки, който дига това було на Любовта не на време, дават му се най-големите страдания. Това мога исторически да ви докажа. Всички страдания на хората произтичат от Любовта им едни към други. Вие ще кажете, че социалните условия са причина. Това е второстепенен въпрос. Всички страдания произтичат от Любовта. Двама души или два народа като се залюбят, оттам насетне произтичат всички дивотии. Не че Любовта е нещо лошо. Напротив тя е най-възвишеното, най-благородното, но от неразбирането на този велик закон, на това велико благо се раждат всички страдания, нещастия в света. Понеже хората преждевременно дигат булото на Любовта, затова се раждат всички страдания. При сегашните условия хората са по-готови да разберат Любовта, но трябва да учат, трябва възпитание. Новото възпитание води все към тази посока да разберат Любовта. Има един закон, който функционира в света. Този закон по един или по друг начин трябва да се изясни, за да могат народите да се възпитават. Питам тогава, отде ще дойде това възпитание? - Това възпитание ще го вземем от този народ, който седи над нас. Но трябва да се извратят хората в този университет да са доволни. Те трябва да се учат на педагогическите правила на този университет, да знаят как се възпитава. И досега мнозина казват, че трябва да се ръководим от Духа, от нещо духовно. Други казват, че трябва да се ръководим от нашия ум, или от нашата душа. Всички тия неща са правилни, но те са на един неопределен език. При сегашните условия Любовта е една определена величина в своите прояви. Онзи, който се занимава с електричеството, той винаги внимава какво е напрежението му, какъв е неговият ампераж. Проучете какво се нарича ампераж, какво се нарича волтаж. Ако бутнете електричество, което има силен ампераж, рискувате да изгубите живота си. Когато токът е със слаб ампераж, вие можете да бутате проводниците без да ви причини някаква повреда. Обаче, при силно напрежение, при силен ампераж вие можете да се стопите от това електричество, без да остане нещо от вас. Казвам: Този ампераж

произтича от един факт, а именно, от подпушването на Любовта. Щом подпушиш Любовта, ти ще погинеш - нищо повече. Тази е главната причина, която ражда нещастията - подпушването на Любовта и в домовете, и в обществата, и в религиите, и в народите на всякъде. Следователно, не подпушвай Любовта. Ако искаш да бъдеш човек, в никое отношение не подпушвай Любовта, нищо повече. В това седи възпитанието. Единственото нещо в света, което не трябва да подпушвате, това е Любовта. Подпушите ли Любовта, ще ви се случи такова нещастие, каквото не сте сънували. Всичко друго можете да подпушите, но Любовта - никога. И след това ще искат да ни обяснят, че това са социални въпроси. Това са второстепенни неща. Коя е причината, дето някой се ражда скъперник? Защо той е скъперник? Защото той е подпушил Любовта си. Защо някой е горделив? Защото е подпушил Любовта си. Коя е причината, че някой е лаком, че иска да обземе цялата земя? - Защото е подпушил Любовта си. Защо някой е силен? Защото е подпушил Любовта си. Силата, Знанието, Любовта трябва да се проявяват, за да стане Любовта достояние на всички хора.

"Животът е по-драгоценен". Кога? Когато не си подпушил Любовта, и когато ти съзнаваш, че всяко живо същество има право да живее, не като тебе, непременно, но да живее, както то разбира. И най-малкото същество и да е, има право да живее. Не подпушвай Любовта в това същество, не му се смей. Като го погледнеш, трябва да ти е приятно, че и то живее. Когато един французин погледне към един българин, казва: Този простак там. Често и американците, и англичаните, като видят някой българин, казват: Този там невежият. Че и американците, които минават за културни, някой път правят големи глупости. И съм казвал на американците: Българите, които пред вас минават за прости, в хигиенично отношение живеят по-добре от вас. Те в къщи си имат един комин, чрез който проветряват всички стаи, а у вас всичко е запушено. После, вие, които минавате за културни, не знаете как да се храните. Американецът, след като изяде

една голяма чинийка ледено, след това ще изпие отгоре едно топло, горещо кафе. По-глупава работа от тази няма. Казвам на американците: Вие не сте от много умните хора. Всяка сутрин, като стане, американецът ще си обръсне брадата и мустаците, вследствие на което всички страдат от гърлоболие. Казвам: Природата ви е дала една топла завивка, а вие съзнателно се излагате. Така се свиват капилярните съдове и се простудявате. В това отношение аз не считам американците за умни хора. Тъй щото, наистина, има лоши работи в българите, но и у вас има лоши работи. Всички народи имат и добри, и лоши работи. Аз похвалявам тяхната инициатива, дето пращат мисионери, които да просвещават езичниците. Но българите не им бяха признателни, те винаги се плашиха от англичаните и от американците, да не би да ги поамериканчат. Единственото нещо, което не може да се претопи, това е народът. Да се претопи един народ в най-малък размер, затова се изискват най-малко 2500 години, и то най-малко при 15 хиляди градуса топлина. Покажете ми един народ, който да е оставил една история от 2500 години. Бог така е направил, че никой народ не може да асимилира друг, да го претопи, да го примеси. Не може дясната ръка да асимилира лявата, нито лявата може да асимилира дясната. Не може десният крак да асимилира левия, нито левият може да асимилира десния. Всеки уд си има свои определени размери и той си е на место. Той може да се атрофира, но причините са съвсем други. Ние често се плашим от това, от което не трябва да се плашим.

Казвам: Правото на всеки народ, на всяко общество, на всяко семейство и на всеки индивид е социален въпрос, разрешението на който зависи от един възвишен свят. Тъй щото, правото, което ти е дадено, никой не може да ти го отнеме. Защото, ако в един свят могат да ме лишат от моята свобода, този свят не е разумен. Но има едно право, което е извън земята, извън тези ограничени условия, при които живеем. Това аз наричам право. А това земното право се обуславя от ред ограничения. И Христос каза на Пилата: “Ти не би

имал власт над мене, ако не ти е дадена отгоре. Значи, щом тази власт ти е дадена отгоре, аз се подчинявам за нея. Аз зная, защо ти е дадена тази власт. Аз зная това, което ти не знаеш”. Христос знаеше, че ще умре и в третия ден ще възкръсне, но Той не беше още изпитал това. Той още не беше направил този опит, и затова в ума му се яви едно изкушение; Той си мислеше: “Ами ако умра и не мога да стана? Но нищо, ще направя този опит, че каквото ще да става”. Пилат не знаеше това нещо. Той си казваше: Ако те окача на кръста, според римските закони, с тебе всичко ще се свърши. Христос му каза: “С римската империя всичко ще се свърши, но не и с мене. С мене нищо няма да се свърши. Аз едва сега започвам своята история”. Не е ли така? Ето, днес нищо не остана от римската империя. Де е римската империя днес? А Христос има повече от 500 милиона последователи. Кой е по-силен? Тогава по-силна беше римската империя, а днес Христос е по-силен. Следователно, колкото и да е малка истината в нас, тя е по-силна и от най-великата държава. Но Христос има търпението да чака близо две хиляди години, за да види този резултат. Вие бързате много. Но направете изчисления колко се изисква от вас, за да имате вие резултати. Колко време ви трябва, за да реализирате нещата вие? Например, някой от вас иска да бъде богат. За това се изискват най-малко хиляда години. И то такъв богат, в такъв смисъл, че като (искаш) кажеш, че ти трябват толкова и толкова пари, те сами да дойдат при тебе. Като кажеш, че ти трябват сто хиляди лева, и веднага да видиш на масата една връзка от сто хиляди лева. Това е вече богатство. След това ще ги преброиш и ще кажеш: Тези пари не ми трябват повече. И веднага излишните пари изчезват. Това значи богатство: каквото пожелаеш, веднага да дойде. Чудни са хората, като се запитват как може да бъде това нещо. Я вземете онзи военен министър, като дрънне звънеца и всичко е на негово разположение. Той само дрънка и заповядва: Моля господин генерал, господин полковник, направете това и онова. Заповядва и всичко става. Някой дрънка, но никой не му се обажда. Този велик

свят е така добре организиран, че когато човек влезе в него с желание и готовност да изпълнява законите на великата природа, той става вече гражданин на този свят. И каквото пожелае той, всичко става. Той има права на гражданин в тази държава. Апостол Павел беше гражданин на римската държава и към него се отнасяли като към гражданин на тази империя, заради което се е ползувал с правата на римската империя. Който спазва законите на великата природа, той е гражданин на Царството Божие. И ако вие искате да бъдете независими от света, трябва да имате такава вяра, която да не се обосновава на земни неща. Вие трябва да носите тази вяра със себе си, както един посланик носи със себе си препоръчителните писма на своята държава. Всеки английски посланик, например, за да дойде в България и да бъде приет, той трябва да носи своите акредитивни писма със себе си. Ако той дойде в България без тези писма, нищо не струва. Та когато някой казва, че вярва, питам: Тези акредитивни писма имаш ли?

Сега да се върнем към историческите работи. Сега, например, във вас може да се яви въпросът кой е гражданин и кой не е. Според мене, това е безпредметно. Колко богати хора има в Англия? Хубаво е да има такава статистика. В даден случай за тебе е важно онова, което знаеш, отколкото това, от което можеш да се ползуваш. Ако аз бих изучавал английската история, бих я изучавал от гледището на характера на английския народ, да мога да се ползувам от неговите черти. Кое е направило английския народ така виден? Англичаните имат една хубава черта. Когато англичанинът даде своята дума, той назад не се връща. Като каже, че ще дойде в пет и половина часа, той дохожда точно на време. Точно на време дохожда, нито една минута по-късно. Когато се определи даден час за представление, то става точно на определеното време. Ако нещо не стане, според както е определено, това е с много малки изключения. Обаче това не е черта, която може да се развие в един живот. За това се изискват хиляди години. Тази черта са я развили благодарение на ред мъчнотии, през

които са минали. Един ден тази черта трябва да стане достояние на всички народи. И българите имат условие да развият тази черта в себе си. Англичанинът е твърд като българина, но българинът не е точен. Неточността на българина се дължи на факта, че в него не е развит центърът на времето. Срещаш един българин, питаш го колко време път има от това село до другото? - Един хвърлей. Няколко километра, най-много около 4-5-6 километра. И тръгваш ти, вървиш час, два, три, четири, пет, шест, все още не стигаш селото. А той казва, че едното село от другото се намират на близко разстояние. После, когато българинът взима пари на заем, той казва: Скоро ще ги върна. Кога мислиш да ги върнеш? - След един месец. Той взел десет хиляди лева на заем, а казва, че ще ги върне след един месец. Тези пари той едва ли ще може да ги върне след две години. Като измине времето, той не може да ги върне. Не преценил времето, не сметнал точно за колко ще може да се изплати.

Та всички погрешки в света стават все от непреценяване на времето. Човек трябва да знае, че всяко нещо си има своето време и трябва да може да го прецени. Често вие подценявате хората. Казвам: Не подценявай нещата. В природата се изискват умни хора. Умният човек се учи отвсякъде. Що е историята? Тя е наука заради нас. Що е съвременната наука? Тя е наука заради нас създадена, ние да се ползуваме от нея. Това, което науката открива, то е дадено заради нас. После, когато става въпрос за строежа на човешкото тяло, за строежа на костите, на нервната система, трябва да се знае всеки орган каква функция изпълнява. Даже най-малките жлези интересуват учените хора, и те искат да знаят техните функции. Всички тия хора са страдали за науката и те искат да разрешат една велика задача. Понякога от външен напор те правят погрешки. Сега всички хора се стремят да се запазят един от друг, вследствие на което са взели криво направление. Но това няма да бъде за дълго време, защото злото всякога носи след себе си доброто. А доброто всякога е по-силно от злото. И се оказва, че ако един човек го тровят няколко пъти, без да

успеят да го отровят, най-после той се приспособява към отровата, и тя престава повече да му действува. Ако го тровят четири-пет пъти, най-после неговият организъм добива един вътрешен имунитет. И природата го води към този път. Даже и при нашите грешки, които правим, ние придобиваме един вътрешен имунитет спрямо греха. Ти грешиш един, два, три, четири, пет пъти, докато най-после дохождаш до положението, при което грехът не те засяга. Аз съм виждал хора, които са пили няколко години наред, но най-после им се втръсва пиенето. Те захвърлят чашата и казват: Не ми се пие вече. Тези хора са добили имунитет по отношение на пиенето. Следователно, виждаме, че природата е предвидила всичко, но понеже ние се бъркаме в нейните работи, неразумно спираме нейния вътрешен процес. С това усилваме нашите частични страдания. Вземете, например, сега народите се събират в обществото и народите дето искат да разрешат един въпрос. Те можаха да го разрешат и по друг начин, и пак да имат същия резултат.

Ще приведа сега един пример из американския живот. В едно религиозно общество влязъл един член, който бил много богат човек, но много опак. Каквото пожелавал, това искал непременно да стане. Един ден членовете на това общество се събрали помежду си да решат какво да направят с него. Най-после решили да изпратят една комисия при него да му поговори, да го убеди да измени поведението си. Той не взел от дума. Изпратили втора, трета комисия, но той ставал все по-опак. Един ден те се събрали да се помолят на Бога, като се обърнали с думите: Господи, молим Ти се, обърни този наш приятел, да не ни пречи толкова на работите. Ако пък и това не може да стане с него, тогава махни го от нашето общество, да си свършим добре работата. Не се минало един месец, и този човек заболял сериозно. Като се видял в това състояние, той пратил да викат проповедника и му казал: “Моля ти се, помоли се на Бога заради мене, да ми помогне, да ми възвърне живота.” - “Как ще се помоля за тебе, когато нищо не си направил за Бога, нито за обществото? Ако

дадеш обещание да направиш нещо, ще се помолим.” - “Добре, давам обещание, че всичко ще направя, само Бог да ми възвърне здравето.” Или другояче казано това, на един разбран език. Всякога ние се заблуждаваме, ние си мислим, че благата, които търсим в живота, трябва да ги търсим по определени пътища, които обаче не са законни, не са прави. Те са пътища на старата философия, но не са пътища на новата философия. Ако вие нападнете един човек, хванете го за гушата, изнасилите го и му вземете десет хиляди лева, ще видите, че няма да се минат и пет години, този човек ще ви намери на улицата, ще ви хване за гушата и ще си вземе парите назад. Ще ви приведа един пример. В 71-та година, във време на френско-германската война, Германия има сполука, победи Франция и й наложи една контрибуция от пет милиарда лева. В сегашната война пък Франция наложи една контрибуция на Германия от 120 милиарда. Как да не вярваме в този закон на възмездие? Ако Германия тогава беше постъпила справедливо, и сега Франция щеше да постъпи спрямо нея справедливо. И Бисмарк, който тогава наложил тази контрибуция, после съжалявал, че не й наложил десет милиарда, а само пет. Следователно, ако в една война вие спечелите и наложите на победената страна една контрибуция, в следната война вие ще изгубите и ще платите десет пъти по-голяма контрибуция. Старият път е на насилието, а новият път е на Любовта. Европейците, които воюваха в 1914 година, не трябваше да налагат никаква контрибуция. Те престъпиха вследствие на което друга една война ще дойде, която ще разреши въпроса. 1914 година беше определена да бъде последната война, но понеже победителите наложиха контрибуция на победените, с това въпросът не се реши. Днес българите са победени.

Аз говоря принципално върху закона. В дадения случай трябваше да се платят само разноските без никаква контрибуция. Това е правото. Тогава европейските народи щяха да имат друг резултат. Те трябваше да изправят тази погрешка. Всичко може да стане, но тази погрешка непременно трябва да се изправи. Народите

трябва да съзнаят, че те имат взаимни отношения. Французите, англичаните, българите, русите, американците - всички народи имат еднакви права на земята. Всеки народ има право да живее добре. Някои народи казват, че всеки трябва да гледа своя живот. Не каквито са законите за индивидуалния живот, такива са законите за дома, за обществото, за народите, за цялото човечество. Законите, които функционират в частите, функционират и в цялото, но само в своето приложение, те имат една площ, по-голяма. Вие не трябва да се ръководите от идеята, че ще живеете само за себе си. Това е старата философия, но в новата философия вие трябва да държите цялото. Англичаните, французите, всички добри хора нека живеят. Те представят Божии народи, които са свързани помежду си. Те са свързани с (не)видимия свят. Но има други англичани, французи, българи, които не са свързани още с невидимия свят. Те тепърва трябва да се свързват. Те тепърва трябва да се свързват. И тогава се явяват някои и казват: Това е заблуждение. Тук преди няколко дена всички хора трябваше да спрат работата си, да се помолят за падналите за една минута. Отлична идея, всички се подчиниха по заповед. Кой където се намира, там ще спре да се помоли. Питам: Светията има ли нужда да се молят за него? Или той сам трябва да се моли. Ако онези, които са заминали за другия свят и седят по-близо до нас, те имат нужда да се молят за тях. Но ако седят по-високо от нас, те трябва да се молят за нас. Христос има ли нужда да се молим заради него? Ние казваме: Да дойде Царството Божие. Да бъде волята Му, както горе на небето, така долу на земята. Да се освети името Божие, както горе, така долу на земята. Значи този ред и порядък отгоре трябва да се снеме на земята по същия начин. Всички вие сте призвани да станете членове на този велик народ. Всеки в който народ живее, там да бъде носител на новите възгледи на Любовта. Любовта е носителка на истинската свобода. В Любовта има избор, а в старата философия няма никакъв избор. Казваш: Това ми е дълг. Щом ти е дълг, ти не може да бъдеш свободен, ти трябва да си платиш.

Свободата в света може да дойде само при Любовта. Как може да се убедим в това? Но представете си как ще проповядвате на българите това, как ще ги убедите в новото учение. Само по един начин. Едно време го доказвал пророк Илия. Затова ще ви приведа този исторически разказ. Едно време пророк Илия се намерил в противоречие. Той искал да въведе новото учение и въстанал против старата философия. Понеже тогавашният еврейски цар отхвърлил учението на Мойсея и приел истинското учение, но капищата им беше оставил. Казваше Илия: Да направим един опит. Повикай всички твои пророци и ако се окаже, че те са на правата страна, туй учение е право, но ако аз съм на правата страна, тогава всички да поддържат моето учение. Какъв беше опитът? Ще вземете една телица, ще я заколите, ще я турите на жертвеника, ще я полеете с вода и ще започнете да се молите на Бога да се запали тази жертва. Понеже вие сте самостоятелни, направете първо вие опита. И те до след обед са викали, молили (се) на своя Бог. Като не им се отговори, пророк Илия започна да им се подиграва: Викайте към вашия Бог! Той може да е заспал, може да е отишъл на работа. Сега спрете, нищо не стана. След това взима Илия своята телица, съсича я, туря я на жертвеника, обръща се към Бога и казва: Сега покажи на този народ, че ти си единственият Бог и свали огън от небето. Но Илия се заблуди, той хвана всичките пророци и ги изкла. Той мислеше, че като ги изколи, ще обърне този народ. Но след време и у него се роди страх. Този, който изкла толкова пророци, се уплаши от една жена. Не му дойде на ум даже, че изкла 400 пророци. Тогава Бог го изпрати в планината да му покаже по какъв начин ще се поправи светът.

Казвам: Сега Христос иде в света не като Илия да разреши въпроса, но чрез закона на Любовта. Сега всичките християнски народи разрешават въпроса по същия начин като Илия. И те искат да изколят всичките пророци. Хубаво е да се изколят, но какво ще се прави с Израела. Или другояче казано, какво ще правим с онези лъжливи възгледи, с онези религиозни вярвания, които ни сковават,

които ни отдалечават от Бога, които ни спъват? Как ще се възпита младото поколение? Не е лесна работа. Това е една от най-трудните работи. И тогава Бог му показа, че ако пости четиридесет дена в планината, яви се голяма буря, но казва се, че Бог не беше в бурята. После дошло земетресение, но и в земетресението не бил. После дойде огън, но и в огъня не е бил. Най-после Илия чу един тих глас, който му каза. Тогава той каза: Господи, прости ми, ревнив бях. Тогава Бог му каза: “Няма да те оставя дълго време на земята, ще те взема горе с мене, да се научиш. Почтен пророк беше. Пратиха му една огнена колесница да се качи на нея. Той си остави кожуха на земята и замина. Казаха му: Пак ще те пратим на земята. Ще те пратим втори път на земята преди да дойде великият Учител. Той дойде втори път на земята и пострада, като пророк - отрязаха му главата. Макар че беше горе на небето, трябваше да дойде на земята да изкупи грешката си.

Сега ако искаме да бъдем благоприятни на Бога, ако искаме да имаме положително верую, всички трябва да служим на онази положителна Божествена Любов. На тази Любов, която ще внесе мир в душите ви, която ще внесе светлина в сърцата ви, която ще внесе здраве, ще подобри положението в семействата, навсякъде тя ще уреди живота ни. Животът ви не може да се уреди по никой друг начин, освен чрез Любовта. Досега в моите научни изследвания аз не съм намерил други методи, чрез които човек може да се възпитава. Колкото и да възпитаваш човека, той ще остане все невъзпитан. Единственият метод в света, който може да подобри човека, който може да възпита човека, това е неподпушената Любов. Да оставиш човека абсолютно свободен. Не му търси сметка, остави другите да му търсят сметка. Този човек прави толкова, колкото той може да носи. Ако имаш един кон, не го товари повече, отколкото може да носи, не натоварвай ума си с ненужни работи, защото ние искаме да разрешим въпроси, които не са нужни. А сега нашият ум не е в състояние да разреши тези въпроси. Искате ли да разрешите този

въпрос, лесно може да го разрешите. Поставете се в спокойно състояние и ще се пренесете в един сън, дето ще видите как е разрешен въпросът. Този въпрос е разрешен отдавна. Когато Мойсей искаше да съгради една скиния на Иехова в пустинята, Бог го заведе в онзи свят и му каза да направи скинията точно тъй както я видял. Там той видя съградена скинията във всичките най-точни размери, както архитектите могат да направят.

Та сега как да се проповядва християнството в света. Ето как ще се проповядва, ето един пример, със скинията. Скинията, която евреите носеха в пустинята, дванадесетте племена носеха разни части от скинията: едни носеха дюшемето, други - съсъдите, трети - одеждите. Когато спираха някъде за по-дълго време, всички тия племена събираха частите и я съграждаха. Днес и ние пътуваме из пустинята и църкви правим в пътуването си. Един ден тези народи ще се съберат на едно место, ще донесат малките части, ще построят скинията и ще се поклонят на Бога. Докато това време не дойде, не може да има съгласие между хората. Сега всеки народ мисли, че той знае истината. Не е така. Отчасти знае. Затова всички трябва да работим за обединението на народите и като работим за себе си, за своя народ, за обществото, за дома, ще работим и за обединението на цялото човечество, за идването на Царството Божие, за идването на Любовта. Да се отнасяме помежду си добре, да се разговаряме с добри думи, не с добри думи, но с езика на светлината. Колко време се изисква, за да видите туй място, като изгрее светлината? - Моментално, ако сте разрешили въпроса, но ако не сте го разрешили, ще видите туй место след милиони години. Сега можете само с един поглед веднага да се ориентирате. Следователно, има един език на Любовта, според който нещата стават моментално. Това е цяла наука. Тази наука ще се открие само на достойните, а не и на онези пропадналите ученици. Когато двама от учениците отидоха при Христа и Го помолиха един да седне от дясно, а друг от лявата му страна, Христос им отговори: “Това е за достойните”.

Та сега въпросът е за хората на новото поколение, които аз наричам хора на Любовта. Хората на новото поколение, на новата история на човечеството, на новата философия, аз ги наричам хора на Любовта, приложена в живота, която разрешава всички мъчнотии и дава нова насока, един осмислен живот. Та всеки трябва да е доволен от местото, което заема. Той трябва да живее в себе си и тогава помощта, която хората си дават, трябва да бъде взаимна. В новата философия трябва да ти бъде приятно да срещаш, който и да е човек без да те е страх, както сега. Тогава няма да има различие между богати и сиромаси. Богатият ще уважава сиромаха и сиромахът ще уважава богатия; ученият ще уважава невежия и невежият ще уважава учения; религиозният ще уважава нерелигиозния и нерелигиозният ще уважава религиозния. Почит и уважение ще има навсякъде. Ти ще имаш философски възгледи и няма да вярваш като другите. Но това са човешки работи. Дойдем ли до Божествените възгледи, въпросът друго _всички еднакво вярват: всички вярваме еднакво в светлината, всички вярваме еднакво във въздуха, всички вярваме еднакво във водата, всички вярваме еднакво в хляба. Това е най-доброто верую. Като ядеш хлебец, тебе ти става приятно, особено ако е хубав. Ако водата е хубава, приятна, ти ще пиеш с удоволствие. Ако въздухът е чист, ти ще се усещаш разположен. Ако светлината е приятна, ти ще се наслаждаваш.

Казвам: Светлината това е онази хубава мисъл на Любовта. Така разглеждам светлината в живота.

"Животът е по-драгоценен". - Кога? - Когато Любовта действува в него. Но когато Любовта не действува, по-голяма тягост от живота няма. И затова индусите, които изучавали живота без Любовта, както и Буда, са казвали, че човек трябва да се освободи от живота. Прав е Буда, човек трябва да се освободи от сегашния анормален живот, но да се сподоби, както казал Христос, с вечния живот. Или това е живот вечен, истински да позная Бога. Бог, Който живее в нас и ние трябва да бъдем едно с Него.

“Благословен Господ Бог наш”.

Тайна молитва.

8. неделна беседа от Учителя, държана на 18 ноември 1934 год. София, Изгрев

КОЙТО СЕЕ И КОЙТО ЖЪНЕ

Отче наш.

"Ще се развеселя".

Ще прочета само част от четвърта глава от Евангелието на Йоана, от 24 стих надолу.

"Благославяй, душе моя, Господа!"

"Който сее и който жъне". Ще говоря само върху тия думи от 36 стих.

В природата съществува един закон на съответствие. В съвременната наука как се разглеждат две страни: причини и последствия. Последствията не са произволни, но са последствия на известни закони. Има връзка между причините и законите, между законите и явленията, както и между явленията и фактите. Фактите са крайният, завършеният резултат на явленията. Явленията пък са незавършен процес. Понеже хората са престанали да мислят правилно, престанали са да чувстват правилно, престанали са да постъпват правилно, вследствие на това се явяват днешните страдания и нещастия в техния живот. На тази неправилност се дължат отклоненията, страданията и нещастията на хората. И всички неща в живота, които ние наричаме случайни, са произлезли именно от неразбирането на живота. Хората започват да мислят, само когато им дойде някоя голяма беля на главата. Те мислят само тогава. Преди да им дойде някое нещастие, те не мислят. Всеки човек желае да бъде щастлив. Това е едно Божествено чувство, един вътрешен подтик. Всеки иска да бъде здрав, да бъде богат - това е едно естествено положение. Никой не иска да бъде болен, сиромах или невежа. Никой не иска да бъде слуга и т. н. Та казвам: Когато слушате проповедниците да проповядват, то е много лесно. Но след като се

проповядва, работите не стават така, както се проповядват. Не е въпросът само да се проповядва, но трябва да се покажат на хората пътищата, по които трябва да се живее.

“Който сее и който жъне”. Например, днес всички хора говорят за сеенето. Между сеенето и жъненето има известно отношение не само на нивата, но и в живота. Каквото човек посее, това и ще пожъне отвън. Това е външната страна на живота. Каквото човек помисли, каквото почувствува и каквото върши, това и ще пожъне, помисли, каквото почувствува и каквото върши, това и ще пожъне, такива ще бъдат последствията. Това се отнася не само до едно общество, но колкото поколения и да минат, все такива ще бъдат последствията. Например, съвременните хора са разделили живота на сегашен и на бъдещ, както и на материален и духовен. Има човешки живот, има и Божествен живот. Това е така, от научна гледна точка, за да станат нещата по-ясни.Това е така, но какво разбираме ние под думата материален живот? Материалният живот е крайно ограниченият живот. Вземете например един силен човек, който заплашва света със силата си, ако го боднете отзад в тила, дето е началото на гръбначния стълб с една малка иглица, той веднага пада на земята мъртъв. Но това хората не го съзнават. Те мислят, че като се изправят, каквото кажат, ще стане. Онзи човек, който мисли, че всичко може да направи, той е прав, но при условие ако разбира законите, ако разбира принципите и явленията в живата природа. Той трябва да знае същевременно какви ще бъдат последствията, крайните резултати от тия закони и принципи и да ги предвижда. Защото всички явления в света са свързани с известен род разумни същества. Всеки закон, всеки принцип, всяко явление и всеки факт имат отношение не само до вас, но и до всички напреднали същества. И ангелите имат закони, на които се подчиняват. И Бог даже има свой закон, по който Той действува. Обаче, Той не е подчинен на закона.

Сегашните хора, като изучават живота, казват: Кажи ми в две думи какъв е смисълът на живота. То мяза на онези, които са идвали

при мене и са ми казвали: Кажи ми в две думи ядката на твоето учение. Казвам: Това, което съвременните хора знаят по музиката, по художеството, в науката, аз мога да го постигна в три години, като работя редовно по десет часа на ден. Но онова, което аз зная, за да го постигнете, трябват ви хиляди години усилена работа. Това е Божественото. Не е лесна работа да се постигне това учение. Казвам: Ядката на моето учение са Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава ме питат: Кажи ни какво нещо е Любовта, какво нещо е Мъдростта и какво нещо е Истината? Казвам: Любовта е това, без което не може, (за) да съществува никакъв живот. Мъдростта е това, без което никакво движение не съществува. Истината е това, без което никаква граница не съществува. Истината е последната граница на Битието. Всяко нещо, което е създадено, като ходи, ходи, най-после ще спре до Истината. С хиляди години можеш да ходиш, но като дойдеш до Истината, там ще спреш. Истината е последният предел на всяко проявление. И като дойдеш там, едно от двете: или ще се съобразиш със законите на Истината, да живееш съобразно с тях, или ще станеш на прах и пепел. Някой ми казва: Кажи ми Истината. - Истината не може да се каже, тя се живее. - Кажи ми тогава някой факт. Мога да ти кажа някой факт, но това не е Истината. Истината представя целокупния живот. Тя включва това, в което Бог се проявява. Тя включва това, в което всички съвършени същества се проявяват. Истината е най-хубавото, най-красивото нещо в света, което и на ума на човека не е дохождало. Тя не може да се изрази. Тя включва цялата вечност, която е съставена от хиляди и милиони вечности. Значи, има вечности, които са пределни, а има вечности, които са безпределни, неограничени. На това турците казват: Акалъ зарар.

Сега не искам да ви говоря. Хубаво е по някой път да се говори на хората, но като се говори, може да се дойде до отвлечени работи, а отвлечените работи са много високи. Всеки човек, като почне да се отделя, страх го е, да не би да се отдели толкова много, че да остане на сухо. Търговецът се страхува да не изгуби, да остане на сухо.

Учителите се страхуват да не останат на сухо; свещениците се страхуват да не останат на сухо. Някой казва: Не ни говори за много високи работи. - Прав е човекът, високите работи са за готовите хора, които могат да живеят на височините. Когато авиаторът се качи на високо, има нещо особено в неговия поглед, нещо самоуверено, и той казва: Знаеш ли де съм се качил? Онези, които не са се качили на високо, гледат плахо, страхливо, като заек. Като им се говори нещо високо, те казват: Гледай да не ни заведеш някъде. Де мога да го заведа? Страх го е човека. Защо? Да не го обера. Страх го е да не му обера парите. Аз мога да го обера, но мога и да му туря нещо в джоба, не знае той какво ще направя. Преди всичко, за да обереш човека, най-първо трябва да му подариш нещо. Ти не можеш да обереш човека, докато не му подариш нещо. Аз гледам широко на тия неща. Кой от вас не е обиран, и кой от вас не е обирал? Кой от вас не е обирал гроздето или крушите? Навсякъде има обир, но хората са дали лош смисъл на тази дума. Но смисълът на тази дума не е толкова лош. Казваме: Еди-кой си човек е обран. - Нищо от това, идната година ще роди отново. Като говори така, мнозина ще кажат: Тебе не са те обирали, затова говориш така. Така се говори на човешки език. Както и да е, хората искат да направят нещо, да дадат по няколко значения на думите. В старите езици една дума има няколко значения. Колкото и да са богати някои езици, те не могат да имат за всяка дума по няколко значения. От човека зависи как ще употреби думата. Българите, например, употребяват израза: Мръднала му дъската, или той е малко Михал. С това те искат да кажат, че умът на някой човек не е на место. Не само българите, но почти всички народи си имат такива думи, които употребяват при известни случаи. Източните народи имат много груби думи, които употребяват често. Те са неделикатни, груби думи, но не могат да се освободят от тях. Западните народи, обаче, си служат с по-деликатни думи. Англичаните, например, когато искат да употребят някаква груба

дума, те казват: “Иди в пъкъла”. Тази е най-грубата дума за тях. Те я считат за лоша дума.

Казвам: Има много думи, които са нехармонични, но тази дисхармония не е в произнасянето. Има думи, които са фатални: като изговориш една такава дума, тя може да причини най-голямото нещастие. От произнасянето на тази дума може да умре баща ти, или майка ти, или децата ти. Хората не знаят силата на думите. Има думи, които, като произнесеш, причиняват най-голямото щастие на човека. Езикът не е без значение за живота. Има думи, от произнасянето на които умрелият може да оживее. Те внасят живот в човека. Това значи красноречие. А хората говорят, че еди-кой си бил красноречив. Силата на красноречието седи в живота, който думите произвеждат. Същото може да се каже и за поезията, и за музиката. Има поезия, която може да погребе човека, има поезия, която може да оживи човека. Има тонове на музиката, които могат да погребат човека, а има тонове, които могат да го оживят, да внесат живот в него. Същото може да се каже и за изкуството - навсякъде съществува поляризиране.

“Който сее и който жъне”. Хубаво е човек да сее и да жъне, но какво? Съвременните хора се надяват на своето минало, те очакват от своите бащи и своите деди и прадеди. Не, каквото вие посеете, от това зависи какво ще пожънете. Ако вие разбирате причините в живота, ще видите, че от това как сте построени, какви са ръцете ви, от това зависи вашето щастие. Ръцете държат щастието на човека. Ако разбирахте причините, нямаше да се оплаквате от сиромашията си. Сиромашията за вас е една слугиня - нищо повече. Когато иска да се разходи, да си почине, разумният човек взима сиромашията и тръгва с нея по света. Тя е свободен кон. А когато стане богат, човек започва да се клатушка, едва върви. Казвате: Много тежко върви този човек. Как няма да върви тежко? Той се е натоварил много. Аз съм виждал как се товарят хамалите на варненското пристанище. Виждал съм двама хамали как носят една бъчва от 200-300 килограма тежест. Те са

я надигнали и двамата вървят ритмично. Ще кажете, че не ви интересуват варненските хамали. Вярно е, но искам да кажа, че тия хамали считат своя занаят по-благороден от много други занаяти. Двама хамали носят нещо. Единият казва на другия: Внимавай добре да носиш, защото ако не носиш, както трябва, ще те направим чобанин. Значи, той счита хамаллъка за нещо по-благородно от другите занаяти, и затова казва на другаря си, че ако не знае да носи, както трябва, ще го направи овчар. Това е разбиране, това е философия, това е наука в неговия ум. И сега, съвременните хора, които са изпаднали в критическо положение, като искат да се освободят от своите заблуждения, нападат известни системи. Но всяка човешка система трябва да претърпи известно изменение. Всичко в света подлежи на еволюиране. Няма нещо в света, което да не еволюира. Човешките мисли, чувства и постъпки са подложени на известна еволюция. Всички вярвания, всички религии на хората са поставени на еволюция. Единственото нещо в света, което не еволюира и остава неизменно, абсолютно, това е Бог. И ако някой каже, че религията еволюира, ще кажете, че това е заблуждение. Според мене, ако религията не еволюира, това е заблуждение. В какво вярват днес хората? И мисълта на хората се променя и се е променила. Като деца те са вярвали, че куклите са живи; като възрастни те вярват, че куклите са дървени, човешки изделия. Куклите са автомати. Такива автомати са и много от хората, които аз наричам хора-автомати. Когато говоря за човека, аз разбирам това същество, в което има дух, има душа, има ум, има сърце и най-после има и воля. Това е човекът. А това същество, в което тия неща не се проявяват едновременно, то е някакъв човек, но привидно е човек, той е човек-автомат. И те са в услуга на човечеството, но са от друг порядък. Засега хората искат да създадат такива автомати. Американците, например, искат да създадат такива хора-автомати, които за в бъдеще да играят ролята на цели роти. И тогава, такъв един автомат ще свърши толкова работа на бойното поле, колкото една

цяла рота войници. За в бъдеще живите хора ще бъдат скрити, а на бойното поле ще излизат да воюват автоматите, те ще побеждават. И сега кои воюват в света? - Автоматите. Бъдещите герои още ги няма. А аз не съм против войната, аз съм за войната, но човек трябва да знае как да воюва. Който воюва, той трябва да има светъл ум, да знае да воюва. Не е въпросът да отидеш да воюваш и да те осакатят, да се върнеш без крак или без ръка, или да те убият. И ангелите воюват, но те никога не се убиват, те само се нараняват. Когато един бял ангел воюва с един черен, той само го мушни, и черният веднага отслабва, предава се и казва: Давам честна дума, че повече няма да воювам, съзнавам погрешката си. Той веднага излиза от строя навън. Ако си позволи втори път да влезе в сражението, той помни после с години какво нещо е белият ангел. Казвате: Дали това е вярно? - Вярно е, но не е истина. Под думата вяра аз разбирам едно, а под думата истина разбирам един завършен процес. В истината не може да има никаква война. В истината може да има само представления на войни. Когато светлите същества искат да си създадат някакви развлечения, те слизат на земята и наблюдават войните, които хората правят. За тях нашите войни са като нашите театри и опери, за тях земният живот не е нищо друго освен едно развлечение. Когато искат да си създадат някое развлечение, те скарат хората, и хората започват да се бият. Като понапукат главите си, те дохождат да ги намажат и си отиват. За тях това е добро, но за нас не е изгодно. И когато някое светло същество дойде на земята, хората искат да го поставят като актьор в някоя роля, но това същество казва: Не ме поставяйте в никаква роля. То знае, че като влезе в тази роля, непременно ще излезе с пукната глава, ще го сполети някакво нещастие.

Сега аз искам да следвате мисълта ми, но целта ми не е да изменям вашите възгледи, защото и вие вярвате в едно и също нещо, в което и аз вярвам. Всички вие вярвате в моето верую. Не само вие, но и целият свят вярва в моето верую. Всички сте мои последователи. Например, всички възприемат светлината, както аз я възприемам;

всички приемат въздуха, както аз го приемам; всички пият вода, както аз пия. Не само хората, но и птиците са мои последователи. Не само птиците, но и четвероногите, и рибите са мои последователи. Не само те, но и растенията са мои последователи. Та в това отношение всеки може да говори, но въпросът малко по-другояче седи. Трябва да знаете, че онези, които са създали света, са го създали по един план, по един път, върху който те са мислили с години, и засега този план е най-добрият. Сегашната вселена, както и слънчевата система, с всички свои звезди и съзвездия е създадена много добре. В бъдеще може да се създаде по-добър свят от сегашния, но сега по-добър свят от този няма. Затова, съгласете се да живеете, както сега разбирате, но да прогресирате, да не сте в застой, и да мислите, че няма да се измените. Не, вие трябва да се измените. Всеки ден трябва да става поне по една малка промяна във вас. Всеки ден трябва да възприемате по една нова идея в ума си. Сегашните хора често говорят за мълчанието, но кой от вас е проучил каква велика сила е мълчанието? Кой от вас е проучил научно каква велика сила е търпението? И най-после кой от вас е проучил каква мощна сила е вярата? Но не повърхностно, а в техния дълбок смисъл и сега трябва да се проучат тия добродетели. Христос казва: “Ако имате вяра, колкото синапово зърно, ще можете да преместите гори”. Кой е проучил каква сила е надеждата и най-после кой е проучил каква сила, каква мощ се крие в Любовта? Вие говорите за тия неща, но не сте проучили. Те са фактори в живота на човека, които трябва да се проучат и прилагат. При това, хората очакват щастието да дойде отвън някъде. Действително, до известна степен може щастието да дойде отвън, но същественото ще излезе отвътре. Когато създаде човека, Бог взе пръст и създаде от нея нещо. Той вдъхна в пръстта, и от нея излезе нещо. След това и хората започнаха да правят същото, но те забравиха по кой начин Бог вдъхна в човека и го направи жива душа. Досега никой още не се е опитал да вдъхне някому и да го направи жива душа. Не е

лошо да вдъхне човек в някого, както Бог вдъхна в човека, но не може да направи това, което Бог направи и създаде.

Казвам: Човек трябва да се освободи от своите стари възгледи. Докато живее със старите си възгледи, той ще мяза на онази циганка, която по някаква случайност на съдбата станала царица. Тя се оженила за един царски син и живяла като царкиня. Но понеже била привикнала да си проси хляб, затова царският хляб никога не й бил сладък. Тя си казвала: Този хляб не е просен, аз трябва да си го изпрося, за да ми е сладък. Но като не могла да ходи по къщите да проси, тя правила следното: туряла в приемната си стая на 15-20 купчини брашно и ходила да си проси от всяка купчина. Като събере брашно, колкото за един хляб, тя си го замесвала сама и така й бил вкусен хлябът. Разбиране е това. Този пример не може да го приведе всеки. Той е само за изяснение. Всеки пример има смисъл само тогава, когато може да се приведе на место. Човек трябва да знае де да го помести. Всеки може да поправи един часовник, но майсторът ще го поправи така, че втори път няма да става нужда да се поправя. Аз зная един часовникар в София, който след като бутне един часовник, след това ще трябва всеки три месеца да се поправя. Тъй щото, като се плаща на всяка поправка по 20-30 лева, след една година той ще струва доста скъпо. Това не е поправяне. Вземете, например, нашите системи за възпитанието. Хората искат да се убедят в съществуванието на Бога. Но Бог не е нещо, което може да се доказва отвън. Преди всичко Той не може да се доказва. Да доказвате това, което Бог е създал разбирам, но сам Бог не може да се доказва. Учените искат да доказват съществуванието на Бога, но по този начин, както те искат, невъзможно е да се докаже съществуванието на Бога. Всичко можеш да докажеш по този начин, но никога и съществуванието на Бога. И понеже хората не могат по този начин да докажат съществуванието на Бога, виждат, че този начин е лъжлив, те най-после казват, че Бог не съществува. Те са прави в едно отношение, а именно: такъв Бог, какъвто те проповядват отвън, не

съществува. Като отричат Бога отвън, те сами се подчиняват на един вътрешен идеал. Значи, и те си имат един идеал, и този вътрешен идеал е Бог. И те служат на този свой идеал. В това отношение всички хора си имат свой идеал, свой Бог, свой светия. И материалистите си имат свой Бог. И светиите си имат свой светия. И религиозните, и търговците си имат свои светии. Всички напреднали същества си имат свой идеал, свои светии, на които служат. Сега аз говоря на онези, които разбират. Вие всички трябва да пречистите своите възгледи с оглед на своя бъдещ живот. Ако не пречистите възгледите си, вие няма да се освободите от страданията си. Това е необходимо, защото, каквито са вашите възгледи и понятия за човека, първо вие ще се ползувате от тия свои възгледи. Например, имате един човек, един ваш приятел, когото обичате. Колкото вашите възгледи за приятеля ви са по-високи, толкова по-добре и за вас, защото той ще бъде толкова по готов да ви услужи. Колкото вашите възгледи за него са по-низки, толкова и способността му да се пожертвува за вас е по-малка. Има хора и в света, които са готови да се жертвуват за приятелите си. Същото може да се каже и за вашите отношения към Бога. Следователно, доколкото ние вярваме в Бога, не е онази външна вяра, но с онази вътрешна вяра, с онзи вътрешен принцип, според който съзнаваме, че има един велик принцип в живота, който ни ръководи, който ни държи съзнанието в светлина и всякога будно. Това съзнание всякога ви нашепва отвътре какво трябва да правите и какво не трябва да правите. При всички условия на вашия живот, при всички предприятия в живота ви, това Божествено начало във вас ви нашепва какво да правите. И ако вие се вслушвате в този глас, работите ви всякога ще вървят добре. Искаш да направиш нещо лошо или да изиграеш някого, нещо ти казва: Не прави така. И всеки, който не е послушал, се е разкаял. И апостол Петър е сънувал един сън, че от небето се спуща една плащаница и някакъв глас му казва: Стани, заколи и яж! Той казал: Господи, нечисти работи не съм ял. Разбиране се изисква. Онова, което Бог осветил, не считайте за нечисто. Думата

заколване не се разбира така, както вие я разбирате. Ако изядете един плод, и семките му не изядете, вие сте направили едно добро. Но ако изядете плода заедно със семките му, вие сте направили едно престъпление. Природата ще те държи отговорен само, ако изядеш плода заедно със семките. В противен случай няма да те държи отговорен. И в Библията Мойсей казва на евреите, че могат да ядат месо, но без кръвта му. Той казва: Месото на животните можете да ядете, но кръвта им няма да ядете, защото животът им е в кръвта. Значи, законът е същи. И в плода кръвта му е семката. Следователно, ще ядете месото на плода, а кръвта му, т. е. семката му няма да унищожавате.

Сега месоядците и вегетарианците спорят каква храна да се яде. Ще излезе, че ако ядете плода със семките му, вие сте месоядци, ако пък ядете месото без кръвта му, вие сте вегетарианци. Значи, месото трябва да се освободи от кръвта си, да няма никаква кръв в него. При това, Мойсей, който е разбирал този закон, той е определил точно кои животни са вредни и не трябва да се ядат. Например, за християните той е определил, че свинята, т. е. яденето на свинско месо причинява големи вреди. И ако всички европейски и християнски народи се откажат да ядат свинско месо, ще има големи придобивки. Аз не искам да се впущам на дълбоко, но казвам, че в месото на много животни има известни вредни елементи, които създават в хората ред пороци. Яденето на свинско месо е причина за големи нещастия и пакости за човечеството. Ако ядете заешко месо, няма да искате никого да видите. Ако храните някой човек десет години наред със заешко месо, той ще започне да се плаши и от сянката си. Ако пък го храните с жабешко месо, още по-лошо. Жабата седи по-долу от заяка. Един ден заякът се отчаял и тръгнал да се дави. Като доближил до водата, една жаба се уплашила от него. Тогава той си казал: И от мен имало по-страхливи. Ще кажете, че заешкото и жабешкото месо били вкусни. Който разбира какви психологически качества се съдържат в заяка и в жабата, никога не би употребявал такова месо. Някои хора

могат да се противопоставят, че месната храна била по-икономическа. Съгласен съм с това, че има някои храни, които не са икономически, но сегашната икономия ще създаде бъдещите страдания на човечеството. Днес можете да ядете икономическата храна, но бъдещите четири до десет поколения ще се покварят. И сегашните хора са инвалиди, но в бъдеще ще има повече. В Германия сега правят статистики за това и вече работят за подобрението на живота. Повече от 20 милиона хора искат по един научен начин да се подобри поколението, да се разплодяват така, че да се създаде една здрава раса. Идеята е хубава, но начинът, по който германците вървят е палиативен. Първо хората трябва да започнат да се възпитават от ума и от сърцето си. И тогава вече, другите средства, които те ще употребят, ще дойдат на своето място. Върху човешките мисли и чувства, както и върху човешкия ум и човешкото сърце трябва да се направи една голяма операция, защото причината на всички външни изопачени форми, каквито днес съществуват, се дължат на човешките мисли и чувствувания. Човек трябва да знае как и отде да започне. Това е важното. А той трябва да започне от своето сърце и от своя ум. Законът е такъв. Ти никога не можеш да подигнеш един човек, докато не слезеш на неговия уровен. Ти трябва да слезеш до него, да вземеш върху себе си неговия недъг, неговите грехове и престъпления. Ти трябва да слезеш до положението, в което той се намира и оттам като умна душа, да разрешиш неговия въпрос. Ако не направиш така, ти не можеш да му помогнеш. Колко педагози могат да направят днес това? Опасна работа е да се заемеш с изправянето на човека. Много жени се женят за някой пияница с цел да го изправят, но после се разкайват. Това с женитба не става. Да се ожени една жена за един пияница, това нищо не дава. В древността още, преди падането на човечеството със сегашното състояние, в което днес се намира, са съществували учени и мъдреци, които са водили тогавашното човечество и те са знаели, че в природата съществуват известни дни, когато някои работи не трябва да се вършат. Но ако сега се разправят

тия неща, ще дойдат хората до суеверия. Някой иска да се жени, но той трябва да знае, че всякога не може да се жени. Той може да се ожени, когато и както иска, но главата му ще види и ще пати. Не всякога може да се роди човек. Той може да се роди когато и както иска, но главата му пак ще пати. Гениите се раждат през известни години, дни и месеци, при известни съчетания на планетите, на слънцето, на месеца и на другите по-важни планети. Светиите и учителите, както и гениите в света се раждат при специални съчетания на планетите. Като се говорят тия неща, вие ще кажете, че това са заблуждения. Когато двама млади се обичат, казват, че трябва да се оженят. Да, но ако те се оженят не на време, ще имат опитността на онази млада българка, която майка й я оженила за онзи, когото тя не обичала, а като дошъл един ден петелът на прага на къщата й да пее, тя му казала: Не пей, защото майка и тебе ще ожени. - Какво означава това? - Това означава неразбиране на нещата. Това означава едно неестествено съчетание на нещата. Някои хора могат да се оженят, да живеят заедно, но няма едно разбирателство помежду им, вследствие на което се казва, че те не са един за друг. Ето, вземете учителите, например, както се назначават. За в бъдеще те няма да се назначават, както сега става назначението им. Има учители, които съвсем не са за този град или за това село, в което са назначени. Същото може да се каже и за свещениците. Има свещеници, които не са за този град или за това село, дето са назначени. Те са за съвсем друг град или село. Същото се забелязва и при назначението на професорите. Има едно правилно съчетание, при което всеки ще бъде полезен на окръжаващата среда. Онези, които се занимават със земеделие, знаят този закон. Всяко растение или всяко плодно дърво трябва да се сее на съответна за него почва. Всяка почва си има свои специфични качества. Всяка зона си има свой специфичен климат. Това, което става на северния полюс, не може да стане нито в тропическите места, нито в умерения пояс. И в човека има същите пояси, както и на земята. Например, тропическият пояс на човека се

намира при ушите. От този пояс произтичат всички нещастия, всички най-лоши работи. От този тропик се създават всички войни, всичкият материализъм в света. И онези, които се занимават с тия научни изследвания, са се добрали до известни данни. Около ушите скоро този тропик се образува един кръг и ако диаметърът на този кръг се увеличава и дохожда до 19 сантиметра или 21 сантиметра в дължина, а 14 сантиметра в широчина, този човек е кротък и миролюбив. Ако пък широчината му е 15 или 16 сантиметра, този човек е склонен към престъпления. Значи, при ушите се образува една елипса, от диаметрите на която зависи характерът на човека. Значи, при ушите на човека има взривни вещества, които трябва да се пазят. Ако някоя жена се ожени за мъж с такава глава, тя ще види дали изчисленията са верни или не. Не само този кръг е важен, но има друг един кръг, който опасва целия човек от главата горе до краката. Този кръг минава под брадата на човека и заключва цялото лице. Като се измери този кръг от челото, и стигне до брадата, понякога той съответствува на мозъчния диаметър. Понякога тази дължина на лицето съответствува на широчината на главата, а някога не съответствува. Някой път главата е по-тясна, а лицето е по-широко; някой път лицето е по-тясно, а главата е по-широка. Някъде лицето е по-дълго. Учените описват общите заключения, а не специфичните. Когато лицето е по-дълго от дългия диаметър на мозъка, този човек харчи повече енергия, и такъв човек е склонен повече към неврастения. Те не са болни, но харчат повече енергия и са много активни. Лекарите не правят това различие. Например, има хора с валчести лица, на които дългият диаметър на лицето е по-малък от дългия диаметър на мозъка. Те са чувствителни. Чувствителността в тях е силно развита. Те възприемат повече впечатления, които не могат да обработят. Когато впечатленията, които човек възприема са много и се натрупват в известни части на мозъка, като необработена енергия, в чувствата на такъв човек се образува известна депресия. Човек тогава се чувствува неразположен,

мъчи го нещо, като че предчувствува нещо лошо, а всичко това са илюзии, подобни на състоянията, когато има големи атмосферни налягания. За всичко това има цяр в света. Когато някой е духом неразположен, това се дължи на известно стеснение в горния диаметър на мозъка, нещо сплескано има. Тогава този човек трябва да намери приятел, който има хармонично лице. Ако неговото лице е дълго, на приятеля му трябва да бъде валчесто, и този човек трябва да разбира от икономия, не само да прави сметки, да е пестелив, но да разбира от икономията на природата. Някои хора са пестеливи, но не трябва да се смесва пестеливостта с икономията. Някои пък не знаят как да икономисват, не знаят кои пера в живота си да съкратят и как да ги съкратят.

Един богат търговец в Америка харчил много, и затова всяка година гледал от кое перо да съкрати, да намали малко разходите си. Оттук гледал, оттам гледал, отникъде не могъл да направи някакво съкращение, всички разходи му се виждали на място и необходими. Една година той изгубил половината от капитала си и намерил веднага отде и как може да съкрати разходите си. Та когато и ние не можем да уравновесим своя бюджет, природата веднага взима половината от капитала ни, и като ни постави в трудно положение, веднага решаваме кое перо да съкратим. Казвате: Не е здравословно човек да се храни с лека храна. Той преди всичко трябва добре да се храни, за да работи. Не е само в яденето. Един ден се разхождам с един приятел до Княжево. В трамвая до нас седят двама софиянци, богати търговци и се разговарят. Единият се оплаква на другия: Загазих доста. - Как си загазил? - Не ми позволяват лекарите да ям. Как могат да не ти позволяват? Какво право имат те? Стомахът ми не е добре. Е, тогава друг въпрос. Позволяват ми само по малко млечице. Най-първо те пита с какво право може да му забранява да яде, но като разбра, че причината е в стомаха, тогава казва: Лекарска работа, трябва да се слуша лекарят. Та сега хората идват до крайностите, но умните хора не трябва да дохождат до крайностите. Съвременната

култура е дошла вече до тези крайности и скоро лекарите ще им кажат, че не може да се яде нищо друго, освен малко млечице. Млякото е естествената храна, с която природата храни. Не че тя е най-здравословна, но е необходима в първо време. Ето, и за животните, първата храна, която природата е приготвила, е млякото. Но ако човек се храни само с течна храна, има опасност да се повредят зъбите му. Аз понякога съм против супите, защото от тях могат да се повредят зъбите. Зъбите на американците са повредени по причина на един начин на неестествено хранене. Те ще изядат една гореща пражола, а след това ще изпият около 200-250 грама студено ледено кафе. След него пък ще изпият едно горещо кафе, после пак студено и т. н. Това е несъответствие в храненето. Също така американците страдат и от бронхит. Американците са умни, но често правят някои несъответни работи. Всяка сутрин те се бръснат. За лятно време това е добре, но за зимно време е опасно. Брадата им служи като едно естествено юрганче, което те не трябва да хвърлят. Но понеже се бръснат, те са изложени на чести простудявания на гърлото и дробовете. Жените са свикнали без такова юрганче, но мъжете се простудяват без него. И затова казвам на американците, че като не спазват известна хигиена, те сами се излагат на простудявания. Като се бръснат поне да намазват брадата си с малко дървено масло. Сегашните американци са дошли вече до разбиране, че бръсненето е на мода, но не е хигиенично. И затова, те бръснат мустаците си, а остават брадите си. За да бръснат мустаците си, те се ръководят от съображението, че като се яде, ако мустаците са големи, храната се полепва по тях. Американците обичат чистотата. Няма защо да се бръснат хората. Още преди да е родила детето си, майката трябва да каже на мъжкото си дете: Искам те без мустаци и без брада. Каквото дете иска майката, такова трябва да се роди. Тя трябва да обръсне детето си преди още да го е родила. Майката е първата възпитателка на детето си, затова тя сама трябва да изучава закона на внушението и на самовнушението и да каже на детето си какво трябва да дойде. Тя

предварително още трябва да му представи една пълна скица. Има и второстепенни фактори, които взимат участие при възпитанието на детето, най-първостепенни са главно майките. Те регулират целия живот на детето.

Казвам: За сегашните условия, при които живеят, трябва да дойдат учени хора. Какви учени хора? Не само учени, които ще говорят отлично. Едни ще говорят хубаво, ще проповядват, а други ще прилагат това, което се проповядва. Опити и училища трябват. Ние няма какво да се плашим, но ще направим един, втори, трети, повече опити. Не е лесна работа тази. Не мислете, че е лесна работа да се възпитава човек. Трудна работа е. За да възпита своите ученици, учителят трябва да разбира техния характер и да ги обича. Той е като желязото. И ако няма едно огнище и ако няма мях, който да разпалва огъня и да разтопява желязото, той нищо не може да направи. И ако няма леярница, в която да чука и да моделира желязото, също така учителят нищо не може да направи. Любовта е силата, с която се моделират нещата. Та когато се казва, че трябва да се обичате, това говори, че между хората трябва да действува законът на Любовта. Казвате: Защо трябва да любим? - Ти трябва да любиш, защото чрез Любовта ти моделираш себе си. Ако не обичаш, ти ще останеш един посредствен човек и няма да прогресираш. Защото прогресът е възможен само при Любовта. Щом Любовта, т. е. огънят на органическото развитие функционира, след нея ще функционира и Мъдростта, и Знанието. След Мъдростта ще дойде Истината и Свободата. Всички тия неща идват последователно, но без вътрешната Любов не може да се направи никаква промяна. Много промени могат да станат в света, но това, което ние искаме, не може да стане без Любовта. Всеки, който е живял, без Любов, в края на краищата е изживял разочарования. С Любовта хората не умират. Който е живял с Любовта, той ще напусне един ден земята и ще остави след себе си наследници, които да свършат работата му. Той ще отиде на далечен край и след време пак ще се върне. Не мислете,

че тези, които заминават, отиват за дълго време. Средно след 45 години те отново са връщат на земята. Малките деца, едногодишните, се връщат на земята най-много след една година. Другите, по-големите деца, се връщат най-много след три-четири, пет или до десет години най-много. Възрастните хора, които са заминали на 80-90 години възраст, се връщат най-много след 45-50 години. По-напредналите се връщат след 250 години, а най-напредналите - след 1500 години. Учителите в света се връщат след 2000 години.

Сега, не е въпросът за вярването, дали вярвате или не в това. Това са факти, с които се обясняват известни противоречия у вас. Вие може да проверите тия неща. Та като ви говоря за музиката, вие трябва да слушате. Вие трябва да се ползувате от музиката. За мене е важно това, което слушате. След като науча музиката, тогава ще изучавам теорията ѝ. Първо трябва да се изучава практическата страна на музиката, а после теоретическата. Съвременната музика е започнала с теорията, а после е дошла до практиката, а бъдещата наука ще започне с практиката, а после ще дойде до теорията. Тъй щото, казвам: За да работи мисълта ти, помнете следното нещо: Без музика нито мисълта ви ще работи, нито чувствата ви, нито постъпките ви. Нищо не можете да постигнете без музика. За в бъдеще музиката трябва да се постави като строго научен метод при възпитанието на децата. Ето, аз слушам песните, които пеят сегашните деца, те са музикални, но не са възпитателни. Има едно неестествено съчетание между тоновете, вследствие на което децата загрубяват от тези песни. Например, песента "Заплакала е гората, гората и планината". В тази песен няма никаква музика. Първо нито гората може да плаче, нито планината. Има някои български песни, които са отлични, в тях има и музика, и съдържание. В българските песни има нещо странно, една голяма каша. И като съм се занимавал с тия песни, трябвало ми е след това седмица време да се очистя от тази каша. В тия песни има някакво преувеличение. И като се пеят тези песни, създава се едно неразположение на духа, човек се омъчнява. Например, има една

българска песен, в която възлюбленият се обръща към своята възлюблена и пее: Когато умра, дойди на гроба ми да ми запееш и няколко сладки думи да ми кажеш. Питам: Защо този млад момък не каже на възлюблената си да дойде на гроба му и да го възкреси със своята песен и със своите думи, а трябва само да му пее и сладки думи да му говори? Аз не зная защо му е тази песен, да трябва тя да плаче на гроба му? Аз бих казал: Никакъв плач на гроба ми не искам, но който дойде, нека пее и нека разрови гроба ми да оживея. Тогава аз ще му кажа благодаря за този плач, защото той има смисъл вече. Не само българите, но всички народи нямат още възвишена музика. Американците, например, имат големи страдания, и страданията им се дължат изключително на тяхната немузикалност. Ако имаха музика, те щяха да бъдат един от първите народи. Също така немузикални са и англичаните. Французите и германците са малко по-музикални от тях. В какво се заключава музиката? Във формата, в съдържанието и в смисъла. Някъде формата е отлична, но няма съдържание хубаво и смисъл.

Сега и вие не сте толкова музикални, да взема да ви обяснявам произхода на музиката, нейната еволюция, как са мислили египтяните, как са мислили индусите, как са образували своите гами, далечните причини и кой е бил първият народ, от който те са взели основния тон на живота? Например, вие взимате основния тон "до", но защо той именно да е основен? Основен тон е онзи, с който животът започва. Той е музикален тон, и вие можете да направите опит с него, да видите наистина ли той е основният тон на живота. Ако той е наистина основен, идете при един умрял човек и произнесете този тон правилно и вижте, ако умрелият стане от гроба и оживее, той е основният тон на живота. Как ще стане това. Аз не искам да обяснявам това, то е моя работа. Сега, както аз разбирам музиката, "до" е верен тон, но той е само едно отражение, както грамофонната плоча е отражение на човешкия глас. Между плочата и човешкия глас има голяма разлика, плочата е само отражение на

гласа. И сега Бог е поставил музиката в природата като метод за възпитание на човечеството, за неговото подигане. Тези, които са писали свещените книги, знаят това, и затова е казано в Библията: "Пейте и възпявайте Бога в сърцето си!" Дето ходите, все трябва да пеете със сърцето си. Сега, като не пеете, какво усещате в сърцето си? Музиката и пението са общи условия. Какво е условието? Условието е вън от човека, а причините са вътре в него. Това е едно ново разбиране на живота. Условията не участвуват в живота на човека, а принципите и причините участвуват. Следователно, Бог е поставил свободата в зависимост от нас. От нас зависи да бъдем свободни или не. От нас зависи да бъдем господари на условията. Но за да бъдеш господар на условията, ти трябва да познаваш онези закони, по които принципите действуват. Сега ще приведа един стар разказ окултен. Един млад момък имал един хубав кон, но той не знаел, че конят му бил направен от захарно вещество. Един ден той излязъл с коня си да се разходи, но срещнал една царска дъщеря, която му харесала и хукнал подир нея да я гони. Тя бягала, но като дошла до морето, влязла вътре. И той влязъл подир нея. Конят му се стопил, и той като не знаел да плава, излязъл на брега. Какво мислил той за своя кон? Той не знаел, че конят му бил направен от захар. Та и вашите коне, когато са направени от захар, ще се стопят, и вие ще излезете вън на брега на морето. Кой е този кон? Той е вашият обективен ум. Следователно, ако при известна мъчнотия вашият кон се стопи и не може да издържи, той е направен от захар. Този ваш ум може да действува само на сушата, а не и във водата. Ако влезете във водата, там се изисква още по-висок ум. Там трябва да действува човешкият разум. Разумът е създал парахода, който да действува във водата, при мъчните условия.

Сега ние се нуждаем от музика и от поезия, от музиканти и от поети, от такива поети, които да направят верни тонове и верни куплети. Не се нуждаем само от стихоплетци, но от такива поети и музиканти, между тоновете на които да има известно съчетание.

Техните тонове и думи трябва да изразяват известни принципи, които действуват у нас. Тези тонове и думи трябва да изразяват също така и закони, които действуват в нас. После те трябва да изразяват известни явления и факти. Тъй щото, всяка музика или всяка песен трябва да изразява законите, принципите, явленията и фактите, които действуват в човека и в живата природа, за да се дойде до известна сполука, до известен резултат. Сега не мислете, че аз отделям музиката от човешката мисъл. Музиката е външната обвивка на човешката мисъл, на човешките чувства и постъпки. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не пееш и не свириш. И ти не можеш да чувствуваш правилно, ако не пееш и не свириш. Дали си музикант или не, то е друг въпрос, но вътре в себе си ти трябва да имаш музикално чувство добре развито. Някой напреднал казва, че не може да пее. Как е възможно това? Птиците са разрешили много въпроси с музиката. Те започнаха с пеенето и разрешиха много въпроси в социално отношение. Като слезем в млекопитающите, те забравиха музиката. Най-голямото нещастие за млекопитающите е това, че музиката в тях е слабо развита. Сегашното нещастие на музикантите е, че те минават една голяма криза. Те са турени на тясно, но да не се обезсърчават. Те трябва да спасят света. Музикантите носят със себе си магическата пръчица, те крият в себе си магическа сила, с която всякога могат да разполагат. Цигулката, лъкът на цигулката са магическите пръчици. Музикантът носи със себе си магическата пръчица и пита какво да прави. - Ще свириш повече. Като изсвириш едно парче на някой банкер, той ще ти помогне. Ако влезеш в една къща, дето има болен, и изсвириш едно парче, болният веднага ще оздравее. Музикантът ще заеме мястото на лекаря. В бъдеще лекарят като влезе при болния, ще вземе инструмента си, бил той цигулка или китара, или арфа, или флейта, или кавал, или най-после гайда, и ще засвири на болния. Не е важно какъв е инструментът, стига да се постигне целта с него.

Сега аз ви говоря неща, които са проверени. Ще приведа един пример. Преди години един наш приятел беше заболял от такава тежка болест, че едва на десет хиляди души един може да се спаси от смъртта. Той беше определен да си замине за другия свят. Аз му казах, че трябва да пее, и той послуша. Каквато температура да имаше, той постоянно пееше. Жена му се чудеше, казваше: Този човек като че ли полудя. Той, горкият, пее ли, пее. Цели 21 деня пя и оздравя. Казвах на жена му: Не се бой, щом пее, той ще оздравее. Ако престане да пее, той ще замине за другия свят. И наистина, той пя, и опитът излезе сполучлив. И на всички, на които съм препоръчал да пеят, са оздравявали. Които не са ме послушали, някои от тях са заминали за другия свят. И при 40 градуса температура пак пейте. Тук имаме една сестра, която преди години беше заболяла. Като боледуваше, дошло ѝ на ум да съчини една песен на температурата. Като ѝ се подигала температурата, тя постоянно пяла, и по този начин температурата ѝ спадала. Това са елементарни работи, които показват каква роля може да играе музиката в бъдеще. Сега се говори, че може да се затвори музикалната академия. Не, не само че не трябва да се затвори, но трябва още една или две най-малко музикални академии да се отворят. Трябва да се изучава музиката в други академии, като средство за приложение при възпитанието на децата и при лекуване на болни. Всички трябва да свирят: децата трябва да се учат да свирят. На всинца ви казвам да се занимавате с музиката, да мислите върху нея. - Защо? -Защото в природата всичко е музика. Дето в природата и да отидете, навсякъде има музика: в тези места, които наричат пустини, пусти места има толкова музика, колкото човек не може да си представи. В канарите, в бученето на вятъра, във водите, навсякъде има музика. Това, което при водопадите обикновено човек нарича шум, за музикантите това е музика. Гениалният музикант в това бучене на водата схваща велика музика, а обикновеният човек схваща и чува само шума. Та цялата природа е музикална. Ако има нещо немузикално в нея, то се дължи на онзи

човешки атавизъм, който се е внесъл в нея от човека. Това са наслоявания от хората. Следователно, ако и в човека има някои лоши качества, това не са от природата, но сам човек се ражда с лоши наклонности. Например, той се ражда със склонността да пие, да се опива или с друг някакъв недъг, като кражба и други някои. Това са наследявани склонности. Първоначално човек не е бил с тези лоши качества. Те са отклонения в него след като той е престанал да пее. Първите хора, първата раса, която се яви на земята, бяха крайно музикални. Най-хубавото, което е съществувало в тогавашната музика, едва сега започва да се проявява. Аз наричам тези хора мъдреци на човечеството. Някои ги наричат музиканти, а други - поети. Когато явленията стават ритмично, в тях вече има музика. В това отношение се правят ред опити. С музиката вие можете да съборите един модерен мост. Как? Като намерите основния тон на моста и започнете да свирите, този мост ще се събори. Същият закон се отнася и до погрешките. Ако намерите основния тон на вашите погрешки и им засвирите, те ще се съборят и ще дадат условия да се яви доброто. Законът е обратен: Щом намерите основния тон на доброто, то започва да расте, а щом намерите основния тон на злото, то започва да се събаря и руши. Музиката създава сцепление между частиците на телата. Забележете, докато хората пеят, те се чувствуват като братя и се примиряват. Щом престанат да пеят, всеки започва да мисли за себе си и се явява едно разногласие. Първото нещо, което се изисква от всинца ви е да станете музикални. Мнозина искат да станат светии, гении, учени, богати, щастливи хора. Всичко това е възможно при условие че станете музикални. Затова всички учете музика, занимавайте се с Божествената музика, която носи живот. Всичко друго ще дойде тогава в помощ на музиката, ще дойде и вярата и ще познаете наистина, че някой ви обича. Вие не знаете още кой ви обича и кой не, не знаете дали има друг свят. Искате да ви се докаже онзи свят. Как ще се докаже? Аз живея и в този, и в онзи свят, даже онзи свят за мене е по-реален от този. В този свят мога да се

усъмня по-лесно, отколкото в онзи. Каква е разликата между този и онзи свят? В онзи свят слънцето никога не залязва, а в този залязва. В онзи свят хората не спят, а в този спят. В този свят хората лягат хоризонтално на леглата си, а в онзи свят никога не лягат хоризонтално, там само си почиват. Там кревати няма. Сега вие трябва да приемете всичко това на вяра, да не се съмнявате, докато не опитате това и не повярвате. Дотогава нямате право да се съмнявате. Проверете и ако намерите че не е така, можете да се съмнявате. Един учен лансира една теория научна. Ако се съмнявате, идете да я проверите, и ако се окаже, че не е права, тогава можете да се съмнявате. Онзи свят не е далеч. Границата, която отделя този от онзи свят има дебелина само една стомилионна част от милиметъра. Някои мислят, че този свят е много далеч от онзи, и че трябва с автомобил да отидат там. Не, достатъчно е да подигне човек съзнанието си и да почне да преминава тази граница. Тънка е тази граница, мъчно се минава, защото се изисква умът да почне да вибрира съответно на вибрациите в този свят. Ако влезеш неподготвен в този свят и умът и сърцето ти не могат да вибрират съобразно законите и вибрациите на този свят, веднага ще те изхвърлят навън. Ако умът и сърцето ви вибрират съгласно мислите и чувствата на онзи свят, ще останете там, и няма да искате да се върнете на земята - толкова красив е този свят.

Казвате: Какво да правим с нашите стари вярвания? - Ако старите ви вярвания умират, погребете ги, ако се раждат, отглеждайте ги и ги хранете добре. Аз съм за новото, което се ражда. Аз съм и за старото, което живее, но не съм за старото, което умира и причинява вреда на хората. Защото новото е от Бога. Старите хора, които умират, отиват в другия свят на работа. Не мислете, че старият човек, който умира, отива на почивка. Не, той отива в един свят на почетна работа. Когато тук стане неспособен за работа, той отива в другия свят да работи за полза на човечеството. Онези пък, за които няма горе работа, слизат долу на земята, раждат се отново, защото за тях няма

място горе. Тъй щото, ще знаете, че тези, които сега умират, отиват на работа на онзи свят, и оттам ви пишат писма. Сега техниците са достигнали дотам, че са изнамерили уреди, с помощта на които духовете могат да се разговарят с хората на земята, или могат да напишат едно писъмце от няколко реда или от няколко думи.

"Който сее, той ще жъне". Следователно, за в бъдеще връзката между този и онзи свят няма да бъде връзка на вярата, но ще бъде връзка на Любовта. Единствената връзка, която не се къса, е връзката на Любовта. Когато две същества се обичат на земята, и като заминат за онзи свят, връзката пак ги тегли, пак този конец ги държи. Не бойте се, няма да бъдете забравени от онези, които ви обичат. И на другия свят да сте, пак ще мислите за тези, които ви обичат, и те ще мислят за вас. Вие постоянно мислете за тях. Тогава питам онези, които не вярват в другия свят как могат да мислят за нещо, което не съществува? Ти мислиш за баща си, и той мисли за тебе. Христос казва на своите ученици: "Аз отивам при Отца си, и пак ще ви се явя. Никой не може да дойде при мене, освен чрез Отца ми". Сега, да оставим въпроса за музиката, защото вие се плашите от смъртта, а тя е границата между този и онзи свят. Колкото и да е страшна смъртта, трябва да знаете, че тя отстъпва пред музиката. Като дойде при вас и ви чуе, че свирите, тя слага косата си. Който (не) й свири, смъртта не го закача. Но който не пее и не свири, смъртта веднага го пипн(е). "Който сее и който жъне". Сега посейте и вие в ума си идеята за новото. Казвате, че имате вяра. Вие имате вяра, но трябва да й предадете нещо. Какво трябва да предадете на вашата вяра? Музикалност, вие имате музика, но така трябва да пеете, че който ви чуе, да ви обикне. Като ви слуша някой да пеете, да каже: Хубаво пее тази сестра или хубаво пее този брат. Пейте, защото песента ще моделира вашето сърце, ще стане по-красиво, кръвообращението ще се подобри, песимистичните мисли ще изчезнат. Сиромашията ще изчезне, ще се подмладите и по-лесно ще свършите изпитите си. С музика всичко може да се постигне в света. Не взимайте музиката

като нещо отделно. Музиката е път за Вярата; музиката е път за Надеждата; музиката е път за Истината; музиката е път за Мъдростта и музиката е път за Любовта. Това са пътища, които работят в света.

Сега аз ви препоръчвам да бъдете музикални, да обичате музикалните и да ги почитате.

"Благословен Господ Бог наш".
Добрата молитва.

9. неделна беседа от Учителя, държана на 25 ноември 1934 г. София, Изгрев

ПОМНИ СЪЗДАТЕЛЯ СИ!

“Помни Създателя си в дните на младостта”.

Отче наш.
“Бог е Любов”.

Ще прочета 12 глава от Еклисиаст.

“Духът Божи”.

“Помни Създателя си в дните на младостта си!” Има един обективен начин, обективен път за разглеждане на природата. И който иска да бъде щастлив, той трябва да намери този път. Който намери този път, мъчнотии няма да има. Който не намери този път, той ще има големи мъчнотии. Това изобщо е вярно и в обективния живот. Един кораб, който е изгубил направлението си в океана, и неговите пътници ще пострадат. Много въпроси има в света неразрешени. Засега, например, въпросът за млади и стари в света остава неразрешен. Човек се ражда млад и остарява. Преди да стане млад, той трябва да се роди, за да стане млад. Преди да умре, той трябва да стане стар, за да умре. Понякога казвате, че и младите умират. Младите не умират, само старите умират. Млади гробове няма, все са стари гробове. Като казвате, че хората от старост умират, дохожда ми на ум една приказка. Да се говори така, това значи да не разбирате Истината. Има един анекдот за един, който ял и пил много, та изхарчил всичкото си имане. От много ядене и пиене той осиромашал. Най-после му дошло на ума, че трябва да поиска от някъде пари на заем. Като мислил дълго време, решил да отиде при турския султан да го помоли да му помогне, да му даде пари на заем. Султанът го запитал: От какво осиромаша? - От ядене и пиене. - Щом е така, кажи ми кое е най-сладкото място на кокошката? - Трътката. -

Дайте му тогава 250 лири, казал султанът. Той взел парите и му се оправили работите. И вие, които сте яли кокошки, знаете кое място на кокошката е най-сладко. Като чул това нещо, друг един изпаднал богаташ решил също да отиде при султана да му даде пари на заем. Той отишъл при султана и казал, че осиромашал от ядене и пиене. Султанът го запитал: Като си ял толкова много, че си се опропастил, кажи ми кое място е най-сладко на бивола? Той му отговорил по същия начин, както отговорил и първият: Трътката. Султанът се засмял и разбрал, че този човек не знае нищо.

Казвам: Когато се разрешава въпросът между хората, кои умират и кои не умират, те имат съвсем криво разбиране. Само старият умира, а младият само живее. Ние взимаме думата смърт не така, както хората я разбират. Под думата смърт се разбира изчезване на страданията, отиване в един неизвестен свят. Учените хора, които се занимават с отвлечената философия, казват: Като умре, човек изчезва, никъде го няма, всичко с него се свършва. Обикновените хора, изобщо, нищо не знаят по това. Едни учени хора пишат едно, други пишат друго и настава едно смущение. И едните, и другите, и от единия, и от другия лагер малцина знаят какво пишат и какво говорят. Онези, които пишат, че човек умира, имат малко съмнение. Онези, които пишат, че човек живее след смъртта си, и те имат малко съмнение. Обаче, общото положение е, че в света нищо не се губи. Де ще се изгуби човек? За да се изгуби човек, това подразбира нещо двусмислено. Преди всичко самата дума е малко двусмислена. Загуба има само за нас, хората, но за природата няма загуба. Нещата на природата никога не се губят. При това, и животът не може да се загуби. Когато водата от вашето шише се е изгубила, тя не се е изгубила, тя е отишла в океана. За вас, обаче, водата се е изгубила.

"Помни Създателя си в младостта си!" Значи, помни Създателя си не в годините на старостта си, но в годините на младостта си. Старият всичко е забравил, нищо не му остава. Последното, което остава на стария, е да умре, да ликвидира с живота на земята и да си

замине за онзи свят. Сега това са обикновени работи. Съвременните философи се нуждаят от ново разбиране, от нова философия за живота. Мнозина мислят, че като станат търговци, работите им ще се оправят. До колкото съм следил, не на всички търговци се оправят работите. Мнозина мислят, че като станат адвокати, работите им ще се оправят. Но статистиката показва, че не на всички адвокати работите се оправят. Някои мислят, че като станат лекари, ще се оправят работите им. Но статистиката показва, че не на всички лекари работите са оправени. Някои мислят, че като станат свещеници, работите им ще се оправят. Но статистиката показва, че не на всички свещеници работите се оправят. Някои мислят, че като се оженят, работите им ще се оправят, но статистиката показва, че не на всички женени работите се оправят. Сега понеже нямаме статистика за умрелите, не знаем как са там хората, до колко работите им са оправени, но и там статистиката показва, че като умрат хората, и там работите им остават неоправени. По всичко се вижда, че и най-вярната статистика изнася нещата тъй, както не са. Онези, които правят статистиките, виждат, че всяка година трябва да умират еди-колко си хора, трябва да потънат еди-колкото си парахода, трябва да изгорят еди-колкото си къщи. В продължение на десет години все има една малка разлика, но важно е, че според тази статистика нещата стават така, както са определени. Защо е така, няма да се спираме да обясняваме, но има известни теории по този въпрос. Има някакви причини затова, но няма сега да ги обясняваме. Според мене, когато изгори една къща, това не е нищо друго, освен едно малко увеселение. Запалят къщата, и тя гори като факел. И като се запали къщата, хората се събират наоколо, че една къща се запалила. И когато човек изгуби парите си, и това е едно развлечение. Докато е бил богат, никой не е виждал този човек. Щом осиромашее, той почва да слиза от високото място и да се движи между хората. Най-първо е бил надут, трябвало е по няколко пъти да хлопаш на вратата му, за да отидеш при него. Като осиромашее, той става достъпен, и всички му

казват добър ден. Сега някои питат: Защо хората осиромашават? Аз питам: Защо хората забогатяват? Някои питат, защо хората умират. Аз питам: Защо хората се раждат? Някои питат, защо хората грешат. Аз питам: Защо хората правят добро? И едното, и другото става. Аз виждам, че хората гледат на тия неща, на доброто и на злото, като на две противоположни неща. Злото е последствие от доброто. Невъзможно е доброто да съществува без едно последствие. Доброто е причина, злото е едно последствие на доброто. Не цяло последствие, но на половина. Доброто е причина за злото, а злото е условие за доброто. Ще кажете, защо е така. Благодарете, че е така, защото ако доброто не беше причина за злото, злото щеше да бъде неизцелимо, но понеже доброто е причина за него, то допуща злото, за да бъде условие за развитие на доброто. Сега може да ви наведа много аргументи, но не искам да се спирам върху злото, за (да) не развалим работата. Мога да ви наведа такъв аргумент, с който ще се убедите, но не искам. Един учен казал на слушателите си: Мога да ви направя този опит, но ви съжалявам, всички ще избягате навън. Затова няма да го направя. Всички ще останете недоволни. Те не вярвали. Тогава той пуснал един прах в стаята, от който всички започнали да кихат толкова много, че били принудени да излязат вън. Тези, които били близо до него, казали: Такъв опит прави ли се? Ученият казал: Аз съжалявам, че стана така. Аз бях в сила да ги изпъдя вън от салона, но не съм в сила да ги събера вътре. Та сега и вие събрали сте се в този салон, затворили сте прозорците, страх ви е от студ. Онези, които са до прозорците, са на фронта, а другите са на тила. Тези на фронта се боят да не ги нападне неприятелят, да ги хване хрема и да се простудят. Възможни са и тези работи. Сега всички хора се намират в такъв един салон. Страх ги е да отворят прозореца, за да не се простудят.

Но сега да дойдем до обективната страна. Под думата обективен, аз разбирам външната страна, която трябва да се проучва, независимо от възгледите, които имаме. Ние имаме възгледи, които не са

съществували. Те са временни. Вие имате едно временно настроение, което е променчиво и което не е реално. В човека има само едно настроение, което е реално, и което никога не се мени. В човека има само една черта, която го отличава от другите хора и от другите същества. При всички условия тази черта всякога си остава една и съща. Тя никога не се мени. Тази черта, именно, представя човека. Някога ще го видите весел, засмян, духовен; някога ще го видите тъжен, скръбен, недоволен. Някога ще го видите щедър, а някога - скъперник. И скъперничеството и щедростта си имат своите причини. Когато е щедър, човек е млад; когато е скъперник, той е стар. Щедростта никога не може да се придобие, докато старостта не умре. Като умре, старият ще завещае своето наследство на наследниците си. Докато е жив, той казва: Опасно е човек да си раздава богатството приживе. От Михалаки Георгиев има един разказ, как един баща решил да раздаде богатството си на синовете си, докато е жив още, да бъдат те щастливи, и затова го разделил справедливо на всички по равно. И той си мислил, че след като раздели богатството си, синовете му ще го гледат. Един месец след като разделил богатството си на синовете си, отишъл при единия от тях да живее, но той му казал: Татко, нямам място при мене, в моя дом, не мога да те гледам. Така казали всичките му синове. Той се намерил в чудо какво да прави. Никой от синовете му не искал да го гледа. Той си казал: Изпаднах в тая беля. Ето, тези синове излязоха от мене, но никой не ме разбра. Мислил дълго време какво да направи, докато най-после му дошла една светла идея. Отишъл при един свой приятел и му казал: Моля ти се, дай ми 500 лева на заем, на по десет, по пет стотинки. -Добре, давам ти, колкото искаш. Той отишъл да си купи един сандък за 50 лева, взел един хамалин и го внесъл в стаята си. Всяка вечер той заключвал стаята си, отварял сандъка и започвал да брои парите си, които дрънкали, понеже били метални и по пет и десет стотинки. Като го чували синовете му да дрънка пари в стаята си, казали помежду си: Този стар вълк има още пари, държи ги затворени, не е

раздал всичкото си богатство. На третия ден синовете му започнали да го навещават, да го наглеждат, да му носят хубава храна. Те чистили стаята му, треперели около него. Той им казвал: Синко, като замина за онзи свят, ще ви оставя и този сандък. Но всяка вечер отварял сандъка си и броил парите в него. Като умрял, синовете побързали да отворят сандъка, да видят какво има в него и останали зачудени, като намерили малко пари и то дребни, и пет и десет стотинки монети, но също така намерили едно писмо и едно въже. В писмото пишело: Който раздава богатството си преди смъртта си, по-напред да си купи едно въже. Като видели това, синовете му казали: За 500 лева го хранихме толкова години, и при това толкова добре.

Сега аз ви привеждам този метод, за да ви покажа, че така постъпва и природата спрямо вас. Вие се мислите за много умни, но все-таки природата ще ви надхитри.

В тази свещена книга е писано: "Младият да помни Създателя си в дните на младостта си". Той трябва да го помни, защото без Него той не може да бъде щастлив. Не е въпросът във вярването, но трябва да Го помни. Това е една реална опитност. Ти трябва да помниш същественото. Ти трябва да помниш, че някой ти е направил едно голямо добро. Не е въпросът да вярваш, но трябва да помниш. Човек може да помни само онова хубавото, великото в света. Кое е онова великото, което трябва да помните? Вие трябва да помните едно нещо: Че без вашия Създател вие не можете да бъдете щастливи. Аз съм ровил всичките книги не само тук на земята, но и навсякъде е, и съм дошъл до заключение, че вие не можете да бъдете щастливи без онези, които са създали света. Щастието на човека зависи от ред условия. Най-първо то зависи от въздуха, после от водата, от светлината, от храната и от самата почва и от окръжаващата среда. Има ред още условия, които влияят за щастието на човека, които той даже и не подозира. Вие искате да бъдете щастливи, но не сте изучавали науката за щастието. Варличел-дета, един индус, се опитва да убеди хората, че щастието трябва да се постави за основа на

учението. Той, обаче, не може да му даде едно научно определение какво нещо е щастието. Той го определя като един поет, казва, че е нещо много хубаво, но не може да убеди света. Сегашният свят е чрезмерно обективен. Ти на човека трябва да му представиш нещата, да ги види, да се убеди, че тогава. Ти му разправяш за един палат, че много е хубав. Докато не го види, той мъчно може да повярва. В нашия век доверието е обосновано на икономическите условия. Когато искаш да влезеш във връзка с един човек, той май първо ще види, здрав ли си, имаш ли някаква заплата и тогава ще ти повярва. Само при това положение може да ти повярва. Иначе, каквото и да му говориш, той казва: Господине, криза е това. Сега да дойдем до другия въпрос. Светските хора мислят защо Господ е направил света така, а религиозните хора мислят защо Господ е създал дявола. За светските хора кризата е подтик да работят. А за религиозните хора дяволът е условие да се подигнат. И ако попитате дявола дали е така, той ще ви каже, че без него вие не можете да се подигнете. Той ще каже на майката: Слушай, ако не бях аз, ти никога нямаше да станеш майка. Защо? Защото праведният човек нямаше защо да се жени, той щеше да отиде на планината и там щеше да си живее. На съдиите казва: Ако не бях аз ви научил да грешите, вие нямаше да има кого да съдите. На адвокатите казва: Ако не бях научил хората да се карат помежду си, вие нямаше кого да защищавате. На лекарите казва: Ако не бях научил хората да не слушат, да правят грешки, вие кого щяхте да лекувате? Какво сте дигнали шум. Всяко благо в света, вие дължите на мене. Така говори дяволът. Хората виждат днес само лошата страна на дявола и го съдят. Това е човешко схващане. Ако дяволът започне да се защищава, какво бихте казали вие? Той казва понякога: Това е доброто, което аз мога да ви направя. Също така и за философите казвам: Дяволът ги е научил да философстват. Кога философствува човек? След като се е излъгал веднъж, тогава той започва да философствува, да разсъждава, от причини към последствия за лошите последствия на нещата. В какво седят лошите последствия?

Ние пак започваме от лично гледище. И наистина, всяко нещо, което е в наша полза, ние го наричаме добро. Всяко нещо, което не е в наша полза, ние го наричаме зло. Но има изключения от това гледище. Много неща, които са добри за държавата, не са добри за индивидите. И обратно: много неща, които са добри за индивидите, не са добри за държавата. Например, за крадеца е добре да краде, но не е добре и за държавата. Често, за лекарите е добре да има болести и болни хора, но това не е добре за самите хора. Вземете какво е положението на един беден, който трябва да лежи четири-пет месеца от една сериозна болест, а няма пари да се лекува? Това е един голям данък, отде ще вземе той пари да се лекува? Лекарят е като бирник, на всяка визита иска най-малко по 50 лева, отде ще вземе този беден човек да му плати, когато той едва получава хиляда лева месечно? Като направи 30 визити, това са 1500 лева. А този човек едва има хиляда лева. Значи 500 лева остават дълг. Ти си беден човек, но имаш едно дело, и извикваш един адвокат да те защищава. Той поисква четири хиляди лева и започва да проучва делото. Протака го, развлача го с месеци и години, и през това време ти трябва да плащаш. След като изяде всичките ти пари, след това ще вземе и отгоре нещо. И след това хората се оплакват от адвокатите. Сега, аз не се занимавам с този въпрос, но констатирам едно явление, както съществува в обществения живот. Аз не съм се спирал, доколко е вярно това, но допущам че има известна вероятност. Мнозина адвокати казват, че са защищавали бедните хора без пари. Възможно е, но ние не знаем каква е статистиката. Статистика има за всичко. Лекарите някой път направят една операция, разпорят човека и казват, че операцията била сполучлива, но след десет дена оперираният умира. Статистиката казва, че операцията е излязла сполучлива, но след десет дена болният умира. Колко души са били щастливи след операцията? Статистиката знае това. Като се базираме на статистиката, няма да обвиняваме този-онзи, но трябва да знаем дълбоките причини за това. Може би лекарят да е имал най-добро

желание да помогне на болния, но организмът бил зле настроен, или условията не били благоприятни. Някога психологическите условия са били лоши. Някой път може да се случи да се бутне един нерв на човешкия организъм, и животът моментално да се прекъсне. Достатъчно е един от тези нерви да се пресече, за да се прекъсне и животът на човека. Сложен е човешкият организъм. Може да поставят човека в магнетически сън и да му се внуши мисълта, че той ще умре и наистина той умира.

“Помни Създателя си в дните на младостта си”. Сега аз проповядвам на младите. Който е стар, който не ме слуша, нека се готви за онзи свят. Според моята статистика, всеки, който казва, че не иска да се занимава с Господа, той е кандидат за онзи свят. А онзи, който иска да живее за Господа, той е кандидат за този свят. Всички, които казват, че са стари, са кандидати за онзи свят, които помнят Създателя си, са кандидати за този свят. Които не помнят Създателя си, те са кандидати за онзи свят. Сега у вас ще влезе мисълта: Защо старият човек да не вярва? Питам: Ами ако вярва, какво ще се ползува? Вярата не е съществено нещо. Понякога на вярата се предава едно качество, което тя няма. Вярата е път за някакви нови постижения. Значи, вярата е само път, но в този път няма никаква реалност. Вярата не е най-голямата добродетел на човека. Тя е такава добродетел, която е потребна в този път. И като четете тази глава, виждате, че не е казано да вярваш в Създателя си, но е казано: “Помни Създателя си в дните на младостта си”. Помни, казва, Създателя си, докато не дойдат дните на злото. Дойдеш ли в дните на старостта си, ти ще остарееш преждевременно. Остаряването е процес на безверието. Ако ме питате защо хората остаряват, ще кажа: Те остаряват, защото престават да вярват. Сега ще ви приведа един факт, с който ще направя сравнение между влюбването и яденето. Влюбването е един естествен процес, както е и яденето. Аз сравнявам яденето с влюбването. Например, когато някой човек не е ял няколко дена, лицето му посърва, пожълтява, очите му хлътват навътре и

който го види, мисли, че или е болен, или не е ял нищо. Но щом се наяде, веднага лицето му е освежено, става разположен. Преди да се наядете вие сте неразположени, но щом се наядете, разположението веднага идва. Такова нещо е и влюбването. То е едно хубаво ядене. Когато някой се влюби, той е на голямо угощение. И казват за такъв човек, че се е влюбил. Тези големи обеди ги наричат гала-дине. Младият, който се е влюбил, е доволен, че е на дине. Един ден престават да го канят, и той изгубва разположението си, очите му стават мътни, не му се живее, и той казва: Не искам вече да живея, животът за мене няма никакъв смисъл. Защо не го канят на ядене, вие сами можете да си тълкувате. Той казва: Свършиха се онези хубави, щастливи дни, дето имаше хубаво ядене, наздравица с хубаво винце. Сега вече и хубав хляб няма. Питам: Де е същественото? - Не, пак има нещо, не мислете, че е така само. Когато човек се е влюбил, когато е на тази трапеза, в него става едно втичане, но щом се затвори този път, това втичане от сърцето му изчезва, прекъсва се, и той усеща, че няма вече това втичане. Той казва: Тежка работа. Затворили пътя му, няма вече какво да диша. Казвате: Тогава човек не трябва да се влюбва. - Невъзможно е, трябва да се влюбиш. - Ама защо, на какво основание? - Аз изхождам от друго гледище. Невъзможно е човек да не яде. Ще яде, и при това, колкото храната е по-хубава, толкова по-добре за него. Колкото храната е по-лоша, толкова по-зле за него. Каквато и да е храната, все трябва да ядеш. Непременно човек трябва да има хубава храна. Злото не е в яденето, но в неправилното ядене. Злото не е във влюбването, но в неоценяването на онзи, в когото си се влюбил. Един ден, когато не оценяваш този, в когото си се влюбил, ти ще умреш. Слушал съм някой да казва: Не мога ли да намеря друга жена? Вие не знаете какво нещо е природата. В природата вие можете да намерите само една жена. Няма много жени в природата. Докато мислите, че можете да намерите много жени, вие не можете да разрешите въпроса. Късно е. Както и да го обяснявате, ще изкарате един анормален закон. В света кой как се е опитвал, все е дошъл до един

лош край. Единственото обяснение, което мога да ви дам, е следното: Представете си, че някой се влюбил в пръста ми и постоянно гледа пръста ми. Представете си, че тия пръсти имат съзнание. Този, който се е влюбил в моя пръст, постоянно го милва, и пръстът пита защо ме милва този човек! Пръстът мисли, че е самостоятелен, и мисли за себе си, че е цялото. Това не е една ясна представа. И ние понякога правим същата погрешка. Виждаме, че някой се влюбил в някого и започваме да ревнуваме. Не, вие правите същата погрешка на пръстите. Този човек се е влюбил в някого заради Бога. Той помни своя Създател. Колко неща са ми казвали за хора, които са се влюбили, но аз казвам: Тази работа не седи така. Този човек се е влюбил в някого заради Бога. Той не е истинският обект, а този човек, като люби някого, ще люби и тебе. Ще дойде ред и до тебе. Каква е вашата дипломация? Когато някой човек влезе в къщата ви, той започва отдолу нагоре със своята любов. Ако в този дом има някое малко момиченце, той започва с него. Той се радва на момиченцето, целува го, милва го. Ако момиченцето е от четири до десет години, както и да е. Но ако тя е млада мома, на 24 години, тогава работата е малко по-другояче. Ако пък този човек си позволи да обича майката, работата излиза съвсем другояче. Не е позволено вече на този човек да обича момата или майката. За малкото момиченце не е престъпление да се обича, но като дойде до младата мома и до майката, въпросът там вече е друг, те са светци, които не трябва да се бутат. Това е субективно схващане. Този човек първо иска да привлече вниманието ви и затова започва с малките величини. Той започва с малкото момиченце, с малките величини. Той обиква първо децата. И като обикне децата, започват да му се доверяват. Защото, ако той се отнася към тях добре, ще се отнася добре и към големите. Това е обосновано на един естествен и разумен закон. Това значи: първо ти дават сто или двеста лева и гледат дали ще ги върнеш. Малкото момиченце е този малък капитал, тази малка сума. Младата мома е по-големият капитал, който влиза в обращение, а майката е още по-голям капитал. Малките деца са

дребните пари, младата мома е капиталът в обращение, а майката, жената в дома е големият капитал. Та от това как ще постъпи някой с най-малкия капитал, ще се съди и за отношението му към големите капитали. Тази философия е права. И затова казвате някому: Нямам доверие в тебе. Не се докачайте. Аз съм срещал много деца умни, знаят как да постъпват. Аз се радвам на тяхната философия. Много деца са ми разправяли. То казва: Дойде някой, започне да разправя някои работи, които не са по Бога. Настани се, като че ни лук ял, ни лук мирисал. Като дойде майка ми, той иска да си отиде. Защо? - Майка ти много обича да ви чете, че така не било, че иначе не било. - Какво ти чете майка ти? - Срам ме е да ти кажа. - Щом те е срам, и на мене не го казвай, и аз не искам да те слушам. Тогава, казваш: Направи това, което не те е срам, и което е приятно и на майка ти, и на мене, че да не те е срам. Някой казва: Много те обичам. - Кажи го на майка си. Не мога да кажа на майка си. - Щом не може да каже на майка си, аз зная вече какъв е законът. Казвам: Ти обичай първо майка си и баща си, после брат си и сестра си, а най-после остави за мене.

Казвам: Това дете има известни представи, то си мисли нещо. Това дете казва, че ме обича, но онези, които не разбират живота, те не знаят, че за тази Любов има своите причини. Още като ме погледне това дете, аз виждам в очите му един Божествен поглед, то вижда, като че ме познава. Неговият поглед е такъв, какъвто никога не е бил. Неговият поглед говори за някакво далечно възпоменание. Казвате: Това са детински отвлечени работи. Няма нищо отвлечено в това. Това са реални неща. Реална е само онази Любов, която не се е променила. Разправили са ми много случаи, при които деца са спасявали хора в отчаяние. Един млад момък разправял: Мене ме спаси едно малко момиченце от самоубийство. Един ден в голямо отчаяние, то дойде при мене, хвана ме за ръката и ми каза: Колко си добър, колко те обичам. Веднага нещо просветна в съзнанието ми. И си казах: Намери се поне един човек, който ме обича. От там насетне,

в душата ми стана голям преврат. До това време и проповедници са ми говорили какви ли не са ми говорили. Но като ме погледна това дете, като ме помилва, като ми каза, че ме обича, промени се цялото ми естество. Не само това, но и цветята, които отглеждате в градината си, много пъти могат да ви избавят от някое нещастие. Има цветя, които трябва да пазите в къщата си, за да се избавите от известно нещастие. Има много плодни дървета, които ви носят също така благословение. Може да направите такъв един опит. Лятно време, когато сте неразположени духом, минете през нивите, когато житото расте, и ще усетите такова едно полъхване на житото, от което веднага състоянието на духа ще се подигне. Има нещо, което се отделя (от) растителното царство. Те всички казват - обичаме ви, и всичко каквото приготовляваме в природата, е за вас. Значи, трябва да помним Създателя си, защото яденето и пиенето, и всичкият въздух, водата, светлината, всички онези условия и възможности, които нашият ум може да си представи, всички се крият в това същество, което не е такова, каквото хората описват. Това същество борави в нашето съзнание чрез всички хора, които Той е създал. Бог, Създателят, Този, Когото обичаме, някой път може да ни проговори чрез някой лист, чрез някое животно, чрез една млада мушица, чрез едно животно, чрез един човек, чрез една книга, чрез един скъпоценен камък, чрез светкавицата в природата или вечер чрез някоя звезда - в каквото и да е направление. Хиляди са начините, чрез които Бог може да употреби едно благотворно влияние върху света. Едновременно Той има две разположения: в злото Той иска да опиташ всички противоречия, които хората са създали, за да не ги правим, а чрез доброто иска да опиташ доброто, което висшите същества са създали. Значи доброто е един плод на висшите същества, които са завършили своето развитие, а злото е плод на същества, които не са завършили своето развитие. Аз наричам злото недоузрял плод.

Та казвам: При сегашното обективно разбиране на света, ако вземете положението на естествените науки днес, и разгледате окото на човека, ще видите, че както цялото тяло, така и окото на човека е разумно направено. Някои намират известни дефекти на окото, но досега още човек не е намерил такъв инструмент, който да бъде така усъвършенствуван и така подвижен, както е човешкото око. За сега, обаче, от осем хиляди години насам човешкото око се е деформирало. В човешкото око има нещо, което може да се развие, както в далекогледите. Има хора, които могат да станат толкова далекогледи, че да виждат на далечни разстояния. Засега учените си служат с далекогледи да изучават звездите на небето, но един ден, когато хората развият своето зрение, възстановят първоначалното си зрение, те ще си служат с очите, както с далекогледи. Засега хората няма нужда да развиват повече очите си, защото няма какво хубаво да виждат на земята, но един ден, когато и те се развият духовно, тогава ще развият очите си и ще виждат с тях не само най-отдалечените предмети на земята, но и всичко, което става на слънцето, на звездите и на другите планети. Един ден те ще дойдат до положение да разбират езика на другите планети. Казвате: Това са илюзии. Съгласен съм с това. Но всичко, каквото имате в света, е все илюзии. Ти си чиновник, висш професор си, работиш до 60-70-80 години, но един ден изгубиш всичко, фалираш и заминаваш за онзи свят, за там, дето не знаеш нищо. Ти заминаваш спокоен, че оставяш на земята наследници. Преди всичко ти никога не можеш да оставиш наследници, защото това, което имаш, не е твое. Щом не е твое, как ще го оставиш наследство? Единственото нещо, което ние оставяме на нашите близки, това са нашите дългове. Аз не съм виждал нито един баща, който да не е оставил на своите наследници борчове, които индусите наричат карма. Никой не е оставил на наследниците си наследство аржан-конте. И затова всеки казва: Аз трябва да платя кармата си. Добрините са много малко в сравнение със злото. Следователно, доброто, което иде в света, не е нито в бащата, нито в

дядото. Доброто иде от Бога и ще Го помниш. Единственият, който може да ти даде наследство, това е Бог и Него ще помниш. Това не е философски въпрос. Това не е въпрос, който можеш да намериш в някоя книга. Това е въпрос, който всеки човек трябва да изследва в себе си, в самата природа. Има начини, чрез които човек може да провери тези въпроси. Има хора, които отчасти са го проверили. Този закон работи на всякъде. Един англичани е написал една книга, дал е цяла статистика. Тази статистика се състои в следното: Той е написал отговор на един и половина милион молитви. Той живял 95 години и в това време отправил към Бога един и половина милион молитви, на които получил отговор. С парите, които получил като отговор на своите молитви, той отгледал повече от две хиляди деца сирачета в едно сиропиталище, без да иска направо от хората пари. Той седял и се молил, без да казва някому, че има нужда от пари, че отглежда сирачета. Молил се и очаквал. Един ден имал голяма нужда от пари за сиропиталището си и се помолил на Бога да му помогне. По едно време идва при него един англичанин и му казал: Аз имам на разположение 500 хиляди английски долари, искам да ги дам на някое благотворително дружество. - Добре, щом искате, дайте ги на когото намирате за добре. Вие имате ли нужда? - Ако искате, можете да дадете, то е ваша работа. Англичанинът си излиза вън и пак се връща и го пита: Вие имате ли нужда? Трети път пак го пита, и след като излязъл вън, най-после се върнал и казал на този благороден човек: Имате или нямате нужда, аз ще оставя парите на вас. Вземете тези пари и си свършете някоя работа. Сега аз привеждам един изключителен случай. Втори подобен случай няма. Такава книга втори път не може да се напише. Това е нещо небивало, от което не можем да извадим едно общо заключение. Този човек е бил уверен в молитвата си. Той е извадил един закон, който е описал в книгата си през ред статистики. Ако четете тази книга, в нея няма да намерите никакви теории, никакви обяснения. Само статистики. Той пише в книгата си колко пъти се е молил и колко пъти са му отговорили. Той

пише: Колкото по-чистосърдечна е била неговата молитва, толкова по-скоро е получавал отговор на нея. Колкото повече се замотавах в някаква философска теория, толкова и повече работата ми не ставаше.

Та казвам: Когато Божественото в света не работи, причината за това е някоя спънка, която ние туряме в ума си, вследствие на което идват и за нас ненужни страдания. Например, болестите, от които европейците страдат, се дължат на тяхната голяма алчност. Причината на много болести се дължи на стяженолюбието в бялата раса. Например, американците казват - времето е пари. Там всички работят и бързат. Не е лошо това, но то води към голяма алчност. Англичаните отчасти съзнават това. Те са хора, които за да се избавят от това зло, правят големи жертви. Между всичките народи англичаните най-много жертвуват за духовното. Те най-много се пазят от стяженолюбието. Ако те не правеха това, щяха да имат лоши последствия. Какво е донесло користолюбието? То е донесло неврастенията в света. По този начин човек се натрупва с излишни материали, които не може да носи. Той иска да спечели по известен начин, но не може. Той иска да се подигне по някакъв начин в обществото, и това не може. Например, българите, когато искат да постигнат нещо, казват: Ти замажи колата на този, на онзи, както той иска, за да постигнеш своето желание. - С мазане на кола, тази работа не става. С мазане на кола човек не може да се подигне. Има един основен закон, който седи в следното, не се занимавай с мазане колата на този, на онзи, но намери основната добра черта във всеки човек и разработвай тази черта Ако ти разработваш тази негова добра черта, този човек всякога ще бъде готов да ти помогне, но ако ти го подозираш, той ще се откаже от тебе, няма да ти помага в нищо. Често американските апаши пишат на някой американец милионер да им даде толкова и толкова долари иначе ще хванат дъщеря му. Те ги заплашват, но много от тия милионери предпочитат да дадат 20-30 или повече долари, отколкото да хващат детективи, които да преследват апашите.

Сега бялата раса трябва да се откаже от чрезмерното си стяженолюбие. Бъдещето човечество трябва да бъде човечество на щедростта. Сега, като отидете в Америка, ще видите, че всички проповядват да се спестяват пари за черни дни, за стари години. Но ето сега дойде кризата и около повече от две хиляди банки, в които имаше спестени пари за черни дни, фалираха, а парите отидоха. Какво остана? - Нищо. Донякъде този начин за спестяване на парите, все е едно разрешение на въпроса. Човек все вярва на спасителните банки. Но честността трябва да се направи спасителна банка. Човек трябва да бъде честен, да няма абсолютно никакво желание да подяде някого. Ако имаме такива банки, никой не може да пострада. Не е въпросът да се развива стяженолюбието един срещу друг, но честността трябва да се развива между хората. Ако честността между хората се развива, тогава ние ще имаме една финансиална система, в която няма да стават тия бързи промени. В това няма нищо лошо. Ти си печелил 20-30 години, а някой вземе тия пари, яде и пие, облече се, а ти останеш с един дълг. И тогава ти изваждаш друга философия: Не струва човек да прави добро. Ако дойде при тебе някой да ти иска една сума от 30 хиляди лева на заем, умно ли е да му дадеш? Друго е, ако ти имаш сто хиляди лева приход, но ти имаш само десет хиляди лева, а той иска 30 хиляди. На този човек можеш да му дадеш само пет лева заем.

“Помни Създателя си в младостта си”. Ако се приложи този закон “помни”, ти трябва да помниш доброто в света. Три неща има, които човек трябва да помни в света. Той трябва да помни доброто, което хората са му направили. Той трябва да помни свободата, която другите са му дали и най-после той трябва да помни тяхната справедливост, техните справедливи отношения, които те са имали към него. Слугата винаги трябва да помни добрия си господар, който го е подигнал. Той го е взел от калта и го е подигнал повече от свой син. И ако този слуга не оценява своя господар, за него ще дойдат лоши дни. Всичко това, което господарят е направил, това е

Промисълът в Божествения свят. Той не го е направил за себе си. Той казва: Заради Любовта, която аз имах, направих това нещо. Правете и вие това, което и аз правя. И ако вие живеете добре, доста е да дадете един добър пример в живота си да ви следват. Доста е да дадете един добър пример в живота си да в_следва. Понякога вие искате да направите едно добро в живота си, за което хората да ви следват. Мнозина следват подир някого.

Ще ви приведа един такъв пример. В Америка в една област в една епархия имало един епископ, добър проповедник, под чието ръководство се намирали около 400-500 проповедници. Този епископ си държал главата малко на ляво, та всички проповедници го подражавали, и те държали главата си наляво, подражавали го. Какво лошо има в това? Те изучавали, че имало един епископ, който си държал главата наляво. По този начин те вървели в неговия път. Някои казват: Синовете трябва да вървят в пътя на баща си. Не, синът не трябва да следва баща си, но неговите добродетели. Ако ти вървиш изправен като баща си, и ако тази изправност подразбира, че ти концентрираш ума си към центъра на слънцето, към великия принцип, разбирам, но ако тази изправеност подразбира стремеж към центъра на земята, а не към слънцето, ти освен че няма да си донесеш никакво благо, но ще си донесеш и най-голямото зло. Аз съм за правото ходене, но според мене, човек, който ходи прав, изпъкнал гърдите си напред, това още не е право ходене. Като ходи, човек не трябва да държи очите си към земята. Като ходи, човек трябва да държи очите си изправени, погледът да е нагоре и като погледне да види хубавите неща. Дето и да мине, дали покрай някой човек или другаде, той все трябва да вижда хубавите работи, без да търси дефектите на хората. Като влезе в една държава или в един народ, или в едно общество, навсякъде той трябва да търси хубавите работи. Хубавото е от Бога, а злото е от другите. Злото е само условие за доброто.

Съвременните хора се нуждаят от един правилен метод за възпитание. Запитайте кого и да е от Америка, от Англия, от България или отдето и да е да ви дадат един метод за възпитание на децата, да видите какво ще ви кажат. Аз съм срещал много методи за възпитанието на децата, но още не съм срещнал един правилен метод как трябва да се възпитават децата. Всеки казва, че детето трябва да бъде свободно. Но в какво същност седи тази свобода? Свободата изключва всякакво насилие, всякакво зло, всякаква лъжа. Онзи, на когото искате да дадете свобода, преди всичко трябва да изключите от него всякакви дефекти. Всеки сам трябва да съзнава своите дефекти и преди да се изкушава, да знае, да познава себе си. Тогава само той може да бъде свободен. Не само че изкушенията не трябва да засягат човека, но той трябва да бъде свободен от тях. Човек не може да избегне от изкушението. Това изкушение може да дойде в ума или в сърцето на човека, но той трябва да помни едно нещо: докато това изкушение не е дошло във волята на човека, то е отвън него, но дойде ли веднъж и във волята му, то е вече отрова за него. Всичките нещастия в човека дохождат чрез приемане на злото в него. Щом приеме злото, образува се едно съединение в неговия организъм. Представете си, че у човека се яви желание да открадне нещо. Не е лошо, че човек щял да открадне 10-15 хиляди лева, но този акт ще остави за четири поколения лоши последствия в него. След тази кражба, човек трябва да мине цели четири поколения, за да се очисти тази нечистота от него. Статистиката е показала, че едно зло се ликвидира в четири поколения, а едно добро, направено, носи своите последствия за тисящи години. В такъв случай по-добре е човек да прави по едно добро. Ако човек би правил всеки ден по едно микроскопическо добро, той би имал големи резултати. Ако всеки ден майката и бащата, дъщерите и синовете биха правили по едно малко добро, те щяха да придобият много нещо. Никакво друго възпитание не би им трябвало. Ако всеки ден майката, бащата и децата биха направили по едно малко добро, и вечер, като се върнете,

всеки да разправи какво добро е направил, да разправи своята опитност, по-велико нещо от това не би имало. Майката ще каже на детето си: Направи това добро. - Това вече не е добро, то е дисциплина. Или ще му каже: Коленичи на земята, тури си ръката на гърдите. Детето прави тези движения, но то не знае кое какво означава. Това е дисциплина, не е добро. Като тури ръцете си така, детето не знае, че това означава единство между неговия ум и неговото сърце. Това означава събирането на пръстите, когато човек се кръсти. Майката, като не знае тия неща, заповядва на детето си да се моли, като фелдфебел и казва: Хайде сега, чети "Отче Наш". И това не е лошо, но то не може да даде на детето онова благородното възпитание. Но като порасне, детето казва: Аз се молих, но защото майка ми е седяла пред мен. Други пък се оплакват, че не били свободни. Като станат възрастни, те правят това, което сами намират за добре. Ако е хубаво, защо да не правят това децата и като малки, и като възрастни? Но това положение е изключително. Всички ние се намираме в изключителни положения, но тези положения трябва да се употребяват по десет пъти, но само десет пъти най-много в месеца. Иначе, това значи да си играеш с природата. Това значи, че казваш какво си готов да направиш всичко, когато това не е вярно. То е все едно, когато човек иска да вземе нещо от някого, а за да го вземе, той казва: Аз ще платя. Минава месец или два, а той нищо не плаща. Не, щом искаш пари на заем, ще си кажеш истината. За един месец десет хиляди лева не могат да се платят като от човек с твоето положение. Вие възпитавате малките деца, но като пораснат, те казват: Ние сме били в заблуждение. Не, това не е възпитание. Светските хора са дошли до положение да казват, че децата трябва да бъдат свободни. В какво седи тази свобода? Някой сам се определял в какво да вярва. В това съм съгласен. Питам: Защо до известна възраст бащата и майката са авторитети за детето? Детето абсолютно трябва да вярва в майка си и в баща си. Бащата сам трябва да бъде модел. Ако бащата каже на сина си, че никакъв Господ не му трябва, той ще изгуби своя

авторитет. Бащата трябва да бъде абсолютен модел за сина си. Детето никога не трябва да бъде хванато в лъжа. Например, дойде някой в дома, и майката казва: Кажи, че ме няма. Детето казва, че майка му я няма в къщи, но с това в него се внася вече първата лъжа. То казва: Тази работа била лесна. Утре това дете свободно ще бръкне в джоба на баща си и ще вземе пари. Това е възпитанието на миналото. Сега вие искате да се самовъзпитавате, но трябва да знаете, че всяко ново учение подразбира нов морал. Сегашният свят минава през друга една форма, която твори нов морал. Този нов морал ще преустрои бъдещето общество. Това общество не може да се преустрои със същите мерки, каквито има сега. Невъзможно е това. Животните се създадоха по друг морал от този, по който се създадоха хората, т. е. човекът. Когато дойде до човека, дойде и друг морал в света. Сега вече сме в друга една епоха. До известно време се говореше за епоха на създаването, сега се говори за епоха на еволюцията, за възраждането на човека. Създаването е механически процес, а възраждането - органически. Сега всички хора са навлезли в органическия процес, вследствие на което всички усещат големи страдания. Кой как направи една пакост, или една погрешка, веднага съзнава, че не е така и страда. Цялата бяла раса, пък и най-духовните усещат, че нещо вътре в тях ги смущава. Едно вътрешно безпокойствие има в бялата раса. От гледището, от което излизам, аз считам това състояние много естествено. Това състояние е подобно на състоянието, в което се намира бременната жена, която започва да се безпокои как ще роди детето. Като останат няколко деня до раждането, тя започва да се безпокои, да не би да стане някаква катастрофа с детето, което е заченала. Страданията, които бялата раса носи, показват, че тя е бременна с нещо, и трябва да роди. От бялата раса трябва да се роди шестата раса. Това е вече бременността. От тази раса ще се роди новата раса, новите хора. Тези големи страдания, тези катастрофи, това изтичане на кръв, показва, че тя е дошла до едно бременно състояние, от което трябва да се роди бъдещето, великото в света.

Колкото страданията са по-големи, толкова и ние сме по-близо до онзи вътрешен момент на раждане. - Вътрешно раждане. Ето, и Христос, Който дойде да проповядва това учение, Той сам трябваше да мине през големи страдания. Представете си един човек, който беше толкова чувствителен, и който сам лекуваше болни, правеше чудеса, в 24 часа трябваше да дойде при него един легион от шест хиляди души войници да му се гаврят, да го плюят, да го ругаят, да го бият и отгоре на това да Му дадат да носи един дървен кръст. И Той имаше човешко достойнство. Като беше подложен на това изпитание, кръв излизаше от порите му. Чудно е, че при това положение сърцето му не се пукна. Всеки друг човек, на когото кръв излиза от порите му, непременно би се пукнало сърцето. Тази кръв излезе от Христа по причина на голямото, на високото налягане, на което се намираше. Но и при това положение сърцето му не се пукна. Ако се качите на височина от няколко хиляди километра, от тялото ви ще почне да излиза кръв, което се дължи на външното голямо налягане в сравнение с вътрешното. Има хора, у които вътрешното налягане е по-голямо от външното. Мисълта, която мъчеше Христа беше толкова силна, че кръв почна да изтича от порите му, но сърцето му издържа, не се пукна. Но и като Го качиха на кръста, пак не Му остана време за Неговата мъка. Доколко е верен този анекдот, не се знае, но преданието разправя следното: Когато бил на кръста, при Христа дошъл един баща, синът на когото бил тежко болен, но той се надявал само на Христа и Го помолил да помогне на сина му. Христос се обърнал към римските войници с молба да му отковат ръцете само да помогне на този болен, и после пак да Го заковат, но те Му отказали. Значи, римските войници отказали на Христа да прави последното си добро. От тогава казва историята Римската империя пропаднала, понеже забранила на Христа да изпълни последното добро. Ако и вие забраните на вашия Христос, на вашия Дух да направи едно добро, и вашата съдба е подписана. Ако и вие в 24 часа можете да се гаврите с Божественото в себе си, което е най-великото и след това да Го турите

на кръста, и вашата съдба е вече решена. Римската империя в това отношение седи като пример, не че е толкова добре направила, но човек се познава в Любовта си, в края, а не в началото. За мен не важи Любовта ви в началото, но в края. За мене не важи как сте създадени в началото, но как сте в края. Аз бих предпочел в края да съм, както трябва, а не в началото. По-идейно е в началото, а не в края. Това е съвършенството.

Сега ние сме дошли на земята и мнозина питат защо са дошли. Други казват: Христос защо дойде на земята? Христос и ние сме едно и също нещо. Ние сме дошли да свършим това, което Христос преди две хиляди години поде да извърши. Сега ние чакаме Христос да дойде втори път. Но ако Христос дойде втори път на земята, знаете ли какво ще бъде Неговото идване? То ще бъде като свиренето на Паганини, когото накарали да свири на три струни. Той свирил на три струни. След това го запитали дали може да свири на две струни. Той свирил и на две. После искали да свири на една струна. Той казал, че и на една струна може да свири, но излязъл вън и повече не се върнал. Та сега, ако и вие очаквате Христос да дойде да свири с една струна, т. е. на вашия ум, Той няма да се яви. Съвременните хора очакват Христос да се яви и да работи според техните вярвания и разбирания. Сега вие очаквате да дойде Христос в нашите форми и да направи хората крайно щастливи. Който е готов да бъде щастлив, да бъде, а който не е готов, той ще си носи своите страдания. Любовта ще дойде и ще направи всички хора щастливи. Не само в духовно отношение, но аз считам, че това щастие ще бъде както на духовния, така и на физическия свят. За мене и духовният, и физическият свят е едно и също нещо. Ако човек не познава физическия свят, как ще познава духовния. Защо? Защото духовният е крайно обширен свят, той е толкова сложен, с толкова много работи. Някой казва, че е ходил в онзи свят. - Де да е ходил в онзи свят? Ето, апостол Павел казва, че е ходил в третото небе. До там само е стигнал той. Има и нещо повече

от третото небе. Казва той, че там чул и видял неща, които нито на този, нито на онзи свят могат да се видят.

Сега да се върнем към главната мисъл. Понеже се проповядва за онзи свят, аз не ви проповядвам за онзи свят. Аз ви говоря за този свят. Онзи свят е точно такъв, какъвто е този свят. Ако вие умрете и отидете неподготвени в онзи свят, ето, какво ще ви се случи. В една своя книга един американец пише свои опитности. Той получавал писма от един свой роднина от онзи свят, който му казвал: Големи са моите нещастия тук. Всичко имам за ядене и пиене, но не мога да ям. Гледам пред себе си добре сложена трапеза с ядене. Тъкмо пристъпя една крачка към нея, и тя веднага отстъпва една крачка от мене. Вече десет години откак съм дошъл тук, все се намирам на същото положение. Още не съм седнал да си хапна. Дано се върна по-скоро на земята, че да се нахраня, иначе, тук гладен ще умра. Всичко, което вижда за ядене, му се иска, но не може да яде. Така се измъчва вече десет години наред. Така ще бъде за всеки неподготвен човек, като влезе в онзи свят. Благото ще седи пред него, а той няма да може от нищо да хапне. В такъв случай по-добре е тукашният обед, отколкото духовното виждане. Обаче, и духовният свят има своя реална страна. Тя се отнася за онзи, който е подготвен. И там има ядене, от което човек може да яде. Ако ти е позволено в онзи свят да ядеш, тогава няма защо да се връщаш. Ако можеш да ядеш в онзи свят, по-хубаво място оттам няма. Но ако не можеш да ядеш, по-лош свят от онзи няма.

Сега не ви казвам да вярвате. Можете да проверите това. Ако го намерите за вероятно, добре. Но ако не го намерите за вероятно, турете го на страна. Това е мимоходом казано, само да хвърля известна светлина в умовете ви. Едни казват, че слънцето било разтопено и имало топлина един милион градуса. Други казват, че имало 25 милиона градуса топлина. Трети казват, че имало 40 милиона градуса топлина. И това е възможно, но кой е мерил тази топлина? Казват, че това се определяло от спектъра на слънцето,

според различните елементи, които се намират в слънцето. Сега, това е като една теория, като една хипотеза. Сега, както и да разглеждаме вашите разсъждения, казвам: Помнете Онзи, Който ви обича. Помнете Онзи, Който ви е правил безброй добрини. Помнете Онзи, Който всякога се е застъпвал за вас. Помнете Онзи, Който ви е създал. Обичайте Го!

"Благословен Господ Бог наш". Тайна молитва.

10 неделна беседа от Учителя, държана на 2 декември 1934 г. /Мъгла/. София, Изгрев

ДОБРИ ВЕСТИ

“Така са добри вести от далечна земя.”

Отче наш.
“Ще се развеселя”.

Ще прочета част от 25 глава на Притчите, от 10 стих надолу.

“Духът Божий”.

Ще взема само две думи от 25 стих на прочетената глава: “Добри вести”. Това е едно изречение за децата, които отиват на училище, за да научат нещо. Онези, които нищо не знаят, отиват в първо отделение. Онези, които малко знаят, отиват във второ отделение. Това са човешки институти. В света има институти, които са за забавление, а има институти, които са за учене. Когато хората отиват в театър, това е пак за забавление. Натъжен си, наскърбен си, отиваш в театър и казваш: Това не се отнася само за мене, за всички хора се отнася. После има институти за учене като училищата. После има институти за оправяне, те са като справочни книги.

Сега да дойдем до еднообразието. Когато се говори по един и същ начин, когато се употребяват едни и същи думи, например хората често употребяват думите да живеем. Това са думи, които вече са се втръснали на хората. Да живеем?! Нима хората досега не са живели? Всички хора живеят! Или, като се каже: Да се учим! - Нима хората досега не са се учили? Всички хора са се учили. Всички хора учат, но трябва една система. Тази система се нарича организиране на неорганизираното. Да живееш, това значи да се организираш. А значението подразбира да придобиеш повече светлина. Има неща, които са необяснимост за човека. Ти не можеш да живееш в един свят, дето няма светлина; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма

въздух; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма вода; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма храна. Това са четири основни положения, без които не може. Следователно, ще изхождате от тези четири положения. Първо вие искате да разберете живота. Всеки за себе си ще избере известни положения. Има положения, в които ние нищо не можем да изберем. Например детето няма власт да избере майка си. Каквато и да е майка, ще му я дадат. Ако му дадат майка с два ножа, то ще мяза на нея. Ако майка му е риба с перки, то ще мяза на нея. Значи каквато майка ти дадат, ти ще мязаш на нея. Ти не можеш да се освободиш от нея. Каквато е майка ти, такъв ще бъдеш и ти. Ти не можеш да бъдеш нито по-добър, нито по-лош от майка си. Това са съвременните условия. Следователно, каквато форма ти е дадена, ти не можеш да я измениш. Въпреки това, тази форма може да се измени. И учените хора ни доказаха, че от рибите произлязоха птиците. Когато рибите напуснаха водата, те не направиха това от добра воля, но се намериха в голямо нещастие и от зор се превърнаха в птици. Те казаха по-добре ще бъде за нас да напуснем условията на водата, да се превърнем на птици.

Казвате: По какъв начин са се превърнали рибите в птици? - Аз няма да се спирам да обяснявам това нещо, няма да обяснявам закона на еволюцията. По този въпрос има писани цели томове книги, достатъчно е само да четете от тях. В разбиранията си религиозните и учените хора се различават едни от други. Религиозните поддържат, че Бог е създал хората, а учените поддържат, че хората са дошли до това положение чрез закона (на) еволюцията, но не са създадени от Бога. Те са се развивали, като са започнали от малки същества и са дошли до положението, до което днес се намират. И учените, и религиозните хора са прави. Те са прави за себе си, а са криви за другите хора. Наистина докато хората употребяват думата създадени, тя се отнася до външната страна на живота. Еволюирането е вътрешна страна. Обаче, и еволюцията е права, и създаването е право. Следователно, когато религиозните хора разглеждат света от

външната страна, те казват, че светът и хората са създадени от Бога, а когато учените казват, че хората са еволюирали, те са дошли до положението да разглеждат живота от вътрешната му страна. Значи две страни има тук - едната страна е изпъкнала, а другата е вдлъбната. Тъй щото, който не разбира този език, ще каже, че няма никакво отношение, никаква връзка между едната и другата страна, т. е. няма никакво отношение. Обаче, това са две страни на една и съща реалност. Това, което е създадено, е отвън, а това, което е еволюирало, е отвътре. Хората още не еволюират, казват, че хората са създадени по еволюция. Еволюцията не е престанала още, но има един процес още по-дълбок от самата еволюция. Този процес е изявлението на разумното в света, Бог, който се проявява, Той не еволюира. Бог нищо не придобива. Защото под думата еволюция се разбира едно същество, което еволюира, което придобива нещо, а Бог, който се проявява в света, какво придобива? Той е всичко. Той има всичко в себе си. Той е Всезнаещ, Всемъдър. От гледището на тази философия, като създава света, какво печели Бог?

Казвам - често и вие казвате: Какво печеля аз? Или какво ще спечеля? Значи, вие заставате на положението на Божествената философия. Казвате: Аз всичко имам. Тогава, какво знаете вие? Вземете положението на Бога, Който има всичко и от нищо не се нуждае. Но вие не можете да бъдете в това положение. Вие казвате, че всичко имате, от нищо не се нуждаете, а при това все пак ще дадете ухо да чуете кой какво казал. Четете автор, четете неговия роман, но какво ще добиете? Нищо особено няма да придобиете, но все искате да кажете какво ще каже този автор. Всеки автор описва по един начин живота, тъй както го е видял и разбрал. При това, то не е още истинското положение на живота. Частичното наше разбиране е съвсем външно, съвсем субективно, то не представя живота в неговата целокупност.

Сега, аз не искам да ви говоря, както обикновено се говори, с цел да се замести една система с друга. Всички системи, които

съществуват от памтивека в света, функционират едновременно. Доброто и злото функционират едновременно. Те функционират още преди Адама, защото окултните науки казват, че преди да е съгрешил първият човек, преди него са съществували други същества, които са съгрешили. Какъв е бил поводът да съгрешат, това е друг въпрос, но казва се, че техните постъпки са били от друг характер. Казват те, че някои ангели са паднали още преди човека, но какво нещо е падането? Какво нещо е паднал ангел? Това падане се дължи на някаква промяна, която е станала в техните възгледи за създаването на света. Това падане е от умствен характер, затова то е в техните клетки, в тяхното сърце и ум. Падането на човека е започнало с яденето. И действително, днес всичкото нещастие на хората произтича от яденето. Ще видите, че постоянно се говори, че този ял кокошка, а онзи не ял. Този ял агънце, а онзи ял само хляб. Друг пък само коричките от хляба и т. н. Значи, единият отупал добре чувала, а другият не го отупал. Че единият живее в къща добре мебелирана, а другият няма никаква къща и т. н. И всички считат това за престъпление. Но да оставим този въпрос настрана. Питам: На какъв креват спи рибата? Тя няма никакъв креват, никакъв юрган, спи направо във водата. Рибите нямат никакви шапки, никакви дрехи и обуща. Те са без нищо и ние не знаем. Не сме чели какво пишат техните писатели и философи за живота, нито сме чели тяхна книжнина - всичко това е за нас терра инкогнита - непозната земя. Какво става във водата, това е забранена област, за която ние нищо не знаем и не можем да проникнем. Някои разправят, че там съществува крайно насилие. Разправят, че между тях имало големи богаташи, които в устата си имали малки фенерчета, които те от време на време отваряли и осветявали салона си, в който канили гости. Привличани от тази светлина, малките гостенчета влизали направо в този отворен салон, но оттам повече не се връщали назад. Тъй щото, за да влязат, те виждат през коя уста влизат, но отде ще излязат, нищо не се казва. Казвам: Все-таки тези риби трябва да се хранят с нещо, не могат да

бъдат вегетарианци. Във водата няма никаква трева, а те гладни не могат да седят. Или ако има трева там, тя е малко, затова едни риби изяждат други, по-малките от тях. Тях пък изяждат други и т. н. Все-таки животът трябва да се поддържа. Това е едната страна на въпроса, но ние не знаем кои са били причините, които са заставили животните да се ядат едни други. На едно място в Писанието казва апостол Павел: "Гледайте, като се ядете, да не се изтребите едни други." Чудно нещо! В едно отношение в свещените книги е писано, че не трябва да се ядете, а в друго отношение виждаме, че този човек Христос, Който е дошъл със съвсем нови разбирания, казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който ме яде, ще има живот в себе си. Който не ме яде, няма никакъв живот в себе си." Това е едно противоречие за хората. Докато от една страна се казва, че хората не трябва да се ядат, от друга страна Христос казва, че трябва да Го ядат, ако искат да имат хората живот в себе си. Днес казват, че хората не трябва да се ядат. И тогава хората се намират в две положения: едни казват, че не е вярно това, което е писано, а други казват, че то е символ. Добре, че Христос е обяснил мисълта си, като казва може да се яде само едно нещо в света. И когато ние казваме, че не трябва да се ядем, имаме предвид човешкия порядък на нещата. В този порядък никой никого не може да яде. А в Божествения порядък всякого можеш да изядеш. Обаче, ако човек мисли по човешки, а постъпва по Божествено, той ще дойде в едно противоречие. Питам: Ако разтворите десет бучки захар в едно кило вода, какво зло сте направили? Като изпарите водата, захарта пак ще се отдели, тя не се е изгубила. Загубата е само в нашия ум. Докато мислим, че има загуби, ние живеем в човешкия свят. Загубите остават само в човешкия свят, но не и в Божествения. Нещастия съществуват само в човешкия свят, но не и в Божествения. В Божествения свят нито загуби има, нито нещастия. В Божествения свят има постоянни печалби. Тези два свята - човешкият и Божественият са в съприкосновение един с друг, но се различават напълно. Казано е в Свещената Книга, че ние живеем и се

движим само в Бога. Ето, всеки момент, всяка секунда ние взимаме от въздуха, поемаме въздух, но кой от нас е могъл да задържи този въздух в себе си? Кой от нас е могъл досега да погълне въздуха? Колкото въздух поеме човек, го връща назад. Човек поглъща от въздуха такава микроскопическа частица, че след като живее на земята няколко хиляди години, едва ли може да събере само един грам от веществото на въздуха. След като е работил няколко хиляди години на земята, човек едва е събрал един грам материал. Това е неговата придобивка.

Сега това са ред научни твърдения. И често хората казват: Еди-кой си ме изяде, еди-кой си ме онеправда. Кого могат да онеправдаят? Слабият. Силният никога не може да бъде онеправдан. Следователно, щом страдате, вие сте слаби хора; щом ви онеправдават, вие сте слаби хора; щом боледувате, вие сте слаби хора; щом грешите, вие пак сте слаби хора. Щом не обичате, щом завиждате, вие сте пак слаби хора и принадлежите към един свят, от който никога няма да се освободите. И затова казвам: Докато живеете в този свят, вие, както сте се родили, така и ще умрете. И всеки, който ви каже, че при тези разбирания на живота, вие можете да се освободите, той не говори истината.

“Добрите вести”. Отде идат добрите вести? Добрите вести идат от Божествения свят. Тогава ти ще бъдеш силен, но силният човек има три качества: той е човек на преизобилната Любов; той е човек на преизобилния живот; той е човек на преизобилното знание и мъдрост; той е човек на преизобилната истина и свобода. Следователно, силата на човека е резултат на това, което има в себе си. Казвате, че тя може да се придобие. Ако можете да придобиете, вие ще бъдете свободни; ако не можете да придобиете, вие ще носите своето бреме и никой не може да ви помогне. Ама може да те съжалява някой. Тези съжаления са безполезни. Добрите вести трябва да ни покажат един изходен път. Кой е пътят, по който ние можем да излезем вън, т. е. не да излезем вън, а кой е пътят, по който ние можем да влезем вътре? Защото ние сега сме вън, а въпросът е да

влезем вътре. Ние сме отвън вече. Де сме? В света на страданията. За да излезем от този свят, ние трябва да направим друга една погрешка. Както с друга една погрешка излязохме от Божествения свят, сега с още една погрешка трябва да излезем от този свят, в който сега се намираме. Сега трябва да направим друга една погрешка, за да влезем в другия свят и да ни изпъдят от този свят. Защото подобното подобно лекува. Значи, за да излезем от този свят, трябва да направим друга една погрешка. Сега мислите какво престъпление трябва да направите, за да влезете в другия свят? Те да ни затворят, нито да ви обуздаят, но сами да си кажете, че в този свят, в който досега сте живели, и начинът, по който сте живели, като член на този свят, по никой начин не можете да продължавате повече и трябва да ви изпъдят навън. В Писанието е казано: "Когато баща ви и майка ви ви изпъдят, Аз ще ви приема." И наистина, докато от нашия свят не ни изпъдят навън, ние нямаме Бога в себе си. Докато не правите някаква беля в този свят, няма да ви изпъдят вън от него. Сега майсторлъкът е да направите такава беля, заради която да ви изпъдят. Това са опити. И сега всички хора, които вършат престъпления в света, това са все учени хора, за които се пише, че трябва да ги изпъдят навън. Казвате: Най-после да ме убият, да се освободя. И наистина, ако един човек могат да го убият, за да се освободи, той е разрешил вече въпроса, той е влязъл в другия свят. Ако разрушат тялото ви и по такъв начин ви освободят от затвора, няма защо да съжалявате. Ако тялото е ограничение за човешкия дух и той се освободи от това тяло, това е една добра вест за него. Обаче, има ред философи, които учат, че човек не трябва да желае да го убиват, а да живее, да живее, колкото може по-дълъг живот на земята. Но дългият живот на земята не е възможен. Човешкият живот е кратък, а Божественият живот е дълъг. Казано е, че по човешки не може да се живее дълго време на земята. Дълголетният живот е само на добрите хора. И всички онези хора, които живеят дълъг живот, все имат някаква добродетел в тях. Може да се каже за някой, че той не е

религиозен човек. Религиозността още не показва доброта, нито живот в човека. Веруюто, което човек има, то е работа на неговия ум, едно качество, което той трябва да има в себе си, ако иска да живее дълъг живот. Например, ако вие имате знанието, за което окултистите говорят, вие лесно бихте се справили с болестите. Засега болестите са методи за продължаване на живота. Това са доказали много учени. Те казват, че деца, които са боледували много пъти през своето детинство, като пораснат, те могат повече да издържат. Обаче, ако някои деца не са боледували в детинството си, като пораснат, при най-слабата болест, не могат да издържат. И ще видите, че един такъв човек, едва дошъл 30 години, умира. Болестта го завлича лесно. Значи, болестите са метод за уякване на човешкия организъм. И ако вие знаете да използвате този метод, лесно ще се лекувате. Болестта всякога се дължи или на някакъв чужд живот, който не хармонира с вашия, или тя е един излишен материал, който не принадлежи като материал на твоя организъм. Значи, ако причината на известна болест се дължи на чужд някакъв живот, който не хармонира, не е в унисон с вашия, с живота на вашето тяло, причината за това е трептенията на този организъм, които са много низки, не съответстват на трептенията на вашия организъм. Нито трептенията на вашия ум са в хармония с трептенията на чуждия ум. Следователно, три неща има като причини в човека, от които се зараждат болестите. Ако човек може да превърне, да трансформира тази чужда материя, да я организира, болестта му веднага ще го напусне. Ако по-низкия живот успеете по някакъв начин да го превърнете и да го доведете в унисон с вашия ум, този живот ще ви бъде в полза. Всеки от вас трябва да изучава този закон на превръщане, за да може да превръща своите мисли и чувства. Казано е в Писанието: “Мек ответ”. Това е онзи ответ, който може да превръща вашите мисли и чувства. Например, как може човек да се освободи от омразата или да я превърне? Той ще я превърне в Любов. Как ще се освободи от страха? Като го превърнеш във вяра. Как ще

превърнете онази сила на разрушението? Като я превърнете в милосърдие. Това показва, че в човека има съответни места, центрове, чиито енергии могат да се превръщат едни в други. Следователно, умният човек трябва да знае как да превръща своята енергия от едно състояние в друго. Когато човек знае как да превръща една енергия в друга, той ще знае как да се освободи от едно нещастие. И когато се казва, че един човек може да обърне друг към Бога, това значи, че той може да превърне в него известен ред енергии, които са за престъпление, в по-висша енергия. И наистина, в човека има вложени енергии за вършене на престъпления, но с работа върху себе си той може да ги трансформира в по-високо състояние.

Съвременната криминална психология прави ред наблюдения за изучаване на човека в престъпните му прояви и се добира до ред резултати. Криминалистите френолози са забелязали, че когато черепът се разширява в широкия си диаметър напречно, има известни области над ушите, когато тези мозъчни центрове чрезмерно се увеличават. Тогава и пръстите на ръцете стават къси, а в основата си много дебели. Такъв човек вече има склонност към известни престъпления. От престъпниците те констатират, доколко тия данни са верни. Почти на всички престъпници ръцете са къси, пръстите им също къси, а главата широка. Горната част на главата им е низка, а челото слабо развито. Обективният ум - долната част на челото е развита, устата е разкривена и издадена навън, устните дебели, а ушите не са добре оформени. Също така и едната част на челюстта не е добре сформирана. Това са резултати от патологически типове, наблюдавани от психологическо гледище. Тези типове са се отклонили от правия път на развитие. Ние по този начин не можем да разглеждаме човека, но трябва да видим кои са причините за създаване на една престъпна склонност в човека, защото всяко престъпление в човека произтича не от недоимък, но от натрупване в него (на) излишна енергия, която не е била трудна турена на работа. Тази енергия след време може да създаде голямо зло в човека. Мога да

ви приведа един такъв пример от живота, станал преди около 30 години в Америка, в един град Джон Стоун. Един граф от този град намислил да направи едно голямо езеро за удоволствие на гражданите аристократи от неговата класа, и затова решил да направи един бент над реката, която минавала покрай тоз град. Те направили бента, отбили една голяма част от водата и по този начин направили едно голямо езеро над самия град, дето да се удоволстват. Те не помислили даже, че един ден този бент може да се разруши и водата да залее целия град. Бентът бил висок около 30-40 метра. Те не направили бента под града отдолу, но го направили над града - имали за това ред съображения. Не се минали седем-осем години и водата придошла толкова много, че съборила целия бент, в следствие на което много къщи били залети до горните етажи с вода, и повече от две хиляди души били удавени. По същия начин и човек може да направи един бент в себе си, да подпуши тия енергии и да си причини сам голяма пакост. Защо? Защото един ден, когато този бент се събори, той ще завлече целия живот на този човек. От този ден жителите на Джон Стоун решили, че не им трябва никакъв бент. По същия начин, като се върви по този ред на нещата съвременното човечество се подпушило в много направления. Ако творческата енергия в човека се спре, подпуши, и той не може да мисли, да върши нещо хубаво, този човек се поставя на опасен път, той започва да мисли престъпни работи и да ги извършва. Това се забелязва в ежедневния живот. Ако на децата се забранява да прилагат своята творческа енергия, в тях ще стане подпушване и те ще се проявяват в ред отрицателни направления: в кражби, в лъжи и т. н. Коя е причината за лъжата в децата? За да се избегне кражбата, добре е във всяко село или всеки град да има една общинска или градска плодна градина с няколко хиляди плодни дървета и децата да се пущат свободно вътре и да си късат, колкото плодове искат за ядене, без обаче да турят в торбите си. По този начин кражбата ще бъде избегната. Иначе, децата всеки ден ще се намират под силното

желание да си откраднат било ябълки или орехи, или круши. Затова, дайте свобода на децата да ходят из градините да си късат свободно плодове. Казвате: Кой ще харчи тия пари за такива градини? - Ако не харчите за градините, ще харчите за затворите, дето седят да се хранят с хиляди хора, без да се използва техния труд. Аз разглеждам въпроса от друго гледище и затова казвам, че трябва да има една градина, в която да се даде право направление на децата. В това отношение на всяко дете трябва да се знае какви наклонности, какви дарби и таланти е вложила природата в него, и да се даде възможност на тия негови дарби и стремежи да се развиват правилно. Не се ли развиват правилно, това значи тази енергия в него да се подпуши и да се прояви за сметка на нея някаква престъпна наклонност. Всички престъпления сега в света се дължат именно на тази подпушена енергия в децата от миналите векове още. Не е само това, но човек като съзнае тези неща, той трябва разумно да изправи своите погрешки още от създаването на мира. Някой носи едно тяло зле организирано, с ред отрицателни наследствени качества още от миналото от хиляди години насам. Ти съзнаваш, че в тебе има нещо зло, нещо престъпно, не искаш да го вършиш, но нещо в тебе те подтиква да го направиш. Това показва, че има някакъв закон, който работи в тебе. Как се е явил този закон? Съвременните учени правят ред опити в това направление, за да научат закона, който действа в човека. За тази цел те поставят човека в магнетичен сън. Всеки човек може да се постави в такъв магнетичен сън, не в четвърта, но в трета степен, да заспи и тогава съзнанието му не е будно. В това положение на магнетичен сън, някой може да му внуши една мисъл или една идея да извърши някаква кражба или едно убийство, или някакво престъпление в точно определен ден и час. Като се събуди от този сън този човек нищо не знае и не помни, обаче когато дойде ден на това престъпление, той ще извърши точно това, което някога му е било внушено. Казвам: Ако хората знаят този закон, че като заспи човек магнетически сън, може да му се внуши да направи някакво зло, те

трябва да знаят, че същият закон работи и за доброто. Ако такъв човек, който сме приспали в магнетически сън, се намира под внушението на едно добро дело, като се събуди, той ще изпитва също така едно силно желание, без да знае защо и как, да извърши едно добро дело. И той сам ще се чуди как е направил доброто дело.

"Добрите вести". Това са добрите вести, които идат сега в света. Докато са в будно състояние, както и да се проповядва на хората, те няма да се поправят, но като заспят, тогава могат да се оправят. Докато всички хора желаят много неща, светът няма да се поправи. Но в момента, когато те престанат да желаят, светът ще се оправи. Достатъчно, колкото са желали. Да се желае постоянно, това е престъпно. Някой иска да стане богат. Стане сутрин, моли се на Господа да му даде 500 хиляди лева. Той изпраща заявлението си, но на другата година пак иска 500 хиляди лева. Така продължава той година след година да иска от Бога богатство, но Бог не му отговаря нито на едно заявление. Защо? Той трябва, като подаде веднъж заявлението си, да го остави и повече да не споменава за него нищо. Няма последователност във вашите постъпки. Вие считате, че сте в един свят, дето постоянно трябва да искате. Ако съжаляваш, че малко си поискал, нищо няма да получиш. Някой поиска нещо, а после съжалява, че искал малко и повторно иска. Не, ти трябва да съзнаваш, че си искал повече отколкото трябва. Мъчнотията на вашия живот седи не в това, че не сте поискали колкото трябва, но че не знаете как да искате. Ако аз бях дошъл в този свят със знанието, което днес имам, нямаше да подавам на Господа заявление да ми даде 500 хиляди лева, но щях да Го помоля да ме запознае с няколко добри хора, а те със своите приятели. Ако аз бях дошъл на земята, щях да поискам от Бога едно изкуство: или да си нося цигулката на гърба и да бъда музикант, или да си нося четките в торбата, или да си нося в една торбичка една малка аптечка със своите лекарства. Така щях да си избера една от тези три професии, а другите щях да оставя на страна, защото са свързани с много разноски. Ако бях си избрал да

бъда търговец, щях да нося цели тевтери, цели книги, а това ще ми струва много.

“Добрите вести”. Сега питам: Можем ли ние да вярваме на хората? Ето един принципален въпрос - това е първото положение. След това иде второто положение: На кои хора можем да вярваме, и на кои - не? После ще се запитаме, колко може да вярваме? Кои хора трябва да обичаме? И до каква степен трябва да обичаме човека? Виждаме, че това, което решим, не може да се приложи. Ти обичал ли си всички хора изведнъж да знаеш, как се обичат? Даже и когато бащите и майките казват, че обичали еднакво всичките си синове и дъщери, те не говорят истината. Срещал съм добри бащи, които ми са се изповядвали, като са ми казвали: Не зная защо, след като имам няколко сина, които обичам, но като видя малкия от тях, сърцето особено трепва. На всички давам с разположение, като дойде ред да дам на малкия, сърцето ми някак особено се отваря, трепва нещо в мене. На всички казвам, че еднакво ги обичам, а всъщност не е така. Сега, защо е така и аз не зная. Туй са ми казвали добри бащи, то не се отнася за вас. И те са ме питали защо обичат това дете повече? Казвам: И аз не зная това. Това е лесна работа за обяснение. Аз да ви я обясня. Представете си, на масата имате две торби със злато: едната съдържа един килограм злато, а другата - десет. Коя от двете торби ще обичате повече? Разбира се, че онази, която съдържа повече злато. Или пък ако имате пет торби със злато, едната да съдържа един килограм, другата два, третата три, после четири и пет килограма. Разбира се, че вие ще обичате най-много онази, която съдържа пет килограма злато. Защо? Тя съдържа най-много от всички. Та когато някой казва, че аз го обичам, имам доверие в него, прав е този човек, той добре разсъждава. И когато някой казва, че не го обичам и той е прав. За да обичаш човека, непременно той трябва да съдържа нещо ценно в себе си, иначе напразно ще губи времето си. Казвате: Тогава, как трябва да се разбира религиозното твърдение, че трябва да обичаме всички хора? Питам: Какво разбирате под думата, че всички

хора трябва да се обичат? Наистина, основно правило е, че ти трябва да обичаш всички хора като себе си. Да но все има една разлика. Човек трябва да прави в себе си ред огъвания, за да обича всички хора еднакво. Не е лесна работа тази. Ти трябва да бъдеш прозорлив човек, за да намериш в човека онова хубавото, заради което да го обичаш. За да обичаш някого, Любовта ти трябва да се основава на нещо. Ние казваме, че всички хора са направени от Бога, но докато се убедите в това нещо, изисква се голяма философия. Между хората се забелязват ред различия, които съществуват вътре в тях. За да кажете, че всички хора са направени от Бога, вие трябва да влезете в Божествения свят да живеете. Щом дойдете до Любовта, въпросът е вече разрешен. При Любовта, ние дохождаме до завършените резултати. Вие не можете да не обичате онази ябълка, която е родила много плодове, и те са узрели и увиснали на дървото й. Обаче онази ябълка, която не е родила още нищо, вие не я обичате. Любовта ви към нея ще бъде в проекция.

Сега да дойдем до основната мисъл, до +Добрите вести+. В какво седи добрата вест? Най-първо тя седи в онова, което ние можем да запазим. Запазете това, което имате в себе си. Човек трябва да използва онзи начин, който е вложен в него, за развиване на това в себе си, което може да ражда, да дава плодове. Значи, човек страда от две основни неща в себе си. Първо: Той страда, когато изгубва онова, което има в себе си. Второ: Той страда, когато е спънат от нещо, че не може да развие хубавото, Божественото в себе си. Тъй щото, две неща човек трябва да има предвид: Да не губи това, което има и да не се спъва, за да не може да развие в себе си онова, което е вложено от Бога. Затова всички трябва да воюват за две неща: Да не изгубят това, което имат и да не изгубят онова знание, с помощта на което могат да развият онези способности и дарби, вложени от Бога. Следователно, човек трябва да има ясна представа за себе си, от какво зависи неговото развитие. За да бъде справедлив, човек трябва да бъде съвестен, а съвестта е морално чувство. За да може да защитава това,

което има, човек трябва да бъде твърд, непоколебим в своите убеждения. Твърдостта е пак едно чувство. За да може да се запази човек, трябва да бъде разумен. В разумността влизат няколко способности. Тия способности човек трябва да има отвън, той трябва да бъде прозорлив. Има хора, които са обективни, в тях интуицията е слабо развита. Има мъже, които са обективни, но често мъжете са субективни. Има мъже, които не вярват на жените си, обаче, когато интуицията у жената е добре развита, те трябва да дават внимание на нейната интуиция и да я слушат. Когато тя даде мнението си, нейното мнение е меродавно. Щом дойде въпрос до обективното, до материалното, там мъжът е силен, и затова, каквото той каже, жената трябва да се вслушва в думите му. Интуицията се отнася до далечните неща, които има да се случат на човека, а обективният ум се отнася до близки, до материални неща, които се случват в живота на човека. Ние трябва да знаем какво има да ни се случи. Разправяше ми един наш приятел, който сега е в онзи свят, следното: Когато бил в Париж, той беше д-р Миркович, отишъл при един ясновидец, който му предсказал всичко, каквото ще му се случи в живота. Той му предсказал и най-последното, което му се случи. Пак доктор Миркович ми разправяше друг случай. Някой си грък, който впоследствие свършил по медицина, станал доктор - доктор Ксанти, като отивал да следва в Париж по медицина, той си казал: Ако свърша науките си успешно, ще се върна в България пеш. Като свършил добре, турският посланик му дал пари за път, но той каза: Аз си обещах, че ако свърша добре, ще се върна пеш в България. И тръгнал назад за България. Като наближил родния си град, спрял в едно турско село да нощува. Вечерта му се явили насън трима турци, които му казали: Единият от тях му казва: Стани да видиш какво правят с мене. Той става, излиза в двора и вижда, че няколко души убиват един турчин и го скриват под стълбата, като го затрупват с тор. Той става и заминава за Одрин. През нощта пак му се явяват тия трима турци, които му казват: Иди при валията и му разкажи какво

си видял. Той става, отива при валията и му казва: Не съм проверил факта, но ми се присъни. Тогава валията изпраща с него един юзбашия да видят какво е станало и намират, че е станало точно така, както той разправил. Намират убития турчин под стълбата. Тогава хващат разбойниците и разследват работата. Когато си отивал в Цариград, тримата турци пак се явяват на д-р Ксанти и му казват: Ти ни направи една голяма услуга, искаме да ти дадем каквото искаш. Искай едно добро от нас да ти направим. - Искам да зная кога ще умра. Ти искаш нещо много трудно от нас, но ще знаеш, че като ти се явим, три дена след това ще умреш, ще заминеш за онзи свят. И д-р Миркович разправя, че тази работа станала точно така. Питам: Как стават тия работи? Питам: Когато се телеграфира от Цариград или от Франция, или Германия за България, как става това? - Когато се говори по радиото от една държава в друга, как става това? Става по някакъв начин. Това показва, че целият свят лежи на една разумна основа. Ако съзнанието на добрите хора се пробуди, те ще разберат как стават тия работи. Не е въпросът да се вярва в това или онова, в този или онзи, но има един начин, чрез който можем да прозрем в другия свят, дето тези напреднали същества могат да живеят. Ако прозрем в другия свят, и след това се върнем на земята, целият ни живот ще се измени. Но съзнанието на човека трябва да бъде подготвено за това. Ако човек се върне от онзи свят в този, пак ще се яви съмнението в него. След като са боледували дълго време и след това са оздравели, много хора са обещавали, че ще живеят по особен, по нов начин, но като оздравеят, те пак забравят. Но има един начин, по който да не се забравя истината.

Та казвам: Щастието на хората в този свят зависи не толкова от самите тях, колкото от хората, които ги обичат. Вие можете да не сте съгласни с това, но аз разсъждавам малко по-другояче. Силата на един нож зависи от ковача, който го е направил. Този ковач е вложил в ножа известни качества, които определят силата му. Силата на едно рало зависи пак от ковача, който го е направил. Каквото качество е

вложил ковачът в ножа, такова качество и ножът ще прояви. Ако онзи, който работи с ралото, го тури в земята корава и суха, че не може да издържи и се счупи, кой е причината за това? Причината е в онзи, който управлява ралото. Значи, на същото основание, Бог, Който е направил нашия свят, нашето тяло и ни е вложил много добри качества, Той ли е виновен за нещастията, които ни сполетяват? Причината за нещастията седи в самите нас, които си правим опити. Турям ралото в твърда земя и то се счупва. Ние сами сме виновни, че не орем в мека земя, но в твърда.

Питам: Може ли един богат човек в съвременния живот да води щастлив живот? Може ли сиромахът, който живее при сегашните социални условия на живота, да бъде щастлив? И той не може да бъде щастлив. И богатият се мъчи от нещо, и сиромахът се мъчи от нещо. И единият, и другият разрешават един много труден въпрос. Всички виждат погрешките в живота и искат да намерят кой е виновен за това положение. Май после изкарват богатите виновни за всичко. Други пък вземат сиромасите виновни за всичко, че не работили както трябва. Аз не намирам причината за неуспехите в живота нито в богатите, нито в бедните, нито в сиромасите. Според мене всичката погрешка седи в това, че когато богатите работят, те работят без Любов. И когато сиромасите почиват, и те почиват без Любов. Сиромахът няма никаква работа, а седнал да се безпокои, че няма работа. Нека седи и почива. Благодари на Бога, че няма какво да работиш. А като дал Бог повече работа на богатия, той не мисли за _и всичкото: Богатият работи без Любов, а сиромахът почива без Любов. Вложете в работата си Любов, вложете и в почивката си Любов, и всичко ще се нареди. Другояче казано: Вложете в работата, т. е. в богатството Любов, вложете и в сиромашията Любов, (и) всичко ще се нареди добре. Недоволен си, вложи в недоволството си Любов. Иначе, ако вървите по човешки начин, нещата никога няма да се наредят и нищо не може да се постигне. Как може богатият да вложи Любов в сърцата на хората? И на сто души да направи добро, те пак ще бъдат

недоволни. Колкото и да плати богатият на сиромаха, последният пак ще каже: Той може повече да ми плати. И какво да работи сиромахът на богатия, последният все ще гледа да отбие нещо от него. По този начин светът не може да се поправи. Работниците и господарите не могат да си услужват едни на други. Работниците винаги ще казват, че са изнасилени от господарите си, а господарите винаги ще казват, че са изиграни от работниците си. Слугата казва, че господарят не плаща добре, а господарят казва, че слугата работи малко. В края на краищата и богатият, и сиромахът, каквото спечелят, и двамата умират. Богатият с богатството си отива ли на небето? Не отива. Сега казват, че сиромахът по-лесно може да влезе в небето. Виждаме, че и сиромахът не отива на небето. В небето, в онзи добре организиран свят, в света на Любовта отиват само онези хора, които изпълняват Волята Божия. И богатите, които изпълняват Волята Божия, отиват на небето. И сиромасите, които изпълняват Волята Божия, отиват на небето. Но и сиромасите, и богатите, които не изпълняват Волята Божия, не отиват на небето. Казва се, че бедният Лазар отишъл на небето. Лазар е бил смирен човек, но някога и той е ял и пил като богатия. И затова като седял при вратата на богатия и поглеждал как той живее, казвал си: И аз едно време живях като тебе, ядох и пих, но сега разбрах в какво седи смисъла на живота. Доволен съм на всичко, каквото Бог ми е дал. И на кучетата, които лижат раните му , той казвал: Сега можете да лижете, каквото имам, ще оставя един ден на вас. Но какво става? Умира Лазар и отива на небето. Умира и богатият и отива на курорт, в топлите места, там да се лекува. Но като му става много горещо, устните му засъхнали, моли Аврама да прати Лазара да му накваси малко гърлото. Не е въпросът само до външното богатство. Всички трябва да бъдем богати, както Бог е богат. Всички трябва да бъдем в постъпките си както Бога. Това е философията на живота. В Бога има едно качество, че Той като мине покрай най-малките същества, спира се и им услужва. Колкото малки и да са те, макар и да не Го познават, Той е готов всякога да им услужи. Вие

мислите, че като се молите на Бога, Той ви помага и отговаря. Не, той помага на ония малки същества, които не Го познават и които нито знаят какво е молитва, нито знаят как да се молят. Те казват: Господи, ние не знаем как да се молим. Ние мислим, че само на напредналите същества Бог отговаря.Не, Той се занимава и с най-малките, с микроскопическите същества. И да се молим, и да не се молим, Бог ни е осигурил. Той ни е дал изобилно вода, въздух, светлина и храна. Който иска повече от това, той трябва да бъде способен да работи. За в бъдеще всички хора, каквито да са те, колкото и да са учени, все трябва да имат поне по един или два занаята. Лекарите в бъдеще трябва да бъдат и ковачи, и зидари и на всеки да му е приятно, че може да свърши и друга някаква работа. Не трябва да се поставя само една чисто обективна наука. Слабата страна на сегашното учене е, че ние се морализираме и казваме: Трябва да се живее добре. Според мене животът не трябва да се подпушва. Не е въпросът, че трябва да се живее добре. Ние живеем добре, но животът е подпушен. Казвате: Трябва да се мисли добре. Не, мисълта не трябва да се подпушва. Казвате, че човек трябва да бъде търпелив. Не, не трябва да се подпушва търпението на човека. Когато се подпушва търпението на човек, образува се нетърпение. Ние искаме да накараме някой човек да търпи повече отколкото трябва. Той търпи, търпи, но тази пара трябва да излезе от някъде. По-добре да се отпусне пищялката някъде, че да не стане нещо по-лошо. А ние, като видим, че пищялката в някой човек се е отпуснала, казваме, че е станал нетърпелив. Той казва: Благодари, че котелът ми не се пръсна. Всички съвременни хора са нетърпеливи, макар (да) минават за търпеливи. Аз съм виждал много нетърпеливи хора, които минават за кротички. Кротички хора са те, но са нетърпеливи.

Ще ви приведа един пример за една такава кротка мома, но нетърпелива. Разправяха ми този пример, който се случил с един млад момък. Той бил от добро, благородно българско семейство, но харесал една мома, която също минавала за много благородна. Той се

годил за нея и бил много доволен, че направил добър избор. На приятелите си постоянно говорел за нея, за нейното благородство и самообладание. Един ден поканил един от своите приятели в дома на годеницата си, за да го запознае с нея. Ще видиш, казал той, какво нещо е моята годеница. Влезли в дома й, запознал я с приятеля си и се поразговорили малко. След това тя излязла да ги почерпи и донесла една голяма табла със сладко. Годеникът й, за да я изпита, поставил крака си пред годеницата, но като не видяла това, тя се спънала и изпуснала цялата табла със сладко на земята. Тя внимателно се навела, събрала всичко от земята и казала: Няма нищо. Излязла навън да донесе ново сладко. Годеникът се обърнал към приятеля си и казал: Видя ли какво самообладание има моята годеница? Като се оженили обаче, не излязло така. Тогава той я запитал: Де отиде твоето самообладание? - Да беше дошъл долу, да видиш какво правих от яд. Само масата знае какво беше състоянието ми. То беше дъвкане на масата! Така и всеки човек казва за нещо, че няма нищо, но като влезе в стаята си, масата знае какво тракане със зъби става. Има едно отношение, което всякога трябва да се спазва между хората. Ще ви дам един съвет, който трябва да имате предвид, без да ви уча. Не искам да ви уча, но ще ви дам един съвет. Когато дружите с някой човек, никога не го подпушвайте, оставете го свободно да се изкаже. Човек е като цвете, оставете го да се измирише, да покаже каква му е миризмата. - Ама той не мисли право. - Право мисли. Той е като роза или карамфил, оставете го свободно да се прояви. Всеки човек трябва да се прояви такъв какъвто си е, а не какъвто не е. Никого не подпушвайте. Ако не искате да обидите човека, след като ви е говорил много, а имате работа, кажете му: Много те харесвам както говориш, но понеже сега имам работа, ще ме извиниш, че ще прекъсна, но друг път бих те слушал повече. Но после след него да не кажете, че добре се освободих. Във Варна преди години срещнах двама господа и една мома, които се разговаряха. През всичкото време говореше дамата, а те я слушаха със

страхопочитание. Като се отделиха от нея, те взеха да си изтърсват яката, доволни че се освободили от нея. Много говорила, че им омръзнала. Да, но ако хората не се предизвикват едни други, те ще се изкажат много добре. Когато срещнете един човек, дайте му възможност да се изкаже. Не казвайте, че говори много. Той се намира в известна степен на развитие. И вие трябва да бъдете внимателни към него. Казвате за някое дете: Глупаво е това дете. Не, и в тази степен на развитие, то е много умно. Ако пък наистина не е умно, не говорете нищо за него, да не си напакостите. В сегашния век хората пишат във вестниците де какво станало и се разговарят по това. Като срещнат някой мъж и жена, казват: Тези хора не си живеят добре. Не, те си гугуцат помежду си, те са добри приятели. Това е най-добрата обхода, която днес може да съществува между тях. Така трябва да гледаме на живота. Казвате: Ама в еди-кое си религиозно общество съществуват такива и такива работи. - Тези хора се опознават, няма какво да се смущавате. Сега всички се опознаваме. Вие искате да видите в хората това, което няма в тях.

Питам сега: Как трябва да се прояви един добър човек? Ще ви обясня по следния начин: Ако вие обичате някой човек, ще му посвирите най-хубавото си парче, и няма да му вземете нищо. При това, както вие, така и той трябва да останете напълно доволни. Ако пред свиренето ви този човек е бил тъжен, а после се е развеселил, нали ще остане благодарен и доволен от вас? Аз считам, че това е една услуга, направена за ваше добро. Ако пък съм художник, ще ви представя най-хубавата си картина, която да внесе един хубав подтик в душата ви. Ако не можете да направите това, ще му кажете една хубава, сладка дума. Ако срещна един млад момък, ето какво бих му казал: Ще се приближа до ухото му и тихо ще му пришепна. Ти ще си намериш най-хубавата, най-красивата мома, с която ще живееш един щастлив, добър живот цели 60 години. Ако срещна един търговец ще му кажа: След 10 години ти ще спечелиш едно състояние от няколко милиона лева и къщи. Ако срещна един лекар, ще му кажа: След 10

години ти ще направиш едно откритие и ще станеш виден лекар, ще се прославиш между хората. Та сега и вие като срещнете някого, кажете му една сладка дума и той ще ви каже една сладка дума. Защо са дошли хората в света? Като поставите на грамофона една плоча, какво ще ви каже тя? Нали ще каже това, което е написано на плочата? Ако на тази плоча има написано нещо от Бетховена или от Моцарта, или от Баха, или от Шопена, това ще изсвири. Та и вие, щом сте дошли на земята, като една грамофонна плоча, защо не свирите както трябва? Разликата е само тази, че човек е една грамофонна плоча с много ключове. Но трябва да поставите вашия ключ така, че като говорите или свирите, в дадения случай да има нужда от вашия говор.

Добрата вест. Добрата вест в света седи в следното: Вие всички сте много богати, но очаквате вашето богатство да се управлява от слугите ви. На слугите сте дали вашето богатство, те да го управляват. Всички вие сте много добри, но очаквате щастието си оттам, отдето то никога няма да дойде. Всинца вие сте кандидати за щастието, но трябва да знаете, че щастието ви ще дойде оттам, отдето не го очаквате. В света, в който е дошъл, човек е кандидат за три неща: Той е кандидат за здравето. В духовния свят той е кандидат за доброто, а в Божествения свят, той е кандидат за Любовта. Онзи, който е кандидат за Любовта, той иска да влезе във висшия Божествен свят. Който иска доброто, той е кандидат за духовния свят, а онзи, който иска здравето, той е кандидат за физическия свят. Следователно, първо искайте здравето, после доброто и най-после Любовта, за да поддържа здравето и доброто във вас.

Добрата вест. Ако ти минаваш за един сприхав господар, направи следния опит: Повикай слугите си и слугините си за един месец да се хранят с тебе, и виж след това какво мнение имат те за тебе. Ако те имат добро мнение за тебе, ти си вървял в правия път. Но ако след един месец твоите слуги и слугини нямат добро мнение за тебе и се качат на гърба ти, ти (не) си в правия път на прогрес и

развитие. Питам: Ако вие поканите слугата си на гости, как трябва да го нагостите и какво място трябва да му дадете? Ако го турите отляво, ще имате един резултат, ако го турите отдясно, ще имате друг резултат, ако го турите отпред, ще имате други резултат. Коя от трите страни ще изберете? Ако го турите отдясно, той ще стане силен, ако го турите отляво, той ще стане слаб. Ако го турите пред лицето си, какво ще му дадете тогава? Да гледаш човека в лицето, това значи да изявиш своята Любов към него. В какво седи великото в човека? В неговото лице. Колко е _ щастие на човека зависи от неговото лице. Ако вие можете да концентрирате мускулите на лицето си, погледа си, устата си, да действате правилно, вашето щастие само ще дойде. В лицето на човека има мускули, движенията на които се дължат на неговата мисъл. Ако един от тези мускули мръдне от мисълта на човека, той ще развали своето щастие. Ако в едно общество между добри хора изкривиш малко устата си, ти ще развалиш цялото си положение. Та когато човек владее мускулите на лицето си, той може с него да даде такъв израз или такова отражение, че в него да се чете Божественото. Тогава всички хора трябва да видят, че зад това лице седи цял един свят. И те ще му отдадат всичкото си почитание. Та първо ние трябва да направим лицето си красиво. Във всеки поглед, във всяко движение на устата, на мускулите на лицето, трябва да се чете, че в него има душа и дух и то от първостепенните. Не е достатъчно само човек да се задоволи с това, че е носител на една свещена идея в себе си, но той трябва да изразява тази идея. Вашето лице е нещо като небето, което постоянно трябва да се чисти. Има нещо в него, което трябва и може да се изчисти. Нашите страсти, нашите постъпки, аз ги считам като пара на небето. Един ден, когато тази пара се оттегли, нашето лице ще мяза на звездното небе с всичката онази външна красота. Сега чрез усилие във вас трябва да се премахнат онези облаци, които забулват вашия поглед, вашите възгледи. Тогава ще дойдете до добрата вест.

Казва Христос: “Ако ме любите, ще опазите моите заповеди, моя закон”. Кой е този закон? - Щастието. Щастието на човека седи в едно нещо - да люби. Щом люби всички, това значи, че той е щастлив. Да обичаш само едното, по човешки, това значи да бъдеш нещастен. И когато казваме, че обичаме Бога, това значи, че ние обичаме в душата си всички същества. Това значи да обичаш всички същества, но не вън от себе си, но да ги държиш в ума си, в душата си. Защото ти не можеш да обичаш едно същество отвън, което заема част, място от пространството. Това малко същество в тебе, което обичаш, не заема никакво място в пространството. Всички същества, които ти обичаш и които съществуват в Бога, могат да се съберат в твоя мозък, в тази малка държава. Тогава вие можете да обичате всички, понеже и те ви обичат. Какво лошо има в това да обичате онези, които ви обичат?

Добрата вест. И Писанието казва: “Примирете се!”. С кого? - С онзи, който ви обича. Сега остава на хората да се учат да се примирят. А примирение в света не може да стане без Любов. Човек трябва да има знание, да разбира, време ли е да се примири или не. Човек трябва да знае, време ли е да обича другите или не. Защото и Любовта трябва да дойде навреме и да съответствува на степента на развитието на всяка душа. Изискват се много умни хора, които да обичат. Защото с Любовта си човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло. И със знанието е същото: Човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло, ако, например, знанието му се открие преждевременно. И в свободата човек може да направи много голямо добро, но и много голямо зло. Ако на някои хора се даде голяма свобода, с нея те могат да извършат ред престъпления.

Казвам: Любовта трябва да дойде на своето време. И тя е дошла вече. Сега въпросът е какъв е пътят, отдето Любовта е дошла. Според мене, в сегашния живот Любовта трябва да започне от бащите. Значи Любовта трябва да започне отгоре, от Бога и да слезе постепенно в семействата, в бащата, в майката, в големия брат, в голямата сестра, докато най-после стигне естествения път. Този път е истинският, по

който Любовта трябва да върви. Този извор, тази Любов, която иде от Бога, всички вие трябва да станете проводници за нея, да дойде до всички хора. Ако ние сме отворени проводници за тази Любов, по целия свят ще прочетете нейното благословение. Тогава сърцата на всички ще се отворят и каквото желаем, ще дойде. Всичко в света е на място, само че когато богатите хора работят, те работят без Любов. И когато сиромасите почиват, те почиват без Любов. Когато професорът преподава своите лекции, той предава за пари, а не от Любов. Когато лекарят лекува, и той лекува за пари, а не от Любов. Когато свещеникът служи и той служи за пари, а не от Любов. Днес Любовта не е стимул в живота на хората. Следователно когато направиш едно добро, мисли за Любовта. Нека тя бъде като стимул в твоя живот. Тя още не представлява онази истинска любов, която трябва да стане основа на сегашния живот.

"Любете ближния си, както себе си!"

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

Беседа от Учителя, държана на 9 декември 1934 г. Изгрев. София (Мъгливо, меко, но приятно време).

КОГОТО ВЪЗКРЪСИ

“Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите.”

Отче наш.
“Всичко в живота е постижимо”.

Ще прочета част от Евангелието на Йоана 12 глава, до 20 стих.

“Духът Божи”.

Ще взема само няколко думи от 9 стих на прочетената глава. “Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите.”

Лазар представлява емблем не на нещо старо, но на нещо ново. Той е човек, който е минал от едно състояние в друго. Той е човек, който е бил сляп, но е прогледнал; бил е глух, но е прочул; бил е мъртъв, но е оживял. Всекидневният живот, през който минаваме, поглъща важното в живота. Има едни условия, които спъват хората да разбират живота, тъй както би трябвало. Всички хора имат доброто желание да разбират живота, но има нещо, което ги спъва. Ако се качите на един от модерните съвременни параходи и влезете с него в морето, вие все-таки ще изгубите настроението си. Най-първо ще се качите на парахода весели, бодри, но след като пътувате известно време, вие ще започнете да повръщате всичко, каквото сте яли. Това може да се продължи няколко дена, и като излезете на сушата, ще бъдете като болни. Някои свикват на тези условия в морето, но мнозина едва издържат.

Сега това, което ви говоря, не е за децата, но за възрастните хора, които трябва да разбират, защото науката е наука само за възрастните. Ние не трябва да се спираме само върху някои статистически положения на сегашната наука. Защото сега отчасти знаем, а за в бъдеще тази наука ще прогресира. Сегашните

математици след като разрешават трудни задачи, разрешават и въпроси от обществения живот. Те правят ред математически изчисления. Някои от тях са направили изчисления и казват, че сегашното знание, което хората имат, може да се събере в 99 книги, като Библията. Ако това знание се напечата в мозъка, ще остане место още за 999 книги, като Библията. Богати условия има човек за своето развитие. Значи той едва е започнал да учи. Това показва, че човек има голямо бъдеще в общото, в цялото човечество. Обаче, човек е погълнат от личния живот, от личното разбиране, в следствие на което всеки иска да бъде щастлив на земята, и като не успява в това, чуди се защо работите му не стават така, както той иска. Много проста е причината. Той не успява, защото не знае. Ако един човек вземе цигулката и не знае да свири, ще кажете, че така е роден. Не, не е учил. Който е учил, той ще вземе цигулката, ще знае да свири. Ето и в живота: Някои хора знаят как да живеят, а други не знаят как да живеят. Всеки знае да свири една обикновена песен, но малцина са онези, които знаят добре да свирят. Разправят за Паганини следния случай: Като вървял из улиците, видял на една улица един старец около 85-годишен, седи на земята, в едната си ръка държи паничка за пари, а в другата цигулката си, с която свири, но едва стържел с лъка си. Като го видял, той се спрял при него, взел цигулката му и започнал да свири. Кой как минавал, спирал пред Паганини и стареца, слушал и хвърлял нещо в паничката на стареца. В скоро време паничката се препълнила. Старецът слушал с умиление и казал: Защо не дойде по-рано, когато бях млад, че да се учих при тебе?

Казвам: Всички вие, които сте млади, трябва да учите, та като остареете, да бъдете готови. Когато остарее, човек казва: Това не е за мене, аз съм стар; онова не е за мене, аз съм стар и т. н. И най-после той се спира само върху едно нещо, като казва: Ще се мре вече. Всички стари очакват да умират. Не е лошо човек да умре. Понякога смъртта е благословение за човека. Някой човек има стотина души

кредитори, всеки от които е извадил по един изпълнителен лист, и ако той не плати, ще го турят в затвор, да лежи там около десетина години. В такъв случай не е ли по-добре за този човек да умре и да ликвидира с въпроса. Така поне не могат да го затворят. Някои се изхитряват и казват, че който има да плаща и като умре, като дойде втори път, ще плаща. Да те хванат, когато си богат, разбирам, но да те хванат като беден, какъв смисъл има в това? Да те хванат, когато имаш да платиш и разбираш закона, разбирам, но да те хванат когато нямаш да платиш и не разбираш закона, какъв смисъл има от това? Трудно е да хванете човека, когато не разбира работите.

Казвам: Ние сега се намираме в една нова епоха, в едно ново възрение. Каквото и да е човечеството, от каквото верую да са, като започнете от религиозните и светските, колкото и да се делят и различават едни от други, всички хора имат едно общо верую, а именно: Всички търсят свободата. Всички хора избират известни методи и начини, по които да добият своята свобода. Понякога те мислят, че са я добили, но животът, през който минаваме, ние виждаме, че свободата е относителна. И това не е лошо, че свободата на хората е относителна. Че снегът се стопява, това е едно благо. Щеше да бъде нещастие, ако снегът не се стопяваше. Щеше да бъде нещастие, ако водата не се изпаряваше. Щеше да бъде нещастие, ако светлината не слизаше и ние не я възприемахме. Сегашните условия, при които се намират хората на петте чувства, мъчно може да се намери един учен, човек, който да опише органите на зрението и на слушането с всички техни функции, както трябва, както в радиото се обясняват нещата. Често хората и като учени на земята, как да използват светлината, или как да използват слушането, или обонянието, или вкуса. Не че те не искат, но има неща, които им препятствуват. В съвременните хора има едно притъпяване на знанието, на слуха, на обонянието им и т. н. Почти във всички чувства на човека има едно притъпяване. Вземете, например, кучето има много по-силно обоняние от това на човека. Когато едно куче

търси господаря си, то цели часове ще върви из града, по улиците, дето е минал, и най-после по стъпките му ще го намери. То има силно развито обоняние. Също така и зрението на съвременните хора е притъпено. Казвате: Ние виждаме. Това още не е виждане. Истинското виждане седи в това, човек да вижда, какво става зад планината, или какво става в самите хора. Питам: Ако сегашните хора имаха това силно развито чувство на зрение, да виждат всичко, каквото става в самите хора, щяха ли да бъдат щастливи? Ако те виждаха всичко, каквото става в света, те щяха да станат нещастни. Ето защо природата е притъпила малко зрението им, та да не виждат всичко и да живеят малко по-щастливо.

Сега аз не искам да ви изнасям противоречията в природата. Противоречията, които съществуват в света, са нещо епохално за хората. Те сами са ги създали. От памти века, откак хората съществуват, с тях заедно съществуват и противоречията, създадени от човешкия ум, човешкото сърце и от човешката воля. По този начин те упражняват известно влияние върху земята. Вземете - на земята съществуват около два милиарда хора. Това са два милиарда батерии, които развиват известна енергия, която оказва влияние върху цялата природа. Със своите мозъци хората упражняват известно влияние върху цялата земя. Те оказват грамадно влияние върху строежа на цялата земя. Ако тези хора биха концентрирали ума си в известно направление, те биха били в състояние да стопят когото и да е. Канари биха се стопили от енергията, която се излива от човешките мозъци. Често хората страдат. Страданията не са нищо друго, освен по-гъста материя, която измъчва човека. Ако знаете законите, вие можете да концентрирате ума си и да си послужите с жизненото електричество, чрез което да разтопите вашата скръб. Скръбта ви ще се разтопи като лед и вие ще се освободите от трудностите, в които сте изпаднали. Съвременните лекари не знаят още това нещо. Ако биха знаяли това, те щяха да бъдат капацитети. Онези пък, които знаят това, те мълчат. Сега е векът на специални лекарства за

подмладяване. Те вземат една жлеза от маймуна и с нея ще подмладят човека. Как ще го подмладят? - По маймунски. Хората не разбират, че някога растенията и нисшите животни, даже знаят да събират енергия от природата и да живеят по-дълго време на земята. Не е лошо да се подмлади човек, но той трябва да знае, че има и друг път за подмладяване, различен от този, с който съвременната наука си служи. От научно гледище има спор по този въпрос. Ето, алхимиците са правили много опити в това отношение. Те са поставили в съд с разни елементи някой стар човек, за да го подмладят, но като го извадят от съда, освен че не се подмладил, но е умрял.

“Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите.” Понеже умът на съвременните хора е критически, мнозина от тях казват: Лазар не е бил умрял, той е паднал в каталептически сън, но понеже Христос е знаял този закон, разбирал е малко от медицина, Той отишъл при Лазара, бутнал го, Лазар се сепнал и възкръснал от гроба. Според тях, това не е било никакво чудо, но Лазар е недоумрял, вследствие на което малко му трябвало, за да се събуди. Ако е така, аз нямам нищо против това възражение. Но ако не е така, няма и защо да споря. И едното, и другото може да бъде вярно. Тогава, кое е вярното и кое не е? Това е едно предположение, което трябва да се провери. Както един съвременен геолог може да проверява как се е създала земята или цялата вселена и да прави своите теории за произхода на земята от ред мъглявини, по същия закон и ние можем да проверим кои събития са верни и кои не са верни. Ако действително Лазар е възкръснал, според думите на Писанието, тогава в мозъците на човечеството трябва да остане едно клише. В такъв случай това клише може да се намери и да се провери, дали Лазар е възкръснал или не. Не е достатъчно само да се провери дали Лазар е възкръснал или не, но може да се провери дали той е бил болен от каталепсия или не. Природата зарегистрира всички събития така, както са станали още от памти века. В природата не съществува никаква лъжа. Хората

могат да се лъжат, но в природата никаква лъжа не може да съществува. Съвременните учени, които по закона на сравнителната анатомия проучават човешкия череп, са дошли до заключението, че по черепа на умрелия човек по-лесно може да се изучава френология, отколкото по черепа на живия човек. Ако вземете черепа на един умрял човек и турите вътре една свещ, ще можете да четете как е живял този човек. Няма да има нищо скрито покрито. Всичко е написано на човешката глава. Ако някой човек не е бил религиозен, не се е интересувал от религиозни въпроси, ще видите че на тия места черепът му е доста дебел. Ако той не се е интересувал от философия или от обществен живот, главата му и на това място е била дебела. Ако не е бил честен, и на това място главата му е била дебела. Обаче ако той се е интересувал от ядене и от пиене, черепът на това място е доста тъничък. Това са ред данни, които учените изнасят и които са верни проверени. Те са ги изучавали с ред мерки, което се вижда от много факти. Някои факти са по-силни от другите, но все-таки от толкова факти, от толкова данни, все се е дошло до едно вярно заключение. Ето, американците, които едно време осмиваха френологията, какви ли опити не са правили в това отношение. Те са свързали очите на един френолог и са му давали един череп на умрял човек и той започвал с пръстите си да пипа върху черепа, като върху клавишите на пиано и да описва точно характера на човека. Със затворени очи този човек чете като по книга. Мнозина ще кажат, че това се дължи на някаква чувствителност. Да, такъв човек е наистина чувствителен, той пипа с ръцете си и чете. С пръстите си той чувства всичките различия, които се забелязват по черепа на човека. Когато изучавате черепа на един средно развит човек, като турите пръстите си на някои добре развити центрове в него, ще усетите на тези места отделяне на топлина и на светлина, малко червеникав цвят. Ако пък този човек е добре развит, топлината е по-голяма, а светлината е с хубав, бял приятен цвят. И тази

светлина ще се вижда от главата. Вие схващате тия неща субективно, но те са данни, които всеки може да провери.

“Да видят Лазара, когото възкръси Христос.” Лазар не беше прост човек. Той беше един адепт в края на своето развитие. С възкресението той премина едно просвещение, мина от едно по-ниско в по-високо състояние на развитието си. За Лазара имаше един съвпад с идването на Христа да го възкреси. Христос му каза: “Лазаре, излез вън.” Това е закон, който и сега съществува в природата. Не трябва да оспорвате този въпрос. Когато посеете едно житно зърно в земята, то първо започва да гние, а после дохожда до едно място, дето този живот почва да се организира, и от него излиза едно растение, от което ще се получи не само едно зърно, но някъде 30, някъде 60, а някъде сто зърна. Това, което е вярно за житното зърно, е вярно и за човека. Като умре човекът и го заровят в гроба, нещо от него загнива и нещо остава, както в житното зърно, и започва да събира окръжаващата материя и да я организира. И хората са дошли до това положение. Сега аз не искам да влезна в една област отвлечена, или която минава за спорна. Защото ако сегашните хора говорят за онзи свят, считат ги за прости. Ученият не може да говори за онзи свят. Според мене именно учените хора трябва да се занимават с другия свят. Аз не се влияя от мнението на сегашните хора за онзи свят. Ако другият свят съществува, ние трябва да го докажем; ако пък не съществува, пак трябва да го докажем. Защо този въпрос да не е за учените хора? Че и атомите, и електроните, и йоните не се виждат, учените вярват в тях. Че ако тези неща се отрекат, почвата на науката почти се разколебава. Кой е проверил това, което съвременната наука твърди? Съвременната наука говори за слънцето, но кой е проверил това, което тя говори? Кой е проверил това, което става на слънцето? Или ще кажете, че еди-какви си елементи съществуват на слънцето. Какво е вътрешното състояние на слънцето? Ще кажете, че слънцето е имало голяма температура, т. е. не температура, но много силна енергия. Слънцето има голяма енергия. Когато се говори за

температура, подразбираме слаба енергия. Някои даже изчисляват каква енергия, каква топлина възприемат от слънцето най-отдалечените планети в пространството. Те казват какво е количеството на погълнатата топлина от слънцето даже и за онези планети, които се намират на милиарди километри от слънцето. Обаче учените пропущат друг един факт. Колкото по-далеч е една планета от слънцето, толкова по-голяма акумулативна сила има тя да възприема слънчевата енергия. Съществата от по-далечните планети се ползуват от една светлина, каквато не е нужна за нас на земята. Има една светлина, която се отделя от слънцето и минава заминава покрай земята, но ние не я схващаме, а по-далечните планети я схващат и възприемат. Това са лъчите X, радиоактивни сили, които сега се откриват.

Сега да оставим на страна тези учени въпроси, с които учените се занимават. Те имат отлична задача. Учените ще съберат отлични материали, които ще се разбират в бъдеще. Те ще замязат като онзи лекар, за който се разказва един анекдот. Един младеж, който бил осъден за нещо и затворен на десетгодишен строг затвор. По някаква случайност той успял да избяга и отишъл в странство под друго име да следва медицина. Като свършил науките си, един ден дошъл при него един сляп човек, който по някакъв изкуствен начин ослепял. Той успял да му отвори очите. Като прогледнал, обърнал се към лекаря и му казал: Ти не си ли онзи, който преди еди-колко си години ме обра? - Сега ти се изплатих. Понеже тогава те обрах, сега ти отворих очите. Ще считаш това за една лекарска визита. Да, аз те познах, ти мязаш съвсем на онзи човек. Та сега и ние вървим по пътя на едно голямо съмнение. Трябва да прогледаме - нищо повече. Един ден няма да има нужда, както сега, да се доказва съществува ли друг свят или не. Тогава няма да има нужда да се доказва понеже всички ще прогледнат. Сега има нужда да се доказва, защото хората са слепи, не виждат. Тогава ще има радио от онзи свят и хората ще се разговарят с баба си, с дядо си, ще има поща, която ще пренася писмата, ще има

отиване - връщане. Какво ще се съмнявате тогава? Сега някои питат: Де е онзи свят? Не е позволено да се казва де е онзи свят. Онзи свят не е на месечината, нито на слънцето, нито на някоя друга планета. Онзи свят е на междупланетното пространство. Има някои невидими тела в нашата Слънчева система, които се населяват от души. Има една земя, която е десет пъти по-голяма от нашата, но е невидима. Като отидете на онзи свят, тогава ще я видите. Считайте това като басня, като приказки от Хиляда (и) една нощ. Турците казват: Приказки са това.

Аз ви навеждам само на някои факти. Вие отивате при някой съвременен гадател, който може да ви предскаже много неща по някои отличителни черти на вашето лице и глава. Има някои чрезмерно чувствителни субекти, които се отличават по това, че имат тънки вежди, много фина, тънка кожа, деликатен организъм и хубави черти на лицето. Като го погледне, този гадателят може да каже какво ще се случи на този човек след 15 години. Отде знае това нещо? Не (че) чете в някоя книга. Той казва: Аз виждам, че с това лице ще се случи това и това нещо. Отде знае това? Значи, за да види човек нещо и да го предскаже, това показва, че то съществува някъде. Това нещо няма да се създаде след 15 години, то съществува още сега. Тия хора имат един инструмент в себе си, подобен на барометъра, с който могат да предсказват какво има да се случи с човека с десетки години напред. Барометърът може точно да определя промените, които ще станат в природата най-малко в продължение на 24 часа. Един петел може да предскаже къде какво (ще е) времето най-малко два часа преди най-съвършения барометър с 16 барабана, каквито имаме днес. Два часа след петела, барометърът предсказва какво ще се случи с времето, какви промени ще настанат. Забелязали ли сте, че когато времето ще се развали, мухите хапят лошо? Защо хапят? Причина за това е, че когато времето ще се развали, в природата, в атмосферата се събира електричество, което се натрупва по пипалата, по хоботите на мухите и ги силно безпокои. За да се освободят от това излишно

електричество, те мушнат този онзи, и по този начин правят контакт, за да се освободят от това електричество. Така го прекарват в хората. И наистина когато времето ще се развали, мухите хапят силно. Когато мухите са миролюбиви, времето ще се поправи. Това са факти, които са проверени. И свинята минава за добър метеоролог.

Сега ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. При един български знатен свещеник отива един кадия в турско време. Отива му на гости. Когато поседял малко, свещеникът му казал: Слушай приятелю, ако мислиш да поседиш повече, съветвам те да си отиваш, защото скоро ще завали такъв сняг, че десет дена не може да се дигне. Най-малко метър дълбочина ще бъде. След два деня най-много времето ще се развали. - Отде знаеш това? - Свинята ми предсказва. Как така свинята може да предсказва такива неща? - Когато времето ще се развали, свинята взема една клечка и започва да се върти с нея, да обикаля, да играе като някоя модерна дама. Играе валс. Слушай ме, приятел си ми, искам да те предупредя. И наистина кадията си отишъл. След два деня станало точно така, както свещеникът и неговата свиня предсказали. След това кадията отишъл при един турски кадия и го запитал: Кажи ми кога ще се развали времето? Това е Божия работа. Отде ще зная аз? Как така да не знаеш, свинята на попа може да предскаже кога ще се развали времето, а ти не знаеш. Казвам: Всяко нещо, което ние не знаем, мислим, че и другите и никой друг не може да го знае. Бог знае всичките работи, но нещата са създадени, за да ги изучаваме. Сегашната природа е едно обективно училище за изучаване на законите да можете да се ползвате. Не че всичко може да се знае, изискват се хиляди години, за да се добере до една висша наука. Все още не сте дорасли до тази наука. Пък в хората още не са се събудили много от чувствата. Някои работи са много отдалечени от вас. Много пъти вие сте се събуждали вечер и не знаете де се намирате, не можете да намерите вратата на стаята.Това показва, че вие сте били в един свят със съвсем други измерения и като се връщате от там,

докато се ориентирате, трябва да мине известно време. Казвам: Съвременната наука разполага с отлични данни. Аз харесвам учените хора в едно отношение: В тях има една честност. И които вярват, и които не вярват, всичките имат добро желание да открият истината. Истинските учени като наблюдават месечината, виждат много работи, но си мълчат. Те искат да видят една физическа резка промяна в месечината, с което да докажат, че има там живот. Някои астрономи мислят, че това е илюзия, но има няколко осезателни факти, които доказват, че на месечината има живот. Но според данните на сегашните астрономи на месечината не съществува никакъв живот. Защо? Защото там има студ по-ниско от 150 градуса. Ако сегашните хора със своя организъм, който днес имат, искат да посетят месечината, те не могат да издържат там, ще замръзнат. Хората не са в състояние да издържат тази ниска температура от 150 градуса. Дали точно е такава температурата, не се знае доколко точно е измерена. Същевременно на месечината има и една непоносима топлина. При това не се знае още какво точно представят тези циркуси, които учените откриват там. Каквото и да ви кажа за тях, то ще бъде толкова вярно, колкото и това, което астрономите днес казват. Мнозина поддържат, че на месечината има живот. Сега месечината минава през едно пасивно състояние, но животът е под кората ѝ. Това е мнение на някои учени. Тези циркуси не са нищо друго освен събиране на грамадно количество мисловна енергия, която събират под кората на месечината, за да живеят. Било е време когато хората са живеели на месечината, но днес са слезли на земята, понеже там няма условия да живеят. Там са останали най-учените хора да живеят. Климатът на месечината е отличен за живеене, почти за завиждане: там няма микроби, няма прах и дим. Ако се качите на някоя лаборатория, много добре може да се наблюдава от там и небето, и земята. Ще дойде ден, когато външният обективният свят ще представя за вас терра инкогнита. За пример, когато не ви върви на земята, вие можете да обърнете погледа си към месечината. Засега

влиянието на месечината се изразява през среброто, а среброто е едни лечебен елемент. Ако разбирахме свойствата на месечината, вие бихте могли да използвате среброто като елемент за лекуване на много болести. Значи среброто трансформира енергиите, които идат от месечината. Златото пък трансформира слънчевата енергия. Тази е причината, заради която хората носят златни пръстени и украшения, както и скъпоценнни камъни. Особено когато се женят, хората носят златни пръстени и скъпоценни камъни. Религиозните хора казват: На човека не му трябват никакви пръстени. Не, и пет златни пръстена да носи човек на ръцете си, добре е. Ще кажете, че е суеверие да мисли човек, че като носи златни пръстени, те ще го лекуват. Ние считаме това за суеверие, а когато вземаме разни лекарства, не считаме, че и това е суеверие. Ще вземеш някаква сол, някакво лекарство и ще мислиш, че то ще те (из)лекува. Ама изпитани били лекарствата. Според мен лекарствата могат да лекуват до толкова, доколкото вие имате вяра в тях. Ако вие знаехте как да употребявате водата, бихте могли с нея да се лекувате. Има хора, които са определени от природата за лекари. Защо? - Защото тя ги е създала с предназначението да работят за възстановяване на нормалното състояние в човека. Затова именно са пратени лекарите от природата. Те не са пратени като професионалисти, но да бъдат като среда, като външно условие за хората. Понякога хората трябва да си избират лекарите, т. е. не толкова самите лекари, колкото техните разумни предписания, които те дават. Когато лекарят предпише едно лекарство на болния, и то му подейства, това показва, че самият лекар е вложил нещо от себе си в лекарството.

Преди повече от 30 години някъде във Варненско имаше едно теке, на което една жена отиваше да лекува болни. От водата на това място тя поливаше болните, молеше се и те оздравяваха. Цяла Добруджа се събираше при нея. По едно време свещениците разбраха тази работа и забраниха на тази жена да лекува болни. Те донесоха кърпи, жито и започнаха те да вършат тази работа. Но от който

момент махнаха жената, и силата на тази вода престана да действува, всичко спря. Днес това теке не съществува вече. Защо? Силата на това теке беше свързана с тази жена, която природата беше определила за тази работа.

Казвам: Всеки човек трябва да приеме онова звание, за което е изпратен. Той трябва да знае за какво е изпратен и да бъде верен на званието си. Това е разумното в живота. Той не може и не трябва да казва, че от него нищо няма да стане. Всеки човек е един важен елемент в природата и си има своето предназначение. Ако не беше така важен, не биха го изпратили на земята. Ето, ако Христос не беше възкресил Лазара, нямаше да говорим за него. Христос възкреси Лазара и дойдоха много хора да го видят. Това показва, че Христос беше една от напредналите души, за които не беше мъчно да каже: "Лазаре, излез вън!" Значи, Той беше господар на смъртта. Христос направи един опит, но не само с Лазара. Той и за себе си казва: "Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема." Значи, като направи този опит с Лазара да го възкреси, Той направи същия опит и със Себе си. Ще кажете, че Лазар бил заспал каталептически сън. Добре, Лазар бил заспал такъв сън, но какво ще кажете за Христа, Който беше закован с гвоздеи и Който беше прободен с копие в гърдите, отдето протече кръв и вода? Нека сега направим такъв опит. Да вземем един човек, да го заковем с гвоздеи, да го прободем с копие, да го заровим в гроба и нека след това дойде някой лекар да го възкреси. И това може да стане, но ако тия лекари имат знанието на Христа. В Америка един американски лекар правил следните опити: След като екзекутират някого, той се наемал да го съживи и успявал. Обаче не му позволявали да прави тези опити.

Казвам: Съвременните хора са изгубили онази вяра на своето детинство. Красива е вярата на децата. Христос казва: +Ако имате вяра, колкото едно синапово зърно и кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести+. При такава вяра няма да има нищо невъзможно. Като имате такава вяра, вие ще преместите планината.

Значи, Христовото учение не е само религия, но се поставя вече като наука. Наука на опити. И преди Христа и след Христа е казано: +Опитайте ме и вижте, че съм благ+. Ето защо в съвременния живот ние трябва да поставим нашето верую на опит, да го проверим, да го изпитаме. Това е необходимо, за да няма абсолютно никакво съмнение във вас. Това, което сега измъчва хората е въпросът коя вяра е най-права. За мене права вяра е онази, която възкресява човека; права вяра е онази, която просвещава човешкия ум; права вяра е онази, която облагородява човешкото сърце; права вяра е онази, която подобрява живота; права вяра е онази, която носи мир, радост и веселие между всички хора. Това е вяра. Защо ни са много вери? Трябва ни една вяра, която да внесе разумност в нас, в живота ни. Животът сам не може да се подобри. В живота има разнообразие. Не е само един методът, по който животът може да се подобри. Казвате: Трябва да бъдат добри, но помнете едно нещо. Много са методите, по които човек трябва да работи и чрез които се работи. Не може да се приложи един метод за двама души. До това са дошли моите опити. На всеки човек, за да бъдеш полезен, за да го поправиш, трябва да приложиш един специфичен начин, метод за неговото подигане. Ако не приложите този метод, той ще стане обикновен човек. Ако приложите върху него един съответен, специфичен метод, този човек ще се подигне. Вие ще помогнете за неговото подигане. За това могат да се приведат разни примери. Всички велики хора в света дължат своето подигане първо на своите майки, като възпитатели, а после и на своите бащи. Значи, зад себе си човек трябва да има една велика майка и един велик баща, а не един амбициозен баща и една амбициозна майка. Той трябва да има такива майка и баща, които да казват: Каквото синът или дъщерята ни постигнат, то е наше постижение. Това е правилният живот, защото доброто на един човек е добро на цялото човечество. И доброто на цялото човечество е благо на един човек. Тази идея трябва да залегне в новите основи на живота. Хората са важни и за себе си, и един за друг, както листата на едно

дърво. В здравите дървета листата не капят. В здравите хора мисълта не се губи. В първо време мисълта е ясна, чиста, светла, а чувствата - постоянни и устойчиви. Мисълта може да се променя, но не се губи. Такъв човек и като страда, той винаги гледа на светлата страна. Каквито промени и да стават с него, той си има прозорци, които показват, че зад обикновеното в живота има един реален свят, на който той всякога трябва да разчита.

Сега ще ви приведа един пример. В Америка имало една група християни, които искали да поставят Христовото учение на научна основа, с цел да проверят дали то е съществувало или не. Същевременно те поддържали, че каквото човек поиска, Бог може да му го даде, да го по-слуша. Един млад момък, силно честолюбив, имал желание да провери това нещо. Той се молил редовно ден, два, три и повече, но колкото повече се молил, толкова повече работите му тръгвали назад. Всичко се обърнало на каша. Един ден той дошъл до пълно отчаяние и си казал: Как така се поддадох на това заблуждение! С всичкия си ум, с всичкото си образование, аз можах да се поддам на това учение, на тези думи, няма какво ще се самоубия, нищо не мога да проверя. Това не може повече да търпя, нямам отникъде изходен път. Остава ми само да се самоубия. Решил една вечер да се самоубие. Започнал да мисли по какъв начин да извърши това. Казал си: Да се убия, не искам, да се обеся, и това не е приятно. Не остава друго освен да направя като Сократа, да се отровя. Взима една чаша с отрова, слага я на масата пред себе си и си казва: Към 12 часа ще изпия отровата. В същото време един добър, чувствителен субект, добър християнин, както спи, чува един глас да му казва: Стани бързо и иди на еди-коя си улица, и еди-кой си номер да похлопаш на вратата и да влезеш вътре, да направиш едно добро. Той чува гласа, но си мисли: Дали тъй ми се е чуло? Легнал си да спи. След малко чува същия глас: Стани скоро и иди да извършиш едно добро. Той пак се вслушал, но си казал: Не съм на всичкия си ум, тъй ми се струва. Легнал повторно. Излизал вън, да не го вика някой,

никой не видял. Трети път гласът му казал: Стани, иди на определеното място! Ако не отидеш да изпълниш тази работа, ще знаеш, че това нещастие ще дойде върху твоята глава. Той отива на посочената улица и къща. Хлопа един, два, три пъти, никой не се обажда. Той пак си казал: Ето, заблуждение било. В това време чува един задавен глас: Какво искате? Какво ме безпокоите по това време? - Моля ви се господине, отворете ми! Вижда един млад човек, с разчорлена коса и със страшен поглед. Извинете, господине, изпратен съм при вас. - Седнете тогава. - Какво има? Той започнал да разправя своята история. Тогава външният гост му казал: Съобщиха ми, че сте мислил да се самоубиете! - Ти си разбрал криво Христовото учение. Аз съм изпратен да те спася и да ти кажа, че по този път са минали мнозина. Каква нужда имате? - Имам нужда от пари. Тогава гостът го взел дома си, угостил го, прегърнал го, целунал го и му казал: Не се безпокой, работите ще се оправят. До такова отчаяние са дохождали много хора, по разни причини и по различен начин. Всеки човек има нужда в живота си от връзка с невидимия свят. Аз говоря за такава връзка, която може да направи човек свободен и благороден. Не е въпросът само да се вярва в онзи свят, но онзи свят за човека трябва да бъде като чистия въздух и светлината, които той всеки момент възприема. Този въздух и тази светлина сами ще окажат своето влияние върху него. Когато се свърже с този свят, човек ще забележи как всички способности постепенно се развиват в него, и той вече излиза от рамките на обикновен човек. Той ще бъде или талантлив, или гениален. При това положение, каквито мъчнотии да се поставят пред талантливия, той нито духом отпада, нито се отчайва. Гениалният пък и десет прегради да поставят пред него, той с всички ще се справи. За него мъчнотиите не съществуват. Но за обикновения човек не е така.

Представете си сега, че вие имате нужда от пари и отивате при един банкер да искате заем. Той не ви дава. Тогава вие започвате да се молите на Бога, търсите работа, но нищо не излиза - работите ви не

се уреждат. Какво трябва да правите? Представете си друго положение. Вие сте богат, имате пари на разположение, но сте болен. Викате един, двама, трима, десетина лекари, никой не може да ви помогне. Викате ги на консулт. Те се съветват, споделят помежду си, но положението ви е много тежко, но никой не може да ви помогне. Лекарите казват, че в 24 часа ще свършите. Какво трябва да (на)правите? Ето, има един такъв пример. Жената на един богат търговец-милионер, 35-годишна, заболява сериозно. Мъжът обичал жена си и викнал 12 лекари да й помогнат. Всички се съветвали помежду си, разглеждали положението й, но най-после дошли до единодушно мнение, че жената не може да се спаси. Тогава те казали на мъжа й: Съжаляваме, но не можем да помогнем на жена ви. Тя е осъдена да си замине за другия свят. Той отишъл при жена си и й казал: Лекарите намират, че положението ти е много тежко и не можеш да издържиш. Приготви се, защото според тях след 24 часа ще заминеш. Като чула това, протекли й сълзите, но се обърнала към мъжа си със следните думи: Ще те моля за едно нещо, но искам да ми обещаеш, че ще го изпълниш. - Ти ми кажи какво искаш да ти услужа и ако е в моя възможност, ще го направя, но предварително нищо не мога да ти кажа. Добре, ще те моля да ми обещаеш, че като умра, няма да се жениш. Той помислил малко, после казал: Виж, това не мога да ти обещая. Навярно ще се оженя. Щом е така, ще знаеш, че и аз няма да умирам. И наистина тя оздравяла. И оздравяла жената, защото не допускала друга жена при мъжа си.

Следователно, ако дойде някой да ви убеждава, че вашето верую е криво, трябва ли да му вярвате? Вие ще постигнете веруюто си на опит и сами ще се убедите в неговата правота. Тази жена иска от мъжа си, той да не се жени за друга. Мъжът е честен, не може да й обещае, защото не знае дали ще издържи на думата си. Тогава тя намира за добре да не умира. С това искам да ви наведа на закона: Когато човек повярва в нещо, има една вяра, която е мощна, силна и създава с нея чудеса. Такава вяра са имали всички талантливи

гениални хора. Вярата е път за постижение. Най-хубавите неща в света са станали по пътя на вярата във всички области. В такъв случай, като сила, вярата може да се приложи във всички области на човешкия живот. Тя не е само за едного и за един случай. Тя има различни прояви. И всеки човек, който има тази вяра, в него има нещо особено. Когато вярата в човека е развита, тя създава в него добро настроение. Онези, които изучават боваризъм, като поставят една плоскост над очите, виждат, че ъгълът, който се образува между лъча от очите на човека и тази плоскост, има различни големини. Който има вяра, този ъгъл е най-малко от 45 градуса и лъчът от очите е винаги нагоре. Такъв човек никога не отпада духом. Хиляда мъчнотии да му поставите, той не пропада. А онзи, у когото ъгълът е по-малък от 45 градуса, затова той не издържа на мъчнотиите. Той лесно отпада духом.

Казвам: Човек първо трябва да се стреми да подигне погледа си нагоре, а с това ще развие в себе си онази способност, чрез която да използва силите в природата за своето развитие. Човешкият мозък е една силна, красива батерия, в която са вложени всичките му богатства. Ако разбирате законите на вашата глава, всички болести, страдания, нещастия, недоразумения ще изчезнат. Като бутнете само главата си, вие ще намерите Бога. Той е направил вашата глава, и вие трябва да го търсите. Бог е направил главата - радиото на човека. Ако не разбирате себе си, как ще разберете природата? Първо човек трябва да разбере себе си, а после природата. В даден случай природата е условие за него, а Бог е принцип, който живее вътре във всеки човек. Но не така, както се разбира от обикновените хора. Той се проявява отвътре. Вътрешният свят е по-голям от външния. Ако Бог е принцип, то природата е условие само. Ако разбираме този вътрешен принцип, ще разберем и природата като условие. Природата е разумна, и Бог между нас, а ние трябва да влезем между тези два полюса. Само така можем да направим живота си щастлив. Ако човек разбере този закон, и при най-големите изпитания ще може да се справи. Ето

вземете Мусолини. Имаше пространства, които с години ги оправяха, но нищо не излезе. От тези местности той направи цели градове. Той знаеше как трябва да постъпи.

Сега хората очакват Христа и казват: Когато Христос дойде, Той ще опази света. - Христос ще дойде отвътре. Най-първо Христос ще дойде в нашите умове и сърца и оттам ще действува. А мнозина го очакват да дойде отвън от въздуха някъде. Ако Христос днес дойде между хората, както Го очакват, те първо ще Го поставят в затвор. Нещо подобно е писал един руски писател. Това, което Христос е направил, остана като образец. Той е образец в живота на хората. Това, което Той направи, е една възможност, която определя какво човечеството може да направи в бъдеще. Това определя какво вие можете да направите. Той казва: "Ако вярвате, вие ще направите по-големи чудеса, от тези, които Аз правя." Не, че Христос не може да направи по-големи чудеса на времето си, но тогава нямаше условия за тези чудеса. И затова Христос казваше: "Много неща още има да ви говоря, но още не е дошло времето за тях. Тези неща за в бъдеще ще ги знаете." Днес Христос седи като една възможност за хората. Те разглеждат историческия Христос, но историческият Христос е едно, космическият - друго. Христос, когото хората сега очакват, ще даде не външен подтик на хората, но един вътрешен подтик. Той ще внесе една нова идея в света. Той ще донесе една нова идея в света. Този човек, който ще дойде, ще донесе една запалка на хората. Днес те се нуждаят от един огън, от една нова запалка, от едно ново чувство в тях. Те се нуждаят от една нова Любов. Старата любов отиде вече. Вие не можете да живеете по старому. По старому вече никой не може да живее. Отсега нататък постарому ще се раждате и ще умирате, а по новому ще се раждате. Тогава няма да умирате, но ще се трансформирате. По новому, ето какво разбирам: Когато влезете в новата култура, като не ви се иска вече да живеете, ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: Сбогом, аз си отивам вече. И така ще се изгубите, ще се намерите в другия свят.

Тогава няма да има гробища, няма да има опявания и т. н. След 50-60 години погледнеш пак си се явил, ще кажете на приятелите си "добър ден". Това аз наричам отиване и връщане. Казвате: Възможно ли е всичко това? - Когато стане реалност, тогава ще видите възможно ли е или не. Засега е невъзможно, но за в бъдеще е възможност. Сега е възможно за малцина, а в бъдеще ще бъде възможно за хиляди хора. И тогава между този разумен свят и сегашния ще се образува една връзка. И тогава светът във всяко едно отношение социално ще се подобри, понеже скритите богатства в човека ще се разработят. Тогава ще се отвори една нова област и всички ще имат преизобилно. От това добро се нуждаят и млади, и стари. Младите няма да остаряват, а старите няма да умират. Като се наситят от живота си, старите доброволно ще си заминат за другия свят. Това ще бъде един вид, както правят богатите. Преди войната хората лесно пътуваха. Който иска да обиколи света, вземе си билет и тръгва.

Питам: Какво е било състоянието на Лазара? Възкръсналият Лазар представя бъдещата култура. Всички хора искат да видят Лазара. Когато се говори за новата култура, всички хора искат да видят какви ще бъдат хората на новата култура, на шестата раса. В шестата раса всички хора ще бъдат ясновидци, няма да има никакви крадци, никакви човекоубийци. Тогава ще има живот между братята, мир в домовете, синовете няма да делят имането на баща си, а бащата няма да изпъжда синовете си. В шестата раса навсякъде ще царува Любов. И хората ще се споразумяват помежду си. Къщите няма да имат ключове. Само ще се затварят вратите, без да се заключват стаите. И като влезете вътре, само ще бъде написано - Моля, дръжте чистота! В която къща влезете, ще се чувствате като у дома си. Ще отворите къщата, ще влезете вътре, ще се наядете и ще си заминете. Ще кажете: Това е хубаво сега, това е бъдещето, но какво да правим при сегашното положение? Хайде да ви дам един малък пример, да ви тръгне напред. Хайде, от мене да мине. Това, което желаеш на хората, връща се и към тебе. Сега до Нова година, като

срещате приятелите си, пожелайте им най-хубавото, без да говорите много излишни думи. Десетина думи са достатъчни. Много неща можете да пожелаете на човека: Можете да му пожелаете здраве, или да стане учен човек, да стане поет, музикант или художник, да стане виден лекар или държавник и т. н. Можете да пожелаете на човека да забогатее, да няма криза за него. Дано се намери някой ваш чичо, от когото да получите няколко милиона. Поправяйте ума си, за да изправи той тялото ви. Поправяйте сърцето си, за да поправи то чувствата ви. Желая доброто на всички добри хора в света. Според мене, не е лош онзи, който греши. Някой човек може да греши, може да е паднал, но в този човек има една скръб, една тъга и той се измъчва, плаче, иска да живее по човешки. Както и да го тъпчат другите хора, той има едно желание само: да се изправи. Такъв човек е добър. Казвам: На всички такива хора, които са така паднали, а желаят да се изправят, помагайте. Аз не говоря за онези, които не искат да се поправят. Аз не говоря за онези богати, които нищо не мислят. Те са на местото си. Има богати хора в света, които не знаят какво да правят със своето богатство, как да го употребят. Те казват: Дайте ни един план да знаем как да употребим своето богатство. Нека сега у всинца ви се зароди едно добро желание да помагате със своите добри мисли и чувства, със своите добри постъпки, на всички добри хора, у които има добро желание да се изправят, пък от каквото и верую да са, от какъвто обществен строй да са, без разлика. Бъдете готови да помагате на всички. Благото, което приложите към тях, ще се върне и на вас.

“Благословен Господ Бог наш”.
Тайна молитва.

Неделна беседа от Учителя, държана на 16 декември 1934 година София, Изгрев

(Хубав слънчев ден, мек, приятен, почти пролетен ден.)

И ЩЕ ДОВЕДАТ ВСИЧКИТЕ ВИ БРАТЯ

“И ще доведат всичките ви братя.”

Отче наш.
“Ще се развеселя”.

Ще говоря върху 20 стих от 66 глава на Исая

Има една конкретна страна на живота. Аз наричам конкретно това, което в даден случай, в даден момент може да се осмисли. Аз наричам конкретно това, което в даден момент има връзка с последващето, с настоящето, с миналото и с бъдещето. За нас важат само онези неща, които в даден случай нашето съзнание може да схваща. Аз не говоря за обикновеното съзнание, защото такова съзнание има и у животните. Аз наричам конкретно, реално това, което носи радост и веселие, което осмисля живота, което в даден момент може да се схване от нашето съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръх съзнание. Животът носи всичките възможности, а противоречията в живота произтичат от онзи факт, от онова неразбиране на законите, по които животът се проявява. Например, вие не знаете причините за погрешките, за спънките в света. Ако знаете причините за погрешките и за спънките в света, много от тях могат да се избегнат. Казваме: Имам една погрешка. Според мене погрешката е онова, което в даден случай представя най-голямото благо за вас. По-голямо благо от една погрешка няма. Защо? Погрешки прави само природата. Човек не може да на-прави погрешка. И тия погрешки, които природата е направила, тя ги изправя чрез растенето. Онзи човек, когото природата е накарала да направи една погрешка, тя ще го накара да расте, да придобие знание. Тогава, не струва ли природата да направи една погрешка? Спънките

обаче произтичат от погрешките, защото като не можем да си обясним погрешките, ние се спъваме. За изяснение например ще вземем яйцето. Каква погрешка може да направи яйцето? Да се търкули някъде, не може. Да удари някого, не може. Да направи някаква пакост, не може. Гледа и седи спокойно като някой първокласен светия. Обаче, един ден на някой земеделец дохожда на ума да тури яйце под някоя кокошка, да се отопли. И след известно време гледате, че това яйце се счупва на две половини и от него излиза нещо, което не мяза на яйцето. Това нещо се размърдва и поглеждате тук направило някаква пакост, там направило някаква пакост. Това, което излиза от яйцето само пакости прави наоколо. Значи спънките в живота произтичат от черупките на счупеното яйце. Човек може да се спъне в черупките на яйцето и да каже: В такава малка черупка се спънах. Че цялата вселена е произлязла от черупките на едно голямо яйце. Представете си колко голямо ще е било това яйце. Тези черупки мязат на големи планини, в които можете да си пукнете главата. Следователно, не се блъскайте в черупките на направените погрешки от природата. Сега вие не питайте защо стават погрешките. Ако не биха ставали погрешките, пилци не биха се явявали. Днес всички хора мислят за последствията на един свят. Вие мислите за хубавите плодове на една ябълка, за нейното дърво, но никога не мислите за процесите, през които е минала ябълката. Малкото семенце, което се посажда в земята, първо изгнива, разваля се и после започва процесът на страданието. След 20 години тази ябълка дава най-хубавите плодове. Вие се радвате само на завършените процеси, на големите, на силните, но не на тази ябълка, която поумняла, която разбрала Божиите закони и започнала да работи съобразно с тях. Докато беше в хамбара, тази ябълка нищо не знаеше, но като излезе оттам, тя поумня, научи много работи, в следствие на което дава своите плодове. Сега нито аз ще ви питам, нито вие сами ще се питате, кое е по-хубаво: Да си в някой хамбар семе или да си посаден в земята? Кое е по-хубаво: Да не страдаш и да

останеш без знание или да страдаш, но да имаш знание? Кое е по-хубаво: Да не си гладен, да не гладуваш никога, но и да не изпитваш никакво удоволствие или да си гладен и след това да ти дадат да хапнеш, да изпиташ удоволствие при храненето? Понеже всички вие се намирате във второто положение, познавате, че това е проявеният живот Сега, противоречията, които съществуват в природата и в живота, не са противоречия за всички хора едновременно. Богатството за едни е противоречие за други; сиромашията за едни е противоречие за други. Това са наши схващания. В природата има и сиромашия, има и богатство, но по какво се отличава богатството в природата от това на хората? Когато някой се приближи до богатата природа, тя се отличава по това, че всякога ще го приеме в къщи си и ще му даде нещо. Щом се приближава при сиромахкинята природа, тя ще го обере и ще го изпъди вън. Законът е такъв. Ако си сиромах, иди при богатата природа. Ако си богат и искаш да се освободиш от неволята на богатството си, иди при сиромахкинята природа. Сега вие можете да кажете, че това са философски твърдения. Не, това е една реалност. Аз разсъждавам конкретно. Животът, това е богатата природа. Като се ражда човек, това представя богатата природа. Смъртта, това е сиромахкинята природа. При раждането си човек е сиромах, а природата му дава. При смъртта си човек е богат, а природата го обира. Това са факти, но защо е така, не може да се каже - така е. Ако си бил ударен и природата те обере, ти си живял правилно. Ако не си бил ударен, ти нищо не си разбрал от живота. Трябва да те надарят, и после да те оберат. Или да ти дадат нещо, и после да го вземат назад. Според вашите обикновени разсъждения, вие ще кажете - защо трябва да ми го вземат. Аз ще обясня това нещо. Природата някой път може да ти даде нещо, и после като помисли, че ти е дала малко ще каже: Дай това нещо назад. След това, тя ще ти даде нещо повече. Като не разбираш законите, ти ще искаш да скриеш нещо от това, което природата ти е дала за себе си. С това именно, ти ще се намериш в беля. Че си задържал нещо за себе си, в

това няма никаква погрешка, но ще се спънеш в разбиранията на природата. Животът седи в две неща: Да ти дадат и да вземат нещо от тебе. Каквото Бог ти е дал, и ти ще дадеш. Не задържай нищо за себе си от това, което Бог ти е дал. Задържаш ли нещо, колкото малко и да е то, ще бъде едно нещастие за тебе.

“И ще доведат всичките ви братя.” Защо ви са братята? Животът без братя няма никакъв смисъл. Когато дойдат братята, вие всякога се радвате. Кога се радват младите моми? На кого се радва младата мома? - На брата си. На кого се радва майката? На брата си. На кого се радва бащата? На брата си. На кого се радват учителите? На братята си. На кого се радват господарите? На братята си. Всичките имат братя, на които се радват. Аз взимам брата като символ на богатата природа, която всичко дава. Сестрата пък е обратният процес. Сестрата означава това, което природата взема. Братът е животът, а сестрата е смъртта. Може да не ви харесва това, може да имате съвсем други възгледи, и мене ми е неприятно, но така е. След като взема билет за някой концерт, или за някой театър и не ми хареса, и мене ми е неприятно, но взел съм вече билета. Всички казват, че музиката е гениална, но мене не ми се харесва. В такъв случай, или аз, който съм взел билета, не разбирам от музика, или онзи, който свири, не изпълнява добре. Едно от двете. По-вярно е, че аз, който съм взел билета, не разбирам. Онзи, който свири, има около себе си 40-50 души, които управлява. Но онзи, който е взел билета, не му харесва музиката.

“И ще доведат всичките ви братя.” Значи, първо започва с положителното. Някой казва: Защо не дойде сестрата? Първо дохожда братът, а после ще дойде сестрата. Като дойде сестрата, ти трябва да отвориш кесията си. Понеже сега сте сиромаси, природата иде с брата, а когато забогатеете, тогава ще дойде със сестрата. Сестрата, това е най-големият бирник в природата. (Може) да ви е малко неприятно, но това е само за изяснение. Ако при сегашните условия на живота имате само раждания без смъртта, какъв ще бъде животът? Или ако

имаш(е) само даване, а нямаше вземане, какъв щеше да бъде животът? Той щеше да бъде наполовина само проявен. Да даваш, това значи да се проявиш. Докато си в училището, професорът ще ти държи лекция една, две, три, четири, години наред, но щом завършиш училището, ти ще излезеш и ще трябва да се проявиш, ти трябва да започнеш да даваш. Да даваш от това, което си възприел. Ти ще започнеш да даваш от себе си. Какво лошо има в това да започнеш да даваш малка част от това, което учителите са ти дали? Значи със смъртта природата ни учи на онзи истински път да предадем, да нямаме страх. Нас ни е страх от смъртта понеже не разбираме какво нещо представлява. Страшна е смъртта за онзи, който не я разбира, за онзи, който я разбира, няма по-добро нещо от смъртта. Страшна е смъртта за онзи, който не я разбира, защото тя ще се представи пред него с най-страшното лице. Надали има по-страшно лице в света от това на смъртта, но надали има по-красиво лице от това на смъртта. Две неща има смъртта: Красиво и страшно лице.Красива е тя за онзи, който я разбира; страшно лице има тя за онзи, който не я разбира. Следователно братът, това е красивото лице на природата, сестрата, това е грозното, страшното лице на природата. Че е така виждаме по това, че в който дом влезе една мома, тя всичко разкъчква. С това аз искам да ви обясня обективно нещата. Нямам нищо против момата, но тя е като кокошка: Дето влезе, взема това, онова, всичко разкъчква. Че разровила живота, че разкъчкала нещата - нищо от това. Тя разбърква всичко, което другите са наредили. И наистина когато една мома влезе в къщи, тя иде с идеята да стане щастлива, а не да направи другите щастливи. Затова, именно идва тя в къщи. И наистина смъртта иде, за да вземе нещо, а животът иде, за да даде. Това е сега опакото на живота. Това са погрешките, това са спънките в живота. В дадения случай братът е погрешката, а сестрата е спънката в живота. Значи, братът се проявява, за да коригира спънките на сестра си, а сестрата се явява в природата, за да даде подтик на брата си да расте, да се развива, за да

реализира погрешката си. Защото погрешката се реализира само в своето растене. Следователно, само сестрата може да стане подтик да се реализира една погрешка. Сестрата става причина да се проявят онези скрити заложби, които седят в погрешката.

Сега да ви обясня. Вие казвате: Направих една погрешка. Във всяка погрешка седи едно ограничение. Например един богат човек иска да направи едно добро. Той може да раздаде всичкото си имане на бедните хора, но ще кажат после за него, че е направил една погрешка. Много голям глупец е той. Защо? Защото похарчил всичкото за сестра си. Кого похвали Христос пред учениците си? Пред Него минаваха много богати, които даваха от своето съкровище в касата и най-после мина една бедна жена, която вложи в касата последната си лепта. Христос каза: "Тази жена, която имаше една последна монета, внесе я цялата, затова тя вложи най-много от всички. Малка беше нейната лепта, но тя я вложи всичката." Казвам: Докато човек не се научи да внесе всичко, което има, той не може да разбере Божиите пътища. Да кажем, че вие искате да бъдете гениален човек. Знаете ли какво нещо е гениалността? Казвате, че искате да бъдете талантлив човек. Знаете ли какво нещо е талантливостта? Казвате, че искате да бъдете свят човек. Знаете ли какво нещо е святостта? Искате да бъдете силен човек. Знаете ли в какво седи силата на човека? Всички желания, които имате на местото си, но трябва да знаете, че силният, например, има възможността да се подигне, има възможност и да падне.Ученият със своето знание има възможност да се подигне, има възможност и да падне. При всичките възможности, които се дават на човека, той може и да падне, може и да се подигне - има възможност и за едното, и за другото.

Сега от ваше гледище. Вие имате свои възгледи за живота и казвате: Защо да е животът така? Вие гледате живота само от една страна. Например някой поглежда ръцете си и казва, че ръцете му би трябвало да бъдат по-дълги, отколкото са сега. Например, че ръцете ви са къси. Други пък не сте доволни от своя кръст, от талията си,

намирате, че не сте достатъчно тънки, нямате линия, няма(те) красиви линии. Друг пък погледне врата си и намира, че е по-дебел, отколкото трябва. Трети пък намира, че носът, или очите, или ушите, или веждите му не са както трябва. Някой пък намира, че главата му е малко сбутана. Недоволен е от главата си, но не знае каква трябва да бъде. Казвам: Който иска ръцете му да станат дълги, нека стане крадец. Който иска къси ръце, нека стане престъпник, да причаква хората по горите, да им пречупва главите. Учените хора са намерили, че ръцете у крадците са дълги, несъразмерно развити спрямо техния ръст. Всички ония, които са склонни към убийства, ръцете им са къси и дебели при основата си. За всичко това има ред физиологически причини. Защо е така? Защото крадецът, като иска да краде и види някой джоб, той постоянно проектира ръцете си към него, в следствие на което (те) се продължават с време. От постоянните усилия на неговата мисъл ръцете му се продължават. Значи, онези от вас, които имат дълги ръце, в миналото някога са били джебчии. Днес минават за скулптури, за сръчни хора, изменили са се. Значи, съзнал е после. И това не е лошо. Крадецът е обикновен човек, който, като не знае смисъла на тия неща, краде. Той казва: Имам право да взимам. Природата е позволила да взимаме. Да, в природата има разумно взимане, има и неразумно взимане. Ако взимаш нещата не на време, ти си крадец; ако взимаш нещата навреме, ти си благороден човек.

Казваме: Когато в един дом се яви един брат, ние трябва да знаем, че се намираме в богатата природа. И тогава трябва да научим закона, според който да разбираме погрешките в живота. Не плачете за вашите погрешки. Безпредметно е да плачете за погрешките си. Щом на-правите една погрешка, не плачете за нея, но научете урока си от нея, защо сте направили тази погрешка. Един млад момък, свършил университет, върви по улицата, вглъбен в себе си, захласнат, нищо не вижда и не чува, но си казва: Не ми върви в живота, не струва човек да живее. В това време покрай него минава един автомобил, блъсва го, той пада на земята и счупва крака си. В това

време от автомобила слиза млада красива мома и спира пред този момък. Той изгубил съзнанието си. Веднага момата се загрижва за него, качват го на автомобила и като дохожда на себе си, казва: Голямо нещастие се случи с мене. Момата завежда момъка у дома си, вика лекар, поправят крака му. Тази погрешка на шофьора става причина да се запознае с тази млада мома и да се оправят работите му в живота. Питам: Кое е по-добро - младият момък да се захласне на улицата и да мине покрай него автомобил, да счупи крака му, или този момък сам да се хвърли от една канара? По-добре е за него да си счупи крака и да излезе от автомобила младата мома и да превърже крака му. По-добре е природата да те блъсне със своя автомобил и да счупи крака ти, а после тя сама да излезе на среща ти и да те лекува, отколкото ти сам да се хвърлиш от някоя канара. Природата ще те вземе с автомобила си, ще те заведе дома си, да те лекува. Оттам насетне ти ще изправиш работите си. Аз обяснявам тия неща от друго становище. Казвате: Защо Бог е направил първата погрешка? Не Бог, но Адам направи първата погрешка. Когато Господ го постави в рая да живее щастлив в съзерцание, той каза: Господи, не мога да живея сам, направи ми една другарка. Дотегна ми, т. е. смъртта трябва да дойде в рая да живее при мене. Погледна го Господ, но като видя, че той търси сестра си, която е горе, реши да му я даде. Адам казваше: Господи, нека дойде сестра ми, заедно ще бъдем щастливи, ще видиш как хубаво ще си гугуцаме. Сега аз представям работите как седят според нашите схващания. Вие мислите, че като дойде някой при вас, ще ви направи щастливи. Възможно е и това, но само при едно разбиране. При условията, при които беше създаден Адам, това беше невъзможно. У Адама се яви едно желание, което Бог се съгласи да задоволи. Природата тогава направи една погрешка. Погрешката седеше в това, че след като се каза на Адама да не яде от забраненото дърво, той яде. Бог му каза да не яде, а същевременно му даде възможност да яде. Ако беше заградил това дърво, той нямаше да яде. Тогава Адам се изхитри, той хвърли всичката вина на Ева. Но

работата не беше така, аз ще я раз-буля малко. Адам казва на Ева: +Виж, на мене Господ забрани да ям от това дърво, пък аз съм и по-голям, затова виж, иди заобиколи малко около това дърво и ела да ми съобщиш може ли да се яде. Аз не искам да се хвърли вината върху мене, че не съм изпълнил Божия закон. Ева отиде около забраненото дърво, поогледа се малко, заобиколи го по заповед на Адама. Тя се върна при Адама и каза: Струва ми се, че тези плодове са много хубави. Така ли? Я тогава пак иди, виж може да има друг някой, който може да откъсне от тях и по този начин да хвърлим вината върху него. Когато отиде втори път около дървото, там имаше вече един пазач, един адепт-змията, която откъсна от плодовете на забраненото дърво, яде той, даде и на Ева, която занесе на Адама. Но видяха после, че работата не излезе, както са я мислили.

Това е вярно и в нашия живот.Често хората правят тази погрешка в своя вътрешен живот постоянно, в следствие на което в живота на всички хора се разиграва тази драма: И за млади, и за стари, и на учени, и на философи, навсякъде се разиграва тази драма. Драмата на Адама и Ева се разиграва навсякъде и в края на краищата всички казват, че не искат да грешат. Не че хората грешат, но се спъват. Грехът на съвременните хора се заключава в спънките, които те сами си създават. Хората се спъват от това, че противодействуват на Волята Божия. Вие искате да коригирате света и казвате: Защо Бог създаде света така, а не иначе? Как трябваше да се създаде светът? Преди всичко вие не знаете как трябваше да се създаде. Като питате човека как е трябвало да бъде създаден светът, той ще каже, че човек трябва да бъде щастлив. Всеки иска да бъде най-щастливият човек в света. За един индуски махараджа се говори, че бил най-богатият човек в света, разполагал с едно богатство от 500 милиарда лева. Той наскоро оженил двете си дъщери за добри зетьове. В деня на сватбата той претеглил двете си дъщери и колкото килограма тежали, толкова килограма злато раздал на бедните като подарък за сватбата. Този махараджа може да си позволи това нещо, но ако вие жените двете си

дъщери и нямате такова богатство, с какво ще ги претеглите, с пясък ли? Сега аз правя превод: Всеки човек, който се готви за невидимия свят, за онзи свят, който е нещо подобно на женитбата, т. е. минаване от едно състояние в друго, той непременно трябва да е готов да раздаде всичкото си имане, всичко онова, което е спечелил. Той трябва да остави богатството си на земята, да се хранят с него другите, а той трябва да отиде без нищо. Който отива за онзи свят, той няма нужда от пари, от къщи. Той трябва да остави всичкото си богатство на хората на земята, те да живеят с него, а той да отиде на онзи свят със своите мисли и чувства, подкрепен от мислите и чувствата на ония, на които е дал благата си да се разпореждат с тях. Само така той ще живее и там добре. Който е завършил своето развитие, той така трябва да направи.

"И ще доведат всичките ви братя." В това отношение Христос е най-големият ви брат, за Когото казват, че като дошъл на земята, оставил всичкото си богатство, което имал от памти века и се върнал на небето като последен сиромах. Как рисуват Христа? - С царска мантия ли? Не, рисуват го без дреха, всичко раздал, няма с какво да се облече. Днес вече Христос е облечен. Ако сегашните хора рисуват Христа необлечен, те не са прави. До възкресението Христос е бил без дреха, но днес вече не е така. Той днес е с бяла дреха със златен колан и с огърлица от добродетели около врата, от скъпоценни камъни. Казвам: Дълбокият смисъл на живота седи в разбраната Любов, която дава подтик на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката воля за най-великите работи, които може да извърши. Вие седите понякога и си казвате: Да сме богати, да сме учени, да сме силни. Вие не разглеждате живота конкретно. Всяка семка, която се посажда в земята, има всички възможности в себе си, а външната природа представя всички условия, при които тия възможности могат да се развият. Ако мислите, че всичко онова, което желаете, може да ви се даде отвън или да го постигнете отвън, вие се лъжете, вие не разбирате живота, вие сте на крива посока. Сега вие искате от Бога

дарби. Не Бог ви е дал условия отвън, а дарбите са вложени у вас. Казвате: Духът, като дойде, ще ни научи.

Духът като учител ще ви научи, но вие трябва да разбирате външните условия, за да могат добродетелите у вас да се развиват. Щом се развият като мощни сили, посредством тях вие ще можете да постигнете желанията, които имате. Питам: Кое е онова най-силно желание в сегашния ви живот? Първото ви желание е да имате едно тяло съвършено здраво, което да бъде господар на всички болести. Истински здрав човек е онзи, който може да заповядва на всички болести в себе си. В този смисъл, човек не може да бъде здрав, ако не знае как да пее. Който не може да пее, както трябва, той не е здрав човек. И тогава аз казвам: Основен тон на живота е този, на който животът нито може да предаде нещо, нито може да му отнеме нещо. Животът може да даде на този тон само условия да се прояви. И смъртта може да даде само условия на този тон да се прояви, без да му предаде или без да му отнеме нещо. И в двата случая, и в смъртта, и в живота този тон ще се прояви. В първия случай ще разбираш, а във втория случай няма да разбираш. Представете си, че имате основния тон С. Той е зародишът на семето, което трябва да расте, да се движи, да се развива. Следващият основен тон е Д. Защо растението е основният тон? Това са философски работи. Ако човек не може правилно да вземе тона Д, той не може да расте както трябва. Растението подразбира да се даде подтик на човешките мисли и чувства да се проявят, както трябва, без никаква дисхармония. Сега като ме слушате, може би някои от вас да се обезсърчат. Няма какво да се обезсърчавате. Обезсърчават се само онези, които не разбират нещата. Като се обезсърчавате, радвайте се; и като се насърчавате, пак се радвайте. И в единия, и в другия случай се радвайте. Обезсърчението показва, че човек нищо не е придобил. Насърчаваш се, защото нещо си придобил. Онзи, който има, той трябва да е готов да даде нещо от себе си. Сега мнозина от вас разсъждават криво, като искат да се насърчават. Те трябва да знаят, че като се насърчат, ще

дойде друго обезсърчение. Насърчението е само един момент. Човек не може постоянно да се насърчава. Носи насърчението в надеждата. Насърчението е последно нещо. То е само един момент на Божието присъствие, когато човек усеща, че има всички възможности в себе си. Само тогава човек се насърчава отпред и отзад, отляво и отдясно - навсякъде той се намира под онзи Божи Промисъл, при който нищо не може да го лиши от възможностите, които той иска да постигне. Не е въпросът за времето. Ти можеш да казваш, че утре можеш да станеш цар или след хиляда години можеш да станеш цар. Защо именно утре искаш да станеш цар? Аз бих предпочел да съм един прост човек, отколкото да съм цар на мравките. Аз бих предпочел да съм един прост човек, отколкото да съм цар на животните. Когато започнат да колят животните, най-първо ще заколят техния цар, като най-угоен, като най-силен. Нито един животински цар няма тези възможности, каквито има най-простият човек на земята. Аз бих предпочел да съм най-простият ангел на земята, отколкото да съм един човешки цар. Аз бих предпочел да съм последен между архангелите, отколкото да съм цар на ангелите. Там мога да ви наредя един ред на нещата, но навсякъде бих предпочел последното място, да бъда последен, защото това последното от предшествуващото седи много по-високо.

Сега, ако разбирате тия неща, вие трябва да благодарите и да не бъдете в един застой на живота, да казвате, че нямате условия за работа, че нищо не можете да постигнете. Хубаво, какво не можете да постигнете? Като съм мислил дълго време и съм правил своите изследвания, бих желал да чуя как един стар българин описва добрата мома на сина си. Аз предполагам какво той ще пише или ще каже на сина си и затова го цитирам: От старо време, синко, е знайно, хубава мома на свят ден се познава, кога слънцето изгрява, и земята огрява. Тя е ранобудница, рано става, с кърча(т) на извор отива и вода налива. И пълни тя в дома си ги занася, и миром майка си прегръща. Такава е добрата мома. Учената мома, синко, се познава кога книгата взима,

бъдещето разгадава и всичко наред поставя. Добрата мома, синко, е онази, която земята оросява. Хубавата, добра и умна мома е ангел, що отгоре слиза и мир и любов внася. Така се хубавата мома познава, така се добра мома избира. Така, според мене, пее старият българин на сина си. Но в дадения случай българинът е възпял смъртта. Както и да поставим тази песен, казваме, тук се пее на смъртта. Затова трябва да дойде братът да разреши въпроса на живота. Българинът казва на сина си: Синко, ти трябва да намериш такава мома, на която да си готов всичко да дадеш. Или другояче казано: За всичко онова велико в себе си, за онази велика добродетел, за Божественото, което търсиш, ти трябва да пожертвуваш всичко. И право е казал Христос, че ако човек намери онзи път на самоотричането, той ще постигне всичко, каквото желае. Казвате: Защо човек трябва да се отрече от себе си? Ако не се отречете от себе си, вие не можете да намерите разрешението на онзи велик живот. Двама адепти се разговарят и единият казва на другия: Аз имам един голям далекоглед, лещата на който е 20 метра в диаметър, с него съм наблюдавал слънцето. Другият пък му казва: Това, което ти си видял от земята със своя далекоглед, аз съм го видял на самото място. Аз съм ходил на слънцето и съм видял всичко с очите си направо и зная, че има неща верни от тези, които ти си наблюдавал с далекогледа си, но има и такива, които не са точно така. И наистина, ако вие разглеждате живота като първия адепт със своя далекоглед и ако го разглеждате като втория адепт, ще има известна разлика. Онова, което ти си съзерцавал от далеч, и онова, което си изпитвал сам, са две различни неща, две разни състояния в живота.

Казвам: Важна е онази дълбока опитност, която ние имаме, а не тази временната. Важна е опитността на вечността. Само тя остава за вечността. Всяка погрешка носи известна опитност със себе си. Тогава, как ще си обясните стиха от Писанието, дето се казва: "И разкая се Бог, че създаде човека." Този стих означава: Бог видя, че тези блага, които даде на хората, те не ги използваха както трябва, в

следствие на което си създадоха ред ненужни страдания, които приписват на Бога. Веднъж човек е облечен в тази мантия, той неизбежно ще прави погрешки, защото още неговото тяло не е създадено както трябва. Материята, от която е създадено човешкото тяло е ровка, тя още е неустойчива. Това показва, че човешкият организъм още не е добре организиран. Всичко е като паяжина. Най-малкото препятствие, което среща, е в състояние да наруши нещо в него. Най-малкото препятствие на пътя му може да го лиши от живот. Затова Бог го пази като зеницата на очите Си, да не се развали нещо, да не отиде животът му. Много пъти хората не разбират големите опасности, на които се натъкват. Голямата опасност е на лице, а въпреки това всички хора искат да бъдат щастливи. Че те са щастливи. Щастието не е извън живота, то е вътре в живота. Питам: Ако човек не е щастлив в сегашния си живот, на кой живот разчита да бъде щастлив? При сегашните условия на живота щастието на човека може да изчезне за един момент. Например, някой човек има пари, но не ги е турил в никаква банка. Докато не ги е турил в банката, той не се интересува от нея, не иска да знае какво ще стане с нея. От който момент, обаче, той постави парите в банката, веднага започва да се интересува от нея. Защо се интересува от тази банка? - Защото е вложил в нея 20-30 хиляди лева. Щом извади парите от банката, той пак престава да се интересува от нея. Казвате: Защо Господ се интересува от нас? - Как да не се интересува? Той е вложил нещо в нас, в нашата банка, иска да знае какво ще стане с нея. Най-малкото Той е вложил живота си. Затова и се интересува от тази банка. Той иска да знае това, което е вложил в банката, ще го вземе ли назад или ще остане в банката. Когато някой каже, че Бог не се интересува от него, самата тази идея е лъжлива, това е спънка. Някои казват: Няма друг живот, като умре човек, всичко се свършва. Това е спънка. Друг казва: Мене Господ ме е забравил. И това е спънка. Ще изхвърлите всички спънки вън от ума си. Онзи, който ви е дал живота, Той се интересува от вас. Всеки ден има някой, който донася сведения на

Господа, как вървите, какво правите - интересува се Той. През всичките 365 дни през годината за всеки човек се донася до Господа толкова сведения как върви той. Нима вашият син, който отива да следва в странство, не пише всеки ден писмо на баща си? Докато не се е уредил, докато е на тясно, той пише всеки ден на баща си. Като започне да се нарежда малко, той пише по едно писмо на седмицата. Като му олекне, той пише един път в месеца, и когато най-добре се нареди, той пише на баща си само един път през годината. Казвате: Господ знае. - Да, ако вашите работи съвсем се уредят, както вие желаете, никога няма да пишете на баща си. Какво нещо представя вашето писмо? То е една малка молитва, която отправяте към Бога. Започвате молитвата си, но не я свършвате и казвате: Утре ще я свърша. И утре не я свършвате, така я протакате месеци, докато най-после изпратите едно писмо до Господа. Сега едва ли в годината написвате и едно писмо на баща си. Когато се намерите на тясно, тогава написвате най-хубавото писмо, и след това получавате отговор на това писмо. Писмото се отнася до някаква помощ, след което получавате помощта. Когато съзнанието ви е будно, тогава всеки може да ви помогне. Ето, когато младият студент се беше захласнал по пътя, та го блъсна автомобилът и излезе след това младата мома и го заведе в къщи си, това беше едно щастие за него, изпратено му от Провидението. На пръв поглед нещастие е за него, че кракът му се счупва, но вследствие от това нещастие се създаде неговото щастие - кракът му се излекува и работите му се оправиха. Костта му лесно може да зарасне. Най-после и Христа прободоха в ребрата. И до днес още Христос носи тази рана между ребрата Си и не може да заздравее. Отворена е раната на Христа. Знаете ли какво е казал един еврейски равин за разните народи, както и за евреите? Този учен равин, след като определил кой народ какво място ще заеме, за евреите казал, че ще заемат онова пробито място между ребрата на Христа, за да го запълнят. Целият еврейски народ ще влезе в тази дупка, в това пробито място, за да оздравее раната на Христа. Когато

Израил се обърне към Христа и запълни тази дупка, тогава ще се оправи и цялото човечество.

Сега новото схващане, което трябва да имате за новата година, е, че от всички се изисква непреодолима вяра. Отправете отчасти поне тази Божествена Любов, която действува у вас. Защото понякога хората имат особено схващане за Любовта. Това е човешко схващане. Временната любов е временно положение. Любовта е конкретна. В Любовта всякога има едно чувство, едно желание да услужи и да помогне. Тя не прави никаква разлика между едно и друго същество. В Божествената Любов няма абсолютно никакво лицеприятие. Когато срещна един вол, той не е като човека за мене, но аз веднага виждам на кое място в човека е поставен той. Животните, насекомите живеят в големия човек. И затова, като видя едно малко насекомо, веднага определям мястото му в човека. Следователно, както удовете са свързани в човека и всеки е поставен на своето место, така и всички животни съставят целия човек. Не мислете, че това, което Бог е създал, е нещо неразумно. Вземете когато ще се строи къща, първо се създават материалите за тази къща: керемидите, дърветата, камъните, а после и цялата къща. Също така и човекът: Преди да създаде човека, Бог създаде материалите, от които той ще бъде направен, и после го сглоби от тези материали. Значи, всички животни, птици, риби, насекоми, растения, вода, въздух, светлина и тъмнина, това представят материали, условия, от които човек трябваше да бъде създаден. В човека има и тъмнина, и светлина, и вода, и въздух, и твърда почва, и зверове, и млекопитающи, и змии, и гущери, и насекоми, и растения - всичко това съществува в самия човек. Човек е между тях, разхожда се като в рай и ги управлява. Когато човек сгреши, Господ го изпъди от рая и тогава животните взеха надмощие в него. Той стана последен слуга и се обезсърчи. Понякога мислите на човека не му се подчиняват, някога чувствата му не се подчиняват, а някога и постъпките му не се подчиняват. Това не е той, това са мислите, чувствата и постъпките на животните в него, които не искат

да му се подчинят. Някой казва за някого: Иде ми да го удуша. Или ще взема едно въже да го завържа. После се чуди отде са му дошли такива мисли на ума. Защо трябва да се чудите? Преди човека хиляди години паякът е обвързвал с паяжината си мухите. Той отдавна е знаял това изкуство, на което и човек днес се учи. Змията пък обвие добре човека, натроши костите му и после го глътне. И тя знае този занаят отдавна. Друг казва за някого: Иде ми да набия този човек, че да ме помни. Какво изкуство има в това? Най-лесно е да набиеш човека. Питам: Какво трябва да прави човек сега? Истинският човек се изразява в това да знае как да рисува, да знае как да свири, да знае да пее, да знае да гради, да знае да говори. Още хиляди изкуства може да има човек. Някои си представят небето сбор от ангели, които свирят на китари и пеят. Действително, на небето всички свирят на китара, но вие, като отидете, на каква китара ще свирите? Като отидете на небето, веднага ще ви запитат от кого е тази песен, кой е този пас_на невидимия свят не търпят невежи хора, понеже с мисълта си те разстройват концерта. Докато ви изпратят навън, те ще престанат да свирят, но щом ви изпъдят, веднага продължават свиренето. Като дойде някой при мене, облещи се и казва: Дотегна ми да страдам. - Че колко си страдал? Я ми кажи най-голямото си страдание. Никой не ме почита, никой не ме уважава, никой не ме обича. Никой не мисли за мене. Бял ден не съм видял. Не мога да спя хубаво, не мога да се наям, както трябва и т. н. - Добре, ето аз съм първият, който ще те нахраня добре, но и от тебе искам нещо. Ще ти дам една хубава супа, първото меню, от която ще вземеш само 25 лъжици. Ако вземеш една лъжица повече, втори път няма да ти дам никакъв обед. От второто блюдо, което ще ти дам, ще вземеш само с трите си пръста и то десет хапки. От третото блюдо пък ще вземеш само пет хапки - нищо повече. Ами човек може ли да се наяде с толкова малко ядене? Това е вече старата философия. Дали може да се наяде или не, аз не искам да знам за това, но ще му дам толкова ядене, колкото да помни ден и нощ - никога да не го забравя. Аз не искам да нахраня този човек до насита,

но така да си хапне, че всякога, като ме срещне, да каже: От онова ядене няма ли да ми дадеш пак?<%0> След това ще дам на този човек отличен костюм, първокласен, но с условие да не направи на него нито едно петно. После ще му дам едни много хубави обуща, на които отгоре да няма нито капка кал, а отдолу може да имат. И най-после ще му дам една хубава шапка, на която нито една муха да не остави своите извержения. Много искаш. Че това са обикновени неща. Изискванията на духовния свят са много по-големи. Невидимият, духовният свят е готов да ни даде много нещо, но ние не сме в състояние да запазим това, което ще ни даде. В това седи нашата спънка, че ние не сме в състояние да запазим онова, което ни се дава. Например, срещне ви един ангел, който е слязъл от небето специално за вас и ви обикне, но вие веднага ще се усъмните в него. Така минавате и отминавате вашите ангели - без да им отговорите. Колко ангели са ви обиквали. Вие казвате: И този е като другите. Оттам насетне тези ангели си заминават. И след тях започват да се изреждат други същества, но вече отрицателни. От този момент вие ставате един нещастен човек. През целия си живот. Това е, което християните наричат зла съдба или закон. И апостол Павел говори за закона, но и досега още не е разрешил този въпрос. Под думата закон, ние разбираме карма. Законът отпосле е влязъл в света. Кармата влезе в света, след като хората съгрешиха. Преди да бяха съгрешили хората, карма нямаше в света. Тя влезе след съгрешаването. А законът на Любовта съществува преди закона на кармата. Апостол Павел казва: "По закон никой няма да се оправдае, но по благодат." По закон всичко трябва да се изпълни, но невъзможно е всичко да се изпълни, но по закона на Любовта, бащата, който те обича, ще ти даде всичко онова, което искаш, или всичко онова, което можеш да изпълниш и да използуваш.

"И ще доведат всичките ви братя." Отде ще дойдат тези братя? От Господа. Знаете ли какво ще бъде вашето състояние, ако в даден момент вие можете да почувствате всички ваши братя, които идат от

Бога, на които съзнанието е будно, като истински свои братя? Ако вие можете да ги почувствувате и ако те могат да ви почувствуват, веднага те ще ви дойдат на помощ. Тези братя няма да кажат, че Бог ще ви помогне. Те ще ви напишат следното писмо: С днешна поща ви изпращаме един чек от 20 хиляди лева или един хубав костюм, или едни хубави обуща - кому от каквото се нуждае. Питам: Можете ли да бъдете нещастни, ако сте в такъв един свят? Не можете да бъдете нещастни. Казвате: Възможно ли е това? Възможно е само при едно условие, а именно ако се освободите от закона на кармата и влезете в закона на Любовта. А не както правите сега, де кого срещнете да мушкате. Докато ти единого обичаш, а другиго не обичаш и докато правиш разлика между един и друг човек, ти не си разбрал Волята Божия. Мъчно нещо е да обичаш човека. Аз разбирам положението ви, зная причините за това. Дойде някой при тебе, иска да му дадеш нещо, да му дадеш пари, а ти сам се намираш в нужда. Той обаче настоява, сърди се, гневи се. Най-после и ти се разгневиш. Ако този човек беше дошъл в момента, когато и ти имаш в изобилие, разбирам, но той иде тогава, когато ти нямаш. При това той иска една голяма сума. Този човек е в състояние да те предизвика. При друг случай някоя мома се влюбила в някой момък. Не е лошото в това. Любовта е благословение от Бога, но след като се влюбила, започва да го ограничава и да му казва да не гледа другите жени. Ето, там е белята. Че как да не ги гледам? Господ не създаде само тебе, създаде и другите моми. Както гледам тебе, така ще гледам и другите. Тогава той й дава един прав отговор: Докато си жива, ще гледам и другите като тебе, но щом умреш, тогава ще гледам само тебе и ще си казвам, че като тебе друга нямаше. Това е едно психологическо състояние.

Казвам: Хората се намират в едно постоянно противоречие. Кога? Когато се намерят пред съблазънта. Съблазънта неизбежно ще дойде. Съблазънта е спънка в живота, нарочно поставена за изпитание на хората. Вървят две благородни деца, връщат се от училище и се разговарят помежду си. Едното от тях вижда един орех

и казва на другото: Тези орехи дали са узрели вече? Кой ги създаде? Другото отговаря: Тези орехи Господ ги създаде и ние можем да ги опитаме, да си обрулим няколко. Има ли някой да ни види? - Никой няма да ни види. Ами как ще си обрулим? - С тоягата. Вземи тоягата и да вървим. Тръгват двамата, обрулват си по 20 ореха и продължават пътя си. Най-първо те свалят горната зелена черупка, но изцапват ръцете си. Казват: Майка ни ще ни пита де се нацапахте. След това счупват твърдата черупка и изяждат ядката. Казват си: Много сладък е орехът. Друг път, като минем, ще си обрулим по 40 ореха. Ще кажете, че майките им ще питат де са ходили да крадат орехи? Казвам: Ако човек наистина е убеден в това, че Бог е създал ореха той има право на 20 ореха. Гладният човек винаги има право на 20 ореха - нищо повече. А когато някой запази орехите само за себе си, той няма право, той не е разбрал закона. Той иска да търгува с орехите, но това (е) друг въпрос, това са криви възгледи. Много хора имат такива възгледи: Именно, те искат да търгуват, да станат търговци, чиновници, да си наредят живота добре, да имат всичко на разположение. Те искат да наредят живота си по човешки, но щастието не седи в това. Днес можеш да станеш чиновник, но утре да те хване някаква болест. След това могат да ти дадат няколко месеца отпуск, но най-много година, но в края на краищата ще те уволнят. Ти можеш да си богат човек, но след време да осиромашееш. Ти можеш да си учен, учен човек, но след време да изгубиш паметта си. Има неща, които могат да ни лишат от онези блага, които сега имаме. Има едно условие, при което можем да запазим онова, което имаме. Онази вода, която е в контакт с извора, от който извира, колкото и надалеч да слиза, има шанс да се изчисти, но онази вода, която излиза от пороите, всякога ще си остане мътна. Другояче казано: Ако ние сме във връзка с живата природа, тъй както Бог се проявява в нея, ще имаме възможност да постигнем всичко онова, което желаем. И за да се постигнат нещата, има само един път. Ако например заведете едно дете при някой ясновидец, той може да каже какво предстои на това

дете да се случи до най-дълбоката старост. И каквото каже, така ще се сбъдне. Изобщо, могат да се сбъднат само онези неща, които са предначертани. Музикантът, който е роден за музикант, такъв ще стане. Архитектът, който е роден за архитект, такъв ще стане. Художникът, който е роден за художник, какъв ще стане. Поетът, който е роден за поет, такъв ще стане. Кой за каквото е роден, такъв ще стане, ако работи. Някой казва: Ами аз за какъв съм роден? Все си роден за нещо. Аз говоря само за онези хора, които са родени, защото има такива, които още не са родени. Но да оставим този въпрос на страна. Като говоря за раждането, аз го вземам не в този смисъл, (в) какъвто обикновено се разглежда. Казва се в Писанието: "Ако не се родите изново." Това е вече второто раждане, за което говори Писанието. Но аз имам предвид първото раждане на човека. Всички, които ме слушате сега, имате първото раждане. Следователно, всички имате възможност да постигнете онова, за което сте родени, онова, което е вложено у вас от природата. Това, което тя е начертала, това е достатъчно за вас. Това, което тя е начертала, е хиляди пъти по-добро от това, което вие се стремите да постигнете. То ни най-малко няма да ви донесе това щастие. Какво ще придобиете, например, ако искате да станете министър на просвещението? От сутрин до вечер ще идват при вас този онзи, че еди-кой си бил уволнен и разни интриги ще ви носят. Какво ще придобиете от това? Като седите три-четири години министър на просветата, най-после ще оглупеете. Според моите схващания, като дойде един министър на просветата, с един общ указ той трябва да назначи всички учители. Всеки учител ще бъде назначен, дето иска, и при това няма да има никакво състезание помежду им. Ако аз бих станал министър, щях да стана такъв само при условие, ако мога да назнача всеки учител на това място, което той иска. Ако се намерят двама учители, които искат да вземат едно и също място, аз не бих станал министър. После на всеки учител ще се плаща толкова, колкото той може да носи, колкото той иска. Пробният камък за заплатата на учителя ще бъде този: Ще му се даде

толкова злато, колкото той може да носи на гърба си на разстояние хиляда километра. Ако някой иска 40 килограма злато, толкова ще му дадем. Но ако може да изнесе това злато на разстояние 40 километра, то ще бъде негово. Ако не може да го изнесе, няма да му се даде. Освен това на всеки учител бих платил по сто английски лири на месец. С това аз не искам да агитирам, но изнасям една идея само. Или по право на всеки бих дал по 120 английски лири на месец, за всеки един дом астрологически, ще се паднат по десет лири. Само по такъв начин той ще може да минава от един дом в друг. Значи, за да обиколиш цялата земя, ще вземеш един билет, който ти струва 120 английски лири.

Сега да дойдем до реалното, до същественото в живота. Има неща отвлечени, към които вие се стремите, но те не са съществени, не са потребни за вас. За вас е необходимо да имате едно положително, едно здраво разбиране, но да не боледувате, но след всяко боледуване да ставате по-силни, отколкото сте били по-рано. Аз изключвам болестта. Болестта, това е една погрешка на природата. Доказано е, че след всяка болест организмът укрепва физиологически. И наистина, всички онези деца, които са боледували в ранната си възраст, като станат възрастни живеят по-добре, и издържат повече от онези, които никак не са боледували. В този смисъл, аз не изключвам болестите, които укрепяват организма, не изключвам и страданията. Ако страданието е на место и не е спънка в живота на човека, то има смисъл. Страдание, което носи след себе си знание за душата, то е на местото си. Болест, която носи след себе си усилване на организма, тя е на местото си. Не се страхувайте от болестите. Като дойде било ревматизъм, или главоболие, или гърлоболие, или друга някаква болест, трябва да се радвате, те носят нещо добро със себе си. При всяка болест има разширение. Глава ли ви заболи, гърло ли ви заболи, вие се разширявате. Във всяка болка (се) крие нещо красиво. Като ви заболи нещо, вие веднага започвате да мислите. Аз не говоря за онези болести, които носят нещо обезсърчително, но за онези, които носят

известни блага, известни благословения за човека. В Писанието е казано: +Когато Бог обича някого, него наказва, на него дава болести, на него дава страдания, на него дава изпитания, но и на него дава радости и веселие+. И значи когато вие страдате, Бог се отнася към вас като баща. Когато сте в лишение, Бог ви изпитва. Ако сте невежа, радвайте се, че всеки не е невежа - има и учени хора в света. Съвременните учени, които минават за такива, се намират в положението на първия адепт, който казва, че наблюдавал слънцето със своя телескоп. Да, но другият му казва: "Аз пък бях там." Съвременните хора са все учени, но телескопите си седят. Има други учени, които са ходили и на Слънцето, и на Марс, и на Венера, и на Сатурн, и на Юпитер. Ето например Сведенборг е ходил на тези планети и разправя какво е видял. Ще кажете, че този човек бил луд. Той е като онези учени, които под микроскоп наблюдават онези малки същества, които никой друг не вижда, но те ги виждат и (ги) изучават. Този учен взема една капка от течността, показва на хората да видят има ли нещо, но те нищо не виждат. След това той взема една спринцовка, туря в нея малко от тази течност, и я впръсква в кръвта на някое същество. След 24 часа това същество се простира на земята. Защо? Има някакви микроби, които с просто око не се виждат. Този учен вижда това, което другите не виждат. Следователно, истинско знание е това, с което човек може да разполага във всеки даден момент. Та най-първо турете в ума си мисълта да се освободите от сегашните спънки, от вашите заблуждения. Някой казва: Аз не вярвам. В какво не вярваш? Не вярвам в човешките заблуждения, но не вярвам и в човешките твърдения. Аз пък съм първият, който не вярвам в човешките твърдения. Ама ти си голям простак. Не вярвам. Ти ще умреш. Не вярвам. Ти ще остарееш. Не вярвам. Господ не мисли за тебе. Не вярвам. Никой не мисли за тебе. Не вярвам. В какво вярваш тогава? Вярвам в това, което ти не знаеш. От свое гледище, той е прав, но и аз говоря за една вяра, която съм опитал. Тази вяра е вярата на децата. Аз съм опитал нещата чрез своето знание. Някой

път аз зная неща, които не мога да направя. Мъча се, мъча се и след време го направя. Някога търся нещо, не знам де съм го турил. Не се минава половин час и аз го намирам там, дето по-рано съм го търсил, но не съм го намерил. Един познат ми разправяше един особен случай. Трябвало му един документ и започнал да го търси. Търсил го навсякъде, но не могъл да го намери. Най-после търсил и на масата си, и там го нямало. Легнал си вечерта спокойно и решил и на другия ден да го търси. Но като не могъл преди това да го намери, най-после писал да му извадят препис от този документ. Обаче, отговорили му, че не могат да му издадат нов препис. (Та) като станал сутринта - погледнал на масата и видял документа си. Толкова време търсил по-рано, но не могъл да го намери. Как станало това и той сам не знае. В природата има странни работи. Целият живот се състои все от странни неща. Аз не съм за суеверието, защото само един такъв случай може да се яви. В природата няма еднообразие. Тя никога не постъпва два пъти по един и същ начин.Ако на едного се случи нещо по един начин, с вас ще се случи по друг начин.

Казвам: Когато вие се обезсърчите, вие сте на правия път. Когато паднете духом, вие сте на правия път. Ама, че брат ви или сестра ви ще дойдат при вас. Зависи кой от тях ще дойде. Когато мислите, че всичко ви е наредено, тогава сестра ви ще дойде при вас. Когато мислите, че сте закъсали, че свършвате, тогава брат ви ще дойде непременно при вас и ще ви донесе всичките блага на живота. Това можете да го опитате. Не мислете, че аз искам да ви насърчавам. Не, аз не искам да говоря за неща, които не са. Аз съм сит от обещания, които нямат никаква реалност. Ама ще се спасим. За мене спасението е само един момент. Представете си, че се намирате в едно голямо отчаяние, в което няма никакъв изходен път. Обаче в един момент проблясва нещо в ума ви и казвате: Ето един ангел. Този човек, който мине и внесе една светла мисъл, той е ангелът за мене. По-нататък не се ровя. Един американски проповедник разправя една своя опитност: Един ден отива в църквата да проповядва, но предварително той

научил проповедта си наизуст. Като излиза на амвона, вижда, че забравил проповедта си дома си. Понеже я знаял наизуст, той започнал да проповядва. Дошъл до едно место и изведнъж настава някакво помрачение в ума му, забравя проповедта си и не може повече да говори. В това време той намислил да се извини пред публиката, да каже, че е нещо неразположен, в следствие на което не може повече да говори. В това време вратата на църквата се отваря и влиза един господин. Той погледнал към него и веднага в ума му се възстановила цялата проповед. След това проповедникът отишъл при този господин и му казал: Много ти благодаря, че дойде навреме. Ако не беше влязъл в църквата, не знам какво щях да правя, така бях закъсал с проповедта си. Този господин го погледнал и се поусмихнал малко. В дадения случай този господин бил ангелът на спасението. Та когато и вие се намирате в очаквателно положение, ще дойде ангелът на спасението и ще донесе това, което ви е нужно. Всеки човек, който в даден момент носи една светла мисъл за вас, той е един ангел, изпратен от Бог. Този ангел може да е някое животно. Много подобни примери има. Всички тия примери говорят за странните неща в природата. Един познат ми разправяше една своя подобна опитност. Един ден дошъл до голямо отчаяние, изгубил смисъла на живота, не му се живеело вече и отишъл покрай морето, влязъл в една пещера и започнал да мисли какво да прави, как да се самоубие, да се хвърли в морето да се удави. Това се случило в края на януарий и началото на февруарий. Денят бил светъл, топъл. Като размишлявал една малка мушица започнала да се върти около него, около челото му и най-после кацнала на носа му. Като кацнала на носа му, той веднага усетил, че нещо му се просвет(нало), изведнъж състоянието му се сменило и той си казал: Колко съм бил глупав. Защо трябва да се самоубивам? В това време мушицата му станала толкова обична и той започнал да я търси, искал да я види. Тази мушица е била изпратеният отгоре ангел, която започнала да го милва, взела да го целува и да му казва: Не се бой, Господ мисли за

тебе и за мене. Работите ще се оправят. Като кацнала на носа му, изведнъж съзнанието му се прояснило и отчаянието му изчезнало, и всичко му тръгнало напред. Това е факт, аз не говоря само приказки.

И ще доведат всичките ви братя. Казвам: Блажени сте, когато вашият стар брат ви посети. Всеки ден може да дойде. И скръбни да сте, радвайте се, защото той носи новия живот. Радвайте се, защото той носи вашите дарби със себе си. А след него ще дойде и вашата сестра.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

13-та беседа от Учителя, държана на 6 януари 1935 г. София, Изгрев.
(На 23 и 30 декември 1934 г. няма беседа по каталога.)

ЗДРАВОТО УЧЕНИЕ

“Но ти говори, което подобава на здравото учение”.

“В начало бе Словото”.

Ще прочета втора глава от посланието към Тита.

“Духът Божи”.

“Но ти говори, което подобава на здравото учение”.

Светът е едно от най-великите учреждения, което великите хора помнят. Светът е едно от най-великите учреждения, което разумните хора помнят. По-велико учреждение от него няма във видимия, в материалния свят. Това, което ние наричаме природа, в нея текат едновременно три процеса. Единият процес е чисто физически, другият го наричат астрален или чувствен, а третият е динамичен, умствен или разумен процес. Освен тези три има и други процеси, но те са трите основни процеси. На физическото поле човек минава през тези три процеса, които някой път работят диаметрално противоположно един на друг. Има някои противоречия, които мнозина философи обясняват. Противоречията произтичат от нарушаването на един от тия процеси. Някой казва, че е неразположен. Другите около него могат да кажат, че този човек не е разположен, защото или обуща няма, или дрехи, или шапка, а в същност неразположението му се дължи на една основна причина този човек не е ял - нищо повече. Основната причина за неговото неразположение е, че този човек не е ял, а всичко друго е второстепенно. Каквото и да философстват другите, прави са. Не е ял човекът, храна му трябва, а другите неща ще дойдат постепенно. Не е лесно да се уреди този въпрос с икономията в живота. - Защо? Понеже природата го е уредила. А ние искаме да наредим един нов свят. Ние сме влезли в стълкновение с този свят. Природата има едно

разпореждане, и ние имаме друго разпореждане. Ние позволяваме на богатите да ядат изобилно, а на сиромасите не позволяваме, - те трябва да ядат малко. Казваме: Този човек е богат, той разполага, може да яде много, а онзи е сиромах, той трябва да яде само сух хляб, той не трябва да яде много. Това е наше разпореждане, обаче природата казва: Богатите да ядат по-малко, а сиромасите ще ядат повече. Че е така, виждаме от това, че на всички богати хора тя е развалила стомасите, а на сиромасите не е развалила. Учените хора, като разглеждат този въпрос, искат да си обяснят коя е причината за това. Те искат да си обяснят това с обстоятелството, че учените хора не знаят как да се хранят или друга някаква причина. Богатият трябва да яде много малко, понеже нищо не работи, а цял ден си матахара краката. Под думата матахаране аз подразбирам мърдане на краката само, т. е. нищо не работи. Мърдането на ръцете и това не е работа. Мърдането на главата и това не е мисъл. Мърдането на сърцето още не показва, че то чувства. Че краката се движат, това още не показва работа. Че мозъкът се движи, това още не е мисъл. Вие мислите, че всяко мърдане е работа. Действително зад всяко мърдане има нещо разумно, но това мърдане е извън вас. Някой път вие не знаете защо се мърдате. Това мърдане е произволно. Често вие правите някои неволни движения.

Сега аз искам да направя разлика между онова, което ние разбираме и разбиранията на съвременните хора. Разбиранията на съвременните хора са до толкова прави, доколкото се простира тяхната опитност. И наистина, доколкото те са разбрали, били като философи, писатели, държавници или други, всеки счита, че това, което върши е право. Защо? Защото той има добро желание в себе си. Доколкото човек знае нещата, дотолкова е изправен. Често хората говорят за неща, които не знаят. Те са нагазили в една област, която не познават. Тъкмо хората си дадат мнението за нещо и току виж, че природата изменила това нещо. Защо? Природата не счита за меродавни нашите мнения. Ние описваме природата, обясняваме

законите й и казваме: Законите на природата са такива и такива. До някъде те са верни, но някъде не са верни. Природата ни най-малко не е това, което и както я описват. Нито научно нашите мнения са верни. Има неща, които са верни, но има неща неверни. Това не значи, че всичко е невярно. Например някои учени казват, че земята във вътрешността си е огнена. Най-новите учени, обаче, казват, че вътрешността на земята е твърда. В центъра си земята е по-твърда, отколкото по периферията си. Как ще разберете това, когато същевременно казват, че долу земята има много висока температура. Твърдост и температура са две несъвместими неща, защото ние знаем, че при голямата температура нещата не могат да бъдат твърди. Това е един философски, математически въпрос, за който се изискват много доказателства. За да се обяснят нещата научно трябва да се говорят, да се доказват, да се убеждават хората. Защото не е достатъчно само да се предположи нещо, то трябва да се докаже с ред изчисления и научни данни. Иначе те могат само донякъде да се приемат. За всяко нещо трябва да се направи поне един малък опит. Някъде опитите излизат сполучливо, а някъде несполучливо. Един американски професор правил опити пред студентите си с едно ново изобретение, което било силно взривно, но като видял, че опитът излиза несполучлив, казал на студентите си: Бягайте! И професорът, и студентите, всички избягали вън от лабораторията. След като избягали станал голям взрив. Тъй щото при такава страшна експлозия, няма какво да се говори и пита защо и за какво: Трябва да се бяга вън - нищо повече. Казвате: Колко глупав излязъл този професор? -същото се случва и с вас. Често и вие бутнете някоя малка част на вашия мозък и веднага се произвежда голям взрив. В тази част има някое избухливо вещество и като не знаете как да го пипнете, произвеждате цяла катастрофа, от която с месеци не можете да дойдете на себе си. Някой път дойде някоя мисъл във вашия мозък, бутне някое място не на време и изведнъж у вас се яви желание да се самоубиете. Друг път дойде такава мисъл в мозъка ви, че събуди

вашата гордост и вие започвате да мислите, че всичко знаете и разбирате, че всичко можете да направите и каквото кажете е вярно. Да, много неща са верни, но има и много неверни работи, от които съвременната култура страда. Има много ненужни страдания, от които хората могат да се освободят. От единия до другия край страданията на хората произтичат от едно вътрешно неразбиране на живота. И това, за да се освободят, хората казват: Това е по наследство от баща ни, от дедите ни и т. н. Дядото пък казва, че е от неговия дядо и прадядо и т. н. Така е, но де е причината на нещата? Най-после ние дохождаме до първата причина, която е създала нещата. И тогава питам: Какво е имала предвид природата да ви измъчва или друго нещо е имала предвид? Сега ще ви дам един пример. Представете си една млада, красива мома, която по цели дни седи и си мечтае да се ожени за някой красив млад момък, да има една красива дъщеря, която да порасне, че кой как я види да каже: Ето тази е дъщерята на онази майка. Така си мисли младата, красивата мома. Няма нищо лошо в това. Напротив, това е отлично, красиво, благородно е всичко това. И всичко това се случва така както момата си мечтае. Намери се красив момък, оженят се, роди се красива дъщеря, но гледате, че един ден друг млад момък се прикомандировал при тази мома, иска да я вземе за своя жена. Те го гонят, хокат го, от една страна го пъдят, той от друга влиза, докато най-после той задигне, заведе я в дома си. Питам: Какво е постигнала майката с тази своя красива дъщеря? Това донякъде е преувеличение, но изразява една истина. Казвам: Много от нашите красиви идеи и чувства, много от нашите красиви постъпки са като тази красива мома, която един ден момъкът ще задигне. Какво ще остане тогава от нас? Какво остава от това, което ние сме родили? Или ще обясня това нещо с други думи. Един изобретател открие нещо, работи, мисли по един въпрос цели 20 години, но един ден той подшушне някому, че има някакво ново откритие и не забелязва, че дойдат някои и му го задигнат. Той остава без нищо, с празни ръце, на чист понеделник. Кой от двамата е на

правата страна? Единият съжалява, че му откраднали идеята, а другият се радва, че идеята му прогресирала. Питам: Идея може ли да се краде? Не може да се краде. Идея може ли да се патентова? Не може да се патентова. Вие мислите, че идеите могат да се патентоват и ги патентовате на общо основание. Когато някой вземе идеята ви и я тури на работа, защо трябва да страдате? Радвайте се, че той я е патентовал. Какво лошо има в това, че я патентовал. Нека я патентова. Нали тази идея трябва да влезе в света, да помага на хората?

Сега аз идвам до съществените въпроси в живота. В природата съществуват известни течения, посоките, на които трябва добре да се познават. Ние трябва да знаем всяка мисъл, която иде към кой свят принадлежи и отде иде. Трябва да се знае дали тази мисъл е от физическия от материалния свят, дали е от чувствения свят или найпосле от умствения свят. Защото законите във физическия, чувствения и материалния свят се различават диаметрално противоположно. Също така се различават и методите на тия три свята. Докато сме на земята, в живота на изложението, ние трябва да се справяме и с трите процеса едновременно. Например, вие считате, че ако ядете много, това не е добре. Да, многото ядене е нередно, но трябва да знаете каква храна да употребявате. Ако ядете от найхубавата храна и то необходимото от нея количество, вие ще бъдете добре, но ако приемете в стомаха си някаква груба храна и то повече отколкото трябва, с това вие ще извършите едно престъпление. Природата точно е определила работата за своите работници. Тя никога не обича да изнасилва работниците си. Тя е турила в стомаха на човека десет милиона клетки, т. е. десет милиона работници да работят като готвачи. И понеже знае, че тези работници са като хората сприхави, тя ги е поставила на едно място да не мърдат, както са заковани столовете в народното събрание, завинтени са да не се местят. На десет милиона работници в стомаха тя заповядва и те я слушат. Голямо учреждение е стомахът на човека. Ако на един работник се плаща само по един лев на ден, това са десет милиона

лева само за учреждението на стомаха. Ами още колко трябва да се плаща на останалите работници в човешкия организъм! Да оставим това на страна, но ако човек би направил едно математическо изчисление, да види колко скъпо коства на природата, той би се засрамил. Годишно за човека се харчат около 250 милиона лева български. Това е голям бюджет. Но има и още един бюджет, с който се посрещат разноските на човека. А това е само за временните му разноски 250 милиарда лева. И след всичко това при такъв голям бюджет, отпуснат за човека, той е недоволен от положението си и казва, че е сиромах. Не знае човек колко скъпо струва на природата. Сега един полски химик е правил опити да пречиства нечистия въздух, да го озонира така, че да го превърне в планински въздух, като го освободи от прах и да го направи годен и за здрави, и за болни хора. Съвременните хора никак не мислят отде иде мисловната енергия, с която те мислят. Те не подозират даже колко скъпо коства един грам от мисловната енергия. Това е материалистично казано: Колко коства един грам мисловна енергия. Но докато тази енергия се приготви за умовете на хората, специални същества слизат от особено високи светове и преработват тази енергия докато най-после тя стане годна за земята. Не мислете, че човешкият мозък функционира при една и съща енергия. Различна е енергията, при която стомахът функционира, различна е енергията на белите дробове, различна е и тази на мозъка. За да се образува формата на една благородна, възвишена идея в човешкия мозък, за това се изисква специфична енергия, която обхваща само горната част на мозъка. Тази идея (енергия) може да се схване само от горната част на челото. Долната част на челото може да схване друга идея. Горната част на мозъка в много хора не е така добре развита, вследствие на което те не могат да съберат тази енергия, която е необходима за тяхното подигане. Те не могат да развият в себе си тези органи, с които могат да възприемат тази висша енергия. Ето защо всеки от вас първо трябва да постави в себе си въпроса за възможността на своето

подигане. Погрешно е за него, ако той е още в света и се забавлява с неща, които не му принадлежат. Погрешно е за един студент от университета да се занимава с буквари на първото отделение. Погрешно е за него да се занимава с малки работи. Погрешно е за нас да се занимаваме с въпроса какво ще придобием. Погрешно е за нас да се занимаваме с въпроса, какво трябва да правим. Ние говорим за въздържанието, че трябва да се въздържаме. Според мен днес хората страдат главно от въздържанието. Да ви кажа сега, (де) работи въздържанието. Онези, които обичат да пият казват, че водата е за жабите и се въздържат да пият вода. Те казват: Винце, винце трябва да се пие, а да се въздържаме от водата. Следователно, хората днес страдат от въздържание, не искат да пият това, което природата дава. Те страдат именно от въздържание, а въпреки това всички проповядват въздържание. Въздържанието в този смисъл съществува от памти века. Днес хората се въздържат и от храната. Те казват: Растителната храна е за говедата, а за хората е месната храна. И тези, които се въздържат от месна храна или ядат растителна храна ги считат за прости хора. Други искат да ни убедят, че въздържанието от месна храна е вредно, защото за човека е определено месна храна. Преди исторически времена още е съществувала една култура, която се е хранила по един естествен път. От тогава учените се разделиха на два лагера: Едната половина от тях поддържа, че хората трябва да се хранят с растителна храна, а другата половина поддържа, че те трябва да се хранят с месна храна. Онези, които препоръчваха месна храна я направиха обща. Тази храна е почти навсякъде. Днес малко има въздържатели от месната храна. Също така и от птиците, малко има между тях, които се хранят с вегетарианска храна, само гълъбът се храни със зрънца, а другите се хранят повече с мушици - те са месоядци. Ако отидете между рибите, там няма да намерите вегетарианци, те почти всички се гълтат едни други. От млекопитающите пък малка част се хранят с растителна храна. Та казвам: Съвременните хора страдат от въздържание да не се хранят с

онова, което природата им е дала, но да се хранят с това, което те мислят, че им е полезно. Те основават храненето с месо, като поддържат, че тази храна е по-компресирана, по-сбита, по-хранителна. Обаче месната храна, която животните са приготвили не е толкова хранителна, защото в процеса на развитието си, животните са извадили от храната всички хранителни елементи и са оставили от нея само непотребните, тия, които именно хората употребяват за храна. Например храната, която употребява свинята, отива за поддържане на нейния организъм, а това, което наваксва и остава, тя употребява за намазване на своите органи. Хората, като употребяват тази мас мислят, че тя е полезна за техния организъм и пригодена за тях. Също така има и литература, която аз наричам месна литература. В този смисъл има два вида литератури - месна и растителна литература. От месоядството произтичат всички нещастия в света. Когато Христос дойде на земята искаше да внесе едно въведение и затова каза: "Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си". Като не разбраха смисъла на думите му, те се обърнаха към Него и го запитаха: "Как е възможно да се яде плътта? Нима затова се родиха тия хора? Нима за това трябва да следват това учение?" Те казваха, че светът страда именно от ядене на месо. Но Христос им каза: Плътта нищо не ползува, но словото (което) ви говоря, то ползува човека. Значи в разбирането е всичко. В какво седи силата на растителната храна, която природата ни дава? Силата на всяка храна седи в Словото, което тя включва и използува. Или другояче казано: Ако вземете боб и го посеете на припек, той ще бъде по-хранителен от онзи, който е посят на усойничаво място. Същото може да се каже и за картошките. Ако имате плодна градина, изложена на припек, тя ще даде по-добри плодове, отколкото онази, която е изложена на усойно място. На пръв поглед това изглежда противоречиво. Онези, които са правили опити, виждат, че има голяма разлика между онова, което е садено на слънце и онова, което е садено на усойни места. Следователно, всяка храна, която е изложена на слънце, е по

хранителна от друга, която не е била на слънце. Същото може да се каже и за идеите. Всяка идея, която е родена при благоприятни условия, тя не е осакатена, както онази, която е родена при неблагоприятни условия, при големи мъчнотии. Такава идея не може да допринесе нищо от това, което светът от нея очаква. Сега ще направя един паралел. Корените, които се спущат дълбоко в земята, вършат отлична работа, но в отглас на тях се явяват клонищата на живота. От корените ние не можем да очакваме това, което очакваме от клонищата. Идеите, които се зараждат в корените, трябва да дадат своите плодове в клонищата. Следователно, ако идеите на нашия физически живот не спуснат корените си дълбоко в този свят, и не дадат плодовете си в Божествения свят, тези корени не са разбрали живота. Това означава, че човек се познава по плодовете си. Значи, дали корените са се развивали добре, това се познава по самите плодове; и дали плодовете са добри, това говори за състоянието на техните корени. Следователно, вие можете да познаете дали сте в права посока или не напълно, по плодовете на вашите мисли и на вашите чувствувания. Ако вие се смущавате когато времето се разваля, вие не разбирате какво нещо е светът. Ако като чувате гръмотевици, вие се уплашите, пак не разбирате живота. Ако се плашите от една температура от 35-40 градуса студ, вие не разбирате природата. Ако се плашите от земетресения, от кризи, от сиромашия, вие не разбирате нито природата, нито живота. Или, ако считате, че богатството е благо, вие пак не разбирате живота. Богатството и сиромашията, учението и славата, всички тия неща хората ги народиха. Той казва: “Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога”. Човешката слава няма да освободи човека. Казвате: Човек трябва да бъде добър. Не, всеки човек сам трябва да съзнава, че е добър, а не другите хора да съзнават това. Той сам трябва да съзнава, че е добър, че е дошъл да слуша природата и да ѝ служи, като честен човек без никаква измама, без никакво безчестие. Това е истинският морал. Това е идеал. И ако така се създаде един дом, какъв спор може

да има между мъжа и жената? И ако мъжът съзнава дълбоко в себе си, че е добър и ако жената съзнава, че е добра и всеки се справя със себе си, животът нямаше ли да тече по-добре? - Много по-добре щеше да бъде. А сега всички ние сме намесени във възпитанието на другите, а сами оставаме невъзпитани. Един турски бей давал наставления на сина си, , но меко, кротко, с любов. По едно време влиза в стаята един от неговите слуги, и беят започва да го ругае, да му казва лоши думи, които сега няма да произнасям. Обаче синът на бея се обръща към баща си и му казва: Татко, защо казваш на слугата ханзир, гяур? Защо на мене говориш по един начин, а на него по друг начин? Нали и той е чадо на Бога? Аз съм твоят син, а той е син на Бога. Ти на мене даваш морал, а сам не следваш този морал. Трябва ли и аз един ден като тебе да казвам на слугите си същото? Значи, ние трябва да следваме един морал. Ще приведа същия пример в друга форма. Един гръцки свещеник, няма да вземам пример с български свещеник, проповядвал в църквата учението на Христа и казвал: Братя християни, Христос казал, че който има две ризи да даде едната на сиромасите. Както виждате сериозна работа е това учение. Като чула тази проповед, попадията се върнала дома си и започнала да мисли върху думите на Христа. В това време покрай дома им минал един просяк, отбил се в къщата им да иска нещо. Тогава попадията си казала: Попа има две ризи ще дам едната на просяка. Дала ризата и била доволна, че изпълнила една от заповедите на Христа. Като се върнал от църквата, попът започнал да търси нещо в дрехите си и казал: Попадия, де е ризата ми? Дадох я на един просяк, който току що сега мина. Ти нали казваше, че Христос е казал, който има две ризи да даде едната на бедните. Това се отнася за другите хора, но не и за нас.

Съвременните хора търсят един морал, който да засяга другите хора, а не тях самите. Досега е било така, но правото учение първо трябва да засегне нас лично, ние да го опитаме върху себе си и ако то е право за нас, ще бъде право и за другите. След като дадем едната

риза на ближния си, трябва да видим как ще се почувствуваме от това. Христос е казал: “Ако имате две ризи, дайте едната на брата си”. Казвате, че това е старо учение. Какво ще правите само с една риза, като дойде време да се приперете? Хубаво, тогава имайте четири ризи, та двете да дадете на брата си, а двете да оставите за себе си. Тъй щото, ако имате две ризи и не можете да дадете едната на брата си, тогава увеличете ризите си. Ако имате четири ризи, двете на сиромасите и двете за себе си. Ако имате осем ризи, четирите ще дадете на сиромасите, а четирите ще оставите за себе си. Следователно, ако две ризи са ви малко, направете ги осем. Това значи: Увеличете доброто в себе си. Увеличете силата на своя ум, увеличете силата на своето сърце, увеличете силата на своето тяло? Казвате: Да бъда учен, да бъда силен човек. Силният все ще направи някакъв грях. А, не е така. Ще ви приведа един пример. Представете си една гладна, изнемощяла въшка. Тя изглежда тиха, кротка като някой светия. Но ако тази въшка я поставите в главата на кого и да е, тя веднага ще покаже своя характер, ще видите, че не е толкова смирена, колкото изглеждала по-преди. Също така може да се каже, че постът не прави човек по-добър. Постът е един метод, той е за добрите хора, не е за лошите. Признавам едно: Че постът укротява лошите хора, а добрите подобрява. Едните укротява, а другите подобрява.

Казвам: При сегашния развой на хората, всички ви правят упрек, че в новото учение сте ставали неспособни за живота. Тогава аз ще направя едно възражение: Кои са причините, че Франция, която върви по старото учение е на израждане? Статистиката показва, че французите, които живеят по старото учение, не се размножават. И славяните, които не водят морален живот, и те не се размножават много. Кои са причините за това? Причината за това седи някъде дълбоко. Френският народ се е спънал в чувствата си - нищо повече. И това, че сега във Франция се намалява раждаемостта, причините се крият в астралния свят. Ще ви приведа един пример. В Германия, в

сегашните времена, във времето на един от сегашните, нови германски императори, се случило следното нещо: Германският император отишъл един ден в една от видните евангелски църкви да слуша един от младите проповедници, който бил много красноречив и добър проповедник. Като чул да проповядва, германският император казал на министъра, който го придружавал: Този проповедник говори отлично, но изглежда, че не е добре платен. Трябва да му се увеличи заплатата, да получава повече, да се подобри положението му, да работи по-добре. Той е способен човек, заслужава да се възнагради. След десетина години, императорът пак минал покрай същата църква, влязъл вътре да чуе сега как проповедникът проповядва, но останал зачуден, когато не чул неговия глас. Тогава той се обърнал към министъра и попитал: Защо онзи виден проповедник не проповядва вече? Министърът отговорил: Петелът кога затлъстее престава да пее. С това аз не искам да кажа, че затлъстяването е вредно, защото и изпосталяването е вредно. И затлъстяването, и изпосталяването са крайности. Ние мислим, че като имаме всички условия, ще бъдем добри. Можем да бъдем по-добри, но съвсем ще замлъкнем. Забелязано е, че онези хора, които се хранят много и които нямат големи мъчнотии, затлъстяват повече. Сърцето на тези хора се обвива с мас. Но ако почнат да ги гонят от едно място на друго и сърцето им ще си дойде на своето място.

Сега мнозина се запитват защо са страданията в света? Страданията в света са дошли, защото хората минават през една област на астралния свят, светът на страстите, на чувствата, дето те искат да се удоволстват с всичко, което им е дадено. Но това е отровата на цялото човечество. В следствие на това, те минават през ред страдания, изпитания, разочарования. Почти всички съвременни хора са отровени, в следствие, на което са крайно недоволни: Едни са недоволни от жена си, други - от мъжа си, трети от децата си, четвърти от майка си, пети от работата, от занятието си, вследствие, на което са готови да умрат и казват, че не струва да се живее. Питам:

Де ще отидеш като умреш? Ти ходил ли си в онзи свят да знаеш какво е там? Под онзи свят разбирам онзи разумен свят, на разумни същества, които разбират нещата. Това е, според мене, разумния свят. Сега, аз не искам да ви проповядвам едно морално учение, да ви казвам, че трябва да бъдете добри или че сте добри. Вие сте много добри, но носите последствията на хиляди поколения преди вас. Вие мислите, че каквото знаете, е все право. Не, от всичко, което знаете, ще хвърлите настрана 75 на сто, а ще оставите само 25 на сто. Само този процент е право. Този е опитът, до който съм дошъл чрез наблюдения и проверки. От всичките ви знания и опитности, само 25 на сто издържат, а останалото никак и никъде не издържа. Това, което ви говоря, издържа при всички условия. Аз наричам морален човек онзи, който издържа на всичките изпитания. Туриш го пред отворената каса, минава, заминава, не се изкушава, казва: Парите не ме интересуват. Туриш го пред красиви жени, погледне към тях мине-замине, не се изкушава, но казва: Тези жени нека живеят добре с мъжете си. Не се изкушава. Той гледа на жените като на свои сестри. Турете го голям чиновник някъде - не се изкушава, на нищо не се подава, никаква власт не го увлича. Туриш го на професорска катедра - издържа - от нищо не се изкушава. Туриш го в сиромашията - не се обезсърчава. Туриш го на легло като болен не се отчайва - на всичко издържа. Този човек има морален стабилитет. Легне болен, но си пее, не иска да знае. Дойде лекар, пипа пулсът му и казва: Имаш температура 41 градуса, ще умреш. Не, аз от 41 градуса не умирам. И от 42 градуса не умирам, нито от 45 градуса умирам. Тази температура може да плаши страхливците, аз не се плаша. Човек с убеждение не умира. Достатъчно е само идеята, която той поддържа, да е привързан към нея съзнателно. Ще приведа един такъв пример за изяснение на идеята. Този пример е от американския живот. Един богат американец имал млада, красива жена, която много обичал. Той не могъл да живее без нея. Случило се, че тя заболяла сериозно и трябвало да лежи известно време на легло, вследствие на което

отслабнала много. Той викал лекари, най-после събрал 10-15 лекари да направят консулт, да кажат последната си дума. Като я прегледали внимателно, лекарите повикали мъжа й и казали: Няма какво, ще си приготвите да понесете удара, който съдбата ви носи. Според нашите сведения от науката, намираме, че жена ви няма да издържи на тази болест. Тя ще си замине, и вие трябва да я приготвите. Тя е много слаба, за да може да се бори с болестта. Той се разплакал, но отишъл при жена си. Като го видяла със заплакани очи, тя го попитала: Кажи ми искрено, какво казват лекарите за болестта ми? Те казват, че няма да издържиш, сериозно е положението ти. Тя не заплакала, но се обърнала към мъжа си с думите: Тогава аз ще трябва да се приготвя да замина, но ще те моля само за една услуга. Обещай ми, че ще я направиш. Мъжът се замислил и казал: Ако е такава услуга, че мога да я направя, ще ти обещая, но ако не е от характер да я изпълня, ако не е по силите ми, не обещавам. Може тогава да изляза с неиздържано обещание. Ти кажи какво искаш. Виж, понеже много те обичам, искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се жениш за друга. Това не мога да ти обещая. Аз съм слаб към жените, мога да се оженя и да не издържа на обещанието си. Щом е така, аз тогава не умирам. Въпреки това, че лекарите казали, че ще умра, но аз не умирам. И ще ти докажа, че няма да умра. Тя станала веднага от леглото си и на другия ден още била здрава. Ако една жена не умира и е в сила да противодействува на смъртта само за да не дойде друга жена на нейното место в дома й, трябва ли ние да излезем по-слаби от нея и да не издържим на всички изпитания за една велика идея, която поддържаме в себе си? Ако тази идея е велик идеал на Любовта, не трябва ли да издържим всичко заради нея? Мнозина казват: Това нещо е невъзможно за мене. Ето в какво отношение нещата са невъзможни. Невъзможно е за човека да скъса изведнъж едно гемеджийско въже. Но ако той вземе една игла и всеки ден го къса нишка по нишка, това въже след известно време ще се скъса. Следователно, само с една малка игла може да го скъсаш, затова не

казвай, че не можеш да скъсаш въжето. Само че ще отиде за това повече време. Щом дойде въпроса за доброто, никога не допущай една мисъл, че не можеш да направиш нещо. Дойде ли въпроса за доброто кажи: Мога, само че се изисква малко повече време. Също така трябва да знаете, че онзи, който ви обича, той е готов за вас да направи всички жертви. Ако баща ви и майка ви правят всички жертви за вас, коя е причината за това? Това е Любовта, която ги заставя да правят тези жертви. Вземете птичката, която отглежда малките си. Тя по цял ден ходи да събира храна, да ги нахрани, но като пораснат, тя ги пуща на свобода да отидат на работа. Значи, Любовта е, която прави всичко в света. Щом имаш Любов, всичко можеш да направиш. Като нямаш Любов, нищо не можеш да направиш. И моралът седи в същото. Ако искаме да успяваме в света, ние непременно трябва да имаме Любов. Законът, който извличам е следният: Бащата обича сина си, понеже мяза на него. Майката обича дъщеря си, понеже мяза на нея. Доброто, което бащата съзида в себе си, го жертвува за сина си, като мисли, че и той ще направи същото за света. Бог, Който ни обича и ни е създал, е вложил всичко хубаво у нас и иска да бъдем изразители на хубавото, на красивото, което съществува в света. Той може да ни даде повече, отколкото ние съзнаваме. В този смисъл, всеки може да бъде не само поет, но и музикант; не само музикант, но и художник; не само художник, но и скулптор. Всеки може да бъде силен човек. Всичко може да бъде човек, никой не може да му тури преграда. И тогава хората се спъват сами като се делят на мъже и жени. Жените казват: Ние сме от нежния пол, не сме силни като мъжете. Според мене, жените оперират с най-мощната сила в света. - С Любовта. Грешката е там, че жените са употребили Любовта повече за своите изгоди, отколкото за изгодите на своите ближни. Жените са употребили Любовта повече за своето изкушение. Според мене жените остаряват от много Любов. Зъбите им опадат от много Любов. Очите им отъпяват пак от много Любов. Жените престават да говорят от много Любов. Те престават да

работят от много Любов. Не мислете, че това е упрек, но аз казвам как се е проявила от хиляди години неразбраната Любов. Понеже жената е дете на човека, нейният идеал трябва да бъде, да стане като баща си. Тя трябва да бъде като баща си. Трябва ли да срещнете една жена да грохне да търси кой я да обича? Жената няма какво да чака и да търси Любов от другите. Тя самата е извор, от нея трябва да тече Любовта навън. Жените казват: Мъжете трябва да ни дадат условия. Ако е въпрос за умствено отношение, те са прави. Но в астралния свят, жената е силна по Любов. Жената трябва да бъде силна в астралния свят, а мъжът трябва да бъде силен в умствения свят. Любовта на жената трябва да бъде сърдечна и да има в себе си топлина. Любовта на мъжа трябва да бъде умствена и да има в себе си хладина. Като влезете в Любовта на мъжа, да се чувствате под сянка, като че лъха приятна хладина към вас, след като сте били нажежени до температура 45 градуса. От любовта на мъжа лъха хладина към вас, а от любовта на жената излиза топлина, под която телата растат и се развиват. Сега аз говоря за принципите на растенето, при което се изисква топлина. А за разбирането и приложението на любовта се изисква хладина, понеже при тази хладина нещата не се развалят. Ако поставят един плод при нормални условия, под известна топлина, при която влагата да не се изпарява, този плод не може да (отиде) дълго време, той ще се развали. Но ако го поставят при нормални условия, може да се запази без да се развали.

Следователно, много от нашите идеи, много от нашите чувства се развалят по единствената причина, че Любовта на жените не е с такива трептения, с каквито трябва да бъде, не е с такава топлина, с каквато трябва да бъде, а (и) Любовта на мъжете не е с такава хладина, с каквато трябва да бъде. Като говоря за мъжа и за жената, аз имам предвид самия човек вътре в себе си. Ако дясното полушарие на човека не е хладно, и ако лявото му полушарие не е топло, той не е нормален човек. За да бъде човек нормален, непременно дясното му полушарие трябва да има нормална топлина и лявото му полушарие

трябва да има нормална топлина. Този закон е верен не само по отношение на полушарията на човека, но и по отношение на камерите в човешкото сърце Двете камери на сърцето му имат по-голяма топлина, а другите две - по-голяма хладина -те са хладилници. Същият закон се отнася и до тялото на човека: Дясната му страна трябва да бъде по-топла, а лявата по-студена. Тук законът е обратен. Ако при бъдещето възпитание на децата се спазва този закон, ще видите колко лесно се възпитават децата. Нова хигиена се изисква от децата. Сега виждате, че дясната страна на тялото у децата е студена, а лявата е топла, вследствие на което каквото и да им разправяте, нищо не излиза. Ако дясната страна на мозъка е топла, а лявата студена, всичко ще върви наопаки. И след това казвате: Да бъде волята Божия! Как може да бъде Волята Божия, щом човек така се проявява? Човек трябва да се проявява така, както е създаден от Бога. Всеки от вас има едно правило, по което може правилно да постъпва. Казвате: Как ще знаем това правило? Когато вие постъпвате съобразно този велик закон, вие ще чувствувате в себе си дълбок мир, един полет на ума си, разширяване в сърцето си. Тогава вие ще се чувствувате силен спрямо окръжаващите, ще имате силна вяра и нещо топло ще лъха от вашия организъм. При това положение вие сте бодри и всичките ви работи ще вървят добре. Този е пътят, по който трябва да вървите. Това всеки е чувствувал. Щом направите най-малкото нарушение, веднага иде обратния процес. След това иде плач, окайване, разкайване, отчаяние, изповядване. Всичко това е хубаво, но животът не седи в изповядването. Животът седи в онова здравословно състояние, като погледне човек лицето си, да види в него Бога, да знае, че е в хармония с Него. Като погледнете лицето на природата, да знаете, че тя и вие сте в хармония помежду си, да има отзвук помежду ви и дето ходите, тя да ви познава и вие да я познавате. Това е здравото учение.

Мнозина казват: Какво е учил Христос? Христос е учил, че сърцето на човека трябва да бъде топло, а умът му трябва да бъде

студен. Душата на човека трябва да бъде изпълнена с живот, а човешкият дух трябва да бъде изпълнен със сила. Защото силата е носителка на студенината в себе си. Който е силен, той е студен. Който има живот в себе си, той има и топлина. Но животът съдържа едно качество повече, отколкото самата топлина. Всичко обаче е в приложението. Като се приложи това нещо, човек ще може да се самовладее. Понякога вие се самозаблуждавате като не познавате своите състояния. Аз съм правил ред опити и наблюдения в това отношение. И вие можете да сте забелязали тези неща. Например, в присъствието на някои хора вие сте страхливи, а в присъствието на други не сте страхливи. В присъствието на някои хора сте нетърпеливи, а в присъствието на други сте търпеливи. Това не е ваше състояние, това е състоянието на другите хора, които вие чувствувате и се отразяват като ваши. Като влезете между учени хора, и вие ставате учени. Като влезете между невежи и вие ставате невежи. В дадения случай външните хора, външната среда е израз на онова, което и вие усещате. Често казвате, че сте невежи. Не се плашете, това е състоянието на средата, в която сте влезли. Ама сърцето ми е съвсем изстинало. Не е изстинало сърцето, това е състоянието на средата, в която сте влезли. Средата е студена. Ако днес е студено вън, кой е причината за това? Студът в света. Когато в природата е студено, тя иска с това да застави хората да мислят. Когато иска да внесе повече чувства в хората и да подобри чувствата им, природата внася повече топлина, и ние казваме, че времето е топло. Днес, например се решава един важен въпрос за германците, те гласуват на кого ще се падне Саарската област след плебисцита. Времето вън показва, че европейските народи трябва да мислят, да разрешат въпроса умно, а не по чувства. Ако решат въпроса умно, няма да има никакъв спор, но ако не го разрешат умно, ще остане един промеждутък временен.

Сега тези въпроси са временни. За нас кой е същественият въпрос? И вие имате един плебисцит. То е, всеки човек чувствува дали хората го обичат или не го обичат. Мнозина казват, че хората не

ги обичат, не го уважават. Да, много малко обич има между хората. Не ми говорете за любов. Ако влезете добре облечен, с хубаво, ново палто, със самурена кожа около яката, с хубава шапка, цилиндър или друга някаква, с хубави обуща, със златни пръстени на ръцете, банкерът веднага ще стане с голямо почитание към вас и ще ви каже: Заповядайте, господине, какво обичате? След това ще ви разпита какъв сте, отде сте, какъв е баща ви и като разбере, че разполагате с голямо богатство ще каже: На ваше разположение съм, какво желаете? И този човек мисли, че банкерът го обича. Не, той го обича заради положението му. По този случай има една приказка за Настрадин Ходжа. Отишъл той един ден на кафенето, но бил много лошо облечен. Като влязъл в кафенето, никой не му обърнал внимание. На другия ден той облякъл най-хубавите си дрехи и така облечен влязъл в същото кафене. Веднага му обърнали внимание и от всички маси започнали да го черпят с кафе. Колкото кафета му дали, той все ги изсипвал на дрехите си, като им казвал: На, пийте вие, на вас се дава това уважение. Та казвам: Радвайте се когато сте в бедно положение, защото ще имате възможност да познаете онези, които ви обичат и почитат. Само когато сте бедни, когато се намирате в трудно, в бедно, положение със скъсани дрехи и обуща, гладували три дена, само тогава ще познаете доколко хората ви обичат и почитат и доколко вие сте указвали състрадание към тях. Иначе можете да изпаднете в заблуждение, да мислите, че сте или уважавани или неуважавани. Иначе, мнозина могат да ви пишат, че сте велик човек, че имате знание. Велик сте заради парите си, заради знанието, което имате. Сегашното знание не е много трайно, то е временно само. Какво ще бъде с това знание след хиляда години, например? След хиляда години и децата ще знаят толкова, колкото вие знаете днес. Де ще бъде вашето знание след хиляда години? Добро е това знание, което сега имате, но след време има неща, които трябва да се научат и които ще бъдат по-ценни от сегашните. Значи, трябва да оценяваме онова, което нашият ум следи; трябва да оценяваме онова, което

нашето сърце следи; трябва да оценяваме онова, което нашата душа и нашият дух следят, понеже всичко това носи бъдещите възможности в себе си.

Та вие не трябва да се обезсърчавате и при най-големите противоречия, които съществуват. При най-големите противоречия съществуват и най-големите възможности. При най-големите страдания съществуват най-големите благословения. Проследете цялата история и ще видите, че всички онези народи, които са се дигали и слагали за велики, са имали най-големи страдания. В това няма никакво изключение. А всички ония народи, които са имали най-малките страдания, са имали и най-малки благословения. Апостол Павел, който минаваше за виден апостол, беше бит пет пъти по 39 удара и най-после каза: "Братя, с големи страдания и мъки ще се влезе в другия свят". И Христос, Който дойде да спаси света, мина през най-големи страдания. Всички благожелатели на света минават през най-големите страдания. Онези, които отиват да открият северния и южния полюс също минават през големи страдания. Онези, които отиват да открият Америка и Африка, минават пак през големи изпитания. И авиаторите минават през големи изпитания. Всеки, който иска да постигне нещо, той трябва да знае, че го чакат големи изпитания. Аз говоря за изпитанията, които са в реда на нещата. Малкото дете има по-малко знания, а големият син има повече. Малкото дете е често галено от майка си, но когато порасне, когато стане студент в университета, майка му не го гали вече, тя се радва, че той учи. Настава време, когато не трябва да ни галят, а ние трябва да учим добре. Казвате, че трябва да се обичате. Ако ви дадат една програма да покажете как трябва да се обичате, каква Любов ще внесете в света? Много лесно. Представете си, че имате брашно, вода, сол и трябва да направите един хляб. Омесвате го добре, но нямате фурна да го опечете, защото сте на планината. И тук работата не е мъчна. Ще накладете хубав огън, ще отделите после горещата пепел на страна, ще турите в нея прясната погача и ще я заровите да седи

там, докато се опече. После ще я извадите, ще я издухате от пепелта и ще я изядете. Питам: Трябва ли в дадения случай да се оплаквате, че нямате удобства, това онова? Както виждате целта е постигната. В дадения случай за предпочитане е опечената пита с малко пепел отгоре, отколкото и най-хубавия хляб, изваден от някоя модерна фурна. Колкото и да е модерна, този хляб не е толкова хигиеничен. Едно е важно, брашното било то житено или царевично, да бъде съвършено чисто. Сегашните брашна какви ли не нечистотии нямат в себе си. Външно хлябът минава за много добър, но вътрешно не е така.

Сега да оставим тези неща настрана. Нашият умствен, нашият сърдечен живот трябва да бъдат съвършено чисти от всякакви примеси. Няма какво да се сърдим на миналите поколения. Още в този живот ние можем да направим известно пречистване, стига само да спазим известни правила. Когато ви дойде една мъчнотия, вие трябва да знаете, към кой свят принадлежи тя: Дали към физическия, дали към сърдечния или към умствения. И след това трябва да я разрешите съобразно тези закони. Вие не трябва да разрешавате всички неща по един и същи начин. Вие казвате: Искам да съм богат, за да правя добрини. Мислите ли, че само богатите хора правят добрини? Че всеки човек е богат. Когато един човек е надарен с ум, със сърце и със здраво тяло, може ли да се нарече сиромах? С една сладка дума вие можете да принесете на човека много по-голяма полза, отколкото ако му дадете десет хиляда лева. С тези десет хиляди лева този човек може да си купи един хубав костюм, обуща и с тях да се представя. А тъй, с една сладка дума, вие можете да произведете в човека цял преврат. Вие мислите, че реалното в света трябва да бъде резултат на вашия ум, на вашето сърце Не, това е последният опит. Физическият опит трябва да бъде винаги последен. След като сте направили един умствен опит, един сърдечен опит, най-после ще направите един опит на физическото поле, той е последният опит. Зад него вече няма нищо друго. И като направим този последен опит

трябва вече да спрем. Сега ще оставим по нататък на природата. След като направите и последния опит и нямате резултат, оставете вече на природата, тя ще свърши останалата работа. Като направи опита, природата ще ви покаже начина, по който може да поправи погрешката. Ще ви приведа един пример за изяснение на идеята си. Един българин, слуга при един богат господар, носил в ръцете си парите на своя господар в една торба. Обаче, един турчин го гонил, искал да му вземе торбата с парите. Като се видял на тясно слугата започнал да се моли на Господа: Господи, моля Ти се, помогни ми да занеса парите на господаря си, защото не знам какво да говоря ако този турчин ми вземе парите. Турчинът викал след него: Стой, но българинът все бягал. По едно време турчинът се спънал в един камък, паднал на земята и строшил крака си. Като чул охканията на турчина, слугата се върнал назад, взел го на гърба си, турил и торбата на гърба си и го завел дома си да го превържат. Вече нямало защо да бяга. Кой е виновен сега? Трябва ли да съжалявате, че кракът на турчина се е счупил? Природата, обаче, е дала последното разрешение на въпроса. Слугата показал на турчина, какво нещо е човещината, а турчинът взел да се моли да го извини, че не постъпил добре, не постъпил по Бога. От този момент българинът и турчинът станали най-добри приятели.

Сега ние сме във фазата, когато на много хора трябва да се счупят краката. На много мъже, на много жени, на много синове и дъщери, на мнозина трябва да се счупят краката. Но и мнозина трябва да ги нарамят на гърбовете си, с торба на рамо и да ги занесат в домовете си, да им покажат един добър урок, как трябва да се живее.

“Благословен господ Бог наш”. Тайна молитва.
(Малко мъгливо, и малко студено време. Няма сняг.)

14. беседа от Учителя, държана на 13 януари 1935 г. София, Изгрев

ПЛОД СТОКРАТЕН

“А друго падна на добрата земя, и като израсте, стори плод стократен”.

Отче наш.
“В начало бе Словото”.

Ще прочета тази част от осма глава от евангелието на Лука, до 9 ст.: “А друго падна на добрата земя, и като израсте стори плод стократен”. В този стих се говори за три неща: За семето, за почвата и за добрите резултати, които семето е дало. Нам се струва, че е лесно да се живее. Повидимому всички хора живеят, но малцина живеят както трябва. В това отношение, изкуство е да се научи човек да живее, както трябва. Защо? Защото преди всичко има органически условия, които пречат на човека да живее както трябва. Ако стомахът на човека не е в изправно положение, той не може да живее както трябва. Ако гърдите му не са в изправно положение, той ще има друг род спънки, и най-после, ако и мозъкът му не е в изправно състояние, и това още не може да се нарече живот. Истински живот е онзи, когато мозъкът, белите дробове и стомахът на човека функционират както трябва. Или научно казано когато мозъчната нервна система и симпатичната нервна система в човека функционират правилно. Това в обществения живот наричат да имаш външни добри условия, да имаш пари, да имаш средства, да си богат, да си здрав. Това го кръщават с различни имена. Обаче да имаш пари, това е резултат; да имаш средства, това е резултат; да имаш здраве, това е пак резултат. Ние говорим само за резултатите, но резултатите нищо не правят. Резултатите могат да се изгубят. И всички хора страдат, понеже разчитат все на резултати. Някой разчита, например, на своята

доброта. Добрината е един резултат. Че ти си добър, това е резултат - ти трябва да работиш. Някой счита, че като работи до умора, това е работа. Мнозина казват за нещо, че се е изтощил от работа. Изтощаването не е работа. Работата е едно естествено положение, което природата е създала в човека. Ако някой се изтощава от работа, това е съвсем криво разбиране на работата. Някой иска да разбогатее, да превъзмогне нещата и се смущава. Много неща разбъркват ума му. Например, хората днес разрешават въпроси, които не са разрешени и не могат да се разрешат. Като правих своите изчисления из България, един млад философ ме запита: Както виждаш, моята млада другарка, как мислиш ще остане ли тя до края на живота ми вярна или няма да ми остане вярна? Той изпрати другарката си в другата стая да свърши някаква работа, а мене ме запита за нея. Казвам му: Аз зная какво ще стане, но не мога нищо да ти кажа, това не е моя работа. Ти сам ще опиташ това. Казвам: И да кажа, и да не кажа, работите ще си станат така както трябва. И положително да му кажа, и отрицателно да му кажа, работите ще си станат, както трябва. Има неща, които по никой начин не могат да се предотвратят. Ние искаме да предотвратим някои неща. Мъчим се, но не можем да ги предотвратим. Питам: Защо грехопадението на човека не можа да се предотврати? Нима онези, които бяха в невидимия свят, в небето, не бяха умни, не знаеха нещата, та не можаха да предотвратят това грехопадение на човека? Те не можаха да го предотвратят при всичкото си знание и мъдрост. Ще кажете, че това нещо било невъзможно да се предотврати. Не, не разбирайте така нещата. Вие не можете да предотвратите пиянството. Пиянството започва с водата. Причината за пиянството е водата. Ако човек не пиеше вода, той нямаше да пие и вино. Водата е виновна за пиянството. Като пие вода, човек пие и вино. Пиянството е неизбежно, понеже е неизбежно и пиенето на водата. Трябва да се спре целия процес на пиене на вода и тогава само да се лекува пиянството, а това е невъзможно. За предпочитане е пиянството отколкото да се спре пиенето на водата, защото в края на краищата

пиянството може да се изправи. Човек не е по-силен от водата, но е по-силен от виното. Следователно човек не може да спре пиенето на водата, понеже в този процес е животът. Пиенето на вино е второстепенен процес, на който човек е господар. Също така и грехопадението е второстепенен процес в природата, на който човек е господар. Да съгреши човек, това е в неговата възможност, но той може да спре този процес, човек има възможност и да не съгреши. Ако иска човек може да греши, но никой не може да му забрани да греши. Никой не може да му забрани и да не греши. Като говоря за греха, аз го вземам в смисъл, че грехът се явява след погрешката. Значи, грехът започва от погрешката. Грехът е резултат на едно неразбиране на живота. Онзи, който разбере истинския процес на живота, той няма защо да греши. Но онзи, който не е разбрал живота, той има възможност да греши. Не са хората първи, които са съгрешили. По-напредналите същества са грешили. За да греши човек, той трябва да бъде много умен. Грехът се дължи на голяма интелигентност. Вие не разглеждайте греха, както е поставен в живота. Първично грехът е влязъл в света по повод някаква добра мисъл, но резултатите понякога на тази добра мисъл са произвели греха. Резултатите са произвели някакво спиране на органическия живот на човека. Това спиране пък е създало страданията. От чисто органическо гледище, страданията не са нищо друго, освен натрупване на излишна енергия, която човек не може да издържи. Понякога в мозъка на човека се натрупва толкова много излишна енергия, която причинява смущение в мислите му. Това смущение в мислите причинява една болка в чувствата му и най-после тази болка се отразява и в организъма му - явяват се органически последствия. Това се дължи на ред енергии, които не са поставени на своето място. Значи, в човек може да се зароди едно неестествено желание. Естествено е в човека желанието му да яде, но от това естествено желание може да се зароди и едно неестествено желание. Например, това неестествено желание е лицето на човек да стане червендалесто,

очите му да станат светли, да го харесват хората. Този човек има желание да тури в стомаха си повече храна, за да стане лицето му червено, но той не знае колко храна трябва да тури, за да не таксува стомаха си. И после, ако човек се безпокои за своята красота, той може да я изгуби. Това, което човек желае много, може да го изгуби и това, което никак не е желал, може да го придобие. И едното е вярно, и другото е вярно.

Сега, аз чета за резултатите в последната лотария. Там има едно число с шест цифри, което е спечелило 300 хиляди лева. Какви бяха първите три цифри на това число, не обърнах внимание, но последните три са деветки. Това случайност ли е? За онзи, който не знае това е било една случайност, но за онзи, който знае, това ни най-малко не е случайност. Това число с трите деветки, непременно трябваше да спечели. Може би този, който е взел печелившия билет, са го убеждавали да го вземе, той се е колебаел, и сега се учудва, че това число именно с трите деветки печели. Много хора от европейските държави се възмущават от лотариите, считат, че те са един неестествен процес. Питам: Нима така, както хората живеят, това не е един лотариен билет? Нима животът на сегашните хора не е една лотария. Сега хората живеят точно по правилата на лотарията. Те вземат един билет и очакват да им се падне нещо. Това е една много рядка възможност. При това, всички хора все очакват нещо хубаво да им се падне. Но в края на живота си всички се разочароват, че това, което са очаквали не е дошло. И тогава, за да не се разочаровате, по-умните хора, които са дошли на земята, са създали една теория за продължаване на живота. Те казват: Сега нищо не спечелихте, но поне следната лотария може да спечелим. Религиозните хора пък казват, че за в бъдеще поне ще благуват. Източните народи казват, че като се прероди човек в следния си живот, тогава поне ще спечели билета му. Възможно е това, а и невъзможно е. Но има неща, които са интересни в живота на хората, а именно природата не е поставила човека в крайни лишения. Тя го е сподобила с всички онези

възможности, които са необходими за неговото развитие. Ако човек би се вслушал в дълбочината на своята душа, на своите мисли и чувства, той би правил много по-малко погрешки, отколкото сега прави. Но човечеството се намира пред един вторичен, външен процес, който го заблуждава. Навярно вие сте чели баснята за вола и жабата. Видяла един ден жабата, че подковават вола. И тя си дигнала крака да я подковат. Тя си мислила, че като я подковат като вола, животът ѝ ще се изправи. Но не само, че животът ѝ няма да се изправи, но след като я подковат като вола, ще я впрегнат на нивата да оре цял ден. Волът ѝ казал: По-добре остани си в блатото да си пееш цял ден, отколкото да дойдеш като мене да ореш цял ден на нивата. Питам: Кой живот е по-добър - на жабата, която не е подкована и пее цял ден в блатото или на вола, който е подкован и оре нивата? Също така и хората често искат да имат опитността на вола, без да знаят, че ще минат по съвсем друг път на живота. Жабата ни най-малко не разбирала положението на вола. Тя е мислила, че да я подковат, това е едно благословение, а не един труд на какъвто е подложен вола. Това е един непоносим труд. Обаче жабата с нейната материалистическа философия казва: Аз съм дошла на земята да живея. Че ще живее, това е хубаво. Няма същество, което е дошло на земята и да не живее. Това е право, но питам: Кой е онзи, който ще реализира неговото благо? Кой е онзи, който ще се грижи за нас? Сега ние отхвърляме правата мисъл в природата и казваме: Ти трябва да бъдеш умен, да си уредиш живота. В какво седи тази умност? Най-първо ние трябва да разбираме онези условия, които природата е вложила у нас, да разбираме своето естество с възможностите, които се крият в него, да разбираме външните условия, с които трябва да се справим. Ако нямаме ясна представа за силите, които функционират у нас, ако нямаме ясна представа за условията, които ни очакват отвън, тогава ние не можем да имаме щастлив живот. Лесно щеше да бъде ако животът зависеше само от нас. Той не зависи само от нас, защото животът на всеки едного е колективен. Не зависи само от

човека да бъде щастлив. За да бъде един човек щастлив, хиляди, хиляди същества трябва да влезнат в неговия живот като условие за неговото съществуване. Не само това, но вие казвате, че трябва да имаме добър баща и добра майка. Това е неразбиране на живота. За да имате добра майка и добър баща, трябва да дойдат още хиляди условия на помощ. Трябва да се съчетаят най-благородните условия около човека, за да бъде той щастлив. Казвате: Трябва да имаме вяра. Вяра има само в съчетанието на тия условия в живота. Ако животът на хората често е нещастен, причината за това е, че те са изгубили вяра в съчетанието на тия външни условия. Та (те) искат да създадат нови условия на живота. Те не знаят, че като създадат новите условия на живота, те ще нарушат онзи естествен ред, който съществува в природата. Те не знаят, че за новото, което искат да създадат, нямат основа в самите себе си. Вземете положението, когато животните се разделиха в своите убеждения. Половината от млекопитающите, например, поддържаха теорията за месоядството, а другата половина поддържаха теорията за вегитарианството. Вземете, например, мъховете, лишеите и подобните на тях, които се залепят за някой камък, изяждат го. Те са всеядци, разлагат почвата и благодарение на това се образува почвата от камъните. Но това е един научен въпрос, който трябва да се доказва и затова има ред факти, които доказват какви са били външните условия, за да разделят и растенията, и животните на тези две категории помежду си: на месоядци и на вегитарианци. Но да оставим този въпрос настрана. Изобщо, онези, които са месоядци ядат тия, които са тревопасни, а тези, които са тревопасни се опасяват от месоядните и станаха причина да си създадат органи, с които да се защитават. Казвате: Защо на вола изникнаха рога? как няма да му изникнат рога? От големите страдания, от мъките, които прекара, най-после волът си каза: Не може да остана така кротък, няма да се оставя да ми късат рогата, трябва и аз по някакъв начин да се защитавам. И в това усилие да се защитава, израснаха му рогата. Рогата на вола са оръжие, с което се

брани. После той си каза: И пръстите си трябва по някакъв начин да пригодя. Няма да се оставя да стоят тъй разделени, но да се превърнат в токмак, че да удрям с тях. Също така и конят по причина на външните условия, измени пръстите си в копито, с което да рита, да се брани. Та когато ние се чудим защо животните имат такива оръдия, ще знаем, че всичко това е създадено благодарение на неблагоприятните условия, при които са живели. Положението на сегашния човек показва пък, че той е минал във фазата на благоприятните условия на живота. Като се изучава криминалната психология, забелязват, че ония типове, които се проявяват като престъпници, те постепенно се повръщат по атавистически начин към своето минало, към своите деди и прадеди, вследствие на което пръстите им започват да стават по-къси и по-дебели в основата си. Палецът им пък почва да става топчест и много къс. Това се забелязва и в ред поколения. Когато животът на човека правилно се развива, палците му започват да се оформяват: палецът става по-дълъг, а съразмерно на него се определят и останалите пръсти. Щом се наруши хармонията, палецът, който означава разумната воля в човека, започва постепенно да се скъсява. Долната част на палеца означава волята в човека, средната част означава неговата интелигентност, а третата, най-дебелата означава неговите чувства. Тъй щото когато интелигентността у човека се развива, съобразно с това се увеличава средната част на палеца. Когато пък правилно се развива волята в човека, първата фаланга се развива добре. Представете си, че едно дете се ражда по атавизъм със своите лоши наклонности в миналото, и вие не обръщате внимание на онези признаци, които природата му е поставила. Няма да се мине много време и това дете ще започне да проявява своите лоши наклонности, които носи от своето минало, когато е било млекопитающо. Атавизмът подразбира връщане към старото. И това, че много хора се проявяват като престъпници, това не е нищо друго освен връщането им към старите навици на своето минало по атавизъм. Те трябва по

един разумен начин да се справят със своите стари (минали форми) на съществуване. Човек може да бъде религиозен, набожен и при все това пак да се проявяват в него тези стари навици. Ако той е религиозен и разумен, по-лесно може да се справи със своите стари навици.

Казвам: В социално отношение, вие имате да се справяте не само с мъчнотии, които се дължат на вашето сегашно възпитание, но има да се справят(е) и с ред навици на своето минало, които ви правят нещастни. Ето, у човека има едно състояние на гняв, което често изразява навън. Той и да стане духовен човек, пак ще се гневи, но ще може повече да се въздържа, ще работи съзнателно. Питам: Какво придобива човек, като се разгневи? Той мисли, че като махне с ръката си, ще придобие нещо. Да, но махне с ръката си и нищо не става. Седят двама души и се разговарят, единият е религиозен човек, но много гневлив. Другият му казва: Слушай, по-малко ще говориш, не искам да те слушам да ми разправяш твоите религиозни работи. Слушай, бъди внимателен към мене. Не ме предизвиквай, защото и без това едва съм успял да потуша своите стари навици. Ако още ме предизвикаш не зная какво ще направя. Аз ще ти изкажа какъв атавизъм има у тебе. Зашива му една плесница. Религиозният става и му зашива две плесници, и го поваля на земята. Ама така бие ли се, бе? Бие се, да видиш какъв съм аз. Едва бях се вързал, но сега пак се развързах. Седя отгоре му. Ти знаеш ли какво нещо е евангелието? - Зная, братко. Добре тогава, защо ме биеш? Нали Христос е казал, че като ти ударят едната страна, да дадеш и другата? - Да, така е казал, но това е правило само за ръцете, за краката няма никакъв закон. За ръцете има само закон, като те ударят, да мълчиш. Та казвам: Често и вие при най-добрите условия, при най-добрите си състояния, излизате от себе си. Често, при най-добрите ви състояния, може да дойде някой и да ви извади от това състояние, да ви постави по атавизъм, при условие, да проявите своите лоши навици. Не казвайте, че не можете да се въздържате. За човека въздържанието е един

умствен процес. Ако не е господар на своите мисли, човек външно не може да прояви никакво въздържание. Казвате: Защо трябва човек да се въздържа? Защо трябва да вярва? - Вярата е процес на ума. Ако не мислиш, ти не можеш да се въздържиш; ако не мислиш, ти не можеш да вярваш. Ама той може да ме бие. Не може да те бие. Ако ти имаш силна мисъл, с мисълта си можеш да спреш кого и да е на пътя. Ако си умен човек, ти можеш да срещнеш кого и да е на пътя си. Сега вие можете да се интересувате, по кой начин можете да спрете човека. Това е цяла наука. Дали на едно малко дете един голям чук. То взима чука, но едва го тътри, едва го влачи, иска с него да чука камъни. Това е невъзможно. Среща го един възрастен и го пита - защо носиш този чук? Искам да чукам камъни. Как ще чукаш камъни, когато едва влачиш чука? Този човек бил юнак взима чука, начуква камъните на детето и му казва: Хайде сега, вземи камъните и си иди у дома. Като го видели майката и бащата го запитали: Кой ти начука тези камъни? - Аз ги начуках. Че как тъй? Ти не можеш чука да държиш в ръка, а камъни ще чупиш. Да, така, какво мислите вие, начуках камъните. Я да те видим, дигни чука! Дига детето чука, но не може да го подигне. Как тогава си начукал тия камъни? - Вие ме обезсилихте, като дойдохте при мене. Та казвам: И вие, като направите една погрешка, казвате, че условията били такива, като дошли баща ви и майка ви при вас, те са ви обезсилили. Не, там не е въпросът. Въпросът е в знанието. Ако имате една пушка, пълна с барут и поставите един фитил на запалката ѝ, тя непременно ще изгърми. Кой е виновен за това? Грешката не е в пушката, нито в запалката. Вие трябва да бъдете умни, да извадите барута, да извадите запалката, да не изгърми пушката. Не казвайте след това, че вие можете да спрете запалката. Там е и вашата погрешка. Вие запалите барута, а после искате да се предпазите от удара на пушката. И човек е създаден по два начина: Едни създадоха доброто у човека, а други - злото. В човека има ред бомби от различен калибър. Някой път дойде в ума ви някоя мисъл, и вие казвате: Чакай да туря един фитил на тази мисъл, да видя, каква е.

Да, но тази мисъл е бомба. И всеки ден експлодират по няколко, а най-малко по една бомба у вас. Има бомби на гнева, на неверието, на съмнението, на ревността, на учеността и като запалите една от тези бомби, тя непременно ще произведе своя резултат. И после, като не разбирате живота, ще кажете: Защо Господ е създал света така? Не палете фитилите на тези бомби - нищо повече. Например, съвременните хора имат добри стремежи, но не знаят, как да ги постигнат, какви правила да приложат. Някой иска да стане добър човек. Добро е желанието му, но базата, върху която той е застанал, за да бъде добър, е крива. Човек е добър, но той трябва да постъпва добре. Вие сте добри, но трябва да постъпвате добре. Не е въпросът добри да бъдете, но трябва добре да постъпвате. Някой казва: Аз трябва да бъда умен. Не, умно трябва да постъпвате. Тази разумност съществува и у растенията, макар, че хората мислят, колко растенията са глупави. В растенията има такава разумност, такава интелигентност, каквато много от хората тепърва трябва да я придобиват. Те се справят с най-лошите условия на почвата, и оттам си изкарват храната. Ако човек би се поставил на такива условия, едва ли би могъл да изкара нещо от тази твърда, неблагоприятна почва. Това, с което хората не могат да се справят, растенията се справят лесно. Ето, човек не може да се справи с въглеродния двуокис, когато растенията лесно се справят с него. Това, което е вредно за нас и ни задушава, от него растенията изкарват своята храна и поддържат живота си. Те турят на работа въгледвуокиса. Кой е по-умен тогава? Ние създаваме въглената киселина, а те я използуват, и ни я възвръщат обратно във вид на хранителни вещества. Ние казваме, че растенията са глупави, а от тези глупави растения очакваме храната си. Питам: Права ли е тази наша съвременна философия? Ако растенията, наистина, бяха глупави, ние щяхме още повече да оглупеем. Ето защо, за да стане по-умен човек, препоръчват му да яде разни плодове. Колкото по-голямо разнообразие има у човека, толкова по-умен става той. Значи, ще трябва да ядете и лук, и чесън, и

боб, и черен и бял боб, и грах, и зеле, а после и най-разнообразните плодове, които съществуват на земята, тъй както са наредени според степента на своята интелигентност. Който е умен, от всички тия форми плодове, той ще вземе онези, които са необходими за неговата интелигентност, да усилят, да я развият повече. Например, ако някой иска да стане изящен, деликатен, да знае как да постъпва, той трябва да яде от най-хубавите ябълки, а не от грубите. Който иска да стане разумен, интелигентен, нека яде круши, от най-хубавите с крушообразна форма, а не от валчестите и тия, които същевременно имат хубав жълт цвят. Който иска да развие благоутробието си, нека яде от валчестите ябълки. После яжте гулия, зеле, всички придават нещо хубаво на човека. Който пък иска да изправи бъбреците, нека яде бял боб. Щом имате нещо в бъбреците си, яжте бял боб, те се нуждаят от такава храна. Който страда от очи, да яде леща. Аз не казвам, че с лещата ще излекувате очите си, но ще придобият очите ви хубав израз. Аз не говоря за болни очи, но за здрави очи, които да поддържат своето здравословно състояние. По малко ще ядете от всичките тия храни, за да поддържате здравословното състояние на своя организъм. Такова ще бъде бъдещето разбиране на хората за храната. Човек трябва да прави ред опити в това отношение и да наблюдава какви резултати има. За в бъдеще ще има школа за храненето на човека. Например в понеделник, човек трябва да употребява такива храни, които да развиват неговото въображение. Във вторник трябва да се храни с храни, които развиват енергия. Ето, забележете, каква е формата на пръстите. И те са в зависимост от храната и от работата, която вършат. Малкият пръст е останал неразвит, защото много работи, а другите му братя са големи аристократи. Баща им не ги е турял много на работа. Най-големият, средният пръст е бил най-голям аристократ, той се е потривал повече, малко е работил. От много работа малкият пръст не е пораснал, той е угаждал на всичките си братя, но затова пък е развил голяма практичност. Ти не можеш да бъдеш практичен в живота, ако нямаш

съветите на малкия пръст. Той е меркурианец. Показалецът пък се намира под влиянието на Юпитер. Енергиите, които текат от него, представя възвишеното, благородното, доблестта в човека. Същевременно показалецът е свързан с личните чувства в човека. Средният пръст в човека е свързан със съвестта, със справедливостта в човека. Безименният пръст е свързан с вярата, с надеждата, с милосърдието в човека. Малкият пръст е свързан с обективния ум, с практичността в човека. Значи, всеки пръст в човешката ръка има влияние върху неговото възпитание. Когато човек огрубее малко, добре е да разтрива палците си, за да повлияе на чувствата си, да станат по-нежни, по-меки. Често чувствата на човека огрубяват поради прекомерна работа. Той работи, когато трябва и не трябва. Днес мнозина не знаят, как да възпитават децата си. Ако хората биха знаели, как да възпитават децата си, те щяха да имат добри резултати. Когато детето огрубее в чувствата си, майката трябва да поразтрива от време на време неговите палци и с това ще внесе по-голяма мекота. Като не знаят как да възпитават децата си, майките и бащите им казват: Дърво трябва на тия деца. Не, не трябва дърво. Те не са разбрали как трябва да се възпитават. Те криво са разбрали употребата на дървото. Според мене, да бъдеш един човек или едно дете, това значи да знаеш как да го наказваш, т. е. да знаеш как да го възпитаваш, как да го учиш. А тъй, с дърво, това ни най-малко не е учене. Дървото означава разумното в човека. Следователно, като биеш човека с тояга, това означава, че той първо трябва да мисли за Бога, а после и за себе си. Тояжката има два края, единият край си ти, а другият е Господ. В средата на тояжката пък са хората. Следователно, като биеш някого, както не трябва, Бог взима другия край на тояжката и бие. Тогава вече Господ бие. Казвате, че тояжката е излязла от рая. Щом е излязла от рая и я прилагате върху другите, тя ще се приложи и върху тебе, ако не си умен, разбира се. Под думата тояга, аз разбирам лошите условия, при които човек се намира. Да употребиш тоягата върху детето, има смисъл, но само тогава, когато с

нея можеш да му покажеш лошите условия, които съществуват и с които то може да се справи. Казвате: Когото Бог обича, него наказва. Питам: Кого Господ досега е бил с тояга? Хората са се били с тояга, но Господ никого не е бил с тояга. Макар че в Писанието е казано: "Когото Бог обича, него наказва". Бог никого не е бил с тояга, но след като бащата бие сина си или детето си с тояга, казва: Така е писано в Божия закон, че когото Бог обича, него наказва.

Сега да се върнем към новите форми на възпитанието. Ние имаме в себе си известни желания, които искаме да постигнем. Но за да постигне човек едно свое желание, той трябва да разбира законите, на които то се подчинява. Който не разбира тия закони, казва, че семето трябва да се извади от хамбара и да се посее на нивата. Но след като се посее на нивата, семето отново трябва да се върне в хамбара. Но в даден(ия) случай, ти не можеш да посееш всичкото семе наведнъж на нивата, ще посееш само част от него, а останалото ще оставиш в хамбара, да не се хаби. Та с посаждането и растенето на растенията в растителното царство, едновременно прогресираме и ние. В разумния свят не могат да се забележат отношенията, които съществуват между растителното царство, растенията и човека. Като не знаят това, българите унищожават горите на общо основание. Аз съм наблюдавал какво правят българите. Като живее някой българин покрай някоя гора, носи брадвата си и покрай което дърво мине, все ще опита брадвата си. И затова дърветата са накълцани, осакатени. Дърветата трябва да се пазят грижливо. При бъдещето възпитание на хората, всеки човек трябва да има на свое разположение пет- до десет дръвчета, за които той специално да се грижи. И за възпитанието на децата трябва да се употреби като метод да се грижат за отглеждането особено на плодните дръвчета. По този начин децата могат да се превъзпитат. А особено, ако се каже на детето, че тази круша или ябълка, или слива е негова и то трябва да се грижи за нея, да я полива, да я отглежда, да я обработва. Сега как се възпитават децата? Не им се обръща внимание на дърветата, на плодните дървета и като влезнат в

някоя чужда градина, първата им работа е да се качат на някоя слива или круша и да я обрулят, да чупят клоните ѝ. То няма предвид, че това дърво е разумно. Обаче, когато детето отглежда плодните дървета, то ще ги обикне, ще се свърже с тях и ще се възпитава. Също така трябва да знаете, че у вас има известни мисли, които мязат на растенията и трябва да ги отглеждате грижливо. Има известни мисли в умствения свят, които са подобни на растенията и трябва да ги посадим в ума си. Също така има известни чувства, които са подобни на растенията и тях трябва да посадим в сърцето си; Вие искате да се самовъзпитавате, но не знаете как. Ако вие не можете да посадите една мисъл в ума си и едно чувство в сърцето си, и да се грижите за тях, като за плодни дървета, вие никога няма да се възпитате. Всяка мисъл и всяко чувство, които отглеждате в себе си, трябва да дадат плод. Вие имате някои мисли и чувства в себе си, които не дават никакъв плод, те са безплодни дървета. Вследствие, на което вие казвате: Какво ли не мислих едно време, но нищо реално не излезе от това. Вие мислите, като сте дошли на земята, да бъдете щастливи. Това е погрешно схващане. Вие трябва да знаете, че на земята първо ще имате разочарования, а след това ще дойде Царството Божие. Онова семе, което е в хамбара и желае да бъде посадено на земята, много се лъже, ако мисли, че ще бъде щастливо. Първо то ще преживее най-големи разочарования и след като поникне, даде листа, корен и клоне, тогава едва ще дойде царството за него: То ще завърже, ще узрее. Същото е и за човека. Най-първо той ще мине през големите разочарования, а после, като даде плод и узрее плода му, тогава едва ще дойде разумността - щастието. Природата винаги иде на помощ на разочарованието. При най-големите разочарования на човека, природата ще му дойде на помощ, да се справи с най-големите мъчнотии.

Съвременните хора са попаднали в две противоположни течения: едни от тях се уповават само на себе си - това е едната крайност. Другите пък уповават само на Бога. И едните, и другите са

криви. Да уповаваш на Бога, това значи да си вън от Него - едната крайност. Да уповаваш на себе си, това е другата крайност. И двата метода не са прави. Ти не си господар на целия свят, как можеш да уповаваш само на себе си? Човек може да упова на себе си отчасти, но отчасти може да упова и на Бога. Ето какво аз разбирам под думите да уповаваш на Бога само. Това значи да очакваш Бог да дойде да ти разоре нивата, да я посее, да ти донесе една стомна вода, да учи заради тебе, да свършиш университета и т.н. Казвате: Да ни помогне Бог да станем милионери. С това природата не се занимава. Има неща, с които природата се занимава, но те са съществени. Казвате: Де е Бог? - Бог е в светлината. Като научите закона на светлината, вие влизате вече в съприкосновение с Бога. Бог е във въздуха. Като научите закона на въздуха, ще влезете в съприкосновение с Бога. Бог е във водата. Като научите закона на водата, ще влезете в съприкосновение с Бога. Бог е в храната. Като научите закона на храната, ще влезете в съприкосновение с Бога. Следователно, човек има четири допирни точки с Бога - чрез светлината, чрез въздуха, чрез водата и чрез храната. Някой дойде при мене, изправи се гордо и пита: - Де е Господ? - В светлината. Де е Господ? Във въздуха. Вие не знаете какво нещо е въздуха, не знаете свойствата на въздуха. Когато този въздух влезе в дробовете и пречиства кръвта, подтиква живота, това именно е Бог. Когато възприемете в себе си онова свойство на светлината, което ви дава подтик за знания, това е Бог. Когато възприемете в себе си онова свойство на водата, която утолява жаждата ви, това е Бог. Онова свойство на храната, което дава сила, което дава здраве на човека и поддържа вечно запаса на неговите сили, това е Бог.

Сега аз не искам да се обезсърчите, да казвате, че имате разбирания за Бога. Вие имате разбиранията, но сте подценили вашето разбиране. Като сте изгубили същественото, вие търсите днес Бога навсякъде, търсите го на небето, на звездите, но никъде не го намирате. Досега никой не е намерил Бога. Казвате, че е горе. Дигате

очите си нагоре, но не можете и там да Го намерите. Защо дигате очите си нагоре? Защото светлината, водата, въздуха и храната идат все отгоре. Понеже оттам иде всичко и светлината, и водата, и въздухът, и храната, и животът, затова дигате очите си нагоре, но не се спирате върху това и изгубвате добрите условия. Ако нямаш светлина, как ще си дигнеш ръцете? Ако нямаш въздух, как ще си дигнеш ръцете? Ти цял ще се смръзнеш. Как ще си вдигате тогава ръцете да се молите? Ако водата, въздухът, светлината и храната изчезнат, де ще се молиш и за какво ще се молиш? Право е казал мъдрецът, че ние живеем и се движим в Господа. Ние живеем и се движим в светлината, във водата, във въздуха и в храната. Голяма част от нашето тяло е само вода. И с храната е същото. Защо се радвате всяка сутрин, като изгрява слънцето? Защото от него иде животът. А сега мнозина казват: Не трябва да се гледа на слънцето.Добре, няма какво да се гледа на слънцето. Колкото и да гледате на него, няма да го видите. То е на 92 милиона мили далеч от нас, виждаме го като една малка топка. Светлината е онова, на което аз се радвам и което гледам. Въздухът е онова, на което аз се радвам и приемам в себе си. Водата е онази, на която се радвам и приемам в себе си. И най-после на храната се радвам и приемам в себе си, защото тя ми носи живот. Водата аз възприемам в себе си, и тя ни носи живот, който постоянно тече в мене.

Казва Христос: “Доброто семе, което е паднало на добрата почва, стори плод стократно”. Плодът е резултатът. Стократно плод - това е един вътрешен метод. А другото е само постижения. Сега да тълкувам значението на единицата и на стоте. Единицата, това е Бог. Първата нула, това са условията на Любовта. Втората нула, това са условията на Мъдростта. Следователно, всеки човек, който води Божествен живот, е използувал двете нули, двата зародиша. Който разбира, това са за него зародиши; който не разбира, това са две нули. Който разбира, той ще използува условията на Любовта и Мъдростта и ще съгради това, което иска. Единицата ще внесе в тебе онази мекота,

при която никой не може да ти причини никакви пакости. Двете нули ще ти дадат онази сила, с която ще бъдеш непобедим. Който дружи с Любовта и Мъдростта, той винаги остава непобеден. Понеже той има в себе си най-голямата топлина и светлина, при които никой не може да му направи някаква пакост. Знаете ли каква е тази топлина? От тази топлина и на дявола космите настръхват. Няма нечист въздух, който като попадне в огъня на Любовта, да не се стопи - стопява се като свещ. Като види човек на Любовта, и дяволът бяга от него. И мечката бяга от този огън. Защо? Защото, като се приближи при него, изгаря. Любовта е най-силният огън. Дето мине, всичко разтопява. Стани приятел с Любовта, да видиш, как ще избягат всичките ти врагове. Всички врагове изчезват пред човека на Любовта, а остават само приятелите му. Само враговете бягат от Любовта. Вие говорите за някаква любов, но тази ваша любов аз я наричам товарна, впрегната любов. Казвате: Тежко е да се живее в Любовта. Вие говорите за онази любов, която ви е впрегнала, натоварила ви е, качила се е отгоре ви и казва: Дий, хайде, карай, синко, напред! Хайде на нивата. После ще те поглади малко, ще те помилва и ще те залъже с малко зобчица, с малко сенце. Аз говоря в преносен смисъл. Това са онези ваши вътрешни заблуждения, които вие не разбирате, в следствие, на което вие оставате само със сеното и казвате: Не си струва да се живее. Аз ще туря край на живота си. Знаете ли колко е смешно, когато човек казва, че ще тури край на живота си? Той не е смел да тури край на живота си. Досега аз не съм срещнал човек, който да е турил край на живота си. Щом дойде до края на живота си, той се намира вече в огъня на Любовта. Който иска да тури край на живота си, той ще се намери в огъня на Любовта и Любовта ще го научи, как трябва да живее. Който влезе веднъж в огъня на Любовта, той не може да остане там. Любовта е единствената сила в света, която не оставя никого на спокойствие. Тя казва: Слушай, ти трябва да работиш! За малко време може да ти даде почивка, но веднага казва: От тебе се иска работа! Тъй, да седиш на едно място, като на курорт,

като на пансион, тя не позволява това. Тя всички впряга на работа. Дето минете, всички работят и всички са доволни там. Най-добрите работници са при Любовта - всички са доволни от нея. И тя плаща, колкото искаш. Нейната заплата _ при нея, да му плати, тя казва: Ще ти платя толкова, колкото можеш да носиш. Това е казано на наш език. Ако можеш да носиш сто килограма на гърба си, ще ти го даде. Знаете, това е златото, което трябва да носиш сам, без ничия помощ. Но докато сте при нея, вие трябва да се откажете от голямото знание, защото понякога голямото знание, причинява големи вреди на човека. Как се образуват болестите в човека? Болестите се образуват от неразбраната любов. Съвременната психология е навлязла в една област на знания, според която обяснява всяка болест, всяко болезнено състояние в човека, те го обясняват, че той е навлязъл в един разрив със своите чувства и мисли. Следователно, когато в човека се явят два разрива, един в чувствата му, и един в неговите мисли, веднага в него се създава едно болезнено състояние. При здравословните състояния на човека няма никакъв разрив, там има само растене и развитие. Там всяко чувство расте и се развива. При всеки разрив чувствата не растат и с това причиняват пакости на човека. Те са като онези запъртъци яйца.

Казвам: Когато дойдете до отчаяние и кажете, че не си струва да се живее, спомнете си за любовта, която подига човека. Представете си в този момент онези хиляди поколения преди вас, които са работили за вашето щастие. Милиони същества са работили за вашето щастие и вие в един ден плюете на този труд отгоре и казвате, че не струва да се живее. Кое ви дава право да сте недоволни, след като имате пред вид труда и работата на тия хиляди поколения за вас? Кое ви дава право да сте недоволни? Вие казвате: Аз имам право да съм недоволен от това, което имам сега. Не съм благодарен от това, което ми е дадено. Вие нямате ясна представа за положението, затова сте недоволни, но след това ще дойде обратния процес. Обратният процес е процес на взимане: Ще ти вземат всичко, това от което си

недоволен. И с вас ще се случи това, което се е случило с един голям богаташ, но и голям скъперник.

Този богаташ живял някъде в Испания, но бил голям скъперник. На всички хора, които идвали при него да им услужи с пари, той им давал, но срещу това им взимал големи лихви, одирал кожите им. Той се прочул на далечно разстояние със своето скъперничество и лихварство и всички хора, на които той услужвал, пъшкали под неговия гнет и си казвали: Не е за живеене на този свят. Най-после дошло им наум да се оплачат от него на царя. Царят заповядал да го турят в затвор и да го държат там три дена гладен и жаден. Като огладнял и ожаднял, той започнал да вика за вода, за хляб, но веднага го запитали: Ще дадеш ли десет хиляди лева за сто грама вода.? Това е кожодерство! Да, но и ти така си постъпвал. Като виждал, че не може другояче, той се принуждавал да даде колкото му искали. Искал малко хляб, пак трябвало да даде десет хиляди лева. Така прекарал той една година в затвора, през което време за всяка чаша вода и парче хляб, трябвало да дава по десет хиляди лева. Най-после той казал: Вече нямам нищо, нямам какво да дам. Сега разбра ли как трябваше да постъпваш с хората, които идваха при тебе? Сега и ти трябваше скъпо да плащаш за една чаша вода и за парче хляб. Като му взели последната пара, запитали го: Какво е сега твоето положение? Не е за живеене. Видя ли сега? И онези хора, които идваха при тебе и се оплакваха, и те казаха, че не е за живеене.

Сега всички хора седят и очакват светът да се оправи. Управляващите казват: Трябва да се оправи светът. Отлична идея. Аз желая тази идея да се реализира, да се оправи светът. Религиозните пък казват, че Христос ще дойде да оправи света. Добре, Христос дойде преди две хиляди години да оправи света, но евреите казаха “Да си вървиш отдето си дошъл”. Не е време сега да оправят света. И Христос си отиде. Питам: Ако Христос дойде днес, ще оправи ли света? Вие мислите, че като дойде Христос, той ще употреби топове, ще помете света. Ако светът може да се оправи по този начин, ето, в

1914 година хората, народите воюваха помежду си, оправиха ли с това света? Ако Христос дойде днес, Той ще донесе едно ново учение и ще покаже на всички хора, и на религиозни, и на светски, как трябва да се живее. Всички хора трябва да живеят така, както Бог е наредил. Колко хора има днес готови, та като дойде Христос да могат да живеят тъй, както Той ще проповядва? Казвате: Христос посвети всичко за Бога. Бог не се нуждае от това. Той иска да се създаде за всички разумна работа. И тогава, знаете ли, какъв ще бъде светът тогава? Във всеки дом ще има само две деца, едно момче и едно момиче, а не както сега по десетина деца. И този дом трябва да има три стаи, и кухня, и една градина, да си имат всичко от каквото се нуждаят. Този ще бъде първият социален закон. Това ще проповядва Христос като дойде: Всеки дом да има по едно момче и едно момиче. Ще кажете, че Яков имал 12 сина. Да! Той не разбираше закона. Той имаше 12 сина, но един от тях ходи в Египет и лежа две години в затвора. Като ви говоря, че всеки дом трябва да има по едно момче и по едно момиче, това е външната страна на закона. Но тъй както съвременните хора мислят, светът никога няма да се оправи. Другояче седи идеята за едно момче и едно момиче. В човека трябва да има една основна мисъл, която да бъде неговия син. И едно основно чувство, което да бъде неговата дъщеря. Това са децата в един дом т.е. в един човек. Нека остане и за твоите ближни и те да имат по две деца. Няма ти да ги вземеш всичките. В света има хиляди и милиони деца. Защо човек да не се радва и на чуждите деца? Защо да не ги счита за свои? Вие имате едно криво разбиране. Раждането на многото деца показва лошите условия на живота. Ето, рибите, които живеят при много неблагоприятни условия на живота, хвърлят по 300-400 хиляди семенца, от които едва ли десетина се оплодяват - всички останали биват изядени. И след това казвате, че трябва да се размножавате. И плодните дървета, които дават с хиляди плодове, живеят при неблагоприятни условия. Колкото животът се подобрява, количеството ще се намалява, но качеството ще се подобрява. И сега

хората се размножават по количество, а не по качество. Колко синове имаше Яков? - 12. Но от всички тия той обичаше най-много Йосифа, който завладя сърцето му. И Яков му направи особена пъстра дрешчица, отличаваше го от другите си синове. Той се хвалеше само с Йосифа, и като го видеше, сърцето му трепереше. Той казваше: "Без Йосифа не мога да живея", любимецът му беше. Но изпратиха го в Египет, при най-лошите условия. Но Йосиф превъзмогна тия условия и остана първенец. Яков си казваше: Щом Йосиф можа при тези условия в Египет, да стане първенец, струва да бъде мой любим син. Сега и вие всички сте в затвора за едно изкушение. За едно свое любовно чувство, една жена го хвърли в затвора, като му каза: Ще лежиш тук, да знаеш как се отговаря на жена. За да избегне от изкушението, той си остави дрехата и избяга навън. Той й казваше: "Как мога аз да те обичам. Друг те е обикнал преди мене". Двама души не могат едновременно да обичат едного. Как ще разберете тази идея? Аз трябва да бъда конкретен, да разберете добре тази идея. Ето как разбирам тази идея, как седи в моя ум. Вие отивате на гости при едного, който ви нагощава много добре, богато. Дойде друг след това и ви кани да отидете дома му, да ви нагости. В това време, този ден, вие вече сте добре нахранен, каква нужда има още да се тъпчете? Вие нямате само една нужда, този човек може да ви даде друго нещо. Или пък може да почака друг ден да ви покани, когато имате нужда от ядене. Ама аз искам да покажа своята любов. Не можеш сега, този човек е при мене, аз ще го угостя. Ти остави за друг ден. Тази е идеята ми, че двама души едновременно не могат да обичат един и същ човек. Ще се усмихнете малко. Не, с усмихване тази работа не става.

Един руски княз се влюбил в една почетна графиня, от богато и добро семейство, но изпаднали доста. Тя мислела, че той е богат, но и той нямал нищо. Като се срещнали по сто пъти на ден се целували. Като се оженили, три дена само се целували, седели гладни. Като огладняла, тя казала: Гладна съм. Ну, поцелуемся. Да, поцелуемся, но хляб трябва. Първо трябва друг хляб, а целувката на страна трябва да

остане, на второ място. На своя възлюбен трябва да дадеш първо светлина, въздух и храна, че после останалите неща. Целувката е само един външен етикет. Първо трябва да дойде Божественото у нас, че после да дойде целувката, по човешки, както подобава. Но когато у нас Божественото не е дошло, тогава и целувката не си струва, не е на място. Когато Божественото е дошло у нас, тогава и целувката си е на място и струва. Това са новите разбирания в живота. Вие сте пратени на земята, в затвор сте. Наближава времето да излезете от затвора. На някои от вас остават още няколко месеца, гледайте, като излезете от затвора, да уредите работите на Египет. Като уредите работите на Египет, ще уредите и вашите работи. Ако не уредите работите на Египет, няма да уредите и вашите. Това значи да уредите вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. Затова сте пратени на земята. Казвате: Като отидем на онзи свят. Като отидете на онзи свят, в невидимия свят, там работите са наредени, там е лесно, но тук, тук трябва да си уредите работите. Като отидете на онзи свят, там всички ще живеете добре. Онзи свят е уреден, но тук на земята трябва да се учите. Тук се изпитва характерът ви. И каквото тук придобиете, каквито сте тук, такива ще бъдете и горе. Ако тук обичате да умувате и на онзи свят ще бъдете същите. Като отидете там, ще видят, че сте много закъсали и пак ще ви пратят на земята. Те ще се погледнат помежду си, нищо няма да ви кажат, но ще си пошепнат: Трябва да го изпратим на земята, в друго училище. Пак ще се погледнат, пак ще си пошепнат същото. Ще кажете: Какво си говорите? - Говорим си, че трябва да ви пратим на земята да си свършите училището. Вие не можете да живеете в невидимия свят, докато не сте свършили земното си училище. Ще живеете на земята и две и повече хиляди години и след това с експрес ще си отидете горе, в невидимия свят. Необходимо е да се свърши училището на земята. Не си правете илюзии, че можете лесно да се освободите. Не мислете, че можете да отидете на онзи свят преждевременно, да избегнете от задълженията си, които имате на земята. Впрегнете се на работа за сърцето си, за ума си, за

волята си, че като срещнете един ден Христа, да Го познаете, и Той да ви каже: Дързай, върви напред, този е пътят! Христос ще дойде отгоре, но вече при по-благоприятни условия. Знаете ли, как дойде Христос преди две хиляди години на земята? Той дойде с големи мъчнотии, за да научи нещо. Следователно, и вие, като Него, ще се учите. Казва се, че като дойде втори път на земята, Христос ще дойде вече при много по-благоприятни условия. Преди две хиляди години, Той донесе всичките си блага на камили, но ги върна назад, защото хората още не бяха готови за тях. Като дойде втори път, Той пак ще дойде с камилите си, ще донесе благата, защото тогава хората ще бъдат по-готови. Тогава върна всичките си подаръци, а като дойде втори път, нищо няма да върне - всеки ще приемат своя подарък. При условията на новия живот всичко това ще бъде.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

15. неделна беседа от Учителя, държана на 20 януари 1935 г.
Иванов ден. (Хубав, нов пресен сняг. Не е студено.)

НЕДЕЙТЕ СЕ ГРИЖИ ЗА ЖИВОТА СИ

“Недейте се грижи за живота си, що да ядете, нито за тялото си, що да облечете.”

Отче наш.
“Ще се развеселя”.

Ще прочета 12-та глава от Лука, от 22-ри стих надолу.
“Духът Божи”.

“Недейте се грижи за живота си.” Има едно различие между болните и здравите хора. Болния трябва да го утешаваш, а здравия трябва да го учиш. Това са две различни състояния. Здравият иска да го учиш, а болният иска да го утешаваш. Той ще иска да влезеш в неговото положение. Следователно, оттук казвам, че има две категории хора: едни, които искат да ги утешават, а други, които искат да се учат. Който е болен, ще влезе в болницата, дето ще го утешават, а който е здрав, ще се стегне да учи.

“Недейте се грижи за живота си.” Това се отнася само за болни. Само болният трябва да се грижи за живота си, защото ако не се грижи, кой ще му донесе ядене, кой ще го погледне, той гладен ще умре. Здравият ни най-малко не се грижи. Следователно, щом се грижиш за живота си, болен си, щом не се грижиш, здрав си. Това е диагноза за здравия и болния. Само така може да се определи диагнозата, да знаеш здрав ли си, болен ли си. Щом се грижиш много за живота си, болен си. Тогава де ти е мястото? - В болницата при сестрите милосердни, при лекарите, които ще те утешават, ще те лекуват. Не ти е мястото в училището. А щом си здрав, нямаш нужда от други, ще се учиш. Затова именно Христос казва на учениците си: “Не се грижете за живота си.” За това се изисква дълбоко разбиране.

Ние трябва да разбираме красивото в живота. Вие ставате сутрин и ако времето е студено, веднага ви се отразява зле, плашите се от студа. Ако пък е лятно време и вън е горещо, мараня, имате температура около 35-40 градуса, вие веднага започвате да се плашите за храната, казвате: Какво ли ще стане с храната? - Ако е студено, плашите се, ако е горещо, пак се плашите. Та нима 35 градуса топлина е голяма? Или пък се плашите от студ 25-30 градуса. Това студ ли е? - Това е една прохладна сянка, дето човек може да се поразхлади само. Онзи, който чувствува така студа, той се намира в едно болезнено състояние. Когато кожата е наранена, най-малкото съприкосновение до нея, причинява й болка. Но когато кожата е здрава, никаква болка не усеща. Следователно, ако усещате студа, това показва, че сте болни, не сте привикнали на студа. Но в студа има скрита топлина. Хванете студа за гушата и го пратете да си върви. Не за гушата, но научно трябва да се изразя в този случай. Студът всякога свива хората. Всеки път човек не може да се справи със студа, понеже той има чок-боклу, мяза на някой разбойник, нападне човека, че не знае какво да прави. Вие ще замязате на онзи търновски адвокат, който отивал от Търново за Севлиево и носил в джеба си два револвера. По едно време го настигнали разбойници и претърсили джебовете му, да намерят пари. Като не намерили нищо освен револверите, запитали го: Защо носиш тези револвери? - За зор-заман. - Че какъв по-голям зор-заман чакаш от този? Обаче адвокатът толкова много се уплашил, че не му дошло на ума за револверите. Такова нещо е студът. Като свие човека и той се уплаши, не знае какво да прави. Страхът е едно неразумно състояние. Като не разбира законите, човек се плаши. Какво има да се плаши? - Ученикът се плаши, когато не си знае уроците. Болният го е страх, когато е на умиране. Защо умира човек? - понеже е сгрешил някъде. Научил се е да мушка. Освен това понеже има още ред слабости, човек заболява и умира. При слабостите си, човек заболява от такива болести, от които умира. Има едни болести, които аз наричам

прекрасни масажи. По-добри масажи от тези болести няма. Има една болест, която е модерна. Турят червено желязо на врата на човека и му казват да даде парите си, колкото има. Тези болести са подобни на разбойниците. Ако нямаш нищо, изпращат те на оня свят и като те погребат, всички казват: Господ да го прости. А после казват, че дошел архангел Михаил да му вземе душата. - Голяма чест! Архангел Михаил няма друга работа, ами ще слиза на земята да взема душата на един грешник, и да я носи при Господа. Това не е наука. Но да оставим този въпрос настрана.

“Не се грижете за живота си.” Човек не трябва да се грижи, но трябва да мисли. Животът на човека е строго определен. Ще се запитате дали е вярно това или не? Да, ето бъдещето на моя крак е строго определено от разумността на моята глава. Каквато е главата, такова ще бъде състоянието и на моя крак. Ако главата на човека е малко неразумна, такова ще бъде състоянието и на неговия крак. Това показва, че както кракът принадлежи като уд на един организъм, така и вие принадлежите на един организъм. Ако кракът почне да се грижи какво ще бъде неговото бъдеще, това показва, че той се индивидуализира, иска да живее самостоятелен живот. Какъв живот може да има един крак? - Кракът глава няма, ръце няма, стомах няма, той очаква всичко на готово. Той само се движи от едно място на друго, но стомахът трябва да смели храната, дробовете трябва да я пречистят и най-после тази пречистена храна да се изпрати на мозъка да работи.

Казвам: При сегашното състояние на онези, които влизат в новата епоха, се изисква едно обобщение, за да изучават истинския живот. Вие сте били при голямото щастие, при хубавите условия, а сега минавате през нещастие, през голямо безпокойство на живота си. Вие не се впрегнете на работа, но си вземате един билет на лотария, и чакате да спечелите нещо. Някой вземе един, два, три, четири и повече пъти лотарийни билети и все очаква да спечели нещо. Надява се, че като се тегли този път, той ще спечели най-голямата печалба от

триста или повече хиляди лева. Тегли се печалбата, но той не печели. Нищо, купува пак билет, надява се на второ теглене, когато ще се паднат 400 хиляди лева. Тегли се пак лотарията, пак нищо не печели. Чете по вестниците и вижда, че на еди-кой си номер се паднала голямата печалба, но (в)се казва: Няма нищо и аз ще спечеля някога! Този човек се учи на нещо, вяра придобива. Без да е спечелил нещо, той очаква, че ще придобие, ще спечели нещо. Не е лошо нещо лотарията, тя има добра страна, развива вярата на хората. Човек вярва в невъзможното. Например той има един билет от няколко лева, а такива билети има около сто хиляди, но той вярва, че ще спечели най-голямата печалба от (сто хиляди лева), един милион лева. Че това е голяма вяра! Седи този човек и си казва: На мене ще се паднат тези един милион лева. Като се тегли и нищо не спечели, той не се обезсърчава и казва: Нищо, друг път ще излезе моят номер! Ще дойде този милион. Казвам: Да, след сто хиляди тегления, все ще ти се падне този милион. Но има един закон на вероятностите, който определя тия неща. Това почива на кабалистиката. Ако ти, който купуваш билета, можеш да хармонираш трептенията си с онзи, който продава билета, той ще възприеме твоите трептения и без да усети как, слепешката ще пипне билетите и ще ти продаде точно този билет, който печели най-голямата сума. Но трябва да знаеш как да направиш това нещо. Един господин ми разправяше една своя опитност. Среща го един ден един негов познат и му казва: Слушай, вземи този билет от лотарията, ще спечелиш. Късметът е твой, вземи този билет! - Но понеже, казваше той, нямах пари за билет, не го взех. Пък и не ми се щеше да вземам на заем, за да купя билета, в чийто късмет не вярвах. И наистина този билет спечели. Както ми каза и колкото ми каза приятелят ми, така излезе. После съжалявах, но късно. Един ден дойде щастието при мене и аз не повярвах. Има един закон, според който, когато човек много вярва, това е суеверие, многото вяра не почива на трезва мисъл. Напротив, тогава се намесват в човека чувствата, които пречат. Когато човек ще спечели

или ще постигне нещо в света, тогава се обединяват много сили в негова полза: И умствени, и сърдечни, и духовни и той изпитва спокойствие в себе си. При това положение като вземете този билет, вие никак не се интересувате дали ще спечелите или не, като че всичко забравяте. Погледнете, спечелили сте! Ако пък много се интересувате дали много печелят билетите, вие нищо няма да спечелите. Колкото повече четете вестниците да видите кога ще се теглят билетите, и дали печелите, бъдете уверени, че нищо няма да спечелите. Престанете да се интересувате, но това трябва да стане естествено. Сега това е външната страна на въпроса, от който се вижда, че хората се интересуват от парите. Човек може да има пари, колкото иска. Но колко трябва да иска той? На човека не му трябват много пари, защото всичкото злато в света е равномерно разпределено между всички хора на земята. Следователно, човек няма право да вземе повече отколкото трябва от благата, които се падат на всички останали хора вън от него. Когато хората разполагат с повече, отколкото имат право, това е вече друг въпрос. Някой търговец може да има събрани с милиони килограма жито - това е друг въпрос. То не е негово. Това жито е и на други хора. Следователно, благата, както днес са разпределени между хората, не са разпределени по Божествен път. Някои хора са прости служители на Бога, те пазят неговите складове с благата в себе си. Слушал съм как отговарят някои богати хора, когато отиват да им искат пари на заем. Те казват: Тези пари не са мои, те са на чужди хора. Когато дойде онзи, на когото са тези пари, тогава нека той да даде. Аз съм дошел на света, само за да пазя тези пари.

Сега ние мислим, че като сме дошле в света, имаме право да вършим каквото искаме. Можеш да правиш каквото искаш, само когато знаеш какво и как. Ако не знаеш, по-добре нищо не прави, тогава казваме: Не прави това, което може да ти създаде някакво нещастие. Но какво трябва да правиш? - Все трябва да правиш нещо, няма да седиш и бездействаш. Някой казва, че не може да вярва. -

Хубаво, като не може да вярва какво може да прави? Някой казва, че не вярва в бъдещия живот. Добре, пък аз вярвам в бъдещия живот. Но все-таки има нещо, в което и ти, и аз вярваме. Ти и аз вярваме в този живот, който сега живеем на земята. Ти вярваш, че като умреш ще останеш на земята. Аз пък вярвам, че като умра ще отида на друго място. Ти вярваш, че ще останеш в къщата си, а аз вярвам, че съм временно в нея, като в един хотел, който един ден непременно ще напусна. Ти казваш: Аз имам стая в този свят и не го напущам. Значи, безверниците са собственици на земята, без да знаят, че тапиите им не са валидни. Понеже е казано, че кротките ще наследят земята, може би един ден тези безверници да станат кротки и да наследят земята. Думата безверие е взета от думата суеверие, което се среща във всички хора. Често безверниците са по-вярващи отколкото самите вярващи. Ето, Емил Зола, който бил голям натуралист, при това имал една фаталност, на която вярвал. Преди да започне някой роман, той си имал написани стотина номера в една кутия и бръквал в кутията да види кой номер ще извади. От номера, който изваждал, той вадил заключение дали романът му ще бъде добре посрещнат или не. Ще кажете, че това е фатализъм. Други ще кажат, че това е атавизъм. Както и да речете, това е факт. Ако не му попаднал този номер, който обичал и на който вярвал, не започвал романа си. Ако му попаднел добрият номер, той се въодушевявал и започвал да пише. Питам: Кое е онова, което го въодушевлявало? - Това показва, че съществува един закон, който при дадения случай довежда човека до един контакт с нещо възвишено. Дали човек знае това или не, това не е важно.

Казвам: Всеки човек представя едно число - или щастливо, или нещастно. Който разбира онзи велик Божествен закон, той ще избягва всички ония хора, които представят някое нещастно число. Не е въпросът да ги избягва човек, но няма да ги среща често. Той ще го заобиколи, ще мине от друго място, да не се срещне. Ако искате да

придобиете нещо, срещнете щастлив човек. Той непременно ще ви предаде нещо от себе си.

Благото е разпределено между хората. Във всеки даден случай, всеки човек може да стане като условие, като среда, като проводник за твоето добро. Също така един човек може да стане проводник или причина за твоето бъдеще нещастие. Един човек може да те изпрати на училище, да станеш професор или философ, а може да те изпрати и на бесилка. В това отношение вие трябва да проучавате хората. Казвате: От де да ги знаем? - Да, не знае човек. Колко деца има, които като не знаят, като намерят някоя стара бомба на полето, започват да я човъркат оттук, оттам, докато най-после тя експлодира и убие едно от тях. Представете си, че вие срещнете един човек, който има много силна мисъл. Такъв човек може да ви придаде своето съмнение. До това време вие не сте се съмнявали и изведнъж дохождат у вас мисли на съмнение. Разправяше ми един познат господин, какво нещо е силата на внушението, как той я изпитал върху себе си. Този господин живял цели 20 години с една жена добре, разбирали си, обичали се, и никога в мисълта му не минавала мисъл на съмнение. По едно време минава покрай тях един гледач и започнал да гледа на този господин. Казал му: Слушай, ти хем да пазиш жена си! От този момент в него се явило съмнение и той започнал на всяка крачка да подозира жена си, да се съмнява в нея. От съмнение почти се разболял. Та пита ме след това: Верни ли са думите на този гледач? - Казвам му: Това са долапи, измислици, на които не трябва да се поддаваш. Защо ви е този гледач? Той казва на мъжа да не хваща вяра на жена си, а на жената ще каже да не хваща вяра на мъжа си. Питам: Ако мъжът не хваща вяра на жена си и ако жената не хваща вяра на мъжа си, на кого трябва да хващат вяра тогава? Ако ти не слушаш майка си, че не била малко така или ако не слушаш баща си, че бил малко така, тогава кого ще слушаш? Ако майка си не слушаш, ако баща си не слушаш, ако жена си или мъжа си не слушаш, кого ще слушаш тогава? Аз вземам думата жена в най-добър смисъл. Докато

се оженил за нея, той ѝ казвал, че без нея не може да живее и без нея ще умре, а като се ожени вече не ѝ вярва. Че ако не си могъл да живееш без нея, защо сега не ѝ вярваш? - Казвам: Мъжът и жената, това са външни форми, външни служби. Някой мисли, че има жена, а всъщност не знае какво представя неговата жена. Някоя майка или баща има син, а не знае какво представя неговият син. Външната форма на сина ти е само един автомобил, това е един, това е неговият автомобил, който ти разглеждаш отвън. Какво е по същество твоят син, ти даже и не подозираш. Ти не разбираш даже какво е твоят баща или твоята майка. Знаете ли какво нещо е да разбирате един човек? - Да разбираш един човек, това значи да направиш в даден случай за него същата жертва, каквато и за себе си. Да се не поколебаеш нито за момент, да нямаш два морала в себе си. Да обичаш един човек, значи да си готов да се жертвуваш за него така, както и за себе си. Иначе без тази готовност на жертва, каквото и да говорите на човека, каквито и морални положения да му изнасяте, това са празни думи. Това са второстепенни неща. За всеки даден случай има едно Божествено чувство, което регулира нещата. Има един Божествен импулс в човека, който регулира и определя неговите постъпки. Някой се дави, например, друг вижда това и без да мисли много, хвърля се във водата и го спасява. След това другите го питат: Ти знаеш ли да плаваш като се хвърляш така смело във водата? - Не зная. - Знаеш ли тогава, че можеш да се удавиш? - Това не мислех. Наистина, този човек ни най-малко не мисли, че ще се удави, той има само пред вид желанието да помогне на давещия се. Той се ръководи от Любовта към човека. Този човек, който е извадил другия от водата, с тази си постъпка, той е изпратил своето щастие из целия свят. Този човек представя едно щастливо число.

Ще ви приведа един интересен случай из живота. Един добър човек правил много добрини в живота си, но за всяко добро получавал големи неблагодарности и неприятности, и затова най-после си казал: Отсега нататък няма да правя никакво добро. За да бъде

щастлив, човек не трябва да прави добро в света, тъй решил той в себе си. Но какво се случило? Един ден в голямото си отчаяние от живота, отивал към морето да се удави. Но в това време видял, че едно младо момиче се дави във водата. Ето сега налетях на една беля. Трябва да спася това момиче. Хайде, ще се хвърля във водата да го спася, че после ще свърша със себе си. Хвърлил се във водата и помогнал на младото момиче - спасил го от удавяне. В това време при него се приближил един стражар, попитал го за името му, за адреса му, кой е, какъв е, и си заминал. - И тази добра, рекъл си той, сега си навлякох по-голяма беля! Нали бях решил да не правя повече добрини в живота си, защо не си седях настрана, а трябваше да се меся в тази работа? Ето сега ще ме теглят под някаква отговорност. Може би това момиче се къпеше, си правеше някакви фокуси във водата, а аз си помислих, че се дави и отидох да я спасявам. А сега ще трябва да отговарям. Но какво се оказало после? Това момиче било царската дъщеря, която наистина щяла да се удави и този добър човек ѝ помогнал да я спаси. От този момент неговият живот се подобрил. Така той направил последното добро. С други думи казано: Изпълнете онази последна мисъл, която ви се внушава от невидимия свят. Не бъдете страхливи. Единственото нещо, което човек ще занесе със себе си в онзи свят, това са най-хубавите минути в живота му, когато той е направил онези малки добрини, които никой не го е видял. Само с тези малки добрини, той ще влезе в невидимия свят. А за всички онези добрини, които хората са го видели, платено му е, няма повече какво да очаква. За тия добрини, за които вестниците са писали, той е получил своята заплата още на земята. Само с малките добрини, които никой не ги е видял, той ще влезе в Царството Божие. С тези малки добрини, като с украшение ще влезеш с тях, като с твои добродетели в Царството Божие. Това значи, че ти ще отидеш в онзи свят със своята вяра. А тъй дойде някой странник при тебе, иска ти нещо, но ти се усъмниш в него, приемеш го като някой разбойник, подхвърлиш му някоя пара и той си замине, като си замине, ти благодариш, че си се освободил от

него. Не мисли обаче, че си направил някакво добро, като си му подхвърлил някаква монета. Това се е писало вече на твоя сметка. А ти можеше да не се усъмниш, да му окажеш известно доверие и този човек да си замине спокоен, благодарен, че си го приел като човек.

Сега като говоря по този начин, аз ни най-малко не искам да стимулирам у вас алчността, да правите добро, за да бъдете добри. Не, певецът трябва да пее, за да весели хората - нищо повече! Стани и пей! Като пееш в стаята си без да знаеш, в това време милиони хора още се радват за това пеене. Вие сега още не разбирате какво нещо е музиката. Тепърва вие ще започнете да разбирате музиката, да знаете какво тя представя. Тя е толкова жива! Когато се възпитават религиозните, както и учените хора, всички трябва да се учат да свирят и да пеят. Тонът "до" например е бащата. Вторият тон +ре+, секундата е майката. Тонът "ми" е сестрата, дъщерята. Квартата е синът и т. н. Тъй щото имате две дъщери и трима братя. Ако пеете терца, това е вашата сестра. Като пеете на квартата, това е вашият брат, първородният ви брат. Като пеете септимата, пеете вземате по-голямата си сестра. Не мислете, че тоновете са произволни неща. Никой не може да взема произволни тонове. Всеки тон е склад от жива енергия. Всеки тон произтича от едно висше съзнание, което работи в света. Като пеете тона "до", вие засягате една от най-видните области в духовния свят. Тогава всички хора насочват ума, съзнанието си към този тон, който протича в света и чувствуват, че под неговото влияние се намират и се изменят. И цар да си в света, щом пееш, ти преставаш да си цар, ти си вече певец.

Да бъдеш певец в света, това е повече да бъдеш цар. На земята можеш да бъдеш цар, но като отидеш на небето, там предпочитат да си певец, отколкото цар. Защо? - Защото там имат вече един цар, но певци нямат. Следователно, аз предпочитам да бъда един певец на земята, отколкото цар. На един певец всички ще му благодарят, че ги повеселил, а на един цар колко души ще му благодарят? Царят може да е подписал една или повече смъртни присъди, а певецът никого не

е осъдил. Царят може да е простил на някого да не го осъдят на смърт, но ще го осъдят на доживотен затвор. А певецът никого не съди. Когато певецът пее, той казва на хората: Живейте, живейте, животът е за вас, с всичките възможности за постижение. Ще кажете: Ами тъжните песни? - В света няма тъжни песни. Тъжните песни се пяха от животните, от птиците и от млекопитающите, а рибите ги пяха мълчаливо. Сега хората пеят хармонията. Българите едно време пяха тъжни песни, които имат неопределени тактове, своеобразни тактове. Когато българинът дойде до ума, в умствено отношение, той дава много малко за пеенето. Той винаги повишава сестрата, не взима голяма терца. Той всякога взема голяма тербия, там е всичката му слабост. Вземи първата тербия пълно, не един и половина тона, но два тона вземи, пълна терца. Българинът винаги ще скрие половината тон. Питам: Сестра и половина може ли да има? Понякога вие мислите, че като пеете, няма кой да ви слуша. - Слушат от невидимия свят. Чудни са хората със своите желания. Те казват: Де е невидимият свят? Чудно нещо! И на слепия като му казват, че живее в един видим свят, той се чуди как така да не вижда! Как така да не вижда този видим свят? И да не го вижда, той живее в един видим свят. Ако му отворят очите, той ще види де е този свят. Той не е далеч от него, той е около него. Според мене разстоянието, далечината, дебелината, от този до онзи свят или границата между този и онзи свят, е само една стомилионна част от милиметъра. Ще каже някой, че пътувал до онзи свят. Това се отнася до разширението на неговото съзнание. Ако искате да схванете съзнанието на някое същество, което живее в онзи свят, вие трябва да пътувате. Това е вече друг въпрос. Щом дойдете до външната страна, до външния закон, това е едно, а щом дойдете до вътрешната страна на въпроса, това е друго нещо. Щом въпросът се отнася до съзнанието, то е друг въпрос. Това е философски въпрос. Та като се говори за този или за онзи свят, това се отнася до съзнанието на човека.

Сега вие искате да си представите какви са хората от онзи свят, дали мязат на вас или не. Въпросът е дали вие мязате на тия хора от другия свят, а не те на вас. Когато Бог направи животните, той не ги направи по образа на човека. Той направи един, втори, трети, четвърти, пети модел и като дойде до шестия, каза: Направих последния модел на човека. По какво се отличава моделът на човека от всички останали модели? Че всички модели бяха покрити с козина или с друго нещо, единствено човешкото лице беше гладко. Лицето не беше така мустакато и брадато, както е сега. Мустаците и брадата на човека дойдоха после. Космите на мъжете изникнаха от голям зор, от голяма ревност към жените си. Той се измъчваше, постоянно преследваше жена си, мислеше, че ще я хване в някое престъпление. Благодарение на това в него се разви голямата динамическа сила. В следствие на тази голяма динамическа сила, енергия, у мъжете започнаха да растат цели гори. Щом мъжът се възбуди и брадата му почва да трепери. Той се готви вече да се нахвърля. Следователно, човек трябва първо да научи онези анормални състояния, докато дойде до истинското състояние в живота. Днес хората се страхуват да изнесат една истина, както си е. Но няма нищо скрито - покрито. Аз не се интересувам от престъпленията на хората. Престъпленията на хората, това са голямо еднообразие. Това еднообразие не ме интересува, то е толкова отвратително. Хубавото и красивото, това е доброто у човека. Да гледаш доброто у човека, това е цял свят. Да гледаш Любовта у човека, това е свят. Да гледаш знанието, свободата, истината, мъдростта у човека, това са светове. Това са добродетели! Та като погледнете доброто у човека, има какво да гледате. Като погледнете на този човек, ще видите нещо особено, не онова статичното състояние, но той е потънал някъде дълбоко в подсъзнанието си. Лицето му е потънало като в едно поле. И тогава виждате и духът му, и душата му, и умът му, и сърцето му. Всичко това е отражение на светлината, и като погледнете тази душа, виждате отражението на целия невидим свят. Всичко в него е

отражение на красивото в света, на великото. И тъй като погледнете някой човек със стиснати устни, той мяза на някой скъперник, който държи банката си затворена. Аз не ви обиждам, но съжалявам, че някои ваши деди и прадеди са ви предали тези устни и днес вие по навик държите устните си така притиснати. За да бъдеш здрав, никога не притискай устните си - така можеш да разрушиш волята си. Ако искаш да живееш дълъг живот, дръж винаги съзнанието си будно, едва да се долепват устните ти. Ако притискаш устните си, ще си създадете обратна реакция, ще се събере в тебе повече електричество, повече енергия, която ще създаде големи неприятности. Дръжте винаги устата си спокойна, леко допрени устни, защото устата е врата на Любовта. Устата е създадена за няколко служби: Първо чрез устата ще възприемаш храната и въздуха, чрез устата ще възприемеш чувствата, и чрез устата ще говориш и то най-хубавите неща, които можеш да кажеш. Значи словото, Любовта чрез устата ще излезе, ако устата на човека не е чиста, той може лоши работи да каже. Като говориш за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Добродетелта, твоята уста трябва да бъде чиста. Хубаво е да държиш устата си всякога чиста. Това значи, никога да не позволиш чрез устата ти да излязат нечисти трептения. Представете си какво би значело да кажете на някой човек, че го мразите, че не искате да го видите, че нямате доверие в него и т. н. - Не цапайте езика си с остатъците на миналото поколение! Кажете си: Ще живея, ще уча силите Божии да добивам. Ще обичам всички хора по земята, ще върша каквото Бог иска, ще върша доброто и т. н. Като ти дойде някой човек на гости и поседи няколко деня в дома ти, не гледай час по-скоро да си отиде, но кажи му: Много съм доволен от твоето посещение, откак дойде аз започнах да се моля, да работя. До това време не обичах нито да се моля, нито да работя. Пак ела! Желая по-дълго време да останеш у дома. Той казва така: Като видите някой беден, гледайте да се освободите от него. Бедният, това (е) формата, в която богатството може да се появи. Без формата на сиромашията,

богатството никога не може да се прояви. Богатството може да се прояви само при сиромашията. В това отношение, вие не разбирате какво нещо е сиромашията. Ако нямаше сиромаси в света, на кого щеше да трябва богатството? Сиромашията е резултат на богатството. Защо? Понеже ти не можеш да бъдеш богат, докато не си бил сиромах. И обратното: Ти не можеш да бъдеш сиромах, докато не си бил богат. Ти не можеш да бъдеш болен, докато не си бил здрав. Следователно, по-рано трябва да си бил здрав, за да дойде обратният процес. Някой казва: Аз съм лош човек. - Значи, ти някога си бил много добър човек и после си изгубил своята доброта, за да я оцениш. Сиромашията, която е дошла при вас, не (е) вечен процес, но временен. Представете си, че вие живеете в един отличен палат, с добре боядисани стени, всичко хубаво, но с векове сте живели там и понеже е писано, че отникъде не трябва да влезе въздух, вие се чувствувате притеснени, задушени. Не можете да отворите прозорците, защото е писано, че ако (и) най-малката дупка, ако се отвори, това е голямо престъпление. Какво трябва да направите сега? Не трябва да бъдете толкова лековерни да вярвате на всичко онова, което хората казват и да не смеете да отворите една малка дупка. Какво разбирате под думата хора? Питам: Ако слънцето изгрее и ти каже, че трябва да отидеш на нивата да работиш, какво трябва да му отговориш? Като повее вятърът и като завали дъждът, какво трябва да на-правиш? Има неща, които право говорят на човека. Като огладнееш, какво трябва да направиш? Като ожаднееш, какво трябва да направиш? Когато в тебе се зароди желание да учиш, какво трябва да направиш? Ако дойде някой човек при тебе и ти каже, че трябва да учиш, какво ще направиш? Ако дойде някой при тебе и ти каже, че трябва да се молиш, какво трябва да направиш? Трябва ли да кажеш, че не искаш да се молиш, защото не си мислил за това? - Че ако не се молиш, какво друго ще направиш? Съвременните хора страдат по единствената причина, че много малко се молят. Моленето в тях е много малко време, то е официален акт. Това не е молитва, което вие

наричате молитва. Аз наричам молба онова състояние, когато земята изсъхне, напука се, и онези тревици пъшкат, жадуват, че започнат да дигат главиците си нагоре, да се молят за дъжд. И като дойде този дъждец и намокри земята, всичката вода попие, и тревиците се задоволят, всичко се раззелени. И след това те благодарят. Така и човекът изпадне в такова положение: Изсъхне всичко в него, няма капка вода, той се намира в отчаяние, не му се живее, не му се моли и започне да очаква на този-на онзи, да вземе нещо, или оттук-оттам да вземе един билет да спечели нещо. Това не е молитва. Животът по този начин не се урежда. Ти ще пишеш на баща си поне 20 писма на ден, та поне едно от тях да стигне до него и да получиш отговор.

По колко пъти на ден се молите вие? - По един път навярно. Не, вие трябва да се молите по 24 пъти на ден и всяка молитва да трае най-малко 5 минути. Когато един параход в океана се намира в опасност, какво правят пътниците там? Капитанът всеки момент дава сигнал, в 24 часа непрестанно съобщава за положението, помощ иска, а в това време пътниците се молят, викат за помощ. Така е, ако не се молят, те бедствуват да погинат във водите на океана. Та и вие сега се намирате в един голям океан и всеки момент рискувате да потънете. Но вие не се молите, викате един, втори лекар и чакате да видите какво ще се произнесат те за положението, в което се намирате. _

Дойде лекарят, пипне пулса и казва: Пулсът е малко намалял. - Какво от това? Има много удавници, които са почти умрели, пулсът им е престанал, но после дойде лекарят и по изкуствен начин се възстановява пулсът. Индусите имат много начини, чрез които могат да възстановят пулса в човека. Че е спрял пулсът на човека, това още не е признак, че той е умрял. Че някой измръзнал, това още не значи, че той е умрял. Ако внесете замръзналия в една топла стая и оставите замръзналия постепенно да се размръзва, той ще се размрази и пулсът му ще се възстанови. Има една постепенност в света, която трябва да се спазва. Съвременните хора обичат резките промени; искат да стане всичко, каквото те желаят. Това е най-голямото

нещастие. Това показва, че хората са като големите мамути, имат мамутски желания. Някой казва: Аз искам да имам голям палат, за сто милиона лева. - Не ти трябва голям палат. Ти ще станеш философ, трябва ти само една малка колибка и една маса. След като напишеш съчинението си и няма какво да правиш, тогава можеш да мислиш за голям палат. Докато имаш какво да правиш, трябва ти малка палатка да пишеш вътре, но щом напишеш съчинението си, тогава можеш да мечтаеш за голям палат.

Сега вие казвате: Защо Господ е създал света така? - Питам: Де е погрешката, в провидението ли или в нашето разбиране? Разправят, че някога хората били много щастливи. Чета в една статистика за Лондон, един град, който има осем и половина милиона хора, че само 250 семейства имало там, които живеели много добре, три хиляди живеели средно, а на останалите Бог да е на помощ! Това е Лондон! Само 250 семейства от всички хора, живеели щастливо. Какво показва това? - Че всеки човек, който е дошел на земята, има да свърши една работа, той има свое място, както всяка една планета има свое място в пространството. И земята има свое определено място в пространството, в което се движи като обикаля около слънцето. Така и всяка планета има свой път, свое място на движение. Същото може да се каже и за човека. Всеки минава през определена област. Следователно, не се стремете да измените формата, която ви е дадена. Ако измените формата на вашето тяло, с това ще влошите и живота си. Много хора са били създадени с правилен нос, но от голяма активност, носът му се закривява, става орлов. Така човек изменя носа си, прави го песимистичен, алчен и т. н. Всички закривени носове показват, че искат да клъвнат някого, да го хванат в нещо. Тези носове са създадени от ред поколения. Носът на някои хора от много любов, от много страсти, от много ядене и пиене, е станал широк. Как да не стане широк носът им, същевременно той се е зачервил. Казват: Червен нос има този човек. Това говори за миналия живот на хората, за миналите поколения. Разумният свят е строго определен. Има

известно съответствие в строежа, който природата предприема. Тя не търпи никакви анормалности.

Сега аз не искам да оставя в ума ви неправилни форми, но изнасям фактите така, както си са. Невидимият, разумният свят има силно желание да изправи погрешките на човечеството. И той се е заел, приложил е всички методи да ви изправи. Един ден вие всички ще бъдете с изправени лица. Четката на разумната природа ще обиколи всички. Съвременното човечество ще мине през ред преживявания, но ще дойде до тази цел. Вие няма да останете в тази форма, в която сте сега. Казвате: Един ден, когато възкръснем в другия свят, ще се познаваме ли? - Ще се познавате разбира се. - Но сега познавате ли се? Влезете някъде и хората ви запознаят с някого, ръкувате се. Това познанство ли е? Ако си момък и влезеш в някой дом, дето имат млада дъщеря, бащата ще те погледне, ще погледне дъщеря си, ще го е страх да не я задигнеш. Ако пък мома влезе в някой дом, дето имат млад син, бащата пак ще погледне към момата, да не би да стане нещо. Съмнението винаги ще дойде. Както виждате, тези работи изпъкват. Или влезеш в някой богат дом, които имат каса и веднага те погледнат, погледнат към касата, мислят си да те оставят ли или не. Съмнението неизбежно ще дойде. Възможно е да дойде един апаш и да те обере - възможни са тези работи. Възможно е да дойде някой момък и да задигне дъщеря ти, но тези неща за мене са изключение. Има един закон: подобното подобно привлича! Ако ние вървим по закона на хармонията, в един велик Божествен свят, около нас винаги ще се привличат добри хора. В този свят апаш не може да влезе. Но понеже хората сега не живеят в този свят, те не могат да се освободят от съмнението. Понякога човек не може да се освободи от въшките и от бълхите. Ако той се моли по 24 часа през нощта, никакви въшки или бълхи няма да останат на главата му. Ако овчарят се моли по 24 пъти на деня, никакъв вълк няма да влезе в кошарата му. Нека направи един опит и ще види, че е така. Той може да няма кучета или най-малко едно куче, но ако това куче залае, вълкът ще

мисли, че 20 кучета лаят и няма да смее да се приближи при кошарата. Иначе как ще разберете Христовите думи, дето казва: "Каквото вържете на небето, ще бъде вързано и на земята, и каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето." Каква власт е дал той на онези, които вярват! Тогава бихме ли приложили този закон? Какво бихте вързали вие? Аз бих желал първо да вържа всички хора с въжето на Любовта, с въжето на живота. После бих желал да ги вържа с второ въже - с въжето на знанието. И най-после бих желал да ги вържа с третото въже - с въжето на свободата. Свободни ли ще бъдат тези хора?

Не се грижете за живота си. - Животът, това е още начало, встъпление в онова, което е приготвено за вас. В това отношение вие имате смътна представа за бъдещия живот, в който ще влезете да живеете някога. Ще ви направя едно сравнение. Вие разбирате бъдещия живот толкова, колкото щурецът има представа за човешкия живот. Аз съм наблюдавал тези щурци, които наричам щастливите музиканти. Като се приближа някой път към дупката на тия музиканти, с почитание, той веднага се оттегля назад и казва: Заповядай! Той не може да влезе в моето положение, не ме разбира. Като се отдалеча, той пак си покаже главата и започва да се пече на слънце. Каква грамадна разлика има в живота и разбиранията на всички същества! Та и вие някога мислите, че ангелът е като човека. Грамадна разлика има между живота на един ангел и живота на един човек. Животът на един ангел е по-реален, отколкото животът на цялото човечество. Има какво да се чете в него. Биографията на един ангел е много по-интересна, отколкото на цялото човечество. Много интересни работи има там. Много неща е минал един ангел, докато е дошел до това положение. Има какво да чете човек, да се въодушевява. А сегашните хора? - Някой откраднал сто лева, хайде в затвора! Трети убил някого, хайде в затвора! Четвърти пил няколко чашки вино и се напил, хайде в участъка. Или чуеш, че някой момък излъгал някоя мома и т. н. Или ще видиш, че някой философ едва

написал една малка философия, или някой поет написал едно малко стихотворение. Аз наричам това малки строфи. Каква поезия е тази? - това било поезия! Аз четох напоследък един английски поет, но какво перо е неговото - цяла музика! Тенисън се казва той. Но като наредил онези стихове като мъниста. Като четеш тези редове, виждаш, че всяка дума е поставена на място, със свое точно ударение. Но всички поети не могат да пишат така. Казвам: Ако всички хора биха били такива добри проводници, така добре да се отразява чрез тях Божественият свят, знаете ли какво щастие щеше да има на земята? Сега, като ви говоря, ще кажете: Как да разберем тия неща? Дали този човек е ходил на онзи свят? И дали е дошел оттам? - Нито съм ходил там, нито съм дошел оттам. Вие сте чудни хора! Така се говори само, а всъщност, всякога съм живял в онзи свят и всякога съм живял в този свят. Каквото е минало през всичките епохи, всичко ми е познато, и каквото искам да си спомня, спомням си го. Едно малко момиченце разправяло следното нещо: Не зная отде се е загнездила в ума ми мисълта, че някога съм била една малка пчелица от един хубав пъстър кошер. Живеехме в една градина заедно с царицата ни, която беше по-голяма от нас. Между нас имаше един по-голям, наречен Брам, който беше отличен музикант и той всякога веселеше царицата. Днес го наричат бръмбър. Един ден царицата извика мене и една моя другарка и ни каза да отидем с Брам в една от най-отдалечените градини, за да посетим хубавите цветя там. Ние тръгнахме с нашите колесници, които се движат по-бързо от всякакви коли и превозни средства днес, от всякакви птици. И така стигнахме в тази хубава градина. След като разправя своята история там, най-после каза: Днес, обаче виждам, че този Брам е днешният ми баща, царицата на кошера е моята майка, а другарката ми и аз сме две сестрички, които сега ходим заедно на училище, но не сме още свършили прогимназиалния курс. Сега от време на време ми дават по едно цветенце, но мене ми е жал да ги късам, защото едно време те ни приемаха много добре. И затова като ме карат някой да откъсна някое

цвете, аз отказвам. Казвам, че не късам цветята. Ще кажете, че това е фикс идея. - Не, фикции в света не съществуват. В света съществуват само реалности. Това, което наричат хората фикс идея, не е нищо друго, освен една реалност, но представена не точно. Тя не е представена, както трябва. Или казвате, че нещо е илюзия. Не, илюзията е пак една крива форма, идеята не е представена, както трябва. Животът не е представен, както трябва. Това показва, че има неща, които са верни, а има неща, които не са верни. Всичко, което не е вярно, казват, че е измислено. Четат някой автор и казват, че е измислил някои неща. - Няма измислени неща. Тези работи, за които казват, че са измислени неща, те са станали някога, пък и продължават да стават. Това са неща възможни. Всичко онова, за което мислите, един ден ще стане, ще бъде.

Като знаете това, пазете се! Защото Христос казва: "И празните думи, които хората казват, един ден ще дадат отговор." И добрите думи ще се реализират и празните думи ще се реализират. Следователно, от нашите прави или криви мисли и чувства ковем своята собствена съдба. И после ще кажете: Защо светът е така създаден? Помнете това добре, че вие сами създавате своята съдба! Някой път ви дойде на ума да кажете някоя дума. - Не бързайте, спрете се малко в себе си, изпейте си една песен и тогава кажете. А можете да изпеете и няколко песни, не само една! Колко песни пеете като искате да въздействувате на една ваша лоша мисъл или на едно лошо ваше чувство? Как ще изпеете музикално, например, думата мълчи. Представете си, че някоя сестра е сготвила добре на своя възлюблен, но той не харесва яденето и се скарва. Как трябва да запее тя в този случай? Тя трябва да подеме до-ми, да вземе терца и възлюбленият й веднага ще се усмихне. Тя трябва да каже: Слушай, любезни, този лук, с който днес готвих яденето, беше за болни хора, та го прегорих. Днес ми донесоха хубав и сега от него ще опържа да видиш какво ядене ще ти приготвя! Този лук е специалитет. Та това е животът, а сегашните домакини, като видят, че мъжът й се навъсил

малко, и тя съвсем се обезсърчи. Че си навъсил малко веждите, това нищо не значи. Тя не трябва да се смущава. Това е един добър признак. Който се е навъсил, той започва да мисли. Като отидеш при един банкер да искаш пари, ако той те гледа с отворени очи, нищо няма да ти даде. Но ако се понавъси малко, да знаеш, че ще ти даде нещо. Той мисли, измерва те, поглежда те под око, оценява те. Следователно, когато твоят възлюблен се понавъси малко, да знаеш, че мисли да ти даде нещо. Той има някакво намерение. Ти трябва да използуваш този момент, да видиш колко и какво ще ти даде.

Че защо да се не учиш? Твоят другар е една книга, изпратена при тебе да четеш и да се учиш от нея. Пред тебе се е разтворила една книга - чети! Това, че си прегорила яденето, лука главно, той те учи на нещо. И след това ти трябва да напишеш едно писмо до лука, да кажеш: Моля ти се да ме извиниш, днес по невнимание изгорих няколко лука в тенджерата. Друг път ще бъда внимателна, няма да правя такива по-грешки. Ако във вашата душа се породи такова чувство към лука, колко повече към човека! Тогава вашият възлюблен ще затвори книгата си, ще се усмихне и ще ви погледне по-мило. Като излезете в другата стая, той ще каже: Прогресирала е моята жена! Ако тя иска извинение от лука, с такава жена може да се живее. Не може да се живее с жена, която не е готова да иска извинение от лука. Та когато кълцате лук и плачете, ще знаете коя е причината. Дали вие сте причината за това или лукът е причината. Вие кълцате лука на ситно и затова плачете. Като кълцате лука, той казва: Сестра, не ме кълцай, измъчи ме! Измъчи и мене, измъчи и себе си. Ще кажете, че вашият възлюблен иска така да се кълца лука. Не, кажете на възлюбления си, че може и без кълцан лук, защото и себе си измъчвате, и него измъчвате. Какво означава кълцаният лук? - Това е погрешката, която вашият възлюблен е направил. И вие днес кълцате лука, утре го кълцате, а с това и грешката се повтаря, докато най-после прегорите лука. Казвам: Не кълцайте лука! Кой какво е направил, не се интересувайте, не повтаряйте грешката на хората.

Турете лука на страна без да го кълцате. Разрежете го на две половини и така го турете в яденето.

Казвате: Трябва да се поправят грешките. - Всички искате да поправите грешките на хората, а с това се поставяте на големи изпитания. Господ изпратил един ден един ангел да види какво правят хората на земята, доколко са прогресирали. Като се върнал при Бога, той казал: Господи, зле отиват хората! Много грешат, но аз се чудя как ги търпиш. Господ нищо не му казал, но го пратил на земята, въплътен като човек, да поживее малко като хората. Като дошел на земята, ангелът направил два пъти повече погрешки от хората. Казвам: Не се чудете, че хората грешат. Когато видите, че един човек прави погрешка, използувайте тия погрешки, за да се учите. Защото трябва да знаете, че всяко нещо, което става на земята, не е индивидуален акт, но колективен. Вие не знаете причината защо един човек се е подхлъзнал някъде и е направил някаква погрешка. Вие не знаете причината за по-грешката, която Ева направила. Много пъти съм говорил за това, но досега нито един учител, нито един професор, нито един философ не е казал истинската причина, заради която Ева е направила тази погрешка. Погрешката е станала, но защо, коя е причината за това, не е позволено да се каже, не е позволено да се обясни. Че погрешката е станала, всички са съгласни с това, но тази погрешка е допусната, за да се яви великото благо в света. Без тази погрешка великото благо не би се явило. Не, че този е единственият начин, по който може да се яви благото в света, но в дадения случай този е пътят, по който човечеството върви напред и се развива. Засега този път е избран. Ние трябва да се съобразяваме с органическите закони, които сега владеят в света. Затова трябва да дойде новото възпоминание. Човек трябва да си е написал на книжки от какво да се пази, та всякога да си спомня. Ти се възбудиш и веднага си готов да избухнеш. Прочети написаното: Както Бог е търпелив, бъди и ти търпелив! После не си снизходителен към хората. Прочети: Бъди тъй снизходителен, както Духът е снизходителен! Има нещо в човека,

което го съди, но има нещо, което го успокоява. Направи една погрешка, но нещо в него му казва: Бъди спокоен, ще се оправи тази работа! И наистина, оправя се работата. Разболееш се, изгубиш нещо, но вътре в тебе нещо ти казва: Не се бой, ще оздравееш, богатството ти ще се върне. Всичко това ще се забрави. Ама погрешил си нещо. - Напред върви, прегрешението не е нещо индивидуално, то е нещо колективно. Калта не е образувана от една малка частица земя. Тя е образувана от милиарди частици, които са се съединили в едно. Кой е причината за това? - Водата е причината, за да се образува тази кал. Вие съдите почвата, която дава най-хубавите работи. Ако в почвата турите вода повече, отколкото трябва, непременно ще се образува кал. Казвате: Лоша е калта, лоши са условията! - Това е неразбиране на живота. Много пъти вие си създавате ненужни страдания, като мислите дали сте на прав път или не. Не мислете по това! Веднъж сте дошле на земята и пиете водата, приемате въздуха, приемате светлината и се храните, вие сте на прав път. Че можете да мислите, че ходите, вие сте на правия път. От вас зависи как да мислите. И тогава, каквото чуете, това трябва да възприемете. Не се стремете всичко да възприемете. За всеки даден случай, възприемете само онова, което на вас ви приляга. Онова, което не ви приляга, то не е за вас. Има неща, които щом чуете, лягат ви добре. Вземете, например, когато обичате, вие никога няма да видите неговата погрешка, но всякога ще видите и най-малката погрешка на онзи, когото не обичате. Питам тогава, като направите една погрешка как ще я изкупите? - Всяка погрешка трябва да се замести с една добродетел. Всяка лоша мисъл, която е минала през ума ви, вие не сте отговорни за нея. Стремете се да я заместите с добра, но не се стремете да я изхвърлите навън. Дойде едно лошо чувство в сърцето ви, не се борете с него, но на мястото му турете едно добро чувство. Дойде в сърцето ви едно строго чувство, заместете го с едно чувство на милосърдие. Дойде в сърцето ви едно користолюбиво чувство, турете

на негово място едно чувство на хуманност. Оставете света на двете противоположности, той сам да се бори.

Сега вие изживяхте целия си живот в желание да изпъдите злото от себе си. - Невъзможно е това! Вие искате изведнъж да се изчистите. Вие не можете да се очистите от злото, защото преди всичко вие не знаете произхода на доброто и произхода на злото и не знаете как да постъпвате. Как ще изпъдите злото? - Ако го изпъдите през вратата, то ще влезе през комина. Ако го изпъдите през комина, то ще влезе през най-малката дупчица. Даже и светии, които са прекарвали по цели 20 години в пустинята, които са достигнали висока степен на развитие, пак са имали ужасни опитности и са казвали: Никога човек да не минава през такива ужасни опитности! Едно трябва да знаете: Колкото повече се издигнете, толкова повече по-големи изпитания ще имате. Онези, които са правили опити да се издигнат във високите области на атмосферата, която граничи с фотосферата на слънцето, знаят какви изпитания са имали. Невъзможно е да се стигне до тази височина, онези места са опасни. Не се знае, ако човек се качи на такава височина до 400-500 километра, какви ще бъдат слънчевите лъчи? Може би там ще се разтопи човек? Може там да не остане нищо. Правили са опити да хвърлят разни уреди на големи височини, да видят какво ще стане с тях. Ние нямаме ясна представа какъв е животът горе в пространството, какъв е животът на слънцето, какъв е животът на луната и т. н. Ние не знаем какъв е животът на другите светове. Ние сме изолирани тук като в един остров и мислим, че само на земята има живот, че само земята е населена с разумни същества и че никъде другаде няма разумни същества като хората на земята. Философите могат да мислят едно или друго, но те не могат да бъдат авторитети и да се произнесат за онова, което Бог е създал. Ние не знаем Божиите дела! За земята се казва, че е заселена, но какво Бог е направил по другите светове, ние нищо не знаем. Ние не знаем как е направено слънцето преди всичко. Ще кажете, че Моисей е писал нещо по това. Че какво е писал Моисей за слънцето? Какво ще

разберете от песента: О, слънце на живота ми! Ако слънцето е огнено, какъв живот може да дава то? Как може да го наречете - слънце на живота? Значи има едно слънце, на което може да се живее. Това слънце е дреха на онова, на което може да се живее.

“Недейте се грижи за живота си, що да ядете, нито за тялото си, що да облечете!” Живот без Любов е живот на грижи. А живот с Любов, е живот на спокойствие, на работа, на труд, на здраве, на сила, на свобода, на простор, на движение.

Казвам: Новият живот, който сега иде, е живот на нови форми, на нови възгледи. Това не значи, че сегашният живот трябва да мине. Не, той само ще се измени. Ние трябва да оценим сегашните възможности, да ги използуваме в бъдещето, а не само да очакваме на бъдещето. В този живот са вложени много скъпоценности, които трябва да извадите, та като отидете в новия живот, да ги занесете със себе си. Като възкръсна Христос, какво взе със себе си? - Това, което имаше на земята. Той пак запази своето разположение към учениците си. Като се обърнаха, те видяха жерава, разположена на земята, и там риба се печеше. Онези, които държат на буквата, ще кажат: Риба ли пък намериха да ядат? - Има риби, които могат да се ядат. Ето какво разбирам аз под думата естествена храна. Естествена храна за всеки организъм е онази, която има същите трептения, както и самият организъм. Всяка храна, която няма същите трептения, каквито има вашият организъм, не я яжте, тя не е за вас - нищо повече! Тази храна е вредна за вас. Хигиенична храна е тази, която има същия размер трептения, каквито има и вашият организъм. Тя носи същия живот, какъвто се крие и във вашия организъм. Като възприемете тази храна, тя ще продължи живота ви. Това считам аз, най-простата храна, най-простата форма естествена храна. Ние не сме задължени да ядем много боб. Нито сме задължени да ядем много леща. Всякога еднообразната храна осакатява човека. При каквито възгледи и да сте, вие трябва да приемате разнообразна храна. Не се смущавайте какво трябва да ядете. Вглъбете се в себе си и ще видите

за всеки даден случай каква храна трябва да употребите. Ще ви се даде един метод как трябва да се храните. Има едно вътрешно чувство в човека, което всякога му (про)шепва с какво трябва да се храни. И като болен даже, той може сам да си определи храната. Попитайте се и това чувство ще ви пошепне и като болен, и като здрав, вие можете сами да си определите храната. Когато искате да четете някоя книга, пак може да ви се нашепне каква книга да четете. Вие сте заобиколени с много същества, които по своята интелигентност седят много по-високо от вас. Те са готови всякога да ви помагат. Тези същества са видими и невидими. Онези, които са невидими, ще ви внушат някоя мисъл и вие ще си кажете: Дойде ми на ум една хубава мисъл. Някое същество е минало покрай вас и ви е предало тази мисъл. Друг път имате нужда от някаква храна, това същество ще мине по-край вас и ще ви нашепне какво да си сготвите. И вие се чудите - докато по-рано сте мислили какво да си сготвите и сте се спрели на нещо, после изведнъж изменяте и ще си купите или грозде, или круши - ще минете този ден с някакъв плод. После пък ще ви нашепнат каква книга да четете и т. н. В това отношение има вярващи, които казват, че не трябва да се чете никаква външна книга освен Библията. В едно отношение само са прави тия хора, но в друго отношение е буквоядство. Други пък ще кажат, че Библията е остаряла книга, затова трябва да се четат външни книги. - И това е хубаво, но, според мене, онези книги са добри за четене, които и след стотици години не губят своето значение. Завинаги те трябва да останат авторитетни. Ето аз бих желал да ми препоръчате някоя книга за храненето тъй етическа. Много лекари са писали и пишат за храненето, но много общо. Всеки човек се нуждае от специфична храна. И когато приеме тази своя храна, той изпитва едно освежаване, едно ободряване, едно просветление на ума. Умът ще почне правилно да работи, а сърцето му ще придобие един равномерен удар, темп. Сърцето трябва да има равномерен пулс, а не неправилен с пресичане, ту с ускоряване, ту с намаляне на темпа. Ритъмът на сърцето трябва

да бъде музикален. Мярката между един и друг удар на сърцето трябва да бъде еднаква. Понякога човек обременява сърцето си със своя песимистичен пулс. При песимистическо състояние на човека и пулсът му е неправилен. В целия космос има един ритъм, който движи пулса на всички живи същества: и на насекоми, и на растения, и на животни, докато се дойде до човека. Този пулс на живота регулира всичко. Той е космически пулс. И сърцето има един специален нерв, който определя колко пъти трябва да бие сърцето Тъй щото определено е колко пъти трябва да пулсира сърцето на всеки човек. И ако вие се държите със закона на Любовта, вашето сърце ще пулсира точно толкова пъти, колкото е определено. Също така и мозъкът ви ще работи правилно. Мислите ви, чувствата ви ще вървят по правилен път. Цялата обстановка на външния свят ще върви добре. Всички хора в света представят скачени съдове. Дали те съзнават това или не, то не е важно, но всички хора се стремят към една велика цел. Дали знаят или не, но всички хора искат благото на цялото човечество. Когато бащата желае благото на своя дом, това е отлична идея. Когато държавникът желае доброто на своя народ, и това е отлична идея. Когато един социолог пише една книга, той има пред вид благото на човечеството. Всички онези, които воюват за правото на човечеството, те са хора новатори, носители на новите идеи, те са реформатори - това е отлична идея.

Та когато вие искате да се храните добре, не мислете само за себе си. Влезте в съгласие с всички ония, които се хранят добре. И тогава няма да бъдете сам, но ще имате много съмишленици в света. И тия хора се радват на добро здраве.

Христос казва: “Не се грижете за живота си!” Това значи: Не се безпокойте за живота си, защото Отец ваш всичко е промислил, но търсете Царството Божие и неговата правда първо и всичко друго ще ви се даде.

“Благословен Господ Бог наш”.

Тайна молитва.

(Нов сняг вали на парцали, но мокър и лесно се топи).

16-та неделна беседа от Учителя, държана на 27-ми януари 1935 г. София, Изгрев

РАЗУМНИЯТ ДОМОСТРОИТЕЛ

Отче наш.
"Бог е Любов".

Ще прочета 12-та глава от ев. на Лука, от 41-ви стих надолу. Духът Божи.

"Кой е прочие онзи верен и благоразумен домостроител, когото господарят ще постави над слугите си - да дава на време всекиму определената храна?"

"Благоразумният домостроител." Природата се отличава с нещо особено. В нейната система няма същество да стои празно. В природата всички същества малки и големи имат своя определена работа. Някой съзнават това, някой не съзнават, но тя всички е турила на работа и всички работят. От нейно гледище тя е доволна, че в нейната система няма нито едно същество, което да седи без работа, да бездействува. В природата безделници няма, всички работят от малко до голямо, но в човешкия свят има безделници. Противоречието, на което се натъкват хората се дължи на обстоятелството, че те едновременно се движат в два свята! Те се движат в два порядъка: Единият порядък е човешкият, а другият - на природата. И когато виждаме, че някой човек не работи, той живее в човешкия порядък. Някои казват: Аз работя. Това показва, че си попаднал в света, дето се работи. Там е преимуществото, именно, че работиш. Когато престанеш да работиш, твоята работа е свършена. Докато учиш, твоята работа е добре, но щом престанеш да учиш, твоята работа е свършена. Докато сме в човешкия порядък, ние всякога се запитваме: Ти свърши ли си работата? В природата обаче, всякога се запитваме: Ти започна ли си работата? Свърши ли си работата? -Свърших я. А, в природата всякога питат: Начена ли си

работата? Там никога не питат: Свърши ли си работата, и всеки, който пита: Свърши ли си работата, той е в човешкия порядък. Който пита, започна ли си работата, той е в порядъка на природата. Някои казват: Как ще се свърши моят живот? Казвам: Ти питай как ще се започне живота ти, това е важно, а не е важно как ще се свърши. Как си започнал живота си, това е важно, а как ще се свърши, затова не мисли! Ти искаш да знаеш ще бъдеш ли щастлив в бъдеще, ще бъдеш ли богат, не мисли за това! За вас е важно, какви сте при сегашното положение. Вие трябва да се поставите на две противоположности, да решите лесно въпроса. Ако в ръцете ви е дадено едно лекарство, с което можете да лекувате хората в крайна нужда или пък имате власт да управлявате хората, кое от двете положения бихте предпочели? В единия случай ще имаш власт, дето каквото кажеш да стане, а в другия случай да имаш сила и да ги избавяш от техните болести и недъзи. - Второто положение е за предпочитане пред първото. Да избавяш хората от техните неволи е за предпочитане, от(колкото) да ги управляваш. Всички хора страдат от това, че едни други се управляват. Бащата е приложил закона, майката е приложила закона, големият брат е приложил закона, голямата сестра е приложила закона, само най-малкият, както го наричат - ситничаря, само той не може да приложи закона. Само най-малкият няма закон, а всички останали, държавата, всички поставят само правила и правила. Дето минете все правила и все закони. Казвате: Възможно ли е това? - Да, светът страда само от закони. Днес Мойсей управлява навсякъде. Той се е разпрострял навсякъде. Днес няма държава, която Мойсей да не управлява! Ти ще си поръчаш някаква стока от някъде и веднага ще се приложат правила и закони, веднага ще ти кажат колко мито трябва да платиш. Ако пък стоката ти стои малко повече на митницата, тогава ще платиш глоба, че не си я взел навреме. Това е до човешките разбирания. После дойдете до правилата в живота и казвате: Кой е праведен човек, и ще отиде на небето и кой е грешен и ще отиде в ада. А всъщност, ако запитате някого, по какво се отличава

праведният човек, или по какво се отличава щастливият човек, по какво се отличава ученият човек и той няма да знае как да определи. В природата това всичко е строго определено. Според разбиранията на сегашните хора, богатия минава за умен човек, а сиромахът и умен да е, пак минава за глупав. Не, богатството на човека не определя качеството на неговия ум. Богатството е резултат на човешката деятелност. Умен човек е онзи, който не си създава ненужни страдания. Всеки човек, който си създава ненужни страдания, неговият интелект не е силен. Той има непосредствен интелект. Ето на, вземете жълтата раса, за която преди хиляди години е предсказано, че ще се образува една расова война. Сега те се организират срещу бялата раса, за да добият своята свобода. Също така и европейските народи: англичани, французи, германци, руси, югослави, всички се организират, готвят се за тази война. Онези на изток и те се организират, искат да извоюват своята свобода. Белите виждат, че техните колонии на Изток се заплашват. И едните и другите се страхуват едни от други, не могат да намерят един път, по който да се обединят. Какво коства на европейските народи да се обединят, да дойдат до един ум, в своите интереси? Причината за несъгласието между народите е, че всеки народ иска да заеме първенствующе положение, да бъде пръв между народите на земята, а това не е в реда на нещата. Има един богоизбран народ в света, но този народ не е нито англичаните, нито евреите, нито кой и да е друг. Този народ е цялото човечество като нещо цяло. Този богоизбран народ е съставен от всички същества, от всички хора, които мислят. Защото човек се отличава именно по своята мисъл. По това аз определям човека. И същевременно казвам: Този човек, който изправя своите погрешки, той е човек. Който не изправя погрешките си, той е животно. Както щете мислете, така разбирам аз. Животното се отличава по това, че не може да изправя своите погрешки. Затова и вълкът от хиляди години все вълк ще си остане. Вари го, печи го, все вълк ще си остане. И четири факултета да свърши, той все вълк ще си

остане. Същото мога да кажа и за мечката. Вари я, печи я, все мечка ще си остане. И четири факултета да свърши, все мечка ще си остане. И боата, каквото и да ѝ се говори, все боа ще си остане. Животното си е животно. Но онова мислещо същество, което е създадено по образ и подобие Божие, което може да изправи погрешките си и което прогресира, това е човекът. Като работи съзнателно върху себе си, той може да замени едно състояние с друго. Човек може да изправи не само своите погрешки, но и погрешките на другите хора около себе си. И тогава животът на човека ще бъде разбран за самия него и ще придобие друг смисъл.

Мнозина са ме запитвали: Защо тия хора около тебе, които постоянно се занимават с Господа, защо са така хилави и слаби, защо и те боледуват, защо и те кашлят, защо и те умират? -Казвам им: Всички тия хора, които са около мене, нито един от тях не е роден по правилата, които аз препоръчвам. Аз определям какви трябва да бъдат качествата на майката и бащата, но от тия хора които са около мене, нито един от тях не е роден от такава майка и от такъв баща. Тогава какъв човек очаквате при такова положение? Или вие ще кажете, че еди-кой си вярва в Христа, че е християнин. Всички вие вярвате в историческия Христос, който е дошел на земята да проповядва на хората, учил ги е, но нито един от вас не е направил един решителен опит - да види в какво седи неговото учение, да го приложи и опита. Вие минавате само като християни, както минавате като българи. Казвате: Аз съм българин - че какво си направил за България? Вие само носите името българин. Аз считам българин онзи, който може да помогне на българите. Аз наричам българи онези, които могат взаимно да си помагат. А сега има българи, които спъват работите. Понякога спирачките са на място, а не всякога. Има някой, които трябва да се затегнат. Това се отнася до човека. За мене е важен човекът, той ме интересува. Защото народите това са резултат на човека. Един ден, когато човек мине през всичките раси и всичките народи, той ще се измени. Тогава всички хора ще се смесят, ще бъдат

едно. Като форма и българите един ден ще се изменят. Когато българският народ като форма мине през своя път на развитие, и той ще се измени, ще влезе в друга фаза на развитие. Гледам сведенията на един, който се занимава с окултните науки. Като изучавал разните народности и ги определял. Той определил какво нещо е българинът. И казва той, че българинът се отличава с една черта, че бил зъл. Това не е мое мнение, то е мнение на този учен, но аз разглеждам думата зъл. Зъл човек е онзи, който има събрана енергия в себе си, толкова много, че е напращял от енергия, и не знае де да я вложи в работа. Българинът е тъй напращял, като бомба, да не го бутнеш някъде. Не е лошо човек да има енергия, но той трябва да я вложи на работа. Това са общи положения, кога се каже, че някой човек е зъл. Това е патологическо определение, то не е определение на Ломброзо. Българинът е едно даровито дете, което е останало без баща и без майка. Той сега трябва да намери един благодетел, който да го тури в правия път, че да си поживее малко. Баща му и майка му ги няма. Та като казват, че българинът имал някои лоши черти, груби, причината за това е, че майка му е умряла преждевременно, не е живяла дълго време, а понякога и правото не спазва, защото и баща му от дълго време го е изоставил. Аз определям българина по две неща, а именно: Дали той е музикант или певец, следя какви са предците на българите. Ето защо аз съм слушал нашата певица Морфова и като нея такава не съм слушал нито в Америка, нито в Англия. Ония, които съм слушал само крякат, а в Морфова има мисъл, има чувство в гласа ѝ, но фигурата ѝ е малко дебела. Казвам: В нея има нещо хубаво, интелигентно, но завито в тази дебелина. Това показва, че материалните условия я спъват, но въпреки това има нещо хубаво в нея. Защото човек, който пее, това показва, че в него има една хубава душа. Глупавият човек не може да пее. Вие не можете да ме убедите в противното. В един глупав и своенравен народ не могат да се раждат добри певци и музиканти. В народ, в който има нещо добро вложено, в който има нещо даровито вложено, само в него могат да се раждат

добри певци и музиканти. В българина има вложено нещо хубаво, но за него се изискват условия. Че майка му умряла преждевременно, това се дължи на следния факт. В българина на главата горе в средата е малко сплесната. Не зная още в коя предисторическа епоха е умряла майка му, но, хлътналата глава горе показва, че това е така. В следствие на това, туй българското чувство в българина отсъствува. Всеки човек на когото главата горе е хлътнала, това показва, че му липсва нещо. Вие не гледайте какъв е човек външно, какъв е неговият автомобил. За мене не важи какъв е човек външно дали е бял или червеничък, или син, това не е важно. За мене важи какъв е човек в геометрическо отношение, какви са линиите по него - прави или криви. Също за мене важат и онези математически сили, които са работили върху него. Защото природата работи по едни математически и геометрически закони. Тя е поставила всички неща в човека по един строго определен начин. За пример, тя е поставила устата на човека правилно, според любовта, която действува в него. В носа, тя е поставила неговата интелигентност. Разумността е поставила в неговите уши. Силите е поставила в неговите ръце. Добродетелите е поставила в неговите крака, а благото е поставила в неговия стомах. Разпоредбите и неговите вътрешни икономически условия е поставила в неговите дробове, а цялото държавно устройство е поставила в мозъка. Това е цял един свят, който човек трябва да изучава. Казвате: Аз виждам този човек в челото му. - Какво виждате в челото му? Я нарисувайте едно правилно чело? Има разни чела. Нива от нива се различава. Садиш жито на една нива и то израства около метър и половина. Садиш жито на друга нива, то израства едва половин метър. Защо? - Защото едната нива е богата, а другата нива трябва да се наторява.

Сега на въпроса: За мене важи това, което вие може да направите. Спрете се върху онова, което ви е дадено, и което в дадения момент можете да направите. Има един закон, който е проверен от хиляди години насам. Този закон е следния: Никога не

допускай една отрицателна мисъл да взема връх в твоето съзнание. По никой начин не допускайте такава мисъл. Дойде някой при вас и казва: Знаеш ли, че баща ти е умрял? - Остави тази мисъл настрана. Дойде друг, казва: Знаеш ли, че еди-коя си банка е пропаднала? - Остави тази мисъл настрана! Дойде друг, казва: Знаеш ли, че ти си уволнен? - Остави тази мисъл настрана! Ако пък наистина си уволнен, трябва да знаеш, че си в един човешки порядък. Значи хората те назначили като учител и те ще те уволнят като учител. Назначили те като управител и те ще те уволнят като управител. Или, назначили те като министър и те ще те уволнят като министър Обаче, това, за което си поставен от природата, никой не може от там да те уволни. Целият свят да се събере, да те уволни, никой не може да те уволни. Никой не може да уволни човека от онази му работа, на която природата го е назначила. Това трябва да влезе като правило, като закон във вашия живот. При това положение, ти ще бъдеш господар на положението си. И какво ти остава тогава? - Да изпълняваш само Волята Божия. Казваш: Аз в суеверия ли ще вярвам? - Че какво е суеверието? Че ти трябва да знаеш, че си на работа назначен. Ти си длъжен днес на всяка минута да поемаш по 20 пъти въздух. Някой ще каже, че си махаш краката. - Не си махаш краката, но ти работиш за природата. И като седиш така, кой как мине, ти казваш: Този човек е добър, онзи е лош и т. н. Ето какво разбирам аз под думата лош и добър човек. Седя и наблюдавам една инсталация, в която постоянно минават празни и пълни кофи. Празните кофи отиват да се напълнят, а пълните отиват да се изпразнят. И така продължава работата. Пълната кофа е добрият човек, а празната кофа е лошият човек. Пълната кофа се празни, а празната се пълни. Ако си добър човек, ти си пълна кофа, а ако си лош човек, ти си празна кофа. Сега аз не разглеждам дълбоко психологически в какво седи добрият и в какво седи лошият човек. Добрият човек е пълен, човек, той носи всяко нещо на своето място и го изпразва. Той цял ден ходи и пренася, изпразва, оставя по нещо, а празният нищо не носи в себе си.

"Разумният домостроител". Сега и ние трябва да строим. Най-първо ние трябва да знаем, че сме работили, ние работим, но има един начин, който ни дава направление. И тогава ние казваме: Има нещо разумно в човека, което му дава направление как трябва да строи живота си. Всеки от вас трябва да се вслушва в това разумното, което наричам дух. За духа има много мнения. Религиозните ще кажат, че се говори за Божия Дух. Това са неразбрани работи. Те говорят за духа, но не го разбират. Според мене, всяка дума, която е двузначеща, не е силна. Сега да ви дам пример за едно такова двузначещо знание, или по-право за две различни думи, при един и същ случай употребени. Отиват двама турци помаци в едно лозе да берат грозде. Единият от тях влиза в лозето да си избере по-хубаво, от което да си откъсне, а другият му казва: Слушай, като дойдат пъдарите и те видят, че береш грозде, да се вслушаш в думите им, да чуеш какво говорят. Ако чуеш да казват: Удри го, веднага бягай! Запомни добре тази дума: Удри го! По едно време идват пъдарите и като го видели, тръгнали към него с намерение да го набият. Един от пъдарите, отдалече още казал: Светни му един! Помакът чул, че се говори нещо, но чакал да чуе думата - удари го. Като не чул тази дума, останал още в лозето. Приближили при него пъдарите и единият от тях му светнал една, и другият от тях -че две, че три. Но най-после другият казал: Стига! И първият престанал да го бие. Тогава помакът се оплакал на другаря си и казал: Братко, ако не беше думата стига, боят нямаше да престане. Но като чух думата стига и боят престана. Значи в дадения случай думата стига има определено значение, тя подразбира да престане боят. Също така и думата светни му, има определено значение. Като кажеш някому светни му ще получи, ще почувствува нещо. Като се каже думата стига, пак ще усетиш, че нищо не се слага вече върху гърба ти. Думите, с които човек си служи трябва да бъдат определени, а ние някога си служим с двузначещи думи. В природата двузначещи думи не съществуват.

Всички двузначещи думи са от човешки произход. Думите, с които природата си служи са от едно значение.

Казвам: Разумното в нас ни подшепва как трябва да строим своя живот. Един офицер, който взел участие при атаката на Одрин, ми разправяше един случай за това разумното начало в човека. Една вечер си лягам и мисля сутринта да предприема една атака, но нещо сред нощ ме събужда и ми казва: Веднага стани и премести войниците от това място! Послушах този глас. Станах, преместих войниците си и след десет минути турците предприеха нападение на същото това място, дето бяха по-рано войниците. Нападаха безброй снаряди. Ако не бяха се преместили войниците, щяха да отидат. Други двама братя офицери ми разправяха друг един случай. Тия двама офицери били родни братя, но от десет години били скарани за някаква дялба, и не си проговаряли ни дума. По едно време и двамата се намерили при атаката на Одрин. Тогава единият от тях чува един глас: Да станеш още сега и да отидеш да се примириш с брата си, защото ако не се примириш ще заминеш за другия свят. Веднага отивам при брата си и му казвам: Братко, десет години вече сме скарани, не си проговаряме дума. Ето, каквото е останало от баща ми, вземи го! Ако искаш доброволно да ми дадеш нещо, добре, ако ли не, аз съм съгласен на всичко, но само да си живеем по братски. И той се съгласи, помирихме се и така си спасих живота. Ако не бяхме се помирили, щях да си замина за другия свят. Казвам: Във всинца ни има нещо Божествено, разумно, което ни говори. Сега вие очаквате да дойде някой философ със своите трактати да ви доказва, че има Господ някъде отвън, който живее на небето и който е създал световете и слънцето. Но и след като ви държат такива трактати, пак нищо не се доказва. Един знаменит американски проповедник, наречен Муди, чувал да се говори за друг един учен, проповедник, който много добре проповядвал и затова един ден отишел да го чуе. Този проповедник говорел за пророк Йона, как бил глътнат от кита. Но за да докаже това нещо на паството си, този проповедник

аргументирал факта цял час, докато най-после вкарал Йона в утробата на кита. Най-после Муди се смее и казва: Бре, този проповедник измъчи Йона цял час, докато го вкара в утробата на кита. Та и вие сега очаквате с един трактат да се реши въпросът, съществува ли Бог или не. Хубави са трактатите, но те са учени работи. Когато хората доказват дали има Бог или няма, те разбират съвсем друго нещо. Сега учените хора изчисляват за колко милиона години слънцето ще има светлина, след което ще престане да свети. Какво ще стане после със земята и те не знаят. Но един учен е изчислил, че след сто милиона години, слънцето ще престане да дава своята енергия. А дали това ще стане след сто милиона години или след хиляда милиона, това и аз не зная. Този учен обосновава своите твърдения, но хората се намират пак в едно противоречие.

Един от турските султани казал на своите придворни, че искал да се намери някой, който да му каже една хасъл лъжа. Започнали да търсят такъв човек по цялото царство. Намерили се няколко. Влиза единият и започва да разправя на султана: Султан ефенди, преди години баща ми си откъсна, отскубна от брадата си един косъм и го тури на моста на Дунава и през този мост минаха руските войници. - Ола белир!Влиза другият и започва: Султан ефенди, преди години майка ми взе това яйце, тури го под една патица и от него излезе една голяма камила. - Ола белир! Най-после идва третият, придружен с още един и с двама хамали, които носят един голям кюп. Започва той: Султан ефенди, преди години в Московската война, баща ми даде на твоя баща този кюп пълен със злато назаем. - А, не това е лъжа вече! Значи, достолепието на султана не позволява да каже "ола белир", че баща му може да вземе назаем пари от този обикновен човек. Невъзможни са тези работи! Нито е възможно от един косъм да се построи цял мост, по който да минат московските войници. Нито е възможно от едно яйце камила да излезе.

Казвам: Ние съвременните хора сме строители на своята съдба в света! Царевичното зърно се строи, то от само себе си е строител. Като

го посадите в земята, то израства, царевица става. Като посадите ябълчното семе в земята, ябълка от него става. Като посадите крушата, круша става. Трябва ли да седите при всяко едно растение, да му проповядвате какво трябва да прави? - Ако житното зърно знае какво да прави, ако царевичното зърно знае какво да прави и ако всяко едно семе знае какво трябва да прави, ти разумният човек няма ли да знаеш, какво да правиш във всеки даден случай? Ти като житото знаеш и като царевицата знаеш какво трябва да правиш. И сега някой ще каже, че новите вярвания ще направят всичко.- Новите вярвания са ония, които сега идат в света. Новите вярвания се зараждат във всеки човек. Времето създава новите вярвания, защото има сега нужда от тях. Новото е което сега помага на нашия растеж, на нашето умствено развитие, на новия живот. Казвате: Старата история си отива! - Старата история не съществува, защото под старата история се разбира съвсем друго нещо, съвсем опако понятие за истината. Ако истината остарява и може да бъде малка и голяма, това е вече съвсем друг въпрос, с нея въпросът е разрешен. Това е човешки порядък! Истината не може да бъде стара. Ако истината е стара, значи тя се е изменила. А истината не може да бъде нито стара, нито млада. Тя не може нито да остарява, нито да се подмладява. Истината е онова начало, което дава вечния процес на развитие, което осмисля живота. Целият свят седи в истината, зад истината няма друг никакъв смисъл. Единственото нещо, което осмисля крайния живот на хората, това е истината. И когато ние се радваме и веселим, това е истината у нас, която е причинила тази радост. Когато човек постига нещо в света, той е в света на истината. Всички човешки постижения се дължат на истината. Ако човек обича истината, тя всякога ще му помага. Човек живее и се движи в истината, тя му помага и тя е разумна. Никой не трябва да види образа на истината, но щом тя види най-малкото усилие на човека, тя веднага е готова да му помага. Ето, и слънцето, което седи на 92 милиона мили от нас, и то ни помага. Ние не го виждаме, но неговата светлина слиза върху нас.

Неговата светлина, неговата енергия слиза върху нас и върху растенията и ни помага да растем и да се развиваме. Божественият Дух, който слиза върху тебе, ти не чакай да го видиш онзи импулс, онази мисъл, онова чувство, които влизат в тебе и те карат да работиш, това е Божественото. Колкото слабо, колкото малко да е това малко нещо, обърни му внимание, защото от него ще възприемеш най-голямото благословение, най-голямото благо. И сега тези малките работи трябва да ги аргументират. Ако мине покрай тебе един богат човек и ти даде хиляда лева, а след това мине един мъдрец, и ти даде едно житно зърно, кой от двамата е дал повече? - По човешки ако разсъждавате, онзи, който ти е дал хиляда лева, ти е дал повече. Но ако разсъждавате по Божествено, онзи, който ти е дал житното зърно, ти е дал повече. Ако това зърно го посадиш в земята и го отглеждаш редовно 12 години, в 12 години, то ще даде толкова, че ти ще станеш най-богатия човек в света! Ако това зърно даде средно 60 или сто зърна, следната година ще имате сто по сто зърна и т.н. В продължение на 12 години, ти ще бъдеш най-богатия човек на света. Въз основа на същия закон, ако вие посадите в себе си една красива мисъл, тази мисъл в десет години от горе ще бъде в състояние да създаде от вас един отличен човек. Не само това, но направете един реален опит. Някой от вас, например, не е доволен от своята красота, иска да стане красив. Турете в себе си мисълта да станете красиви. Как ще станете красиви? - Ще ви дам едно правило. Вие никога не можете да станете красиви, докато не обикнете красивите хора! Обикнете един красив човек, но не за да вземете красотата му, но като го видите да ви е приятно, че сте го видели. Постепенно ще придобиете красотата. Искаш да бъдеш добър. - Можеш да бъдеш добър. - Можеш да бъдеш добър. Намери един добър човек и го обикни. Защото доброто в този човек е конкретно. Като вложите доброто на този човек в себе си, и вие постепенно ще станете добри. Доброто е нещо разумно в човека. То не е произволно. То е обосновано на една последователна разумност. И тогава тази разумност, веднага ще

измени съотношенията. Ако някой има ръст от 180 сантиметра, а широчина на раменете, едва около 30 сантиметра, този човек непременно ще бъде недоволен. Който иска да бъде даровит човек, раменете му трябва да имат широчина най-малко около 65-70 см. Това развива широчина, волева сила в човека. Тогава дробовете ще приемат повече въздух и този човек ще мисли добре правилно. Ти не може да имаш една светла мисъл при тесни, свити рамене. При тесни рамене, дробовете не функционират добре, кръвта не се пречиства правилно, събира се повече нечиста кръв и в мозъка и по цялото тяло и човек не може да мисли правилно. Такъв човек всякога ще бъде недоволен. Той ще се убеди, че и това което чувствува не е правилно. Питам: Какво ви трябва? - Ако аз съм на ваше място, ето какво бих направил. Щях да събера около 20 деца около себе си и ще взема участие в техния живот. Ще ходя на разходка, ще се уча от тяхната веселост, от техния хумор, от тяхната досетливост и незабелязано ще се подмладя. А тъй ходите сам, замислен, че този не бил като вас, онзи не бил като вас, а вие сте особен. И наистина няма да забележите как един ден ще станете особен човек, ще остареете, очите ви ще изгубят своята веселост, своя ясен поглед. След това ще бъдете недоволни и от себе си. Всички съвременни хора в това отношение са особени. Ето и религиозните хора искат да станат светии. Като станат светии те мислят, че светостта се характеризира с жълтия цвят на лицето, с хлътналите очи. Казват за някого: Този човек се посвети, пожълтя, очите му хлътнаха. Не се залъгвайте! - Ако със заглъбването на очите, човек може да стане светия, то е лесна работа. Всеки болен е светия тогава. Не, светията има особени черти. Лицето му не трябва да бъде набръчкано и жълто, очите му не трябва да бъдат хлътнали навътре. Когато стомахът на човекът е добре разположен, когато той е малко пълничък, и духът му е добре разположен. Щом стомахът на човека не е добре разположен, и духът му не е разположен. Тогава щом станеш сутрин, тури ръцете си на устата си и кажи: Господи, благослови стомахът ми да бъде добър слуга и аз да бъда добър

господар. Много храна няма да му давам, но и хайлаз няма да го правя. Ако човек знае де да се пипне, той ще може добре да си въздейства. Затова казват, че лицето е израз на човешката душа. Всяко бутване по лицето със знание, може да си предадете нещо добро. Но трябва да знаете де и как да се бутнете по лицето. То е цяло благословение тогава. Лицето е свещено нещо. Ако пък те бутнат дето не трябва и както не трябва това е цяло нещастие. Има една поговорка, че лицето е израз на човешката душа. Всяко място от лицето изразява една скрита сила у човешката душа. Дали това място ще бъде на очите, на ушите, на носа или на устата, всяко от тия места изразява някаква велика сила в човека. Великото минало, всичкото бъдеще, всичкото настояще е написано върху лицето на човека и той трябва да знае да чете по тази книга. Като погледне лицето си, да чете, да се насърчава. Разправяше ми един познат за своя една болест. Хванало го една голяма простуда и една вечер бил много зле. Казвал си той тогава: То се видяло моята работа, че ще свърша вече, но да се приготвя поне за онзи свят. В това време нещо ми каза: Утре ще бъдеш здрав! - Че как ще бъда здрав? Нещо ме заблуждава в мене, то ще се мре! По едно време ме унесе един дълбок сън и аз заспивам. Сънувам, че влизам в една хубава плодна градина разхождам се между хубави узрели плодове. След това виждам един хубав чист извор. Приближавам към него, пия от тая чиста вода. И най-после се намирам в една баня, събличам се и се окъпвам. Като се събуждам сутринта, виждам, че съм цял изпотен, но вече съм по-добре, здрав се чувствувам. Седя и си мисля, какво стана с мене, кое беше онова, което ми каза, че утре ще бъда здрав? Казвам: Това беше разумното, което ти каза, че утре ще бъдеш здрав.- Но как стана всичко това, че ходих и на градина и при извор и на баня се къпах? Всичко това беше на сън. - Да, на сън си се къпал. Докато ти видя тези неща в сънния свят, те в действителния свят оказаха известен резултат.

“Разумният домостроител”. Казвам: Кой е този разумният домостроител? - Вие трябва да се справите с вашия песимизъм. По

естество българинът е песимист, понеже планетата Сатурн има голямо влияние върху него. Затова българинът е повече философ. Каквото и да му се казва, той все казва: Не се знае. Едно нещо прави впечатление на българина, в което и вярва той. Аз съм навеждал какви ли не доказателства, но той вярва само като види, че започваш да мериш. В своите изследвания като взема да го меря от главата до краката, той седи, внимава и си казва: Зная този човек, мери. Като извади калема, мери от горе до долу. Не е шега работа! Пък и смята - наука е това! Та казвам: Разумното у вас е вашият добър слуга. Вярвайте на него, вярвайте и на съветите, които вашите добри приятели могат да ви дадат. Един ваш приятел може да ви даде един съвет, може да се помоли малко за вас, но като вярваш, ще имаш резултат. Той ще ви пошепне. Ще каже: Ти ще оздравееш! Затова вярвайте в разумното във вас. Никога не напущайте разумното. Аз го наричам Божественото във вас. С него ние сме свързани. Какво е това Божественото, разумното начало, то не се определя. Каквото ти каже, то става, но как става и по какъв начин става, това не може да се определи. Ако ти наблюдаваш, по никой начин не може да забележиш как стават работите. Има неща в природата, които човек може да наблюдава и те стават. А има неща в хората, които стават в тайно, без те даже да подозират. И когато тези неща стават, човешкото съзнание не е будно за тях.

И сега аз казвам: В отрицателното не вярвам. Но хората обръщат внимание повече на отрицателната страна на живота. И затова някои казват: Аз вече съм преминал възраст! - Че на каква възраст си ти, едва сега си човек на 45 години, който е започнал право да размишлява. И той мисли, че е стар. Ако ние бяхме във времето, когато хората живееха по 900 години и повече, какво щяха да представят вашите 45 години? Вие сами си туряте преждевременно мерки на вашия живот. Та, вие като станете на 50 години, започвате да разсъждавате като турците, които казват: Юс - дюс! Когато стане на 50 години вече, човек определя какво ще бъде положението му. Когато

станеш на 50 години, ти едва ще се запознаеш с втората си майка. А като станеш на 80 години, ти ще се запознаеш с третата си майка. Значи, човек има три майки с които, ако не се запознае, той не може да бъде умен човек. Следователно, ти трябва да се запознаеш с първата си майка, която те е родила, с втората си майка, която те отглежда и с третата си майка, която те учи. Ти трябва да станеш на 80 години, за да се запознаеш с третата си майка. Като дойдеш при нея, така ще се уплашиш, че ще кажеш: Тази работа няма да я бъде! Та от там насетне, ти можеш да бъдеш човек, да станеш млад момък. За в бъдеще това нещо учените ще го доказват, като поставят човека в магнетичен сън и ще му внушат, че той е млад, едва на 19 години. По този закон, всеки 80 годишен старец може да се подмлади, да се върне да стане 19 годишен момък. Но той трябва да забрави всичко, да не мисли. И като се подмлади няма да остане нито една от тогавашните му бръчки. Това показва, че законът на внушението работи в света! Някой се разболее от някоя болест, но като го поставят в магнетичен сън, той ще заспи и ще се подмлади. Ти трябва да заспиш и мисълта за подмладяване трябва да се вълпи в мисълта ти, в ума ти и да забравиш всичко старо. Някой се оплаква, че го болят зъбите и се бои да не му опадат. - Че го болят зъбите, това показва, че той сам си е внушил това. В природата няма зъбоболие. Зъбоболието е от човешкия свят. Здравите зъби подразбират закона на природата. Нещастието, това е човешкият порядък. Нещастията, страданията в света се позволяват, за да излезем от човешкия порядък и да влезем в Божествения, т. е. в порядъка на природата. Необходим е човешкият порядък на нещата, не може да не се мине през него. Значи, за да влезем в Божествения порядък, първо трябва да минем през човешкия, през преходния свят. Та има една сила, с която трябва да разполагате. Тя е и единична, и колективна.

Казвам: Ако всички тия хора в нашето общество разбираха законите, те щяха взаимно да си помагат. Да кажем, че някой брат или сестра се обезсърчава. Защо се е обезсърчил? - Да ви кажа защо се

е обезсърчил - Тя е студентка например, и няма средства да довърши образованието си. Вие сте едно общество от десет хиляди души. Ако всеки даде по половин лев месечно, това са пет хиляди лева. А на всеки да се падне по шест лева годишно. Значи, ако всеки даде по шест лева годишно, ще снемете товара от гърба й. Друг случай: Някой брат се обезсърчил, че няма въглища. Вие сте общество от десет хиляди души. Какво ви струва, за да му купите един тон кюмюр? По този начин ще докажете, че се интересувате от този брат. Не е въпросът да му се помогне така, че да го ограничите, но да му докажете, че се интересувате от него. Този брат иска да учи, а трябва да се подкрепи. Знаете ли какво нещо е като влезете в едно общество, да покажат всички, че се интересуват от вас. Не е въпросът да очаквате, но да ви помогна(т). Няма ли да се разрешат лесно тогава всички мъчнотии? Ето на, толкова години вече аз говоря на българите. Ако бях говорил на други народи, досега светии щяха да станат. Те казват, че този човек разсипа нашата вяра. Че каква вяра имате вие? Ако имахте вяра досега от България щеше да стане нещо, но вие нямате вяра. Та и историята показва, че сте хора, които вървят без вяра. Аз искам да туря българите в правия път и затова казвам: Вървете по българския път, който Бог е определил! Не ходете по вашите пътища, защото ще ви пати главата. Разликата между истинския лекар и човешкия седи в следното: Когато истинският лекар ти даде лекарство, същевременно той ще ти покаже пътя как трябва да живееш, а светският лекар, веднага като му платиш, той ще ти помогне може би, но след два три месеца ще ти се яви нова някаква болест. Всички болести, които сега съществуват в света, се дължат на ред условия, които срещаме в света. Може някоя болест да е наследствена, дошла по закона на внушението. Например, ако бащата на някой е обичал да пие, той ще предаде тази слабост и на сина си, по закона на внушението. Ако бащата е обичал да трупа много имане, той ще предаде на някое от децата си това качество и те да събират, да трупат като катеричката. У катеричката чувството на

стяженолюбието е силно развито. Като дадете нещо на катеричката да яде, каквото ѝ остане, тя непременно ще го скъта някъде. Ако е останал един орех, тя непременно ще го скъта някъде да ѝ се намира, за утре. Обаче, ако дадете на кокошката цяла крина жито, като се наяде, тя непременно ще влезе в крината и ще разкъшка житото. Тя казва: Пет пари не давам за това жито. Че утре мога да гладувам, нищо не значи. Съдбата ми е такава. Ако и на вас съдбата е такава, кокошка сте. Като се наядете и ви остане нещо, посадете го. В това отношение аз обичам катеричката, която обича да скътва.

Казвам: Внимавайте да не изгубите условията на Божественото, което ви е дадено. За това се изисква едно домостроителство. В пътя, който ви е даден трябва да стоите. Сегашните хора в Америка, в Англия и другаде, очакват да дойде бъдещето, така всичко да се преустрои. Но като очакват бъдещето, те изгубват един важен момент - да работят върху себе си. Като станат на 50 години те ще кажат: Младите сега да работят! Не, от 50 години нататък трябва да работим. От 50-120 години, тази работа е най-полезна. Ако човек живее до 120 години, той трябва не само да живее, но да бъде полезен за другите. Такъв човек ще живее изключително за другите. Мнозина казват: Ние вече остаряхме и сега нищо друго не ни очаква, освен смъртта. Не, не сте остарели! На съвременните хора им трябва домостроителство, трябва да учат в училището какво може човек да направи от себе си. Затова мога да ви приведа много примери от живота да видите как хора от най-лошите условия на живота са се подигнали, а други при най-добрите условия на живота са западнали. Такъв пример имаме с един от най-видните проповедници в Америка - Муди. Той бил обущар, но дотегнало му обущарството и започнал да говори. От една църква го изпъдили в друга отивал. Забранявали му да говори, но той продължавал да говори, да проповядва. Казвали, че не бил роден за оратор, но Муди настоявал на своето. Той имал широки рамене и добро благоутробие, бил малко тантурест като българин. Той бил с валчесто лице, с добри очи, доста практичен с хубаво чело. И

наистина в последствие той станал един от най-видните говорители. Слушали са го повече от 15-20 хиляди души. Но той издържа докрай. Често се смееше и навеждаше ред примери. Той казваше за себе си: Ако аз имам в себе си малко поне сектантска кръв, бих отворил вените си, за да я извадя. Аз бих желал да имам християнска кръв в себе си, иначе най-малкото сектантска кръв, ако имам ще я извадя навън. Той привежда друг един пример из своите опитности и случаи на евангелският живот. Едно малко 12-годишно момче посещавало оживителните сказки в една евангелистка черква и като се върнало един ден у дома си, запитало баща си: Татко, защо ти не идваш на събранията да видиш как пеят там хората, да видиш как се веселят? - Е, синко, ние сме утвърдени хора, онези там не са утвърдени, нека пеят! Един ден бащата и детето отиват някъде на разходка. Бащата впряга кабриолета си и тръгват. По едно време конят спира и не мърда, не иска да върви. Детето се обръща към баща си с думите: Татко, конят се утвърди, не иска да върви. - Такова утвърдяване не струва! Това, което дава импулс е животът. Не мислете, че всеки човек може да работи при най-щастливите моменти на своя живот. Често най-великите хора са имали най-големи страдания, но те са преодолявали страданието, и при тези условия са работили най-добре. В тях имаше мисълта, че всичко това ще се поправи и се поправи. Ето първите апостоли не бяха ли мъченици? Но тези 12 души обърнаха толкова хора, че днес има даже 500 милиона последователи на Христа! Апостол Павел беше бит пет пъти по 39 тояги и казваше: "Братя, с големи страдания се влиза в Царството Божие". И най-после той казваше: "Ако има нещо, с което да се похваля, ще се похваля със своите страдания." Един евангелистки проповедник като взема този стих от апостол Павел, изправел се един ден на амвона и казал: Братя, ако има някой да се похвали с плътта си, аз най-много ще се похваля. Той бил висок два метра и 20 сантиметра. Не, апостол Павел казва, че с плътта си човек няма какво да се хвали. Ние можем да се похвалим с нашия ум, с нашето сърце.

Че това именно са похвалите на човека: Неговото добро сърце и неговия светъл ум. Човек може още да се похвали и със своята душа и със своя дух!

"Разумният домостроител". Сега от всички се изисква да бъдете строители. Колкото и да си мрачен и неразположен, остави своето неразположение настрана и вярвай, че онзи, който ти е предначертал пътя, той е предвидил и за тебе едно място. Остави всички стари философии и ако си верен, ти ще се повдигнеш в света. И да умреш, Той ще те възкреси. Ти може да си една малка буболечица, но Този, Който те е създал, един ден ще те повдигне. Ето и в Писанието е казано, че Бог се обърнал към Якова с думите: "Не бой се Якове, червей!" Такава трябва да бъде вярата на младите - да не се обезсърчават. При най-малките мъчнотии, вие се обезсърчавате. Не, всички можете да бъдете красиви, но каква трябва да бъде вашата красота? - Красиво трябва да бъде челото ви. Там трябва да бъде написана истината. Красив трябва да бъде носът ви - там трябва да бъде написана интелигентността. Красива трябва да бъде устата ви - там трябва да бъде написана Любовта. Красиви трябва да бъдат ушите ви - там трябва да бъде написана разумността, мъдростта - красиви трябва да бъдат ръцете ви - там трябва да бъде написана справедливостта. Красиви трябва да бъдат нозете ви - там трябва да бъде написана добродетелта, доброто. Това всичко трябва да бъде написано така, че да му намерите службата.

Казвате сега: Външните условия! - Външните условия, това са Божествените условия, средата, в която живеят хората. Онези хора, с които сте заобиколени, са поставени нарочно от Бога, за вашето възпитание. Каквито и да са разбиранията ви, това е важно да знаете. Всички вие няма да живеете в една среда. Вие се движите в една крива линия. Защо? - Законът е такъв. Нашата слънчева система, която заема около 20 милиона мили пространство, се движи около друго едно слънце, това слънце пък се движи около друго едно, което заема хиляда милиони години, докато го обиколи. Та след хиляди и

милиони години земята и слънцето ще бъдат на съвсем друго място в пространството от това, което заемат днес. Това е една философска система, която само великите хора могат да разберат. Следователно, за вас всеки един човек е един малък свят. И затова всеки човек, с когото дохождате в съприкосновение трябва да знаете, че е необходим за вашето повдигане. Това е ако го разберете, ако не го разберете, той ще стане причина за вашето падане. Помнете това! Всеки човек с когото сте в съприкосновение и го разбирате, вие ще се подигнете; ако не го разбирате, вие сами ще станете причина за вашето падане и ще си повредите. Вярвайте, че във всичко в света, и в доброто, и в злото е Бог! Принципално е така. Ако разбираш Бога, Той се проявява като добро в тебе. Ако не Го разбираш, Той се проявява като зло в тебе. Щом се разкаеш той престава да те мъчи. Щом упорстваш, той те наказва. Защо е така, никой досега не е дал обяснение за това. Но едно трябва да знаете: Всичко е вътре в Бога! Злото е създадено от нас, защото ние искаме да въздействуваме на Господа, да Го накараме да мисли като нас. Не, това е невъзможно. Невъзможно е да накарате Господа (да) мисли като нас. Ако пък изпълним Божествения план, който е турен за нас и за нашето подигане, ние ще станем по-велики хора, отколкото даже предполагаме. И в този, и в бъдещия живот, всякога ще имате добри условия. Но казвам: Не мислете за бъдещето, мислете за днешния ден. Ако пък имате горчиви мисли, горчиви чувства и желания, всичко това изхвърлете навън! Оставете само чистото и започнете една творческа работа върху себе си! Какво са постигнали другите хора, оставете на страна. Какво вие ще постигнете, това е важно за вас. Защото постижението на другите хора е постижение и за нас. Постижението на цялото човечество, един ден ще бъде и постижение и за нас. Каквото музикантите добият, един ден, това ще бъде по наследство и наше. Каквото художниците постигнат, един ден, по наследство то ще бъде наше. Каквото философите постигнат, един ден, то ще бъде наше. Кога? Един ден, за бъдеще. Но сега всички трябва да работим за малката работа, която ни

е дадена. Нея да свършим тази работа трябва да свършим, за да имаме Божественото благо от Онзи, който ни казва: "Напред вървете и работете!" Затова всеки от вас да намери по един малък занаят. Пък направете най-после това, което един турски кадия е направил. Един турски кадия в турско време е било това, го уволнили от работа. Човекът бил кадия, научен бил да заповядва. Какво да прави сега? Мислил дълго време и най-после намислил какво да прави. Той имал малко пари и с тях купил 40 нови стомни, всяка от които съдържала по пет килограма. Отишел до джамията, напълнил ги с вода и седнал отвън. Кой как минавал посягал към една от стомните, но той веднага отивал към хората и казвал: Не от тази стомна, но от онази. Така пак могъл да заповядва. И като се научили, че трябва да го питат, като дохождали при него все го питали: Хаджи ефенди, от коя стомна да вземем вода? И така той пак станал важен поне за това общество, което се събирало около джамията.

Сега и на вас казвам: Вземете такива стомни и идете около някоя джамия да заповядате.

"Благословен Господ Бог наш". Добрата молитва.

(Снежно време, но не е студено).

17. неделна беседа от Учителя, държана на 3-ти февруари 1935 г. София, Изгрев

ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Отче наш.
“Духът Божий”.

Ще прочета няколко стиха от първата глава от евангелието на Йоана, от 6-ти стих надолу.

В начало бе Словото.

Ще взема само две думи от 5-тия стих: “Този е хлябът.”

Най-важното сега в света е хлябът. Оттам започва всичко. Без хляб всичките разсъждения, всичката философия, остава на сухо. Представете си, че живеете в един свят, който е установен, в който има ред и порядък. Но ако живеете в един свят без ред и порядък, той не представя нищо. То е все едно да отидете в една съвременна държава, каквато е Англия например, и да започнете да говорите на един развален английски език. Всички ще познаят, че не сте англичанин, че сте чужденец и че сега учите английски език. По какво ще ви познаят? - По това, че не произнасяте като англичаните и говорите развалено. По всичко ще ви познаят. Ако отидете в Германия или във Франция, или в Китай, или другаде, навсякъде ще ви познаят, че сте чужденец. Това може да се каже за всеки човек. Като чуете да говори, ще кажете: Той е чужденец, не говори езика, както трябва.

Казвам: Във всички религии, в миналото и сега, навсякъде съществува едно голямо противоречие. Всички религии поставят въпроса, че ние живеем в един свят на безпорядък, на произвол. Всички твърдят, че в света има едно зло, което се лекува. Според източните народи съществуват две същества равни по сила, които са се борили помежду си: Едното гради, другото разваля; едното ражда хората, другото ги умъртвява; едното им дава богатство, другото ги обеднява. Питам, ако в една държава половината чиновници обичат

да грабят, а другата половина обичат да дават, какво ще се ползува тази държава? Вземете например, в съвременната математика, ако имате плюс хиляда и извадите минус хиляда, какво ще остане? - От плюс хиляда и от минус хиляда нищо няма да остане.

Казвам: Най-първо ти трябва едно разбиране. Не, че вие не разбирате, вие разбирате, но понякога се съмнявате във вашите разбирания. Птицата никога не се съмнява, че е птица. Ако иска, тя всякога може да ви докаже, че е птица. - Как? - Като се намери на зор, тя веднага хвръква. Тя казва: Аз съм птица - хвръквам! Рибата всякога може да ви докаже, че е риба. Щом се намери на зор, веднага започва да плува. Щом дойдем до човека, там вече има едно различие. Ние делим хората дали са добри или не. Казваме: Този е човек, онзи не е. Може да е право донякъде. Ето каква е философията. Ако оскубете перата на една птица, тя не може да хвърка и ще кажете, че не е способна да хвърка. Но след три-четири месеца като израснат крилата ѝ, тя пак ще хвърка. Човек се отличава с едно качество, че той мисли. Единственото нещо, което отличава човека от другите животни, е, че той мисли. Помнете това: Без мисъл, няма човешки живот. Всякакъв живот може да съществува, но човешки живот без мисъл не може да съществува. Мисълта е, която характеризира човека! Мисълта е мярка, с която човек трябва да регулира своя живот. Например, вие не можете да определите какво нещо е правото. Правото можете да определите само с правата мисъл. Правото е нещо относително за вас. Всяко нещо, което ви помага да се повдигате, и да растете във всеки даден случай за един момент, това е право за вас. Правото за вас може да бъде криво за другите. Това е частично право. Защото ако предположим, че един човек има право, а друг няма право, ще внесем един раздор в природата. Природата не може да създаде едни хора с право, а други без право. Това е невъзможно. Ако един съвременен гениален музикант внесе в едно от своите произведения дисонанс, или някаква особена гама, това не е произвол, това е един момент в самата музика. Този дисонанс е необходим, за да създаде известен

дефект в музиката. Тези знаци са необходими. Например, в един погребален марш преобладават повече бемолите. Като ги слушаш, ще настръхнеш. Но в един войнствен марш, там преобладават повече диезите. Но бемолите ни най-малко не създават погребалната песен. Нито пък диезите правят песента войнствена. Това са наши погрешки. Ако аз повишавам тона си, а някога го понижавам, това е по отношение на онзи предмет или на онзи човек, на когото говоря. Ако човекът е по-далеч, аз трябва да му говоря по-силно, по високо, за да ме чуе. То е не защото иска да му говоря високо, но понеже той е далеч, аз трябва да му говоря високо. Ако този човек дойде близо до мене, и аз му говоря високо, той ще ми каже: Не викай толкова! Не, че искам да викам толкова високо, но тонът ми трябва да се съобразява, като се приближавам или отдалечавам от човека трябва да зная как да говоря. Значи, диезите и бемолите повишават и понижават. Един човек с диези, това показва, че той е далеч, високо трябва да му се говори. Ако е с бемоли, ниско трябва да му се говори, т. е. тихо трябва да му се говори. Ако на един човек с бемоли говориш високо, ти ще му развалиш настроението, тихо трябва да говориш. Това е едно тълкуване, което съвременните музиканти не разбират и не приемат. Те ще го предадат съвсем другояче. Диезите показват, че човек е надалеч и трябва да му се говори нависоко. Диезите показват значи, че силно трябва да свириш. Бемолите показват, че тихо трябва да свириш. Ние трябва да изучаваме законите, върху които почиват нашите мисли. Следователно, нашите мисли трябва да се изучават, защото те са нещо музикално. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не можеш да изпееш гамата. Ти трябва да изпееш поне толкова, колкото една чучулига.

И тъй мисълта е потребна, защото без нея никакво преобразуване в света не може да стане. Тя е първият подтик на душата. Докато не мислиш право, ти трябва да знаеш, че каквато работа да започнеш, било в религиозно, било в научно или в

търговско отношение, ти няма да сполучиш. Ако не мислиш правилно, все ще ти се случи някаква катастрофа, все ще ти се случи нещо неправилно. Ако мислиш правилно, всички катастрофи ще се избягнат. Ако мислиш правилно, пак ще ти дойдат изпитания, но тия изпитания ще бъдат музикални, тъй правилно ще бъдат разпределени.

“Този е живият хляб.” Сега ние очакваме известни блага и мислим, че светът лесно ще се оправи. Че този свят е поправен. Житното зърно няма какво да мисли ще израсне ли или няма да израсне. Всичките качества на житното зърно са вложени в него и то трябва да се остави свободно, и ще покаже своите качества, и дали ще стане нещо от него или няма да стане. Същото нещо е и с човека, понеже и той живее същото. Някой път вие се безпокоите, искате да подобрите своите условия. Ето как разбирам аз под думата - да подобрите своите условия, не да ги подобрите, но да използувате условията на вашия живот. Житното зърно не може да подобри условията на светлината, то не може да подобри условията на влагата, нито условията на почвата си. То нищо не може да подобри, но може само да използува условията на светлината, на топлината, на влагата - на всички външни условия. А вие искате да подобрите вашето положение. Че как ще го подобрите? Всички искате да подобрите това, което не можем, което не зависи от нас, а това, което зависи от нас, сте го оставили настрана. Че преди всичко вие не можете да подобрите положението си, след като сте фиксирали в ума си мисълта, че вашият живот е неуреден, че условията ви са лоши, че съдбата ви гони и т. н. Това донякъде е вярно. Но философите си задават въпроса: От де идат всички неприятности, всички противоречия на живота? Казвам: Хлябът е произвел всички противоречия на живота. И то от това, че се употребява по два начина. И двата начина на употребление на хляба са създали противоречията в живота. Едни хора са яли много хляб, че са развалили стомаха си, отслабнал е стомахът им. Те са яли повече, отколкото трябва. Другите

пък са яли по-малко, отколкото трябва. Едни, които са яли много, са затлъстели, а другите, които са много постили, станали са сухи като кукички, като чирози. И тогава онези, които са изпосталели много са ги наричали светии, а другите, които много са се угоили, не са светии. Казвам: И едното не е вярно, и другото не е вярно. Това са анормалности. Слабият човек не е светия и пълният не е силен човек. Силата на човек не седи в товара, който той носи. Товарът е само едно изпитание, само едно изявление да се види колко сила има човек да носи. Силата не зависи от външния товар, но от хляба, който човек употребява в дадения случай. Защо? - Защото хлябът носи в себе си качествата на нашата мисъл. Хлябът ни се дава като едно разумно условие. Помнете: Само човек има право да яде хляб! Аз правя разлика между хляб и храна. Хлябът е разумното, което като приема човек в себе си, той дава възможност на всички условия, които се крият в него, да се проявят.

Сега ще дойде възражението. Ще кажете: От колко години вече ядем хляб, но за нищо не сме ставали. - Значи, яли сте повече, отколкото трябва. - Че ние не сме яли много, ние повече постихме. - Тогава не сте яли, както трябва. Следователно, не трябва много да ядете и не трябва малко да ядете. Ще ядете точно толкова грама, колкото трябва - нито повече, нито по-малко. Има една правилна мярка, с която се измерват нещата. Например, вие можете да напишете на вашия приятел едно писмо с най-хубавото мастило, със златно перо, на най-хубавата хартия и с най-хубав плик, обаче съдържанието на писмото да не е хубаво, да е блудкаво. А можете да напишете на приятеля си едно писмо на бакалска груба хартия, с лошо мастило и с лош плик, но отвътре съдържанието да е много хубаво. В първия случай писмото отвън е хубаво, а отвътре е лошо, а във втория случай писмото отвътре е хубаво, а отвън е лошо. Това са контрасти, които ви давам, за да изпъкне ясно мисълта. Правата мисъл представи писмото, написано на хубава хартия, с хубаво мастило и поставено в хубав плик, а същевременно и с хубаво

съдържание вътре. Но ако това не е възможно всякога, то за предпочитане е хубавата мисъл, написана на бакалска хартия, отколкото обикновената мисъл, написана на хубава хартия и с хубаво мастило.

Казвам: Сега ние сме дошле в света и все-таки трябва да напишем по едно писмо на своите, които са ни пратили на земята. Аз не зная какво писмо пишете вие на своите в невидимия свят. Вие тук имате по един баща и по една майка и постоянно се обръщате към тях, като казвате: Моята майка, моят баща. Те пък от своя страна имат свои майка и баща, те също така имат свои майка и баща и т. н. Питам: Кои са вашите майка и баща? Аз се чудя на съвременните хора като говорят за своята майка и за своя баща. Аз не виждам никакъв баща. Този баща е син на друг баща, който пък е син на друг баща и т. н. Никакъв баща не е той. Не е възможно той едновременно да бъде син и баща. Това нещо е несъвместимо за мене: Едновременно някой да бъде и син, и баща. Като разсъждавам, тези неща не са съвместими с моя ум. За мене е несъвместимо, невъзможно един предмет да се отдалечава от центъра, а линиите му да се съкращават. Всички предмети, които се отдалечават от центъра, и линиите се отдалечават. Никога не мога да си представя един предмет да се отдалечава от центъра, а линиите му да се съкращават, или предметът да се приближава към центъра, а линиите му да се отдалечават. А при това хората мислят точно така. Хората се отдалечават от разумното, а при това искат резултати, които не могат да бъдат. Добрият живот седи в това - като се приближаваме към хляба, да знаем как да ядем. Сега иде възражението, казвате: Де ще намерим този, живия хляб? - Чудно нещо! Най-дребните, най-малките същества, си намират хляб т. е. храната си, те хляба не могат да си намерят, но храната си намират, а човекът, разумното, мислещо същество, не може да си намери хляба! Ако една малка микроскопическа буболечица намира храната си, то човекът ли, последното творение на Бога, не може да намери своята храна? И

тогава, преди две хиляди години се намери един човек в света, който можа да каже: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, той ще придобие вечния живот". И тогава мнозина се запитаха: Възможно ли е това? Как е възможно да се яде човек? И някои от Неговите ученици Го напуснаха, не можаха да разберат това нещо. Те си казаха: Тук има нещо особено. Тази работа не е научна. И Христос имаше предвид разумното слово и затова казваше: "Аз съм словото", т. е. Той говори за разумното слово. Значи, има едно слово, което носи хляба със себе си. Следователно, ако вие намерите това слово, никога няма да бъдете в нужда.

Сега не си правете илюзии да мислите, че нещата могат лесно да се направят. Могат да се направят, но изисква се един опит. Аз не искам да правя опити пред вас. Какъвто и опит да направя, той ще бъде опасен опит. Едно време и Христос беше поставен на изпит от дявола. Дойде дяволът и Му каза: Направи тези камъни на хляб! Христос му отговори: "Камъни на хляб не стават". От камъни хляб не излиза. В камъните не се съдържа това, което може да повдигне човека. После Го качи на храма и Му каза: "Ако си син Божи, хвърли се от храма, защото е казано в Писанието: "На ръце ще Те подигам, да не би да препънеш о камък ногата си". Христос му отговори: "Няма защо да се хвърлям от храма." Никъде не е казано, че с хвърляне от високо, човек може да се повдигне. Най-после Го заведе на едно високо място и от там му показа света, и Му каза: Ако ми се поклониш, този свят ще принадлежи на Тебе! - От такива поклони светът не се повдига, нито човек може да се повдигне. Следователно, нито от камъни хляб може да се направи, нито от храм хвърлянето човек може да повдигне, нито с поклони пред света, светът може да се завладя.

Съвременните учени казват, че химиците щели да изнамерят някакви пилюлчета, с които хората щели да се хранят и нямало да има нужда от сегашната храна и грижи около нея. Турците казват: Възможно е това. Химиците ще направят едни малки пилюлчета, с

които ще влошат живота десет пъти повече, отколкото е сега. Другояче казано - не разчитайте на вашите сегашни мисли, на сегашните ваши вярвания, на сегашните ваши вярвания, че можете да направите нещо с тях! Докато вие разчитате на вашите сили в света, вие сте в една опасна област. Докато вие разчитате на себе си, в смисъл на онова, което имате външно, а не на разумността в себе си, вие сте в една опасност. Всеки ден ви се дават изпити в това отношение. Дойде ви един ревматизъм, вие не можете да се справите с него. Дойде ви сърцебиене или главоболие, или някоя малка мъчнотия, вие не можете да се справите с тях, а при това имате една грандиозна идея, като казвате: Знаеш ли кой съм аз? - Кой си ти? - Ти си човек, който можеш да страдаш от ревматизъм, ти си човек, който можеш да страдаш от разстройство на стомаха, ти си човек, който можеш да страдаш от всякакво разстройство на организъма и най-после да фалираш. Всякога могат да те уволнят, да те уморят и най-после можеш да бягаш на четири крака.

Сега аз говоря в широк смисъл. Не мислете, че това се отнася до вас. Аз изнасям идеята на един автор. Представете си, че вие гледате драмата на един автор, гледате как се представя на сцената. Отивате в театъра и гледате как се сменя сцена след сцена. И ако има нещо тъжно, публиката плаче, рони сълзи. Като излезе вън от театъра, всички сълзи престават. Значи докато гледате какво става на сцената, вие плачете, а като гледате страданията на хората в живота, там сълзи не проливате. Аз съм слушал проповедници, които толкова красноречиво говорят, че разплакват цялото събрание, но като излязат вън, изтриват сълзите си и всичко минава. Докато са вътре, плачат, а като излязат вън, казват: С плач работа не става. Питам: Защо при проповедта тези хора плачат? - Залъгват се. И проповедникът е доволен, че разплакал цялото събрание.

Случило се по едно време, че една от американските църкви останала без проповедник. За тази цел извикали временно да проповядва в нея един знаменит проповедник, който искал да покаже

на публиката, че е много учен, че е голям философ и може да проповядва върху всички въпроси. Той взел един стих от Евангелието и започнал да проповядва. Говорил, колкото говорил, и от време на време все казвал: Бът - което значи “но”. Цялата публика му ръкопляскала. Той казвал: Възможно е човек да се спаси - бът. Възможно е човек да стане богат - бът. Възможно е да го обича баща му - бът. Възможно е някой да се влюби в един беден момък и да го направи щастлив - бът. Възможно е някой да стане професор - бът. Като слушали проповедите му, всички плакали, че това бът се мушка тук-там и разваля работите. Всички се просълзявали, че това бът прави големи пакости на хората в живота им. Като проповядвал известно време в църквата, дохожда най-после един от главните председатели на църквата и казва на този проповедник: Господине, много сме ви благодарни за вашите проповеди - бът. Бихме желали да ви имаме за наш проповедник - бът. Всякога в живота, във всички работи има едно бът. И досега този проповедник е останал със своето бът и се чуди защо не го приели за проповедник в тази черква. - Неговото бът разваля работата, или изобщо бът разваля всички работи. Усъмнили се хората малко в този проповедник и си казали: Ще го назначим за проповедник, но после как ще го изпъдим? - Защо? Защото някога американските проповедници много добре си уреждат работите, че после не могат да ги изпъдят. - Това е право, но това е човешко разбиране. Има неща в света, които ние имаме право по човешки да ги разбираме. Но има един Божествен живот, който аз наричам естествен живот и който не принадлежи на нашето съзнание. Той не принадлежи и на нашето самосъзнание, нито на нашето подсъзнание. Този живот принадлежи изключително на нашето свръхсъзнание. Този живот го наричам безличен живот. Ако ти се оставиш на този живот, той сам ще дойде при тебе. Даже и когато човек е болен, нещастен, невежа, ако се остави на този живот не да бъде индиферентен, но да си каже в себе си: Тази работа е уредена, няма никаква опасност за нея - работите му напълно ще се

уредят. Като слушам или като срещна един учен човек, трябва да се радвам, че е учен, защото и аз един ден ще стана учен като него. Щом той е учен и аз мога да стана учен като него. Като слушам един цигулар и аз се насърчавам от него. Като гледам някой художник да рисува, аз се радвам, насърчавам се от неговите картини. Защо трябва да се смущавам, че аз не мога да рисувам? Ако аз рисувам тази картина, какво се ползувам, кажете ми? Представете си, че аз съм един гениален художник и живея между бедни хора. Нарисувал съм една хубава картина, но тези бедни хора не могат да я купят, не могат нищо да ми дадат. Какво ще бъде моето положение тогава? Положението на този художник става хуже губернаторское. В Америка, в Чикаго имало голямо изложение на картини на велики художници. Един виден германски художник представил една от своите картини, за която очаквал да по-лучи голямо възнаграждение. Обаче очакванията му не се сбъднали. Тогава отива той един ден в изложбата, взема един нож и нарязва картината си на две части. Един американски милионер, като се научил за това нещо, отива на изложбата и купува картината, като заплаща за нея два пъти повече отколкото струвала. Като се научили за това, другите художници направили същото нещо със своите картини, но втори американски милионер не се явил да купи тия картини. Следователно нещата не се повтарят. Има неща, които се повтарят, но те са редки случаи. Необикновените неща не се повтарят. Този пример напомня една българска приказка. Един млад българин се оженил за млада, красива жена. Като познавал добре психологията на жената, той решил още първия ден да даде един добър урок на жена си. Още първата вечер като минала една котка покрай тях, той взел котката и я раздрал пред жена си. Като видяла това, тя се уплашила и си казала: Чудна работа, още първата вечер той се осмели да раздере пред мене котка, а какво ще стане за по-нататък? Какво ли ще бъде по-нататък? От този момент те си живели добре и през целия си живот прекарали в добри отношения. Наскоро след това се оженил един негов приятел, но жена

му го третирала зле. Един ден той запитал приятеля си: Какво стана между вас, че живеете така добре? Коя е причината за това? - Има една причина, но ще ти я кажа на ухото, защото е тайна. - Кажи ми, моля ти се. - Слушай, още като младоженци още първата вечер, аз раздрах една котка. - То е много лесна работа! И ние имаме такава котка. Връща се дома си, взема една котка и я раздира пред жена си. Като видяла това, тя се усмихнала и казала: Късно си се сетил! Те били вече цяла година женени. Или научно казано: Всяко нещо трябва да става на своето време и на своето място. Във всяко нещо трябва да има една последователност. Всяко семе посято навреме дава своя плод! Ако пък не го посееш навреме, то може да изникне, но може да не даде плод. Та и за много неща в живота ни, не че няма условия да се развият, но няма добра воля в човека да ги поеме. Без добра воля никакво знание не може да се придобие. Понякога ние изпущаме благоприятните условия, благоприятните моменти, в които да посеем нещо, та навреме да имаме резултати. Вследствие на това в живота си вие се натъквате често на една голяма разнебителност.

Та според сегашната философия на живота, хлябът, който слиза отгоре, слиза с цел да поправи нещата. Сега ако ви кажа, че този хляб е Духът Божи, вие имате съвсем друга представа за Духът Божи. Сега аз съм забелязал, че като се говори за Духът Божи, всички казват, че Духът Божи се проявява във всички черкви. Да, понякога говори Духът Божи, а понякога говори човешката мисъл. Мисълта е отражение на духа и тогава хората мислят, че Духът им говори. В този смисъл, духът е най-разумното, което може да се прояви в човека. Когато духът в човека почне да говори, тогава в цялото негово битие, в цялото му естество настава цял преврат. Той ще бъде първокласен гений, в него няма да има никакво противоречие външно, той ще мяза на дете, а вътрешно той ще има едно дълбоко разбиране за нещата и няма да има никакви противоречия. Той ще бъде готов на всякаква услуга по отношение на хората и няма да мисли за себе си. Човек на когото духът говори, той не мисли за себе

си и той взема всякога последно място. Той гледа да се подобри животът на всички хора. Неговият живот е уреден, няма какво да се урежда. Щом животът на другите хора се уреди и неговият живот е уреден. Трябва ли ръката да мисли как да уреди своя живот? Уреждането на живота на ръката зависи от уреждането на живота на тялото. Уреждането на живота на тялото зависи от уреждан_

Сега между съвременните хора съществува един страх, вътрешен страх, и всеки казва: Кой ще ни помогне? - В дадения случай има един, който може да ти помогне. Той е първата станция, до която трябва да се отнесеш. Ще дойдеш до своя ум и веднага ще натиснеш бутончето, тихо и спокойно и ще кажеш: Моля! - Ще предадеш своята молба. Ти ще се намираш в същото положение, в каквото се намира един параход, изложен на голяма опасност в морето. Ти ще вземеш слушалката и по нея ще кажеш, че след четири - пет часа ще настане голяма авария и трябва да се изпрати помощ. И наистина помощта ще пристигне на време. Не е било случай в живота на човека (когато) той да е натиснал така бутона и да не е получил помощ. Щом е поискал помощ от провидението, той веднага е получавал. Някои хора не вярват на провидението, те вярват в активната човешка мисъл, те вярват в напредналия живот. - Аз пък съм против напредналия живот. - Защо? - Защото благото, което носи животът, не е в сегашния живот, който хората считат за напреднал. Според както е съградено нашето тяло, има много неща нехармонични. Питам: Кой от вас не е чувствувал онези противоречия, които се раждат във вашия ум, във вашия мозък? Понякога има такава голяма тъмнина в ума ви, че сте готови да извършите някакво престъпление. Един българин ми разправяше една своя опитност: До 45 години аз не исках да убия нито една муха, нито най-малката буболечица, радвах се на живота, на всички живи същества. Като дойдох до 45-годишна възраст, аз започнах да съжалявам за този живот, който съм минал, исках да открадна нещо, да се проявя (по-)грубо и взех да съжалявам

за изгубените години, че не съм поживял за себе си, да си поправя живота, да си поправя положението.

В Америка, в града Бостон, дъщерята на един богат търговец се влюбила в един младеж и били готови да се женят. Като практични хора, бащата на тази мома изпраща портрета на нейния възлюбен, както портрета на своята дъщеря на един знаменит астролог с молба да се произнесе могат ли тия двама души да прекарат един добър живот. Астрологът веднага отговорил: По никой начин тези двама души не могат да се оженят. Тогава бащата повиква дъщеря си и й казва: Аз изпратих портрета на твоя възлюбен до един знаменит астролог да се произнесе за него дали ще можете да карате един добър живот. Но той каза, че ако се ожените, той след две години ще те убие. Сега, ако ме слушаш, откажи се от твоя възлюбен. Аз нямам нищо против него, но въпросът е сериозен. Дъщерята казала на баща си: Ще те послушам! Тогава връщат годежа. След това този момък се оженил за друга, но след две години четат вестниците, че той убил жена си.

Сега мнозина искат да се оженят за някоя мома или за някой момък и считат за голямо нещастие, че не могат да се оженят. Аз вземам този пример като пример от живота. Съвременните хора мислят съвсем опаки върху много неща от живота. Онези хора, които трябва да влязат в брак, в съобщение да образуват един дом, това нещо е предвидено от невидимия свят още отпреди хиляди години. Ако тази работа остане сега хората да я нареждат, тя е изгубена работа. Българите казват: Или се млад жени, или се млад калугери. Остане ли хората да те женят, тази работа е изгубена. Остарееш ли дяволът ще те жени. Не, жени се тогава, когато Бог те жени! А не се жени тогава, когато хората ще те женят. Когато хората женят човека, тогава дяволът го жени. Аз разглеждам този въпрос по друг начин. Казвам: Онази Любов, която свързва хората в едно и ги поставя в положение да се разбират, да работят заедно, това е Божествената Любов, Любовта, в която всеки е готов да направи за другия такива

жертви, каквито е готов да направи за себе си. Това е истинската Любов! Това е при Божествената Любов, а при човешката любов, всеки се жени за свои изгоди.

Казвам: Този ред и порядък за нещата е временен. Най-първо ние трябва да знаем, че сме изпратени на земята да се научим да мислим. Първото нещо е, човек да придобие правата мисъл, защото всичко друго, което човек ще придобие, се обуславя от правата мисъл. Не че е лош животът, но без правата мисъл, пътят, по който вървим, ще ни донесе ред нещастия. Сега аз не искам да оставя във вас мисълта, че не сте на прав път, но казвам, че вие се намирате пред последната станция, дето трябва да изправите живота си. Всички вие се намирате на една нова станция, на един нов път. Вие се намирате пред едно ново предложение. Старият договор, който сте имали със старото си съдружие, се свършва вече. Сега трябва да направите един нов договор. Казвам: Не ходете по пътищата на вашия стар договор! Не ходете по пътищата на вашата стара мисъл! Ще кажете, че всички хора трябва да живеят или че всички хора живеят така. Не, погрешна е тази мисъл, всички хора не живеят така. Това, което виждаме на земята, е болница. Аз навсякъде виждам само болни хора. Всички хора, които мислят криво, са все болни хора. Всички хора, които (се) чувстват зле, са все болни хора. Всички хора, които постъпват зле, това са все болни хора. Аз нямам нищо против това, но това са все болници, все болести, а болниците не са на място. За стария живот те са на мястото си, но в новия живот никакви болници не се търпят. След като седите три, четири, пет години в болницата и нямате вече с какво да плащате, ще ви кажат: Хайде, излезте вън! Ще ви изпъдят от болницата и ще ви заставят на сила да влезете в действителния живот, като влезе(те) в действителния живот какво ще правите? (Ще) работите.

Та за онези от вас, които искате удобства, казвам: Удобства има само в болницата. Ще лежите там по цели дни на гърба си, ще дойде лекарят, ще ви пипне пулса, ще ви прегледа очите, езика, ще ви

насърчи, ще дойдат после сестри милосърдни, ще ви услужат в това-онова, и после ще си излязат. Казвате: Удобства ли е това? - Казвам: Кое е по-хубаво - да отидете да работите или да лежите по цял ден бинтовани, да не можете да мръднете от леглото си, да дохождат лекари, да ви правят по няколко инжекции на ден и след като ви турят стотина инжекции, ще ви изпратят навън, ще кажат: От вас нищо не може да излезе, вие сте лош човек. След това ще отидете при един гадател да ви гледа на карти или на боб. Той ще хвърли картите, ще хвърли боба и ще почне да ви говори. Ако отидете при един астролог, той ще ви каже, че картите нищо не казват, че бобът нищо не казва, но планетите предсказват нещата. Всички гадатели имат едно чувство, с което чувствуват, че нещо има да стане и така предсказват, а за да маскират това чувство, те казват, че това било писано на картите, на боба или на планетите. Така предвиждат те нещата, което показва, че нещата са определени. И аз съм ясновидец и виждам нещата много обективно. Дойде при мене някой и ми казва: Хайде да ми предскажеш нещо. - Добре ще ти кажа. Ти имаш да плащаш сто полици. - От де знаеш? - От тях 50 полици са от 500 лева, а другите 50 от по 10 хиляди лева. А пък онези, които имат да вземат от тебе, са много лоши хора и ще те теглят под съд. Докато не се изплатиш, няма да мине. - Ами какво да правя? - Ще платиш дълговете си! Как мога да ги изплатя! - Аз ви давам този човек, той сам си е написал своето нещастие. Как да се изплатя? - Сега не мога да ти кажа. Ела друг път при мене, тогава ще ти препоръчам един друг нов начин, ще ти покажа един нов начин, по който да си платиш дълга. Този човек и досега още не се е явил при мене.

Казвам: Има един нов начин, по който човек лесно може да си плати дълговете, но той трябва да знае, той трябва да мисли право. Ако аз бях задлъжнял така, но имах една права мисъл, ето как бих постъпил. Тези, на които имам да давам по 500 лева, по някаква случайност всички заболяват от някаква епидемия. Тогава аз отивам да го посетя и го питам: Как така всички загазихте? - Не знаем какво

стана, че всички в дома ни - и жената, и децата, и аз заболяхме. Не знаем какво да правим, пък и лекарите не могат да ни помогнат. - Аз имам едно лекарство в себе си, което може да ви помогне. - Дай ни тогава моля ти се от това лекарство. - Да, но то струва много скъпо. Всяка капка от него струва хиляда лева. Аз трябва да ви дам поне десет капки от него, за да ви помогне. Пък аз имам да ви давам десет хиляди лева и вместо дълга, ще ви дам десет капки от лекарството. - Нищо колко струва, дай ни десет капки да оздравеем. Давам им десет капки и всички оздравяват. Така ще посетя и втори, и трети от своите кредитори и като им се изплатя, те всички оздравяват. По този начин аз им ставам добър приятел и те казват: Благодарим, че този добър човек имаше да ни дава, та по този начин се излекувахме. И затова казвам: Всички хора трябва да бъдат умни, да мислят право. Това е разрешението на трудния въпрос в живота. Без правата мисъл не може да се познае човешкото естество. Често аз говоря за Любовта, но Любовта не е това, което хората мислят за любов. Според мене щастливият живот изтича от Любовта, но Любовта не живее в живота, тя е извън живота. Любовта не е в разумния живот, тя се проявява чрез разумния живот. Тя е извън разумния живот. Любовта е една велика сила в света. Като дойде, тя само дава и си заминава. Така е по човешки казано. Тя никога няма да се върже с тебе. Като дойде при тебе, тя ще ти тури нещо в ръката и ще си замине. Тя е сила, с която нищо не се ограничава. Някой път вие искате да имате Любовта в себе си. Не, възползувайте се от благата на Любовта, без да искате да я задържите в себе си. Това е животът. Възползувайте се от Любовта. Тя е само един момент, който не може да се опази. Като дойде този момент, вие никога няма да го забравите. Какво нещо е посещението на Любовта, ще ви уподобя със следния разказ: Едно време един овчар направил една услуга на един старовременен цар. Един звяр нападнал царя и овчарят го избавил от този звяр. По някакво стечение на обстоятелствата този овчар бил осъден на смърт. Когато присъдата дошла за подпис при царя, царят казал: Спрете тази присъда и

освободете овчаря да си върви. Вие не можете да осъдите този човек, понеже той спаси моя живот. Царят го прегръща, целува, взема го в двореца си, нагостява го и го пуща да си върви при стадото си. Така го освободил от бесилката. Такова нещо е Любовта. Тя го освобождава от бесилката и го праща да си върви при стадото. Като дойде Любовта, тя ще ви освободи от всички мъчнотии в живота ви и ще ви прати при своите. Сега и другите работи, които имаме в живота, и те са прави, но са временни. Сега се искат герои в света. Аз гледам всички хора, които са идвали при мене, постоянно се оплакват. Жените се оплакват от мъжете си, мъжете - от жените си, бащите - от синовете си, майките - от дъщерите си, учителите - от учениците си. Всеки е прав, но казвам си: Колко хора не могат да използуват условията на живота. Питам: Защо бащите се оплакват от синовете си? - Защото синът мяза точно на баща си. Защо майката се оплаква от дъщеря си? - Защото дъщерята мяза точно на майка си. Защо учителят се оплаква от учениците си? - Защото учениците мязат точно на учителя си. Ти можеш да бъдеш доволен само от един човек, който не мяза точно на тебе. А можеш да бъдеш недоволен от човек, който мяза на тебе. От такъв човек, ти не струваш хас. Представете си, че един учител написва едно стихотворение и го декламира. Ученикът казва: Чакай учителю, аз да декламирам! Учителят казва: Не виждаш ли, че аз декламирам? Обаче ученикът иска, бърза той да заключи работата. Учителят не може да обича такъв ученик. Когато учителят декламира едно стихо_икът декламира едно стихотворение, учителят трябва да слуша. Не могат двамата едновременно и двамата да декламират, и двамата да слушат. Когато човек върши едно престъпление, Любовта седи далеч, наблюдава, усмихва се, и вижда всички възможности, които могат да го освободят. Докато правиш престъпление, Любовта следи, търси онези възможности, които могат да те освободят от (престъплението), последствията на това престъпление. Тя ни най-малко не се възмущава, но казва: Имам желание да помогна на едикого си. Ти мислиш как да уредиш живота си. Благодари, че Любовта

мисли за тебе, как да уреди живота ти, а да остане на тебе, ти да го уредиш, тежко ти. Та, ако ние в живота си, ако не можем да мислим оптимистически, питам: Де е вашият Божествен Промисъл, за който говорите? - Ако в лицето на баща си, на майка си, на брата си и на сестра си, виждаш само един неприятел, тогава де остава човещината в света?

Та време е сега да се отворят сърцата ни, да бъдем признателни за големите възможности и блага, които ни се дават. Сега е време да се отворят сърцата ви, да благодарите за всички възможности и блага, които ви се дават, но не аз да ви накарам, не и други да ви накарат, но сами да сторите това. Това е Божественото у вас. Божественото трябва да заговори у вас. На сила не може. Нито мене искам да ме накарат насила да направя добро, нито искам другите да накарам насила да правят добро. Доброто насила не се прави.

Христос казва: "Аз съм живият хляб". Но този хляб не може да се яде без Любов. Това е едно правило. Ти не можеш да ядеш живия хляб, ако нямаш Любов в себе си. Ако нямате Любов, той е неуловим. Има една американска книга, която носи заглавието "Писма от другия свят". Между другото в едно от писмата е казано: Тук има голямо изобилие. Трапезите са пълни с ядене, и то богато ядене, но щом речеш да се приближиш, трапезите започват да се движат. Ето толкова години как сме тук, но още не можем да се вредим да ядем, постоянно сме гладни. Значи нещата без Любов постоянно се отдалечават. Таман дойде нещо да направиш, виждаш, че не става. Тъкмо си намислил някаква теория, и от нея нищо не излиза. Казвам: Онези неща, които трябва да оставят отпечатък на новата епоха, това са нещата на Любовта. Всички неща, които са без Любов, ще претърпят един крах. Това значи, че нещата в земния живот са преходни. Аз разбирам така земния живот, като преходен живот. И другите преди мене са го разбирали така. Земният живот е живот на безлюбие. И светът, в който живеем сега, е почти свят на безлюбие. И ако вие бяхте ясновидци, ако вашите очи бяха отворени, вие щяхте да

чуете такива вопли и страдания, такива плачове, че всичко във вас щеше да се размърда. Вие щяхте да видите света в една черна краска, и навсякъде страдания, страдания, страдания! Вие гледате сега повърхностно на света. И благодарение на това, че слухът ви е (о)тъпен и очите ви не са развити, за да не чувате и да не виждате това, което става. Иначе вие не бихте могли да спите, щяхте да станете неврастени(ци). И сега в този свят на безлюбие, (Любовта) иде да ви преобрази. Тя ще пусне своите динамически сили и ще хвърли всички замъртвели въглени. И Писанието казва: “Всички тия, които са в гробищата умрели, обезсърчени, разочаровани, с разбити надежди, за тях ще дойде живото слово, живият хляб и ще им каже: “Станете вие мъртвите от гроба, иде спасението за вас. Напуснете света на безлюбието!”. Това е новото учение, което сега иде в света. Хората трябва да използуват това учение. Казвате: Трябва да се обичаме! - Но как? - С любов не става. - Не всичко става с Любов. Аз не говоря за тази любов, която вие познавате, но за онази Любов, която иде сега в света. Тя иде да ни помогне. Тя е онзи момент, онзи подтик за добро, който ще ни тури в правата посока. За тази Любов говоря аз, не отвън, но отвътре. Велик момент е този момент на Любовта!

Този е живият хляб, който трябва да ядете с Любов. Ако вие не можете да обикнете вашата майка, вашия баща, вашите братя и сестри, аз не зная кой може тогава да ви помогне. Кого можете тогава да обичате? Ако вие не можете да обикнете вашите учители, вашите слуги, които помагат, аз не зная тогава кой може да ви помогне! Най-първо залюбете тези, които са ви били верни, които са ви служили, а след това ще вземете втората стъпка - ще се обърнете към онези, които са ви правили пакости. Това е последната работа вече, това е до враговете ви. Но най-първо намерете онези, които са ви били верни, на тях бъдете признателни, а после на вашите врагове.

Този е живият хляб, който е слязъл отгоре да подобри света. Така трябва да мислите всички. И светът сам по себе си после ще се уреди.

"Благословен Господ Бог наш".

Тайна молитва.

18. неделна беседа от Учителя, държана на 10-ти февруари 1935 г. София, Изгрев.

БЪДЕТЕ ПРОЧЕЕ РАЗУМНИ!

"Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!"

Отче наш.
"Ще се развеселя".

Ще прочета няколко стиха от десета глава, от евангелието на Матея, 16-ти стих. Духът Божи.

"Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!"

Бъдете прочее разумни! В природата съществуват три положения. Първата предпоставка, това е материалната страна, съчетанията, които са органически постижения, а разумните постижения, това е разумността. Има знания, които са общи за всички, има знания, които са само за някой, а има и специфични знания. Когато някой професор преподава лекции в някой университет, казват, че това е специфично знание, което разбират само някои. Следователно, училищата се съграждат не за всички, а само за онези, които искат да учат и които са способни. Училището не е място за неспособните. За неспособните е нивата, ралото, чукът и т. н. Не че не са неспособни изобщо, но мястото на неспособните не е за училището, той трябва да поеме по-лека работа. За кого се създава една концертна зала? - Тя не се създава за публиката, но се създава за онези, които ще дойдат да свирят и да пеят, или за онези автори, които ще пишат нещо хубаво. А що се отнася до слушателите, тези, които ще си платят, те са преходни, те ще дойдат само да слушат. Така трябва да се разбират нещата. В живота ние намираме, че нещата не са създадени така, както трябва. Понякога седите и критикувате, че

нещата не са така, както вие ги схващате. Това е вашата материална предпоставка, това е начало на знанието. Защо е така, вие нищо не можете да разберете, вдигате само раменете си. Светът не е населен само с българи, нито само с англичани, нито само с французи, нито само с германци, нито само с японци. Светът е населен с толкова вида хора, че разни чешити има в света. Всички могат да спорят за кого е създадена земята. - Това е философски въпрос. Дали е създадена земята, това е въпрос преди всичко. Писал един човек - Моисей, че земята била създадена от Бога. Така разбирал, така писал. Ще кажете, че Бог е говорил на Моисея. Ще направя едно малко възражение. Мойсей казал например: "Око за око, и зъб за зъб". Обаче Христос е казал: "Ако те ударят по едната страна, дай и другата". - Как ще примирите тези противоречия? При това Христос е казал: " Ако ти вземат връхната дреха, дай и долнята". На друго място е казал: "Не си отмъщавайте на враговете, но любете враговете си". Питам: Как ще примирите всички тези противоречия? Кой от двамата е прав? - Всеки, който е говорил, на времето си е прав. Мойсей е говорил на евреите според тогавашното еврейско схващане. Той говорил на децата - нищо повече. Христос пък говореше на по-възрастните и им говореше с притчи. Хората в негово време не бяха учени, за това им говореше с притчи и те казваха: Какво иска да ни каже с тия притчи? Това, което Христос говори, навремето си не се приложи. Той не дойде да проповядва едно учение, което може да се приложи. И как ще се приложи?

"Бъдете прочее разумни". Защо? - Защото вашата работа е много сериозна. Мнозина от вас има да ядат дърво до общо разпореждане. Така е казано на наш език. Но да се върнем на реалната страна на живота, която трябва да разбирате. Има в живота неразбирани неща, които всякога ще останат неразбрани. Вземете например, две тела се привличат, две се отблъскват. Има няколко теории за обяснение на това нещо. Например, силните неща помежду си се отблъскват, и слабо, и слабо пак се отблъскват. Силно със слабо се привличат. Значи

има две възможности. Обаче и две силни неща могат да се привличат, и две слаби неща могат да се привличат. А от друга страна и едно слабо, и едно силно могат да се привличат. Следователно, при сегашните условия на живота, имате отношение 1 към 2. Значи, възможността да се прояви Любовта е 1:2. Имате две отблъсквания и едно привличание. Следователно, по отношение на Любовта, всякога ще свършвате с дефицит, а по отношение на борчовете винаги ще свършвате с едно уравновесение, с един баланс, с един излишък в бюджета. Такъв е законът в природата. Ето и в химията, винаги съществува едно средно между киселината и основата. Всяка киселина се привлича от една основа и всяка основа се привлича от една киселина. И като резултат на това действие се получават солите. Сега, какви изводи могат да се направят от това? - Много изводи могат да се направят. Вие можете да съедините една основа с една киселина и да получите отличен резултат, а можете да съедините една киселина с една основа и да създадете цяло нещастие за хората. Следователно, в сегашното развитие, хората са влезли в една област на неустойчивите съединения, според както се наричат в химията. Ето защо при всяка стъпка в живота си, човек трябва да мисли какви съчетания ще стават между неговите мисли и чувства, за да знае какъв резултат ще се получи. Резултатът, това са постъпките на човека, а в химията това са солите. Желанията, чувствата на човека, това са основите, а мислите, това са киселините в химията. Така аз виждам: Мисълта е киселината, желанията са основата, а постъпките, това е солта. Какво можете да кажете на това отгоре? - Това са изводи, които не спадат към материалните предпоставки. Те спадат само между органическите и разумните постижения. Само един разумен човек може да мисли така. Иначе, как ще обясним ние противоречията между хората? Как ще обясним омразата, или как ще обясним завистта, или убийството между хората? Вие можете да дадете каквото и да е обяснение на тези неща, но трябва да се даде едно психологическо обяснение. Какво е например кражбата или

какво е лъжата. Лъжата е един резултат. Тя е една постъпка. Лъжата върви по женска линия. Тя не (е) момче, но момиче и то младо момиче на около 12 години, пък и толкова хитра и дяволита, че на всякого може да замотае главата. Това е вече фигура на речта. Ето какво разбирам като казвам, че лъжата върви по женска линия. В лъжата преобладава повече сол, отколкото киселина. Следователно, когато се даде надмощие на киселината в човека, ражда се лъжата. Когато преобладават киселините над основите, ражда се смелостта. Следователно в смелите хора киселините имат надмощие. Може някой от вас да каже, че това не им е ясно. Какво да им правя като не им е ясно? - Ще кажете да им го обясня. Не може и да ви го обясня. Има неща, които не могат да се обяснят, Те трябва да се направят. Минава един господин и стражарят му казва: Господине, минете отдясно, отдясно трябва да се върви по улицата. - Защо? - Такива са разпорежданията. - Ама аз искам да мина от тази страна. Тогава стражарят му зашива две плесници и той минава от дясната страна. Това било разпореждането на стражаря. - Ама защо ме биеш? - Защото не изпълняваш закона на лявото и на дясното движение. Давам ти една плесница да знаеш, като отиваш да вървиш отдясно, а като се връщаш да вървиш отляво. Често и вие ядете такива плесници в живота. Това е фигуративна реч. Не всякога човек яде такива плесници, не само когато не се съобразява със законите на природата. Щом не се съобразява със законите, с основните закони на природата, човек яде такива плесници. Нима всеки един карамбол, който човек претърпява, не е такава една плесница? Та нима когато ви боли главата, или корема, или нещо в гръбнака, това не са тия плесници, които природата ви удря? Това са болезнени състояния, които представят плесници от природата.

Сега, аз не искам да ви говоря по медицината, защото всички ще се уплашите от диагнозата, която мога да ви дам. Ще ви кажа защо не искам да правя тази диагноза. В древността една красива царска дъщеря се влюбва в един велик учител. Иска да се жени за него. Като

влизала в стаята му, тя не мислила вече да излезе вън. Един ден като се разговарял с нея, той намислил да й даде един добър урок. В това време влиза в стаята му една голяма кобра, сяда на скута му и обръща главата си към царската дъщеря. Като я видяла, царската дъщеря се много уплашила и казала на учителя си: Ще ме извините, имам малко работа, ще си отида. И тя веднага си отишла дома си. Питам: Де остана любовта на царската дъщеря? Какво означава тази кобра? - Кобрата била другата любовница на този учител. Тази змия била влюбена в същия учител и като влязла при него, погледнала към царската дъщеря, с което искала да каже: И аз имам толкова права на(д) него, колкото и ти. Достатъчно е само да те клъвна, за да видиш какво мога да направя. Ако учителят не си мръдне пръста в знак на съгласие, ти ще бъдеш спасена, иначе аз мога да ти покажа какво съм в състояние да ти направя. Като разбрала езика на кобрата, царската дъщеря казала: Нека тази кобра седи на скута ти, колкото иска, а аз ще си отида дома и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Сега приказката трябва да се преведе, да се направи разбрана, защото всяко нещо, което не се превежда, то остава неразбрано, остава загадка. Когато човек се намира в благоприятни условия, всички обичат да го заобикалят, но щом дойде кобрата, сиромашията, неволята, болестта, този човек отслабва и тогава всички веднага казват: Можете ли да ме извините? - Може. И той остава сам. Това е един превод. Все ще дойде кобрата в живота. И като дойде кобрата, веднага онези, които са ви обичали, ще си отидат и ще ви оставят сам. Сега вие можете да запитате защо е нареден така светът? - Тогава дайте вие една програма как по-интересно може да бъде нареден светът. Направете вие една драма, където да няма страдания, в която героите да не се влюбват, да не страдат, а само да ядат и да пият, да седят като мумии, като восъчни статуи, да гледат, да нямат никакви страдания, да няма никакви плачове, да не се разговарят помежду си. Питам: Де ще бъде тогава приятността на живота? Вие сега се възмущавате, че нещата стават така или иначе, но не както вие

очаквате. Питам: Какво лошо има в плача? - Когато един човек плаче, той ви показва, че страда, а щом страда, той е жив. Щом плаче, този човек има сърце, което чувствува, радвайте се, че този човек има ум, мисли вече. Като плаче, аз разбирам, че той има ум и е почнал вече да мисли. Щом умът в човека почне да мисли и сърцето да чувства, това показва, че в него стават вече всички процеси. Ще каже някой, според индуистката философия, че очите на човека трябва да пресъхнат. - Кога? - Когато земята е суха, очите трябва да бъдат влажни, а когато земята е влажна, очите трябва да бъдат сухи. Ще дойдат някои философи да тълкуват това и да казват, че сълзите от очите на човека трябвало да пресъхнат, каквото видял човек, не трябвало да се възмущава. Не, разбиране трябва на нещата.

Христос казва: "Бъдете прочее разумни". Той не се обръща към обикновените хора, но към учениците Си. Следователно, ако искате да придобиете нещо от този свят, вие трябва да го разбирате в неговата пълнота. Защо? - Защото животът е съчетание на разумни съзнания в света. Ако бихте били ясновидци в първа степен, вие щяхте да видите, че светът е преплетен като един организъм. Щяхте да видите, че съзнанията на всички същества от най-нисшите, до най-висшите са преплетени като един общ организъм. Всичко в света съставя един организъм. И ангелите, и херувимите, и серафимите, пък и най-малките буболечици, всички в света са преплетени в съзнанията си. Как ще разберете това нещо? Ще видите, че малката буболечица, която по някой път ви е отвратителна, тя интересува някое божество повече, отколкото може да го интересува един човек. Да, едно божество се интересува от една малка буболечица, която нищо не разбира повече, отколкото от един човек. Сега ще преведа тази мисъл с други думи. Мене ме интересува една овца повече, отколкото един умрял слон. В дадения случай аз вземам думата буболечица, за тази жива овца, която дава млякото и вълната си. А онзи голям кит, или онзи голям мъртъв слон, който се разлага, не ме интересува неговата форма. В дадения случай за мене е потребна

живата овца, която е проводник на Божественото, а онзи умрял слон, той е лош проводник на Божественото, на знанието, следователно, в света има мъртви форми, които не могат да интересуват човека. Много хора има, които живеят автоматически, те не са живи хора в съзнанието си, те са хора, които спят. Той е направил престъпление, и ти трябва с месеци да му доказваш, че той е направил едно престъпление. Той казва: Аз трябва да убия този човек. Или какво от това, че съм откъснал едно цвете, или че съм заклал едно животно. Една овца? И тези хора понякога минават за герои. Даже и вие понякога се насърчавате като казвате, че човек трябва да бъде герой в света, той не трябва да бъде мек. Вие не страдате от мекота, но страдате от неразбиране на основния закон, който действува върху киселините, който действува върху основите и върху солите. Тъй щото религиозните хора трябва да се водят по този закон. Често вие казвате, че трябва да се обичате. Така е, но когато аз обичам един човек, първо трябва да изучавам неговите дела. Ако обичам един музикант, аз се интересувам първо от това, което той обича в музиката. Ако обичам един философ, трябва да се интересувам от философията, която той поддържа. Ако обичам един поет, трябва да се интересувам от неговата поезия. И когато казвате, че имате вяра, вие първо трябва да изучавате в какво седи вярата ви към този, в когото вярвате. Значи, щом обичате един човек, първо трябва да си съставите понятие за него, първо ще изучавате формите, които той е създал. За да се запознаете с Бога, първо вие трябва да изучавате формите, които той е създал. Когато някой обича Шопена, първо трябва да изучава неговите произведения. Какво ще научите от произведенията на Шопена? Мнозина казват, че шопеновата музика се отразявала болезнено върху човека. - Това значи, че тези хора не разбират какво (е) искал да изрази Шопен със своята музика. Преди всичко като свирите на някакъв инструмент, от голямо значение е как ще вземете тоновете. Важно е каква сила, каква мекота може да се даде на един тон. На един тон може да се предаде сила, може да се предаде мекота,

т. е. може да му се предаде сол. Тоновете, които представят сол, действуват успокоително върху човека. Тоновете на основите действуват съзидателно, а тоновете на киселините, действуват възбудително, те събуждат енергия в човека. Когато някой иска повече да работи, да гради нещо, тогава му трябват повече тонове на основите. Когато човек е нервен, тогава му трябват да свири неща, които да внесат спокойствие в него.

Сега трябва да има една опитна школа. Ние говорим за влиянието на музиката, но няма какво да се говори за нейното влияние, а трябва да се прилага. Като се пее и свири, от пеенето и от свиренето ще се види какъв ще бъде резултатът. Защото като говоря, у вас се събужда нисшият ум и вие имате желание да научите нещо на готово от мене. Първо вие искате да съберете знание, а после да приложите това знание. И в такъв случай малцина от вас ще мислят върху разумните постижения. Аз наричам обективен ум този на материалните предпоставки само, с който само се събират данни. След това иде влиянието на музиката върху ред други способности, както е например върху паметта. Това влияние спада в областта на основите. Разсъдъкът у човека, това пък е киселината. Следователно с разумността в света, ние можем да премахнем всички мъчнотии в своя живот. Разумният човек може да премахне всички мъчнотии, които съществуват в света. Но при всяка нова връзка, която човек прави с хората, ако я прави безразборно, той ще си създаде ред неприятности. Например, ако се влюбиш в една кобра, ти ще си създадеш ред неприятности, ти не можеш да я направиш вегетарианка, тя непременно ще иска месо, нито пък може да поддържа твоите идеи. При това положение между кобрата и тебе ще има едно различие. Ти по никой начин не можеш да измениш нейното естество. Ако се влюбиш в един гълъб, ти пак не можеш да измениш неговото естество. Гълъбът при всичките условия на своя живот си е останал все вегетарианец. Той винаги е оставал плодоядец. Единствен гълъбът при всички условия на своя живот не е изменил на

себе си, всякога си е оставал плодоядец. Аз вземам гълъба като тип. Има хора в света, на които характерът всякога си е оставал постоянен. Това са постоянни типове, които се отличават с известни черти в характера си. Малко хора се отличават с такива линии в характера си. Който има тези линии, ние го наричаме светия, гений. Режи го, печи го, на парчета го прави, той не се отказва от своите убеждения. Такъв е бил Хус, такъв е бил апостол Павел, апостол Петър, всички мъченици, всички апостоли, те имали тези линии в характера си. Един българин ходил да проповядва Евангелието, но като дошел до живота на апостолите и на мъчениците, казал: Аз още не съм дошел до това положение, не мога да издържам да ме режат на парчета. Ако дойда до това положение, готов съм да се откажа от убежденията си. - Честен е човекът, казва си истината. Понякога у човека се зараждат вътрешни противоречия, та понякога вие мислите, че имате известни убеждения. Верни са убежденията, но се изискват три предпоставки. Ако твоята киселина не може да влезе в съединение с една основа да образува правилно една сол, ти не можеш да имаш тези възможности в света. Или другояче казано: Ако твоите мисли не са чисти, ако твоите чувства и желания не са чисти и ако твоите постъпки не са добри, ти не можеш да имаш никакви възможности в света. Няма по-лесно от това - мисълта на човека да бъде чиста. Сама по себе си мисълта е чиста, но като влезе в твоя ум, ти трябва да внимаваш да не я опетниш. В това отношение аз одобрявам съвременните лекари. Когато някой лекар прави операция, той измива няколко пъти ръцете си със сапун, после пречиства добре инструментите си и тогава започва операцията. Да не би да стане някаква инфекция. Той взема предпазителни мерки. Ти говориш с един човек, но трябва да знаеш, че думите, езикът, с който оперираш, е един инструмент, който трябва да бъде чист. Или пък в главата си трябва да имаш само една чиста идея, да бъдеш носител на една само идея. И какъв трябва да бъде резултатът? - Аз наричам резултата добрия живот. Добрият живот е смисълът! Ние искаме да живеем добър живот. - Нашият

добър живот е напълно зависим от нашите чисти мисли и чисти желания. Такъв е законът и в светиите, и в ангелите. И тук важи същият закон. Животът на един народ, животът на цялото човечество пак зависи от същия закон.

Сега аз говоря за онзи правилен процес на постижения, които стават, а не за онзи процес на постижения, който вие имате. Вие казвате: Моите мисли са чисти. - Това е нищо. - Чиста мисъл е само онази, която при всички условия остава една и съща, не се е изменила. Допуснете, че имате един приятел. Може да се определи степента на вашето приятелство, само ако при всички условия на живота, каквото и да ви се случи, вие никога не се усъмните в него. При това положение, вашето приятелство е основано на здрава основа. Ако и приятелят ви не се усъмни във вас, вие имате вече един идеален резултат. Но щом вие в някое отношение се усъмните, и той в друго отношение се усъмни, отношенията помежду ви не могат да бъдат правилни. Колко хора има, които като се изменят условията, като станат лоши, те казват: Не си струва човек да живее добре. И тогава нещастията в света произтичат от факта, че ние не разбираме основния закон, който работи в природата.

Сега да ви преведа какво означават думите на някои хора, които казват, че трябва да се откажем от живота. Ако червеят в продължение на известно време не се откаже от положението си на червей, и не се превърне в пашкул, той е осъден да бъде стъпкан. Какво лошо има от това, че той ще се откаже от положението си на червей и ще се превърне в пеперуда? Не е въпросът да умре. Смъртта не разрешава въпросите. И в християнството мнозина не разбират правилно какво означава смъртта. Смъртта е преминаване от едно нисше състояние в едно висше или преминаване от лошите условия в по-добри. Какво лошо има за човека, ако той преминава от лошите условия в добрите? Значи, ако човек минава от лошите условия в добрите условия, това е животът. Ако минава от добрите в лошите условия, това е смърт. Казвате: Трябва да се мре.- Какво лошо има в това? Ако някой умре,

той е минал в по-лошите условия, слязъл е надолу, а вие го търсите горе някъде. Вие ще мязате на онзи българин, който имал една много упорита жена. Тази приказка съществува почти във всички народи. Тази жена била всякога на особено мнение. Отиват един ден заедно на нивата и окосили една хубава ливада. Мъжът казал на жената: Хубаво е окосено сеното. - Не, сеното не е окосено, но е остригано. - Окосено е бе, жена! - Не, остригано е! - Слушай жена, ако настояваш на твойто, ще взема и ще те хвърля във водата. - Хвърли ме, но аз пак настоявам, че сеното е стригано, а не косено. Той я хвърлил във водата, но после тръгнал да я търси по течението нагоре. Но по едно време го среща един човек и го пита: Какво търсиш? - Търся жена си, хвърлих я във водата. Ако е удавена, трябва да я търсиш по течението надолу. - Не, и удавена да е, тя всякога върши нещата наопаки. Казвам: Така и ние настояваме на известни неща в себе си, но по този начин си създаваме известни неприятности. Мнозина съм срещал и са ми казвали: Десет години вече от как се моля на Бога, как съм станал християнин, но работите ми от ден на ден вървят все по-зле, всичко ми върви назад. На хората им върви напред, а на мене все назад. - Как е възможно ти, който вярваш в Бога, да ти върви назад, а хората, които не вярват в Бога, да им върви напред? Как разбираш тези работи? - Това е една материална предпоставка. И без да вярваш в Бога, пак може да ти върви напред. - Как? - Аз ще ви кажа как може да ви върви напред.

Един ловец отишел в гората и видял две свини, че спокойно си пасели. Като ги видял, той започнал да ги убеждава, да дойдат при него. Той ще им направи жилище, ще ги гледа добре. Едната от тях се убедила да отиде с него, но другата останала на свободно мнение, не се съгласила да отиде с него. Той взел едната свиня със себе си, поставил я в кочина, и я хранил по четири-пет пъти на ден. Тя се угоила и само се въргаляла като казвала: Много благодаря на провидението, че ме извади от тия тежки условия в гората, да се ровя по цял ден, докато намеря малко храна. По едно време втората свиня

от гората отишла при другарката си да я види и като я видяла надебеляла, поправена, спокойна, че няма да се грижи за храна, казала: Много лошо направих, че не дойдох и аз с тебе. Кога ли ще може и мене да приеме? Тези дни господарят ми казваше, че за Коледа щяло да има един голям празник, и тогава той щял да ме облече в нова дреха. Тогава той щял да приеме и други свини в кочината. Ела тогава, той ще те приеме. Като дошла Коледа, втората свиня пристигнала да види какъв е този празник, но какво видяла? Господарят излязъл с нож в ръка, прерязал гърлото на другарката ѝ, после я изчистил и я турил на огъня да се пече. Това е факт! Който мисли, че работите му в света ще се оправят, той има философията на тези две свини. Дайте ми един пример да видя, че някой човек в света е могъл по този начин да оправи работите си. - Няма такъв пример в цялата история на човечеството. Сега аз ще ви обясня какво разбирам под думата здраво тяло. Здравото тяло не се заключава в пълнотата, в дебелината. Когато кръстът на човека задебелее, това показва, че му липсва нещо. Когато очите му хлътнат, пак му липсва нещо. Когато очите му изпъкнат, пак му липсва нещо. В тия неща има известни съотношения. Това показва, че човек трябва да бъде изтъкан от тъкани, а не от мазнини. Всички клетки на човешкото тяло трябва да бъдат породисти. Здравото лице пък трябва да има особени линии. Аз ви говоря сега върху нещата, с които съм правил опити. Какво може да извърши човешката мисъл? Човешката мисъл трябва да намали до известна степен човешкия стомах. При сегашното развитие на хората стомахът има надмощие. Стомахът представя солите, дробовете - основите, а мозъкът - това са киселините. Следователно, ние имаме повече соли, отколкото ни трябват. Солите винаги предизвикват запичане. Всяко запичане в организъма се дължи на известни соли. Не зная какво мислят съвременните лекари по този въпрос, но моята диагноза според новото учение показва, че запичането се дължи на солите в организъма. Изобилието на основите предизвиква изобилие на венозна кръв, а изобилието на киселините в мозъка, произвежда

неврастенията. Щом господстват киселините в мозъка на някой човек, той непременно ще бъде неврастеник. Щом господстват основите в дихателната система на човека, той непременно ще има изобилно количество венозна кръв. Щом солите имат надмощие в човешкия организъм, тогава стомахът ще господствува, вследствие на което ще се яви затлъстяването, а оттам и разните болести.

Следователно, човек трябва да има един добър организъм. Аз говоря за онези киселини в живота, които се ръководят от човешката разумност. Аз говоря за онези основи, които се ръководят от човешката разумност. Аз говоря за онези соли, които се ръководят от човешката разумност. Има соли, които са на мястото си, но нищо в човешкия организъм не трябва да бъде в излишък. В Духовния свят няма житници, той се поддържа от едно равновесие.

Христос дава пример за онзи, богатия, който имал много жито, че напълнил житниците си и казал на душата си: Сега имаш много да ядеш и да пиеш. Ще се радвам и ще се веселя. Но Бог му казал: Глупако, тази вечер ще взема душата ти. На кого ще оставиш всичко това? Не мисли, че ако имаш пари в банката, че си осигурен. Твоят живот е къс. Ти не уповавай само на парите си. Ако имаш 100 милиона, те могат да бъдат като един лев. И не трябва да се обезсърчаваш. Без пет пари да си, пак да си богат, ти трябва да се чувствуваш над условията. И при сто милиона да имаш, пак да се чувствуваш, като че нищо нямаш. И при двете условия ти трябва да не се забравяш. Разумният човек разполага с всичко онова, което има в природата. Ти не можеш да уповаваш на банките. Банките не са образувани от разумни хора. Те са едно възпитателно средство. Тази система, при която сега живеем, е образувана за децата да се възпитават. Тя е отлична система, но не е за светиите. Тази система даже и за ангелите не е, тя трябва да се измени. Че не е за гениите и за светиите се вижда по това, че в нея има много недъзи. Понякога се пропукват съсъдите. Казвате, че някой е извършил голямо злоупотребление. Казвам, че съсъдите са се пропукали и златото е

изтекло някъде навън. Като не могат да го намерят, казват, че е станало злоупотребление. Христос казва: “Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!” Ако аз съм на ваше място, ще си помисля така: Хубаво, като слушам една реч или една беседа, или един музикант, какво ще придобия? Когато слушам един музикант например, аз непременно трябва да придобия нещо. Като слушам някой да свири, аз все ще намеря нещо, аз все ще придобия нещо. Не е било досега случай, да слушам някой да свири нещо и да не използувам нещо. Който автор и да съм чел, все съм придобил нещо, все съм се възползувал. Следователно човек може да се ползува от всичко и от всекиго. Вие сега ще вземете кривата страна. Като четете някой автор, ще вземете отрицателната страна или ще кажете, че тия неща не са верни. - Има неща неверни, но всичко, което се говори в света, не може да бъде все невярно. Има неща в света, които не са верни, но има неща, които са верни. Например аз не мога да ви представя слънцето в неговата естествена форма. Ще ви го представя много малко, това е невярно. Аз не мога да ви представя един микроб в неговата естествена форма - ще ви го представя голям, но и това не е вярно. Следователно, има неща, които не могат да се представят в тяхната естествена форма. Вие казвате например, че този човек е добър, онзи е по-добър, а другият е най-добър. Каква е разликата между добрия, по-добрия и най-добрия? Значи, най-добрият има повече добродетели, отколкото добрия и по-добрия. Тогава казваме, че добрият има една трета добродетели, по-добрият има две трети добродетели, а най-добрият има три трети добродетели. Казвате: Този е учен, онзи е по-учен, а другият е най-учен. Значи първият е една трета учен, вторият - две трети учен, а третият - три трети учен.

Питам: Каква е била интимната мисъл на Христа, когато е казвал на учениците си да бъдат разумни като змиите и незлобливи като гълъбите? С това Христос е искал да каже, че змията е киселината, основата е гълъбът, а вие сте резултата - солта. Бъдете прочее разумни като змиите, имайте киселината на змиите. Имайте основата

на гълъбите, за да дадете резултатът - солта. Ако вие не можете да разберете киселината, змията като киселина в себе си, и гълъбът като основа в себе си, те ще произведат обратни резултати. Змията със своята киселина ще произведе отрова във вас и ще ви отрови. Ако не разберете качествата на основата в себе си, вие ще създадете други мъчнотии. Ако вие придобиете качествата на гълъба и станете съвършено мекушав, а нямате смелост в себе си, вие ще станете много страхлив. Много от сегашните добри хора са страхливи. Те са добри от страх, а не от убеждение. Някой е добър и гледа да изпълни закона. Щом той гледа да изпълни закона от страх, този човек е добър само една трета. Ако законът ви заставя да бъдете добри, вие сте добри една трета. Добри сте, но само една трета!

Сега аз не искам беседата да стане нещо като морализиране, но аз искам да се свържете с Бога, за да доизкарате страданията си докрай. Ако аз ви цитирам стиха на Христа: “Бъдете разумни”, ето каква е моята идея. Лошите условия, при които се намирате, аз ги считам затвор. И понеже се намирате сега в затвор, един ден като излезете от този затвор, да си спомните думите ми, да бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъба, та да не намерите пак затвора.

Сега вие трябва да издържате страданията. Не, че аз искам да страдате, но казвам, че трябва да издържите страданията. Преди години идва при мене един млад момък (и) ми казва, че имал големи страдания, големи нещастия го сполетели. Казвам: Да не би да е умрял баща ти? - Не е. - Да не е умряла майка ти? - Не е. - Да не си пропаднал нещо на изпити, да не си свършил училището? - Не е. - Да не си изпъден от служба? - Не е. - Тогава какво е? - Влюбих се. - Че какво лошо има в това? - Остави се, сърцето ми изгоря. Откак съм се влюбил, бял ден нямам, не мога да спя, мира не мога да си намеря. Виж на какво съм замязал, цял светия съм станал, очите ми са хлътнали. И мене замота, и другите замота, че не зная какво да правя. - Искаш ли да те освободя? - Ама да не направиш нещо по-лошо? Ти

не знаеш ли някоя магия да я накараш да ме обича? Повече да ме обича. - Не зная, тази работа е много трудна. Ако я накарам да обича тебе повече, тя и другите ще обича повече. - Не, не казвай така! Аз сега от малкото не съм спокоен, че като дойде повече не зная какво ще правя. - Ами ти не можеш ли да си помогнеш някак? Не можеш ли да я оставиш свободна? - Какво да правя, моят живот е в нейните ръце. - Щом твоят живот е в нейните ръце, тогава тя ще ти бъде професорка, а ти, нейният ученик, ще я слушаш, ще правиш каквото тя ти каже. Понеже животът и на другите е в нейните ръце, тя ще ви бъде професорка, вие ще й бъдете ученици. Ще се примирите и като ученици ще оставите тя да ви възпитава. След десет години работите ви ще се уредят. Ако не се уредят, елате при мене, аз ще ви ги уредя.

Казвам: В живота на хората има неща привидни, от които те се заблуждават. Вие още не сте изучавали човешката душа да знаете какво представя тя. Аз съм гледал, момата пред момъка има един образ, но щом се отдалечи от него, тя придобива друг образ, друг израз, такъв какъвто той не е сънувал. Докато е при него, тя се усмихва, но като замине, тя взема сериозно изражение и си казва: Колко малко разбира той живота! Като въздъхне, момъкът мисли, че тази мома въздъхва от любов. Тя не въздъхва от любов, но въздъхва, защото иска да каже колко малко разбира той любовта. Той не е научил още пътя на страданията. Пътят на страданията, това е пътят на Моисеевия закон. Докато не минем през Мойсеевия закон, през закона на страданията, не можем да дойдем до Христовия закон. Целият политически живот, целият обществен строй, това е все законът на Мойсей. Целият обществен строй трябва да го минем. И като научим всички неща, сами по себе си, те ще станат безпредметни за нас, за бъдещото поколение. Затова ще оставите въпросите за сегашния порядък. Така седи великият закон. Казвам: Онези от вас, които сте дошле вече на земята, трябва да знаете, че съществува едно правило в света: Никой в света не може да обича без позволение. Единственото позволение, което можете да вземете за

обичта, това е позволението от Бога. Следователно ако един човек обича, той има позволение от Бога. Без позволение от Бога не може да се обича. Онова, което Бог е разрешил, считайте че е право! Ако Бог не е разрешил и обичате, тази любов не е правилна, тя е произволна. Ако Любовта е проникнала у вас по Божие позволение, не правете тогаз никакъв въпрос. Това е вечното благо, това е вечният живот, да познаете Единнаго, Истиннаго Бога! Та не съжалявайте. Ти можеш да обичаш, но не говори за тази любов. И тогава, откъдето минеш, всеки ще познае, че имаш в себе си тази любов. Ти ще бъдеш като едно цвете, което отдалеч изпуща своето ухание. В който дом влезеш, навсякъде ще носиш радост и веселие. Дето влезеш, всички ще утешиш. Това е Любовта в света! Като дойде Любовта и сиромашия, и болести, и недоразумения, всичко се урежда, но това ще стане, когато Бог позволи. - Кога ще позволи? - Когато сме готови да изпълним. - Какво? - Неговия закон. И тогава сърцата на добрите хора ще се отворят, тогава сърцата на богатите хора ще се отворят, сърцата на братята и сестрите ще се отворят, сърцата на майките и бащите ще се отворят, сърцата на господарите и на слугите ще се отворят и тогава животът ще потече. А сега сърцата на всички хора са затворени. Ти ще проповядваш на някого, а той ще каже: Какви ли са задните цели на този човек? Той или ще каже истината, или ще каже лъжата. Или ще каже някоя научна теория, или ще каже някоя глупост. Защото в дадения случай този човек може да има някакъв личен или някакъв научен интерес. Не, човек трябва да се проявява вън от своя личен интерес.

Та сега всеки от вас трябва да прави вътрешни опити. Това е необходимо, за да се усили неговата сила. Силата на човека се добива от неговите мисли и желания. Това трябва да го знаете! Вие не можете да бъдете силни, не може да преодолявате мъчнотиите в своя живот, ако не сте чисти по мисъл и по чувства. След това ще дойде силата. Та сега необходимо е за добрите хора в света да носят по възможност най-добрите и най-чистите мисли! Сега вие можете да кажете, че

светът е грешен. Хората може да са грешни, но светът не е грешен. Светлината не е грешна, топлината не е грешна. Всичките блага, всичките постъпки на хората не са грешни. Има нещо грешно, но цялата земя не е направена само от кал. Земята е направена и от една чиста материя освен калта. Един ден ние ще се освободим от обвивката на земята, в която грехът расте и се развива. И тогава земята не ще бъде грешна. Това е, за което Писанието споменава: "Ще създаде Бог нова земя и ново небе!" Един ден и вие ще се освободите от тази предпоставка. Всеки човек е обвит в една такава обвивка. Ако погледнете човека, ще видите, че той е опасан от един тъмен черен пояс, който е носител на греха. Някой път не сте разположени, чувствувате, че сте лоши, не знаете де сте. Но това греховно състояние функционира у вас. Това наричат греховното естество на човека. Това е една тънка, тъмна обшивка, от която цялото човечество иска да се освободи. За да се освободиш, препоръчват се разни неща: Или да се родим изново, да се излюпим като пиле от яйцето. За да се освободи човек от бъдещите си страдания, той трябва да се излюпи, защото ако яйцето седи дълго време под квачката, то ще се развали. И тогава за предпочита(не) е яйцето да се излюпи, отколкото да остане неизлюпено. Та практическият живот изисква следното: Не съжалявайте за сегашния си живот. Не съжалявайте за сегашните си погрешки, не съжалявайте за сегашните си мисли, чувства, постъпки, за нищо не съжалявайте - изправяйте се само! Използувайте всичко, което ви е дадено, защото онова, което вие мислите и чувствувате, не е само ваше. То принадлежи на цялото човечество. Понякога ти чувствуваш, че си грешен, но ти сам не можеш да изправиш света. И след като се изправиш и станеш светия, ти пак ще чувствуваш, че ти липсва нещо. Ние можем да бъдем свободни, само когато цялото човечество се обърне, когато всички се издигнем и изчистим. Тъй щото докато всички хора на земята не се освободят, всякога ще чувствуваме някаква липса. Ти си щастлив, но ще видиш, че твоят брат някъде страда. При това положение ти не можеш да бъдеш

щастлив, не можеш да бъдеш спокоен. Майката може да бъде здрава, но когато детето й боледува, тя не може да бъде спокойна. Бащата може да бъде здрав и щастлив, но като вижда, че синът му боледува, той не може да бъде спокоен. Когато бащата вижда, че синът му върви по крив път, той не може да бъде щастлив. Има неща в света, които ни засягат. Човек не може да живее само за себе си в света!

"Бъдете прочее разумни!" Разумността седи в това да живеете правилно. А вие искате сегашният свят да се измени. - Светът никога не може да се измени! Ние трябва да се изменим, но не и светът. У нас трябва постоянно да стават промени, които да мязат на промените, които претърпява една ябълчна семка, например, или едно ябълчено дърво. Всяка година то трябва да расте все повече и повече и да дава повече плодове. При това то трябва да дава добри плодове. Човек не трябва да бъде като едногодишните растения, но трябва да бъде вечно растение! Човек представя дървото на живота. Това дърво вечно расте, вечно се развива, но то дава само 12 плода. От неговите листа се лекуват всички болести. Следователно, култивирайте в себе си дървото на живота. Листата на това дърво са човешките мисли, чувства и постъпки! Чрез тях става дишането. Без тези листа дървото на живота не може да функционира. Без тези листа неговите клоница, неговите корени също така не могат да функционират. Та първото нещо: Станете господари на вашите мисли - не изведнъж, но постепенно. Станете господари на вашите чувства, не изведнъж, но постепенно. Не съжалявайте за нищо, но постоянно правете по едно малко усилие. Колкото и да е микроскопическо това усилие, не се обезсърчавайте. Можете да имате на ден хиляди подхлъзвания, това да не ви безпокои. Не съжалявайте за нищо, защото това, което сте искали да постигнете, а не сте могли, други са го постигали. Един ден и вие ще притежавате това, което другите са постигнали. Един ден и като музикант вие ще вземете участие в това, което другите са постигнали. Понеже днес почти цялото човечество взема участие в музиката, един ден и вие ще се ползувате от неговите постижения.

Вие можете да се ползувате и от вашата разумност, но един ден ще се ползувате и от разумността на цялото човечество. Вие направете само това, което е ваша длъжност, а другите работи ги оставете на Бога, той ще ги уреди. Нека Бог уреди другите работи! Тази дума уреждане не звучи толкова добре. Тогава казвам: Оставете разумното у вас да урежда останалите работи. Под думата Бог, аз разбирам единственото същество, което нито се променя, нито се изменя. Той е същество, което е безгранично, без да е ограничено. Бог е същество, което разполага с всички неща и прави нещата така, както намира за добре. Следователно, зад Него няма никакво друго същество. За Него няма никакъв закон. Той сам е закон. Бъдете винаги в съгласие с Него и ще видите как вашият живот ще се измени, ще се изправи. Ако хората биха разбирали днес този велик закон, животът им моментално би се изменил. Но по-добре, че не го разбират. Този закон не може да се разбере, защото в разбирането трябва да има съответствуваща Любов. Светът не може да има едно правилно разбиране преди Любовта да е предшествувала разбирането. Любовта седи по-напред, по-високо от всякакво разбиране. Любовта предшествува разумността. Разумността е резултат на великото в живота - на Любовта. Когато се казва, че Бог е Любов, трябва да се знае, че Любовта е, която урежда всички работи в света. Всичко в света произтича от Любовта, която ние не съзнаваме, следователно ние искаме да уредим живота си вън от Любовта. - Това е невъзможно! Ако нашите майки не бяха се жертвували заради нас, ако нашите братя и сестри не бяха се жертвували заради нас, ако и растенията и животните не биха се жертвували заради нас, какво щеше да стане с нас? Навсякъде ние виждаме само жертви и виждаме, че тази Любов ни най-малко не съжалява за тези жертви. На нея й е приятно, че е правила тези жертви, но ние като не разбираме закона, закона на Любовта, страдаме. Аз считам, че страданията са резултат на неразбиране на закона на Любовта. Ако не разбирате страданията, разбирайте поне закона на Любовта, тогава страданията ще си дойдат в своето естествено положение. Представете си, че в света има

същества, които никак не страдат; има същества, които никак не грешат, които никак не мислят криво. Тяхната мисъл е всякога чиста и права. Тези същества живеят благодарение на своите чисти мисли и желания. Вие казвате, че целият свят е грешен. Не всички хора не са като вас грешни, те не са на вашия уровен, те не са с вашите разбирания. Ние не вършим това, което животните вършат, ние вършим нещо повече от тях. Следователно, в човека има една добра черта - той иска да се учи, той иска да бъде кандидат за ученик в школата на Любовта!

Сега аз желая на всички ви да постъпите в тази школа на Любовта. Само тогава вашите несгоди и мъчнотии постепенно ще се уредят. Там ще научите всичко! Вън от тази школа всички неща са колебливи, няма никакво разрешение на въпроса. Може теоретически да знаете нещо, но не можете да имате едно вътрешно разбиране на недоволството. Като влезете в тази школа, с вас ще стане един вътрешен преврат, и ще видите, че животът може да бъде и по друг начин и другояче да се живее може. Сега, засега това е невъзможно, но като влезете в школата на Любовта, тогава всичко ще се уреди, всичко ще може да се постигне.

Бъдете прочее разумни, за да влезете в школата на Любовта!

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

(Хубав слънчев снежен ден, не е много студено.)

19. неделна беседа от Учителя, държана на 17 февруари 1935 г. София, Изгрев

ТОГАЗ СЕ ОБЪРНАХ АЗ И ВИДЯХ

“Тогаз се обърнах аз и видях всичките насилия, които стават под слънцето.”

Отче наш.
“В Начало бе Словото”.

Ще прочета четвъртата глава от Еклисиаст.
“Духът Божи”.

Ще взема само няколко думи от първия стих: “Тогаз се обърнах аз и видях.” Казва Соломон, че виждал страшни работи. Когато казва човек, че вижда страшни работи, пита се тогава какъв е изходният път от тия страшни работи? Какъв е изходният път на болестта? - Здравето. - Какъв е изходният път на бедността? - Богатството. - Какъв е изходният път на невежеството? - Знанието. Какъв е изходният път на лъжата? - Истината. Така могат да се направят ред още сравнения. И тогава Христос казва: “Аз съм пътят, истината и животът.” Този стих е цитиран много пъти: “Аз съм пътят, истината и животът.” Ако този път е такъв обикновен път, както ние имаме шосета, този път всеки би го намерил. Ако Христос е такава истина, каквато хората я познават, тогава тази истина всеки би я намерил. И ако Христос е такъв живот, какъвто хората имат, тогава всеки би го намерил.

Сега има два начина за говорене. Някога е опасно да говориш на хората, когато публиката е здрава. На тия здрави хора можеш да говориш по един начин. Когато публиката е от болни хора, на тия хора трябва да говориш по друг начин. На болните хора не може да се говори това, което се говори на здравите хора. Ако на болните хора говориш как живеят здравите хора, как се обличат, как ядат и пият, как ходят на театри и на концерти, после как си градят домовете, това

за болните е голямо отегчение, не им допада. Болните се нуждаят от лекарства, как да се освободят от болестите си. Те ще кажат: Ние се нуждаем от здраве, да спим добре, какво ни интересува как живеят здравите хора? Ние страдаме тук в болницата, не искаме да ни се описва живота на здравите хора. Но във всички положения на живота има два метода. Ако имам един човек на когото очите са здрави, за него има един метод. - Кой е този метод? - Ще му отворя прозорците да му влезе повече светлина в стаята му или ще му кажа да излезе на видело. И по този начин, той ще разбере. Питам: Какво ще правиш с един човек на когото очите са повредени? - Този човек трябва да го хванеш за ръка и да го водиш стъпка по стъпка, да му разправяш. При това положение и този човек е вързан и ти си вързан с него. Той казва: Не ме пущай, ще загазя някъде. Ако го водиш в гората, той ще каже: Не ме оставяй сам в гората, ще се изгубя, трябва да ме водиш. Някои хора са превързани едни към други и мязат на слепите хора. Той казва: Какво ме оставяш сам в гората, не е благородно. Наистина не е благородно от страна на единия да оставя другия в гората. Но не е благородно и за слепия, да се държи за другия, да не го пуща. Той трябва да го остави малко сам, да му се отворят очите. Има хора, които не са слепи, но очите им са гурелясали, та не могат да се отворят. Очите им имат туткал и с години седи този туткал, не може да се разлепи. Като им се пръсне малко вода в очите, ще прогледнат. Много хора са слепи по единствената причина, че имат малко живот в себе си. Живот е онова, което дава онази мускулна сила в човека. Клепачите на някой хора са слаби, вследствие на което не могат да отварят очите си. Тази сила, това динамо на живота, което се развива в тях е слабо, че не могат да отварят очите си. Казва някой: Натегват ми клепачите.

Сега мога да ви дам един съвет, както един професор дал (на) в странство дал на двама свои студенти. Професорът казал на един от студентите си, който следвал по естествените науки следното: Гледай да бъдеш добре с професорите си и да учиш добре предметите, които

ти преподават. Ако изпълниш това, от тебе човек ще стане. Ти си даровит, но две неща се искат от тебе: Първо да бъдеш в приятелски, в добри отношения с професорите си и второ - да учиш добре предметите, които ти се преподават. Този студент се среща със своя приятел и му казва, че професорът му дал един добър съвет. Кажи ми какъв съвет ти даде? Не, докато не свърша няма да ти кажа, какъв съвет ми даде професорът. Като свърша университета, тогава само мога да ти кажа. А за сега, той ми забрани, каза ми нищо да не казвам на никого. Отива и вторият студент при професора си, и иска от него един добър съвет. Професорът дал същият съвет и на него и му казва да не казва на никого, какво му е казал. Първият студент решил в себе си да изпълни това, което професорът го съветвал, а вторият още като слушал думите, които професорът казал, казал си: Какво ще слушам аз тези дърдорковци да ми преподават? Аз си оставам на особено мнение по този въпрос. Събрали се двамата студенти и започнали да се разпитват какво им казал професорът. Единият казал, че му е забранено да каже и другият казал, че и на него било забранено да каже. Първият изпълнил всичко, което професорът му казал и в края на краищата от него излязло това, което професорът му казал, че от него може да стане нещо. Той станал такъв, какъвто професорът му казал, че може да стане. Вторият не изпълнил съвета на професора си и от него не излязло това, което професорът предсказал. Като свършил университетът, първият студент казал: Каквото предсказа професорът, стана. Вторият казал: Каквото предсказа професорът, не стана. Питам: Кой е причината за това? - Един пророк или един гадател може да предскаже много работи, но има неща, които се обуславят от ред други неща. Някой хора искат провидението да постъпи спрямо тях по един механически начин. Това значи, човек да се лиши от своята свобода. Да се предскаже на някой човек, че от него може да стане нещо, това значи, условията на този човек да са богати. Обаче, колкото и да са богати условията на един човек, той трябва да приложи нещо към своя ум, към своето сърце, към своята воля - те

трябва да вземат участие в неговата работа. И ако някой хора в света сполучват и се повдигат, това показва, че те са верни на законите на провидението. Ако те не сполучат, това показва, че те са съгрешили в едно или в друго отношение. Три начина има, по които те могат да съгрешат: Човек има нещо криво или в своето подсъзнание, или в своето съзнание. Обаче, в свръхсъзнанието е изключена всякаква грешка. Значи, от тези три неща произтичат спънките на хората в живота. Та когато в нашия живот се стекат ред нещастия, трябва да ги търсим или в нашето подсъзнание, в далечното наше минало, от ред поколения, или в нашето съзнание, в нашето животинско състояние, или в нашето самосъзнание, в човешкото битие, откак човек е взел човешка форма. Значи първите две положения са изключени от вашето съзнание, остана само третото, което зависи от вашето съзнание, от вас самите. То се крие във вашето съзнание, във вашата природа.

Казвам: На времето си Соломон е имал желанието си да постави една нова наука. Той искал да постави една нова наука, нещо подобно на съвременните науки. Ако той живееше в сегашния век, той щеше да бъде един голям психолог, един голям естественик. Той обобщавал фактите, но не ги поставял в една научна форма. Защо именно е било така? - Сега например, в окултните науки не се успява, защото има много събрани данни, които не могат да се обобщят. Например там един факт има много изключения. Например, във физиономията е казано, че дългият нос е признак на интелигентност, но това всякога не е вярно. После, когато долнята част на ухото е добре развито, а самото ухо е голямо, това е признак на дълъг живот, но и това всякога не е вярно. Има известни съотношения. За големите очи казват, че хората са много впечатлителни, а някой казват, че големите очи показват, че хората са родени вечер, затова и очите им са големи. Донякъде тези данни са верни. В астрологията пък се казва, че планетата Юпитер имала такова и такова влияние върху човека. После се казва, че и слънцето или Марс, или Венера, или Сатурн и те имали

известно влияние върху човека. Сега как ще обобщим тези положения? Юпитер е едно физическо тяло. Как може това физическо тяло да указва влияние върху ума на човека? Казват за някой човек, че имал нещо благородно в себе си, че имал юпитерова природа. - Де е благородството на Юпитера? Или казват за някого, че е сатурнов тип, че гледал мрачно, песимистично на живота, че бил критичен, недоверчив всякога. - Защо да е недоволен Сатурн? - Той има три венеца - готви са човекът да се жени. Защо трябва да е недоволен? - Единственото нещо, което предполагам за него е, че може да се съмнява дали неговата възлюблена ще го обича или не. Той е единственият, който от хиляди години насам все венчават и все още не могат да го венчаят. Това е алегория. Те не могат да го венчаят по единствената причина, че когато трябвало да го венчаят, дошел и Юпитер и казал, че тази избраница се падала на него. И така Юпитер го катурва от трона му, защото и той искал да се жени за същата. Това са цели разкази, разговори между планетите, които ако се наведат, могат да поставят хората в големи заблуждения. Едно е вярно, че Юпитер, както и другите всички останали планети оказват известно влияние върху човека. Когато астролозите говорят за влиянието на планетите, те са имали пред вид онова първоначално състояние, когато всички планети са били в един пояс. Тогава всеки пояс се е управлявал от едно разумно същество. И каквото влияние са оказвали тези пояси, тези планети на хората, те днес едва ги разбират. Та едно време, когато тези планети са били заедно в такива пояси, тогава те са повлияли на хората, а не сега. А те сега ги разбират, когато вече планетите са разделени. Днес те имат съвсем друго предназначение. Един астролог днес по никой начин не може да предскаже какво е влиянието на планетите върху човека. Някой неща са верни, а някой не са верни. Например, някой астролози могат да предскажат някой събития, които ще се случат в скоро време, но те не могат да предскажат далечните събития. Например, сега са предсказани много работи и трябва да се следи дали ще се сбъднат тия неща. За една

година някой неща могат да се сбъднат, но някой няма да се сбъднат. Има причини защо дадени предсказания няма да се сбъднат. Има неща, които липсват на предсказанията. Някой предсказания не са направени както трябва. Има неща в природата, които са точно определени. Например, в окултната наука има известни максими, които не търпят абсолютно никаква критика. Например на челото на човека има известни максими, които са особено важни, но тези максими представят съкровена тайна, който не е позволено да се изнасят. Щом човек има тези максими на челото си, той непременно ще върви добре. Също така той има известни максими на устата си, на очите си, на ушите си, на веждите си, но не е позволено да се изнасят тези максими. Който знае тези максими точно както са, той може по тях да предскаже нещо точно. Тези максими не могат да се кажат на хората. Те днес мерят челата и казват, че някое чело е високо пет, шест, седем или повече сантиметра, но все-таки ние виждаме, че и с високи, и с ниски чела, хората пак вършат престъпления. Защо? - Максимите ги няма на това лице. Тези максими ги има само тогава, когато между всичките части на човешкото лице има едно математическо съотношение. Ако челото и носът, и очите, и ушите, и устата са максимални, ще има едно пълно равновесие, но ако има едно изключение от това равенство, тогава тази хармония се нарушава. Това равенство, което съществува също се нарушава. И при това положение никакви предсказания няма да се сбъднат. Другояче казано: Човек може да живее в един физически неорганизиран свят, или в един организиран свят, или в един разумен свят и от това в какъв свят живее, ще зависи и неговият успех и сполука в живота. При това положение сполуките ще бъдат различни. В неорганизирания свят, сполуките ще бъдат много малко, в организираният свят - повечко, а в разумния свят, постиженията ще бъдат най-много, почти до максималните. Какво може да се постигне в един неорганизиран свят? - Представете си, че вие сте един поет и пишете своите стихове на брега на морето. Но след половин час идват

вълните и заличават всичко, което сте написали. Какво ще остане от вашата поезия? Всичко това ще бъде пометено. Даже и да поставят една статуя на брега и тя ще бъде катурната. На брега нищо не може да остане. Това е един променлив свят. На какво може човек да уповава? Вие отивате на бойното поле и минавате за много смел човек. Казват: Този човек е голям юнак. - Какво струва вашето юначество пред съвременната артилерия и картечници? Ще се скриеш в една дупка от сто метра и от там ще слушаш тънтежа, ще гледаш навън през една малка дупчица като през мазга л. Казвате: Трябва да има човек вяра! - Ако имаш вяра и излезеш през това време навън, какво ще стане с тебе? Според мене ако човек има вяра, той преди всичко няма да отиде на бойното поле. Под думата вярващи, ние разбираме най-разумните хора. Вярата не е достояние на обикновените хора. Вярата е достояние на най-разумните хора, на най-силните хора. Само те могат да имат вяра. Вярата, веруюто се отнасят до талантливите хора, а суеверието - до обикновените хора. Така седи самата истина. Някой казват, че имат голяма вяра. Христос казва, че който има вяра, ще мести гори и планини. Вярата не е обоснована само на това - да се вярва, но тя е обоснована на знание. Истинската вяра носи след себе си знание. Вярващият знае нещата. В какво вярва човек? - Той вярва в онзи велик закон, вярва в своето съзнание, вярва в своите възможности. Аз съм един хирург. До сега не съм правил операция, но казвам: Аз вярвам в моята хирургия и операцията, която ще направя, ще излезе сто на сто сполучлива, няма да има нито едно изключение. Защо? - Защото като отивам да правя операция, аз не съм раздразнен, тих и спокоен съм, концентриран съм и тегля ножа спокойно, гладко. Режа само това, което трябва да се реже и нищо здраво не докосвам. След това зашивам и работите излизат сполучливи. Зная работите, зная как да направя известни хирургически операции. Така трябва да бъдете във всички области. Като дойдете до религиозния живот, и там ще срещнете много религиозни хора, които минават само за религиозни. За да бъде

религиозен, човек трябва да бъде гениален. Ако всички хора можеха да бъдат религиозни, най-първо животните трябваше да бъдат най-религиозни. Защо? - Казват, че страхът е произвел религиите. Ако е така, тогава по-страхливо животно от заека няма. Тогава заекът трябва да бъде най-религиозен. Та като казват хората, че страхът е развил религиите, съгласен съм с това, но в такъв случай, заекът трябваше да е най-религиозен, защото е най-страхливото същество. Също така много религиозно същество ще бъде и жабата, защото тя даже е най-страхливото животно, тя е по-страхлива и от заека. Един ден заекът отивал да се дави. Като наближил до езерото, всички жаби, които били на брега, от страх са нахвърлили във водата. Тогава заекът си казал: Значи, има и по-страхливи същества от мене. И така той се насърчил. Не, страхът не е качество на религиозните хора. Той е състояние на падане, когато хората са съгрешили и са напуснали законите на природата. Страхът се е явил с греха. Когато човек е нарушил известни закони, страхът се е явил, като естествено последствие на това нарушение. Човек е започнал да се плаши от последствията на греха. Следователно, в сегашният си живот, ние трябва да заменим страха с нещо. - С какво? - Казано е, че страхът е начало на мъдростта. Значи, страхът е начало, встъпление на мъдростта. Но като влезеш в мъдростта, ти трябва да оставиш страха отвън, пред вратата. Ти можеш да носиш страха със себе си до вратата на мъдростта, но щом дойдеш до тази врата, трябва да оставиш страха отвън. Като влезеш при баща си, трябва ли да се страхуваш? Това, от което може да се страхуваш, то може да бъде една мечка, или една кобра, или една боа. Можеш ли да се опасяваш от прегръдките на баща си? - Това, от което се опасяваш, това са прегръдките на една кобра, или на една змия. - Защо? - Защото змията има друг интерес. Като те прегърне, тя повече няма да те пусне. Всеки, който те прегърне и те пусне, той е разумен човек. Всеки, който те прегърне и не те пусне, той не е разумен човек и той мисли само за себе си.

Сега аз искам да хвърля една малка светлинка върху вашия път. Вие можете да направите едно възражение. Но представете си, че пътувате през една тъмна нощ, и ако аз не ви хвърля малко светлинка, вие ще се сблъскате с едно много голямо препятствие. Следователно, в този път има едно опасно място, пред което трябва да ви се хвърли малко светлинка. Като минете това препятствие, тази светлина не ви е потребна вече. Моята светлина ви беше потребна само за това опасно място. Да кажем, че вие се храните. - Защо се храните? Тази храна, която приемате ви е нужна, само за да задоволи една ваша нужда на организъма ви. Ако не задоволите тази нужда, няма да имате сили в този път, в който вървите. Без тази храна, вие не можете да извървите пътя - краката ви ще се прекъснат и ще се яви обезсърчение и неразположение. А тъй като си хапнете, ще се усетите бодри духом. В дадения случай яденето е едно ободряване, за да извървите пътя. Соломон, като се занимавал с окултните науки, в старо време, като цар, той искал по този начин да разкрие някой тайни. Като цар, той видял всичкото насилие, което ставало под слънцето. Питам: Защо, след като е видял всичкото насилие, като цар, не тури в своята държава нови някакви закони да покаже на хората как трябва да се живее. Той правеше експерименти, но не можа да дойде до един извод, да извади такива закони, такова правило, с което да покаже на хората как трябва да се постъпва.

Сега аз изваждам следното правило: Между две положителни тела с положително електричество, непременно трябва да се тури едно тяло с отрицателно електричество. Ако това третото тяло не влезе между първите две тела, непременно ще се образува едно сблъскване, цяла катастрофа ще стане, или един взрив -какво ли няма да стане? Две положителни сили винаги раждат злото в света. И две отрицателни сили също раждат злото в света. Обаче една положителна и една отрицателна сила винаги раждат доброто в света, т.е. не го раждат, но дават възможност да се прояви. Следователно, на физическия свят имаме две възможности за злото и една възможност

за доброто. Сега няма какво да ви убеждавам в това, но се правят ред опити. В това отношение се правят ред опити. Представете си, че в една гимназия дето има осем класа, един от тия класове, а именно четвъртият клас, учениците там са много непослушни, самостоятелни, не слушат учителите си, никого не искат да знаят. Учителите им се виждат в чудо, не знаят какво да правят с тях. Причината за това е, че всички ученици в този клас са станали положителни. Ако учителите им вземат тяхното положение, нищо няма да излезе. Ако аз съм на мястото на учителя им, ето какво ще направя. Ако учениците от този клас са 20 на брой, ще ги разделя на две паралелки, от по десет ученика, като между всеки ученик поставя по една ученичка: Едно момче и едно момиче ще ги наредя, но сам ще си избера момичетата. И така ще имам две паралелки от по десет момчета и десет момичета. По този начин ще имам два отлични класа и работата ще върви отлично. В дадения случай жената е проводник на отрицателни сили. Ще уподобя тези сили на думата благодат, която се употребява в евангелието. Думата благодат, която се употребява в евангелието, не е нищо друго, освен тези отрицателни сили в природата. Благодатта, благородството спадат към женския елемент. Ти не можеш да даваш, да бъдеш щедър, ако нямаш характера на една жена. Ти не можеш да имаш отлично сърце, ако не носиш естеството на една жена. Ти не можеш да имаш отличен ум, ако не носиш естеството на един мъж. Защо е така, аз оставям тези работи настрана. Който от вас иска да знае нещо повече по този въпрос, той може да чете съчиненията на разни автори. Има много писано по тези въпроси. Хиляди учени хора са писали по тези въпроси. Може да ви вземе много време да ги четете, но все ще извадите някой изводи, за създаването на съвременното общество. Сега има ред противоречия, които са основани на ред криви постановки. Има нещо криво в основите на съвременния обществен строй, който природата иска да го изглади. Ние сме вмъкнали в порядъка, в законите на природата някой наши възгледи, които сега

произвеждат един дисонанс, едно страдание. Първият дисонанс се дължи на непослушанието на отрицателния принцип. В райската градина влязла една положителна сила, един положителен елемент - змията и веднага казала на жената: Защо не ядете от това дърво? - Забранено ни е, казала жената. - Не, ако ядете, всичко от вас ще стане и знание ще придобиете. Жената била възприемчива, отрицателна и веднага се съгласила. Още повече като й казала змията, че не са разбрали думите на Бога. Като ядат от това дърво, очите им ще се отворят, и ще прогледат, ще разберат смисъла на живота. И жената със своето лековерие яде от забранения плод и после каза и на мъжа си: Слушай, ние и двамата сме били в заблуждение, ние не сме разбирали този въпрос както трябва. Мене ми каза един професор, един адепт, че те не сме разбрали Бога. И Адам понеже жена му яла, и той яде от забранения плод. Но след като ядоха и в двамата, се роди едно ново чувство, отвориха им се веднага очите и първото нещо, което първо видяха, видяха, че са голи, че са невежи, че са простаци, че са животни. Те изгубиха своята вътрешна светлина, усетиха своята слабост и в тях настана един вътрешен смут. Представете си, че до вчера сте вярвали в Бога, но възприемате нови възгледи и започвате да не вярвате повече в Бога. В който ден се усъмните в Бога и се откажете от него, в ума ви веднага настава една суматоха. Ти казваш, че няма Господ, но Той ти зашие една плесница и се търколиш на земята. Казваш пак, че няма Господ, Той ти зашие още една плесница и пак се търколиш на земята. Така лежиш ден, два, краката ти отслабнат и започваш да викаш, да се молиш, обръщаш се към Господа. Щом се обърнеш към Господа, всичко се премахва и ти се чувстваш здрав, бодър. Ти трябва да вярваш, защото със своето отричане, ти не можеш да премахнеш реалността, върху която почива цялото битие. Със своето невярване, ти не можеш да премахнеш това, което съществува. Или със своята вяра, ти не можеш да създадеш това, което не съществува. Тези неща, които съществуват, аз ги

твърдя, а които ги няма, не ги отричам. Казвам: Това е така, аз го зная! Нещата, които се доказват, те спадат към друга категория вече.

Обърнал се Соломон и видял всичките насилия и страдания, които стават под слънцето, и нямало кой да ги утеши, нямало кой да ги спаси. Обаче въпросът останал в ума на Соломона неразрешен. Така казва Соломон: Няма кой да те утешава, няма кой да те спаси. И най-после като няма кой да те спасява и като няма кой да те утешава, тогава поне яж и пий. Като няма утешител, като няма спасител, поне ще ядеш и ще си пийнеш. И тогава каквото ще да става. Досега всички носят тези правила на Соломона и според тях живеят. Обаче Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде и който вярва в мене, ще оживее". Питат: Кога ще стане това? - Още днес може да стане. Като повярваш, още днес можеш да оживееш. Сега някой очакват да дойде Христос, че да възкръснат. Бъдещето възкресение е за децата, настоящото възкресение е за мъдреците, а миналото възкресение е за старите хора.

Като говоря по този начин, ако ме слушат някои религиозни, ще се намерят в чудо Добре, отивам при един бакалин да купя ориз. Питам го: Хубав, чист ли е оризът ти? - Да, много е чист, първокласен е. Вземам ориза и виждам, че има много камъчета. Казвам: Този ориз не е първокачествен, не е чист. И тогава преброявам колко зрънца има в един килограм. Намирам, че в един килограм ориз има 12 хиляди зрънца. Започвам да го чистя и намирам, че 1 200 камъчета се намират в един килограм ориз. Питам: Чист ли е този ориз? - Ни най-малко не е чист. Разбирам да има едно или десетина, най-много камъчета, в едно кило ориз, но да има 1 200 камъчета, това не е вече чист ориз. Питам: Колко такива възгледи има в нашите схващания за живота като тия камъчета?Чисто ли е това, което знаете за живота? Например, вие казвате, че е чисто вашето разбиране за обичта, и казвате, че трябва да се обичате. Най-първо какво вие разбирате под думата обич? - Да обичаш един човек, това значи да му дадеш най-хубавата храна да яде, да му дадеш най-чистата вода да пие, да му

дадеш най-чистия въздух да диша, да му дадеш най-хубавите книги да чете и най-после да го туриш на най-хубавото място. Най-хубавото място, това значи да го поставиш в една хубава градина плодна да работи и всеки месец да му пишеш по едно хубаво писмо. Значи 12 писма да му пишеш през годината. С тези писма да го питаш, как е градината, какви плодове дава и т. н. Това разбирам аз под думата обич или любов. Така е направена и самата природа. Сега има известни положения в света, при които често хората изпадат в състояния на млекопитаюшите. Съвременните хора не са напълно свободни. Те се намират в една голяма зависимост. Тяхната свобода е външна свобода. Като извоюват своята външна свобода, те виждат, че има нещо вътре в тях, което ги заробва. Вие трябва да се освободите, но как трябва да се освободите? Вземете например, какво е правото на овцата. Какви права има една майка овца? Всяка година нейните деца могат да се продават. Изобщо нито нейният живот, нито този на мъжа й, нито този на децата й е сигурен. Ти имаш една овца, но ни най малко не мислиш за нейната свобода, нито за свободата на своите окръжаващи. Да оставим това, но ти имаш слуга в дома си и ни най-малко не мислиш за свободата на слугата си. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците проявяват една добра черта - те се отнасят добре със слугите си. Там слугата започва работата си сутрин от 8-12 часа и след обед от 2-6 часа. В останалото време през деня, те са свободни. Ако пак се случи, че някой слуга работи вън от това определено време, тогава му се плаща извънредно за тези работни часове. Обаче в България не е определено колко време трябва да работи слугата. Той е зает от сутрин до вечер и това се дължи на културата, която имаме. Питам тогава: Как ще се образуват вътрешните отношения между хората? Най-първо като се вгледате в нашия живот ще видите, че отношенията между господари и слуги не са уредени. Отношенията между мъжете и жените не са уредени. Има известни икономически условия, които са влезли в живота и са попречили на правилните отношения между хората. Понякога

синовете и дъщерите нямат нужното уважение към баща си по единствената причина, че той е сиромах и няма нужните средства да ги поддържа да следват в странство. Вследствие на това, те не са разположени към баща си. Обаче, ако бащата е добре материално, донякъде синовете и дъщерите са разположени към него. Също така и отношенията между мъжете и жените не са уредени. Днес донякъде и мъжете, и жените са по-съзнателни, но все още вътрешните им отношения не са уредени. Например, днес жената няма още това дълбоко вътрешно отношение и уважение към мъжа. Отвън тя само глади и маже. Нямам нищо против това, но и то не е лошо, но казвам: Това не е снова върху която може да се гради. На тази основа нищо не може да се гради. Като влезе мъжът в дома си, жената отвън е мека, глади, но той чувствува, че дълбоко някъде вее една студенина от жената към него. И тогава мъжът казва на жена си: Кораво сърце е това, не се живее с нея. Също така и мъжът понякога говори мекичко, любезничко, но жената чувствува, че от него вее студенина. И най-после като не могат да намерят това, което търсят казват: Такъв е животът, така ще се живее. И най-после се е създала поговорката за жената - Жена ли е, тя е змия, но гледай поне да не е отровна. Това не е философия. Ако жената наистина е змия защо трябва да се жениш за нея? Който мисли така, той трябва да знае, че тази жена-змия, ще роди деца, които ще мязат на нея - змийчета ще бъдат. Значи онова, което мислите, то става. Сега трябва да дойдат нови писатели, които трябва да освободят мислите на хората от ред заблуждения, на миналото. Прави са хората, но те трябва да знаят, че в съзнанието им има ред неща, които са стари и трябва да се извадят навън, да се заместят с нови, да се превъзмогнат. Това е геройството на човека - да се освободи от старото. Като се казва на човека, че трябва да търпи, мнозина мислят, че търпението е слабост. Но и Христос говори за търпението. Питам: Кой е по-юнак, който търпи или който не търпи? Един лекар, мой познат ми разправяше една своя опитност. Дойде, каза той, при мене един българин и ми разправи от какво страда.

Казвам му, че трябва да се направи операция. - Добре. - Да, но затова трябва да се направи упойка. - Не, без упойка. - Как може без упойка? Операцията е сериозна. - Няма нищо, аз съм българин, ще търпя. Ти само ще вземеш ножа и ще го прекараш спокойно, ще си направиш операцията, а за мене не мисли. Как така, ти ще мръднеш, не ме туряй в беля. Не, давам ти честна дума, че няма да мръдна никак. И наистина, аз започнах операцията, но чудо като гледам този човек седи спокоен, гледа какво правя, но не се мръдна седи като мумия. Като свърших операцията, той ме попита: Господин докторе, свърши ли са? - Свърши се. Казвам: Това е един светски човек. Колко вярващи ще се намерят, които биха издържали в ръцете на един такъв доктор хирург? Аз зная още един такъв пример, за една наша сестра, която е прекарала една доста сериозна операция без упойка, само че тя през всичкото време на операцията е чела, колкото молитви е знаела. А за този българин, не се знае дали е чел някакви молитви. Той е човек със съзнание. Като се свършила операцията, той казал на доктора: Господин докторе, свършихте ли операцията? Той казал: Господин докторе, трябва да знаете, че аз съм българин, като кажа нещо и го правя. Такива трябва да бъдат всички българи. Сега, аз ви говоря какъв трябва да бъде българинът, но разбира се, когато попадне в ръцете на умния, на опитния хирург. Докторът реже, а вие трябва да имате онова олимпийско спокойствие и като свърши лекарят, да кажете: Свърши ли вече? Ако вие нямате това олимпийско спокойствие, какво ще правите с противоречията на които ще се натъкнете? При сегашните условия, ние се намираме в един сбор от минали последствия. Сега ние сме в края на една епоха, в която има много противоречия. Единственото нещо, което може да ни помогне, то е нашето търпение, то е нашата разумност, то е нашата вяра, то е нашата надежда, то е нашата любов! И затова трябва да дойдат сили, които да ни подкрепят. Този българин имаше нещо, на което уповаваше. Щом така е търпелив, аз го наричам - хас българин! Казва се, че Бог е дълготърпелив. И той е показал дълготърпение - Той имал

качеството на Бога, търпял. Той си казал: Това трябва да мине през главата ми, аз трябва да опитам тези страдания. Толкова хора страдат, и аз мога да страдам. Ти прекарай ножа си, а аз ще ти докажа, че има един българин, който може да търпи. Ти прави своята операция, а аз няма нито да се мръдна, нито да ритна, нито да кажа ох! Без упойка ще понеса всичко. И тъй лежи той с едно олимпийско спокойствие и всичко гледа Това е един отличен пример, достоен за подражание. И когато дойде и на всеки едного това положение, и провидението ви тури на операционната, трябва ли да ритате, да викате? - Не, вие трябва да търпите като този българин, с онова олимпийско спокойствие. Вие трябва да търпите, да мине ножа отгоре ви, за да извади нечистото, от вашия организъм. Като се свърши операцията и докторът зашие раната, вие ще кажете: Благодаря ти, господин докторе, много внимателно пипаш! Пък и лекарят ще си каже: И аз научих един добър урок! Ако трябваше да се направи тази операция на мене, надали бих издържал като този българин. След това, този българин пак ще се обърне към лекаря с думите: Благодаря ви, господин докторе, че ви направих малко труд, ще ме извините. Благодаря ви за услугата. Питам: Колцина днес са благодарни на природата за операциите, които тя им прави? Ако се направи една статистика, не зная колко хора ще се намерят да благодарят както трябва. Аз не съм правил такава статистика, но виждам, че благодарността към услугите, които природата прави на хората е извънредно слаба. Дето, когото срещнеш днес, все ще ти каже, че животът не отива на добър край или че светът не е направен добре. Навсякъде все оплаквания ще срещнете. Това не е една статистика, но това са наши възгледи. Ние вървим по един научен път. Аз не отричам нещата, но казвам, че в живота има противоречия, с които трябва разумно да се справим. Противоречията не са само отвън, външните противоречия са само условия, но има противоречия, които са вътре в живота. Всеки човек има свои големи противоречия, при които никой не може да му помогне. Вътрешните противоречия в

живота са най-страшните. Например, представете си какво е положението на една душа, високо организирана, която се чувствува съвършено усамотена, никой не се намира около нея. Знаете ли колко е тежко това положение? Представете си, че сте в един хотел, оставен сам и хотелът гори цял в пламъци, а вие не можете да излезете. Какво ще бъде вашето положение? Такъв пример имаме, случвало се е това в Америка. В един голям хотел избухнал пожар. Когато целият хотел бил обхванат от пламъци, един от пожарникарите останал сам в хотела, и нямало от де да бяга. По едно време дошло му на ума да се спусне по кабелите, които били отстрани на хотела. Той се хванал за двата кабела, но увиснал на тях на височина 70-80 метра от земята. Така седял той известно време. Всички хора го гледали отдолу и не знаели как да му помогнат. Стохилядна публика го гледала отдолу. Най-после един пожарникар намислил да се качи със своята стълба до известна височина и оттам да свържат кабела с въже и така да се спусне другарят му. Веднага като слязъл на земята се събрали около него репортери да го питат какво е било положението му, като висял на кабела. Той казал: Господа, като се направи втори опит, тогава вие вземете това място да разберете точно какво е било моето положение. Иначе то не може да се опише. Това е едно безизходно положение, особено което не се описва. Трябва да ви поставят на същото положение, за да го разберете. Има неща в света, които наричам реални и които не произтичат от волята на човека, нито от неговата фантазия. Реалното е туй, което всички разбират. Има нещо разумно в света, в което всички живеем. Това разумното ни обгръща. Има една разумност в света, която постоянно ти шепне. Има нещо разумно, което обгръща все_това разумното ти говори: Не се бой, тази работа ще се оправи! И ако слушаш този разумен глас, ти ще излезеш от лошото положение. Съвременните хора са обезсмислили това вътрешно говорене. В каквото и безизходно положение да се намираш, това разумното начало в тебе, ще ти покаже един път, за излизане, но трябва да намериш този път. Ще го намериш само ако

слушаш разумния глас в себе си. Ако го слушаш, ти винаги ще излезеш на правия път.

Казвам: Противоречията, които Соломон е видял, в тях имало едно голямо развитие. Христос казва: “Не мислете, че в многото си говорене ще бъдете послушани. Отец ваш знае от какво имате нужда”. Вашият баща на небето знае, от какво имате нужда. Вярвайте в него и от това, от което имате нужда Той ще ви помогне. И после казва: “Космите на главата ви са преброени. Знайте, че нито един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия”. Следователно, ако един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия, какво има да се съмнявате? Щом се съмнявате, това показва, че друга е вашата воля. С това не искам да ви упреквам, но казвам: Колко много сте се отдалечили от тази вътрешна връзка! Колко много се е увеличило у вас съмнението. Казвате: Господ с нас ли ще се занимава? Това показва, че имате особено мнение. - С тебе ли ще се занимава? - Щом ти си дошел в една крайна нужда, в която никой не може да ти помогне, разбира се, че Бог е пръв, Който ще ти помогне. Ти се намираш в едно голямо противоречие, от което никой не може да те извади, никой не може да ти помогне. Бог казва: “Аз съм пръв и последен!” Следователно, когато се раждаш, ти ще срещнеш господа. Когато се раждаш, Бог е първият, Който ще те срещне, ще те даде на майка ти и ще каже: “Отгледай това дете и колкото ти струва, аз ще платя за него”. Като умираш Господ казва: Погребете го и каквото струва, аз пак ще платя за него. Тъй щото и при влизането в живота, Бог те посреща и при излизането от живота, Той пак те посреща. Казвате: Докажете ни това! - Аз бих желал друг някой да ви го докаже. Тези неща, които виждам, които зная, са толкова ясни за мене, че няма нужда да ги доказвам. Аз не искам никакви доказателства за светлината. Аз не искам никакви доказателства за това, че имам ум, или че имам сърце, или че имам воля, или че имам живот. Що се отнася до други работи, аз съм готов да слушам. Ако някой ми говори нещо за развитието на моя ум, или за облагородяването на моето

сърце, или за постепенното усилване на моята воля, аз съм готов да слушам.

Казвам: Вярата сега е потребна в новия живот. Вяра е потребна на хората сега, за да дойдат в света и да използуват бъдещите условия. Не е въпросът да създават. Ние хората в света нищо не създаваме, но трябва само да градим. Под създаване, съвременните хора разбират условията, които ни са дадени. И тези условия трябва да се използуват добре. Сега като срещна един лекар, , ето какъв трябва да бъде той. Като ми даде едно лекарство, аз ще го питам: Това лекарство, което ми даваш, уверен ли си в него 99 на сто? -Уверен съм! Или той трябва да каже: Аз съм уверен в това лекарство 75 на сто, или 50 на сто, или 25, или 10 на сто. Всеки лекар трябва да има една определена статистика, да знае всяко лекарство, колко на сто може да лекува. Има някой лекарства, които не действуват върху известни темпераменти, не могат да ги лекуват. Да допуснем, че някой дохожда при някой банкер и му казва: Господине, искам да ми дадеш пари назаем, но с условие да ми дадеш най-ниска лихва. Той се обръща към банкера като към един благороден човек. Тогава банкеринът му казва: Добре, ще ти дам с пет на сто, но с условие да си платиш точно на време. Сега доволен ли си? -Вижда ми се малко висока цената. Не може ли по-малко от пет на сто? - Хайде тогава с четири на сто, но и от тебе искам и ти да изпълниш задължението си точно на време, да бъдеш честен. Това значи отношения! Казвам: Трябва да се образуват между хората отношения на издържане в дадената дума. Всеки трябва да държи на думата си. Всяка дума има значение за даден период. Например, когато някой хора се женят, те казват, че ще си бъдат верни до гроба. Значи, след гроба няма да бъдат вече верни. Тя или той казват, че ще си бъдат верни до гроба. - Аз пък не искам хора, които ще ми бъдат верни само до гроба. Че до гроба всички хора са верни - това не е нещо особено. Други пък казват: Аз ще ти бъда верен, но при известни условия. - Това е човешка страна. Аз пък казвам, че верността трябва да представя една характерна черта в

човека. Спрямо себе си човек трябва да бъде верен -нищо повече! Когато някой се отнася спрямо мене така, както не трябва, това не значи, че и аз трябва да се изменя. Аз трябва да бъда верен спрямо онези принципи, които аз разбирам, а не както той разбира. Той ще постъпи така, както разбира нещата, аз пък ще постъпя, както аз разбирам. Ние съвременните хора се месим там дето не трябва. Мнозина религиозни хора се месят там дето не трябва. Те се месят в съвременния строй и казват, че министрите не постъпвали добре. Та вие не знаете защо и как трябва да постъпят. Когато един министър не постъпва така, както трябва, както мисли, това показва, че той не е силен човек. Той например е дал на място една заповед, но има стотици и хиляди подведомствени, които не са изпълнили заповедта му както трябва. Той не е виновен за това. Преди всичко един министър не може да види всички онези неуспехи, които се явяват в последствие. Той не е ясновидец да може да види и да предвиди всичко. Казвате, че министрите не управлявали добре. За да могат министрите да управляват добре, преди всичко цялото общество трябва да се превъзпита. Като започнете от най-малките - децата и стигнете до най-големите: всички учители, съдии, чиновници, всички трябва да се превъзпитат, за да имат едно общо съзнание, едно общо схващане. Във всички трябва да има добра воля, за да могат работите да вървят добре. Ето един пример от обществено съзнание. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците, като минават покрай някой градини, дето са нападали плодове, никога няма да се наведат да събират плодовете. Ако сте някъде в Ориента, ще видите, че ориенталците току се навеждат да събират накапалите плодове. Казват: Да не гние поне! Не само това, но те късат даже и от плодовете на дърветата, направо си късат плодове. Това е характер на американците, те не са родени така, но са се превъзпитали от ред поколения. Там всеки има преизобилно всичко, но главното е, че това е тяхна характерна черта. Там рядко ще срещнете човек, който взема от чуждите плодове.

Сега българинът трябва да развива вярата си, той има вярвания, вярата в него е слабо развита. Ако дадете на българина пари на заем да му услужите, той веднага ще ви има доверие, но ако му откажете, той веднага се разколебава, губи доверието си към вас. Това не е вяра. Той не трябва да се съмнява. Той никога не трябва да очаква от мене или от когото и да е повече от това, което мога да направя заради него.

Казва Соломон: "Обърнах се и видях всички нещастия и насилия под слънцето". Той обаче не е могъл да даде някаква рецепта против тези нещастия, но казва: "Така е направил Господ"! Но другите пророци след Соломона казваха: Не е така! Те коригираха Соломона и казваха: Бог не съизволява в смъртта на грешника. Но когато дойде Христос, Той каза: "Отец ваш знае от какво имате нужда, затова разумно търсете, хлопайте и просете". От това, което имате нужда, ще бъдете послушани, но Той се обръща към онези, които имат вяра, които имат доверие към Бога, и които е изпратил на земята. За нас е привилегия, че сме изпратени на земята, че ни е възложена някаква работа да се учим. Бог е предвидил всичко за нас, не само за сегашния ни живот, но и за бъдещия, който ние не знаем. Сега аз говоря общо, но има някой, които са напреднали, те виждат това нещо, те го знаят. Който е излязъл от сегашното състояние, той ще знае тия неща. Ако някой човек живее в състоянието на рибите, как би могъл да разбере сегашния живот? Или ако се намира в положението на животно, как би разбрал сегашния живот? Та казвам: Има същества, има хора, които са излезли от ограничителните форми и това, което за вас се вижда далече, за тях е ясно. Те виждат тези блага и ги използуват. Но това е въпрос на съзнанието. Една малка постъпка може да поправи вашето положение. Ще ви приведа един пример. Един богат търговец в Ню Йорк писал във вестниците, че търси един честен касиер. Веднага се явили при него около 10-20 души с разни препоръки, но никой от тях не хванал око на търговеца. Най-после иде един млад, спретнат момък, но преди да пристъпи към

търговеца, той видял на земята една малка книжка, навел се, дигнал я и продължил до търговеца. Господине, четох във вестниците, че търсите един честен касиер. Аз идвам при вас, но нямам от никого препоръка. - Да, но вие имате една от най-добрите препоръки. Това навеждане на земята да вдигнете книжката е най-добрата ви препоръка. Това показва, че вие сте на място като касиер.

Казвам: Едно ваше разумно навеждане на земята, ще бъде вашата най-добра препоръка. Или една постъпка направена на време, както трябва ще бъде вашата най-добра препоръка. Ето защо и на вас казвам: Очаквайте препоръките си, не от външните хора, но от едно подигане на книжката от земята. Щом подигнете тази книжка навреме, вие ще бъдете назначени за касиер при богатия търговец. От вас не се изисква много, освен да дигнете малката книжка от пода на учреждението. И като влезете вътре, вие ще бъдете назначени точно на онова място, за което е дадено обявление във вестниците. Следователно, като влезете в учреждението на природата, вие ще бъдете назначени точно на онова място, за което тя е дала обявлението.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

(Хубав слънчев ден, меко време, снегът се топи.)

20. Неделна беседа от Учителя, държана на 24 февруари 1935 година. София, Изгрев

ВСЕКИ, КОЙТО СЛУША ТЕЗИ МОИ ДУМИ

“И тъй всеки, който слуша тези мои думи и ги прави, ще го уподобя на човек разумен, който прави къщата си на камък”.

Отче наш.
“В Начало бе Словото”.

Ще прочета само няколко стиха от 7 глава на Матея, от 16 стих надолу, до 28 стих.

“Събуди се, братко мили”.

Ще взема само няколко думи от 24 стих на прочетената глава: “Всеки, който слуша тези мои словеса”. Най-важното от този стих е “всеки, който слуша”. Слушането е важен процес. Само разумният човек може да слуша. Само разумният човек, на когото съзнанието не е раздвоено, само той може да слуша. Човек, на когото съзнанието е раздвоено той не може да слуша, той е разсеян. Много ученици или студенти могат да слушат цели лекции на своите професори, но те не могат да слушат, умът им е раздвоен. За този случай има една турска поговорка, която казва: “Ахмед е тук, но умът му е другаде някъде”. Питам: По какво се различава обикновеният от разумния човек? Обикновеният човек се води по модата. Той е крайно консервативен, обикновено се води по модата. Разумният човек се придържа към онези основни принципи, по които животът се развива, той е човек на новото. Обикновеният човек се страхува да отвори прозорците на стаята си, да не го лъхне малко вятър, да се простуди, да го хване пневмония и да умре. Разумният човек държи винаги прозорците си отворени. Обикновеният човек носи всякога тесни обуща, на върха заострени и краката му всякога страдат от мазоли. Краката му не могат да се освободят от мазоли, и той винаги търси лекарства за

мазоли. Разумният човек всякога носи вълнени чорапи, широки обуща и не страда от мазоли. Обикновеният човек все ще го боли корема или стомаха, а на разумния стомахът е всякога на мястото си. Гърдите на обикновения човек всякога ще го стискат, ще го задушава нещо, а здравият е всякога свободен. Обикновеният човек все ще го стиска главата, ще му тежат слепите очи, а здравият нищо няма. Здравият аз наричам гениален човек.

Сега ще ви преведа една приказка, която и на мене разправяха, ще видим какво приложение може да има тя. Това се случило някъде в Мала Азия, в Багдад, във времето на онзи прочут халиф, когото и вие знаете. Един горещ летен ден, при температура около 40 градуса, халифът седял в къщата си цел изпотен, хвърлил дрехата си, останал по риза и размишлявал. Всички хора се изпокрили от горещина в къщите си. По едно време той вижда, че към дома му тича един човек и си казал: За да тича този човек в горещината, сигурно требва да има някакъв голям зор. Ако този беден човек дойде при мене, ще му отдам правото. По едно време вижда, че бедният човек влиза в дома му и отива право при него. Какво има? Какво те носи тука? - Взеха жена ми. - Кой ти я взе? - Един богат съсед я задигна и не ми я дава. - Че как така? - Е, нали е богат човек, взе я и не ми я дава, а аз не мога да живея без нея. Животът ми няма смисъл без нея. Моля ти се отдай ми правото. Както виждаш, изпотих се докато дойда при тебе. Тогава халифът извадил перото и издал заповед до този богат човек веднага да върне жената на бедния. - А защо взе жена ти? - Много е красива, пък и много е умна. Халифът се заинтересувал да види колко е красива тази жена. Дошла жената при него. Халифът, който щял да разреши въпроса, като видял жената на бедния човек, и той се влюбил в нея, много я харесал. Сега халифът искал да убеди бедния човек да се откаже от жена си, да я остави на него, като му казал: Ти нали можеш без жена. Пък ако искаш, ето аз имам в харема си много жени, можеш да си избереш, която искаш. Остави за мене твоята жена. Пък готов съм да ти дам за нея и половината си царство. - Не може,

душата ми ще отиде по тази жена, не мога без нея. Какво да прави халифът, и той харесал тази млада жена, но обещал да отсъди право. Тогава казал: Хайде ще видим сега как ще разреши въпроса младата жена, ще оставим тя сама да каже, кого от двамата ще избере. Халифът казал на младата жена: Ела при мене, ето тук ще имаш и дрехи и скъпоценности, каквото искаш ще ти дам. А при този бедняк ако отидеш, ще си повредиш на себе си. Младата жена отговорила: Да, при тебе животът ми ще бъде богат, всичко ще имам, но без него животът ми няма да има никакъв смисъл. Понеже халифът решил правилно да отсъжда, като чул тези думи казал: Свободни сте и двамата. Вземете тези подаръци и пари и вървете дома си.

Казвам: Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че някой е задигнал жена им. Някой богат съсед е задигнал жена ти насила, понеже тя е красива, понеже я обичаш, ти вече си нещастен и отиваш при този халиф да ти отдаде правото. Тази приказка показва, че човек трябва да има един постоянен идеал. Животът трябва да се разбира. Хората нямат ясна представа какво нещо е светът, какво нещо е например религията. Те казват: Светският живот е животът на греха. Те мислят че всички светски хора са все грешни хора, че всички светски хора вършат грехове. Не, светът е една велика школа. В света грехът може да съществува, но съществува по единствената причина, че хората не разбират: от неразбиране хората грешат. Светът е училище за всички хора. Единствените богати хора в света, това са само професорите, които преподават в този университет, в тази школа. И всичко, което имате, принадлежи на университета. Ти имаш право да се ползуваш от всички блага на университета, но нямаш право нищо да взимаш от университета и да го занасяш у дома си. Ти имаш право да влизаш в лабораторията на този университет, имаш право да се ползуваш от книгите на неговата библиотека, но нямаш право да взимаш и да задържаш тези книги за себе си. Ще вземеш една от тези книги, ще я научиш, и ще я върнеш назад. Христос казва: “Не любете света!”. Това

значи: Като влезеш в университета, няма да залюбиш университета, пък и професорите няма да залюбиш, но ще учиш само, за да придобиеш знания. Онова знание, което придобиеш в университета, то ще те ползува за в бъдеще, а останалите работи са второстепенни. Това е една дефиниция. И тогава казваме, че човек в света ще има големи изпитания. Ще има големи изпитания разбира се, защото светът е училище. Казва Христос: "По какво се отличават добрите хора". Добрите хора се отличават по това, че дават добри плодове. Добрият плод, това е реалното в света. Лошият плод това е преходното в света. При това положение не може да има една обмена между доброто и злото. Доброто и злото са несъвместими по единствената причина, че доброто принадлежи към един вечен порядък, а злото принадлежи към един временен порядък. На това основание между доброто и злото не може да става обмена. Ценностите са различни. Тъй щото, ти не можеш да замениш ценността на един вечен плод с нещо, което утре още съвършено ще изгуби своята цена. Като казвам, защо човек не трябва да прави зло, имам пред вид, че злото се обезценява. Не само, че злото се обезценява, но като го вършиш, ти ще фалираш с него заедно. Злото не е в негова полза. Съвременните хора са дошли до положението да мислят, че и без да учат, могат да свършат училище. Ще видите, че някои студенти, като се явяват на изпит, написват всички формули по ръцете си, по ръкавите си, а през цялата година нищо не са учили. Те пишат по ръкавите си и после четат по ръкавите си. Разумните професори виждат това, но нищо не казват. Във Варненската гимназия имаше един от видните учители по математика, Белчев се казваше, голям добряк но много сериозен. Като излезе някой ученик на дъската, той го гледа, гледа, казва му: Ти нищо не разбираш, но хайде от мене да мине. И му пише четворка. Излезе друг, който пак нищо не знае, погледне го, каже и на него, че нищо не разбира, но казва: Хайде от мене да мине. Тури му пак четворка. Като дойде при някой, който нищо не знае, каже му: Ти нямаш ли нещо написано на

ръкава си? Нямаш ли някакъв справочник? Кажи, какво е написано там? После дойде до него, казва: Хайде, аз ще ти кажа как трябва да се реши задачата. Хайде, да не знае комисията. После се наведе близо до ухото му и казва: По-добре учи, по-добре учи. Само това ще те избави. Какво друго може да каже един умен учител?

Казвам: По този начин постъпва и природата. Тя е много снизходителна, тя е много снизходителна към всички погрешки, които хората правят, разбира се не от зла воля. Аз говоря общо, всички хора имат добро желание да се изправят, но те имат някаква крива представа, че с изклинчване, животът по-лесно може да се изправи, отколкото, ако човек върви по правия път. И за това мнозина казват: То с добро не става. Че най-първо това не е съобразно със законите на природата. Доброто, това е ценното в живота. Че ако ти имаш една книжка от десет хиляди английски стерлинги в някоя банка, това именно е доброто. Ти нямаш пет пари в джоба си, но имаш книжни, ценни книжа. Ако отидеш с тези ценни книжа в Англия, с тези ценни книжа много нещо става. Но ако нямате никакви ценни книжа, никой няма да ви погледне. Особено ако сте в Англия. Англичаните са много практични хора. Те казват: Елате тук с пълни кесии, но не с празни. Англичаните казват: Ний обичаме да помагаме на бедните хора, но това за нас е изключение. Англосаксонската раса се отличава с едно качество: те не обичат да дават подаяние на човека. Като отидете там да искате пари, те веднага ще ви дадат някаква работа, и после ще ви платят за работата, която сте свършили. Така те искат да бъдете свободни. Те казват: Труда можем да ви платим, но не можем да ви дадем даром. Те ще ви накарат или собата да им запалите, или друга някоя работа да свършите, но даром рядко дават. Религиозните хора могат да ви дадат понякога нещо даром, но умните хора всякога гледат да ви създадат някаква работа. Същото нещо върши и природата. Тя всякога гледа да създаде работа на човека. Преди всичко човек трябва да има всичкото желание да работи. Никоя работа не може да се започне без мисъл.

Никоя работа не може да се тури в действие без чувства. Никога не може да се направи една добра постъпка без воля. Три са факторите. Трябва да имаш една права мисъл в работата. Значи, ти трябва да имаш ясна представа за онова, което ще вършиш и можеш да го вършиш. Второ, ти трябва да имаш обич към своята работа. И най-после, ти трябва да имаш воля, да настояваш да извършиш това, което желаеш.

Казвам: В съвременния живот са останали наследствени черти, може от млекопитаещите, още от предпотопните времена. Понеже фауната тогава е била много богата с изобилна растителност и плодове. Всички тогавашни млекопитаещи са яли по цял ден без да си мисли и за някаква работа, за големи движения. Тогава те бяха много богати, но понеже трябваше да станат проводници на днешната култура, за да не се парализират мускулите им, изпратиха им разни паразити, като въшки, комари, и разни други насекоми, да ги безпокоят и с това да им създават работа. По този начин те махаха с краката си, с опашките си и ги туриха в действие. Същото нещо става и със сегашната култура, понеже съвременните хора са богати, ползуват се от благата на миналите култури, на предпотопните времена, то за да не се паразитира, изпращат им ред нещастия и страдания. Страданията и нещастията на съвременните хора не са нищо друго, освен паразити, които са турени за цел да поставят хората на работа. Че какви по-големи блага можете да искате днес? Ето, и най-бедният студент днес може да се запише в университета, след като е свършил гимназия и да следва каквото иска. Питагор например, е трябвало цели 20 години да чака докато го приемат в школата. След това цели 10 години е прекарал в Палестина, отдето отишел в Атина и образувал школа. А вие без да сте прекарали 20 години в чакане, щом свършите гимназия веднага влизате в университет и се ползувате от всички блага на университета. Едно време когато хората са имали толкова пречки, използуваха знанието, а сегашните хора като нямат пречки не използуват знанието, което

им се дава. Днес знанието се използува много материалистически. Днес хората са убедени, че всичките блага (са) в материалния свет. До известна степен е така, но материалните блага са резултат на работата на хиляди и милиони същества, които са работили през хилядите векове насам. Вземете, например, разните скъпоценни камъни, разните метали и масла, които се намират в земята, това не са нищо друго освен богатствата на хилядите същества, които са работили с векове преди нас. Казвате, че това са наши богатства. Да, но тези богатства не принадлежат на един човек. Те са общи блага и трябва разумно да се употребят. И после трябва да дойдем до основните идеи, върху които почива съвременният живот. Нека вземем, например, идеята за свободата. Върху какво почива тази свобода? Днес ако имаш пари, свободен си, ако имаш знания, свободен си, ако имаш здраве, свободен си. Ако нямаш пари, ако нямаш знание, не си свободен. Ако нямаш здраве, не си свободен. Така седят работите. Казвате: От какво зависи да нямаш пари? Или от какво зависи да нямаш знание? Ще кажете, че някои хора са по-надарени. От какво зависи човек да бъде даровит? Това зависи от миналите поколения преди него, които са се развивали, които са работили. Например, ако вземем практиката, която е проверена с научна теория, ще видим, че ако преди 20-30-50 и до 100 поколения дедите и прадедите на някой човек са водили един добър живот, работили са разумно, тогава и техните потомци ще имат един добре развит организъм, един подвижен ум, да могат правилно да се справят с противоречията на живота и да водят един добър живот. Ако пък повече от 50-100 поколения са водили един нередовен живот, и техните потомства ще имат един хилав организъм, и като влезете в света не ще можете да се приспособите към дадените условия, в които живеете. Ето, според еволюционната теория Дарвин се опита да обясни произхода на типовете, но не може напълно да обясни техния произход. Например, според тази теория, как може да се обясни произхода на заяка? Може да се даде някакво обяснение, но и то няма да бъде пълно. Дали това

обяснение ще бъде истинско, то е въпрос. По какво стечение на обстоятелствата например, заякът е станал толкова страхлив? Как ще си обясните положението на жабата, която също е много страхлива? Някой път това се обяснява с крайно бедните условия на живота. Това може да се обясни и със закона на еволюцията. Това може да е правдоподобно, но съвременната наука не е засегнала същинските причини, които са задържали жабите в тяхното положение. Положението на жабата е една преходна форма. Положението на заека е също така една преходна форма. И много хора, макар че са излезли от формата на жабата, обаче, те се намират при ограничителните условия на жабите. Много хора са излезли от формата на жабата и на заека, но и до днес още са останали в ограничителните условия на жабата и на заека. Страхът не е излязъл от тях. Например, виждаме студенти, които са изучили добре материята, пред другите могат да я разказват, знаят я добре, но ги е страх от професора. Като излезе пред професора, всичко забравя. Той знае всичко, но учителят мисли че не е учил. Те се намират в положението на онзи американски проповедник, който от погледа на една дама, забравил проповедта си. Той започнал да говори, развивал добре проповедта си, но в това време в стаята влиза една дама с черни очила, сяда на един от първите столове и го погледнала. Щом го погледнала, той забравил веднага проповедта си, и нищо не могъл да каже. Тъкмо се канел да се извини пред публиката, че не се чувствува добре и не може да продължи проповедта, когато в стаята влязъл един млад засмян господин и погледнал към проповедника. В този момент съзнанието на проповедника се прояснило и цялата му проповед се възстановила. Така той свършил проповедта си. Тогава той се обърнал към този млад господин и му казал: Господине, много ви благодаря, че ми помогнахте да завърша беседата си. Че как така? Аз нищо не зная, с нищо не съм ви помогнал. - Дали ти знаеш това или не, не е важно, но ти ми донесе беседата. Още с влизането си, ти ми донесе една нова

светлина, която влезе в ума ми и ми помогна да завърша проповедта си.

Значи, има неща, които са необходими в живота на хората - това е правата мисъл. Правата мисъл е закон, който действува във всички хора еднакво. Никой човек няма право да се извини, че няма условия да мисли право. Това не е вярно. Може би някои хора да мислят така, но всякога законът действува. При всека една мъчнотия на човека, има нещо, което му показва пътя, по който той може да излезе от тая мъчнотия, от това положение. Разправяше ми един студент една своя опитност: Няколко дни наред решавам една задача и не мога да я реша. По едно време се обезсърчих, че не мога да реша задачата си. Легнах си вечерта неспокоен, недоволен, обезсърчен, но каква беше изненадата ми, когато сутринта ставам и виждам на масата решена задачата. Гледам как е решена задачата и намирам, че много лесно е решена. Чудя се кой може да е дохождал вечерта, още повече, че вратата на стаята ми беше заключена. - Значи, някой го е събудил през нощта, и той станал и сам си решил задачата. От невидимия свет го е събудил някой и той сам си е решил задачата. Та когато вий сте заняти с някой труден въпрос, можете да си легнете да спите преспокойно и като станете сутринта ще намерите задачата си решена. Ще кажете, че някой дух е дошъл и е решил задачата. Не, някой от невидимия свет го е събудил и му е показал как да реши задачата си. Та като се събудите сутринта и видите задачата си решена, благодарете на онзи, който ви е събудил през нощта да решите задачата си. Това показва, че съществува вътрешен промисъл за всички разумни същества. От това гледище животът има друг смисъл. Днес ценността на хората не е толкова в телата им, които са нещо преходно. Утре човек умира и тогава тялото, както и знанието, което е имал, привидно изчезват, като средство, с които си е служил във физическия свет. От гледището на реалния свет, това, което изчезва, е преходно, и остава само онова, което е истинско. Тогава остава само същинският човек.

Сега има ред доказателства, които учените хора, били те вярващи или невярващи, ги приемат. Чрез тези доказателства те се убеждават, че има една разумност вън от физическия живот, в който живеем. Каква е всъщност тази разумност, те нямат ясна представа. Например, те нямат ясна представа какво е това същество, което в даден момент обгръща в своето съзнание цялата земя и вижда в къщи какво се прави. И това същество вижда всички живи същества по целия свет, разбира техните нужди и им помага. Това те не могат да си представят, не могат да разберат, каква памет е тази. За нас е трудно да си представим как човек може да запомни наведнъж около 1000 или две хиляди думи. Казваше се за един човек, че имал такава грамадна памет, че могъл да възпроизведе в обратен път 35-те думи, които прочели, и наистина не е лесно това нещо. Ние наричаме това нещо изключения, защото се намираме в пътя на отклоненията. Тази е причината, за гдето ние считаме тия неща като отклонения от нормалния живот. Ние виждаме, че сегашния човек не може да прояви своите дарби и способности, които са вложени в него. Човек е нещо повече от това, което знае и разбира за себе си. Всички хора, които правят опити и наблюдения из областта на магнетизма, а не на хипнотизма са забелязали особени прояви в човека, когато се постави в магнетичен сън от трета степен нагоре. Аз не говоря за хипнотизма като за един особен процес, но имам предвид магнетизма. Ако поставят човека в един магнетичен сън първа, втора или трета степен, той ще се намери в положение на илюзии, които са области на илюзии. Могат да кажат на този човек, че около него има вода, която той трябва да преплава или има една стена, която той не може да прекрачи, те ще се смеят около него, а той ще се мъчи да преплава водата, или ще се спре пред стената, която никаква не съществува. Обаче, щом мине от третата степен магнетичен сън нагоре, в четвърта или пета степен, той вече става господар на себе си, и никой не може да му заповядва. До третата степен другите могат да му бъдат господари и да го управляват, но като мине петата степен, той вече не

се подава на никакво магнетизирване. При това положение, този човек, който никъде не е учил, никаква медицина не познава, може да се прояви като най-опитен лекар. Достатъчно е да му представят един болен и той най-сполучливо да му определи диагнозата. Той ще каже, че този човек е заразен от туберкулозата на лявото крило, долу някъде, и ще му предпише лекарства, които ще действуват много ефикасно. Като се събуди от този сън, този човек е пак същият, какъвто е бил преди съня. Питам, как можете да си обясните това положение? Защо става така, то е друг въпрос, обаче, опитите, правени в това направление, показват, че в човека има способности и знания, които в даден случай могат да се събудят в него и отново да заспят.

Казвам: Лошите условия, при които съвременните хора се поставят и от които се оплакват, не са лоши условия. Това са възможности за развиване на по-възвишените човешки способности. Та всека мъчнотия на човека не е нищо друго, освен възможност да се развият в него възвишените му способности, да се събуди в него нещо повече от това, което обикновено проявява. Колкото мъчнотиите и страданията за човека са по-големи, толкова по-големи възможности се развиват в него, толкова по-големи възможности се събуждат в него за неговото развитие. Ако не беше така, тогава страданията и ограниченията щяха да бъдат безсмислени. Ако е въпрос само да страдаме, всяко страдание в човека се компенсира с това, че в него се развива една вътрешна способност, едно чувство, от което зависи неговото благо. Който не може да използува страданието, тогава в него се заражда философията да може, колкото е възможно по-скоро, да се освободи от страданията. Всички можете да се освободите от страданията. - Кога? - Когато не носите тесни обуща, когато джобовете ви са пълни със злато. Всички можете да се освободите от страданието, но кога? - Когато главите ви са пълни със знание, да разбирате законите на природата, когато сте отлични гениални художници, че дето отидете, всичко можете да нарисувате. Всички

можете да се освободите от страданието, когато сте отлични музиканти и знаете как да теглите лъка или да свирите на пиано и дето отидете, можете веднага да свирите. Сега ще дойде възражението и ще кажете: Възможно ли е това? Казвам: Единственото нещо, в което сегашните хора вярват, това са грамофонните плочи в света. Те са авторитети за тях. Във вестниците писаха, че някъде се отворила една школа за папагали, които се учили да пеят по грамофонни плочи, и по този начин искали да ги научат да пеят най-видните класически произведения. Грамофонните плочи се въртят и по тях пеят папагалите. Публиката слуша как пеят папагалите. Един ден, когато папагалите (се научат да пеят по грамофонни плочи, тогава ще започнат да ги учат да решават и математически) задачи, да разискват по различни философски теми и т. н. Тогава вие ще се намерите в положението на един виден английски проповедник, който един ден отишел при един свой приятел и започнал да говори по някакви въпроси. В това време папагалът на приятеля му се обадил: Няма съмнение. Като чул това, той много харесал папагала и казал на приятеля си: Искам да ми продадеш този папагал. - Не ми се продава. - Не, продай ми го. Най-после приятелят му се съгласил и го продал за 250. Той плаща, взима папагала и го занася на жена си като казва: Имам един хубав папагал. Един ден той разправя на жена (си), че проповядвал някъде, но не могъл да изкара добре проповедта си. Това време папагалът пак се обадил: - Няма съмнение в това.

"Всеки, който слуша тези мои словеса". Казвам: Ако ние трябва да се убеждаваме от съвременните папагали дали сме умни или не, и ако трябва да учим от съвременните грамофонни плочи, не зная де ще ни отиде краят. Не казвам, че това е лошо, но тази неразумна плоча не съзнава какво говори. Утре като се счупи тази плоча, нищо няма да стане от нея. И папагалът, който говори, и той е заучил всичко на грамофонната плоча и така говори, както плочите. Това показва до где е достигнал човек. Реалното в света седи на друго место. Реалното се отличава от преходното. Дали сте в реалното или в преходното,

това се познава по две неща. Докато се смущаваш, ти си в преходния свет. Докато в твоята душа настане онази самоувереност, онзи тих мир и съзнаеш, че нищо в света не е случайно, а се направлява от една велика разумност, ти си в света на реалното. Разправяше ми един български офицер една своя опитност, която се случила във време на войната, която и до днес не може да си обясни. Един ден дивизионният полкови изпраща един български войник с някаква заповед до мене, а в това време сърбите стрелят със своите картечници и пушки, със своите артилерии. Този войник трябва да мине през този огън, но той си върви тих и спокоен. Като го видех, че иде, казвам си: Този човек ще го убият. Какво разпореждане му дал полковият, едва ли ще може да мине. Не можа ли да намери друг някакъв начин, а трябваше да изпрати този човек през огъня. Дадох и аз своето разпореждане на войника, който трябваше да се върне назад. Но войникът прие заповедта и тръгна спокойно назад. Нито един куршум не го засегна. И до сега не мога да си обясня как стана това нещо. Казвам: Има нещо разумно, което ръководи съдбините на хората. Има хора, които не могат да умрат, това индусите наричат мъртва зона, в която огънят не действува. Те го наричат още закон на изключенията. От всички разумни хора се изисква да изучават законите на природата. Това показва, че има един общ Божий Промисъл. Не считайте, че този Промисъл е нещо механическо. Според този общ Промисъл всеки човек има свое местоназначение да функционира като един орган, като една клетка, на дадено място и при дадени условия. Докато ти се намираш на определеното място в своя организъм, ти си сигурен. Излезеш ли вън от своя организъм, и свободата ти се ограничава. Пръстът на човека е свободен, докато се намира на своя организъм, кракът на човека е свободен, докато се намира на своя организъм. Само по себе си човек е уд на един по-голям организъм. И Писанието казва: "Всички ние сме удове на един общ организъм". Следователно, никой не живее само за себе си.

Голямата погрешка в света се дължи на това, че ние мислим и желаем всеки да осигури своя живот.

Питам: Как ще се осигуриш с въздуха? Как ще се осигуриш със светлината? Как ще се осигуриш със светлината? Има една сигурност, в която човек е осигурен. Има една сигурност, в която човек трябва да се осигури, това (е) знанието, което човек трябва да придобива. В това седи всичката осигуровка. Да се разрешат мъчнотиите, да се разрешат причините на съвременните мъчнотии, които са в нашия индивидуален живот, в нашия личен живот, в нашия семеен живот, в нашия обществен и държавен живот, както и мъчнотиите, които се зараждат в цялото човечество. За всичко това има причини. Ние не сме пратени на земята да разрешаваме мъчнотиите на цялото човечество, понеже смисълът на тези мъчнотии е съвсем друг. Онези същества, които разрешават мъчнотиите на държавите, те мислят за това. Професорите от университета ще разрешат мъчнотиите в университета, а не децата, които играят на пътя. Мъчнотиите в една музикална академия ще се разрешават от преподавателите на тази академия. Няма да дойдат отвън хора да разрешават техните мъчнотии. Професорите от академията са авторитети за това. Следователно ние сме авторитети да разрешим своите мъчнотии. Представете си, че вие се намирате в една голяма мъчнотия и няма кой да ви помогне. Какво ще правите тогава. Един американец ловджия предприема едно пътешествие в Африка, с цел да улови нещо. Взима пушката си и тръгва. На пътя му се изпречва един голям лъв и се готви да се хвърли върху него. В това време нямало кой да му помогне. Но той чува гласа на майка си, която в това време била в Америка. Тя му казала: В джоба си имаш една кутия с кибрит. Драсни една клечка и ще бъдеш спасен. Той механически бръква в джоба си, изважда кибрита, запалва клечката и я хвърля на земята. От клечката се запалва сухата трева на около му. И лъвът се уплашил и избягал. Така се спасил този американец. Питам: В дадения случай кой го спасява? Ще кажете, че майка му го спасила. Да, но майка му е в

Америка. Спасила го е кутията кибрит, която била в джоба му. Той драснал една клечка, която запалила сухата трева и лъвът избягал. Така се спасил неговият живот. При това положение този американец нямал време да разсъждава, защото ако разсъждавал, лъвът щял да го повали на земята, и той ще изчезне. Питам: Когато в даден момент няма кой да ви даде един добър съвет, до кого ще се допитваш? Във всеки човек вътре има един авторитет, до който ще се допитвате, или пък до някой отвън. Няма някой от вас, който да не е имал такава опитност в живота си.

"Всеки, който слуша мойте словеса и който внимава". Сега разбира се аз се обръщам към онези от вас, които сериозно искат да разрешат някои въпроси. Има въпроси, които в наше време няма да се разрешат. Ако седна да ви разправям как ще се оправи светът, няма нищо да се постигне. Каквото и да ви разправям, светът пак ще си остане неоправен. Сега светът не може да се оправи, както и да ви разправям. - Е, за в бъдеще поне. - Но оправянето на света в бъдеще, днес нищо няма да ви ползува. Светът днес ще си бъде такъв, днес нищо няма да ви ползува. Светът днес ще си остане такъв, какъвто е бил някога. Това ни най-малко не трябва да спъва. Вие трябва да работите за бъдещето. Такъв, какъвто е светът сега, той не може да се оправи. Този свет е като един параход, който се отправя към пристанището. Като стигне до пристанището, параходът ще спре там. Докато е в морето, параходът ще мисли, че има да пътува. Докато е във формата на параход, той ще мисли, че трябва да пътува, да стигне другия свет. Ще мислите в дадения случай какво можете да направите, докато стигнете до другия свет. В даден случай човек трябва да употреби онези способности, които са вложени в неговия ум. Ако някой отиде в Англия и знае 4-5 езика, той по-лесно ще си проправи път, отколкото онзи, който не знае никакъв език и сега започва да ги изучава. И с 4-5 езика пак ще ти бъде мъчно, но все пак има възможност по-лесно да си проправиш пътя. Да знаеш няколко езика, това са вече няколко способности, с които можеш да

разполагаш. Например, някой е даровит по музика, или по изкуство, или по скулптура, или по земеделие, или по някоя наука като ботаника или зоология, и като изпадне в трудно положение, той ще тури в действие една от тези свои способности, ще вложи всичкото си усилие в това което знае, а няма да мисли да купува лотариен билет, че дано спечели нещо. Лотарийният билет е една хазартна игра, я ще се падне нещо, я няма да се падне. С тези надежди вий ще се намерите в положението на онази млада дама - софиянка, която дохожда при мене преди 4-5 месеца да ме пита какво да прави с мъжа си. Женена била от преди няколко години. Имала две деца, но сега не можела да го търпи, не иска да живее при него. Казвам й: Сега е вече безпредметно да ти давам някакъв съвет. Ако беше дошла преди да се ожениш, щях да ти кажа да не се жениш, но сега вече е късно. Защо не го обичаш? - Няма нищо интересно в него, цял ден седи като някой кюп. Казвам й: Мене не ме интересува това, че сега седи като някой кюп, но как хареса този кюп преди да се ожениш? - Е, тогава беше търговец, имаше добро положение, а сега е закъсал, нищо няма. Аз съм чиновничка, аз работя, а той седи, няма пет пари в джоба си, аз не съм доволна от това негово положение, не зная сега какво да правя с него. - Сега няма какво да правиш, ще си го държиш като писано яйце. Виждам, че преди да се ожениш за него, ти си обичала друг. - Да, сега не мога ли заради него да напусна мъжа си? - Няма какво, ти си го обичай онзи, а пък си дръж този мъж. - Как така? - Аз нищо не й казвам, но виждам, че ако тя напусне мъжа си, той ще я претрепа. Този човек е заинтересуван, ще й каже: Значи, докато имах пари, добър бях, а сега, като осиромашах, вече не ме искаш. Той ще я претрепа. Друго разрешение не ти остава освен да си обичаш първия, когото си обичала, а да гледаш този и да останеш при него. Друг съвет не мога да ти дам. В дадения случай този съвет е най-практичен. Това не е най-доброто, не е най-умното, но в дадения случай по-добър съвет не може да й се даде. То е относително добър съвет. Друг съвет не мога да ти дам, още повече имаш две деца с него.

Той не е толкова лош, ще си го държиш - нищо повече. Такава ти е съдбата.

Сега да приведа този пример на вас на друг език. Всеки от вас има по два възгледа за живота. Най-първо вий сте (се) оженили за богатия, който сега изпадна. Същевременно вий имате един възлюбен - идеалния живот, и сега като сте закъсали с вашия стар живот, искате да го напуснете. Казвам: Дръжте се за стария живот, но обичайте новия, идеалния. Кой е старият живот? Старият живот е нашата плът, от която не можем да се освободим. Ако речете да се освободите от стария си живот, от вашата плът, вие ще спрете своята еволюция и ще заминете за другия свет. Старият живот е нашето тяло, нашата плът, която не можем да пренебрегнем. Казвате, че не сте доволни от стария си живот. - Каквото и да е вашето тяло, какъвто и да е старият ви живот, вашето тяло, дръжте си го. Гледайте го като писано яйце, то има своите добри страни. При всички страдания, които може да ни причини нашето тяло, несъзнателно разбира се, ние с оглед на новото учение, към което трябва да се стремим, трябва да държим връзка с нашата плът, с нашето тяло и да го подкрепваме. Та един ден, като се освободим от него, да не се врързваме. Като дойдем при новите условия, кога ще бъде това не се знае, тогава ще по-стъпим много по-добре.

Казвам: Противоречията, които съществуват във вашия ум, старите възгледи, които имате, дръжте ги, но не изпущайте от предвид новите възгледи. Старите възгледи, своята плът, трябва да я възпитавате, да направите с нея каквото можете. Старата ви вяра, старото ви суеверие, мъчно можете да се освободите от тях, дръжте ги в себе си, но не изпущайте от предвид новата вяра, която сега иде, която сега прониква в душите ви.

Христос казва: "Какво ви трябва". Понеже трябва да градите, Христос подразбирал онези, които съграждат. Христос турил това в минала форма, за това аз казвам: Животът, който градите, той ще се опита в бъдеще Градете върху тоя живот. Ако разумно градите, той в

бъдеще ще се опита (да) устои и няма да фалирате, но ако неразумно градите, този ваш живот ще рухне. Тогава всички ще опитате резултатите на вашата работа.

"Всеки, който слуша тези мои думи". Следователно казвам: Слушайте разумно, за да не се събори вашата къща.

"Благословен Господ Бог наш".

Тайна молитва.

21. неделна беседа от Учителя, държана на 3 март 1935 г. София, Изгрев

(Кишаво снежно време, влажно и облачно, вали по малко сняг).

И ОТИДЕ, ТА СЕ ПРЕДСТАВИ

Отче наш.
“В Начало бе Словото”.

Ще прочета 15 глава от Лука.

Ще се развеселя.

Ще взема 15 стих от прочетената глава: “И отиде, та се представи”.

Има два процеса в света: единият процес е на обясненията. Той е встъпителен процес. Когато ви се обясняват някои неща, ни най-малко не се предполага, че се разбират нещата, защото обяснението подразбира приложение. Приложението е това, което наричат опит, а опитът изисква един добър резултат. Можеш да направиш какъвто и да е опит, но ако нямаш резултат, опитът не е сполучлив. Добрият опит е добрият резултат.

“И отиде, та се пристави”. Та и хората понякога се представят, представят, кой от добра воля, кой от немай-къде. Който прави това без убеждение, той е в странство, далеч от баща си, заставен от условията да се цани някъде. Това още не значи, че си разбрал живота. Този млад син, който се представил, това означава още встъплението в неговия живот. Че пострадал, това още нищо не значи. Може да е пострадал един или два пъти, това още нищо не значи. Като пасъл свинете, които изяждали рожковите, ставало му жалко, че за него нямало, не оставало рожкови. Той казал: Да отида при баща си, поне с ядене ще бъда осигурен. Мнозина мислят, че младият син разбрал живота. Не, той още не е разбрал живота. Той съзнал само, че направил погрешка, съгрешил пред небето и пред баща си. Това е встъпление, обяснение, но доколко като слуга, ще изпълнява волята на баща си, това още е въпрос. Защо? Защото

когато една жена се ожени за един мъж и след време го напусне, а после се жени за друг, въпрос е още, доколко ще живее добре с втория си мъж. Аз никога не бих се оженил за жена, която е напуснала първия си мъж, макар и да е светица, защото и себе си ще изкуша и нея ще изкуша. Има неща неподходящи в характера на хората. Двама души може да са добри, но не могат да живеят заедно. Сега всички мислят, че ако двама души по отделно са добри, че ще живеят добре помежду си. Не смесвайте нещата. Не мислете, че двама добри хора непременно могат да живеят помежду си добре. Най-първо вие не разбирате живота. Ако кажа, че не разбирате, ще ви огранича. Под думата живеене, тази идея не е ясна в ума ви. Ако турите две дървета близо едно до друго, ще могат ли да се развиват? Те няма да имат сокове, с които да се хранят. Тези дървета трябва да се поставят на известно разстояние едно от друго, за да могат да възприемат свободно соковете от земята и да могат да приемат свободно слънчевите лъчи. Ако са близо едно до друго, между тях ще има известно стълкновение. Често в умовете на съвременните хора има нещо криво, не че те само са криви, но има една крива философия за живота, предадена от векове насам. Хората мислят, че ако са наблизо, ще разберат нещата по-добре. Не, не се приближавайте наблизо, стойте на известно разстояние един от друг. Много надалеч да сте е лошо, но и много наблизо да сте, пак е лошо. Ако един предмет е много надалеч, не можеш да го видиш ясно, но и ако е много наблизо, пак не можеш да го видиш ясно. Това е известен род разсъждения, които трябва да имате предвид, за да дойдете до новите положения. Вземете сега например, как седят въпросите с науката. Един математик ми казваше един ден: Аз искам да ми говориш на математически език, строго научно искам да ми обясниш нещата, а не на един прост, обикновен език. Иначе всичко е за мене празна работа. Казвам му: Прав си, това е по отношение на математиката на земята. Що се отнася до физическия свят е така, но що се отнася до органическия свет, до органическата математика, не зная какво

можете да направите. Например, ако ви дам няколко клетки, едната от птица, другата от риба, третата от агне, четвъртата от човек, как ще можете да изчислите с вашата математика какъв ще бъде развоят на всека една от тия клетки? Можете ли математически да предскажете тия неща? Ето, големите съвременни астрономи могат да предскажат какво ще бъде, например, слънчевото затъмнение, но не могат да знаят какво ще бъде в продължение на 20 години. Те не могат да кажат нищо за живота на слънцето през няколко бъдещи години. Едно е важно, че всека мисъл трябва да бъде ясна и в количествено отношение. Защо? Защото всяко количествено отношение е в зависимост от едно силово напрежение, а всяко силово напрежение е в зависимост от една разумност, която направлява тези напрежения отвътре. Следователно, трябва да се вземе в съображение и мисълта вътре. Значи, имате формата, имате съдържанието, имате и смисъла на всяко нещо. Значи, трябва да имате три изчисления, които представят сложна работа. Сега, както и да разсъждавате, често вие казвате - това не се отнася до нас. Вий, които ме слушате тук, не сте светии, нито един от вас не е светия, но сте кандидати за светии. Не че искам да ви обиждам, но казвам, че не сте светии. Защо трябва (да) кажа, че сте светии, да говоря нещо, което не е? Ако пък кажа, че сте (светии), ще направя друга погрешка. Че сте кандидати за светии, виждам по това, че като наблюдавам червея, който пълзи по земята, имам предвид, че той е кандидат за пеперуда. Че е червей днес, червей е, но че утре ще бъде пеперуда, това не мога да го откажа. Утре ще бъде кандидат за пеперуда. Няма да се мине много дълго време, и той ще стане пеперуда. Че днес не сте светии, това не е някакво голямо зло. И че един ден ще станете светии, няма да бъдете в по-добро положение, отколкото сте сега. Аз разглеждам нещата от становището на земята. Мнозина говорят за небесния живот. - Какво ще говорят за небесния живот? Ето, тази работа и за мене е малко неясна, защото сега съм на земята. Когато един кон е мършав, не го товарят с много товар. Лошо е, че е мършав. Той едва носи товара си.

Нека се поугои, като се подобри положението му, всичко става за него по-добро. Положението му се подобрява и той започва да скача, да се радва. Питам: Каква разлика има между първото и второто положение на коня? Има разлика. В първото състояние ти усещаш вътрешно своята немощ и си казваш: Така е, щом съм един мършав кон, никой не ми обръща внимание, нямам никакво уважение и почитание. При второто състояние, ти усещаш една вътрешна сила, виждаш че можеш да риташ, да се браниш и казваш: Така е, щом съм угоен. Но като не знаеш как да се управляваш, ще те натоварят хубаво. Кое положение е за предпочитане? Разбира се, че второто. Нека да съм угоен, пък и макар, че хората ще ме натоварят. А пък като съм мършав кон, не мога да се освободя от това униние. Щом съм слаб и като снемат товара ми, пак едва ще се матохара. А като съм угоен, като снемат товара ми, хайде в гората. Сега ще направя един малък превод на тия две състояния. Според мене, човек, който не мисли, той е мършав кон, а който мисли, той е угоен кон. Мършавият кон малко знае, защото по-малко го товарят, но и угоеният кон, когото много товарят, и той не знае много. Но има една разлика. Според мен свободата е по-близо до умния човек, отколкото за онзи със слабия характер. Следователно, светията има преимущество пред обикновения човек. Светията, обаче, не е свободен. Щом стане светия, пращат го на земята да помага на хората. Като станете светии, вий ще бъдете превозни средства на другите хора на земята. Ще дойдете от небето, за да пренасяте. Вие мислите, че като станете светии, на ръце ще ви носят. Не, щом станете светии, ще ви впрегнат на работа. Ако ме чуят светиите как говоря за тях, и ако мислят като вас, те биха ме дали под съд. Не искам да кажа, че светиите са коне, не искам да употребя думата кон, макар че тази дума има хубаво значение. Вземете например думата куче. Тя не е българска дума. Частицата "ку" означава "искам", а частицата "че" - "да бъде". Значи, да бъде това, което искам. Това значи думата куче. И наистина, каквото иска кучето, всякога се сбъдва. Кучето като започне да обикаля около

господаря си, ту от едната, ту от другата страна, помаха с опашката си, помилква се, докато най-после овчарят го погледне и каже: Нямам много хляб, но понеже си добро, умно куче, ще ти дам. Отваря торбата си и му дава хляб. Казва: Умно нещо е кучето. Това, което нас ни заблуждава, това е формата на кучето. Кучето има една непрогресивна форма. Аз не бих желал да имам такава форма. В дадения случай, обаче, формата на кучето е на местото си. Тя е една статическа форма, през която човек ще мине и ще остане. Няма да мине статическото положение на тази форма. Понякога като искам да ви обясня едни неща, всякога се натъквам на други. И наистина ако искаш да изправиш хората от една погрешка, те ще се натъкнат на друга. В остров Цейлон се явила една мишка, която правила големи пакости на хората. За да се избавят от тази мишка, те пренесли фараоновата мишка от Египет в остров Цейлон. Действително, тя ги избавила от тази мишка, но после налетели на друга чума. Тъй щото, това, което в даден случай се освобождаваш, отпосле то става едно нещастие. Ще ви приведа един такъв пример: Вземете, например, една война, която се счита за избавление от едно нещастие на неприятеля. Две страни воюват помежду си, но след като свърши войната, дълго време се изисква, докато тия хора се освободят морално от убийствата, които са научили във време на войната. Колко време трябва да се мине, докато те създадат един нов морал в себе си. Хората, които са се научили да убиват, не мислят много, току вадят пищов. Ще кажат някои, че това са наследствени черти. Не, това, че хората се убиват показва известни придобивки, известни навици, които те са придобили във време на войната. Тези качества се предават вече като наследствени черти и в мъжете и в жените. Ето, жените, които минават за миролюбиви, които не са ходили на война, току някоя жена дигне дилафа, удари мъжа по главата, и той хване главата си и излиза навън. Тя казва: Да знаеш, че и аз мога да воювам. Аз превеждам този пример, за да изразя едно социално отношение. Казвате: Толкова ли са лоши жените, че могат да бият мъжете си? -

Това са редки случаи. Аз не вярвам, че между вас има някой, на когото жената да е пукнала главата с дилафа. С това не мислете, че визирам някого. Не, аз само изнасям един факт от социалния живот.

Разправяше ми един приятел една своя опитност. Един ден една котка влязла в къщата му и изяла сиренето му. Като видял това, той я затворил в къщи, искал да й покаже как смее без негово позволение да пипа сиренето. В първо време тя се опитвала да излезе оттук оттам, но като видяла, че не може да избяга, тогава се опълчила срещу него, но така страшно, като че ли искала да му каже: Господине, аз ще ти покажа какво нещо е борба с една котка. Като видех това нещо, казах си: Няма да се излезе на глава с този дявол, но нека поне да отворя вратата. Отворих й вратата и тя избяга навън. Видях, че ако още един момент продължи това положение, тя ще се хвърли отгоре ми с ноктите си и ще ме издраска. Спрях си и си казах на себе си: Тази работа ще се уреди. Като се опълчи котката срещу мене, тя искаше да ми каже: Слушай, аз и нокти имам, и живот имам, ходила съм на война, лесно ще се справя.

Казвам: Има неща в живота ни, които ние вършим по стечение на обстоятелствата, по стечение на условията и т. н. Питам: Кои бяха подбудителните причини, които заставиха този младия син да напусне дома на баща си. Нему се виждаше, че положението, което заема при баща си, не е толкова благоприятно за неговото развитие, за неговия прогрес. Но какво спечели, какво научи, като отиде всред света? Та у вас много пъти може да се роди желание да отидете в света. Не е лошо да отидете в света. Отлично е да отидете в света. Христос в тази притча е взел само отрицателната страна, която човек е видял в света. Светът не е толкова лош, както се е представил на младия син. Вие си представяте света едностранчив. Вярно е, че в света има големи съблазни, но светът има и своята добра страна. Този млад син можа да влезе в света, без да пада и става, без да се подава на своите другари. Нима всички хора в света само ядат и пият? Право е, че хората в света ядат и пият, но има такива, които и работят.

Казвате: Това са светски хора. Това е отчасти вярно. Синът доби в света една отрицателна опитност. Той направи сравнението с любовта, която баща му даде и опитността, която придоби в света. Той намери голяма разлика между новия си господар, при когото се ценил, не се казва за каква заплата, но се казва в Писанието, че нямал даже рожкови да яде, понеже свините ги изяждали. Мене пък ми се вижда малко чудно, възможно ли е, след като се е оценил на работа, да пасе свините, че за него да нямало да яде и от рожковите, с които свините се хранели. Описанието е малко пресилено. Може ли да бъдеш свинар и да не ядеш от рожковите, с които свинете се хранят. Трябва да се предполага, че свинете всичко изяждали, че за него нищо не оставали. Значи, свинете били по-сръчни от него. Но все-таки се пише, че храната, с която свинете се хранели, била неподходяща за него. Например, ако човек дълго време, около 5-10 години наред яде само боб, ще го хване подагра, тази царска болест. Но понеже тази храна била съвсем неподходяща за младия син, той съвсем измършавял, съвсем изпосталял и си казал: Ако още няколко години прекарам между свинете, всичко ще изгубя, ще изгубя живота си, без да спечеля нещо.

Сега да оставим този въпрос, да дойдем до нашия живот. Тези далечни неща, обаче, имат връзка с нашия живот. Какво е било в миналото, и какво ще бъде в бъдещето? Миналото трябва да бъде склад на опитностите, от които трябва да се ползуваме. Бъдещето трябва да представя новите условия, от които трябва да се ползуваме, а от настоящето трябва да се ползуваме сега. Та всека идея, която е дошла в тебе, първо трябва да знаеш, доброволно ли е дошла тази идея, или някак насилствено. Това всеки човек трябва да различава. Следователно, два вида идеи има в човека: едните са естествените идеи, те са като положението на (синовете), които са останали при баща си, а другите идеи са като синовете, които са напуснали бащиния си дом и отиват при тебе да се представят. Тези последните идеи ти се налагат, ти ги цаниш и ги пращаш някъде да пасат

свините. Следователно, бъдете уверени в едно нещо: че тази идея, която ти пращаш да пасе свините, няма да се мине дълго време, тази идея ще напусне свините, и ще отиде при баща си. Самата идея ще те напусне - това трябва да го знаеш. Много идеи има, които като дойдат до вас, ще ви напуснат. Това показва другата страна, че вие не влизате в положението на тези идеи, да ги поставите на своето място. Аз пък намирам и още една страна, че този господар не е могъл да ги оцени. Той им казва: Ти като напусна баща си, и нас ще напуснеш. Оттук Христос даде един извод. Той изтъква две противоположни положения: от едната страна той изтъква свободата, която имал бащата да даде воля на сина си, да прави каквото иска. А от друга страна, той представя новия господар, при когото младият му син се ценил, но бил толкова скържав господар, че праща младия син да пасе свините. Но от тези две противоположни състояния в младия син се явява една нова идея. В него се явява чувство на смирение, и той казва: До сега като син не изпълних длъжността си, но сега ще отида при баща си, като слуга поне да изпълня своята служба. Сега вече като слуга ще започна да работя. Докато беше при своя скържав господар, той си казваше: Докато съм при тези условия, от мене нищо няма да излезе: свинете ще си останат свине, рожковите ще си останат рожкови, но от мене нищо няма да излезе. Я да отида при баща си, да му работя като последен слуга. И като се върна при баща си той влезе в естествените условия, в Божествените условия, при които е поставен като човек. Съвременното човечество не разбира, че при баща си има един естествен живот. Защо? Защото преди всичко, той няма ясна представа за баща си. Това, което хората мислят, че е техен баща, това е само една трета от истината. Щом синът на един баща умира, той не му е баща. Щом дъщерята на една майка умира, тя не е никаква майка. За да бъдеш баща на един син, ти трябва да имаш власт над болестта на своя син. Когато синът се разболее, неговият истински баща трябва да каже: Стани синко, и синът трябва веднага да стане. Бащата трябва да каже на болестта да напусне сина

му, и тя веднага трябва да си излезе вън. Когато дъщерята се разболее, нейната истинска майка трябва да каже: Стани дъще! - И дъщерята веднага да стане. И като каже на болестта да излезе, болестта веднага да напусне дъщеря ѝ и да излезе вън. Какъв баща и каква майка си ти, ако не можете да направите това нещо? То показва, че вие имате друг баща, при когото трябва да се върнете. Щом синът умира, това показва,че вий сте при онзи господар, ценени, при когото Бог ви е изпратил. При такъв баща синът всякога ще умира и ще напуща земята.

Сега у вас влиза едно противоречие, нали така? Понякога вие искате да умрете, защо? Това е състоянието на господаря, който има свините си у вас. Тази идея не е ваша. Вий нямата желание да умрете, но искате да се освободите по някакъв начин от несгодите на живота. Например, аз съм срещал мнозина, които са недоволни от живота, но не знаят как да се освободят. Ти можеш да се освободиш от несгодите на живота моментално, в една секунда, в една минута, в няколко часа, в един месец, или най-много в една година. В една година най-много човек може да се освободи от трудните условия на своя живот. Не ти върви в училището, не ти върви в живота, не ти върви в музиката, не ти върви в изкуството, не ти върви и в семейството. - Как ще се освободиш от тези несгоди? - Ще отидеш при баща си и ще му кажеш: Татко, съгреших пред небето и пред тебе. Прости ме и ме вземи като последен слуга! Щом кажеш така, и всичко ще ти тръгне напред. Баща ти веднага ще заповяда да ти донесат новата премяна, да ти даде нова дреха, пръстен на ръката, ще заповяда да заколят за тебе най-угоеното теле, ще те прегърне и ще те целуне. Това означават новите условия. Това е, което се влага в живота. Това е, което Христос е изказал с думите: Ако се не родите из ново, не можете да влезете в Царството Божие. Изново, разбира, ако не се родите от вода и дух. С други думи казано: Ако не си готов да напуснеш свините, ако не си готов да се разкаеш за всички свои глупости, че си изял всичко на баща си и си живял разпуснато, ти не

можеш да влезеш в новите условия, ти не можеш да се родиш от вода и от дух. Ще кажете: Защо е необходимо това? Ако не се родите изново, ако не се разкаете, вие ще умрете заедно със свините, нищо повече. Можете да ми възразите, че толкова хора са почитани, че паметници им са направени. - Аз съжалявам всички хора, които имат паметници. Аз никога не бих желал да имам паметник. Сега не ви казвам на вас, вий да нямате паметници. Аз говоря за себе си. Аз бих желал да има(м) онзи паметник на живота; аз бих желал да имам онзи паметник на Любовта в моята душа, аз бих желал да имам онзи паметник на знанието, на Божията Мъдрост в своя ум; аз бих желал да имам онзи паметник на Истината, на свободата на своята душа, това е животът. Аз бих желал и като умирам пак да живея; като умра в една форма, да се явя в друга. Тъй щото като умирам на едно място, да оживея на друго. И като ме търсят хората на едно място, да ме намерят на друго. Така гледам аз на смъртта на хората. За мене смъртта е една съдрана дреха. Като умира човек, това показва, че дрехата се е съдрала и му дават нова дреха. Значи, дрехите умират, но не и човек. Човек никога не умира. Съдраните дрехи на човека го турят на страна, а сам човек никога не умира. Дрехите ту се раждат, ту умират. Тази идея може да не ви е ясна, но нищо от това. Ако искат да разберете всичко в музиката, то ще отиде, та няма да се види. Има някои работи, които не трябва да ги разбирате. Някой път професори по музика съзнателно ще ви лишат от самата музика. Когато искам да пея, понякога аз се освобождавам от всички правила на музиката. Понякога пея по всички правила на музиката, но когато искам да пея за себе си, тогава се освобождавам от всички правила на музиката, турям ги настрана. Когато пея за другите хора, тогава спазвам всички правила, всички тактове, една четвъртини, осмини, шестнадесетини и т. н. Спазвам всички повишения и понижения, спазвам всички смени на гамата и т. н. И в музиката има смени на настроенията, сменя се едно тъжно настроение с радостно или обратно. Като туриш един бемол, тъжното настроение се развлача. Много е мъчно в музиката да

се предаде едно настроение, главно страданието. Когато искаш да предадеш страданието чрез музиката, ще го развлечеш, докато го смениш. Страданието музикално може да се разточи, да се предаде легато. Затова именно, музиката представя едно действително лечебно средство. Тя може да разточи страданието. Като го разточи, тя освобождава човека. В това отношение се правят ред опити. Ако някога няма лекар на разположение, можете да викнете някой беден музикант да ви свири, но в музиката му да няма бемоли. Нека свири мажорни гами, като преповтаря често някои тонове. Каквато болест и да имате, ако пеете или свирите около половин час, болестта ви непременно ще мине. Музиката има свойство да изменя трептенията на тялото. Всека болест показва, че в човека има известно музикално понижение. То е под нивото на музиката. Болният не е разположен да пее. Ако болният не пее, той е осъден на смърт. Ако болният е склонен да пее, той има условия да оздравее. Има една статистика в това отношение. И наистина, ако убиете в човека желанието да пее, вие го осъждате на смърт. В него става понижение. Сам по себе си животът не е нищо друго, освен едно музикално изложение на Божествения живот. Сам по себе си животът е един музикален ритъм. Докато спазваме този музикален ритъм, ние живеем. Щом изгубим този ритъм, у нас идват всички болести. В това отношение ние трябва да препоръчваме музиката. Музиката е едно встъпление към онзи Божествен темп на музиката. От тази музика има и една по-висока стадия.

Та като ви дойде някоя болест, пейте, тананикайте за себе си. Изпейте тона до 50 пъти. Ако сте анемичен, мързелив или ленив, изпейте тона ре 99 пъти. Ако не обичате да мислите, изпейте тона ми 80 пъти. Ако сте малко разсеян, разточителен, не обичате материалните работи, изпейте тона “фа” 75 пъти. Ако не обичате правото, изпейте тона сол 101 пъти. Ако не обичате изкуството и художеството, изпейте тона ла 110 пъти. Ако не сте религиозни, не сте набожни, а искате да станете такива, изпейте тона си 150 пъти.

Това е теория, лесно се казва. Но има училище, в което човек се учи как да съчетава тия тонове. Има едно съчетание в тези тонове. Първо ще се пеят в тактове. Трябва да се знае какви ще бъдат интервалите между едните и другите тонове. После трябва да се знаят цели тонове ли ще се пеят или половинки, четвъртинки, осминки и т. н.

Сега това спада към една специфична област, която практически няма никакъв резултат за вас. Аз превеждам това само като факт в музиката. Ако вие прилагате всякога музиката така основно, вие ще имате възможност да се лекувате може би 75 пъти повече, отколкото сега, ако не сте разположени музикално. За това, гледайте да имате едно оптимистично разположение. Оптимизмът се дължи на музиката. Сегашната музика е едно благословение за света. Аз бих желал за в бъдеще всеки дом да свири. Всеки трябва да свири на някакъв инструмент, бил той китара, мандолина, цигулка, цитра, кавал или най-после гайда, но всеки да свири. Ако няма никакъв инструмент, можете да вземете 10 чинии и на тях да дрънкате. Та сега научният извод: Ние се намираме в света и трябва да имаме ясна представа за него. Хората имат два възгледа за света. Според едни светът е една придобивка, и те се стремят да завладат света. И затова те цитират стиха, че Бог е направил света и дал власт на човека да го завлада. Но те са изпуснали от предвид по какъв начин може да се завлада земята. След като страда, Христос казва: Дързайте, аз победих света! Там не се казва, че Христос е завладял света, но се казва, че е победил света, а знаете каква история беше докато победи света. За да се завлада света, трябва да стане една война още по-страшна от тази, която сега се готви. Не е лесна работа да се завлада света. За да се победи света, трябваше да дойде един човек съвършен, като Христа, и без всякакви оръжия да го победи. Биха го, плюха го, туриха го на кръст и най-после той каза: Победата е моя. Как можаха да повярват, че този човек ще победи света. Кой би могъл преди две хиляди години да повярва, че Христос ще победи света? Кой би могъл да ви увери в това? Обаче, днес вярваме, че светът е почти победен. Светът

не е завладян, но е победен. Под думата завладян свет разбираме такъв свет, в който да има ред и порядък, в който да влезе Любовта да управлява като закон. Едно от големите противоречия при създаването на света е това, че се явяват две противоположни течения. Така поне говори окултната наука. Аз ви предупреждавам в това, че е наполовина вярно, така да го знаете, за да имате възможност да си образувате ваше мнение по въпроса. Според едното течение, едни хора поддържат, че светът трябва да се управлява със строгост, със сила, а другите поддържат, че светът трябва да се управлява с мекота. Първата епоха от създаването на света беше епохата на мекото управление. Това бяха хората, които живяха в рая. Те управляваха за малко време и после казаха: Така не може светът да се управлява. Тогава им дадоха един закон, но те не го изпълниха. След съгрешаването на Адам и Ева, като видяха, че с мекота не може да се управлява, божествата от невидимия свет дадоха управлението в ръцете на онези, които казват, че с насилие, със строгост трябва да се управлява. И сега целият свет се управлява от хората на втората категория. И тяхното управление е вече към края си. Те направиха много повече и по-големи погрешки от първите. Те сами видяха, че техните погрешки са десет пъти по-големи от тези на първите. И в едните има погрешки, и в другите има погрешки. И сега, това, което става в общия живот, става и в живота на всеки човек. Има едно противоречие в живота, което вие не можете да си обясните. Всички хора искат да бъдат щастливи, да бъдат богати, да бъдат учени, да бъдат добри. Но те не разбират законите на живота, не знаят как може човек да бъде щастлив. Щастието е нещо велико. Дойде ли до щастието, човек трябва да бъде много умен. За да бъде щастлив, човек трябва да бъде нещо повече от светия. И светията не може да бъде напълно щастлив. Щастие има само при едно условие. Щастието е резултат на Божествената Любов. Като живее в тази Любов, само той може да бъде щастлив. Вие не трябва да разбирате тази любов, която сега живеете. Понякога ви отпуснат от Божествената Любов, само за

няколко секунди или за няколко минути и след това прекъснат тока на тази Любов. И тук именно вий сте се излъгали. Като сте вкусили от тази Божествена Любов, вие сте се подмамили от нея, и заради нея сте влезли в човешкия порядък на нещата. Но това е само външно позлатяване. Съществата от невидимия свет, които са разумни, съзнателно са позлатили живота отвън, да ви подмамят с него, а отвътре са оставили горчивините. И всеки, който вкуси отвън живота, радва се, но като влезе малко по-навътре, веднага се натъква на горчивините и казва: Отвътре не е така. Да, отвътре не е така. Отвътре има горчивини, големи горчивини има. Не че животът е горчив, но има един примес горчив в живота, който произтича от съвсем други причини. Тази горчивина произтича от крайния егоизъм, от неразбиране на човешкото съзнание, от неразбиране на човешкия ум. От какво друго, ще кажете, но тази горчивина произтича от неразбиране на нещата. Вие си представяте, че разбирате нещата, но в същност не е така. Вземете, например, в България всеки българин мисли, че може да стане министър. Не е така. Да се мисли така, това е една глупост. Всеки мисли, че може да стане държавник, да управлява света. И затова всеки казва: Да стана един път министър, аз ще избеся всички, които не се подчиняват на моите заповеди. Това е второто управление, управлението с насилие. Не, светът така не може да се управлява. Светът така не може да се оправи. Които не разбират казват: Дърво, дърво на тези хора, няма какво да им приказваш. Наложи го, както трябва и той ще мълчи. За да бъде държавник, човек трябва да бъде най-ученият в света. Той трябва да разбира дълбоко човешкото естество, човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце, той трябва да разбира дълбоко неговите сили, да взима пред вид всички неща. Това, което сегашните хора търсят - свободата, тя не се намира така лесно. Каква свобода ще намерите? Свободата на едни хора е робство за другите хора. Свободата на богатия е робство за сиромаха. Свободата на един народ е робство за друг народ. Щастието на един народ е робство на друг народ. Това са видими противоречия,

които съществуват при сегашния ред на нещата. Това е така, но има един изходен път. Ние мислим много криво, но ето къде е заблуждението. Дотогава, докато хората се намират в положението на гъсеници, всички листа на дърветата ще страдат. Не може на гъсениците да се проповядва никаква философия, че те не трябва да ядат листата на дърветата. Каквото да правят листата, винаги ще страдат от гъсениците. Но щом гъсениците се превърнат в пеперуди, тогава листата на дърветата ще се освободят от страданията си. В тяхната еволюция много въпроси са много правилно разрешени. В природата не е така, но тя ни е оставила тези процеси, за да видим, че има един път на разбиране на този прогрес. Обаче, прогресът на пеперудата е спрял. Като не може да прогресира така, тя снася яйца, завива се в какавида и след време отново се превръща в гъсеница. Тя се превръща ту в гъсеница, ту в пеперуда. Значи, ту зло има в природата, ту добро, но по този начин светът не може да се поправи. Какъв е законът, който трябва да извадите? Когато се намирате в неблагоприятни условия на живота, в положението на гъсеница, вие трябва да знаете, че има положение на пеперуда, можете да се превърнете в положението на пеперуда, да влезете в благоприятните условия на живота. Но ако не знаете как да използувате това положение на пеперуда, вие пак ще се върнете в първото си положение, в положението на гъсеница, и тогава положението ви ще бъде по-лошо, отколкото е било първото. Какъв е законът сега? За да се освободи от сиромашията си, сиромахът трябва да бъде трудолюбив, търпелив, в това седи неговото спасение. За да запази богатството си, богатият трябва да бъде щедър и чист. Кой може да бъде чист? Чист може да бъде само честният и справедливият човек. Аз тълкувам така чистотата. Според мене, чистотата е символ, емблем на справедливостта и на честността. Така седи въпросът в моя ум. А щедрият човек е човекът на Любовта. Ти не можеш да бъдеш щедър, ако Любовта не е проникнала в твоята душа. Ако си богат и искаш да запазиш богатството си, ти трябва да обичаш всички хора около себе

си, да бъдеш честен и справедлив. Тогава всички хора около тебе ще се кооперират с тебе и така ще образувате една фамилия. Казвам: Всичките противоречия в света седят в частите. Това, което е законно за цялото, не е законно за частите. И това, което е законно за частите на един организъм, не е законно за целия организъм. Това, което е потребно за нас, не е потребно за Бога. И това, което е закон за Бога, не е закон и за нас. Това е един логически извод, за който се изискват дълги доказателства. Та затова много философски, богословски въпроси не трябва да се бутат. Например, ако някой ви пита какво е Бог, по този въпрос няма какво да се говори. Когато са ме питали какво е Бог, аз казвам: Вярвам в Бога, нищо повече. Но какъв е Той. Троеличен ли или едноличен? За да се избавя от този въпрос, казвам: Аз вярвам във всичките лица на Бога. - Ама той направил човека по образ и подобие свое. Аз вярвам в един Бог и във всичките му лица. Лицето е само отражение, не истинският образ. То е както, когато човек се фотографира, имате различни портрети от него, от най-ранната му до най-късната му възраст, на старини, но това още не е самият човек, това са неговите образи, негови отражения. В същност Бог има само един образ, а всички други образи, това са само негови отражения. Аз нямам нищо против отраженията, но за да имате ясна представа за нещата, вие трябва да имате поне три състояния, които аз обуславям така: Любовта е образ на Бога, достъпен за нас. Този образ е понятен за нашата душа и нашето сърце Образът на Мъдростта, на знанието е понятен за нашия ум, за нашата интелигентност. Образът на Истината, на свободата е достъпен за нашата воля, за нашата разумност в света. Следователно, в света има три Божествени форми, с които ние в дадения случай можем да работим: сърцето, умът и волята. Със сърцето си трябва да работим с онези сили, с онези форми, с които Божествената Любов работи. Чрез ума си трябва да работим с онези форми, с онези сили, с които Божествената Мъдрост работи. И най-после чрез нашата разумност или чрез нашата воля, чрез най-висшето у нас ние трябва да работим

форми с онези сили, с които Истината работи, с които свободата работи. Сега, това са само теоретически предпоставки. Сега, например, аз мога да ви говоря за музиката, колкото искате, но аз взимам музиката само като обяснение на нещата. Мога да ви разправям, че има ангелска, небесна или класическа музика. Казвате: Покажи ни коя е ангелската песен. Като почна да ви пея, казвате, че ние сме чували такава песен. Ако ви запея една ангелска песен, вие ще се пренесете от този свет. Всички ще заспите, няма да остане никой в този свет. Но ако само ви разправям, ще кажете, че така пеят всички. Тъй, щото ангелска песен на земята не може да има. А така, донякъде само, може да се каже за някого, че пее ангелски, в най-слаба форма. Например, славеят пее донякъде ангелски. Аз съм чувал славеят как пее, но не съм го виждал, той се крие обикновено, и един ден го изненадах, като исках да видя как пее. Един ден издебнах един славей, както пееше. Гледам го, затворил очи, дигнал (главичката) си нагоре под известен ъгъл, пренесъл се, нищо не вижда и не чува. По едно време се стресна някак, видя ме и веднага се скри. Той се почуди как съм го видял. Като че искаше да ми каже: "Благодарение, че ме издебна, иначе никога нямаше да ме видиш." Казвам: "Голям певец си, хубаво пееш, по всички музикални правила." Казвам му: "Не се срамувай, хубаво пееш, такива трели аз не мога по никой начин да ги изпълня като тебе." После аз чета мисълта му: "Ти макар че си философ, но аз нямам на никого доверие, нямам вяра в хората." И се скри. Мене са ми разправяли много философски работи, но на никого не вярвам.

Сега, в това, което ви разправям за славея, аз внасям един човешки елемент. Какво мислеше в дадения случай славеят, това е друг въпрос. Аз никога няма да ви предам това, което той мислеше. Аз ви предавам всичко това, което не е. Това, което не е, то пък обяснява това, което е. Следователно, аз ви предадох точно това, което не е, зная, че не е така. Аз в себе си съм справедлив, зная, че не е така, но ако ви представя така както е, няма да ви обясня това, което е. Ето

защо, аз трябва да представя нещата така, както не са, за да ви представя това което е. Как ще ме разберете сега? По-важно е за вас да разберете това, което е, отколкото това, което не е. Това не е лъжа. Представете си, че вземам един черен молив, нарисувам един черен човек и казвам: Ето един човек. Това вярно ли е? - Не е вярно. Казвам: Колко е красив. - Че каква красота има в него? Нарисувал съм един арапин. И при това всичко е нарисувано приблизително: Очите му, веждите му, клепачите му, не са такива, каквито трябва, и каквито са в действителност. Така ще разберете, че не е точно така, както е самият човек. Аз трябва да ги нарисувам както трябва, като жив, какъвто е в действителност. Ако ви представя и нотите така, аз ще ви обезсърча. Ако ви изпея една ангелска песен, вие повече няма да дойдете в събранието. Защо? Защото тази ангелска песен ще ви задоволи така, че повече няма да помислите за събранието. Следователно, това, което е, аз не искам да го направя сега. Ето защо, ако искате да ви изпея една ангелска песен, аз няма да ви изпея, защото ще ви направя една голяма пакост. Вие дълго време ще бъдете щастливи, но понеже, това не е ваше положение, и понеже не знаете да пеете така, един ден вие ще паднете в едно положение много по-лошо, отколкото е сегашното.

За някои работи може да ви насърчи, но за някои може да ви обезсърчи. Ние говорим, че няма погрешка в света, на която да няма цер. Едно е важно да знаете: Има известни условия в живота, които човек не трябва да ги изгуби. Човек трябва да бъде трудолюбив за своето щастие. Човек трябва да бъде щедър за своето щастие. Човек трябва да бъде чист за своето щастие. Така той трябва да съедини качествата на сиромаха и качествата на богатия в едно, за да бъде щастлив. Богатството и сиромашията са два противоположни полюси на щастието. Човек никога не може да бъде щастлив, ако той не е минал през школата на сиромашията и през школата на богатството. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Следователно, сиромашията и богатството са две училища, за да влезете в областта

на живота, който носи щастието. Някой от вас ще каже, че е разбрал това нещо. - Аз още не съм го разбрал, че той ще го разбере. Пак ви казвам една истина, че не разбирам това нещо аз, но има неща в живота, които не могат да се предадат. Това значи, че не разбирам нещата. Разбирам ги, но те не могат да се предадат. Например, аз никога не мога с думи да ви предам Любовта. Мога да ви заразя с нея, т. е. думата заразяване не е хубава. Любовта може да се инжектира, Любовта може да се предаде чрез контакт и то не всякога. Всякога няма условия за Любовта. Любовта в живота се предава само при специфични условия. Любовта в живота се предава само при най-благоприятни условия, които съществуват. Ако тези условия не съществуват, Любовта не може да се предаде. Любовта може да се предаде в каква да е форма, но ако вие искате онази Любов, която повдига човека, тя си има специфични условия, при които може да се прояви. Всеки трябва да изучава живота, та като дойде този специфичен момент, това специфично условие, да може да се възползува. Ако ви се случи този момент да ви посети един, два или няколко пъти в живота ви, това е достатъчно. Ако използувате тези моменти, вие ще имате влиянието на Любовта. Достатъчно е веднъж да се запали този Божествен огън във вас и да не изгасва. Ако вий сте разумни, този огън няма да изгасва. В какво седи разумността? Сега, когато някой пее, вий му се смеете. Но и този, който се смее, и той не може да пее. Един пее, а другият се смее, че не пее хубаво. Казвам: Започни ти да пееш. Той започва да пее, но и той не пее хубаво. Нищо не излиза. Казвам: И аз зная да пея, колкото двамата, но това не е пеене, според мен. Истинско пеене е онова, което може да отвори сърцето на най-големия скъперник банкер. И тогава ако аз отида и пея на банкера, няма да се явя с тази си брада. Защо? Защото банкерът може да се заинтересува само от две форми: едната форма трябва да представя млада, красива мома, подвижна, пъргава, с уста начервеничка, очи, които светят, ръце мекички, глас ангелски. Другата форма трябва да представя стар мъдър човек с ангелски глас.

Като види младата и старата форма, банкерът трябва да остане доволен и от двете форми, и да знае, че може да вземе нещо и от младата, и от старата форма. Да се чуди как този стар човек е запазил гласа си, как нищо не е изгубил от хубавото, което е имал в себе си. За да го привлече, старият ще му изпее една песен, но така хубаво, че той ще поиска още една. Така щото, старият ще пее за младата мома, а младата мома ще пее за стария, за своя баща. И тогава банкерът ще разтвори сърцето си, ще даде колкото му искат и ще каже: Елате и утре пак да ми попеете. Това са фигури на речта.

Та в живота си ний трябва да знаем да пеем като младата мома и като стария, като мъдреца. Не се срамувайте да пеете. Ако си стар, пей на банкера за младата мома, да отвориш сърцето му. Ако си млада мома, или ако си млад момък, не пей за себе си, но пей за майка си и за баща си, които са те родили. Той ще каже: Я ми попей още веднъж за майка си и за баща си. Следователно, мъдрецът трябва да пее за младата мома, а младата мома трябва да пее за баща (си) и за майка си. Това е хубавото пеене в света.

Стига ви толкова сега.

“Благословен Господ Бог наш”.
Тайна молитва.

22. неделна беседа от Учителя, държана на 10 март 1935 г. София, Изгрев

(Хубав слънчев ден. Не е студено. Вън е още снежно.)

БЛАГОПРИЯТНАТА ГОСПОДНЯ ГОДИНА

"Да проповядвам благоприятната Господня година."

Отче наш.
"Изгрява слънцето".

Ще прочета няколко стиха от 4 глава от Евангелието на Лука, от 14 стих надолу.

"Духът Божий".

"Ще проповядвам благоприятната Господня година." - 19 стих.

Има две положения в живота, които човек всякога трябва да държи в ума си, ако иска правилно да разрешава въпросите на живота. Има един установен ред на нещата в природата, който е независим. А има един ред, който ний сега установяваме, той е отчасти животът, който ние сега живеем. Ние сега учим този ред. И по причина на неустановеността на този ред ние постоянно се усъмняваме в установения ред, който съществува в природата. Не е въпросът да се доказва, че има такъв установен ред на нещата. Защото, ако такъв ред не съществуваше, никакъв живот не би съществувал. Ние сега се поставяме на една основа, която е на посока, не знаете какво има да ви се случи. Всеки може да постави едно възражение на това положение. Защо именно, той не знае нещата, не знае какво има да се случи. - Това е много естествено. Нима малкото кърмаче, което майката (повива), дава му мляко, грижи се за него, пита майка си защо го гледа? То нищо не знае, защо го гледа майка му, защо толкова се грижи за него. То даже не знае какви отношения има между майката и него. Като израсне, тогава вече то започва да разсъждава. В някои отношения ние мязаме на такива малки деца, в следствие на което не съзнаваме този установен ред на нещата. Щом

не го съзнаваш, ти си дете още. - Ама аз не разбирам тези неща. - Дете си още. - Един ден ще ги съзнаеш, ще ги разбереш. Това, което не разбираш, ни най-малко не показва, че в него няма никаква разумност. Дете си още, не си дошъл до тази фаза. Обаче, има някои души, които са напреднали. Англичаните казват: Пекансил - това показва, че ние имаме изработен възглед за нещата, че искаме и в живота ни да върви така, както сме намислили. Всеки човек иска да бъде щастлив, без да знае на какво се основава неговото щастие. Щастието на цялото човечество се гради върху нещастието на всички растения, животни, млекопитаещи. Ние се храним от тия растения и млекопитаещи. Всички живи същества на земята, с малки изключения, са нещастни. Ние говорим за свобода, за това, за онова, но всички пъшкат под тежестта едни на други, навсякъде съществува робството. И всички казват: Защо съществува тази голяма неправда в света? Кажете ми де е правдата в света? Както и да се изяснява, въпросът си остава все един и същ, т. е. въпросът си остава такъв, какъвто си е. Този въпрос не трябва да се изяснява, защото ще се породят спорове, понеже едни поддържат едната страна, другите поддържат другата страна. Ако речете днес да обясните истината, вие ще станете еретик. Ако искаш някога да докажеш истината, ти ще си създадеш голяма беля. Ако влезеш в съдебната зала да свидетелстваш, че еди-кой си има да дава на еди-кого си, на едного ще угодиш, на другиго ще станеш неприятел. Като защитаваш един народ, ще станеш враг на друг народ. Българите, които взеха участие в Тройния съюз, станаха неприятели на Франция, на Англия, на Америка. Те и до сега още минават за неприятели, приятелството още не е установено.

Сега това са общи положения. Че хората са се били, това нас не ни влиза в работата. Че хората са се били през 1914 година, за това няма какво да се говори. Че някой се е напил, това е негова работа. Че някой не вярва - това пак е негова работа. Ние не трябва да се месим в чуждата работа. Нали говорим за свободата. Всеки има право да вярва

в каквото иска. Тогава нека внесем едно общо верую. Дотогава, докато човек държи едно верую само за себе си, ние не трябва да се месим в неговия живот. Той си държи това верую за себе си, колкото и противоречиво да е това гледище. Обаче, щом почне да го налага на другите хора, които също си имат свое верую, те почват да го ограничават. И тогава казват, че това е неверотърпимост. Следователно, противоречията в живота се дължат на неверотърпимостта. Сега ако река да обяснявам тези работи, за пример, да речеш да уреждаш работите в едно семейство, ако станеш приятел на мъжа, ще станеш враг на жената, или обратно. Едновременно на двамата не можеш да бъдеш приятел. Ще спорят едно семейство мъжът и жената кой от двамата да управлява. Този спор естествено изпъква, защото в един дом все трябва да управлява един. Днес минава за меродавно мнението, че мъжът трябва да управлява. На какво основание отгоре? Че така било писано. Когато бащата роди няколко деца, какво трябва да ги прави? Каква нужда има бащата да управлява децата си? Това може да е малко противоречиво. Казвате: Ами нали този баща трябва да управлява децата си? Когато един механик направи един часовник, как го управлява? Той направи часовника и часовникът го слуша и върви, според както го е направил. Часовникарят казва: Ще вървиш така, както ти заповядвам. Вземе го някой, навие го, но после му вижда погрешката. Това изкуство хората не го знаят и не могат правилно да го прилагат в живота си. Бащата всеки ден навива сина си: навие го, подир малко той тръгва назад. Пак го навие, той тръгва напред. Цял живот го курдисва работата,........... Това показва, че хората имат отношения помежду си, но те трябва да знаят какви са първичните им отношения. Ти имаш два крака, но трябва да знаеш, че имаш отношения към краката си. С тези крака ти трябва да се обхождаш разумно и да им заповядваш разумно, защото ако не им заповядваш разумно, един ден те могат да се откажат да ти служат. Кракът ще каже: Не се мърдам от местото си. Какво ще правиш тогава? Кракът

казва, че не се мърда. Един ден и стомахът може да откаже. Туряш му храна, той се отказва, не иска да работи. Можете да викате, колкото искате лекари, но какво ще правите? Стомахът е господар на положението. Човек трябва да знае разумно да се отнася. Казвам: От хиляди години хората все оправят света, но светът и до днес още не е оправен. Целият свет не е нищо друго, освен поправи и изправления, за което съществуват само правила и закони. Ако проследите цялата история на човечеството, ще видите, че тя е пълна само със закони и правила. И при всички тия правила, има нещо в живота, което куца. Животът, т. е. онова, което куца в живота, куца по единствената причина, че в света има два порядъка, единият порядък аз наричам Божествен, в който е щастието на живота. Другият порядък е нашият, човешкият. Има неща, които принадлежат на Божествения порядък, а има неща, които принадлежат на човешкия порядък. И ако нашият живот куца, куца по единствената причина, че човешките работи са влезли в Божествения порядък, в следствие на което спъват живота. Те спъват Божественият порядък да се прояви. И за да се възпита един човек, изисква се нищо друго, освен да се извадят настрана човешките работи и да се остави само Божественото да функционира. Или другояче казано: Извади калта, праха от часовника. И тогава, такъв, какъвто е направен от природата, той ще върви по-правилно. Щом влезе прах в часовника, той престава вече да върви.

Сега например, аз съм слушал мнозина да говорят за Любовта. Какво ще говорите за Любовта. Любовта не е нещо, за което може да се говори. Любовта само на опит се доказва. Да доказва някой цел час какво нещо е Любовта, то е все едно да доказва някой какво нещо е огънят. И цел час да доказва, нищо няма да докаже. Имате студ 25 градуса. Какво ще доказвате, какво нещо е студът? Или какво ще доказвате, що е топлината? Казвам: Запалете огъня - нищо повече. Направете опит - запалете огъня - нищо повече. Тогава вие ще мязате на онзи турчин, който казал, че като бил в Багдад, прескачал трапове, дълбоки и широки 20 метра. Това говорил като се върнал в България.

Тогава му казвали: Прескочи и тук един такъв трап, и тук има трапове по 20 метра широки. - Тук не може да се прескача, хавата не е такава. За всяко нещо трябва да се съкрати времето. С една кибритена клечка може да се запали огънят. След като се запали огънят и стаята се стопли, тогава може да се говори върху запаления огън. Ние сме на земята, а говорим за Любовта. Земята е място за безлюбие. И хората умират по единствената причина, че на земята няма Любов. Впрочем, прониква малко Любов на земята, но не е достатъчно, вследствие на което хората умират от безлюбие. Който има малко Любов, според Любовта може да живее 10, 20, 50 години и после умира от безлюбие. Най-първо младият момък се въодушевява от своята възлюблена и казва: Намерих своята възлюблена. И младата мома в първо време се въодушевява. После се явява едно малко съмнение, и тогава като се роди едно дете, бащата в него вярва, на него разчита. Роди се друго дете, майката на него разчита. Тогава бащата и майката казват: Да ни поживи Господ децата. Синът става на 21 година и гледаш този син вече става разсеян, умът му не е в къщи. Този същият син, който порано прегръщаше и целуваше баща си, сега вече е станал самостоятелен, не го слуша, иска да бъде свободен. Излиза навън и бащата казва: Този син е станал някак особен. И с дъщерята се случва същото. По-напред е била весела, радостна, слушала е майка си, но сега започва да й се сопва. Сега седи замислен като философ. Понапред ходеше по съветите на майка си, а сега е самостоятелна, започва да пише поезия. Като напише своята поезия, отиде и я прати на пощата, и виждаш, че наскоро излиза нейната поезия, нейното писмо във вестниците. Явила се критика, че писмото не било написано, както трябва. И след това отново пише тя. Това са неща, които стават в живота. Всеки може да ги приведе. Няма някой от вас, който да не е правил тези неща. Те са известни на всички ви. Едно нещо не ви е известно. Вие още не сте опитали, какво нещо е Любовта. Аз ще бъда много благодарен, ако дойде при мене и ми я опише само с три думи. Аз ще му дам един подарък, една премия от

десет хиляди лева. Който може да ми опише Любовта само с три думи, той още сега ще получи тази премия, този чек от десет хиляди лева. А тъй, да ми разправя за Любовта, че сърцето му горяло. Че и преди да е любил, сърцето му пак е горяло. Ама топло било сърцето му. Че и една кола, която се движи, пак топла. И колата, която върви по пътя, се стоплила, но ни най-малко тази кола не се е стоплила от Любовта, тя се е стоплила от зор. И в Любовта някой път има топлина, съвпада се. Доколкото знаем, понякога Любовта прави хората много студени. Ти обичаш някого, а той обича да попийва винце. Ти му казваш, че той трябва да се откаже, а на него сърцето му се стега. Казваме: Че ако обичаш някого, каквото ти поиска, ти трябва да му го направиш. А не, ти не можеш да обичаш един човек, който не те обича. Едно задължение има в света: ти не можеш да обичаш, докато не те обичат. Следователно, когато говорим за Бога, Той е идеал за нас, понеже преди ние да сме го обикнали, Той ни е обикнал. Следователно Той е идеал за нас, който ни показва как трябва да обичаме. Вън от този идеал ние не знаем как да обичаме. Затова, именно, ние не обичаме по същия начин, по същия идеал, както Бог обича. Както Бог те е обикнал, по същия начин, по същия метод, по същата линия ще обичаш и ти - така върви.

Сега, аз не казвам, че Любовта у вас не действува. Действува Любовта, но аз говоря за онази Любов, в която смъртта е изключена. Аз говоря за (Любовта), която действува в един живот, в който смъртта е изключена. Има една любов, в която смъртта е по-силна от самата любов, а тя прекратява отношенията на хората, пък има и един живот, дето Любовта царува. Там вече смъртта се изключва. Следователно, когато хората на земята се борят, те се борят съзнателно или несъзнателно. Това се забелязва в целия органически свет, растителното царство, животинското и човешкото царство. Единственият стремеж на всички същества е да проникнат от живота на ограниченията към живота на свободата, или както аз наричам, да минат от временния живот към вечния. Това са неща смъртни, или

както аз ги наричам, неща или живот, в който кракът на смъртта не влиза. А щом смъртта не влиза, там човек е свободен, няма никакви страдания, никакви лишения, никаква сиромашия, никакви ограничения. Там е животът на вечната радост, на вечното щастие, дето човек знае как да живее. Често се казва, че животът без страдания не може да бъде разбран. Да, но има едни страдания сладки, а има едни страдания горчиви. Горчивите страдания тровят живота, а сладките страдания продължават живота. Има едни мъчения, които са сладки, има едни мъчения, които тровят човека, които го уморяват. Аз правя това разграничение. Питам: Ти от кои мъчения и страдания имаш - от сладките или от горчивите? Ако са от горчивите, гледай да се освободиш от тях, колкото може по-скоро. Ако са от сладките, гледай по-скоро да узреят плодовете им. Всеки човек трябва да има нещо, на което да се опира. Ти живееш в един народ и зад тебе седи този народ като една идея, ти си готов да направиш за него всичко. Каква е истинската мярка? Един ден ти направиш някаква погрешка по отношение на този народ и избягваш, отиваш в друга държава. Този народ не те обича вече. Какво ще правиш тогава? Като отидеш в друг народ, може да бъде той Англия, Германия, Америка, и тогава този народ ще те приеме, ще се претопиш постепенно в него и ще станеш негов поданик. Ти вече няма да милееш толкова за българския народ. Питам, кое е онова, на което трябва да вярвате? Не че сега ще го научите това нещо, но всеки човек има едно правило в себе си. Природата е вложила това правило в него, да знае на какво в себе си да разчита. И всичко трябва да е насочено към това правило, то да се прояви. А по въпроса как трябва да се живее, това всеки знае.

Един художник рисувал един американски милиардер и като го нарисувал, той го запитвал: Какво трябва да направи човек, за да стане такъв милиардер? Милиардерът му отговорил: Ако човек получава седмично десет долари, два долари непременно трябва да отдели. Десет долари правят наши 800 лева. Ако започва да получава по 20 долари седмично, тогава той ще трябва да отделя по четири

долари настрана през седмицата. Като дойдеш до положението да получаваш 120 долари седмично, тогава ще отделяш по 40 долари на седмицата. Така ще забогатееш. Онзи автор, който дава този пример, според мене, трябва да е скрил нещо. Въпрос е дали той така е забогатял. Един математик решавал следната задача. Влагат се в банката 25 стотинки, от времето на Христа до наше време, значи за две хиляди години, като взимал предвид и сложните лихви, които се падали на парите. Като направил изчисленията, той намерил една грамадна сума, за която казват, че ако нашата земя беше цяла от злато, надали би се изплатила тази сума, в която се превърнали тия 25 стотинки в продължение на две хиляди години. Този математик отишъл още по-далеч. Той казвал: Ако всека минута падала в банката по една такава земя, като нашата, но направена от злато, то едва в продължение на девет години ще се изплати тази сума, на която са възлезли 25-те стотинки, внесени в банка от времето на Христа до наше време. Това е вярно по отношение богатството на човека. Богатството на човека зависи от неговия ум. Човек, който няма богат ум, нито богато сърце, той никога не може да бъде богат. Всички хора са богати по ум и по сърце, но не употребяват своето богатство. Със своя ум и със своето сърце, човек може да развали своето щастие. С една дума само ти можеш да затвориш своя път и с една само можеш да отвориш своя път. С един поглед само ти можеш да отвориш пътя си, и с един поглед само ти можеш да затвориш пътя си. Не знаете ли, че ако кажете една дума на някой човек не на место, той не може и двадесет години да я забрави. Питам: Как ще се възпитаме ние, как ще се възпитат хората? Най-първо човешкото сърце трябва да се освободи от всички непотребни човешки желания. На второ место, човешкият ум трябва да се освободи, от всички непотребни човешки мисли. И тогава човек трябва да остане да функционира само с ония Божествени мисли и желания, с които се е родил, а не които са се натрапили от после. Онези от вас, които искате да разбирате живота, така трябва да го разбирате - друго разрешение няма. И вие можете да

четете, колкото автори искате, пък и аз съм чел разни учени и философи, но до сега нито един от тях не е дал правилно разрешение на сегашната криза, която съществува в света. Както се е родил този свет, така и ще си умре. Този свет е непоправим, този порядък в света е непоправим - нищо повече. Да му турят каквато искат система, да му проповядват каквото учение искат, да му поставят каквато и да е религия, сегашният ред на нещата е непоправим, сегашният свет е непоправим - нищо повече. Така седи въпросът. Това е един кораб, в който сте влезли и вие ще се молите на Бога да излезете благополучно до брега. Ако можете да излезете благополучно до брега, после ще се пазите, кракът ви втори път да не стъпва в него. Ако се качите на един модерен параход, разбирам.

Казвате: Ама ние трябва да вярваме. - В какво трябва да вярвате? В това, което хората са направили ли? Или в съвременните аероплани ли трябва да вярвате? Че утре тези аероплани ще почнат да снасят своите яйца, големи от по 25 килограма. Като избухнат тия яйца и се излюпят сума хора ще изпоядат. Има един съвременен английски параход, който българите наричат дрънаут. Тази дума не е права, тя е образувана от “друт” и “днът”, което значи: не се страхувай. Ние го казваме неправилно. - Дрънаут. Ний сме изопачили нещата в тяхното значение. Но да оставим тези неща на страна. Но и при съвременното възпитание на човешкия ум, пак има неща, които са изопачени. Например те говорят за усет на човешкия ум, но не могат точно да го определят. Какъв усет има човешкият ум? За да се произведе един усет, трябва да се тури на ръката поне една трета от тежестта на самия предмет. За да произведе втори усет, трябва да се постави на ръката тяжест две трети от дадения предмет. За да произведе трети усет, трябва да се постави три трети от тежестта на този предмет и т. н. И ако така се увеличава тежестта на този предмет върху ръката, най-после ще се дойде до положение, когато ръката на човека съвършено ще отмалее и той почти няма да усеща никаква тяжест. Сега да разберем закона. Какво означава една тяжест? Когато

имате една трудна задача, това е една тяжест във вашия ум. Да кажем, че сте се справили с тази мъчнотия. След това, при втората мъчнотия вие трябва да прибавите още една трета от тежестта на мъчнотията, която сте имали по-напред. Ако при първото разрешение на задачата сте имали десет мъчнотии, при второто разрешение ще имате 12 мъчнотии, с които трябва да се справите. При третото разрешение на задачата мъчнотиите ще се увеличават. Законът е верен във всяко отношение. Имате едно малко дете. Първо това дете се храни с мляко. Колкото повече расте това дете, съобразно с растенето, се увеличават и разноските. Пропорционално на неговото растене се увеличават и разноските около него, увеличават и мъчнотиите около него. Та мъчнотиите, които ние срещаме в живота си зависят от нашето растене. Колкото повече израстваме, толкова и мъчнотиите се увеличават. Вземете запример, една мома се оженва за един момък и момъкът си прави илюзии, че тя ще го обича. Понеже Любовта е в прогресивен процес, момъкът трябва да знае, че тази любов постепенно ще се измени. Аз казвам на този момък, че най-много след една-две, или три години тази любов ще се измени, тя ще се намали, с една трета от първоначалната. След още три години, тази любов ще се намали с още една трета, докато най-после нищо не остане от нея. И този човек се чуди какво стана с любовта, коя е причината, че я няма. Този мъж ни най-малко (няма) предвид, че тази жена има в себе си способности, чувства, желания, на които и тя трябва да даде ход да се проявят, да се развият. Той мисли само за себе си, без да подозира, че тя не е създадена само да му готви. Тъй не влиза в положението й. Нищо не й плаща, а само изисква от нея. Той казва: Моята женица. Така я залъгва той с това онова, докато един ден каже: Не мога да се залъгвам така.

Ако хората вървят в този път, те ще замязат на онзи руски княз, който се оженил за една бедна, но благородна рускиня, която мислила, че като княз той е богат, има пари на разположение. Като се оженили първия ден, той казал: “Ну, поцелуемся!” Целували се. Така

се целували ден, два, три, най-после тя огладняла. Казала му: "Хляб ми се яде, гладна съм." - "Ну, поцелуемся!" "Поцелуемся", но целувките без хляб не са приятни. И наистина, ако се разгледат целувките така, както са в природата, в тях има нещо мощно, нещо силно, с всека целувка, която майката дава на детето си, тя влага в него сила, живот. Животът на детето зависи от целувките, които майката е дала на това дете. Колкото повече една майка е целувала детето си, толкова повече живот е внесла тя в него. Аз не съм за това другите хора да целуват децата. Това може да става в много редки случаи. Ако аз бих имал дете, не бих позволявал другите хора да го целуват. От целувките на майката зависи животът, който е вложен в детето. Аз говоря за една майка, която е на място, а не за онази майка, която съжалява, че е родила това дете. Аз говоря за онази майка, която, като погледне детето си, радва му се, защото между нея и детето има тясна връзка. И тогава животът на това дете се увеличава от целувките на майката. Целувката не е нещо празно. Целувката на един момък, непременно трябва да предаде нещо на момата. Ако момъкът не може да предаде живот на момата, по-добре да не я целува. Казано (е), че трябва да се целуваме. - Може да се целуват хората, но ако тяхната целувка предава нещо, живот трябва да предава. Казано е при това: Даром си взел, даром трябва да дадеш. Ако не можеш нищо да дадеш, тогава нито ще искаш да те целуват, нито ти ще целуваш - нищо повече. Аз не говоря за онази традиционна целувка, каквато е в Русия. Там като се срещат, особено на Възкресение, на Велик-ден, всички се целуват. С това те искат да покажат, че и богати, и сиромаси, и учени, и прости, са равни помежду си. Но това равенство трае само един ден. На другия ден няма никакво равенство. Щом това става по традиция, по навик, въпросът седи малко по-другояче.

"Господнята година". Това са най-благоприятните условия, при които човешката душа трябва да расте и да се развива. И вие трябва да знаете, че всички обществени, всички социални, всички

общочовешки задачи, които съществуват в света, до известна степен зависят от онези задачи, които ние разрешаваме в себе си, понеже цялото човечество, това са разумни души, свързани в едно цяло. И тогава казваме, че целокупният живот на цялото човечество зависи от развитието на всички души. Ние казваме, че един ден човечество ще се поправи. Когато великото съзнание, когато тази светлина проникне в умовете на всички души, тогава всички хора, цялото човечество ще се разбере помежду си, ще се поправят. Същият закон се отнася и до народите. Тогава и техните чувства и способности ще назреят и хората няма да имат нужда да се убеждават дали някой говори право или не. - Няма какво да ви убеждавам дали говоря право или не. Всички вий трябва да чувствувате това. Като ви погледна само, аз зная вече дали вий ме слушате или не и как ме слушате. В дадения случай, когато говоря, аз говоря по съвсем други съображения от тези, които вий предполагате. Казвате: Трябва да се говори. - Да, понякога човек трябва да говори, той е като един извор, който излиза от планината, и трябва да има място да мине. Той може или да заобиколи, или да върви направо, а може да прави и много извивки. Най-после, той трябва да се върне пак в морето. Ако този извор не извира, той ще се подпуши и ще образува голямо езеро. Така ще се създадат големи злини на хората. Естествен път е всеки човек трябва да говори. В света има едно положение, което не е естествено. Знаете ли кое положение не е естествено? - Това е положението на пороите. Има някои долини обрасли с трева и като минат пороите през тях, образуват голяма кал. След няколко часа всичко изсъхва. Но от такова говорене трябва да се пазите. Такова нещо са пороите. Но всички трябва да дойдете до естествено положение, дето се развиват човешките чувства. Човешкият ум трябва да дойде на помощ. В какво отношение то трябва да дойде на помощ? Ако във вашия ум дойдат трезви мисли, вий винаги ще можете да се съедините с разумните хора. Мога да ви преведа ред примери за това. Съществуват даже и статистики по този въпрос. При някой знаменит учител по музика са идвали много

ученици, заплащали му са скъпо, но той не е приемал всички. Обаче, случвало се е да дойде при него някой беден ученик, да учи музика и като го погледвал, той веднага разпознавал има ли нещо в този ученик или няма. Ако намирал, че в този ученик имало някаква дарба вложена, той сам му казвал: Елате при мене, аз ще ви уча без пари. Защо този учител предава без пари на този ученик? В дадения случай, този ученик е един отлив, през него ще мине музикалността на учителя и в това той ще се удовлетвори. А от онези посредствени ученици, които му плащат, за него те са материална работа. От тези ученици учителят нищо не печели, той губи от тях. А от даровития той печели. Та добре е в света да срещнеш един даровит, или един гениален, или добър човек, да придобиеш нещо от него. Добре е да срещнеш и силен човек в света. Кой е силен човек? - Който може да ти предаде сила, а не който може да те уплаши. Този, който може да ти предаде малко сила е благословение за тебе. Ти трябва да благодариш за това. Хубаво е понякога да срещнеш здрав човек, защото той ще ти предаде от своето здраве. Добре е да срещнеш някой човек, който разполага с истинското знание в себе си, защото ще ти предаде от своето знание, но същевременно и ти не трябва да бъдеш от посредствените ученици, да очакваш да ти дават, да мислиш, че си сиромах. Едно трябва да знаете, аз сега ще ви го кажа: Природата няма благоволение към слабите. Сега искам да ме разберете право. Под думата слаб човек аз разбирам онзи, който има непреривен копнеж, непреривен стремеж в своята душа да се домогне до реалното в живота, истинското в живота, не да го завлада, но да има един постоянен копнеж да се развива и да расте. Вследствие на това той минава за слаб човек. Вземете за пример гениалните хора, те са като деца. Срещате един обикновен професор, но гледате, че той се надигнал, навъсил се, като че ли иска да каже: Знаете ли, какво знание имам аз? Но срещате един гениален човек, той се държи като дете, което нищо не знае, но главата му работи, и дето го пипне, всичко знае. Ако го пипнеш нещо по музиката, не само знае че да

отговори, но може да вземе един инструмент и веднага да засвири. Ако го пипнете по художеството, той не само може да говори за изкуството, но веднага взима четката и ви показва как трябва да се рисува. Онези хора, които имат много дарби, те са най-малко претенциозни, но онези, които са малко даровити, те са много претенциозни. Те имат постоянно нужда да ги насърчават. Останете ли да ви насърчават... Аз бих желал всички да сте даровити и да нямате нужда да ви насърчават, отколкото да не сте даровити и да ви насърчават. Каква полза от насърчение? Даровит човек трябва да бъдеш! Някой от вас ще каже: Така хората ще се обезсърчат. Нека им се каже истината, че да не се заблуждават. Човек трябва да работи върху онези дарби, които природата е вложила в него. Той не трябва да дава своите дарби под наем и да очаква отпосле да го насърчават. Хубаво е насърчението, аз не го отказвам, но човек трябва да се основава на Божественото, което е вложено в него, защото в Него е свободата му. Хубаво е да ви (на)сърчават, но то е до време. Днес баща ви ви насърчава, майка ви насърчава, но утре баща ви умре, майка ви умре, кой ще остане тогава да ви насърчава? На какво ще разчитате тогава? При другия, при установения порядък на нещата, ти трябва да имаш една майка, която никога не умира. Ти трябва да имаш един баща, който никога не умира. Кой е този ваш баща или коя е тази ваша майка? Не казвайте, че той е Господ. Той е онзи ваш баща, Който никога не умира. - Ами майка ви коя е? Това е духът, който никога не умира. Майката и бащата никога не умират в новия порядък на живота. Вие трябва да знаете, че имате един баща, който никога не умира и една майка, която никога не умира. Няма какво повече да философствувате. В това отношение аз зная повече от всичките философи. Те не знаят даже една трета от това, което аз зная. Един от големите философи беше се изправил един ден пред мен и ми каза: Ти разбираш ли нещо? -Дошъл съм на земята да разбера нещо. - Ти знаеш ли какъв е смисълът на живота на земята? - Не го зная още, нищо не мога да ти кажа по това. - Ами ти знаеш ли

го поне? - Човек трябва да знае, това е според мене смисълът на живота. Казах на този философ: Сега ще се пошегувам малко с тебе. - Да, но аз искам сериозно да ми говориш. Добре слушай сега. Един ден се срещнах с един голям философ, поисках от него да ми обясни смисъла на живота. Той ми каза: Обикалям вселената. Сега съм тръгнал да обикалям света. Колко време ще седя на земята не зная, но ще обиколя света. Ама ти с ума ли си? - Дали съм аз с ума си, или ти си с ума си, не зная. Но един ден, като се върна от тази обиколка, тогава и аз ще ти кажа, какъв е смисълът на живота. Животът е един вътрешен смисъл, и нито ти можеш да го разрешиш, нито аз мога да го разреша. - Как тъй? Аз ще го разреша. - Ще го разрешиш ти с двата метра. - Как така? - Да, най-много след 120 години ти ще го разрешиш с двата метра. Казвам: Прав е този човек, трябват знания. И той си има свои разбирания. - Ама това са отвлечени работи. Кажи ми кои работи не са отвлечени? Ти пипаш нещо и казваш, че това нещо е реално. - Реално ли е наистина? То е извън тебе. Според мене, реално е само онова нещо, на което аз всякога съм господар и което не може да избегне от ръцете ми. Това, което може всякога да се яви и да изчезне, то не е реално. Ти сънуваш вечер, че си богат, но ставаш сутринта и нямаш никакво богатство. Сънуваш че имаш вол, но ставаш сутринта, никакъв вол нямаш. И в действителния живот е същото нещо. Имаш стотици хиляди лева, но случи се нещо и ти ги изгубваш. Учен човек си, но удари те нещо по главата, и ти изгубиш знанието си. Де е животът тогава? Ний живеем в света на постоянните промени, а после ще кажеш като сегашните учени, че като умре човек, всичко с него се свършва. - Няма какво да се говори по това. Че всичко се свършва, това си е на местото. Не е лошо, че се свършват някои неща. Но с какво трябва да свършва? Добре е да се свърши с болестта, защото ще дойде здравето. Добре е да свърши с невежеството, защото ще дойде знанието. Добре е да се свърши със смъртта, защото ще дойде животът. Като изгубиш живота си пък, ще дойде смъртта. В живота изобщо няма никакво свършване на нещата.

Някой дойде при мен и ми казва, че иска да умре, че нямало какво да го плашат с дяволи, че имало там мушкане с вили и т. н. Това са бабини деветини, аз съм човек свършил, образование имам, не мога да вярвам в тези неща. Не, аз няма да ти говоря за тези неща, но има друго нещо по-опасно, а то седи в следното: когато човек умре и съзнанието му не може да се отдели от тялото. Това е най-страшното състояние, което човек може да изживее. Ако лесно може човек да излезе от тялото си, както и да е, но ако не може да излезе, тогава е страшно. То е свидетел на целия процес на изгниване на тялото си. Частица по частица то се разлага и гние, а той не може да се освободи. -Чакай, не говори това. Възможно ли е това нещо? Че то било страшна работа. Де чете това нещо.

В това отношение аз съм за реални неща. Има една реалност, която не се меси в ежедневния живот на човека, нито във външния живот на природата. Външният живот си върви независимо всичко друго. Ти не можеш да поправиш този живот. Ти не можеш да поправиш или да измениш климата на земята. Земята сега е наклонена на 23 градуса, ние не можем да изменим това нейно положение. Ние ме сме дошли още до там. Ако бихме могли да издигнем земята на 90 градуса, ний бихме създали най-големия катаклизъм, който някога е ставал. Ако можем да издигнем земята не на 23 градуса, но на 3 градуса само, или най-много на 10 градуса, северният полюс би приел 4-5 пъти повече топлина, отколкото е днешното му положение. Толкова лед има там, че цяла Европа би се покрила на височина около две, три хиляди метра. Всичкият лед би се разтопил и би се превърнал във вода. Не е лесна работа това. Сега всички говорят, че злато трябва на света. Ако златото би се увеличило, би станала друга криза в света. Ако има недоимък на храна, е лошо. Но ако има изобилие на храната, и това е лошо, защото се обезценява трудът на хората, както и храната се обезценява, няма да се пласира. Тогава има едно свръхпроизводство и не се знае какво да се прави. Животът е поставен на чисто материална основа, той не е само

материя, както днес го схващат. Три света има, в които човек може да живее. Ако е въпрос само да уредим своя физически живот, това е немислимо. И днес даже на земята има повече население, отколкото трябва да има, за да могат хората да живеят щастливо. Като възражение на това цитират стиха от Библията: "Множете се и се размножавайте!" Но не да се размножават глупавите и лошите хора, а да се размножават добрите хора, повече разумни хора ни трябват нас, добри хора ни трябват, гениални хора ни трябват. Те да се размножават. Защо ни са обикновените хора в света. Гениалните, добрите, разумните хора като дойдат, те ще оправят света, а обикновените хора са малки деца, които искат само да ядат и да пият. Казвате: Трябва да има повече деца. Защо трябва да се раждат повече деца? Повечето деца били благословение. Ако ти си един земеделец, имаш само един декар земя, а имаш 10 деца, 5 дъщери и 5 сина, какво ще ги правиш? Или ако имаш само 1000 лева на месец и имаш 10 деца, как ще се справиш с тях? Как ще прекараш при тия трудни икономически условия? Как ще ги облечеш, как ще ги нахраниш? Тези деца ще ти изядат ушите.

Казват: Трябва една трезва философия при съвременното възпитание на човечеството. А сега всички искат да се задомят, без да мислят за последствията. Съществува едно задомяване в природата, за което съм и аз. Има едно положение в природата, според което майката трябва да ражда, но има един определен закон колко деца трябва да роди майката. Ще кажете, че рибата хвърля по 300-400 хиляди яйца във водата. Питам: Мислите ли, че това е закон на природата? Това е закон на насилието - нищо повече. Там, дето условията на живота се влошават, и раждаемостта се увеличава. Това става, за да се балансират условията в живота, но щом се балансират, веднага се възстановява естественият ред на нещата. Природата се грижи за своето равновесие. Вземете например, при сегашните условия мъжете се избиват много повече, отколкото жените, вследствие на което жените са много повече от мъжете. По причина

на това нарушение на равновесието някъде в държавите, например в Германия, е прокаран закон на един мъж да се дават по няколко жени, докато се възстанови това равновесие. Но с това ще се наруши Божественият ред на нещата, ще се явят известни пертурбации. Ако в света би имало толкова мъже, колкото жени, не би имало разврат, или много малко разврат щеше да има. Ако мъжете са повече на брой, ще има разврат, ако жените са повече на брой, пак ще има разврат. Това показва статистиката навсякъде. Статистиката от гражданската война в Америка показва, че там имаше в това време повече от 500 хиляди стари моми, неженени, които искаха да се оженят, но нямаха възможност. За тях нямаше другари, другарите им са избити във войната. И ако всички тия хора живеят с този подтик, че всека жена трябва да има деца, какво щеше да се роди? И след това ще търсят социалните причини за това нещо. Причината се дължи на онази вътрешна анормалност, че след като направят известни погрешки, хората не искат да ги изправят. И тогава казват, че природата е създала така. Природата е направила много добре, но ние сме нарушили нейния порядък, вследствие на което се явяват социалните злини, които сега съществуват в света. Сегашните хора, които съществуват, няма да разрешат този въпрос. Трябва да дойдат учители, свещеници, държавници, майки и бащи, разумни и добри хора, които да оправят света. Само така светът може да се оправи, иначе с писани закони светът не се оправя. Сега като ви говоря така защо ви говоря? Защото вие трябва да имате търпение. Този ред на нещата вие го търпите. Например, срещате един сиромах, втори, трети, къса ви се сърцето, но не можете да помогнете. Разправял Толстой какво изпитал, когато в 1897 година ходил из Русия по селата да раздава пари, храна, дрехи на бедните. Като обиколил много села, той изпитал едно особено чувство, вследствие на което му се отщяло по-нататък да посещава бедните. Навсякъде видел една голяма индиферентност. Навсякъде хората само искали. Той виждал само гладни, умиращи от глад хора и се осъждал за това си нежелание да

върши по-нататък тази работа. Между другото, той разправял една своя опитност, която други му разправяли. Разправяли му за едно бедно семейство, петочленно, от майка, баща и три деца, които умирали от глад. Най-малкото от тях казвало на родителите си: Не се безпокойте, утре или в други ден ще ни дойде помощ. - От де ще ни дойде тази помощ? Не виждаш ли, зимно време от де може да ни дойде помощ? Сега е зимно време, отвсякъде затворени, никакво съобщение. Как можем да се надяваме на някаква помощ - казвали родителите на това дете. Вън било голяма виелица, сняг. На другата вечер за тяхно учудване, на вратата похлопал някой. Какво се оказало? Един петербургски богаташ, като ходил от село на село, като Толстоя да раздава на бедните пари и храна, попаднал случайно в тази виелица, всред бурята сам, и рискувал да загине. Като видел от далеч малката светлинка на къщата, той се отправил към нея, с надежда да се спаси от виелицата. Като влязъл вътре, видел цялото семейство изпусталяло, измършавяло от глад. Веднага той им дал пари, храна и могъл да продължи живота им до идното лято. Цялото семейство се съвзело, но най-малкото дете, което предсказало, че ще бъдат спасени, трябвало след няколко дена да замине за онзи свет.

Та докато хората ни говорят за този свет, работите ни добре вървят, но като почнат да ни говорят за онзи свет, че е красив, че е хубав, като че ли с нож ни прерязват. - Не ни се харесва да слушаме за този свет. Защо? Защото този свет го разбираме, а онзи свет не го разбираме. Аз не съм виждал нито един човек, който да умира радостен. Малки изключения има в това отношение. Има нещо неразбрано за човека, като му се говори за онзи свет. Затова казвам: По-добре не умирайте. Не че онзи свет е лош, но докато ти минеш през тези митници на смъртта, през тези бирници, които ще те оберат, да те пази Господ от тях. Те така ще те оберат, че като минеш през тях, нищо няма да остане в куфарите ти. Те ще те изпратят за онзи свет гол-голеничък. Затова, като се страхувате от тия бирници, прави сте. Бирниците на онзи свет са като тия на земята. Като

попаднеш между тях, ще видиш и ще патиш - те са изпълнители на закона. И против тях има един начин. Запример в Стария завет се казва, че когато Илия се оплакал на Господа от бирници(те) на онзи свет, Господ му изпратил една огнена колесница, с която се подигнал за небето. Илия оставил на земята само кожуха. Той минал за онзи свет благополучно, избавил се от бирниците. И втория случай да мине някой през бирниците, без да му вземат нещо, това е бил Христос. Те го хванаха, държаха го три дена в митницата и после, като дойде възкресението, Христос се освободи от техните митници незасегнат. За другите, за обикновените хора, обаче, ще има големи секвестори, те трябва да минат през всички митници, да си платят данъка.

"Благоприятната Господня година". Това е онази философия на живота, според която е възможно безсмъртието, но не физическото безсмъртие. Човек трябва да се убеди, че той е господар на своята съдба. За да стане господар, той трябва да бъде чист в своите мисли и желания, да стане едно с Бога. Всеки ден като ставаш, ти трябва да знаеш има ли Господ или не, да чуваш тихия глас на баща си, който ти говори. И това трябва да ти е приятно, защото човек мисли, че като влезе в другия свет, няма какво да работи. - Не, тогава има смисъл да работиш, именно, като чуваш гласа на баща си, който ти казва: Много добре работиш, синко. Тогава е приятно да чуваш гласа на майка си, на своите братя и сестри, които казват, че лесно се работи на земята. Но да останеш сам, майка ти да не ти пише, баща ти да не ти пише, братята и сестрите да не ти пишат, да останеш сам всред този остров - земята, тогава само ще видиш колко е тежък животът на земята. А докато майка ви ви пише, баща ви ви пише, сестра ви, брат ви, жена ви пишат, лесно е. Има един начин, по който вие можете да получавате от близките си писма. Вашата погрешка седи в това, че вие докато сте на този свет, не обичате често да пишете писма на вашите близки. Скържави сте много. Вие сте толкова заняти, че не ви остава време. И когато трябва да пишете писма за онзи свет,

извинявате се, че нямате време. Някой казва: Нямам време, даже пет минути не ми остават свободни да се помоля на Бога. Друг пък казва, че и той нямал време да се моли, но един ден, като го взели в участъка и го държали половин час, през всичкото време се молил. Значи тогава намерил време да се моли. Няма по-красиво, по-възвишено нещо от това, човек да има общение с онзи възвишен свят, да чуе тихия глас на Баща си, не тихия, но музикалния глас на Баща си, като му проговори веднъж, да му светне в ума и в съзнанието. И тогава той ще отиде на работа в света.

Желая на всички ви да чуете този глас на вашия Баща. Но да търсите някой посредник, който да отиде вместо вас да ви извинява за погрешките. Не, вие сами ще си напишете писмото. Казвате: Толкова време сме се молили на Бога, толкова време сме живели за Него. Напишете едно писмо от три думи, които да бъдат като три семенца. Посадете тези семенца, че след няколко години да дадат своите добри плодове. Вие пишете по сто думи. Не, само три думи напишете, но да хванат место.

Една млада мома вървела подир един богат момък, който решил да се самоубие. Отивал към реката да се дави, не намирал смисъл в живота. В това време, когато се готвел да се хвърли във водата, момата го настигнала и тихо на ухото му пошепнала една дума. Той веднага се усмихнал, погледнал момата и се отказал от намерението си да се дави. Коя е била тази дума, която момата казала на този момък? Каквато и да е била тази дума, но тя била в състояние да произведе в душата на този момък такъв обрат, какъвто нито една от книгите на най-видните философи не са могли да произведат. Една дума на тази млада мома може да произведе в душата на този момък цел преврат и той каза: Разбирам сега смисъла на живота, има защо да се живее. Това е убеждение! Това, което у нас произвежда една вътрешна промяна, което дава един вътрешен импулс, това е Божественото, на което всякога трябва да уповавате. Само на Божественото у вас, което ви дава подтик, трябва да уповавате всякога. И другите неща са

хубави, но Божественото е семето, Божественото е силата, Божественото е щастие на човешкия живот. Върху него почива здравето и щастието на човешкия живот, от единия, до другия край на живота.

Това е благоприятната Господня година.

“Благословен Господ Бог наш”.

Тайна молитва.

23. неделна беседа от Учителя, държана на 17 март 1935 г. София, Изгрев

(Хубав слънчев ден, не е много студено, топят се водите и снеговете).

КАКВОТО ВЪРЖЕТЕ НА ЗЕМЯТА

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето".

Отче наш.
"Грее слънцето".

Ще прочета част от 18 глава на Евангелието на Матея.
"Духът Божий".

Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето - 18 стих. Това е иносказание. Едно време вълкът и лисицата се сдружили и като приятели пътували заедно в гората. Вълкът намерил едно агне и казал на лисицата: По братски ще си разделим това агне. Като по-умен, той започнал да дели агнето. И като по-опитен, той раздрал агнето, извадил белия му дроб, сърцето му, черния дроб и казал на лисицата: Понеже ти си по-деликатна, на тебе ще дам вътрешността, а понеже аз се занимавам с външните работи, ще взема цялото агне, външността му. - Право ли отсъждаш? - Ако не вярваш, можем да дадем това дело да се разгледа. Най-после те избират човека да реши това дело, той да се произнесе като съдия. Занесли агнето при човека. - Какво има, де намерихте това агне?

Вълкът казал: Намерихме го в гората, аз се потрудих, раздрах го, извадих вътрешността му и я дадох на лисицата, моята приятелка, но изглежда, че тя е недоволна от дележа. Съдията казал: Вие не сте раздрали агнето, както трябва, не сте го разпрали правилно, има една опасност за живота ви. Обърнал се към вълка и му казал: Ако ти ядеш от това агне, има опасност да се разболееш. Същото казал и на лисицата. Агнето не е раздрано, както трябва, нито е заклано, както трябва. - Как мислите, какво трябва да правим тогава? - Ще почакате малко, аз имам една слугиня, ще почакате един-два часа. Като зная,

че лисицата е много деликатна, ще накарам слугинята си да й направи една кокошка от тесто. Същата слугиня знае да прави агнета от тесто за вълка, а пък аз ще задържа агнето, ще се опитам да го съживя наново. Минали няколко часа, лисицата получила тестената кокошка и се задоволила с нея. Вълкът получил тестеното агне, и той се задоволил с него, и тръгнали пак да пътуват. Те се запитвали помежду си: Как ти се вижда вкусът на това нещо? Малко е бамбашка, не прилича на това, което сме яли друг път. Вижда ми се малко меко. Но как ли ще съживи съдията това? - Кой го знае? Но втори път като намерим това агне, ще знаем вече как да го заколим и как да го разделим. Сега оставам на вас да си правите свойте заключения.

"Каквото вържете на земята". Това значи, че всеки човек връзва по нещо на земята. Всеки човек има нещо в ума си, мисли той. И дотолкова работите на човека в живота са успешни, доколкото той знае как да връзва. Ако имаш две малки въжета, които не достигат до дъното на кладенеца, ти не можеш да извадиш с тях вода, но ако знаеш как да направиш възел, ще можеш да извадиш вода от кладенеца. Но трябва да знаеш да връзваш. Също така ако не знаеш как да направиш възел, да завържеш тези две въжета, не можеш да се покатериш по кладенеца, не ще можеш да излезеш навън и ще пострадаш. Та казвам: Право е, човек трябва да знае да връзва. Има един еднообразен начин и в мисленето, но човек трябва да знае, да разбира законите на новия начин на мислене. Има един нов начин на мислене. Всички хора искат да бъдат щастливи, но като търсят щастието, на всякъде виждат нещастие. Всички сегашни хора са нещастни: И религиозните, и богатите, и учените - навсякъде все нещастни хора срещате. Те казват: Без наука светът не може да се спаси. А като имат наука казват: Тази работа не върви. Имало едно нещо, което не достигало, така казват учените хора. Религиозните пък казват, че без религия не може. И тези хора, които са в религията и в тях куца нещо, и на тях не достига нещо. Казват сега, че Христос спасил света. И като го е спасил, пак липсва нещо на света. Казват, че

като дойде Христос втори път, той ще спаси света. - Но той дойде веднъж, светът трябва вече да е уреден. Представете си, че за една съвременна мома отиват женихи да я искат, но не я дават първия път. Мислите ли, че като отидат втори или трети път за тази мома, че ще я дадат на момъка? Представете си, при това, че тази мома има десет кандидати, и вие сте десетият кандидат. Как мислите, каква е вероятността, че вие ще вземете тази мома? Та като ви говоря, разглеждайте нещата в преносен, а не в буквален смисъл. Като разберете този закон, той има отношение и към всека ваша мисъл, към всяко ваше чувство. Законът работи по същия начин. Представете си, че вие имате желание да постигнете нещо, но за това ваше желание има 1000 души кандидати. В дадения момент каква вероятност има вие да постигнете вашето желание? Ето, вземете за пример и в политическия живот. Кабинетът пада, имат нужда от министър-председател. Представете си, че сто души са дали кандидатурата си за този пост. Каква вероятност има за всеки едного да бъде избран за министър-председател. Само един от тях може да бъде избран, останалите деветдесет и девет какво ще правят. Според философията на живота, не поставяйте в света или в живота си мисълта, че ти си роден да бъдеш министър-председател. Преди всичко, това е най-последната служба, която можете да вземете. Този въпрос аз бих така ви го обяснил, че всички бихте ме разбрали, но същевременно всички бихте се обидили. Аз така мога да ви обясня истината, че всички ще бъдете доволни, но има нещо, което ме задържа - всички ще ви обидя. За да не ви обидя, ще оставя истината необяснена. Ако ви я обясня, ще я разберете, но и ще се обидите. И тогава вашата обида ще се върне върху мене. А така, като не я обяснявам, ще си кажете: Какво ли искаше да каже той? За сега оставете този въпрос. Аз ще дигна малко само единия край на завесата. Ще кажете, как така ще ни обидиш? Представете си, че вашата ръка е смазана, а трябва да дойдат 100 души да се ръкуват с вас, един по един да ви стиснат ръката. Какво ще бъде вашето

положение. И всеки иска в това ръкуване да ви покаже, че ви обича. Преди няколко деня дойде един млад момък при мене, който така ми стисна ръката, че просто изпращя. Ако бях млада мома, щях да се съблазня от това стискане на ръката, но понеже не съм, казвам си: Много ме обича този човек. Погледнах го и си казах на ума: По-малко стискай ръката ми. С това стискане на ръката, той искаше да каже, аз съм от тези хора, на които каквото кажеш, ще го направя, но и каквото поискам от тебе, трябва да го направиш. Аз съм бамбашка характер. - Много добре. И казвам: Ако и аз дойда при вас, и по същия начин се ръкувам с болната ви ръка, вий ще кажете: Стиска ли се болна ръка така? Ще имате лошо мнение за мене. Аз трябва да откажа своето удоволствие. Ще искам извинение и ще кажа, че втори път, като оздравее ръката ви, тогава ще се ръкувам. Тъй щото, сега дигам малко, само крайчеца. Защо? - Защото ще ви обидя. Като ви стисна болната ръка, ще кажете, че това е диващина. Има известни състояния, при които ние трябва да пазим деликатност, да проявим деликатност към човешката душа. Има известни състояния в човешкия живот, които са толкова деликатни, че ако и ние не ги схванем, ще причиним известни болки на човека. Дойде някой при тебе, стисне ръката ти и казва: Да ти кажа истината. А именно, че те обичам. - Днес ли намери на болната ръка да ми причиниш болка? Днес ли намери да ми кажеш истината? Като оздравее ръката ми, тогава ми казвай. А сега, докато ръката ми е болна, по-добре да се откажеш. Та казвам: Понякога вие трябва да се откажете от своето желание да се ръкувате така сърдечно. Кога? Когато ръцете на хората са болни. Когато ръката ми оздравее, тогава можеш да ме стискаш, колкото искаш, това значи да вършиш правилно нещата. И после като разглеждаме нещата, ние не трябва да изхождаме само от наше гледище. Съвременният културен свет, както и в миналото е разглеждал и разглежда нещата само от своето гледище, следствие на това ти мислиш, че светът е дотолкова добър, доколкото те се ползуват от него. Това е така, право е, но всички хора щастливи ли

са? Всички растения щастливи ли са? Всички животни щастливи ли са? За да бъде щастлив човек, в неговия живот трябва да дойдат много съчетания, да работят заедно. Най-първо земята трябва да осветява правилно, и тя да свети правилно. Тя трябва да има един правилен наклон към слънцето, че да може и то правилно да я осветява, да я огрева. След това, теченията на ветровете трябва да бъдат правилни. Теченията на реките трябва да бъдат правилни. Растенията трябва да растат правилно и да дадат изобилно своите плодове. И най-после ще дойдем и до хората - и те трябва да се развиват правилно, и те да направят поне малко нещо в тази обща работа. Да допуснем, че имате един болен човек. Какво ще проповядвате на този болен? Най-първо вие трябва да го излекувате, от далеч още да го подемете. Болните хора лесно могат да оздравяват, в един миг могат да оздравеят. Само един пример имаме в живота, когато двама паралитици, някъде в Южна Америка, оздравели в един момент. В Америка, в една болница, в отделенията на паралитиците имало двама болни, които лежали цели 20 години и не могли да се излекуват. По едно време в същия град, дето била тази болница, влязла една боа, един питон. Като я видели, стражарите почнали да я гонят, да я убият, но в бързината си тя успяла да се скрие в болницата, и то в това отделение, в тази стая дето лежали двамата паралитици. Като я видели, те толкова се уплашили, че забравили и болест, забравили всичко, и моментално се намерили вън от болницата. Като се видели вън, казали си: Слава Богу, че този питон влезе в стаята ни, че можахме да излезем вън. Казвам: Това, което лекарите и 20 години не могли да направят, един питон го направил в един момент. Та понякога и вие искате да знаете каква служба изпълняват големите неприятности, големите нещастия в живота ви. - Те лекуват паралитиците. Всички страдания, това са външни методи, лечебни методи, които наместват нашите центрове, които разрешават всички противоречия, и след това един вече, един друг, хубав живот. Хубавият, добрият живот е в разбирателството. Ти не можеш да разбереш един човек, докато в ума си не държиш за него

една права мисъл, или казано на човешки език, докато не го обичаш. И при това, в тази обич ти трябва да имаш желание никак да не го ограничаваш. Тогава ти ще бъдеш готов всичко да направиш за него. Значи, нашата Любов трябва да бъде такава, каквато е Любовта на слънцето. Като изгрева, слънцето има всичкото желание да ни услужи. Целия ден то дава, прониква, то не казва: Аз ви обичам. За Любовта си слънцето не говори, но то изпраща всичките свои блага - топлината и светлината, и след това си заминава. Съвременните религиозни хора поддържат думите на Мойсея, който е казал, че не трябва да се кланяме на онова, което Бог е създал, да не се покланяме на онова слънце, което виждаме, защото това е заблуждение. Казвате: Аз видех слънцето. - Никакво слънце не си видял. Това е най-малкият диск, който виждаш на слънцето. Но има едно друго слънце, което схващаш в себе си, то е разумното слънце в живота. Разумното слънце, което носи живот, е онова Божественото слънце, което работи у нас. Значи да не се поклониш на онова, което е, но да се поклониш на онова, което е сега.

"Каквото вържеш на земята, ще бъде вързано и на небето". Кое е онова, което, като вържем на земята, ще бъде вързано и на небето? Днес всички се запитват по този въпрос. И сега хората очакват да дойде спасението от вън някъде. Всички очакват да дойде Христос от небето. Всички очакват да дойдат ангелите и светиите от небето. - Вярно е това, така е, право е, но то е външната страна на въпроса. Ако можеше светът така да се спаси, ето Христос дойде преди две хиляди години. Ако това верую е право, защо Христос, като дойде преди две хиляди години, не спаси света? Преди две хиляди години евреите казваха, че ще дойде Месия да спаси света. Ето Христос дойде, но светът си остана такъв, какъвто си беше. - Не е така. Все има известна громяна. Във времето на Христа светът беше друг, а сега е съвсем друг. Днес светът не е такъв, какъвто беше преди две хиляди години. Ние казваме: Днес не сме такива, каквито бяхме едно време, не сме толкова лоши, по-добри сме днес. И в бъдеще светът ще бъде по-

добър, отколкото е днес. Едно време бяхме добри, без да проявяваме своята доброта. Сега съзнанието на хората е по-високо, те съзнават, че има нещо добро в тях, което трябва да проявят. Във всеки човек има нещо добро, но ний още не знаем ония методи, по които можем да проявим своята доброта.

Казвам: Най-първо ний трябва да си представим реалността такава, каквато си е. Ако човек със своя ум, не може да схване Божествения план, колко хубаво е създаден светът, земята, и ако не можеш да схванеш нейното движение, ако не можеш да схванеш устройството на океаните, ако не можеш да схванеш течението на ветровете, на водите, ако не можеш да схванеш процеса на растенето на растенията, развиването на животните, образуването на съвременното общество, развитието на обществения живот, създаването на фамилията, съществуването на онези закони, които действуват върху човешкото сърце, върху човешкия ум, и ако не можеш да схванеш законите, по които се образува и развива човешката мисъл, ти нещо не си разбрал от великия Божий план. Ти седиш и очакваш като рентиер на готово. Направил си една къща, дал си я под наем, искаш да уредиш работите си. Казваш: Чудно нещо, защо не се уреждат работите ми? - Има стечение на известни изключителни обстоятелства. Къщата ти е много добра, хубава, но още като влезе в къщата ти, ти си помисли, че си напълно осигурен, че всичките ти работи са наредени, а забрави да помислиш и за друго нещо, да определиш своите отношения към Първата причина. Тези, които влязоха в къщата ти, бяха добри хора, но пропаднаха. Какво ще правиш? - Да ги изпъдиш не може. Минават година, две, техните работи не се уреждат, повече се забъркват, а заедно с това и твоите работи се забъркват. Тогава вие се намирате в положението на онзи варненски адвокат, който в сегашната война спечелил 40 хиляди златни лева и си казал: Каквото ще да става вече, аз се осигурих, мога да живея свободно. На другата вечер, обаче, той се поминал. - Какво по-голямо противоречие от това. На такова противоречие често

изпадате и вие. Преди всичко, вие не сте осигурени. Ако някой ви попита, утре ще бъдете ли живи, вие не знаете. Казвате: Аз (не) зная дали утре ще бъда жив или не, дали ще замина или не. Че ти си един слуга, нает си от господаря си само за един ден. Питат те: За колко деня си нает? - За един ден. Дали утре ще бъда нает, не зная. Друг пък е нает само за един месец. Трети пък е нает за една година. Питам: Знаете ли вий за колко време сте наети на земята? Вие трябва да бъдете прозорливи. Турците казват: Трябва да знаеш, трябва да вярваш. - На вяра на земята не се живее. Законът на вярата подразбира съвсем друго нещо. На вяра се живее само с един разумен човек, а с един глупав човек на вяра не може да се живее. На вяра там няма. Разумният човек той е документ. С разумните хора аз се разговарям по един начин, а с другите не че са глупави, но с тях аз се разговарям по друг начин. Първите хора мислят да изпълнят, в тях има човещина, а в другите има човешки егоизъм. Сега аз мога да ви обясня много работи, но често като се обясняват нещата, те пак остават необяснени. Хората са така пълни, че човек често не знае как да им говори. Например, ако от мое гледище ще (засегна) въпроса за честността, какво нещо е човек да бъде честен, аз без да искам ще ви обидя. Ако ви обясня какъв трябва да бъде справедливият човек, аз ще обидя и себе си, и вас. Хората днес говорят за справедливостта, но за тази справедливост, каквато е на вълка и на лисицата. След като одрал кожата на агнето, като го разделил, дал вътрешностите на лисицата, за себе си задържал цялото агне, и после говорят кой на какъв дял има право. Вълкът има право и лисицата има право, но какво е правото на агнето, не питат. Като запитате съдията кой от тях има право, той казал: Оставете агнето на мене, аз ще се опитам да го съживя. В баснята, остава една неразрешена проблема. Казва се само, че съдията имал намерение да съживи агнето.

Наскоро четох във вестниците един пример. Разхождат двама индуси с лодка, а ловците гонят една сърна. И ранена тя се хвърлила в лодката. Ловците тичат подир сърната и се приближават към лодката.

Понеже индусите вярват в преселението на душите, единият от тях взел сърната под свое покровителство и казал на ловеца: Ти нямаш право повече да преследваш сърната, в нея е преселена душата на моя баща. Ти го рани и повече нямаш право да го преследваш. - Как така? От толкова време я гониш. - Не, нямаш право на нея. Отивам тогава при един английски съдия да разреши въпроса. Съдията казал на ловците: Вие нямате право на сърната. После казва на лодкарите: И вие нямате право на сърната. Ще я оставите на мене, аз ще се разправя с нея. Това са странични работи, които вас не могат да ви интересуват. Какво ще ви ползува, ако знаете как е разрешил съдията въпроса със сърната. Или ако знаете как е решил българският съдия въпроса с агнето, и то няма да ви ползува. За вас в дадения случай е важно какво можете да вържете на земята. Всеки човек може да знае какво може да върже на земята, за даден момент. Той има една възможност. Влиза един лекар в една болница между неврастеници, между паралитици, един го боли гръбнака, друг - крака, трети - главата и т. н. Той им казва: Господа, аз мога всинца ви да излекувам, но от вас се изисква непременно вяра. Всички го гледат зяпнали. Ще ви кажа една дума, и който може да разбере думата, той ще бъде здрав. Едната половина от болните казали: Кажи, господин докторе, каквото ни кажеш, ще го направим. Другата половина казали: Ние пък ще си помислим малко, трябва да ни докажеш това. Тогава той казал: Нека останат тези, които вярват. И на тях казал: Всички, които вярвате, излезте от болницата. Идете по домовете си и гледайте си работата. Всички станали и си отишли по домовете. Другите, които не вярвали, останали в болницата да разсъждават с лекаря. Тогава лекарят се приближил при останалите болни и казва: Господа, на вас ви трябват по 20 инжекции на гърба. На другия ден отива при тях, пита ги как върви работата. - Не върви добре, господин докторе, положението се влошава. - Тогава ще трябва по още 20 инжекции. Направя им още по 20 инжекции. На другия ден ги пита как върви работата. - Още по-зле, господин докторе. Тогава по още 20

инжекции. Положението още повече се влошава. И най- после, след като им направил три пъти по 20 инжекции те казват: Господин докторе, няма ли и на нас да кажеш една дума и да оздравеем. - Идете си дома и си гледайте работите. Сега и аз мога да кажа една дума, но ще се въздържа. Онази половина от хората, на които казаха една дума и повярваха, си отидоха дома здрави. Сега в света останаха онази половина, която не повярва на думите. Сега вие, които ме слушате, сте все от тези, които останаха в болницата до края. И след като турят три пъти по 20 инжекции - 60 инжекции, и вие ще кажете като първите: Господин докторе, не можеш ли да кажеш и на нас същото? Казвам: От всички се изисква тази разумна вяра, която почива на истински, на определени факти. Аз намирам вяра само онази, която почива на неизменната Любов, която носи щастието в себе си. Когато чуем нейния глас, ние всички трябва да тръгнем след нея и всичко да изпълним. Там човек не трябва да философствува. Това ни най-малко не е заблуждение, защото едновременно тя му дава всичко онова, което му е потребно в живота. В Любовта всеки може да бъде задоволен според степента на това, което има в себе си. Не искайте да бъдете задоволени, както другите хора. Всеки е задоволен според това по своему от Любовта. За всеки човек светът така е нагласен, така направен, че всеки да бъде задоволен по специфичен начин. Вас никой не може да ви задоволи, нито мене някой може да ме задоволи. Моето вътрешно доволство напълно зависи от мене, от моето вътрешно разбиране. Външно хората са само едно условие, а моето щастие напълно зависи от онова мое вътрешно разбиране, което имам, от онова специфично отношение, което Любовта има към вашия материален, духовен и умствен живот. Защото Любовта засяга всички области. Според мене Любовта не е нещо отвлечено. По-реално нещо в света от Любовта няма. Според мене едно въже, което те задържа, това въже е Любовта. Всяко едно, което те задържа, има Любов. Всяко едно растение, което те поддържа, има Любов. Всяко същество, което има живот в себе си, колкото малък и да е, то има

Любов в себе си. Това е Любовта. Това, което в дадения случай не ви прави никакви пакости, а ви служи, това е израз на Любовта, а тези неща, които са пакостни за нас, показват, че Любовта ги разглобява, реформира и по такъв начин преобразява света. Та нещастията в света седят в това, че Божествената Любов е почнала вече да реформира света - човешкия свят. Тази е причината за най-големите нещастия. Мислите ли, че ако един съвременен хирург иска да ви извади един тумор, че тази работа ще мине така лесно. Мислите ли, че този тумор може да мине с баенето на една баба? Не, нож трябва да играе. Той ще разпори корема, ще извади червата, ще изреже тумора, ще зашие после всичко това и ще даде ред наставления - да не се обръщате, да не пиете вода и т. н.

“Каквото вържете на земята, това ще бъде вързано и на небето”. Питам: Вие какво сте намислили да вържете? Каквото вържете, това се отнася до вас. Всички вие имате много добри желания. Даровити сте, гениални сте, само че не проявявате вашата гениалност. Всички сте добри, но не проявявате напълно вашата сила. И след това ще ви проповядват, че всички пътища водят към Бога. Сега ще ви приведа пример за онзи баптистки проповедник Арсименко. Той знаел, че само като повярва човек, всичко става. И затова решил да върже нещо. Той си разправял своята опитност. Като проповядвал на едно голямо събрание от две хиляди души, говорил им за случая, когато Христос отворил очите на слепия. Както проповядвал, дошла му идеята, на излизане от черквата, да отиде при слепия, който обикновено седял на стотина, двесте метра далеч от черковата и да му каже: В името на Господа Исуса Христа прогледай. И си помислил как всички хора в черковата ще видят, че Арсименко има вяра. Но като рекъл да изпълни това, разколебал се в себе си и рекъл: Ами ако не излезе? Ако не стане както кажа? Ще ми падне ихтибарят. Така и съвременните хора имат две противоречиви мисли и си казват: Ами ако не стане? Ами ако това не е истина? Ами ако това излезе лъжа? Преди всичко хората живеят в заблуждения. Във всеки здрав човек

има винаги едно чувство, което му показва какво нещо е истината. Бог не ни оставил в тъмнина. Истината не трябва да се обяснява философски. На едно дете няма какво да му обяснявате каква е ябълката, доколко тя е сладка. Дайте му една ябълка и след една минута то ще ви каже колко е сладка и каква е ябълката. Това, че има известен вкус, с който определя нещата. То не може да говори като философ, или като професор, но то има в себе си едно чувство, с което определя какво нещо е сладчината. В нашия ум има известно чувство, което определя какво нещо е истината.

Сега ще ви приведа един пример, който се случил някъде в Америка. Тръгнал един дядо, една баба и една млада 19-годишна мома да посетят един виден американски банкер. Из пътя се разговарят помежду си. Бабата говори, дядото говори, какви ли работи не приказват. Дошло време да влязат при банкера. Пръв влиза дядото. Започвал да говори, но на всичкото му говорене банкерът изважда и дава на дядото само един долар. Влиза след това бабата и тя започва да му говори. И на нея дава един долар. В това време момата седи вън. На излизане от банкера, дядото го запитва, мога ли и утре пак да дойда? - Ще ме извините много съм зает, не разполагам със свободно време. Най-после влязла и младата 19-годишна мома. Влиза тя, поглежда го и започва да (му) говори. Той я изслушва внимателно и веднага й дава 1000 долара. На излизане той й казал: Заповядайте и утре, и други ден. Питам: Коя е причината за това ? Според мене тази мома носи истината в себе си. Това е свободата. Този банкер има време за нея, той я кани и утре, и други ден, готов е всеки ден да й дава по хиляда долара. А за всичката мъдрост на дядото и бабата, той дал по един долар. Какво е отношението на знанието на дядото към това на младата мома. Отношението е едно към хиляда. Ако един обикновен, прост, човек простре ръката си върху главата на един болен и го излекува, а един от съвременните лекари простре ръката си върху главата на един болен и не го излекува, кой от двамата знае повече? Онзи, който лекува, знае повече от този, който има диплом, а

не може да лекува. Щом някой човек може да лекува, не мислете, че той е прост, но учен. Той има знания в себе си. Като прави(х) своите изследвания, идва при мене един лекар и ме пита с каква цел правя тези изследвания, какви постижения имам. Казвам му: Изучавам геометрията. Според големината на ъгъла на носа, според раствора на неговите ноздри, аз мога да определя доколко един човек е здрав или не. - Че как така? Ето ти имаш болни. Направи своята диагноза върху един болен, после аз ще направя своята диагноза, да видиш кой по-право ще определи. Ако моят пергел се отваря на 3 сантиметра, донякъде ти си нормален човек, но ако се отваря само на 2 сантиметра, ти си болен човек. Колкото носът ти е по-широк, ти ще дишаш по-добре, ще приемаш повече въздух, дробовете ти ще са по-добре развити, а същевременно и кръвообращението ти ще става по-правилно. Тогава казвам: Ето какво е твоето физиологическо състояние на твоите дробове. И не само това. Така аз му казвам само една втора от истината. С този мой инструмент, с този пергел, аз изследвам едновременно и човешкото лице. С този пергел трябва да се измери ъгъла на брадата, на устата, на скулите, на челото и тогава може напълно да се говори. При едно такова математическо изчисление на тия ъгли, аз мога да определя доколко даден човек е здрав и колко години може да живее. Това са факти за мене, които няма да изнасям пред света. Това знание е само за мене, не и за света. Който иска, той може да отиде да се учи. Земята е едно училище на отношения. Отношения има във всички тия данни. Ако човек не разбира устройството на своя мозък, на своите дробове, на своя стомах, ако не разбира и функциите, които те изпълняват, защо им е тогава това тяло? Представете си, че вие сте ученик, и учителят ви преподава урок по математика. Какво ще бъде вашето положение, ако във време на урока вие заспите. Нищо няма да разберете. Може би, някои от вас, които сте тука, да спите, но това не се отнася до вас, то е само за обяснение. Ако сте спали и не сте чули, каквото учителят ви е говорил, какво ще бъде вашето положение, ако утре ви извади на

таблата? Нищо няма да знаете. Значи вниманието на ученика трябва да бъде съсредоточено. Всеки ден ние се намираме в природата, пред един голям професор. Като ставате сутрин, природата говори като един голям, велик професор. Ако не слушате, ще пострадате на общо основание. Ние мислим, че като сме дошли на земята, няма защо да слушаме. Утре природата ще тропне на вратата ти, и ти трябва да отвориш, да чуеш какво ще ти каже. Природата не говори като нашите професори, тя ще ти проговори на ден най-много половин или един час и след това ще те остави да правиш, каквото искаш. Ако през този един час не внимаваш, главата ти има да пати. Ако ти не знаеш сутрин как да ставаш от леглото си, ти ще носиш последствията на това незнание. Сега, аз не искам да ви кажа как трябва да ставате сутрин от леглото си. За себе си аз имам едно правило, зная как да ставам. Колкото пъти съм се опитвал да ставам по различни начини, все съм опитвал резултатите. Опитвал съм по един, по втори, по трети начин. Следователно, не ставаш ли по начина, по който е определено, работите няма да вървят напред. Като отива да спи, човек трябва да знае как да си легне на леглото. Някой ще легне, ще си свие краката, ще се сгуши. Друг пък е тури ръката си под дясната мишца, после под лявата, или ще се обръща на една, на друга страна. Трети пък ще легне на гърба си и ще почне да мечтае. Леглото не е място на мечтане. Като легнеш на кревата си, никакво мечтане - там сметките трябва да са на чисто, "аржан конте". Като си легнеш вечер, всичките ти сметки трябва да са привършени. Само тогава ти се позволява да си легнеш. Щом не можеш да спиш, работите ти не са свършени. Това показва, че природата ти тропа на вратата да станеш, да отидеш да си свършиш всичките работи за деня, и тогава да си легнеш. Щом свършиш работите си, ще имаш Божието благословение. Това значи да спиш сладко. Някой път аз съм ставал по 4-5 пъти през нощта да свърша работите си. Казвате: Защо ли му гори лампата? - Ставам да си свърша работата. Като ти хлопа, не можеш да спиш. Ще станеш. Като отиваш на леглото си да спиш,

всичките ти работи трябва да са свършени. Тогава ще имаш Божието благословение. И сутринта пак ще продължиш останалите си работи. Ако работите ти на физическия, на духовния и на умствения свет не са уредени, трябва да се уредят. Аз говоря за материалния свет. Работите ти трябва да са уредени. С никой човек не трябва да си в стълкновение, нито със себе си, нито с ближните си, децата си, жена си, приятелите си. Защо? Защото тази вечер може Господ да те повика. Какво ще му кажеш тогава? Някои от вас могат да вярват в това, други могат да не вярват, безразлично е кой в какво вярва.

Казвам: Нека дойдем сега до същественото. Вие имате прави вярвания, но между вас няма нито един, който може да ви даде образец, модел, как трябва да постъпвате. Модел ви липсва как трябва да се постъпва. Начин нямате. Как ще покажете Любовта си? Аз ще ви представя един пример. Представете си, че в една стая има един стар дядо, една стара баба и един млад момък. Дойде след това една млада красива мома. Как трябва да постъпят сега? При това представете си, че тези хора нямат никаква връзка помежду си. Дядото може да е баща, бабата може да е майка, но как ще постъпят с тези млади хора, момъка и с момата? След като дядото види момата, каже, че тя е за този момък и ако бабата каже същото, те не са разрешили въпроса правилно и ако момъкът каже, че тази мома е за него, и той не е разрешил въпроса правилно. Преди всичко тази мома, която иде от къщи си, тя не иде, за да се жени за някого. Защо е дошла в къщата при този стар дядо и при старата баба и младия момък? Ако един ангел слезе от небето и посети нашите общества, защо ще дойде той - да се жени ли? За нас ли ще се жени? Той иде с една определена мисия, да я свърши, да донесе своите подаръци и благословения, за което е изпратен и след това да му кажем, каквото трябва да предаде. Та сега и вие постъпвате така. Като дойде някой човек да ни слуша, казвате: Нека остане той в нашето общество. - Вие сте чудни. Че кое общество е нашето? За мене има само едно общество, онези хора, които живеят в Любовта само те съставят Божествено общество, и това

общество не може да бъде наше или ваше. Всеки, който живее в Любовта е наш. Всеки, който не живее в Любовта е ваш. Казвате: Как ще се оправи светът? - Светът ще се оправи като стане наш. Като е ваш, няма да се оправи. Искате някой да бъде ваш. Под думата, че светът е наш, аз разбирам да мога да внеса всичко, за благото на своите ближни. А когато се отказвам да внеса всичко, тогава светът е ваш. Казвате: Светът е ваш. Не, светът е наш. Това значи: Светът на Любовта е наш. Така гледам аз на нещата. По онзи начин на непрекъснатите прояви. За мене животът не седи в това, да бъда добър само един ден, или само един момент. Аз искам всеки последователен момент да запазя онова състояние на разположение, което съм имал и по-рано. Не е въпросът само един момент да имам добро разположение към човека и да го посрещна добре, но когато го видя, всеки момент да съм готов да го посрещна добре. Не само това, но в чувствата си всеки ден да усещам, че имам известна придобивка. И тази придобивка да не е в намаляване, но в известно увеличаване. Това е нашият ден.

“Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето”. Нещата могат да се връзват само чрез закона на Любовта. При това, само един начин има, по който могат правилно да се връзват нещата. - Тя е правата човешка мисъл. В света има само една права мисъл, не много, тя е правата човешка мисъл. Тази мисъл е като правило, което във всеки даден случай можем да приложим. Някои примери не изясняват нещата, защото са много далечни. Има примери, които донякъде само изясняват нещата. Има примери, които дават само един малък оттенък да мисли човек, но не е лесно човек да мисли. Сега ще ви приведа следното изяснение. Допуснете сега, че имате само една стая и при вас дойде един човек, когото не подозирате в нищо. Вий сте готови да спите заедно с него в същата стая. Обаче, ако при вас дойде човек, когото подозирате в нещо, сърцето ви веднага трепне. Какво трябва да правите в този случай? Трябва ли да останете с него заедно в една стая. В дадения случай вий трябва да имате на

разположение още една стая. Тогава ще оставите този човек в стаята, в която е влязъл, а вие ще влезете в другата стая, и там ще наблюдавате дали той ще отвори вратата или не. Ще видите какво ще направи той през нощта. Ние искаме всеки човек да прави опит. Има условия, когато престъпления не могат да се вършат, но има условия, когато човек може всякога да върши престъпления. Първото престъпление в света е да оплюеш човека. Ако отидеш в Америка и плюеш някъде, ще те глобят. Не е като тук в България, напоследък и в България почнаха да глобяват при такива случаи. Трябва да си имате кърпи и в тях да плюете. Ако си много енергичен, и говориш бързо, ти пак можеш да оплюеш човека. Някой казва някому: Ти трябва да вярваш в Бога, знаеш ли? Но му говори толкова бързо, че цел го оплюе.Той казва: Настрана малко иди, че цел ме оплю, та трябваше да се мия. - Като говориш, не бързай, не оплювай човека. Кажи му, приятелю, имам да ти кажа две думи. Ела при мене. Този човек е дошъл при тебе да му помогнеш, а ти го съветваш, да се моли на Бога, да вярва в Него и т. н. Повикай човека при себе си и му кажи: Приятелю, аз имам десет хиляди лева на разположение, ще ти ги дам да си услужиш с тях. - Как мога да направя това? - Ти си един милиардер, какво ти струват десет хиляди лева? Какво от това, че си дал десет хиляди лева за един опит? Вие ще кажете, че не сте милиардери. Не, всички вие сте богати, но сте дошли тук инкогнито, преоблекли сте се, да не ви познаят, а то е защото не искате да давате. Ако извадя кобура си насреща (ви), веднага ще дадете. В турско време имаше богати българи, които заравяха парите си в земята и така ги криеха от турците. Те бяха умни. При това, българите се обличаха просто, бедно, да не ги мислят за богати. Ако някой от тях се яви така добре облечен, като мене, веднага ще му искат пари. Но след известно време турците започнаха да се досещат за това, което правеха българите и отиваха при тях да им искат пари. Казват: Стоян_а на веригата, Иван започва да изважда едно гърне, че второ, че трето и после казваха: Добре, че с толкова мина. Иначе животът ми щеше да

отиде. Добре, че извадих гърнето. Животът ми е по-скъп от всякакво гърне. Съвременните хора са по-умни. Като имат пари, те ще ги турят в някоя банка, на по-безопасно място. Понякога Стоян зарови парите си някъде в земята, че после не може да ги намери.

“Каквото вържете на земята”. - Като ви говоря по този начин, аз ни най-малко не искам да ви убедя да вярвате в моите думи, или да вярвате в това, в което аз вярвам. Защо? -Защото това е мое право. Аз не искам да вярвате в моето верую. Второто положение, аз не искам вие да мислите, както аз мисля, защото, както аз мисля, това е само мое право. Аз даже не искам вие да обичате, както аз обичам, защото и това е само мое право. Според мене, това са чужди идеи. Аз не искам да убеждавам хората, но имам желание да ви кажа, не е право и да мислите така, както за вас е добре. Вие трябва да обичате така, както за вас е добре. Вие трябва да употребите вашата сила специално за себе си в дадения случай. Там е силата на човека. На какво основание. В света съществува една реалност, от която ние не можем да вземем нито една частица за нас. Че де ще го вземем? Ние живеем и се движим в Бога. Всичко, което виждаме и което имаме, е Божествено. Тогава де ще вземете това Божественото? Нима синът трябва да претърсва дрехите, джобовете на баща си, да взима от тях парите и да ги носи на банката? Това, което бащата има, е на сина. Срамота е да краде баща си. Срамота е синът да няма доверие в баща си. Ако няма доверие, той не е син, той е слуга. Аз не го укорявам в това, а слугата вечно не остава в дома на своя господар, щом иска да му се плаща. Щом искате да ви се плаща и да бъдете щастливи, това е невъзможно. Щом искате пари, могат да ви се дадат, колкото искате, но в дома не можете да останете. Като дойде времето, господарят ще си прегледа сметката и ще каже: Хайде довиждане, аз ще си намеря друг слуга. - Синът обаче другояче гледа. Синът си е син, дали баща му е изпратил много пари, или никак, той не гледа на това. При никакви условия синът не може да изгуби доверието си към своя баща. Ако баща му не е изпратил пари навреме, затова е имало много

важни причини. Това не е защото баща му не го обича. Друга е причината. И когато ние минаваме през известни изпитания и страдания, ни най-малко не трябва да хвърляме упрек върху Бога, че Той не ни обича.

“Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето”. Сега мога да ви попитам, като един еврейски пророк, да кажете, обичате ли Бога. - Прав е той, но аз не считам, че това е възглед. Защото и той може да ме пита, обичам ли Бога. Какво ще му отговоря тогава? Ако някой ме запита обичам ли Бога, аз му казвам: Хайде да се разходим заедно и от онова, което направя, от него ще разбереш обичам ли Бога. Не това, което аз направя, но от онова, което и аз, и моите ближни, и Бог е доволен. - Това е моето верую. Онова, от което Бог е доволен, от което моите ближни са доволни и онова, от което аз съм доволен, това е, което аз съм проявил за този ден. Това е моето верую, това значи, че аз имам Любов. Ако аз не съм доволен от себе си, ако моите ближни не са доволни от това, което правя, и ако Бог не е доволен, тогава моята любов не е такава, каквато Бог проявява и изисква от нас. Тъй аз гледам на работите. Аз не казвам, че умът ти трябва да обгръща всичко, че сърдцето ти трябва да бъде горещо. Горещото сърдце не е меродавно. Някога и при горещото сърце няма любов и при студеното сърце няма любов. Това са две противоречиви неща. Не мислете, че в горещото сърце любовта се проявява по-силно. При каква горещина узряват плодовете у нас? - При 40-50-60 градуса. При каква горещина се сваряват яйцата? - При 100 градуса. Значи, ако за плодовете им трябва най-много 50-60 градуса топлина, а (за) яйцата 100 градуса, не зная тогава коя топлина бихте предпочели, като казвате, че сърцето трябва да бъде горещо. Все едно ли е един узрял плод и едно сварено яйце? Грамадна разлика има. Каква горещина бихте желали? -Горещината, при която плодовете зреят, или горещината, при която яйцата се сваряват? - Горещината, при която плодовете зреят. Каква студенина бихте желали - при която телата се разхладяват, или при която телата замръзват? - При която телата се

разхладяват. Тази студенина е по-приятна. А студенината, при която телата замръзват, както и горещината, при която яйцата се сваряват, вървят паралелно. Топлината, при която плодовете зреят, и хладината, при която телата се разхладяват, също така вървят паралелно. Тези неща трябва да седят в ума ви, за да имате правилно разсъждение.

Тъй се образува новото верую, като направите опит. Като ви каже лекарят, да си отидете по домовете, вие трябва да повярвате и да си отидете. Ако искате да разсъждавате, тогава ще дойдат 60-те инжекции, и като видите, че от ден на ден положението ви се влошава, ще кажете: Господин докторе, не можете ли и на нас да кажете да си вървим по домовете?

Сега желая на всички да кажете на лекаря: Господин докторе, не можете ли и на нас да кажете, като на първите, да си вървим по домовете?

Значи, една права мисъл, едно право отношение на Любовта, един прав метод за работа - това са насоките на новата култура, която иде сега в света. И едно ново схващане за живота. Само по този начин ние можем да съградим нещо ново в света.

24. неделна беседа от Учителя, държана на 24 март 1935 г. 10 ч.с. София, Изгрев

КОЙТО СЕ УЧИ НА СЛОВОТО БОЖИЕ

"А този, който се учи на Словото Божие".

Отче наш.
"Бог е Любов".

Ще прочета 6 глава от Посланието към Галатяните до 17 стих.

Ще се развеселя.

Ще взема само няколко думи от шестия стих: "А този, който се учи на Словото Божие". Учението е един метод за избягване на ненужните страдания в живота. Учението се налага. Защо? Защото онзи, който не се учи, няма да може да се освободи от страданията на живота. Вие искате да бъдете щастливи, да живеете един добър живот, но не знаете, че добрият живот е съпрегнат с големи мъчнотии. Даже и най-простите хора си задават въпроса защо светът е така създаден. Този въпрос е задаван от дълго време, но не може да се отговори, не може да му се даде отговор. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита защо едни хора носят такива дрехи, защо носят такива цветове, такива обуща и т. н. Вземете за пример птиците, животните, всички имат свои определени цветове, своя козина. Райската птица например, има особени пера, мечката си има своя особена козина. За това нещо има свои причини, особени условия, които не могат да се докажат. Има въпроси, на които не може да се отговори. Като разсъждаваме върху тия неща, ние влизаме в един свет с обикновени разбирания на живота.

"Който се учи на Словото Божие". Казвам: Човек трябва да се учи, а не да помни, за да избегне големи мъчнотии. Хората се учат само от онова, което преживяват. Това нищо не ги ползува. Какво те ползува да помниш, че си паднал някъде и си счупил крака? Важно е да знаеш

условията, при които кракът ти може да се счупи, и да можеш да избегнеш това счупване. Като се качваш по една планина и се катериш по една плъзгава скала, трябва да знаеш, че можеш да паднеш и да си счупиш главата или крака, и да избегнеш това падане. Мнозина казват, че може и без учение. Но всички желаят да имат един богат баща, който да им остави голямо наследство, да бъдат рентиери. Че всички вие сте рентиери. Земята е едно заведение, на което сте изпратени, и всичко е предвидено за вас според условията и ако страдате, то е защото не разбирате условията.

Ще ви приведа един мит. Един царски син искал да бъде щастлив, да знае как да управлява. Той влязъл в една окултна школа, дето учил цели 20 години. Като свършил училището, учителят му го поставил на изпит, той го завел в едно подземие, в един подземен палат, дето имало много съкровища - книги, разни ценности, но там било толкова тъмно, че нищо не се виждало. Учителят му казал: Тук ще намериш своето щастие. Влязъл вътре и го затворил. При това учителят му казал: Можеш да пипаш внимателно по стените, ще намериш светлина и ще можеш да разгледаш всичко, каквото се намира в този палат. Ученикът пипал тук, пипал там, никаква светлина не намерил. Като останал сам, царският син почнал да пипа, да рита с крака си и каквото ритнал, всичко изпочупил - нищо здраво не останало в палата, но светлина не намерил. Тогава той си казал ядосан: Защо трябваше да остана в този палат на тъмно, като не мога да видя нищо? Казвам: И съвременните хора се намират в един такъв палат, дето всичко ритат и изпочупват, без да видят какви съкровища и ценности ги заобикалят. Всички хора ритат и това ритане считат за някаква философия. Какво ще ритате? Ще ритате един, втори, трети, но най-после ще идете до положение и вас да ритат. Защото ако не знаете как да пипнете един кон, и той най-после ще ви ритне. От такова ритане много хора пострадват. Най-после, като седял известно време в този тъмен палат, ученикът надал вик и казал: Тук искам да умра. Това не е за мене. Разбирам да е нещо по-разумно, а тук си

намерих белята. Дохожда учителят му, отваря вратата и той вижда пакостите, които е направил. Понякога ние говорим за пробуждане на съзнанието. Когато дойде Божественото съзнание, когато дойде учителят и умът ни се просвети, ние виждаме хилядите пакости, които сме направили в живота си. И след това виждаме, че не сме използвали най-добрите условия. Колкото примери и да ви приведа, те са безпредметни, ако не се прилагат.

Понякога аз говоря за Соломона, но дойде някой после и ме пита, защо Соломон е бил такъв? Мене ни най-малко не ме интересува какъв е бил Соломон преди хиляди години. Мене ме интересува какъв трябва да бъде сега. Мъдростта, която Соломон имал някога, тя е била на мястото си. Днес хората и толкова умни не са. С това, което е писал той, искал да каже на хората: Ако сте толкова умни като мене, ще живеете такъв живот като моя. Да кажем, че сега някои преповтарят опитността на Соломона. Какво ново ще придобият от тази опитност. Нищо няма да придобият. При това, ние не искаме такава опитност, която не можем да използваме. Ние не трябва да бъдем само едни пътници, които да извървим едно место, да го видим и да го опишем, но трябва да се ползуваме от това место, да го видим и да го опишем, но трябва да се ползуваме от това место, което сме извървели. Ако ти си минал по един път, взел си бележки и казваш, че знаеш този път, това още не е знание. Ти само си видял нещата, но не си ги разбрал. Животът трябва да се види и да се разбере. Всички твърдят, че животът е лош. Че вие още не сте видели живота. И най-лошият човек в света има добри черти, но трябва да знаеш как да ги бутнеш, за да ги предизвикаш. Ако не знаеш как да ги бутнеш, ти можеш да предизвикаш най-лошото в този човек.

Аз често ви говоря на вие, то е в множествено число. Защото сте много. Питам: Задавали ли сте си въпроса, защо сте недоволни от живота? Малко хора, почти никак (не) съм срещал, които да са доволни. Малко хора съм срещал добри. Добри, разбирам човек да е добър в малките работи. Ако един професор отива на лекция, но види

на пътя някое малко дете че плаче и той се спира да му услужи и после продължи пътя си, това е добър човек според мене. Той не се спира по задължение както някой друг може да направи това, но по вътрешно разположение. Или, ако този професор се спре пред едно малко животно и си продължи пътя, след като му услужи, това показва, че той е добър човек. Добрината на сегашните хора е често икономическа, търговска добрина. Щом някой човек е на служба, добър е той, щом получава заплата голяма и всичките му работи вървят напред, по-добър от него няма. Докато един човек има условия да се храни богато, мазничко, и той сам е мазничък, добър е той, но когато започне да яде сухия хлебец, когато дойдат лошите условия, той казва: Не се живее вече и после тия добри Хора Проповядват за братство, за равенство, за какво ли не проповядват, но това е относителна добрина. Значи, има относителна добрина. Онзи, който изяжда пет кокошки, е по-добър от онзи, който изяжда десет кокошки. Онзи, който изяжда десет кокошки, е по-добър от онзи, който изяжда двадесет кокошки. Но това е относителна добрина. Казваме за този, който е изял петте кокошки, (че) е добре, но питайте какво е положението на кокошките? И след това религиозните хора ще казват, че Бог така е наредил. - В кой кодекс е писано това? - Човек е писал това, то не е от Бога. Ето имате закони в държавата, писани от хората. Ако някой човек открадне сто лева, веднага ще го затворят. Друг, ако открадне стотици хиляди, ще кажат, че това е комисионна. Като вземете цялата процедура на сегашното право по отношение на Божието право, то е пълно безправие. В живота има ред заблуждения, създадени от самите хора. Ще седна да се заблуждавам, че съм щастлив, защото получавам пет хиляди лева заплата. Представете си, че аз имам проста цигулка, която нося постоянно със себе си в една кутия и дето седна, и започна да свиря, всички сърца се отварят. Сядам при един богаташ, но скъперник, и започвам да свиря. Той веднага се разширява, сърцето му се отваря, изважда кесията си. Кое е по-хубаво - цигулар да бъдеш или чиновник с пет хиляди лева

месечна заплата? За предпочитане е да бъдеш цигулар - майстор, който знае да свири, да отваря сърцата на хората. Ако този цигулар попадне в затвора, той ще започне и там да свири и тогава стражарят ще хвърли пушката си и ще излезе вън, заедно със затворника. Стражарят и затворникът ще се хванат за ръка и заедно ще напуснат затвора. Какво по-хубаво от това? Ще кажете -може ли да бъде това? - Може, разбира се. Някои вярват, някои не вярват. Но, даже и най-големите материалисти, които казват, че в нищо не вярват, вярват, че един ден светът ще се оправи и хората ще заживеят по братски. Как ще заживеят братски? Вземете в Русия, този нов ред на нещата какво оправи? Какво стана там? Богатите, аристократите, князете слязоха долу, станаха сиромаси, а сиромасите станаха богати, те взеха техните места. Богатите, аристократите станаха пролетарии, а сиромасите станаха аристократи. С това поправи ли се светът? Че и едните имат душа, и другите имат душа. Богатите, които едно време бяха на власт, не разбираха живота, но и сиромасите, които сега са на власт и те не разбират. Те не го разбират, но не може днес животът да се нареди добре за всички. Сега аз не искам да засягам живота от социално гледище, понеже в света социална правда не съществува. Каква социална правда има, когато всеки ден ние колим с милиони животни? Ще кажете, че това е за отечеството. Ами какво ще кажете, когато един мъж затваря жена си от ревност? Пет-шест години наред той я затваря. Защо? Ще кажете, че да не би като ходи да прегрешава, да прави престъпления. Че от де е дошла тази мисъл в ума на този свят мъж, че жена му може да направи някакво престъпление? И след това вие се възмущавате. Когато Бог постави първите хора в рая, той ги остави свободни, без ключ, без стражари, като им каза само да не ядат от дървото за познаване доброто и злото. Сега хората съжаляват защо Господ не е поставил един ангел да пази при това дърво, да не ядат от него, да не съгрешават. И те се чудят колко е бил глупав Адам, че е пуснал жена си сама из райската градина. Че коя жена досега не е правила погрешката на Ева? И кой мъж досега не е направил

погрешката на жена си? Ако разгледате живота на светиите в църквата, ще видите, че според една статистика, която няма да ви кажа, много малко светии са издържали на изпита за жената. Много малко от тях са запазили при този изпит своята чистота. Толстой разправя за един такъв светия в един от своите разкази. Един светия живял в монастир, дето постигнал голяма чистота, болни лекувал вече. Един ден дохожда в монастиря при него една млада красива княгиня, която искала да го изкушава. За да се освободи от нея, той изгорил пръста си на свещта. Един ден при този светия идва едно болно момиче на около 19 години да го лекува. Като го излекувал, той се съгласил с това момиче да бягат и напуснал монастиря. Това са изключения, това не са недъзи. Както виждам, тези факти аз мога да ги обясня съвсем другояче. Аз не съдя хората за техните престъпления, защото зная причините за престъпленията, които стават в света. Ако на една кола, която може да издържа само 50 килограма тяжест турите 1500 килограма, една от осите на тази кола непременно ще се огъне. Де е погрешката сега? У вас или в колата? Има хора, които имат по-голям товар, отколкото могат да носят. Тези хора ще се огънат, разбира се. Но какво лошо има в това огъване? Престъплението седи на друго место. То седи там, дето хората даже и не подозират. Престъплението седи в това, че хората не са проводници на чистата мисъл. Тази е причината за престъпленията. Всички болести се дължат на това, че хората не ядат чиста храна. Вследствие на тази храна се явяват у тях разни утайки, разни излишъци, които са причина и за болезнените състояния. Всичката престъпност се дължи на не чистите мисли и желания, които остават у хората известни нечистотии и излишъци. Ако имах време, бих изнесъл една статистика да видите как е било в старо време и как е сега. Ще видите как този закон варира, как не се е изменил и до сега. Ако има някакво подобрение в съвременното човечество, то е само по отношение на тяхното съзнание, но иначе, почти същата е пропорцията на престъпността. Сегашните хора не правят толкова

престъпления, както едно време, понеже имат повече светлина. Но ако ги поставят при същите условия, при каквито са били хората в старо време, те ще бъдат същите. Днес малко хора има добри. Знаете ли де седи добрината? Има хора, които са родени от бедни семейства, почти в калта на човечеството, но оттам те постепенно са се повдигали, докато са заели най-високото място. Те излизат от тази кал, отърсват се от нея и заемат най-високо място всред обществото. Има хора пък, които са родени при най-добри условия, но постепенно слизат от своите високи места и стигат до дъното, до калта. Първите хора, които сами излизат от калта, аз ги наричам силни хора, силни души. Онези пък, които слизат отгоре долу в калта, аз ги наричам слаби души. Сега всички хора искат добри условия. Те са прави, аз виждам какво искат, влизам в положението им. Това показва, че те усещат, че са слаби. Мнозина мъже са се изповядвали, като са казвали: Господ да ме пази, да не ме турят при красиви жени. На всичко мога да издържа - да не крада, да не правя престъпление, но ако ме поставят при красиви жени, там не мога да издържам. Не мислете, че всички мъже имат слабост към жените, но френологически се знае кой център е слаб у тях. Знае се де е слабостта им. Слабостта им е отзад в малкия мозък. Там има два центъра, като ги бутнеш, можеш да познаеш, този човек има ли слабост към жените или няма. Този въпрос е разрешен за френолозите. Те казват тогава: За да не се развиват тези центрове, човек не трябва да оставя да минава много кръв в тях, но да я прекарва в предната част на мозъка си, да мисли повече. Повече мисъл е нужна. Значи, не оставяйте много кръв да тече в задната част на мозъка. Ако задната част на мозъка се храни с много кръв, тогава изкушението непременно ще дойде. Човек или ще заболее, или ще направи някакво престъпление. В света всичко е в движение. Това е нормалното положение. И наистина, няма частица в света, която да е в покой, всичко е в постоянно движение. (Всяко) спиране на това движение произвежда едно анормално състояние. Всяко отклонение или изменение от пътя,

в който едно тяло се движи, веднага ще произведе друго съответствуващо отклонение.

Сега това са обобщения, от които трябва да се изкара един закон за личния живот, и то главно за тези условия, при които живеем. За пример, вий се качвате на един модерен аероплан, имате всички познания. Но въпреки това, вие трябва да бъдете много внимателни. Най-малкото невнимание, най-малката погрешка, която допуснете, ще ви коства живота. Следователно, като знаете това, че и човешкото тяло, в което днес живеете, не е толкова устойчиво, трябва да бъдете много внимателни. Нито човешкият мозък, нито човешките чувства, са така устойчиви, както мислите. Ние се стремим към съвършенство, но това съвършенство подразбира едно тяло, един мозък, едно сърце съвършено преорганизирани, съвършени, устойчиви, така че съвременните престъпления, които се вършат, един ден ще бъдат невъзможни. Тогава престъпленията ще бъдат така невъзможни, както пеперудата не може да прави същите престъпления, каквито гъсеницата прави. Но при сегашните условия се изискват известни предпазителни мерки. Защото престъпленията не произтичат от единичния живот на човека. Някой човек върши престъпления, защото не може да не ги върши. Той е като маша на съвсем далечни причини, които го заставят. За пример, един стражар седи, но идва заповед да застреля еди-кого си. Той трябва да изпълни заповедта, макар че казва, (че) няма нищо против този човек. Той е получил заповедта от някой друг. Последният я получил от друг някой и т. н. Така виждате няколко стражари на лице, които са предали заповедта един на друг. Питам: Какви са основанията, за да се екзекутира един човек. Един човек, който не е създал човека, има ли право да го екзекутира? Бог, Който го е създал има право да се разпорежда с неговия живот, но човекът няма никакво право. Един грънчар, който е направил гърнето, има право да го строши и пак да го направи. Той може 10-20 пъти да го троши и да го направи отново. Но онзи, който не знае да прави грънци, има ли право да ги троши? Той няма право.

Но ако строши едно гърне, карат го да плаща. Това сравнение сега нищо не допринася, колкото и да разсъждаваме, колкото и да сме учени или прости, колкото и идеали да имаме. Има нещо неизбежно. Каквото и да правиш, ти трябва да ядеш. При каквито условия да си, има нещо, което трябва да извършиш. Трябва да ядеш. Представи си, че ти си или окултист, или евангелист, или православен, или комунист, или каква и да е партия или народност, например българин или англичанин, но се намериш в гората сам, без никаква храна и останеш там 4-5 деня гладен, без никаква храна. Какво ще правите при това положение? Ще тръгнете да просите от тук, оттам. Но никой не иска да ви даде. Какво ще правите тогава? Един англичанин разправя една своя опитност, преживяна при едно корабокрушение. Те успяват десетина души да се спасят в една лодка. Но остават съвсем сами, без никаква провизия. Гладували 4, 5 деня, но забелязват по едно време, че в тях се събужда нещо животинско, не могат вече да понасят глада. Започнали да се гледат един друг, докато най-после погледът се спрял върху едного. Нахвърлили се отгоре му и го изяли. След няколко деня пак огладняват. Започват пак да се поглеждат помежду си, докато погледът им се спрял върху едного от останалите. И него изяли. Благодарение, че наскоро след това минал един параход, който ги спасил от престъплението. От тук видяхме доколко сме англичани. Това са изключителни условия. Има нещо ужасно при глада, човек става като звяр. Това са каиновци. И в сегашния строй казваме, че обществото трябва да се уреди. Според мене, обществото може да се уреди, но когато съзнанията на хората се повдигнат, защото едно съзнание прониква друго. По-малките съзнания образуват по-големите и живеят в тях. Бог е едно съзнание, в което всички други съзнания живеят. И той се стреми да урегулира всички тия съзнания в себе си. Бог иска да ни каже: Когато се нуждаете от храна, обърнете се към мене, аз ще ви задоволя, не я търсете един от друг. Обаче щом се нуждаете от храна, наместо да я търсите от Бога и да се обърнете към Него вие я търсете в курника. Кокошката кречи,

кречи, но ти не искаш да знаеш и казваш: Писано е там, че кокошката е създадена за човека. Ако Бог живее в една кокошка, ти имаш право да я ядеш. Но има кокошки, в които Господ не живее. Следователно, такива кокошки нямаш право да ядеш. В някои животни Господ живее, в някои не живее. За сега Господ живее повече в плодовете. Външната страна на плода е турена като едно облекло, нея имаш право да изядеш. Плодът казва, като ме изядеш, семката посей някъде, за да може да се възстанови първото равновесие.

Ще кажете, какво може да се добие с такива разсъждения в света? Сега аз мога да направя една критика. Наистина тези разсъждения са от памти века, но какво е добил от тях светът? Друго възражение ще направя. Учените казват, че един ден земята ще остарее и всички хора, които живеят на нея, ще измрат. - Ако е така, питам тогава: Всички ежби, които стават между хората, какво ще ги ползуват? Та животът не е там. Земята е едно училище. И хората на земята няма да умрат, но ще се пренесат на други места, да продължат своето учение. Следователно, докато си на земята, ти трябва да се научиш на всички правила на добрия живот, защото в следващото място, дето отиваш, ще те поставят на подобаващо място. Знанието, което си придобил от хиляди години, ще определи следващата форма, която ще ти се даде. И всички животни, които сега живеят на земята, са все разумни същества. И според развитието си, всяко ще вземе съответстваща форма. Волът не може да не бъде вол; конят не може да не бъде кон, комарът не може да не бъде комар; човекът не може да не бъде човек. Всеки ще вземе такава форма, додето е дошъл. Следователно, формата на всяко живо същество трябва да се измени, тя ще се измени според степента на съзнанието. Под съзнание разбирам Божиите закони, които функционират в живота. Не е въпросът да отричаме нещата или да ги твърдим. Ако отричаш реалността, ти си първокласен глупец. И ако твърдиш небитието, това, което не съществува, ти си още по-голям глупец. Не отричай реалността и не твърди това, което не съществува. Защо ще отричаш това, което съществува? И защо ще

твърдиш това, което не съществува. Сегашните хора, казват, че Любовта е празна работа. Любовта още никой не я проверил, тя още не е опитана. Единственото благо, което хората търсят постоянно и навсякъде, това е Любовта. Навсякъде я търсят. Те не могат да я намерят, понеже искат да я материализират, да я хванат, да ѝ турят юлар, да правят с нея каквото искат, затова казвате, че няма любов или, че любовта е празна работа. Нима кравата, която дава своето мляко, няма любов? Нима ябълката, която дава плодовете си, няма любов? За дадения момент това е любов. Така се изявява Бог във всички форми на своето битие. Едно същество не може да ви обича вечно, то ще ви обича само за един момент. Пък и вие не можете да обичате целия свет в един момент. Ако в даден момент направите добро някому, това добро е общо за всички. Ако направите добро на някое същество, което страда, това добро се разпределя за всички останали същества. И ако едно същество страда и това страдание се разпределя между всички същества. Нашите страдания засягат и всички същества, вследствие на което те се стремят да ги премахнат, защото и тях засягат. Наистина тях не ги засягат, като нас, с тази сила, но те не искат да получават никакви сътресения. Вземете за пример, когато в един трен става някаква катастрофа. Тя засега най-силно онези, които са в първите вагони на машината, а последните вагони усещат само едно малко сътресение. Та напредналите същества получават от нашите страдания малки сътресения, но те не искат и толкова да получават. Сега да се върнем към същественото.

Сега аз не искам да ви кажа, че животът е едно нещастие, или, че страданията са най-голямото зло. Относително е така, но от Божествено гледище, в страданията има нещо хубаво, което хората не разбират. От всички тези страдания, в които се намирате, ще видите, че един ден ще излезе от тях нещо добро. И в Писанието е казано, че всичко това, което се случва на онези, които любят Господа, един ден ще се превърне за тяхно добро. Ако не в този момент, това добро ще дойде в следния момент. Казвам: Мисълта е творчески принцип. И

ако тя престане да функционира както трябва, човек ще започне да се изражда. Ето, в Америка е констатиран такъв един случай. Един човек заболял отпреди 7-8 години и започнал да се превръща в маймуна. Ръцете му се удължили и той започнал да придобива форма на маймуна. Сега учените искат да обяснят този факт научно, но важно е, че човек може да се превърне в маймуна. Казвате, че един от вавилонските царе се превърнал на животно и след 7 години се върнал на първото си положение. По-рано това се считало за басня, а сега тази басня се проучава. Та когато питат защо трябва да се живее добре, казвам: Ако не живеете добре, ще се превърнете в маймуни. Това значи да се върнете назад. Среден път няма. Назад или напред, но ще се движиш, на едно място няма да седиш. Това е идеалът на човечеството, да вървиш напред. Ако вървиш назад, това е връщане към миналото, към всички онези форми, които си минал някога. В миналия живот няма никакво благо.

"Който се учи на Словото Божие". Като говорим за човешката мисъл, трябва да знаем, че тя не е човешка мисъл. Мисълта е Божествен процес. Когато имате една канализация, през която тече водата, казвате: Каква полза, че през този кран тече вода? Ползата е за самата чешма. Ако водата изтича, и чешмата, както и цялата канализация, ще бъде здрава. Ако тази канализация се запуши някъде, напрежението ще бъде толкова голямо, че кюнците на тази канализация ще се пукнат някъде и самият извор ще изхвръкне. Следователно, всеки човек е един извор, от който Божественото трябва да изтича навън. Вие казвате, че всеки има право да си живее така, както си мисли. - Вие се самоизмамвате. Като остареете утре, по ваша воля ли остарявате? И сега като сте млади, по ваша воля ли живеете? Вие казвате, че сте свободни, тогава аз ви питам: Като сте дошли на земята, по ваша воля ли дойдохте и от де сте тръгнали, за да дойдете на земята? Ще кажете, че сте дошли по желанието на баща си. -Да, но и баща ти друго създаде. Неговият баща друг го създаде и т.н. Като проследите пътя на вашите бащи, ще видите, че ще се

образува цяла верига от такива халки. Коя е причината, която ги тласка да дойдат на земята? - И ние не знаем това. И тогава казваме: Ще ядем, ще пием, докато един ден умрем и всичко ще се свърши с нас. Аз нямам нищо против раждането и умирането. Според мене, като се раждаш, ти си един кон, който се натоварваш, а като умираш, ти си един кон, който се разтоварваш. В този смисъл смъртта е разтоварването на коня, а раждането -натоварването. Когато един пълен кон дойде в дома ти и донесе нещо, ти се радваш, но когато се разтоваря и отнася благата, които е донесъл, ти не можеш да се радваш - скърбиш тогава. Аз разглеждам въпроса икономически. Понеже смъртта задига благата, ние не се радваме. А понеже животът носи благата, ние се радваме. Когато детето се ражда, то се разтоварва от блага, които носи. Защо плаче детето, когато се роди? То казва на майка си: Уморих се от благата, които нося. Тогава майката започва да го утешава, като му казва: Няма нищо, ние благодарим за благата, които ни носиш. Това е иносказателен език. Това е така, някои майки донякъде издържат децата си, а някои не ги издържат. Казват, че майките обичат децата си. Съвременната наука опровергава донякъде това. Има майки, които наистина много обичат децата си, но има майки, които едва ги търпят. Те оставят децата си на други да ги отглеждат. Някои майки дават децата си в различни заведения, там да ги отглеждат. Има майки, които са идеални - това не отричам, но има майки, които съвсем не са идеални и от тези майки са се родили много неприятности в света. Каква майка е тази, която не може да научи своя син и своята дъщеря да мисли, да разбира смисъла на живота? Какъв баща е този, който не може да научи сина си и дъщеря си да мислят, да разбират смисъла на живота? Много майки са като кукувиците, оставят децата си други да ги гледат. Какъв учен е този, който не може да научи хората да мислят и да разбират смисъла на живота? Какъв проповедник е този, който, като проповядва на хората, не може да ги научи да мислят и да разбират смисъла на живота? Ако е въпросът само да прекараме живота си като актьори, това е друг

въпрос - тогава и аз съм съгласен. Но ако актьорството не разрешава въпросите, то е само едно забавление, то е само една почивка. Актьорството се допуща само като едно забавление, като едно представление, като един театър, но това е фиктивно нещо. Аз слушах един ден един мъж и една жена, актьори, се разправяха помежду си. Той казваше: " Слушай, говори ми като човек, не ми говори, като че си на сцената". И пак продължава: Говори ми както трябва, а не ми говори като актьор. Този актьор сега е заминал за онзи свет, а неговата другарка е още жива. Ще кажете кой е този актьор? - Аз ще ви дам адреса, имам го, а вие ще го намерите в онзи свет.

Сега, като говорим за живота, за света, той няма да се поправи, нито като хвалим, нито като го укоряваме. Според мене, похвалите и укорите, това са странични методи. Животът изисква права мисъл, разбиране на основните положения, на които той се базира. Всеки човек, всека душа, всека форма, всяко животно си има свои закони, при които неговият живот е създаден. За да се развива правилно, трябва да му се дадат съответни правила, които съществуват в природата. Не че ние трябва да му дадем, те са му дадени, но ние не трябва да препятствуваме на законите, които съществуват в природата. Като препятствуваме на природата, ний си създаваме ред нещастия и страдания. Казвате: Как да научим хората да постъпват правилно? -Няма какво да ги учите как да постъпват, но не препятствувайте на естественото положение на хората. Някой си свири и пее в гората, а ти минаваш покрай него и казваш: Какво се е разкрякал този - не мога да го търпя. - Че този човек се учи, нека си пее и свири, ти няма защо да му препятствуваш, той се упражнява. Ти мини покрай него и продължи пътя си. Че и най-гениалните музиканти и певци са започнали така, първоначално и те са свирили така, но след десетина и повече години, те се научили да свирят добре и излизат пред голяма публика, която ги слуша. Казвате: Гениален е този музикант. Да, гениален е, но първият такт, първото свирене

какво е - Търкане, триене на лъка. После ще дойде гениалността. Някой човек има слабост към музиката, свири, упражнява се, едва свири, свири, но елате да го видите след 20 години, той е вече цел виртуоз. Най-първо вие трябва да (се) научите на онази вътрешна толерантност, да търпите хората. Оставете всеки човек свободно да се проявява. Някой има желание да прояви една своя добродетел. Не му препятствувайте. Ако пък можете да му съдействувате още по-добре. Ако не му препятствувате, ще направите едно добро на себе си, защото и другите хора няма да ви препятствуват. Следователно, трябва да се научим да не си препятствуваме в живота, да не се подпушваме. След това ще дойдем до другото положение да си помагаме при вътрешното състояние.

Сега аз мога да ви държа една проповед, като другите проповедници, да ви кажа: Живейте според Христовите правила! Според мене, за да ви кажа, че не живеете, както трябва, аз трябва да ви покажа, как трябва да живеете, да ви покажа един образец. Непременно трябва да ви дам един образец Всички учители, които са идвали в света, се отличават единствено по това, че са дали един образец на хората как трябва да живеят. Христос се отличава по това, че всичко, което имаше, той го даде. Той даде един образец. Той даде всички опитани неща. Той казваше: "Това на което съм научен, това и на вас говоря". Ако света би тръгнал по пътя на Христа, най-малко 95 на сто от всичките мъчнотии биха изчезнали. Всичките мъчнотии щяха да изчезнат и в народите, и между религиозните, и между учените, и между държавниците, както и между партийните хора. Вий можете да поддържате каква и да е идея - всека идея е права, но всека идея има и своите крайности. За пример, като религиозен човек вие може да се молите по 10 часа на ден, а някой може да се моли само един час. Ако се молите с часове, вий ще замязате на проповедите и молитвите на един американски проповедник в Америка. Един баща завел своето десетгодишно дете в тази американска църква, дето проповедникът обичал да започва своите

проповеди от битието и продължавал до края. По обичая, всички трябвало да коленичат. Коленичило и детето. След като седяло 1 час на колене, то казало на баща си: "Татко, има ли още много?" - "Той едва сега е започнал, едва е в пустинята." И наистина, проповедникът започнал от Адам и Ева, как създал Бог първите човеци, и следвал нататък. По едно време бащата казал на детето си: Той сега е едва при Исая. Тогава детето казало на баща си: Татко, още един път да не ме водиш тук. Питам има ли нужда Господ да му цитирате как направил света, как създавал първите човеци и т. н. Няма нужда Господ от много говорене. Иди при Господа и кажи: Господи, аз имам нужда от знание, да мога добре да живея. А тъй ще отидеш, ще плачеш, ще се разкайваш, ще цитираш стихове от Библията, от Евангелието, а на другия ден пак сгрешиш, ще направиш същата погрешка. И после пак ще плачеш, пак ще се разкайваш. Всичкият ни живот седи само в плачене и в разкайване. Сега аз ви говоря за миналото, вярвам, че вие не сте от тези хора, които плачете и които се разкайвате. Има два вида каещи се хора.

Ще ви приведа един пример, станал тук в България. Съдят едного за умишлено престъпление. Адвокатът го защитава. Той започнал: Господа съдии, моят повереник не е виновен, той по погрешка е взел сто лева. Че това е така, ето на същото место имал по 30 000 лева, които той не е пипнал. Като чул това, подсъдимият започнал да плаче. Съдията го попитал защо плаче, като мислел, че се разкайва за престъплението си. Той казал: Господин съдия, плача, защото не съм видял тези 30 000 лева, а съм взел само стоте. Аз съм срещал такива хора, които вече са станали на 60-70 години и съжаляват за своя честен живот, който са прекарали. Един познат, вече 75-годишен човек ми казваше следното: Чудя се на себе си защо съм бил толкова идеалист. На млади години имах какви ли не възможности да стана богат човек, да живея един щастлив живот, но тогава имах морал, не исках да се поддам на никакво изкушение, не исках да се подхлъзна, но сега съжалявам защо не използвах всички

случаи да забогатея. Голям глупак съм бил тогава. Трябваше да бръкна в касата, да си уредя всички работи. Питам: От де иде сега това изкушение? Казвам: Ако вие имате Любов, вратата на този свет никога няма да бъде затворена. Всички вие страдате по единствената причина, че не прилагате закона на Любовта. Вие носите този ключ със себе си, но като дойдете на една врата казвате: Да отворя или да не отворя? Няма да отворя. Не, щом си гладен, тури ключа, отвори вратата и ще ти кажат: Добре дошъл. Мнозина са дохождали при мене и са ми казвали: Кажи ни онзи магически закон, чрез който можем да си проправим пътя навсякъде. Аз мога да ви кажа този магически ключ, но казвам: Ето де е магията - обичайте ближния си. Не задавайте сега въпроса как да го обичаме. Ще ви приведа един пример. Един богат, но фалирал вече човек, като вървел по улиците, срещнало го едно малко момиче, което простряло към него ръка. Той си казал: Мене ли намери? Но като го погледнал, казал си, хайде, аз съм привикнал, ще се помъча по някакъв начин да му помогна. Той го взел със себе си и тръгна и от къща в къща, докато най-после издирил рода на това момиченце. Оказало се, че то е било княжеска дъщеря, която била изгубена, и бащата от няколко години я търсел, но не могъл да я намери. Като открил бащата на детето, той го завел у дома му. Питам: Как мислите, от този момент подобрило ли се е положението на този фалирал богаташ или не? - Подобрило се е, разбира се. Казвам: Ако и вие седите на тази висота на Любовта, ако седите на този морал, който Бог е вложил у вас, и вие ще срещнете на пътя си една душа, която Бог е изпратил при вас, за да се подобри положението ви. Щом намерите една изгубена душа, и положението ви ще се подобри. Ако вие намерите на пътя една страдаща душа и ѝ помогнете, и вашето положение ще се подобри. Казвате: Еди-кой си учен така казал, така писал. - Оставете кой учен какво писал. Преди всичко вие не разбирате учените хора. За глупавите, учените хора пишат по един начин, за учените - по друг начин, а за просветените - по трети начин. Учените хора не пишат глупави работи. Досега аз не

съм срещнал нито един учен, който да е написал нещо глупаво. Учените казват някога, че Господ не съществува. - Те са прави, те отказват онези богове, които хората са си създали. Тези учени никога не отричат онзи Бог, Който е създал всичко в света, Който е създал цялата природа.

Сега да се върнем към мекотата в природата, която може да ви ползува. Тази мекота се среща във всички хора. Седи в трена един англичанин, а срещу него един господин седи спокойно и си пуши пурата. По едно време този господин с пурата задрямал, пурата паднала върху дрехата му, която започнала да гори. В това време, англичанинът се обръща към един българин, който седял до него и му казал: Моля ти се, познаваш ли този господин? Ако го познаваш, искам и мене да запознаеш с него. Той казал, че го познава. По един ред на етикеции, българинът запознал господина с англичанина, който пристъпва внимателно към заспалия, побутва го и му казва: Господине, палтото ви гори. Ако беше българин, той направо щеше да пристъпи към заспалия, ще го бутне и ще му каже: Виж, че палтото ти гори. Аз виждам дълбокия смисъл в това запознанство. То говори, че за да влезеш във връзка с човека ти първо трябва да пробудиш съзнанието му, за да можеш да говориш на неговия език, и той да те разбере. И като знаете езика му, ще кажете: Господине, вашето палто се запали от пурата ви. Тогава човек ще ви благодари. Та при сегашните условия хората са длъжни да започнат да изучават езика на човешката душа. Днес всички хора не говорят на един и същи език. На много езици говорят. Хората трябва да дойдат до Божествения език, дето всички ще се разберат. Това е езикът на Любовта, който някои не искат да научат, а някои са го знаели и сега почти са го забравили. Всички хора трябва да се заемат да изучават езика на Любовта. Аз съм правил много опити с кучетата. Срещне ме някое куче, погледне ме, не ме залайва. То ме гледа, очаква нещо от мене. Ако аз си кажа в себе си, че нищо няма да му дам, то ме гледа на криво. Но ако бръкна в джоба си и му дам едно парченце, то ми става

приятел. Ако това се продължи няколко пъти наред, приятелските отношения се затвърдяват. Щом направите една услуга на едно куче, то е готово да бъде на ваше разположение. Това всеки може да е опитал. Ако направите една услуга на човека и той ще каже, и аз съм готов да ви услужа. Той казва: Малкото благо, което имам, готов (съм) наполовина да разделя с вас. Така ще образувате една връзка. Христос казва: "Обичайте ближния си както себе си". Раздели половината благо, което имаш, с ближния си. Щом влезеш с твоя ближен в този закон, идва вторият закон, според който, дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз. Дето е Любовта между двама или трима, там е Бог. Дето е Бог, всички работи тръгват напред. Този е Първият закон, който всички хора трябва да научат. И като научат тези положения, ние ще наредим другите въпроси, защото навсякъде се изисква Любовта: и в обществата, и в народите, и в партиите, и в семействата - навсякъде Любовта трябва да влезе като мерило, защото примирява нещата. Любовта ще смекчи сърцата на господарите, да влязат в положението на работниците. Любовта ще смекчи сърцата и на работниците, да влязат в положението на господарите си. Ако Любовта влезе в съзнанието на хората, като един фактор, те ще влязат в правия път на онова естествено развитие, което хората, както и всички народи търсят. Няма друг път. Този път е опитан. Дълго време са го опитвали, докато най-после се е дошло до закона на Любовта. За да се приложи законът на Любовта в сегашните общества, изискват се нови форми, а не като сегашните. Не е лесно да се оправи едно семейство. Не е лесно да се оправи светът. Трябва да се разбират нуждите на децата, на синовете и на дъщерите, на майките и на бащите. Не е лесно да се оправи едно общество. Трябва да се разбират нуждите му. Не е лесно да се преподава на ученици. Вземете един клас от 50-60 ученика. Трябва да се образува една естествена връзка с тях, за да може да им се предаде един урок. И в религиозните общества мъчно може да се предаде идеята за Бога. Идеята за Бог може да се предаде дотолкова, доколкото аз я прилагам сам. Не е в

това, в което аз вярвам, но в това, което излиза от мене. Хората дотолкова вярват в един извор, доколкото вода излиза от него. От водата, която излиза от него, се определя и неговата цена. Всичко е според качеството на водата. Ако този извор престане да дава вода, с това той губи своята цена. Ако водата на извора се увеличава, той придобива по-голяма цена. Следователно, дотолкова, доколкото ние ставаме проводници на Божията Любов да изтича от нас, дотолкова и нашата цена се увеличава.

"Който се учи на Словото Божие" - да се учим на Словото Божие, това е, върху което трябва да работим за в бъдеще. Това е, при което ний можем да съградим нашия живот.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

25. неделна беседа от Учителя, държана на 31 март, 1935 година. София, Изгрев
(Нов доста дълбок сняг, но повече мокро, отколкото студено.)

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

Отче наш.
"Духът Божи".

Ще прочета последната глава, 8-та глава от книгата "Песен на песните", която много рядко се чете. Тя е последната и най-малката глава. В нея има нещо каноническо, тя трябва да се чете от най-старите хора. Някой път съвсем не трябва да я буташ.

Песента - "Аз в живота ще благувам".

"Песен на песните" е една книга, любовно-драматична. Тя е един малък опит за драма. Има три форми в живота, чрез които съвременните учени го изразяват. Едното положение е трагичното в живота, трагедията, в която главните герои умират. И двамата главни герои умират. И поколенията след тях така живеят. И Христос свърши с трагедия. Това, дето се казва, че възкръснал, това е втората фаза на живота му. В първата фаза той свърши трагично и учениците му се разпръсват. После се разпространи учението Му, след възкресението. Почти целият човешки живот завършва с трагедия. Животът сам по себе си е драма, в която героят и героинята минават през големи изпитания, но остават живи. След това иде третото положение в живота. Комедия е, когато героите нямат трагичен край, нямат и драматичен край, но имат комичен. Комедията е сянка на трагедията и на драмата. Така аз ги определям. Може да има и други определения в речниците. Когато в комедията е представен човек, който много страда, не мислете, че той трагично умира, не той не умира, но си представя неща, за които няма никакво понятие. Това е комичното в живота.

Казвам, това са три фази в живота, които не могат да се избегнат. И аз не зная, ако те не съществуваха, какво щяха да пишат нашите

писатели. Ако нямаше драма, ако нямаше трагедия, ако нямаше комедия, как щеше да се опише животът. Това са контрасти. Трагедията започва по един начин, а свършва по друг начин. При трагедията и двамата умират. С тях се свършва всичко, там има трагичен край. Може да е вероятно, може да не е вероятно. Дали е вярно или не вярно, който има знания, може да провери нещата. Който вижда, той пак може да провери нещата. Но онзи, който не вижда, който няма знание, той трябва само да вярва. Това са отношения в живота. За да се провери дали някой човек страда, той трябва да има едно съвършено чувство. Това чувство е необходимо, за да провери човек дали има друг свят, или няма. Онзи свят, за който хората не виждат, е един свят непознат. Този свят се нуждае от доказателства. Аз пък мисля, че няма нужда да се доказва онзи свят. Аз мисля, че няма нужда да се доказва, че слънцето съществува. Даже и най-простите животни, които нямат никакви разсъждения, все-таки усещат, че има нещо, което съществува. Какво е тяхното понятие за слънцето, то е друг въпрос. Все-таки те съзнават тази реалност, понеже от тази реалност се подкрепя техният живот. Сега каквото е другият свят за природата, за Бога, все-таки ние съзнаваме, че има нещо, което крепи живота ни. Какво е то, ние не го съзнаваме. Можем да му дадем една или друга форма, можем да го отричаме или поддържаме, но нито доказателството, нито отричането допринасят нещо за реалността. Реалността е нещо независимо от нашите доказвания или отричания. Нашите доказателства допринасят нещо за самите нас, но за самата реалност нищо не допринасят. Какво печели Господ, ако Го доказвате или какво печели ако Го отричате? Мъчно е да се докаже какво е състоянието на един човек, за когото се казва, че не вярва в Бога. Казвате за някого, че вярва в Бога. Какво нещо е верую то или какво нещо е вярата? Никой не може да даде един конкретен образ какво нещо е да вярва човек в Бога. Никой не може да даде един конкретен образ какво нещо е да не вярваш в Бога. В ранната възраст младите вярват в Любовта, а старите не вярват. В

това отношение младите са вярващи, а старите са безверници. Старите казват на младите: Опитайте я, ние я опитахме. Младите казват, ние не искаме да опитаме Любовта, ние вярваме в нея. Те казват: Любовта е едно богатство, ние трябва да го опитаме. Като остареят и те казват като старите, че не вярват в Любовта и я отричат. Младите вярват в Любовта и искат да я опитат, старите я отричат. Кои от тях са на правата страна? - И двете страни са прави. Аз разсъждавам малко по другояче. Ние отричаме нещата в положителен смисъл и възприемаме нещата пак в положителен смисъл. За пример, ако поддържам че съм гладен, това показва, че съм млад. Някой казва: Аз съм сит, аз вече съм се наял. Това е старият човек, който отрича яденето. Старият човек отрича Любовта, той се е наял. А младият, който поддържа Любовта, той тепърва има да яде. Както виждате, моята философия е малко по-друга. Като срещнете един човек, вие ще го попитате, наяде ли се? - Да. - Щом си се наял, ти ще отстъпиш своето място на нас, ние да се наядем. Тъй щото, когато старият каже, че Любовта нищо не струва, младите ще му кажат: Бъди тъй добър да ни отстъпиш своето място, ние да опитаме тази реалност. Като се наядем! - И ние ще я откажем. Тогава младите ще дойдат да търсят Любовта, а пък старите ще я отричат. Отричането на нещата не показва, че реалността не съществува, но тя е вътре в тебе; старият казва, че Любовта е отвътре, а не отвън, когато младият казва, че Любовта е отвън. И тук пак се различават. Те се различават малко в Любовта. Старият казва, че Любовта я няма, а младият я търси. Старият казва: Аз тук ще спра. Младият казва: Аз бих дал всичко да позная Любовта. Понякога хората се опитват да подкупят някого да ги обича. По-глупава работа от тази няма. И бъдете уверени, че ако дадете пари на онзи, когото обичате, вие ще изгубите Любовта, която имате. Ако някой те обича, той не те обича нито за парите ти, нито за къщата ти, той те обича за нещо друго, за нещо безкористно. И ако ти речеш да му се разплатиш, ти ще изгубиш Любовта, която той има към тебе. Ако искаш по някакъв начин да покажеш Любовта си, ще я

покажеш по своему. Не е въпросът да задължавате този, който ви обича, да ви прави услуги. Не казвайте: Понеже ви обичам, направете ми това и това, и онова. Който има Любов в себе си, той няма нужда от никакви услуги. Питам: Мислите ли, че онзи, който ви обича, е сиромах човек? Аз разсъждавам малко по-другояче. За да обичате един човек, той трябва да съдържа някаква ценност в себе си. Повидимому той може да се показва прост, да няма някаква особена форма, да не е богат, но в себе си има някаква ценност. Вие минавате покрай един камък, който няма никаква ценност, но го подхвърляте. Защо? - Защото не разбирате неговата ценност. Обаче онзи, който разбира, взима този скъпоценен камък и го излъсква, той знае, че този камък струва милиони. За това го взима. Следователно онзи човек, когото вие обикнете, в даден случай струва много, той има някаква ценност в себе си. Тази ценност с нищо не може да се откупи. Любовта е нещо, което нито можеш да купиш, нито можеш да продадеш. Тя е тъй свободна, както светлината свободно идва и си заминава. Тя никъде на гости не остава. И ако й речете да направи някаква услуга, тя не прави. Любовта прави услуги от само себе си, но ако и речете да направи някаква услуга, ако изисквате от нея, тя си заминава. Ако започнеш да мислиш върху въпроса дали някой те обича, или не, ти вече си загубил половината от Любовта си. Ако почнеш да философствуваш върху нея, тя след няколко време ще си замине. Това психологически е вярно. Тъй щото за Любовта никой не мисли дали те обича някой или не. Питам ви, от ваше гледище, кои са признаците дали някой ви обича или не. Първият признак, че някой е обикнал една мома е този, че тя е станала хубавица. Щом е грозна, никой не я обича. Щом почне да става хубавица, обикнал я някой. Първият признак, че някой е почнал да ви обича, е това, че ставате хубави. Дали знаете това или не, то е друг въпрос. Това е една от диагнозата. Вторият признак, че е почнал някой да те обича е това, че ти вече не си заспал. Ти започваш да се движиш натук, натам, да се мърдаш, да човъркаш нещата и не се подчиняваш на никого, тогава

ставаш особен, имаш особено мнение, не се подчиняваш, не се подчиняваш. Тогава ти ставаш бамбашка човек. Третият признак, когато те обикне някой, ти ставаш мекичък, приятен като някой ароматичен плод. До преди да те е обикнал, ти си бил груб, но след това ставаш мекичък, нежен. Следователно, ако не си мекичък, ако не се мърдаш, т. е. ако не мислиш и ако не си станал красив, никой още не те е обикнал. Ако имаш тези три качества в себе си, това показва, че те е обикнал някой. Кой е той, това не е важно, то не трябва да се прави въпрос. Това са външните признаци на Любовта, които са верни. Всички хора на Любовта са красиви. Когато те обикнат и когато обичаш, винаги ставаш красив, само че в двата случая има разлика в тази красота. Когато обичаш ще станеш красив по един начин, а когато те обичат, ще станеш красив по друг начин. Когато обичаш, ще бъдеш мъж. Когато те обичат, ще бъдеш жена. Когато обичаш, ще развиваш своя ум. Когато те обичат, ще развиваш своето сърце. Това са донякъде разяснения върху Любовта. Аз говоря върху Любовта малко философски. Но каквито обяснения да са дали писателите върху Любовта и те са прави. Тъй като те описват Любовта, това са външни признаци на това преходно състояние в човека, което те наричат Любов. Например те често описват, че героинята припаднала от Любов. За да припадне един човек, той може да припадне само от страх. Аз не зная каква любов е тази, при която се припада. Според мене това е едно патологическо състояние на любовта. С това припадане на героинята авторите искат да кажат, че тя е била много чувствителна, вследствие на което е припаднала. Човек на Любовта никога не припада. От Любов човек никога не припада, но без Любов всякога може да припадне. Една майка може да припадне от това, че синът й умрял. Любов, която допуща, че синът ти е умрял, не е любов. Който има Любовта, той не може да бъде безверник. Който има Любовта в себе си той вярва, че общият живот е целокупен и че всичко в него живее. Той вярва, че хората могат да се изменят, но онзи човек, когото той познава, живее и в този, и в онзи свят. Онези,

които имат Любовта в себе си, вярват, и тази вяра, това качество в тях, излиза така спокойно, така непринудено. Казвате: Докажи това. Какво ще го доказвам? Аз живея в това, няма какво да го доказвам. Аз зная това, няма какво да го доказвам. Аз зная това. Ти срещал ли си ангел? Че земята е пълна с ангели. Всеки ден се срещам само с ангели. Има ангели, които са като професори в университета, има някои ангели като химици, трети като физици, други като проповедници, като държавници, като офицери, като генерали и царе има ангели, на всякакви длъжности са назначени те. Това е, което аз зная. Дали го приемате или не, то е друг въпрос. За мене това е една реалност, а за вас това е суеверие. За мене вашите вярвания са една глупост, едно отричане. Вие нищо не знаете, нищо не виждате, но отричате нещата. Аз пък ги виждам и всеки ден проверявам нещата. И Христос казва на учениците си: "Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят". По-нататък Той казва: "Аз излязох от Отца си и се връщам при Него". Той знае от де е дошъл и де отива. Има хора, които виждат и отзад, и отпред. Те виждат на хиляди километри разстояние, ясновидци са те. На такива хора трябва да се има доверие, виждат те. Има хиляди хора, у които днес това чувство е силно развито. Мнозина от вас могат да искат да видят нещо, но външното виждане нищо не доказва. Ето учените хора са изобретили микроскопите, с които разглеждат и най-дребните частици. Един обикновен микроскоп увеличаваше досега две хиляди пъти. Ако разделите един милиметър на две хиляди частици, с този микроскоп ще видите една две хилядна част от милиметъра. Сега обаче има микроскопи, с които можете да увеличавате толкова, че да виждате даже една милионна част от милиметъра. И за в бъдеще, аз мисля, че ще има един по-чуден свят. През време на войната един английски учен изнамерил някаква течност, през която могъл да види етерния двойник, който излязъл от човека. Той виждал двойника на човека да излиза около един пръст вън от тялото му. Като наблюдавате през тази течност, ще видите как излиза етерният двойник. Когато е в здравословно състояние, човек

има един цвят. Когато е в болезнено състояние, той има друг цвят. От цветовете можете да познаете дали състоянието на човека е здравословно или болезнено. В сегашния век не е въпросът да се отричат нещата. Отричането нищо не доказва. Това, което за едни съществува, за други не съществува. Нима за мравите човек съществува? Те даже нямат понятие за човека. Нима за дребните микроорганизми човек съществува? Но, въпреки това дали за тях съществува или не, ние съществуваме. Това ни най-малко не ограничава, не отрича нашето съществуване. Това ни най-малко не ограничава, не отрича нашето съществуване. Дали ние отричаме един свят по-висок от нас, това е друг въпрос, но съзнанието на съществата, които са над нас, ни най-малко не се ограничава. Нито един психологически факт не се изменя от нашето отричане или доказване. Ти искаш да направиш нещо и цяла нощ се бориш, ти се намираш в борба, тази борба произлиза от тебе. Ти се бориш ден и нощ, докато най-после решиш в себе (си), че трябва да извършиш това, което си намислил. Ти виждаш, че не си господар на положението. Но кой те застави тогава да го правиш? Някой казва: Аз мога да направя всичко. -Това е друг въпрос. Едно трябва да знаете: Сам в света човек нищо не може да направи. Когато в даден случай вие правите нещо по своя воля, вие не сте в закона на Любовта. Аз отричам, че Любовта произтича от човешката воля. Любовта е един акт на Божественото в човека. Когато ти се запалиш от Любов, това е Божественото, което действува в тебе. Казва Писанието, че Бог е и в животните, и в хората. Любовта се дължи на Божествения импулс, който твори. Когато и животните дойдат до този Божествен импулс да работи в тях, съвсем се изменя и тяхното естество. Вижте онази кокошка, която мъти своите пиленца. Тя е толкова разточителна, за нищо не мисли, но щом излюпи пиленцата си и стане майка, нейното естество съвсем се изменя. Докато Любовта (е) в нея, нейното естество съвсем се изменя. А вие казвате за някого, аз няма да го обичам. Чудни сте вие! Та най-първо Любовта не произтича от вас. Тя е една

привилегия за вас. Ако вие обичате някого, радвайте се, че Божественото се е проявило у вас. Вие сте едно стъкло, през което светлината минава. Благодарете, че сте станали проводник за Божественото. Като мине светлината през вас, ползуват се вашите ближни и вие.

Та има неща, които трябва да се дадат на подрастващото младо поколение. И мъже, и жени трябва да се домогнете до една права философия на живота. Казвате: Не струва да се обича, но човек трябва да уреди своя живот. Никой не може да уреди своя живот. Друго е важно, човек трябва да запази живота си, който му е даден, а не да урежда своя живот. Какво ще уреждате живота си? Ако Онзи, Който е създал живота, не е предвидил нужното количество въздух, светлина, вода и храна за всички живи същества, как щяхте вие да го уредите? Казва някой: Аз отричам всичко. Не е така, не можете да отричате нещата. Това е една драма. В дадения случай аз не отричам нещата, но казвам: Ето и Соломон се опита да напише една драма, не трагедия. Тук мистиците разсъждават, че той бил една събудена душа, която търси Любовта. Там в първия стих на прочетената глава Соломон казва: Дано ти да ми станеш близък, като брат, да те хвана, да те прегърна, да дойдеш с мене. Това показва, че душата иска нещо конкретно. Понеже е на земята, тя не обича да се занимава с вятъра. Тя иска да хване нещо, да го прегърне, да почувствува пулса на сърцето му, топлината на живота, който слиза от него. Тя иска нещо реално. Вечер нали сте били в любовни отношения, искате да прегърнете любовницата си. Спиш и тъкмо прегърнеш любовницата си, и сутринта виждаш, че държиш юрганя. В Любовта нещата са реални, а извън Любовта не са реални. Любовта е великото, реалното в света. Всичките ни скърби в света произтичат от единствения факт, че ние понякога спим и като се събудим, виждаме, че държим юргана в ръцете си. Това е скръбта. Друг пък си предполага, че никой не го обича. Там е трагедията на живота, че юргана държиш в ръката си. В Любовта не може да има промяна. Ако има промяна, аз я обяснявам

малко по-другояче. При моите изследвания аз съм правил много наблюдения, а днес разбирам Любовта и на младите, и на старите. Аз не искам да кажа, че старият е глупав, нито искам да кажа, че младият е глупав, само че старият има едно разбиране, а младият има друго разбиране, но и двамата вървят в една и съща посока. В края на краищата и двамата ще имат една и съща опитност. Когато една душа се събуди, тя вече почва да търси Любовта. Когато човек се влюби, започват хората да го презират, да го считат извеян. Един виден германски професор бил много обичан от студентите си и той държал много добре лекциите си. Всички студенти били доволни от него. По едно време идва на лекциите му една студентка, в която той се влюбил. Когато тя присъствала на лекциите му, той преподавал много добре. Но когато я нямало в аудиторията, той ставал като захласнат, търсил я с очите си и лекциите му не вървели добре. Щом дойдела, той се вдъхновявал и държал добре лекциите си. Каквото и да направи тя, накъдето да се мръдне, той ставал неспокоен. Питам: Какво е станало с този професор? - Тя е дошла много близо до неговия ум. Тя е дошла много близо до неговите очи, че той нищо не може вече да вижда. От как е дошла тя, той вече започнал да забравя лекциите си. Предметът на Любовта отвлича вниманието на човека и той започва вече да забравя майка си, баща си. Аз съм виждал как влюбените деца седят под ябълката. Майката изпраща детето си да купи масло в някое шише, а то се спряло пред ябълката и гледа. Седи то там един-два часа, но като се върне дома си, има пеене. Като се влюби дъщерята, майката и бащата се намръщват. Всички хора говорят за Любов, но като видят, че дъщеря им се е влюбила, те настръхват, искат да знаят кой е този момък, дали заслужава тази Любов или не. Те искат да знаят още момъкът ли се е влюбил или дъщерята им ли се е влюбила в него? Защо? Защото ако момъкът се е влюбил в нея, тя печели, красива ще стане. Ако стане красива, малко кротка, това показва, че момъкът я обича, той се е влюбил в нея. Ако

пък дъщерята стане малко енергична, свободна, започва свободно да мисли, това показва, че тя се е влюбила в момъка.

Сега аз не искам да вляза по-дълбоко в психологията на въпроса, но разгръщам само крайчеца. Понеже, вие сте били млади, знаете тези работи, кога са ви обичали и кога вие обичате. Соломон тълкува този въпрос. Той е бил една пробудена душа, която е търсила реалното. Ние не се занимаваме с временния живот, с временната любов. Като се влюби някой човек, той казва на възлюбената си, че ще й бъде верен до гроба. Не, любов, която е вярна до гроба и пред гроба тя е слаба любов. Сегашните автори пишат за любовта, която минава зад гроба. Това е Любов. Аз не свързвам любовта с брака. Бракът е търговска сделка. А Любовта е един Божествен процес, който е общ за цялата природа. Той е непрекъснат процес в цялото космическо битие, във всички същества от най-малките до най-големите. Между ангелите брак не съществува. Ако един ангел рече на небето да се ожени, ще го изпъдят от там. Ако двама ангела си кажат една груба дума помежду си, както хората в брака си казват, от тях нищо няма да остане. Та няма помен от груби думи. Те нямат такива опитности, каквито хората имат. И ангелите като хората без крила, те са добри хора, крайно разумни, които разбират дълбокия смисъл на природните закони. Те имат грамадна сила, могат да се проектират със своите 25 милиона крила, като на аероплан. Те могат да хвърчат с бързина по-голяма от тази на светлината. В едно кратко време един ангел може да пребroди пространството, да мине от една звезда на друга. Не, че всички ангели са крайно разумни и те са на степени помежду си, но в сравнение с хората те седят много по-високо. Така и между хората има разни степени на развитие.

Но да не се отвличаме по-нататък. Това е едно бъдеще, което ви очаква. Вас да не ви е страх от този свят, защото светът, в който днес живеете, е един идеален свят за по-висшите от вас същества. Те се стремят към този свят. Един ден и те трябва да дойдат до тези форми, в които ние се намираме. Тъй щото всяка форма, която се създава,

отваря врата за влизане в един свят. Кое е онова, което създава човекът? -Неговата мисъл. Мисълта определя човека. Единственото същество, което мисли на земята, това е човекът. Мисълта, това е свободата на човека. Чрез своята мисъл човек се е освободил от всички ограничения. Силата на човека е в самия него, и той може да се освободи от всички несгоди, които съществуват на земята. Само че човек не може да се освободи нито в един ден, нито в една година, нито в един живот. Ако имат търпение, всички могат да се освободят. И тогава всеки мъж, всяка жена, всяко дете, всеки господар, всеки управляващ ще носи в себе си тази свобода. Ако всички хора, ако всички народи се съединят колективно, всичко ще могат да направят. Сега ние седим на земята и се молим на Господа да ни освободи от всички злини, които съществуват на земята, от неразбиране, от едно вътрешно разединение. Това е една разпокъсана философия, чрез която ние отричаме любовта. Тогава кое е онова, което ще донесе идеал на живота? Казвате, че трябва да имате пари. -Парите, към които се стремят хората, това е знанието в живота. Но всяко знание произтича от един съвсем друг източник. Който има знание, той ще бъде силен човек. Ако си слаб човек, ти нямаш никакво знание. Ако те е страх от страданията, ти си слаб човек. Страданието е негативната страна на живота. За да се предпазиш от най-неблагоприятните условия, които биха станали в живота ти, на които можеш да се натъкнеш, това може да направи само Любовта. Онова, което може да подкрепи живота ти, това е Любовта, която трябва да се разглежда всестранно. Тази Любов се отличава. Когато сте в най-лошото си състояние, вие можете да направите опит да видите нейните сили. Това не може да стане мигновено, но постепенно. Ако държите ума си съсредоточен, ще забележите, че онзи мрак, който е в ума ви, постепенно ще почне да се намалява като на зазоряване. Тези отрицателни мисли ще почнат постепенно да се оттеглят, както се оттеглят облаците. Тогава вашият хоризонт, вашето небе ще почне да се изяснява и на хоризонта ви ще се яви едно слънце. Тогава вие ще

усетите в себе си една радост, че всичко можете да направите. В дадения момент вие ще се усъмните в себе си и ще кажете: Дали е вярно това или не е вярно. Дали това е възможно или не е възможно. Щом се усъмните, веднага всичко ще рухне и вие ще се върнете в първото си състояние. Питам: Тогава кой е признакът на реалността. Казвате, че парите са реални. - Не е така. Представете си, че имате пред себе си един паралитик, който не може да яде. Турете пред него един милион и вижте дали тия пари ще му помогнат. Парите няма да му помогнат. Значи парите не са никаква реалност за него. Те няма да му помогнат. Обаче, има случаи когато Любовта може да лекува. Един млад момък бил парализиран. По едно време му казали, че иде неговата възлюблена, която той отдавна очаквал, този момък веднага станал от леглото си, облякъл се и излязъл навън. И парализията веднага му изчезнала. Питам: Кое е по-силно - парите или Любовта. Това, което в даден случай може да възвърне здравословното ти състояние, да те направи самостоятелен човек и да те освободи от ограниченията, това е реалното. А всичко друго аз наричам условия в живота. Парите, запример са едно условие, силата е едно условие, знанието е условие, богатството е условие. Не отричам и тия неща, но казвам: Реалното в света, което дава сила и мощ на човека, това е Любовта, Божественото в човека, което трябва да се разгласява. Тази Любов не обича много да се говори за нея. Тя обича повече да се работи за нея, отколкото да се говори за нея. Онзи човек, който е запален от тази Любов, който я разбира, другояче му са отворени очите. Аз не съм виждал по-красиви очи от очите на онзи човек, у когото Любовта прозира. Като го погледнеш, той мяза на едно ясно небе, украсен с всички звезди. Той представя един необозрим свят, с всичката си красота и сила, и величие. Той не се усеща слаб човек. Като дойде Любовта в тебе, ти усещаш като че цялата вселена е в тебе. Ти вече възприемаш и слушаш Любовта на всички същества. Тяхната Любов и твоята Любов е едно и също нещо. Тогава ти чуваш гласа на всички ангели, на всички светии, на всички същества по света. И те

всички казват: Какъв велик смисъл има в живота. Влюбеният не се страхува от смъртта.

Сега Соломон (се) заел да опише Любовта. Соломон показва своето тщеславие. Като се влюби, искаше да напише една драма, че за в бъдеще да го знаят всички хора, да не го забравят. Възлюбената му имаше лозе и казваше: Моето лозе е пред мене /12 ст./.

"О, ти, който седиш в градините, другарите внимават в гласа ти. Направи ме да го чуя". - Кого да чуеш? Бързай, възлюблени мой!" - Кой говори тук? - Тя говори. Соломон имаше 300 жени и 900 наложници. Това са човешките заблуждения - "бързай възлюблени мой и бъди подобен на сърне или на еленче върху ароматичните гори" /14 ст./. Това показва един човек, който трябва да се освободи от всичките временни заблуждения в себе си, но (и) от външните. Някой казва: Аз не се нуждая от богатства. - Не е въпросът там. Ти можеш да бъдеш най-богатият човек в света. Злото не е в богатството. Злото седи в неразбирането на живота, понеже всяко богатство е една възможност за тебе. Богатството има смисъл, да станеш чрез него проводник на великото, да помагаш на ближните си и тогава знанието, което имаме, и силата, която имаме, и доброто, което имаме, всичко, каквото имаме, за всичко ние сме проводници, изпратени от невидимия свят да помагаме на онези, които имат нужда. Това не значи, че към целия свят, но в даден случай поне към един малък кръг. Какво по-хубаво от това, ако можете да проявите своята Любов. А вие чакате другите да ви обичат. И това е хубаво, не е лошо хората да ви обичат. Но две неща има в живота, които аз считам най-хубави. Няма по-хубаво нещо в живота от това да ви обичат, и няма по-хубаво нещо от това вие да обичате. Това са най-хубавите, най-добрите неща - да ви обичат и да обичате. Да оценяваш, когато те обичат, и да си оценен, когато обичаш. Значи ти да цениш Любовта на онзи, който те обича, и този, когото ти обичаш, да цениш твоята Любов. Който те обича, той никога няма да ти пише любовно писмо. Аз говоря за една Любов, в която няма никакво писане на писма.

Който те обича, той само ще ти говори, да го виждаш. Как да не го виждам? - Там е противоречието именно. Че в един момък се влюбват сто моми. Тогава от де ще знаете коя го обича. Как ще познаете коя го обича. Дойде едната, той казва, тази е. После дойде другата, пак казва: Тази е. Дойде третата и така се изреждат една след друга, и той не може да познае коя е онази, която го обича. И той не знае как да определи коя го обича. Какво представят всички тия моми? Това е непонятно за вашия ум. Стоте моми един ден ще станат една мома. Като говорим за истинската Любов, за Любовта на сродните души, разбирам, че ще дойде една колективна душа и тогава всички тия души, които от памти века са ви любили, ще влязат в тази душа и ще станат едно колективно цяло. Хиляди души, събрани на едно място, образуват Любовта на една сродна душа. Хиляди души, събрани на едно място, образуват Любовта. Хиляди и милиони капки вода, събрани на едно място, образуват един извор.

Казвам: Малката любов е заради нас, тя внася утеха, а голямата Любов внася живота в човека. Тя осмисля всичко в него и той става радостен и весел. Това е щастието на човека. Всички онези, които са писали по този въпрос, казват, че щастието е възможно само при Великата Любов, в хилядите и милионите души, събрани в едно, които могат да те обичат и в хилядите и милиони души, съединени в тебе, могат да те обичат. Следователно, това е Любовта, това е драмата на живота. Това е стремежът на цялото човечество - да се обичат. И аз бих желал така да се обичат всички.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

26 неделна беседа от Учителя, държана на 7 април 1935 год. София, Изгрев

КОЛКО Е ХУБАВА ТВОЯТА ЛЮБОВ!

“Колко е хубава твоята Любов”!

Отче Наш.
“Бог е Любов”.

Ще прочета 13-та глава от I Послание към Коринтяните. Тази глава има две важни страни: Една вътрешна, с нейните качества и форми, и една външна, с нейните качества и форми. Тъй щото апостол Павел казва, че Любовта може да се разглежда от две страни, двояко, но тъй както я разбира, той казва, че Любовта може да се разглежда от гледището на природния ум, от гледището на етическия ум и от гледището на чистия разум. Според описанието, което дава за Любовта, той я разглежда от гледището на чистия разум.

Паралелно с тази глава, ще прочета 4-та глава от “Песен на Песните”, дето Соломон описва как Любовта го е пленила като пленник, но как е станало това и той не знае.

“Духът Божи”.

“Колко е хубава твоята Любов”!

Сега ще разгледаме Любовта от три гледища: от гледището на обикновения, на природния ум; от етическо гледище и от гледището на чистия разум. Много писатели са писали и говорили за Любовта, но нито един от тях не е засегнал в нейната същина, т. е. това, което е съществено в нея! Не от зла воля е станало това, но тези писатели не са имали условия за наблюдение на Любовта. Любовта не може всякога да се наблюдава. И тя има свое време за наблюдение. Запример умерените пояси лятно време имат един изглед, зимно време друг изглед. Когато е в младините си, човек има един изглед; когато е в старините си друг; когато е болен, човек има един изглед,

когато е здрав има друг изглед. Когато е учен човек има един изглед, когато е невежа - има друг изглед. Добър или лош, учен или невежа, здрав или болен, млад или стар и т. н. Това са все човешки идеи, човешки разбирания. Ние сме кръстили нещата с тия имена, ние имаме особено понятие за нещата. Ние не разглеждаме нещата, тъй както са. Ако обичаш някого, приятно ти е да го хвалиш. Казваш: Като него друг няма. Всеки хвали своето стадо. Всеки хвали своята стока. Това е частично разбиране на нещата. Това благо, за което говорим, трябва да бъде общо благо на цялото. Великото благо на живота се отличава със следното качество: То подмладява човека, възобновява неговата сила, просвещава неговия ум. Това, което отнима силата на човека, това, което отнима светлината на неговия ум, не е реалното в живота. Дали е религия, дали е наука или какво да е, но това, което лишава човека от онова, което има без да му придава нещо, взима без да дава, не е това, което ние търсим. В следствие на това, почти всички хора се намират в заблуждения. И за това имаме няколко възгледа: Младите мислят едно, старите мислят друго, женените мислят трето. Ако имате едно малко момченце, то ще мисли да има един кон, да го язди. Ако имате едно малко момиченце, то ще си мисли, то ще си мисли да има кукли, с които да си играе. Ако имате някой стар дядо, той току ще си чеше брадата; ако е стара баба, тя ту ще туря, ту ще сваля шамията си. Ако е някой женен, той само ще се хвали с децата си, с дъщеря си, със сина си. Но това, с което се хвали, утре ще дойде някой да му го вземе. С какво ще се хвали тогава? Ние живеем в един свят на постоянни промени, аз го наричам “драматически свят” и след това се чудим защо светът се е толкова много изменил. - Светът не се е изменил, но има нещо, което у нас се е изменило, у нас има нещо не разбрано. Например, ти седиш зимно време на леда и мислиш, че имаш някаква здрава основа под краката си. Но дойде лятото и ти виждаш, че този лед започва да се пука. Казваш: Какво стана? Де отиде ледът? - Отиде някъде, изгуби се. Не, не се е изгубил ледът, но формата му само се измени. Някой се

оплаква, че изгубил Любовта си. - Никаква Любов не е изгубил. Той изгубил само формата на Любовта. Любовта нито се губи, нито се печели. Че си спечелил или изгубил Любовта, това са само човешки понятия. Защо? - Щом имате някаква печалба, тя трябва да тежи. Спечелиш пари, два, три, десет, сто, десет хиляди наполеона, те трябва да ти тежат. Щом изгубиш тия пари, ще ти олекне. Не само парите имат тегло, но и ученият човек се познава по своето тегло, но трябва да знаете как да теглите. Ако претеглите един учен, и един невежа, ще видите, че те се различават в теглата си. Ученият винаги тежи повече от невежия. - Как е възможно това? - Претеглете един учен и ще видите, че неговият мозък тежи повече. Той е по-голям от този на невежия. Мозъците на учените са по-големи, по-тежки от мозъците на невежите. Що се отнася до тялото трябва да се знае, че то не е човекът, то представя дрехата на човека. Мускулната система се губи у човека. Един човек от 70 килограма при една тежка болест може да изгуби няколко килограма от теглото на тялото си, да олекне до 45 килограма. При каквато болест да легне, обаче той много малко, почти нищо не губи от теглото на мозъка си. Сега когато се говори за Любовта, вие трябва да имате предвид много условия, при които Любовта може да се прояви. Хората имат много общи понятия за Любовта, но това още не е Любов. Това са предвестници на Любовта. Даже и сегашният живот на хората е предвестник на Любовта. Те още не живеят в Царството на Любовта. - Защо? - Понеже, за сега ние живеем в едно царство, в един свят на страдания. Земята е цял ад. Страдания, мъчения, едно след друго се нижат. Едва си поотдъхне човек от едно мъчение, след него иде вече друго. Но така не трябва да се говори. Не трябва да се обезсърчавате по отношение на бъдещето. Това е само една временна фаза, както когато един екскурзиант мина през една планинска местност, че се натъкне на някои сипеи, които се подронват под краката му и той се мъчи да излезе нагоре. Това е временно положение. Цялата земя не е направена само от пясък.

Казвам: Сегашният живот се дължи на едно особено специфично състояние, което хората още не са разбрали. В хората има нещо неустойчиво. Срещал съм млади момци и моми, у които няма никакъв устой. Върви млад момък през гората със своята Стоянка, държи кавал в ръцете, свири и й говори: Стоянке, докле кавалът ми е в ръката, ти на мене разчитай. Нищо не може да те нападне, аз съм готов на всички жертви за тебе. Гледа го Стоянка напет с пъстър кавал под мишца, хваща й окото. По едно време насреща им се задава една голяма мечка. Момъкът бързо се качва на една круша и Стоянка от страх ляга на земята и се преструва на мъртва. - Не бой се, Стоянке, аз ще цъкам отгоре с кавала. Днес всички хора само цъкат. Едни лежат долу на земята и мечката ги мирише, а други седят на дървото и от там цъкат. Аз наричам това реформи, дружество за подпомагане на бедните в техните нещастия. Обаче, това не е онази система, която може да внесе в човека това, което ние търсим. Вие не трябва да се обезсърчавате, защото сте в един свят, който е в движение. Ние сме пътници и да не се обезсърчаваме трябва да влезем в същината на живота. Сега вие можете да ми направите възражения от три страни. Младите ще ми кажат: Ти млад не си ли бил? - Прави са те. Старите ще ми кажат: Ти стар не си ли бил? - И те са прави. Женените ще ми кажат: Ти женен не си (ли) бил? - И те са прави. Аз влизам в положението на всички и казвам; да, аз искам да бъда млад без да остарявам. Аз искам да бъда женен без да умирам; Аз искам да бъда стар без да страдам. Единствените хора в света, които страдат, това са старите. Младите водят широк живот. - Това са общи твърдения, които привидно само са така, а всъщност не е така. Младият страда по единствената причина, че иска да стане стар. Той не се задоволява от своята младост. Като погледне дядо си, влюбва се в неговата брада. Той казва: Да имам такава брада, да я тегля! Ех, де да бъда като дядо си, да си седя като него и тъй по цели дни да ходя на нивата да ора и да жъна. Ето де е грешката на младите. Като остарее дядото и той има своя опитност и казва: Де да съм млад сега, че да отида като този

момък да поработя на нивата, да дишам чистия въздух. Тези сравнения сега не може да ви утешат. На едного умряла дъщеря му, а друг го утешавал: Не тъжи толкова! Господ те е обичал, за това е взел дъщеря ти. -По-малко да ме обичаше, но дъщеря ми да не беше взел. - Така не се утешава човек. Господ го обичал, че взел дъщеря му. Това не е утешение. Бог ни най-малко не се нуждае от нашите дъщери. Като даде нещо, че после да си го вземе. Той не е причина за нашата смърт. Ако някой носи шише пълно с масло и по невнимание падне и счупи шишето, трябва ли да казва, че такава е Волята Божия? Бог не се нуждае от моето масло. Такава е моята воля, моята неразсъдливост. Ако бях по-умен, моето шише щеше да бъде здраво. Докато гърнето на Любовта е здраво, всякога ще ви върви в живота. Любовта се носи в шишета, в гърнета. Някой носи шишето с Любовта, но щом каже една дума (не) на място, веднага разваля цялата Любов. Щом счупиш шишето и Любовта отива. Аз съм слушал как си разговарят двама млади. Момата се обиди, разсърди се нещо на момъка и каза: Голям простак си ти! Обърне гърба си и не иска повече да го види. Тя е счупила вече шишето. След това ще му пише едно, второ писмо. Той не е разбрал какво означава думата "простак", а се докачил от тази дума. Но и тя не разбира какво значи думата "простак". От една неразбрана дума счупиха шишето, изгубиха любовното масло. И единият не разбира, и другият не разбира. Любовта има свои прояви и в умствения свят. И в тази Любов има известни отношения. В нея има етическа Любов и Любовта на висшия разум. Соломон е описал главно Любовта на обективния, на природния ум. Доколкото знаем, Соломон не е бил първокласен философ. Той е достигнал най-много до етическата Любов, но до Любовта на чистия разум не е достигнал. Соломон никъде не е засегвал какво нещо е Божественият свят. Той казва: Ще дадеш отговор на Бога на етическия свят. В етическия свят има съдба, но в Божествения свят няма никаква съдба, никакви недъзи, никаква грозотия. В Божествения свят всичко е красиво, всичко е съвършено. Понеже, хората нямат понятие за Божествения

свят, те го отричат. Какво нещо е Божественият свят? Ако им се каже, че този свят е свят без противоречия, те не могат да си представят как може да съществува свят без противоречия. Те се намират в положението на онази майка, на която детето живяло 3-4 месеца в една воденица, но като се върнало дома си, не могло лесно да заспива, постоянно плачело. И какво станало. Най после, бащата се сетил, че докато било на воденицата, детето лесно заспивало, защото било унасяно от дрънкането на воденицата. Тогава бащата взел една тенекия и започнал да дрънка. Дрънкул, дрънкул, тандара, тундара - детето заспивало. Дрънкане иска това дете - нищо друго. Много хора и в Любовта искат дрънкане. Ако не им дрънкате, не могат лесно да заспиват. Някой се разсърди, не може да заспи, но като почнеш да му дрънкаш, да му казваш, че го обичаш, това онова и той заспива. Трябва да му се дрънка! Сега някои от вас сте възрастни и ще кажете, че така не се говори, човек трябва да бъде малко стегнат, че това не е морално, и т. н. - Ще ме извините, аз не съм от много моралните. И аз имам в себе си един морал, а именно: Аз считам в себе си морално това, което причинява полза едновременно и на мене, и на ближните ми. Ако нещо е вярно спрямо мене, трябва да е вярно и спрямо другите. Не е въпрос по количество, но онази светлина, на която се радвам аз, трябва да се радват и растенията и животните. Както аз се радвам на храната, така трябва да се радва едно растение и едно живот(но). Разбира се, че растението не може да се радва на светлината, както аз се радвам, но все-таки и растението има известно разбиране. Ако растението нямаше известно разбиране на светлината, как би създало тези хубави цветове и плодове? Ако растението нямаше едно вътрешно разбиране на светлината за живота, то никога не би създало тези хубави цветове. Ще възразите, че растението не ги е създало, но Господ ги е създал. - Съгласен съм с вас. Тогава и това, което вие ми говорите, не сте вий, но Господ ли направи това? Езикът ти е блед, ти боледуваш - боледуваш - Господ ли направи това? Езикът ти е блед, ти боледуваш - Господ ли направи това? Ако

мислиш, че всичко Господ прави, ще излезе, че Той е в противоречие със себе си. Господ не може да бъде в противоречие със себе си. Като човек и аз не мога да бъда в противоречие със себе си. Господ не може да бъде в противоречие със себе си. Като човек и аз не мога да бъда в противоречие със себе си. Щом съм в противоречие със себе си, причината е вън някъде. Невъзможно е човек да влезе в стълкновение със себе си. Човек може да влезе в стълкновение със себе си само тогава, когато се намеси една външна причина, едно малко обстоятелство. Вземете за пример един млад момък, който не се е запознал със света, който не познава външните моми, как почита той майка си и баща си! Един ден този момък излезе вън, запознае се с една мома, която има диаметрално противоположни възгледи на неговите, повлиява му и той започва да се сепва на майка си и на баща си, иска да бъде съвършено самостоятелен, иска сам да живее. Защо? - Момата е влязла да живее в него и той се раздвоил. - Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Това е факт, който не може да се изясни.

Сега ще направя друго сравнение. Слагат ни на масата едно хубаво ядене. Докато се приготвя да ям, друг някой дойде, седне пред масата и започва да яде. Този човек не може да ми бъде приятен. - Защо? - Защото той ми взима благото, което ми е дадено. В дадения случай момата е едно благо за момъка, а понеже, бащата и майката реагират, момъкът казва: Как да не ям ли? Момата му дава един вътрешен подтик, едно вътрешно вдъхновение. До това време този момък се е носил неглиже, не е обичал да учи, бил е мързелив, не слушал майка си, баща си, заради което често бил наказван. Обаче, откак обикнал тази мома, почнал да се облича хубаво, да се причесва добре, да се учи, да помага на майка си и на баща си, иска да покаже на Стоянка, че е гениален. Той има вече един вътрешен стимул. И след всичко това баща му казва: Пусни тази Стоянка! Да пусне Стоянка, това значи в един момент да разруши всичко това, което гради. Никога! Когато един момък напусне една мома, тя претърпява

голяма криза. Аз съм виждал такива моми, които с години линеят, очите им хлътват, лицето им пожълтее, не им се иска да живеят, искат да умрат. След няколко години това състояние минава. Същото става и с момъка, когато момата го напусне. Който не разбира законите, той ще каже: Отишъл този човек да тъжи, да плаче за една любов. - Ще скърбиш, ще тъжиш и оттатък ще минеш. Любовта не трябва да се губи. Без нея животът е едно вътрешно мъчение, една вътрешна несрета, едно безсмислие. Без Любовта животът няма никакъв смисъл. Най-малкият лъч на Любовта осмисля живота.

Казвам: Това, което сега ще ви изнеса, не искам ни най-малко да влезе в стълкновение с това, което имате сега. Това, което имате сега и това е хубаво, но аз го наричам, то е ваша стара дреха. Възгледите, които имате за Любовта, това са вашите стари дрехи. Такива дрехи като вашите и аз съм имал, но отдавна вече съм ги закачил. Аз съм ги закачил, не съм ги продал никому и от време на време ги поглеждам, да видя каква любов съм имал някога. Сега имам вече нови дрехи, окачени. Любовта изисква ново, тя не търпи съдрани дрехи. Когато отиваш да посрещнеш Любовта, трябва да бъдеш много добре облечен. Ти не можеш да отидеш при Любовта, ако не си добър, ако не си умен, ако не си силен, ако не си здрав, ако не си благодарен. Ти трябва да знаеш, че Любовта не търпи такива дребнави, сиромаси хора. Всички бедняци тя ги изпъжда навън. - По човешки говоря. Не че не ги обича, но тя ги праща на баня и казва: Дайте им чисти, хубави дрехи да се облекат и тогава да дойдат при мене.

Сега да обясня какво е положението на онзи, който обича. Някои хора мислят, че като обичат някого, те трябва да го търпят с всичките му недъзи. - Не, няма такова нещо в Любовта. Любовта може да търпи всякого с всичките му недъзи, но това не е никаква любов. Когато един артист трябва да свири на пиано, той ще свири на него само когато пианото е напълно завършено, когато всичките му клавиши са на мястото си, когато се акордира. Иначе, при никакво друго положение той не би свирил на такова пиано. Ако пианото е малко

недовършено или разглобено, той никога не се заема да го поправя - това не е негова работа. Ако ти си музикант, само когато туриш ръцете си на този инструмент, ще можеш да свириш, но при условие да си нагласен с Любовта. Щом има нещо разгласено в тебе, като инструмент, Любовта няма никога да тури ръцете си и да свири върху тебе. Аз съм слушал музиканти, които свирят с един пръст като децата. Току ги чувате да свирят "Цвете мило, цвете красно". Днес ги слушате "Цвете мило", утре ги слушате пак същото, но това не е никаква любов. Като умре някой, ние му туряме откъснати цветя. - Това е криво разбиране. На умрял човек, аз никакви цветя не турям. Умрелите хора природата ги наказва. Тя им (удря) такъв бой, какъвто те никога не са виждали. Като види някой умрял, природата го пердаши до второ разпореждане. Като влезе в гроба цели 4-5 години му удря такъв бой, че всичко му взима, коства му само едни голи кости. Освен костите му тя смъква всичко друго. Ще кажете, че това е изгниване. С това тя иска да му каже, че това, което пие, с което носи, с което умира, с него не може да постигне любовта. Любовта изисква безсмъртие, Любовта изисква чистота. При най-малкия оттенък на нечистота, Любовта веднага изчезва. Това виждаме в живота. Докато момата е чиста, те е весела, силна, мощна. Същото може да се каже и за момъка. Но при най-малкото прегрешение, каквото и да е то, винаги лишава човека от Любовта. Най-малкият недъг лишава човека от Любовта. Това всички трябва да знаете. Който иска да опита Любовта, той трябва да се освободи от всички свои слабости. Вие не трябва да се обезсърчавате. На какво се дължат слабостите? - На неразбиране на живота. Казвате, че еди-кой си писал, че в грях ме зачна майка ми. - Това отчасти е вярно. Питам: В грях ли ме направи Бог? - В началото Бог създаде човека, а грехът отпосле влезе. При тези условия, при тези разбирания, както сега живеем, човек се зачева в грях, но щом изменим нашите възгледи в живота, човек ще види, че има един начин, по който той може да се роди няколко пъти на ден, даже. Но сега аз говоря за едно раждане. Ако някой очаква да се

преради втори път и тогава да започне нов живот, неговата работа е свършена. Аз поддържам, че в света има едно прераждане, при което човек сам трябва да се роди. При това раждане той не трябва да има никаква майка, никакъв баща. Той сам ще си бъде и майка, и баща. Той сам ще си бъде и син, и дъщеря. Майка му, баща му, брат му, сестра му, всички заедно ще живеят в едно тяло. Докато майка ви, баща ви, син ви и дъщеря ви живеят в специални тела, те ще умрат. Щом придобият едно тяло, те са едно цяло. Ще ви приведа един пример. Ако вие отделите главата, двата крака, двете ръце от човешкото тяло, какъв човек ще представлява той? Този човек непременно ще умре. Но ако съедините всичките тия части на едно, той отново ще оживее. Краката, това са човешките добродетели. Ръцете, това е силата, която крепи живота, а умът, това е силата, която направлява живота да функционира в тялото. Следователно, ако ти изгубиш онази чиста мисъл, която направлява живота ти, ако ти изгубиш ръцете си, тази сила, която крепи живота и ако ти изгубиш онези добродетели, които са основа на живота, ти не можеш да очакваш нищо. Това е философия. Казвате, че не може да бъде така. Но така не се разбира. Аз говоря на вас, които сте чели Евангелието, знаете какво е казал Христос, минавате за християни, за православни, казвате, че на небето ще отиде само онзи, който е правоверен и т. н. Аз съм срещал толкова правоверни хора, че пред тях ако минавам за еретик. Обаче, единственият човек, който разбирам живота, това съм аз, еретикът - това мога да го демонстрирам. Аз мога да въздигна един умрял човек, ако ме слуша. Казвате: Направи това, за да повярват хората. - Мене не ме интересува вярата на хората, аз не се нуждая от тяхната вяра. Аз за себе си мога да направя това нещо, а не да убеждавам хората. После ще ме питате как съм го направил? То не е ваша работа. Онези, които ме слушат, ще кажат: Много казано. Ако с това искам да си дам вид, че съм много нещо, това е криво разбиране. Аз искам само да демонстрирам един закон, върху който съм съграден. Божественото, на което седя аз, всякога мога да го

демонстрирам. Божественото в мене е като един извор, който е затворен. Аз всякога мога да отворя крана на този извор и да покажа на хората, че тази чешма е отворена. Този кран е препятствие на Божественото. Аз мога да отворя този кран, пък и вие можете да го отворите. Сега като ви говоря така, казвате: Какво иска този човек? Че не сме ли вярващи? - Вярвате, но умирате. Вярвате, но не знаете дали ще отидете в онзи свят. Някои от вас не вярвате дали има този свят. И вярвате на вашата лична опитност, не на това, че баща ви бил вярващ, че майка ви била вярваща, че дядо ви и баба ви ходили на църква - това не е важно. И моите деди бяха вярващи, но докато аз носех техните дрехи, бях нещастен. Но, когато закачих техните дрехи на гвоздея и напуснах всички деди и прадеди, дойдох до правия живот. До Божествения живот, в който да бъда като всеки човек проводник на Божественото. Казвам: Всеки човек трябва да служи на Бога - нищо повече. Всеки трябва да служи на Бога тъй, както разбира и да е доволен от живота. От какво трябва човек да бъде доволен? Този човек трябва да бъде доволен, че няма да умре, той ще бъде доволен от това, че няма да бъде беден; той ще бъде доволен от това, че няма да бъде роб, че всякога ще бъде свободен, че никой няма да му вземе силата. Този човек носи доволството в себе си. Той може да бъде облечен както иска - и с добрите, и с лошите си дрехи, и със скъсаните си дрехи, но нито скъсаните дрехи го правят лош, нито здравите му дрехи го правят по-добър. Аз и при скъсаните си дрехи съм добър и при добрите си дрехи съм добър. И с новите си дрехи когато съм, мога да живея с един човек и със скъсаните си дрехи пак мога да живея при един човек. Под думата "аз" разбирам, че в света има две същини. Едната същина е Първичната, това е и............ Ти Господи. Втората същина е тази, която излиза от Бога - аз Господи, който излязох от Тебе. Това значи, че аз мога да демонстрирам всичко. Ще кажа: Господи, нека в твоето име този човек да стане и той ще стане. И след това ще му кажа: Аз те съживих, за да познаеш този Ти, разбираш ли? Ако не вярваш, пак ще умреш. Ти трябва да вярваш в този Ти и

трябва да вярваш, че само в този Ти си жив. Ти трябва да вярваш в този Ти като в една реалност. - Ама нали трябва да вярваме в някой философ? Аз нямам нищо против философите, но като чета философите виждам, че всеки философ има една встъпителна дума, с която си служи. А човек, който прави встъпление, той никога не знае истината. Той ще обяснява от еди-кой си автор взел, от еди-кого си черпил. Той ще бъде в положението на един художник, който оттук взел нещо, оттам взел нещо, да образува една нова картина. - Това е сегашният живот на хората, скърпеният живот, както аз го наричам. Като правя своите наблюдения върху лицата на хората, досега не съм видял нито едно лице, така хубаво, правилно, поставено. Гледаш даровит човек, но линиите на лицето му са така неправилни, такива анормалности, които показват, че минал през големи перипетии, през много нередовен живот. Като виждам това нещо понякога си казвам: Чакай да видя прав ли съм в своите заключения, нека да проверя своята теория. Като видя някой човек, казвам му: Слушай, сега аз ще проверя своята теория, аз ще ти говоря, а ти ще проверяваш, дали даден факт е прав или дали е верен или не е верен. Искам да проверя дали някои черти са верни или не. Същевременно ще позная доколко ти познаваш себе си. Аз ще ти кажа някои работи, а ти ще слушаш. Сега искам да проверя дали този човек е роден при бедни условия или при богати. Аз съвсем не го познавам, но като го наблюдавам, казвам му, че е раждан при бедни условия. По някои черти на лицето му казва, че преди да е бил заченат, баща му е бил при много богати условия, майка му е била много хубава, спретната мома, първата мома в село, с хубаво чело и лице, с правилни вежди и уши. След това описвам и майка му. Той казва, че всичко това е точно така. При това аз не се задоволявам само с един факт: изреждам ред факти един след друг, за да не излезе, че случайно съм попаднал в истината. И така изреждам ред положителни черти, а друг пък казвам, че се е раждал при лоши условия, когато баща му е обичал да попийва. Ние сме дошли до много верни данни с малки изключения,

само че не сме попадали в истината. Така сме дошли до заключението, че всяка мисъл оставя своите черти на лицето на човека. Аз наричам силна мисъл онази, която е минала през нашето съзнание. Та всяка една мисъл, едно силно чувство, което е минало през нашето съзнание и е оставило известен отпечатък те са съграждащи мисли и чувства в човека. Добри или лоши мисли, но те са оставили своите последици. Върху тях сега се реди новото в света. Следователно така, както ние искаме да изменим света, това е невъзможно. Ти не можеш да морализираш един човек, като му кажеш да бъде добър. Той и без това може да си е добър. Като съм правил измервания върху главите на хората, намерил съм, че всички ония глави, които имат размер 16-17 см около ушите, имат престъпни наклонности. Такъв човек казва за себе си: Понякога ме хваща такава лудост, че ми иде на ум да взема един камък или да ударя някое животно, да го убия на мястото или да взема една брадва, да отсека някое дърво, а понякога имам желание даже и човек да убия. Не зная какъв дявол има в мене. Меря главата му и какво виждам? Около ушите му главата му е широка 16-17 см. - Да, голям е дяволът в тебе. Друг пък казва: Аз нямам никакво желание да правя пакости на хората, много съм миролюбив. Като премеря главата на този човек, наистина виждам, че той има широчина около ушите 15-16 см. Той казва: Като ми дойде на ум да ударя някого, докато се наканя да направя това и то минало е вече. - И това си има причините.

Сега аз няма да се спирам върху подробностите по тези въпроси, да ги обяснявам, защото няма да ви ползуват. Подробностите (са) за учените хора. Когато художникът рисува една картина, той трябва да се спира върху подробностите, но когато ученият изучава нещата, той трябва, той трябва да се спре върху основните неща. Когато изучавате физиономията, вие първо трябва (да изучите) челото, скулите и брадата на човека. После ще изучавате очите, ушите, носа, устата му и ще видите, че в това отношение човек представя една добра скица за изучаване. Той представя една добра книга, по която можете да

четете. По този начин ще направите разлика между очите, носа, устата, веждите на добрите и на лошите хора. Ще видите, че в лошите хора тия неща са особено устроени в сравнение с тия на добрите хора. Какво е това различие, аз няма да се спирам върху него. Според мене лошият човек представя един анормален тип, а аз не се занимавам с анормалните типове. Нормалните типове са важни, те заслужават изучаване. Всяко отклонение от правия път в анормалните типове, природата го е отбелязала с особени черти, които се виждат било в очите, било в устата, носа или в други части на лицето и на тялото на човека. Добрите хора имат особени очи, особени уши, особени вежди, особена уста, всичко в тях е особено устроено. Вижте как е устроена една овца в природата и как е устроен един тигър, или един вълк, или една котка. Лесно може да се види разликата между тия животни. Ние казваме, че престъпникът може да стане праведник. - Това е един въпрос, по който ученият свят е разделен. Има известни наследствени престъпления, които могат да се изправят, но има престъпления, които не са наследствени и те не могат да се изправят. Аз говоря за наследствените престъпления, които имат свои външни причини и които се дължат на крив подтик в човека. Те могат да се изправят. Обаче, има причини, които са извън наследствеността. От тази категория престъпления, които са извън наследствеността, спадат престъпленията на тъй наречените в религията, паднали ангели. Падналите духове могат да се изправят, но падналите ангели не могат да се изправят. Падналите хора могат да се обърнат към Бога, но падналите ангели не могат. Такава е теорията. Някои поддържат, че и падналите ангели могат да се изправят, но аз поддържам само това, което е възможно. Падналия човек го виждате, можете да го изправите, но падналият ангел е една отвлечена сила, не можете да го видите. Как ще се изправи тогава? Той действува далеч някъде, не можете да го видите. Как ще се изправи тогава? Той действува далеч някъде. Следователно, не може да се направи проверка.

“Колко е хубава твоята любов” - Колко е хубаво, когато човек разбира живота. Животът е резултат на Любовта. Разбраният живот е разбраната Любов. Неразбраният живот е неразбраната Любов. В света, в който живеем всички, има за какво да работим. Първо човек трябва да работи за своето щастие. Щастието си всички трябва да го поставите като идеал в своя живот, без да занемарите другата си работа. Та всеки ден трябва така да разпределите времето си, да работите за своето щастие, без да разправяте на хората, че търсите щастието си. Всеки трябва да знае как да работи за своето щастие. Като работи за щастието си, с това човек ще си изработи градиво, с което да подобри живота си. Каквото мисли човек, това ще стане. Затова именно са дошли религиите в света, като метод да превъзпитат хората. Великите Учители в света внесоха религиите като метод в света, с който да превъзпитат хората, да постигнат своето щастие. Но хората криво разбраха религиите и ги взеха като форми за служене на Бога. Бог не се нуждае от такова служене. Ако религията не ни направи проводници на Божията Любов и не ни накара да служим на хората, да им покажем Божията Любов, такава религия не струва нито пет пари. Ако една религия не може да създаде велики, добри, мощни хора, които да внесат навсякъде ред и порядък, каква религия е тази? Ако речете, обаче на хората да напуснат старото, те не обичат това. Аз влизам в положението на хората, които живеят с Любов към старото, но има известни научни открития, нови, които трябва да се приемат. В човека има едно висше чувство, което се намира горе в центъра на главата, което чувство индусите наричат хилядолистник. Това чувство е център на възвишеното съзнание в човека, на Любовта му към Бога. Любовта има три проявления: Любов към старото, да се почитат старите работи, да се почитат старите хора, да се почитат старините, останали от древността. След това иде Любовта към Бога, към Този, Който е направил света. В тази Любов взема именно физическата страна. Като са почитали старините и старото, хората са забравили Бога. В това

чувство най-първо трябва да функционира Любовта към Бога, после да дойдат другите работи. Тогава и старините и старостта ще имат смисъл. Не е въпросът да обичаш стария за неговата бяла брада. Ние (не) се нуждаем от брадата на стария човек. Българите отдават почит на бялата брада, когато в англо-саксонската раса, нито пет пари не дават за бялата брада. Там и стари, и млади се бръснат. Никаква брада не си оставят. Те казват: Покажи ми своята старост без брадата си. Гледате един 80-годишен човек, но постоянно се бръсне. Казвам: Не е брадата, която прави човека умен, нито неговата бяла глава. Умът на човека, неговата стара глава, която разбира, тя прави човека учен. У нас има обичай, когато минава стар човек, младите да му стават на крака. Разбира се това е една страна на морала, но според мене и младият, когато минава, старите трябва да му стават на крака. Аз наричам мъдрец онзи стар човек, който става на крака на младите. Понякога мъдрецът като мине покрай една птица, той я поздравява. А онези стари, които изискват от младите да им стават на крака, те са стари хора, с побелели глави. Трябва да приложите закона на Любовта в живота си. Когато един мъж е почитан от жена си, това се дължи на обективния ум, това е външната страна на Любовта. Ако този мъж няма Любов към Бога, неговата Любов не може да бъде постоянна. Не че той не иска Любовта му да бъде постоянна, но той не разполага с метод и със сили в себе си да задържи тази Любов. По един или по друг начин тази Любов ще изтече и като погледне един ден към жена си, той ще каже: Как съм могъл да бъда толкова будала, да се влюбя в тази жена! Едно време тя беше друга, а сега на какво е замязала. И той започва да хвърля око на друга по-млада и красива от неговата жена. Хората един други се състаряват. Старият дядо е състарил баба(та) си от ревност. Горката жена от ревност се е състарила. Това съм проверил навсякъде в живота. То не е като един факт, но 75 на сто е вярно. Колкото случаи съм срещал в живота, все е тази причината за състаряването на хората. Питам една баба: Бабо, де е дядо ти? - Замина за онзи свят. - Сега ще ти кажа една истина: Дядото няма да

се върне от онзи свят. Той беше много ревнив. - Ех, колкото съм теглила, колкото бой съм яла на млади години за нищо и никакво. Че съм се усмихнала на някой млад момък много бой съм яла. На друга баба съм казвал: Бабо, твоят дядо никак не те ревнувал, ти си била много свободна при него. - Да, той беше много широка душа. Той имаше абсолютна вяра в мене. Гледам лицето ти е така младо още, познава се, че си живяла добре. - Да те поживи, Господ, синко.- На онзи свят ще бъдете пак на едно място.

Сега аз говоря на онези от вас, които искате новото в света. Новото в света е за умните хора, за онези, у които обективният ум, етическият ум и чистият разум работят едновременно. Вие сте дошли до една нова област, дето трябва да станете носители на Божията Любов. За тази цел вие трябва да имате ново понятие за Любовта. Вие трябва да възпитавате и себе си, и бъдещото поколение. Мнозина от вас се измъчват. Мъчно е човек да се бори със старите си навици. Хората постоянно се терзаят, постоянно се измъчват, а те трябва да изхвърлят това терзание вън от своя ум. Постарайте се да изхвърлите всяко терзание, всяко мъчение вън от своя ум. - Ама ще се мре, няма да го бъде. - Че ще се мре, нямам нищо против, но когато дойде време да отида на онзи свят, аз искам да отида с една колесница като тази на свети Илия, иначе не отивам пеш. Ако не дойде такава огнена колесница, впрегната с 4 огнени коня, поне да дойде един ангел със своите 25 милиона крила. Като ви занесе на небето, там ще бъдете облечени с хубави дрехи. Като отидете на небето, ще кажете: Тук е за живеене, втори път не се връщам на земята. Като научите там закона на Любовта, пак ще искате да слезете на земята, да покажете на хората как се живее според този закон. Всички вие сте живели на онзи свят, но сте забравили. Онези от вас, които могат да си спомнят този свят, нека да си го спомнят. Някога искате да нахокате някой човек. Не, спрете се в себе си и кажете: Чакай, това не е по законите на онзи свят. Това не е по учението на онзи свят. Всеки може по този начин да

си въздействува. Няма какво да хокате хората. Ако нахукате едного, той повече ще ви нахука.

Сега аз мога да ви изнеса много примери, но те няма да ви ползуват. Животът е поставен на известни факти, които са проверени. Вие сте дошли до едно място да вървите в Бога. Радвам се на това. Вие вярвате в Бога, но още не Го обичате по единствената причина, че като не живеете добре с мъжете и с жените си, както и с децата си, вие обвинявате за всичко Господа. Няма защо да обвинявате Господа. Ако вашият мъж не е добър с вас, затова не виновен Господ. Вие сами сте виновни. Този мъж не беше за вас. Ако децата ви не живеят добре с вас, вие сте сами виновни, вие ги повикахте от онзи свят, те не бяха за вас. Мнозина са дохождали при мене да се съветват, искат да си осиновят някое дете. Казвам: Какъв е бил бащата на това дете? - Не го знаем, но бил болен. Това дете не е за вас. От мечка човек не става. Не е лесно да стане някой човек. За да стане човек, трябва с хиляди години да работят върху него със своите чукове Бог, ангелите, светиите, добрите хора и така да излезе нещо от него. С това не искам да ви обезсърча, но казвам: Не е лесна работа да се създаде човек. За да направи човека, на Бога са отишли хиляди години, докато намери червената пръст, от която го е създал. Казват, че човек е направен от специфична червена пръст. Вторият човек бил направен от такава червена пръст, в когото после Бог вдъхнал дихание на живот. Но видял после, че тази пръст имала някакви недостатъци, не била много чиста. После пак взел бяла пръст. Това са ребрата на човека, от които направил жената. Значи мъжът е направен от червена пръст, затова се сърди. Жената с бяла, затова пък тя се страхува. Червеният цвят е цвят на живота, а белият - цвят на чистотата. Жената разбрала това нещо криво и мъжът го разбрал криво, и затова работата не върви както трябва. Казвам: Ние трябва да носим чертите на баща си, чертите на живота, чертите на майка си, чертите на чистотата. Майката трябва да предаде на детето си чистотата на ума, а бащата трябва да предаде онзи велик импулс за живот, да оценява великите блага на живота. От

там започват двете основи на живота - двете основи на Любовта. Ако разбираме тези две основи, тогава всичките вярвания за живота ще се осмислят и всичко ще върви добре. Ако нямате тези две основи, тогава ще ви сполетят онези разочарования, в които всички хора се развиват.

"Благословен Господ Бог наш".
Добрата молитва.

27. неделна беседа от Учителя, държана на 14 априлий 1935 год. София, Изгрев

АКО НЕ ЯДЕТЕ

Отче наш.

“В Начало бе Словото”.

Ще прочета само 5 стиха от петата глава от Евангелието на Йоана от 5 - 10 стих.

“Бог е Любов”.

“Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” Ще намерите този стих някъде в Евангелието и ще видите, че той представя едно отрицателно изречение с положително съдържание. Кое е важното за човека? Яденето е процес, свързан със здравословното състояние на човека. Всички здрави организми ядат правилно. Тези, които заболяват, ядат неправилно, а онези, които умират, те съвсем не ядат. Когато човек не яде правилно почват да му се четат ребрата, вратът му изтънява, очите му хлътват, бузите му изгубват своята красота и най-после той органически съвсем обеднява.

“Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си”. Този стих има двояко тълкувание. Ако се вземе буквално, той почти няма никакъв смисъл, но съществените неща, т. е. същественото, което се яде, не е плътта. Същественото е онова, което се съдържа в плътта. Това е животът, който е скрит в плътта. Това е, което са знаели още от старо време, жизненият елексир, или условията на живота, които проникват чрез храната.

Казвам: Има две разбирания на живота според прочетените стихове. Сега аз няма да ви говоря за неща, които вие знаете, защото не искам да ви товаря. Това значи, аз няма да ви продавам вехтите дрехи, защото вие имате достатъчно стари дрехи. Аз трябва да ви продавам нови дрехи, тъй щото ще се постарая да ви продавам нови

дрехи, които или да ги продадете, или да ги носите. Във всеки случай да имате една печалба. За да яде човек правилно на физическия свят, неговата мозъчна и неговата симпатична нервна система трябва да са добре устроени, или научно казано, те трябва да се намират в музикална хармония. Само при това положение човек може да яде правилно. В окултен смисъл яденето е един процес на вътрешно съгласие. Човек трябва да има Любов към храната, която яде, за да се ползува от нея. Щом няма Любов към известна храна, той не може да се ползува от нея. Такава храна внася най-големите отрови. Това всички хора знаят, но още не са го изнесли. За в бъдеще ще го изнесат, понеже умовете им сега са заняти с много научни работи.

Съвременният свят е претрупан с известни научни теории и все неприложени. Понеже, всяко нещо, което не е приложено и не е опитано, то е една теория. А всяко нещо, което е опитано и приложено, това е факт вече и върху този факт се гради животът. Има спор за яденето между светските хора и религиозните хора. Светските хора поддържат, че трябва да се яде по 4 пъти на ден, за да се поддържа в изправност тялото. Англичаните изобщо ядат по 4-5 пъти на ден, някой по три пъти на ден. Религиозните хора пък поддържат, че в 24 часа трябва да се яде само веднъж, тялото не трябва да бъде много охранено. Сега да оставим какво поддържат хората - и едните имат право, и другите имат право. Аз бих ви навел много доказателства, но всякога, когато човек изнася едно доказателство, докато докаже едно нещо, той ще събори друго. Като съграждаш една нова къща, ще събориш старата. Онези, които са кандидати за новото, те се радват, а онези, които излизат от старото, ще кажат: Слушайте, тази къща не трябва да се събаря. Какво трябва да направите сега? Голямо изкуство е да не събаряш старото, на това е майстор само природата. Тя едновременно и старото не събаря и новото (ще) гради. Върху старото тя гради новото. Затова се изисква голямо майсторство. Човек като дойде да гради, той събаря старото и съгражда новото, той другояче не може. Сега аз ще се постарая без да съборя старото да

съградя новото. Дали ще го направя, не се знае. Ако се дигне много прах около вас, ще знаете, че има нещо съборено; ако не се дигне много прах, вървя според законите на природата. Защото, както и да говорим, индивидуалния живот, който сега живеем, все ще се засегнат някои религиозни вярвания в него или обществени, или семейни, какви ли не вярвания! Когато говори, човек трябва да бъде далеч от хората, за да не ги обиди. В какво седи достойнството на човека? - Едно от качествата на човешкото достойнство седи в следното: правата мисъл. Друго качество на неговото достойнство е честността и трето качество е добротата му. Това са трите качества, необходими за човешкото достойнство: доброта, честност и права мисъл. Това отличава човека. Има и други качества, но тези трите изпъкват най-главно. Следователно, всеки човек, който руши вашето добро, той не може да бъде добър човек за вас; всеки човек, който руши вашата честност, той не може да бъде добър за вас и всеки човек, който руши вашата права мисъл, той не е добър човек за вас. Това е едно правило, по което можете да познаете кой човек е прав, кой човек е добър и кой не е добър. За правото в човека няма един общ морал, който не е еднакъв за всички хора. В света общ морал, тъй както хората го разбират, няма. Но не ме разбирайте криво, има един морал, който е потребен за всяко същество, туй същество трябва да го приложи. Ако този морал съгражда човешкия организъм, ако този морал съгражда човешките мисли, ако този морал съгражда човешките чувства, той е прав. Ако този морал или тази мисъл не помагат за съграждането на човешките мисли и чувства в широк смисъл на думата, той не е прав морал. Сега аз няма да се спирам върху въпроса за съграждането в широк смисъл на думата, но казвам: Всяка мисъл има три степени; тя трябва да придобие правилна форма, или да се даде правилна форма на мисълта, да се създаде съдържание на тази мисъл и да се даде нейното бъдеще предназначение. Онова, което може да извърши дадената мисъл. Защото всяка една мисъл, която ни интересува, тя има отношение към нашия живот. Вие не считайте, че вашият живот

е нещо отделно от общия живот. Вашият живот е капка от общия живот. И тази капка кога и да е ще се върне в общия живот. Не считайте, че тази капка като се върне в общия живот ще изгуби своята същина. Не само, че няма да изгуби своята същина, но вие ще придобиете нещо в този живот, т. е. в същината на вашия живот.

Сега дали мисълта е ясна или не, не се старайте да я изясните, да я направите ясна. Защо? - Защото досега аз не съм срещал нито един философ, който да е направил мисълта ясна. Например, вие обичате един красив човек. Казвате: Обичам този човек, красив е, не мога да му се нагледам. В какво седи неговата красота? - В ушите, в очите, красив е той. Без да знае този човек научно значението на красотата, но той има известно схващане за нея. Че има известно схващане за красотата, се вижда по това, че той цял ден ходи подир тази красота. Заради тази красота някой човек напуща и жена, и деца, и целия ден ходи подир тази красота да я гледа. Виждаш една красива картина някъде, но много мъчно може да се каже в какво седи красотата? - Красотата не е нещо физическо, тя е духовно нещо. Днес я виждаш на едно място, утре няма да я видиш на същото място, станала е някаква промяна. Ти може да я зърнеш само за един момент, следващия момент вече тя е на друго място. Сега на вас се вижда чудно, както и учените хора, защото не може да се определи красотата? - Ти срещаш един човек на едно място, но следващия момент той вече не е на същото място, той се е мръднал на един метър разстояние, значи не е на същото място. И хората, с които е имал, също не са на своето място. И те са променили мястото си. Пък и самите хора са се изменили, не са същи, съвсем други са станали. Например, ти си срещал един човек половин час преди да е ял, срещаш го половин час след като е ял и тяжестта му е вече съвсем друга. Същевременно той има влиянието на готвача, който е сготвил месцето. Ако е ял агне, има влиянието на агнето, ако е ял ябълки, круши, той има тяхното разположение. Значи човек има разположението на агнето, разположението на крушата и т. н., а ние имаме понятие за крушите

и за ябълките, че не мислят. Не, крушите и ябълките мислят по-добре, отколкото ние мислим. Те мислят така правилно, че са готови да се жертвуват за другите хора. Те съзнателно не прилагат Христовото учение, но казват: Ако не ядете плътта ми, нямате живот в себе си. И агънцата казват така. И агънцата по някой път тъгуват, но казват: Господи, заради тебе ще направим тази жертва. Мъчно ни е, но заради тебе даваме живота си. Ябълките и крушите не казват така. Като те види една ябълка, тя се поусмихне малко и казва: Ако ме ядеш, добре ще ти бъде, ако не ме ядеш, зле ще ти бъде. Според моето схващане хората трябва да започнат от морала на плодните дървета, да бъдат добри като тях, като крушите, като ябълките, като сливите, като черешите и т. н. Ако те бъдат с качества, които имат плодовете, по-добри хора от тях нямаше да има. Ако бих написал един морал за хората, бих казал трябва да имате морала на черешите, да бъдете червенички като тях, да бъдете сладки като тях, също така трябва да имате морала на сливите, трябва да бъдете бели или сини, да мязате на тях. Трябва да бъдете подобни на ябълките, да бъдете червенички, загладенички като тях. Сега ние търсим един морал извън природата и казваме, (че) това не е право, онова не е право. Това са относителни неща. Всички хора говорят за правото, а въпреки това светът живее в безправието. Нашият свят повидимому има някакво право, но в основата си живеят в пълно безправие. Сега аз мога да ви докажа това, но ако река да го доказвам, ще обидя половината от човечеството, затова се отказвам да доказвам. Предпочитам да останат някои неща недоказани, но да не ви обиждам. Затова пък вие сами трябва да разсъждавате. Запример някой казва: Ама ти не вярваш в Бога? Чудна работа! В какво седи вашето верую? - По какво се различаваме аз и вие в своите вярвания в Бога? - Трябва да има нещо съществено, което да ни различава. То не седи само в меките думи. Казвате: Човек трябва да бъде мек. Мекотата е добра черта, но мекотата е опасна работа. На твърдата почва ти може да ходиш безопасно, но ако попаднеш на една мека почва, ти може да затънеш. И тогава има една

философия, според която хората поддържат мекотата без да разбират нейната опасност. Други пък казват, че трябва да бъдем яки. Ами ако всичко бъде яко като камък, какво ще бъде тогава? - Камъните трябва да бъдат меки като пръстта, а пръстта не трябва да бъде мека като калта. Като разсъждавам и за мене това е ново нещо. Ние не трябва да бъдем твърди като камъните, нито меки като калта. Калта е изключително нещо. Калта се явява само от време на време в природата. В природата кал не съществува. Калта е изобретение на хората. Единственото ново нещо в света, което хората са създали в света, това е калта. Когато хората са създали калта и Господ слязъл от небето, Той взел част от тази кал и направи човека. Затова човек има нещо Божествено в себе си, а останалото в него е калта. Като слязъл на земята Господ видял, че от камъка не може да направи нещо и затова го превърнал в пръст, а пръстта превърнал в кал и от нея направил човека. Но разбирайте ме право. Калта не е лошо нещо. И човек създаде нещо майсторски - калта. В продължение на милиони години човек в своята гениалност едва е успял да направи едно съчетание между пръстта и водата и като видял Господ неговото изобретение казал: Учен е човекът. Той казал, чакай сега и аз да направя една кукла, да има с какво да се занимавам. Като видял какво Господ прави и човек започнал да прави същите работи. И днес всички хора творят това, което Господ е сътворил. Външно вече хората се приближават към Бога, но вътрешно онова, което Бог е вложил в тях, те не могат да го постигнат, не могат да го създадат. Има много добри подвързвачи в света, които подвързват книгите отлично и трябва да платите 1000 - 2000 лева за една книга. Те са големи майстори за външната обвивка, майстори са на формата, но те, но те не могат да четат тази философска книга - не я разбират.

Сега ще ви приведа един малък разказ. Един баща има един син, но не го разбира. Поглежда го, поглежда го, казва си: Много (е) умно това дете. Един ден среща ме този баща и ми казва: Да те заведа в къщи, ти правиш научни изследвания, искам да се произнесеш, да

видиш колко е гениално моето дете. И започва той да го описва, та очите му били такива, веждите му били такива, ушите му били такива, заинтересува ме този човек и казвам, хайде да отида да видя туй чудо в България. Какво беше моето учудване, като отидох и видях едно обикновено дете. Не казвам, че той не говори истината, но в ума на бащата има един инструмент и като го постави пред себе си, нещата вече се виждат в друга светлина. И вие знаете това. Тъй щото от мое гледище бащата е прав, не казвам, че детето не е даровито, но даровито, талантливо е дотолкова, че не може да мине за гениално. Според мене то няма чертите на гениалността. Казвам на бащата: Много е даровито твоето дете, кандидат е за гений. - Ама, какъв, първостепенен ли е или второстепенен? - За в бъдеще ще бъде. Тъй му казва(м), за да не го обидя. Като казвам, че е много талантливо, аз разбирам едно, а той разбира друго, мисли, че е талантливо, гениално дете. Той мисли, че е талантлив гений, значи гений, но и талантлив отгоре. Аз не се спрях върху подробностите, но казвам: Прав е този баща. И аз да съм на негово място, ще гледам по същия начин. Това е едно противоречие и затова след време този баща ще преживее едно разочарование в своето схващане. Доброто в края ще дойде. Бащата ще види, че се е излъгал в своите очаквания. Сега друго положение: Понякога ние виждаме един човек чрезмерно красив и казваме: Колко красив е този човек? - Чудно е, че в началото този човек е красив, а после тази красота изчезва. Но казвам: Красотата в света е израз на правата мисъл, на честността и на човешката доброта. Това са в общи черти признаците на красотата. Докато човек има права мисъл, той е красив. Има нещо прилежно в мускулите на неговото лице. Мускулите на неговото лице са поставени геометрически, според правилата на органическата геометрия. И сега гледам, че учените дават диагноза за патологическите състояния на човека. Според мене патологията не е наука. Каква наука е тази да изброявате патологическите състояния на очите. Според мене и медицината не е наука и френологията не е наука и съдопроизводството не е наука.

Според мене много изкуства не са изкуства. Актьорството, например, не е никакво изкуство. Кой от вас не е актьор в къщи? Като дойде да изкаже някой нещо, той играе вече някаква роля. Всички играят главни роли. Всеки човек играе една видна роля, той взема една видна служба. Да играеш някаква роля не е нещо особено. За да играеш една роля, преди всичко трябва да заемаш една роля на човек, който има права мисъл. При това ти трябва да знаеш за всеки даден момент, че мисълта ти е права. Сега аз не се спирам само в една посока. Ти можеш да вземеш участие, но да се проявиш в каква и да е посока, в която твоята душа иска да се прояви. В каквато и посока да се проявиш, важно е твоята мисъл да бъде права. Това е една положителна страна, а патологическите състояния, това са отклонения от правата мисъл. Например има патологически състояния и в геологията. Пречупването на земните пластове, това е патологическо състояние. То не е наука. Ти трябва да възстановиш първоначалното положение на пластовете, че после да дойде до причините, които са нарушили тази хармония. Човек трябва да знае причините за какво са се пречупили тези пластове в природата. Това пречупване на пластовете не го е създала природата. Други причини има за това. Първоначално земята е била съвсем другояче построена. Сега аз мога да ви кажа нещо, на което вие не можете да ми отговорите, но ще дойдете до един спор, защото няма да повярвате в това. Било е време, когато в земята не е имало никакви пречупени пластове, планини не са съществували. Земята тогава е била гладка като топка. Това е било времето, когато на земята са живели най-разумните същества. Досега историята е вървяла много добре, но ако ние се поставим в един свят на съвършенство, както някога е била земята, преди милиони години, това щеше да бъде за нас най-голямото нещастие. Вие искате да знаете защо това днес би било нещастие за вас? Много просто. Сега аз мога всеки от вас да го направя нещастен. Как? - Ако на един грозен мъж дам една хубава красива жена, около която ще обикалят 100-200 мъже, той веднага ще

стане нещастен. Горкият мъж няма (да) може да се събере в кожата си. Този ще й пише, онзи ще й пише, а той не ще може да се освободи от тях и най-после ще го претрепят. Той не може да я защитава. Най-после той ще бъде за тази красива жена като един слуга. И като го бият тези мъже, тя ще започне да го защитава. Аз давам този пример, но това нещо е почти невъзможно, невероятно дори. Сега идвам до друго положение. Питам: Кое е онова, което заставя тези разумни същества да напуснат своята земя и да дойдат тук? От къде са дошли те? - Тези същества някога са били недоволни от земята. Защо? - По единствената причина, че е дошло едно същество и е направило една малка бразда на земята и оттам насетне като видели тази бразда всички тия същества са потърсили и напуснали земята. След това дошли други, които направили още по-голяма бразда на земята, докато най-после дойдохме ние, които съвсем огънахме земята. Какво ще мислите за тия същества, които могат да огънат земята? Те не са от много простите, напротив, доста учени същества са. Но това са отвлечени работи. Хубави са те, съставят даже една научна теза, върху която може да се говори. Има нещо останало от този морал и у нас. Аз мога да ви докажа това. Малкото дете, например, първоначално представя състоянието на земята. Гледаш лицето му гладко, хубавичко като месечинка. На това гладко лице живеят първите жители на земята. Дойде някое време току виждаш, че на това гладко лице се яви една бразда на челото му. И за да утешиш човека, казваш му, че е почнал да се развива. Като му турят четири бразди, казвате, че е станал много умен. И учените, физиогномисти, от тези бразди започват да тълкуват, че обществените чувства в този човек били развити. После се явяват и такива бразди на брадата, и казват учените, че волята на този човек се развива. Това са научни обяснения. Първоначално човек не е бил такъв, какъвто е сегашният. Сегашният човек е само подобие на първоначалния човек. Първоначалният човек не е бил такъв, какъвто е сегашният. Сегашният човек е само подобие на първоначалния човек. Първоначалният човек е бил разумен,

пластичен, че като го срещнеш веднъж, два, три и повече пъти, никога няма да го видиш в една и съща форма, той постоянно се изменя. Затова, именно, постоянно се интересуват от него. А сегашният човек се среща все в една и съща форма. Първоначалният човек постоянно (се) е изменял, научно казано, той живеел в света на Парижката мода. Това са неща само за обяснение. Многото говорене има смисъл само когато върши нещо, например, сега аз върша една хирургическа операция. Дойде при мене някой, но съм занят и не го приемам. Той пита: “Защо не ме приемате?” Ето, ще докажа сега: Аз съм знаменит професор, знаменит хирург и върша сега една операция. Дойде някой, иска непременно да го приема. И аз му казвам: “Не мога, работата ми не позволява да те приема.” - Ама как тъй? - Този човек лежи на операционната, аз с него се занимавам. Питам, кой от двамата трябва да чака: онзи, който е на операционната маса, или този, който е отвън. При мене са дохождали някои много интересни хора и са ми казвали: - “Имаме много важна работа, искаме да ви видим, да видим кой живее тук.” Казвам: “Много съм занят.” - “Моля, моля, отделете малко време и за нас, нашата работа е важна, не търпи никакво отлагане.” Добре, приемам ги. И какво била важната работа? Някой от тях е започнал търговска сделка и казва: “Кажи ми ще успея или не?” - Казвам му: Никога няма да успееш. - “Защо?” - Защото тази работа не ти подхожда. - “Че как така?” - Малкото пари, които имаш, ще ги изгубиш при тази търговия. - “Ами какво да правя тогава?” - Продавай на дребно. - “Кажи някакво научно обяснение.” - Научно е това, по-научно от него не чакай. Преди всичко ти нямаш онези търговски способности, да познаваш хората, да познаваш условията, при които живееш, тези способности не са развити, в твоя ум са влезли такива фантасмагории, че от малкото пари, които си спечелил, ще ги изгубиш и ще останеш и ти, и жена ти, и децата ти голи. - Но какво да правя като парите ми не стигат? - Тогава пък съвсем няма да ти стигат. - Ех, благодаря тогава за услугата. Ами колко ще платиш сега? - По английски ще постъпя. Хайде колкото

искате. Казвам: Хайде сега нищо няма да ти взема, но ако намериш някаква служба, тогава ще ми заплатиш, понеже търговията не ти върви. За сега даром, а като спечелиш нещо от някоя служба и ти тръгне, тогава искам половината да ми дадеш. Той се усмихна малко и си отиде. -Хайде сега на добър път. Казвам, ела сега да ти дам един добър съвет. Хората от вашия род са малко музикални и затова вземи или пиано, или цигулка и свири. На музиката ще ти върви повече, отколкото в търговията. В 10 години ти ще спечелиш повече като музикант, отколкото като търговец. Не си губи времето. И тогава като спечелиш от първата си служба, ще донесеш половината си печалба. Сега нека мине от мене. Следователно, всеки човек трябва да работи с най-силните си способности.

"Ако не ядете". Това именно значи, че ако не подхранвате в себе си най-силното, най-мощното, което подкрепява вашия ум, вие нямате живот в себе си. Не влагайте в себе си никакви отрицателни мисли. Те ще дойдат сами по себе си, няма защо вие съзнателно да им се поддавате. Сега аз не говоря за онова, което ще дойде във вашия ум, аз не говоря за птиците, които ще хвъркат около главата ви, аз не говоря за мухите, които ще хвъркат около главите ви. За тях даже не правя въпрос. Казвам: Не оставяйте птиците да правят гнезда върху главите ви. Въшките могат да лазят по главите ви, но не ги оставяйте да се загнездят там. Не оставяйте паразитните мисли във вашия ум, по който и да е начин, извадете ги от ума си. Нищо отрицателно не оставяйте в ума си. Това, което нищо не гради, извадете го навън. Мнозина от вас се оплаквате, че има неща, които те не могат да преодолеят.

Сега ще ви приведа един пример, един разказ, доколкото е верен, не зная, но един автор го привежда. Един млад момък се оженил за една богата търговска дъщеря, бащата на която приготвил голяма прикя: направил й хубава булска рокля, хубави обуща, скъпа шапка, дал й скъпи огърлици, пръстени, всичко от каквото се нуждаела момата. Обаче, младият момък имал слабостта да пие. Младата булка

държала всичките пари в банката, на нейно име. Като не могъл да вземе пари, един (ден) той задигнал пръстените и продал ги, и парите опапал. На другия ден той се домогнал до огърлицата и продал я, и опапал парите. Така, ден след ден, той се домогнал до всичко онова, с което младата мома се оженила, взел обущата и роклята й, и шапката й, продал ги и парите изпил. Един ден като се разговаряли помежду си, младата невеста казала на мъжа си:Не зная кой ще ми е задигнал булската огърлица, няма я. - Кой ли ще е направил това? - Ами знаеш ли, че и пръстените ми ги няма, задигнал ги е някой. И булската ми рокля, булските ми обуща и шапка ги няма, задигнал ги е някой. - Кой ли е направил това? Какво станало след това? Съзнанието в този млад човек се пробудило и като чувал от своята възлюблена всеки ден да се запитва кой ли е направил тази кражба, той постоянно се борил в себе си да й каже ли истината, или не, да не й казва нищо. Сега вие си мислите дали сега всичко това е вярно или не.

Казвам: Ако вие продадете една своя добродетел и я пропивате или ако продавате едно свое справедливо чувство и го продавате, или ако продавате едно свое Божествено чувство и го продавате, това не е ли тези булчински вещи, които продавате и пропивате? Казвате: Едно време аз обичах да се моля, имах вяра, имах Любов към Бога, но ето всичко продадох и пропих. Казваш: Едно време бях справедлив, но и това чувство пропих, нищо не ми остана вече. Значи, ти съзнаваш, че отношенията, които си имал едно време към Бога, не са такива, каквито са днес. Изгубил си нещо. Това не е ли същото положение, в което се намира младата булка, на която всичко булско е продадено и пропито? - Сега се намираш пред една дилема и не знаеш, не смееш да кажеш ли истината, или да си мълчиш, да се признаеш или не. Младият човек седи и слуша какво говори неговата избраница и си въздъхва от време на време. - Ако зная кой е този разбойник, ще го намеря. Той не може да се укрие от мене. Започва младият човек да работи и откупва пръстените на жена си. След това откупва огърлицата на жена си и й я връща назад. Още продължава да работи,

докато най-после откупва и роклята, и обущата, и шапката на своята жена и всичко връща назад. Това са прояви на един честен човек. Като връща всичко на жена си, казва й: Слава Богу, намерих този разбойник и взех от ръцете му всичко, каквото ти беше взел, но моля те, бъди тъй добра да не се интересуваш да знаеш кой е този разбойник. Ако много се интересуваш да знаеш, аз мога да ти кажа, но това ще ти причини небивали страдания. Затова по-добре е за тебе да не знаеш кой е той.

Казвам: Всеки човек трябва да мине и през втория процес. Като каже, че знае кой е онзи, който е извършил всички престъпления, той трябва да бъде готов да намери всички задигнати вещи на своята възлюблена и да ги върне назад. Всичко каквото е направил човек може да го поправи. Силата на човека седи в това да поправи той всичко онова, което някога е извършил. Това е възможно. Аз мога да оставя този разказ и в неговия отрицателен смисъл, но аз го привеждам в положителния му смисъл да се ползувате от него. Този автор е изнесъл това положение в много бледи черти. Например, Данте е описал ада, а Милтон е описал изгубения рай. Данте е силен в описанието на ада. Изобщо, всички са силни, когато описват ада, а когато дойдат до рая, не могат добре да го опишат. -Защо? Понеже, живеем в ада, лесно можем да го опишем. Но понеже не живеем в рая, мъчно можем да опишем едно райско състояние. Мъчно можем да опишем райския живот.

“Ако не ядете”. Значи, в яденето трябва да се образува една вътрешна връзка. Не може да се образува една нормална връзка между две същества, ако тези същества не оперират помежду си. И в умствено отношение това е право. Ако ти не можеш да възприемеш мислите и чувствата на един човек, когото обичаш и не можеш да ги асимилираш в себе си, ако и той не може да възприеме твоите мисли (и) чувства в себе си и да ги асимилира, (то) не могат да направят никаква връзка помежду си. Христос е казал: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си”. С този стих Христос е

изказал половината от Истината. После Той е казал: "Както ме възлюби Отец ми - Това значи - Както се храните от Любовта ми, по същия начин и аз искам да стана храна за вас да влезете в мене. И тогава, който пребъдва в мене, пребъдва и в Отца ми". Като дойдем при Бога, по същия начин трябва да бъдем храна и за другите. Казвам да ви наведа на закона: Не може да се образува интимно съвършено сближение между двама души, ако мислите на онзи, когото обичаш, не са храна за него и ако неговите чувства не са храна за мене, той не е онзи човек, който ме обича. И когато Христос казва: "Ако не ядете плътта ми", чрез това ядене именно се познава Неговата Любов. Това значи: От Словото, което ви давам, вие ще възприемете Словото и ще познаете моята Любов. Ако в продължение на две хиляди години и ние бяхме възприели Христовото учение в неговата простота, то би имало грамадни резултати в целия ваш живот. Сега ние искаме да приложим Христовото учение, да го нагодим според окръжаваща среда, да не би като поддържаме това учение, хората да ни считат за ненормални. В какво седи нормата ви в света? Единствената норма, с която се мерят нещата в света, това е Любовта. Единствената норма, с която се мери знанието, това е Любовта. Единствената норма, с която се мери правдата, това е Любовта. Навсякъде в основата на всички стремежи в цялата природа, това е Любовта. Ти отиваш да се биеш за отечеството си, защото го обичаш. В дадения случай жертвата, която искаш да направиш, се дължи на Любовта. Дали правилно разбираш Любовта или не, това е друг въпрос. В дадения случай за Любовта се искат подбудителни причини. Ти поддържаш религията - това е Любовта; ти поддържаш науката - това е Любовта. Аз не говоря за Любовта, както сега хората я разбират. Така, както е съграден сегашният живот, ние не трябва да се занимаваме с тази Любов. Ние имаме последствията вече на тази Любов. Както е сега устроен индивидуалният, семейният, общественият живот, всичко това се дължи на миналите разбирания на Любовта. Това е, което е съградила тази Любов до сега, но ако ние искаме да продължава тази Любов, ще

имаме същите резултати. Следователно, когато говоря за Любовта, аз излизам от съвършено ново становище, което ще даде съвсем нови резултати, нови форми. И казва Христос: “Ако вашата правда, ако вашата любов не надмине тази на обикновените хора, вие няма да влезете в Царството Божие, вие нямате живот в себе си”. Ако ти не си готов за Божествената Любов да направиш всичко, ти нямаш живот в себе си. За да направиш всичко, ти трябва да се освободиш от един вътрешен страх, от едно вътрешно чувство. Например, вие имате добри желания, но страхът ги спира. Речете да направите нещо, но изведнъж си казвате: Ами какво ще стане с мен? Най-лошото, което може да стане с тебе, това е, че ще изгубиш временния си живот. Или ще страдаш или ще се разболееш, ще умреш и ти. Например, ти поддържаш известни религиозни вярвания, но не искаш да умреш. Много мъченици са се отказали от Христа, щом дойдат страданията и мъченията, тогава те казват: Ние не вярваме в Христа. Какво са спечелили като са се отказали от Христа? Задържали ли са живота си? - Съвсем не. Те пак са умрели. Когато дойдеш да говориш истината, никой не те заставя да кажеш кого обичаш и кого не. Човек трябва да бъде справедлив към себе си, той трябва да чувствува тази Любов. Каквото и да говорят хората, той трябва да знае, че обича Бога - нищо повече. За тази Любов той трябва да е готов да направи всичко онова, което е готов и да направи за себе си. Всички хора трябва да имате този морал. Той не е за едного, той е за всички. Това е Божественото Начало в нас, така ако мислим, Бог никога няма да се изяви, няма да действува в нас. Мнозина търсят Бога отвън. Не, Бог се изявява и във вярващи, и в невярващи. Той се проявява във всички хора. Някой човек не вярва в Бога, но Бог му пошепва на сърцето да отиде да помогне на някой страдащ, и той отива и му помага. Някой път Бог отива да пошепне в сърцето на някой вярващ да отиде да помогне на някой страдащ, но той казва: Нямам време сега, отивам да се моля. Често невярващите повече слушат Бога и помагат на страдащите, отколкото вярващите, които се занимават със себе си. Кое е по-важно

- да извършиш Волята Божия или да отидеш при Бога и да му кажеш, че много Го обичаш? Кое е по-важно: Да кажеш на Господа, че много Го обичаш и вярваш в Него или да отидеш и да изпълниш Неговата Воля? Да служиш на Бога е по-важно и от вярата и от Любовта. А трите заедно това е реалността на Любовта. Ако вярата влезе в обичта, и ако обичта влезе в служението, образува се една вътрешна крива. Тогава се създават всички ония здравословни състояния на целия живот. Ако някой иска да има успех във всичките си работи, той непременно трябва да има вяра, той непременно трябва да има обич и той непременно трябва да служи. Значи той трябва да бъде човек на вярата, на обичта и на служението.

“Ако ядете”. Това значи, ако научно не се възприеме Словото, нямате живот в себе си. Мнозина мислят, че лесно може да се оправи съвременният свят. Според моите изчисления, за да се изправи сегашният свят, за да стане едно малко подобрение в него, изисква се за това най-малко хиляда години, и то да стане едно микроскопическо подобрение. За да станат две такива малки подобрения в човечеството, изискват се (две) хиляди години. За да се направи трето такова подобрение, изискват се три хиляди години. За да придобият истината, изискват се две хиляди години, и най-после, за да придобият Любовта и да се научат да служат на Бога, изискват се още три хиляди години. Това е по отношение на цялото човечество. Сега аз съкращавам това време. Съкращавам двете нули накрая и казвам: Десет години за вярата, десет години за обичта и 10 години за служението. Следователно, след 30 години и вие може да искате това, което искате. За цялото човечество трябва 3000 години, а за всеки човек индивидуално трябват 30 години и вие може да имате това, което искате. За цялото човечество трябват 3 хиляди години, а за всеки човек индивидуално трябват 30 години. Вие можете да се интересувате по какъв начин съм дошъл до тези изчисления. От това е побеляла главата ми. Един ден когато престана да мисля за това, косата ми ще приеме същия цвят, какъвто е имала първоначално.

Докато намерих тези данни, главата ми побеля. Аз изчислявах този въпрос за себе си, как да служа на Бога. В моите очи не е лесно да се разрешат въпросите за религията, за обществения строй, за приятелството, за семейството, за вярата, за Любовта, както хората мислят. За всички тия неща ние имаме съвсем други схващания. Те могат да се схващат и по два начина: Тъй както вие ги схващате и така както вие не ги схващате. Понеже, вие не ги схващате така, както трябва, косите ви са побелели. Понеже и аз не ги схващам, както вие ги схващате, и моите коси са побелели. Ако разглеждате цвета и белината на моите коси и на вашите, ще видите, че те много се различават. Сега не е въпросът в белината на косата. За мене не остава никаква мъчнотия, че косата ми е побеляла. Какво ми пречи това? Някой казва, че остарял и побелял. Това нищо не значи, или че е почерняла косата на някого. И това нищо не значи. Почернялата коса показва, че е пролет и трябва да се сее. Побелялата коса показва, че е зима и всеки трябва да учи и да чете, няма какво да прави вън. През зимата всеки трябва да учи своето изкуство в ателието си, там трябва да работи. А сега гледам старите хора почиват, не искат да работят. - Какво дърво искат те! Думите “какво дърво искат те” са двусмислени думи на български език. Някой има градина и дохожда при мене някой, който продава плодни дървета и го пита: Какво дърво искаш? Това значи: Дали иска ябълка или круша, или слива и т. н. Пита човекът: Какво дърво искаш сега? Както го изнесох аз, излезе съвсем друго нещо. Но ето какво разбирам аз: Старият, ако е цигулар, цял ден трябва да свири с цигулката си. А той казва, че ръцете му не държат. Там е неговата слабост. Младият трябва отвън да крепи, а старият трябва отвътре да свири. Ако аз бих създал света, ето какво бих направил: Младите щях да пратя да копаят отвън, а старите щях да пратя да им свирят. Старите щяха да бъдат за веселба на младите, а младите щяха да бъдат за подкрепа на старите. И тогава младите ще копаят, старите ще ги веселят, и едните, и другите ще работят. Научно бих изказал това със следните думи: Старите ще работят горе

в ума, а младите в тялото си, тъй щото едновременно щеше да се развива и ума, и тялото на човека. В природата младите извършват една служба, старите - друга. Младите съграждат тялото на човека. Без тях човек би се осакатил. Ако и старите хора изчезват, главите на хората щяха да се изопачат. В този смисъл и младите, и старите хора са необходими. Тялото е по-голямо от главата. Старите хора пък държат на най-важното място. - Защо са младите хора? -Да поддържат човешкото тяло. - Защо са старите хора? - Да поддържат човешката глава. Като турите главата и тялото на едно място и ги съедините в Любовта, те всичко могат да направят. Младият и старият като се съединят в едно цяло, те всичко могат да направят. Старият не трябва да мисли, че е роден, за да остарее. Старите хора несъзнателно обичат младите. Като погледне тялото си, старият трябва да знае, че тялото му е младо, но главата му е стара. Новите хора мислят, че главата им е само остаряла, а не и тялото или лицето им. Какъв зор е видяло лицето, че да остарее? Преди всичко лицето не мисли, то не може да остарее. Остаряват само онези неща, които мислят, а които не мислят, те не остаряват. Ако поставите един млад човек в магнетически сън, той никога няма да остарее. Сто години да го държите в този сън, той няма да се измени. Това, което състарява човека, това са неговите дисхармонични мисли и чувства, които му влияят. Следователно, човек може така да хармонизира своите мисли и чувства, че в продължение на 120 години да бъде млад. Вие можете да премахнете вашите бръчки от лицето си, когато искате и да станете така млад, както сте били някога.

“Ако не ядете”. Сега аз искам да схванете мисълта ми право. Аз не искам да се опълчвам против вашите вярвания. Не мислете, че аз омаловажавам вашата цена. Ни най-малко. Ето как гледам аз на работата. Аз се радвам, че вие имате това знание. Защото, ако нямахте това знание, което сега имате, вие не бихте могли да слушате и да разбирате моите беседи. Защото, ако едно дете не е свършило четвърто отделение, то не би могло да влезе в прогимназията; ако не

свърши прогимназия, то не би могло да влезе в гимназия и ако не свърши гимназия, той не би могъл да влезе в университет, и да го свърши университета, той не може да влезе в обществения живот и там да работи. Има една последователност в природата. Учението е потребно, за да може човек да се качи на по-висока степен. Не мислете, че не ви е потребно учение. Учението е потребно на човека. Целият свят е една велика школа, не само земята, но и цялата слънчева система, както и всички останали системи представят видни факултети. Това са ред култури, една от друга по-чудесни. Ако би се намерил един съвременен гениален писател да опише във вид на роман цялата вселена, ако би могъл да го изложи на понятен език, той би бил един от най-видните музиканти, художници или поети. Но колко мъчно може да се пишат тези работи! Колко мъчно може да се пише за слънцето, за луната, за Венера, за Марс, за Юпитер, за Сатурн, за жителите на слънцето и т. н., преди всичко ще се яви едно противоречие. Могат ли тия същества да живеят на слънцето? Ние си представяме, че те са подобни на нас. Те могат да живеят и на слънцето, но това не подразбира, че тези същества ще се намират при същите условия, при които ние живеем на земята. Те нямат организъм като нашия. Ето при тези условия сега на земята се намират известен род микроби, които могат да живеят при температура около две хиляди градуса. Какво ще кажете на това отгоре? Ето нашата първична материя, материята на нашия първичен живот не може да се разруши и от 45 милиона градуса температура. Само външната обвивка, с която е обвит живота, само тя се разтопява. Обаче, има една вътрешна обвивка, която по никой начин не може да се засегне от тези топлинни вълни. Топлината не може да проникне в тази обвивка. Ние имаме смътно понятие за тази топлина. Даже и топлината, която съществува в земята, колкото и да е голяма, тя е частична, не е обща топлина. Щом се издигнете горе в пространството, такава топлина там няма. Топлината е скрита в пространството. Там има друга една енергия. Ако вие сте гениален

човек и се качите в пространството, там има достатъчно енергия, която може да използувате. Но ако се качите в пространството с вашите разбирания, и знания, вие ще се намерите на една температура 273 градуса под нулата. Това са факти, които съществуват. Колкото и да са важни тия факти, нас не ни интересуват, ние не се интересуваме от това колко студ има в пространството. Ние се интересуваме от топлината и от студа дотолкова, доколкото и при студа, и при топлината има известни облаги. При студа не става гниене, а при топлината става гниене, но живот има. При студа животът се развива много медленно, но там не става почти никакво гниене. Често многото страдания, както и от пертурбациите в живота на хората се дължат на излишната топлина, която те имат в себе си, намалете тази топлина и вие ще се намерите в нормално състояние. Казват на някого: Не се горещи толкова! Значи този човек има излишно количество топлина. Той трябва да регулира качеството и количеството на своята топлина. Каква е нормалната топлина на човешкото тяло? Според някои е 37 градуса, според други 36, а пък аз бих е (я) определил между едната и другата. Щом температурата се повдигне над 37 градуса, явяват се болезнени състояния; ако пък температурата се издигне до 38, 39, 40 и 41 градуса, хората не издържат на тази температура и умират. Ако намалим температурата на болните хора на няколко градуса, на 2-3 градуса, ние можем да ги върнем отново към живота. Значи температурата уморява хората. Може да се (спаси) умиращият само с едно намаление на температурата от 2-3 градуса. Лекарите дават разни лекарства за намаление на температурата. С други думи казано: Трябва да се измени психологическото състояние в човека. Сегашните хора умират по единствената причина, че всичките им мисли, чувства и способности не функционират равномерно, правилно. Ако, според новите данни, в човека могат да се събудят всичките мисли, чувства и способности така, че да функционират правилно, този човек може да живее и до 120 години. Ако в даден момент можете да събудите в един

болен човек, известни мисли и чувства, той ще може да оздравее. Аз съм ви давал и друг път примера с онази американка, която била сериозно болна и лекарите, които я гледали, казали на мъжа й, че ще умре. Когато мъжът й казал това нещо, за да се приготви за заминаване за онзи свят, тя го помолила да й обещае нещо. Какво обещание искала тя от него? Да й обещае, че няма да се жени за друга. - Не мога да ти обещая, възможно е да се оженя. - Тогава аз няма да умра. Аз ще бъда достойна за тебе. И наистина, всяка жена, която умира, не е достойна за своя мъж. И всеки мъж, който умира не е достоен за своята жена.

Сега не вадете криви заключения. Ето какво аз разбирам под думата смърт, умиране: Ако умреш, за да те забравят хората, това е умиране; ако умреш, за да те помнят хората, това е живот. Аз взимам нещата в положителния смисъл.

Казва Христос: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си”. Това значи, ако вие не възприемете онази Любов, ако вие не възприемате онази жертва, която аз правя, вие нямате живот в себе си. Аз ви проповядвам едно учение, което трябва да опитате и като го опитате, трябва или да го възприемете или да го отречете, защото, ако не го приемете нямате живот в себе си. Сега всички вие имате едно криво разбиране за живота. Но всички трябва да се оправите. Сега ние сме едва в началото на един живот, на една средна форма. Цялото човечество едва е стигнало до едно ниско състояние, до половината на своя път. Като казвам цялото човечество аз разбирам целия културен свят. Досега човечеството е слизало до дъното на ада. Отсега нататък едва започва да излиза и е стигнало до един изходен път на своята еволюция. Това е новата енергия, която иде, това е новата крива линия, която се образува. Това е новото човечество, новият възход, до който дохожда, сегашното човечество. Това е връщане на човечеството към едно ново състояние, към новия живот, към най-хубавия живот, който сега иде. Досега е било все лошо. Каквото лошо ви се случи, считайте, че това е от миналото. В

бъдеще идват нови работи, хубави работи, по-добри условия, не се обезсърчавайте. Ако се обезсърчите, пейте и така постепенно ще излезете от своето обезсърчение, от своето безверие. Безверието иде всякога от загуба на нещо. Вярата иде всякога от печалба. Безлюбието иде от загуба. Любовта иде от печалба. Следователно, ако губите Любовта си, това показва, че имате някаква загуба. Ако Любовта иде, това показва, че иде някаква печалба. Ако загубата представя слизане, печалбата представя качване. Така разсъждавам аз. Следователно, когато губиш нещо, ти слизаш надолу. Когато печелиш нещо, ти възлизаш нагоре.

Казвам: Сега всички сте в епохата на възкачването, на възлизането. Не живейте за вашето минало, за слизане. Докато слизате, вие всякога ще се оплаквате от съдбата си и ще казвате каква ли ще бъде моята съдба? Вие сте в едно училище, всички имате една програма и вашите учители казват, че трябва да учите добре. Това изискват те от вас. Вие имате най-добри условия да учите. Ще се стегнете да учите. - Ще видим. - Няма какво да видите, ще се стегнете да учите. Не мислете, че сте стари. Ще знаете, че главата ви е стара, а тялото ви е младо. Тогава вярвайте, обичайте и вършете Волята Божия! Това са първите стъпки на новата култура, на новото човечество, на новото разбиране, на новото сближение на народите. Всеки народ трябва да вярва в другите народи. Всеки народ трябва да обича другите народи, всеки народ трябва да обича другите народи и всеки народ трябва да служи на другите народи. Ако малките народи мислят и вярват в големите, ако всички се обичат помежду си и служат едни на други, това ще бъде доброто и за едните, и за другите, и за техните ближни.

“Благословен Господ Бог наш”.
Отче наш.

28. неделна беседа от Учителя, държана на 21 април 1935 год. /Връбница/ София, Изгрев

ЕДИН ОТ ДВАНАДЕСЕТТЕ

А Тома, един от Дванадесетте, нарицаеми Близнец, не беше с тях, когато дойде Исус.

Отче наш.
“В Начало бе Словото”.

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Йоана.

Човек може да живее и след като умре. Този е жизненият въпрос, който занимава хората. По този въпрос хората са разделени на два лагера. Бог е Любов.

Ще взема няколко стиха думи от 24 стих.

“Един от дванадесетте”. Дванадесетте това е реалното, конкретното число в света, в което хората вярват. Тома беше един човек реалист. Той не беше нито мистик, нито съзерцател, не се занимаваше с отвлечени работи. Сега аз искам да ви занимая с един въпрос, но не както религиозните или учените хора могат да ви занимават. Ако искате да ви се говори както учените говорят, аз мога да ви изпратя в най-учените университети, в най-видните университети да слушате речите на професорите. Когато отидете в някоя бирария или в някое заведение, каквито има в различните държави, там всичко е като в изворите, постоянно блика, но всичко каквото изядете, вие трябва да го платите. Там за всяко нещо се плаща.

Сега да се върнем на въпроса. Всички се питат кое е реално и кое не е реално в света? Кой ще остане и кой няма да остане, кой ще живее и кой няма да живее, кой ще умре, кой ще бъде полезен в даден случай и кой няма да бъде полезен, кое ще никне и кое няма да никне, кой може да стане пръв министър и кой може да не стане.

“Един от дванадесетте”. Учениците казвали на Тома, че видели Христа, видели Господа, а той им казал, че вярва само на това, което сам може да види и да пипни. А тъй да ми разправяте за фантастически работи, не вярвам. Той сам си определил кое е реалното в света. Тогава и аз ще определя кое е реалното. Реалността се отличава с една малка, микроскопическа придобивка. Това микроскопическото, което се придава, то е реалното. Ако претеглите един човек сутрин, който има най-добро разположение и добри мисли към жена си, към децата си, към приятелите си, той ще има особено тегло. Колко и какво е това тегло, няма да ви кажа, друг път вие сами ще го намерите. Има едно тегло, с което човек се отличава, когато е в реалността и когато не е в реалността. Колко е това тегло, няма да ви кажа, защото няма да ви ползува, но важното е, че ще има разлика между едното и другото тегло, когато не е в реалността. Когато изгуби това разположение, човек изменя теглото си, той спада с една десетомилионна част от милиграма. Значи, една десетомилионна част от милиграма разлика в теглото определя реалността. Също така е една седеммилионна част от милиграма определя и временното в живота. Това е казано конкретно, на научен език. Реалността предава всеки ден по една десетомилионна част от милиграма. Тъй щото, като живее човек хиляди години, всеки ден ще предава в теглото си по малко. Докато е в личността човек се увеличава, но като влезе в реалността, той всеки ден се намалява, намалява, докато съвсем изгуби теглото си. Ще дойде ден, когато той ще бъде безтегловен. Сега някои могат да оспорват дали това е вярно или не. - За мене това е абсолютна истина, а за вас дали ви интересува този въпрос, дали това е истина, то е друг въпрос. За мене е важно това, в което аз се интересувам, а от какво се интересуват хората, това не ме интересува ни най-малко. Какво е твоята теглилка - една десетомилионна над или една десетомилионна под нормалната мярка. От това зависи как ще слушате и как ще разбирате. Ако си една десетомилионна част под нормата, ти не можеш да ме разбираш.

За да се разберем, аз трябва да вляза в този свят, в света на измеренията. Аз съм виждал видни цигулари как свирят. Единият от тях вземе цигулката и свири, и свири едно хубаво класическо парче. След него вторият взима цигулката и свири пак същото парче. Това е повторение на нещата. Те се разправят кой какво знае да свири. Щом някой страда от крак, той все за болния си крак ще разправя, че му направили операция, че кракът го боли, не може да ходи, че куцал и т. н. - Друг някой пък, който страда от крак, той ще разправя, че му направили операция, че и той окуцял, не може да ходи. По какво се различават едните крака от нереалните? Нереалните крака много хлопат. Хора, които много дрънкат, имат изкуствени крака. Дето ходи с тези изкуствени крака, той дига голям шум - трака, трака, отдалеч се чува. Който има здрави крака, като ходи, не вдига никакъв шум, никой не го чува, той е в реалността, има реални крака. Има хора, които не знаят да ходят, понеже краката им са изкуствени. Аз вземам думите изкуствени крака в преносен смисъл. Ето какво аз разбирам под думите изкуствени крака. Това значи да ви поканят в Европа на някой голям бал или на някой жур фикс, или на някое дине, но вие нямате съответни дрехи за там. Там се искат скъпи дрехи, които струват хиляди левове, а вие нямате възможност да си купите. Какво ще направите? Ще отидете в някой голям магазин, ще заложите нещо и ще вземете под наем един хубав костюм, с който ще се облечете. Като мине динето, ще съблечете новите си дрехи и ще ги върнете в магазина, от който сте ги взели. Съвременните хора са облечени все с такива дрехи. Хубави са тези дрехи, но са само за една вечер, не са реални. Тези неща ги давам само за обяснение, не искам да се спирам върху тях. - Защо? -Защото, ако се спрете да наблюдавате кой как е облечен, няма да се научите. Облеклото не определя човека. По външните дрехи не можем да съдим за културата на човека, доде са достигнали. Ако искаме да знаем органически до де са достигнали хората, или това, което природата е създала, или това, което хората са създали, трябва да изучаваме тялото на човека в неговия естествен

строеж. Понякога рисуват голи човешки тела. Според мене голи тела не съществуват. Под думата гол човек разбираме някакъв дефект на човека. Болният човек е гол, а здравият е облечен. Сиромахът е гол, а богатият е облечен; невежият е гол, а ученият е облечен; грешникът е гол, а праведният, светията е облечен. Това са положения в света. Казваме, че и Адам, и Ева били голи. Казва се, че първият човек, когото Бог направил, бил гол. Той оголял, понеже, още като го направил Бог, той съгрешил. Адам сгреши още като пожела да има жена. Той имаше една жена в себе си, но пожела да има още една. И така станаха му две жени, вследствие на което той съгреши. Човек не може да прокопса с две жени. Дали това е вярно, но така говори преданието. Първата жена на Адама се казвала Лилита, а втората Ева. Тези две жени се разсърдили, казва Преданието. Сега да оставим този въпрос на страна, той е доста щекотлив, пък, ако Адам се научи какво говоря за него, ще се обиди, че го излагам. Той е Отец на всички, а ние си позволяваме да говорим за него такива работи. Пък и за старата майка да си говорим това-онова и то не е позволено. Трябва да бъдем внимателни към тях. Адам не харесвал първата си жена, тя е била много сприхава, постоянно се карала, намирала му недостатъци. Тя била много учена и постоянно казвала на Адама: Ти няма ли да се занимаваш малко с по други научни работи? Постоянно го учила какво да прави. Той не бил свободен, от първата си жена. Той се обърнал към Господа и казал: Господи, дай ми нещо по-близо до сърцето. Господ му дал нещо по-близо на сърцето, Той създаде Ева, която била много красива и обичала Адама. Първата му жена постоянно го учила, а втората - го обичала, но като обичала него, тя започнала да обича (и) други. Като се намерил в чудо, Адам си казал: Не зная дали Господ така създаде света или аз криво го разбрах. Най-после Адам заченал и от двете си жени, напуснал рая. Такова предание има, но за вероятността на това предание аз не гарантирам. Все трябва да има някаква истина. Но това, към което трябва да се върна, което е важно за нас в дадения случай, то е да се занимаваме

със строежа на нашето тяло. Същевременно трябва да се изучава и строежа на нашата кожа. Като ставате сутрин, пипайте кожата на ръцете си и вижте корава ли е кожата ви или е мека, топла ли е или е студена, мокра или суха. После погледнете челото си и с ръката си опитайте топло ли е или е студено челото ви. После пипнете брадата си да видите топла ли е или студена, после опитайте и краката си. Топли ли са или студени. Това трябва да бъде като правило в живота. След това вземете едно малко огледало и огледайте на какъв тертип се намира носът ви. Наблюдавайте да видите дали разширенията на носа са големи или малки. Направете няколко вдишки и вижте дали се разширява долу носът или не. Ако вие се намирате в равновесие, ако сте разположени, крайниците на носа ви ще се издигнат и слагат като физхармоника. Ако това разширяване (не) става правилно, това показва, че в организъма ви има някаква анормалност, която се дължи на някакво физическо неразположение или на това, че сте сънували някакъв лош сън. Щом се яви някакво смущение в човешкия ум, то се отразява и в дишането на носа. Това смущение се дължи главно на някаква неправилност в малкия мозък отзад на главата. Всичките нещастия на хората се дължат все в задната част на мозъка. И руснаците имат една поговорка, че човек бил силен в задния си ум, в задния си мозък. Всичко каквото човек чувствува и мисли в даден случай се отпечатва на лицето му. Ако неговите чувства и мисли са възвишени, всяка такава мисъл или всяко чувство се украсяват с една Божествена мисъл, с това, което Бог е създал. В тези форми именно днес влагаме своите мисли и чувства. На всяка Божествена мисъл трябва да отговаря едно Божествено чувство. Значи, във вашата мисъл отговаря друг един процес. Всичко онова, което ние създаваме с нашата мисъл, за в бъдеще на това ще отговаря едно Божествено чувство. Следователно, с нашите мисли ние сега ковем нашата съдба. Каквато форма си създадеш сега, такова съдържание ще си влееш в бъдеще. Затова се казва, че каквото си постелеш, това ще изпиташ. Това не допринася, обаче, нищо. Ако ти не знаеш да цениш твоя нос,

който е барометър на твоя ум, ти нещо няма да придобиеш. Ако твоят нос започне да се изменя, да става син или червен, или да изгубва цвета си, това показва, че ти се намираш в някакво неестествено състояние на твоя организъм. Твоята нервна система не е в нормално състояние. Като видите това, вие трябва да вземете известни мерки за своето подобрение. Това са на научни данни, с които се занимават и най-учените светии, които са достигнали до съвършенство. Светията не е дошъл на земята само да се моли. Аз зная светии, които цели 10 години са посветили да се молят на Бога да им даде знание как да устроят носа си или как да устроят очите си, устата си, езика си - да знаят как да говорят и какво да говорят. Казвате, че светиите постят. Не, никак не е постил той, но се е молил как да устрои носа си правилно да мисли и как да устрои очите си, че като излезе да вижда и да знае защо и за какво е създадено всяко нещо. Та когато се казва за някой светия, че е постил, това значи, че той е работил и се е молил за нещо. И сега всички искат да станат светии. - Постете щом искате да станете светии. Срещат се двама артисти: Единият от тях свири, другият казва: И аз зная да свиря. - На какво? - На латерна. Първият е посветил цели 20 години докато се научи да свири, а другият като завърти латерната, мисли, че е много голям майстор. Според мене латерната представя един неустроен живот, нещо обикновено в света. На латерна всеки може да свири, а на друг инструмент може да свири само онзи, който се е учил да свири. Ти не може да пипнеш реалното, ако не си учил, ако ти не си посветил 10 години за своите очи, за твоя нос, за твоята уста, ти даже не можеш да се докоснеш до реалното в света. Някои хора казват, че трябва да намерят реалността. Реалността седи в това да намериш своето щастие. Щастието всеки ден го имаме. Щастието нито аз го търся, нито ме търси, но ние се обичаме - и то ми пише и аз му пиша любовни писма. Как ще разберете това? Вие писали ли сте любовни писма на вашето щастие. Не е въпрос да ви кажа как аз съм писал писма на своето щастие. Ако ви кажа: Това е вече профаниране на това нещо. Да напише едно писмо на своето

щастие, това е най-изящното нещо, което човек може да направи. Като напишете едно такова писмо, то върви навсякъде с вас, никога не се губи. В този смисъл според мене щастието представя външния облик на Бога, външната красота. Псалмопевецът казва: Като видя лицето Ти, ще се зарадвам. Такова нещо е щастието. То е външният образ на Бога, който виждаме навсякъде. Щом срещнете своето щастие, нещастието моментално изчезва. Всички несрети в света изчезват пред щастието. Щастието е магическата пръчица. Тя е най-хубавата форма, която като се яви, всичко изчезва. Всички несрети в света изчезват пред щастието. Щастието е магическата пръчица. Тя е най-хубавата форма, която като се яви, всичко изчезва. Аз мога да ви примамя да ви кажа колко хубаво нещо е щастието. Колко хубаво е човек да бъде щастлив! Ето в какво седи щастието. Представете си, че ви се дава една книга, която съдържа всички тайни на природата, но вие не знаете да четете, носите тази книга под ръката си. Какво ще се ползувате от тази книга щом не можете да четете? Това показва, че вашето щастие е у вас, но досега сте го търсили само отвън. И като го намерите, вие го прегръщате, милвате, но не знаете да четете по него, не можете да го разгърнете, да видите в какво седи това щастие. И вие търсите Бога, но все отвън. И светиите, които са търсили Бога отвън, не са Го намерили. Бог не е вън. Всички хора са съгласни с това, защото след като са търсили Бога отвън, най-после са Го намерили вътре в себе си. Вземете сега думата Бог. Аз не разглеждам тази дума в този смисъл, както хората са я създали. Това, което хората създават, за мене не е реално. Това, което човек носи в себе си, от рождение, не само от днес или от утре, от незапомнени времена, само то е реално. По какво се отличава това реалното, което е в човека, от нереалното? То освобождава човека от всички ограничения. Достатъчно е човек само веднъж да зърне своето щастие, за да придобие спокойствие. Неспокойствието, което съвременните хора имат, се дължи на онова вътрешно неразбиране на живота. Ти срещаш един човек и си казваш: Дали ще ми помогне? Ти казваш, че всички хора били

създадени по образ и подобие Божие. Отива един подсъдим при съдията и му казва: Господин съдия, за всичко, за което ме обвиняваш, е вярно. Аз постъпих несправедливо и затова оставам да ме накажеш, както трябва според законите на правосъдието. Съдията го погледнал и му казал: Понеже ти сам си каза истината и не хвана никакъв адвокат да те защитава, осъждам те на една година затвор. Ако беше хванал адвокат, щях да те осъдя на 10 години затвор. Сега вие седите и се оправдавате, че условията били такива, че баща ви, че майка ви, че дядо ви, че прадядо ви били виновни или че еди-кой си автор казал това и онова, а не сте готови да си кажете истината. - Нито дядо ви, нито баща ви, нито майка ви, никой не е виновен, виновни сте вие самите. Кой е дядо ти? Господ те е създал съвършен. Но те сами изопачиха пътищата си. Само съвършеният човек може да греши. Несъвършеният човек не може да греши. Само съвършеният певец може да греши, може да прави погрешки. Какви погрешки ще прави онзи, който никога не е пял и който взема всички тонове фалшиво? - Той не може да прави никакви погрешки. Само отличният певец, който не е грешил, може да прави погрешки. Но, онзи, който никога не е пял и взима само фалшиви тонове и да прави погрешки не се познава.

Сега да дойдем до истината, която седи в следното: Ние, съвременните хора, направихме една погрешка, която можем да изправим. Погрешката не е кой знай колко голяма, много малка е погрешката, но малките погрешки, оставени дълго време неизправени, после мъчно се изправят. Това изправяне е мъчно по единствената причина на математически съотношения, не геометрически резултати. Един математик е изчислил на каква сума ще възлязат 25 стотинки, внесени от времето на Христа досега, с двойна лихва е намерил, че тази сума се равнява на едно голямо количество пари, което би могло да се сравни с количеството злато, с което може да се обвие цялата земя и дори тази сума няма да бъде в състояние да изплати сумата, която възлиза от дадените 25 стотинки

под сложна лихва. Казвате, че вашите погрешки са големи. Ако искате да ликвидирате с тях, всяка вечер си давайте отчет какво сте правили през деня. Само по този начин можете да ликвидирате с погрешките си. Сега ще запитате как може да се постигне това. Аз ще ви кажа как може да се постигне. Сега ще ви дам един пример. Вчера идва при мене една млада сестра и ми казва: Учителю, искам да направя нещо за вас. Помислих (си) да й кажа да си гледа работата, но казвам: Явило се в нея едно добро желание, нека да се прояви. Казвам й да отиде горе в стаята ми да поизмие прозорците. Тя отива горе, но на стъпалата имало едно бурканче сладко. Като видяла сладкото, нещо й казало да го отмести настрана, но си помислила, че като бъде внимателна, няма да го закачи. Обаче, като миела, тя забравила, че бурканчето е на стъпалото, бутнала го някак си, то паднало и се счупило. Помислила си тя как да ми каже сега, че направила такава пакост. Най-после идва при мене и ми казва, че направила една голяма пакост. - Каква пакост си направила? - Счупих бурканчето със сладкото. - Сега какво ще направиш? Гледа ме тя, не знае какво да прави. Да отиде да купи някъде, не може, то е домашно сладко, донесе го една сестра. Казвам тогава на младата сестра: Ще отидеш сега при сестрата, която донесе сладкото и ще се извиниш, ще разправиш как си счупила бурканчето и ако тя има още от същото сладко, ако иска може да даде още. Ако ти не си кажеш истината, с това ще ме заставиш да кажа една бяла лъжа. Аз не обичам нито белите, нито черните лъжи. Утре сестрата ще ме пита дали съм вкусил от сладкото. Трябва ли да кажа, че съм го вкусил? Трябва ли да си послужа с бяла лъжа? По-добре е ти да се изложиш пред сестрата и да си кажеш истината, отколкото аз да си служа с бели лъжи. За тебе е по-добре да кажеш истината.

Казвам: Когато счупите буркана със сладкото, идете да се изповядате, но не казвайте, че сте го вкусили без да сте го още вкусили. Казвате: Откак съм се родил, бял ден още не съм видял. - Това е една бяла лъжа. Или мене хората не ме разбират, аз не мога да

бъда щастлив. Това не е вярно, вие криво разсъждавате. Ако вашият баща не ви разбираше, ако вашата майка не ви обичаше, вие нямаше да се родите на земята. Щом сте се родили, те ви разбират, но вие не говорите истината. Най-после има и кой да ви обича. Ако не ви обичаха, от невидимия свят не биха ви дали разрешение да се родите на земята. А те ви подписаха паспорт и ви пратиха на земята. После казвате, че никой не ви обича на земята, че сте дошли като чужденец. Това са бели лъжи, които трябва да държите настрана. Аз не искам да ги държите в ума си. Силата на човека седи в неговата права мисъл в дадения момент. Ако искате да знаете по този начин, вие се намирате пред един изпит, макар и много малък, но той решава вашето бъдеще за 10 и повече години. Аз мога да ви приведа такива много примери, но някога примерите обясняват нещата, а някой път ги потъмняват. Това е "Един от Дванадесетте". Той е реалист човек, който добре разбира нещата. Първо вие трябва да наблюдавате носа си, да видите как се развива. Ако вашият нос започва да се завива надолу като кука, като на орел, вие ще започнете да придобивате хищнически характер. Щом носът ви започне да се завива надолу, това е хищнически навик или ставате песимист. Носът на песимистите е завит надолу. Аз съм виждал котки, които като не могат да хванат мишката, започват да се обезсърчават и да мяучат. Ако носът ви става чрезмерно широк, вие отивате в друга крайност. Има известно съотношение между широчината и дължината на носа. Вие не знаете тези съотношения, но трябва да ги изучавате. Вие не знаете колко дълъг трябва да бъде носът ви. Щом не мислите добро, носът ви е толкова дълъг, колкото трябва. Вие трябва най-малко 10 години да мислите за носа, за чувствата си, да знаете какви трябва да бъдат вашите чувства. Вие не мислите, а искате Господ да ви продължи носа с половин сантиметър. Че това е грамадно нещо. Ако с половин милиметър можете да продължите носа си и това не е малко постижение. Отдалеч разгледано този милиметър представя много нещо. Това нещо трябва да се има предвид в съвременното възпитание и да се работи. Казвате:

Ние имаме наследени черти, какво можем сами да направим? - Аз зная една американка, която живяла 90 години и в продължение на тези години тя прочела цялата Библия 90 пъти. Като й погледнеш лицето и придобило характера на тия Библейски типове. Тя е просмукала нещо от този дух, нещо светло придобила на лицето си. Някой прочете един път Библията и мисли, че много нещо направил. Не, Библията не е обикновена книга, така просто написана. Тя има една особена страна, която трябва да се разбере. Тя има една жива страна в себе си. Всяка книга съдържа една животворна сила в себе си. И вие можете да направите един такъв опит, не за своето лично благо, но да видите дали провидението се грижи за вас. Това всеки може да опита. Направете един опит да проверите дали провидението се грижи за вас, дали Бог се грижи за вас, дали животът има смисъл. Могат да ви се дадат няколко доказателства за това. Можете да правите различни опити, каквито опити искате да правите, ще ви се дадат доказателства. Обаче, като правите опита ни най-малко не трябва да засягате вашето лично право. Ако искате да знаете дали Господ мисли за вас, направете следния опит: Идете при един болен и кажете: Господи, ако е писано така, нека този болен да оздравее. И ще видите, че след два, три деня този болен е здрав. Щом стане това нещо, значи вие сте получили отговор на молитвата си. Какво има още да се съмнявате? Вие не сте нито светия, нито праведен човек, но получавате отговор на молитвата си. После ще дойде съмнението. Ама този човек е бил здрав от по-рано или може би и без това щеше да оздравее. Направете още един път същия опит. Но ако се усъмните, ще ви поставят на легло и животът ви ще бъде на конец. При това положение вие трябва сами да направите опита. Сега кажете: Господи, ако ми върнеш живота, ще повярвам вече в тебе. И ще видите, че най-малко след една седмица вие ще бъдете здрави. Трябва ли да се съмнявате и след това? Тези опити можете да ги направите и сами да се уверите в истинността на думите ми. Сега аз изключвам личното благо. Това не значи, че под името Божие вие

трябва да криете своите престъпления. Често хората под името Божие крият своите престъпления. Не е въпросът: Когато някой иска да прокара свои лични интереси или цели, да поддържа, че Бог съществува, а когато не иска да даде нещо, да Го отрича. Един мъж казва на жена си: Ще знаеш, че аз съм Господ. Каквото ти кажа, това ще вършиш, аз съм Господ. - Че кога е станал този мъж Господ? Някой казва, че е господар на себе си. - Как се определя това господарство? Ако ти боледуваш всеки ден, какъв господар си? Господар на себе си е онзи човек, който е господар на своите мисли, на своите чувства, на своите постъпки. Той е господар и на външните условия. Не е господар онзи, който иска да стане всичко според неговото желание, но който е в сила да измени условията, при които се намира. Вие сте християни, вярващи сте. Опитайте доколко сте справедливи, доколко сте алтруисти. Например, вие не сте вегетарианец и ви донасят една хубава опечена кокошка или едно агънце и пред вас седят и други хора. Сега въпросът е как да постъпите, как да разделите кокошката. Ако ти си вземеш най-голямото и най-хубавото парче, а за другите може да кажеш каквото остане, ти не си алтруист човек. Първо трябва да даде на другите, а каквото остане, то ще бъде за тебе. Това значи да бъде човек алтруист. Ако всички ученици вървяха в този път, друго учение, други резултати щеше да има. Ще кажете, че ще ви оберат. Досега в историята на човечеството аз не съм срещал случай добър човек да бъде обран от някого. Лошите хора са обирани, но добрите никога. Ти не можеш да обереш един извор. Колкото и да черпите от извора, неговото богатство е несметно. Щом не те обират, ти си добър човек, щом те обират, ти не си добър. Щом се докачваш, ти не си добър човек, щом не се докачваш, ти си добър човек. Не е въпрос да не се обиждаш, но и като се обидиш, да кажеш: От мене да замине. Върви един турчин с бяла брада и около него се умилква едно куче. - Какво искаш, синко? След това бръква в джоба си и изважда едно парче хляб и го дава на кучето. Кучето изяжда хляба и доволно си маха

опашката. Този турчин разбира езика на кучето. Като му казва: Какво искаш, синко?, кучето му отговаря: Гладен съм, нищо не съм ял. Той му дава парче хляб и му казва: Сега толкова имам. Като мина втори път, ще ти дам пак. Съвременните хора се спират пред такива положения и не знаят как да постъпят. Те се намират в един свят, в който нищо не са дали, нищо не са донесли. Вие сте екскурзианти на земята, нищо не сте донесли, всичко ви е дадено даром и при това се оплаквате. Защо се оплаквате? Хотелът е пълен, а ти си дошъл последен. Казваш: За мене няма легло. - Ще чакаш малко да се освободи и едно легло за тебе. Представете си, че влизате в един хотел, дето нищо не плащате. Защо трябва да роптаете? От земята взимате всичко без пари. Въздух имате без пари, светлината взимате без пари и животът ви се дава даром. Взели сте част от земята, обсебили сте я и после казвате, че сте я купили. - Нищо не сте купили. Всичко, каквото сте взели на земята, е даром. Ние трябва да съжаляваме, че не съзнаваме това. Казвате: Тези хора не се обхождат добре с мене. - То е друг въпрос. Няма какво да чакате човек да се обхожда добре с вас. Ако вие се намерите пред един човек, който не се обхожда добре с вас, какво бихте направили? Не е лесна работа. Това е голямо изкуство. Не е лесно за един цигулар да вземе правилен един тон. За да вземеш един тон правилно, изисква се едно тънко чувство. Тонът не е определен, местото му трябва да се чувствува. Най-малкото отклонение на пръстта, изменя и правилността на тона. Същото нещо е и в живота. Да постъпиш правилно в живота, затова се изисква деликатни и нежни чувства. Аз правя наблюдения. Като дойдат някои хора при мене, те си носят своята аура. Ако не разбирах законите, трябваше да ги изпъдя навън. Това е тяхното желание. Дойде друг, аз съм готов да му услужа, да направя всичко каквото желае. Добър е човекът.

Сега аз изнасям тия примери за ваше добро, не е за мене. Аз даже се излагам, но искам да се ползувате от моите опитности. Аз даже не трябва да говоря нищо за себе си, защото умният човек не

говори за себе си. Дойде някой и започне: Аз съм слушал за тебе много работи, слушал съм, че си ясновидец, четеш в бъдещето на хората. Кажи ми какво е моето бъдеще, но няма да ме лъжеш. - Аз изключвам лъжата, аз искам да кажа правото. - Какво бъдеще изискваш, кажи ти /кое е за бъдещето, аз нагласявам бъдещето/. - Какъв си ти? - Не е въпросът кой съм. Аз нагласявам бъдещето, то зависи от мене. - Ама ти искаш с мене да се шегуваш ли? - Не искам да се шегувам, но сериозно говоря. Ти преди една седмица имаше едно дело в окръжния съд и те осъдиха да платиш 50 000 лева. - Право е. Кой ти разправи това? - Агенти имам там. Питам го: Ако ти разкажа твоето бъдеще, какво се ползуваш? Твоето бъдеще има две страни: Има някои неща, които мога да ти кажа, но има някои неща, които по никой начин не мога да ти кажа. Има неща, които ти сам ще си ги научиш, аз не мога да те предпазя от тях. Той иска да знае бъдещето си. Казвам му: Слушай, аз съм занят, не мога да се занимавам с тези работи. Като искаш да знаеш бъдещето си, мога да ти посоча къде да отидеш, ще ти дадат точни сведения по това, което те интересува. При мене ела, само когато съвсем загазиш, когато няма кой да ти помогне. Тогава аз ще оправя работите. Понеже още не си загазил, аз не се занимавам с тези работи. Ще ти дам адреси, да се обърнеш и да платиш на хората. Ето такива хора има в Англия, в Америка и в България, и другаде. Пък и при мене като дойдеш някой път съм много щедър, но някой път много скържав, нищо не давам. Някога съм като мукаритин, всичко имам, всичко давам. Вие отивате някога при Господа и казвате: Господи, не виждаш ли моите нещастия? Не виждаш ли моите страдания? - Че ако вие не можете да носите страданията си, какви хора сте тогава? Единственото нещо, по което се познава силата на човека е да носи страданията си. Той мисли и като мисли, казва: Аз мога да изнеса своите страдания. Човек се е явил в света, да поправи своите погрешки. Как се поправят погрешките? - Като учите. Бог създаде света за известни души да се учат и да прогресират. Следователно, раждането, прераждането,

умирането, всичко това са възможности в света за прогресирането и за развиването на тези души. Ние не сме дошли за щастие на земята. Щастието е извън живота. Преди да дойдат на земята, всички хора бяха щастливи. Но реалното е това, че тези души трябваше да слязат от небето и да донесат нещо и за другите хора. Мислите ли, че Христос не беше щастлив? - Щастлив беше, пък и най-богат от всички хора, но напусна своето щастие и слезе на земята между тези грешни, страдащи хора да им покаже пътя, по който трябва да се развиват.

Сега аз искам да разглеждате само реалните неща, от тях да се интересувате, а не от онези, които не съществуват. Аз ви говоря за неща, които зная, а дали вие ги вярвате или не, то е друг въпрос. Има неща, които съм опитал 999 пъти и в които живея, а има неща, които не съществуват за мене. Например, доброто е нещо реално за мене. Правдата е нещо реално за мене, добрите хора са нещо реално за мене. Аз съм правил ред наблюдения и съм дошъл до заключението, че при известни условия най-лошите хора могат да проявят много добри черти. Има случаи, когато най-добрите хора проявяват най-лоши черти. Мога да ви приведа ред примери в живота. Ако влезете в един дом и не се отнесете добре с дъщерята на този дом, колкото добри да са тези хора, те няма да се отнесат добре към вас. Отива един българин в дома на един знаменит проповедник в Америка, който имал една красива дъщеря. Българинът се увлякъл в дъщерята и се опитал един ден да я докачи, стиснал ръката ѝ. Като се научил за това нещо бащата, веднага извикал този българин и му казал: Господине, скоро да си вървиш! Кое накарало този българин да ѝ стисне ръката? Не може ли той да отиде при бащата и да каже: Много красива дъщеря имате. Аз я обикнах. Ще ми позволите ли да ѝ стисна ръката. Ако попитате така, този човек ще си каже мнението, но няма да ви изпъди вън от къщата си. Какво правите вие? Влезли сте в рая и ядете от забраненото дърво. Не питате бащата дали той ще ви позволи да стиснете ръката на дъщеря му. Ако ви позволи, това показва, че няма нищо лошо във вашето желание. Сега вие трябва да разбирате

вътрешния смисъл на нещата. Вие се намирате в един свят на вътрешна чистота, дето трябва да пазим свободата на душите. Не е въпросът, че някой ме прегръща или че говори лошо за мене, но ние трябва да пазим чистотата на другите, трябва да пазим и тяхната свобода. Всеки трябва да пази свободата на другите. Някой може да обиди другите било с думите си, било със своята обхода или с незачитане на другите, но в мислите и в чувствата си той трябва да пази известна чистота, да не нарушава свободата на другите хора. Вие трябва да бъдете към другите хора така, както към себе си.

Когато видя Тома, Христос му каза: Аз не искам да те срещна да проповядваш неща, които не си опитал и видял, затова тури пръста си в ребрата ми и провери, че съм аз. Аз харесвам твоето поведение, че не повярва в думите на другите, но повярва в моите думи. Блажени, казва Христос, онези, които без да са видели са повярвали. Блажени онези, които изтърпяват до онова време, когато аз дойда да им покажа ръцете си. Сега заминавам. За Тома, обаче, бяха нужни осем деня, докато повярва. Сега, ако вземем всеки ден за една година, тогава, за да видиш някои неща, нужни са осем години. Сега всеки от вас иска Христос да има особено мнение. Какво мнение е нужно да има за вас Христос? При това какво мнение трябва да има Христос за вас? На какво почива Любовта? Аз ни най-малко не искам да ви изпитвам. Когато Бог сближава хората, с това Той иска да им се открие. Когато Бог иска да се разкрие на двама души, Той им се явява. Тогава те се обичат. Тъй щото, когато двама души се обичат, те се обичат, не да се познаят, но да познаят Бога в себе си. Любовта в света е процес, за да познаят хората Бога. Можем ли да познаем Бога, ще се познаем и ние. Ако не познаем Бога, ние ще бъдем чужди в света едни за други. Някой не познава Бога, Който му е дал всичко в света, че ще познава човека.

Казвам: Всеки трябва да познае Бога. Щом познае Бога, той ще познае и реалността, ще познае същината на живота. Той ще познае реалността и същината на живота. Без това не може да се познае

Любовта. Който е познал Бога, неговата Любов никога не може да се измени. И в Писанието е казано: “Написах ви на дланта си”. Трябва да знаете тогава, че Бог никога няма да ви отхвърли. Някой път вие се плашите дали ще ви обичат. Кой е онзи в света, когото вие обичате? Онези хора, които не познават реалността, първо виждат хората, а после себе си. Онези, които познават реалността, те знаят, че каквато и Любов да им покаже някой, това е Бог, Който се проявява чрез този човек. Всеки човек, който крие Любов в себе си към Бога, той е верен. Всеки човек съзнава, че има нещо в него, което не е негово, а при това и той има малко Любов, но по отражение. Божията Любов се познава по това, че тя е готова на всички жертви. Когато обичаш човека по човешки, ти ще виждаш в него лошите страни, но ако го обичаш по Божествено, ти никога няма да виждаш в него нещо лошо, ще виждаш само доброто в човека. Всички недоразумения, всичко в живота се дължи на това, че хората вървят по пътя на човешката Любов, а животът по този начин не може да се поправи. Досега хората са вървели по пътя на човешката, на личната Любов, която е създала много работи в света, но тя не може да донесе щастието на хората. А човек трябва да дойде до така наречената космическа Любов или Любов на душата. Любовта на душата трябва да се прояви, за да се оправи светът. Като говоря по този въпрос, вие се натъквате на друго едно противоречие и казвате: Ние досега не сме познали Любовта? Опитвали сте я, но реално е само това, което никога не остарява и за което имаш възпоменание всякога. Например ти имаш един приятел, който е жив, с когото постоянно можеш да се обменяш, но може да имаш един приятел, който е умрял. Живият приятел представя Божията Любов, а умрелият е човешката Любов. Ти може да обичаш един мъж и да го считаш за божество, за приятел, което всякога да е с тебе и да се обменяте. Казва се за Аврама, че бил приятел Божи. Това показва, че Бог всякога може да ви бъде приятел със Своята Любов. Следователно, за Бога трябва да имате съвсем ново понятие, да не считате, че Той е тъй изменчив, както е човекът. Ако си съставите

ново понятие за Бога, първо във вашия личен живот ще се създаде такава промяна, каквато не сте сънували даже. После в семейния, в религиозния, в обществения живот, в съдопроизводството, във военщината, навсякъде ще настане голяма промяна. Не че в сегашния свят не съществува никакъв ред на нещата, но тогава ще настане пълна справедливост. В сегашния свят няма справедливост, съществува само една лична справедливост, в която има пристрастие. Засега справедливостта съществува само към богатите хора. Тогава ще има справедливост и към богатите, и към сиромасите. Тогава сиромасите ще бъдат по-щастливи от богатите. При личната Любов богатите са по-щастливи от сиромасите, а при Божията Любов сиромасите ще бъдат по-щастливи от богатите. Сега аз разглеждам въпроса от друго гледище, понеже вие искате да живеете на земята не като временен гост, но да живеете по-дълго време на земята, да строите, да оставите нещо след себе си, да оставите нещо във вас, след себе си, след вас. А сега вие мислите като заминете за онзи свят, дали пак ще живеете. Важен е този въпрос. Когато ученикът свърши университета какво ще прави? Ще продължава да работи в живота. Когато майката роди едно дете, нима тя не мисли, че трябва да му даде условия да се развива? Трябва ли да каже тя, че е дошла да си поживее на земята и да става каквото ще? - Не така мислят само глупавите хора. Разумният човек трябва да разреши в себе си въпроса за безсмъртието, той трябва да знае ще живее или не. Той трябва да знае ще бъде ли щастлив за в бъдеще или няма да бъде. Според мене щастието е постижимо само в Любовта. Без Любов никакво щастие в света не може да съществува. И когато някой път ние сме щастливи, това се дължи на онова временно проглеждане през лъчите на Любовта. Щом тези лъчи изчезнат, у нас настава пак същият мрак, същото нещастие.

Сега аз виждам, че мисълта ми е малко отвлечена за вас. Те са отвлечени по единствената причина, че у вас отсъствува Любовта, за да ги разберете. Как ще утешите едно дете, което е изгубило майка

си? То е расло с нея, привикнало е на нейните мисли, как ще му кажете сега, че майка му ще дойде? Ако то в съзнанието си не държи образа на своята майка, тогава възможно е друга жена да може да замести в него майката. Всяко дете мисли, че като неговата майка няма друга. По какво се отличава една майка от друга? Все има нещо, по което се отличават майките една от друга. Сега вие трябва да излезете от личния си живот. Онова верую, което досега сте имали, е отлично, но това верую в бъдеще няма да ви служи, ново верую трябва да си създадете. Като заминете за онзи свят, какво ще ви ползува богатството, което сте имали на земята? Какво ще ви ползуват вашите халати? Какво ще ви ползува вашата плът? Какво ще ви ползува вашето знание? Вие още не сте изучавали живота на онзи свят да знаете след като умре човек, какво му трябва. Мнозина считат, че като умре някой, започва да мисли само за небето. Умрелите никак не обичат да се говори лошо за тях, да се хвърлят лоши мисли за тях. Защо не обичат? Защото и без това те сами вече се съдят. Те и без това виждат своите грешки и страдат, затова и вие не трябва да притуряте нещо към техните страдания. Ако пък ви са направили някакво добро, дръжте винаги в ума си доброто, което са ви направили. Ако искате да направите една хубава връзка с човека, или с когото и да е светия или пък даже с някой от заминалите, дръжте в ума си поне една добра черта за тях. Така ще намерите и Бога. Някой иска да намери Бога, но идва с цялата си критическа мисъл. Така не можете да намерите Бога. Така Бог не се търси.

Разправяха ми един случай за един от обикновените вярващи, който обичал да се присмива на всички, които вярват по друг начин от този, по който той вярва. Една сутрин го виждат, че станал рано и плаче. Защо плачеш? - Сънувах снощи, че съм на черква и по едно време дойде Христос при мене и ми удари две силни плесници. След две седмици този човек умрял. - Не се позволява на човека да се подиграва с името на Бога и на Христа. Пазете се в едно нещо: Човек трябва да бъде крайно внимателен, когато му се представи случай да

обяснява истината. По адрес на истината, на светиите, на великите хора трябва да бъдете крайно внимателни, защото иначе резултатите ще бъдат лоши. Няма да казвате само, че Бог е Любов, но трябва да си кажете: Бог е справедлив и аз трябва да бъда справедлив като Него. Бог е щедър и аз трябва да бъда щедър. Бог е добър и аз трябва да бъда добър. Бог иска от нас като Негови деца да бъдем подобни на Него. Казано е в Писанието: "Така да просветнат делата ви пред Божието лице".

Желая ви сега всички да бъдете Томовци. Но като турите пръстите си в раната, да кажете: Господи, сега съм готов да направя всичко, каквото ми заповядаш. Какво ще ви заповяда Господ? Той ще ви заповяда това, което Любовта изисква. Казано е в Писанието: "Ако имате Любов към мене, ще опазите моите заповеди. Ако имате Любов един към други, ще опазите моите заповеди". И тогава ще дойде Христовото учение в света. Всеки да бъде така искрен към себе си, така справедлив, че да прояви Любовта си както я разбира. - Ами ние не знаем как да любим. - Аз съм се убедил в това, че хората знаят как да любят. Аз съм се убедил в искреността на малките деца. Като правих своите изследвания отидох в един дом, дето имаха едно малко момиченце. То ме прегърна като излезе майка му. Казвам: Да се не огорчи майка ти. Тя не знае, аз няма да й кажа. Казвам: Страшно е положението на това дете. Защо се обичаме? Господ е казал да се обичаме. Като ме прегърна, аз си дадох преценка. Като порасне, то ще чува от родителите си, че това не трябва, онова не трябва и т. н. Нямам нищо против майките, но казвам, че те трябва да се превъзпитат, да станат като малките деца. Ако не се превърнете към своето детинство, към своята младост, към предишните си години, вие няма да намерите Бога. Щом дойде до името Божие, там трябва да се проявите с всичката си чистота и справедливост. Казвате, опасно нещо е Любовта, огън е тя, гори сърцата на хората. -Никакво горение няма в Любовта. Любовта носи здраве, сили, щастие, знание, богатство и т. н. Като дойдете до Любовта, вие казвате: Пазете се от нея, защото

тя увъртва умовете на хората. Според мене дето Любовта влезе, тя оправя умовете на хората и всичко тръгва по мед и масло. Така е в Божествената Любов. Щом нещата не вървят по мед и масло, ти не си в никаква Любов. Ние очакваме онази Любов, която сега иде в света. Тази Любов е в Словото Божие, в Неговата светлина. Тази Любов трябва да дойде в света. Трябва да видиш Онзи, Който те обича, Който е минал от смърт в живот. Единственият, Който показва Любовта си, това е Христос. На жената Той казва: Не се допирай до мене, защото не съм отишъл още при Отца си. На Тома каза да тури пръста си в раната му. Любовта. Любовта никого не отхвърля. Щом искате да намерите правия път, Любовта непременно ще ви го покаже. Защо трябва постоянно да се тревожите, че няма кой да ви обича? Вие по стар обичай казвате, че няма кой да ви обича, че баща ви не ви обича, (че) сте останали сами. Вие си въобразявате, че майка ви не ви обича, че баща ви не ви обича, или, че братята и сестрите не ви обичат. Не, вие страдате от много Любов. Вие сте растенията, които страдате от много вода, поливат ви повече, отколкото трябва. Трябва, обаче, да поизсъхнете малко, да се освободите от излишната вода. Някой от вас страдат от голяма мокрота, а някои страдат от голяма сухота. Какво трябва да направим? Ще вземем малко от мокрия и ще дадем на сухия, а после да вземем малко от сухия и ще дадем на мокрия. И като съберем мокрия и сухия на едно място, ще оправим света.

29. неделна беседа от Учителя, държана на 28 април 1935 год. София, Изгрев

/Великден/

ПАК СЕ ЯВИ

"Пак се яви".

Ще прочета част от 21 глава от Евангелието на Йоана. Ще взема само няколко думи от първия стих: "Пак се яви". Да се явиш на някого, това е едно вътрешно осветление в разбирането на човешката душа. Изявява се в света доброто; изявява се в света Любовта; изявява се в света Божията Мъдрост, изявява се в света Божията Истина, изявява се в света Божието милосърдие. Изявява се в света всичко онова, което е възвишено и добро. Отрицателните неща в живота са второстепенни. Сега всички се спират върху второстепенните работи в живота, но те не са важни за нас. Че някой е болен, това не е важно; че някой умира, това не е важно; че някой фалирал, това не е важно; че затварят някого в затвора, това не е важно. Важно е, когато човек се ражда, когато човек мисли, когато оздравява, когато прави нещо добро. Що се отнася до отрицателните работи, това не е важно. Другите неща са отрицания на живота.

"Пак се яви". Кое трябва да се изяви? Човек трябва да изяви нещо. В природата има едно непрекъснато очакване. Ние очакваме да мине пролетта, да дойде лятото. Ние очакваме да мине зимата, да дойде пролетта. Младият очаква да стане възрастен; неженениять да стане женен, да се ожени; оженениять очаква да има деца. Който учи, той пък очаква да свърши нещо. И праведният очаква нещо. И светията очаква нещо. Какво очаква грешният? Той нищо не може да очаква. Да очакваш болестта си, това не е очакване, това е треперене, това е страх. Да очакваш страдание, това не е никакво очакване. Да очакваш радостта в душата си, разбирам. Когато човек очаква да свърши училището, има смисъл това очакване. Когато очаква да направи някакво добро, има смисъл; когато очаква да научи няколко истини,

има смисъл. Та при сегашните условия мъчно може да се говори на хората по единствената причина, че не може да ги задоволите. Ще ви дам едно правило. Никога не угощавайте ситите хора, ако искате да ви е мирна главата. По никой начин не угощавайте ситите хора. Ако искате да угощавате някого, намерете гладни хора и ги угощавайте. Ще имате Божието благословение. Щом угощавате сития човек, той ще ви направи някаква пакост. Вие по никой начин не можете да нахраните сития човек. Той ще бъде крайно взискателен, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Ако искаш да угостиш някого, очаквай някой пътник в планината. Ако му дадеш едно парченце хляб, това ще има за тебе по-голям смисъл, отколкото ако дадеш едно угощение на сития човек.

Сега аз разглеждам нещата в техния вътрешен смисъл. Има едно положение, един вътрешен процес в живота. След като ядете дълго време, най-после зъбите ви окапват и стомахът ви се разваля. И след това ни викат в онзи свят да дадем отговор защо не сме яли както трябва. Някой път човек е сит и пак иска да яде. С това той върши престъпление. - Ама чакай да хапна малко да не ми стане нещо. - Не, яж само когато си гладен. Когато Христос беше в пустинята, дойде дяволът и Го изкушава, и Му казваше: Направи тези камъни на хляб! Христос му отговори: "Всички хора, които са яли от хляба на камъните, са умрели. И този хляб, който хората сега ядат, е пак от камъните. Почвата, която сега обработвате, е все от камъни направена. И аз да направя хляб, пак ще умират хората от него. Но, ако се хранят със Словото Божие, те няма да умират. Хората трябва да се научат да се хранят с всяко Слово, което излиза от устата на Бога. Някой път се вижда странно на хората, че могат да се хранят със Словото Божие. За всички онези, които не разбират нещата, има странни работи. Онзи, на когото сърцето никога не е усетило какво нещо е Любовта, странно е да му се говори за Любов. Онзи, на когото умът никога не е опитвал какво нещо е знанието, светлината, Той казва: Поп няма да ставам. Той мисли, че всеки, който се учи, все поп ще стане. Че, ако ти не

станеш поп, работата ти е свършена. Не, всеки не трябва да стане поп. Който се учи, той поп не става, но господар става. Поп значи баща. Папото, бащата, ние го ядем. На френски папа значи баща. Англичаните казват: “май фадър”. Турчинът другояче произнася. Но казва Христос: Един е вашият Отец. Другите бащи на земята са представители на Бога. Той се явява чрез тях. В множеството на бащите, Бог съставя цялото. Всеки баща учи сина си да вярва в Бога, а не в него да вярва. Ако бащата обича сина си, Бог живее в Него и тогава и синът ще обича баща си. Ако бащата има някаква задна мисъл, той ще се натъкне на някаква мъчнотия. Много бащи се натъкват на големи мъчнотии, защото синовете им не ги обичат. Пък един ден и синовете ще се натъкнат на същите мъчнотии. Ако синът не обича баща си, и той ще се натъкне на същата мъчнотия.

Сега аз не искам да ви говоря неща, които вие знаете. Аз ще ви говоря неща, които отдавна сте знаяли, но сте ги забравили. По някой път само ги сънувате. В сегашния живот всички хора се намират в един кръстопът или на една планина, която е идеал за всички. Всеки иска да стигне върха на тази планина, да стигне своя идеал. Всеки човек иска да постигне нещо в живота си, но едни други си препятствуват в постиженията, в постигането на своята цел. Един английски художник е представил тази идея на картина. Той нарисувал един планински връх, който представял идеал за постижение на всеки човек. Но кой как рече да тръгне за този връх, другите го влекат - теглят, не му позволяват да върви нагоре. Едни други се теглят и никой никому не дава право. Всеки иска да бъде пръв, а не може да бъде пръв. Дайте път да се качат на хората горе нагоре. Всеки може да се качи нагоре. Дали си пръв или последен лист в една книга, това е все едно. Всеки не може да бъде пръв лист. Всичките листа на една книга не могат да бъдат първи. Едни ще бъдат първи, други ще бъдат последни, а останалите ще бъдат средни. Питам сега с един пръв лист и с един последен лист какво може да стане в света? - Нищо не може да стане. В средата на книгата вие ще

имате други листа, но всичките ще съставят едно цяло. Обаче, не се смущавайте от това. В съвременната техника има един закон, според който всеки може да бъде пръв. Когато зъбците на едно зъбчесто колело се движат, всеки зъбец от хилядите зъбци, който влиза в другото колело, в дадения момент е пръв. Всеки зъбец, който се помръдва и потегля колелото, той е пръв. Следователно, всеки ще бъде пръв, но трябва да почака да дойде неговият ред. Ако навсякъде искаш да бъде пръв, ти не разбираш Божия закон. Ако в този смисъл искаш да бъде пръв, ти трябва да носиш товара на целия свят. Ако не можеш да носиш товара на целия свят, вземи само толкова, колкото можеш да носиш и с този товар се качи на планината. Всеки от вас трябва да види колко товар може да носи на гърба си. Той трябва да дойде до онова дълбоко разбиране на нещата. Често вие говорите за Любовта, но трябва да знаете, че Любовта никога не се мени. В Любовта няма никаква промяна. И когато дойдат страданията за хората, това е един признак, че Любовта се е оттеглила от тях. Страданието е резултат от оттеглянето на Любовта от човека. И тогава казваме, че или Любовта се е оттеглила от нас или ние сме се оттеглили от нея. Кои са причините за това? Настанала е някаква дисхармония. Вследствие на тази дисхармония, ние усещаме в себе си голямо страдание. Това страдание е дошло на пътя ни, за да направим връзката си с Бога, с Любовта.

Казвам сега: В света има един паралел. Питам сега от историческа гледна точка: Защо пострада Христос? - Христос пострада заради удоволствието на една жена. Първата жена в рая искаше да си направи едно удоволствие да хапне от забранения плод. И тази жена създаде удоволствие за най-праведния човек, който се яви в света да пострада на кръста. Тя (на)прави престъплението, но не повикаха нея да я разпнат на кръст. Господ влезе в мъжа ѝ, в този праведен човек и каза ѝ: Може мене да разпнете, а жената ще оставите отвън, за да гледа нашето разпятие, да гледа последствията на своята философия. Жената беше зрителка, когато пробождаха

Христа. Христос беше Адам. Ева гледаше отстрана, а онези, които измамиха Ева, това бяха всички онези учители, адепти, един от които седеше около забраненото дърво в райската градина. Той мушна Христа с копието и излезе от Него кръв и вода. Сега аз няма да ви казвам коя е Ева, вие сами знаете това, сами ще я намерите. С това аз направих един паралел.

“Пак се яви”. Изяви се, но какво? Изяви се не Божието наказание, а се изяви Божията Любов. Това, че първият човек се показа непослушен на Божия Закон, това показва, че в Адама имаше двама души, които се разговаряха. Първият Адам, който послуша жена си, казваше: Ако е възможно тази чаша да ме отмине. Той се страхуваше от страданието. Вторият казваше: Нека бъде Твоята Воля. А дървото, което стана да се съблазни Ева, на това дърво разпнаха Христа. От дървото, от което се съблазни Ева, направиха кръста, на който разпнаха Христа, та по този начин и дървото пострада. Жената седеше отвън, а дървото, кръста и Адам научиха урока, който жената им предаде. Така се яви Христос. Какво стана с това изявяване? - Изяви се Божията Любов и Бог прости прегрешенията на света. И след това каза на Ева: Не греши повече! И оттогава тя се зарече да не греши. И сега казвам на жените: Ако вие не се заречете да не грешите, вие не сте разбрали Христа. Ако се заречете да не грешите, вие сте разбрали Христа. Сега никой не може да се извинява, че имал някаква слабост. Ако не разпъват жените за тяхната Любов, ще разпъват мъжете им. Вие, жените, не разбирате мъжете си. В тях е Христос, който се мъчи. Вие по цял ден разпъвате Христа. Жената трябва да разбира мъжа си, да не го мъчи. Този морал може да се прокара навсякъде в обществото. Сега каква е целта на живота? Вие търсите някой да ви обича, но неговата Любов трябва да бъде нормална. Вие не търсете променчива Любов, но онзи, който ви обича, той трябва спрямо вас да бъде такъв, че никога да не схващате в неговата Любов някакъв фалш. Той ще бъде за вас като едно Божество, да остава един и същ. А той е човекът, който страда на кръста. Той не каза да хванат

жената, но той каза: Тя нека гледа. Знаете ли защо разпнаха Христа? Защото Христос в райската градина беше с Господа. Като видя, че на Адама е криво, че няма другарка, Той каза: Господи, направи на Адама другарка да се радва. Господ каза: Щом гарантираш за него, ще му дам една другарка. Но като съгреши Господ каза: Сега и двамата ще отидете на кръста, а жената нека да гледа отстрана. Така седи въпросът.

Сега аз не искам да се спущам в друга една философия. Пред философските неща могат да се явят критики за това или за онова. За да критикува човек, той трябва да има 12 чувства в себе си, да вижда ясно нещата. Сегашните хора едва имат 5 чувства, те нямат даже още и 7 чувства развити. Следователно, те не са дошли още на половината път на развитие. Ето учените хора, които разглеждат въпроса за създаването на земята, едва сега са започнали да създават теории за създаването на земята. Прекрасни теории има за създаването на земята. Някога трябва да ви представя някой филм да видите какви теории има за създаването на земята. Прекрасни теории има за създаването на земята. Някога трябва да ви представя някой филм да видите какви теории има за създаването на земята. Това са едни от най-красивите теории за създаването на земята. Още по-красиви теории има за създаването на водата, на въздуха, на светлината, на човешката душа. Засега човек е последното творение на земята. Следователно, водата, земята, въздухът и светлината, понеже са създадени преди него, те са създадени за него. Ако вие не разбирате защо е създаден този свят, какво ще разберете тогава? Аз не казвам, че нищо не разбирате. Вие разбирате много неща, но питам ви: Разбирате ли езика на Бога? Приказвате ли на Неговия език? В Божествения език няма нито една отрицателна дума. В Божествения език не съществува думата: "НЕ МОГА". В Божествения език думите неверие, безлюбие не съществуват. В Божествения език съществуват само положителни думи. Там всяка дума има само едно значение, и като я кажеш, тя става. Вие отивате да се молите с вашия език и се

чудите защо не се отговаря на молитвите ви. Като се молите на Господа, Той не ви разбира. Сега и най-напредналите същества, за да отидат при Господа, за да се приемат молитвите им, трябва да се молят по 20 години. Даже и най-големите светии са бръщолевковци пред Господа. Това не е унижение. Те с години бръщолевят пред Господа, като деца, докато се научат да се молят. При това те минават за големи светии пред хората. И такива бръщолевковци говорят за Любовта. Много светии като заминат за онзи свят, ще се чудят как са ги произвели на земята за светии. Светия е онзи, който носи Бога в себе си, който е готов на всички жертви, който е готов да помага на човечеството. Той не се отрича от нищо в света. Светия е онзи, в душата на когото не прониква никакво съмнение. Светия е онзи, който гледа със светло око на всичко. Каквото види, той знае, че това е Божие дело, а Божиите дела за него са прави. Не е светия онзи, на когото лицето е изпито и очите са хлътнали. Той е болен човек, а не е светия. Лицето на светията не е пожълтяло, но свети, особено вечер. Светията всякога ще те намери в трудно положение и ще ти свети на пътя. Той ще ти покаже пътя и пак ще си отиде на работа. Светиите са тълкуватели на Божия Закон. Те учат хората как да говорят. Те са учители на човечеството, учат го на Божия език. Като срещнеш един светия първо ще го оставиш да те учи азбуката на Божествения език, а после ще започне да те учи думите, но най-простите думи, които можеш да разбираш. Като произнесеш една, ще видиш дали нещата стават. Когато кажеш думата ябълка на Божествен език, веднага ябълката ще бъде пред тебе и плодовете й още пред тебе ще узреят. Като кажеш думата къща, веднага пред тебе ще се яви един палат, какъвто искаш. Като кажеш, пиано, ще имаш най-хубавото пиано. Ще седнеш и ще свириш на него. Като кажеш думата виртуоз, ще станеш такъв, какъвто искаш. Каквото кажете, това ще бъде. Казвате: Възможно ли е това? За някой от вас това може да стане едва след 8 хиляди години. За някои може да стане след хиляда години, за трети (след) 500 години, за четвърти след сто години, за пети след една

година, а за някой може би след 1-2 месеца. Като се говори по този начин има една страна особена, че някои ще кажат какво това са илюзии, невъзможни неща. Има един неразбран свят на невъзможности. Всички спорове, които стават между хората, се дължат на факта, че като дойдат до едно място, те спират, както е в геологията със земните пластове. Често аз наблюдавам земните пластове, гледам как са пречупени и зная причините за тяхното пречупване, зная защо са се огънали. Когато един човек преустройва своята къща, той си направи един свод и продължава по-нататък. Как ще обясните това нещо научно?

Сега ще приведа един анекдот от българския живот: Един млад българин, родом от едно от българските села, ходил да учи в странство. Като се върнал в селото си видял на тавана две изсъхнали волски лайна и започнал да доказва на баща си научно как са се залепили тези лайна горе на тавана. Бащата погледнал нагоре, изслушал сина си и после му казал: Синко, нищо не можах да разбера от твоето научно обяснение, но видях един ден, че майка ти се качи на стълба и залепи тези лайна горе. Има неща в живота, които не могат да се обяснят научно. Цялата история на земята е филмувана и един ден вие ще видите тия филмове. Всичко е зарегистрирано по един научен начин. Няма нещо, което не е отбелязано и което не се знае точно както е станало............ е това, което съвременните учени, както и тия на миналото са казали, че ние не трябва да бъдем от тези бъбриви учени. Когато детето се учи в училището и то говори много, но само онова, което са го научили учителите му. Учените хора са изнесли отлични работи, хубави работи, но аз намирам, че всички факти, които те са изнесли, трябва да се съчетаят в едно цяло, за да се обясни цялата история на човека и човешкото развитие. Нас ни занимава човешкият живот на земята, но този живот, който сега очакваме, за него още няма нужните условия да се прояви. Засега хората могат да живеят по 40-50-60 години, рядко достигат до 120 години, а според данните едва ли ще се намерят хора, които да са

живели до 250 години. Изобщо хората минават на земята един кратък живот. Какво ще научите за 120 години. Представете си, че впрегнат един кон или едно магаре в такива дараци, в които ще чепкат вълна, а пред коня поставят малко сено. Конят по цял ден догонва сеното, а с това едновременно той извършва работата и чак вечерта, когато свърши всичко, тогава му дават малко сено. Той си мисли, че е стигнал сеното. На другия ден пак върти дарака. Така прави и човек: Цели 120 години той върти дарака, догонва своя идеал, мисли, че прави нещо и накрая ще му дадат малко сено. Като прегледа сметките си, вижда, че нищо не е направил. Какво е научил той през тези години? Ако не се е научил да обича Бога, какво е научил този човек? Когото и да обича човек, в края на краищата този човек ще умре. Кого ще обича после? Казвате, че в реалното е човекът. Но като умре този човек, ти ще търсиш друг на негово място. Представете си, че един ден всички измрем. И тогава учените хора казват, че по който и начин се е явил човек на земята, по същия начин ще изчезне. По същия начин и земята ще се изгубва, ще се изгубва постепенно, докато най-после остане само един човек. Какъв ще бъде този човек? Той ще се отличава с една възвишена идея, че ще победи земята, но когато напусне земята, ще види, че нищо не е постигнал от това, към което се е стремил. Какво ще стане с него? Една скръб, подобна на Христовата, че напуща земята. И Христос напусна земята с една голяма скръб, че този народ, между който дойде, не Го позна, не възприе Неговото учение. Ако ние не предадем своето сърце в служение на Бога, ние нищо няма да постигнем. Сега всички хора живеят в домове, дето се делят помежду си. - Каква дялба е тази, дето всички живеем и се делим в Бога? Как ще делите Божието имане? Като ви говоря така не считайте, че вие сте виновни за това. Вие сте зрители в този свят. Но ето де е вашата погрешка. Вие сте зрители като в един театър. Гледате една драма и като се свърши драмата плачете за героите, които са страдали. За тези герои плачете, а като излезете вън на пътя, виждате истински актьори, които страдат. За

тях не ви дохожда на ум да плачете. Като срещнете някой ден един страдащ на улицата, за него не плачете. А че дошло на ума на някой автор да напише някоя драма, а след това актьорите играят на сцената някаква фалшива роля, вие плачете за тези актьори, за техните фиктивни страдания. Този актьор представя само, че умира, а после възкръсне. Или той представя едно положение, че е извършил някакво престъпление. После казват, че актьорите играели много добре. Че светът е едно доста хубаво и реално представление. Следователно, ако искаш едно действително представление, влез в един дом, дето мъжът и жената се бият, ще видиш какво ще стане. Те са при това главните актьори. Влез в един дом, дето синът бие баща си и дето дъщерята бие майка си, да видиш какъв плач има там. Всички играят главни роли. И след това ще обясняват, че бащата или майката били виновни. Не, неразбранщини има в този дом. Работата е неразбрана от самите учители, които са учили хората. Те не са им казвали истината. Аз съм гледал в България как бабите ходят да сватосват младите моми и момци. Те минават за гадателки, ще гадаят, ще ги увещават, като им казват, че момата била много добра, или че момъкът бил много добър, щели да си живеят щастливо. Момата не иска момъка, но те я уговарят, докато най-после я убедят. Но един ден, когато не си живеят добре, бабата казва: Е, синко, така е казал Господ. Божа работа е тази. Това било учители. Не, така не се говори. Ти не може да събереш един вълк и една овца да живеят на едно място. Вълкът ще изяде овцата - нищо повече. Ще приведа един факт, който не съм проверявал, но други са го проверили и го търсят. Ако турите на цигулката си една струна от овчи черва и една струна от вълчи черва, няма да мине дълго време и струната от овчите черва ще се скъса на върха. Това показва, че както вълкът изяжда овцата, така и вълчите струни изяждат овчите. Защо? - Вибрациите им не са хармонични. Въз основа на същия закон, ако вие дружите с един лош човек, по същия начин ще се скъсате, нищо повече. Ако дружите с един лош човек, няма да прокопсате - от вас нищо няма да остане. За

да дружите с един лош човек, вие непременно трябва да бъдете по-силни от него. Аз (съм) виждал много случаи, дето при такава дружба нищо не се постига. Не може човек лесно да се справи със силите, които излизат от лошия човек. Ако е въпрос да се справите с онова, което е у вас и с което сами се борите. Няма защо да търсиш лошия човек отвън, той е вътре у вас. Всеки е забелязал колко мъчно може да се умири човек, когато омразата се надигне в човека. Или когато се подигне омразата, гордостта, подозрението, озлоблението, безверието, много мъчно може човек да се справи с всичко това, Даже и най-праведният човек някога е изложен на изкушение. Това са изпити, чрез които се проверява човешкият характер. Грехът не седи в това, че е минала омразата през човешкото сърце. Грехът се заключава в това, когато възприемете омразата из трите свята - и във физическия, и в духовния, и в умствения свят, тогава ти си вързан.

Казва се в Писанието: "Яви им се Христос". Това, което ви говоря, което ви описвам, не е реално. Аз го взимам в най-хубав смисъл. Вие често се спирате върху въпроса кои хора са добри и кои лоши. Оставете лошите хора настрана, с тях Бог ще се разправя, няма защо вие да се справяте с тях. Освен Бог никой друг не е в състояние да се справи с лошите хора. Помнете това нещо. И Христос е казал: Не се противете на злото. Всеки, който се опитал да се бори със злото, той всякога е плащал с живота си. Бог, Който разбира закона, само Той е в сила да се бори, да се справя със злото. Вие поддържайте злото. Между вас и злото нека седи Бог на Любовта и само по този начин вие можете да опитате злото, ако искате да го опитате, разбира се. Дойдете ли в голямо съобщение със злото, няма да победите. Ева дойде в прямо общение със злото, но победи ли? Не победи. И двамата пропаднаха. Но когато дойде Христос, Той постъпи другояче. Между злото и себе си, Той тури и Бога и каза: "Ако е Твоята Воля". На едно място искаха да Го направят цар, но Той си замина и каза: Царуването не е за мене. Когато хората искаха да му отдадат слава, Той каза: "Аз дойдох да изпълня Волята на Отца Си, а не своята воля".

Ако и вие изпълнявате Неговата Воля, приближавате се към Него. “Аз не дойдох да изпълня своята воля, но Волята на Отца Си”. Е всички, които ме слушате сега, трябва да имате този стих пред вид. Между злото и себе си турете Бога на Любовта. Това да бъде изявлението на Бога. Казвате: Възможно ли е това? Ако знаете Божествения език, всичко е възможно. Ако не знаете Божествения език, не е възможно. Ако знаете Божествения език, това е възможно, даже след два месеца. Ако не знаете този език, това е възможно след осем хиляди години. Сега ние трябва да влезем в пътя на знанието. Светът е създаден като една школа да се приготвим за бъдещия живот. Всички растителни и животински стадии не са били нищо друго, освен стадии, училища, през които е трябвало да мине човек. За да стане човек, той се е учил някъде. За да дойде до това положение, човек е минал през големи изпитания, през голяма школа. Нито едно животно не е минало през този път, през който е минал човекът. Ако вие искате добре да минете тези изпитания, трябва да започнете най-напред да изучавате минералогията. Скъпоценните камъни, които днес имат такава голяма цена, са минали през големи изпитания, през голям огън и налягане, докато кристализират. А след това им е била правена голяма шлифовка. От обикновени камъни, те са станали скъпоценни, а някои хора искат да минат без изпитания. Тогава ще бъдете обикновени камъни изхвърлени. Но, ако искате да бъдете човеци, да се разбирате с Бога, трябва да сте минали през огън, през напрежения. Тогава ще станете такъв камък, който да пречупва светлината, да дава хубави краски. Скъпоценните камъни са носители на живота. Ако някой болен носи един диамант, той ще оздравее. Затова хората носят скъпоценните камъни. Аз бих ви препоръчал да носите скъпоценни камъни. Не само скъпоценните камъни, но и благородните метали носят живот, затова бих ви препоръчал да носите и благородни метали. Ако носите един златен пръстен или друг някой златен предмет, и той е проводник на живота, затова хората обичат златото. Богатите обичат златото, но не знаят как да го използуват. Те го

държат затворено в касите си и му стават роби. Човек, който има злато, трябва да стане проводник на живота, да го прекара през всички хора. Всички хора трябва да имат злато, но не само външно, те трябва да го имат в кръвта си. За в бъдеще, когато момъкът се жени за някоя мома, трябва да извадят малко злато от неговата кръв и така да направят един златен пръстен. Знаете ли колко ще струва един такъв пръстен? А сега отидат и купят по един пръстен на пазаря - това е лесна работа. За в бъдеще, обаче, от момата и от момъка, от кръвта им ще извадят злато, за да направят по един пръстен за двамата. И тогава кръвта на мъжа ще се съедини в пръстена на жената и кръвта на момата ще се съедини с пръстена на момъка и така ще живеят един идеен живот. В това седи новото учение. А сега момата ще вземе злато от баща си, ще го смеси с друг някакъв метал и ще направи пръстен. И след това ще живеят един щастлив живот, че никой няма да ги види. Не, от кръвта трябва да се извади злато. Опитвал ли се е някой да извади от кръвта на някого злато. Трудна работа е тази. Всеки, който не е могъл да извади злато от кръвта си, ще остане неженен. Сега хората лесно се женят, но в бъдеще, когато (не) могат да извадят злато от кръвта си, неженени ще останат. Без това условие женитбата няма да бъде позволена. Според мене, това е идеалната женитба, да направиш на своята възлюблена един пръстен от златото на твоята кръв. Като те погледне тя, ще те познае. И ти като я погледнеш, ще я познаеш. Това са великите добродетели, които трябва да се проповядват на съвременните хора, които искат да бъдат религиозни. Когато Господ дойде, какво ще види в твоето сърце и в твоя ум? - Навсякъде смут. Когато Господ дойде, Той трябва да намери ума ти тих и спокоен. Съвременните християни трябва да бъдат много търпеливи, поне като Епиктета, един езически философ. Той бил роб при един римски патриций, който имал около две хиляди роби. Той се отнасял жестоко със своите роби, както и с Епиктет. Когато биел другите роби, те отивали при господаря си и се молили да не ги бие, само Епиктет никога не се молил, той само се усмихвал.

Това дразнело господаря му, но същевременно той се чудел на голямото търпение. Един ден господарят му го бил много и тогава Епиктет се обърнал към него с думите: Господарю, не ме бий толкова много, защото можеш да счупиш крака ми и тогава няма да мога да ти работя. Наистина един ден, когато го бил, господарят счупил крака му, тогава Епиктет му казал: Нали те предупредих, господарю, сега вече не мога да ти бъда полезен. Господарят се зачудил на търпението на своя роб и за възнаграждение на това му дал една крупна сума и го освободил. След това Епиктет отишъл в Гърция, дето станал един от видните философи. Това е търпение.

Ако ти при един от най-лошите си господари можеш да му кажеш да не те бие, защото може да ти счупи крака, това говори за голямо търпение. Коя е онази жена, която като я бие мъжът, да му каже: Не ме бий, да не счупиш крака ми. Или кой мъж може да каже на жена си: Жена, не ме бий, можеш да счупиш крака ми. Това е философско гледане на нещата. Сега вие искате като се помолите на Бога, Той да изпрати един ангел от небето да ви помогне. Но знаете ли какво може да се случи? Вие искате ангелът да ви разреши въпроса. Какво може да се случи. Един ден един гагаузин от Варна бие жена си. В това време минава покрай дома им един свещеник. Той чул, че жената вика и влязъл в къщата с намерение да ги разтърве. Веднага жената се обърнала към него и го запитала: Какво искаш? - Дойдох да ви разтърва. - Ние не искаме поп да ни разтървава, хайде върви си оттук. Те сами се помирили. Опасна работа е поп да те примирява. Няма какво да търсите второ лице да ви примирява. Не търсете примирение отникъде. Бог, Който живее у вас, Него слушайте. Какво ще слушате някой отвън да дойде да ви примирява? Не взимайте това в лош смисъл. В това отношение имаме хиляди примери. Голямо изкуство е да знае човек как да постъпва. Аз съм се поставял в разни положения да изпитам какво нещо е търпението. Не е лесно човек да търпи. Същевременно приятна работа е човек да търпи. Седи един беден и покрай него минава един

богат. Богатият минава и заминава, нищо не му дава. Бедният започва след него да говори, че е изедник, скъперник, и богатият се усмихва и нищо не казва. Като престава бедният да говори, богатият се връща, спира се пред него и му дава една английска златна монета. Бедният го поглежда, усмихва се. Богатият продължава да му дава втора, трета, четвърта, пета, десета. Тогава бедният се връща към него и казва: Ще ме извините, аз не ви познавах. - Няма нищо, ти си добър човек. Аз досега не съм срещал човек, който така да ми говори, да ми казва такива хубави думи. Аз ти платих за урока, който ми даде.

Човек трябва да има идея. Как иначе ще приложим християнството? Казвате: Да дойде Христос да вземе бича. Да вземе камшика. - С камшик тази работа не става. Той изпъди от храма всичките продавачи, но те отидоха в света и там се размножиха. Тогава бяха десетина души, а сега целият свят е пълен с такива продавачи. Не, светът с бой няма да се оправи. Светът ще се оправи с онази Любов, при която да видим нуждите на всички хора и да ги задоволим. Като се задоволи великият копнеж в човека, ще дойде обратният процес.

Христос се яви на учениците си и ги запита: "Имате ли нещо за ядене?" Там имаше жарава. Жаравата представя Любовта, а рибата представя живия хляб, Христос. Христос каза на учениците си: Дайте от вашите риби". Но и Той носеше от Своите риби. От де взе Христос тези риби? - Той ги носеше от другия свят. Когато учениците ядоха от своите риби, а после и от Христовите, те намериха, че Христовите риби са много по-хубави. Един ден и вие ще ядете от рибите, които вие хващате, както и от рибите, които Христос хваща, когато хлябът на твоя възлюблен и хлябът на господаря ти, който всеки ден те хока, това са две различни неща. Знаеш ли какво нещо представя да седиш на една трапеза и да ти четат молитва? Знаете ли какво нещо е да ядете и да ви обвиняват? Аз съм слушал как бащата се кара на сина си във време на обед. - Синко, синко, съжалявам, че толкова съм харчил за тебе. Няма да излезе от тебе човек. Да бях знаел, да не бях харчил.

Синът яде и казва: Не ме остави сладко да се наям. После ми говори, че съм хайлазин, аз зная това. Ето моят баща да беше ме учил, но и той не знаеше какво да ме прави. Пък и на мене нямаше кой да ми каже какво да правя. Едно знаеше той: да ме стевасва. Много пъти ме е стевасвал, но от това стевасване само гърбът ме е болял, нищо повече. Нищо не съм се научил. Това е отрицателната страна на живота. Любовта седи в това да откриеш в човека една добра черта и като откриеш тази черта, той да се радва. Онзи, когото не обичате, виждате само лошите му черти. Ако видите добрата му черта, вие ще го повдигнете. Ние се нуждаем от хора, които могат да откриват не лошите, но добрите черти в човека и като открият добрата черта, да я държат пред себе си, Христос се яви в света, за да извади хубавото в човека. Казано е в Писанието: "Възлюбил си истината в човека". В Адама имаше една хубава черта. Като сгреши другарката му, той си помисли малко и каза: Аз няма да оставя другарката си сама, да я изпъдят от рая. Според едно предание, първата жена на Адама го напуснала, а Ева е втората му жена. Тогава Адам си казал: Първата жена ме напусна, без да ме разбере. Ако и аз напусна сега жена си, и аз няма да я разбера. Нека тогава да изляза с нея заедно, заедно да носим съдбата, която й се пада за греха. Той искал с това да поправи погрешката на първата жена. Добродетелността на Адама седи в това, че той ял от плода, който Ева му дала от Любов. И тогава казал: Хайде и аз ще отстъпя. Каквато е твоята съдба, такава да бъде и моята. И като видял доброто в човека, Бог му помогнал, обикнал го. Сегашният човек има две жени: Едната лоша, която постоянно му прави пакости, другата - добра. Затова и Христос казал: Да бъде Твоята воля! И сега, понеже, всички сте излезли от рая, аз виждам доброто във вас. Вие сте излезли от рая не току-тъй, но са ви изпъдили. Сега гледайте да се върнете отново в рая. От колко хиляди години насам Адам е започнал да убеждава другарката си да се върнат назад в рая, но от 2000 години насам, тя е почнала да мисли и да гледа другояче на нещата. Преди две хиляди години даже тя питаше: Защо да не мога да вкуся от

плодовете на забраненото дърво? Но от 2000 години тя придоби друго едно разбиране. Грехът вече не е никак потребен за нас. За нас е потребно доброто. Затова всички хора сега трябва да се обърнат към Бога на Любовта, не към онзи Бог, Който е вън от нас, Когото не познаваме. Аз говоря за онзи Бог, животът на Когото прониква в хляба, във водата, във въздуха и в светлината. Аз говоря и за онзи Бог, Който прониква и в мисълта, и в чувствата - във всичко прониква. Според мене, няма какво да се доказва Бог. Вие всеки ден може да опитвате присъствието на Бога. В Писанието е казано: "Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви се изявя. Елате при мене да оживеете. Ако греховете ви са червени, ще станат бели. Ако ме любите, ще опазите моя закон". Според закона на Любовта трябва да вършим Волята Божия. И като дойде Христос на земята да не завари хората в такова положение, че да ги съди. Защото каква радост ще има тогава? Защото казва Писанието, да не би като дойде Христос да намери, че сърцето ни е натегнало от ядене и пиене, но да ни намери, че вършим Волята Божия. Сега хората ги е страх от Любовта, от Мъдростта и от Истината. Ако сега кажеш Истината, това е опасна работа. Ако кажеш някому, че го обичаш и това е опасна работа. Да кажеш някому, че е добър и това е опасна работа. Ако речеш, че не се кълнеш, всички ще започнат да ти предлагат клетва и ако се откажеш от клетвата, ще изгубиш всички съдебни дела. Човек с вяра може да служи само на онзи, който превръща желязото в злато. Ако ви съдят за нещо, което дължите, ще стиснете едно парче желязо, то ще се превърне в злато и ще кажете на съдията: Плащам! Дето ходи праведният, той пита: Пари имаш ли? -Нямам. - Аз мога да ги правя. - Керемиди имаш ли? - Като стисне керемидата тя се превръща в злато. Стиснеш петалото на коня и то се превръща в злато. Сега хората имат по десетина петала в домовете си, но не могат да ги превърнат в злато. В човека има нещо мощно, на което той трябва да разчита. Отива една млада американка, красива мома, при един банкер в Ню Йорк и го запотва: "На колко оценяваш моите очи? Колко може да ми дадеш за тях?" - Той я

погледнал и казал: “На Ваше разположение съм.” - Извадил две хиляди долара и ги подал. - “Когато имате нужда, пак заповядайте.” Магия е това, само един поглед. Той оценява този поглед на две хиляди долара. Това са 180 хиляди лева български пари. Ако вие не можете да погледнете един човек така, че той да оцени скъпо вашия поглед, какво струвате тогава? Ако оценят погледа ви за 10 лева, какъв поглед е той? И тогава законът (на) вярата е такъв, че ако имате вяра, може да направите невъзможни неща, но да направите възможните неща, които са съгласни с Волята Божия. С вяра всичко може да се направи. И тогава човек няма да прави нещата за себе си, но ще ги прави за другите. Там е животът.

“Пак ще се яви”. И като се яви Христос, всичко във вашия живот ще се умири. Ако сте болни, болестта ще изчезне. Ако имате някакви недоразумения, всички недоразумения ще изчезнат. Щом Христос ви се яви, всички недоразумения, които имате, ще изчезнат. Ако Христос се яви между свещениците, всякакво недоразумение ще изчезне между тях. Ако се яви между религиозните, които спорят помежду си, недоразуменията ще изчезнат и ще се яви братството между тях. Щом няма братство между хората, Христос още не се е явил в света. Ще кажете, че Христос е проповядвал на земята преди две хиляди години. Той е казал: “Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века”. От гледището на църквата, Христос е горе на небето и ще дойде на второто пришествие да съди хората. Същевременно Христос казва: “Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората?” И сега Христос ще дойде, но хората няма да го познаят, скрит ще бъде Той. Щом помислиш, че е Той, ще видиш, че не е Той. Първото доказателство за идването на свободата, която ще настане между хората народите, както и онзи вътрешен мир и справедливост между народите. Това са онези малки светли лъчи, които показват зазоряването. Любовта ще бъде първият лъч на Божия ден, Който ще дойде. Не този ден, който хората очакват. Защото онзи ден, който хората очакват, той ще бъде много тъмен ден. Той е сега.

Недоразуменията между хората, това е Божият ден на съдбата. Когато Син Человечески дойде между хората, ще намери ли вяра между хората? - Това разбира сегашното проявяване. Христос иска да намери хора, които са готови да приложат Любовта. Той иска да намери всички онези, които са готови да станат проводници или проповедници на това учение. Всеки ден се проповядва учение за братството. Навсякъде във всички области се проповядва това. И тогава, ако всички хора от бялата раса -англичани, германци, французи, руснаци, китайци, индуси и всички хора се решат да изпълнят Волята Божия, Царството Божие ще дойде на земята. Това значи “пак се яви”. По този начин Христос ще обедини хората, ще бъдат едно стадо, ще имат един, ще има(т) един пастор, ще има една Любов, и всички ще се наричат помежду си братя. Затова се изискват дълги години и от сега нататък трябва да се работи. Всички трябва да бъдете готови за този ден, който ще дойде. Всички ще минете през малки изпитания. И след това, след тези изпитания облаците ще се разпръснат. Сега ще завърша с един сън, който един наш брат видял като видение преди няколко години. Този сън се изпълнил, той видял, че цялото небе се замъглило, явили се бури, облаци, тряскало, гръмотевици, но половината небе се изяснило. На запад небето било тъмно. По едно време той видял двама едри хора, като нашите шопи, облечени с бели дрехи, и водят вързан един голям вълк. Като видял вълкът, той си казал: Чакай, този вълк е изял толкова овци, поне и аз да му ударя няколко ритника. Но вълкът му проговорил: Не ме пипай, че като те ритна с крака си ще видиш. И той се оттеглил настрана. Той казал: Защо ми трябваше да го ритам? Тези двама души и без това го водят някъде да го убият. Двамата души са ангели, които са вързали змея и го водят някъде. Няма защо повече да го бием. След това той видял една голяма дъга на небето, а горе на зенита седял Христос, Който гледал към изток. След това той се събудил. И наистина това ще бъде приблизително. След едно голямо изпитание

на бялата раса ще дойде едно изяснение, защото змеят ще бъде вързан. Тогава ще дойде нов успех в природата и в живота.

“Благословен Господ Бог наш”.
Добрата Молитва.

30. неделна беседа от Учителя, държана на 5 май 1935 година София, Изгрев

СВЕТИТЕ ТВОИ ГРАДОВЕ

"В начало бе Словото".

Ще взема 64 глава от Исайя. Тази глава е писана в усилни времена.

"Духът Божий".

Ще взема само три думи от 10 стих на прочетената глава: "Светите Твои градове". В този стих е изобразена една колективна идея, идея на колективното човечество. Това е един град, образуван от същества, които се събират да живеят на едно място. Има нещо общо, което ги свързва. Три неща има, които са необходими за човека, за всички хора, за светски и за религиозни. На физическия свет човек трябва да запазва своята сила. В духовния свет човек трябва да запази своите чувства, а в умствения свет да запази своята мисъл. Който на физическия свет губи своята сила, той е изложен на промени. Всека промяна се дължи на известна загуба. Всека промяна във физическия свет е свързана с някоя промяна в духовния свет и всека промяна в духовния свет е свързана с една промяна в умствения свет. Или казано другояче: Промяната в мислите, в чувствата, говори и за промяната и в постъпките. Постъпките са свързани с мислите и с чувствата. Следователно те представляват край, един завършен резултат. Всички хора са събрани на едно место, т. е. организирани са да си помагат. Целта за организирането на хората е органическа идея. Животът е който организира хората. Следователно там, гдето има живот, има организиране. Ако животът е правилен, там и организирането е правилно, но това организиране има израз. Израз на правилното организиране това е здравето, правилните чувства, това е правата човешка мисъл. Организирането е външно условие, за да се проявят мислите. Вън от всека организация мисълта не

съществува. Не мислете, че тези организми, които така са се организирали, е временно. Обаче, човешките организации са временни. Виждаме, че от техните организации нищо не остава на земята. След 50, 60 или най-много 120 години човек се стопява, изчезва. Който разбира закона, той се радва, а който не разбира закона, той плаче. Който не разбира този вътрешен закон, той иска да му се докаже съществува ли някакъв задгробен живот вън от земята, или със смъртта всичко се свършва. А пък онзи, който знае нещата, той знае, че нищо в света не се свършва, нищо не изчезва. Има един закон на контрастите, според който, това, което има начало, няма никакъв край. И това, което има край, няма никакво начало. Разбирайте това, както искате. Това е закон, който може да разглеждате според разбиранията ви. Аз няма да се спирам повече върху него. За онези от вас, които сте философи, оставам сами да разрешите задачата. Който я разреши, той за себе си я разрешава. Ако не я разреши, той няма да се ползува. По някой път щастието на човека зависи само от едно почесване, само от една казана дума - нищо повече. Ако знаеш как да кажеш думата или как да се почешеш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не знаеш как да кажеш думата, или как да се почешеш, ти ще бъдеш нещастен. Това са факти, които трябва да се докажат, но и да не се докажат, пак стават. Щом се тури фитил на една бомба и се запали фитилът, трябва да се докаже, че тая бомба ще експлодира. И без да доказвам, като туря фитила, бомбата ще експлодира. След това хората ще разправят как била направена тази бомба.

Сега ние се спираме в живота си да доказваме защо стават нещата. Убиват един човек и лекарите след това ще констатират как и от где е влязъл куршумът, как е засегнал някои артерии, как е настъпила смъртта. Констатират факта, направят аутопсия, и ако намерят кой е убиецът, държат го отговорен. За всички тези изследвания се държи протокол и този протокол го изпращат в невидимия свет. Казват, за да замине човек от земята и да го изпратят

на онзи свет, трябвало му само един куршум. Значи, този човек е отишел на онзи свет без пари. Колко струва един куршум - десет лева. Значи за десет лева той отишел в другия свет.

Сега да се върнем към основната идея: "Светите Твои градове". Човек е едно неорганизирано същество, което не познава себе си. Той не познава онези сили, които са складирани в него. Например, той не знае какво е складирано в неговата глава; той не знае какво е складирано в неговите дробове; той не знае какво е складирано в неговия стомах. По три пъти на ден туря хляб в устата си, по двадесет пъти на минутата диша въздух, всичките бели, които прави през деня идат все от главата и той не знае с какво разполага, какво има в неговата глава. Много хора са свършили социалните науки, без да знаят какво е социалност. Много хора са свършили химия, без да знаят какво нещо са елементите. Те казва(т), кислород, водород. Но какво нещо е кислорода. Казват, че кислородът поддържа горенето. Това, което поддържа горенето, не е кислород. Водата пък се състояла от водород и кислород. Когато водородът и кислородът се съединят, те не образуват сами водата. И друго нещо има във водата. Тъй могат да мислят учените, така казват авторитети, че науката е доказала това или онова. И нашите баби казват, че децата ги вадят от реката. И децата вярват в техния авторитет. Че са излезли децата от реката право е и аз вярвам, че децата са излезли от реката. Идеята не е много отвлечена. Но тъй както я представят бабите с форма, тази идея не е вярна. Има известни истини, които за да разберем непременно трябва да превърнем. На един приятел обяснявах какво нещо е водата. Казвам му, че като се съединят два атома водород и един атом кислород образуват една молекула вода. Но получената вода ни най-малко не мяза по отделно на водорода и кислорода. В случая, майката е водородът, а водата е детето. Питам: Какво е това дете, което не мяза ни на майка си, ни на баща си? Като съберете едно и две получавате три. Значи като съберете петел и кокошка, това е равно на яйцето, но яйцето ни най-малко не мяза нито на петела, нито на кокошката. Това

яйце трябва да го турите при известни условия, да го турите да седи двадесет и един ден на топло, за да излезе от тази черупка нещо, което приблизително да мяза на петела и кокошката. Следователно нещата трябва да се превръщат. Съвременните хора разполагат с истини, които са неразбрани за тях. Например, като кажат, че трябва да се вярва в Бога, с тази идея те мислят, че всичко изразяват. Но мнозина се запитват трябва ли да се вярва в Бога или не. По какво се познава, че хората вярват в Бога? Ако хората вярват, че има някой цар, който управлява държавата им и не изпълняват законите му, каква полза от това, че имат цар? Или какво ни ползува ако вярваме, че има правосъдие, че има закон в света, а не изпълняваме тия закони. Следователно във вярата ние трябва да отидем още по-далече. Вярата изисква изпълнителност. Вярата изисква дейност, актуалност на модерен език казано. Вярата е подтик към знание, а знанието е подтик към Любовта. Според мене човек първо се учи в света и като се научи той почва да обича. Защото само умният човек може да обича, а глупавият никога. Следователно Любовта според моето схващане не е наука за глупавите хора, тя е наука само за най-умните. Ако някои още не са опитали Любовта, те се отнасят към тази категория. На тях им трябва вяра, знание и след това като придобият вярата и знанието, тогава ще започнат да изучават великата наука за Любовта, която уражда живота. Затова е казано в Писанието: “Ти, която си слязла от небето, да би раздрала небето”. Какво е небето? - Местото, от където Любовта трябва да слезе. О, да би раздрал ти небесата, да слезеш, да биха се стопили горите от лицето ти, като огън, който гори храстите... /Исайя 64, 1, 2 ст./ Защо ни е един Господ, който ще ни изгори? Ако той ще ни изгори с огъня си, каква полза от това? Разправят ни, че във второто пришествие, като дойде Господ, цялата земя щяла да изгори. Нямам нищо против този огън, но разправя се, че грешните ще изгорят, на пепел ще станат, а праведните ще се стопят. А това, което се топи, то вече може да се оформява. То е кал, от която може да се сформирува бъдещият

организъм на човека. А пепелта, която ще се получи от грешниците, тя може да се употреби само за наторяване. Така тълкувам аз тези положения. В сегашната религия и наука хората са разделени на партии и казват, че едни са набожни, а други безверници, но и безверниците, и набожните правят едно и също нещо. Безверникът отрича Бога и яде, но и онзи, който поддържа, че има Господ и той яде; безверникът отрича, че няма Господ и диша, но и онзи, който вярва, че има Господ, и той диша. Безверникът мисли и вярващият мисли. Не, че този човек е безверник, без вяра. Според мене думата безверник не е права. Ето какво аз разбирам под тази идея. Безверниците са само мъртвите хора, ония, които са измрели, а живите хора имат вяра. Следователно, аз деля хората на живи и мъртви. Всички, които са живи, имат вяра, а които са измрели, които са в гробищата, те са безверници. Може да им турите каквито щете имена, те са безверници. Ако трябва някой да се изпъди от църквата, това са безверниците, църквата ги турила в гробищата, не ги иска при себе си. Сега ще кажете, че това разсъждение е парадоксално. Питам, от где знаете, че някой човек е безверник. С какъв патент, с какъв авторитет се произнасяте? Събрали се на едно място духовни хора и се произнасят кой е безверник и кой вярующ. Где им е авторитетът? На кой закон отгоре ще го съдят? Где е Божественият закон, с който ще го мерят? Казано е в Писанието, че религиозните хора с устата си се приближават при мене, а сърцето им е далеч. Тъй щото ти можеш да произнасяш името Божие по десет, двадесет пъти на ден, това нищо не значи. И при това положение може да сте безверник.

Сега аз не искам да ви поставям в противоречие със себе си, за това поддържайте в себе си само онази идея, с която сте родени. Другите идеи, които отпосле сте възприели в живота си, тях проверявайте. Онези идеи, с които сте родени, са Божествени, а които сега възприемате, са човешки. Например, животът е една свещена идея, Божествена идея. Мисълта, която прониква във вашия ум, това е Божествена, чувствата, които се проявяват в сърцата ви, и те са

Божествени; силата, с която разполагате в дадения случай, и тя е Божествена. Кривият начин, по който вий можете да използувате своите мисли, чувства и сили, това е човешката страна.

Пророкът казва: “Светите Твои градове”. Какво разбирате от този стих? Ако разгледате стиха буквално, ще кажете, че този пророк е бил голям патриот. Той вижда, че много градове са опустели и казва: Отиде нашият народ, в робство е пропаднал”. Също така понякога и човек съжалява, когато онези хубави, благородни градове в него, неговите мисли и чувства са опустошени. Някой път човек почувствува, че е без никакъв идеал, без никакъв стремеж, с една вътрешна празнина в себе си. Това не е ли едно вътрешно робство? Ето защо всички ние се стремим към свобода. Има нещо в света, което ограничава хората - то е смъртта. Смъртта представлява външната страна на живота. Всички ония условия, които отнимат живота на човека, всички онези условия, които отнемат човешката мисъл, всички онези условия, които отнемат човешките чувства и ги спъват, това показва, че вий сте в областта на една сила, която действува разрушително. Някой път вие падате духом, и като не знаете какво да правите, тогава дохожда във вас мисълта да се самоубиете. За да се самоубиете, дохожда ви идеята да отидете в планината и да се хвърлите от една голяма канара. Защо? Този човек, който отива да се хвърли от една канара, той е тщеславен, той иска всички хора да говорят за него, че се е хвърлил от високо. Някой път ще отиде в някой кладенец и там ще се хвърли, с това той иска да покаже, че е искал да яде и да пие, да се удоволствува, но като не намерил тези условия, отишел в кладенеца. Тези са причините за самоубийствата. Питам: Когато един човек иска да се самоубие и избере за това една канара, какви са били неговите подбудителни причини? Когато човек избере някое високо место или някоя канара, за да се самоубие, без да иска, без да знае, канарата го лекува. При тези условия човек рядко може да се самоубие, законът е такъв. Като погледне от високо, човек се уплашва, започва да мисли и казва: Хайде, днес няма да се хвърля

от канарата, ще отложа. По този начин той се лекува. Камъните поглъщат онази отрицателна енергия, събрала се в чувствата на човека и по този начин той се лекува. Човек иска да се убие всякога, когато се реагира върху неговите чувства, а не на неговите мисли. Всичките нещастия в света произтичат от ограничения на чувствата. Следователно, за да се изправи светът, трябва да се създават такива условия, че да се даде ход на човешките чувства, да се канализират. Така може и да се изправи човек. Ако могат правилно да се канализират чувствата на отделния човек, на един народ, на една раса и на цялото човечество, светът моментално би се изправил. Невидимият свет, възвишеният свет и до сега работи по свой определен план, по който да се канализират чувствата на хората. И до сега светът все канализира чувствата си. Страданията, които идат в света, не са нищо друго освен канализиране на човешките чувства, за да се впрегнат на работа. По някой път хората спорят, запитват се вярват ли в Бога и по какъв начин вярват. И мене са ме питали вярвам ли (в) Бога. Бог за мене не представя обект за вяра. Хората може да вярват, да бъдат вярующи, а могат и да бъдат безверници, но аз не съм нито вярующ, нито безверник, нито едно поддържам, нито другото. За мене вярата е само един подтик за моя ум, а когато дойде до Бога, аз го виждам, живея в него, изучавам законите му, изучавам езика му и се уча да говоря на неговия език. Някой приказва, приказва много на Бога, но той не обича двусмислените думи. Като те хване в едно и не изпълниш думата му, или като сгрешиш един път Той повече не прощава. Тук няма делба като на земята, да сгрешиш и да искаш прошка от Бога. В Божествения свет няма прощавания. Щом направиш една погрешка, веднага трябва да я изправиш в мисълта си. Седят две деца на едно место, едното си държи хубави ябълки, иска да говори, а другото му казва: Я затвори очите си да ти покажа едно голямо изкуство. Като затвори очите си то взима двете ябълки от другарчето си и ги скрива. Какво е изкуството му? - Учи го да му вземе ябълките. Питам, от де дойде тази мисъл в това дете да каже на

другарчето си да затвори очите си, за да му покаже това изкуство? Следователно, всякога човек като това дете иска да направи едно малко престъпление, ще каже на ума си, затвори очите си, и като затвори умът очите си, тогава той ще бръкне, и ще вземе ябълката. В дадения случай, аз искам да потърсите коя е онази подбудителна причина, която се ражда в ума на човека. Сега, аз не говоря за един акт, но говоря за едно подбуждение, което служи в ума на човека. Това подбуждение изменя цялото негово настроение. Ти си честен човек, женен си, деца имаш, но си беден. Ти минаваш по край една отворена каса и забелязваш, че касата те привлича, погледнеш веднъж в нея, погледнеш два пъти, обърнеш погледа си нагоре, помислиш малко, почешеш се за главата и казваш най-после: Ех, Господ така е наредил, да мина покрай касата в това време. Бръква той и си взима. Къде седи престъплението? Престъплението не седи в това, че той бръкнал и си взел пари от касата, но той трябваше да се обърне към онзи, на когото е касата, и да му каже: Ти си добър човек, позволяваш ли да бръкна в касата ти, да си взема малко пари? И аз съм добър човек, имай доверие в мене. Ако ми позволиш, ще си взема малко пари, толкова, колкото ми трябват. Ако не ми позволиш, добър е Господ. Това е морал. Онзи, който бърка без да пита, той е престъпил, понеже не е питал. Ако ти позволяват, бръкни, ако не ти позволяват, не бъркай.

Казва(м): Тъй както ние искаме да се изправи сегашния свет, трябва да имаме висок морал. Религиозните очакват да дойде Христос от небето да оправи света. Светските хора очакват да се роди някой силен човек, той да оправи света. Ако се яви някой голям крив рак, какво ще разправя на другите раци. И той ще приеме по същия начин кривото, както и другите. Каквото и да разправя, каквито и нови закони да туря, те ще бъдат все старите. Следователно, ако дойде Христос в света, Той няма да дойде между кривите раци. Той ще дойде между правите раци, които право вървят, а не между кривите. Той ще дойде между ония раци, които вървят нито наляво, нито

надясно. Ако Христос би избрал един народ, между който да дойде, той ще бъде онзи народ, който е готов да положи онази идея, която носи. Казват сега, че нашето учение не било в съгласие с учението на Христа. Кое е Христовото учение? Евангелието ли е Христовото учение? Мъртвото евангелие ли, или Христовото учение? - Не, аз съм по-живо евангелие, отколкото е сегашното. Хиляди евангелия не могат да се сравнят с живото. Каквото и да ми говорите, така е, и след това ще ме съдят. Не, не сте прави. Вие ще ме съдите сега, а Бог не ме съди. Бог не ме съди, вие ще ме съдите. Има една турска поговорка: Господарят дава, а слугата не дава. Сега аз ви навеждам мисълта, за да не се заблуждавате от вашите криви идеи. Някой е православен, някой евангелист и т. н. - Оставете вашите идеи на православие и евангелизъм настрана. Правете онова, което Бог е вложил във вас. Евангелието не се разбира с интерес. Материалните интереси пречат да се разбере евангелието. Евангелието, словото е семето, което трябва да се посее. Всеки човек е жива нива, в която трябва да посееш словото, за да излезе семето, да израсне и да ядеш плод от него. Като опиташ от неговото брашно, тогава може да кажеш какво е било семето. Докато не си орал нивата, докато не си сял семето, и докато не си ожънал, не говори. Преди да беше дошъл Христос, в какво вярваха евреите? Евреите осъдиха Христа, на основание на това, че не е вярвал в Мойсея. Христос казваше, това, което ви проповядвам е по-горе от онова, което Мойсей е писал. Той е по-горе и от това, което Соломон е писал. Че какво е писал Соломон? - За жените е писал той. Сега, аз искам всички да имате една свещена идея в душата си за Бога, да слушате гласа Му. Тогава ще бъдете подобни на Него, ще бъдете носители на Неговата идея. Тогава ни най-малко няма да чувствувате беднотията. Че сиромашия щяло да има, че страдания щяло да има, всичко това ще изчезне. Според мене, когато повярваш в Бога, каквото пожелаеш, всичко ще имаш: Светът ще се отвори пред тебе, небето ще се отвори пред тебе, ангелите ще ти проговорят, Бог ще ти проговори, каквото помислиш, ще стане. Като помислиш хубавото и

то ще дойде. Като повикаш един ангел, десет ще дойдат; като помислиш за плодородие и то ще дойде; като помислиш за дъжда, за вятъра, за бурята - всичко ще дойде. Човек, който е запознат с Бога, Той може да изпоплаши хората, всички да се изпокрият в миши дупки. Онова, което сте съградили, той може моментално да разруши, но аз не искам сега да се спирам върху един много щекотлив въпрос. Обясняват ми как стават земетресенията. Едно време старите гърци вярваха, че земята се носи от един бял вол. Понякога комари хапят вола, и като се почеше той, стават земетресенията. Това е теория на старите учени гърци. Съвременните научни теории гласят, че всички земетресения стават под влиянието на някакви магнетични промени на слънцето. Те влияят на земята, и изместват нейните пластове. Донякъде тези неща са вероятни, но човек трябва да ги провери за себе си. Тези неща аз ги зная, но не искам само да ги разправям. Ако река, да разправям неща, които аз зная, вий ще забъркате цяла каша. Следователно, това, което един човек знае, той не трябва да го разправя на другите. Например, аз съм минал през гората, видел съм 99 мечки, които ме следяха от едната и от другата страна. Какво ще ви разправям за тези мечки? - Няма какво аз да разправям за тези мечки. Както аз съм минал, така и той ще мине, да ги види. При това може би и в това време мечките, да са заминали и той да не ги види. А като му разправям, той ще каже: Де са тези мечки. Няма какво да му разправям. Ако му разправям, това е изкушение. Учените теории са за учения човек. Много хора спорят. За мене спорът е гимнастика. Когато правя гимнастика, това е едно нещо, когато разбирам известна теория, това е друго нещо, а когато прилагам този въпрос в живота си, това е друго нещо. Когато аз говоря за нещо, това е едно, когато аз развивам една теория, това е друго нещо, а когато прилагам тази теория в живота си, това е трето нещо. Тези трите положения се различават. Всеки закон, всеки принцип, това е теория, която може да се приложи в живота. С това аз не искам да разклатя вашата вяра. Вий вярвате в Бога, но има нещо човешко във вашата вяра. Вий мислите,

че Бог е като човек. Някой път и Той е като нас, едно мисли, друго върши. Не, не е така. Ако твоето сърце е раздвоено по отношение на Бога, ти можеш да се молиш на Бога, ти можеш да се молиш хиляди години, няма да чуеш нито глас, ни ослушание. Ако и твоята мисъл е раздвоена за хиляди години, нищо няма да стане. И ако и твоята воля е раздвоена за хиляди години, нищо няма да придобиете. Това трябва да знаете. Няма защо да спорите с него. Всички страдания, които сегашните хора имат, както и ония, които в старо време са имали, се дължи на това, че хората не мислят право. Не че всички хора не мислят право, но онези, които мислят право, са малко, а онези, които не мислят, са много. И те мислят, но по обикновен начин. В какво вярват те? Турците имат една поговорка, според която казват: имането на държавата е като мера. Който не го пасе, той е свиня. Така мислят източните народи. Но при такъв морал как могат да се възпитат? Сега като влезете в коя и да е държава ще видите, че навсякъде кражбата господствува. Няма държава, в която кражбата да не си е пробила път, вследствие на това хората са изгубили доверие един на друг. Като отидете в Англия например, ще видите, че директорът на английската банка, който е най-почетното лице, като слиза долу в хазната, ще го претеглят първо колко тежи при влизането си и като излезе пак ще го претеглят, да не би да е глътнал нещо. Англичаните вярват само на теглилката. До там са стигнали хората. Днес навсякъде хитруват. Това е възпитание на миналото. Какво може да се постигне от такова възпитание? Ний нямаме още християнското възпитание. Да се говори за християнството, за християнски морал, за братство, за равенство, е лесно, но това трябва да се приложи. Наскоро в българските вестници, като че беше миналата година, пишеше се, че съдът обвинявал един баща в убийството на сина си. Бащата първо отказвал, но след като го били и третирали зле, той казал най-после: Убих го, къде - на еди-кое си място. Тогава осъждат бащата и когато се готвят да го екзекутират, синът се явява и спасява баща си. Той бил жив. Бащата не е извършил

никакво убийство, но като го били, предизвикали г_и да подозират. Сегашният век почива само на подозрения. Възможно е и да е убил, но трябва да се докаже. Казват за някого, той работи против държавата, обявява се против религията. Значи Веско нещо, което не е съгласно с възгледите на известно число хора, той е против държавата. Че държавата е израз на един народ, на най-възвишеното в него, това е държава. Държавата е народът. Държавата е форма на нещо, в което живее целият народ и той се ползува от това. И законите са произлезли от душата на този народ. Следователно чиновниците са слуги на народа. Това е държавата. Тя показва пътя към онова благо, което иде от невидимия свет. Едно време и религията другояче се е проповядвала. Това не е едно просто вярване. За да бъдеш религиозен човек, трябва да се научиш да мислиш, трябва да пречистиш чувствата си, да бъдат чисти като кристал и трябва да постъпваш абсолютно справедливо. В тебе не трябва да съществува нито косъм от неправда. Това значи религиозен човек. Ако сега започнем да теглим всички религиозни хора, както и високопоставените, колко от тях ще излязат чисти? Мислите ли, че ако от невидимия свет биха поискали от България да изпрати десет души владици кандидати за някой събор там, та ще намерят такива. И ако намерят, колко от тях ще приемат горе? Аз зная, но нищо няма да ви кажа. Нека сами изпитат българите. Нека изпратят десет души да видим колко от тях ще приемат и кои. Нека праведните владици в България се помолят да оправят България. Защо да не излязат с такава молитва? Нали вярват в Христа? Нека съберат народа и да кажат: Ще се помолите сега. Какво става сега? - Навсякъде убийства, престъпления и след това чакат държавата да се оправи. Според мене и тия, които вярват в Господа, са безверници. Ако е така, дайте место на тия, които могат да оправят България. Аз слушам какво говорят българите. Някой казва: Да стана министър, всички ще избеся! Виж му ума, щял да ги избеси. С избесване до сега светът оправил ли се е? Бог не позволява нито бесене, нито войни. Защо? - Нито с бесене,

нито с войни ще се оправи светът. Светът може да се оправи с едно вътрешно разбиране на човешката душа. Всеки баща, който е умен, трябва да даде на своите деца това, което е необходимо за развитието на тяхната душа. Аз разсъждавам принципално, не искам да ви направя адепти, не искам да вярвате в нещата, но трябва съзнателно да вярвате. Не мислете, че аз не зная вашето верую. Зная го и за пет минути мога да го изпитам. Не ми костваа много да узная един човек. Макар че познавам хората много добре, но онова, което зная за тях, никога не изнасям. Имам един опит, с който всякога поставям човек(а). Той е меродавен. Щом не издържи на този опит, не се заблуждавам. Аз поставям човека на тридесет (и) пет мил. градуса топлина и ако той не изгори, а само се стопи, казвам: На този човек може да се вярва. Казвате дали това е вярно или не? Не питайте дали е вярно или не е вярно. Един негърски проповедник обяснявал един път как Господ направил човека. Той казвал: Като създал човека, Господ го държал три дни на плета да го суши. Един негър го запитал от где взел тия пръти Господ? - Това не е ваша работа. Това е една идея. Ами защо му са тия пръти? Но проповедникът продължавал: След като духнал на човека, той станал жива душа. Всички онези, които виждал, че няма да изпълнят закона му, изваждал по един от тези пръти да ги бие. И сега вече Господ е започнал да вади по един прът да пердаши хората. Така задавал негърът въпросите. Та и вий нали казвате, че тоягата е излязла от рая. В рая е имало доста пръти, от които Господ е направил един плет. И наистина растенията съществуваха преди човека. И затова Господ си направи плета, на който суши човека. Така разбирал теорията за създаването на човека, този негърски проповедник. Това е буквално разбиране. Ако вие вземете буквално тълкуванието на този проповедник, ще изпаднете в едно голямо противоречие. Ако и вие разберете това така, че Господ ще извади пръти от плета да бие хората и вие ще имате криво разбиране. Но ако вземете другата страна, че прътите са преградите, които пречат да не изпълнявате законите, тогава има смисъл това обяснение.

“О, да би раздрал Ти небесата”… Значи когато се съберат облаците, трябва да се раздерат облаците, за да проникне светлината през тях. Тази светлина трябва да проникне в човешкия ум, за да се организира човек. Съвременното човечество върви по един отрицателен път. И мисълта се предава. Някои от вас, без да знаете мислите отрицателно. Ставаш сутрин и не си разположен духом. Криво ти е, мъчно ти е и не знаеш причините. Това неразположение се дължи на чужди мисли. Аз съм правил опити, когато съм правил изследванията си в това направление. Задавах си задача да изследвам само нормалните, здравите хора. За да намеря нормалната мярка, трябваха ми няколко максими в изследванията. По едно време бях заставен да изследвам няколко престъпни типове, но казвам, че на мене ми вземаше цяла седмица, докато се очистя от техните мисли. То беше ужас. В Сливен изследвах един български войвода. Гледах го, главата му беше правилна, лицето му правилно, но като дойдох до ръцете му, гледам ръце на престъпник. И му казвам: Главата ти е правилна, лицето правилно, но ръцете ти са на човек, който е извършил много престъпления. Ти си убил повече от 30 души. Той беше на 70 години. Той почна да си клати главата и каза: Да, това ме измъчва и до сега. В младини ходих да избивам тези хора, да освобождавам своя народ, но сега ми тежи на главата. Тези престъпления не се изтриват. Всякога все ще има повод да извършат хората някое престъпление. Или за някаква религиозна идея, или за някаква семейна идея, или за някаква лична идея, все ще има повод за някакво вътрешно недоволство. Христос казва: “Всеки, който се гневи на брата си без причина, върши престъпление. Значи в Христовото учение, трябва да се изключат всички тези неразположения. Нека дойде Любовта със своята положителна мисъл да действува в света. В света има една Любов, която мори хората. Всеки човек, който влезе в тази любовна каша, той умира. В света има една Любов, в която който влезе, той оживява. Следователно в едната Любов хората умират, а в другата оживяват. Старите в едната Любов умират, а младите в

другата Любов оживяват. Онези, които живеят в първата Любов, Бог ги назначава чиновници. Които се раждат, Той ги назначава на служба. А които умират, Той ги вади от работата, взима им службата, понеже не вършат нищо. Сега онези от вас, които са стари, казват да умрем. Знаете ли вие какво нещо е умирането? -Идеята за умирането за мене е съвсем друга. Когато гъсеницата влезе в своя пашкул, прояде пашкула и излезе от него, като пеперуда, това не е смърт. До като е в пашкула, това е един транс, който продължава известно време. Това е смъртта. Та когато казваме, че умира някой, ако е праведен, той е вътре в този пашкул за известно време и като поседи там, излиза като пеперуда. Грешникът пък се стопява, той не се превръща в пеперуда. Тази е разликата: грешният се стопява, а праведният прояжда пашкула и излиза навън, и става пеперуда, която се храни от сладките сокове. Тъй щото праведните хора навсякъде можете да ги намерите, а грешните може да ги намерите само долу. При това идеята за Бога е само за праведния, а не за грешния. При сегашното верую хората мислят, че като умират, отиват при Бога. Права е идеята. Аз съм съгласен с тях в това отношение, че ние живеем и се движим в Бога, а това че направо отиваме при Бога, то е съвсем друга идея. Отиването при Бога означава закон на Любовта. Когато ти се привличаш по чувства, отиваш с едно съзнание. Това е най-голямата привилегия, най-голямото благо, при което една душа може да отиде при Бога. А да живееш в Бога, без да му виждаш лицето, това е закон на страданието.

В една евангелска църква се говори за онзи свет. Той разправя какво е положението на падналите, на грешните души. В това време един богат англичанин се обръща към пастора и го запитва: Моля, дъщеря ми умре, кажете ми, къде е сега тя? - При Бога е. Но до този англичанин седи друг господин и се обръща към богатия, като му казва: Не е така, както казва пасторът. Дъщеря ви е тук при вас. И той започва да описва дъщеря му и казва какво е нейното желание. Бащата се учудва. Кой от двамата е прав? Проповедникът, който

казва, че дъщеря му е при Бога, или другият господин, който казва, че дъщеря му е в църквата при баща си и казва какво е желанието на дъщерята. В Америка е създаден един университет от един американски милионер, на когото единственият син по някакво нещастие умира. Бащата се отчайва. Най-после по някакъв начин синът се явява и му казва: Татко, нали тези пари беше ги събрал за мене да ям и да пия? Сега вече тези пари не ми трябват. Ще ми направиш голяма услуга, ако направиш един голям университет и всичките разходи за млади, бедни студенти се приемат от тебе. Казвате: Това не е ли заблуждение? Не, това е правата идея в света. Ако всички съвременни християни, които са около 500 милиона, имаха тази идея да употребят за нещо полезно онова, което се пада на техните близки заминали, светът и материално, и духовно би се повдигнал. А какво правят съвременните християни, като умре техният баща? Той завещае всичко на синовете си, които се съдят, карат (се) след смъртта му, кой повече да вземе. Християнството не позволява да се правят никакви завещания. Каквото даде бащата на сина си, да го даде приживе, да не оставя никакви завещания да се карат след смъртта му. А каквото остане, да го задържи за себе си, да го раздаде на другите, както той разбира. А сега той ще остави на сина си наследството да му правят помен, да го погребат хубаво, а след това братя и сестри ще се карат помежду си. И това било християнство. Това са езически традиции. И това си има свой произход. Казвам, всички тези грехове са построени от едно криво учение, от криво разбиране. В съвременния християнски свет на престъпление, се говори за Христа. Между една евангелска църква и една православна църква, хората не могат да се съберат на едно място. Един евангелски проповедник и един православен свещеник не могат да се съберат на едно място, гледат се като кучета. Не само това, но и в другите църкви била тя баптистка, адвентистка и там се гледат зле. Братя са, а не се разбират. А сега като дойде до православието, католицизма и евангелизма, всички са християни, а са разделени.

Като дойде Христос какво ще направи? Като дойде Той няма да вземе камшик. Едно време той взема камшик, но видя, че с камшик нищо не става. Той прекатури масите на търговците и им каза, че са направили дома Господен, дом търговски, но сега във всичките църкви, след като се изслужи известно богослужение започват дискосите. И в евангелската, и в православната църкви, навсякъде се събират дискоси. Най-после нека събират парите от вънка. Какво ще коства на човека да остави нещо. Не е лошо това, но е лош начинът, по който се възпитават хората. Аз съм гледал какво правят в православната църква. Някой ще тури един лев и след това ще бърка в дискоса да вземе половин лев назад, размяна ще направи. Някой път ще вземе един лев, а тури едно десетаче. Така се правят размяна. Други пък ще турят десет, двадесет стотинки. Сто души, като турят по двадесет стотинки, това са двадесет лева, нищо не може да се направи с тях, салонът даже не може да се плати. Материалните блага в света показват какво е материалното състояние, а то показва каква е нашата идея за Бога. Любовта се отличава с щедрост, а не с разцепление, не с делба. Даром сте взели, тоест изобилно сте взели, изобилно давайте. Не всеки човек да чете морал на другите хора как трябва да дава, но всеки човек трябва да чувствува, че като го е благословил Бог, той трябва да дава, защото като дава се благославя. Ако чакаш като забогатееш и тогава да дадеш, твоята работа е загубена. Каквото имаш днес, от него давай. Ако чакаш като забогатееш и тогава да дадеш, тогава и ти приемаш благословението си, когато заминеш за оня свят. А с това нищо не се постига. Сега, да оставим настрана това, тоя морал, вие сте свободни да правите каквото искате, но сте свободни и да носите вашата отговорност. Сега, като ви говоря някой от вас казва: Ние вярваме в това, което Учителят говори. Не, аз не искам това, но казвам: Докато вие не повярвате в Божественото учение, до като не проверите нещата, вий нищо не можете да знаете. Има известни принципи, които трябва да се приложат да се опитат. Грях е ако не се приложат. И Христос казва: "Ако ме любите, ще

опазите моите заповеди". Съвременните вярващи трябва да знаят това. Всичко зависи от нашата вяра, от нашата Любов, от нашата мисъл. Ние сме в сила сами да изправим живота си. Няма мъчнотия в света, която да не можем да изправим. Ако времето от вън е студено, достатъчно е вярващите да се помолят, за да се стопли времето. Ако има буря и те се помолят и бурята ще престане; ако има сиромашия и се помолят, и сиромашията ще замине. Ако има болести и се помолят и те ще престанат; ако има земетресения, ще престанат, ако има облаци, ще се разпръснат. В малък размер много християни са опитали това нещо, но те намират мъчно това нещо, понеже трябва да се работи. Като дойде да се молят, хората мислят, че един човек може да направи всичко. Всеки може да направи нещата точно както трябва, ако работи съобразно с великия Божи закон. Ти направи доброто в света и всички онези души, които са почувствували твоето добро, един ден ще ти се отплатят, те ще ти бъдат близки. В това няма изключение. Каквото и добро да направите в света, това добро ще бъде едно благо за всичките хора. Тези хора, които са засегнати от твоето добро, един ден ще ти се отплатят. Не се обезсърчавайте, вярвайте във вашата вяра, желайте доброто на хората, безразлично дали ги познавате или не. Правете добро на хората чрез вашата вяра без да ги познавате. Като правите доброто, извикайте Любовта. Като действувате така, благото на хората ще дойде при вас. Или туй благо ще мине чрез вас към другите хора и после пак ще се върне към вас.

Та казвам: Вие сте дошли до положението да развържете гордиевия възел. Когато се направи един кораб, най-после тургат един възел, като се развърже този възел, целият кораб отива в морето. Отрежете последния възел, с който се държите в света и турете тогава пълна пара. Аз не ви казвам още сега, той не е още съграден, но ако е съграден, нека бъде като онзи последния френски параход "Нормандия", който направи чудеса. Той е най-големият параход за сега. Един човек може да направи много повече от този знаменит параход. Защо и вие да не влезете в морето с вашия параход, а седите

със скръстени ръце и говорите за сиромашията? Казвате, кога ли ще дойде попътният вятър? Щом дойде попътният вятър, не чакайте извадете лодките с платната си и хайде в морето. Не мислете за последствията. Щом има попътен вятър, бързайте да тръгне вашият параход. Нека и на вашата вяра днес да се предаде едно качество. Вяра, в която вие да не се дразните. Вярата е малък недъг, но големи пакости прави на хората. Най-големите пакости произтичат от дразненето. Ти вярваш в едно нещо и се дразниш, че и другите хора не вярват като тебе. Ти се дразниш, че нещата не стават, както очакваш. Не се дразнете, вашата мисъл не е меродавна. Че вярвате, оставете нещата да стават така, както Бог мисли. Всички неща в света трябва да стават тъй, както Бог мисли, тъй както Бог е съизволил в своята Любов, както Бог ще ги възрасти със своята сила. Тогава церът на това дразнене е в мисленето. Мислете. Всеки човек, който не мисли, той всякога се дразни. Мислете. Вие не можете да се избавите от дразненето. То е най-мъчното нещо. То е последствие, от което човек има да се бори в света. Виждали ли сте някой човек, иска да отвори някоя врата и не може да я отвори, той захвърля ключа на страна, после взима ключа, туря го на ключалката, счупва ключа. Защо трябва да се сърди, не е виновна вратата. Вратата не е намазана с масло. Като се намаже, тя ще се отвори. А той се сърди. Аз съм виждал хора, които като видят някой камък на пътя си, разгневят се, вземат камъка и го хвърлят на страна. Казвам: Той пак е направил едно добро, но камъкът не е виновен да се дразни той. Силата на човека седи в малките работи. Той не трябва да се дразни в своята Любов, той не трябва да се дразни в своите добродетели, той не трябва да се дразни в своята вяра. Избягвайте дразненето във вашата вяра, във вашата доброта, във вашата любов. Като дойдете до дразненето, вий трябва да се чувствувате господар на положението. Само по този начин могат да се образуват истински връзки на братство и равенство, на вътрешно разбиране. Само по този начин може да изпълним Волята Божия. Само по този начин можем да бъдем проводници на

великото и да преобразим света. Този свет може да се преобрази. Всичко може да му се противопостави, но светът ще се преобрази. Кога? Има едно определено време. Светът ще се оправи така, че и хората няма да знаят как е станало. Ще дойде този ден. И този ден е вече близо. Една педя има. Колко е една педя? Една човешка педя е това. Една педя, значи една определена мярка. С нея целият закон се разбира. Ръката е истинската мярка. Петте пръста са една правилна мярка. Всичко е определено. Кога се ражда детето? - На деветия месец. Ако се роди по-рано, умира. Ако се роди по-късно от деветия месец, пак умира, значи времето му е точно определено. И за оправянето на света е точно определено времето. И светът ще се оправи точно на своето време, след девет месеца. Вий трябва да знаете кога се е заченал светът. На колко месеца е сега? Вий не знаете на колко месеца е сега светът. А точно на деветия месец светът ще се оправи.

"Светите Твои градове". Значи това, което сега иде, то ще съгради светите градове в нас: Онзи светият град на сърцето, онзи светият град на ума, онзи светият град на човешката воля. Тези градове ще се съградят и тогава ще настане онова вечното веселие и вечната радост, за която всички сега гладуват и жадуват.

"Благословен Господ Бог наш".
Добрата Молитва.

31. неделна беседа от Учителя, държана на 12 май 1935 г.
/Меко приятно време, малко облачно, слънцето тук-таме грее/.

КАЗА МИ ВСИЧКО

Отче наш.
"В Начало бе Словото".

Ще прочета четвърта глава от Евангелието на Йоана.

"Каза ми всичко, що съм сторила."

Ще взема само част от 39 стих на прочетената глава: "Каза ми всичко". От степента на човешкото съзнание зависи да се каже някому нещо. Ти можеш да говориш на някой човек, на когото съзнанието е будно. Щом съзнанието му не е будно, ти не можеш да му кажеш нищо. Само онзи може да каже, че му е казано всичко, на когото съзнанието е будно. Когато съзнанието не е будно, ние разбираме някои неща, но когато съзнанието ни не е будно, ние не разбираме някои неща. Щом разбираме нещата, съзнанието ни е будно, и ние имаме светлина. Щом съзнанието ни не е будно, намираме се в тъмнина. И докато в тази област не дойде светлина, работите остават неизяснени. Явява се въпросът: Кои са причините? Съвременните научни изследвания показват, че колкото черепът на човека е по-тънък, толкова е по-възприемчив за светлината. И наистина, доказва се, че онези хора, които са тъпи, умът им не достига. Има особени инструменти, с които се измерва черепът и се забелязва, че онези места на мозъка, дето човек е напрягал повече мисълта си, там черепът е по-тънък. Онези места пък, дето мисълта не се е упражнявала, там черепът е по-дебел. Когато човек е разумен, учен, или когато здраво мисли, тази част на черепа му е тънка, по-изтънчена. Ако вие нямате желание костта на черепа ви да изтънчее, вие ще си останете в това положение, в което сте се родили. Същото нещо е и със стаите на една къща. Ако имате една голяма стая, с много малки прозорци, в нея ще влиза малко светлина, и стаята ще

бъде тъмна. Ако искате да влезе повече светлина, трябва да отворите по-големи прозорци. Иначе, стаята ще остане тъмна.

Някои хора имат криво възпитание, криви възгледи за нещата, и според тях гениите се раждат такива. Това отчасти е вярно. Мнозина мислят, че някое дете се ражда гениално, талантливо. Това значи, според тях, че това дете не е работило и така на готово се е родило. Изглежда, че тази гениалност или тази талантливост е наследена. Не, гениалният човек, за да се роди такъв, това показва, че той е работил много години наред. Гениалността е резултат на милиони години работа, труд и постоянство. Зад гениалността седи работата на много години. Така седи въпросът. И ако човек не е гениален, няма защо да се обезсърчава. Той има време още да работи върху себе си. И ако работи, той е достоен за своята гениалност. Гениалността е плод, резултат на неговия труд, на неговата работа. Казвате: Хубаво е човек да бъде гениален. - Хубаво е човек да работи.

Самарянката казва на Христа: Каза ми всичко що съм сторила. Нова светлина проникнала в ума й. Христос й казал, че водила пет мъжа, но и този, който сега води, не е неин мъж. Ако се спрем върху думите пет мъжа, питам: Защо са пет мъжа на една жена? Да има една жена пет деца, пет дъщери или пет синове, разбирам, но да има пет мъжа, това не е в реда на нещата. Един мъж на една жена е на мястото си, пет деца на една жена е пак на мястото си, но пет мъжа на една жена, това не е на мястото си. Нас ни интересуват само ония неща, за които нашето съзнание е будно, защото има от какво да се ползуваме. Например, каквито да са желанията на едно млекопитаещо, то не може да ги постигне. Каквито условия да дадете на една маймуна, с каквито грижи да я заобиколите, тя никога няма да има тези постижения, каквито човек има. Маймуните са същества, изостанали назад. Ако вземете животните изобщо, те са останали още по-назад от маймуните. Че наистина са изостанали се вижда от това, че Господ каза за тях: “Да бъде”. И животните се създадоха. За човека, обаче, въпросът не седи така. Под думата човек се разбира онова

същество, за което Господ специално се заинтересува. Той го огради, погрижи се за него, вследствие на което, човек се е повдигнал над животните и днес още продължава да се повдига и да расте. Когато дойде въпрос за човека, Господ казва: “Да направим човек по образ и подобие нашему. Да му дадем един специален начин за възпитание, как да живее между нас. Често се казва, че за да се повдигне, човек трябва да дружи със същества по-високи от себе си. Наистина, забелязано е, че говедар, който дълго време е пасъл говедата, замязал е на тях Наместо говедата да заприличат на господаря си, господарят е замязал на тях. Свинар, който дълго време е пасъл свини, замязал е на тях. Наместо свините да замязат на него, той е замязал на тях. И затова, когато казваме, че средата влияе на човека, това отчасти е вярно. Ако ти седиш в една среда на свини, непременно несъзнателно ще се повлияеш от свинската мисъл. И свините имат своя мисъл, но долна користолюбива мисъл. Свинята е същество на крайното удоволствие, на кефа, като турчина. Като я напече слънцето, тя влезе в една локва и се обърне на една и на друга страна. Ако някой рече да я потърка малко по корема, да я погъделичка, тя веднага ляга на гърба си, приятно й е. Ако я хванеш малко за ушите и усети, че искаш да вземеш нещо от нея, ще има квичене до немай-къде. Под думата свиня се разбира същество, което е лениво, мързеливо, не иска да работи. Под думата магаре се разбира същество, което е крайно упорито, своенравно, горделиво. По-горделиво същество от магарето няма. В магарето няма тщеславие, но има гордост. Тури магарето да води камилите, то веднага ще вземе първото място. То никога не взема последното място. Магарето казва: Аз не искам последното място. Може би всичкото нещастие на магарето седи в това, че като е магаре, иска всякога да вземе първото място. Ако води стадо овце, магарето пак взима първото място. И сега, като се намерило между хората, пак иска да вземе първото място, но като не му стига умът за това място, то си намерило тоягата. Тогава магарето е станало пословично между хората. Това е по отношение степента на

съзнанието. Представете си, че се намирате в един свет между разумни същества и живеете между тях, както магарето живее между хората. Какво ще бъде вашето положение между тях, ако се движите от амбицията да се покажете нещо? Тези разумни същества ще постъпят с хората точно така, както хората постъпват с магарето. Като не знаете своето минало, щом ви сполети някакво нещастие, вие страдате, измъчвате се, защото не знаете причините за това нещастие. И тогава вие мислите, че Бог някак по своему е наредил нещата, по своите разбирания. Не, Бог е поставил всяко същество при такива условия, каквито са нужни за него. И всяко същество се ползува от това, което е изработило на времето си.

Сега вие ще се спрете да питате защо е така? Казвам: Ако във вашия дом дойдат двама певци да пеят, единият от тях пее отлично, а другият дига само шум, крякa, на кого от двамата вие ще дадете първото место? Разбира се, че на онзи, който знае хубаво да пее. На него вие ще направите баница, ще го нагостите добре и ще го поканите втори път да дойде. На онзи, който само дига шум, вие ще кажете: Ние сме много заети сега, нямаме време да ви приемем. Питам: Защо постъпвате така? Право ли е? - Право е. Много естествено. Представете си, че вие сте един колар, като тези български колари. Бихте ли турили на колата си една върбова ос вместо една дъбова? Разбира се, че ще турите дъбова или желязна. Ето защо, ние трябва да си послужим с най-силните черти на нашия характер, или с най-силните способности, с които разполагаме. Всички хора нямат еднакво предназначение , както и всички животни нямат еднакво предназначение. Предназначението на птиците е едно, на млекопитаещите е друго, на рибите е трето, на насекомите е съвсем друго и най-после, предназначението на човека е съвършено различно от това на всички останали животни. Ние имаме пет човешки раси, но грамадно е различието между всички тия раси. Грамадно е различието между един бел и един черен човек. Християните искат да ни покажат един изключителен случай на един

рядко развит негър, в умствено отношение. Така е, този негър се различава по устройството на своя череп от всички останали негри. Аз имам образа на един прочут негър проповедник, който има доста правилни черти. Изобщо челюстите на негрите са доста издадени. И този ъгъл не е като на бялата раса - от 80 градуса, но е около 75 градуса, значи има една разлика от пет градуса. После устните на негрите са дебели, те са хора на чувствата. Страстите у тях преобладават. Те са като своенравните деца. Когато хората в детинството си са направили първия грях, първото престъпление, по наследство, те са приели черния цвят. Черният цвят пък показва крайно користолюбие. Когато човек иска да вземе надмощие, да се слуша само неговата воля, той почернява. Гледам, когато някоя мома се ожени, в първо време тя е бяла, но после става крайно честолюбива, иска да се слуша само нейната воля, да не дава нищо от себе си, тя постепенно започва да почернява, става по-черна, отколкото е била по-рано. Когато има хубав цвят на лицето си, това показва благородни черти, щедрост. Аз наблюдавам сегашните християни, имат доста тъмен цвят. Защо? Те възприемат едно верую с цел да вземат нещо от него, да турят нещо в джоба си. В Америка има известен род християни, които търгуват със своето верую. Те са от различни народности. Сега аз няма да обяснявам това. Който иска да провери, нека отиде сам в Америка, ще се увери в думите ми. Някой влезе в една секта, прекара там две-три седмици, ще му дадат пари, ако е беден. Като закъса тук, ще се прехвърли в друга секта. И тук ще прекара известно време, ще вземе малко пари. Като закъса и тук, ще отиде в друга някоя секта. Ще поседи там няколко време, ще вземе малко пари и ще отиде в друга секта. Като обиколи 40 секти, ще ги използува. При това, ще разправя чудновати истории. Като влезе в една секта, ще дава ухо, ще слуша кой какво ще разправя, ще използува тия опитности и като влезе в друга секта, ще разправя освен своите опитности, но и чуждите. Има една опасност в изучаването на свещените книги. Като четете, например, книгата на

пророк Исая, вие мислите, че неговите думи са и ваши думи. Не, думите на един пророк могат да станат ваши само когато станат плът и кръв ваша. Понеже словото е храна, то само след като тази храна я възприемем и стане плът и кръв в нас, само тогава това слово е наше. Следователно, само онова, което човек е възприел и опитал в себе си, е негово.

“Каза ми всичко”. Когато Христос срещна тази жена, Той й каза много важни думи: “Иде час и сега е,когато истинските поклонници ще се кланят на Бога в Дух и Истина”. Тя му отговори: Израилтяните казват, че в Ерусалим ще се покланяме. Ние казваме, че на тази гора ще се покланяме. - Сега така е, но иде ден, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина. Сега има доста евреи. Всички православни са все евреи. Те казват: Защо не дойдете да се поклоните в Ерусалим? Ако влезете между учения свет, те ще ви кажат: Защо не дойдете на тази планина да се поклоните. Христос казва: “Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в Дух и Истина”. Значи, човек е само онзи, у когото човешкото съзнание се пробуди, и неговото сърце, неговият ум, неговата душа, и неговият дух взимат надмощие над всичко нисше в него. Тогава той съзнава добре нещата, има я на пред-става за всичко. Той не ходи с пипане, но с виждане. Всеки от вас може да има опитността на апостол Павла. Той отиваше да гони християните, но като го срещна Христос, казва му: Савле, Савле, защо ме гониш? Той чу гласа на Христа и каза: Кой си ти, Господи? - Аз съм Онзи, когото евреите разпнаха и възкръсна. На мене се даде всека власт на небето и на земята. Ти отиваш в един много крив път и ще познаеш, че си в крив път. И търкули го Христос от коня му и той ослепя. Ослепяването е един начин, по който могат да се отворят очите му. Защо трябваше да ослепее? За да се отворят очите му за новото. От този момент, той отиде да проповядва в името на Господа Исуса Христа.

Казвам: Докато с всички християни не стана такава една промяна, те никога няма да познаят Христа. Трябва да стане една промяна, но не с насилие. Насилието нищо не допринася в света. Ако ме питате какво нещо е Бог, казвам: Бог е единственото същество, което страда. Хората се мъчат да ограничат Бога. От хиляди и милиони години Бог иска да покаже на хората, че той предпочита да страда, да бъде разпнат, но да запази свободата си. Той иска да им покаже, че страданията са пътят, по който можете да запазите свободата си. Обаче, хората мислят, че е най-естествено да минат живота си без страдания. Не, все трябва да има едного, за когото да страдаш. Законът е такъв. Когато обичате някого, вие сте готови да страдате за него. Бог обича хората и затова е готов да страда заради тях. Но страданията на хората не са такива, каквито на Бога. И страданията на Бога не са такива, каквито са на хората. За да бъде едно същество търпеливо, трябва да има нещо, което да му е неприятно. Хората мислят, че Бог не се гневи. Гневи се Бог и хората ще опитат неговия гняв. Като се гневи Бог, светът ще се запали, а после ще се оправи. Ако Бог не се разгневи, светът няма да се оправи. Най-първо вие не знаете що е гняв Божий. Вие се разгневите за нищо и никакво и мислите, че това е гняв. Вий сте слушали думата “Агнец Божий”. Мислите, че се говори за някакво агне. Не, тук се разбира Божественият пламък, който дава живот. Агнецът не е онзи пламък само, но…………., който ще оправи света. Христос не е от онези прости агнета, които хората могат да колят, но Той е онова агне, че в която къща влезе, хората ще гледат как да излязат навън.

Сега вие седите и се чудите защо работите ви не вървят добре. Ще ви приведа един смешен пример за един вярващ. Той слушал да се говори, че Господ живее във всички хора и каквото човек поиска, Господ ще му го даде. Обаче, един ден той попада в особено положение. Отива един ден да се моли, но в това време среща един човек, който бил глух и нищо не чувал. Като не знаял, че този човек е глух, той започнал да му се моли. Молил му се, молил му се, но онзи

нищо не му отговарял, даже не му обърнал никакво внимание. Вярващият си казал: Чудно нещо, на камъните и на канарите да бях се молил, по-скоро щяха да ме чуят и отговорят, отколкото този човек. Този не иска да ме чуе. Той се молил, разправял му това онова за Господа, но никакъв отговор не получил. Той се чудел защо този човек не влязъл в положението му. Какво било най-после разрешението? Този вярващ си казал: Аз не искам да бъда като този християнин. Той мислил, че този човек бил лош, а не знае, че човекът имал един недъг в ухото си. Мислите ли вие, че ако един човек няма разбирания, Бог ще може да се прояви чрез него. Мислите ли, че Бог може да се прояви чрез един лош човек? Че ако вие можете да направите лошия човек умен, няма какво повече да искате от него. Казано е в Писанието: "Горко на онзи, който се надява на човек!" Това значи: Горко на онзи, който се надява на човешкото в себе си. Понякога вие мислите, че сте умни, че всичко можете да направите, но това е въпрос. Човек не трябва да се обезвери, но той първо трябва да намери себе си, да знае кой е и кое е същественото в него. Дотогава, докато твоите възгледи се изменят, ти не си в реалността в живота. Тогава ти не можеш да имаш никакви постижения. Законът е верен и във физическия, и духовния, и в Божествения свет. За да имаш какви и да са постижения, ти трябва да се намираш в реалността на живота. Щом дойдете до реалното, до същественото в себе си, вие можете да очаквате постижение. Реалността седи в единството на мисълта. До тогава, докато ти си раздвоен в своето сърце и в своя ум, дотогава твоите желания, твоите стремежи, твоята молитва, не могат да бъдат постигнати. Такива са поне опитностите на всички, които живеят в миналото. Но когато се обедини съзнанието на човека, когато се обедини неговото сърце и ум и той няма вече никакви противоречия в ума и в сърцето си, той ще може да очаква постижения. Вън от това, не може да очаква никакви постижения. Например, ти искаш да направиш нещо добро, но в душата ти нещо казва, че няма да успееш. Когато в ума ти няма

никакво противоречие и ти седиш твърд като на канара, като на Хималаите, трябва да знаеш, че онова, което Духът ти е казал отвътре, то ще бъде.

Питам: Това, което трябва да стане в живота ти, трябва ли да бъде от един временен или от един вечен характер? Временните неща ние имаме всякога, но онова, което трябва да вложиш в живота си, трябва да спада към Божествения порядък на нещата. Никога не се спирайте върху противоречията в живота, какво са те и защо са дошли. Можете да се спирате върху противоречията, но само, когато имате свободно време. Щом нямате свободно време, не се спирайте върху противоречията да ги разрешавате. Например, мъчно може да се разреши защо едни хора са добри, а други - лоши. Мъчно може да се определи, които са причините, че едни хора са добри, а други лоши. Някога вие чувствувате в себе си едно неразположение, но не можете да си дадете отчет на това неразположение. Че сте неразположени, това виждате, но не можете да си дадете отчет на какво се дължи това неразположение. Казвам: Ако ви поставя в една южна стая с изобилна светлина, с достатъчна храна и с достатъчно забавление, ще ни бъде приятно. Но ако ви поставят в една северна стая, без прозорци, влажна, без светлина, вашето разположение ще се измени. По същия начин и от вашите мисли, вие може да направите една хижа, в която да се разболеете. От тези отрицателни мисли вие ще образувате около себе си една нездрава аура или едно съвсем нехигиенично жилище.

Сега аз не говоря за наследствените неща, но има неща, които ние сами може да си създадем. Всека лоша мисъл, всяко лошо желание ще има лоши последствия у нас. От статистиката се вижда как много майки в България обичат да кълнат децата си, да им казват лоши думи. Може да им кажат 10-15 пъти някои лоши думи, но нищо лошо да не се случва, някога само един път се казва нещо лошо и то става. Имаме ние един познат, който замина за другия свет и казваше: Аз имах навик сутрин като стана преди да започна каква да е работа, да си направя молитвата. И докато спазвах този навик,

никакво нещастие в живота ми не се случваше. Една сутрин ставам рано сутринта, понеже трябваше да замина за Търново. Като бързах за трена, казах си, тази сутрин мога и да не се моля. Турих шапката си и излязох. Същия ден моето дете играло с друго едно, което хвърлило камък и извадило без да иска окото на моето дете. Може да е едно съвпадение, но факт е: Един път не се помолих и ме сполетя нещастие. Аз мога да ви наведа още ред такива статистически данни. И вие всеки ден като ставате, виждате, че ако измените онзи естествен ред на нещата, все като че ли ще ви (се) случи нещо. И казвате: Бог като че ли ме забрави. Аз съм слушал много хора и учени, и добри християни, които са казвали: Не си струва човек да бъде добър, с добротата не струва да се живее. Пък и много мек не струва да бъде човек. Той трябва да се поопълчи малко. Пък не трябва да бъде и много честен. Добре е тук-таме да употреби лъжата. Като дойде някъде зор, може да бръкнеш да вземеш нещо, с честност нищо не става.

Сега ще ви наведа на този закон, който наричат закон за наследствеността. Лошите постъпки и в животните, и в човека еднакво се наказват. Разправяше ми един господин, кръчмар в село Чатма, за две лястовички. Те си направили на една греда гнезда, близо едно до друго. И двете лястовички си пренасят кал, слама за гнездото. Но една от лястовичките се изхитрила: когато едната от тях излизала да си търси кал за гнездото, първата влизала в нейното гнездо да си вземе наготово материал. Втората гледа две седмици работи и няма нищо в гнездото ѝ. Един ден като излязла да си търси калчица, връща се и заварва, че другата ластовица вади кал от гнездото. Те започват да се бият и в тази борба и двете падат на земята. Котката на кръчмаря се хвърлила върху тях и сграбчила една от лястовичките. И за чудо, че котката хванала тъкмо крадлата. Ще кажете, че това е едно съвпадение. Разправят един друг случай за един касапин в София. Един (ден) той се мъчил да заколи един вол, но волът искал да живее. Цели два часа употребил и не могъл да го

заколи. Най-после касапинът го сваля на земята, извъртява му едното око и след това го заклал. Не се минали две седмици, друг вол ударил касапина и му извадил едното око.

Сега като прекараме този закон в живота, виждаме, че всека мисъл, всяко чувство, всяко действие, при дадени условия има свои добри и лоши последствия. И в Писанието е казано: "От думите си ще се оправдаеш". Значи приложение трябва вече. Когато са казани тези думи, този закон не беше така ясен, но сега новите изследвания показват доколко са верни тези факти, които са констатирани от живота. Та казвам: Понеже искате да живеете добре, турете това желание в живота си, както онази самарянка, която каза за Христа: "Каза ми всичко". Не е въпросът (в) сегашния живот да се осъждаме за нашите постъпки, не е въпросът да казваме кой колко е прогресирал. Прогрес има само в Любовта. Прогрес има само в Истината. Прогрес има само в знанието. Всички други неща, в които няма никаква истина, никакво знание, никаква Любов, в тях няма никакъв прогрес. Другояче човек не може да прогресира. В прогреса ние разбираме придобивка, колкото малка, колкото микроскопическа и да е тя. Ако в прогреса няма никаква придобивка, този прогрес не ни интересува. В живота на добрия човек, в сегашното негово състояние, ние виждаме един прогрес. Било е време, когато лицето на човека е било отзад. А сега прогресът на човека седи в това, че лицето му е отпред. Казва се двустранен човек. Защо? Защото е бил с две лица. Първото му лице е било отзад, когато е бил животно. После се завъртял на 180 градуса и сега е отпред. Значи, двете лица са били успоредни. Първото лице е било сраснато с гръбначния стълб, а сега е успоредно с гръбначния стълб. Човек е дотолкова добър, доколкото лицето му е успоредно с гръбначния стълб. Всяко отклонение на лицето от гръбначния стълб е лошо. Някоя майка се хвали, че детето е много умно, много миличко и когато го гълчи, то все на земята гледа. Казвам: Да, това много умното дете, един ден ще те върти на шиш. И затова турците казват: Който гледа надолу, душата изгаря. Естествено положение е, когато

говориш на човека, да те гледа направо в очите, а не да се втренчва, но тъй свободно да гледа. Човек, който гледа направо в очите ви, той е свободен, и приятно е да гледате на такъв човек. Затова добре е човек всеки ден да прави едно упражнение да си изпратя главата. Ти седиш, замислил си се и гледаш на долу, не дръж очите си на долу, но обърни ги нагоре. Някой път такива хора, които гледат нагоре, ги считат за завеяни. Не, забележете, всички хора, които се молят, те винаги държат главата си нагоре, очите си също държат нагоре. Дали вечер или денем се молиш, дигни очите си нагоре. Онзи, който иска да бъде християнин, който иска да бъде благороден, който иска да се моли, той трябва да дигне очите си нагоре. Какво по-хубаво от това?

Казвам: Ако Христос би се явил сега на хората, какво би им казал? Под думата поклонение, разбирам, че дървото се кланя, когато има плод. Когато се покланя надолу, то благодари на Бога, че има плодове, но когато дървото няма още плодове, когато класовете са празни, те стърчат нагоре, с вирнати глави. Когато се казва, че ще се поклониш на Бога в Дух и Истина, ти трябва да имаш една свещена идея в себе си, с която може да се поклониш. Та казвам, успехът на човека в света зависи от тази вътрешна връзка, която той може да направи. Има една връзка сега, докато хората грешат. Някои казват: Ние живеем и се движим в Бога. Вярно е, че Бог е свързан с нас, но има нещо, което липсва на хората. Има една връзка, която ние трябва да направим. Докато ние не направим тази съзнателна връзка, нашият живот не може да прогресира. Едно дете, което е заченато в утробата на майката, тя е свързана с него. Но тази връзка направил бащата, не майката. Това дете е скрито в утробата на майка си, но ако то седи в нея десет години, то нищо не би научило. Затова именно детето седи в майката най-много девет месеца. Бабата прерязва тази връзка на бащата и детето само трябва да се учи, само трябва да мисли. Ако остане и след това майка му да мисли за него, то е изгубено. Вие не трябва да се държите за връзката, с която сте свързани с баща си, но да възприемете само това, което ви е дадено от

майка ви. Ако вървите по стария начин, очаква ви смърт, нищо повече. В съвременните възгледи на хората, мнозина искат да бъдат свързани. Не, трябва да направите една нова връзка с новото. Това се изисква сега. Новото седи в това, че ти сам ще се връзваш и сам ще се развързваш. Ти ще бъдеш вързан с едно верую, което не е чуждо за тебе. Ако ти си свободен да служиш на Бога с това верую, дръж го, но ако с това верую ти не си готов да служиш на Бога, тази връзка нищо не струва.

Христос казва на самарянката: "Иде час и сега е, когато истините поклонници ще се поклонят на Бога, в дух и истина". Христос ѝ каза всичко. Той ѝ каза, че не трябва да има пет мъжа, но същевременно ѝ показа как трябва да живее. Мистично как могат да се обяснят петте мъжа? Това са нашите заблуждения. През какви ли не заблуждения човек не е минал. Ние трябва да оставим настрана всички заблуждения на миналото. Запример, това знание, което сега ние имаме за природата, за земята, за слънцето, за звездите, за тревите, един ден съвсем ще се измени. Ако един ден, ти слезеш в центъра на земята, слезеш долу и после излезеш вън, и видиш цялото устройство на земята, няма ли да се изменят твоите възгледи за устройството на земята? Ако един ден се качиш на слънцето и слезеш на земята, няма ли да се изменят твоите възгледи за слънцето? - Ще се изменят. Ако един ден посетиш звездите, няма ли да се изменят възгледите ти за тех? Не само ще се изменят, но ще се допълнят. Ще имаш нещо реално. Не казвам, че това, което знаем днес, е лъжа, но не е пълно. Ние не можем да разчитаме на това знание на земята. Защото онова, което ние знаем, това значи да знаем, да го направим. Запример, някой от вас може да говори за ясновидството, да държи цели лекции какво нещо е ясновидството. - Добре е това, но дайте една демонстрация. Малко хора могат да дадат една демонстрация за ясновидството. Защо? Защото онзи човек, който има ясновидство, той вижда и отпред, и отзад на главата си. Значи, други очи действуват и разкриват света от друга светлина. Но ако един човек не (е) готов,

както много хора не са готови за ясновидството, и се развие в тях тази способност, тя би ги поставила в крайно смущение. При мене са дохождали такива хора и са ми казвали: Аз видех нещо много страшно. - Няма нищо страшно. Какво страшно има в света. Например, някой си представя ада страшно. Други си представят дявола страшен. Как си представяте дявола? Вие си го представяте с рога, с опашка, и с големи шишове да мушка грешниците. Че какво чудо има в това. Идете в който и да е затвор и там ще намерите такива шишове. Във време на инквизицията са туряли клинове под ноктите на хората, на краката и на ръцете. Какви по-големи противоречия от тези? Но да оставим противоречията настрана, противоречията са от научен характер. Според мене дяволът е първото същество, което се е заблудило. Дяволът искал да образува една своя теория и с нея се заблудил и успял да заблуди половината от човечеството. Половината човечество му вярва сто на сто, 25 на сто от човечеството му вярват 50 на сто, а останалите 25 % му вярват 1 %. Вие сте от онези, които му вярват 1 %, но все-таки би трябвало никак да не му вярвате. Защо? Защото дяволът никога не може да каже една истина. Ето на, той излъга първия човек с една истина. Той казал на човека една истина, за да го накара да съгреши. Той казал на Ева, че ако ядат от забраненото дърво, всички ще станат като Бога. Вярно е това. Значи, дяволът казва една истина на хората, за да ги накара да престъпят Божия план. И тогава като се явил Бог в рая, казал на дявола: Понеже ти употреби една истина, за да нарушиш една лъжа, затова ще те пратя на земята, ще те пратя при човека, който каза една истина, за да прокара една лъжа. Следователно, всеки човек, който казва истина, за да прокара една лъжа, главата му ще бъде непременно отсечена - нищо повече.

Казвам: Онова, което Христос е казал е следното: "Всеки, който е казал една истина, за да прокара една лъжа, главата му ще бъде строшена". Какво друго да ви се каже, вие може да ме разберете криво. Сега вие се подвизавате от много години, доста сте напреднали в

пътя, но ето как аз разглеждам вашия успех от практическо гледище. Представете си, че вие сте работили 20 години и сте придобили 500, 600 хиляди лева, които сте турили в банка. Обаче, стомахът ви е разстроен, не може да ядете каквото искате и ви препоръчват да ядете овесена храна. Питам: Защо ви са тези пари, за които сте иждивили цели 20 години в труд и усилие? Не беше ли по-добре да бъдете без пари, но със здрав стомах, отколкото с пари, но с разстроен стомах? Защо ви са богати възгледи, но болезнени? И след това ще идете на небето да живеете при ангелите. Вие тук с хората не може да живеете, с ангелите ще живеете. Тогава няма ли да бъдете в заблуждение? Една мома изпитвала момците доколко те имат интуиция и доколко те обичат жените. Тя била много красива, но всякога си криела лицето с маска. Цели десет години тя минавала между момците с маска и кой как я виждал, заплювал я и казвал: Такава грозотия! Един (ден) тя махнала маската си и минала покрай един момък. Той я харесал, коленичел пред нея и казал: Ако живееш с мене, ти ще ощастливиш моя живот. Питам, този млад човек има ли разбиране за хубавото? Така и вие разглеждате човека и казвате: Този човек е лош. Той не е лош, лоша е маската му. Един грозен човек може да тури една красива маска и тогава вие ще изпаднете в друго заблуждение. Човек не трябва да има никаква маска. Той може да се измени, да бъде само скромен, да не е много красив, но да бъде грозотия, не е хубаво. Представете си, че имате устни 4 сантиметра, като Тарас Булба. После, носът ви да е широк десет сантиметра, очите ви да имат десет сантиметра в диаметър, ушите ви да бъдат като на магаре, красота ли е това? Не, небето е място само на Любовта. Сега ще ви приведа един пример във връзка с един от социалните въпроси. Всички искат да бъдат обичани. Как ще бъдете обичани? За да бъдете обичани, вие трябва да имате някакви достойнства, някакви качества, или на физическия свет, или на духовния свет, или в Божествения свет, или в умствения свет. Без тези качества вие не може да бъдете обичани. Вие може да бъдете обичани за вашето тяло, за вашето сърце, за вашия ум

- поне в този живот сега е така. Ако пък имате и трите неща едновременно и за тях ви обичат, Любовта към вас ще бъде естествена. Аз не съм против Любовта, когато говоря, аз засягам живота. Любовта в живота е най-великото благословение, най-великото благо, стига човек да може да го възприеме. Не зная колко от вас сте обичани и колко от вас може да напишат един роман. Тъй както ви гледам, аз не бих се заел да напиша един ваш роман. Не мога да си избера герои. На някои от вас кожата дори му се запалила от Любов, но само за два-три месеца, или за две-три години и после кажете: Това беше само едно увлечение. Някой човек се увлякъл в религиозно вярване, но след пет-шест години и това изгасва. Всички неща, които се изгубват, не са от Божествен характер. Те са от човешки характер и затова не трябва да ви е жалко. Те са на мястото си, но понеже човек е стъпил вече в Божественото, не трябва да се спира върху тях. Ако не минем през човешкия път, не можем да влезем в Божествения.

Като говоря така, може да ви се вижда криво, но като ви гледам външно, искам да ви изпитам, да можете и вие да се познаете. Аз съм за реалността. Тъй както ви гледам, не искам да кажа, че не сте герои. Но не сте такива, каквито трябва да бъдете, или по-малки, или по-големи герои. Тъкмо един от героите дойде до положение да каже истината, но се отдръпне и казва: Не мога да кажа истината. Аз искам като взема един герой, моето описание да съответствува приблизително на реалността. Ако нещата не са верни и ги изнасям, аз считам, че спъвам себе си. Затова ще се въздържам, да произнеса за характера на тия герои. Аз казвам за себе си: Не дойдох на земята да търся погрешките на хората, аз дойдох да търся добродетелите, и като ги намеря, и аз мога да взема и вашето мнение. Докато не ги намеря, няма да се произнасям.

Сега да не оставям някакви противоположни мисли. Но вие ще кажете: Толкова години работим, няма ли нито един герой от нас. Не казвам, че няма, може да има, но аз не смея да го взема за герой, може

да се излъжа, да направя една погрешка. Та сега и вие, ако не държите туй правило, ще се излъжете, затова не бързайте да изказвате своето мнение. Българите имат една пословица: Три пъти мери, веднъж крой. Докато си ученик, десет пъти мери, веднъж крой. Докато си чирак, пак същото, десет пъти мери, един път крой, и след това ще имаш правото три пъти да мериш, един път да кроиш. Сега срещам мнозина, които даже и един път не мерят.

"Всичко ми каза". Какво трябва да се прави сега? - Не се тревожете за вашите дъщери, за вашите мъже, за вашите приятели, за вашето верую, за вашето богатство и т. н. Накривете си шапките, както жените сега си накривяват шапките. В турско време, момците носиха калпаците си тъй накривени, а сега жените си накривяват шапките. Жените имат да минават през големи изпитания, затова носят шапките изкривени. Не се тревожете, понеже Бог е създал света, като едно велико училище и каквито противоречия да ви дадат, не се тревожете. Тревогите ще дойдат, но не се спирайте пред тях. Често са ми казвали: Лесно е да се казва не се тревожи. Ами ако се тревожиш, какво ще спечелиш. Счупил си крака си, ще го направиш. Ще поболедуваш, ще мине, ще зарасне крака, няма опасност. Изгубил някой десет или сто хиляди лева, ще пострада малко и ще ги спечели. После, не са изгубени кой знае къде, пак ще дойдат. Когато праведният изгуби хиляда лева, той ще спечели десет хиляди; когато грешникът спечели хиляда лева, ще изгуби десет хиляди лева. Според моята статистика е така. Когато праведният претърпи едно голямо страдание, за него това е едно благо. В Писанието е казано: "Всичко ще се превърне за добро за онези, които любят Бога". Някой път вий се колебаете и казвате: Дали моето верую е право. - Ако веруюто не е право, намерете правото верую. Дали съм близо до рая? - Трябва да се осведомиш. От де ще научиш това? - Като отида в училището, аз трябва да уча, да завърша добре. Така трябва да кажеш на учителя си: Аз зная, че като уча, професорът ще ме възнагради и ще мина в по-горен клас. Иначе, ако не уча, и по две-три години да седя в клас, със

седене не се минава. Някои казват, десет години сме слушали, каква е тази работа, че не сме свършили още, нали вървим по правия път. Че кой е крив тогава? Аз ли съм крив? - Кажете ни поне начин как да го направим. Толкова време вече слушаме. От слушане, вие не може да изработите в себе си едно верую, пък и чрез налагане, не може да се придобие едно верую. Вий може да вярвате в това, в което аз вярвам, понеже вървите в същия път, но разликата между мене и вас е тази, че аз рано повярвах и тръгнах в този път, още от първата дума повярвах, а вие седите и казвате дали не се излъгах. Не зная кой се излъгал. Понякога аз предпочитам да ме лъжат в истината, отколкото да ми казват истината в лъжата.

Казват: Сега се проповядва на хората учение за спасение. Те искат да се спасят, да отидат в онзи свет, да живеят добре. Това е вярно, но светът се нуждае от училище, светът се нуждае от работници. От между свършилите с отличие ученици в някой университет, много от тях могат да бъдат добри работници. Те трябва да излязат от небето, да проповядват словото Божие. Сега за пример, ако ви запитат в какво седи Божията Любов, какво ще кажете? Всички казвате, че на бедните Бог помага. - На кои бедни? Според мене на хората трябва да се създаде работа, не трябва да има просия. Сега хората са дошли до друга една фаза. Било е време, когато този метод се е прилагал, но сега всички хора трябва да работят, всички държави трябва да работят, да уредят положението на своите поданици. Представете си, че в Америка има вече една криза, повече от сто милиона безработници има. Там е такава криза, каквато никъде до сега в Европа не се (е) срещала. Посред ден може да мине един автомобил, на някой милионер, да задигнат сина му и да откупи сина си, трябва да даде двеста хиляди долара. Така постъпват модерните апаши в Америка. Разбира се, ние оставяме тия работи, Господ ще ги поправя, но ние не трябва да вървим в пътя на това криво верую. Онези от вас, които са стари, нека вървят по пътя на Божественото знание, а онези, които са още млади, нека вървят по пътя на Божията

Любов, която дава живот. Младите не трябва да се обезсърчават, те трябва да работят. Хората казват, че младият трябва да си поживее. А старият какво трябва (да) прави тогава? Старият трябва да се пенсионира. Не, аз не говоря за света. Да излезеш от служба и да се пенсионираш като онзи, който искал да пее.

"Каза ми всичко". - Това значи да имате вяра в Бога, който живее вътре във вас. Понеже имате едно противоречие в себе си, спрете се и турете тези противоречия настрана, защото само Бог е в сила да ви извади от тези противоречия, от това трудно положение, в което се намирате сега. Вие имате противоречия в индивидуалния, семейния, и обществения живот, но във всички тези противоречия само Бог е в сила да ви извади 100 %, всички други надежди са палиативни. И в Писанието се казва: "Млад бях, остарях и не видех правда". Който върви в Божиите пътища, той не може да бъде в лишение. И на вас казвам: Вървете в този път и не се обезсърчавайте. Аз гледам много млади и стари хора, които се обезсърчават. Старият не иска да живее, иска да умре. Младият иска да се самоубие. Много млади моми, като не могат да се оженят, искат да се самоубият. Аз зная езика им. Когато младата мома иска да се самоубие, в същност тя не иска да се самоубие, но тя иска да се влюби, мисли да се ожени. Това са долапи само. Тя иска да се ожени, иска само да взима, а нищо не иска да даде. Това е най-малкото страдание. Казвам: Слушайте, не търсете да се влюбвате в никого, не търсете да се влюбвате в някой бедняк, който няма нищо на земята. Влюбете се в Бога. Аз ви препоръчвам да се влюбите в Бога, Той има какво да ви даде. Той ще ви даде цялата месечина в прикя. Всеки, който се влюби в Бога, ще има толкоз преизобилно, че никога няма да бъде в лишение. Някой казва: Любов за Любов. Не, Любовта разбира нещо съществено, което човек може да придобие. Че в Любовта ти можеш да придобиеш вечния живот. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога". Какво искате повече от това? Ако в този живот имаме всички неща на разположение, и може да поддържаме живота

си, тогава заслужава да се върви в този път. Казвам: Поддържайте вашето старо верую, с новото заедно, та като ви срещна втори път, не простирайте ръце да просите, но да сте богати, да разполагате с Божиите блага. Сега всички казвате: Учителю, бъди милостив. И лошите ученици искат учителят им да бъде милостив към тях. Те са готови и доволни, на тройка. А на способните ученици, като им тури петорка, те казват: Учителю, защо ни тури петорка, а не шесторка. Учителят казва: Аз турям шесторка за себе си, а петорка за учениците. Следователно, като се тури петорка за ученика, ще знае, че е ученик. Само учителите имат право на шесторка, а учениците всякога имат право на петорка. Сега желая всинца ви, като ви слуша вашият Учител да ви тури петорка, а за себе си да задържи шесторката. Неразрешените въпроси за Бога са разрешени за вас, разрешените въпроси за Бога са неразрешени за вас.

"Благословен Господ Бог наш".
Тайна молитва.

32. неделна беседа от Учителя, държана на 16 юни 1935 година София, Изгрев

Забележка: На 19 и 26 май, 2 и 9 юни 1935 г. по каталога няма беседа

СГЪРБЕНАТА ЖЕНА

"И сгърбена беше и не можеше никак да се изправи."

Ще взема 11 стих от 13 глава от Евангелието на Лука.

"Имаше там една сгърбена жена". Много пъти еднообразните мисли и еднообразните постъпки не водят към това, което ние търсим. Еднообразието в света винаги произвежда едно тягостно състояние. То не е закон за прогрес. Ако постоянно ти дават слама, какво ще придобиеш? Даже и ако си чиновник в една банка и постоянно те товарят с пари, които трябва да пренасяш от една банка в друга, какво ще придобиеш? Ако си библиотекар в една банка и постоянно пренасяш книги от едно място на друго, какво ще спечелиш? Ако си религиозен и всеки ден ходиш от една църква в друга, какво ще спечелиш? Това са все еднообразни неща, които нищо не допринасят, а ние очакваме да добием онова, което може да ни донесе нещо ново. Има три важни правила, които трябва да държите в ума си, за да се освободите от всички ваши заблуждения. Първото правило: Любовта е път в живота. Ако искаш да се освободиш от всички заблуждения, трябва да ходиш в пътя на Любовта. Не си ли в пътя на Любовта, ще те постигнат най-големите нещастия. Второто правило: Светлината на Мъдростта е път на знанието. Следователно, ако нямаш този път, тази светлина, ти не можеш да добиеш знанието. Щом нямаш тази светлина на Мъдростта, ти няма да знаеш как да си подредиш живота, нито ще можеш да си подредиш работите и ще се намериш във вечно противоречие със себе си. Третото правило: Истината е път за свобода. Следователно, ако не си в този път на истината, ти не можеш да бъдеш свободен. Това са максими, формули. Защо е така? - Свършено е, няма какво да се пита. Но това нещо трябва да се опита.

Всеки трябва да ги опита. Ние не можем да говорим за неща, които не са опитани. Само за опитани неща може да се говори. Аз не позволявам хората да говорят за неща, които не са опитали. Казвам: Ти опитал ли си живота? Аз не позволявам на невежия да свири. Докато се учи да свири, човек може да прави много погрешки. Тогава му е позволено да прави погрешки, но след като се научи да свири, не му е позволено да прави погрешки. Тогава за него няма никакво извинение. Погрешките са за децата. Не е позволено на един виртуоз, който се е специализирал, да прави погрешки и да се извинява за своите погрешки. Ако е виртуоз, той не може да прави погрешки. Някой ще се извинява, че не могъл да живее. - Няма какво да се извиняваш. Ти не си виртуоз още. Влез в пътя на живота и тогава говори.

Сега вие ще започнете да философствувате защо е така животът? Един ден донесли на руския император един проект за един нов (път) от Москва до Петербург. Той погледнал пътя според проекта и видел, че много криволичил. Императорът веднага теглил една права линия и казал: Този ще бъде пътят. - Ама с тези криволичения се улеснява движението, това, онова. - Не, този е пътят, нищо повече. Така и Господ е направил един прав път, а вие ще го извивате на една, на друга страна, за по-лесно. Господ казва: "По този път ще вървиш - нищо повече, правият път е краткият път". Господ е прекарал един път и вие не трябва да го извивате на тук-натам. Ще доказвате след това, че по този път, със завивките, работите се улесняват. Не, ни най-малко не се улесняват. Криволиченето в живота ни най-малко не улеснява живота. Отлаганията за плащане на полиците ни най-малко не улесняват живота. Тези неща само ни забавляват. Турците казват: Който дава парите, той свири на свирка, а който плаща... Сега аз искам да ви наведа на мисълта какво нещо е животът, какво нещо е светът? Светът не е приют, не е болница, не е обществена безопасност, не е нито църква. Светът е място за живеене, за придобиване на знания, за изучаване законите на свободата. Светът е

Божествено училище, в което всека душа е постъпила, за да се учи. Че прави погрешки, това са вметнати работи, те са в реда на нещата. В природата, както и в Божествения свет погрешките нищо не струват. Например, аз често съм слушал хора, които говорят за погрешките си, но нито един човек досега не е казал колко тежат погрешките му. Казва някой, че носи голяма раница. Колко тежи твоята раница? - Не зная. - Не знае колко тежи раницата му, а същевременно се оплаква, че раницата му е била тежка. Как може тогава да казва, че раницата му била тежка, че му причинявала големи беди? - Ама еди-кой си бил много скръбен. Колко скръбен е? Който казва, че е много скръбен, той трябва да знае колко тежи неговата скръб. Ако се претегли, ще види, че и като скръбен тежи толкова, колкото е тежал по-напред, с една малка разлика от стотина грама. Ако е ял нечиста храна, тежестта му ще бъде малко по-голяма от по-рано. Аз мога лесно да определя каква храна е ял някой човек. Как? -Когато някой е поканен някъде на обед, аз ще го претегля преди обед и след обед, а и от разликата в двете тегла ще позная дали този човек е ял добре или не (е) ял добре. Ако теглилката ми мръдне малко, ще позная дали си ял добре или не си ял добре. Също така ще позная дали като си излязъл от гостилницата си платил на гостилничаря или нищо не си платил. Ако не си платил на гостилничаря, ще тежиш десет грама повече, ако си му платил, ще тежиш десет грама по-малко. Ако не платите на гостилничаря, вие ще тежите повече, но гостилничарят трябва ли да се счита виновен за това, че е натоварил този човек с десет грама повече? Или трябва ли този, който е натоварен, като излезе от гостилницата да каже, че е обиден, че го натоварили? Питам: Кой от вас като го натоварят с десет грама повече или като го ударят с десет грама сняг, ще го убият или ще боледува? Никой няма да боледува, нито пък ще го убият от такава малка тяжест. Обаче, това са отвлечени неща, с които се занимава висшата математика или тъй наречената метафизическа математика, над която дълго време трябва да се мисли, за да се обяснят някои работи. Онзи, който се занимава с нея, трябва да има

здрав ум, за да не му стане нещо. Това трябва да стане по един естествен начин, защото ако проточите един дълъг, тънък конец оттук до Витоша, той непременно ще се скъса. Ако искате да проточите такъв конец, той трябва да бъде някое дълго, дебело гемиджийско въже, за да устои. Сега и вие искате с тънки дълги конци да отидете далеч някъде Не, тези конци непременно ще се скъсат. И вие сте опнали един тънък конец, но, казвам, не уповавайте на този конец, той ще се скъса. С малко знания вие искате да разрешите някои важни въпроси. Ще се скъса конецът ви. За да разрешите важни въпроси, изисква се много знания. Под думата много знания не трябва да разбирате механически въпроси. Всеки от вас може да знае много. Не е мъчно да знаете много. Щом имаш голям чувал, мога да ти туря много. Ако имаш малък чувал, малко ще ти туря вътре. После, за да ти дам много, зависи от тебе колко можеш да носиш. Ако си голям юнак, ще ти дам много; ако си малко дете, ще ти дам малко. Кой е виновен за това? Аз не съм виновен, взимам в съображение колко можеш да носиш. Доброто ти мисля, затова ти давам малко да носиш. Аз не обвинявам детето, че толкова носи, но казвам: Дете е, толкова може да носи. Ако големият човек, юнакът, не иска да носи повече товар на гърбя си, ще ме накара да мисля защо не иска да носи този чувал от сто килограма. Ще си съставя понятие за него, че не е толкова голям юнак, колкото си въобразява. Ако пък детето се пънка да носи повече, отколкото може, ще кажа, че това дете е много тщеславно.

Сега в живота си ние често правим същите погрешки. Често и ние в живота си се товарим повече, отколкото трябва. В това отношение ние сме малки деца, в които тщеславието изпъква. Тогава вие мязате на онези два коня, за които се разправя в баснята. Един стар кон бил впрегнат в една кола с грънци, но трябвало да слиза от една височина, затова той вървел бавно, да не счупи грънците. Срещнал го един млад кон и го запитал: Защо караш толкова бавно? Да не си остарял вече, че не можеш? - Ами как да карам? - Бързо

карай, скоро да стигнеш. - Покажи ми, синко, как да карам. Младият кон се впрегнал в колата и ударил най-бързия ход, почти с тичане слязъл до долу. Скоро слязъл, но изпочупил всичките грънци. Тогава господарят му го наложил добре, казал му, че така не се пренасят грънци. Казвам: Младият кон, това сме ние. Понякога без да знаем как трябва да стават работите, ние се ангажирваме да поправим света. В това отношение вие мязате на онзи средновековен лекар, който свършил по медицина и решил, след дълго мислене, да лекува болните си по един нов начин. Начинът му се състоял в това, че на всеки свой болен той давал да пие топла вода и му пущал кръв. Той практикувал това лекарство в продължение на 20 години, но нито един от неговите болни не оздравял, всички умирали. Той се чудил защо лекарството му има такива резултати, но най-после си казал: Нима пък другите лекари все излекуват болните си? Питам: Възможно ли е да се дава топла вода и да се пуща кръв. Като се отворят вените, и след това се даде на болния топла вода, става разширение на кръвоносните съдове и по този начин кръвта на болния изтича. Сега дали е вярно това или не е вярно, не е важно, то е анекдот, но важното е, че докато и ние вършим в живота си неща без да разбираме техния смисъл, винаги резултатите са такива.

"Сгърбената жена". Христос видел тази сгърбена жена и пожелал да я освободи. Христос знаел, че тази жена била вързана от дявола, затворена в затвор и понеже нямало кой да й помогне, Христос казал: "Свободна си вече от затвора". Един от правоверните служители на евангелската църква казва, че шест деня човек ще работи, ще се моли, на църква ще ходи, ще се лекува, но съботата няма да пристъпва. И евреите казват, че шест деня може да се работи, но на седмия ден нищо не трябва да се прави, това е разбиране.

Сега онази философия, която трябва да имаме в живота, която трябва да ни даде подтик на човешката мисъл, трябва да бъде непреривна. Ние трябва да изучаваме природата и да черпим поука от нея. Представете си, че има някоя светлина, която е тръгнала от

преди три хиляди години от някоя звезда и още не е достигнала до нас. Има звезди, светлината на които пътува от преди десет милиона години, на други от преди хиляда милиони години и още не са стигнали до нас. Има звезди, светлината на които пътува от преди два милиарда години и още не е стигнала до нас. Има и слънца, на които светлината и топлината още не е достигнала до нас. Питам: Как ще си обяснят учените това нещо? Какво ще кажат те за тези звезди, които пътуват в пространството от преди милиарди години и до днес още светлината им не е дошла до нашата земя? Питам тогава: За какво ни говорят звездите? Звездите ни говорят за онази велика закономерност, за онзи велик Промисъл, Който съществува в природата и според който всяко нещо е поставено точно на своето място. Вследствие на това нищо не се губи, нищо не изчезва, нито се създава. От толкова милиони години, земята се върти около слънцето и не може да спре в своето движение. Някои искат да ни докажат, че един ден това движение щяло да спре. Ние знаем, че земята се движи по свой определен път и всеки от вас ще се движи по един свой определен път, както Бог е определил. И никога не трябва да се спирате от своя път за никакви други желания, за никакви хатъри. Ако Бог ви е център, вие трябва да се движите около този център. Какво ще мислят хората, какви ще бъдат условията, това са второстепенни работи. Какво правят хората на земята? Те се карат, бият се, раждат се, умират, но земята си върви в своя път, тя не се спира в движението си, не се меси в тяхната работа. Тя казва: Вие можете да дигате колкото искате шум, но аз си вървя напред, гледам си своята работа. .... вие искате да знаете защо работите на света са така объркани. Не, работите на света никога не са били объркани. Вземете сега Италия, казвате, че работите й са объркани. Италия иска да разшири своите колонии, търси път за това и се готви за война. Япония има едно голямо население, на което сега търси място. Италия напъва сега на Китай, иска да разшири провинциите си. Казвате, че работите на Италия се объркали. Не се объркват работите й, но се

оправят. За нас работите видимо се объркват, но за тях не се объркват, но се оправят. Важно е, че трябва да се върши Божията работа. Всички, и Англия, и България сега вършат работата на Господа. Бог изисква от всички хора. Ако нямаш работа, вземи едно въже и го навий, после пак го развий и т. н. После, ако нямаш работа, вземи една счупена стомна, че втора, че трета и носи вода. - Но ще ме бият. - Това нищо не значи. Така ще накараш поне онзи, който никога не е работил, да работи. Това не са въображаеми неща, но те един ден ще станат. Та това става всеки ден в живота. Това майките добре знаят. Когато детето не слуша, майката взима палката и започва да го шари ту по гърба, ту отпред, ту отзад, отсам-оттатък, и докато то не е могло да пее, да взима правилен тон, започва постепенно да пее правилно и да казва: Миличка мамо. По-напред не казваше миличка мамо, но като видя капелмайстора отпреде си, започна да вика.

В живота има една философия, която е потребна на хората. Да оставим сега вярванията, които хората са имали. Те са били прави на времето си. Но има вече нови вярвания, към които хората трябва да се обърнат. Кое е новото вярване за болния? - Здравето. - Кое е новото вярване на невежия? - Знанието. -Кое е новото вярване за онзи, който мрази? - Любовта. Кое е новото вярване за онзи, който прави зло? - Доброто. Кое е новото вярване за сиромаха? - Богатството. Досега всички вие искате да станете богати, но не знаете как да станете богати. Мнозина от вас са талантливи, можете да пеете, но не знаете как да пеете. Вие не можете да пеете по единствената причина, че се стеснявате и казвате: Ще ви се смеят хората. Аз ще ви дам едно правило как трябва да пеете. Най-първо ще отидете пред кокошките да пеете. После ще намерите едно стадо патки и на тях ще пеете. После ще пеете на едно стадо овце, на говедата и по този начин ще се престрашите. Така ще дойдеш и пред хората да пееш. Че кокошките, патките, овците, това е публика, която ще ви слуша. Като се престрашите, тогава ще излезете и пред хората. Ако преди твоята песен кокошките са кълвали, а щом започнеш да пееш, престанат да

кълват и дигат главата си нагоре, това показва, че те са оценили твоето пеение.

Един богат американски милиардер извикал видния певец Карузо да пее, като му обещал две хиляди долари. Певецът се съгласил да отиде в дома му да пее, като се надявал, че на концерта му ще бъдат поканени много от близките на милиардера. Какво било учудването му, когато в стаята на милиардера бил само той и неговото куче. Милиардерът му казал: Започни да пееш. Певецът започнал да пее. По едно време кучето започнало силно да лае. Тогава милиардерът казал на певеца: Достатъчно, ти си добър певец. Моето куче разбира, че ти пееш добре. Щом кучето почне да лае, ти си добър певец. Тогава той изважда от джоба си двете хиляди долари и плаща на певеца. Какво ще кажете на това отгоре? Стига, казал милиардерът на певеца, и певецът престанал да пее. Ако кучето не започне да лае, това показва, че то не оценява пението. В случая кучето е авторитет. Че и кокошките могат да бъдат авторитет. Щом кокошките се разбягат, щом патките се разбягат, ти още не си станал певец. Нали знаете онзи мистически разказ за гръцкия Орфей, че когато започвал да пее и да свири, всички животни утихвали, всичко се умълчавало. Това не е лъжа, това е една истина. И растенията даже утихвали. Това не е само едно състояние, то е цяла истина. Това, в което човек вярва и което желае, всичко зависи от единството на съзнанието. Това, в което човек вярва, може да го постигне. Щастието на човека зависи от единството на неговото съзнание. От единството, от вярата на човека се определя онова, което той може да постигне в живота и в природата. Ако ти имаш тази непреодолима Любов към Бога, ако съзнанието ти не е раздвоено, ти всичко можеш да постигнеш. Аз наричам постижимо всичко онова, което дава задоволство на човека. Ето в какво седи задоволството. Минавам някъде, направя едно добро някому, без да ме е видел някой. Или на някоя стара баба, или на някой дядо, или на някой болен направя доброто, никой от тях не ме е видел. Даже благодаря не са ми казали, но аз съм доволен от

постъпката си. Някога, обаче, направя едно добро, без да съм доволен от постъпката си. Това, от което ти си доволен, то е право. Това, което никой не те е видел и не те е похвалил, то е Божествено. Това, което от вътре ти дава доволство, то е хубаво, а това, което отвън те задоволява, то е човешко. Това, което не ти дава никакво задоволство, то не (е) добро, то не е хубаво. Всяко добро, направено по Бога, носи живот в себе си. Всяко добро, направено по човешки, отнима живота на човека. Ако направиш едно добро по Бога, ти печелиш. Ако направиш добро по човешки, ти губиш. Сега, вий ще се уплашите, ще кажете: Ний направихме добро по човешки. - Няма защо да се плашите, правете добро по Бога. Сега всички наши добрини са направени по човешки, вследствие на което губим. Та кой не е изгубил? Ти ще дадеш на един човек десет хиляди лева, а той ще каже, че ти навярно имаш най-малко един милион лева и ще те ограби. Някой пък ще пише във вестниците за тебе. Ако дадеш двадесет хиляди лева, пак ще пишат във вестниците. Ако дадеш всичкото си имане, ще пишат: Той е голям будала, несретник. И ако някой ден страдаш, ще ти кажат - нека си страда. Какво показва това? Че ние никога не можем да задоволим хората. Обаче, когато не правим нещата по Бога, те имат вече друг характер. Когато правиш нещата по Бога, ти имаш на разположение всички банки в света. Когато човек прави нещата по Бога, той има на разположение всички добри хора в света. Когато човек служи на Бога, дето да отиде, всички врати за него са отворени. Срещам някой, който казва: Няма де да се спра. - Това е, защото ти правиш нещата по човешки. Казвам, как трябва да направиш нещата, че да има де да се спреш. Пък и как да няма де да се спреш? Толкова хотели има в света. Така е в света. Когато хотелджията разбере, че нямаш пет пари в куфарите си, че те са празни, той казва: Нашият хотел не е за тебе. Тогава и ти виждаш, че пътят ти е затворен. Тогава по какво се отличават добрите хора, които живеят по Бога. И ония, които живеят по човешки. Добрите хора, които живеят по Бога, се отличават с най-голяма разумност, те

са най-разумните хора в света. Онези, които живеят по човешки, се отличават по това, че са най-глупавите хора в света. Това е начинът, по който аз разпознавам едните от другите. Гледам две моми: едната е толкова грозна, че да ти настръхне косата от грозотия, а другата е толкова красива, че да ти завърти ума. Виждам един момък се завъртял около красивата мома, а друг се завъртял около грозотията. Онзи, който се върти около красивата мома, той е първокласен глупак, а онзи, който се върти около грозната мома, той е умен, той е по Бога човек. Сега, от мое гледище е така, а как е от ваше гледище, то е друг въпрос. На втория казвам: Ти си избрал много добра жена, Господ ще ти даде с нея всички благословения. А на първия казвам: Тази жена е красива, но на ръжен ще те върти. Сега може би във вашия свет да не е така, но в моя свет, дето съм аз, е така. Красивите хора в този свет са крайни егоисти, няма по-егоист човек в света от красивия. Гледаш красивата мома, но тя е суетна. Току върти очите си навсякъде, веждите си прави и т. н. В какво седи красотата? В тънката кожица, в червенината ли? Не, тази красота още утре може да изчезне, да се стопи като сняг. Аз не говоря за външната красота. Има една вътрешна красота и грозната мома в този случай е красива. Тя е умна, тя крие своята красота. Но умният момък казва: Колкото да се криеш, аз ще те позная. Красивата мома е красива отвън, грозна отвътре. Грозната мома е грозна отвън, а красива отвътре. Сега аз не говоря само за една страна (на) красотата, да извадите криво заключение, че красивите хора са грозни отвътре. Има една относителна красота, която не може да се определи. Затова казвам, че на физическото поле, относително хубави неща и относително грозни неща.

Казвам: Грозотията в дадения случай е една външна опаковка на красотата. Красивата мома е опакована и грозната мома е опакована. Питам сега: Ако красивата мома е опакована с хубава опаковка отвън, а грозната мома е опакована с грозна опаковка отвън, и след време като стигнат на местоназначението си и опаковките им са разкъсани,

какъв ще бъде халът им? Красивата мома тогава ще бъде грозна отвътре, а грозната ще бъде красива отвън. Красивата мома ще има доста печати по гърба си. Че всека наша мисъл, всяко наше желание, всека несрета, всичко остава известни отпечатъци върху нас. Не мислете, че така ще минете. Всяко живо същество в природата, било то растение, насекомо, даже и най-малките бръмбарчета, всички животни остават върху нас известни впечатления, или известни влияния. И ако не сте будни, мъчно можете да се освободите от тези чужди влияния. Това е много ясно. Представете си, че вие идете отвън, с вкочанясали ръце, понеже температурата е 25 градуса под нулата, и се доближите до един огън, мислите ли, че той няма да ви окаже влияние? Най-много след половин час, ръцете ще се стоплят и вие ще се почувствувате разположени. Какво внася огънят във вас? Внася нещо той у вас. Вие след половин час само приемате нещо от елексира, който огънят има и се чувствувате добре разположени. Нашата погрешка в живота седи в това, дето ний понякога мислим, че можем да се освободим от влиянието на живите същества. Това е невъзможно. И ти ще влияеш, и на тебе ще влияят. Това е закон. Следователно не искай да се освободиш от влиянието на живите същества. Целият свет е под влияние. Нашата земя е под влияние на слънцето. Слънцето е под влияние на земята. Не само това, но и всички останали планети и звезди се намират взаимно под влияние едни на други. Затова, онези, които изучават астрономията, говорят за влиянието на звездите и на планетите. Когато Венера влияе върху човека, той има хубави чувства, топло слънце, хубава Любов в себе си. Когато Юпитер има това благородно влияние върху човека, той е благороден, щедър, и в постъпките си, навсякъде. В него има нещо възвишено. Когато Сатурн има добро влияние върху човека, той е разумен, философ е, разбира далечните причини на нещата. Когато е това влиянието на Меркурий в младините на човека, той има изтънчен вкус, разбира практическия живот, урежда работите си лесно. Когато Меркурий не указва влияние на човека, той се оплаква

постоянно от борчове. Който е меркурианец, джобът му винаги е пълен с пари. Който не е меркурианец, джобът му е винаги празен. Онзи пък, върху когото слънцето влияе, той има изобилен живот, ще живее дълго време. Който иска да живее дълго време, той трябва да се намира под влиянието на слънцето, слънцето да му помага. Онзи, на когото не помага слънцето, казва: Де е Господ? Господ е в слънцето, слънцето е слуга на Господа.

И ти по цел ден мислиш за слънцето, понеже го обичаш, където ходи слънцето, ти все го гледаш. Когато изгрее, слънцето не търси богатия, но бедния. И като го намери, сипва отгоре благословението си. Когато Господ е казал на слънцето да ти изпрати своето благословение, ти ще се скриеш под някое дърво, под някоя круша и от там ще гледаш слънцето. Аз съм виждал как българите се крият от слънцето. Казвам: Слънцето няма да внесе живот у вас. Защо седите под крушата? - Ще слънчасаме. _

Сега ще ви приведа тези факти за обяснение. Има неща, които ние не разбираме. Слънцето има трояко отношение към нас. Първото е физическо отношение. То е опасно, защото човек може да слънчаса. Второто отношение е, когато слънцето събужда космическото съзнание в човека. И тогава той изпитва една приятност. Третото отношение е, когато слънцето събужда мисълта. От астрологическо гледище, слънцето е едно живо колективно същество, което има космическо съзнание. В него е мисълта. Когато това космическо Божествено съзнание в човека се събуди, слънцето мисли за него. Когато слънцето мисли за тебе, ти ще бъдеш здрав. Това е за разумните хора, които разбират. Онези, които не разбират, казват: Това са заблуждения, това са недоказани неща. Да ви се докажат тези неща от учените хора, нужни са още десет хиляди години. След десет хиляди години, тези неща ще бъдат доказани. Ето от осем хиляди години насам колко неща има доказани. Доказано е, че две и две е равно на четири. Две линии равни на трета, са равни помежду си.

Срещу равни страни лежат равни ъгли. Това е за онези, които разбират.

Та казвам, по отношение на нашето съзнание в света ние още не сме авторитетни. Вие още не сте срещали учени хора. Има учени хора, които може да ти кажат днес, довечера, какво може да ти се случи. Срещнеш други учен, казва ти, за един месец какво ще ти се случи. Понеже от един месец той не може да предскаже. Има учени хора, които за една година могат да ти предскажат какво може да ти се случи. Други учени хора могат да ти предскажат от единия край до другия край на живота. Има учени, които след като умреш и отидеш в другия свет, могат да ти предскажат какво може да ти се случи. Знаят тия хора, учени са. Този човек казва: Да дойде дядо ти и дядо ти дохожда. Каквото заповядва, дядо ти слуша, дохожда. Достатъчно е да трепне три пъти, за да дойде дядо ти. Тогава ти можеш да питаш дядо си каквото искаш. После ще се сбогуваш с него и той ще си замине. Когато този учен адепт повика дядото, той ще дойде, но ако друг вика дядо ти, той няма да дойде. Природата има един език, на който всички живи същества от малки до големи се подчиняват. Това не е ли чудно? Ако аз със своята молитва, с погледа си нагоре, мога да обърна вниманието на Бога, това показва, че имам сила в себе си. Тогава какво противоречие може да има. Другото е по-постижимо. И тогава съвременните учени казват: Сега Господ с нас ли ще се занимава? - Не е въпрос Господ да се занимава с вас, но вие трябва да се занимавате с Господа. Ние криво поставяме въпроса. Вие трябва да се занимавате с Господа, да изучавате неговия език. Ще се опитате веднъж, два, три пъти, докато разберете езика му. Тогава ще обърнете внимание на Господа. Ще се обърнете към Господа да ви даде, каквото искате. Тогава Господ ще каже на слънцето: “Дай на този човек”.. ....

И след това започвате да викате един, втори, трети лекар, дано ви помогнат. Аз нямам нищо против лекарите. Господ създаде лекарите. Има лекари, които Господ създаде; има лекари, които хората ги създадоха, има лекари, които сами себе си създадоха. Тези лекари,

които Бог създаде, те са асистенти на Бога, изпратени с цел да услужват на човечеството, и те лекуват - в лекуването им няма никакво изключение. В село Ишумле, във Варненско, но сега така е прекръстено това село, имало един прочут лекар, който лекувал изкълчени крака. По едно време на една прочута ханъмка, жена на един виден турчин във варията, се изкълчил крака и трябвало да се намери някой да го намести. Търсят лекари, но не могат да намерят. Най-после се чуло за този прочут българин маракчия и турчинът го извикал дома си и му казал: Искам да изправиш крака на жена ми, без да я пипнеш. - Добре, дай ми една седмица срок да намисля как да я излекувам. Наистина, не е лесно да се намери начин да лекуваш човека без да го пипнеш. А ханъмка не се пипа. Лекарят запитал пашата: Имате ли един арабски ат? - Имаме. Тогава дръжте този ат три дена гладен и жаден. На третия ден го извадете от конюшнята и го нахранете и напойте добре. В това време пригответе ханъмката да седне на този кон. Той се разпоредил как да поставят краката й под корема на коня, та като се надува от многото ядене и пиене на вода, да опне крака на ханъмката и така направили. Кракът на ханъмката се наместил добре от напъването на коня. Пашата останал много доволен от лекаря и го наградил добре. За да покаже този лекар на пашата какво знание има, казал на пашата: Кажете на слугите си да ми донесат едно голямо гърне в един чувал. Слугите донесли, каквото трябвало. Тогава лекарят казал на слугите да начупят на парчета гърнето, както било в чувала. Слугите изпълнили всичко, каквото им било заповядано. След това, в присъствието на пашата, лекарят започнал да намества счупените части на гърнето отвън, през чувала. Пашата седял там и гледал какво ще прави лекарят След известно време цялото гърне било възстановено в първоначалния му вид. За това му изкуство пашата го възнаградил добре. - Това е знание. Ако ти не можеш да възстановиш счупено гърне в чувала, и ако не можеш да наместиш крака на ханъмката, ти нищо не знаеш. Следователно, и ние като този българин се поставяме в известни противоречия и за

разрешаването им искаме срок от седем деня, да мислим. Значи, в седем деня могат да се разрешат всички противоречия.

Казвам: Всички противоречия, които съществуват в света, това са все лични противоречия. Съществуват народни противоречия, но и съществуват и противоречия в цяла Европа. Тези противоречия са в реда на сегашната еволюция. Вън от тези противоречия ще дойдат противоречия още по-големи. Едно голямо противоречие предстои да дойде. След това голямо противоречие ще дойде едно голямо добро. Сега всички искате да живеете един тих и спокоен живот. Природата не обича спокойния живот. В природата има цели слънца, които ще изгорят и ще запалят цялата слънчева система. С това ще настане цел катаклизъм. Една система ще изчезне, друга ще се роди. Понякога цели народи могат да изчезнат. Ето сега в индуска Британия имаше голямо земетресение, от което изчезнаха около 90 хиляди души от един град. Така казва статистиката. Ето, изчислено е, че годишно на земята умират около 30 милиона хора. Но да оставим статистиката настрана. Тя ще оплете умовете ви. За вас е важно това, което вий мислите да постигнете и което можете да постигнете. Всеки от вас трябва да има отлично понятие за живота и да престане да се безпокои. Престанете да се безпокоите от ненужни работи. Ако Бог царува на земята и ако казвате, че Той е ваш баща, какво има да се безпокоите. Да допуснем, че се разболявате. Какво лошо има в разболяването, в болестта? Това е до разбиране на човека. Или да допуснем, че сте осиромашали. Какво лошо има в сиромашията? Или че сте разбогатели. Какво добро има в разбогатяването? В сиромашията зло няма, и в богатството добро няма. Това са само условия. Сиромашията е едно условие и богатството е друго условие. Болестта е едно условие, здравето е друго условие. Това са условия, задачи за разрешаване. Учеността е едно условие, невежеството е друго условие. Но човек, който разбира тези условия, трябва да седи над сиромашията и над богатството, над учеността и над невежеството, над доброто и над злото. Доброто и злото носят

условия, при които човек може да се развива. Защо съществува злото, този въпрос не може да се разреши. Вие оставете този въпрос, и не се занимавайте с него. Вие не можете да се занимавате с Любовта и с омразата - те са условия. Вие трябва да използувате тези условия. Щом (не) ги използувате, вие не можете да разрешите въпроса, защо са създадени. Колкото и да мислите, вие не можете да разрешите въпроса за противоречията. За учените хора, противоречията са разрешени. За онези, които знаят и разбират нещата, няма противоречия. Противоречието е привидно нещо. Представете си следното положение: Двама приятели се разхождат свободно и се разговарят. По едно време на единия от тях туряте в един чувал от 50 кгр тяжест, макар и злато да е, а на другия нищо не туряте. Първият при това, трябва да носи този чувал на разстояние десет километра. Какво ще бъде положението на тия приятели? Единият ще бъде крайно недоволен от положението си, а вторият ще бъде доволен. Или ако на единия турите на гърба един чувал с двадесет килограма хляб, а на другия нищо не туряте. Първият ще върви и на няколко часа ще се спира и ще яде, а вторият няма да яде нищо, няма хляб на гърба си. Сега първият ще бъде доволен, а вторият недоволен. Следователно, материалните работи, условията са, които изменят временните настроения. То е при известна система само временно. Ако аз имам един слуга, който постъпва с мене така, ще кажа: Господарят така съизволява. Ако аз разбирам законите, когато този господин се храни, когато той яде, ще му кажа: Моля да ме извиниш. Аз се отдалечавам, отивам при някоя канара, ще хлопна, ще се отвори една врата, ще хлопна втори път, ще имам богат обед. Щом се наям, ще хлопна, всичко ще изчезне и аз се връщам. Той ще се чуди, той яде и върви, но и аз без да съм ял, вървя. Не че аз не ям. И аз ям. Той яде по един начин, той е зависим от хората. Аз зная, аз имам знания. Аз разбирам тайните на природата, аз говоря с нея. Казвам: Нека другите да служат на този мой приятел. На него хората служат, а на мене природата служи. Тя ми служи, понеже аз разбирам нейния език. Ако

не разбирам нейния език, ни глад, ни услишание. Ако не разбирам езика на природата, аз ще умра гладен. Казвам, дето хората умират, там житното зърно расте. Кой е по-умен, аз или житното зърно? Житното зърно е по-умно. Сега хората умират, мъховете живеят. По камъните те с милиони години изкарват своята прехрана. Мъхът може от камъка да изкара прехраната си. Ако човек живее на камъка, той ще умре. Ако един учен човек е при камъните, като хлопне с пръчицата си, той ще отвори. Какви ли тайни не се крият в камъните. Ще кажете: Вярно ли е това? За вас не е вярно, за мене е вярно Всичките богатства в света са в запас в канарите. Канарите и планинските вериги съставят енергии. Там се дава направление на теченията на земята. Кръвообращение на земята иде от планините. Това е за сравнение. Те представят складирани енергии, които дават разни течения. Ветровете взимат направление от планинските места. Защото планини има и в слънцето. Планините на слънцето влияят върху планините на земята. Казвам: Ако ние искаме да подобрим нашия живот, трябва да се ползуваме от методите на природата. Ако ний научим нейния език, ще се освободим от всички недоразумения. Понеже хората не знаят този език, затова имат тези недоразумения. По този начин, по който вървят, ще добият нещата, но туй е временно. С хиляди години се бият за свободата и колко малко гражданска свобода се е добила. След това хората виждат че пак не са свободни. Век след век хората се бият за своята свобода и не са дошли до положение да имат истинска свобода. Ако тези хора биха се събудили, ако идат да се обединят, да се споразумеят едни с други, ако стане взаимно споразумение между хората, по мисъл, по чувства и по постъпки, това ще обедини хората, това ще освободи света. Ако човек не върви по пътя на Любовта, живот не може да има. Ако човек не върви по пътя на Мъдростта, светлина и знание не може да има. Ако човек не върви по пътя на Истината, свобода не може да има. Истината, това е пътят на свободата. В Истината човек може да бъде силен. За да добие свободата си, човек трябва да бъде силен. Слабият

не може да бъде силен. Силният може да бъде свободен. Силен е онзи, който има живот, който има знание, и онзи, който има Истината на страната си. Това е свободен човек. Сега туй е казано теоретически. Ако влезем в съвременния обществен живот, всичките социолози , всички, които се занимават с подобрението на съвременното общество, учителите с възпитанието на младежта, религиозните имат подобни схващания. Религията е потребна, но тя не разрешава всичките въпроси. Просветата не разрешава всичките въпроси. Социалните науки разрешават нещо, но всичко не разрешават. Туй, което разрешава всичко в живота, то е Любовта. Любовта не може да разреши въпросите без пътя на знанието. Знание не може да има без пътя на Истината. Значи, живот знание, свобода, това са резултати на първичната причина. Животът е резултат на Любовта, знанието е резултат, свободата е един резултат. Ако ти зад резултата нямаш Любовта, ако зад знанието нямаш Мъдростта, ако зад свободата нямаш Истината, твоята свобода ще бъде неустойчива. Ако зад свободата нямаш Истината, ти ще изгубиш свободата. Следователно всеки човек, щом изгуби своето богатство, изгубва своето влияние. Щом изгубиш знанието, пак изгубваш влиянието си. Щом изгубиш живота, ти (все) се обезценяваш. И светия да е, заравят го. Докато човек живее на земята, има живот, хората го държат. Докато ти си свободен, да работиш, да действуваш, ти си силен човек, ти имаш уважение и почитание. Следователно, ние трябва да разрешим въпроса, не както хората разрешават. Социолозите казват: Външните условия. Всичко в света е условие. Но човек сам по себе си, човешкият дух е над всичките условия. Човечеството е над всичките условия. Ако човечеството е под условията, тогава е неизправимо. Едновременно аз с всички условия не може да се справя. С едно въже аз не мога да се справя, да го скъсам. Но то е въпрос на време. За четири-пет часа аз мога да скъсам колкото и дебело въже да е. Има учени хора, които и най-твърдата стомана, като прекарат своята лампа, разтопява. Няма

нещо, което да е скрито, покрито. Скрити неща има само за онези, които не знаят, но само за тях.

Има известни думи, във всеки език има думи, които може и камък да разтопят. Има думи, които злато правят. Има думи, които мъртви възкресяват. Има думи в човешкия език, ако произнесеш, знание дават. Ще кажете: Кажете ми ги сега. Какво ще ми платите? Няма го майстора. Някой ще каже: Те са заблуждения. За мене заблуждения няма. Заблуждения има за невежите хора. Аз, който съм опитал нещата, зная. Онова, което съм опитал сто пъти, аз го зная. Онова, което съм изпитал, имам резултати. Как ще минете по моя път? Най-първо ще ви поставя пред грозната и пред красивата мома. Ако изберете красивата, ще ви дам пътя; ако изберете грозната, ще ви приема за мои ученици. Ако сте човек, който вижда само погрешките на хората, вие сте невежа. Престанете да виждате погрешките на хората, защото те са от друго естество. Че някой направил една погрешка - това е друг въпрос. Тази погрешка не е негова. Ражда ви се един син, който по наследство е пияница. Той не е виновен, дядо му пил, прадядо му пил и сега всички казват, че е пияница. Първо той не е пияница. Дядо му пил първо. Този човек, който има знание, трябва да се върне четири поколения назад. Много мъчно е да се поправи един пияница, който е такъв от закона на наследствеността. Може да се поправи, но мъчно е. Много дълбоко е вложен този навик в съзнанието му. Тук имаше един евангелист, който беше слуга в книжарницата на нашия приятел Голов. Умен човек беше. Той беше секретар, касиер, цели.... години, пушел тютюн. Исках да се освободя, какви ли молитви не четох, какви ли стихове не четох - ни глас, ни услишание. Казах си: Няма да пушиш, но въпреки това пушех. Един ден си казах: Господи, намери един начин да се освободя от този тютюн. Хвана ме магарешката кашлица и три месеца ме държа. По този начин ме отвикна да пуша. Казвах си: Слава Богу, че ме хвана тази магарешка кашлица, че ме отвикна. Нито евангелие, нито молитви, не ми помогнаха. Магарешката кашлица ми помогна.

Питам: Тази магарешка кашлица не е ли на място? Не мислете, че с някои мерки човек може да се поправи. Случва се едно нещастие на човека, но след него той поумнява. Това нещастие е на мястото си. В природата то е един възпитателен метод. Другите методи са ваши, човешки методи.

Сега аз искам да ви наведа на светлата страна, да видите, че всички имате в себе си вложени възможности за вашето повдигане. Тази наука, която имате, вие трябва да изучавате. Аз не зная, кои са причините, че не учите. Понеже наскоро съм дошъл в България, аз не зная, които са социалните причини тук, сега трябва да ги изучавам. Земеделието дава разгатка на причините. Вземете за тази цел например житното зърно. Ако посадите едно житно зърно в земята и го затрупате отгоре с два, с три, или с четири пръста пръст, то скоро ще израсне. Обаче, ако го засипете отгоре с две педи земя, то няма да израсне. То ще изгние и няма да израсне. Следователно, ако не учите коя е причината за това? Имате много пръст над себе си. Какво трябва да направите? Да изхвърлите излишната пръст и да оставите само два пръста отгоре си. Ако имате много мъчнотии, част от тях трябва да премахнете. Ако имате малко мъчнотии, и това не е добро. Нито много, нито малко мъчнотии трябва да имате. Ако никак мъчнотии нямате, трябва да турите поне два пръста; ако имате четири пръста от мъчнотиите, поне два ще извадите. Да останат. И тогава, това, което искате, ще го постигнете. И съвременната механика е показала, че без налягане не може да се извърши никаква работа. Никаква машина не може да се движи. Ако не съществуваше атмосферното налягане, никакви машини не биха могли да действуват. Следователно, всеки трябва да има налягане, известни мъчнотии. Съобразно неговите сили са и мъчнотиите, налягането на човека.

Всички противоречия в нашия живот са съобразно силите ни, за да можем да ги използуваме като условие за нашето повдигане, за нашето благо.

И тъй като видял сгърбената жена, Христос казал: Аз трябва да я освободя. Всички съвременни хора трябва да се освободят от много заблуждения. Те казват: Ние сме вече остарели. -Това е една лъжа. Те са остарели, защото нищо не са работили; вие трябва да се подмладите наново. Затова Христос казва: "Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Като стар човек не може да влезе в Царството Божие, но като млад, като дете, той може да влезе в Царството Божие". Ако мислите, че като старци, ще можете да влезете, лъжете се. Ако не станете като малките деца и не се подмладите в тялото си, вие не можете да влезете в Царството Божие. Това значи да се подмлади вашият ум, и това, което не сте постигнали, да постигнете. Трябва да имате едно ново разбиране, и тогава това, което не сте постигнали, да го постигнете.

Сега аз ви желая да имате постижения. Не онези глупави постижения, но онези хубави, възвишени постижения, които ще ви направят хора. Тях желая аз да постигнете. А онези неща, които нищо няма да ви допринесат, оставете ги настрана. Има неща, които непременно трябва да постигнете. Ако не ги постигнете, ще съжалявам.

Сега, давам ви три правила: Любовта да бъде път за вашия живот. Мъдростта да бъде път за вашето знание и светлина. Истината да бъде път за вашата свобода. Това е новата наука, която трябва да приложите като основа и с която ще придобиете всичко онова, което желаете.

"Благословен Господ Бог наш".

Добрата молитва.

33. неделна беседа от Учителя, държана на 23 юни 1935 г. София, Изгрев

БЪДЕТЕ КАТО ДЕЦАТА

Отче наш.
"Духът Божий".

Ще прочета само част от пета глава от Евангелието на Матея, до 17 стих;

Песента "Бог е Любов".

Ще взема само няколко думи от третия стих, 18 глава от Матея: "Ако се не обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в Царството небесно".

В 18 глава този стих е употребен в условна форма: "Ако не станете като децата", но аз ще го взема в положителна форма. Аз ще изменя малко ударенията и казвам: Бъдете като децата. В български език има една специфичност, че като се изменят ударенията, изменя се и смисълът на думите. Като изменям ударението на думите, аз не вземам стиха "Ако не бъдете като децата", но взимам изречението в повелителна форма: "Бъдете като децата"! Сега искам да ви наведа на мисълта, че трябва да напуснете обикновените неща в живота. Обикновените неща създават всички нещастия в живота. Следователно обикновени неща са тези, които създават всички нещастия в живота. Необикновени неща са тези, които създават всичкото щастие в живота. Понеже повечето хора са нещастни, те са влезли в обикновения живот. Вие страдате, понеже сте влезли в обикновения живот. Влезте в необикновения живот, ако искате да се освободите от страданията. Обикновеният живот се отличава с една вътрешна неподвижност. Неподвижността е едно от условията, което ражда всичките нещастия. Това, което дава подтик на движение, това е щастието. Всякога, когато дойде щастието, ти се разкачваш, весел ставаш. Щом дойде нещастието, ти навеждаш глава надолу, не се

мърдаш от местото си. Щом дойде здравето, ти ставаш от леглото си и ходиш. Щом си болен, лягаш в леглото и се замисляш. Болестта е едно обикновено състояние, а здравето е едно необикновено състояние. Има ред философи, които искат да докажат кои са причините на тези неща. - Няма никакви причини. Всичко се дължи на неразбиране. Когато не разбираш един добър човек, ти ще си създадеш своето нещастие, а когато го разбираш, ти ще си създадеш своето щастие.

Сега ще приведа един малък пример, който не говори добре за жените. Но те не трябва да се докачат. Онзи, който е наредил този пример, не е бил много умен. Този пример не е много благоприятен за жените, но вярвам, че няма да се обидите, понеже вие не сте хора на миналото, а сте хора на настоящето. Разказът е следният: В едно царство жените искали да управляват като мъжете, да имат права като тях. И сегашните жени поддържат това, което тогава не са успели. По това време се повдигнал голям социален въпрос, понеже жените искали да имат граждански права като мъжете и да управляват като тях. След като мислил царят дълго време по този въпрос, най-после казал на жените: Преди да се реши дали могат да ви се дадат права, ще ви поставя на един изпит. Ако издържите този изпит, ще се задоволят желанията ви. За тази цел той им дал нещо затворено в една кутия, като им казал: Ще държите тази кутия в себе си цяла седмица, без да я бутате, ще седи през всичкото време затворена и после ще ми я върнете назад. По този случай всички жени се събрали да решат какво да правят с тази кутия. Едни казали да не се бута кутията, други пък настоявали да се отвори. Трябвало да се постави въпросът на гласуване. При гласуването се взело решение кутията да се отвори. И наистина, кутията се отворила и от нея изхвръкнала една птичка, която царят предварително затворил. Като се явили при царя на определеното време, той отворил кутията и видел, че птичката я нямало там. Тогава той казал на жените: Вие не можете още да управлявате. Аз вярвам, че сегашните жени няма да направят същата

погрешка. Всеки човек иска да управлява в света, това е едната страна. Но всеки човек не може да управлява, защото първо човек трябва да се научи да слугува, а после да управлява. Като запитали веднъж нещо един стар мъдрец, той казал: Най-добрият господар съм аз, но и най-добрият слуга съм аз. По-добър слуга, който да шета така добре като мене няма, но и по-добър господар, който така добре и умно да заповядва няма. Аз съм най-добрият слуга и най-добрият господар.

Сега да оставим настрана въпроса какво нещо е добрият господар. На този въпрос може да ви отговори слънцето. То е най-добрият господар на земята, която се движи постоянно около него. Този господар е много добър. Аз взимам слънцето в тази форма, както си е, а не онези религиозни схващания на хората за слънцето, като създадено от Бога. Аз говоря за едно слънце, което Господ не е направил. Обаче, вие ще ме разберете, че говоря за едно слънце, което Господ е направил.

.... ние няма да се разберем. Вие си държте вашите знания за слънцето, но аз ви говоря за едно слънце, което не е направено от Бога. Слънцето, което вие виждате, е излязло от едно ненаправено слънце; значи, има в света едно ненаправено слънце. И сега, като говорим, че нашата земя се движи, ние имаме предвид, направената земя, но има една ненаправена земя.

Сега, вие ще разглеждате тези неща, както ви са дадени във философски смисъл. Във философията има тъй наречените дадени неща. Дадена ви е например, една торба с пари, но нямате време да ги четете. Когато имате време, ще ги четете, но сега ги приемате на доверие, едно по-горе, едно по-долу. И сега ви казвам, че има една земя, която не е създадена. Какво ще изгубите, ако повярвате, ако приемете това на доверие? Казвам ви още, че има едно несъздадено слънце, около което нашата несъздадена земя се движи. Около създаването на земята и на слънцето има толкова много теории, които вие сте приели. Приемете още и тази теория. Какво ще изгубите от това? Нищо няма да изгубите. Значи, има една теория,

която обяснява нещата малко по-другояче. Не казвам, че трябва да изхвърлите старите си теории. Напротив, старите си теории дръжте, а при тях приемете и новите теории. Новата теория ще помогне малко на вашите стари теории да се подмладят. Това е в съгласие на онзи закон, който съществува в природата. Защо се раждат малките деца? Те се раждат, за да подмладят старите хора. Когато детето се роди, първо време умно ли е? От гледище на старите, това дете не (е) умно. Това дете, което старите считат, че не е умно, то носи в себе си живота. Природата дава на детето много повече, отколкото на стария. Тя дава на младия живот, а стария лишава от живот. Природата готви младия за служба, а стария лишава от служба. Защо е така, няма да доказвам това. Ако го доказвам, то е губене на време. Има неща, които могат да се докажат, но тия няма, вие сами ще си ги докажете.

"Бъдете като децата". За да бъдете като децата, вие трябва да възприемете живота в неговите форми. Защото постиженията, които ние търсим на земята, се постигат само при дадените условия, при новите условия, които съществуват. Ако можем да намерим тези дадени условия, в нас може да стане нещо. Ако не можем да ги намерим, тогава в нас ще стане едно разочарование. Всички ние се разочароваме в живота си по единствената причина, че не възприемаме нещата, както трябва, а ги възприемаме, тъй, както не трябва. Ето всеки човек, който се е родил на земята, първо той мисли, че всичко може да направи. Но той се самозаблуждава. Най-първо всичко е направено. Това, което ти мислиш да направиш, преди тебе други, по-умни същества са го направили. Досега то е направено хиляди пъти вече. Аз виждам някой български изобретател ще измисли нещо и ще го патентова. Че това нещо е вече изчислено, в странство то е патентовано преди десет години вече. И като отидете в странство, казват ви, че то е вече патентовано, няма какво да го патентовате. Тъй щото, каквато нова идея да ви дойде на ума, тя вече е измислена. Ние казваме за нещо: Хората, които живяха преди нас. Питам: За кои хора се говори? Защото има два вида хора: Едни, които

живяха преди нас и умряха, а други, които живяха преди нас и напред отидоха, напред вървят те. Затова не ми говорете за онези, които живяха преди нас и умряха. Говорете ми за онези, които живяха преди нас и напред отидоха. Друг е въпросът за тях. Та когато вие ми говорите за вашите деди, които живяха преди вас и умряха, казвам: За умрели хора не ми говорете, ние не се занимаваме с умрели хора. Нямам нищо против тях, нека се споменават, но казвам: От мъртвите ум и съвет не взимам. Ние взимаме съвет само от онези, които минаха преди нас и могат да ни дадат някакви упътвания, някакви съвети. Аз ще ви говоря за онези, които могат да ни дадат съвети.

Та вие трябва да имате в себе си една съществена идея. Коя е тази съществена идея? Съществената идея е тази, че ти трябва да имаш един център, около който да се движиш, но ти трябва да знаеш този център. Не е въпросът сега да говорим кой е този център. То е все едно, когато дойде някой при мене и ме пита, ти вярваш ли в Бога? Или ме пита в какво вярвам? - В Бога вярвам. Ти виждал ли си Го? Така казват всички хора, че вярват в Бога. Като ги питаш виждали ли са Го, казват, че те не са Го виждали, но баба им и дядо им казват за Него, че е съществувал. - Не е достатъчно само да вярваш в Бога, но ти трябва да имаш един център, около който да се движиш. Тъй е създаден животът. Всеки, който живее, има един център, около който се движи. Когато изгуби равновесието на този център, той спада към онези, които живяха преди нас и умряха. Следователно, когато се измести центърът, около който човешкият живот се движи, човек умира. Смъртта е изгубване на равновесието около центъра на твоето движение, и ти преставаш да се движиш. Смъртта произтича от две неща: от загубване посоката на центъра, около който ти трябва да се движиш и загубване равновесието на движението около себе си. Следователно, когато изгубиш движението си около първия център, който ние наричаме Бог и движението около себе си, втория център, който ние наричаме човешката душа или човешкия дух, настава смъртта.

Всички хора си задават въпроса защо трябва да живеят, но никой не може да си отговори на този въпрос. За да можете да си отговорите на този въпрос, най-първо вие трябва да имате един център, около който да се движите. Сега мнозина искат да живеят на небето. Хубаво е това желание. Но ако искам да живея на небето, какво ще добия? Ще живееш година, две, три, сто, хиляда години, но какво ще добиеш? Не, така не се разсъждава. Сега ще ви дам един прост пример. Турям в един чувал пет, десет, сто, хиляда, милион, сто милиона килограма жито. Какво ще придобие този чувал като издържа това жито? Нищо няма да придобие. Обаче, като имаш една идея, трябва да разбереш какво отношение има тази идея към самия тебе. Ако една идея няма никакво отношение към тебе и не може да ти създаде никаква радост, тази идея не трябва да съществува. Казвате: Трябва да вярваме в Бога. Право е, че трябва да вярваме в Бога, но ние трябва да вярваме в Бога, за да имаме живот. Това е резултатът. Следователно, първият резултат от вярата ни в Бога е животът, който имаме. Обаче, животът, който сега имате, се дължи на вярата на вашата майка и на вашия баща. Вие още нямате...... на вашия живот. Майка ви и баща ви са вярвали в Бога и ви родиха. Те ви кредитираха. Майка ви и баща ви, които вярваха в Бога, образуваха една система и ви родиха на повърхността на тази система, на която и вие днес живеете. И след всичко това вие питате какъв е смисълът на живота. Вие разрешавате един въпрос, който не се отнася до вас. За да разбереш какъв е смисълът на живота, ти трябва да намериш един като тебе, който ще се върти около Бога и ти ще се въртиш около себе си и така ще разрешите този въпрос. За да разберете смисъла на живота, формата му трябва да бъде вън от вас. Докато е вътре в тебе, ти не можеш да разбереш смисъла на живота. Щом зададеш един философски въпрос, ти се ограничаваш. Какъв е смисълът на живота? Аз не разглеждам този въпрос, защото се ограничавам. За мене този въпрос е безпредметен. - Ти какво търсиш в живота? - Нищо не търся. Живота не търсиш ли? - Никакъв живот не търся. - Ами щастието? - Никакво

щастие не търся. - Ами добротата? - Никаква доброта не търся. - Ами Любовта? - Никаква любов не търся. - Че какво търсиш тогава? - Нищо не търся, аз имам всичко. Ако търся всички тези неща, те са значи материални. Според мене Любовта не е нещо като водата, нито нещо като захарта, нито нещо като хляба, да го взема. За мене Любовта не е нещо материално. Любовта е същината на живота. Тя не е нещо, в което да се вслушвам. Аз не правя думите на Любовта на две. Аз не питам любя или не? Щом се запитам дали любя, всичко с мене е свършено. Някой иска да изпита Любовта. Аз съм правил много опити, но никога до сега не съм правил опит да изпитвам Любовта. Аз съм правил много опити, но никога не ми е влизал този бръмбар в ума да правя опити с Любовта, т. е. да я изпитвам. И вярвам, че никога няма да влезе в ума ми този бръмбар да изпитвам какво нещо е Любовта. Да правя опити с Любовта, това е една съблазън, значи да нямам доверие в Любовта. - Коя е жена ми? - Щом питам коя е жена ми, моята работа е свършена вече. - Ами ти кой си? - Щом питам ти кой си, моята работа е свършена вече. Щом питате кой е Господ, вашата работа е свършена вече. Тези въпроси представят един философски жаргон, една философска неразбория. В този речник в тези понятия няма никакво разрешаване. - Ами аз имам право да питам. - Всички хора, които в живота си са питали по този начин, са умрели до сега. Смъртта е едно неизбежно противоречие.

Сега да не ви навеждам на противоречия. Вие и без това имате много противоречия, поне и аз да не ви навеждам такива. Но казвам: Не се съмнявайте в живота, който имате. Вие търсите това, което никога няма да постигнете. В живота, който имате, вие имате всичко, а при това пак сте нещастни. Сега ще ви дам едно малко обяснение. Когато сте дошли на земята, един мъдрец ви е дал една кибритена клечка и ви е казал: Когато се намерите в най-трудните условия на живота, драснете една клечка кибрит. Обаче вие седите и философствувате: Какво ще ми помогне една клечка кибрит. Ако вие сте изложени на студ на 25-30 градуса под нулата, наистина, тази

клечка кибрит нищо не може да ви помогне. Тя не може да стопли стаята ви. Но ако тази кибритена клечка я поставите в съчетание с ред други условия, които съществуват в стаята ви, тя ще стане една динамическа причина, която ще измени условията на вашия живот. Ти имаш една малка идея или едно малко чувство, които са микроскопически, нищо не могат да ви помогнат. Вие не ги поставяте като динамически причини в съчетание с ред други условия на живота ви, вследствие на което се раждат ред противоречия в живота ви. Това е, защото вие търсите щастието отвън. Всеки от вас търси такъв човек, съвършен, с когото да се сдружи и да бъде щастлив. Това е най-голямото разочарование, което хората преживяват. Те мислят, че са намерили или ще намерят такъв човек и остават разочаровани. Те не знаят, че съвършеният човек никога не се жени. Съвършената мома няма защо да се жени. Кой човек тъгува в света? Бедният търгува, защото той иска да спечели нещо. Богатият няма защо да търгува, той има всичко. Богатият няма нужда от пари. Някоя мома дойде и казва: Аз искам да се оженя за един съвършен момък. Казвам й: Не се лъжи. Този съвършен момък няма да се жени за такава като тебе, да му побелее главата. Дойде един момък, той иска да се ожени за една съвършена мома. Казвам: Не се лъжи, тази съвършена мома никога няма да се ожени за тебе, да й побелее главата. С една съвършена мома можеш само да дружиш, но да се ожениш за нея и да й кажеш, че тя е твоя жена, твоя собственост, това никога няма да бъде.

Сега вие ще навлезете в противоречия, които хората само са си създали. Сега вие казвате, например, че животът, който имате, не е ваш; че длъжността, на която сте поставени, не е ваша; че условията, при които се намирате, не са ваши. Аз не зная колко хора има сега в света, които да са се оженили съзнателно. Хората ги женят, те сами не се женят. Българите казват: Или се млад жени, или се млад калугери. На младини хората сами се женят; на средна възраст други ги женят, а на стари години дяволът ги жени. Това е българска пословица. Какво

искат да кажат българите с нея, аз разбирам това, познавам българите, но не искам сега да разправям тази работа. Аз виждам каква е тяхната философия. Когато казват, че на младини човек сам се жени, значи на младини Бог те жени. Щом не изпълняваш Волята Божия, хората те женят. Щом хората не могат да те оженят, дяволът ще те ожени. Щом дяволът те ожени, ти ще умреш - нищо повече. Когато Адам беше в рая, Господ му даде задача да даде имена на всички животни. Животните бяха много, и, макар учен човек, Адам не можа сам да свърши тази работа, затова се обърна към Бога с молба да му даде една другарка, един помощник в работата, който да го стимулира. Адам се видя в невъзможност да се справи с толкова много животни и растения да им даде имена, затова поиска от Бога един секретар, който да му помага. Господ обеща да му даде и му даде Ева. Това учение не е прието от общите вярвания, не е приложено, но аз съм човек извън общите вярвания. Аз съм човек на извънредните вярвания, а не на общите вярвания. Погрешката на Адама седеше в това, че той имаше една........... вследствие на което жена му не си гледаше работата. Ева пък имаше една слабост, каквато имат всички жени, че не се занимаваше със своята работа, не гледаше децата си и къщата си, но се занимаваше с кой какво казал, какво казали тези-онези съседи, а съседите всякога развалят работите. Тя не се занимаваше с това какво става в рая, но се занимаваше с това, което ставаше извън рая. Един ден тя чула, че имало един велик адепт извън рая, който знаел много неща и те го поканили на гости да им разправи някои неща. Възползуван от това, той предал на Ева първата лекция, която й донесе всичката беля на главата. Заради тази лекция я изпъдиха от рая. - Това са приказки, на които и да вярвате, нищо няма да получите. И да не вярвате, пак нищо няма да получите, но дали вярвате или не, носите последствията и до днес. Дали ще вярвате в едно или в друго, не е важно, но последствия ще има. Има една първична причина, която приписват на Адам и на Ева, задето съгрешили, но аз взимам една философска причина за тяхното

съгрешаване. Първата причина за съгрешаванията на Адам и Ева се дължи на това, че те изгубили правата посока на движение около онзи център, около който е трябвало да се движат. Втората погрешка седи в това, че те са изгубили посоката на движението около себе си, около своята ос. Това са погрешките и на съвременните хора. Вследствие на тези две погрешки ние сме образували около себе си един застой. Та сега трябва да се яви такава една сила, която да възстанови това движение около орбитата на нашето слънце и около своята ос. В това седи спасението на света.

Сега аз определям това по следния начин. Казано е: “Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила”. Този е първият и най-важен закон. Това значи да се движиш около слънцето, както земята се движи около слънцето. Вторият закон: “Да възлюбиш ближния си като себе си”. Това значи да се въртиш около себе си, около своята ос, както земята се върти около своята ос. Това са двата важни закона. Учените казват, че един ден нашата земя щяла да спре своето движение. Тя се опита един ден да се спре в своето движение, но станаха много работи с това. Мойсей казва, че земята била създадена в четвъртия ден. Значи, в четвъртия ден се явило желание в земята да се движи. Земята е повярвала в Бога по-рано отколкото човекът. Защо? Защото човек е бил създаден в шестия ден. Едва тогава се пробудило съзнанието в човека, че той трябва да се движи към един велик център. - Бог и около този център. Това значи, че човек бил създаден в шестия ден. Второто положение е, че той съзнава какво трябва да се движи около себе си, около своята ос. Така той добива и друго едно съзнание. Първо движение на човека е движението около един велик център на живота. Второто движение - е движение около своята ос, около себе си - това е едно относително движение. Като се движи около своята ос, земята излага всичките си части около слънцето, еднакво да се огряват, еднакво да възприемат слънчевата енергия. Много хора сега не разбират онази дълбока вяра, и мислят,

че с техните вярвания ще отидат напред. Те не разбират как да вярват и в какво да вярват. - Една проста вяра нищо не допринася. Има една вяра, която пречупва слънчевите лъчи, тя се явява като мощна сила, която същевременно така огъва човека, че го кара да се движи на всички страни, да се огрева от всички страни от слънцето и по този начин дава възможност на всички живи същества да се развиват. Казвам: Задачата на съвременната наука е да започне да изучава човешкия мозък от всички страни. Той още не е изучен, както трябва. Нещастията в съвременния живот се дължат на факта, че повърхността на нашия мозък не се еднакво огрява. И повърхността на нашето сърце не се еднакво огрева. В това отношение нашият мозък представя слънчева система. Мозъкът представя движение на земята около слънцето, а симпатичната нервна система представя движението на земята около своята ос. Следователно, симпатичната нервна система е занята с храносмилането, както земята около своята ос е занята само със себе си. Всички нещастия на земята сега произтичат от онова неестествено състояние, в което се намират нашата симпатична нервна система и мозъчна система. В това аз не съм намерил до сега нито едно изключение. Всички нещастия, всички болести и недоразумения в света се дължат или на симпатичната нервна система или на мозъчната система. Положението на семейния живот на хората може да се подобри само когато се преустрои положението на нашата симпатична и нервна или мозъчна система. Ако не се подобри огряването на мозъка, ако не стане както трябва, нищо не може да се постигне. Някой се съмнява в Бога и казва: Докажи ми дали съществува Господ или не. Казвам му: Ти ми докажи, че не съществува. Аз имам повече доказателства, че Бог съществува. Този свет, който ни заобикаля, е наполовина доказателство, че има нещо извън нас, което съществува. Този човек ще каже, че това е една случайност. Какво нещо е случайността? Случайността в света е една голяма неразбранщина. Само онези приемат случайностите в живота, които не разбират законите на природата. Само обикновените хора

вярват в случайности. Мъдрите, учените хора, не че не вярват в случайности, но те знаят, че случайните работи са условия само за обикновените хора. Обикновеният човек по-добре разбира случая. Те казват: Едно съвпадение е това, така се е случило. - Да, така се е случило, защото по-умни хора са действували да се случи така или иначе. Ти не си помислил нищо. Един кон може да тича, там дето не е мислил. Но едно умно същество се е качило отгоре му и го е довело тука. Ако питате коня защо е дошъл тука, той ще каже: Не зная, някаква съдба ме е довела на това място. Ако питате онзи, който го е възседнал, той ще ви каже защо е довел коня на това място.

Сега ако и вас ви питам защо сте дошли на земята, няма да знаете какво да кажете. Вие не сте дошли на земята, по своята воля. Помните ли кога дойдохте? Помните ли онзи момент, когато излязохте от небето? Помните ли пристанището, на което сте слезли? Помните ли когато се пробуди вашето съзнание? Вие даже не помните времето от 9 месеца, което сте прекарали в утробата на майка си. Вие не помните своето раждане. Сега аз няма да ви говоря тези неща, защото вие казвате: Този човек засяга малко неморални въпроси. - Когато се проповядва на хората как да уредят материалните си работи, морално ли е? Когато някой иска да изкара един човек от една църква, това морално ли е? Когато се обиждате, това морално ли е? Казвате някому: Ти си голяма будала. - Това не е ли обидно? Казвате: Че човек е създаден от Бога, а при това го наричате будала. Че така вие обиждате Бога. Така не се говори. Ако ние вярваме в идеята, ч_тогава трябва да държим втория закон.

Сега аз не искам да ви въвеждам в едно ново верую, но искам да ви избавя от едно заблуждение, в което сами доброволно вървите. До тогава, докато ние мислим, че нашият живот е резултат на някаква външна случайност, ние ще бъдем във вечно заблуждение. Например, някой вярва, че ако вземе един лотариен билет, работите му ще се уредят. Това е една случайност, която математически може да се докаже. В Англия има един астролог, който математически доказва

нещата. Той е правил ред опити. Какви са неговите методи, сега няма да разправям, но той е демонстрирал много опити пред хората. Когато отиде някой при него, и го пита дали ще спечели от еди-коя си лотария, той му казва: Дай ми номерата на три билета от онези, които в досегашните тегления са спечелили. Като има тия числа на лице, той прави изчисления и доказва кои от останалите билети могат да спечелят. Това е факт. Този човек съществува някъде в Англия и които се интересуват, могат да го намерят и да проверят тия неща лично от него. Значи, и в лотарията, която вие считате случайност, има един закон, който регулира нещата. Наскоро ми разправяха един пример, станал някъде във Варненско. Един бирник, държавен чиновник, като ходил да събира данъци по селата, имал няколко лотарийни билети, които предложил на някои свои познати. Един от познатите му се съгласил и купил един билет, една половинка. Другият му познат на сила се съгласил да купи другия билет, четвъртинка от целия, от същия номер. Но като си отишъл бирникът, той си казвал: - Този изедник, не стига че и така ни обра, но още и с лотарийни билети иска да печели. Скоро се теглила лотарията и тъкмо тези билети спечелили. Първият си взел сумата от 50 000 лева, която билетът му печелил, но вторият не могъл, защото в яда си скъсал своя билет.

Та когато някой човек в света иска да ви направи едно добро, ние пак се възмущаваме. И когато някой иска да ни обясни една истина, ние пак се възмущаваме. Казвате: Този човек иска да ни вкара в едно ново верую. И аз съм съгласен с вас. Когато някой иска да ни вкара в едно заблуждение, няма защо да вървим подир него, и без това имате заблуждения. Но ако някой иска да ни изкара от нашите стари разбирания и да ни повърне към същността на нещата, защо да не се съгласим? Какво трябва да проповядва? Дойде някой и ви казва да четете свещената книга. Казвате: Какво ще я четем? Тя е писана от много хора. Кому каквото е дошло на ум, е писал. - Ако разсъждавате така, тогава мога да кажа, че и вие сте писали каквото ви е дошло на

ума. Тогава как ще разрешим нашия живот? Че и на тебе ти дойде на ума да вземеш един билет, за да спечелиш. Вземаш билета, но не спечелиш. После пак ти дойде на ум, че можеш да спечелиш. Вземеш билет, пак не спечелиш. Питам: Колко пъти трябва да вземете един билет, за да спечелите? Ако аз бих взел един билет, за да спечеля, ето как бих постъпил. Разбира се, че този закон е за мене, не е за вас. Как бихте постъпили вие, аз не зная, това е ваша работа. Аз ще искам от този, който ми продава билета, на мене пръв да продаде, никой да не (е) взел от него билет. После, денят, когато ще взема билета, трябва да е много ясен, да няма нито едно облаче по небето, птичките да пеят, петлите да кукуригат, цветята да цъфтят. Тогава само аз бих се съгласил да взема един билет. Ако тези условия не са спазени, аз не купувам билет. Колкото души са ми продавали билети аз не съм купувал, ако няма това съчетание на условия. Ако тези съчетания съществуват, аз бих се съгласил да платя за билета колкото ми искат, без да правя въпрос за цената. - Ама това е невъзможно. Тогава продайте билетите си на другите хора.

Сега да се върнем към съществения въпрос. Животът, това е един лотариен билет, не го късай. Добър или лош, макар че този билет ти е даден от бирника, не го късай. Макар че зад този билет седят неприятности, бъди благодарен за този билет, бъди благодарен, че имаш този лотариен билет, понеже той е най-голямото благо, което сега ти е дал Бог. Тъй говорим по човешки. Можете да вярвате или да не вярвате. Но колкото и да е горчив животът, все пак той е едно благо, което ви е дадено от Бога. Ако искате сега, дръжте новото в себе си. Първо не обременявайте мозъка си с непотребни мисли. У вас може да се зароди желание да бъдете голям човек в света. Че вие сте най-голямото същество в света. Колко по-голям сте от малките бръмбарчета. Колко по-голям сте от животните, и от рибите, и от птиците, даже и от най-големите животни, защото вашият ум може да направи всичко. Какъв по-голям човек от този, който сте сега, искате да станете? Или вие искате да станете голям човек, за да

заповядвате на хората? Ако искате това, вие ще си строшите главата. Ето, и Бог, Който е толкова велик, и Той даже не си е присвоил правото да управлява хората, света, така както хората днес се управляват. Свободата, която Бог ни е дал, която съвременните философи не виждат, е причина за нашите погрешки и престъпления, но тя показва, че Бог ни е дал тази свобода, за да можем свободно да се развиваме. Вие искате да направите нещо, но щом не е добро, не е във ваша полза. Бог ви казва: Не прави това, нищо няма да научиш от него. Когато искате да изобретите нещо, което да е в полза на вашата държава, да я спасите от другите народи, неприятели ваши, пак ви се обръща внимание, че това няма да ви донесе добро, защото не се минава много време, и същото това изкуство минава в ръцете на вашите неприятели. Ето, всички изобретения на германците, французите и на англичаните минаха и в едната, и в другата страна и противниците се ползуват от тях. Какво придобиха тогава със своите изобретения? - Нищо не придобиха. Сегашното човечество, сегашната култура, сегашният век се отличава с едно нещо: със своята голяма разрушителност. Днешната култура е култура на разрушение. Никога човечеството не е било така разрушително както сега. Нито миналата история, нито предисторическата култура, не помни такова време, когато човек да е дохождал до такова голямо разрушение. Вземете сегашните кораби, какъвто е този на англичаните, който наричат високия, който от нищо не се страхува, а българите го наричат дръндаут - това е нещо грамадно. Ако римляните във времето на тяхната империя биха имали такъв един параход, в един ден само той би помел флотата на целия свет, всичко би разрушил и би изхвърлил навън. Но сега, един от тези големи мощни единици, нищо не струва. Вий не сте виждали, до каква степен е дошло съвременното разрушение. Не само в това отношение е стигнало разрушението, но и в друго отношение. Никога до сега в света не са се писали такива книги, каквито сега се пишат. Тези книги не са основани на нещо положително. Не е въпрос да се отричат нещата, но

ний трябва да поддържаме онова, което е, което съществува в природата, а не онова, което хората са създали. За нас не е важно да възстановим един Бог, който не е съществувал. За нас не е почетно да създадем една своя религия, на която да дадем Божествен характер. За нас е важно да възстановим онова, което е и което носи щастие, защото за нас Бог трябва да бъде един извор. Той трябва да бъде единствен извор, от когото можем да черпим. Един Бог трябва да бъде, от когото можем да научим много работи и с когото можем да живеем. Онези, които са разбирали законите, така е било за тях. Затова Бог е..... За този Бог е казал един от израилските пророци: Ще напиша закона си в сърцата им и ще ме познаят от малко до голямо. И всеки ще разговаря под своята смоковница и няма да има от какво да се страхува.

Питам сега: От какво произтичат нашите страдания. Ние сме един християнски свет, но хората живеят без Бога. Какво ще кажете за онзи богат човек, покрай когото минава един беден и умира от глад? Той го погледне и казва: Нека работи, никой не му е виновен. Мислите ли, че това е вяра? Никаква вяра не е това. С какво могат съвременните хора да се похвалят като образци? Ще кажете, че сте много учени. - Ако е въпрос за наука, не е лошо да има учени. Науката е спасение за хората. Но съвременната наука се използува повече в нейното разрушително влияние. Науката има две страни. Ако тази наука попадне в ръцете на един благороден, възвишен човек, тя е на местото си, тя ще бъде в полза на човечеството, за благото на всички хора. Но ако науката попадне в ръцете на един неразумен човек, ще бъде една разрушителна сила. До какво не са дошли сегашните хора? Сегашните учени са дошли до положението с известни методи да спрат правилното течение на кръвообращението. Те могат да спрат правилното течение на кръвта в капилярните съдове на човека, както е на артериалните съдове и по този начин да увеличават количеството на венозната кръв. Щом се увеличи количеството на венозната кръв в човека, тогава се създават условия

за всички болести в него. От какво произтичат болестите в света? Сегашните учени, както и сегашните лекари, много от тях ни най-малко нямат желание да оздравяват техните клиенти или да бъдат здрави. Много от тях казват: Колкото повече болни, толкова по-добре за нас, ще имаме възможност да печелим повече. Ние имаме деца, имаме жена, трябва да живеем. - Не, така не се мисли.

Та сега и аз като ви проповядвам ще се запитате какви ли са моите намерения. Едно от двете: Или имам намерение да ви замотая, или да ви кажа една истина. Кое е вярно от двете, вие сами ще си кажете. Аз не ви казвам, че трябва да мислите за мене добре. То е ваша работа. Аз държа за себе си един закон: Да бъда всякога изправен към себе си. Да имам правилни отношения спрямо всички хора. Аз зная едно нещо положително: Че по-голяма отрова от лъжата в света няма. Най-страшното нещо, от което всеки човек може да се плаши, това е най-малката лъжа. Никога не се опитвай да лъжеш себе си. Дойдеш ли до лъжата, кажи си - това е лъжа. Според мене честен и благороден човек е онзи, който не допуща лъжата. Той може да прави различни прегрешения - всички могат да му простят. Единственият грях, който природата не прощава, това е лъжата. Първите хора ги изпъдиха от рая, не заради прегрешението им, но заради лъжата. Адам излъга Господа. Той каза: Господи, жената, която ти ми даде, ме накара да съгреша. Това беше първата лъжа в света. Като хванаха Ева, тя каза: Змията ме накара да съгреша. - Това е втората лъжа. От тук казвам: Има два вида лъжи в света: женски и мъжки лъжи. Женските лъжи са лъжи на змиите, а мъжките лъжи са лъжи на жените. Като срещнете един мъж, той ще каже: Остави се, това жената била цяла змия. Следователно, жените са фабрики за женски лъжи, а мъжете са фабрики за мъжки лъжи. Според мене нито женски лъжи трябва (да) употребявате, нито мъжки, нищо повече. Адам трябваше да каже на Господа: Господи, прости ми, че съгреших със своя секретар. Не го турих на работа, но го оставих да се занимава с външни работи. Аз не го доведох пред тебе. - Това беше истината. А той искаше да прави

политика, да има добро разположение на своята възлюблена, да не си състави лошо мнение за него. Той имаше слабост към своята възлюблена и тази слабост го заведе в дъното на ада. Той иска да угоди на жена си. Това е първото угаждане. И тя иска да угоди на мъжа си. Не си угаждайте един други. Да угаждаш на човека, това значи да му говориш истината. Нищо повече. Щом ви говоря лъжа, това не е почитание. Когато един човек ми говори лъжи, той не почита нито себе си, нито мене. И ако аз ви говоря лъжи, нито себе си почитам, нито вас почитам. В новата култура човек трябва да говори истината. Който не знае да говори истината, не зная какво друго може да каже. И ако аз не ви говоря истината не зная какво мога да кажа за себе си. Това значи, че аз нито себе си почитам, нито вас. В новата култура човек трябва да говори само истината. И ако той не може да говори истината, не зная какво друго ще може да направи. Не е въпросът да се спрем да не мислим. Свободно можем да мислим. Не е въпросът само да говоря, да се считам учен човек. Че съм учен човек, това значи няма защо да се препоръчвам пред вас. Ако река да се препоръчвам, какво ще придобия. От моя страна е глупаво да ви се препоръчвам, че съм учен човек - нищо няма да придобия от това. Но и да се препоръчвам, че нищо не зная, това значи да ви_, но да казвам, че съм много учен, и това нищо не допринася. Ако ви кажа, че съм много учен вие ще искате да ви кажа много неща. А пък аз не обичам да казвам много неща. Ако кажа, че нищо не зная, това значи да не ме питате за това, което ви е полезно. И в единия, и в другия случай вие ще изгубите.

Та казвам: На мнозина съм давал съвет как могат да бъдат щастливи хората в света. И на вас ще кажа как можете да бъдете щастливи. Що се отнася до вашето верую, ще го държите, нямам нищо против него. То е един стар метод. Аз съм опитвал този ваш метод, познавам го. Какъв е новият метод? Той не е много..... Христос е казал: “Да любиш врага си”. Казвате: Как е възможно да обичаш един човек, който ти е враг? - Че дяволът ти е най-големият враг, а ти

обичаш дявола. Писанието казва: “Противи се на злото”. Че то не е цялата философия. Христос е казал много неща, всичко не е взето. Същевременно Той е казал: “Не противете се на злото!” Ти можеш да се противиш на злото, но не можеш да се противиш на онзи, когото обичаш. Вижте, можете ли да се противите на онзи, когото обичате? Другото заблуждение, което съществува в света, е, че като казваме да не се противим на злото, това подразбира, че трябва да го обичаме. Това, което човек прави, не го обича. А това, което не прави, него обича. Злото може да се обича, когато не се прави, а доброто може да се обича, когато се прави. Следователно, ако не правиш доброто, ти си лош човек. Ако не правиш злото, ти си добър човек. Така трябва да се разсъждава. Само като правиш доброто, ти го обичаш. И само като не правиш злото, ти го обичаш. По това се познава, че обичате злото - като не го правите. По този начин вие казвате на злото: Ти направи вече злото, няма защо и аз да го правя. Ти уби вече човека, на мене остава аз да го погреба. Ти, който разбираш закона на доброто, ще съживиш човека, няма да казваш на злото, че те съживих. Следователно, този е законът, с който Бог работи. Когато някой убие един човек, остават го после на Бога, той да го съживи. Бог не се възмущава, че еди-кой си убил някого, Той го съживява, но остава онзи човек да си носи последствията на своето престъпление. Следователно, човек носи своите последствия, за всяко извършено от него престъпление.

Та казвам: Това, върху което трябва да се спрете, сега е следното: обичайте злото, без да го правите. Обичайте доброто, като го правите. Сега не разбирайте криво. Значи, злото можете да го обичате, само като не го правите. А доброто можете да обичате, само като го правите. Следователно, правенето на доброто в света наричам Любов. Отличаването на доброто в света наричам друг вид Любов. Този закон работи в света.

Казвам: Доброто има една положителна, естествена страна, като електричеството, която действува в света. Който не познава тази сила,

тя може да го убие. Едното електричество е отрицателна енергия, която дава светлина. Същият закон действува и в другия полюс, в положителния полюс, който дава топлина. Другият полюс връща тази топлинна енергия с цел хората да я използуват. Има една топлина в света, която причинява смърт, но има една топлина, която причинява живот. Тази топлина, която дава живот, произтича от центъра на доброто, а другата топлина, която причинява смърт, произтича от центъра на злото, тя умъртвява хората. Има някои учени хора, които си служат със светлината да умъртвяват.

Сега мнозина страдат, защото възприемат чужди мисли. Някой се е отчаял. Защо се отчайва? Представете си, че една мома се влюби в един момък. Първо тя е щастлива, доволна от него. По едно време момъкът попада под лъчите на злото, и в него настроението по отношение на тази мома се изменя. Той започва да я пренебрегва. Тя възприема неговите мисли и иска да се самоубие. Всека мома или всеки момък, които искат да се самоубият, са попаднали под лъчите на топлината и на светлината, които излизат от центъра на злото. Това показва, че този момък или тази мома не са били един за други. И тогава казвам: В света има два вида момци: едни момци, на които мозъците служат за възприемане на положителните лъчи на светлината, т. е. на доброто и други, на които мозъците служат за възприемане на отрицателните лъчи на светлината, т. е. на злото. Вторите не са виновни за това положение, защото това става несъзнателно у тях. Аз съм слушал много моми, които казват: Не мога повече да обичам този момък. Защо? - Защото е намерила втори момък. Утре ще намери трети, после четвърти и т. н. Това е закон на размножаване. Но това размножаване не води към онова щастие, което всички хора търсят. Сега аз ви говоря за един вътрешен закон, от неспазването на който, вие се намирате в постоянно противоречие. За тази цел, вие трябва да се научите при най-неблагоприятните условия на живота си да не изгубвате кураж. Ако обичате Бога, вие трябва да си кажете: Всичко, през което минавам, е за добро. Това на

никого не можете да кажете, освен вътре в себе си. Не го казвайте на другите, но в себе си го допущайте, че е за добро. Вие можете да търсите какво е писано в свещените книги, какви са опитностите на другите хора, но не разправяйте какво мислите. И при най-лошите условия да сте допуснете, че всичко това е за добро. Щом допуснете това, вие веднага ще бъдете във връзка с първия принцип, във връзка с Божественото. Кажете си: Това, което аз не мога да разреша, Бог ще го разреши. Кажете ли така, ще видите, че най-много след 24 часа ще дойде разрешението на въпроса, защото не сте вие, които разрешавате въпросите в света. Това същество, за което ви говоря и което познавам, не е както обикновените хора, които вие познавате, не е както когато познавате един човек. Това същество, към което всички се стремят, което урежда всичко в живота, към него имат благоволението даже и най-напредналите същества, които имат знание. Всички се стремят към неговото благоволение. Защо? Защото то е един извор, който съдържа необятното знание, необятните блага, необятното щастие в живота. Сега аз не ви говоря за един Господ, в когото само да вярвате. Аз не ви говоря за един Господ, в когото хората едно време са вярвали. Моят Господ, за когото ви говоря днес, казва, че всичко, което искате и очаквате от него, ще го направи. Днес имате облаци в живота си, но ако вярвате в този Господ, по-малко облаци ще имате в живота си, небето ви ще бъде ясно. Няма да има нещо, което да ви препятствува. Не казвам, че всичко ще ви върви по мед и масло, но ви давам десет случая да опитате това, което ви говоря. Като ви дойде едно голямо нещастие, което не можете да решите, кажете си: Чакай да опитам този Господ. Кажете: Нека да видим какво ни говори онзи господин за неговия Господ, да се помолим на неговия Господ, да видим дали ще ни помогне. Повикайте моя Господ. Като не можете да разрешите някакъв въпрос, оставете го на моя Господ, той да го разреши. Ако при тези десет случая, не се сбъдне, както ви казвам, ще ви дам още десет случая, да познаете моя Господ. Ако и тогава не можете да го познаете, ще ви

дам още десет случая. И тогава ако не успеете, повикайте мене. На 30-я път аз ще дойда. И като дойда, тогава всичко ще стане. До тогава аз ще ви оставя да сте свободни. Има една положителна наука, която трябва да създаде бъдещата култура, бъдещото възпитание на майките, на бащите, на братята, на сестрите. Това е новото, което трябва да се съгради. То ще се съгради в лицето на едно общество, в което злото ще се обича без да се прави, и доброто ще се обича, като се прави. Омразата ще се обича, без да я правим. И Любовта ще се обича, като я правим. Единственото мощно нещо в света, това е Любовта, която повдига живота. Вярвайте в Любовта. Любовта, това е Бог, който съизволява към всички, които има отношение и към вашите майки и бащи, към свещеници, към учители, към държавници, към слуги, към говедата, към всичко живо. Обичайте този Господ. Казвате: Ние трябва да бъдем щастливи. В бъдеще, не само хората, но и говедата ни, и кокошките, всички животни трябва да знаят, че ние обичаме Бога. Да почувствуват нашето щастие, да разберат, че у нас е станало едно вътрешно социално съществено преобразование. Всички трябва да знаят това.

"Бъдете като децата!" Вярвайте във вашия баща и не му приписвайте вашите слабости. Не казвайте, този Господ с мене ли ще се занимава? Величието на този Господ, за Когото ви говоря, се познава по това, че Той се занимава с най-малките работи, с които никой друг в света не се занимава. Господ не се занимава с големите работи. Той остава големите работи на другите същества, а като дойде до малките работи, с които никой не може да се занимава, Той ги поема и ги урежда. Затова и в Писанието е казано, че Бог живее в сърцата на смирените, на малките. Когато някой каже, че всичко с него е свършено, тогава Господ му проговаря: До сега те ръководиха другите хора, сега аз ще те ръководя, ще имаш моето разположение. Вие ще започнете да се разправяте: Господи, аз съм голям грешник. Веднъж да духне Господ, всичките ви грехове ще се разпръснат. Ние искаме да продадем греховете си на Господа. Той не ги купува за себе

си, но ако ги купи, ще ни накара само да ги занесем до неговите хамбари. Той има специални места за складиране на стари чешити. Той складира нашите грехове в специални складове, хамбари и като ги събере всички, един ден, казва се в Писанието, че Господ ще запали земята, за да изгорят всички грехове на хората. Като запали тия наши грехове, тия стари чешити, събрани от памти века, те ще изгорят, и ние ще се освободим от нашите стари грехове. Така ще бъдем свободни. Тогава ние ще останем само с онова, което Бог е създал от вековете още. Тогава ние ще мислим като Бога.

И тогава казваме: Добър син е онзи, който е наследил чертите на баща си. Добра дъщеря е онази, която е наследила чертите на майка си. Такъв е законът. Онзи син, който не носи чертите на баща си и онази дъщеря, която не носи чертите на майка си, не са добри син и дъщеря. Те не са техни синове и дъщери. И ако ние не носим чертите на Бога, ние не сме Негови. И ако ние не носим чертите на Божия Дух, ние не сме Негови. Какво друго можем да кажем? Какво друго можем да кажем за Бога? Чертите на Бога трябва да нося нищо повече. Аз трябва да постъпвам като Бога, а не като хората. И тогава ще бъде добре и за мене, и за вас.

"Бъдете като децата". Има един център, около който трябва да се движите. Движете (се) около великия център на живота. Движете се около себе си и обичайте злото без да го правите. Обичайте доброто, като го правите. В това седи вашето щастие в бъдеще и сега.

"Благословен Господ Бог наш".
Добрата молитва.

34. неделна беседа от Учителя, държана на 30 юни 1935 г. София, Изгрев

НА УТРЕШНИЯ ДЕН

Отче наш.

“Напред да ходим смело”.

Ще прочета само няколко стиха от 12 глава от Евангелието на Иоана, от 12 стих нататък: “На утрешния ден” /12 стих/.

“Ще се развеселя”.

Ще взема само едно изречение от 12 стих, което изисква едно малко обяснение: “На утрешния ден”. В обикновения език утрешният ден е неизвестно. Днешният ден е известното, а утрешният ден е неизвестното, това са възможности за бъдещето. Евангелистът разправя за утрешния ден, за едно събитие, което е минало. Той разправя какво се е случило (на) утрешния ден. Този ден, който не е бил, може да се изрази чрез друго едно станало събитие. Тъй щото има известни неща, които са станали, и ние можем да ги знаем. Има неща, които не са станали, и ние не можем да ги знаем. Значи, според мене има две неща, две положения. Същото е и според учените хора. Аз наричам учени хора тия, които разбират законите на живота, законите на природата. Животът не седи в многото, което ние желаем. Животът е в малкото, в микроскопическото. Може да си богат човек и да не можеш да използуваш богатството си. Ти можеш да имаш цел хамбар с жито и пак да умреш гладен. А можеш да имаш само един хляб в торбата си, и пак да живееш. От човека зависи може ли да обработва малкото. Малкото, но обработено струва повече, отколкото голямото, което никога не е обработено. От памти века досега, почти всички хора имат един стремеж. Всички се стремят към великото в света и пренебрегват малкото. Ние можем да кажем, че всички страдания и нещастия в света произтичат от онзи ламтеж за великото, за незнайното, изобщо за такива неща, които и след като ги

имаме, пак не можем да ги задържим. Ти можеш да станеш цар, да завладееш цялата земя, но утре остаряваш, дойдат други, детронират те, заместват те и ти най-после умираш. Ти може да си учен човек, да си написал 50 тома учени работи, но дойде друг, засенчва те и те замества. Ти може да си пръв певец в света, но утре дойде друг някой, по-добър певец от тебе и те засенчва. Ти казваш, че животът е лъжлив, че светът е лъжлив. - Не, нито светът е лъжлив, нито животът е лъжлив, лъжливи са твоите разбирания за живота. Ние мислим, че щастието на целия свят зависи от нашето щастие. И право е казал Настрадин Ходжа. Той е казал: Когато жена ми умре, половината свет умира. Когато аз умра, целият свет умира. Според него, жена му е половината свет, а той представя целия свет. Ние мислим, че щом сме щастливи, и целият свет ще бъде щастлив. Когато ние сме нещастни, целият свет е нещастен. Често аз се учудвам на хората. Дойде някой и казва: Мене никой не ме обича. Какво разбира този човек под думата, че не го обичат? Друг пък казва: Ти ме обичаш. Нито единият знае какво означава, че не го обичат, нито другият знае какво означават думите, че го обичат. Под думата обич, аз разбирам, нещо понятно, което и децата разбират. Който ме обича, той е готов заради мене да направи всичко, каквото аз обичам. Това значи обич. Който не ме обича, той не е готов да направи нищо от това, което аз искам. Това е в най-прост смисъл обяснение на думата обич. Някой път ние даваме философски смисъл на това понятие и казваме: Субективен, обективен, абстрактен и т. н. Дойде някой при вас и ви пита: Ти разбираш ли какво нещо е квадратен корен? Много добре разбирам какво нещо са квадратните корени. Корените изобщо се развиват в много гъста среда. Там, дето материята е много рядка, никакви корени не могат да се развиват. Изобщо, корените се развиват винаги в много гъста среда. Какво ще кажете от двете философски гледища. От гледищата на онези, които вярват в реалността на света и от гледището на онези, които казват, че светът е една фикция. Значи, от гледището на онези, които вярват, че животът е непреривен, и от

гледището на ония, които вярват, че животът е преривен. Двете вярвания имат еднакво значение. И онези, които казват, че животът е непреривен, нищо не разбират. И онези, които казват, че животът е преривен, нищо не разбират. И едните, и другите минават за учени хора, но са много обикновени хора. Те лесно разрешават въпроса, като казват, че животът е непреривен, но какво нещо е непреривният живот, те нищо не.........., нямат никаква опитност. Казва някой: Утре ще умреш. - Ти умирал ли си да знаеш какво нещо е смъртта? Лесно е да се каже, като умра, но когато наистина умра, само тогава може да се говори има ли смърт или няма. Сега още не можете да говорите за смъртта. Да се говори за смъртта без да си умрял, това само е едно предположение. - Ама еди-кой си човек умрял. Отде знаеш, че е умрял. Той може да се е престорил на умрял.

Ще приведа един пример за един богат човек, който се е престорил на умрял. При този богат човек живеел един млад, с идеята да се подобри животът му, да се задоми. Богатият бил много сприхав, много скържав, той искал още повече да забогатее. Бедният момък му работил, но богатият нищо не плащал. Цели 15 години той работил на богаташа, докато последният един ден го изпъдил от дома си. Богатият казал на бедния: Няма какво да се оплакваш. Благодари поне, че толкова години те храних, не те оставих да умреш гладен. - Добре, аз ще ти дам да разбереш, казал сиромахът. Аз ще ти отмъстя един ден, че ще помниш. Бедният чул един ден, че богатият умрял. Тогава той си казал: Чакай, аз ще (ти) дам сега да разбереш с кого си имал работа. Според тогавашните обичаи, умрелите ги носили на гробищата и на другия ден ги заравяли. Тогава сиромахът си казал: Сега както няма никой на гробищата, аз ще отида и ще отмъстя на този мой господар, да ме помни и на онзи свет. Той взел едно голямо дърво и започнал да налага умрелия. Бил го, бил го и видел по едно време, че умрелият се съживил. Като оживял, богатият благодарил на своя слуга, като му казал: Много ти благодаря, че от твоя бой оживях. Ако бях ти изплатил каквото ти се падаше, ти нямаше да ме биеш и

щяха да ме заровят. Сега, ела с мене у дома. Завежда го у дома си и му плаща двойно и тройно от това, което му дължал. Та сега и вие, ако имате да биете някого, чакайте го да умре, и тогава го бийте, да го съживите и да ви се отплати двойно и тройно.

Сега, дали тези работи са станали или не, това не се знае. Това са само дадени примери. Казват се някога неща, които са близо до ума, логически изводи са, възможни неща са те. Обаче има неща, които не са възможни за дадени случаи. Например невъзможно е сега да отидеш с тялото си на слънцето. Защо? Защото според изчисленията на последните учени, на слънцето има повече от сто милиона топлина, сто милиона градуси. Как може човек да отиде на слънцето при сто милиона градуса топлина? Казвате: Как може да се измери тази топлина? Тя не може да се измери с тези уреди, с които съвременната наука разполага. Тази топлина е от съвсем друго естество. Тази топлина не е страшна преди всичко. Тази топлина става страшна и опасна само тогава, когато й се постави някаква реакция, някакво препятствие. Един извор е опасен само тогава, когато му се постави един бент, с който да се спре неговото течение. Ако не поставите на извора никакво препятствие, никакъв бент, никаква опасност няма да има. Вземете за пример един прост кръг. В този кръг електричеството може да се движи без никаква опасност, но достатъчно е само на едно място да се пречупи този кръг, за да се постави там един бент и това място да стане вече опасно. И който влезе в това място, той може да плати с живота си. Като не разбирате живота, вий го взимате като един кръг, като един венец, даден ви от Бога. Един ден искате да видите какъв е този кръг и го разчупвате, но като го разчупите с това си създавате всичко нещастие. Вие искате да знаете защо Господ ви е създал. Не питайте нищо по този въпрос. Всички бутате по този въпрос. Не го бутайте. Защо баща ви е създал, не питайте. Защо ви обича и по този въпрос не питайте. Какво разбирате от това, че ви обича баща ви? Някой може да ви обича по единствената причина, че може да вземе нещо от тебе. Ти обичаш

някого. Защо го обичаш? По две причини може да обичаш човека: или защото искаш да вземеш нещо от него, или защото искаш да му дадеш нещо. Понякога аз считам Любовта като един голям товар, който човек носи. Та често този товар му е много тежък, и не може да го носи. Затова той търси случай да се разтовари. Като намери някой, той го обиква, разтоваря се и му дава половината товар. Тогава той казва: Слава Богу, че намерих един човек да се разтоваря. Така той благодари, че залюбил някого. Така гледам аз на въпроса от чисто детинско гледище. Щом ме залюби някой, казва(м): Да, този човек иска да ми тури половината си товар на гърба ми, но ще види дали мога да го нося. Ако мога да го нося, той ще се разтовари. Ако не мога да го нося, по-добре да не се разтоварва, защото ще го оставя с половината му товар на сред пътя. И често слушам някой да казва за някого: Не му искам Любовта. - Да, той не му иска Любовта, защото е тежка, не може да я носи. Такава Любов е тежка.

Сега аз искам да четете между редовете. Това, което сега го казвам, още не е същественото. Вие хората често се помирявате. Не се лъжете в яденето. Дадат ви едно ядене и вие казвате, че е хубаво. Вие мислите, че яденето е хубаво. Не, докато не го изядете и докато не мине известно време след изяждането, не се лъжете. Вие казвате често, че сте разбрали нещата. Аз пък се пазя да кажа, че съм разбрал нещата. Когато ме питат дали съм разбрал нещата, аз казвам, че не съм ги разбрал. Защо? Защото тия неща не искам да ги разбера. Минава един човек, а ти искаш да знаеш колко е богат. Този човек ще се уплаши. Защо? Защото той минава за беден, не иска да знае колко (пари) има вложени в банката. Този човек ще плати с живота си. Той трябва да те излъже, затова не го излагай, не искай да знаеш колко е неговото богатство. Представете си, че този човек има сто милиона лева. Защо трябва да се интересувате. Или защо най-после трябва да се интересувате да знаете дали някой човек ви обича? Това е практическата страна на въпроса.

Сега аз говоря за въпроси, които не са толкова съществени. Има една Любов, непрекъсната. Тя си върви в живота. Ние за нея не питаме. Щом някой те обича, не питай дали те обича. И щом обичаш някого, не му казвай защо го обичаш. Ако се опиташ да обясняваш Любовта, ти ще направиш един процеп, ще разкъсаш тази верига, в която Любовта се движи. От създаването на света до сега аз съм разглеждал този въпрос. Всеки, който се е опитвал да знае кой как го обича, той всякога е изгубвал Любовта. На този човек Любовта му е излизала солена. Ще ви приведа тогава пример за онзи богат американец, който имал много красива жена. И двамата се обичали и си живели добре. По едно време жената се разболяла сериозно и лекарите се произнесли, че не може да се излекува. Тогава мъжът, със сълзи на очи, отишъл при жена си и казал: Слушай, миличка, няма защо да крия. Лекарите се произнесоха, че болестта ти е много сериозна и не може да се лекува. Те казаха, че след 12 часа ще заминеш за онзи свет. Затова, ако искаш, приготви се за заминаване. И продължавал той да рони сълзи. Тя се натъжила много, въздъхнала, но казала: И така умирам, аз ще те моля само за едно нещо. Но искам да ми обещаеш, че ще го изпълниш. - По-напред ми кажи какво искаш, тогава ще видя мога ли да го изпълня. Иначе, ако не мога да го изпълня, ще мина за нечестен пред тебе, а аз не искам да постъпя нечестно. - Слушай тогава, искам да не се жениш за друга след моята смърт. - Виж, в това няма да издържа, не мога да ти обещая, че няма да се оженя. Може да срещна някоя красива жена и да се влюбя в нея. - Щом е така и аз тогава няма да умра. Наистина, щом умираш, това показва, че ти не обичаш този човек, на когото казваш, че го обичаш. Който обича, той никога не умира. И когото обичат, пак не умира. Защо умре Христос? Защото хората не Го обичаха. Ако хората обичаха Христа, той и до сега щеше да бъде на земята между тях. Обича ли те някой, ще живееш. Не те ли обича, няма да живееш. Сега на какво отдават учените дългия живот? - На някакво присаждане с никаква особена жлеза. Според мене, има живи жлези, които могат да продължат

живота на хората. Всеки човек, от своя страна е жива жлеза. Щом те обичат, ще живееш; щом не те обичат, няма да живееш. Когато се казва в Писанието, да възлюбиш ближния си, това е един закон за продължаване на живота. И когато те любят и като любиш, животът ти ще се продължи. Защо трябва да обичате? - За да бъде животът непрекъснат. Защо трябва да обичаме Бога? - За да бъде животът ни непрекъснат. Защо трябва да обичаме ближния си? - За да бъде животът ни непрекъснат. Това са двата важни закона в света. Това е философия, която има смисъл. Казва някой: Не може ли без Любов? - Може и без Любов, но това е в ограничената любов. Ако искаш да имаш идеята да обичаш Бога и да обичаш ближния си, това е вече друг въпрос. Работата седи в това, че ние трябва да бъдем готови да обичаме. Като ви говоря по този начин, аз искам да ме разберете добре.

Един турчин отишъл на гости в дома на един български чорбаджия и казал на всички около себе си, че разбирал добре български. Те се изпоплашили. С това той искал да ги застави от страх да не говорят нещо по негов адрес, защото ще ги разбере. По едно време, както си пушел с лулата, чалмата му се запалила. Един от българите му казал: Ефенди, чалмата ти гори. - Възможно е - и продължил спокойно да пуши. Пак му казали: Ефенди, чалмата ти гори. - Възможно е, но не (се) стреснал. Тогава те разбрали, че той не разбира български език и му казали на турски, че чалмата му гори. Тогава той се стреснал и казал: Така ми кажете, да ви разбера. Често и нашите чалми се запалват от някъде, но колкото и да ни говорят, че чалмата ни се запалила, ние не разбираме. Като ни се каже на наш език, тогава разбираме какво искат да ни кажат.

Днес всички се запитват на какво се дължат страданията в света. Страданията имат два произхода: или от чрезмерна Любов, или от безлюбие. Човек може да страда по единствената причина, че не го обичат, може да страда и от това, че много го обичат. Майката толкова обича детето си, че не го пуща никъде. Дето мръдне, тя все го следи. А

някога никой не те обича, никой не се грижи за тебе - тогава пак страдаш. Така седи въпросът за страданията в моя ум. Две причини има за страданията: или че много те обичат, или никак не те обичат. Следователно, има две положения в света, от които трябва да изхождаме. Във всеки даден случай аз мога да обичам, а мога и да възприемам Любовта. В това отношение на първия закон, по отношение на Божествения закон, първо аз мога да възприемам Божията Любов. И след като съм приел тази Любов, аз мога да бъда проводник на тази Любов, да я предавам на другите. Следователно, и в двата случая, като възприемам и като предавам, аз участвувам в онзи живот, който е в Бога. По-нататък не се интересувам дали хората ме обичат или не. Когато се намирате в трудно положение, вие можете да регулирате вашето състояние с помощта на първия закон. За всеки даден случай всеки човек е една форма за вас. Срещате един човек, когото обичате. Той за вас е един малък проблясък от Божията Любов. Той не представя всичката Любов на Бога, но една малка част от нея. За нас е непонятно как грешните хора могат да бъдат обичани от Бога. От човешкото разбиране на живота Бог не би трябвало да обича грешниците, а именно той се грижи за тях и ги обича. Той иска да ги обърне към себе си. Коя е причината за това? - Този въпрос е ясен, няма какво да се спирам върху него. Има неща, които могат да се опишат, но няма да ви ползуват. И този въпрос може да се опише, но какво ще ви ползува? Да ви описвам една бременна жена как ражда, това е възможно, но това описание няма да ви ползува. В това няма никаква философия. Има неща, които, като се описват, губят значението си. Ожени се и жена ти като ражда, ще видиш какво нещо е раждането. Можете да вземете един научен трактат по въпроса, но това е субективно описание. Ако искаш да знаеш какво нещо е раждането, стани жена, ожени се и като заченеш и родиш, ще разбереш какво е раждането. В един от своите разкази Толстой описва как родил на сън. Той сънувал, че е бременен и ще ражда. Толкова се измъчил, че цел се изпотил. Като се стреснал, тогава разбрал, че това

е сън. Като се събудил, той си казал: Ако наистина раждането е толкова страшно, тогава страшно нещо е да бъде човек жена и да ражда. Защо сънувал това нещо? Защото сам Толстой бил бременен със своето учение, със своята идея, и видел, че не може да го издържи както трябва. Той носил в себе си едно учение, което трябвало да се роди. Само след като се роди, то представяло един завършен процес. Ако дадена идея не се роди, тя ще създаде едно противоречие в утробата на майката, вследствие на което тази идея може да се пометне или да умре.

"На утрешния ден". Това е новото, това е неразбраното, от което ние се интересуваме. Всички се интересуват дали ще обичат или ще ги обичат. Единственото важно нещо, което от сутрин до вечер ви интересува, е това дали ще обичате или ще ви обичат; дали ще намерите някого, който ще ви обича, или вие ще обичате някого. Красотата на живота седи в това, вие да обичате. Когато намерите някой, който ви обича, умът ви започва да работи. Когато и вие обичате някого, умът ви пак работи, но има разлика в тези два случая. Всички учени хора, които изучават науката, всички религиозни хора, които се занимават с религията, и всички политици, които се занимават с политиката, в основата на всичко това седят две положения: човек работи, за да го обичат - едното положение; човек работи, за да обича - другото положение. Първият закон е източник на живота. Там е силата на човека. Ако човек изхожда от това положение, той ще има една положителна наука. Когато видя някой нервен човек или човек с някакви припадъци, или с някаква мъчнотия, казвам му, че той трябва да има в себе си някаква наука, с която да може да смени това нервно състояние. Това нервно състояние се дължи на събрала се в излишък някъде в мозъка енергия, която трябва да се смени по някакъв начин, да се впрегне на работа. Ако не знаеш как да я смениш, може да станат известни избухвания в тебе - много нежелателни работи могат да се случат. Трябва да се спрете върху научната страна на тия ваши състояния.

Казвам: Съвременните хора са слезли в един път на лесно постижимите неща. Лесно нещо е човек да бъде щастлив. Но как? Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не те обичат. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не обичаш. Може да кажете, че не искате да знаете за хората. И това е вярно, но все-таки трябва да имате поне един, когото обичате, Едного непременно трябва да обичате. Ако не обичате нито Бога, нито ближния си, кого ще обичате тогава? Какъв смисъл ще има тогава твоят живот? Тук се изнася една тънка психология, върху която съвременните хора не се спират. Ние се спираме най-първо, когато идеализираме нещата, да станем, например богати, но като не постигнем това, разочароваме се. Някой иска да стане богат и мисли, че като стане богат, ще стане щастлив. Така е, но само за разумния. Ако е умен, човек може да стане щастлив, но ако не е умен, той не може да стане щастлив. - Да съм силен. - Така е, но за да си силен, ти първо трябва да бъдеш умен. Ако си умен и силен, ще знаеш как да използуваш силата си. - Да съм учен. - Да си учен, но да си разумен, защото ще знаеш как да използуваш своята ученост. Ако не си умен, с тази ученост ти ще си създадеш най-големите нещастия. Днес в София ще излязат два пехливана да мерят силите си. Кой от тях ще бъде щастлив, не се знае. Кой от двамата ще победи, не се знае, но и двамата ще премерят силите си /Дан Колов и един негър/. Питам: Кое е подбудило тия двама души, особено единия, дошъл чак от Америка, да се бият? Искат да премерят силите си. Цяла София сега се интересува кой от двамата ще победи. Някои религиозни ще кажат, че не е добро да се показва този пехливанджилък, че е грубо развлечение тази борба и т. н. - Така е, но понякога хората се нуждаят от груби забавления. Сега нас ни интересува примера. И в двамата има една любов. Българинът Дан Колов иска да повдигне България пред външния свет, да покаже на другите държави какъв е българинът. Хубаво е, но ако победи, както и да е, аз похвалявам тия хора, че не ги е срам да се бият. Ще се търкалят по земята, ще скачат, ще се хвърлят един върху друг, докато единият от тях победи. Вие

наричате това нещо диващина, но тия хора не се срамуват да се проявят в силите си. Тези хора ще излязат пред публиката, ще се намажат с масло, ще се бият, не ги е срам. А вие, както и други хора, които имат убеждения, срамуват се пред хората да изкажат своите убеждения. Често срещам идейни хора, които се срамуват за своите идеи, не смеят да се изявят пред хората. Казвам на тия хора: Вас не ви бива за пехливанджилък. На страхливите казвам да отидат при Дан Колов да вземат от него уроци по смелост и безстрашие.

"На утрешния ден". В света съществува една реалност, с която ние, живите хора, трябва да се свържем. Тази връзка трябва постоянно да я възстановяваме. Животът на земята не е нищо друго, освен едно вечно възобновяване, вечна обнова. Момент след момент трябва възобновяване на тази връзка. Ако не я възобновявате, вие ще пострадате. Вие мислите, че като я възобновите един път, въпросът вече е свършен. Не е така. С живата природа всеки ден ще се свързвате. Като се свързвате с нея, вие ще се възобновявате. И това трябва да става постоянно. В природата няма застой. Тя всеки ден обновява нещата и всеки ден внася нещо ново, нещо живо. Тя никога не остава човека със старото. Тя през целия ден все внася нещо ново в човека. Който разбира това и може да го използува, добре; който не може да я разбере и не го използува, пак добре. В това именно седи красотата на живота - в това вътрешно разбиране. Ако ти търсиш едно общество, което да те разбира, Бог ще те постави в такова общество. Ти искаш да намериш човек, който да те обича. Това е естествено, защото този, който те обича, продължава живота ти със своята Любов. Изобщо, Любовта продължава живота. Христос казва: "Аз дойдох да дам живот на хората и то преизобилно". Защото Христос обича хората, затова им даде живот. Той казва: "Крадецът не иде, освен да открадне, да погуби и да заколи. Аз дойдох да им дам живот и то преизобилно". Сега ще приложите този закон в своя психически закон, да знаете кое е възможно. Всека мисъл, която внася живота, е Христовият принцип - дойдох да им дам живот. Всека

мисъл, която отнема живота от вас, тя не е Божествена, тя е второто положение, тя е крадецът, който иде да открадне и да погуби. Всяко желание, което внася живот, това е първият принцип. Всяко желание, което отнима живота, е вторият принцип. Когато някой не ви обича, не питайте защо не ви обича. Въпросът е разрешен. Нямате нужда този човек да ви обича. Каква нужда имате дяволът да ви обича? Каква нужда има овцата от вашата обич? Ако я обичате, вие ще я изядете. Има хора, от любовта на които ние не трябва да се нуждаем. Когато някой от тия хора не ви обича, това е по-голямо щастие за вас, отколкото ако ви обича. Така трябва да мислите. Някой път се разочаровате в себе си, че не сте постигнали това, което сте мислили. Вие сами се заблуждавате. Благодарете, че не сте постигнали това, което сте желали. Вие не сте първият фактор в света. Първият фактор в света е Бог, Който е създал всичко и е начертал плана. Той е начертал известен план, който постепенно се реализира. На второ място, като втори фактор в живота, е твоята душа. Ако работиш според закона на Бога, ти ще бъдеш щастлив. Ти можеш да бъдеш щастлив още днес, а можеш да бъдеш щастлив след година или след десет години, или след сто години, след хиляда, след 10 000 години и т.н. Има неща, които още днес могат да се постигнат. Например, ти още днес можеш да се научиш да пееш. Аз определям срок от десет години за един лекар, т. е. за онзи, който иска да стане лекар. За един художник също определям десет години, за един музикант също десет години. Повече от десет години не са потребни. От една до десет години работа е достатъчно за постигане на нещо. Десет години работа са достатъчни за успеха на човешкия живот. Който не разбира числата от едно до десет, той няма да има успех. Щом хванеш едно от тия числа, например, ако хванеш единицата, т. е. ако срещнеш първия човек и го обикнеш, той ще внесе в тебе сила и знание. Вторият човек ще внесе в тебе мекота и пластичност. Много неща има още. Но важното е, че първата Любов е една, втората е друга. Хората казват, че втората Любов не струвала. Те имат грешка. Първата Любов ще внесе нещо

ново и хубаво. Втората Любов пак ще внесе нещо ново и хубаво, но съвсем различно от това, което първата ще внесе. Третата Любов ще внесе в човека мъдрост, да стане мъдрец, да не се смущава от нещата. Тройката е крайният предел. Аз ви разкривам нещата от едно до три. От четири на горе вие сами ще си разгадаете. Питагор, който беше най-ученият грък, който живя 20 години в Египет, за да научи тайните на окултните науки, и десет години в Палестина, едва дойде до числото четири. Цялата му философска система се основава върху числото четири. Като съберем едното, двете, трите и четирите, получаваме един сбор, равен на десет. Но Питагор не знаеше смисъла на числата 5, 6 и т. н. Той разбираше смисъла на числата само до четирите. Като не разбираше смисъла на останалите числа, той се оплете в една своя ученичка. След това учениците му се разпръснаха. Една от неговите ученички, които той учеше да проповядват, го оплете. Тя му стана учителка. В кое число влиза жената? Знаете ли това? Казано е, че в шестия ден Бог направи човека. В кой ден тогава направи жената? Кажете ми в кой ден Бог направи жената? При това, преди обед ли я направи или след обед? Адам беше последното творение на Господа, но после извади ребро от него и направи жената. Значи, мъжът остана като предпоследно творение на Господа, а жената последно. Затова и до днес жената разрешава всичко. Другояче казано, чувствата са последно нещо, което ний можем да опитаме. Ако ти мислиш, че зад Любовта можеш да намериш друго нещо, ти нищо не разбираш. Любовта е последната граница. Какво има зад Любовта? Има нещо страшно. Който е пипнал оттатък Любовта, косата му е побелела. Той се разкае и се връща назад.

“На утрешния ден”. В утрешния ден се крият всички възможности. Както ви виждам, всички вие искате да бъдете щастливи. Някои от вас искате да бъдете музиканти, художници, богати търговци, други искате да бъдете красиви - какви ли не искате да бъдете. Затова всички се молите на Господа да постигнете тия свои желания. Молите се, но най-после нищо не постигате. С това аз не

искам да ви осъждам. Много право постъпвате, но не сте умни. Ще ви кажа какво разбирам под думите, че не сте умни. Представете си, че имате един добър професор по музика и всеки ден ходите да му се молите да ви научи да свирите, а нищо не учите. Само му се молите да ви научи да свирите, а нищо не учите. Щом ви предаде един урок, вие трябва да свирите, да се упражнявате. Казвам: Аз съм се молил цели 20 години на Господа, но нищо не съм получил. Защо? - Молил си се, а не си работил нищо. Ти само ядеш и пиеш, не работиш, а после се молиш. Не, работа се изисква в света. Най-първо вие имате едно чувство на неразположение. Какво е вашето неразположение? Какво представя вашето неразположение? То представя една корда разгласена. Вие се карате целия ден. Защо? Защото кордата ви е малко спаднала от времето. Ще я вземете, ще я опнете малко, ще я нагласите и ще почнете да свирите. Казвате: Аз съм неразположен, не мога да работя. - Именно, когато човек е неразположен, той трябва най-много да работи. Разправят за германския император, че в продължение на 5 години е нарязал три хиляди дървета с бичкията си. Ако той беше нарязал дървата преди войната, чудо щеше да бъде. Такъв пример имаме и за Гладстона. Разправят за него, че когато е трябвало да се реши някакъв труден въпрос в парламента, той предварително отивал да нареже няколко дървета и след (това) отивал в парламента с решен въпрос. Та на всички вас ви трябва бичкия. Вас ви е страх да режете. Ще режете, нищо повече. Като дойдат мъчнотиите, няма какво да правите, освен ще се върнете дома си и ще режете. Защото, ако вие не режете, вас ще режат. Ако едно лошо желание, което се е вмъкнало в тебе, ти го жалиш и не го туриш на местото му, то ще те победи. Желанието нека странствува, ти трябва да се освободиш от него, а ти го жалиш, гледаш го като писано яйце. Ти мислиш да не му създадеш някаква неприятност. Ако го жалиш, то ще ти създаде цяло нещастие.

Сега ще ви преведа един пример, с който ще направя мисълта си по-ясна. Колкото и да я направя ясна, тя пак няма да се разбере, но

поне ще събуди други мисли, с които ще работя. В древността още един светия се уединил в пустинята да работи върху себе си за своето усъвършенствуване. Там прекарал цели 20 години, като се пазил от изкушенията на дявола. Имал си една стомна, от която често пиел вода. Дяволът мислил дълго време как да намери начин да го изкуси. Най-после решил да влезе в стомната му и като пие вода, да влезе в него и там вътре да научи тайните на този светия. Като взел стомната да пие, светията разбрал, че там се скрил дяволът, затова я прекръстил и добре запушил. Така седяла стомната цели 10 години без да я отваря. Един ден светията си казал: Чакай да отворя тази стомна и да я измия. Като отворил стомната, колкото вода имало вътре, той я излял. На дъното в коритото на чешмата видел едно малко детенце, красиво като ангелче. Светията си казал: Чакай да взема това дете и да го отгледам. Отгледал го, то пораснало, станало много умно. Като се разговаряли един ден, това ангелче казало на светията: Ти ще станеш виден човек, ще можеш да оправиш света. Аз ще те направя цар. С тези думи умът на светията се забъркал. По същия начин и вие имате в себе си едно дяволче дете, което отглеждате. Дяволско дете аз наричам това, което е родено от духа - дяволито дете. Под дявол аз разбирам дух. Всяко желание, което не може да ти допринесе нещо добро, то не е за тебе. Много желания има, които не са за тебе. От тук аз вадя следния закон: Всякога, когато две добродетели следват една подир друга, те произвеждат едно нещастие. Никога не допущай две добродетели да следват в тебе една подир друга. Това ви се вижда малко противоречиво, но аз обяснявам закона по следния начин. Угостил те е един твой приятел с много хубаво ядене. Тъкмо си се нахранил, дохожда друг твой приятел и те кани на втори, също така хубав обед. В този случай, откажи се от втория обед, отложи го за друг ден. Не се пресищай с ненужни желания. Като наблюдавам децата и в тях виждам много желания, има и в тях нещо преситено. В такива хора се е вкоренила мисълта, че не са получили това, което са искали. Та те още не са дошли до крайните предели на живота. Ако един кон

иска да има по-голяма сила, да може повече да рита, да бяга по-силно, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Ако един вол иска да има големи рога, да може повече да боде, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Ако един вол иска да има големи рога, да може повече да боде, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Питам: Какво може да постигне конят (с) по-голямата си сила, или волът с по-големите си рога? С по-големи рога какво ще постигне? Когато искат да кажат на някого, че нищо особено не е постигнал, българите казват: Рога ли е постигнал този човек? Рога ли е придобил? Значи, рогата се взимат като знак на достойнство. Но за вола, който постоянно има роги, това е едно противоречие. Разправят за Мойсей, че имал рога. Това е един окултен символ. Казано е там: Няма да оставя рога ми да се унижи.

Сега вие можете да си зададете въпроса: Каква нужда имаше Христос да дохожда на земята? Христос е дошъл, спасил е света, говорил е на хората. Спасението на света е цяла наука. И сега онези, които говорят за спасението на хората, и ти, който говориш за спасението, спасени ли сте? Спасението е непреривен закон. Ти трябва постоянно да се спасяваш. И съвършенството е непреривен закон. Във всички неща трябва да има непреривност. Ние мислим, че Христос е живял преди две хиляди години и умрял. Не, Христос и днес живее и се повтаря същата история. Че ако Христос дойде в твоята душа и ти му направиш овация, и в тебе се зароди Любов - какво повече можете да искате от това? Но не се минават две-три години, ти казваш: Не струва човек да обича. Питам: С това ти не разпъваш ли Христа в себе си, както едно време в евреите го разпнаха на кръста? Ти казваш: Не е нужна Любовта. По този начин ти показваш, че не разбираш Любовта. Този смисъл Христос може да дойде в сърцето на един учен човек, на един лекар, на един поет, на един музикант, на една мома или на един момък - навсякъде може да дойде Христос. Вложете широки възгледи за нещата, поставете

широк простор, освободете се от тесните възгледи. Ти може да си жена или мъж, или дете, или слуга и Христос да е в сърцето ти. Положението, което заема човек, ни най-малко не трябва да го унижава. Умният слуга, който си знае работата, струва повече от господаря си. Това е в даден случай, разбира се.

"На утрешния ден". На утрешния ден като дошъл Христос, излязъл много народ. Онези, високопоставените, като видели това, казали: Отиде народът подир Него! Какво са разбирали тогавашните учени равини? Мислите ли, че ако тогава светът би възприел Христовото учение, тъй както Христос го проповядваше, нямаше светът да спечели? В прочетената глава не се казва къде отиде народът след Христа. Казвате, че сте християни. Не е лесно Христовото учение, не е лесно да бъдеш християнин. Христос казва: "Ако не вдигнеш кръста си и не се отречеш от баща си, от майка си, от брата и от сестра си, от приятеля си и не дойдеш да ме последваш, ти не можеш да бъдеш мой ученик". От баща си, от майка си, от брата и от сестра си, от приятеля си и най-после от своя живот, това значи да се отречеш от старото, което е в майка ти и баща ти, в брата ти и в сестрата ти, и в твоя приятел, и да възприемеш новото, и да тръгнеш след Него. В този смисъл аз разбирам отричането - да се отречеш от старото. Има едно старо, което е Божествено - то е от друг порядък.

"На утрешния ден". По някой път ние казваме за някого: Виж този човек как успява. - Ама аз още нищо не съм направил! Нищо не съм успял. - Този човек криво разсъждава. Нищо не е успял. Когато бях една година в Шумен да правя своите изследвания, дойде един господин при мене и ме пита: Кажи ми до къде си достигнал в своите изследвания, искам да проповядвам твоето учение. - Че аз още нищо не съм направил, трябват ми още дванадесет години усилена работа, за да извадя един малък резултат. Аз още не съм се добрал до нужните данни, а този човек иска да му кажа до де съм достигнал, да му кажа своите тайни. Казах му: Можеш ли да работиш геометрически, математически, за да разбереш тези формули? Дадох

му една геометрическа формула. Той я погледна и каза: Нищо не разбирам. - Когато разбереш, тогава ще ти дам тия данни. Всека формула, всека задача в психологическия живот, е едно семе, което трябва да посадиш в земята, да го полееш, да го обработиш и като почне да никне, да расте, в този процес именно ти ще различиш Божественото.

.... ти ще имаш едно повърхностно понятие за нещата. Не е лесно човек да изучава формите.

Често се говори за гения. Какви са отличителните черти на гения? В думата гений аз разбирам онзи, който не се стъписва и при най-големите мъчнотии. Той е в състояние да излезе от най-трудното положение, в което е поставен. Геният е цел акробат, дето и да го затвориш, той пак ще излезе навън. И светията не само, че разбира нещата, но може да излезе от всяко затруднение. Светията в това състояние моделира и от обикновените работи той минава в творчество. За да твориш, ти трябва да бъдеш светия, а за да можеш да побеждаваш мъчнотиите, ти трябва да бъдеш гений. Ако нямаш в себе си никаква гениалност, ти не можеш да побеждаваш и най-малката мъчнотия. За да можеш да създадеш нещо, ти трябва да имаш ума на един светия. В дадения случай ти може да го имаш. Следователно, в един момент поне ти можеш да бъдеш светия, и в един момент можеш да бъдеш гений. Ако знаеш как да излезеш от своите мъчнотии, в които си попаднал, ти си гений. Ако знаеш как да предадеш своето знание, което имаш, ти си светия. Ако не можеш да предадеш знанието си (на) друг, ти не си светия. Тогаз разглеждам гениалността и светийството за себе си. Гениалността в света се познава по това, че гениите могат да разрешават мъчнотиите. Има семейни, обществени, религиозни, политически, народни, индивидуални и ред още мъчнотии. За тази цел се изисква гениални хора, които да извадят човечеството от мъчнотиите, в които се намира. При това не само един гений трябва да дойде в света. Много гении трябва да дойдат.

Казвам: В това състояние, в което се намирате, какво можете да направите? Вие имате една богата опитност, но нямате възможност да проверите кога ще бъдете гениални хора. Някой път се усещате нервни, разстроени, мислите, че нищо няма да излезе от вас. - Че това е най-доброто условие за вас. За сегашните учени се казва, че нещо им липсва. Не е така. Че и геният е поставен при най-лоши условия да работи и да се справя с мъчнотиите на живота. Първото нещо, той започва да мечтае и намира правия път.

Затова и окултният ученик трябва да вижда гениалността в своите схващания. Гениалният човек не трябва да се поколебае в своите добродетели и винаги да казва: Всичко работи за добро. - Ама не виждаш ли, че не е така? - Аз зная как е, сега не мога, трябва да се работи. Като вземе един въглен, гениалният човек го превръща в диамант. Като вземе едно ябълчно семе, гениалният го туря в земята да поникне, да израсте. Гениалният човек като влезе между лошите хора, те стават добри, защото знае как да работи между тях в пътя си. Това често се случва, когато се каже някому, че това, което иска да постигне, е невъзможно. Той се обезсърчава и спира в пътя си. Този човек ти казва, че това, което търсиш, не можеш да го намериш. Той ти казва Истината. Този човек ти казва, че пътят, по който вървиш, не е добър, има друг път, който трябва да поемеш и в който ще постигнеш желанията си. Желанията не се постигат само в един път или само по един начин. Много са пътищата, много са начините, по които могат да (се) постигнат желанията, но всеки човек трябва да намери онзи единствен път, онзи единствен метод, който е специфичен за неговите желания. Някой мисли, че един е пътят за всички. Не, за всеки човек има специален път и специален метод за постигане на неговите желания и за реализиране на неговите мисли. Следователно, всеки трябва (да) намери своя специфичен последен път, по който можеш да постигнеш своята гениалност.

Някой казва: Аз ще почакам да умре дядо ми, да получа наследство от него и след това ще започна да се уча. - Не чакайте дядо

ви да умре, да получите наследство и тогава да учите. Ако имате един богат дядо, ето какво трябва да направите, за да го разположите още приживе, да ви помогне със своето богатство. Как ще го разположите? Дядо ви е скържав, но обича живота, обича да живее хубаво. Вие ще отидете при него и ще му кажете: Дядо, аз искам да уча, трябват ми по няколко хиляди лева на месец. Ако ми обещаеш тази сума, аз ще продължа живота ти с няколко години. Ти ще бъдеш здрав. Като чуе това нещо, дядото ще се разтвори и ще ви поддържа да учите. Щом отвори сърцето си към вас, ако е бил болен, дядото ще оздравее. Ако е бил немощен, ще се подмлади. Вие се страхувате да кажете на дядо си, че можете да продължите живота му и чакате да умре, че да получите всичкото му богатство. Кой ви е виновен? При такива разсъждения и очаквания от ваша страна, дълго време още дядо ви ще живее, макар слаб и немощен, но не ще можете да учите. По-добре е за вас дядо ви да живее, отколкото да умре. Някой казва, че ви обича, а след време казва, че не ви обича. Вие не разбирате закона и се обезсърчавате. Вие не разбирате езика на този човек. С това той иска да ви каже: Пътят, по който вие искате да се домогнете до мене, не е прав. Иди да намериш правия път, и като го намериш, пак дойди при мене. Тогава аз пак ще те обичам. Това означават тия думи, че даден човек не ви обича. Като не разбирате тази философия, вий си блъскате главите и не можете да намерите вашия път. За да ви обича някой, вие трябва да му дадете нещо, трябва да му продължите живота с няколко години, с десет, двадесет, с тридесет години. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. За да ви обича дядо ви, вие трябва да му дадете нещо от себе си, да му продължите живота. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. Аз съм виждал много дядовци, които се обръщат към мене с думите: Синко, остарял съм вече. Помогни ми да се подмладя, да зная как да живея. Остарял съм, но младо ми е сърцето. Ако ми продължи Господ живота, ще зная вече как да живея. - Аз мога да те подмладя. - Така ли, дядовото? - Да, аз мога да те направя млад момък на 21 година, ще хвърлиш бялата брада. Така му

говоря и той започва да си мисли за своята възлюблена, започва сърцето му да трепери, поумнял е този дядо сега, иска да живее по друг начин. Това става и в християнството. Казвате: Вече разбрахме Христа. Като дойде истинската Любов между хората, тя ще изхвърли навън това подозрение, това съмнение, този песимизъм в човека. Песимизмът днес посещава човек по десет пъти на ден. Песимизмът, обезсърчението, днес са обикновените спътници на човека. Всички се оплакват, че животът нямал смисъл, че това-онова. Казвам: Аз мога да ви подмладя всички, но трябва да ме слушате. Казвате: Докажи, направи това. - Много искате. За да покажете послушание, от вас не се изисква много. От вас се иска само да пренесете една сламка на един-два километра разстояние. Пренасянето на тази сламка е свещеният огън, за който говорят гръцките митолози. Казва се за Прометея, че е откраднал този огън. Той не е могъл да го открадне, защото не е знаел законите на този огън. Никакъв огън не е откраднал той. Гърците откраднаха огъня, така се казва за тях, но и до сега са останали невежи. Свещеният огън е огънят на Любовта, който Христос донесе от небето. Христос каза: "Дойдох да им дам живот и то преизобилно. Този живот подразбира свещеният огън. Само при Любовта вие можете да имате свещения огън, който е между живота и Любовта. Ако изучавате Любовта, както аз я изучавам, вие ще намерите смисъла на живота. Тогава между хората ще има едно разбирателство. Като срещнете един човек, първо ще видите в него добрата му страна. Не е въпросът като видиш един човек, да искаш само той да ти помага, но и двамата взаимно да си помагате. Когато двама души се обичат, първото нещо, което се изисква от тях, е да има по между им взаимна обмена. В това седи смисълът на живота. Не искайте само да ви обичат. Животът седи в това да обичате и да ни обичат. Това е утрешният ден, това е днешният ден. Днес е Божественият ден. Утре е човешкият ден. Тези двата дни трябва да се съединят в едно. Бъдещето, бъдещите възможности са в човешкото, а настоящето и в Божественото. Въпросът е като хора, какво можете да

направите? - Да станем .... постиженията се крият във всички ония форми, в които са вложени човешки души. Зад вас седи велико бъдеще, което вий не подозирате даже. Вие сте богати, но седите с клюмнали глави и казвате, че животът няма смисъл. Не, велико бъдеще ви очаква, да станете гении и геници. Вий ще станете светии и светици. Дето минете в света, навсякъде се изискват хора за работа. Всички противоречия, които минавате, това са все забавления за вас. Че някой плаче, какво означава плачът? Това нищо не значи. Детето плаче, че майка му заминала, умряла. Агнето плаче, че го отделили от майка му. Аз гледам другояче на живота. Като видя, че някой умрял, аз казвам, че този човек се е дегизирал. А хората около него, като не знаят това плачат, дигат шум. Казвам на дегизирания: Вашите дигат много шум. - Нека дигат, ще се научат, нека плачат, по-добре ще се научат на Божия закон. Нека се научат да познават Бога, да познават и своите заминали. Поне не пишат ли? - Не си дават адреса.

Сега мнозина говорят за онзи свет, но ако аз го опиша, ще го опиша такъв, какъвто те не могат да си го представят. Ако хората го опишат, ще го опишат, както е този свет, земния, но те криво ще го предадат. В онзи свет има неща, които те по никой начин не могат да ги схванат. Там има нещо особено красиво. Като срещнете една душа от онзи свет, като ви погледне, в погледа й ще видите нещо красиво, особено, пълно с Любов. Каквито придобивки имате, тази душа ще се радва, като че тя ги придобива. Там няма такова състезание, каквото има на земята между хората. Там всеки се радва на придобивките на другите. Този закон още не е научен на земята.

Та радвайте се на всичко онова, което Бог е приготвил за вас. Радвайте се на всичко онова, което Бог е вложил в душите ви. Радвайте се на страданията, с които Бог ви е удостоил, защото е вложил в тях нещо добро за самите вас. Радвайте (се) на всички ваши добродетели, на всички ваши възможности! Радвайте се на всичко! Това е Словото на Бога.

"Благословен Господ Бог наш".

Отче наш.

35. неделна беседа от Учителя, държана на 7 юли 1935 г. София, Изгрев

РАЗВЪРЗАНО ЩЕ БЪДЕ НА НЕБЕТО

Отче наш.
“Духът Божи”.

Ще прочета само няколко стиха от 18 глава на Матея от 18 стих надолу до 21 стих.

“Ще се развеселя”.

Ще взема само няколко думи от 18 стих: “Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето, каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето”. Ще говоря само върху думите: “Развързано ще бъде на небето”… Това е последният резултат. За да се разбере последният резултат, трябва да се има предвид предшедствуващето. Казва се в стиха, че каквото е вързано на земята, ще бъде вързано на небето и каквото е развързано на земята, ще бъде развързано и на небето. Казано другояче: Каквото е вързано в човешкия живот, ще бъде вързано и в Божествения, небесния. И каквото е развързано в човешкия живот, ще бъде развързано и в небесния. Има един научен въпрос, според който спасението на човека седи в правилното разбиране. Правилното разбиране произтича от една наука, която хората тепърва почват да проучават. Учението както сега го разбираме, не е във външната страна, не е само в неговата теория. Има известни изкуства, които теоретически не можеш да изучаваш. Например, теоретически може да се изучава пеенето, но човек трябва да пее, за да стане добър певец. Ти може да си свършил няколко музикални академии и пак да фалираш в себе си. Ти може да не си свършил никаква музикална академия и пак да бъдеш първокласен певец. Но ако учиш при това положение, учението ще придаде на дарбата, която имаш. Следователно, дарбите, които са дадени на човека, могат да се развият само при едно външно

усилие от негова страна. В природата има два момента на учене: Единият момент е на Провидението, когато Бог работи върху нас. Това хората приемат по един или по друг начин и различно го определят. Другият момент е, когато сам човек работи върху себе си, прави усилия, за да придаде нещо към работата на Бога. В развитието, в цялото Битие има нещо, което движи света. Това, което движи света, е важният момент. В Битието всичко се движи. Външното изявление е външният момент. Тези два момента в битието се сменят. Учението не спада към първичния момент на битието, но към вторичния. Ние трябва да се учим, за да стане Божественото у нас явно от вън. Ако човек не прави усилия да се развива, това, което е вложено в него ще остане недоразвито, и той ще си остане невежа. Така, че вие ще станете (да) знаете да пеете за себе си. Ако придобиете знания, това учение ще бъде заради вас, не за другите. Ти искаш светът да бъде добър, хората да бъдат добри. Ако един човек е добър, той ще бъде добър за себе си, а не за тебе. Ти не уповавай на доброто у другите, но уповавай на доброто, което е в тебе. Това е в разбирането, в прогреса на човека. Ако човек сам не е добър, това е резултат на учението. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не си се учил. Някой иска да направи добро, че как ще го направи? Ти си дрехар, искаш да скроиш една дреха. За да я скроиш както трябва, ти трябва да си учил, да знаеш как да я скроиш. Ако я скроиш както трябва, ти ще се повдигнеш. Ако не я скроиш, ще изгубиш, ще развалиш дрехата.

Казвам: В съвременния християнски свят има една опасност, че хората мислят какво и без учение могат да минат. И без учение могат да преминат. И волът може да премине без учение, но той си знае. Кой от вас би желал да мине живота на вола? И рибата минава без учение, но кой от вас би желал да е риба? Аз мога да ви наведа много същества, които минават без учение. Аз мога да ви наведа много същества, които нямат никакъв стремеж, които с хиляди години само ядат и пият, които нямат никаква наука, никаква религия, никаква

вяра, никакво понятие за Бога, нищо не ги интересува. Мидите от нищо не се интересуват, те са затворени в своите черупки. Онези учени, които изучават живота на рибите, разправят какъв е техният морски живот. За мене природата е една жива книга. Всички живи същества, това са форми, това са етапи на знанието. Знанието не създадоха рибите. Казвате, че знанието се придобива по еволюционен път. Не, това е общо казано, това не е наука. Еволюцията нищо не е създала, еволюцията е един процес. Някои могат да кажат, че еволюцията е създала ред картини. - Еволюцията не е създала никакви картини. Това са гениалните хора, които са създали картините. Еволюцията само хроникира онова, което е създадено. Еволюцията е разумното, което е работило в света. Ние наричаме еволюция разгръщането на онзи Божествен План, на онзи велик план, който съществува в света. Има един голям спор за произхода на човека, но ние ще (го) оставим настрана този голям научен спор - въпрос за произхода на човека. Човек от никъде не е произлязъл и никъде няма да влезе. Като казваме, че човек е произлязъл от някъде, ние разбираме неговата форма, в която той сега се намира. Ако дойде да разискваме върху вашата къща, ние можем да разискваме върху това как е създадена тя. Но ако дойдем да разискваме върху създаването на камъните, които влизат в нейния строеж, това не може да направим. За това, за което е създадена къщата, може да разискваме, но върху създаване на камъните - не може. Създаването на камъните създава дълъг геологически, биологически процес, който трябва да се изучава. Първоначално камъните не са били така твърди, както сега. Минералозите казват, че се изисквало милиони години, за да се втвърдят. Онези от вас, които искат да знаят как са станали камъните твърди, нека питат геолозите и минералозите, те ще им хвърлят светлина по този въпрос. За нас въпросът е важен, биологически това ни интересува. Всичко в света е важно, понеже произтича от човешкия дух. Всички науки са произлезли от човешкия дух. Следователно, няма наука в света, която да не е важна. Човек създал

всичко, всички предмети. Всички науки са създадени от човешкия дух, т. е. той ги е систематизирал. Великото в човека е това, че той постоянно изучава, но той още не е дошъл до крайния предел на своята наука. Той едва е в пелените на знанието. Понятието му за слънцето, за неговата вътрешна температура, за вътрешното му състояние, за състоянието на материята и ред други въпроси още не са абсолютно установени. Някои учени имат верни понятия по тия въпроси, но някой още са в тяхното начало. Аз съм срещал първокласни учени, които твърдят, че на слънцето има хора. И те доказват това нещо научно. Тези учени казват, че само външната страна на слънцето е гореща, а вътрешната му страна, от вътре слънцето е било обвито с една атмосфера, която го пазила, вследствие на което там могат да живеят същества, да водят един хубав живот. Тези учени даже си позволяват да казват, че са ходили на слънцето, но като учени те казват, че това трябвало да си остане между тях. Това не е за онези деца, които нищо не разбират. За тези деца се казва, че слънцето представя огнена топка, в която живеят същества, но какви са тези същества, нищо не казват. Още от древността някои от видните астролози, които са създали астрологията, си позволили да уподобяват хората на планетите. Казват за някого, че е слънчев тип, например за други казват, че са венерини типове, дошли са от Венера. За трети казват, че са Юпитерови типове, дошли са от Юпитер. За четвърти казват, че са Меркурианци, дошли от Меркурий или пък някои са Марсианци, дошли са от Марса. Всички хора са все типове в това отношение. В това отношение астрологията е много отвлечена наука, защото тя ще свърже известни чувствувания на човека с Венера или известни негови благородни чувства с Юпитер, или ще свърже слънцето с онзи велик възвишен живот, който блика у човека, или пък ще свърже Сатурн с онази песимистична склонност, която съществува у човека. Но всичко това не може да се обясни. Чудно е как може едно тяло, като Сатурна, толкова далеч от земята, да повлияе върху човека така, (че) да го направи песимист. При това, чудно е

защо едни хора Сатурн прави песимисти, а други не може да ги направи. Същият Сатурн прави едни хора умни, други глупави. Защо Юпитер прави едни хора благородни, а други горди? Защо Венера прави едни хора с възвишени и благородни чувства, а други завеяни? Завеяността може да се обясни научно. Когато съзнанието на човека е разкъсано, той има много по-голяма широчина, отколкото може да схваща в даден случай, вследствие на което предметите за него не са ясни. Запример, всички онези хора, у които чувствата взимат надмощие, те държат един предмет много близко до съзнанието си и го чувствуват. Щом държат един предмет далеч от съзнанието си, те мислят за него. Следователно, ако държиш един предмет много близко до съзнанието си, той ще оказва влияние върху твоите чувства и ти ще станеш разсеян. Майки, които държат децата си много близко до съзнанието си, стават разсеяни. Младите момци, които държат момите много близко до съзнанието си момите, стават разсеяни. Младите моми, които държат момците близо до съзнанието си, стават разсеяни. Даже и някоя баба, ако държи много близко до съзнанието си своя дядо, ще стане разсеяна. Това, което сега ви казвам, не е научно, то е само за развлечение. Това са само мои твърдения. Те не са доказани. Вземете запример, съвременните хора се страхуват от числото 13. Какво лошо има в това мъртво число? Като турят единицата и тройката едно до друго, те се страхуват вече. Един европеец по никой начин не можеш да го туриш в стая N 13 в някой хотел. В 12 може да го туриш, в 12 и половина също, но дойдеш ли до 13, по никой начин не можеш да го заставиш да влезе в тази стая. В стая N 14 влиза, но в 13 не влиза. Той казва: Фатално число е 13. Всеки, който влиза в това число, ще му се случи нещо неприятно. Значи никъде в Европа няма да намерите стая N 13, но в България ще намерите по хотелите това число, затова и на българите не им върви. Де е страхът от това число? Защо хората ги е страх от числото 13? Ще кажете, че това е атавизъм. Що е атавизмът? Това е една предшедствуваща опитност, която хората са имали. Българинът го е

страх и от вторника, той го счита за злокобен ден и намира, че работите му тогава не вървят. Донякъде той счита и петъка за неблагоприятен ден. Ако българинът срещне на пътя си поп, той веднага се връща дома си. Ако селянин е тръгнал на работа с воловете си, той се връща дома си. Защо българинът като срещне едно свещено лице, един служител на Бога, трябва да се върне назад и да не отиде на работа? Две тълкувания има затова. Едното тълкувание е, че като срещне поп, материалните му работи няма да вървят добре, и затова предпочита да се върне назад у дома си, (от)колкото да отиде на работа. Донякъде това тълкувание е вярно. Второто тълкувание е следното: Като срещне свещеник, той си спомня, че трябва да служи на Бога и си казва: Де съм тръгнал по нивите. Я да се върна дома си, да не работя този ден, но да го посветя в служене на Бога. Затова той се връща дома си, разпрегва колата и не иска да работи. Дохожда му на ум, че трябва да посвети този ден в служене на Бога, но как трябва да служи, не знае. Жена му го пита: Защо днес не отиде на работа? Защо се върна от пътя си? За да се оправдае, той казва, че е срещнал поп. - Че какво от това? - Няма да ми вървят материалните работи. С това той се оправдава пред жена си. Защото, ако й каже, че този иска да служи на Бога, тя ще му възрази, че това, което е намислил, е една неестествена връзка. Между съвременните християни Христос е станал нелюбим на много мъже по единствената причина, че жените им са възлюбили Христа. Те казват: Дотегна ни този Христос. Отде се намери? Откак е влязъл в къщата ни, не може да се живее. Аз мисля едно нещо, а жената мисли друго. Аз й казвам едно, а тя ми казва друго. Какво казал Христос? Аз й казвам да отидем на бал, а тя казва, че Христос не е казал така. - Да отидем тогава на разходка. - И това не е казал Христос. - Това са наши твърдения, това не е казано от Христа. Когато между мъжа и жената съществува разногласие, това показва, че те не се обичат. Разногласието е признак, че между двама души няма обич, няма взаимни отстъпки. Когато двама души се обичат, те взаимно си правят отстъпки. Могат да се направят опити с двама, с

трима и с повече хора и ще се види, че това е така. Може някой да иска неща, които видимо да се показват, че са глупави, но в даден случай, хората, които се обичат, са готови да си отстъпват. Така е и в природата. Каквото ние желаем, Бог ни го отстъпва. Чудно е, че понякога Провидението туря в човека известни предпазителни мерки. Нещо в тебе ти казва, че известна храна не трябва да ядеш. Ти не послушаш, ядеш от нея и ти става лошо. Кой е виновен? Ти нямаш наука да знаеш коя храна ти подхожда. Казвате, че човек може да яде, каквато и да е храна. - Не е така. Точно, строго определено (е) с каква храна човек трябва да се храни, каква храна да употребява. Това е точно строго определено в живота на човека. Също така е определено какви чувства и мисли човек трябва да допуща в себе си. Определено е на човека с какво трябва да се занимава в живота си. Животът не може да бъде скучен. Ако е скучен, това е по единствената причина, че ние не знаем с какво да се занимаваме.

"Каквото развържем на земята, ще бъде развързано и на небето". Под думата "развързано на небето", аз разбирам разумния живот. Според мене, небето, това е човешката глава. Земята това е човешкият стомах. Ако ти си бил весел и радостен, когато си се хранил, стомахът е смлял храната добре, соковете са добре използувани, и тогава и мозъкът, главата ти ще мисли добре. Обаче, ако стомахът, не е могъл да смели добре храната, соковете не са се асимилирали правилно, тогава и главата, мозъкът няма да мисли добре. Каквото е разположението на стомаха в човека, такова ще бъде разположението и на неговата глава, на неговия мозък.

Та казвам: В съвременното общество, в индивидуалния живот на човека е нужна една наука, с която той може да подобри живота си. Животът трябва да се подобри. За да се подобри, не се изискват големи усилия. Аз съм правил много опити с болните, и вие можете да правите такива опити, да видите колко лесно може да им се въздействува. Един американец изнамерил една ултра микроба, която била толкова дребна, че и при най-силното увеличение на

съвременните микроскопи, едва могла да се види. Макар и толкова малка, тя била в състояние да изпояде всички микроби. Най-страшните микроби на чумата, на холерата, тя ги изяждала, на общо основание. На това основание казвам: Ако човек и при най-опасната болест, каквато е туберкулозата, може да постави в ума си мисълта, че ще оздравее. Тази мисъл е толкова силна, че е в състояние да надвие на всички останали мисли, както ултра микробата изяжда всички останали микроби. И в края на краищата човек неизбежно ще оздравее. Понеже, хората не могат да поставят тази мисъл в ума си, те не могат да се лекуват сами. Някой постави в себе си мисълта, че може да оздравее, а в същото време постави и противоположната мисъл: Дали наистина ще оздравея, или не зная дали ще оздравея? Това е вече опозиция. На мнозина съм казвал, че могат да се подмладят, но те ми казват: Как е възможно стар човек да се подмлади? Когато Христос каза на Никодима, че докато човек не се роди изново, той не може да влезе в Царството Божие, Никодим Го запита: Как е възможно човек отново да влезе в утробата на майка си и изново да се роди? Христос му отговори: "Ти си учен човек и не знаеш ли това? Не можеш ли да разбереш как става това?" Има разни теории, които говорят за подмладяването на човека. Някои мислят, че за да се подмлади, човек трябва да влезе в една реторта. - Въпросът за подмладяването е лесен за онези, които го разбират, но много е мъчен за онези, които не го разбират. Тези, които не го знаят, по-мъчен въпрос от този за тях няма. Понеже ако рече човек да се подмлади, той ще влезе в стълкновение с хиляди същества от ред поколения и ще се започне едно състезание, една голяма война. Ако победиш в тази война, ще се подмладиш; ако не можеш да победиш, ще умреш. Много хора умират, понеже, като влязат в тази война, не издържат. И наистина, няма по-страшно нещо от обезсърчаването. Представете си, че двама момци се състезават за една мома кой да я вземе. Докато момата не се е самоопределила към едного от тях, и двамата се вдъхновяват. Щом момата се определи към едного от

двамата, вторият се попарва. Защо се попарва този момък? Коя е причината за това? Двамата момци нямат право да се състезават за момата. Това е един процес, който природата не допуща. Това е един неестествен процес. Дето има състезание, това е човешки, а не Божествен процес. Вследствие на този процес един от двамата момци се попарва. Казвате: Какво трябваше тогава да се прави? - Още от началото този момък трябваше да премери своите сили. Отначало още той трябваше да знае дали момата щеше да го вземе, или нямаше да го вземе. Той трябваше предварително да има това знание. Ако аз имам знание и отида някъде, дето трябва да дигам тежки камъни, аз предварително трябва да зная мога ли да вдигна един тежък камък от стотина килограма или не мога. Трябва предварително да съм измерил силите си. Ако ми дадат един камък от сто или от двеста килограма тежест, няма да правя никакъв опит да го вдигам. Аз трябва да бъда първият глупец, ако се опитам да го дигна. Трябва да познавам силите, с които разполагам. Човек може да дигне не само един камък от сто килограма, но той може да дигне един камък даже и от хиляда килограма, ако знае законите на равновесието. Има ред закони, които той трябва да познава. Как? Ако вие можете да дигнете един тежък камък в хоризонтално положение, без да се образува най-малкият ъгъл даже в плоскостта, вие ще дигнете този камък, колкото тежък да е, защото по този начин става известно разлагане на силите. Обаче, ако се образува най-малкият ъгъл в плоскостта, вие ще усетите тежестта на камъка и няма да можете да го вдигнете. По този начин ще можете да дигнете и една планина. Как ще си обясните това? Има хора, които могат да дигат от 100-150-200-500 килограма, могат да дигат. Някой дига от ръката си 200 килограма тежест Този човек разбира закона за поляризирането на енергиите. Ако той направи най-малкото отклонение, неговият гръден кош ще се строши, неговият гръбнак няма да издържи. В ръцете на този, който знае закона, това е игра, това е лесна работа, той лесно дига и най-тежкия камък, като пази хоризонталното положение. Вследствие на този

закон хората падат и в морално отношение. Те не познават закона за равновесието. Казват за някого, че е безморален човек. За мене безморален човек е този, който не знае да пази закона на равновесието. Следователно, каквито са законите на физическия свят, такива са законите и в духовния свят. Само че затова се изисква едно крайно, едно дълбоко разбиране на законите. Мнозина мислят, че като отидат на небето, там ще бъдат научени на всичко. Ако на земята сте вързани и на небето като отидете, пак ще бъдете вързани. И тогава ще ви върнат отново на земята.

Сега се проповядва едно учение, че като отидете на онзи свят, там ще ви учат. Ако на земята сте учени и там ще бъдете учени; ако на земята сте невежи, и там ще бъдете невежи. Ако на земята сте свободни, и на небето ще бъдете свободни. Ако на земята сте роби и на небето ще бъдете роби. Това са само твърдения. Но ако вие разбирахте тази наука, върху която почива животът, главно на човешкия живот, и ако вие разбирахте цената и значението на числата, през които сте родени, много нещо щяхте да научите. Датата, числото и годината, през които сте родени, определят цялата ваша съдба. Това нещо може да се докаже. Това може да се докаже, след като се подложи на една проверка. Има хора, които могат да ви предскажат какво ще ви (се) случи, например, след две години, или след три, или след 10 години. Други пък могат да ви докажат какво ще ви се случи до края на живота ви. И ако всичко това се случи, както са предсказали, това е една истина. Ако не се случи, според както са предсказали, това е лъжа. Следователно, опитът доказва истината. За едно твърдение могат да се правят много опити, но затова се изисква много време, като се опитат и проверят фактите. Но, за да има опозиция, ние казваме, че нещата са неверни. Само ония неща могат да бъдат верни, които са опитани. Неща, които не са опитани, не могат да бъдат верни. Някой казва, че е опитвал нещата. - Че кой не е опитвал? - Един лекар дава лекарства на болния, защото ги е опитвал и знае кое лекарство в какъв случай трябва да се употреби. От носа на

един човек аз мога да заключа дали този човек е здрав или не. Как може от носа на човека да се докаже дали е здрав? Аз отричам това нещо, казвам, че не е вярно. - Тогава аз пристъпвам да му доказвам. Питам този човек: От какво зависи здравето на човека? Нали от неговата дихателна система? Здравословното му състояние зависи от това какво количество кръв приема в организма си, за да се пречисти кръвта му, да се разширят дробовете му. Колкото по-малко въздух приема човек, толкова по-малки ще бъдат и неговите ноздри, толкова по-тесен ще бъде и неговият нос. Оттам пък и кръвта му не ще бъде толкова чиста. Има и други признаци, по които се познава здравият човек. Цветът на кръвта в здравия човек има ясно червен цвят. Освен това, неговият организъм е изтъкан само от мускули, никакви мазнини няма той в тялото си. Той не мяза на буквата "ес" /S/, той върви изправен като свещ. Почне ли човек малко да се прегърбва, той е влязъл вече в областта на болните хора. Това е закон. Затова казвам: Пазете се от вашите гърбици. Когато поставите на гърба на човека един голям товар, може ли той да ходи прав? Не, товар има той, вследствие на което ходи прегърбен. Товарът, който носиш, ще те състари. Ако ти държиш в ума си една тревожна мисъл, че децата ти няма да могат да завършат своето висше образование, че нямаш средства да ги издържаш, тази мисъл преждевременно ще те състари. Или пък имаш дъщеря и постоянно мислиш за нейната прикя. Тази мисъл пак ще те състари. Ти трябва да имаш една дъщеря, която не се нуждае от прикя. Тя трябва да бъде умна и красива, първа по ум и по сила. За такава дъщеря не трябва никаква прикя. Но ако дъщеря ти е глупава, за нея трябват и един милион лева зестра. И тогава ако умните хора в света искат да бъдат осигурени, какво означава това? По-добре е да има една осигуреност в ума, една осигуреност в сърцето и една осигуреност в човешката воля, отколкото една осигуреност във външните положения, които лесно се изменят. Това са твърдения на новата наука. Вие говорите сега за обществено положение, за наследствени черти. - Наследствеността вие я създадохте. Тя не играе

голяма роль. И тя играе роль, но не е мощен фактор в света. В света има два мощни фактора, които играят важна роль. Това са човешкото сърце, т. е. човешките чувства и човешкият ум, или човешките мисли. По-важни фактори от тях няма. На тях съответствуват човешката Любов и Божествената Мъдрост. Това са мощни сили, които трансформират, които тласкат света към прогрес. И въз основа на това ние вървим от нисшето към висшето.

“Ще бъде развързано и на небето”. Какво трябва да се развърже? Време е вече да се говори на хората. Сега, като ви говоря, аз не искам да ви кажа, че само това, което аз ви говоря, е вярно, а другите хора, каквото ви говорят, не е вярно. Не, аз разглеждам нещата другояче. Казвам: Всичко онова, което хората ви говорят, то е материал за гориво, а всичко онова, което аз ви говоря, то е клечицата, която ще запали този материал. Тогава моето и тяхното - това е мощното в света. Ако вие нямате техния материал, тогава моята клечица ще бъде напразно, но ако вие имате техния материал, а нямате моята клечица, и тяхното нямаше да има смисъл. Така разбирам аз нещата. За мене знанието е условие, материал, с който вие можете да си служите. Божественото е онова мощното, което запалва този материал, човешкото и всичко това се трансформира. Всичкото усилие на съвременната наука седи в това, че тя се стреми да събуди човека, да пробуди съзнанието му. Вземете, например, музиката, тя събужда човека, но не целия човек. Изкуството също събужда не целия човек. Философията не събужда целия човек. Но буди го отчасти. Всяка наука отделно събужда част от човека, а всички науки и всички изкуства, събрани заедно, събуждат целия човек. И религията не събужда целия човек. Тя е наука, която може да събуди главно висшите способности в човека. Изобщо религията е изкуство да събуди най-висшите чувства и способности в човека. Онази религия, която не събужда в човека висшите способности за разбиране, за различаване, това не е истинска религия. Когато у човека се събудят висшите способности, той дохожда до положението да бъде господар

на себе си. Ще ви приведа известни положения. Вземете, например, съвременните хора, които изучават метеорологията. Между другите си занятия аз съм се занимавал около 20 години и с метеорология. Вземете съвременните барометри и хидрометри, с които учените си служат днес, дават на половина верни данни. По някой път гледате, че барометърът спада, а при това дъжд не вали. Понякога спадането е по-малко, а дъждът вали. Но като съедините сведенията на барометъра и на хидрометъра, показанията тогава са по-верни. Барометърът показва промени в налагането на атмосферата, а хидрометърът показва количеството на влагата в атмосферата. Когато барометърът спада, времето се разваля. Когато пихтрометърът се повдига, времето се оправя. Когато барометърът показва едно спадане до 700, непременно ще завали дъжд. Така е в София. Ако в това време хидрометърът показва 75-80 кубически метра влага, тогава пак ще завали дъжд. Обаче ако барометърът е спаднал, а хидрометърът показва 30 кубически метра влага, тогава няма да има дъжд, макар че барометърът е спаднал. Значи, ако съедините показанията на двамата инструмента, вие ще имате едно приблизително понятие за времето. Това са инструменти, обаче, в които има изключения. Освен това, вие трябва да разбирате и теченията в природата, както е духането на ветровете. Има две течения в природата, както и движенията на ветровете, техните посоки. Има две течения в природата: магнетическо и електрическо. А ветровете могат да бъдат източни и западни, северни и южни. Ако един или два деня на наред духа топъл вятър, няма да вали дъжд. Но ако след това започне да духа студен вятър, като се съединят тези две течения, непременно ще дойде дъжд. Следователно, вие трябва да наблюдавате теченията в природата. Сегашните учени изучават теченията, движенията във въздуха, на самия въздух, на ветровете и от тях правят своите заключения. По същия начин и ние трябва да се изучаваме. Ние трябва да изучаваме онези течения, които стават в нашето сърце, в нашия ум, в нашия мозък и да правим тънки различия между тях, да следим как се

отразяват тези течения върху общия физически и психически живот на човека. Съзнанието ни трябва да бъде будно. Щом дойде в ума ви една лоша мисъл, вие трябва да намерите нейния произход. Като ви дойде едно лошо чувство, вие също трябва да намерите неговия произход, да знаете от де е дошло. Ако не знае отде идат лошите мисли и чувства, човек често може да стане роб или жертва на тия лоши чувства - мисли и чувства в себе си.

Ще ви приведа следния пример: Един мой познат, млад момък, разправяше следнята своя опитност. Той казваше: От детинство, до сега аз съм живял един чист, целомъдрен живот. Но въпреки това, ето какво преживях един ден. Разхождам се по южната страна на морето, той беше варненец, брегът от тази страна е около 50-60 метра висок, отивам към едно близ(к)о село. В това време ми дохожда на ум една мисъл, към която никога не съм се стремял. Представих си една красива мома и пожелах в това време да я прегърна. Започна този дявол да ме мъчи. От де ми дойде това желание? Аз никога не съм допущал подобни мисли в себе си. Като слизам на брега, виждам един млад момък и една млада мома се прегръщат. Тогава разбрах, че тази мисъл, това желание, което се яви в мене, не било мое. Тези двама млади се прегръщат, а аз мисля, че у мене се явява такова желание - да прегърна една красива мома. Казвам: Този млад момък е възприел по радиото си това, което другите желаят. Представете си, че някой човек има симпатия към вас и вие сте свързани с него. По едно време у него се явява желание да краде. След време и вие възприемате това негово желание по радиото си. Ако не знаете, че това желание иде от вашия познат, ще мислите, че е ваше и ще се чудите от де се зароди у вас желание да крадете. Вие не сте причина за тази мисъл. Но какво трябва да направите? Понеже вие сте във връзка с него, по симпатия, тогава ще му изпратите противоположна мисъл, че това, което прави, не е хубаво. Това, което прави, не е хубаво, не е хубаво да краде. Освен, че не е хубаво да краде, но той трябва да тури нещо в каста си. Този е начинът, по който вие може да помагате на всички ония ваши

близки, у които се зараждат лоши мисли и желания. Значи на всяка отрицателна или лоша мисъл поставете една добра, контра мисъл. Дойде ли на ума ти една мисъл да прегърнеш някоя красива мома, тази мисъл не е твоя, тя е дошла от някой твой близък, свързан с тебе по симпатия и затова ще му кажеш мислено: Ти не трябва да прегръщаш тази мома, докато не си питал баща ѝ за това, и майка ѝ. Досега баща ѝ още не я прегърнал и целунал така, а ти си позволяваш да я прегръщаш и целуваш. Тя е чужда още. Има едно право в света, което трябва да се спазва от всички? Тя е свързана с баща си и с майка си. Освен това тази дъщеря е обична на бащата, и ако ти си позволил да я целунеш, ще се случи нещо лошо с бащата. Аз мога да приведа ред примери за потвърждение на тази си мисъл. Много бащи боледуват по единствената причина, че децата им не водят добър живот. Много майки боледуват, понеже, синовете им не живеят добре. Кой с когото е свързан, носи последствията на неговия живот. Ако ти си свързан с човека, който не живее добре, ти можеш да платиш с живота си. Ти трябва да разбираш добре този закон. Ако синът ти не живее добре, ще му кажеш: Синко, понеже аз съм свързан с тебе, твоят лош живот се отразява и върху мене. Аз съм те родил, станал съм гарант за тебе и затова искам да живееш добре. Гледай да изправиш живота си, да не сведеш моята седина преждевременно в гроба. Със своя лош живот дъщерята може да умори майка си, а синът със своя лош живот може да умори баща си. Без позволение на вашия баща вие нямате право да обикнете никого. В това правило има само едно изключение: Без позволение на баща си вие можете да обикнете само Бога и ближния си. Що се отнася за другите, вие трябва да питате баща си и майка си дали трябва да ги обичате. Всички раздори в света се дължат именно на това, че вие обиквате някого без позволението на вашите майка и баща. Това са научни данни, които за в бъдеще учените хора ще ги изнесат. Та ще знаете, че нямате право да обичате без позволение. Защо? Защото ако с вашата обич към едного причините смърт на баща си или на майка си, каква обич

е тази или каква добрина е тази? Ако след като обикнеш един външен човек и тази любов внесе живот в баща ти, обичай го. Но, ако твоята любов донесе смърт за баща ти, тя не е правилна и ти не трябва да го обичаш, тази любов не е на място. Ако твоята любов е правилна, тя трябва да внесе живот в майка ти и в баща ти. Това е закон, който трябва да имате предвид. Този закон се отнася не само до семействата, но и до религиозните общества и до всички останали общества и сдружения. Ако любовта ти към твоя приятел внася живот в него, тя е права; ако не внася живот в приятеля ти, тя не е права, не е на място.

Казвам: Всички хора, които вървят в пътя на новото учение, то трябва да имат най-светли възгледи, научни възгледи, обосновани на данни. Не е достатъчно, че така е казал Христос. - Какво е казал Христос? Много работи и казал Христос, но още никой не ги знае. Даже и това, което е казал Христос на Никодима отпреди 2000 години и до днес още не е разбрано. И до днес хората се питат като Никодима как е възможно човек да се роди изново? По кой начин може да стане това? - Това не може да се разправя, не може да се опише. Мнозина, обаче, поддържат друг един възглед. Често аз говоря за друг един живот, по-висок от този на земята, но както и колкото да се говори, този живот не може да се опише, той трябва само да се опита, за да се разбере. Има една краска, един особен цвят, който не може да се опише, освен да се опита. Не само този цвят не може да се опише, но нито любовта, нито знанието, могат да се опишат. Онзи, който има истинското знание в себе си, ще го познаете по това, че от мозъка му излиза една особена светлина (с) особен цвят, който е много приятен. Този, който има голяма светлина в себе си, той притежава голяма самоувереност. Той е като един майстор-художник, който разбира от изкуството си, чиято четка правилно върви. Който не разбира от изкуството си, неговата четка не върви правилно. Същото е и с графологията. Виждате един човек, който пише, но писмото му не върви добре, не е самоуверен. Той започва с големи

букви, в края свършва с малки, после зацапва някъде, някъде, търка, пише, пише отгоре, задрасква, и после се извинява, че много бързал, че писмото не излязло добре писано - не е въпрос до бързането. Най-първо този човек не знае да пише. След като писал на български, ще преведе едно изречение на френски език, после пак ще завърши на български. - Това е тщеславие. Друг пък ще започне на български, ще вмъкне тук-таме по някое английско изречение, или китайско, или турско. - Това е все от тщеславие. Има смисъл да вмъкнете някое изречение на някой чужд език в писмото си, но само когато това изречение ще усили речта ви или когато искате чрез даден цитат от някой автор на чужд език да внесете някакъв принос към българския език - това разбирам, тогава това нещо има смисъл. Между цитата и вашето писмо трябва да има връзка. Ако няма никаква връзка, вмъкнатото изречение е безпредметно. Има случаи, дето може да се вмъкне едно българско изречение в английско писмо. Има молитва, която при известни случаи може да се чете на български или на английски, или на санскритски, или на гръцки. Защо? - По-силни са тия молитви в случая. Има молитви, които на български са най-силни. Същото може да се каже и за отделни думи, за отделни изречения. Има случаи, когато в българския език някои думи са точно на мястото си -сила имат те. Щом е така, те не могат да се заместят с думи от никой друг език. Англичаните дължат мощта си на своя език. Те дължат силата си на своята мисъл. Англичанинът е много практичен човек. Като говорите известно време с него, той ще ви каже: Законите на Англия са взети от законите на природата. Значи, каквито закони употребява природата, такива и Англия. И наистина, англичаните имат малко писани закони, тези закони, които не са писани у тях, те вървят по традиция. Англичаните се отличават с такава голяма честност, която е просто за похвала. Каквото обещава, той изпълнява. С малки изключения той не издържа на обещанието си. Ако в България сте и ви дойдат гости, и да сте обещали някому нещо, вие ще нарушите обещанието си, ще се извините с гостите си.

Ако един англичанин е дал дума, дал някакво обещание и десет души гости да има у дома си, той взима шапката си и казва: Господа, ще извините, имам рандеву! И си излиза. А гостите му, ако искат, нека го чакат. Ще кажете, че това е неблагоприлично. Кое е по-благоприлично? Да оставиш гостите си и да изпълниш дадената дума, даденото си обещание или да останеш при гостите и да не изпълниш обещанието си. В света има два закона. Към Бога и към ближния. Ако аз не изпълня думата си, дадена към Бога, и не изпълня думата си, дадена към своя ближен, питам, де е тогава човекът?

Сега да дойдем до общото положение. Понякога има случай в живота на човека, че като до някои принципи, които трябва да провери, то той вижда, че ако рече да говори истината, трябва да замине от този свят. В такива случаи той трябва да предпочете да замине от този свят, отколкото да се откаже от известни принципи, отколкото да се откаже от истината. Така се случи с Христа. Той казва: “Аз дойдох на света да свидетелствувам истината, но понеже няма условия за това, предпочитам да си замина от този свят, отколкото да се откажа от истината и да остана на земята”. Христос имаше сила да се освободи, но Той не употреби силата си, да се защити. И в Евангелието се казва, че когато дойдоха римските войници при Него, Той ги запита: “Кого търсите? Ако търсите мене, ето ме, но оставете другите”. Той освободи учениците си. Христос не употреби силата си за своето избавление. Ако беше употребил силата си, за да запази своя земен живот, Той щеше да изгуби небесния живот. Той предпочете да изгуби земния си живот, но да придобие небесния. Той предпочете смъртта да каже Истината, отколкото да замълчи пред истината. По този начин, Той развърза нещата. Ако беше предпочел да остане на земята, той щеше да се завърже. Обаче, Христос предпочете да замине от този свят, да се развърже, отколкото да остане на земята и да се завърже. Той предпочете да каже истината, отколкото да замълчи. И затова казва: “Даде ми се всяка власт на небето и на земята”.

Тази сутрин ви обяснявах неща за смъртта и казах, че смъртта не е опасна. Мнозина ме питат де са умрелите. - Да се задава такъв въпрос това показва, че те имат физическо разбиране за смъртта. Умрелите (са) тук. - Де тук? Те са във вашия ум. Щом мислите за тях, те са във вашия ум. Преди да е умряла майка ви, вие не сте мислили за нея. Щом умре, вие започвате да мислите за нея. Това показва, че тя е във вашия ум. Разправяше един млад човек, атеист, следното нещо: По натура, казваше той, аз съм голям атеист. Четох съчиненията на всички съвременни и минали философи, но нито един от тях не може да ме накара да повярвам в Бога. Откак умря майка ми, обаче, аз започнах да вярвам. Никой друг, освен майка ми, не беше в състояние да ме накара да повярвам в нещо друго, освен това, което виждах на физическия свят. Откак умряла майка му, тя влязла да живее в неговия ум и го направила вярващ. Оттогава, казваше той, започнах да вярвам във всичко. Казвам: Онези, които заминават за онзи свят, влизат в нас и започват да живеят заедно с нас. По този начин те стават едно с нас, и ние едно с тях. Затова казвам, в едно тяло може да живее не само една душа, но хиляди души могат да влязат в едно тяло и всички да живеят заедно. На вас се вижда странно като казвам, че в едно тяло могат да живеят хиляди души. Питам: Колко души могат да живеят в един хотел? - В една казарма само един войник ли може да живее? - Не, хиляди войници живеят в казармата. Човек е едно голямо здание, в което могат да влязат хиляди хора да живеят заедно. Колкото повече разумни същества влязат да живеят у вас, толкова по-добре за вас. Когато казваме, че сме разумни същества, ние подразбираме, че сме свързани с всички разумни същества по земята. Същевременно ние сме свързани и с всички разумни същества, които живеят и на небето. Следователно, ние имаме на разположение небето, с цялата му архива, с всичкото негово знание. Това ние наричаме вдъхновение. Седне един поет да пише. Дойде едно разумно същество от невидимия свят и започне да му диктува. Поетът пише, а то диктува.

Поетът се вдъхновява и пише. Някои, които се занимават със спиритизъм, дращят на листа, но нищо не излиза. След това ще кажат, че духът му говорил нещо, и той писал. - Нищо не му е говорил духът. Когато духът говори, той говори ясно и определено. Когато Божественият Дух дойде в човека, каквото обещае, става. Ако ти обещае цар да станеш, ще станеш. Ти си болен, дойде Божественият Дух в тебе и ти казва: "Утре ти ще бъдеш здрав". И ти оздравяваш. Имаш да държиш изпит. Дойде Духът в тебе и ти казва: "Ти ще си издържиш добре изпита". И наистина, взимаш изпита си добре. Ти си бременна жена. Дойде Духът и ти казва: "Ти ще родиш добре". Както е казал, така става. Ти си роб някъде. Дойде Духът и ти казва: "Утре ще бъдеш свободен". И наистина, на другия ден ти вече си свободен. Ти си в морето, настава голяма катастрофа. Духът казва: "Не бой се, всичко ще утихне". И наистина, скоро всичко утихва. Значи, дето е Божественият Дух, там нещата стават, според както той е определил. Скарат се мъж и жена. Ще викат сега някой трети да ги помирява. Няма какво да викат човек отвън да ги помирява. Нека повикат Господа в себе си да ги помири. Жената трябва да каже: Господи, Ти, Който си в мене и в моя възлюблен, в моя ближен, ела ни на помощ да се разберем. Щом двама възлюблени не могат да се разберат, те не се обичат. Казвате: Едно време се обичахме, но сега не се обичаме. Вие се лъжете. Не си правете илюзии, не се самоизмамвайте. Любовта никога не се мени. Един стар дядо искал да прескочи един трап. Той си казал: Трябва да го прескоча, да покажа, че и дядото може да прескача трапове. Той мислил, че ще го види някой, та не искал да се подаде. Засилил се, но паднал в трапа. Казал си: Едно време на младини така ли беше? После като излязъл от трапа, огледал се наоколо и като не видял човек около себе си, казал: Каквото беше на младини, това е и на старини. И на млади, и на стари години човек може да изпадне пред хората. Човек носи в себе си това, с което е роден. Умният, роден умен, всякога си остава такъв. Глупавият, роден глупав, всякога си остава глупав. Не мислете, че това

е произволно. С това искам само да потвърдя една истина. Това, което е вложено в човека, никой не може да му го отнеме. Следователно, няма какво да се обезсърчаваме.

Та сега ние изискваме благоприятни условия, за да се развие у нас хубавото, да подобрим живота си, и да бъдем полезни на своите ближни. Ние не трябва да очакваме спасението си само от едно място. Слънцето изпраща своите лъчи навсякъде. Хиляди безброй лъчи падат на земята. Слънцето огрява света не само от един прозорец - отвсякъде. Ако кажем, че за един човек слънцето ще дойде само от едно специално място, неговата работа е изгубена. Дето и да си, това слънце може да те огрее. Някой казва, де ще намерим Господа? Де ще намерим Любовта? - Любовта навсякъде можем да я намерим. Любовта е основа на сегашната наука. Не мислете, че без Любов наука може да съществува. Любов, която не подкрепва науката, това не е любов. Любов, която не подкрепва изкуството, не е любов. Любов е онова, което подкрепва всички възвишени и благородни начинания. Любов, която не подкрепва живота, не е любов. Любов, която не подкрепва добрите връзки, не е любов. Любов, която не може да ни цели от нашите тъги и скърби, не е любов. Любов, която не може да цери нашите болки, не е любов. Аз наричам Любов всичко онова, което може да премахне нашите спънки в живота. Тя не може да премахне всичко изведнъж, но всеки ден по малко тя може да премахне всичко изведнъж, но всеки ден по малко тя може да премахва. Вие можете всеки ден по малко да опитвате тази Любов. Сега някой от вас сте я опитали, имате тази опитност. Опитностите ви са различни, понеже, всички не сте на еднаква степен на развитие. За в бъдеще вашите въжета трябва да бъдат по-здрави.

Сега, като говоря по този начин, аз ни най-малко не подценявам вашите знания. Аз зная, че в бъдеще вие ще имате по-големи мъчнотии от днешните, затова въжетата, с които днес си служите, които са от ефирна материя, за бъдещите ви мъчнотии не могат да послужат. Вие трябва да бъдете умни поне като паяците.

Наблюдавайте паяка, който си тъче паяджината. Ако усети, че ще се яви буря, той веднага започва да удвоява нишките на своята паяджина. Той започва бързо да тъче, казва: Буря има. В това отношение паякът ми служи като барометър, който показва, че времето ще се развали, ще се яви буря. Ако не удвоява паяджината си, няма да има буря. Следователно, като казвам, че трябва да има знание, към това знание трябва всеки да се придава по една малка нишка в нашата душа, колкото малка и тънка да е тази нишка в нашата душа. Това ще усили у нас онова въже, което е поставено на пътя, по който вървим. С това аз не искам да оставя у вас идеята да бъдете учени като еди-кого си. Това не трябва да желаете. Казвате: Еди-кой си е даровит човек. -Не казвайте така. Даровитият човек вярва в Бога и развива дарбите си, които са му дадени. Вие казвате, че еди-кой си е даровит, защото майка му, баща му са били такива, и той по наследство е приел всичко наготово. Не мислете така. Вие не знаете колко труд, какви усилия е употребил този човек, докато стигне това, което днес виждате. Ето защо нека трудът, нека учеността на този човек ви послужат като стимул в живота. Като срещнете един човек, не се спъвайте от това защо той е богат. И вие можете да бъдете богати, ако не е в това направление, в друго някое направление. Срещате един силен човек. И вие искате да бъдете силен като него. Можете да бъдете силен. Силата не се проявява само в едно направление. Един е силен на физическото поле. Друг е силен със своето богатство, а трети е силен по това, че може (да) превръща простите метали в злато. Кой е по-силен от двамата - онзи цар, който може да управлява един народ, или онзи, който може да възкресява мъртвите? Последният може да е прост човек, да не носи царска корона, но той може да съживява мъртвите. Този човек е по-силен от царя, който управлява един народ. Кой е по-силен? - Онзи, който разрушава, или онзи, който съгражда? В съвременното общество хората като се съберат, започват да се разговарят кой в какво вярва. Един от тях казва: Аз в това не вярвам, в онова не вярвам, в нищо не

вярвам. - Кажи ми тогава в какво вярваш. Той казва: Всичко в света е празна работа. - Много добре, всичко в света е празна работа, но в тебе има нещо, което е пълно, някаква пълнота. Кажи ми тогава в какво вярваш? Има нещо, в което вярваш, но не искаш да се изкажеш. Някой казва: Не искам да си изкажа мнението. Прав е този човек. Кажете ми тогава, онзи, който не вярва в нищо, в какво вярва? Закон е: Ти не можеш да отречеш едно нещо, докато не вярваш в друго. Отричането на известни положения, на известни предмети показват съществуването на други. Ако ти отхвърлиш приятелството на едного, ще се сприятелиш с други. Ти не можеш едновременно да отхвърлиш всичките си приятели. Ако отхвърлиш Любовта на 20 души, Любовта ти ще се отнесе към едного. Следователно, онзи, който не вярва в нищо, той има в себе си една любовна мисъл, едно любовно чувство, към които животът му е привързан. Срещнах един млад момък, който ми каза: Аз вече в нищо не вярвам. Но да ти кажа защо се обезверих. Влюбих се в една красива мома, която ми каза: Аз не мога да се оженя за човек, който вярва. И за да придобия нейната любов, аз се отказах от всичко, в което вярвах. Следователно неговото божество сега е тази красива мома. Той има едно божество в дома си. Друго божество не му трябва. Той каза: Да, друго божество не ми трябва. Сега ние си живеем много добре. - Ами, ако твоето божество един ден замине? - Да не дава Господ! Той се обезверил за една мома. Не само този млад човек, но много хора в света са се обезверили все по същата причина. Каквото развържеш в нашето сърце, ще бъде развързано и в нашия ум. В това отношение всички християни от различните категории трябва да си подадат ръка за взаимна работа. Този млад човек се обезвери заради една мома и придоби правата вяра. По-рано той нямаше нищо, но сега придоби живия Господ, и казва, че много добре си живеят. И казва по-нататък, не съжалявам, че се обезверих. Нека и вие да направите това да се обезверите във всичко, заради Любовта на Бога. Да вярвате само в Любовта на Бога и в Любовта на ближния си, а във всичко друго да се обезверите. И в

тези два закона гледайте да създадете нещо друго, един нов ред и порядък. Ако вярвате в тези два закона, свободата на света ще дойде моментално за всички народи. Ако тези два закона проникнат в сърцата и умовете на всички и започнат да мислят по този нов начин, ще кажа: Дошъл е денят, когато всички ще бъдат свободни или според както е казал пророкът: Всички ще бъдат научени от Господа, всички ще бъдат научени от своя ближен. Това няма да стане по механически начин. Този дом е съграден.

Двата закона: Сега, ако се вгледате, навсякъде в живота функционира числото две. Имате бащата и майката. Бащата, това е първият закон, майката - вторият закон в света. Бащата, това е законът към Бога, а майката, това е законът към ближния. После имате пак същия закон за двойката -братът и сестрата. Братът е първият закон - към Бога, а (сестрата) майката е вторият закон - към ближния. И ако ние не зачитаме този закон, т. е. не зачитаме майка си и баща си, брата си и сестра си, като проява на този закон на физическото поле, ние няма да имаме живот в себе си. Този закон съществува и в трите свята - във физическия, в духовния и в Божествения -навсякъде съществува този паралелизъм. После двойката съществува и в очите, две очи, две уши имаме. Някои предполагат, че първоначално човек е имал само едно око. Да, първоначално е било така, но сега човек има две очи. Мозъкът на човека е над двоен, той е съставен от две полушария. Дробовете му са пак двойни - навсякъде съществува тази двойственост. Тези два закона са разпределили всички функции в човека. Има функции у нас, които се регулират от Божествения закон. Има функции, които се регулират от човешки закони. Ние наричаме човешките закони второстепенни. Във философията наричат тези закони вметнати, които отпосле са се вмъкнали в човешката природа, придадени закони. Първият закон към Бога се отнася за вложеното в човека, за онзи капитал, който е вътре в него. Вторият закон се отнася за онова, което е вън от човека, за неговия ближен. Ако човек не държи тези два

закона към Бога и към ближния си в своето съзнание, самосъзнание, свръхсъзнание и подсъзнание, той нищо не може да постигне. Това е, което ние наричаме душа - човешката страна. Духът, това е Божествената страна. Сърце, това е човешката страна. Ум, това е Божествената страна. Когато говоря за сърцето, аз разбирам този променчив ред на нещата, в който нещата се развиват. Когато говоря за душата, аз разбирам това, в което става разрешение. Духът пък, това е мощното в човека, което носи сила.

Та числото две е мощното в света. Без числото две е невъзможно. Човек трябва да разбира тези два закона. Освен тези два закона има и трети, който отпосле вие сами ще познаете. За третия закон не може да се говори, той е закон на съвършенство. Законът за човешкото съвършенство е непознато нещо. Първо човек трябва да научи закона към Бога, закона към своя ближен и тогава той ще изучава закона за съвършенството. Този закон предполага завършване на човешката еволюция, път, към който човек сега върви.

Сега всички се стремите към пътя на съвършенството. Този път може да се постигне, когато бъдете развързани.

“Каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небето. И каквото завържете на земята, ще бъде вързано на небето”.

Сега желая на всички ви да завържете нещо на земята, за да завържете нещо и на небето. И да развържете нещо на земята, за да развържете нещо и на небето. Това желая на вас и на всички народи по земята.

“Благословен Господ Бог наш”.
Тайна Молитва.

36. неделна беседа от Учителя, държана на 14 юли 1935 г. София, Изгрев

БЛАЖЕН, КОЙТО ЯДЕ ХЛЯБ В ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

“Блажен, който яде хляб в Царството Божие”.

Отче наш.
“Духът Божи”.

Ще взема само няколко стиха от 14-тата глава от Евангелието на Лука от 15-29 стих.

Песента “Аум”.

Това, което е полезно в живота, е онова, в което няма никаква тенденция. Всяко нещо, в което има тенденция, то не носи пълната истина. Това е човешко. Всички хора се отличават с една тенденция. Писател пише една книга, но има тенденция в неговата книга, в неговата мисъл. Проповедникът проповядва, но има някаква тенденция в неговата проповед. Майка ражда едно дете, но има някаква тенденция в това. Търговец търгува, но и той има някаква тенденция в търговията си. Във всяка тенденция има известни материални заложби. Някой обикнал някого, има някаква тенденция в това. Не е лошото в тенденцията, в обичта, но няма........ да се освободи от тенденциозното в нея. Лошавината не е в наклона на водата. Този наклон дава стремеж на водата да тече надолу. Без този наклон нямаше да има никакво течение. Ако този наклон е по-голям, тогава устремът на водата е по-голям, отколкото трябва. Тъй щото при тенденцията вие трябва да турите по възможност най-малкия наклон, при който може да става движението.

Казва(т), че трябва да се проповядва истината. - Истината не може да се проповядва. Истината може да се живее, но не и да се проповядва. Как ще проповядваш Истината? Лесно е да се каже “Кажи

ми истината", но за да се каже истината, ти трябва да оживееш, трябва да имаш Любов, и тогава тази Любов ще излезе от тебе, както светлината излиза от слънцето. Когато ние възприемаме светлината от слънцето, даваме ли на някой друг да я приеме, вместо нас? Когато слънцето на обед ни напече, всеки гледа да се скрие някъде под сянка. Като дойдат до 35 градуса температура, хората умират. В Чикаго хората слънчасват от такава температура, умирали от слънчев удар. Аз се чудя на тия хора, които не могат да издържат на температура от 35-40 градуса. На такава температура и мравите не умират, а човек умира. Чудя се на този човек! Слушал съм да казват: Не ходи на слънце с открита глава, че ще слънчасаш. Казвам: Когато глупавият ходи гологлав на слънце, за него има слънчев удар, но когато умният ходи гологлав, умът му се просвещава. Следователно, глупавият трябва да бъде непременно с шапка, а умният може да бъде без шапка. Това не е тенденция. Можете да извадите едно заключение и да кажете: Ами ние, които носим шапки? - Ако сте от умните, хвърлете ги, ако сте от глупавите, носете шапките на главите си. Като казвам, че не сте от умните, това не е тенденция. Не си умен, но си кандидат за умен. Не си свършил още училището, не си професор, но си кандидат за професор по музика. Не си още гений, но си кандидат за гений. Не си още светия, но си кандидат за светия. Тъй щото има възможност за когото и да е, да стане и светия, и гений. Това е въпрос на времето само. При сегашните условия това не може да бъде. Сегашните условия са само едно звено за всички онези бъдещи съчетания, за да станете светия. За да станеш светия, непременно трябва да има някой, който желае ти да станеш светия. Чудни сте вие като мислите по друг начин. Дъщерята става светия, понеже майката, която я ражда, желае дъщеря ѝ да стане красива. Ако майката не желае тя да се роди, и ако не желае дъщеря ѝ да стане красива, от нея нищо няма да стане. Ако Бог не е пожелал аз да се родя, и ако Той не е пожелал аз да бъда красив, от мене нищо не би излязло. Тогава аз ще гледам да изпълня това желание. И ако нещата не станат, както

трябва, тогава аз съм причината за това. Ако не станат нещата, както са замислени, това ще внесе едно смущение в ума ми и аз ще кажа: Аз не съм красив. Щом не съм красив, коя е причината за това? Красотата носи сила в себе си. Красивият човек е доволен от себе си. Красивият има мир в себе си. Той има самоупование, той никога не отпада духом. Като го погледнат, всички хора се влияят от него. Но и красивият човек се нуждае от нещо.

“Блажен, който яде хляб в Царството Божие”. Блажен е красивият, който яде хляб, защото ще покаже своята красота. Нещастен е грозният, който яде хляб, защото ще покаже своята грозота. Това са афоризми. Тогава красивият, който яде хляб, мисли, че ще му допринесе нещо. Грозният казва: Дано да съм красив като красивия. Той яде хляб със своето недоволство, вследствие на което недоволството му се отразява. Недоволството е създало почти всички нещастия в света. Не само на хората, но недоволството създаде нещастия и на ангелите, и на боговете, и на различните светове. Пуснеш ли най-малкото недоволство в душата си, оттам насетне ще знаеш, че то е пуснало своето малко краче. Това е въпрос на времето само. Недоволството е причина, за да бъде твоят дом нещастен. И ангелите бяха недоволни от своето положение. Недоволството е разединило света. Те казват, че недоволството било непозната и за тях сила, небивала сила. И ангелите, които участвуваха в създаването на света, на слънчевата система, не останаха (не)доволни. Сега аз няма да се спирам да обяснявам защо са недоволни. Аз не искам да пипам повода на недоволството. Щом не ви обичат, щом чувствувате, че не ви обичат, вие вече сте недоволни. Питам: Коя е мярката, с която вие мерите, че баща ви или майка ви, например, не ви обичат? Кое е предположението, че не ви обичат или ви обичат. Коя е нормата, с която вие може да покажете, че един човек не ви обича или ви обича? Какво трябва да правиш, когато обичаш някого? На земята ли трябва да гледаш? Ако гледаш много нагоре, турците казват за тебе, че си много захласнат човек. Ако гледаш някого направо в очите, казват, че

този човек е много нахален. Тогава как трябва да гледаш: нагоре ли, на земята ли, или направо в очите? Казвам: Нито на земята гледай, нито нагоре, нито направо в очите. Защото, ако гледаш на земята, значи търсиш нещо на земята; ако гледаш нагоре, търсиш нещо нагоре; ако гледаш направо, търсиш нещо направо. Следователно, твоето гледане е тенденциозно и тогава или ще намериш нещо, или няма да намериш. Ако намериш, ще бъдеш доволен, ако не намериш, ще бъдеш недоволен.

Сега, за да разберете известна истина, не се спирайте какво светските хора се спират или както религиозните и учените хора се спират в своите познания. Преди всичко вие трябва да се абстрахирате от сегашните си познания, защото сегашните ви познания един ден ще бъдат нищо. С тези познания след хиляди години вие ще бъдете последни. Сега някой голям виртуоз го считат за гений, а той така малко знае. В бъдеще децата ще свирят много по-мъчни работи от нашите сегашни свирци, които минават за гениални. Ще кажете, че тези неща са предполагаеми, не са предполагаеми. Ето вземете едновремешните арфи, с които са свирили. Арфата на Давида се много отличава от сегашните цигулки. Грамадна разлика има между тези два инструмента. Какво е свирил Давид със своята арфа, когато е укротявал Саула? Ако Давид със своята арфа е могъл да укроти Саула, как вие да не можете със своята цигулка днес да укротите един Саул? Но Давид изгуби това изкуство. Един ден като свиреше, Саул хвърли копието си върху него. Тогава Давид напусна своята арфа и избяга. Знаете ли защо избяга Давид? - В него имаше вече една тенденция. Той хвърли око на царската дъщеря. В Давида имаше едно потаено мнение за себе си. Като влезе в дома на Саула, у него се яви желанието да стане зет на царя и хвърли око на царската дъщеря. Давид не беше скромен. Като четете цялата история, ще видите как се е развалила работата. Саул си казваше: До вчера си бил един овчар и днес се надяваш да ми станеш зет. Може да ми станеш зет, но ще видиш. И той трябваше да избие толкова много филистимци и да

донесе краскожията им на Саула, за да вземе неговата дъщеря. Най-после и тя избяга от него. Давид не уповаваше на своята музика, но уповаваше на жените. Аз не говоря тенденция, но казвам: Когато ти уповаваш на парите си, на силата си, на жена си, на децата си, на синовете си и на дъщерите си и т. н., това е тенденция. Ти си напуснал вече Божественото изкуство и си изложен вече на известна опасност. Тези неща са все външни условия, те не са вътрешният смисъл на нещата (в) живота. Докато жена ти е жива, ще ти помага. Но утре като умре, какво ще правиш? Докато парите ти са в банката, ще ти помагат, но утре, като изгубиш, кой ще ти помага? Докато силата е с тебе, ще ти помага, но утре , като я изгубиш, кой ще ти помага? Има неща, които ти всякога можеш да изгубиш, затова трябва да разчиташ нещо на себе си, което при всички условия остава едно и също. С това аз не искам да ви обезсърчавам, но казвам: Вие имате изкуство и трябва да свирите, да укротявате Саула в себе си, но вие най-после хвърляте око на Сауловата дъщеря, и по този начин изпущате арфата си.

Един от нашите видни способни българи отива в Америка на гости в едно видно семейство. Той хвърлил око на дъщерята на това семейство. Като забележил това, бащата казал: Господине, моля ви се да напуснете дома ми. Моята дъщеря не е за вас. Може би в България да е така прието, но тук в Америка не е така.

Питам: В какво седи тенденцията? - Тенденцията седи в това, че този, който седи при тебе, ще му окажеш по-голяма услуга, по-голямо внимание, а на другите няма да окажеш никакво внимание, ще бъдеш небрежен към тях. Вследствие на това пренебрежение, когато към едни се показваш един, а към други - друг, едновременно ти създаваш в себе си две противоположни течения: Едното към себе си, а другото навън. И тогава онзи, към който си внимателен, ще бъде изправен към тебе, а другият, към който си бил невнимателен, ще ти стане неприятел. Питам: Какво ще придобиеш при това положение? Каква философия има в това? Каква философия има в една тенденция?

Ако аз обичам една книга за съдържанието ѝ и се уча от нея, в това няма никаква тенденция. Но ако аз взема тази книга и почна да я разнасям навсякъде, да се хваля с нея, за да я продам по-скъпо, в това вече има една тенденция. Тенденция може да има и в нашите възгледи. Някога някой ме пита какви са моите възгледи. Казвам: Няма какво да те интересуват моите възгледи. Те са само заради мене. Моите възгледи нищо няма да те ползуват. Един човек може да има моите възгледи за слънцето, може да има същите методи да се ползува (от) енергиите на слънцето, но в края на краищата, той няма да се ползува от същите енергии на слънцето, от които и аз се ползувам, да разбирам езика му така, както никой друг не може да го използува. Не мислете, че хората се разбират само когато си говорят. Наскоро един млад човек дойде при мене и ми разправи една своя опитност. Сега това е без тенденция, за да мога да ви предам една моя идея как хората могат да се разбират, без да си говорят. Това се случило в един град. Този млад момък срещнал една ученичка, която била в католическия колеж. Той я срещал всеки ден и я обикнал. Но не му дохождало на ума нито един път да я срещне, да я пита как се казва, де живее, в коя улица и в кой номер. Нищо не знаел за нея, но въпреки това я обичал. Същевременно той знаел положително, че и тя го обичала. -Как знаеш това? - По погледа ѝ познавах. Значи има нещо в погледа на хората, по което те могат да се разбират, без да си говорят. Това е вярно. Понякога ние мислим, че разбираме истината, че хората ни обичат, а при това ние сме нещастни. Ние мислим, че сме бла(го)угодни на Бога. А Писанието казва: "Когато пътищата на някой човек са благоугодни на Господа, Той го примирява с враговете му, и неговият живот тече тихо и спокойно. Тенденция има. Някой казва: Който служи на Господа, него очаква велико бъдеще. Казвате: Че и Христос имал най-голямото нещастие и най-голямото разочарование. -Да, Христос имаше най-голямото нещастие, но и най-голямото щастие. Той е бил най-праведният човек в света. Историята не познава човек с по-големи страдания и разочарования

от Христа. Вие имате едно хубаво чувство в себе си. Това не е нищо друго, освен доказателството на това, че Христос е отправил ума си към вас. Това е защото Го обичате. По един или по друг начин Христос се стреми да проследи тези хора. Той иска да просвети тия хора. На някои хора им трябва(т) хиляди години, за да станат християни. На някои и (за) по-малко време могат да станат християни. В това отношение човек е като житото, трябва му известно време, за да узрее. Не мислете, че в една година можете да станете светия. Не е така. За да станеш светия в пълния смисъл на думата, за да вярваш, да обичаш така, както Христос обича, да изпълняваш Волята Му и да разполагаш със силите на природата, както трябва, затова се изисква дълго време. Това семе трябва да узрее в твоята душа. В Христа имаше друго нещо. Той не казваше само, че е блажен този, който вярва, но блажен е този, който изпълнява Волята на Отца. Той е по-блажен. Един от еврейските пророци казваше за изкушенията на Христа. Казано е на едно място, че дошъл сатана и казал на Христа: Ако наистина си Син Божи, направи тези камъни на хляб, да ядат тези хора. Христос му отговори: Не само с хляб ще бъде жив човек, и с всяко Слово, което излиза от устата на Отца. Следователно, не е само в яденето, но и във вярването. Ако ти вярваш в Словото Божие може да дойде сила в тебе, ти си нахранен вече. Сега вие искате да бъдете силни. Ти имаш малко хляб в себе си. Чрез вярата този хляб може да се увеличи. Ако имате вяра и знаете как да извадите енергията от житното зърно, в един сомун хляб ще има толкова сила, която ако можете да извадите, ще се нахраните най-малко 6 месеца.

Днес аз говоря за неща, които са постижими за ума на сегашните хора. Защо? - Защото неверието и съмнението толкова са се врязали в душата на човека, че той обръща внимание повече на външните работи, отколкото на вътрешните. Днес важна роль в живота играят парите, къщите, нивите, богатството. Може да отидеш в странство, но ако нямаш пари, никъде не можеш да отидеш. Обаче, ако имаш

изкуство, можеш да отидеш навсякъде. Ако си един виден цигулар, ти можеш да отидеш навсякъде. Целият свят ще бъде отворен за тебе. Но колко видни цигулари има в света? - Много малко. Но въпросът е сега, че ти трябва да вярваш в невъзможни работи. Ти може да не цениш себе си. Казваш: Аз не съм ангел, не съм светия. - Вие още не знаете мярката, с която Бог цени хората. Казано е в Писанието, че Бог живее на небето, но Той живее и в сърцата на смирените. И ако Бог живее целокупно в твоето сърце, от какво ще се нуждаеш? Денят, в който Бог дойде да живее в сърцето ти, всичките ти работи ще се оправят. Ти не искай материално да се оправят. Дъщерята и синът ти трябва да имат същото просветление, като тебе. Ако твоят мъж не може да обича Бога, както ти Го обичаш, и ако твоите дъщери и синове не обичат Бога, както ти Го обичаш, ти не може да искаш благословение за тях. Вземете например един музикант. За да бъде истински музикант, той трябва да има пластични пръсти, при това пръстите му трябва да бъдат добре устроени. При това той трябва да има една много добра, отлична ръка. Музика трябва да има в него. Той трябва същевременно да бъде и много досетлив. Ние, съвременните хора, се задоволяваме с това, което имаме. И то е хубаво, но има неща, които наистина трябва да ни задоволяват. Само Божественото може напълно да ни задоволява. Ти искаш да знаеш например ще бъдеш ли богат или не. - Това е най-същественото. Първо човек трябва да търси същественото, а после другите работи. Когато ти търсиш една породиста кокошка, трябва да намериш такива яйца, които да съдържат съответен зародиш в себе си. Ако вземеш яйца, които нямат никакъв зачатък в себе си, можеш да ги туриш под една квачка, но от това яйце нищо няма да излезе. В това яйце трябва да има такъв зачатък, че непременно да излезе от него породиста кокошка. Ако ти не искаш една ябълка или една круша или слива, ти трябва да намериш съответно семе и да го поставиш при съответни условия. Та ние трябва да отделим същественото в живота от несъщественото и на това съществено всякога да разчитаме.

Обикновените идеи, които съвременните хора имат за обществен строй, за майки и за бащи, за братя и сестри, те не отговарят на онази реалност, върху която е създадено братството. Истински брат е само онзи, който е едно с тебе и по дух, и по душа, и по ум, и по сърце. Истински сестр(и) или приятел(и) са само онези, които са едно с тебе и по ум, и по сърце, и по дух, и по душа. И те трябва да споделят твоята съдба при всички условия, а не само по (щопко). Те трябва еднакво да споделят нещата и еднакво да си помагат. Помощта седи в човешките мисли, а не в човешките чувства. Не са думите, които човек изказва, но делата му са важни. Едно дело трябва да се направи навреме.

Една сестра разправя своя разговор с един адвентист. Адвентистите вярват, че тяхното учение е най-право, понеже те вярват, че Христос ще дойде втори път на земята. Те вярват, че като дойде Христос на земята, мъртвите ще възкръснат от гробовете си, праведните ще отидат в мястото на слава, а грешните на вечно мъчение. Тя му отговорила, че според нея учението на адвентистите не задоволява душата й. Аз пък от своя страна твърдя, че дотогава, докато човек упова на адвентизма, това е заблуждение; докато упова на католицизма, това е заблуждение; докато упова на евангелизма, това е заблуждение, докато упова на православието, това е заблуждение; докато упова на окултизма, това е заблуждение; докато упова на каквото и да е учение, това е заблуждение. Докато човек не дойде до положение да упова на Любовта, той не е на прав път. Щом почне да упова на Любовта, той е вече на прав път. Следователно, истината изключва от себе си всички заблуждения, а включва всички добродетели. - Що е Истината? - Това, което в даден случай изключва от човек всички заблуждения, всички злини, всички неправди, всичко зло, всичко лошо, а включва в него всичко добро, всичко възвишено, това е Истина. Това, което в даден случай внася в човека живот, смисъл, облагородява, това е Истината. Това, което може да ме извади от едно състояние в друго,

това е Истината; това, което всякога ме е повдигало и в бъдеще ще ме повдига, това е Истина. Както и да определям Истината, пак не мога да я определя. Истината има практически смисъл в приложението. Сега ще се яви въпросът: Можем ли да приложим това? - Можем, има ред правила за това. Те не са крайни правила. Преди всичко силата в човека се развива постоянно, не е нещо, което може да се постигне изведнъж и да спре. Когато децата постъпват в първо отделение, те не изучават всичко изведнъж. Те изучават цяла година само азбуката, а във второ отделение изучават друго нещо. Така минават от отделение в отделение, като изучават все нови и нови неща. В продължение на 16 години учение, те свършват университет и могат вече да говорят върху някои отвлечени въпроси.

Христос казва: "Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие". И тогава Христос пристъпва да разправя какви са условията, за да бъде човек блажен. Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие. Христос имал особени схващания за блаженствата. Той казва, че има три неща, които спъват хората да бъдат блажени. Едното е желанието на човека да си купи нива. Това е крайният материализъм. Другото, което спъва човека, е желанието му да си купи волове и да ги опита. Това е чувственият живот на човека. Той търси удоволствията в живота. Това е животинското начало в него. Третото, което спъва човека, това е желанието на човека да се ожени. Това е нисшето начало в него. И трите положения, обаче, носят нещастия за човека. Нивите му ще вземат, воловете му ще продадат, а жена му ще умре. Утре още жена му ще пристане. Кажете ми коя жена не е пристанала? Според мене всяка дъщеря е любовница на баща си. Ако тя изневерява на своя баща, едновременно с това тя изневерява на всички. Така гледам аз на въпроса. Дъщерята е първата любовница на баща си. Следователно, ако дъщерята изневерява на баща си, и ако синът изневерява на майка си, тогава целият живот е едно изневеряване. При това положение и онзи, за когото дъщерята се жени и на него ще изневери. Тогава мъжът ще й каже: Ти на баща си

изневери, че на мене ли няма да изневериш? Ти баща си напусна, че мене ще обичаш? Аз бих уважавал онази дъщеря, която може да каже на своя възлюблен така: Обичам те, но те обичам повече от баща си и затова не мога да напусна баща си заради тебе. И след това някой ще ми цитира от Евангелието, че е казано, че човек ще напусне баща си и майка си. Какво е казал Христос? Питам: Какво е твоето верую? Ако ти напуснеш баща си и майка си заради една жена? Или по-право какво верую имаш ти, ако напуснеш Бога и твоето верую за една жена? Ще кажеш на своята възлюблена: Ако обичаш Бога и аз мога да те обичам. Ако не Го обичаш, аз ще си намеря друга, по-добра от тебе; по-добра разбирам такава, която обича Бога. Според мене всяка мома, която обича Бога и вярва в Него, е по-добра от онази, която не обича Бога и не вярва в Него. Според мене аз или ти е едно и също нещо. Според мене Любовта към Бога е мерило, което определя всички неща. В нея няма никакво изключение. Историята на всички велики хора оказва същата опитност. Всеки, който е опитал Божията Любов, той никога не се е разочаровал. И постиженията на света седят именно в Божията Любов. Като говоря за Любовта, понякога аз съжалявам, че говоря, но благодарете, че аз говоря само за външните дрехи на Любовта. Що се отнася за вътрешните ѝ дрехи, аз още не съм обелил зъб. Аз говоря само за работната дреха на Любовта на Бога, с която Той работи, но за външната дреха на Любовта аз още нищо не съм казвал. С тази дреха Бог работи на нивата, за нея само там ви говорих. Това, което осмисля живота, това е онзи дълбок поглед, с който като погледнеш, всички страдания, всички нещастия изчезват. Достатъчно е само един лъч на Любовта да дойде в човека, за да изчезнат всички съмнения, всички подозрения, неволи и страдания. Тогава целият свят се обръща и в тебе се зараждат нови чувства и способности. До тогава ти си бил невежа, но щом те погледне Любовта, ти ставаш вече ангел, с крила. Чудно е, че съвременните хора, когато са влюбени, искат да знаят дали ги обичат или не. Трябва да знаете, че дотогава, докато ви пишат любовни писма, вас не ви

обичат. Когато престанат да ви пишат любовни писма, вие сте повече на правия път, отколкото когато ви пишат. Мислите ли, че богатството в света е благо? Наистина и то е благо. Има едно богатство, което иде от Бога, но е благословено. Има едно богатство, което не иде от Бога и не носи благословение. Има една сиромашия, която иде от Бога и е благословена. Има една сиромашия, която не иде от Бога. Аз не бих желала нито богатство, нито сиромашия, щом не идват от Бога.

Сега ще ви прочета няколко афоризми: Постигнатият път на мъдреца, изгряващото слънце на любящия са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и любов. Всеки, който мисли върху живата вода, която тече, и върху вятъра, който вее нагоре, и надолу върху светлината, която се разстила навсякъде, е блажен.

Хлябът слязъл от небето е за гладния, мисълта - за умния, а работата - за човека, който обича Истината.

Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на Истината. Изгряващата звезда показва красотата на нощта. Изгряващото слънце показва славата на деня. Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва. Аз превеждам думата поле с живота на човека. - Това, което носи опасност, е чистотата, планина се казва. Туй, което задоволява душата, е Любовта. Туй, което задоволява духа, е Мъдростта. Туй, което осмисля всичко, е Истината. Път без крах, истина без съмнение и живот без страдания, това е безсмъртието. - Младостта е дреха на живота. Светлината е дреха на знанието. - Свободата е дреха на здравето. Живот без добродетели е градина без цветя, на дървета без плодове. - Не търси това, което не ти трябва. Не носи това, което не те задоволява. - Бъди всякога свободен и никога не се впрягай. - Тури хомота на почивка, а силата си на работа. - Постави страха слуга на разума. - Постави милосърдието помощник на сърцето си. /цитати от “Светът на великите души”, мисли от Учителя стр. 4 и 5/.

“Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие”.

Живият хляб в света, това е Божественото, в което ние всеки ден се храним. Този хляб е проводник на живота. За да се разбере това, изисква се едно по-добро разбиране. В сегашната химия се казва, че водата е съединение на две части водород и една част кислород. Според моите схващания това е външно разбиране за водата. Водата не се е образувала от водород и кислород. Тя съществува вън от тези два елемента. Тя е някъде далеч от тях. Водородът и кислородът са само проводници на водата, но не и нейни съставни части. Ако наистина водата произлизаше от водород и кислород, тя би трябвало да прилича по свойства на тия два елемента. В същност водата ни най-малко не прилича на водорода и на кислорода. Водородът и кислородът са тръби, през които водата минава. “И затова като пиете водата и останат от нея водородът и кислородът, казвате, че тази вода не е чиста. Щом стане нечиста, това показва, че сме взели полезното от нея и сме оставили непотребното. Такава вода не е добра за пиене. Такива са нашите схващания. Това са тръбите, а водата я няма. Такива са и нашите разбирания за Любовта. Това, което в тебе се опетнява, не е то любов. Това, което се съмнява в тебе, не е вяра. Това, което показва твоето безсилие, не е сила. Това в тебе, което показва външната природа още не е твоята разумност. Разумността в света върви по съвсем друг закон. Тя подразбира да можеш да се справиш с всички мъчнотии, които съществуват със самия тебе. Сегашните хора имат хиляди случаи, при които могат да изпитат своята вяра и разумност. Вие правили ли сте опити да проверите своята вяра? Когато косата ви побелее, можете ли да я почерните? Защо се смущавате от белите коси, а черните желаете? Бялото винаги дава повече, а черното взима повече. Черната краска, това са икономистите хора. Черните краски, това са икономистите, а белият цвят, това са щедрите хора, филантропите. Капиталът на такива хора отива. Затова като остарява човек всичко харчи. Старите хора са крайно суеверни, много доверчиви. Много пъти старите хора минават за много

благочестиви. Наистина, младият човек се опасява от младите моми, а старият не се опасява от младите моми. Като види някоя млада мома старият дава вид, че не иска да я види. Тенденция е това. Но той няма сила в сърцето си, затова не иска да я види. Навремето си той изхарчил всичките пари. Затова той не се радва на младата мома. Той трябва да каже на младата мома: Дъще, ела при мене да ти дам един съвет как да намериш един момък, когото да обичаш, който да те обича и да е готов на всички жертви заради тебе. Старата баба пък не трябва да избягва младия момък, но да му каже: Синко, ела при мене да ти кажа как да намериш една млада мома, която да те обича и да е готова да направи всичко заради тебе. Какво правят днес старите? Като видят един млад момък или една млада мома ще въздъхнат, че едно време са се лъгали, и че те ще се лъжат като тях. Не, такъв съвет не се дава. Всички хора днес са остарели по единствената причина, че са се лъгали едни други, и са ви лъгали, и сте лъгали. Значи, всички сте лъгани, и сами вие сте лъгали. Старите са остарели, понеже са лъгали и лъжат. Младите ще остареят, понеже се учат да лъжат. Казвам: Напуснете този път. От гледището на живия хляб това са стари пътища. Вие гледате, че и моята коса е побеляла, но аз сега уча закона на щедростта. Да давам, да давам. Обаче, никога не раздавам безсмислено, уча щедростта и раздавам по всички правила. Когато дойде някой при мене и иска да му направя някакво добро, аз ще му разгледам всички сметки на миналото. Като му направя едно микроскопическо добро, ще му взема десет подписа на една полица. Вие ще кажете, че това е скъперничество. Оставете вашите разбирания. Любовта е крайно щедра и крайно взискателна.

Сега като говоря всичко това аз не искам вашият живот да се измени. Вие не можете да направите всичко това, не можете да го приложите. Това не можете да го приложите. Аз мога да ви дам правила, да ви покажа пътя, по който можете да се подмладите, но за да се подмладите, изисква се дълъг период на работа. Не е мъчно, да се подмлади човек и без операция може да се подмлади.

Обикновените хора могат да се подмладят чрез операция, а вярващите хора и без операция могат да се подмладят. Всяка сутрин като ставате трябва да се подмладите най-малко с един месец. Ако всеки ден се подмладявате с по един месец, за една година ще се подмладите много. Тогава направете сметка с колко години ще се подмладите в продължение на 10-20-30, 40 години. На 12 години ще се подмладите с една година, ако всеки ден се подмладявате с един ден. От вас зависи да се подмладите по-скоро или по-бавно. Сега аз не искам да ви насърчавам в глупави, в невъзможни работи. Спрете се върху тези мисли в себе си. Това, което ви отегчава в живота, това са противоречията, на които се натъквате. На всинца ви искам да дам едно правило: Оставете настрана, вън от себе си всички противоречия, които съществуват в живота ви. Ето едно от противоречията, на които можете да се натъкнете. Представете си, че сте един беден, но религиозен човек. Отивате на десетина богати къщи да поискате нещо, да ви помогнат. Никой нищо не ви дава. Тогава вие се връщате дома си огорчен, наскърбен и започвате да изреждате всички тия десет души богаташи, при които сте ходили и нищо не сте получавали. Те минават през ума ви като светии. Казвате: Този нищо не ми даде. Онзи нищо не ми даде. Всички се отнесоха с мене грубо и жестоко. Но като се върнете дома си, кажете: Колко благо ми говори този човек. Бих желал и утре да отида при него, да ми говори със същия език. На третия ден пак идете, при този човек. Като продължавате да ходите при него в продължение на един месец, най-после ще имате някакъв резултат. Това е противоречие, с което лесно можете да се справите. И Христос е казал: "Развалете този храм, и аз в един ден мога да го въздигна". Какво означават тия думи? Под думата "храм" Христос е разбирал Своето тяло. Евреите разбраха Христовите думи буквално, те помислиха, че им се говори за Иерусалимския храм. Христос искаше да им каже, че в един ден може да разруши тялото си, и в един ден да го направи.

Сега вие искате да бъдете послушни, но най-първо вие трябва да имате в себе си сила, с която да разполагате. Вие искате да идете при някой богат човек, да искате пари, с които да разполагате. Вие искате като отидете при този богаташ да искате пари на заем, да му кажете, че Господ ви е изпратил затова. Не, вие криво разбирате тази работа. Първо трябва да се помолите в себе си, а после на хората. Като се помолите на хората. Като се помолите на Бога, ето какво може да се случи. Този богат ще откаже да я лекуват. Обаче, вие имате изкуството да лекувате. Отивате при богатия човек и казвате, че можете да лекувате дъщеря му. При това положение той ще бъде готов мило и драго да даде, само да излекувате дъщеря му. Преди всичко вие трябва да дадете нещо от себе си. Закон е: Никой не може да ви обича, докато не дадете нещо от себе си. Децата обичат майка си, понеже тя им е дала нещо от себе си. Всички ние обичаме Бога, понеже, Той е дал много нещо от себе си. Ние трябва да обичаме Бога, понеже, всичко каквото имаме, дадено ни е от Него. Ако не Го обичаме, ние се поставяме на крива основа, на опасен път. Казвате, че вярвате в Бога. Вие трябва да вярвате в Бога, в Любовта, защото от вярата, която имате от тази Любов, зависи не само вашето щастие, но и това на жена ви, на децата ви, на целия ви род. От вярата ви всичко зависи.

"Блажен е онзи, който яде от живия хляб, от хляба, който е в Царството Божие". Като ядете този хляб, трябва да знаете, че в него присъствува Божията сила. Всичко, което става в света, има известно разрешение и това разрешение зависи от хляба, който ядете. Много мъчнотии има в живота, но Бог е поставил хиляди разумни хора, които да се грижат за разрешаването на тия трудни въпроси за войните, които могат да станат и т. н. Хиляди разумни души са поставени за разрешение на въпроса какъв трябва да бъде общественият строй, как трябва да се възпитават децата, какви трябва да бъдат отношенията в семействата. Хиляди мъже и жени се занимават с разрешението на тия въпроси, и те почти са дошли до

едно разрешение. Има една програма, която е турена в действие. Тази програма е слънцето от небето. Щом тази програма се приложи в действие, всички тия стари възгледи на хората, всички стари училища, всичко това ще изчезне и ще се замести с ново. Както виждате сега, хората като се оженят, и три години не могат да се търпят, на третия месец вече се развеждат. Старият порядък не може вече да се търпи. Всички изискват нещо ново. Новото учение, учението на Христа седи върху следния закон: "Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз между тях". Защото мъжът и жената, това са части на целия човек. Мъжът е едната половина, жената е другата половина. Следователно, мъжът и жената, събрани заедно, това е човекът, а между тях вътре е Бог. Това са значи тримата, събрани в едно име. Щом се съберат мъжът и жената заедно, те имат дете. Детето е третият, това е идейната Любов на майката и на бащата. Човекът ще даде условията на семейството. И като дойде Бог, това е Божественото, това е новата фамилия, която трябва да се създаде. И тогава някои питат: Защо хората се развеждат? За тяхното безлюбие. Мъжът и жената трябва да бъдат богати, по ум и по сърце. Те не трябва да бъдат хиляви. Всички трябва да бъдат здрави. Болните хора не трябва да се женят; глупавите хора не трябва да се женят; безсърдечните хора не трябва да се женят. Човек, който влиза в Божествения път, трябва да бъде без недъзи. В Писанието е казано, че човек ще напусне баща си и майка си. - Кога трябва да стане това? И за кого се отнася това? - То се отнася за първите хора, които Бог създаде. За тях беше това. Като създаде Адама, той напусна баща си и майка си. Това и до днес си остана, за хиляди години вече се казва същото, че човек трябва да напусне майка си и баща си. Първоначално Адам е бил като животно. Той от хиляди години беше размърдал опашката си. Като го намери, Бог го запита: "Ти готов ли си да оставиш баща си и майка си заради мене?" -Готов съм, Господи. И наистина, той ги напусна. Тогава Господ го въведе в училището, вдъхна му през ноздрите дихание, и той стана жива душа. Всичката

спънка седи в това, че неговото дете, жената, още не се е самоотрекла от баща си и от майка си. Жената още не може да се отрече. Жената уж се е отрекла, но като види, че не може да живее с мъжа си, бяга при майка си и при б_освещение, докато дойде до положение да се отрече от майка си и от баща си. Тя трябва да се откаже от старите си привички и да тръгне подир Бога, както Адам е тръгнал. Христос дойде на земята да покани жените да се обърнат към Господа, да се покаят, и да го последват. Новата религия ще бъде религия на жените да се откажат от баща си и от майка си, от сегашните си мъже - от всичко да се откажат. Какво ще кажете вие, мъжете, на това нещо? Трябва да се радвате, защото ще имате една нова жена, от която ще лъха нещо ново, идеално, хубаво. Тогава целият свят ще се преобрази. И тогава новата жена ще почне да меси хляба в света. Тогава майките ще месят хляба, от който ще се раждат бъдещите деца. Тогава ще се раждат гении и светии. Какво правят сега в Германия? Там насила въвеждат Христовото учение. Там по закон могат да се женят само здравите, на хилавите, на слабите не се позволява да се женят, със закон им забраняват това. Ще кажете, че това не е човеколюбиво. Можете да мислите, каквото искате, но Христос казва: "Човек ще напусне майка си и баща си и ще се прилепи към жена си". При коя жена? При тази, която утре може да го напусне? Не, не се разбира сегашната жена. Или ще кажете, че жената трябва да напусне баща си и майка си, за да се прилепи при мъжа си. Не, идейно трябва да се разбира това нещо. Не е въпросът да се заблуждаваме. В света всички трябва да работят за повдигане на жената, за да се изпълни Божествения План. Жената минава през посвещение. Тя трябва да бъде красива и да се отрече от баща си и от майка си и да се прилепи към Бога. Докато жената не залюби Бога и не жертвува всичко заради Него, тя по никой начин не може да се повдигне. Тя не трябва да жертвува своите разбирания, с които се е родила за никой мъж в света. Това значи жена, която е посветена. Всяка жена, която се отрича от своите религиозни вярвания за един мъж, е ужасна жена. Тези

жени, именно са донесли най-големите нещастия, които съществуват. И ако ние не сме готови заради Онзи, Който ни е дал в света всичко, не сме готови да се жертвуваме, да жертвуваме и своето верую, какво можем тогава да направим в света? Тогава ние имаме две раси в света: едната раса върви по пътя на Каина, по пътя на линията на майка си, втората раса върви по пътя на баща си. Писанието казва: "Вие сте чада на дявола". Значи втората раса върви по пътя на Сита, т. е. по пътя на Адама, на баща си. Има мъже в света, които вървят по Каиновата линия, а други вървят по Ситовата линия. Тези мъже, които вървят по линията на Каина, са непросветени мъже. Има и жени, които вървят по линията на Каина. Обаче, има мъже и жени, които вървят по линията на Сита. Това са мъже и жени, които трябва да създадат новата религия. Тези мъже и жени, като се съединят в едно, ще образуват новата религия, новата култура. Като се съединят, те не трябва да питат какво ще стане със света. Те ще превъзпитат каиновите мъже и каиновите жени. Това ще бъде полето, върху което ще работите. Когато дойде Христос, хората бяха ли праведни? Не, Христос дойде в една епоха, когато хората бяха крайно груби. Благодарение на това, че от толкова години работи в света, че сега имаме една съвсем друга култура от тази, каквато имаше в римско време. Знаете ли колко жестока беше римската култура? Когато превзеха Иерусалим, римляните разпнаха 60 000 евреи на кръста. Разправят, че пътят от Иерусалим до Рим е бил само с кръстове. От това евреите били толкова ожесточени, че когато 12 000 евреи били обсадени в една област, те избрали 12 души, които да избият всички останали. После тия 12 души избрали помежду си един да избие 11-те, а последният от тях се самоубил. Такова ожесточение е настанало между тях. Питам: Ако тези хора могат по такъв начин да извършат този подвиг, защо да не могат да се пожертвуват за истината и доброто в света? Че ако един момък се самоубива за една мома, която го е излъгала, защо по същия начин той не може да се пожертвува за Христовото учение? Ако много жени могат да носят несгодите на

един мъж, защо да не могат да носят по същия начин несгодите за придобиване на Царството Божие? Какво противоречие има в това? - Никакво противоречие няма. Казвам: В сегашния век Бог ни наблюдава със своето око. И аз чувам гласа на Господа, който казва: "Адаме, къде си сега?" Сега у всички вас виждам как Адам се е присламчил при жена си или се е скрил в банката зад парите си. Всеки се е скрил, присламчил се е и казва: Дано още мене не ме викат, че още не съм готов. Всичко това са заблуждения. Това е театър, всички сте отишли на представление. Представлението трябва да се напусне. Ти седни в театъра, но какво ще видиш? Казвате: Чакай да видя последното действие. Аз да ви кажа какво ще бъде последното действие. В последното действие героят и героинята ще умират и ще ги заровят. А тези герои, които вие виждате, не представят никаква реалност. Както са живели в миналото, така живеят и сега, и в края на краищата ще умрат. Те умряха един път, а сега втори път ще ги изкарат на сцената. Един американски проповедник проповядвал на американска публика как могъл китът да глътне Йона. Той цели 4 часа разказвал тази история. В това време държал Йона във въздуха, докато най-после китът го глътнал. Той доказвал цели 4 часа това пред учени американци, как китът глътнал Йона. Какво ще доказва как го глътнал? Ако го е глътнал, глътнал го е. Ако не го е глътнал, не го е глътнал - нищо повече. Наскоро четох, че един моряк, от един английски параход паднал във водата, дето един кашалот го държал в утробата си, глътнал го и там прекарал цели 24 часа. Като убили кашалота, той излязъл навън. И после разправял своята опитност: усетил, че влязъл в нещо топло и след това изгубил съзнание. Разликата между Йона и този моряк седи в това, че Йон не е изгубил съзнание, но през всичкото време се молил в утробата на кита. Тогава Господ заповядал на кита да го изхвърли навън.

Блажен е всеки от вас, който може да яде от този хляб, който сега се меси. Блажени сте вие, които можете да ядете от хляба, който е в Царството Божие. Блажени са вашите деца, блажени са вашите

дъщери и синове, блажени са вашите слуги, които могат да ядат от хляба, който е в Царството Божие! Блажени са тези, на които духът е дал този Божи хляб, които ядат от този хляб, който носи благото на цялото човечество.

“Благословен Господ Бог наш”.
Тайна Молитва.

37. неделна беседа от Учителя, държана на 21 юли 1935 год. София, Изгрев

Забележка: От 28 юли 1935 г., 4 август 1935 г., 11 август 1935 г., 18 август 1935 г., 25 август 1935 г., 1 септември 1935 г. беседите са отпечатани в томчето Съборни беседи “Царският път на душата”.

ВСИЧКО ЧРЕЗ НЕГО СТАНА

Отче наш.
"В начало бе Словото".

Ще прочета няколко стиха от първата глава на Евангелието от Йоана.

Сега ще ви позанимая с един разумен предмет, който е малък по съдържание и по смисъл.

"Всичко чрез Него стана". Всички неща в света стават все чрез разумното. Причината за всичко, каквото става в света, е все разумното. Може би, вие ще тълкувате, че някои неща са добри, някои неща са лоши. - Това са ваши тълкувания, това не са тълкувания на Първата Причина. Нима са ваши схващания. Съвременната наука, например, определя що е студ и що е топлина. Какво разбира тя под светлина и студ, това можете да намерите в разни научни книги или речници, но аз ще ви дам друго определение за топлина и за студ. Студ е това, което взема, топлина е това, което дава. Изгаряне е това, което взима повече, отколкото трябва. Когато взима повече, отколкото трябва и студът изгаря. Следователно, и студът изгаря, и топлината изгаря. Когато топлината дава толкова, колкото можете да носите, тя е приятна. Понякога и студът взима толкова, колкото можете да носите. Тогава и той е приятел.

Сега ще си зададете въпроса дали това определение, което ви давам, е научно? Научният начин е прогресивен. Всеки метод, който не е прогресивен, не е научен. Научните работи не са установени, те не са аксиоми, не са вечни истини. Това са методи, това са пътища, по които знанието може да бъде достъпно. По тези пътища знанието може да стане научно. Следователно, всички ония методи, чрез които първичното знание става достъпно, това е наука. Всяка наука, която

не може да направи първичното знание достъпно, това не е никаква наука. Науката не спасява хората. Ако науката спасяваше хората, тогава най-учените хора трябваше да бъдат спасени. Кажете ми един учен човек, който и да е бил спасен от науката. И най-ученият човек умира, както и най-простият умира. И най-ученият човек и най-големият простак еднакво се препъват. И най-ученият, и най-големият простак еднакво се препъват. И най-ученият, и най-големият простак еднакво си пукат главите. В какво седи разликата между учения и простия? Разликата се заключава само в това, че когато ученият пукне главата си, той знае как да я превърже, когато простият не знае как да си превърже главата. Като срещна един човек, който си (е) пукнал главата, и знае как да я превързва, казвам: Учен човек е този. Като срещна един човек, който си (е) пукнал главата, и не знае как да я превърже, казвам: Прост, невежа е този човек. Та това е едно страдание, една рана, която е произведена или от мраза, или от топлината. Следователно, и в единия, и в другия случай вие имате нужда от превръзка. И при изгарянето от студ, и при изгарянето от топлина, имате нужда от превръзка, само при изгарянето от студ не можете да направите същата превръзка, каквато ще направите при изгарянето от топлина, от горещина. Ако искате, можете да проверите. Казвам: Това е новото, което сега ви казвам, което вие (не) знаехте. Ако някой знае това, аз съм готов да си взема думите назад.

Сега има един начин за гледане на нещата в природата. Няма по-съвършено око в цялата природа от човешкото око. Каквото да казвате, според мене, по-съвършено око в света от човешкото няма. Спор се води по този въпрос. Аз съм на мнение, че по-съвършено око от човешкото няма. То е по-съвършено и по-сложно от всички останали очи. Не че то няма абсолютно никакъв дефект, не че е абсолютно съвършено, но засега на земята по-съвършен орган от човешкото (око) няма. Когато критиците се изказват за нещо, те казват, че това не е добре нарисувано или онова не е добре нарисувано. Обаче, кое именно, на кое място и на коя част, те не

могат точно да определят. Те виждат някакъв дефект в една рисунка, но не може да определи до и в какво седи тази погрешка, нито могат да я поправят. Те казват: Виждам погрешката. Питам: Как можеш да виждаш това, което не знаеш на кое място се намира, нито можеш да го направиш? Казвате: Ама очите не са добри. Като казвам, че очите на някой човек не са добри, ето какво разбирам: Аз взимам за тази цел една квадратна площ. A2, B2 и турям друга една площ перпендикулярно на първата. Значи имам две площи, които са перпендикулярни една на друга. Следователно, когато лъчът, който излиза от човешките очи пада под тази площ отдолу, според мене този човек не е добър. А когато лъчът, който излиза от човешките очи, пада под тази площ отдолу, според мене този човек не е добър. А когато лъчът, който излиза от човешките очи, отива над първата площ, този човек е добър. Това може математически да се провери. Който може да даде други обяснения на тази теория, ще го поставя на изпит. Аз мога да избера някой от вас да го поставя на изпит. Опитът ще бъде следният: Ще взема 10 каси, в едната от които ще има 100 хиляди лева, във втората ще има двеста хиляди, в третата - триста, после четиристотин и т. н. до един милион лева. И след това ще оставим пред тези каси онзи, който според вашия метод минава за честен човек, и ще видим кой от двамата ще издържи. Така ще видим кой колко е честен.

Един господин се е хвалил на приятеля си, че могъл да дресира своята котка така, че била способна да носи кафе. Приятелят му казал: Трябва да се опита да се види доколко наистина е дресирана. Той турил един ден една мишка в джоба си и тъкмо котката носила кафе, той пуснал мишката на земята. Като видяла това, котката хвърлила таблата с кафето на земята и хукнала да гони мишката. Често казват за някого, този човек е много морален. Той е морален дотолкова, доколкото не е видял мишка пред себе си. Щом види мишката, всичко захвърля настрана - и морал, и убеждение. Да гони мишката, това е стар занаят на котката. Щом види мишката, тя хваща първия си

занаят, първия си морал. Котката има едни разбирания, нейният господар има други разбирания. Но ние не трябва да мерим живота на котката с живота на един човек. Това е морал да дойдем до разбиранията на котката, (до) законите на схващанията на природата. Според мене под думата природа се разбират сбор от колективни, съзнателни същества, които работят заедно и които са завършили своята еволюция. Тези същества се намират в разни департаменти на обширната природа. Те направляват цялата природа. Те направляват целия живот. Как направляват цялата работа, как я разпределят помежду си, това е тяхна работа. Ако седна да ви разправям как става това, за вас пак ще остане непонятно, неразбрано, и за мене ще бъде губене на време. Пък и нищо няма да спечеля от това. Но фактът си е факт. Те направляват живота. Какви са техните намерения, аз ги зная, те са всякога добри. Те нямат абсолютно никаква користолюбива цел. Понякога се показват, че са много користолюбиви, но то е привидно така. Някога може да се покаже, че са същества злонамерени - това може да се докаже с оглед на бъдещето, а не в настоящето. Ние, съвременните хора, търсим благото като един настоящ момент.

Сега аз искам при многото знания, които имате, да ви дам и друго едно знание, което ви е потребно. Това знание се заключава в следното: Във всеки даден момент ти можеш да се освободиш от злото, което те мъчи, и от доброто, което те мъчи. И доброто може да мъчи човека, както злото. И доброто може да мъчи човека, както един грях го мъчи. Ако около тебе има един добър човек, ти можеш да се измъчиш като него. Ако около тебе има един лош човек, ти ще се измъчиш точно като него. Лошият човек ще те измъчва със своето зло. И в двата случая човек може да се мъчи. Това е една възможност. Но можеш и да не се мъчиш. Кога? Когато и в единия, и в другия случай ти не си умен човек. В съвременния живот много пъти ние се мъчим от разни неща. В Америка имало двама видни проповедници: Единият от тях се наричал Бичер, а другият Талмеч. Няма да тълкувам целите им имена, но ще се спра само върху първите букви

на имената им - Б и Т. В църквата, дето проповядваше Талмеч, идваха хиляди хора да го слушат, той беше много красноречив. Това силно безпокоеше другите проповедници в Америка, защото техните църкви се изпразваха от богомолци. Те се молиха на Бога да се премахне този проповедник по някакъв начин, за да започнат и техните църкви да се пълнят с богомолци. И, действително, неговата църква се е запалвала и горяла само по себе си. Един ден от органа е изхвръкнала една електрическа искра, която запалила цялата църква. След известно време и той изгорял, заминал за онзи свят. По този начин се спасиха другите църкви. Защо го мразиха другите проповедници? Красноречив беше човекът. Със своето красноречие той привличаше американците. “Тал” значи висок човек. “Мач” значи борец, който знае да се бори. “Талмеч” означава човек - високият човек, който знае да се бори. Буквата Т означава човек, който във всеки даден случай може да преодолява мъчнотиите в живота. Бичер пък го сполетяха най-големите нещастия. Той имаше една голяма афера с една жена. И от как започна тази афера, църквата му се раздели, започнаха да спорят дали той трябва да има такава афера с жените, или не трябва никаква работа да има с тях. И така въпросът си остава висящ. А около красноречивият оратор всички жени се увличаха в неговата реч. А като се увличат жените, нали знаете какво става? - Влюбват се, както и да е, това са хорски работи. Бичер, значи човек, който прониква на дълбоко. Той прониква надълбоко, но не може да узрее. Талмеч беше човек, който побеждаваше всички мъчнотии, но не можа да спаси себе си, нито своята църква. Той замина за онзи свят, а църквата му изгоря и даде възможност на останалите проповедници да се успокоят, да се утешат и кажат за него: Господ да го прости, по-добре да отиде на небето, там да проповядва, отколкото на земята. Сега изводите, които правя, в тях има нещо тенденциозно. И аз съм виждал това нещо. Ако ме слуша някой евангелски проповедник, ще каже: Така не става. Ако ме слуша някой православен, ще каже: Аз да съм на негово място. Не, нито

едното, нито другото одобрявам. Аз искам да изнеса факта, че някой път и злото, и доброто може да ни мъчи. Но въпросът за злото и за доброто, това са отношения, които съществуват, и са необходими при нашето развитие. Злото почива върху един живот, който е останал някога от миналото. Злото съществува като един недоразвит недъг, който е останал някога от миналото. Злото съществува като един недоразвит органически живот. Съвременните учени хора намират, че всички болести се дължат на един нисш живот, който оказва голямо влияние върху нашия организъм. Съвременните учени намират, че всички болести се дължат на един нисш живот, който не функционира в хармония с висшия живот на човека и той оказва влияние върху нашия организъм. Семената, зародишите на всички тия нисши същества са причина на заболяванията, които стават с нас. Окултната наука кръщава тия същества с различни имена, но едно е важно, че ние трябва да се пазим от тях. Те наричат нисшите същества плът, а висшите същества - висшият живот в човека или животът на духа. Ние трябва да дадем друго направление на нисшия живот в себе си, а не да мислим, че можем да се освободим от него. И този живот е потребен на човека. И материалният живот е потребен на човека, както калта е потребна на грънчаря. Като меси тази кал, той все ще се оцапа, но като я направи на тесто и опече от нея няколко грънци, грънчарят все ще вземе няколко гроша за храна на децата си. Ако тази кал не съществуваше, какво щеше да направи този грънчар? Като работиш с тази кал, все ще поогрубеят ръцете ти, все ще ги изцапаш или ще изгубиш своята мекота, но това е друг въпрос вече. Без тази кал в материалния свят не може. Има известни неща, които са необходими при сегашното развитие на човека. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. В света няма лоши работи. В същност лоши работи има само тогава, когато ние не разбираме, това, което ни е дадено и не можем да го използуваме.

Казано е: "В Начало бе Словото". Всичко чрез Него стана. Обаче, ние, хората на земята, имаме нови идеи, искаме да внесем тези идеи в

живота си с цел да го подобрим. Ние можем да направим това. И наистина, ако нашите нови идеи, които внасяме в живота си, не са в състояние да подобрят живота ни, ние трябва да ги изменим. И наистина, ако не е така, трябва да изоставим тия свои идеи. Задръжте само онази идея, само онова чувство и само онази постъпка в себе си, които в даден случай помагат да създадат във вас един подтик, един импулс към въздигане нагоре. Защото ако една мисъл в тебе не дава поне микроскопически подтик да роди друга една нова мисъл, тази мисъл не е права. Ако едно твое чувствуване не може да създаде в тебе никаква интензивност да се създаде един подтик, то не е право, не е на място. И ако една твоя постъпка не може да създаде един нов подтик в човека или в самия тебе, тя не е на място. Всяка такава мисъл, всяко такова чувство и всяка такава постъпка не е потребна за вас.

При сегашното възпитание аз искам да зная какъв метод употребявате практически, когато трябва да се освободите от един свой стар навик, който носите от миналото си. Може би, някой от вашите лоши навици в миналото да е бил добър, но в последствие да се е доразвил. Представете си, че вашият дядо в далечното минало имал обичай на обед само да си пийне по една чашка от 100 грама съдържание винце. След като другият ви дядо е започнал постепенно да увеличава чашките, наместо една чашка той пиел по две чашки. Следният ви дядо започнал да пие по четири чашки, после по осем, десет, 20, докато днес вашият баща пие по 30-40 чашки. Вие пък пиете още повече от него. Това е един навик, който има причината си във вашето далечно минало. Така тия ваши деди и прадеди постепенно са увеличавали нещата, докато сметката им е излязла съвсем погрешна. Погрешната сметка е създала тия лоши навици. Навиците могат да се превърнат в погрешки, погрешките могат да се превърнат в престъпления, а престъпленията могат да се превърнат в най-лоши постъпки. Казвам: Човек не може да се освободи от един свой лош навик, от една своя погрешка, от едно свое престъпление и от една

лоша своя постъпка, докато първо не измени своята мисъл. Ти не можеш да измениш един свой навик и да се освободиш от него, както и от своята погрешка и престъпления, докато не измениш своите чувства и своите постъпки. Дойде при мене един болен (и) му казвам: Ти лесно можеш да се излекуваш. - Как ще се излекувам? - Като си представиш, че си здрав. - Как ще си представя, че съм здрав, когато съм болен? - Там е твоето зло, именно. Как ще си представя, че съм здрав, когато съм болен? - Тогава именно ти не можеш да се лекуваш. Това е цяла въртележка. Дойде при мене един беден човек и ми казва: Знаеш ли колко съм закъсал? - Отникъде работите ми не вървят. Представете си, че си богат. - Как ще си представя, че съм богат, когато нямам пари в джоба си? Да имам нещо в джоба си, да си представя. Ами при това положение как мога да си представя, че съм богат? - Затова, именно, ти не можеш да оправиш работите си. В това седи реалното. Онзи земеделец, който посява житото на нивата си, той трябва да вярва, че идната година ще има повече жито. Като туря житото в нивата, то така ще се трансформира, че идната година от 10 кгр, той ще събере 100. Земеделецът знае как да трансформира житото. Когато дойдете до един болен, когото трябва да лекувате, вие трябва да посеете в него една проста истина, че ще оздравее. И като приеме тази истина в себе си, като едно семе, то ще израсте и ще даде плод. Като посеете в себе си мисълта, че сте здрави, наистина ще бъдете здрави.

Сега ще ви приведа един пример за един българин, който се казвал Стоян. Той обичал много да си попийва и от пиян станал бекрия. Казвали му: Знаеш ли, че като пиеш така, момите няма да те искат. - Оставете ме, по-хубаво е за мене, нека да не искат. - Ами баща ти, майка ти, не са доволни, помисли малко за тях. - Остави и тях настрана, не ме закачайте. Чашата струва над всичко. Казвали на кръчмаря да не му дава да пие. Защо да не му давам? Човекът си плаща добре. Един ден един от неговите приятели му казал: Стояне, искам да ме слушаш какво ще ти кажа. - Хубаво, ще пия и ще те

слушам. В това време приятелят му турил една голяма змия в торбата си и я пуснал в кръчмата. Като видял змията, Стоян веднага изскочил вън от кръчмата. С него заедно избягал и кръчмарят. А змията свободно се разхождала в кръчмата. Този безверник, този голям пияница се излекувал от една змия. После му казали: Стояне, влез в кръчмата. - Не, докато онази е там, аз не влизам в кръчмата. Следователно, ако вие не можете да турите в човешкия ум една голяма змия, която да се загнезди вътре като една сила, вие никога не бихте могли да изправите даден човек. Ние въставаме против нашите мисли, когато не знаем как да ги поправим. Не е въпросът да се изправи човек, когато е мирен, когато е трезв. И, когато Стоян е в кръчмата, ще вземеш една боа и ще я пуснеш вътре, та и Стоян, и кръчмарят да излазят заедно навън. Трябва да пуснете тази боа при богомолците, когато се молят. Набожните хора няма да се молят за змията.

Казвам: Психологически ние употребяваме известни доводи. Мисълта е творчески принцип, тя е мощна сила. Ако вие задържите една мисъл в ума си само за една триста хилядна част от секундата, тя ще произведе голям резултат. Не е нужно да я задържате даже само една секунда. Ето какво аз разбирам под думата резултат на мисълта. Представете си, че вървите по пътя и получите един удар. Този удар може да не е толкова силен, но го чувствувате с месеци след това. Причината за това е, че този удар се повтаря в съзнанието ви, което предизвиква спомен за удара. Тъй щото, ударът е само еднократен, а преповторението му е многократно. Следователно, и щастието е само един момент. И злото е само един момент. То трае само една триста хилядна част от секундата. Тази малка част от секундата подразбира само едно мигновение, което и съзнанието даже не може да го схване. За един мързелив, бавен човек мигането е един по-дълъг момент, а за съвършения мигането съответствува на една тристахилядна част от секундата, едва се забелязва, че мига. Защо мигат хората? Турците имат една поговорка: Който земята гледа, той душата изгаря. Ако

дойде някой при тебе да ти иска пари на заем и гледа на земята, ще му кажеш: Ще дойдеш след една седмица, защото и аз искам да погледам малко земята. Ще ви приведа един пример за един български банкер, някъде, някъде от Пловдив, няма да казвам името му. Отишъл при него един човек да иска пари на заем с висока лихва. Той му дал 300 наполеона, според колкото му поискал господинът. Като му дал парите, погледнал го и си решил: Ще проследя този човек да видя какво ще прави с парите. Проследил го. Като взел парите този господин се отбил в един голям дюкян, дето купил черен хайвер. Тогава банкерът го спрял и му казал: Господине, който купува черен хайвер, той не може лесно да върне парите. Но, за да ги вземе в ръката си, той първо му казал, че иска да направи някакво преброяване на парите, защото му се сторило, че направил някаква погрешка при броенето. Взел парите си и повече не му ги върнал.

Ще приведа още един анекдот. Казва се в анекдота, че това се случило в Цариград с един ходжа, който бил много алчен, но имал много пари, с които въртял голяма търговия. Давал пари под лихва, че с висока лихва. Един ден дошъл при него един мукалитин да иска на заем 200 лири. - С каква лихва ще ми ги дадеш? - Аз взимам голяма лихва. - Добре, готов съм да ти платя сто на сто лихва. Ходжата му дал 200 лири на заем. След 6 месеца длъжникът се явил при ходжата и му донесъл само лихвите за определеното време, и то сто на сто, както се уговорили. Той запитал ходжата: Доволен ли си сега? - Доволен съм, но майката на парите? - Ти вземи сега лихвите, че майката остави настрана. Сега ще ви дам една идея, един съвет. Никога не влагайте майката в каквото и да е предприятие. Като проверите това нещо и придобиете печалба, ще дойдете да ми платите, колкото струва този съвет. Понеже, сега нямате никакви печалби, давам ви го без пари, но с условие непременно да го проверите. Когато започнете каква и да е работа, или какво и да е предприятие, гледайте да посрещате загубите с печалбите, а не с майката. Щом започнете да посрещате загубите от майката, тази работа ще излезе катастрофално. Обаче, ако посрещате

загубите от печалбата, това е в реда на нещата. Всяко страдание, всяка загуба трябва да се изкупва от печалбите, а не от майката. Никога не влагайте Божественото. Никога не ангажирайте Божественото, което Бог ви е дал, даром. Може да стане, каквото и да е, но никога не излагайте своята Любов за нищо и за никакво. Човек никога не трябва да изкарва Любовта си на пазар. Предпочитай ти да отидеш сто пъти на пазар, но никога не изкарвай Любовта си да отиде на пазар. Щом Любовта отиде на пазар, тя никога няма да се върне. Това е закон, в който няма никакво изключение. Не е било случай в живота, когато един човек или един ангел, или някое божество да е изпратило Любовта си на пазар и да не е изгубило всичко. Като дойде въпрос до Любовта, ти ще отидеш на топа на устата, но никога няма да изнесеш Любовта на пазаря. Тя трябва да остане като нещо свещено. Дойде ли до Любовта, ти трябва да бъдеш готов на всички жертви за нея, и тогава само и тя може да се застъпи за тебе. И аз зная, че всички нещастия в света се дължат на това неспазване на закона. Ние мислим, че като е богата, Любовта трябва да върши всичко заради нас. Не, тази работа не става така. Любовта трябва да бъде тил.

Сега ще приведа един стар анекдот. Когато Господ създал света, Той изпратил светлината, тя първа да посети света. Тя издала едно обявление, в което казала, че иска да посети света, но всеки да си остане такъв, какъвто си е. И всеки да си вземе, каквото си иска, но да бъде доволен. Всички останали доволни от светлината. След това дошъл на гости въздухът. Той казал на хората: Аз искам всички да се клатите на ляво, надясно. Ще се покланяте наляво и на дясно. Като дошъл въздухът, само половината хора останали на земята. Те не били доволни от това клатене. Най-после дошла водата на гости на хората. Тя им казала: Като ви дойда на гости, искам всички да си наведете главата на една посока. И докато не си отида, никой не трябва да си вдига главата нагоре. И след това дошли на гости планините. Те казали: Като ви дойдем на гости, всички трябва да се изпокриете в миши дупки. И тъй, ако седиш прав и си доволен,

светлината те огрява. Ако се кланяш наляво и на дясно, вятърът те вее. Ако се кланяш_ минава покрай тебе. Ако се криеш в миша дупка, планините са дошли на гости при тебе. Питам: Какво ще спечелиш, ако се криеш в миша дупка? Който е разбрал този анекдот, или тази приказка, нека си извади заключение от нея. Истина, знание и свобода. Употребете онзи метод на светлината, който дава свобода и простор на всяка душа. Този метод на светлината е с най-малките противоречия, с най-малките разноски. Така работи светлината.

Сега да дойдем до онези правилни разсъждения. Сега като ви гледам, аз виждам, че всички сте големи богаташи, но не знаете как да употребите имането си. Някой затлъстял, чуди се какво да прави. Малко яде, яде, а затлъстял. Що е тлъстината? Тлъстината се дължи на едно криво възпитание на човешките клетки. У тях е внесена идеята, че трябва да си доставят храна и за утрешния ден. Вследствие, на това тяхно разбиране, те си доставят храна за няколко деня. Това са тлъстините, които се трупат в организъма. Ще убедите клетките си, че няма нужда от днес за утрешния ден. Аз съм виждал млади моми и момци, ще ме извините, че говоря за тях, но виждам желанието им да са загладени лицата им, да бъдат красиви. Лицето, това е израз на човешкия ум, на човешкото сърце. Лицето показва какъв е човек в умствено развитие. Ако се измерва човешкото лице, по него може да се познае до каква степен на развитие е човешкото сърце и до каква степен е развит човешкият ум. Лицето е израз на човешката душа. Лицето показва капиталът в обръщение, какви печалби и загуби ще има един човек. Според мене френологията е наука, която показва само какъв капитал е вложен в човека. Грамаден капитал има човек, но той още не е вложен в обръщение. Това само може да каже френологията. Лицето пък показва този капитал в обръщение. Според хиромантиците ръката е капитал, който дава приходи. Като гледаш на човешката ръка, ти виждаш колко добри случаи има вложени в човека. Лицето пък показва капитала в обръщение, какви печалби, какви приходи ще имаш. Следователно, като живее, човек търси

колко капитал има вложен в неговата глава, в човешкия мозък, колко капитал е вложен в човешкото лице и колко в човешката ръка. Затова човек ще изучава своята глава, лице и ръка. Всеки ден като ставаш, ще гледаш колко капитал, колко аржан конте [argent comptй - фр. преброени пари; може би argent comptant - фр. пари в брой.] имаш в касата си и до вечерта ще теглиш линия, да видиш колко приход имаш, на разположение: две, три, пет, десет, сто или повече хиляди лева. В това отношение трябва да се работи практически. Някой казва: Мене не ме интересува хиромантията. Не те интересува като хиромантик, но ти трябва да знаеш какво можеш да спечелиш с ръката си. - Ама мене не ме интересува лицето ми. - Че в твоето лице е вложен капиталът, с който ти ще правиш оборот. Без глава, без лице и без ръка ти пет пари не струваш. В това отношение, ако ръката ти е студена, от тебе вземат повече. Ако ръката ти е топла, ти даваш повече. Ако ръката ти е влажна, нещата ще започнат в тебе да гният. Ако ръката ти е много суха, нещата ще почнат в тебе да изсъхват. По ръката на човека може да се познае много нещо. Когато ръката на някой човек е много топла, аз му пошепвам тихичко: Слушай, много взимат от тебе. Ще посъкратиш малко бюджета си. Тъй щото ръката на човека, ако е много топла, това показва, че той дава много. Ще даваш, но на място ще даваш. Студената ръка показва, че от човека взимат много, без той да иска. За такъв човек кръвообращението е слабо и капилярните съдове не са в естествено положение. Здравословното състояние на човека зависи от капилярните съдове. Всички болести в човека се дължат на разширението и на свиването на капилярните съдове. Когато при кръвообращението капилярните съдове се свиват повече, отколкото трябва, в резултат на това могат да се явят различни болести. Преди всичко ръката на човека на долната си част трябва да бъде малко топла, а на горната малко студена, за да бъде целият му организъм в изправно положение. Електричеството винаги носи хладина, а магнетизмът - топлина. Между тези две течения работи законът на Любовта, който създава връзката. Връзката

дава хода на живота. Между електричеството и магнетизма се ражда топлината. Топлината е резултат на онази първична връзка между електричеството и магнетизма. Ако тази връзка не съществува, топлина не може да се образува. Ако между електричеството и магнетизма не се образува връзка, и светлина не може да се образува. Следователно, като се обединят електричеството и магнетизмът, между тях се създава като резултат топлина и светлина. Единият резултат е образуването на топлината, а другият - образуването на светлината. Това трябва да става и в мозъка. Ако връзката между електричеството и магнетизма не се образува правилно, в мозъка не може да се образува онази правилна светлина, която е необходима за мисълта. Тази топлина и светлина са необходими при процеса на растенето на човека. При това и сърцето на човека не може нормално да бие. Пулсът на сърцето е точно определен. Той показва нормата, при която става тази връзка. Пулсът на сърцето показва онази точка, в която става връзката между електричеството и магнетизма. Това е един постоянен импулс. Всяка връзка е един удар на сърцето. Когато става една връзка, сърцето отбелязва това. Следователно, биенето на човешкото сърце показва връзките, които стават в една минута. Нашето сърце не ги хроникира точно. Сърцето на един човек бие по-малко от това на един ангел. Обаче, сърцето показва всички онези връзки, които стават между електричеството и магнетизма и които в резултат образуват светлина и топлина. Това е една нова теория, един нов начин на обяснение, което сега даваме.

Следователно, когато човек е неразположен духом, това показва, че връзката в него не е естествена. Като забележиш това, ти веднага ще измениш своята мисъл. Ти казваш: Но аз не вярвам в Бога. - Това е най-глупавото нещо. Когато един човек ми казва, че не вярва в Бога, аз подразбирам, че той не вярва в себе си. Че ако ти не вярваш в Бога, в ближния и в себе си, в кого ще вярваш тогава? Три неща има, в които човек не може да не вярва. Той не може да не вярва в Бога, не може да не вярва в себе си и не може да не вярва в своя ближен. Това е

невъзможно. Колкото и да отрича нещата, досега аз не съм срещал човек, който да казва, че не вярва в Бога. Това са празни думи. Когато някой казва, че не вярва в Бога, ето какво аз разбирам: В този случай вярата на човека се замества с вярата му в самия него. Той вярва в себе си. Понякога нашето аз взима мястото на Бога. Понякога пък нашите ближни отвън могат да вземат мястото на Бога. Тогава ние мислим, че ближните са всичко заради нас. Всеки трябва да знае, че онова цяло отвън, това е същото, от което и аз, и ближните ми са излезли. Те са части от това цяло. Едно трябва да знаете: Първо Бог създаде бащата, после Той създаде майката, а децата не са създадени от Бога. Бог създаде само бащата и майката, а те създадоха децата. Така говорят окултистите. Децата не са произведения на Бога, но са произведения на хората. Мъжът е създаден от Бога, а жената от Бога, а децата, за които вие плачете, са създадени от вас.

Сега аз не съм за това да се разберат нещата непременно. Но трябва да знаете, че човешките работи не се ограничават от първичните. Каквито са бащата и майката, такива ще бъдат и децата. Този закон е верен без изключение. Каквито са вашите мисли и чувства, такива ще бъдат и вашите постъпки. Онази сила, която подбужда вашия ум към мисъл, е от Бога. Онази сила, която подбужда вашето сърце към деятелност, е от Бога. И в дадения случай постъпката е от вас. Постъпката не е от Бога. В първичните схващания тя съществува, но стремлението ви да направите нещо, това е от човека. Де е човекът? Човекът е в своята постъпка. Бог е в неговите мисли, а природата е в неговите чувства. Така схващам човека психологически. Това е закон, който трябва да се разбере. Ние мислим, че нашите постъпки са от Бога и затова като направим една крива постъпка, държим Бога отговорен и питаме защо ни е допуснал да направим тази постъпка. За всяка твоя постъпка, ти си отговорен, а за всяка твоя мисъл, Бог в тебе е отговорен. Следователно, престъплението не седи в нашите мисли и в нашите чувства. Докато мислиш и чувстваш, няма никакво престъпление, но в момента,

когато ти като човека съединиш двете й постъпки по един или по друг начин, тогава вече провидението те държи отговорен за постъпките ти. Че някоя лоша мисъл е дошла в ума ви, ни най-малко не се смущавайте от това. Това нищо не значи. Че някое гниещо вещество отвън дава своето ухание, ти ни най-малко не си отговорен за това. Ти си отговорен само, когато започнеш да ядеш това гниещо месо. Като започнеш да мислиш и да чувствуваш, ти ще се освободиш от всякаква отговорност, защото няма да ядеш от това гниещо месо. Следователно, ще се пазите от вашите постъпки, от вашите лоши постъпки.

“Всичко чрез Него стана”. И тогава казвам: Всичко, което сега във вас става, чрез вас става. Благодарете, че е така, защото по този начин вие сте в състояние да изправите своя живот, само ако знаете как. Да допуснем, че ти си закъсал, нямаш пет пари в джоба си. Защо си закъсал? Закъсал си, защото твоят език мяза на един наточен нож, една наточена сабя. Дето, когото срещнеш, все ще го мушнеш. Затова първата ви работа е да изгладите своите мисли и желания, както и своите чувства. Направи езика си гладък. Измени характера си да гледаш добре. Като гледаш добре, ще се измени и положението ти. Чудни сте вие. Ако знаете как да гледате, как да постъпвате, в един ден ще се подобри положението ви. Ти си беден човек, нямаш пет пари в джоба си, имаш деца, имаш жена, хванал си главата си, не знаеш какво да правиш. Едно искаш само: Да спасиш своя дом. Затова ти трябва да се научиш да говориш сладко. Всяка дума трябва да бъде казана на място. Дъщерята на един банкер заболяла зле. Викат 12 души лекари, викат консулт, но всички се произнасят, че няма да оздравее, ще умре. Бащата се отчаял, не знае какво да прави. Готов е мило (и) драго да даде за своята дъщеря. Ти иди, пошепни на този банкер, че дъщеря му ще оздравее и да не се безпокои. Но ти сам трябва да вярваш. И така се случва. Утре дъщеря му ще оздравее и този банкер ще те търси да ти благодари. Той ще каже: Господ здраве да ти дава, че ме успокои. Както каза, така се случи, изпълниха се

твоите думи. Дъщеря ми оздравя. Какво трябва да ходиш да се блъскаш тук и там? Кажи на богатия банкер, че дъщеря му ще оздравее и работата ти ще се нареди. И аз правя така. Като закъсам някога и не зная какво да правя, срещам един банкер, на когото 24 души лекари лекуват дъщеря му и се произнасят, че няма да оздравее. Тогава аз му казвам, че дъщеря му ще оздравее. Работи Божият Закон. Щом<%-2> кажа така, работите ми се оправят и дъщерята на банкера <%0>оздравява. Че тази красива банкерска дъщеря Бог не я създал за умиране. Ако умират хората, умират главно от своите постъпки. Щом дъщеря ти е създадена в света да живее, тя трябва да живее, а не да умира. Вярвай в Бога и така ще бъде. Като оздравее дъщерята на богатия банкер, той още утре ще дойде при мене. Гледам след няколко деня иде банкерът при мене, носи цяла торба със злато. - Не, нищо не трябва. - Аз благодаря на Бога, че дъщеря ми оздравя. Както каза, така се случи. Дъщеря ми оздравя, а ти нищо не ми иска за това. Взимам най-после торбата. Казвам: Колко струва да кажете една красива, една блага дума, че дъщеря ти да оздравее?

“Благословен Господ Бог наш”.
Тайна Молитва.

38. беседа от Учителя, държана на 8 септември 1935 г. София, Изгрев

КОГАТО БЕШЕ ПО-МЛАД

"Отче наш".

Ще взема само 18-ти стих от 21-та глава от Евангелието на Йоана. "Истина, истина ви казвам, когато беше по-млад, ти сам се опасваше и ходеше, където щеше, но като остарееш и простреш ръце, друг ще те опасва и ще те води, където ти не щеш".

"Когато беше млад". Думата млад, това значи богат човек. Старостта, това е сиромашия. Здравият човек - това е богат човек; болният човек - това е сиромах човек. Умният човек, това е богат човек, глупавият човек, това е сиромах човек. Определени дефиниции!

"Когато беше по-млад". - Когато беше по-млад разполагаше с известни суми, ходеше, където искаше. Като остарееш, като не разполагаш с никакви средства, ще ходиш при този, онзи банкерин, тогава ще ти налагат високи лихви - ще плащаш по 10, 15, 20, 25, 50 на %. Животът ти ще се влоши. Младостта е привилегия, която Бог дава на всеки човек. Няма човек в света, който да не е бил богат. Ако вие кажете, че не сте били богати, не сте справедливи. Ако сега сте сиромаси, сиромашията зависи от вас. Младостта е от Бога, старостта е от човека. Затуй в небето има само за чешит има 24 старци. Всичките други са млади. Тъй казва Писанието, че само 24 старци има. А пък на земята е пълно със стари хора. Има три възрасти: млади, възрастни и стари. Има една трета млади хора, една трета възрастни и една трета стари. Бедните хора са значи, които уповават на богатите. По някой път младите не се интересуват от старите. Отвличаме се от въпроса. Младостта има една външна страна. Той гледа лицето да е красиво, свежо, мускулите да са загладени, гръбнакът да е изправен. Погледнеш, може да направи нещо. В стария

става отслабване на неговите мускули, на неговите нерви, изгубил си капитала и той стане на френската буква s. Най-после се обърне на една въпросителна. И старият човек като осиромашее, пита: Защо светът е такъв? - Щом питаш защо светът е такъв, ти си вече много стар. Ти питаш, но всеки въпрос трябва да носи знание, богатство. Като питаш защо светът е направен така, то е безпредметно. - Такъв е направен светът. Защо е богат? То е безпредметно да питаш така. Богат си, в дадения случай не е важно, че си богат. От това богатство какво може да изкараш за себе си? Едно сравнение. Едно товарно животно като магарето, което е натоварено с 60 килограма злато, богато ли е? - То може да пренесе 50, 60 килограма злато, но нему пак ще дадат малко слама. Ти може да си богат като това товарно животно, но това богатство трябва да има отношение към тебе. Богат си като магарето, за тебе остава само слама. Следователно, външното богатство е резултат на човешкото сърце. Човешкото сърце е резултат на човешкия ум. Човешкият ум е резултат на човешката душа. Човешката душа е резултат на човешкия дух. Човешкият дух е резултат на Бога, на Божественото. Сега всеки един резултат в последствие може да бъде една причина. Аз вземам резултатът, значи в зависимост е. Резултатът не че не е реален, но в зависимост е. Аз като турям тази стълба, показва съотношение, зависимост. Душата зависи от духа, умът от душата, сърцето от ума, човешката воля, човешкият организъм зависят от сърцето.

Днес се задава въпросът: Причината на болестите коя е в света? Или вие често питате: Грехопадението на какво се дължи? - Тъй както се казва в Библията, нищо не обяснява, че Ева яла от забранения плод и направила грях. Това не е обяснение. За едно дете е така, но за един възрастен човек грехът да дойде само защото Ева яла - това не е обяснение. Плодът станал като повод да мине грехът. То е една среда на онзи адепт. Казват, че Ева не е откъснала плода, той откъснал плода и го дал с ръката си. Следователно, той със своята ръка вложил нещо в плода. Ева като яде от този плод, съгреши. Защото змията се

подразбира много учен човек, такъв, какъвто светът не е виждал. Така дойде грехът, но това още не е обяснение. Причината на съвременните нещастия почват от нечистотията, която влезе в умовете на съществата, които са съществували някога във вечността, които са напуснали своята първоначална чистота на ума и от тях започват съвременните страдания. Писанието казва, че ангелите, които напуснаха небето, не устояха на своята чистота. Те затова напуснаха небето. Човек се заразил от тази нечистота. Понеже нечистотата влезе в умовете на ангелите, влязла и в сърцето на хората. Погрешката на ангелите не може да се изправи, погрешката на хората може да се изправи до някъде. Благодарете на това. Сега невидимият свят опитва. Всички казват, че причината на страданията е в сърцето. Следователно, ако ти мислиш криво, ти си вече в една връзка с първата причина, в която нечистотата влезе в човешкия ум. Ако ти си в този свят на нечистата мисъл, тебе не те очаква нищо друго, освен нещастие. Ще се поквари сърцето ти. Щом се поквари сърцето, ще се поквари и човешкият организъм, оттам насетне бял ден няма да видиш. Казва някой: Те са отвлечени работи. Съгласен съм с вас. Всяко нещо има известно разбиране. Всяко нещо, което човек не разбира, е отвлечено. Следователно, трябва едно усилие да разберем причините. Сегашният свят се стреми да обясни някои причини, но те са резултати. Някои обясняват, че причината са икономическите условия. Но то са резултати. - Причината е невежеството на хората. Но то е резултат. Тогава ако невежеството е причина, за туй невежество има цяр. Ако са икономическите условия и за него има цяр. Икономията може да седи в нямане на хляб, в нямане на дрехи, в нямане на пари, в нямане на жилища, в нямане на ред и порядък, но всичко туй зависи от човека. В един дом напълно зависи от бащата, щастието на дома. Ако жена му донесла една прикя от два милиона лева, той ударил на широко яде и пие, та изяде всичко. И децата му гладуват. Коя е причината? Ако този баща донесъл два милиона, неговата жена, неговата възлюблена започнала

да се облича разкошно, на годината си прави много дрехи, както жената на един американски милиардер. Отива той със своята възлюблена в Париж и там тя направила такава грамадна покупка, като му предоставили чека да го изплати, като отиват в Америка, той решава да се разведе с жена си. Дали му един чек от 15 милиона долари. Той й дава още 6 милиона долари да се освободи от нея. Тъй щото в съвременното човечество има една погрешка, че всички харчат повече, отколкото средствата им позволяват. Вземете в човек има едно желание да бъде големец, или да управлява или да бъде силен. - Не е лошо да бъде силен, да управлява, но ако човек стане силен, какво ще допринесе в света? Силните хамали на пристанището пренасят големите товари, големите торби. Силните борци, които българите имат, борят се здраво. Искаш да бъдеш големец. Трябва да имаш сила. Евреите имаха един цар, той се бори с Голиата, победи го и от там насетне стана цар. Умен човек, написа псалми, написа много хубави работи.

Казвам: "Когато беше млад". На какво почива щастието? - Религиозните хора казват, че трябва да вярваме в Бога. -Съгласен съм. Но според моите разсъждения, да вярваме само в слънцето, това няма да ни спаси. Ето какви разсъждения аз правя: Ако се затвориш в една стая и вярваш - вярваш в слънцето - но прозорците, всичко това е затворено. Тази вяра какво ще те ползува? - Вярата в слънцето значи да си в съприкосновение с неговата светлина, с ония лъчи, чрез вярата, които излизат от слънцето. Съвременната наука разложила светлината на седем цвята. Сега само седем цвята знаем ние. Казваме, че са толкова. Това не е вярно. Седем цвята сега знаем. Едно време е имало само три цвята, после станали четири, пет, шест, сега сме дошле до седем. В следната раса ще има още един - осем, после девет, 10, 11, 12 - по-висшите светове имат цветове, колкото искат. Вие ще кажете какви са другите цветове? - Нима мислите вие, че нагоре от 40 хиляди трептения, няма звук? -ти не може да го схванеш. Най-високите тонове в пианото не може да схванеш, но едно ухо по-

усъвършенствувано може да схване гласовете от 100, 200, 300, 500 хиляди трептения, от един милион трептения. Какви ще бъдат те? - Ако ти употребяваш един тон от 35 милиона трептения, ти само като изпееш тона, мъртвият ще стане. Болестта, както прахът от тъпана, ще отскочи от този човек. Смъртта и тя ще отскочи. Те са отвлечени работи добре.

Вие вземате един хляб, казвате, че е едно кило. Хлябът, който вземате от фурната, мерили ли сте го? - Всичките ви погрешки са, че вие не теглите хляба. Теглете го и вие ще видите, че липсва 10, 15, 20 грама. Оттам произтичат болестите, понеже вярвате в една лъжа. Като го вземеш, ще го претеглиш, да имаш мярка, да видиш колко е. Ще имаш една мярка. Следователно, ще имаш една точна мярка, да не мислиш, че е 1000 грама. Или като го намериш, да имаш вярно понятие за нещата. Вие ще кажете, че такъв един ред на нещата ще бъде съвсем несносен. Но, ако не го спазвате, животът ви ще бъде още по-несносен. Ако не спазвате този порядък на нещата, вие ще опитате какъв ще бъде животът ви. Ако претеглите хляба и при това като го претегляте и намирате, че има примеси, този фурнаджия не го направил както трябва, ще му кажете приятелски по-хубав хляб да прави, по-чист хляб да опече. Хлябът трябва да е чист, да не туря такива примеси. Ти ще му дадеш повече, но хубав хляб да пече от прясно брашно. После, да не туря вода каквато и да е. Ако знаете по някой път каква вода турят, вие не бихте яли. Благодарение, че не знаете. Веднъж мене ме кани един господин с пасти. Казва с хубави яйца са направени. - Аз не ям пасти. Аз ги помирисах. Най-малко 20 яйца има развалени в тия пасти. После тия пасти са опечени със свинска мас и тя е развалена. Като ям, аз ще ги позная. Онзи, който ги е правил, не го виждаш, той турил и хубави, и лоши яйца, и всичките продава за хубави. Та в сегашния свят, хората страдат все от лоши продукти, няма някой продукти чисти. В Америка има много примеси. Там има статистика какви примеси има. В лекарствата има примеси, в захарта има примеси, в ориза има примеси. Вземеш ориз,

трябва да го чистиш. Трябва като купиш едно кило ориз, да намериш само едно камъче, но да намериш сто камъчета. - Че колко си дал за камъчетата? Питам: При такъв един ред на нещата как можем да бъдем здрави? Казва някой: Пречистено масло. Какво ти пречистено масло, като го ядеш веднага стомахът казва, че маслото не е пречистено. Питам: От какво произтича това? - От желанието, че всички хора искат да имат много и не държат сметка по кой начин ще спечелят. Бакалинът някой път ще му платиш и той ще те излъже. Всички прокарват нещата така. Даже и вие, които мислите доброто си, и вие прокарвате нещата, не ги довършвате.

Да допуснем, че си религиозен човек. Сутрин като станеш, най-малко трябва да употребиш 15 минути за размишление. 15 минути си длъжен да се спреш и да чакаш, защото на всеки 15 минути от невидимия свят има по един трен. Ти сутрин като се събудиш, туй време от 15 минути, няма да го употребиш за нищо друго, ще се молиш. Ако не се молиш както трябва, него ден ще ти дойдат най-големите нещастия на главата. Сега да обясня нещата, защо е така. Тръгваш на екскурзия в пусто планинско място, няма нито село, няма нито хижа. Тръгнеш, казваш: Лесна работа! Забравиш да вземеш хляб, забравиш да вземеш пари. В планината няма и вода, пусто е мястото на 10, 15, 20 километра пътуваш, вода не може да намериш, хляб няма. Питам: Какво ще стане? - Ще гладуваш. Ще гледам някой турист да намеря, който е заминал преди тебе и който носи повече хляб. - Туристите, които заминали преди тебе бързат, не може да ги стигнеш. Целия ден опъваш, не можеш да ги стигнеш. Кой е крив? - Още от вечерта, като си науми да ходиш на екскурзия, тури хляба в раницата. На сутринта не бързай, претегли хляба си.

Сега да ви приведа причината точно коя е за човешките страдания. Има четири причини в човека за човешките нещастия в света. Причината може да произтича от човешкото тяло, както е устроено, може да произтича от неговата воля, от това, което вършиш, може да произтича от неговите чувства, може да произтича

от и от неговия ум. Причината на болестите може да произтича от въздуха, може да произтича от водата, може да произтича от храната, и най-после може да произтича от светлината. Туй поверие на хората да бягат от слънце, то си има свои дълбоки причини. Някой път трябва да бягаш от слънцето, но не всякога. Трябва да знаеш кога. Някои хора като се наплашили, бягат всякога, и там е погрешката. Ако човек би слушал своята вътрешна интуиция, той сутрин няма какво да се плаши от слънцето, но от 10-12 часа трябва да бъде много внимателен. Има един промеждутък, който не искам да ви казвам, кога е. - Той е пълен с тия, тъй наречените тъмни, черни лъчи и тогава човек слънчасва, получава слънчев удар. Но то е кратковременно, благодарение, че е само няколко минути. Като минат тия няколко минути, всичко минава. Но в тия няколко минути, който се случи, никой не е оставал да не е бил поразен.

Тук мина една буря и изсуши няколко дървета. Имахме едно голямо дърво, зарзала, като удари този черният лъч, изсъхна. Отрязахме го и пак пониква отдолу, но този черен лъч унищожи дървото. То са черните лъчи, които унищожават. По течение вървят. Следователно, добрите мисли, добрите чувства са една броня против черните лъчи на слънцето. Ако ти не си въоръжен с една отлична, чиста мисъл, с отлични чисти желания и чисти постъпки, всякога тази черна светлина може да те атакува. Денем към обед не е хубаво да спите по единствената причина, че ако спиш, може да пострадаш от тях. Ако седиш буден, тъй както конете седят, не е опасно. Да си легнал на леглото, както старите правят, излагаш се на опасност. Никой, който е спал по обед, като се събуди, е неразположен.

"Кога беше по-млад". - Значи по-умен, по-млад. Хората трябва да разбират. Аз искам да оправим не света, но да оправим нашия вътрешен свят. Не е важно аз в какво вярвам и ти в какво вярваш. То са резултат на нашите криви разбирания. Има един път, по който всички вървим, но как ще го изходим, то е въпросът. Ако този път е планински и ти носиш голям товар, мъчно можеш да се изкачиш. В

планинските места, колкото е възможно по-малък товар носи. Когато дойдем да имаме работа с духовния живот на хората, то е същото. Казва: Защо религиозните хора не искат да носят товар? - Религиозният човек - не тъй както в обикновен смисъл разбират религиозен - по възможност трябва да има по-малък товар, за да може да се изкачи на този връх. Като се изкачи, той ще разбере смисъла на живота. Ако аз стана религиозен и нищо не съм научил, защо ми е тази религиозност? Като стана религиозен, че да се запозная със слънцето, това разбирам.

Представете си, че един човек е лишен от всичките свои сетива. Значи той няма никаква връзка със слънцето. Слънцето е първичната причина, на физическото поле, за да се отворят очите, носът, ушите, устата. Слънцето е подействувало. Има известни сили, има известни лъчи на слънцето, които са подействували за създаването на сетивата. Ако ред лъчи, които създават очите, които създават ушите, носа, устата, липсваха, се явяват болестите. Някой път хората боледуват, по единствената причина, че те се лишават от тази храна на слънцето. Сега може да ви наведа много примери. Да ви наведа един пример някой път, може да ви заблудя. Може да ви наведа как някой лекар лекувал - може да ви заблудя. Лекарят не може да лекува. Лекарят може да ви постави в хигиенични условия, в хигиенична среда всред природата, отчасти може да снеме товара. Но той да лекува е невъзможно. Онова, което лекува в света, но (то) е природата, не хората. Че някой се молил и с молитвата оздравял, с молитвата, той е асистент. Казва: Аз се молих и тъй оздравях. Христос, който разбираше закона, казва: "Да ти бъде според вярата". Както вярваш, тъй да ти бъде! Следователно, във вярата е, не зависи ти какъв си. Дали си човек на някое религиозно общество, дали си учен човек, дали си професор, какъвто и да си, зависи от вярата ти. Ако ти имаш вяра, вярата ти ще определи онова становище на твоето бъдеще. Не, официално ти в какво вярваш, но в същност какво е твоето верую спрямо онова, което ти виждаш. Сега, което ви говоря, аз не искам да

ви убеждавам, да ви казвам, че вие нищо не разбирате, нищо не знаете. Но искам да ви наведа един факт. Вие отивате в едно кино, виждате, че пътници, туристи се качват по Алпите. Какво ще ви ползува? На платното виждате как се качват туристите и казвате: Видях туристите как се качват. Най-първо не е права идеята. Право е да кажеш: Видях сенките на туристите, които се качват нагоре. А той казва: Видях туристите как се качват по високите места. То е обикновен говор, който не е верен. Питам: Ти какво ще се ползуваш от това? Ти искаш да видиш едно кино, а те мързи да идеш на Витоша или на Черния връх, или те мързи да идеш на Рилските езера. - Кой ще ходи да се поти? - А да ходиш да се потиш по киното може. Аз бих се изпотил десет пъти в Рилските планини, отколкото в киното. В киното нещата са невярно свързани, няма нищо последователно, скърпени неща са, няма нищо естествено. Аз виждам добрата страна, че всичко това е направено за ефект. Но всичко това има обратни резултати. Театърът е възпитателно средство. Киното е възпитателно средство. Методът, начинът, по който са написани филмовете, не постигат целта. Не, че лоша картината, но един филм трябва да се преведе в неговата вярност. Гледам сегашните художници-модернисти, не ги критикувам. В природата имало един момент, той бил най-красивият и те искат него да нарисуват. Като гледам картините и се чудя какво представя. Преди няколко деня гледах една картина, казвам: Туй ли е Мусала? Излизам, гледам Мусала има 150 точки, гледам картината, едва има 15 точки, основни точки има. Най-първо ще схванеш веждите на един човек как са. Сегашните цивилизовани дами си скубят веждите, правят ги тънки. Защо ги правят тънки? - Аз зная защо. Правят ги тънки, после ги боядисват. Дебелите вежди са свързани с обективния ум, показват краен материализъм, като на Тарас Булба. Онези тънките вежди показват една Божествена интуиция. На някои жени, които вървят по мъжка линия, веждите са дебели. Казва: Може ли да бъда религиозна? -Казвам: Като си оскубеш веждите. Или другояче казано: Да измениш

начина на своята мисъл. У тия хора с обективен ум, има един вечен страх. Тия хора с дебелите вежди, мускулите им се удължават, образуват се прави линии. Казва: Виж какъв мъжки тип! Казвам: Болезнен мъжки тип. Казва: Виж врата как задебелял. Казвам: Това е начало на болест. Тънкият врат и дебелият врат, това са признак на едно болезнено състояние. При моите изследвания съм намерил, че има съотношение. Има математическо отношение към носа -каквато е широчината на носа, такава трябва да бъде окръжността. Има пропорция. Два пъти мярката на ръката е мярка на врата. И два пъти мярката на врата е мярка на ръката. И два пъти мярката на врата е мярка на кръста. Сега ако вземеш благоутробието на някои хора, има десет вратове. Като гледаш, линия няма. Кръстът трябва да бъде тънък. Природата обича кривите линии. Раменете у мъжа трябва да бъдат широки. Туй показва енергичност. Кръстът трябва да бъде тесен, бедрата не трябва да бъдат широки. В жената раменете трябва да бъдат тесни, бедрата - широки. Природата така създала нещата. Ако жената е с тесни бедра, ще страда; ако мъжът е с тесни бедра, ще страда. Онзи с широките рамене мисли по-хубаво, със закръглените рамене чувствува по-хубаво. Ти си отвън, няма какво да работиш. Чувствуваш, трябва да работиш. Жената е в къщи, тя трябва да има криви линии, за да чувствува повече. Като видиш, че един човек работи, веднага влез в неговото положение. Чувствата служат като мярка. Сърцето в света е създадено, за да намали страданията на хората. С ума си не можеш да намериш начин, метод да намалиш страданията. Сърцето е, което ще даде вътрешния начин. Той работи, страда, труди се, влез в положението му. Веднага трябва да се роди желание да намериш начин да намалиш страданието. Ако в тебе няма сърце, имаш един слуга, ти ще го хукаш и най-после ще го умориш. Ние, съвременните хора, сме създали злото. И религиозните хора, и светските хора, ти имаш един слуга, хукаш го, хукаш го, той като излезе подире ти, говори по твой адрес. После на баща ти, на майка ти, чете молитви. Аз съм виждал такива хора. Тогава казвам: Ти не си

умен господар. Срещал съм някой господар, който разбира, дошъл неговият слуга, той го потупва по рамото, казва: Може ли да направиш това? Той го погледне, поусмихне се, влезе, свърши работата, върне се човекът радостен. Другият господар ще повика слугата, ще го хука, пък като замине господарят, слугата ще го хука. Някои чиновници по министерствата постоянно критикуват, псуват своите началници. Може да си директор, всичките учители ще те псуват. Ако си учител, учениците казват: Да се махне от главата ни, да ни освободи. При такива разбирания ние искаме да живеем по Бога. Каква религия има в това? - Че обществен строй, че морал, че дълг, че учение, какво ме интересува? Един англичанин, един французин, американец, който по този начин потупва слугата си, или един българин, какво разбиране има в това? Един учител, един професор, извадят ученика, той се пообърка, казва: Няма нищо, задачата е трудна, ще я оправиш. Ще му помогне, ще седне на мястото си. Аз съм слушал учители в гимназията да казват: Голям простак си, нищо не знаеш. Аз виждам добрата страна в това. Като му каже, че ти си простак, той с това иска да събуди желание у ученика да каже: Аз няма да бъда простак, ще започна да уча. То е педагогически метод до някъде. Казвам: При сегашните условия на живота, трябва да се създаде едно училище, в което да се приложи един метод на разсъждение, една нова философия. Някои казват: Какво е твоето учение? Казвам: Аз нямам учение. Те мислят: Какво ли искам да кажа? - Че един художник, като рисува една картина, тя не е негова. Той взел сюжета от някъде, взел тялото на едно магаре, копитата на коня, рогата на един вол - това не е изкуство. Изкуство е да представиш природата тъй както си е. Едно дърво като цъфти, да представиш дървото във форма на цъфтене. После като завърже плод, като узрее плодът, и най-после като опадали плодовете, всички тия форми, в които природата се проявява, ти като художник трябва да ги представиш според едно вътрешно разбиране. Да не се влияеш от никакъв модернизъм. -Неспособните хора създадоха модернизма! Ще

тури едно тенеке, понеже не знае да рисува. Аз съм най-големият художник-модернист. Една тенекия, едно гърне човек много вещо ще ги нарисувам - ще изкривя устата на някъде. Това не е рисуване. Този хуморизъм, който се туря, много зле влияе. Всеки от вас е до някъде модернист, по някой път хуморист. Някой след като приказва, изкриви си устата. Никога не си изкривявай устата! - Изслушайте. Кажи: Аз да бях на негово място, по-добре нямаше да направя. Викай този човек, дай му един метод, малко светлина му хвърли в ума. В нас има известни навици. Някой казва: Аз зная това, не мога да го слушам. Научете се да слушате. Аз се отличавам с едно нещо: Обичам да слушам.

Един ден тук, аз се разхождам. Минава един господин интелигентен, учен. - Моля, господине, можете ли да ми позволите да вляза да вида пчелите? - Казвам: Заповядайте! - Отварям вратата, влиза. Той разглежда пчелите, после ми държа една лекция. Започва да ми дава наставления: Тия пчели ще ги турите там -20 години съм се занимавал с пчеларство. Казвам: Отбелязал съм, при първи случай ще го приложа. Той ни най-малко не ме пита, аз какво зная за пчеларството. Туй, което каза, за мене беше ценно. Аз от тия неща, които ми разправя, си извадих заключение. Той ми говори за търтеите, той ги наблюдавал. Казва: Когато много търтеи се намират в един кошер, много мед изядат, да се махнат. Аз зная, то е така при слабите пчели, но при силните пчели, търтеите не са опасни. Търтеите са мъжкият елемент, който дава енергия на всичките работници и на царицата да снася яйца. Търтеите са възлюбените на царицата. Тя снася по няколко хиляди яйца, благодарение на тях. Ако не са те, тя ще изгуби вдъхновение, не носи яйца. Тогава в нея се зарежда желание да се дойде до естествен брой. Някои царици започват да снасят само яйца-търтеи - в нея се зарежда желание да има мъже, току ги калъпи, няма работници, дойде се до крайност.

Та казвам: Човек е кошер, и вътре в него има царица, има работници, има и търтеи, че се старайте да изтрепите вашите търтеи.

Не се стремете да се освободите от вашите погрешки, не се стремете да се освободите от вашите лоши мисли, които минават, не се стремете да се освободите от вашите лоши желания, които минават. Вие не ги създадохте, те са посторонен свят. Че минава някаква местност пред вашите очи, нищо.

То е факт, който трябва да проучвате. Нещата, които се омазват, ще дойдат хубавите работи след туй. Вие в живота може да имате много лоши мисли, те да не ви спъват. Може да ви спъне само онова, вашите криви заключения.

В една беседа съм казал, че човек може да се спъне от доброто и от злото. Един добър човек може да те спъне, може да те обезсърчи. Един руски цигулар слушал един виртуоз, мисля, че това било в Одеса. Като си отишел вкъщи, казва: Аз не мога да стана такъв цигулар. Тегля си куршума, обезсърчил се. То е една човешка лудория. Някоя мома не може да вземе някой момък, иска да се отрови. Защо? - Ти имаш едно желание, което не се задоволява. Да ви приведа сега кой е този момък. Ако ти имаш едно съкровено желание, ако ти не може да го постигнеш, ти искаш да се самоубиеш. Ти без това желание ще минеш, то не ти е нужно. Какво ще допринесе един момък на една красива мома? -Най-голямото нещастие. Грозният може да е по-добър, да й допринесе голямо щастие. Ако е грозен, тя може да бъде сигурна, че другите жени няма да се влюбват в него. И грозната жена е по-сигурна, отколкото красивата. Богатият човек е изложен на повече изкушения. Богатия може да го претрепят някъде, отколкото някой сиромах. Бедния никой не го закача. Казва: Остави бедния да си върви.

Казвам: Законите в природата имат една разумност. Ние някой път роптаем. Има някои неща, против които трябва да роптаем. Те са онези неща, които ние сме създали - човешките работи. Непременно трябва да се освободим от тях. Но онова, което природата ти е дала, не се стреми никога да се освободиш от него - по човешки говоря. То е едно благо, то е един материал, то е едно богатство. Ако го разбираш,

ти ще се ползуваш. Казвам: Ако вие проучавате този закон, ако вие обичате живота, както някои хора го обичат, вие можете да поправите живота. Само с две думи, вашето материално положение ще се изгуби. Аз ще ви кажа. Аз съм превождал този пример. Отива един беден човек, след като ходил по всичките врачове, хиромантисти, физиогномисти, след като му врачували на кафе, не може да се поправи. Отива при един мъдрец и му казва: Дойдох при тебе последен, ако ти не ми помогнеш, няма да живея в света, не може да изтърпявам живота. Мъдрецът му казал, че тук в града скоро ще се разболее дъщерята на най-големия богаташ. Всеки ден ще ходиш да питаш как е дъщеря му. Когато кажат, че лекарите са дигнали вече ръка, и когато се отчае този банкерин, ти ще идеш при банкерина и ще му кажеш само две думи: Ще оздравее дъщеря ти! Казва: Как ще се оправи тази работа? - Ти ще кажеш: Ще оздравее дъщеря ти! После идеш при него и питаш: Дъщеря ти оздравя ли? - Той ще каже: Оздравя! Оттам нататък всичките ти работи ще тръгнат напред. Казва: Как да го разбирам? - Аз да ви го тълкувам, не съм длъжен. Но как да го разберете? Този банкерин, той е заинтересован, ще се оправят работите. Казва: Много ти благодаря, каквото каза, стана. Оттам насетне работите ти се оправят. И аз ще ти направя работата ми (ти) добре, ти спаси живота на дъщеря ми и аз ще постъпя по същия начин. На вас мъдрецът казва: Не пропущайте този път, като дойде този случай, кажи: Дъщеря ти ще оздравее! - Ама кога? - Важното е да кажеш тези думи. Ти си в най-трудното положение на живота, ако в този случай ти не може да кажеш, работите ти кога ще се оправят? Или преведете сега: Ние казваме, че имаме Любов към Бога. Наближило е да умираш. Кажи: Господи, от умрели хора ти нямаш нужда. Нека живея да работя за тебе, да живея на земята, да работя, да те обичам. Ние, съвременните хора, трябва да се научим да обичаме Господа. Всичките нещастия произтичат от онзи факт, че ние не обичаме Господа. Аз не говоря за един външен Господ, онзи Господ, който в нас живее, казва: Не прави това! - Ти не го слушаш в

себе си. Майката не го слуша, приятелят ти не го слуша, слугата, господарят, навсякъде има непослушание. Ако всички ние сме на правия път, ако нашите вярвания от толкоз хиляди години не са заблуждения, нека дадат резултат. Според мене едно верую, което има резултат, то е правото верую. Онова верую, Любовта към Бога, когато направим връзка между всички хора, да живеем добре, да се обичаме, да си помагаме, то е верую̀то в света! Без разлика на народи, нека бъдат българи, англичани, но тия народи взаимно да си помагат. Отношението, че един е баща, майка или син, или дъщеря, между учители и ученици, обмяна трябва да има. Туй отношение трябва да работи, между тях да има една връзка на Любов, когато всеки да се радва на положението. Слугата да се радва, че е слуга, твоят господар е много учен човек, той не може без тебе. Един като е капелмайстор, не значи, че знае повече от онези, които свирят. Той само обръща листата и маха, а онези, които свирят, повече знаят от него. Благодарение на тях този капелмайстор е капелмайстор. Ако една царица нямаше работници, какво щеше да направи? Тя може да снася хиляди яйца, ако няма кой да топли да се мътят, да се люпят, какво щеше да стане? После царицата не да ходи да работи. Тези работници са много учени, те знаят с каква храна да хранят работниците, знаят с каква храна да хранят мъжките пчели, търтеите, след туй знаят как да хранят царицата. Тия работници са толкоз умни, те уреждат работите в кошера. Ако си работник, трябва да знаеш да разбираш живота.

Дошел един човек, че те обидил. Направи ти опит, кажи: Аз ти давам хиляда лева за тази дума, втори път ако ми кажеш, още ще ти дам. Колко от вас бихте дали хиляда лева за една обидна дума? - То е нова философия на живота. То е когато Христос проповядваше: “Любете враговете”. Да любиш врага си, да му даваш по хиляда лева. Този човек ти прави пакост, ти да го обичаш! Да го обичаш, понеже в този човек има едно Божествено начало. Ако ти се отнасяш към Божественото начало, както трябва, Бог като се събуди в него, той ще ти плати десетократно, за онази услуга, която си направил. Ти като

любиш лошия човек, няма да го любиш за неговата лошавина, но заради Онзи, Който живее в него. Тебе ще те обичат не заради тебе самия. Ние сме обичани не заради самите нас, ние сме обичани заради онова, което живее в нас, заради онова Божественото в нас. То е обичта. До толкоз до колкото човек проявява Божественото, оттам произтича Любовта. Без Божественото в света никаква Любов не може да има, никакво щастие не може да има, не може да прогресира сърцето на човека, човек млад не може да бъде. Той винаги ще бъде стар, недоволен от живота.

Сега туй до известна степен мяза на морализиране. Задайте си въпроса: Дигнете вашия показалец, какво трябва да върши той? Ако той не е доволен от своето положение, казва: Малък съм много, много съм тънък. Какъв трябва да бъде? - Трябва да бъде по-дебел. Ако всичките пръсти пожелаят да станат по-големи, човек ще се деформира. Вие в дадения случай бъдете доволни от положението, което имате. Това, което желаете за в бъдеще, ще го имате. Няма желание в света, което да не го постигнете, то е въпрос само на време. Може сега да стане, може утре, може след десет, 15 години, след 120 години, ще го имате. Уверявам ви, че на последния ден когато ще си заминете, това желание ще се изпълни. Представете си, че вие сте били влюбени в един момък, искате да имате мъж най-красив. Бъдете уверени, че като станете баба на 120 години, като умираш, той ще дойде, ще се засмее, ще те погали, ще те помилва. Ще кажеш: Синко, защо не дойде когато бях млада? Той ще те целуне и сега неговата целувка ще бъде чиста. Ти ако си дядо на 120 години, младата мома ще дойде на последния ден на твоето заминаване, ще те целуне. Дядото ще каже: Дъще, защо не дойде по-рано, когато бях млад, ами сега? - Все-таки ще дойде. Всичките други работи са израз на нещо велико, дълбоко вътре в човешката душа. Хората като не разбират са турили неразбрани думи. Да прегърнеш един човек значи, аз разбирам да го заобиколиш с най-хубавите условия на живота, че той да е радостен, щастлив. То е Любов. Под думата целувка разбирам да

му дадеш най-хубавата мисъл, най-хубавите желания, където ходи да чувствува, че в него има нещо. Той може да приема и да дава. Теб може да те целунат десет пъти по устата, то е емблем. То е право, аз виждам. Ще приведа един български пример.

Всеки българин, когато нямаше кибрит в селата, имаше една кесия и в нея един кремък, огниво и прахан. Иска да си запали огън в планината, извади кесията, дръпне огнивото по кремъка, запали се праханта, духне и запали се огънят. Ако те целуне някой по твоята уста, ако се запали огънят на Любовта, и свърши работа, то е целувка, разбирам това. Някой цъка, цъка, влажен е кремъкът, огнивото, праханта.

“Когато беше млад, ходеше където искаше”. Когато остарееш, ще те погребват, ще те водят дето не искаш. Ако си млад, ще изпълниш Волята Божия, ще ходиш където искаш. Ако не вървиш по Волята Божия, ще те водят на където не искаш, главата ще ти оголее, ще се охлузи и от тебе нищо няма да остане най-после. Та сега казвам: Да ви оставя мисълта: “Когато беше по-млад”. - Млад е онзи, който е запознат със светлината на Любовта. Има един лъч в света. Всяка сутрин като изгрее слънцето, трябва да знаеш кога е, трябва да станеш рано. Първия лъч на слънцето, аз го наричам - лъч на Любовта. Ако ти десет пъти може да го хванеш през годината, то е доста. Някой път излезеш, то е облачно, не може да го хванеш. Трябва да търсиш най-хубавия ден, когато слънцето изгрява, трябва съзнанието ти да бъде будно. Тия хора от окръжаващата среда да не те спъват, да не се отвлича вниманието. Ти гледаш слънцето, мислиш за жена си, за децата си, нищо няма да постигнеш. Ти за да хванеш този лъч на Любовта, трябва сърдцето, волята да бъдат свободни от всички влияния. Ако хванеш този лъч, то е посрещане на слънцето!

Пише един сръбски журналист, че ходили да посрещат слънцето и казва: Нищо не са придобили. Прав е човекът. За да придобиеш, то е една наука. То не е так проста работа. Казва: Слънцепоклонници. Едно време имаше слънцепоклонници, но те нищо не допринесоха.

Ти може да се кланяш колкото искаш. Във времето и пространството Бог е турил един лъч, ако можеш да хванеш този лъч, ти си посрещнал слънцето. Как ще го намериш? - Ще учиш. Как? - Ще намериш един професор, ще те учи. Учителите във всички тайни школи са учили учениците на времето, кога може да хванат този лъч. Те ще прогресират. Трябва да бъдем запознати с природата.

Та казвам: Всеки един ученик в една школа, в едно верую, той най-първо трябва да се освободи по възможност от всички не нужни страдания. Имаш разстроен стомах. Трябва да поправиш стомаха. Имаш разстроени дробове, трябва да поправиш дробовете. Имаш разстроени уши, трябва да поправиш ушите си. Мозъкът е малко разстроен, трябва да се поправи. Туй трябва да стане - поправянето, ако искаш да бъдеш здрав, и щастлив. Защото не трябва да бъдем в анормално състояние. Ти трябва за разбираш това, което става в природата. При това ще се учиш да бъдеш търпелив, няма да се дразниш от хората. Кой как дойде иска да говори дълго време, ти ще кажеш: Сега нямам време, много сте говорлив, но ще ме извиниш, но имам работа - чиновник съм. Ако не ида на време, ще ме уволнят. След една седмица ще бъда свободен. Той е умен човек. Казва, че иска да го слуша.

"Когато бях млад". - Млад човек е онзи, който е готов да услужи на всичките. Млад е онзи човек, който носи всичките страдания, който носи всичките несгоди. Млад е онзи, който се учи, който обича, който не лъже, който не го е страх - безстрашлив е. Млад е, който работи, изплаща на време всичко. Млад е онзи, който е изправен, който не е изправен, той е стар човек. Млад човек, според мене е, човек изправен във всичките си положения. Млад човек всеки може да бъде, стига да му знае цаката.

Христос казва на Петра: "Когато беше млад, ти ходеше където искаше, като остарееш, ще ходиш където не искаш". Казва му Христос: "Гледай да не остарееш!" Понеже ако остареете, единственото нещо, което ви остава, е погребението. Затуй ви казвам:

Бъдете млади, Бъдете готови да служите на Любовта. Бъдете готови всяка сутрин, през годината поне два три пъти да хванете онзи лъч на Любовта. Не го схващайте буквално. Ти като схванеш този лъч, ти ще се обновиш. Този лъч като влезе в тебе, ще влезе и в окръжаващата среда. Баща ти ще се измени, майка ти ще се измени. Този лъч магически ще подействува. Той е един съзнателен лъч. Сега аз не ви искам да вярвате в тия работи. Искам да ги опитате и намерите, че са верни, кажете, че е така. Сега ни най-малко не ви задължавам. Може да кажете: Пари, пари. - Аз да ви кажа къде има пари. - В океана има десет милиона разтопено злато. Направете една фирма и започнете. Десет милиона злато, какво голямо количество!

"Когато беше млад, ходеше където искаше". Аз желая да ходите където искате. Това ви пожелавам: За бъдеще да бъдете млади!

Тайна молитва.

39-та беседа, неделя, държана от Учителя на 15-ти септември 1935 година София, Изгрев

XXI СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1935-1936)

ЗАЩО ИМ ГОВОРИШ С ПРИТЧИ

Отче наш.
В Начало бе Словото.

Ще взема само 1 стих от 13 глава от Евангелието на Матея. Защо им говориш с притчи? Ще взема този стих по смисъл. Когато се говори на хората с притчи, всякога има две страни на разбиране. Така е било и в старо, и в ново време, така е било и в единия, и в другия начин на разбиране: единият начин е метафизичен, а другият е материалистичен. Целият спор, който съществува между хората, седи в това - материален ли е светът или духовен? Цял научен спор се води. Съвременната наука върви по пътя на субективното разбиране на нещата. Този път е за онези хора, които са начинающи. Светът не може да се разбере вътрешно, ако не се разбере външно. Защото така, както сега съществува светът, той е резултат на една усилена деятелност, която е работила с хиляди години. Какви са били условията, ние не знаем. Защо и за какво бил създаден светът, никой не ни е казал, но ние предполагаме. Геологът изважда заключение за земята от това как са били устроени пластовете. Той е извадил своите заключения от моретата и от океаните, как са били създадени. Те правят наблюденията си от това, което виждат в звездното пространство. Но това детинско състояние, в което днес се намира човек, и на него, както и на децата не може да се говори още философски. На тях може да се говори само образно. Но образното говорене е само повод, за да се изяснят нещата. За пример, при образното говорене, искате да обясните думата любов. Тъй както се пише думата любов на български, тя започва с буквата Л, която е съставена от две счупени линии. Втората буква Ю е образувана от една права линия, на нея една перпендикулярна, после едно О,

буквата О (Ю); след това идват буквите Б, О, В и Ь. Така написаната дума любов не е още любов. Това е само един символ на думата. То е само една притча. Дълго време трябва да се повиши, за да разбереш тази притча. Това е един символ, както в химията са формулите, но дълго време трябва да се работи с този символ, докато се разбере. Колко години трябва да се мъчи човек, докато я произнесе правилно. Колко години се е мъчил българинът, докато я научи как да я пише тази дума, и още не се е научил нито да я пише, нито да я произнася. Вземете буквата Л се пише в български език, като започне първо отдолу, после се качва нагоре, след това слиза надолу и пак се качва нагоре. Значи в любовта има един момент, който първо слиза отгоре, качва се нагоре, пак слиза и пак се качва нагоре. В английски език писането е малко по-друго. В латински език пък има едно слизане, после качване, пак слизане и пак качване, макар че буквата има друг характер. Във всеки народ, както се пише буквата Л, от написването на буквата се вижда какви противоречия съществуват. Под противоречия се разбират неща, които не са изяснени. Всички неща, които ние не разбираме, съставят противоречия. Например, ти не може да си обясниш защо не си богат, защо не си учен. Ако жабата се запита защо не е учена, много просто ще ѝ се отговори. Тя не може да бъде учена, защото мозъкът ѝ не отговаря на условията да бъде учена. Тя няма мозък за учен човек. Следователно, за да бъде човек учен, той трябва да има качествата на учения. Не всеки човек може да бъде учен. Ученият човек трябва да има един обективен ум, да наблюдава нещата. То не е въпрос само да си прави заключения, да си предполага нещата. За пример, изчислено е, че слънцето е много далеч от земята. Това е един обективен начин. Математиката не е обективна, тя е отвлечена. Математиката почива на известни математически данни. Ако математикът не разбира геометрия, той нищо не може да разреши. Следователно, трябва да преведем математическите понятия в геометрически. Геометрията е отвлечена наука, математиката, също. Като дойдете до математиката и до

геометрията, трябва да се разсъждава. Геометрията е затворена книга, тя представя притчи. Ако не разсъждавате, нищо не можете да разберете.

Сега да дойдем към предмета. Природата, в която ние сега живеем, е велико училище. И самият човек представя един предмет за изучаване. Вие не можете да разберете света, ако не разберете себе си. За пример, ако аз бих се заел с изучаване, да изучавам вселената, първо бих се заел да изучавам човешкото око. Както е създадено човешкото око, така е създадена слънчевата система. Това е вярно за мене, а за вас дали е вярно, то е друг въпрос. Вие (може да мислите), че вашето око е създадено другояче. Не. Вашето око (е създадено) така, както е създадена слънчевата система. Чудно е създадено човешкото око. Ако искате да знаете какво е състоянието на слънцето, дадено човешкото око, ще го познаете по състоянието на вашето око. И каквото е състоянието на окото, такова е състоянието на слънцето. Който не разбира това, ще каже, че в казаното няма никаква логика. Добре, сега ще ви кажа нещо, в което има логика. Човек е същество с два крака. Всяко същество, което има два крака, е човек. Кокошката има два крака, следователно кокошката е човек. Това е логически вярно, но не е вярно в своите предсилки. Кокошката ходи с два крака, но то не е вярно в своите предсилки. Кокошката ходи на два крака, но по никой начин не ходи, както човека. Има голямо различие между двата прави крака на човека и тия на кокошката. Гръбначният стълб на кокошката е перпендикулярен на краката й, когато у човека гръбначният стълб е успореден с краката. После, ако разгледате лицето на кокошката и лицето на човека, има грамадна разлика. За кокошката се изискват още милиони години, докато дойде на това място, додето човек е достигнал. Човек е извървял път от 180 градуса, за да (се) изправи на своите два крака. За да се извърви път от един градус, изискват се 25 000 години. Умножете 180 градуса по 25 000 години, да видите колко правят. Това са математически изчисления. Човешкото лице някога е било назад, а

сега е дошло напред. Като умножите 180 по 25 000 години, ще видите колко време се е изминало, докато човешкото лице се обърне назад. Това са забавления. И в науката има такива забавления. Това са научни данни. Хубави са тия данни, по този начин човек се научава да мисли. Това е сложен въпрос. Като казвам, че човешкото лице е минало отзад напред, това вие не може да си представите. Един ден един учен ми разправяше дълго време за еволюцията на човека. Тогава аз го запитвам: Кажете ми как така ръцете на човека са отишли в задните крака на коня, а (в) предните крака на коня са отишли краката на човека. Задните крака на коня се свиват по същия начин, както се свиват ръцете на човека, и предните крака на коня се свиват по същия начин, както краката на човека. Аз оставих този учен да ми обясни въпроса, но и досега още не ми го е обяснил. Задните крака на коня се свиват, както ръцете на човека, понеже всичката интелигентност на коня е в неговата опашка. Всички млякопитающи мислят повече със своя гръбначен мозък, отколкото с предния си мозък. Там е всичката им погрешка. Това са само твърдения, които още не са доказани. Това не е теория, която може да се докаже с ред доказателства. Засега можете да го допуснете, а след време ще го приемете, или няма да го приемете. Ще разсъждавате като учените хора. Ако е вярно, вярно е. Ако не е вярно, не е вярно Ама верно ли е това? Казва ви, ако е верно, верно е, ако не е верно, не е вярно. Това не зависи от мене. Ако по същество е верно, и моята теория съвпада с верността, верно е значи. Ако не съвпада, не е вярно. Ама докажи. Понякога, когато нещата се доказват, когато една теория се доказва, тя се опровергава. Когато някои учени доказват известна своя теория, те сами се опровергават. Вземете теорията на Айнщайна. Сега от притчите минавам към Айнщайна. Защо? Когато трябва да се мине една река по един мост, мостът трябва да се мине от единия край до другия край. Айнщайн поддържа, че вселената е някаква относителна реалност. Той я представя във вид на яйце, а ние сме вътре в това яйце. Всички тия безброй звезди, които виждаме, са вътре в това яйце,

което някога е било малко като сапунено мехурче. Сега това яйце е станало толкова голямо, че се изискват 90 хиляди години на светлината, за да се достигне до крайния предел на това яйце. Тази относителна реалност казва, че вселената продължава да расте. Колко още ще расте, не се знае. Това са теории, които Айнщайн сам ви е доказал. За всяка теория има известни данни, от които учените вадят своите заключения. В съвременната математика има някои учени, които доказват, че земята не е валчеста, но е вдлъбната, корубеста. Този учен, който дава тази теория, доказва я с данни. Той оспорва досегашното твърдение, че земята е валчеста. Той има ред данни, но дали са прави, не се знае. Той казва: Според досегашните твърдения, че земята е валчеста, ако има един предмет на 7 метра под хоризонта, той трябва да бъде видим. Обаче, той е правил своите наблюдения на океана. Като гледал един параход на разстояние 100 километра, с телескоп, той го виждал. Според това, той поддържа, че земята не е валчеста, но корубеста. И това, той доказва с ред математически данни. Като слушате това, вие ще се объркате, валчеста ли е земята или е корубеста. Кого от двамата да слушате, не знаете. Като гледате небето отгоре, е корубесто, значи земята е валчеста. И едните, и другите имат основание. На някои места земята е валчеста, но на някои е корубеста. Ако земята е валчеста, валчеста е. Ако е корубеста, корубеста е. В същност, как е? Значи земята е или валчеста, или корубеста. Там ви оставам сега. Значи има две възможности: или ще бъде валчеста, или корубеста. Едно от двете ще бъде. Разбира се при едното или при другото, условията ще бъдат различни. Ако земята е валчеста, ще имаме един живот; ако е вглъбната, ще имаме друг живот. Ако е валчеста, ще имаме положението на (планините) планетите. Ако е вглъбната, ще имаме положението на долините. Но понеже ние имаме и положението на планините, и положението на долините, следователно, земята някъде е валчеста, някъде е корубеста. Това са изводи. Онези, които поддържат, че земята е валчеста, подкрепват своето твърдение с формата на капката вода. Ако вземете

една капка вода, тя има валчеста форма. Малко ако я бутнеш, тя се стряска. Значи земята е валчеста, а на някои места - на полюсите, тя е сплескана.

Сега аз привеждам този пример, само за да имате ясна представа, за всички тела, които трябва да изучавате. Един ден ние ще знаем реалността. Ако човек може да разшири съзнанието си така, че с него да обгърне земята от всички страни, той ще знае дали тя е валчеста или корубеста. Понеже, сега земята го обгръща, той не може да знае в същност реалността каква е. Безразлично е дали точно знаем каква е земята; ние пак си живеем. Ти може да не знаеш научните теории за светлината, но може да я използуваш. Ти може нищо да не знаеш за теорията на топлината, но я използуваш. Може да не знаеш нищо за яденето, но ядеш. Може да не знаеш нищо, за психически или логически правилното мислене, но пак мислиш. Ти може да не знаеш нищо за чувствуванията, но при това пак чувствуваш. Понякога ние знаем тези неща и без да сме ги учили. Ние се възхищаваме от сегашния прогрес на електричеството, на въздухоплаването, За пример, но и едното, и другото са били известни още от преди милиони години. Има риби, които от милиони години преди човека са имали електрически фенерчета на опашките си, на мустачките си и са си служили с тези фенерчета. Човек едва сега преповтаря културата на рибите в това отношение. Преди милиони години птиците са ходили на земята, но като се намериха в трудно положение, те измислиха крилата, с които днес летят, хвъркат, като с аероплани. Хората едва сега са стигнали в положението на птиците в хвъркането. Колко прикачки му трябват за хвърчилото, с което лети във въздуха? От време навреме ще се развали или моторът, или някой друг апарат, или бензинът ще се свърши, и той ще трябва от време на време да спира на известни станции. И птицата си има станции, но дето тя пожелае. Като кацне някъде, тя е свободна, намери си храна и когато иска, хвръква. И птицата има свои свободни станции. Има някои чудовищни

твърдения. Учените изучават с каква бързина пътуват птиците и насекомите. Един ден срещнах в едно научно известие, че има малки мухи, които хвърчат с бързина три хиляди километра в час. Аз не съм проверил това, но казвам, че някой е писал по този въпрос. Питам се кога тези мухи се научиха да хвъркат с такава голяма бързина? И да не е 3000 километра в час, хиляда да е, пак не е малка бързина. В кой университет са се учили и кой ги е учил? Ние се смеем на тия насекоми, а те могат да пътуват с една бързина от хиляди километра в час.

Сега аз не искам да вадя заключение, съществува ли Бог или не. Ако речем да разискваме, ние сме заинтересовани. Ние искаме да знаем съществува ли в света една разумност, която обуславя живота, върху която целият живот е съграден. Защото, когато ние отричаме нещата или ги твърдим, ние трябва да отричаме онези неща, които не съществуват, и да приемем онези, които съществуват. Сега, За пример, мнозина твърдят, че материята произвежда живота. Следователно, ако материята произвежда живота, тя не е мъртва. Защото мъртвото не може да произвежда живо. Няма такъв закон. Светлината от светлина излиза. Силата от сила излиза. Ако поддържаме това, тогава нашите понятия за материята съвсем ще се изменят. Ако животът е складиран вътре в материята, тогава материята е една обвивка. Материята е външната страна на живота и повидимому ние се намираме в заблуждение. Една майка ражда дете. И ние казваме, че го е създала. Не, зародишът на това дете е съществувал милиони години преди майката да го е родила. Когато някой човек пусне една семка в нивата, той ли е създал тази семка? Не, човекът е само едно условие да посади тази семка. Земята ли ражда семето? Не, и земята е само условие за поникване на семето. Та когато ние изучаваме истината, това е с цел да се освободим от онзи тормоз дали има Господ или няма, дали съществува друг живот или не съществува и т. н. За да докажа този въпрос, аз заставам на положението, какво нещо е животът, аз зная. Но какво нещо е

смъртта, не зная. Познавам. Аз още не съм умирал. Като умра, тогава мога да говоря. Зная, че живея, нищо повече. А това, че човек умирал, че сърцето преставало да тупти, че тялото се разлагало, ти умирал ли си да знаеш, че е така? Не, не съм умирал. Тогава като умреш можеш да говориш. Докато не си умрял, нищо не можеш да говориш. Има ред факти из живота, които показват, че смърт, в този смисъл, както хората говорят, не съществува. Един богат англичанин обичал да ходи по планините. Като всеки богат англичанин, то той обичал да си хапва. Един ден се качвал на Алпите със слугата си и из пътя си взел една печена кокошка. Като стигнал до едно място, той припаднал. Слугата го въртял натук-натам, най-после си казал, свърши моят господар. То се е видяло, че господарят ми няма да оживее, но чакай поне да се наям свободно. Отваря пътната чанта и намира печената кокошка. Седнал той свободно и изял кокошката. Като седял, затъжил се за господаря си, но вижда, че господарят му се събудил. Като се събудил, господарят му го запитал веднага, защо изяде кокошката? Като чу, че господарят му го пита за кокошката, слугата се много уплашил и умрял от страх. Англичанинът-господар разправял как излязъл от тялото си и като бил някъде в пространството, видял как слугата яде кокошката. Тъжно му било затова, но не могъл нищо да проговори. Ще кажете, че това е скроена приказка. Възможно е, аз не отговарям за верността на фактите. Сега аз не искам да ви насилвам да вярвате, въпросът е за кокошката. Като дойде въпрос до реалността на нещата, аз ги проверявам по друг начин. Аз познавам живота и не се нуждая от никакви научни доказателства, от никакви научни факти. Има ли бъдещ живот или не, това е ясно за мене, няма защо да ми се доказва. Какво ще ми се доказва светлината? Слушам някой, че казва няма Господ. - Да, за тебе няма, ти си затворил кепенците си. За твоята глава няма Господ. Ти си затворил кепенците на твоите прозорци, разбира се, че няма светлина. Ти не си запалил свещта си, разбира се, че няма светлина. Аз, който съм отворил кепенците на

моите прозорци и съм запалил свещта си, имам светлина, ясно виждам нещата.

Сега ние искаме да убеждаваме хората, има ли Господ или няма. Според мене това е светотатство. Аз мога да кажа на хората само това: Не лъжи себе си. Ти говориш едно, а сам вътре вярваш. Щом дойде да говориш на хората, не говориш истината. Тъй щото, когато някой ме пита има ли Господ, аз не му казвам има ли или няма, но му казвам: Не лъжи себе си! Както мислиш вътрешно, така се изкажи и външно. А ти отвътре мислиш едно, а отвън говориш друго. Това е самоизлъгване. За пример, материалистите не вярват в Бога, не вярват в друг живот, а носят портретите на своите велики хора, разнасят ги от едно място на друго, по улиците, манифестират с тях. Като няма друг живот, и те като не съществуват каква нужда има да разнасят портретите им? Значи техните велики хора живеят в тях самите и ги заставят да носят портретите им. Един кон върви свободно по пътя. Хване го властта, тури му един гем и го кара да върви по един определен път. Как мислите, може ли да каже този кон, че върви, дето иска? И да каже така, пак не вярвайте. При това, какво са казали съвременните мислители ново? Каквото и да са казали, то е все преповторение на онова какво е казал Платон, какво е казал Сократ или Декарт, или Христос, или Конфуций, или Буда. Всички тия велики хора са казали хубави неща, нашите почитания към тях. Те са казали много неща на своите ученици, но учениците им не са ги разбрали. Има учени хора, които отричат Господа, но те отричат онзи Господ, който хората са създали. Те казват: Такъв Господ, какъвто хората са създали, не съществува. Прави са тези хора. Че ако вие имате един Господ, на когото се молите, а той не ви отговаря, съществува ли този Господ? Казвате, има ли въздух? Кой ще докаже въздуха и как ще го докаже? Духам, и казвам: Ето въздухът. Той ме слуша, отговаря ми. Значи, слуша ме Господ. Моят Господ ме слуша. Какво ми казва моят Господ? Той ми казва, ще ме задържаш за по-дълго време в дробовете си, за да се пречисти кръвта ти. Сега, онези

от вас, които не са вярващи и ме слушат, ще кажат: Въздухът Господ ли е? Че и онези неща, които хората са написали, Божии ли са? Имате една свещена книга и казвате: Ето, аз нося свещената книга. Доколкото тази книга им носи истината, ще има моите уважение и почитания. Там, дето намеря неща, дето не са верни, казвам: Това е човешко. Не, че не са верни, но не са Божествени. Те не спадат към онзи вечен Божествен свят. В обективния свят става едно прекъсване на съзнанието. Той не е вечен свят. В него нещата се изменят. Ние се раждаме малки, растем, остаряваме и умираме. Това представя обективният свят. Той е свят на доброто и на злото. Той е свят на постоянни промени. Божественият свят е онзи свят, в който няма смърт, и в който хората се обичат. Следователно, като живееш в този свят, ти никого няма да мразиш, всички ще обичаш. Защо ще ме мрази един човек? Аз съм крак на човека. Може (ли) той да ме мрази? Без мене той не може да живее. Аз живея в него и му помагам ту с левия си крак, ту с десния. Защо ще ме мрази? Че аз сам създавам противоречията. Хората не се разбират, защото искат да направят себе си щастливи, а другите нещастни. Не само сега, но от хиляди години насам хората са гледали с презрение към растенията, към млякопитающите, към всички животни. Само една малка част от хората са гледали на тях като живи същества, създадени от Бога. Тогава какъв възглед е този за света? Тия хора, които презират растенията и животните, същевременно поддържат, че има Господ в света. Ако Бог съществува и е създал света, защо трябва да го отричате? Всяко нещо, което Бог е създал, е разумно, но не е проявено в неговата големина. Нещата се ценят не по тяхната големина, но по онова, за което те са създадени, за което могат да се употребят. Главата е важна, не защото е глава, но защото в нея са вложени всички функции, всичкото щастие. За да се реализира това щастие, нужни са дробове. За да се реализира щастието на дробовете, нужен е стомах. За да се реализира щастието на стомаха, нужни са крайниците - краката и ръцете, цялото тяло, всички мускули. В

тялото виждаме цяла една система, която е преплетена. Сега вие ще кажете: Човек трябва да пожелае, обаче, като пожелае човек всичко може да постигне, но всяко желание трябва да прониква вътре в мускулите, във всяка клетка. Това желание прониква от клетка в клетка и по този начин предава енергията на това желание. Има ред, ред научни теории, които доказват, че между всички клетки на човешкия организъм има едно разумно вътрешно единение. И когато човек предава своята воля, те я изпълняват. Обаче, болестите в човека се зараждат, когато се прояви едно противоречие между клетките и човешката мисъл - едно разединение. За пример у човека се яви едно желание да се качи на един връх. В това време се яви едно противоречие, едно противодействие и ти си казваш, къде ще се качвам, да се изпотявам, да се уморявам. И отлагаш изкачването си. Искаш да направиш едно добро, тези клетки казват, ти не можеш да направиш това добро. Искаш да мислиш, те казват: Няма какво да мислиш. От много мисъл човек подлудява. Това са човешки разбирания. От мисъл човек никога не подлудява. Човек се умопобърква само когато в него се намесят някакви противоречиви мисли в ума му, вследствие на което създават раздвоение на мисълта. При умопобъркването не се засяга предната част на мозъка, но задната. Това са данни. Но аз мога да ви изнеса още много данни, които съвременната наука е изнесла, но те са опасни. Аз мога да ви дам признаците как да познавате болестите, но ако ви ги дам, вие ще се разболеете от страх. Ако даже ви дам лекарства против туберкулозата, това лекарство няма да ви ползува, но ще се уплашите. Туберкулозата е болест на човешките чувства. Тя се поражда от големите противоречия, които съществуват в човешкия ум. И затова когато хората се отчайват, когато се обезсърчават, когато изгубят смисъла на живота, когато изгубят любовта си, те стават туберкулозни. Как се лекува туберкулозният? Трябва да го уплашиш. За да го уплашиш, трябва да го изнесеш на високо място. За да го уплашиш, трябва да го изнесеш на високо място. В бъдеще

туберкулозният ще се лекува с аероплани. Ще го изнесеш най-първо на височина от 500 метра. После на височина от 1000 метра. След това на 1500 метра, на две хиляди, на 2500, до три хиляди метра височина. Повече от 3000 метра няма да го качвате, защото гърдите му са слаби, и може да стане скъсване на капилярните съдове и положението да се влоши. Без да подозират даже, туберкулозните са крайно завистливи хора. Те имат такава завист и омраза, каквато рядко съществува. Те заболяват от тази завист и омраза. Като ги изкачвате на високи места, у тях става едно разширяване и животът им става мил. С това заедно се изменя и мисълта им. Охтиката не е страшна болест. С едно духане може да се излекува болният, но трябва да знае как да духне. Болният трябва да знае как да духне.

Аз зная един случай на лекуване от туберкулозата от един американец. Той изнася своята опитност и начин, по който сам се излекувал. Той се казваше доктор Бъкли. Той, може би, днес да е заминал за онзи свят. Беше много енергичен човек, марсианец, но и Венера имаше силно влияние върху него. Юпитер имаше също така влияние върху него. Той беше човек с достойнство. По едно време той заболя сериозно от туберкулоза. Вика лекари да го прегледат, и всички се произнасят, че му остават още три месеца да живее. Как тъй! Не искам да умирам! Този свят, в който живея, го разбирам, но онзи, в който трябва да ида, не го разбирам още. Не искам да отида там. Като марсианец човек, той се противопостави на болестта. Лекарите му казали, че за неговите дробове е нужен малко въздух, не могат да се справят с много въздух. Какво измислил той? Взел едно малко масурче от житните зърна и през него вкарал въздуха в дробовете си. В това отношение аз одобрявам българите по начина, по който палят огън. Те запалят една клечка кибрит и започват да духат. Това духане на огъня помага за туберкулозните. После Бъкли взима една пищялка, туря вътре една дупка и през нея поема въздух. Когато ще го издиша, затваря дупката и през междинните изпуща въздуха. Така правил той по три пъти на ден. И какво стана? На първия месец

след тия опити той ходеше вече из стаята си свободно. На втория месец излизаше на разходка 1 километър, на третия месец на 10 километра вън от града. И след това съвършено оздравя. После започна да дава наставления как се лекува туберкулозата. Той казваше, за да се излекува(ш) от туберкулозата, трябва да бъдеш марсианец. Да я хванеш и да се боксираш с нея по американски - дето завариш, там ще удряш: по носа, по устата. С други думи казано: Не оставяй в ума ти да се загнезди една отрицателна мисъл, която да произведе лоши последствия. Съвременните хора страдат от голямо честолюбие и тщеславие. Някой се докачил, че вестниците писали за него, че не бил учен човек. Как тъй да пишат такова нещо? Ако си учен, учен си, ако не си учен, не си учен. - Ама уронва се престижът ми. - Твоят престиж зависи от науката, която имаш вътре в себе си. Ако нямаш връзка с разумното в света, ти не можеш да цениш своя живот. Ако ти се безпокоиш постоянно от това кой какво казал за тебе, ти не си умен човек. Какво говорят тези хора за тебе? Че си бил много висок като някой връх. Да, но като дойдат ветровете и снеговете засипват този връх. Да, но какво лошо има в това, че някой говори лошо за вас? Трябва да ви е приятно, когато се говори лошо за вас. Трябва да бъдете като онзи млад българин Стоян, на когото майка му често му казвала: Стоянчо, сине Стоянчо, от тебе човек няма да стане. Ако между вас има някой Стоян, да не се обижда. Една вечер той се напил и отишъл в една кръчма, дето се бил с някои хора. Те му пукнали главата, след което той се върнал дома си. На другия ден като изтрезнял, чете във вестника, дето се съобщава за боя в еди-коя си кръчма. Като прочел това съобщение, Стоян извикал майка си и казал: Мамо, ти казваш, че от мене човек няма да стане. Виж какво пишат вестниците за мене. Казвам, не е добре да пишат такива работи за човека, но за предпочитане е това, отколкото да държиш някакъв бръмбар в главата си, че не може да живее с жена си, или с окръжаващите, или да тръгне да се самоубива, да се хвърля от някой кладенец или да си туря на врата въже да се беси. Според мене за

предпочитане е да живее според теорията на Стоянча, отколкото да си религиозен и да казваш, че еди-кой си човек бил такъв или онакъв, че не бил с всичкия си ум. Не, прями трябва да бъдете към себе си, а не прями към другите хора. При това не да бъдете прями, но груби. Като дойде да се произнасяте за някого, кажете си: Слушай, ако ти си на мястото на този човек, как ще разрешиш даденото положение? Всеки трябва да направи един опит със себе си, да знае как той сам ще постъпи и тогава да се произнася за другите.

По едно време във Франция издали един закон и който не се подчини на този закон, щял да бъде подложен на наказание да получи 25 тояги. Един млад френски офицер виждал, че няма да може да се подчини на този закон, тъй щото предварително знаел какво ще получи, но искал да се убеди в силата си дали ще може да издържи на това наказание. И ако може да издържи, тогава да се подчини. За тази цел той извикал у дома си един от своите добри приятели и му казал: Слушай, аз ще легна на земята и ще те моля да ми удариш с тъпата част на сабята няколко удара, докато ти кажа да спреш. - Ама как е възможно това? - Моля ти се не питай, изпълни молбата ми. Другарят му взел сабята си и започнал да удря, колкото сила има. Като изброил 25 тояги, първият офицер казал: Спри вече, достатъчно е. Той разбрал, че ще може да издържи на наказанието, което ще му наложи властта.

Питам, какво представят в тоя смисъл страданията? Аз не препоръчвам страданията. Но в този смисъл страданията, на които природата подлага, налага на хората, не са нищо друго, освен метод за каляване на човешкия характер. Характерът е външната страна на човека. Зад характера седи нашата непреривна воля, с която човек трябва да работи.

„Говоря им с притчи“. Така се говори на животните. Човек говори на животните с притчи. Вземе остена си и ги води. Волът не знае защо го боде господарят му. Но господарят му вземе гема, вземе остена и го впрегне на нивата. След това той го подкове. Като питат

вола защо постъпват с него така, той казва: Не зная, но ме подковаха. Който го е подковал, той има една определена цел. Той знае, но волът не знае. Защо волът не знае? Защото на него се говори с притчи.

Сега аз говоря за онези от вас, които искате да излезете от условните неща, от външния порядък на нещата и да влезете във вътрешния порядък. Има ред мъчнотии в света, които икономически ограничават хората. Хората сами създават ограниченията си. Със своя непорядъчен живот един народ може така да разпръсне влагата от въздуха, че да създаде голяма суша, от която с години всички да страдат. Добрият и лошият живот имат отношения към хората. Следователно, ако хората са добри, ще има отлично налягане, ще има разширение на влагата и вътрешно напрежение на топлината. А за плодородието е необходимо тъкмо това: топлина, напрежение на въздуха, разширение на влагата и съответно налягане. От тези съчетания зависи благополучието или плодородието на дадена страна. И тогава някой пита: Защо трябва да бъдем добри? - За да не гладуваме. - Защо не трябва да бъдем лоши? - За да не си създадем нещастия. Следователно, доброто е един метод, не фиктивен. Доброто е метод само за материалния свят. Ти не можеш да постигнеш каквото и да е, каква и да е реалност, ако не си добър. Мускулите на човека трябва да бъдат добри. Тяхната добрина е външната страна на тяхната здравина. Външната страна на мозъка, това е неговото добро функциониране. Външната страна на ума, това е неговото добро мислене. Мисълта им има отношение към материята. Вие можете да направите опит с вашата мисъл. Ако можете да посадите едно дърво и да го поставите на влиянията на вашата добра мисъл, това дърво ще даде добри плодове. То няма да роди изобилно, но плодовете ще бъдат малко на брой, но доброкачествени. С вашата добра мисъл, вие ще отстраните всички ония паразити, които нападат дървото. Днес хората пръскат лозите със син камък. Защо? Защото са лоши. Тогава няма да има нужда да ги пръскат. Че се пръскат лозите със син камък, това показва, че са лоши. Като се яде грозде, пръскано със син камък,

той се отразява върху езика и дълго време трябва да мине, докато се махне тази острота на езика. Сегашното грозде не е като едновремешното, което не се пръска. Но за да не се пръска гроздето, както аз казвам, хората трябва да станат добри. Сега аз правя опити в това отношение, и виждам, че мисълта ми е права. Но съм забелязал, че всякога, когато спре моята добра мисъл някъде, нещастието иде. Сега аз не искам да ви убеждавам в моята опитност, в моя начин на мислене, защото това може да ви постави на крив път. Моята опитност не е ваша опитност. Вие трябва да вървите в съвсем друг път. Вземете За пример, научните методи. Не е само един метод, по който могат да се правят научни изследвания. Всички вие трябва да се интересувате от науката. Науката е потребна за всички. Без нея вие не можете. Казвате за някого, че е наследил добри качества. Въпреки това, всеки трябва да работи, да развива своите най-силни дарби, защото от тях зависи тяхното щастие. При това вие трябва да се убедите от друго нещо. Че извън човешкия свят съществува друг един разумен свят, от който нашият живот се обуславя. Че съществува този свят, това за мене е една реалност, сто и едно на сто по-вярна от съществуванието на всички хора на земята. По-скоро може да се усъмня във вашето съществуване, дали сте около мене, отколкото в този реален свят. Как съм се убедил в това, няма да ви разправям. Вие сами може да се доберете до тези данни. Мнозина са питали какъв начин има за усилването на човешките очи. Казвам: Един начин има, който е много прост. Избирайте тъмни и бурни нощи и тогава излизайте вън, да се взирате. С това взиране очите ви ще се усилят. Може да се блъснете тук, там - нищо не значи това. Дръжте винаги ръката си отпред, да не се ударите лошо. Вашите очи са отслабнали, поради това, че малко кръв приижда в тях. Като се взирате по този начин, очите ви ще се засилят. Като излизате вечер, взирайте се в небето да различавате звездите от шеста и седма степен величина. Като останете в стаята си пак, изгасете лампата и правете опити да се взирате в тъмната стая, да намирате този или онзи предмет. Това са

елементарни опити, които аз правя и върху себе си. Освен това, за засилване на очите, на нервната система главно, качвайте се на височини, около 1500-2000 метра. Като прекарате на такива височини около 25 дни, очите ви ще се засилят и нервната ви система ще се подобри. Не ходете на планините за удоволствие. Аз отивам на планината, за да вляза в общение с Разумното начало в нея и да придобия от нея нещо. Планината е разумна, разумни сили я управляват. Какви книги, какви библиотеки има в нея! Какви стихотворения има написани в нея! Какви стихотворения има в нея написани!

Седи при мене един ден една млада сестра и аз й разправям една приказка. „Поникнало едно малко кокиче при един извор. Ето отдолу се задава един млад, левент момък, екскурзиант. С него върви млада красива мома. Като видяла кокичето, тя запитала момъка да откъсне ли това кокиче. - Недей го къса, защото ще извехне, ще се развали. След това момъкът се навел да помирише кокичето. То му благодарило и му казало: Благодаря ти, че възпря младата мома да не ме откъсне и да не се закичи с мене. Така ще пише поетът. А вие ще ми възразите: Кокичето може ли да говори? - Говори кокичето, говорят всички цветя. Аз съм правил опити в това отношение. В стаята си съм внасял цветя. И след време като ги изнеса навън, те повяхват от скръб. Когато се радват, цветята издават хубав мирис, хубав аромат. Цветята се привързват, те се обичат. Те имат съзнание, могат да виждат, за да говорят, разбира се по особен начин. Според мене и за мене цветята говорят, а за вас как е, не знам. Цветята си имат особен знак, особени думи, с които се разговарят. За любовта имат особени думи.

Сега като ви навеждам тия неща, имам съвсем друга мисъл. С това аз искам да ви кажа, че съществува друг един свят, на който всички растения и животни са изявление. Този разумен свят ръководи нашето развитие на земята. Съществата от този свят са същества на любовта, те са напреднали същества. В техните души, в

техните умове и сърца няма нищо друго, освен любов. Като видят някой болен, те ще му кажат: Дишай дълбоко, излез малко между растенията и гледай нагоре към небето. Те ви говорят, но вие не ги разбирате. Аз не говоря за човешките духове, за онези, които са заминали от земята. Тези същества, за които ви говоря, са завършили вече своето развитие, те притежават знание. Те не могат да се явяват на земята с всевъзможни форми: като учени, като философи, като музиканти, художници, поети и т. н. Като видите един такъв човек, вие веднага ще познаете, че той е особен, не е като другите хора. Ако искаш адреса му, той няма да ти го даде, или ще ти даде някакъв фиктивен адрес, но веднъж дойде ли в дома ти, завинаги ще го помниш.

Казвам: Вашето щастие в света зависи от тези гении на човечеството. И всеки дом, всяко общество, всеки народ, всеки човек отделно има такива същества, които специално се грижат за него и му помагат. Ако хората биха слушали тези гении на човечеството, светът би бил днес в друго положение. Но и тия същества обичат да остават хората свободни, да не им се налагат. Те само им внушават какво да правят, но като своенравни, хората правят, каквото искат, вследствие на което грешат. Тия същества ги остават, а хората се проявяват като своенравни деца. Затова Христос им говори с притчи. Сега, като ви говоря, някои може да ми вярват и турят в думите ми по-голям смисъл, отколкото аз съм вложил. Радвам се, когато някой тури в думите ми такъв смисъл, какъвто аз съм турил. Но когато някои започват да ги тълкуват, те изпадат в заблуждение. Аз не желая другите да турят в думите ми смисъл, какъвто аз не съм вложил. Аз не искам да ви навеждам на отвлечени работи. Сега ние говорим за обективния свят. Обективно е да обичаш някого. Но този, когото обичаш, трябва да има красиво лице, да е здрав. Когото обичаш, гледай ръцете му да не са деформирани, краката му да не са деформирани. Защо? Защото като обичаш някого, колкото и да е учен човек, той непременно ще предаде някои от своите качества. В това

отношение любовта е опасна работа. Ако обичаш един вол, не го обичай като вол, защото непременно ще вземеш някои от неговите качества. Ако обичаш свиня, не я обичай като свиня, да не приемеш някои от нейните качества. Ако обичаш някое животно или някой човек, избери една от неговите добри черти, заради която да го обичаш. Ако обичаш очите на човека, ще намериш в очите му една отличителна черта, заради която ще го обичаш. Никога не обичай човека, който гледа надолу и лъчът от очите му да пада надолу. Никога не обичай човек, устата на когото е силно стисната, във вид на права линия. Красивите моми винаги стискат устата си, да изглеждат малки. В природата стиснати устни няма. Скрита уста има, но стисната уста няма. Устата трябва едва да се доближава. Каквото природа(та) е създала, тя иска да има свобода. Във всички свои движения тя иска да бъдем свободни. Никога не обичайте човек, на когото веждите са много дебели, като на Тарас Булба. Ако го обичате, вие ще придобиете някои от неговите качества. Обаче, има изключения от това правило. Човек с много дебели вежди, като Тарас Булба, показва човек много практичен, крайно обективен. Той не вярва на нищо, освен на онова, което е опитал и проверил сам. Същевременно тези хора са честни, добри и справедливи. Ако му искаш пари на заем, той може да ти говори, че познава майка ти и баща ти, като честни добри хора, но все пак ще ти иска трима гаранти, които да подпишат за тебе. И като ти даде парите, ще ти каже: Искам в скоро време да се видим, да си платиш! Обичай човек, на когото веждите са тънки. Обаче, пръстите да не са конусообразни. Ако всичките пръсти на ръката на един човек са конусообразни, той е една мряна риба, която всякога се изплъзва. От такъв човек стой всякога надалеч. Не че е лош, но този човек си има свои фантазии за живота. Този човек може да ти обещае какво ли не, но едва едно от стоте ще може да изпълни. Благодарете, че в човека има черти на лицето, на главата и на ръката, които едни други се компенсират. Ако пръстите ви са заострени, вижте каква е главата ви. Тя може да спаси

положението на пръстите. Ако главата ви е правилна, тя спасява положението. Лошо е, когато главата не е добре развита, когато лицето не е правилно и когато пръстите на ръката са заострени. Ако само единият пръст е заострен, както и да е, не е лошо. Но ако всичките пръсти са заострени и ако в основата си са дебели, този човек в живота си ще бъде изложен на големи противоречия. Много от противоречията могат да произтичат от някои наследствени черти в човека, но човек може всичко да измени. Когато един физиогномист описвал характера на Сократ, той казал за него, че бил човек невъздържан в чувствата си, пияница и човек на страстите. Сократ казал: Да, вярно е, всичко това беше, но сега вече аз всичко измених. Носът на Сократа не е бил хубав, което показва, че му липсвала интелигентност, но главата му била добре развита, той имал капитал, вследствие на което могъл с голямо усилие да изправи живота си. Той се оженил за най-лошата жена в Гърция, Ксантипа. И когато го питали защо се ожени за тази жена, той отговорил: Ако аз мога да търпя тази жена и да се справя с нея, всичко друго ще мога да изнеса. И, наистина, няма по-лошо нещо от това човек да се справи с една лоша жена. Голямо геройство се изисква за това. Един ден той поканил свои приятели у дома си и помолил жена си да им услужи нещо. Тя се разфучала. Той казал на приятелите си: Бъдете готови, защото след това иде дъжд. След като дала вода на приятелите и на мъжа си да измият ръцете си, тя изсипала водата върху главите им. Това е анекдот. Сократ казал: Такъв е обичаят на моята жена. Но ето, аз какво изваждам от този пример. Той има своя добра страна. Като услужила на гостите с вода да си измият ръцете, искала да им каже: Вие виждате в мене едно противоречие, но като философи вие нищо не можехте да ме посъветвате как да изменя своя характер, затова ето, легенът върху главите ви.

Христос им говорил с притчи. Три неща са необходими, за да избегне човек притчите. Те са следните - Човек трябва да обича доброто. Той трябва да обича вярното, истинното, и най-после трябва

да обича истината и свободата. В света човек трябва да обича всички. Под обич аз разбирам, каквото видиш, дето и да се обърнеш, всичко да обикнеш. На всичко да изпратиш една добра мисъл. Животно ли видиш, дърво ли видиш, бръмбарче или пчела видиш, изворче ли видиш, или вятър ли те лъхне, изпрати на всичко своята добра мисъл. На всичко, което те обикаля, ще изпращаш по една добра мисъл и по този начин ще образуваш около себе си една права мисъл. При това положение, дето и да минеш, от тебе ще лъха нещо хубаво и всички ще познаят, че не си обикновен човек. Като срещнеш разбойници, няма да се плашиш, но ще ги потупаш по гърба. Ти знаеш, че това им е занаятът. Те ще те погледнат и ще видят дали си от онези мазните, които те причакват. Ако не си от тях, ще кажат: Нека си отиде този човек, няма какво да вземам от него. Ще кажете, че тези разбойници са хванали кривия път. Че ако един съдия хване някого и въз основа на известни закони и на свидетелски показания осъди някой човек и го обесят, този съдия не е по-лош от разбойниците, които обират? Разбойниците хванат човека, оберат го и го пуснат. Съдията хване един човек и казва, че той е извършил това и това престъпление. И веднага го обесят или затворят в затвора. Обаче, природата е написала върху човека всяко престъпление, което той е извършил. Затова не са нужни никакви свидетели. Съдиите трябва да знаят начина, по който да фотографират мозъка на престъпника. Щом го фотографират, върху мозъка ще се отпечатат всички картини на убийството, което той е извършил и въз основа на тези картини могат да го осъдят. Ако няма никакви картини на убийство, те трябва да го освободят. Или някой откраднал пари. Да вземат този апарат, да фотографират мозъка на човека и да видят има ли картини на торбата, която той е откраднал или няма. Ако има такива картини, да го осъдят. Ако няма никакви подобни картини, да освободят човека. Сега какво правят? Ще вземат свидетели, които да показват истината. С това се занимава криминологията, защото тя не познава правилните типове. Те се основават на ония черти за

престъпността на човека, които Ломброзо е представил. Но аз признавам само онази френология, която се занимава с правилните типове. Не се занимавам с криминологията, която е патологическа наука, т. е. тя разглежда патологическите признаци в хората.

Естественото положение на човека е написано на нормалната ръка, на нормално развитата глава и на правилното лице. Всяко едно отклонение от тази норма показва какви отклонения са станали с даден тип. Според теорията на Ломброзо е забелязано, че всички престъпни типове, които се раждат такива, първият пръст има форма, първата му фаланга на малък топуз, като малък възел. Забелязано е също така, че ръцете на всички крадци са дълги. Според мене причината за това се дължи на обстоятелството, че, дето са се приближавали, те са се ръководили единствено от мисълта да бръкнат някъде, да вземат нещо. Вследствие на това, че мисълта дълго време е работила в това направление, на ръцете им (е) прихождала повече кръв, която е хранила тези органи повече, отколкото другите. Също така и в маймуните ръцете са дълги, понеже са мислили все да откраднат, да вземат нещо. Обаче, дългите ръце, при една добре сформирована глава, при едно правилно лице и при една добре поставена и разработена ръка означават сръчност. Тези хора вече не са крадци, но каквато и работа им дадете, те ще могат да я свършат. Следователно, след време, когато у човека мисълта, чувствата и волята действуват правилно и хармонично, тези лоши навици могат да се превърнат в добри черти и да се впрегнат в добра, плодотворна работа. Тогава те се превръщат в едно велико благо за човека. Ето защо при бъдещето възпитание майките и бащите трябва да се занимават със своите деца и в това (време) направление да работят върху техните наследствени черти - да ги изменят в добри, ако са лоши. А сега хората питат: Трябва ли да се жени човек? Женитбата е съществувала в природата от памти века и продължава и до днес да съществува. Само че не в тази форма, както е днес. В това отношение птиците са по-умни от хората. Човек днес се ожени, но не знае кога

трябва да се зачене детето и кога трябва да се роди. Те трябва да разбират от астрология, за да знаят кога съчетанията на планетите, на звездите, на слънцето е благоприятно, за да дадат онези жизнени сокове и енергии в детето. Сегашните хора раждат, когато и да е, не гледат на времето и очакват да се роди гениално дете. Не, гениите се раждат при специфични условия. Не само на раждането на детето трябва да се обърне внимание и на времето, когато детето се праща на училище. Същото се отнася и за посевите. Ти не може да сееш кога и да е. Трябва да избереш съответно време, почва и благоприятни условия. Пък и семето трябва да бъде добро.

При всичко това ние седим и питаме какво е проповядвал Христос. Христос е проповядвал една наука, която хората вече са забравили. Христос е проповядвал само в притчи. Той е казал: „Ако ти ударят едната страна, обърни другата". Вие казвате: Как е възможно да се оставиш да те бият? Това е неразбрана работа. „Ако вземат едната ти дреха, дай и другата", и това е неразбрана работа. „Напусни баща си и майка си, отречи се от себе си и ела ме последвай". И това е неразбрана работа. Аз превождам това с мои думи: Онзи, който не може да обича, който не може да учи, и който не обича истината, той не може да бъде мой ученик. Той не може да бъде ученик на християнството, нито окултен ученик може да бъде и в Царството Божие да влезе и нито човек от него може да стане. Това мога да подпиша с двете си ръце. Човек може да стане от онзи, само който може да обича, който може да учи и който обича свободата. Този човек и в най-последното положение да се намира, пак ще се издигне и човек от него ще стане. Вярвайте в онова, което може да ви повдигне. То е Любовта. Следователно, вярвайте в Любовта, вярвайте в учението, вярвайте в истината и в свободата. Другояче казано: Вярвайте в Любовта, която може да се прояви в живота. Вярвайте в Мъдростта, която може да се прояви в учението, и вярвайте в Истината, която може да се прояви в свободата. Този е истинският път на бъдещата култура. Този е истинският път на бъдещите добри хора,

които могат да оправят света. Обаче, докато мислим така, както сега мислим, ние ще имаме объркани работи и не можем да очакваме по-добри резултати от тези, които сега имаме. Не мислете, че вие може да оправите света. Знайте, че Онзи, Който създаде света, Той ще го оправи. Под думата Бог аз разбирам целокупния живот. Под думата Бог аз разбирам разумното в света, в което всеки живее. Това всеки може да опита и да провери. Всичко онова възвишено и благородно, което чувствате в себе си, се дължи именно на това разумно начало. Всичкото ваше бъдеще се дължи на това, в което вярвате. И като умрете, дали вярвате или не, това се дължи пак на същото. Вие може колкото искате да отричате Бога, може да имате каквито искате понятия за Него, нито пък ви налагам моите, но ще знаете, че при никакви случаи на живота, вие не може да се освободите от Онзи, Който ви е дал живот. Дето и да отидете, Той ще ви намери. Ще ви потупа по гърба и ще ви каже:"Хайде". Ако те намери в гроба, ще те потупа пак и ще ти каже: „Синко, какво правиш тук? Аз те пратих на земята, а ти защо си се скрил тук? Де си ходил и какво си правил?" Ако си заробен, пак ще те пита, кой ти тури тези букаи? Ако имаш гем, ще те пита кой ти го тури. Ако си съвсем закъсал, пак ще те пита де си ходил, че си закъсал толкова много. После ще те пита защо си нацапал толкова ръцете и устата си. Защо си се толкова изопачил. Ти ще кажеш, ядох и пих безобразно, и не мислех право.

Казвам: Трябва едно право верую. Всички трябва да напуснат онази злоба и да хванат едно верую на Любовта. Напуснете веруюто, от което произтича злобата и хванете веруюто на Любовта, което иде сега в света. Приемете това верую, в което човек на човека гледа като на свой брат, в когото Бог се проявява. Тази е новата идея, която сега ще ви оставя. А всички ваши предания, всички ваши неразбории, вие сте в сила сами да ги разрешите. Та вие сега живеете 2000 години след Христа, няма какво да се обезсърчавате. Както ви виждам, не намирам условия за обезсърчаване. При всяко обезсърчение, което ви дойде, произнесете едно от моите изречения, то ще ви насърчи. Когато се

обезсърчите, това показва, че онези, които ви ръководят, ви обичат и ви поставят на условия да се развивате. Когато се обезсърчавате, вие се оглеждате в огледалото и се виждате. Тези огледала ви показват онези същества, които ви обичат. Щом се насърчите, те веднага скриват огледалата. При всичките лоши черти, които имате, пак имате възможност да се оправите. Пак ви обичат тези същества и ви помагат. Разправяше една ученичка от софийската гимназия една своя опитност или по право една случка от училищния им живот. Един ден при един от учителите дошъл директорът заедно с инспектора и влезли в клас да чуят как учителят преподавал, каква дисциплина има и т. н. Като се разговарял с директора и инспектора, учителят от време на време се обръщал към ученичките, които шумели и им показвал показалеца си, т. е. заканвал им се. Пак говори с инспектора и пак им се заканва. Те започнали още повече да се смеят. Те се смеят, защото той говори с инспектора и с директора нежно, глади, маже, а към ученичките е строг, заканва им се. С това иска да им каже: Вие ще ме компрометирате пред инспектора, да ме уволнят, но аз ще ви кажа после, ще ви науча. Така им се заканвал той. Същото правят хората и пред Господа. На Господа говорят нещо, а пред ближните се заканват с пръст. Той трябва да каже на министъра или на инспектора: Извинете, Господин министре, такива са днешните деца. Може бъдещето поколение да бъде по-добро, и да не им се заканва. После като си отиде инспектора, да се обърне към учениците и да каже: Браво, доволен съм от вас. Хайде сега, идете си дома.

Сега и на вас казвам: Хайде, деца, идете си по домовете и слушайте министъра, слушайте директора, слушайте всички, които ви ръководят.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата Молитва

1-ва неделна беседа от Учителя, държана на 22 септември 1935 година София, Изгрев (Трудовият празник)

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

Отче наш.
В начало бе Словото.

15 стих от 15 глава от Матея: Петър му отговори и рече: Изтълкувай ни тази притча.

В света, в който живеем, нещата са затворени, много малко знаем. Онова малкото дете, което се ражда, нищо не знае, тепърва има да учи. Някой път ние, които мислим, че много знаем, щом попаднем в трудно положение, виждаме, че много малко знаем. Когато някой човек се разболее, той може да е свършил няколко факултета, при това много малко знае как да си помогне на болестта. Може да не е много учен, ако падне в един кладенец, ще чака помощ отвънка. Наистина ние сме в света на загадките, дето от най-ранна възраст, докато замине човек от земята (в)се трябва да се учи човек. Никога не може да кажем, че знаем. Може да кажем, че знаем някои работи, но понеже не седим на едно място, знанието, което сега придобиваме, може би за бъдеще да ни ползува. Но за всяко ново условие знанието, което имаме, то е само спомагало за онова, което требва да научим. Следствие на това човек постоянно требва да се учи да има будно съзнание. Значи целият свет е в един прогресивен път. Има нещо в света, което се развива, но ние не сме прицелна точка, ние требва да се съгласим с онова, което се развива в света. Вземете в едно военно положение, За пример, има война, всичките коне, всичките добитъци вземат и ги карат. Карат ги без да искат. Какво ще кажете? Понеже има война, карат ги, те ни най-малко не знаят накъде, търпят, не разбират какво става, но все-таки по един или друг начин ще вземат участие. Вземете житото, което седи спокойно в хамбаря. Изведнъж изнесат го из хамбаря, турят го за некоя работа. Хората са гладни,

война има, требва жито и то отива да помага в тази война. Ако хората не ядат, ще умрат гладни. Въпрос е, защо житото требва да страда? - За да живеят хората. Житото не умира, но страда. Житото не страда за себе си. Страданията на житото носят живот на хората. По някой път защо хората страдат? - За да живеят други същества. Следователно, в природата страданията са една позиция, начин, форма, за да влезе новият живот. И откак светът е създаден, няма друг начин, по който животът иде. Ние, съвременните хора, искаме един живот без страдания. Тогава нека всеки да си даде един отчет: Как може един живот без страдания. Ние предполагаме, но не знаем как. Ние предполагаме живот без страдания. Ако вземете даже най-възвишения живот, вие си представяте живота на рая и същевременно вие имате контраст на рая - ада. Колкото едните са блажени, толкова другите са нещастни.

Сега да ви обясня. Има два начина. Разумните обясняват по един начин, неразумните - по друг начин. В туй няма никакъв произвол. Значи онзи, който страда, той доброволно страда и който се мъчи, той доброволно се мъчи; онзи, който благува, той пак доброволно благува. То повидимому не е така. Сега една притча трябва да се тълкува. В математиката имате да кажем: А:В = С:Д; Имате едно отношение. То е едно просто отношение на известни количествени форми. Но под А:В може да се даде друго тълкувание. Трябва да се преведат в геометрически форми. Следователно, ако едно понятие, едно математическо понятие, то е вътрешната страна. Математиката е една наука за духовния живот, на отвлеченото, дълбокото, което е причината на нещата. Геометрията в дадения случай представя физическия свят, туй, което може да се види, което може да бъде разбрано за нас. Нещата всякога геометрически стават видими; само тогава може да ги опитаме или можем да разберем нещо. Може някой да ви говори за доброто, може някой да ви говори за сладкото, те са неща непонятни. Онова, което вие опитвате, то е разбраното за вас, имате едно понятие. Реалното в света трябва всякога да се опита. Има

един вътрешен опит - един опит експеримент. Някой учен човек прави някой опит с някой плъх, тури му инжекция, но този опит не е научен. Ще направиш един опит със себе си да го чувствуваш. Ти правиш опит - удряш с чука един камък. Това е външен опит. Ти с чука да удряш жив човек, ти с този чук да удряш себе си. Удариш камъка, казваш: Няма нищо от един удар. Така е върху камъка няма нищо. Но върху човека? Ако чукаш камъни, нямаш понятие какво нещо е ударът, но ако същият удар падне върху тебе, тогава ще имаш една представа. Тогава с всеки удар ще се породи желание как да го избегнеш. Сега при съвременните условия ние търсим лесния път, ние търсим път без страдание, без мъчнотии, без трудности и искаме всичко да ни е наред. То е идеален свет, то е само за Първопричината, то е вярно само по отношение на Бога. Бог, Който разполага с всичко в света, само за Него това е вярно. За нас, които сме създадени, това не се отнася за нас. Туй, което е приятно за очите, то не е приятно за краката. Да допуснем, ти видиш някое место, много красиво, с очите си го виждаш. На планината очите не могат да идат, тогава караш краката четири, пет, шест часа да пътуват, за да видят очите това, което е красиво. За очите е много красиво, но краката казват: Пришки ни излязоха. Тази красота на нас много скъпо ни струва. Често туй, което устата иска, скъпо струва на ръцете. Устата казва: Онзи плод (в) круша, грозде и всичко това е приятно, но като туриш ръцете да работят, да изработят тия неща, те казват: За устата е много добре, но за нас. Вие как бихте го направили. Казват: Да не работим. Много хубаво, но това не е разрешение на въпроса. Всички да не работим. Тогава, ако всички не работим, какво ще имаме? Мъчнотията не е в работата. Всичката мъчнотия седи в едно вътрешно разбиране. Ние искаме един живот преждевременно. Ние схващаме един живот преди да сме минали известна ѳаза. Детето не може да се роди юнак. Най-големите герои не са родени герои. Те отпосле са станали герои. Най-първо това дете е слабо, майка му ще го къпе, ще го облича, след 15, 20, 21, 25 години на това дете майка му и баща му като му са

помагали, то е станало вече герой. Даже и най-големите животни, всичките животни най-първо са слаби. Вземете един свят човек и той минава по същия път. Гениите на човечеството и те минават същия път, същия процес. Няма дарба в света, която да не е минала по същия път. Онова, Божественото развитие, върви от слабото към силното. Следователно, човек при всичките условия, ако разбира, може да стане силен. Под думата силен ние всякога разбираме разумно. Само разумното в света може да бъде силно. Вземете един параход, който пътува през океана, то е разумното в човека, което го е създало. Ние гледаме по небето хиляди и милиони звезди, които са горе на небето, вижте ги какви пътища, какъв живот, каква разумност, каква интелигентност се крие, какво знание се крие. Ние какво знаем? - Ние се занимаваме с обикновени работи: с ядене, пиене, с много маловажни работи се занимаваме, както малкото дете с куклите се занимава. Не че то е лошо, но този живот е ограничен.

Та казвам: Притчите имат нужда да се тълкуват. Погрешката в какво седи? - Ако се тълкува една притча правилно, то е благословение, ако тази притча се тълкува криво, то е страдание. Доброто седи в доброто тълкуване на притчата. Злото произтича, когато нещата се тълкуват криво. Злото не седи в яденето. Някой сготвил хубаво, прекрасно ядене. Ако вие преядете и турите в стомаха повече, отколкото стомахът може да смели, веднага усещате една тежест. Както в ония времена, които описват историците. В Римската империя, в римската епоха, у римляните вкусът за ядене бил толкова развит, че цяла нощ като пирували, вземали някакво лекарство, да повърнат яденето, че пак да ядат. Два, три пъти правили така, за да опитват вкуса. Какво ще бъде това ядене, като ядеш, да го повърнеш, че пак да усетиш вкуса. То е едно неразбиране. Защото животът не седи само в постоянното ядене. Яденето е едно благословение. То е една връзка. Чрез яденето ние влизаме да се запознаем с вътрешната страна на живота. То е връзка. Защото живот с живот се свързва. Казва някой: Някой човек се храни. Животът се поддържа само с

живот. Разумното се поддържа от разумно. Силата се поддържа пак от сила. Слабото не може да поддържа силното. Слабото може да стане като условие, за да се образува една връзка. Каква връзка може да има между един силен и един слаб човек. Има една връзка. Има една връзка, че слабият може да мине оттам, отдето силният не може да мине. Една малка мушица може да мине през една малка дупчица, ти, човекът, който си голям, не можеш да минеш. Ако речеш да минеш, ще направиш голяма дупка, ще развалиш работите. Малката мушица може да влезе и да излезе. Тогава слабото по някой път може да помага на силното. Всичките силни работи са станали от слаби; Силните въжета от какво са станали? - От слабите конци, хиляди конци, турени заедно, образуват дебело въже. Тия, слабите букви, образуват една научна теза. Всички тия слаби работи трябва да ги наредим по известен закон, тогава вече те са проводници на онова, разумното, в света. Човек в прогреса на своето развитие трябва да работи над себе си. По някой път вие задавате въпроса: Защо човек трябва да живее? - Човек трябва да живее, човек винаги трябва да богатее. Казва: Аз не искам да бъда богат човек. Вие не сте родени да бъдете богати. - Сиромах съм. - Ти си кандидат за богат. - Аз съм невежа. - Ти си кандидат за учен. Ама съм грешен. - Ти си кандидат за светия, кандидат си за рая. Трябва да намерите пътя на вашето развитие, по който път да влезете в онова, което Бог е дал. За слабите Бог е определил пътя на тяхното развитие: За слабите е силата. Следователно, в света има две движения, аз ги наричам така: слабите възлизат, силните слизат. Когато силният слиза, слабият възлиза. Когато слабият възлиза, силният се качва. Като се срещнат, те вършат Волята Божия. Вземете в природата онзи велик закон: онази вода в океана не може да се дигне така из въздуха, тя се подига на малки капчици нагоре, на много малки капчици се издига нагоре и след туй пада на по-силни капки, поливат тревите. Ако капките не могат да се подигнат горе и ако не могат да станат големи да слязат долу, не е правилен процес. Следователно, ако ти като станеш голям човек,

надолу ще слезеш, като станеш много дребнав, много слаб, нагоре ще се качиш. Онези от вас, които са слаби, да си турят раници, нагоре да вървят; онези, които са силни, надолу да слизат. Или другояче казано: Слабите хора са в света, които дълго време са работили, отслабнали са, те трябва да починат. Силният е който почива, той трябва да (е) подтик и да идат да заместят слабите. Така е обяснението. Казва: Аз съм един слаб човек. Почивка ти трябва. На силния работа му трябва. - Невежа съм. - Почивка ти трябва. Трябва да отидеш да спиш. Защото от много работа си оглупял. Сега да ви обясня от какво разбирам. Някой търговец започнал с капитал, учен човек. Представете си в големите европейски градове с милиони разполага. Влезе в борсата, след няколко часа го изваждат, изиграл няколко операции, изгубил всичките пари, заборчал няколко милиона. Хващат го за главата, за краката, излиза, като няма пари, като изгубил всичко, умът не му стига. Докато имаш пари, ти си умен: докато имаш конци, ще плетеш едно въже, като няма какво да плетеш, как ще си покажеш изкуството. Това са само изяснения. Тъй както е това в човешкия живот, тъй както са наредени нещата. Има един живот от Бога, който хората още не могат да разберат добре. Има едно противоречие, което е човешко, което не е Божествено. То се отличава по следното: Човешките порядки всякога започват с щастието и свършват с нещастието; започват с доброто и свършват със злото. Божествените порядки започват с нещастието и свършват с щастието; започват със злото и свършват с доброто. Щом си започнал добре и си свършил зле, ти си в човешкия порядък; щом си започнал с щастието и си свършил с нещастието, в човешкия порядък си. Щом си започнал с нещастието и свършиш с щастието, в Божествения порядък си, щом започнеш със злото и свършиш с доброто, в Божествения порядък (си). То е диагноза. Най-първо трябва да знаеш: Човешкият порядък е временен, в човешките работи няма нещо завършено. След като посееш житното зърно, след 7, 8 месеца ще узрее и ще даде плод. Ако не го ожънеш, ще падне и пак наново ще изникне. Ако го ожънеш, ще

имаш полза от него. Но има едно разсъждение: Житото в хамбара трябва да запази своята чистота. Не трябва да искаш, докато житото е в хамбара да се размножи. В хамбаря то никога не може да се размножи. Защото ако в хамбара дойде влага, то ще поникне, но като израсте, не може да даде плод. Ако туй житно зърно иска да спечели нещо, трябва да го посеят на нивата. Но там ще дойдат други страдания. Следователно, всеки един в света, който не иска да страда, той трябва да пази своята чистота. Който иска да придобие знание, той е на нивата, без тия страдания не може. От избора на човека зависят страданията му. Който е на нивата, има какво да придобие. Придобивките идат чрез закона на страданието. И обратният закон: За разбирането на Бога чистота е един метод. Ти, за да живееш при Бога, трябва да бъдеш чист. А за да можеш да живееш между хората, трябва да имаш знания. Някой казва: Да е силен човек. Ти за да живееш един добър живот между хората, може само, когато си умен, не когато си силен. Когато си силен, то е друг въпрос. Умният човек може да живее между хората, а чистият - при Бога. Когато човек слиза от невидимия свят, идва вече на земята. Каква е връзката сега? Казват: Каква полза има от чистотата? Тебе чистотата ти е необходима, понеже от чистота иде животът. Без чистота живот не можеш да имаш. Здравето на човека, то е неговата чистота. Ти когато дойдеш от Божествения свят, Бог ще бъде вътре в тебе. Понеже нечистота(та) е външна обвивка, ти влизаш в света на страданията. Страданията произтичат от нечистотата. Защото този, външният човек, го е страх, ще те окаля навсякъде. Знаем, че страданията произтичат от нечистотата. Много от страданията произтичат от запушване на порите. Следователно, когато някой се простуди, за да го лекуват, ще го разтриват, да се изпоти. Що е потта? Потта е вътрешна вода, която трябва да излезе, да отвори порите да може да диша през кожата, за да може да се възстанови чисто(та), да може Бог в него да работи. Бог чрез чистота постоянно работи. Щом сме нечисти, трябва да чистим външната кал. Какво ни трябва. Трябват ни страдания. Щом станем

нещастни, какво трябва да правим? - Трябва да знаеш да се освободиш. Да ви дам един пример. Виждам един бивол легнал в една локва лятно време, зимно време не влизат, но лете, когато температурата е 35 градуса, влезе в локвата. Казваш: Какви глупости. Той се скрил от ония, хапливите мухи. Влиза в локвата, турил един пръст дебела броня, бронирал си кожата навсякъде, като излезе маха опашка. Ако ти не разбираш последствията на този бивол. Той, като маха опашка да се брани от мухите, ще хвърли малко кал отгоре ти. Питам тогава: Погрешката къде е - в мене, който не разбирам, или в бивола. Биволът казва: Лош е този свят. Няколко часа седи там в калта, туря кал да се освободи от мухите. Вие питате: Защо Господ създал света така? Защото млякопитающите станаха много лениви и да се не атрофират техните членове, тия, хапливите мухи, ги безпокоят да си махат опашката, пък махането на опашката раздвижва организъма им, карат ги да работят. Ти си станал, мислиш да работиш, някоя муха ще дойде, тя мисли, че си още говедо, току те ухапе. Ти вече копаеш, работиш, волът не е копал. Тя пак те мушне. Казвам: Не разбираш, ти си много глупава муха. Иде онзи, който не работил, казвам: Остави ме на спокойствие. Недоразуменията между хората се дължат често, както недоразуменията между сегашните мухи. Дойде една, тъкмо си събул чорапите от краката, бос си, ужили те. Ти четеш, тя казва: Стани да работиш. Казваш: Много лоши са тия мухи. Сега аз ви давам приблизително едно обяснение на нещата. Човек трябва да бъде умен, да разбира. Един ден и мухите ще поумнеят и те няма да хапят. Сега защо хапят мухите, кои са причините за това? - Мухите от немай-къде хапят. Тия мухи си имат остри хоботи, пък електричеството се набира на острите места, когато се разваля времето, когато в атмосферата влезе много влага, туй електричество се набира на хобота на хапливите мухи, започва да ги сърби, те ще дойдат да се освободят. Като кацне, електричеството иде в човека, мухата казва: Слава Богу! Тя остави на тебе електричеството, дето те бодне, ти мръднеш крака. Забележете, тия мухи, те, предават

известно количество на електрическа енергия. Тя ти предава електричество. Мухата научно това не го знае. Но тя го остава на човешкия крак, на кожата на някое животно. Тогава Бог заставил мухите да карат хората и животните на работа. Като вижда човек как мухите хапят животните, казва, за да не ме ухапят, трябва да работя. Следователно, страданията в света това са хапливите мухи. Ако имаш много страдания, много хапливи мухи те хапят, за да не седиш под крушата с ръцете в джобовете, да разсъждаваш, както онзи философ, който седнал лятно време под една круша, с хубави зрели плодове, гледал нагоре. Казва: Господ не е направил света така, както трябва, толкова големи тикви турил на едно малко ластунче, а на тази, голямата круша, такива малки круши. Тук трябваше да тури тиквите - така си разсъждавал той. По едно време дошъл вятър, пада една голяма круша по носа и го разкървавила. Ние мислим, че нещата не са турени на място. Ако Господ беше направил, както ние мислим, щеше да бъде много по-лошо. И сега има доста големи круши, ако паднат, може да ти счупят носа. Има големи дюли, ако падне една такава дюля по главата, може да те удари силно. Ако света Бог го създаде, както ние мислим, ние ще увеличим нашите страдания. Следователно, при сегашните условия ние трябва да се примирим с нашите условия, но да се примирим значи при ония условия, при които живеем, ще намерим един път, по който можем да преодолеем мъчнотиите, в които се намираме. Та сега главният начин седи в какво? При сегашното възпитание на децата в какво седи покварата на децата. Според моите наблюдения, първата причина не може да забележиш даже една поквара. Аз съм забелязал едно малко момиче пет-шестгодишно, като дойдат гости, то мълчи. Като няма майката, говори, ще кани, ще се разговаря, като чуе, че иде майката, то седне, да се покаже, че нищо не е правило. То вече е една поквара. Майката е закон там, а пък този гостенин е свободата. Майката като дойде, погледне, казва: Да не би тя да е направила нещо против законите. - Нищо. Като излезе майката, пак ще поговори. То казва: Майка ми

малко ме ограничава, не ми дава свобода. Детето казва: Какво да правя? Той казва: Не правиш хубаво. Ами че майка си ти я измамваш, казваш, че си седяла мирно, а пък не си седяла. Майката казва: Да не говориш с гостенина, да го гледаш отдалече, а пък ти си приказвала. Гостенинът, казва, той говореше. Или момичето трябваше да попита майка си, да каже: Мамо, моля ти се да ми позволиш да поговоря с нашия гостенин. Гостът трябваше да постъпи педагогически. Това е правилният път, по който детето трябва да се възпита, за да не се развали. Та ние казваме: Да не говорим с този, с онзи. Не, при съвременните условия дайте свобода на детето да се прояви. После като дойде гостенинът и като замине, да каже: Мамо, добре ли постъпих, направих ли нещо, което не трябваше. Другояче ти ще се научиш да лъжеш, да лицемериш; То не е възпитание. В училището има възпитание, закон има там. Учениците, като влезе учителят, учениците са като светии, щом излезе, всички започват да говорят; щом влезе, пак стоят мирно. Това не е никакво възпитание. Не че е лошо, хубаво е! Но с туй ние имаме вече резултат. В туй възпитание учат ни за Бога, казват: Ако вие не живеете добре, ще идете в ада. Ако те е страх от ада, да бъдеш в небето и влезеш от страх в небето, ти нямаш правилно понятие за Бога. Трябва да знаеш, че Бог е благ баща, трябва да имаш синовни отношения. Трябва доброволно да изпълниш Неговата Воля, не от страх да изпълниш Неговата Воля, че ще те тури в ада. Сега този начин на възпитание може някога да е бил полезен, да е бил на място, но при сегашните условия, сега детето израснало, станало възрастен син, бащата ще му покаже законите, ще му ги обясни. - Ти към мене трябва да имаш уважение и почитание, понеже, ако ти не ме почиташ, ако ти не ме уважаваш, не ме обичаш, един ден каквото правиш на мене и твоите деца ще правят на тебе. Следователно любовта, почитта трябва да се върне към тебе. При сегашните условия онова, което вие вършите, доброто ще се върне при вас. Вие трябва да се отнасяте добре към другите хора, (за) да се отнасят и те добре към вас. Вие трябва да се отнасяте

добре към другите хора, за да станат проводници за тебе, което Бог е изпратил - при вас да дойде. Законът е там, че вие всякога трябва да държите вашето добро, което направите, да се върне при вас. Доброто от вас да се върне при Бога. Туй добро като дойде при вас, ще остави за вас каквото има, ще се върне после при Бога. Доброто, което правите, ще мине през вас, ще иде при вашите ближни, ще се върне при вас. То иде там, отдето е дошло. Така става подобрението на живота. Така се придобива здраве. Ако искате да бъдете здрави, трябва да желаете здравето на всичките.

Сега съзнаваше Петър. Казва: Изтълкувай ни тази притча. Той се намираше в едно вътрешно безпокойствие на духа. Ти разсъждаваш за хиляди противоречия от хиляди години, които съществуват. Противоречия, които ангелите не са разрешили, противоречия, които боговете не са ги разрешили, и противоречия, които хората няма да разрешат, противоречия, които само Онзи, Който създал света, ще ги разреши. Има противоречия, които никога няма да се разрешат. Защо земята се движи с такава бързина, а не с по-голяма или с по-малка? Туй движение съответствува на онази степен на развитие, до каквато ние сме дошли. Ако земята се въртеше по-бързо, тогава хората щяха да изхвръкнат. Ако вие бихте увеличили земята да се движи хиляда пъти по-бързо, отколкото сега, ако в пространството вие бихте се движили хиляда пъти повече, отколкото сега се движи, знаете ли какво ще стане? Пак философски разсъждения. До вашия живот единично до вас не може да се даде, винаги групово се дава. Трябва да се внесе един закон в света, трябва да има общо приложение за всичките хора. Един закон за всички еднакво да се разбират. Вземете закона за дишането. Всички същества дишат. Този закон на дишането е най-правилният начин да възприемем въздуха и мислите, които идват чрез него, различават се. Понеже ние, сегашните хора, сме заети с известни препятствия, които носим от миналото. Какво можеш да разправяш на един беден човек или болен човек, с какво може да го утешавате. Ти можа да му кажеш, че Господ

ще му помогне. Тази идея не е понятна на него. Казва: Как ще ми помогне? Аз не съм глупав. Хората винаги разбират, че Бог ще се прояви чрез някого в света. Този лекар, чрез когото Господ може да се прояви, ако ти не отвориш твоя път, ако ти си един човек много сприхав, ти може за дълго време да спреш да дойде този лекар до твоя дом. Аз гледам някой старец иде при някой банкер, плаче, плаче, банкерът даде един лев. Иде някоя млада красива мома, само две сълзи като порони, той даде 5, 6 хиляди лева. Защо този банкер оценява сълзите на младата мома за 5, 6 хиляди лева, а тия на стария за един лев? Вие ще кажете, че е красива. Но в душата на тази мома има любов. Тя като влезе, запали от четири страни този огън, казва: Моля, моля, хайде вземете. Даде 4, 5 хиляди лева. Като иде старият, той носи толкоз студ, банкеринът се стегне от студ, даде един лев, казва : Да се махаш оттук! Защо? - Изстива. Срещам стария човек, казва: Не ме разбира. Казвам: С този студения характер никога няма да те разберат. Казва: Много опаки е тази мома. Казвам: В нея огън има. Ти се учи от нея, трябва да имаш такъв огън, че като влезеш, да му запалиш сърцето. Ако аз бях на мястото на този, стария човек, ето как щях да постъпя. Сега аз излагам себе си, да не изложа вас. Този, богатият банкерин, дава пари, само трябва да го запалиш от четири страни. Ти имаш красива дъщеря. Ще пратиш дъщеря си, ще даде адреса. Ти като идеш после, понеже тя го е запалила, ти ще идеш да го гасиш. Аз ви говоря в картини: ще го запалиш да гори. Другояче е неразбрано. Човек докато не е започнал да гори, работите не стават. В горенето имат живот вътре. Не горение с дим, горение без дим. Вие сега казвате: Влюбил се. Оставете тези думи на страна. Запалил се човек гори.

Тази притча трябва да се изтълкува. Вие за да не страдате от студа, някой път вие чувствувате, че животът няма смисъл, празнота, студенина, недружелюбни, неприятни, не горят. Като ви запалят, всич(ки)те хора ще се изменят. Като започнете да горите, ще ви стане много топло. Нали тогава хич няма да са студени хората. Щом

горите, на тебе ще ти бъде топло и на другите ще бъде топло. Питам сега: Кое е по-хубаво - да горят ли хората или да са студени? Да се топят ли хората или да са вцепенени? Нека се топят, нека се топят снеговете и ледовете горе, ще има благословение. Казва: Стопи се някой. Какво от това, че се стопил? Казвам: Благодари, че се е стопил. Като се стопиш на огъня, ще станеш восък, от който ще направят свещ, на хората светлина да дава и топлина да дава. Щом станеш светлина, ти на много работи има да се научиш. Тогава вие искате да останете незапалена свещ на 70, 80 години, побеляла главата, никога досега да не сте се запалили, сърцето било студено, какво ще научите. Нямате никакъв любовен роман. Аз от всички българи съм срещнал само един баща, тъй искрено ми казваше, че съжалява, че дъщеря му нямала любовен роман с никого. Че ти си се родил да се запалиш, ако не гориш и пет пари не струваш. Свещта трябва да гори. Че какъв морал е това? Че ако ти не гориш, това е безморалие. Ако гориш, ще се определи степента на твоя морал, добре ли гориш или димиш. Другите казват: Съвсем безопасна работа е, не гори тази свещ. То е един нов начин за гледане. Кое е по-хубаво? Всяка една погрешка е възможност за една добродетел. При мене някой дойде и ми се оплаква. Представете си, аз съм един учен човек, лекар съм. Вървя по пътя, някой господин падне, счупи си крака. Аз отивам, оправям крака, изправям счупеното на крака, става връзка, запознаваме се. Не беше ли по-хубаво да се запознаем, отколкото да не се счупи крака и никак да се не познаваме. Ти сгрешиш - счупиш си крака, запознаеш се с Господа. Не струва ли да си счупиш крака, за да се запознаеш с Господа. Тъй гледайте на въпроса. Не сега да казвате, нещастие е, защо трябваше да се счупи крака. Аз давам като едно противоречие, от което не може да излезете. По-добре е да не се счупи крака. Ако може да стане запознаването без счупването на крака, но понеже сме неразумни, някой път насила ни счупват крака, за да се запознаем. Всичките тия противоречия, които съществуват, според думите на Писанието, си имат смисъл. „Всичко онова, което се случва на онези,

които обичат Господа, ще се превърне за добро“. В това има един вътрешен смисъл. Ако така мислим, може да проверим. Аз не казвам да вярвате, но всичко туй трябва да се провери в живота. Постоянно трябва да мислим по този начин. Сега аз отхвърлям злото, но по някои други причини, не че злото е лошо. Ако ти в ума си държиш всички ония лоши форми, защото светът не е създаден само от лоши форми. Казвате: Целият свят е лош. То е полюс само. Като казвате, че целият свят е лош, в какво седи лошавината? Тази дума „лош“ е много неопределена. Светът е лош. Но думата лош е форма в ума, понеже тя ще те лиши от възможността да намериш благоприятните условия за твоя живот.

Двама души спорят. Единият отива да вземе билет за влака, чичо му на умиране, последният влак трябва да вземе, за да стигне навреме, да го направят наследник. Някой на гарата му казва една обидна дума, той се скарва и пропуска влака. Защо трябваше да се разправя с такива работи се(га), когато отива да го направят наследник, като се върне, тогава да се разправя, нека върви по пътя си сега и да мисли за чичо си. Вие ще се спрете за една обидна дума, че сте нещастни, изгубите вашето наследство. Оставете вашите нещастия, вие сте кандидат за небето. Вие отивате за наследство, какво ще се спирате, че някой ви казал, че сте невежа или че сте простак. Вие не вървите по правия път. Нека си говори, аз съм човекът, който зная дали вървя по правия път или не. Той нищо не разбира. Аз за себе си зная колко ми е силата. Ти, казва, не знаеш. Всеки ден опитвам силата: дигна един камък от десет килограма, дигна друг от 20 килограма - юнак съм. Дигна от 40, 50, 90, дойда до сто, не мога, моята сила не работи. Някой път някой знае много езици. Питам едного дали знае английски. - Знае. Докато се разговаряме до десет изречения, знае, после спира. Казва: Толкоз зная, как се иска вода, хляб и т. н. Но като дойде до онези сложни разисквания, там вече престава да мисли, той няма знание. Казва: Той е религиозен човек. Знае само молитвата Отче наш, друг знае десет

молитви, това не е религиозен живот, то са заучени фрази. Това не е никакъв духовен език. Духовният език е следното: Аз съм посял градина, имам ниви стотина декара. Настанало суша, отдавна няма дъжд. Обръщам се към невидимия свят, казвам: Суша има, моля, пратете ми дъжд. Имам дъжд. Казва: Случайно. Утре на другите ниви поискам дъжд, пак пратят. Казва: То е случайно. На другите ниви не пада, изсъхнали нивите, а аз каквото кажа, става. Казва: Ти си голям простак, суеверен. Аз не искам да бъда учен като вас, да ми изсъхват нивите. Аз, простият човек, имам мир, разбирам живота. Тия, учените, постоянно се тревожат и за учени минават. Учени хора сте за тревоги, признавам, аз съм учен човек, който минал тревогите, сега минавам в нов клас без тревоги. Може ли? - Може. - Как? - Като го знаеш. Целият ден ти си се пънкал, работил си десет часа. Твоята работа аз за един час я свършвам, после чета, чета, свиря. Ти понеже не знаеш, десет часа ще работиш, аз, който зная, работя един час и цели девет часа ще почивам. Аз такъв невежа бързо ще свърша работата, хората ще се пънкат. Че това е разсъждение, това е логика. Казва: Много работя. Един е свършил работата за един час, друг свършил за десет часа. Трябва да се знае. Една шивачка целия ден шие, крои, пори, шие, пори, казва: Омръзна ми шивачеството. Не, не знае как да шие.

Сега вие казвате: Каква е връзката между силните и слабите. Аз да ви обясня: Вземам моята дреха, този ръкав е силен. Слабите са тук наредени по ръбовете като войници. После тия джобове са силни, слабите отстрани наредени им помагат. Ако не са слабите, ще изгубя ръкава. Ако слабите ги нямаше, ще изгубя джоба си. Благодарение на слабите, че джобът остава на мястото, ръкавите остават на мястото. Благодарение на слабите хора в света, героите остават на мястото. Ако бяха всичките тъй, щеше да бъдат големи ..... Слабите хора в света това са бримките, връзките, с които Бог ни връзва, че ние стоим на място. Слабото се връзва с възел. Следователно, ти казваш: Аз, слабият човек, какво може да направя? Ще държиш, ти си малко

шевче, на място си. Хиляди такива слаби като тебе образуват един ръб. Ще държите цялото, ръкавите. Няма какво да се обезсърчават в света слабите хора. Само че вие сте хвърлили око да станете силни, да станете ръкав. Още за ръкав не е дошло времето. Ще чакаш. Че това е философия. Аз като гледам, казва: Какво гледаш на ръкава? Слабите хора в света вършат много добра работа. Силните не разбират работата. Конците разбраха, конците държат работата. Щом си слаб, на място си; щом се разгневиш, на място си. Дойде някое страдание, ти вече усещаш, то е придобивка, ти си почувствувал болките на целия свят. Влюбил си се в някого, чувствуваш болките на всички. Дошла светла идея в ума ти, радвай се. Ти влизаш в този свят на мисъл на целия свят. Направил си едно добро, радвай се, че си направил връзка с доброто. Виждаш и злото, пак се радвай, ще придобиваш опитност: ще знаеш какво е зло. Кажеш ти една обидна дума, стане ти мъчно, радвай се, че си казал една обидна дума. Значи какво нещо е страданието? Като кажеш една обидна дума, ще видиш тежестта на тази дума, втори път ще се пазиш. Това са притчи, които постоянно трябва да се тълкуват. Седите и се молите да ви се даде малко друг живот. Хубаво. Стар ли да бъдеш или млад да бъдеш. Аз бих предпочел да бъда млад, никога не бих предпочел да бъда стар. Някъде бих предпочел млад да ме мъчи, някъде бих предпочел стар да ме мъчи. Как се тълкува тази притча? Дойде един при мене и казва: Запали ми се сърцето. На 45 години човек, казва, женен съм, дъщеря имам, запали ми се сърцето, видях млада мома, не може да спя вечер, из ума ми не излиза. Казвам: Престани да мислиш. - Да не дава Господ, мъча се, ама хубаво е, какво лошо има, да се мъча. Жена ми е ревнива, ако се научи, охоо. Тебе не те е страх от Господа, от жена ти те е страх. - От жена ми ме е страх, от Господа не ме е страх. Нас, всичките хора, от хората, от жените, но от Господа не ни е страх. Нека дойде свещеният страх от Бога! Този, другият страх, навън да излезе, на негово място нека дойде Любовта. Не роптай, че се запалило сърцето ти. Като дойде Любовта, благодари, че си се запалил от

четири страни. Няма нищо лошо в това. Щом реагираш в Любовта, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Щом искаш да се освободиш от Любовта, ще дойде най-голямото нещастие. Никога не се старайте да се освободите от Любовта. Освободете се от вашите криви разбирания, от вашите криви постъпки, криви мисли, криви чувства, но от Любовта ни помен от мисъл да се освобождавате. То е най-свещеното. Че Бог, Който ви посетил, ако Той ви напусне, то е смърт. Ами че за такива разбирания ние казваме: За този мъж няма да мислиш, за тази жена няма да мислиш. За кого да мислим? - За Бога. Каква мисъл имаме. Ние казваме, че в Него живеят всичките хора, а казваме да не мислиш за някого. Това е едно противоречие. Щом трябва да напуснем всичките хора, Бог не е в тях, ако Бог е в тях, какво лошо има, че обичаш този човек. Казвам сега: Къде е лошото? Казва: С Любовта не се занимавай. - Ами с какво друго да се занимавам? - С наука. Че жената тя е в науката. Хванеш някоя буболечка - женска, хванеш някое дърво - женско, хванеш някой скъпоценен камък и той женски. И скъпоценните камъни са женски. Аз тук на иглата имам една жена. Скъпоценните камъни, които пречупват слънчевите лъчи, то са децата, раждат ги. Една жена ражда, пречупва слънчевите лъчи. Красива е. По някой път казват: Да се освободим от жените. Как ще се освободим от жените? Правилно трябва да се разбира смисълът. Казвам: Този камък много добре прави, много добре разрешава този въпрос на светлината. Казвам му: Аз бих желал да бъда чист като тебе. Чист е този камък. Досега не ме оцапал, досега горчива дума не ми казал. Приятел съм с него. Какво да си изкривя душата. Хубаво, как да се освободя от мъжа и как да се освободя от жената. Свобода има, само ако обичаш. Да се освободиш, значи да обичаш. Българите казват: Или да обичаш, или да бягаш. Къде трябва да бягаш? Къде ще идеш, къде ще избягаш? Любовта е най-силният магнит, като минеш някъде, ще те привлече, после никой не може да те извади. В Бостон от гражданската война бяха останали две оръдия, направил(и) от тях магнит, някога бил най-големият - сега има по-голям от него. Там

мнозина имали много смешни опитности. Той бил толкоз силен, че 500, 600 килограма дигал. Приближи някой с подковани обуща, току виж, обущата изведнъж се залепят, той се намери на гръб и той се залепи, извади обущата, остави ги. Всички, които отиват, били предупредени, като отиват там, никакви гвоздеи, никакви петала, часовници, всичко оставят на страна, защото всичко привлича. Вие когато се приближавате при Божия Любов, ще се оставите от всичките противоречия, защото всичко ще залепне. Като залепнат обущата, ще ги оставиш.

Първото нещо. Вие казвате, че хубаво говоря. Хубаво говоря и аз зная, Любовта внася едно подмладяване на живота. Любовта има едно качество: Любовта е тази сила, която подмладява. Любовта е това, което носи здраве, което носи мир, светлина за тялото. Условия са това. Само при Любовта умът функционира правилно. Аз не говоря за човешките чувства, те имат съвсем друг произход. Същината на нещата е друга. Любовта е мощна сила в света. Целият свят е създаден върху този принцип на Любовта. След нея се проявява Божията Мъдрост и Истина. Тия трите принципа работят. Ако във вас първият принцип не го познавате, той ще внесе подмладяване. Вие ще станете млади. След това ще внесе мисъл, че онзи, който обича, той не може да умре. Ако си на умиране и обичаш, ще оживееш. Човек, който има Любов, той не умира. Хората в света умират по единствената причина, че не работят. Ние имаме два полюса: единият полюс е в небето, другият полюс на земята. Докато има равновесие между действуващата сила на Любовта на полюса, който седи в небесните жители и в полюса на земните жители, ние се намираме в центъра, ние живеем в средата, ние живеем на земята. Ако започнат нишките да се късат, че този не те обича, онзи не те обича, онзи център на небето станал толкова силен, че те привлече и ти умреш. Не си умрял, привлича те другият свят. Някой път тези нишки станат толкова силни, хората като те привлекат, ти идваш на земята, слизаш отгоре. Едни хора отиват горе, други слизат на земята. Ако вие умирате, на

земята не обичат, горе ви обичат. Ако от горе слизате, на земята ви обичат повече, горе по-малко, затова слизате. Тъй щото, като виждате, вие, които сте дошли на земята, обичани сте. На земята сте обичани повече. Един ден когато престанат тук да ви обичат, ще идете горе тогава. Казвате: Еди-кой си умре. Не го обичаха. Бащата има Любов към дъщерята и майката има Любов, като дойде възлюбленият, наредят се всички негови роднини, по-силни са, току задигнат момата в чуждия дом. Казва: Дадохме нашата дъщеря. Не я дадохте, но взеха ви я. Тъй седи въпросът. Като привличат, тя се отрича от всички, от майка, от баща.

„Изтълкувай тази притча“. Трябва да се тълкуват притчите и да се осмисли вътрешният живот. По възможност по-малко противоречия. Да се въдвори по-голяма хармония между вас, да дойде подмладяването. Всички, както виждаме, сте остарели. По някой път може да се заплетете. В работите на земята има едно заплитане. Много моми се заплетат, не могат да се оженят. Знаеш защо не могат да се оженят? Десет момци ги искат, не могат да разрешат въпроса кой да е, не може да се оженят. Ако е един, тя ще се ожени, ами пет, шест души я искат, всичките я държат ако, че не я дават. Някоя мома искат да завържат с няколко момци, но като я завържат, тя не може да се ожени. Единият казва: Или мене, или никого. Другият казва същото. Някои моми се оплакват, че не могат да се оженят. На вас казват: Пет любовници имат. Ако е само един, може да се ожени. Аз обяснявам този закон. Не може да влезеш в правия път, не може да подобриш живота си, двама любовници имаш. Той иска да се жени. Който иска да стане добър, той се жени. Като не може да се ожени, не може да стане добър. Защото онзи, лошият човек, е неженен човек. Лошите са, които не са женени. Женени са добрите. Да му мислят онези, които не са женени. Неженените са лоши, понеже онези, като са се влюбили, не им дават да се оженят, да станат добри. Като се оженят, тогава стават добри. Аз разбирам оженен да бъдеш, в състояние да вършиш доброто. Щом човек не е в състояние да върши

доброто, неженен е. Някой път думата женитба означава свобода в един смисъл. Защото щом си при баща си, при майка си, има ред правила. Това няма да правиш, онова няма да правиш, оня се връща, няма никаква свобода. Щом се ожениш, този, възлюбленият, казва: Ела при мене, ти ще бъдеш като царица. Цялото ми царство ще бъде на твое разположение, венци турят на главата. Дали ще бъде така, то е друг въпрос. Тя, горката, тури венците.

Изтълкувайте тази притча. Що са скърбите, друг е въпросът. Аз говоря за поляризирането на Любовта, когато въздейства на видимия и невидимия свят, то е така. Онова положение, което нас може да ни избави, зависи от нас, зависи аз къде ще дам своята Любов. Едните ще ме привлекат и другите ще ме привлекат. Там, дето насоча своята Любов, то е разрешението, там ще идеш. От вас зависи накъде вие ще насочите вашата Любов, за да работите. То ще бъде разрешението на въпроса.

Тайна молитва.

2-ра неделна беседа от Учителя, държана на 29 септември 1935 г. Изгрев

КРИСТАЛИЗИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Отче наш.
17 глава от Матея.

Ще прочета няколко страници от книгата - „Любов към Бога“. Един малък превод. Пък после от голямата книга ще четем. Децата обичат детинските работи; възрастните обичат възрастни; старите обичат стари работи. Богатите хора говорят само за богатството; сиромасите хора говорят само за сиромашията, учените - само за наука, а светиите само за хубавото и красивото. Всеки говори за това, което обича, според своето разбиране. Има едно положение в живота. Важно е човек да го събудят. После като го събудят да има какво да очаква. Ако няма какво да очаква, животът е безсмислен. Трябва да чака. Сега очакването не е един завършен процес. Постепенно виждаш как нещата прииждат. Ти си в един концерт, в един театър, най-първо има встъпление на някаква пиеса или песен. После след встъплението иде вътрешното съдържание и най-после иде краят. След туй свършва концертът. Всяка една реч, каквато и да е, си има свое встъпление. Най-първо човек ще говори за Бога, ще определи какво нещо е Господ. Какво нещо е Господ, викайте децата да ви разправят какво нещо е Господ. Не викайте учените, философите. Философите, щом говорят за Господа, съвсем я забъркват. Каквото знаеш за Господа, ще го забъркаш. Учените хора по някой път правят погрешки. Един англичанин намира една стара златна монета написана, но била малко окаляна, дава я на слугата да я очисти, да я прочете по-добре. Той бил учен археолог, искал да види какво е написано. Слугата тъй изчистил, лъснал я хубаво и казва: Господарю, гледай как хубаво лъщи. Казва: Лъщи, но ти заличи всичко написано. И философите излъскват нещата, лъщят като златни, но написаното

го няма. Важно е написаното. Сега тази погрешка всички правите, несъзнателно, неумишлено. Някой път вие искате да бъдем морални, да светим, да се покажем пред хората много добри. Като се стремим, забравяме най-хубавото, което Бог е написал. Светим, но тази светлина е само едно отражение като в едно огледало. Какво ще видиш в огледалото? В огледалото, като се поогледаш, ще видиш себе си. Вземеш една книга, започнеш да четеш, (в)се ще намериш нещо.

Та казвам: Има едно положение, пробуждане на съзнанието, когато човек се намира в особена обстановка, събуждат се всички противоречия, които седят в душата му. Представете си, че един човек излъже, че баща му умрял, че майка му умряла, че братята му, сестрите му, чичото, той останал сам в света. Потекат 4 реда сълзи. Но този човек седи и по едно време, погледнеш, дойде баща му, побутне го по гърба, казва: Синко, защо плачеш? Дойде майка му и тя го побутне по гърба, дойдат всички, които умрели, побутат го, той се чуди защо плакал. Ние, съвременните хора, се намираме в положението на този, който казва, че всички умрели, и той сам останал в света. Сега това е един увод.

/Учителят прочете беседата „Които чакат Господа“ от нашето място. Започна от: „Няма по-хубаво нещо от това, когато Господ дохожда да събуди онези, които спят...“/.

Туй, което ви прочетох, то е поетическа строфа, като когато четете стихотворение. Казват: Животът не е такъв. Аз съм гледал някоя жаба седи като някой философ, кацне някоя муха, мълчи. Дойде до едно място, отвори устата, пак я затвори и тя се качва. Сега да не се спирам върху това. Човек, който иска да получи сила в себе си, какво трябва да прави? Аз не съм против живота, който сега живеем. Какъвто и живот да живеем, както и да постъпваме, това са условия, които трябва да използуваме. Ти никога не роптай за живота, който имаш. Дали си беден или богат, дали си умен, то е едно и също. Ако си праведен или грешен, ако си умен е едно и също. Ако си праведен, продаваш стока, ако си грешен, трябва да произвеждаш. Ако си

грешен, трябва да работиш, ако си безгрешен, изработил си стоката, ще дойдат да купуват. Казва: Аз съм грешен човек. Няма никакъв грях. Стегни се, изпреди вълната, като дойдат хората да има да я продаваш. Така трябва да гледате. То е истинският смисъл на вашето разбиране. Вие сега искате да бъдете праведни. В какво седи силата на един търговец? - В стоката, която има. Като дойдат при него купувачи, рафтовете да са пълни. В какво седи силата на един учен? - Библиотеката да е пълна със съчинения, в работата, която той свършил, документите, които събрал. Един геолог, един археолог, веществени доказателства трябва да има този човек, не само картини.

Досега вие сте изучавали живота теоретически. Има учени хора, които изучават земята, геолози, какво са писали хората, еди-кой си учен какво писал, друг учен какво писал. Дали това е вярно или не, защо онзи казал тъй. Хубаво е това, аз не отричам. Аз бих желал да слушам един певец сега да пее, не да го слушам на грамофонна плоча или на кино. Слушам някой певец на грамофонна плоча, казвате: Отличен е този грамофон. Но той се отразява на ухото. Казвам, по-далеч да седи. За децата хубаво забавление. В един грамофон много нещо има изядено. Тъй че трябва онзи да ги намества на място. В Божествения свят не се допущат грамофони, на земята може. Но в Божествения свят, абсолютно никакво кино. Който иска кино, грамофон, тук на земята го пращат. Техните кина са живи. Ако искаш живо кино, може някой ангел да ти даде живо кино или грамофон. Но такива грамофони с плочи няма там никъде.

После в небето ти на авторитети не може да се осланяш. Че еди-кой си казал това, не важи, ти трябва да го докажеш. Ти трябва да си като Дан Колов. Ако гътнеш противника си, Дан Колов си, ако тебе те гътнат, не си Дан Колов вече. Тогава всички имате един противник, голям противник, срещне ви един ден, мускулите ще ви изпъкнат, веждите, ще се борите. Ще дойде един подобен като Дан Колов, черен, като Дан Колов се бори с този абисинец, гътна го. Значи българинът има шанс да гътне. Питам: В какво седи силата на Дан Колов? Дан

Колов вярва, че онова, което Бог вложил в него, може да го използува навреме. Там е силата. Казва: Силата е в моето дишане. Дишането е символ. Човек не може правилно да диша, ако правилно не мисли, ако правилно не чувствува. Значи Дан Колов има материални работи, практически ги е обработил. За в бъдеще умът трябва да прогресира. Той сега се бори на физическото поле. Втората фаза на друго място ще бъде. Ще престане на физическото поле да се бори, ще дойде на друго място да се бори. Сега това са обяснения, които трябва да ни послужат като един вътрешен символ за онова, което трябва да постигнем в света. Всеки един човек, който вие срещате, трябва да бъде един стимул за вас. Всяко дърво, което видите, трябва да бъде стимул за вас. Всеки камък, всяка река, всяко езеро, всеки облак, всека звезда, слънцето, движението на вятъра, всичко в света, човешката мисъл трябва да бъде стимул, понеже в този стимул е онзи Божествен Дух, който работи и събужда всичките хора. Когато Господ иска да те събуди, ще ти даде отличен баща, отлична майка, един отличен приятел, ще ти даде един отличен син. Когато иска да те приспи, ще ти даде обратното. Не е ли заспиване, когато човек казва, че животът няма смисъл? Ами че този човек е заспал вече. Има хора, които са се молили, молили, казват: Омръзна ни да се молим. То е еднообразие в молитвата. Какво е молитва? - По един и същи начин два пъти не се моли. Щом станеш щастлив, Господ много сладко ти даде, малко горчиво. В какво седят горчивите работи? - Горчивите работи лекуват болестите. Горчивините и горчивите работи предпазват човека от много злини. Човек, ако се приспособи за някои отрови, той ще образува един имунитет в себе си, ще има вещества в себе си, които ще го предпазват от най-големите злини. За пример ти може да имаш имунитет против отровата на кобрата. За пример както сега против шарката има серуми, присадки, ако нямаш тази присадка, може да платиш с живота си. Човек трябва да се присади, че грехът да не може да го поврежда. Ето една наука. Що е грехът? - Ухапване на една духовна кобра. Ако те умъртви, ти си слаб, нямаш вяра. Казваш:

Вярвам в Господа. Ако вярваш в Господа и умираш, каква е тази вяра? Вярвам в небето и умираш. В дадения случай твоето съзнание трябва да бъде пречистено, по-силен ти да бъдеш от отровата на една кобра. Онези змиеукротители, онези факири в Индия, които имат имунитет и да ги ухапе кобрата, нищо не им става. Един християнски индус, той написал една книга, влиза в една пещера. Той нямал този имунитет. Но той е християнин, един от повдигнатите индуси, в пълната смисъл на думата вярващ, вярващ в Христа, че всичко може да направи. Влиза той една вечер в една пещера и заспива. Като се събудил, гледа една кобра лежи при отвора на пещерата. Тя не се мърда, той трябва да излезе на работа. Той се помолил, казва: Господи, кажи й да не ме хапе, кажи й като мина, да не ме ухапе. Тръгва човекът. Тя се пооттеглила така в другото кюше, той минал, заминал. Това може да го четете, аз не съм го измислил. Може да има думи притурени, не цитирам буквално, както е в книгата, давам само вътрешния смисъл. Ако един вярващ при едно усилено положение не може да опита силата Божия, ако при едно вътрешно изпитание тази кобра ти допуснеш да те ухапе, ще умреш. Не може да кажеш като този индус, Господи, кажи на тази кобра да не ме хапе. Ако ме ухапе, няма нищо, нека се пооттегли да мине твоят слуга. Тя се оттегля и той минава. Вие сега не туряте Господа, ами разсъждавате дали ще те ухапе тази кобра или не. Казваш, я да я фиксирам. Но не може да я фиксираш, тя е по-умна. Един българин, който се учил да фиксира мечка, но тя не се фиксира. Тогава се качил на дървото и оттам я фиксира. Тя минала под дървото, помирисва. Той казва: По-добре е да я фиксирам отгоре, безопасно е горе нависоко, отколкото на ниското. Замине мечката. Този българин пак хубаво разбрал: по-добре на дървото на живота, отколкото грубата материя. С мечката не може да се бори. Казва: Господ ми дал ръце, я чакай да употребя своето акробатство. Вие, ако бяхте на мястото на този българин, какво щяхте да направите, ако не можете да фиксирате мечката? Сега ще направя сравнение: Имаме големи и малки мъчнотии, някой път имаме

големи и малки мечки. Някой път ще срещнете тигри в живота, как ще се справите? Има един начин, по който човек може да се справи с нещата. Има една наука, която човек трябва да знае: Не трябва никога да изгубваме присъствието на духа. Защото ако изгубим присъствието на духа, скъсва се онази връзка, с която Божията сила работи, се проявява. Сега имаме много състояния, които ние претърпяваме. Те не са наши. Има навици, които имаме и те не са наши. Има навици, които са написани, ние вършим някои неща, без да знаем защо ги вършим. Вие, За пример давате едно стихотворение на едно дете, за да го заучи да го декламира. Това дете не знае още да декламира. Хубаво е, не е лошо да декламира детето. Но онзи, който го ръководи в това декламиране, трябва да знае полезно ли е за детето. Майката някой път може да накара детето да яде някоя храна, която не му е приятна. Но майката настоява и то трябва да яде, понеже това е сготвила, детето трябва да яде, наново не може да готви за детето.

По някой път в съвременния живот сме крайно нетолерантни. Ние имаме известно мнение, ние даже не сме проверили, вижте колко е вярно. Разправяше ми един господин, който лекувал треска. Той излекувал човека от треската, той оздравял, пък треската него хванала, та три месеца го тресла треската. Как ще го изясните? Той взема просто един котел студена вода, онзи трепери, казва, аз като го блъснах с тази студена вода, тази треска излезе от него, дойде на мене. Аз турих студена вода, не минава, не ме напуща. Питам, защо студената вода в първия случай проработи, защо във втория случай не проработи. На първия човек, понеже, той му предал своята вяра, той повярвал, че със студената вода ще оздравее. А този вече като налива водата, той възприел състоянието на онзи, когото тресе. Той предал своята вяра на онзи, когото лекувал, той възприел неговото състояние. Някой път се случва вие да предадете вашето състояние на един човек, той се подига, пък вие страдате. Става обмяна на вашите възгледи. Човек, когато идва да помага на другите хора, трябва да

бъде много силен, да не би да възприеме техните мисли, техните чувствувания, техните постъпки. Сега онези, които не разбират този закон, като направят добро, казват: Не си струва човек да прави добро. Трябва да излезете от този закон. Като направиш добро някому, ще се случи точно обратното, което ти очакваш. Когато се случи обратното, то е човешкият порядък, по човешки очакваш. Ти нещата не ги прави заради хората, не ги прави дали ги оценяват или не, но провери Божествения Закон. Най-първо като провериш да няма никакво изключение. Тогава започни да разправяш на хората. Как ще те разбере човек? Абсолютната любов в какво седи? Какво нещо е абсолютната любов? Или човешката любов, или Божията Любов? В човешката любов има гниене, умиране, има смърт, има осиромашаване, всички тия недъзи, има грехове. В Божията Любов всички тия неща не се случват. Ако имаш Божията Любов, ти болен не може да бъдеш, сиромах не може да бъдеш, глупав не може да бъдеш, безсилен не може да бъдеш. Божията Любов включва всичко. Щом имаш Божията Любов, всичко имаш на разположение. Тогава в ума си дръж тази мисъл. Казва: Имам Божията Любов. Но ти боледуваш. - Вярвам в Господа. Ако имаш тази вяра, няма да боледуваш. Аз ви казвам да правите диагноза. Дотогава, докато в тебе настават промени, ти си в човешкия порядък, нещата другояче вървят. Този порядък е временен, не е лош. Сам по себе си не трябва да смесваш Божествения порядък с човешкия порядък и обратно. Човешкият порядък води към Божественото. Когато търсиш Божествения порядък, ще влезеш в Божественото, той ще повлияе на тебе. Не трябва да искаш да се освободиш. Едновременно ще трябва да живееш в правилния човешки порядък, за да влезеш в Божествения порядък, тогава човешкият порядък само по себе си ще се осмисли.

Едно малко обяснение: Нека да допуснем сега един въглен да представлява една форма, която изгоряла, образувал се един въглен, който представя човешкия порядък. Ако вие можете да го стопите, ще образувате диамант. Този, стопеният въглен, който кристализирал и

станал диамант, представя Божествения порядък. Въгленът не може да пречупи светлината, да даде тия краски, диамантът, обаче, може. В Божествения свят има красота на цветовете, пречупване има, в човешкия порядък е един въглен, който всичко поглъща в себе си, как ще мине. Трябват най-малко 10 хиляди градуса топлина, за да се разтопи един въглен и да се образува диамантът. Колкото топлината е по-грамадна, толкоз кристализацията ще бъде по-голяма. Колкото налягането е по-голямо, толкоз кристализирането на въглена ще бъде по-правилно. Следователно, законът в природата, който действува, е почти същият. Един човек от човешкия порядък не може да мине тъй лесно в Божествения порядък, през грамадната топлина в топлината на Любовта и в налягането на мъдростта, мъдростта в тебе ще тури такова налягане, ти ще се чудиш какво правиш. Туй атмосферно налягане ще бъде, докато се кристализираш. Щом ти се кристализираш, веднага ти ще се освободиш от това налягане. Тогава ще бъдеш на главата на някой цар, на някой княз, като скъпоценен камък се ще бъдеш поставен някъде. Една душа, щом се кристализира, един ангел обръща внимание, обикаля я, обича я, но когато е въглен, не се интересува от нея. Ангелите не се спират върху души, които са въглени. Христос дойде да спаси хората, но да превърне въглените-души в диаманти чрез големите страдания, чрез огъня, чрез голямото външно налягане, докато се изчисти, тъй да може Божествената светлина да се почувствува и да образува една аура около тях с цветове. Йоан видял, че около главата на онзи, който говори, имало дъга. Той е един от съвършените.

Та когато Христос събуди Своите ученици, казва: Станете, онова, което видяхте, задръжте вътре в душата си, в себе си. Мойсей и Илия говориха на Исуса за голямата топлина, която ще дойде върху Него, за голямото налягане, което ще стане върху Него. За кристализацията, за всички последствия, които ще излязат от тази кристализация. Казва, какво има да се обезсърчавате в един порядък, в който Бог ръководи всичките тия работи, какво има да го обезсърчавате, когато

най-възвишените същества, всички наши приятели, които са завършили своето развитие, съвършените взимат живо участие, всички праведници, които са завършили, вземат участие. Ние на земята се обезсърчаваме, че няма никой да мисли заради нас. Право е, докато сте въглени, само Бог мисли заради вас. Той мисли каква температура да тури отгоре, не малка температура, голяма да ви тури под някой калпак, като пусне онзи ток, изведнъж ти ще поскърцаш малко, понеже, бързо ще бъде, бързо ще стане. Няма да бъде продължително. При сегашните условия вземете тази мисъл. Любовта е път за кристализиране на човешката душа. Мъдростта е път за пречупване на Божествената светлина. Истината е път за реализиране на тази Божествена светлина, да я почувствувате. Тя ще ви даде свобода.

Отче наш.

3-та неделна беседа от Учителя, държана на 6 октомври 1935 г. София, Изгрев

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА

Отче наш.
Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 5-тата глава от Евангелието на Лука от 4 - 8 стих.

Ще взема само последните думи на петия стих: „Ще хвърля мрежата“. Двояко значение имат думите „Ще хвърля мрежата“. Ще взема положителния смисъл. Мрежата е едно условие, едно средство за прехрана. Нас, разбира се, не ни интересуват мрежите. Каква тайна може да се крие в една мрежа, направена от лико или от конопена прежда, изплетена по известен начин, за да се хване някоя риба. Какво изкуство има? Има разни мрежи, с които се хващат риби. За хората е много добре, но за рибите не е. Веднъж край Варна пътувам край брега, четирима души рибари хванали една голяма мрежа, в средата има един чувал, конусообразен. Голямо пространство завзема мрежата, в средата има един чувал, в който като влязат рибите, не могат да излизат. Минавам там, мене ме интересува, гледам в чувала такива карагьоз-чернооки риби, излизат от чувала и се хвърлят във водата. Рибарите псуват, те скачат. Останаха в мрежата само няколко, онези карагьоз сто, двеста, като патици изхвръкнаха. Рибарите псуваха орталъка. Тия карагьози научиха, че тия чували са опасни. Това не е интересно. Турците казват: Като се намери човек в трудно положение и хорото разваля. Понеже, животът представя едно хоро. Хората мислят, че дошли на земята не да живеят, но да се удоволствуват. Тъй както сега хората са поставени, имат една идея, съвсем друга идея. От де са я взели, как са я научили, няма защо да се спирам, да ви разправям на вас. Всичките хора търсят този, красивия, щастливия живот на земята. (В)се за щастие говорят, а пък то иде

точно обратното, противното. На земята, колкото щастието го търсят, то бяга някъде. Казват за някого ще е щастлив. Учи се, за да стане щастлив. Стане учен човек и изгуби и малкото щастие, което има. - Хайде да израсне, за да стане щастлив. Докато е малък, носят го на ръце, после като порасне, отиде щастието. Ходи сам, казва: Сам не се живее, да се оженя да си имам другарка, да стана щастлив. - Ожени се. - Хайде да имам деца, за да стана щастлив. Тия деца като награчат като гарджета. Жената, докато се ожени, казва: Господ ще промисли. Като се оженят, казва: Ти ще промислиш, разбираш ли ме, като си се женил, не мислиш, добре ще мислиш. Преди да се ожени, казва: Господ ще промисли, като се ожени, казва: Вече ти ще мислиш - Господа го няма, къде ще Го хвана, ти си негов наместник, плащай сега. Сега говоря за един вид хора, за вас не говоря. Вие сега опити правите. Вие още не сте ученици, оглашени сте. В туй отношение не сте членове от моето гледище, не сте членове на семейния живот. Голяма наука е ти да бъдеш баща, да знаеш как да възпитаваш децата; майка да си - да възпитаваш, да изкарваш синове и дъщери като себе си. То е гениална работа. Не е лошо това, толкоз знаете, толкоз правите. Оглашени сте. Три степени има. Сега това да не ви обижда, че сте оглашени, защото оглашеният е кандидат за нещо. Онзи ученик е кандидат за първо отделение, за второ, за трето, за четвърто, кандидат е за гимназия, за университет. Като стане на 21 година, тогава е на друго положение. Казвам: Това е едно общо положение, през което всичките хора минават. Тук не може ние да се смеем. Понеже, няма човек, който да не мине през тази процедура. Някой току гледаш, не знае как да живее, умрял. Не само, който не знае, умира, но и който знае, и той умира. Сега не е въпрос в умирането. Не е въпрос да те назначат учител. Важно е, не да те назначат учител, но важно е как ще преподаваш. Важно е не да станеш ученик, но важно е как ще учиш. Не е важно да се ожениш, но важно е какъв дом ще имаш, как ще го управляваш. По-лесна работа няма. Като кажеш: Обичам ви, без тебе не може да живея, сърцето ми

гори, ако не ме вземеш, ще изгори сърцето. Аз ще умра, пък и ти ще бъдеш нещастен. Казва: Хайде да го взема, да не изгори сърцето му. Това е алегория сега. Казват, че на момците горели сърцата. Аз досега не съм видял някой момък да го гасят с вода. По този начин само се говори. Като ви говоря тази работа, мяза на един гръцки свещеник, който съпровождал едно умряло, пее там, и може 10-15-тина да пеят. Пък и на турски значи добре. Един турчин казва: Папаз ефенди, за тебе е добре, но за умрялото как е? То е разбиране. Казва: На тебе е добре. Утешава го човекът, като пее попът, утешава го, а турчинът разбира, че е много добре. Носят те на гърба, свещеникът ти пее, трябва да бъдеш много благодарен, че има кой да те утешава, кой да те зарови, да ти пее, да ти чете една молитва, да те оправи за другия свят.

Сега да пристъпим към онзи предмет. Животът в сегашния развой мяза на един театър. Всичките хора са артисти: Някои завземат главни роли, някои второстепенни, някои третостепенни. В този театър има безброй роли. Всеки ще вземе една роль, която трябва да играе в тази драма на живота, която става. Вие знаете, аз върху драмата съм се произнасял и върху трагедията, и върху комедията съм се произнасял. Сега не искам да цитирам. Понеже, сме се намерили в живота, ние трябва да разбираме условията, при които трябва да живеем. Велики работи в света не можем да извършим. Великите работи се направиха, за нас не останаха велики работи. Вселената е създадена, звездите са създадени, какво ние ще направим в света? Да направиш един мост от месечината до земята не може. Някой железен път да направиш от земята до слънцето не може, с аероплан да прехвръкнеш до слънцето, не можеш, някоя малка работа да се проявиш, да напишеш 3-4 куплета с черно мастило, наредени думите, вестниците да пишат, че то е великолепна работа. Или като художник с малко боя да нацапа платното, казва: Великолепно. Като проповедник изкажеш няколко думи, казват: Великолепна проповед. Малките работи са за нас. Всички ние в живота се занимаваме с

малки работи. Там е опасението сега, тия, малките работи, как да ги правим. Малките работи развалят живота. Ястието не е сготвено както трябва, лукът е препържен, ястието е прегоряло, пресолено, като дойде стопанинът на къщата, навъси вежди от яденето. Питам: Кои са причините за пресоляването на ястието? То си има свои причини. И според мене, понеже мъжът е господар на положението, неговата другарка трябва да го пита колко сол трябва да тури. Това трябва да определи дозата. Той трябва всичко с теглилка да определи. Трябва да определи колко вода да тури, половин кило, едно кило вода. Колко лук с теглилката да определи, колко домати с теглилката, колко сол с теглилката, всичко трябва на везните да определи. А пък сега жената нарежда без теглилка, всичко туря без теглилка, вследствие на това яденето се пресолява. Ако теглиш на теглилка, работите не се пресоляват. Сега тази е лесна работа. Този въпрос за яденето е разрешен. Вече толкоз хиляди години почти са се разрешили, дошли само до един въпрос. След като се храниха хората с много ядения, става въпрос с месо ли да се хранят или да бъдат плодоядци, вегетарианци. Ако станат месоядци у тях мускулната система у тях и костната система ще станат по-силни. Техният обективен ум ще се развие по-силен. Всички тия месоядни животни имат един отличен обективен ум. Много са прозорливи, хитри, стратегия във всичко тъй много добре разсъждават. Дойде ли до известна философия, морал. Техният морал почива върху тяхното удоволствие, за вълка, за мечката, за лъва, за всички тия месоядни животни, морал. Това, дето те се удоволствуват. Като няма удоволствие, не е морално. Вегетарианската храна от друга страна ще усили повече нервната система, създава по-крепка нервна система. Образува се един организъм, устойчив, по-издръжлив. Всички тревопасни животни са по-издръжливи. Някои казват, че месоядните дълго живеели. Засега най-много живеят растенията. Те не са месоядни. Защото, ако растенията са месоядни, изключено е вегетарианството. Та казвам: Има тия два начина за хранене. Един начин уподобяване има - четири

течения у човека, двете са устойчиви течения, които принадлежат към порядък възвишен, двете течения, които принадлежат към един по-нисш свят. Аз наричам този свят в човешките корени на живота. Онази пословица казва, че корените на човешкия живот са горчиви, а плодовете сладки. Вярно е, че на земята човек желае своето удоволствие, около него хиляди хора ще пострадат. И ако някой би ни наложил морал да бъдем снизходителни към другите, ние ще се намерим в едно много голямо противоречие с бъдещия морал. За да бъдем щастливи, ние трябва да знаем как светът е създаден. Ние не знаем как светът е създаден. Ние не знаем как светът е създаден и какво искат от нас. Ние едва сме дошли на степен на своето самосъзнание, разбираме да задоволим нашите нужди. Мислим като задоволим нашите нужди, в това седи нашето развитие. Но виждаме в основата тази философия има нещо право, но тази философия създава много нещастия. Почти всичките нещастия на земята се дължат на човешкия живот и неговото самосъзнание. В живота тяхното нещастие седи в това съзнание. Човек израснал, той победил много качества на животните, но той не могъл да се храни с лошите страни на човешкия живот.

Сега казва Христос на Петра: „Хвърли мрежата!“ Казва: Ще хвърля и хвана много риба. Добре, това не е сега съгласно със сегашното вегетарианство теория. Христос не е проповядвал вегетарианството в тази смисъл, както сега го разбират вегетарианците. Те са раздвоени на два лагера: Едни, които поддържат растителната храна, без изключение за всички живи същества. То е един научен въпрос, който се разглежда от две страни. Може да го разгледате от чисто научно-органическо гледище. Каква полза ще допринесе растителната храна и каква месоядната? Може да четете книги по този въпрос. Може да вземете, който искате възглед. Обаче във времето, когато Христос се яви, употребяваха рибите по известни съображения. Ако вие сте на северния полюс, с какво ще се храните? Условията ще ви наложат да се храните с месоядна храна.

Растителна храна няма, риба има изобилно. С риба ще се храните. Това са външните условия. Но идеята за вегетарианството някои поддържат в окултната наука. Човек е ял месна храна при следните условия: Понеже животните и той вървели паралелно, слизали надолу, еднакво са вървели, човек могъл да яде, съвместно е било месната храна с човека. Но човек се отделил от животните, животните слизат надолу, човек продължил една възходяща светлина. Следователно, ако сега човек се храни с месна храна, той се чуди в едно противоречие, понеже, тежнението на животинската храна е да се повърнат към своя първоначален източник. Следователно, ако ти се храниш с месна храна, ще имаш тежнения, един ден ще влезеш в положението на животните. Растителната храна е във възходяща степен, растенията идват сега, слизат, те се диференцират, материята, не представляват такава опасност за човека, сега растителната храна е още в съгласие с него. Затова ония клетки, които се образуват от растенията, не се изисква голяма енергия да се задържат. Има два начина, които поддържат. Някои казват: Храната е лоша. В какво седи лошавината на една храна? Ако вие се храните със свинско месо, свинските клетки ще дойдат (да) се присадят у вас; ако вие се храните с овче месо, овчите клетки ще дойдат да се присадят у вас, ако вие се храните с домати, доматените клетки ще дойдат да се присадят у вас. Един ден, ако ядете само месна храна, от натрупването на тия клетки ще вземете този характер на тия същества. При това свинските клетки са крайно индивидуални, изисква се голяма сила да ги задържаш. Ти ако ядеш свинско месо, клетките като дойдат, трябва два пъти повече енергия да ги задържиш, като разбойници трябва да ги пазиш, бягат, при най-малкото условие от човека. Ти трябва да туриш голям контрол. Ти ще харчиш повече да ги задържиш, отколкото придобиваш. Онези, които боледуват, свинските клетки избягали и задигнали това, което човек има. Тогава вие боледувате. Така поддържа окултната наука, че свинското месо е неестествено, понеже се изисква голяма енергия, с която трябва човек да ги поддържа. По-

добре е човек да яде растителна храна, те са миролюбиви, трудолюбиви. Те може да се използуват. Свинските клетки са много мързеливи, те са големи разрушители. Туй е казано на човешки език. Сега може от научно гледище да разгледате въпроса. Един въпрос е научен според мене, когато може да се приложи за подобрението на един човешки живот, за подобрението на една раса. Ако вълчата раса се подобрява, че могат по-лесно да хващат овците, подобрение ли е? И действително вълкът достигнал до известно стъпало на интелигентност, много умен е. Там, дето се засягат интересите, не е глупав. После има друга добра страна във вълка, може в бъдеще да се развие. Той се много привързва. Вие после не сте наблюдавали във вълка, той има много тъжни очи. Той, като върви, опашката не е вдигната като на кучето, но простряна. Муцуната му е дълга като на философ. Казва: Лош е този живот, който живея, как ще го прекарам? Лоши времена настанаха, навсякъде го гонят, навсякъде го хукат. Следователно, вълк оправен не може да намериш, се ребрата му се четат. То е второстепенно, ние не се интересуваме от вълка. Сега ще кажете какво отношение има. Това е обяснение.

Хващат рибите. Христос казва: На какво основание улавяте рибите? Според нашето разбиране човек само с топла кръв ще живее. Щом изстине кръвта, изстинат краката, ти умираш като човек. Рибите са студенокръвни и пак живеят. Значи в рибите има една наука, която човек (е) забравил. Човек, ако иска да бъде хладнокръвен, трябва да яде риба. То са изводи. Този аргумент не допринася на вегетарианците. Че как ще добиете търпението? Казва: Бъди търпелив. Не само рибите може да допринесат за търпението. Христос обърна внимание на крина. Казва: „Не се грижете, що се безпокоите, вижте крина как расте". Господ го облякъл, бъдете спокойни. Значи в растителното царство, ако знаеш как да използуваш растителната храна, може да придобиеш туй качество на търпението. За да бъде човек търпелив, трябва да дойдат известно количество клетки на търпение. Има няколко начина да бъде човек

търпелив. Някой човек е нетърпелив, но когато се разстрои неговата симпатична нервна система. Тя влиза в разрез с неговите чувства с личните му чувства и влиза в стълкновение със самосъхранителните му чувства. Самосъхранителните чувства на човека са поставени около ушите, там са най-груби чувствата. В месоядните животни са силно развити. Личните чувства са добили своята насока, своето развитие у човека. Няма животни в света, у които личните чувства да са така силно развити, както у човека. За пример, лъвът има голямо честолюбие. Много от птиците имат туй чувство. Всички горе-долу го имат този мъжки елемент, но у човека личните чувства са силно развити. Някъде тия лични чувства са видоизменили човешката глава. Вземете един френолог. Френологът той ще ви покаже един човек със силно развити лични чувства. Той има особена форма на главата. Щом имате силно развити лични чувства, набира се излишна енергия, която винаги ще ви тури в стълкновение. В личните чувства, във всяко чувство, във всяко помръдване, на лицето, на окото, всичко прави впечатление, веднага може да вземете кривата страна. Този въпрос е научен, второстепенен. Толкова не сте запознати с френологията. Ти ще буташ главата, но някой път, ако не знаеш как да буташ главата ти, ще си създадеш беля на главата. Тези френолози, които изследвали главата, казват: Някой човек ти каже: Искам да ти бутна главата. Ама не е хубаво всеки човек да ти бута главата. Един благороден човек, ако ти бутне главата, той ще ти предаде нещо в мозъчните чувства и способности. Един невежа да те бутне, ще ти предаде невежеството. Или от него ще стане лъчеизпускане, една гъста материя, която влиза в ума, веднага ще ограничи твоя ум. Забележете защо сега говедарите не са много интелигентни. Цял ден те се занимават с това говедо, това говедо удари, онова говедо удари, като поглежда тия говеда. Тия говедари са много хладнокръвни. Те не искат да знаят нищо. Те приемат това неразположение на животните. В овчарите работата седи другояче. Овцата е доста интелигентна, овцата може да се привързва. Всеки овчарин има любими овци,

назовава ги на име, като ги повика на име, идват. Но един говедар не може да направи това. Много мъчно е да накараш едно говедо да дойде при тебе. Биволът е друго, биволът се привързва. То е изключително. Биволите пущат в гората вечер, сутрин, като отиде този на един километър, като чуе гласа, биволът започва да издава глас и се връща.

Казвам: Ние, съвременните хора, разглеждаме нещата малко противоречиво. Религиозните разглеждат малко едностранчиво. Онези, които разглеждат обществения живот, гледат едностранчиво. Няма една мярка, с която да знаем как да разглеждаме живота. Всеки, който казва: Трябва да си уреди живота, той трябва да бъде учен. Те са общи положения. Човек трябва да има едно изкуство, с което да е полезен на хората. За пример вземете човешката реч. Няма нещо по-стройно. Трябва да знаеш как да произнасяш думите. Няма нещо по-стройно от човешката реч. Ама ти не знаеш как да насочваш погледа си. Ами, че мощното в света, то е. Може да срещнеш една мечка, като срещнеш, да се стъписа: Може да срещнеш една боа, като срещнеш, да се стъписа. Ако не знаеш, ще се нахвърли отгоре ти. Ти може да срещнеш някой да е разбойник, апаш, като го погледнеш още на половин километър да го смразиш с поглед, да произведеш цял един преврат. Може да запитате по кой начин. Чудна работа. Германците, които разбират по техника, като им забраниха там да се увеличава флотата, после ги ограничиха да си правят аероплани, да не се въоръжават, тия германци след дълго време намериха начин, по който да спират горението в мотора на аероплана. Известни газове като хвърлят в пространството да спрат вътрешното горение. Може една ескадра от аероплани, те като пратят своите лъчи, веднага всички аероплани като круши нападат. Как са го намерили? Намерили са го хората. Това е на опит, направили са го хората. Преди няколко деня дойдоха едни чужденци, искаха да се запознаят с мене. Онези, които ми ги препоръчват, мислят, че се заинтересовали от новото учение. Двамата дойдоха и двамата са изобретатели, те носят своите

изобретени начини, по които снемат аеропланите, показват чертежите, питат, разбираш? Казвам: Разбирам малко от чертежи. Разправят ми на немски, малко руски говорят, малко английски. Единият чех, другият не зная от каква народност. Казва, може ли ние да идем да проповядваме вашето учение, ама ние като приемем вашето учение, да ни дадете билети да пътуваме за Абисиния. Съвсем материална работа. Казвам: През къде ще минете? През Персия ще минат за Абисиния. Казвам: Защо не минете през Египет, през Суецкия канал. Като имате това изобретение, спрете се, дайте го на англичаните. Те са пак постоянни работи за обяснение. Този човек тръгнал от Европа за Абисиния. Казва: Те имат нужда, там ще го продадем. И двамата са тръгнали. Аз казвам: Не мога да ви помогна, но тук се научих има да се издава списание „Абисиния", идете при редакцията на това списание, може да ви дадат билет за Абисиния. Единият ми разправяше той турил чертежите в една мукавена тръба, паднаха му чертежите на дъските, той не ги вижда, той държи мукавата. Аз ги вземам и му казвам. Отиваш в Абисиния, чертежите остави. Той ги тури в това и благодари. Казвам, запуши го от едната страна, че може пак да ги изгубиш.

Сега да се повърнем, онова в живота, което ни предстои, то са малките работи, които трябва да вземем и да прилагаме в ежедневния си живот. Но ако човек вечер, сутрин се безпокои за своята прехрана, какво ще прави? Човек може да е осигурен за своята прехрана, но разваля се стомахът, може да се безпокои. Няма пари, може да се безпокои. Значи човек трябва да избегне. По някой път аз гледам хората. Аз завиждам на някой заек. Но някой път аз съм се спирал, разпори си краката. Аз се спра, казвам: С големия страх, който имаш, ти пак живееш, пак се жениш и деца имаш. Бият те, стрелят те навсякъде, пак се спогаждаш, имаш това голямо досещане. Средствата и условията, които имаме в дадения случай за живота, не ги изпущай. Имаш една мрежа, стани рибар, хвърли мрежата във водата, колко риби ти трябват? Трябват ти 5-10 риби, като ги хванеш, нито една не

хващай повече. Всеки, който се опитал да хване повече риби, не е прокопсал. Онзи, който ходи и лови риба и той не прокопсва. Онези, които горят растения за въглища и те не прокопсват. Дерменджиите, въглищарите и рибарите не прокопсват, богати не могат да станат. Ти като рибарин, ако мислиш да станеш богат, лъжеш се, не може да бъде; ако мислиш като въглищар да гориш дърветата и да станеш богат, няма да бъде; ако мислиш като дерменджия (от) брашно да станеш богат, няма да бъде. Онези, другите, може да станат богати. Мрежата това е едно средство, едно условие. Дарбата, която Бог дал на човека, това са средства. Това са условия, които трябва да се турят на работа. Мъчнотиите, които сме създали, срещаме в живота, те са създадени от самите хора. Тия мъчнотии, които сме създали, трябва да ги премахнем. Ние не сме отговорни за всичките мъчнотии, които са в света; ние не сме отговорни за всичките страдания, които са в света. Бият се хората, какво ще ги правиш? Сега италианците се бият с абисинците, какво ще ги правиш? Кой кого ще съди? Победеният винаги е на кривата страна, победителят на правата страна. Съглашението като победи Тройния съюз, наложи на Германия 120 милиона контрибуции. Следователно, в света силните всякога имат право. Ако вие искате да имате право, трябва да бъдете силни. Как? Или по тяло трябва да бъдете силни, или по дух, или по морал трябва да бъдете силни. Сила трябва да има човек. Трябва да има нещо, на което той трябва да разчита в света.

Но сега ние казваме: Имай вяра. Но всички казват, че трябва да имаме вяра. Всички имаме вяра, а с тази вяра, която имаме, тя не ни помага, тя е една формална вяра, не една реална вяра, която може да прегледам в знание, която може да ни помогне. Има една вяра, в която човек никога не може да се разколебае. Тя е вярата, която помага. Хората са лековерни. Вземете идеята: Има ли Бог или не. Всеки един от вас може да се разколебае. Да кажем в дома всички измрели: бащата, майката, всички, останеш само ти сам, веднага се разколебаеш, казваш, какъв Господ е този. Един религиозен

американски милионер имал един син, той умрял и оттам насетне станал безверник. Той бил на 25 години, праща го в Европа да се учи, като се връща, умира. Оттам насетне станал цял преврат. Може сега да е в друго състояние. Веднага в него настанало едно ожесточение как трябва да се лиши от едничкия си син, който му останал, защо Бог не му го оставил да живее. Той бил един американски милионер. Сега какво най-после. Няколко години бил ожесточен, най-после се явява син му в един .... и казва: Ти няма какво да се сърдиш на Господа, пък няма и на мене какво да се сърдиш, имаш 20 милиарда долара, определени за мене, аз съм в другия свят, виждам нещата, как ти не ги виждаш. Моето желание е, ако ме обичаш, ако ме слушаш, направи един университет, тези пари тури като поддръжка на университета, нека млади момци да се учат в този университет, да се приготвят в живота. Това ще има много по-голямо благо, отколкото ако останех на земята да живея. Тъй да направиш, ще разбереш истината. Така казал синът, най-после този създал този университет, направил както синът казал. И написал така: „Този, който умря, още говори".

Ние, съвременните хора, разглеждаме нещата много едностранчиво. Някой казва: Аз не искам отвлечени работи. Животът не е отвлечен. Ние живота не го познаваме, нищо не знаем, ние познаваме само външната форма. Казва: Видях Драгана. Ти човека не си видел. Ти си видял неговия автомобил, неговото тяло. Тия, двете очи, те са фенерите отпред; неговите ноздри това са отворите, дето излизат газовете. Устата е пищялката. Между него самия и автомобила има грамадна разлика. Щом пътува, пръхти, щом спре, кротува. Казва: Аз видях, аз опитах живота. Тепърва има да опитваш живота. Казва, там в Евангелието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Бога и Христа, Когото си пратил на земята. „Това е живот вечен, да позная Бога". В Него ние живеем и съществуваме. И следователно в даден момент, щом ти се отречеш, тази реалност се разделя в тебе на две противоположности, ти усещаш една тъга, една скръб, че нищо не си разбрал. Кой би намерил щастието в себе си,

кажете ми? И човек може да намери Бога не в тялото си. Има едно място в съзнанието, дето човек може да намери Бога, то е една малка светлинка далечна и по някой път човек може да го намери при най-голямата скръб, когато е отчаян, като дойде до положението да се самоубие, не иска да живее, в неговото съзнание тогава се явява - така мнозина са ми разправяли своята опитност - една малка светлинка се явява, един много тих глас излиза от тази светлинка, казва: Ще се оправи тази работа, не се безпокои, търпение, търпение, ще се оправи тази работа. Как ще се оправи нищо не му казва. След няколко време се оправи работата. Как ще се оправи, може да ви приведа един пример. Не мислете, че всеки пример, който ви привеждам, може да се приложи. Той е неприложим. Да ви приведа един пример. Един свършил университет с отличие. Но понеже човек е с амбиция, няма прогресивност, иска хората да съзнаят неговото знание, не е агресивен да си проправи път, започнал да прави добро, да привлича хората. На този направил добро, на онзи направил добро, раздал всичкото имане, нищо не оставил за себе си. Никой нищо не иска да знае, всички казват: Много глупав човек! Голям простак, баща му оставил, той ходи да помага на хората, свършил университет, с глупави работи се занимава. Той дошъл най-сетне до отчаяние. Това е един анекдот. Казва: Нищо не ми остава друго, хората не ме обичат, разбират, може да се удавя. Отива да се дави в реката. Казва: Отсега реших да не помагам. Наближил реката, гледа едно младо момиче се дави. - Да му помогна ли, че да се удавя или да не помагам да го оставя да се удави. Толкоз глупости съм направил, хайде да направя и тази глупост още. Тамън излиза на брега, хващат го стражарите, казват, дай си името. Казва си името. Това било царската дъщеря. Взели му името, за да разберат кой спасил царската дъщеря. Те му взели името да не се изгуби. Оттам насетне като направил последната глупост, всичко му тръгнало напред. И на вас ви казвам: Направете последната глупост. Вие, докато не дойдете до последната глупост, няма да разберете живота. Че не е сега меродавно общественото

мнение. В какво седи общественото мнение? Аз не съм против общественото мнение, моите почитания на общественото мнение, но няма никакъв морал. Един ще ти говори едно, един ще ти говори, че не си прав. Ако вярваш в Бога, казва: Не стори му нещо. Значи по .... може да вървиш. Общественото мнение е много шантаво. Мисля ако четете този автор Джек Лондон - той описва своята история в един от героите Джеймс. Той описва кои са били подбудителните причини на този герой. Там иде една малка мома, която му дава един подтик да се съвземе. Сега разглежда общественото мнение, той вижда тия хора с високо обществено мнение, никак не разбират класиците; много хора са аристократи, без да са чели нито един класик. Много хубаво говорят по музика. Той ще свири някое парче от Бетховен, запознат бил с Бетховен, или някой друг автор. Това не е познанието. Но коя е най-любимата песен на Бетховен? - Въпрос е коя е. - Девета симфония. Не се знае. Кой е центърът, от който започва Бетховен или Бах? Знаете ли коя е ядката? Всяко нещо има своя ядка, отдето нещата излизат. Бетовен има особен пункт, отдето неговата музика се развива; Бетовен има един център, около този център всичко се движи. Имал нещо любимо в душата, неговото вдъхновение излиза. От този център са излезли всички негови творби в света. Когато говорят за Бетховен, че писал така или някой поет има поетическа творба, от която са излезли всички други поетически творби. Или религиозният човек и той трябва да има място, от което да излиза, не посторонно вярване. Казва: Вярвам в Бога. Какво ме интересува, че вярваш в Бога? Какво ме интересува, че някой има свещ. Незапалената свещ мене не ме интересува. Казва: Имам десет свещи. - Не ме интересуват. Но една запалена свещ ме интересува, понеже и аз мога да се ползувам от тази светлина. За мене слънцето ме интересува. Има много други слънца по-големи от нашето, не издават светлина, какво ще ме интересуват. Мене ме интересуват тъмните слънца. Голяма катастрофа станала в света. Катастрофата, която станала в нашата слънчева система, има една планета

разрушена. Грехопадането, което влезе в хората, се дължи на това, че преди няколко милиона години - няма да ви кажа колко - преди няколко милиона години, тъй в далечното минало, нашето слънце минало през едно черно слънце, което оставило всички лоши последствия. Без малко щяла да се изличи цялата човешка раса. И тогава, за да ви спася от нашето лошо положение, в което сме се намирали, Господ създал наша земя. Казва: В начало Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена. Тогава създаде слънцето и луната, за да улесни сегашния наш живот. Сегашният наш живот дошъл до пътя да се освободим от това черно слънце, което дава съвсем друга насока. Сега не ви казвам да вярвате това. Те са теории, които обясняват, че Господ така направил света. Но непрактично е. Противоречията в живота са създадени от нас. Противоречията в живота ние ги създаваме. В сегашния живот, за да разберете произхода на злото, съберете двама музиканти. Най-първо дайте им един хубав роял първокласен. Никой да няма при тях, единият ще свири и другият ще свири, няма да се спорят. И двамата започнат да се хвалят, че са благодарни. Но пуснете публиката да ги слуша, веднага ще се измени тяхното състояние. Публиката ще започне да преценява, който от двамата свири по-хубаво: първият или вторият? Веднага ще се яви амбиция. Единият ще свири да се покаже и другият ще свири да се покаже. Стане вълнение у тях. Най-после публиката се произнася, че онзи свири по-добре, другият казва - публиката не разбира. Ако аз бих бил музикант, ето какви качества бих желал да развия, аз го проектирам тъй. Ето аз какво разбирам под музикант: Аз съм музикант, но користолюбив, скържав си, като ти изсвиря едно парче да се отвори сърцето да помагаш на бедните. Като се върне в къщи да е любезен с жена си, с децата си, казва: Днес слушах един музикант, направил цял един преврат в моя живот. Така ми разправяше един американец: Аз слушах ученичката на Паганини, Камила Русо, да свири „Сънят на човешкия живот“. Като свири, в мене стана един цял преврат, бях готов да дам всичкото имане, бях готов да

се примиря със света. Като излязох оттам, бих желал да свиря като Камила Русо. Ами че то е изкуство. Какъв духовен човек си ти, ако не можеш да предадеш онова изкуство, което имаш. Този Божествен импулс да го предадеш, всички хора да са като тебе, не като мене да станат, но туй благородно чувство да се предаде, че всички да искат да бъдат музиканти. Аз вземам сега думата музикант за обяснение, и художник също. Не че музикантите не свирят хубаво, много правилно свирят. Никога светът не е свирил така хубаво, както сега свири. Едно време не е имало такива музиканти като сегашните. Какъв бил инструментът, на който Давид свирил? - На арфа. Много елементарна арфа била. В него имало музика вдъхновение. С туй вдъхновение даже при един прост инструмент той могъл да изкара такива особени звукове. Казвам: Всички имате едно благословение, което Бог ви дал, от което иде вашето щастие. Ларинксът, който имате, е едно благословение. От вашия ларинкс, от вашата уста как да я отваряте зависи цялото ви щастие. Някой път една дума кажеш. Някой път седиш и не знаеш какво говориш, искаш много да говориш. При многото говорене грехът е неизбежен. Турците казват: Много приказки на воденицата.

Гледам по вашите лица една черта на песимизъм, много сте остарели, много сте сериозни. Ще напуснете вашата сериозност. Под думата сериозен човек разбирам: Човек трябва да мисли. И в мисълта човек трябва да е радостен. Той трябва да се радва, че може да мисли. За три неща ние трябва да се радваме. Ние трябва да се радваме, че може да мислим; ние трябва да се радваме, че може да чувствуваме; ние трябва да се радваме в дадения случай, че може да постъпваме, както намираме за добре. В индуската философия казват: Не му търси корена, да се отрече човек да мисли. Но криво е преведено. Много класически правила са криво преведени. Убий всяко желание. - Правилно мисли, нищо повече. Тази мисъл, която не е правилна, остави я настрана. Вземи онзи камък, от който може да изкараш нещо. Първото нещо, гледай сутрин като станеш умът ти да е на

място. Имаш тъжна философия. Има нещо, което те смущава. Попитай се защо се смущаваш? Казва: Аз съм много нещастен. Казвам: То е началото на твоето щастие. - Ама боледувам. То е нищо, че боледуваш. Един ден от теб няма нищо да остане: мертеци, всичко това ще изчезне, мозъкът ще изчезне, ти си в началото, трябва да си герой. Ще ти вземат автомобил, ще те оставят без автомобил да ходиш. Не искам да ви представя лошата страна на живота, то е илюзия на живота. Ние мислим, че това, което имаме, то е щастие. Щастие е, ако знаем как да го употребим. Тялото е едно голямо благословение, без туй тяло не можем да живеем на земята, не може да добием никаква опитност. Без този мозък не можем нищо да постигнем. Ти си неблагодарен за тази глава, която имаш, казваш: Умът ми не стига. Че ти малкия ум, който имаш, не знаеш как да го направляваш, тялото, което имаш, не знаеш как да го направляваш. Този, малкия ум, който Господ ти дал, не знаеш как да го направляваш, как ще управляваш, ако Господ ти даде едно голямо тяло? Преди няколко деня дойде при мене един младеж, който казва: Не ми се живее, ще взема един револвер, ще си тегля куршума. - Знаеш ли, че като влезеш в оня свят тамън девет кожи ще ти одерат от гърба тебе. Ти като влезеш в оня свят ще запазиш своето съзнание, понеже, няма в какво да живееш, ще бъдеш последен бедняк. Ще искаш да говориш, уста няма да имаш, ще искаш да гледаш, очи няма да имаш, ще искаш да слушаш, уши няма да имаш, ще искаш да ходиш, крака няма да имаш, ще искаш да ядеш, уста няма да имаш. Ще искаш да се върнеш в тялото, ще го намериш, че гние, не може да се върнеш. Ще идеш между хората, не те пущат, хлопаш, навсякъде затворено, не те пущат, отвсякъде те пъдят. Знаеш какво нещо е самотията? То е философия. Не е философия, не искам да ви представя мъчната страна, казвам: Такова е положението на един човек, който не разбира законите на добрия живот. От туй гледище реалното добро е най-хубавият път да се отворят възможности и за физическия, и за духовния, и за Божествения живот. Защото

физическият живот, който имаме, и той е Божествен. Ако този, малкия физически живот, който имаме, не може да го използуваме, как ще използуваме грамадните духовни дарби, които имаме? - От земята трябва да започнем добре. Казва Христос: „Вървете напред, хвърлете мрежата, извадете риба, турете я на огъня". И ти си една риба, която ще влезеш в мрежата на по-големи същества, ще те турят в огъня, ще те пържат. Вашите страдания ето как ги представям фигуративно. Вашите страдания не са нищо друго, вие сте дойни крави. Някой изгладнял, ще те хване, ще те издои, ще извади млякото, ти ще идеш да пасеш да наваксаш млякото. После дойдеш, пак те издоят. Тебе защо ти е нещастието, казва: Как ще се освободя, този свят не е така направен, както трябва. Има други същества около тебе, които се ползуват от тебе. По този начин като говоря, ако не разбирате духовния живот, ще се изпоплашите, казвате: Опасно е. Тия същества трябва да ги видите, те ходят по земята. Преди 4 години спирам се пред един мравуняк, дето всичките мрави проявяват голяма деятелност. Седя с един приятел, изваждам тази лупа, слънцето грее, поставям отгоре на мравуняка лупата. Всичките мрави се наежиха, идат ту към фокуса, ту се отдалечават, като я парне, отскочи, всички обикалят, аз движа лупата, щом ги парне, всичките бягат. Какво ще кажат? - Едно чудо, една опашата звезда. Започва да дими техният мравуняк. Какво ще мислят, аз си правя опитите с тях, фокусирам, приближавам, отдалечавам, играя си с тях, от мене зависи, може да им разруша целия мравуняк. Те мислят, че са щастливи. Понеже съм снизходителен към тях. Ти живееш в света като мравуняк, гледай на тия господари да не престъпиш законите, защото току гледаш един ден дойдат със своите лупи, ходят насам-натам, казваш: Големи нещастия имаме. Големи нещастия идат. Нещастието е признак всякога, че ти си нарушил някой закон, знаен или незнаен. Може ти да не си виноват, трябва да се учиш. Всички нещастия, страдания, се дължат на неща, които не знаем и ги правим. Трябва да ги научим. Щастието зависи от нещо, което знаем и ги правим. Минаваш покрай

един беден човек и му помагаш, никой не те вижда, вървиш, усещаш се весел. Направиш някоя погрешка някъде, пак никой не те вижда, но се връщаш паднал духом. Тия същества са недоволни от тебе. В първия случай казват: Много добре направи, ние ти благодарим, ние ще помогнем във втория случай. Видяхме твоята постъпка, ще те постигне, ще те стегнем тебе. Туй наричаме съвест. Като направиш тази погрешка, казват: Видяхме тази работа, къде ще се криеш? Направиш добро, похваляват те.

Ние казваме: Къде е другият свят? Че ние имаме ближни. Кои са нашите ближни? Вашите ближни са всички напреднали братя, които са завършили своята еволюция, които живеят на земята. По някой път те слизат да живеят между хората. Какво да ви кажа? Те сега се веселят. Казват: Да се весели духът. Значи Бог изпратил повече от напредналите същества да се веселят в хората. Ако всеки ден вие се посещавате от тях, ако вие сте музикант, него ден ще свириш, както никога не си свирил. Ако си поет, ще пишеш него ден, както никога не си писал. Ако си оратор, ако си майка, учител, баща, всеки ден ще опитваш туй, което иначе никога не би опитал. Ако не те посетят, ти се отчаеш. Тяхното присъствие ще бъде забележително, щастлив ден. Мнозина са ми казвали: Така не се говори, те са отвлечени работи. Това са заблуждения, защо ще се заблуждава светът? Казвам: Цветните лъчи съществуват ли? Тия цветни лъчи са разумни същества. Лъчите за мене са живи същества. Като видя червения цвят, считам, че това са същества. Синият цвят е разумно същество, зеленият цвят е друго разумно същество. Като видя един светъл лъч, той е съставен от седем лъчи. Един лъч като видя аз някой път, слушам музика, толкоз ми харесват. Аз най-хубави песни съм слушал сутрин, когато слънцето изгрява, то е едно нещо, какво да ви кажа, аз не искам да вярвате, защото ако вярвате, ще станете нещастни. Не искам да ви кажа, че вие не знаете. Най-първо ти при един лъч трябва да знаеш как да се поставиш. Ако вие изучавате едно положение физическо на светлината - ако сте умни и ме слушате - ако сутрин,

когато изгрява слънцето, се изправите и гледате слънцето, един се изправил, друг се изправил да гледа слънцето. Не е прав метод да гледаш слънцето. Има един начин, ще се поставиш така, щото твоят лъч да влезе в твоето съзнание. Този лъч като влезе, с кое око гледаш ти. Но от вас забележете, колцина от вас имате нормални очи? Ако забележиш едното око гледа по-далеч, другото по-близо. Ако затвориш едното око, предметите са по-големи, ако затвориш другото око, предметите са по-малки. Следователно, не може да имате това разположение. Трябва да се поставите така, че тия лъчи трябва да влязат хармонично, тогава първото нещо, ако сте неразположени, ще почувствувате разположение, една голяма приятност, всичките хора ви се виждат мили, любезни - струва си да се живее. Ако дойдат тия неща, ти си се поставил добре и си възприел тия лъчи, ако не добиеш туй настроение, ти не си се поставил, както трябва. Аз на мнозина съм казвал да си пекат гърба. Гледал съм ги как си пекат гърба. Така не се пече гръб. Трябва да ви кажа ъгълът какъв трябва да бъде, вие трябва да разбирате много добре математическите отношения и геометрическите ъгли. Потребно е светлината да пада при един хармоничен ъгъл, при известни криви линии, трябва да ги знаете, това е наука. Ако вие не разберете науката на светлината, как вие ще разберете науката на вашата мисъл. За пример, при какви условия се ражда вашата мисъл? Какви образи трябва да имате? Във вашия ум трябва да седи идеята за Бога като за едно Същество, в Което вие живеете, Което досега ви е дало всичко и не е направило въпрос от хиляди и хиляди години - и живот, и здраве, и всичко благо ви дало. Вие още не сте се спрели да Му дадете още една благодарност, признателност за онова великото добро, с което ви е обгърнало. Вие седите цял ден като своенравни деца, бърборите. Какво е това духовен живот, какво е това християнство? Аз, ако съм музикант, ще кажа. Днес ще свиря за Този, Който ми дал всичко, ще кажа: Господи, ще посвиря. Аз ще свиря на Господа и после ще свиря и на вас. Аз бих ви препоръчал: Вие най-първо не отивайте да правите добро на хората,

идете направете някое добро на някое цвете в пясъка. Сега е суша, два месеца вземете вашата стомничка, полейте и кажете: Както аз поливам цветето, така Господ мене да полее. Едно цвете, второ, трето. Ще кажеш: Аз, човекът, който съм свършил университет, да ида да поливам едно просто цвете, да си губя времето. Ти, ученият, ще седнеш, ще запалиш цигарата, туриш половин или 1 кгр бира или вино и считаш, че това е учена работа. По-голяма страшна работа от тази няма. Или ще вземеш едно перо. Сега за изяснение ще вземеш едно перо, ще го туриш някое перо от някоя камилска птица на шапката. Най-първо отличителната черта на камилската птица каква е? - Тя е скороходец, при това туря яйцето в пясъка и казва: Тук ще се учи да познавате Господа, аз няма да ви мътя, малко спартански живот ви трябва. А пък главната работа на камилската птица, нейната погрешка седи в това, като я гонят, дойде до някое място, скрие си главата в пясъка, остави тялото си на открито. Ти носиш едно камилско перо, казвам, децата ли си учиш, бягаш или като се намериш в мъчнотии, си заравяш главата, а пък тялото оставяш. То е сега отрицателната страна, която ние сме наследили. Не че туй е лошо, но някой път тъгите идат несъзнателно. Дойде някоя тъга, ти не знаеш да се справяш с нея, казваш: Не ми се живее. Всеки импулс за живеене, за работа, за пеене, казва: Не искам. Как ще се справиш с това състояние? Трудно е, много трудно е. Все-таки трябва да дойде някой по-напреднал, да каже една дума, блага дума, ще се оправи тази работа. Не се изисква много, трябваше да каже една сладка дума. Ще се оправи тази работа.

Казвам сега: Когато изпаднете в мъчно положение на живота, хвърлете вашите мрежи в езерото на Любовта и колкото риба хванете, вземете, опечете я и яжте. Всичката философия е там. Когато паднете в голяма несрета, отчаяние, хвърлете мрежата, която имате, в това чисто езеро, колкото хванете, извадете, нахранете се. Всички скърби, тъги и болести за момент ще изчезнат. Утре като дойдат пак. Всеки ден ще (хвърляте).

(Тайна молитва)

4-та неделна беседа от Учителя, държана на 13 октомври 1935 година София, Изгрев

ЗАБРАВЕНИТЕ НЕЩА

Отче наш.

Ще прочета една глава и ще говоря върху забравените неща. Да кажем, че страданията на хората се дължат на много забравени неща. Ще прочета 10 глава от Пророк Данаил. Тия работи, които се пишат, не искам да ви накарам да вярвате. Не е въпрос за вяра, да се проверяват нещата верни ли са или не. Това човек трябва да го направи. /Учителят прочете първите три стиха от 10 глава на Пророк Данаил./ Пости човек без да яде. Това не го прави един духовен човек, но един държавник. Три седмици пости един държавник като сегашните, за да се научи какво нещо е политика. /Учителят прочете следните 4 стиха./ Държавниците не ходят без свита. /Учителят прочете главата до края/.

Духът Божи

Говори се за неща, недостъпни за хората, които са посветени. Хората малцина вярват. Хората, изобщо имат едно такова смътно вярване, толкоз неопределено, че и те не разбират. За пример, мнозина от вас вярвате, че баща ви като заминал отишъл в онзи свят. Но досега нито един от вас нямат писмо от баща си. Баща ви заминал, не ви пише, майка ви заминала, брат ви, писма не пишат. Някои заминали има 1, 2, 5, 10 години, плачете, не знаете какво станало. Едни разправят, че оня свят е такъв-онакъв. Тези, които разправят, и те не вярват. Голямото нещастие на съвременната култура седи в това, че ние не вярваме в това, в което трябва да вярваме, а вярваме в това, в което не трябва да вярваме.

В миналото хората преди да имат сегашните телескопи бяха преброили 6-7 хиляди звезди - това беше тяхното небе. Ако някой би им казал, че има и други звезди, щяха да кажат: Защо не ги виждаме?

Сегашните астрономи, като туриха големите тръби - телескопите - нагоре като погледнат виждат звезди от 15, 16, 17, 18, 19 дори от 20 величина и ги изброяват милиарди. Някой ще каже: Що ни интересува нас далечните работи, нас близките работи ни интересуват. Ние може да имаме разсъждението на този учения петел, който се качил на едно купище, след като свършил университет, след като взел диплома, и се качил на купището да изкукурига, че свършил училище. Като изкукуригал, искал да се покаже на кокошките, че много знае, майсторски да рови, като ровил, изровил един голям диамант. Казал, отде се намери тази пущина, да беше едно житено зърно, струва повече. Но този петел трябваше да знае, че ако продаде този диамант - такъв голям аз го предполагам - имаше да храни всичките кокошки и петли по целия свят. Обаче, той имаше верую в онова житено зърно, което може да глътне и казва: Диамантът не е за нас. Те са далечни работи. Ако речем ние, съвременните хора, да проповядваме, че има един невидим свят, казвате: Тази работа е отвлечена, нас ни интересува сегашният живот. Някой дойде в света и те го изпъдят, някого държат 5 години и го изпъдят, интернират го на общо основание. Някой след 1 година, след 5, някой след 15, 20, някои след 120 години го интернират и той трябва да си върви. Казват: Още веднъж такъв стар да не идваш на земята, нас стари хора не ни трябват. На младите хилави казват: Такива хилави нас не ни трябват, хора за работа ни трябват. Сега характеризирам обикновените вярвания. Ние имаме един стремеж, който е много благороден. Всички искате да живеете много добре, да бъдете щастливи, да бъдете радостни, да бъдете здрави. Идеалът на хората е хубав, но методите, които употребяват, не съответствуват. Ние, съвременните хора, живеем само за този свят. То е неразбиране на света.

Сега ще ви представя 4 свята: Единият свят го наричам Божествен, другият свят го наричам свят на светлината, един свят имаме на тъмнината и друг един свят имаме на гъстата материя, в

която ние живеем. Светът на гъстата материя е свят на хората. Светът на тъмнината е свят на интелигентни същества, но зли и силни същества, в които морал няма. Казват: Право е само онова, което ние правим. Те вярват, че е право само това, което те правят, и че добро е само това, което те правят. Другите на светлината са, които проповядват, че знание и светлина трябва на хората. Най-после иде Божественият свят. Ще оставим човешкия свят. Сега аз ще охарактеризирам с по едно качество трите свята. Тия трите свята са непознати за нас. Ние имаме тяхното проявление. Нас ни обгръща тъмнината. Тъмнината е произлязла от света на тъмните същества. Те са майстори да произвеждат тъмнина. Светлината произтича от света на светлите същества. Сега тия същества на тъмнината и светлината имат голямо влияние върху нас. Цялото човечество изобщо е под влиянието ту на едните, ту на другите. Ние сме роби на тях, техни поданици. И по какво се отличават. В своите проявления тия същества са интелигентни. Както виждате, Данаил има работа с едно същество, че като го хванало, сила не останала у него. Сила не остана, не мога да говоря. То го укрепи и му разправя за работи, които има да станат за далечното бъдеще. Казвам признаците, по които може да познаете на кои от тия същества служи човек. Тия същества на тъмнината употребяват хората тъй, както съвременните земледелци впрегатните животни, както коларите употребяват конете, както употребяват кравите, доят ги, както употребявате вашите овци и тях доите, по същия начин и те употребяват човека. Нищо повече. Те започват добре, свършват зле всякога. Най-първо ще те примамят с торбичка боб, това-онова, като туриш главата в ярема и оттам насетне целия живот ще ореш и ще копаеш. То е характерна черта. Който попадне така в работата, оплаква се, че жена му е лоша, децата лоши. Пък той господарят му е такъв. Вие сега се възмущавате.

Аз задавам един въпрос: Когато един овчар на сто овце остави два коча, на всеки един коч торят по 50 жени да ги има, в реда на естественото ли е? Туй желание на природата ли е или на овчаря.

Защо природата наредила един коч една овца, един коч една овца, едно женско едно мъжко. А човек направил 1 мъжко 50 женски, едно мъжко, 10 женски. И ние се възмущаваме как тъй? Хубаво защо ние изменяме този порядък на природата. Какво право има овчарят да торя на сто овци един или два коча или четири, пак не е право. На сто овце сто коча. Вие сега питате откъде е произлязло многоженството в света? Многоженството произлязло от войните. Ставаха много войни, убиват се мъжете, останаха много жени, тогава започна многоженството. Тогава един мъж имаше много жени. Какво ще се прави сега, как ще се поправи? Ти ще идеш да убедиш този мъж какво прави с жените. Те започват да се карат за мъжа как да го имат. Аз изнасям факти, които съществуват, оставям вие да цените. Ние, сегашните поколения, не отговаряме за последствията на миналите поколения, но ние носим наследствени последствия, вярвания, привички, навици на нашите деди и прадеди: религиозни, обществени, семейни, такива морални, такива каши. Казват: Морал трябва да имаме. Трябва да имаме един морал, който за всичките да е еднакъв. Идеята за Бога трябва да бъде нещо определено. Идеята за тия два свята, че съществуват трябва да бъде ясна. Ние живеем заобиколени със същества. Ние не сме господари на земята. Господари са други. Ние си представяме, но фактически не сме ние ни най-малко. Онези, които управляват света, те женят хората, те ги венчават, развенчават, те ги карат да се раждат, да умират, интернират ги на общо основание в другия свят тия, които не се подчиняват, - хайде казват в другия свят, понеже, сме под властта на царството на тъмнината. И тъй разправят, че Христос дошъл да ни избави, дошъл да ни избави, дошъл да ни изкупи. Няма да дойде Христос като абисинците да се бие със стрели с онези италианците с танкове, модерни оръжия, копията не държат вече. Трябва да знаеш как да воюваш. Някой против дявола да воюва. Дяволът не е глупав, той ще те ритне, ще се търкулиш. После възмущаваш се против лошите хора, гледаш на хорището дресират се. Тия, религиозните

хора, гледат нагоре, молят се на Господа, не го знаят къде е. Четат молитви постоянно, две хиляди години искат да се молят молитви, да оправят света. Туй вземам за обяснение. Ония, които са религиозни, може да се обидят. По този начин не се служи на Бога, нито на себе си, нито на Бога. Лъжата в света, неправдата, злото в света не може да поправят нашия живот. Туй трябва да го знаете. Лъжата не е лоша. Тя е чужда стока, която ние продаваме на консигнация. После този преврат в нас, който става, един ден ти си неразположен, друг ден си разположен, един ден си гневен, друг не си гневен, не може да си дадеш отчет откъде е. Че ако аз правя една постъпка, аз трябва да съм господар. Туй, което правя, трябва да зная право ли е или не е право. Ако направя една постъпка, няма какво да съжалявам, ще обмисля, ако е крива, ще я поправя. Някой път правите погрешки, които отпосле не могат да се поправят. Ти убиваш един човек, но не може да му дадеш живот. Тогава някой пита: Има ли право човек да убие някого. - Имаш право, ако можеш да му дадеш живот наново. Един грънчар има право да счупи едно гърне, понеже, може да направи по-хубаво, по-хубаво да го изпече. Ти, който не знаеш да правиш гърнета, не чупи гърнето. Ти само купуваш. Аз искам вас да ви представя от забравените работи една истина от моето становище. Някои казват, че като се говори истината, вие, хората, още не сте готови за истината. Истината досега още никому не се говорила. Досега от 8 хиляди години откак човек паднал, никой не е говорил истината. Може да ви наведа много малко хора, които се явили, които говорят истината. За пример, ако аз говоря за някого с оглед не е истина. Истината включва в себе си целокупното съществуване на всички живи същества в света без разлика, тя има предвид доброто на всички същества. Аз гледам на света тъй. Аз обичам света не заради света, обичам света заради Онзи, Който го направил, понеже, Той е по-голям от света, понеже зная Неговата Любов, обичам света. Казват за някого, той е светски човек. Без разлика, за мене е направен от Бога. Той може да има слабости, за мене не неговите слабости са външна страна. Ето

какво аз разбирам: Една златна монета падне в калта, окаля се. Аз не унищожавам монетата, измивам я, турям я в джоба. Калта ни най-малко не намалява ценността на монетата. Ако човек се окаля, умия го, туря го в джоба си. Разсъждения са това. Ама казва: Той е грешен човек. Паднал в калта човека. Монетата може да падне и човек може да падне и да се окаля. Кал има различно забъркана. Сега ако искате да изучавате изкуството на грънчарството, може да ви кажа няколко места, може да копаете кал за грънци. Но то е един въпрос, който ни отдалечава от това, което аз предполагам, да говоря защото, ако се говори, хората разбират нещата много специфично. Казват: Този човек е светски, този е духовен. Ами кои хора са религиозни - светските или духовните? Духовните хора това са планински върхове, планински гребени, по тях нищо не може да сееш, на 2, на 3 хиляди метра височина. Пък светските хора са долини, богати долини, там се оре, сее, там стават хубави градини, хубаво жито, селища има там, концерти има, това-онова. На планините концерти не може да има, забавления долу в долините има. Следователно, духовните хора трябва да отправят своята енергия на светските хора, а светските хора да им дадат от плодовете, които произвеждат долините. Една обмяна трябва да има между светските хора и духовните - търговска обмяна. Ако аз бих срещнал един човек, ще му кажа тъй: Ние се различаваме, но съществено ние не се различаваме. Онзи, който е духовен и който е светски, в нищо не се различават. Приемат същата светлина, духовният приема същата светлина и светският приема същата светлина; духовният приема същия въздух и светският - същия въздух; духовният приема вода и светският приема вода; духовният приема хляб и светският приема хляб. Едно верую имат. Те са еднакви вярвания. Някой казва за някого, той е пияница. Та всички хора са пияници. Какво разбирате под думата пияница? Няма хора, които да не пият. В света има едно Божествено вино, направено, като пие човек, не се напива, и здрав бива. Другото вино от човека направено като го напива и главата си пробива. Питам сега, каква е разликата

между вашето вино и нашето? Казвам: Нашето вино не пробива главите, вашето вино пробива главите; нашето вино не замайва главата, вашето вино замайва главата. И вие, и ние не знаем коя е причината. Може би, нашият планински свят е по-чист, затова ние не се опиваме. Вие долу като живеете в долините, може би, вашето вино е по-друго. Така бих говорил на един светски човек. Този, светският човек, ако го туря на планината, и той ще живее като мене, ако аз сляза на неговото положение, и аз ще живея като него.

Тогава ще ви приведа следния пример. Вие някой път се самоизмамвате. Един от възвишените ангели, който гледал как Господ се занимава с хората, чудел се как се занимавал с такива глупави същества, толкоз грешни, как Господ ги търпи, те как не са в състояние да разберат Божията благост. Господ го пратил на земята да проучава хората. Та като дошъл този ангел на земята, той направил два пъти повече прегрешения, отколкото човек. Та умният човек прави два пъти повече прегрешения, отколкото глупавият. Ние правим прегрешения не защото сме глупави, но защото сме умни. Нима мислите, че онзи, който задига парите от касата, е глупав човек? Нима мислите, че онзи адвокат, който защищава едно криво дело, е глупав човек? Закона там член по член знае, речта му тече логически, съдържанието, то стегнато, с точки, със запетаи. Погледнеш, спечелил делото. Чуди се сега как. Как няма да спечели. Тогава мен ми иде на ум един пример за спечелването по лесен начин едно дело. Един анекдот ще ви приведа из турския живот, понеже е натегната, да се уравновеси атмосферата, ще приведа един пример да покажа как в турско мислили. При един мирови съдия отива един, който имал дело, казва: Кади ефенди, имам едно дело, искам да го решиш в моя полза. И в знак на признателност му дава една турска лира - сто гроша значи. Казвам: Много добре, туря съдията лирата в джоба си. Иде другият, казва: Кади ефенди, няма така да бъде, аз ще ти дам две лири, да решиш делото в моя полза. Кадията турил и тях в джоба. Той осъдил онзи, който му дал една

лира. Последният казва: Кади ефенди, гледай на лицето ми. - Какво да правя с онзи с двете лица? Това са значи известни материални мотиви. Ние може да се смеем, казваме. Толкоз ли е глупав да се подкупи със 100 гроша. Че ние не сме толкова умни. Ти видиш една красива мома, пощурееш подире й. Напуснеш баща, майка - очите й били такива лъскави, лицето й такова. Че колко струва едно лице? Кажете ми? Тя се напудрила, теглила вежди, направила устата, това-онова, колко струва лицето? Без обида, то са изключителни условия. По някой път един теляк в банята, ако не си извърши добре длъжността, тогава е виноват. Не е виновата момата, че е красива, не е виноват момъкът, че се е влюбил, ами надценил лицето. Той пощурява защо? - Защото не разбира работата. Най-първо тя не е създадена за него. Нищо повече. Тя му казва - какво си тръгнал подир мене, иди свърши университет. Той казва: Вече не мога да уча, тя цял ден седи в ума му. Питам: Откъде дошло това чувство? Младият момък е жертва на тъмните сили на този свят, на тъмнината. Те са го хванали и оттам насетне се изменя характерът. Че е от тъмните сили се познава, понеже той ще й пише 1 писмо, 2, 3, 4 писма, най-после казва, ако ти не ме обичаш, ще те убия. Щом каже ще те убия, измени се работата. Той не е който се жертвува за нея. Ако не ме обичаш, ако не се ожениш за мене, аз ще те убия. Това не е неговата идея. Питам: В животинското царство, в птиците някой път мъжките се бият и между животните има борба. Но никога една птица не убива една женска птица. Никога едно мъжко куче не дави едно женско куче. Мъжкото куче може да се нахвърли върху някое куче, да го дави, но като види, че е женско - да не му кажа името - такава благородна дама, той се покланя, повърти опашка, обикаля около нея, казва: Много съм радостен, много съм щастлив, че ви срещнах. Ако някой се яви, казва: Да го ухапя ли? Недей, недей и маха опашка. Аз сега да кажа едно благородство в кучетата, в женските кучета. Аз имам само един такъв изключителен пример от моята опитност, той не трябва да се привежда, но ще го приведа за изяснение. Това беше във Варна в

монастиря Св. Константин, там има военен пункт. Във военния пункт има кучета мъжки и женски. Аз ходя по брега и нося тояга, замислил съм се. По едно време гледам мъжките кучета са затичали оттам тичат, тичат и едно женско куче и то тича. Аз се спрях обичам да наблюдавам, искам да видя какво ще правят. Мъжките кучета казват да му дадем един урок, да види как смее, те искат да ме хапят. Дохожда кучката и тя казва: Не го бутайте. Те стоят около нея. Аз тръгнах, тя обикаля около мене и те около нея, мъжките кучета около кучката. Вървяхме половин километър, най-после войникът повика кучетата, женската ги прибра и ги заведе. Питам: На какво се дължи? Аз казвам, в тази кучка в дадения случай беше под влияние на светлите духове, на тия същества. Тя казва: Този човек няма да хапете, ако го ухапете, целият кучешки род ще страда. Мъжките кучета казват: Ще му дадем един зъб. Аз за мен тъй го обяснявам, пък може да ви докажа и други тълкувания.

Та казвам: Нещастието на съвременните хора се дължи на това, че те не вярват в този свят, на тия светове, в които ние трябва да минем. Трябва да минем в тъмнината и в светлината, да влезем в света на тъмнината и в света на светлината, от света на светлината да влезем в Божествения свят, за да разберем смисъла. Тия светове на светлината, техните отношения са такива, както на сина и на дъщерята към бащата и майката. Ти веднага ще идеш при светлите духове. Ние в света не можем да бъдем господари. Всички сме господари на земята, ние само предполагаме. Ако служим на светлите духове, имаме отношение като синове. Синът трябва да служи на бащата. По какво се отличава синът? И слугата, и синът работят, само че синът работи без пари, а слугата работи с пари. В света на светлината нещата започват зле и свършват добре. В света на тъмнината най-първо започват добре и свършват зле. Божественият свят се отличава с друго качество, нещата започват добре и свършват добре. Щом една работа започва добре и свършва добре, тя е Божествена. Щом започва зле и свършва добре, тя е под

ръководството на светлите духове, на тия светлите същества. Щом започва добре и свършва зле, тя е под ръководството на тъмните сили. Това е диагноза. Дали вярвате в това, то е друг въпрос. Аз не искам да вярвате. Ако намерите, че е правдоподобно, добре, ако намерите, че не е, свободни сте. Ако така не разбирате, вие ще хвърлите вината там, където не трябва. Следователно, несправедливо е от ваша страна да осъждате хората, които не са виновати. Не е виноват ножът, който те убива, не е виновата пушката, която те убива, не е виновата ръката, която те ръга, не е виновата и главата, която не мисли. Онези вътре са причината, има една причина, другите неща са условия. И в себе си трябва да разбирате този закон. Всички трябва да разбирате още в самото начало под какво влияние сте. Сега много философи говорят, че човек бил абсолютно свободен. Не зная доколко е свободен човек. Човек е свободен в туй отношение, понеже той живее в Божествения свят. Свободата в Божествения свят е абсолютна. В духовния свят, на светлите духове, е относителна свобода, наполовина свобода. В света на тъмнината, на тъмните духове, си напълно в робство от единия край до другия край на живота, ти си роб. Някои хора не разбират защо животът е нещастен. Ти си в света на тъмнината. Докато не излезеш оттам, ти щастлив не може да бъдеш. Казваме: Ние сега търсим да бъдем късметлии. Кой е начинът, за да се избавим? - Първото нещо е Любовта, която избавя света. Но Любовта има отношение към Божествения свят. Не може в твоята душа да се прояви Любов, докато нямаш един обективен Божествен свят. То е светът, то е идеалното, туй, което ни блазни, за което ние въздишаме, че то е Божественото. То не е далеч, то е в нас вътре. Всеки един от вас има право да желае Божественото. Някои мислят, че само като умрат, ще намерят Божественото. Ти на земята като си може да вкусиш от Божественото. Има моменти в живота, когато човек е готов всичко да жертвува за Божественото. Има моменти в живота, когато сме под влиянието на светлите духове, те са наши приятели. Тия същества аз ги наричам, те са напреднали човешки

същества. Тия същества са най-светли, понеже са живели в друга една епоха милиони и милиони години преди съществуването на сегашното човечество. Те са завършили една особена еволюция и следователно те поддържат, окултистите поддържат, когато тия същества са завършили своята еволюция, човек се намирал в стадията на растение. Каквото е нашето отношение към растенията, такива са били отношенията на тия същества към нас. Понеже в това време те са ни причинили много страдания и несгоди в живота, за да изправят своите минали погрешки, те слизат сега на земята от тия светове, за да ни помагат. Правят големи жертви, понеже разбират Божиите закони. Жертвуват всичко, за да изправят своите погрешки да ни научат да не грешим. Казват: Не правете нашата погрешка, защото ако ги правите, ще ги изкупвате. Те са ги правили несъзнателно. Тия погрешки в техния живот са произлезли от една необходимост. Те съзнават, че не са ги използували за свои облаги, справедливо са постъпили. Сега искат да ни се отплащат за ония услуги на миналото, които ние сме направили на тях. Тия, тъмните сили, те имат друга философия. Те искат да заробят човечеството, да го спрат, искат да го повърнат, за да могат да се въплотяват и чрез въплотяване в хората да могат да подобрят своето положение. Те искат да повърнат човечеството в уровена, в който се намират, понеже ако не повърнат в уровена, в който се намират, не могат да се въплотят. Ако не повърнат цялото човечество към техния уровен, значи всичко да се изгуби. Христос е един от възвишените духове, слезе и даде едно упътване да обърне цялото кормило на човешката еволюция на хората, да даде светлина да вървят напред, да не би да се повърнат назад, да им покаже, че пътят на човеческото спасение е в Любовта към Бога, в светлината, не в тъмнината.

Сега това, което може да ви спъне, е следното. Вие казвате: Имаме вярване в Бога. Вие мислите, че като вярвате в Бога, мислите, че всичко ще направите. Тази вяра е обикновена. Допуснете, че сме в университета, вземе книга и вярва, че само като слуша професора, ще

знае. Той нищо не чете, а вярва, че прави нещо. И в края на краищата ще го скъсат, той вярва, че може да мине изпита. После вижда, че не минава. Вярата изисква работа, понеже тя е качество на човешкия ум. Доколкото човек повече учи, повече вярва; доколкото по-малко учи, по-малко вярва. В туй отношение не мислете, че простите хора имали повече вяра, но изключително учените хора имат повече вяра, но изключително учените хора имат по-голяма вяра, отколкото простите, невежите. Учените хора имат установена вяра, знаят в какво вярват.

Дойде някой и пита: Ти в Христа вярваш ли? Представете си, че Христос дойде на земята и го питате дали вярва в Христа. Вярва, разбира се. Някой ме пита: Ти в Христа вярваш ли? - Вярвам, разбира се. Има едно вярване в Христа отвън и вярване в Христа отвътре. Вие може всички сега да вярвате в Христа, както сега вярвате отвън. Щом вярвате в Христа, вие сте едно с Христа. Аз и Христос едно нещо сме. Събрани в едно, ние представляваме езеро или море, но разпръснати във въздуха на малки капки се отделят, тогава всички се индивидуализирали. Един ден всички като се съберете, къде ще бъдете? С Христа в морето. Вие искате да знаете ще съществувате ли такива, каквито сте. Тогава вие искате ли да съществувате такива. Представете си, че сте главорез, отрязал си главите на хиляди души. За в бъдеще искаш ли да съществуваш, да се запознаваш такъв. Трябва ли ние да помним, според закона на еволюцията, всичките минали форми, през които сме минали. Всичките хора са минали през животинското царство - дали го приемат или не, то е друг въпрос. Но, религиозните хора казват, че Бог създал човека. Бог създал човека, но Бог създал човека, когато минал през животинското царство, тогава Господ дойде и направи човека. Бог взе човека от животинското царство и го направи. Животното какво е? Казва: То е неразбрано, то е животно. Животното значи из живота. Казва, че живее. Живее в целия живот. На нас дал едно съзнание на индивидуализиране. Животните живеят групово, човек живее самосъзнателно. Ние се пъчим с Ивана, със Стояна. Някои мислят, че

като възкръснем, че като оживеем втори път, дали ще мязате на сегашните хора. Човек не е добил своята форма, която взел. Туй, което е сега, човек ще остане ли така? На коя форма вие ще се установите от вашия живот: на детската, на пълната възраст или на старческата? Аз не се спирам нито на една. Кое е хубаво в детинството, кажете ми? Има неща вътрешни, които са много хубави, но има външни, които са много лоши. В пълната възраст има неща, които външно са много хубави, но вътрешно не са. Има нещо, което може да знаете, имаме наблюдения и факти, но не искам да ги изнасям, понеже няма да ви допринесат нищо. После в старческата възраст има неща много хубави, има неща много лоши. Тия лошавини в децата, във възрастния, в стария произтичат от съвсем други причини. Представете си, че човек е господар да става каквото иска. Когато иска да стане млад, когато иска да стане дете. Иска да стане дете на 5 години, стане дете на 5 години. Щом иска да стане млад, стане млад. Допуснете, че аз съм млад, един момък, който има тия познания, може да бъде млад, може да бъде дете, може да бъде възрастен, може да бъде стар. Този момък вижда една мома, която му хваща окото, но той знае, че той като възрастен, тя не може да го обича. Той вижда, че тя има особена любов към децата. Той веднага се превърна на едно красиво дете. Тя като го види, помилва го, целуне го. Той е скрит в малкото дете, тя го обича. Всеки ден като го срещне, ще му даде бонбонче. Кое е сега хубаво да бъдеш сега - възрастен или дете? Ако искаш да имаш ласките на тази мома, хубаво е да бъдеш дете. Ако тя е мома, ти ще бъдеш малко момченце, ако е момък, ще бъдеш момиченце. Аз ви привеждам тия неща, за да ви покажа каква ще бъде възможността. Защото възрастната мома, тя не обича възрастния момък. Има нещо лошо във възрастните. Това е всичкото. Той не е господар на себе си. Момата не е господар и момъкът не е господар. Щом се съберат двамата, те са избухливи вещества, като се съединят, образуват една бомба, която ще се пръсне и се свършва всичкият въпрос. Двама, които постъпват в човешкия свят, в закона на Любовта,

от какво произтича? Те пишат писма, казват, че един без друг не могат. Казва: Ти, ако не ме обичаш, ако не живееш заради мене, аз няма да живея. И той казва същото. Като ги узаконят, обърнат гръб, тя казва: Той не е заради мене. И той казва, че тя не е заради него. Нали я обичаше много хубаво, нали въздишаше да я види, сега въздиша да не я види. Сега ще ви приведа онзи пример. В турците има обичай, когато момъкът се жени за една мома, той не може да я види. Те ще представят момата на момъка. Един турски бей се оженил и момата била много грозна. След като се оженили, момата се показала на момъка и тя пита на кого от неговите роднини да се показва - на бащата, на майката, на брата и т. н. на близките роднини. Като се представила на бея неговата другарка и го попитала на кого да се представя. Той й казал: Комуто искаш се показвай, но не и на мен. Той не я обичал. Казвам на такива теми ние на себе представяме. Защо ние виждаме, че един човек е грозен. Трябва да знаем, че човек е творение на Бога, в човека има нещо много хубаво. Защо да не обичаш човека заради Онзи, Който го създал. Тогава в тебе ще се зароди едно чувство. Ти ще видиш, че грозните хора, ако ги обичаш или ако те обичат, стават красиви. Достатъчно е един човек да обича 5-10 да стане красив. Нали имате там в „Клетниците" - романа от Виктор Хюго, тази млада героиня като се влюбила, става красива. Има грозни хора, като се влюбят, стават красиви, много красиви хора стават грозни.

Ще ви приведа един пример. Един италиански художник търсил да намери млад момък, който да наподобява Христа. Най-после намира един, който наподобявал и го нарисувал. След 10 години му дошло на ум да нарисува Юда Искариотски. Пак започнал да търси един тип, който да наподобява. Намерил и пак същия момък, който по-рано рисува за Христа, сега след 10 години да рисува Юда. Казва му момъкът: Чудно ми е как преди 10 години рисувахте Христа, сега след 10 години рисуваш Юда. В първите години живял един чист живот, бил под влиянието на светлите духове, после 10 години бил

под влиянието на тъмните духове, изменило се лицето. Външните условия видоизменят лицето на човека. Този тормоз, който имаме, тия неверия, съмнения, подозрения, дали има бъдещ живот, къде ще бъдем, къде е баща ти, майка ти, дали са хората честни, всички тия неща отвличат от великата истина.

Та казвам сега: Този, който се явил: Виж, любезни мъже, до тебе съм пратен. Той се молил, молитвата достигнала до Бога. Изпратили от възвишения свят да му разправи за бъдещите работи, които има да стават. За тези същества не се говори, понеже ако много се говори за тях, падат в друга крайност, ще ги направят същества да им се покланят. Ние имаме разни религиозни вярвания. Има поклонници на дявола, на огъня, на лошите духове. Казват: На доброто няма какво да се покланяш, на лошите духове трябва да пренасяме жертва, за да ги укротим. И ние, културните хора, ние разбираме този свят, искаме по механически начин да обясним и да кажем, че няма друга разумност като нашата, всичко друго е произвол. Следователно, казват: Живей, както искаш. Ама не е така. Това не е вярно. Сега аз не искам да аргументирам, да обяснявам своето твърдение в логически изводи. Аз искам да говоря върху един свят, който познавам. Донякъде като говоря, искам да ви направя да вярвате. Аз ви говоря, за да може животът да стане по-сносен, за да може да прекарате мъчнотиите, които имате. По някой път какви мисли не ви идват. За да се избавите, искам да ви кажа истината. Като дойдете до тесния път, да може да спомогнете.

Ще ви приведа един пример: Един българин живее в Америка, един и вярващ, който вярва в тия светове. Той има един приятел, който има чисто материалистически схващания. Но и двамата са приятели. Единият заминал по-рано в Америка, по-рано преди 10 години. Другият решава и той да иде, той седи във Франция една година, изяжда парите. Учител бил в България, отива в Америка без средства. Приятелят му казва, ще се поправи тази работа. - Как ще се поправи, пет пари нямам, гладен ще умра. - Не бой се, гладен няма да

умреш. От големи тревоги хваща го една жълтеница, той го праща в болницата. Оздравява, излиза и намира училище в Ню Йорк да се учи. Другият българин отива във Вашингтон. Онзи казва, ти ми говориш за празни работи, че в света имало Божа Промисъл, че имало други светове, гладни имало в света, аз имам да плащам в училището 20 долара, после ми трябват пари за пътуване, откъде ще ги взема? Никого не познавам, от кого ще ги взема? Приятелят му - този българин пише тъй: В деня, в който получиш това писмо, ще приемеш тия 20 долара, той искал да му прати още други 10 долара да си плати. И той искал да изпълни Волята Божия. И той искал да опита. Казва: Като получиш моето писмо, тия пари ще ги имаш. Минават две седмици, не пише. След две седмици казва: Вчерашният ден беше най-щастливият заради мене, в моя живот. Парите, които ми каза, аз ги имам и за път имам, и работа имам, и много ти благодаря. Ще ме извиниш, че тия работи моят ум не може да ги схване. Нищо не му пише какво се случило, само казва, че този ден бил най-щастливият. Питам: Откъде са дошли тия пари? Тия, светлите същества, те разпореждат с хората, те внушават на този, на онзи. Ако дойде един светъл дух при банкерина. Казва: Ти ще дадеш. Ако не са светли, казват: Ти пари няма да му даваш, изпъди го навън. Когато така ти говори, до тебе върви черен дух. Идеш на друго място, работата не върви, чер дух е вървял. Щом тръгне работата, светъл дух е вървял и ти помага. Вие ще се нахвърлите на банкерина: Той е безверник, той това, той онова. Не е философия това.

Аз веднъж на един православен свещеник бях на гости. Сега това е интимна работа. Дойде един калугерин от Света Гора. Ходил по света, добър човекът, не му останали пари в джоба, отива при свещеника, той го нагости хубаво, посреща го хубаво и му иска пари за път. Свещеникът казва: Нямам, едва седем лева имам. Дава му 7-те лева. Той го погледна, пък си отиде. Казвам на свещеника, знаеш ли кой е този? - Не, казва. - Христос. Кажи, ако е той, пари имам в сандъка. Право ли говориш или се шегуваш, да не би да ме лъжеш.

Значи, ако е Христос, свещеникът има пари, ако е калугер, няма пари, - само 7 лева. Сега да дойдем до нас, защото някой път и ние не сме щедри. Казва, да бъде човек щедър. Чуеш онзи глас, казва: Не помагай. Аз имам много случаи. По някой път и мене ме лъжат. Един ден вървя в един голям град като София, среща ме един и ми разправя, че жена му била болна, това-онова. Каквото имах в джоба, бръкнах и дадох. След два часа пак иде същият и не ме помни, и ми разправя същото: Жена ми болна, това-онова, казва ми още: Гладен съм, не съм ял. Казвам: Ела с мене. Водя го със себе си в гостилницата и казвам на гостилничаря. Ако яде, да му даде ядене. Ако не яде, не му давам пари, да не ходи поне да лъже. Казвам: Не се учи да лъжеш, кажи си истината. Виждам, че жена ти не е болна, пък деца нямаш. Тук при мене иде един българин и три години все по 150 лева иска. Все жена му болна и все ще пътува с железница, 150 лева му трябват. Казвам: Как три години жена ти не оздравя ли? Но му казвам: Слушай, дето ти давам, ще те представя в моите проповеди за пример на другите хора да знаят, да не лъжат. Лъжата не е хубава. Че като човек няма да лъжеш. Ако не беше ме излъгал, ще ти дам 1000 лева. Тъй ли. Ще ви приведа още един пример. Бях в Търново. Един бедняк няколко пъти идва да иска пари. Казвам му: Слушай, аз не обичам да ме безпокоиш. Искай изведнъж, колкото поискаш ще ти дам. Давам ти свобода да поискаш, колкото искаш. Ще ти дам и да не ме безпокоиш повече, работа имам. Той като мисли, мисли, казва: 2500 лева. Аз вече знаех и изваждам, давам му ги. Въздъхна той. Как да не поискам 15 000 (лева). Казвам: Твоята вяра в мене била 2500 лева. Той не вярва, че може да му дам, мисли, че може да го изпитам. Казвам му, не лъжи, ти и тия пари ще изядеш и утре пак ще отидеш да просиш. Престани да лъжеш себе си, престани да лъжеш и другите. Престани да говориш неща, които не са верни. Не ставай оръдие, не е човешко, не е благородно. Бъди смел да кажеш, каквото искаш да кажеш и което не искаш да кажеш, не го казвай, не говори много. Не искам да ставам изповедник, не искам да зная твоите тайни. Няма

защо да нося тайните на хората, всеки да носи своите тайни. Казвам: Законът е верен. Човек трябва да бъде отглас на човешките нужди. Те са противоречиви неща в живота. Сега вие някой път имате големи противоречия. Може да ги разрешите много лесно. Не за цял живот. Вие не разрешавайте мъчнотиите за 20 години. Разрешавайте ги за 1 ден. После имайте онази непреодолима вяра, че има един Промисъл. Няма някой от вас, който да не е вътре в туй съзнание на Бога, който да не е под покровителството на тия, светлите духове. От какво има вие да се безпокоите? Но не само да се самозаблуждавате от един опит. Не мислете, че по причина на вашата вяра туй става, че от голямата ви любов става. Любовта ви с пари не се продава. Вие, ако обичате, то е друг въпрос. Ние трябва да обичаме Бога, заради онова, което Той ни е дал. Трябва да имаме вяра, че онова, което Той промислил, ще бъде. Не че сега Бог е промислил. Той е промислил, и онова, което промислил, не може да се измени. То ще стане на време, не на нашето време, но на времето, когато той определил, според наредбите на природата. Някои неща може да чакате година, две, пет, десет, някои може на старини да ви се дадат. Възможно е. Но да оставим сега.

Та казвам: Трябва да вярвате в този свят. Може да бъдете заобиколени от тия същества, от тия светли същества на Любовта. Пред тях никога не трябва да лъжете. Щом дойде в съзнанието мисълта за света на светлината, всяка лъжа трябва да бъде съвършено чиста и никаква лъжлива мисъл да нямате. Може да дойдат отвън лъжливи мисли, вие не сте отговорни за тях. Но в душата да няма помен да напакостите някому. Ще кажете: Да бъде Волята Божия. Ще чакате търпеливо, няма да се безпокоите. Ако се безпокоите, да бъде съвършено външно. Ако се безпокоите, работите няма да се поправят. Ние сме като своенравните деца, искаме нещата да станат точно на време. Казваме: Тъй е писано в Писанието. В Господнята Молитва е казано: „Хляба наш насъщний, дай ни го нам днес." И ако имаш жена, ако имаш деца, ако имаш приятели, на всички е определено, всички

идат от един свят, вече уреден. Не мислете, че сега трябва да се уреди вашият живот. Имайте всички тази жива вяра и спокойствие и при най-големите изпитания. И Христос се моли и казва: „Не Моята воля да бъде, но твоята да бъде“. След като се моли, дойдоха ангели да Му служат. Вие не го вземате за утеха, казвате: Това беше само за Христа, Той е Син Божи, на Него може да служат, но при нас, грешните, кой ангел ще дойде, само дяволите идат. Който има духа Христов и сега ще стане. Ако духът Христов е с вас, и ангели ще ви служат. Но вярата ви е, вие вярвате, че сте християни, отказвате тия ангели, считате, че сте недостойни ангели да дойдат да ви служат. Божият Дух, който беше в Христа, ако ние имаме Божия Христов дух, тия същества, които са завършили своето развитие, най-благородните души, които може да ги срещнете, те живеят на земята и на небето, в пространството, посрещнеш ги, те се поусмихнат. Срещам един непознат човек, той е предрешен, някой път представляват старец с бяла ..... Това не е заблуждение. Аз не поддържам ония поверия на народа. Има нещо вярно, не тълкувам. Тия същества се явяват и на учени, и на прости, без разлика. Простите привидно може да са прости. Има хора, които по естество са учени. Казвам: Най-първото нещо е да се образува една вяра в реалното, невидимото. Кои са днес, които управляват света: Невежи или учени? - Невежите управляват света. На какво се дължи тази възвишеност на английския народ. В английския народ има най-много учени окултисти, хора просветени. Затова тяхната политика е не най-съвършена, но най-умна. Всеки народ, който няма умни държавници, не върви напред. Тогава желая между духовенството, между владиците, свещеници да има просветени хора не само привидно, но които да са свързани със света на светлината. Сега вие поддържате, защищавате новото учение. Човекът на новото учение живее в Божествения свят. Човекът на новото учение живее в света на светлината, човекът на новото учение живее в света на тъмнината; човекът на новото учение живее в тъмнината. Човекът на новото учение живее в света на гъстата

материя на човешкия свят. Той и с дявола другарува и с него приказва. Той не ругае дявола, казва, етикеция има в тях, отвън те са толкова фини, дипломати, че ти не може да подозираш. То е дяволът. Някои му турят опашка. Оставете, никаква опашка няма. Някои турят копита. Никакви копита няма. Той е умен, като те погледне, знае къде е слабостта. Той като те види, знае имаш ли слабост към жените, имаш ли слабост към парите, към тщеславието, дали си някакъв религиозен фанатик. Знае ти слабостите навсякъде и те бутне на болното място, ще започне да те маже. Казва: Ти си за монастир, като тебе човек няма, ти (си) човек, който може да оправиш живота. Ти се зарадваш. След туй като те тури за пръв министър, тъй ще те оплете, че като те снеме и хайде в затвора. Казват: Той е крадец, такъв-онакъв. Той оправял България, но после ще иде в затвора. Така светът не се оправя. Затова всички трябва да желаем в управлението да влязат хора, които вярват в света на светлината, да вярват в Божествения свят, да живеят в света на тъмнината и в света на гъстата материя на човека. Нека държавници, свещеници, учители и други нека всички да са поне половината от тях да са такива. Тъй само светът може да се оправи. Така, както е досега, светът не може да се оправи. Така, както е досега, светът не може да се оправи. Нашето верую трябва да се измени. Едно време вярваха в идеали, светът не се оправи. Сега вярват в парите, няма да се оправи. Нито идеите, нито парите, нито силата, нито топовете - те са временни средства, те са потребни неща - но те не може да оправят света. Всичко е потребно, но трябва да имате един ум, който да е ръководен от Любовта. Като срещнеш един човек, да видиш едно същество, създадено от Бога, което Бог пратил на земята като такъв да се спогодите, да вършите Неговата Воля.

Та казвам: Вярвайте всички в светлите ваши братя, които идват при вас. Един от тях знаете, Той е Христос. Едни от тях са апостолите, светиите, те са служители. Има някои, които знаеха, евреите знаеха Михаил, Гавраил, служители, висши същества, които отдавна са завършили своята еволюция. Сега някой, който ме слуша, ще каже:

Ако е за знание да се състезаваме. Аз бих се състезавал със сегашното знание. Ако е за знание, едно от тия същества, за които ви говоря, знае повече, отколкото цялото човечество, повече знае. Едно от тия същества има много по-интересна история в своето развитие, отколкото цялото човечество. Турен на везните пред Божия поглед, седи по-високо, отколкото целия свят. Писанието казва, че Бог счита цялото човечество по-малко, отколкото един от тия духове. То е мярката. Като сравни цялото човечество с този светъл дух, върши Волята Божия много правилно, по-добре, отколкото цялото човечество. За Бога важи онзи, който може да извърши Неговата Воля съзнателно. Да извършим Неговата Воля е онова, което радва Бога. Той се радва в нас, когато сме готови като деца да извършим Неговата Воля. Ако знаем богатствата за в бъдеще, всички тия работи, цялата вечност седи пред нас. Той е приготвил неща, даже за които ние не сме сънували. Сега се изисква от вас вяра. За какво ще се безпокоите? Безпокоите се за дъщеря си. Защо? Безпокоите се за вашия мъж. Защо? Безпокоите се за България. Защо? Безпокоите се за управниците. Защо? Безпокоят се, че станали безверници. Защо? Че от де знаете, че сте безверници? Едно време един от големите пророци (на) Израил, казва: Господи, сам останах, всички избиха и моя живот изискват. Господ ме наказва. Че в Израил има още като него, които още не са подвили коляно пред Ваала. Това е мощна сила. Знаете ли какво са? 7 хиляди? Един от тях се яви и очисти в една нощ от 50 000 от една армия. Един от тях, ако е толкова силен, че може за една нощ да избие 50 000, колко души изискват от тях, за да очистят цялото човечество. Не се изискват много. Силни са те не е количеството, но качеството.

Та казвам: Положете сега. Ха да не ви казвам положете, вярвайте в светлината, вярвайте в светлите духове, вярвайте в Любовта, вярвайте в Бога, вярвайте в тъмнината, вярвайте и в тъмните духове. Това трябва да го знаете. Те са добри служители. Най-после вярвайте в човешкия свят, вярвайте в хората. Бог е главата, ангелите са ръцете,

черните духове са червата и стомахът, хората това са краката на битието. Това е цялото битие, това е целият живот.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

5-та неделна беседа от Учителя, държана на 20 октомври 1935 година, 10 ч. Изгрев

УМИХ СЕ И ГЛЕДАМ

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще взема само няколко думи от 15-ти стих, 9-та глава от Ев. на Йоана.

Духът Божи.

И умих се и гледам. Има два начина, два метода за работа в живота. Можеш да направиш работите много лесно и ще направиш хората мързеливи, лениви. Можеш да направиш работите много лесно и да направиш да обезсърчиш хората. Обаче съществува един среден метод, който нито е лесен, нито е мъчен. Опасността за хората от съвременната култура седи в това, че те мислят какво много знаят. Те мислят, че миналото поколение са знаели по-малко, отколкото днес хората знаят. В едно отношение са прави, но в друго отношение не са прави. Съгласен съм, че резултатите на миналото са се различавали от резултатите на настоящето. Но онези разумни сили, които са направили света в миналото. Те го направляват и днес. Разумните сили, които ръководят света, днес са едни и същи, каквито са били и в миналото. Едни и същи сили ръководят света, но резултатите само се различават. Ние казваме, че светските хора имат едно гледище, едно схващане за света, за живота, а религиозните - духовните хора, имат друго гледище. Това е само за възгледите им. Има светски вярвания, има и вярвания на религиозните хора. Има верую на безверието, има верую и на вярата. Верую на безлюбието има, и верую на Любовта има. Много веруюта има в света. И всеки принадлежи към някое верую, или положително, или отрицателно. Това е само за изяснение, но има неща, които ние трябва да знаем. За пример, всички сте учили за светлината, за слънцето, за въздуха, за

водата и за твърдата почва, без да разбирате, че седем десети от материалния /целия/ живот зависи от знанието на тези четири елемента: вода, въздух, светлина и земя. Остават само три десети, които не зависят от това знание. За пример, много пъти вие се оплаквате, че нямате едно здраво телосложение, но не знаете коя е причината за това. Причината на това слабо телосложение или на вашето болезнено състояние се дължи на факта, че или нямате достатъчно светлина, или че нямате достатъчно въздух, достатъчно вода или достатъчно храна. Значи, нямате почва, върху която да се поставите. Тази е причината за вашите болезнени състояния. Лекарят ще определи, че вашата нервна система е отслабнала или че стомахът ви е разстроен и т. н. Това са само резултати, но кои са причините за тези резултати, не се знаят. След това лекарят ще ви даде няколко капки от някое лекарство и ще кажете, че ще оздравеете или че сте оздравели. Вие се самозаблуждавате. Вместо капките, които лекарят ви дава, може да ви даде в известна доза прана и с това да имате по-добри резултати. За пример, лекарят може да ви даде 50 грама домати, 60 грама моркови, 10 грама лук, 15 грама чисто дървено масло, 15 грама ситно нарязано зеле. Всичко това да се свари и да се изяде. Ако лекарят ви препоръча такава храна, всеки от вас ще започне да се смее, ще се хване за корема от смях, какво е това лекарство, каква е тази рецепта. Питам: Какво представя другото лекарство, което лекарят препоръчва? Той събрал по няколко грама от различни елементи и ги препоръчва на болния. В същност, вярата е, която помага. Ако вземете тази рецепта, вие ще оздравеете. Но нито в единия, нито в другия случай вие няма да имате полза. В същност, здравето на човека зависи от водата, от въздуха, от светлината, от храната, която приема от твърдата почва, от мястото, на което живеете. Човек не може да бъде здрав, ако се намери отдолу, под едно силно подземно течение, под течението на някоя вода, която развива грамадно електричество. Човек не може да бъде здрав, ако постави главата си в това направление, по което тече тази вода. Имате една

къща, но казвате: Не ми харесва тази къща, има нещо в нея, което ми създава известно неразположение. Има някакво течение отдолу. Причината за това е, че почвата, дето е построена тази къща, не е магнетично, но електрична. Като ставаш сутрин, усещаш се възбуден, имаш в организма си повече електричество, отколкото ти трябва, не знаеш де и как да го употребиш. И така ти се местиш от една къща в друга. Тъкмо се настаниш в една добра къща, но след време дойде господарят на къщата и ти казва: Хайде, излез в друга къща, тази къща ми трябва. И най-после казваш: Така е, като няма човек своя къща! Но ако си направил своя къща, която струва 150 000 лева и после се окаже, че почвата, върху която е построена, е силно електрична и ти не можеш да живееш върху нея, какво ще направиш? Това са практически правила, които трябва да имате пред вид.

Сега вие ще разправяте какви са социалните условия, при които човек може да живее. Това не е лъжица за твоята уста. Социалните въпроси, които хората разрешават, природата ги е разрешила, тя ги е оставила да се разпределят. Човек все трябва да даде нещо от себе си. Да делиш нещата, така не се разрешават социалните въпроси. Сега хората се натъкват на социалните въпроси и искат да ги разрешат, но те не могат да ги разрешат, докато те не знаят как да възприемат светлината. Ако не знаят как да дишат, как да възприемат въздуха, ако не знаят как да пият вода, ако не знаят как да се справят с почвата, върху която живеят или ако нямат почва, върху която да живеят.

В света съществуват два възгледа: Единият възглед е, че Бог създал всичко. Този възглед е на религиозните, на духовните хора. Другият възглед е материалистически, той е възглед на материалистите, които поддържат, че светът не е създаден както трябва, следователно ние трябва да го оправим. Ние трябва да го уреждаме. Това са двата възгледи, по които хората вървят. Но и едните, и другите не са сигурни в това, в което вярват. И едните вярват, и другите вярват. И едните са вярващи, и другите са вярващи. Ако приемем, че светът е създаден от Бога, той е създаден разумно, и

ние трябва да приложим този план, който съществува в природата. Щом се съмняваме в този план, ние трябва да дойдем до едно друго противоречие. Хората се различават в своите възгледи, следствие на което между тях съществуват ред разногласия. Обаче това не значи, че светът не е създаден разумно. Светът е създаден разумно. Онези пък, които допущат, че светът не е създаден разумно, и искат да го оправят, те не знаят как да го създадат разумно. Те казват, че трябва да се приложи насилие - този да се обеси, онзи да се обеси. С хиляди години вече как бесят престъпниците, какви ли не наказания не се прилагат, но светът пак си е същ. Най-после казват: Този свят не може да се оправи. И те са прави. Наистина, докато хората мислят така, светът по никой начин няма да се оправи. В света все ще има едно разногласие. Сега не мислете, че аз ще ви кажа как ще се оправи светът. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, но искам само да ви дам едно изяснение на въпроса как може да се оправи вашият свят. Този свят ще бъде такъв, какъвто е създаден. Като говоря, че светът ще си остане такъв, какъвто .... /Липсва 4 стр./ ... ният, прав е и невежият. Но в какво отношение са прави? След това казвам: Крив е богатият, крив е и сиромахът. Крив е ученият, крив е и невежият. Крив е добрият, крив е и лошият. Но в какво отношение? Това са положения, които трябва да се обяснят. Ако богатият знае как да употреби своето богатство, аз го похвалявам. Богатството му е едно благо заради него, благо е и за другите. Ако и сиромахът разбира благото на своята сиромашия, и двамата са на правата страна. И сиромахът е прав, и богатият е прав. Но ако сиромахът не разбира своята сиромашия, и ако богатият не разбира своето богатство, и двамата са на кривата страна. Следователно, всеки сиромах е бил някога богат човек, който е изгубил своето богатство. И под богат човек разбирам всеки човек, който е пуснал своите средства в общия живот. Ние не разбираме онова богатство, което може да се натрупа за една-две години, но разбирам онова богатство, което човек събира в себе си с хиляди години. Този човек е оправил пътищата си. Та

казвам: Тези възгледи, които сега възникват, те ще възникват. Разни възгледи може да възникват, но те са само методи, които за в бъдеще могат да бъдат само методи, плюс или един минус. От даден възглед вие или ще спечелите нещо, или ще изгубите. Те могат да бъдат или някаква придобивка за вас или някаква загуба. Не е въпросът какво аз мисля. Срещна един човек и мисля, че ще ми помогне. Срещам друг, но ни най-малко не мисля, че може да ми помогне. Нямам никаква надежда в този човек, но той ми помага. В дадения случай важи онова, което става, а не онова, което ние мислим, че може да стане, защото в света стават неща вън от нашите желания. Нещата не стават по нашите желания. И слънцето се движи не по нашето желание. Мога да ви наведа ред неща, които стават в света и все не по наше желание. Растенията растат не по наше желание, реките текат не по наше желание, ветровете веят не по наше желание. Много работи в света не стават така, както ние мислим. Както виждаме, случва се даже и в един дом, че синът не мисли като баща си, и дъщерята не мисли като майка си. И след това хората не могат да си обяснят причините за това нещо. Казват, че синът трябва да мяза на баща си, но това е възможно само когато бащата върви по прав път, по онези естествени линии в живота. Обаче там, дето се срещне най-малкото отклонение, синът не мяза вече на баща си. Той ще бъде при други условия поставен. Следователно този син ще мисли малко по-другояче от баща си. Неговите схващания и разбирания ще бъдат съвсем други. Не е лошо, че възгледите на хората се различават.

Сега ще дам едно определение на богатството и на сиромашията, както и на другите положения в живота. Богатството представя разнообразието в живота. Сиромашията - еднообразието. Учеността, това е разнообразието в живота, невежеството, това е еднообразието. Грешният, разточителният живот на човека, това е еднообразието в живота, добрият живот, това е разнообразието. Еднообразните неща в живота винаги произвеждат слабостите. Щом станеш еднообразен, ти ще отслабнеш. Вие може да направите каквито щете опити в това

направление. Да допуснем, че вие имате една разнообразна идея - искате да помогнете на хората във всяко едно отношение. Един ден си казвате: Защо ми трябва да се ангажирам с хората! Трябва да мисля само за себе си. В който ден започнете да мислите само за себе си, вие постепенно деградирате и се намирате в положението на онзи клон, който започва да казва: Защо ми трябва да мисля за цялото дърво. Не мога ли да мисля само за себе си? Аз ще работя само за себе си, ще бъда свободен. Какво ще става с другите клонища, той не иска да знае. Не е така! Ако клонищата един след друг започнат да изсъхват, и самото дърво ще започне да изсъхва, защото соковете идат от едно и също място. Вие трябва да разсъждавате правилно. Богатите хора са кандидати за сиромаси и сиромасите са кандидати за богати. Учените хора са кандидати за невежеството и невежите са кандидати за учени хора. Добрите хора са кандидати за лоши и лошите хора са кандидати за добри. Защо? - Ако доброто, което човек има в себе си, не знае как да го употреби, не знае как да се ползува от него, с това добро той ще слезе долу и ще стане кандидат за лош човек. Лошото в човека седи в това как той постъпва. Според постъпките на човека се определя лошото или доброто в него. Сега нашата цел не е да защищаваме или да отричаме възгледите на хората. Всеки трябва да има свои възгледи. Каквито и да са възгледите на хората, това е тяхна работа. Всеки може да мисли както иска. Той сам ще си носи последствията. Обаче има едни възгледи в природата, както и в целокупния живот, които са еднакви за всички, и тези възгледи именно всеки трябва да защищава. Има един морал, който е еднакъв за всички. Във всяко друго отношение моралните правила, за повдигане на човечеството, се различават. Богатският син може да се възпитава по един начин, а сиромашкият син може да се възпитава по друг начин. Но в резултатите ще има ли някакво различие? Важно е какви ще бъдат крайните резултати. За това се изисква едно учение днес. За това човек трябва да прави ред научни изследвания и наблюдения. Не е въпрос какво са писали разни автори, или какво е писано в еди-кой си

роман. Ето всички хора казват, че трябва да живеем братски помежду си, а при това не живеят братски. Ние казваме, че хората трябва да бъдат вегетарианци, а повечето са месоядци. Ето повечето същества, повечето риби в морето са месоядци. Всички се гълтат едни други. Много малко риби и то повечето от нисшите са вегетарианци. Рибите една друга се гълтат. По-голямата риба ще глътне по-малката. Друга по-голяма ще глътне първата. А трета по-голяма ще глътне и трите. Като хванете една голяма риба и разтворите корема й, ще видите, че тя е нагълтала друга риба, която пък е нагълтала по-малка от себе си. Най-голямата е нагълтала и трите. Как ще разрешите този въпрос, кажете ми сега? Малката рибка, която е нагълтала още по-малка от себе си, мисли, че е уредила живота си. Дойде друга, нагълта и нея. Втората мисли, че е уредила работите си. Дойде най-голямата, нагълта и двете, и тя мисли, че е уредила работите си. Но най-после дойде човекът със своята мрежа, хване най-голямата риба, извади я вън от водата, разпори корема й, изважда двете по-малки и остава най-голямата. Той счита, че малките не са за работа, изхвърля ги навън, а оставя най-голямата, като счита, че тя само влиза в работа. Но и тази риба не си е уредила работите. И растенията, които мислят, че са уредили работите си, дохождат хората и започват да ги сечат. Но има един закон, едно право, което защищава дърветата. Учените хора дават вече отзвук на това право, че не трябва да се секат безразборно горите. В Америка има случаи дето хиляди декари гори са изсечени от самите американци. На места те са запалвали цели декари гори, за да направят място за населението. Обаче сега в Америка се виждат лошите последствия от изсичането на тия гори. Почвата не е добре уредена, явяват се бури, червен вятър, разни урагани. И след всичко това, американците дойдоха до убеждението, че другояче могло да се постъпи с горите. Не само това, но с изсичането на горите те пострадаха и органически. Тяхната нервна система се разклати. Не само това, но явяват се и много болести. Всички европейци, които отиват в Америка, забелязват, че гърдите им

се сплескват, изгубват своята дълбочина. Те пострадват и в чувствата си. В резултат на това всички учени хора поддържат, че трябва да се правят много упражнения. Мнозина поддържат, че това се дължи на особени микроби. Не, причината за това е, че американците живеят в крайности. Американците са много активни, те прилагат всичко, но има много системи, които нямат никакво приложение. В хигиенично отношение те са много непоследователни. Ако отидете зимно време на някоя вечеринка или забава в Америка, ще се намерите в чудо. Там ще ви предложат една чиния ледено от 150 грама, а след него ще ви поднесат една чиния горещо кафе от 250 грама. И като погледнете тия американци, всичките им зъби са позлатени, нямат здрав зъб в устата си. При тези резки промени от студено на топло, пропуква се глечта. Много от тях страдат от диспепсия. Знаете ли каква болест е диспепсията? То е едно много тежко състояние. Който страда от диспепсия, изпада в много лошо състояние, в ипохондрия, не му се живее, не може да спи, лоши сънища го безпокоят, всичко се обръща с главата надолу. Това състояние аз наричам разстройство на симпатичната нервна система. То не е от зла воля. Някои американски психолози обясняват тези лоши състояния до известна степен на безразборното изтребление на индийците, които са дошли в Америка. И тези духове на убитите си отмъщават. Това не са научни факти, това са само твърдения, това са само възгледи. В едно отношение американците са много чисти, те пазят голяма хигиена в своя живот, но от друга страна са много големи месоядци. В сравнение с тях българинът е вегетарианец. Те по три пъти на ден ядат месо. Ще вземат един голям бут от шест килограма, ще го опекат на пържоли и ще те питат как искаш да бъдат опечени - по-сурови или по-опечени. В средата е по-рохкав, а навътре е съвсем недопечен. Та от която част искате, оттам ще ви дадат. Това е едно голямо неразбиране. Като дойдете в България, тук пък има друго неразбиране. Като дойдете до религиозните хора, те казват, че Господ ще оправи света. Тогава, ако Господ оправи света, той ще ви

заповядва. Той казва: Ако ти не възприемеш достатъчно светлина, ще дойде тъмнината. И тогава ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно светлина, ще дойде тъмнината. И тогава ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно количество въздух в дробовете си, който ще внесе необходимата енергия за обмяна на организма, ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно количество вода в организма си, която да стане проводник на живота, ти ще пострадаш. И най-после, ако ти нямаш достатъчно твърда материя в организъма си, която да прави тялото ти устойчиво, ти ще пострадаш. Някой път костите на зъбите се рушат. Най-устойчива е тази материя, от която е създадена нервната система. От какво зависи устройството на нервната система? От това как е създадено тялото, от мислите, от чувствата и от постъпките на човека. Каквито са мислите, каквито са чувствата, каквито са постъпките на човека, такова е и неговото тяло. Ако човек има в организъма си повече желязо, отколкото трябва или повече злато, или повече сребро, или повече мед, това ще се отрази неблагоприятно върху неговия организъм. Има точно определена пропорция на елементите, които се срещат в човешкия организъм. Те са точно разпределени. В организъма има около 70-80 елемента, които са правилно разпределени. Тия елементи се намират в съединено състояние. Понякога има в организъма на човека елементи, които действуват разрушително. Някои се оплакват, че страдат от сърцебиене, че сърцето му силно биело. Той не знае причината на това сърцебиене. Понякога сърцебиенето се дължи на излишно количество електричество или магнетизъм в организъма на човека. Понякога стават неправилни химически процеси, които така също се отразяват зле върху организъма. Когато пък в стомаха на човека влиза въздух или някакви въздухообразни вещества, тогава става едно разширение, което налягa върху диафрагмата, тя пък налягa върху дробовете, които натискат върху сърцето. Тогава сърцето не може да бие правилно, явява се сърцебиене. След това трябва да се възстанови неговата деятелност, да се създаде

нормалният ход на нещата. Газовете в стомаха са отровни, вредни са и по този начин го разяждат, разстройват го. Следователно в стомаха трябва да има колкото може по-малко газове. Въздухът в дробовете е на място, но в стомаха е вреден. Какво правят хората? - Като се хранят, те отварят много устата си и заедно с храната внасят известно количество въздух и в стомаха си. Заедно с хляба вкарвате и въздух. Но като влезе в стомаха, въздухът натиска на стените му, разширява се, обтяга стомаха и по този начин пречи на неговата правилна деятелност. И затова като гълта, човек трябва да изпъди всичкия въздух навън и да остави в стомаха само приетата храна. Не че абсолютно може да се освободите от въздуха, който е в храната, но като поставите в ума си идеята за правилно хранене, да можете по възможност по-малко въздух да вкарвате в стомаха си. А вие бързате като ядете и не мислите за въздуха, който отправяте в стомаха си. Ще кажете, че това е идейно ядене. Не, тези работи не са идейни, те имат своето практическо приложение. Ще кажете може би, че този въпрос за яденето не е идеен. Вие не знаете как да ядете, а ще говорите за своето верую. Говорите за вашето верую, но вашето верую не помага. Ако ти не знаеш как да гледаш, как да дишаш, ако не знаеш как да пиеш вода, и ако не знаеш как да се храниш, ти не можеш да бъдеш щастлив. От тези четири неща зависи вашето щастие. Най-първо вие възприемате от живота. Чрез светлината вие се възпитавате. Чрез светлината вие възприемате най-чистите възприятия от външния свят. Най-първо като мине светлината през твоите очи, ти не гледай онова, което човек е направил, но погледни на онова, което Бог е създал: Погледни на синьото небе, погледни на онези хубави облаци горе, погледни на планините, погледни как хубаво се движат облаците. Погледни на всичко Божествено. А после погледни на онези къщи, на онези картини, които художникът е рисувал. Като видиш всички хубави неща, благодари на Бога, че ти е дал очи да виждаш и да четеш по тия хубави образи. Като дойде светлината, благодари на Бога и помисли малко върху ония блага, които светлината е донесла

до твоите очи. Нека се изпълни душата ти с благодарност за ония блага, които светлината е донесла. Вие седите и търсите щастието си другаде, дето го няма. Къде ще го търсите? Вън от очите си ли ще търсите своето щастие? Ако ти знаеш как да гледаш и ако ти знаеш как да използуваш това, което си възприел с очите си, ти ще намериш своето щастие. Като възприемеш светлината отвън, после ще изпращаш друга светлина навън и от тази светлина именно ще зависи твоето бъдеще. От светлината, която излиза от твоите очи, от отражението, което изпратиш навън, ще зависи твоето щастие. Когато един човек те погледне както трябва, той изпраща нещо към тебе, и ти казваш: Колко мил поглед! Като те погледне този човек, той иска да каже: От изобилието, което Бог ми е дал, изпращам и на тебе. Много хора са скържави на тази светлина. Като погледне, той се намуси, свие очите си, скържав е този човек. Той не иска да изпрати един поглед, да не го познаят, какъв е вътре в себе си. Какво има от това? Нека хората ви познаят, че сте приели изобилно от светлината. Даром сте приели, даром давайте! И после като изпратите всичко, пак ще възприемете. Като дойде светлината, онова богатство пак започва да тече. Някой казва: Не зная защо Господ ми е дал тези очи. Да гледам ли само? Кога гледат повечето хора? Те гледат, за да вземат от тук - оттам. Че те са взели вече, какво им трябва още? Бъдещето на човека зависи от милия поглед, който могат да дадат някому. Бъдещето на човека не зависи от това, което взима, но от това, което дава. Някой хвърли един мил поглед някому и другият, който го е възприел , казва: Този човек ми изпрати такъв мил поглед, че никога няма да го забравя! Ето десет години минаха вече и аз не съм забравил този поглед. Един млад момък ми разправяше следното: Една стара баба, 70-80-годишна ми даде един ден такъв мил поглед, че никога няма да я забравя. Ако беше млада мома, непременно щях да се оженя за нея. Не зная дали младите моми могат да изпращат такъв мил поглед. И си казах на себе си: Защо тази баба не беше по-млада! Като ме погледна, съвършено изчезна нейната старост. Казвам на

този момък: Ти отиде далеч. Благодари, че таз баба беше стара. Ако беше млада, тя щеше да бъде много скържава, щеше скържаво да те погледне. Тя ще те погледне страхливо. Тя се страхува да не я оберат. Старата баба е много щедра, тя казва: Синко, аз не се боя, богата съм, щедро давам.

Мнозина казват: Каква трябва да бъде нашата обхода? Казват, че е писано. Какво е писано? Какво е писал Соломон? Че кое е най-ценното в Соломона? - Най-ценното в Соломона беше неговата мъдрост. При един случай той отсъди много добре. И Соломон прие мъдростта. Бог му се яви и му каза, че ще му даде знание и мъдрост. И наистина, Той му даде знание и мъдрост. Сега аз искам да се спра малко върху Соломона. Върху неговия живот. Животът на Соломона има две страни. Едни много критикуват Соломона, казват, че имал много жени. Колко жени имал? Той имал 300 жени и 900 наложници. Всичко 1200. При това той бил окултист. Значи 12 зодии. Той турил на всяка зодия по сто жени. Що е жената? От окултно гледище вие много плитко разглеждате въпросите. Соломон е събрал една магнетическа сила. Отношението е едно към сто или едно към хиляда. Това представят 12-те зодии. Той е турил сто жени в запас. В прав смисъл зад всяка зодия има по 90 градуса. Тези 90 градуса представят всички възможности, с които човек в даден момент може да възприеме светлината. Значи той си е послужил с един ъгъл, от 90 градуса. Това са окултни изчисления, с които Соломон е искал да намери едно отношение. Колко жени трябва да има човек, за да намери една, с която да може да живее? Значи всички тия жени са били все кандидатки , за които Соломон е могъл да се жени. Но той не се е оженил за всички. Първите триста са били приети за редовни ученички, а останалите 900 са били кандидатки за ученички. Той ги изпитал всички колко от тях могат да му хвърлят по един мил поглед. И между всички тия 1200 жени, той не е могъл да намери нито една, която може да му даде един мил поглед. Един ден видял, че загазил много, той се отчаел, чудил се какво ще ги прави, как ще ги върне на

бащите им. Защото всички били все кандидатки за царкини. Всички дошле при него с подаръци, да му се представят като кандидатки. Не е лошо това, но как ще ги върне назад? Според едно предание като загазил много, Соломон се обърнал с молитва към Господа, да му помогне по някакъв начин да се освободи от тези жени. Той се оплаквал, че съвсем се оплел в живота и не знае как да се освободи. Един ден като се разхождал така отчаян, срещнал една млада, красива овчарка - Сунамка, която му дала този поглед, който търсил. Веднага сърцето му мръднало. За тази Сунамка той написал цял роман: „Песен на песните“. Той й предложил да дойде в двореца да живее с него, но тя му отказала. Казала му, че неговият дворец не е построен така, както се е научила да живее. Неговият дворец не е като небето, под което тя живее. „С нищо аз не искам да заместя този дом, в който живея, нито благата ти искам.“ И след това му казала: „Ти имаш много добър, отличен ум, но сърцето ти е лошо. Сърцето ти не е на място.“ Оттогава започва реформирането на Соломона. В него става цял преврат. За да се поправи, той започва с притчи. След тази среща, той написал: „Песен на песните“, притчите. Той си казал: С притчи работа не става, но трябва приложение. Сунамката го питала: „Какво искаш от мене? Какво видя особено в мене?“ Той й казал: „В погледа ти имаше нещо особено. Ти ми даде такъв поглед, какъвто никъде и никога до сега не съм срещал.“ Този поглед представя общение на душите, които се разбират. Тогава тя му казала: „Ти не можеш да бъдеш свободен човек, докато сърцето ти не е свободно. Ако ти искаш да ме имаш както другите жени, аз нямам нужда от такъв мъж, нямам нужда от мъж. Много жени имаш кандидатки да се женят за тебе.“ - „Да, но аз имам нужда от такава жена!“ Казвам: Тази е вътрешната драма. Понякога ние искаме Божественото в нас да се ожени за нас. По този начин ние искаме да се осигурим. - Няма го майсторът! Вие ще срещнете тази Сунамка, тя ще ви хвърли този поглед, но с нищо не можете да я подкупите. Вие с нищо не можете да подкупите един човек, който вярва в Божественото. Докато ви подкупват, че като

влезете в една или в друга църква или в едно или друго общество, ще влезете в небето, вие не сте човек, който вярва в Божественото. Вие сте подкупени вече. Божественото с нищо не се подкупва! Ако ти бягаш и влезеш някъде, веднага ще ти кажат: Ела с нас! Не, ти няма да се подкупваш, нищо повече! Бог, Който изпраща светлина, показва пътя, по който трябва да живееш и да слушаш неговите заповеди. Ако отвътре го слушаш и знаеш как да изпращаш светлината, ти ще знаеш как да изпращаш своя поглед и ще уредиш своите работи, ще създадеш една хубава връзка с хората. Първо трябва да създадеш тази връзка. Ако създадеш тази връзка, аз наричам това служение на Бога. И наистина ти може да създадеш тази връзка, само когато служиш на Бога. И Писанието казва: Когато пътищата на хората са благоугодни на Бога, Той ги примирява с всичките им врагове, т. е. с онези, които му враждуват. Има хора, които не ти враждуват. Може да не ти са приятни, но не враждуват с тебе. Те не могат да се нарекат твои врагове. С враговете ти непременно трябва да те примири Господ, за да се оправят пътищата ти. Само Бог е в състояние да те ръководи в пътя ти. Ставаш сутрин, не си разположен, намираш живота безсмислен, не намираш никаква светлина наоколо си. Гледаш на хората, не намираш никакъв смисъл в техния живот. Всички хора те гледат накриво. Имаш жена, имаш деца, имаш синове и дъщери, но нищо не ти хваща око. Има нещо, което липсва на човека. Какво му липсва? - Той не е възприел онази светлина, която му е нужна. Ще кажете, че с насилие трябва да си послужите. - С насилие работите не стават.

Сега не схващайте нещата криво. Аз не се занимавам със сегашния ви живот. Сегашният ви живот е резултат на онези възгледи, които сте имали в миналото. Резултатът си е резултат. Аз ще третирам онова, което е сега. Аз ще третирам онова, което за в бъдеще ще дойде. То е съвсем друго. И настоящето си има своите добри страни. И то си носи своите добри страни, своите опитности, но ако искате да разберете живота за в бъдеще и ако искате да го

преустроите, преустрояването ще стане по друг начин и по други методи от тези, с които днес си служите.

Казвам: Възпитанието трябва по друг начин да стане и да започне. Да допуснем, че някои от вас го направят днес учител. Как би постъпил с учениците си? Като съм правил своите изследвания, посещавал съм много училища, и навсякъде виждам как учителите се оплакват от учениците си. Те бият, мъмрят, наказват учениците си, но въпреки това не могат да внесат никакъв порядък. Ако бях учител, щях да имам едно пиано на разположение. И трябват ми само четири ноти, за да внеса ред и порядък между учениците си: Слушайте деца! И ще започна да пея нотите: до, ми, сол и горно до. Ще разделя думите: Слушайте деца на срички и на всяка сричка ще приложа съответния тон: до, ми, сол, до. Ще попея пет минути и след това ще започна работата си. Като се раздвижат, като започнат да немируват, пак ще им попея. С това ще се внесе в децата едно разположение, и няма да се тревожа. Ако пък бях къщница и чаках мъжа си, който иде нещо разгневен, пак ще седна пред пианото и ще започна да пея със същите тонове: до, ми, сол, до с думите - добре дошъл! Като чуе това, той веднага ще измени разположението си, ще каже: Хайде, изпей ми това още веднъж! Като му пея три пъти, той ще се разположи. Тогава ще му сложа ядене и ще ядем сладко. Така се разрешават въпросите. Аз не съм за социалните въпроси, но казвам: Има един естествен път, по който социалните въпроси могат да се разрешат. Те са разрешени вече. Ако някой от вас би влязъл във висшите светове, той би видял как живеят там съществата и как възпитават децата си. Вие трябва да влезете в свят по-възвишен от вас, за да видите как възпитават там децата. Ако влезете в рибия свят, какво ще видите? Ще кажете, че светът е такъв. Представете си, че рибите са като хората. Те хвърлят яйцата си на брега или ги заравят в пясъка и не се грижат за тях. Една риба хвърля годишно около 300 000 яйца и ги оставя на произвола на съдбата.

Един наш приятел придава една приказка за костенурката и за пъдпъдъка. Костенурката кани един ден пъдпъдъка на гости при себе си. Той казва: Не мога да дойда, защото имам яйца, които мътя. Защо си толкова глупав! Виж, аз моите яйца заравям в земята и слънцето ги измътва. Пъдпъдъкът отговорил: Онова, което земята измътва, по земята пълзи, а онова, което аз измътвам, хвърчи. Наистина онова, което земята измътва, пълзи. Онова, което ти измътваш, нагоре хвърчи. Това е Божественото. Тогава костенурката въздъхнала и тръгнала по своя път. Ако отидете при рибите, там по 300 хиляди ги изхвърля майката и имената им не знае. Досега никоя риба не знае имената на децата си. Какъв ще бъде светът, ако ние държим лекции на рибите, че всяка майка трябва да познава децата си и да знае имената им? Колко хиляди години ще вземе на рибата, докато се запознае с децата си и да им шета? Като отидете дома си, направете изчисление. Понякога човек трябва да се върне назад. Един ден, когато рибата стане човек, тя ще каже: Не ми трябват толкова много деца. Едно, две деца ми са достатъчни. Излишни ми са 300 хиляди деца, не е в многото, но в малкото. Едно дете да е, но на свят да е, отколкото хиляди да измътва земята.

Казвате: Де е онзи свят? - Горе е. Не е много далеч. Няколко километри нагоре е. Къде е рибият свят? Рибата пита: Де са хората? Тя не ги вижда. - Вън от вас са те. Те живеят в една среда по-рядка от водата. - Ами дишат ли и те като нас? Следователно има същества, които седят и по-високо от хората. Те не дишат въздух, но дишат етер. Рибите дишат с хриле, хората дишат с дробове, а има същества по-високостоящи от хората, които дишат с особени органи, т. е. те дишат чрез своите чувства или чрез своята симпатична нервна система. Те не дишат с дробове, но със своя слънчев възел. Та когато казваме, че човек трябва да живее правилно, ние имаме пред вид, че той трябва да започне още сега да се учи да диша със своята симпатична нервна система. Защото като мине през физическия свят, той ще навлезе в полуфизическия свят, в свят, дето ще престане да

диша с дробовете си. Той ще диша чрез чувствата си. Та когато обичате, вие развивате своите бъдещи дихателни органи. Ако не обичате, вашата бъдеща дихателна система ще остане неразвита. В това седи вашето нещастие. Ето защо има смисъл да обичаш и да бъдеш добър. Всичко това ще стане причина за развиване на онези органи, които са сега в зачатък. Както едно време са били зачатъчно състояние, нашите дробове, така сега нашата симпатична нервна система е зачатък на бъдещите дихателни органи. За в бъдеще дробовете ще се изменят и ние ще дишаме по друг начин.

Сега новата философия седи в това, че нещата ще придобият друг смисъл. Тогава ще мислите дали това е вярно или не. Вие можете да се съмнявате, а можете и да вярвате. Това нищо няма да ви ползува. За мене това е безразлично. Всеки от вас в пет минути може да провери дали говоря истината или не. И за мен пет минути са достатъчни да проверя дали вие сте възприели това, което говоря или не сте го възприели. Ако вие сте възприели нещата и влезете в хармония с цялото и станете уд от цялото, вие ще станете проводник на Божествените истини. Като ви говоря за светлината, аз ви говоря като едно благо, което Бог е създал, но има една опасност криво да разберете това, което можете да разберете, то е в приложението на светлината. И от най-стари времена и до сега светлината внася в човека един мек магнетически поглед. Сега да го обясня по-добре. В природата има една постоянна обмяна. Тази обмяна става и със светлината, и с въздуха, който хората възприемат. Това е вторият метод - методът на светлината, Божественият метод. Въздухът служи за емблем. Най-първо чрез дробовете си човек ще възприеме чистия въздух. Като влезе в организъма, той ще окисли кръвта, ще я пречисти. И после отново ще излезе навън, като нечист въздух. Значи, каквото приеме чрез дробовете си, нищо от него няма да се задържи, ще се изхвърли навън и тогава дробовете ще останат съвършено празни. След това ще настъпи вторият момент: Възприемане на чист въздух, и отново изхвърлянето му навън като

нечист. Така ще се отплатите за това, което сте приели от въздуха. Има много системи за дишането, много правилни и неправилни. Всички методи за дишането са хубави, но в тях липсва един съществен елемент. Има наука за дишане на индусите, но и в нея липсва нещо. В него липсва волевото дишане. Този метод на индусите е придружен с големи противоречия: Големи печалби има, но и големи загуби. В този начин на дишане стават големи кризи. Тези методи са упражнявани от индусите с хиляди години, вследствие на което те имат големи постижения. Каквито и колкото да са добри тези методи, те не са добри за европейците. Те дават големи жертви. Европейците нямат преживяванията на индусите. Един метод за дишането е следният: След като приемете в дробовете си чистия въздух, и го задържите 15-20-30 секунди, трябва да кажете в себе си положителните думи: Господи, заради голямото благо, което си ми дал, аз съм готов да изпълня Твоята Воля. Тези трептения, които излизат чрез въздуха, отиват в пространството и се хроникират. И това, което си приел от въздуха, образува се една реакция. И тогава приетата сила от въздуха се нагажда в организъма. И съществата от другия свят като ви слушат и те ще възприемат тази формула, която за тях е едно благо. Тъй щото едновременно с вас и те ще приемат благото от въздуха. Не само един път трябва да казваш тези думи, но колкото пъти дишаш през деня, все трябва да си служиш с някоя формула. Няколко формули трябва да употребява човек при дишането. С дишането човек може да се освободи от всякакво тягостно състояние. Още какво можете да кажете като дишате: Господи, аз се радвам и скърбя заедно с тези, които се радват и скърбят и аз ще бъда едно с тях. Ако не си ял три деня, започни да дишаш и кажи: Господи, благодаря ти, че не съм ял три деня, за да имам възможност да мисля повече и по-правилно за Тебе. Иначе, като се нахраните много, става ви тежко. Тъй щото като гладувате, имате възможност да мислите по-често за Господа. Като погладуваш известно време с благодарност, ще дойде някой добър човек при тебе

с книга в ръка, в която е завил хляб. Той е изпратен от Бога да ти донесе Неговото благословение. Ти ще се ръкуваш с него, ще се запознаеш и ще благодариш за благото, което ти носи. Той ще ти донесе хляб, а заедно с това ще ти остави и нещо от себе си. Какво лошо има в глада? Ако не бяхте постили няколко деня, този добър човек нямаше да дойде при вас. Вие нищо не сте изгубили, но сте придобили нещо - запознали сте се с един добър човек. Ако една дървеница може да пости по шест месеца, защо човек да не може поне три деня да пости? Като пости, дървеницата става светица. Като е постила, като я погледнете, от единия до другия край, тя свети, станала е прозрачна. Като се наяде, отново потъмнее, отново дървеница става. И паякът също така може да пости с месеци. Той седи спокойно, с голямо търпение, дано се хване нещо в мрежата му. Казва: Каквото Господ даде! Само хората като постят 24 часа или три деня, казват: Гладни ще умрем! Това не е постене. Като постиш три деня, през това време ще дишаш свободно, ще възприемаш въздух. Чрез въздуха ти можеш свободно да възприемаш достатъчно количество хранителна енергия. Един руски биолог сега прави свои научни изследвания малко фантастични, вследствие на което някои учени му възразяват. Той изследвал кръвта на хората, които са гладували 5-6 деня и след това изследвал кръвта на ситият. Тогава той взел малко от кръвта на наситения и пръснал в кръвта на гладния. Не се минало много време и гладният усетил вливане на енергия в организъма си. Това става днес в Съветска Русия, дето хората не са духовни, а материалисти. Тъй щото, ако дойде при вас един гладен човек, ти ще нацъркаш малко от кръвта си в неговата и този човек ще се почувствува сит, задоволен. Това не може да става всякога, но по този начин ще можете да влезете в положението на гладния и ще можете да го задоволите. Всеки човек, който е готов да ви даде капка кръв от себе си, той ще е готов да се пожертвува за вас, той ще е готов да ви даде и един самун хляб.

Съвременните хора са се обезверили. Безверието е глад - вярата е ситост. Любовта е едно наситено състояние, безлюбието е вътрешен глад, сиромашия. При безлюбието човек може да се нахрани само с Любов. Тази Любов ще мине първо през въздуха, а въздухът е в състояние да направи всичко в човека. Той ще ти даде права мисъл. Като приемеш тази права мисъл, ти ще я проектираш в пространството. Ако изпратиш, ако проектираш тази мисъл до един човек, който е гладувал няколко деня, той ще се насити. Някой е гладен, седи, безпокои се. Няма какво да се безпокои. Нека влезе в станцията си, нека изпрати своята мисъл в пространството и ще види, че след малко време той ще получи чрез въздуха една успокоителна, бодра, хранителна мисъл и ще се насити. Тази мисъл е изпратена от някой добър, подигнат човек. Детето дойде в къщи и казва на майка си: Мамо, гладен съм. Кой от вас като детето се е отправил с мисълта си към Бога и е казал, че е гладен? - Вие отивате при Господа гневни и казвате, че сте гладни. Но при това положение не получавате никакъв отговор. Вие трябва да знаете, че гладът има свое предназначение. Гладът е вътрешен стремеж! Той е мощна сила, която подтиква хората да направят нещо добро. Ако не знае как да направи доброто, той ще направи зло. Ако не знаеш как да употребиш Любовта, от незнанието си ти ще направиш зло. Всичкото зло в света се дължи на факта, че не знаем как да употребим благата, които ни са дадени. Тази е единствената причина за злото. С едно парче хляб, ти може да затикнеш дихателното гърло на човека и да го задушиш. Със сто грама вода ти можеш да задавиш човека. Човек не е просто същество. Ти искаш да обичаш един човек, но същевременно у вас стават известни реакции, които запушват дихателната система на душата ти, на чувствата ти. Това наричат подпушване на чувствата или подпушване на симпатичната нервна система, на слънчевия възел в човека. При това положение в човека става цяла пертурбация. Следователно, няма да обичате много, няма да се лакомите. Ще обичате по малко, постепенно ще давате. И като ви обичат, пак ще

кажете: Давай ми по малко! Няма защо да бърза човек. Той с векове, с хиляди години има да проявява своята Любов. Не трябва изведнъж да я прояви. Ако изведнъж проявите всичката си Любов към някой човек, вие може да го удушите. Мога да ви приведа ред примери в това отношение из живота. Всички онези майки и бащи, които са дали изобилно своите чувства на децата си, в стари години са пожънали плодовете на тази Любов. Последствията на тази тяхна Любов са били всякога лоши. Не само това, но органите на тяхната духовна натура са били вече подпушени. В децата е ставало известно натрупване и те са започнали да мислят съвсем физически. Детето е започнало да гледа на баща си като на обикновен човек. И тогава то е казвало: И друг може да ми бъде баща. То е започнало да гледа и на майка си като на обикновен човек и е казвало: И друга може да ми бъде майка. Не, на земята друга не може да му бъде майка, нито друг да му бъде баща. Точно определено е коя може да му бъде майка и кой може да му бъде баща. Аз не говоря за Бога като за ваш баща. Ако вие познавате Бога като ваш баща, вие ще познавате и своя баща като негов заместник, и тази майка е негова заместница. Казвате: Тази не е моя майка. Щом Бог ти я дал, ти ще я зачиташ заради Любовта си към Бога. За времето, докато си на земята, ти ще я признаваш за своя майка. Ако тя те пита какво ще ти бъде в другия живот, ти ще кажеш: За другия живот не зная какво ще ми бъдеш. В този живот си моя майка, а за другия - не зная. В другия живот може да ми бъдеш или сестра, или брат. Какво означава думата майка? Чрез тази майка Бог ти е дал някои неща, които други никой не може да ти ги даде. Чрез майката Бог дава на децата, на хората най-добрия ум. Чрез бащата Той дава на хората най-доброто сърце. Мъжът предава на синовете си и на дъщерите си най-доброто сърце. Жената предава на синовете си и на дъщерите си най-добрия ум. Когато някой иска малко ум, той трябва да отиде при майка си, тя ще му даде най-добрия ум. Затова именно е почитана майката. Ако детето почне да не вярва в майка си, неговият ум ще се обезвери, и постепенно ще почне да отслабва. Когато

почвата отдолу отслабне и растенията отслабват. Ако почвата отдолу почне да се усилва и растенията се усилват. Ако твоята майка умствено се усилва и твоят ум ще се усили. Ако сърцето на твоя баща почне да се усилва и твоето сърце ще почне да се усилва. Затова е казано: Почитай баща си и майка си! Почитай майка си заради добрия ум в нея. Почитай брата си и сестра си, които се раждат заедно с тебе, защото те ще допринесат нещо за усилване на твоята физическа сила. Това е домът от физическо гледище, а също така и от гледището на онези мистици от школата на възпитанието на дома.

Та казвам: Като дишате вие ще гледате да се свържете с онзи възвишен свят, ще мислите за съществата от този свят, които дишат не чрез дробовете, както хората, не чрез хрилете, както рибите, но чрез нови органи, които възприемат етера от въздуха. Вие се нуждаете от етер. Етерът е най-чистата материя, която човек може да изсмуче от въздуха. Този етер представя жизнения елексир. Но ако вие не можете да се свържете с тия същества, които възприемат етера от въздуха, дишането не е правилно.

Сега да оставим какво мислят хората. Вие, които вървите по пътя на окултизма, трябва да се научите да дишате правилно. Онзи свят трябва да ви бъде така ясен, и всяка година да имате поне по едно писмо от онзи свят. Всеки от вас да има поне по един познат от онзи свят. Когато се говори за онзи свят, вие мислите, че за да отиде там, той трябва да се излъчи. Не, има един естествен начин, по който човек може да отиде в другия свят. На човека се позволява поне един път в годината да посети онзи свят. Дава му се един месец отпуск да отиде на онзи свят, да прекара това време там и после пак да се върне на земята и да започне работата си. Нали същото става и със затворите на земята? Когато някой затворник прекара дълго време в затвора и покаже пред всички свои началници, че е започнал да се изправя, да подобрява живота си, те придобиват доверие в него и затова от време на време го пущат за един ден в града да се поразходи, да си направи някакви покупки и вечерта пак да се върне.

Този човек има право вече да излиза. Така и всеки човек има право поне един месец да прекара в онзи свят и после да се върне на земята да продължи работата си. С този човек вече е станала някаква промяна.

Ще ви приведа един пример за едно посещение в онзи свят. Това ми разправяше един познат, началник в Чирпан, няма да кажа името му. Той имал само майка, която много обичал. Една слабост, която имал, била тази, че обичал много да партизанствува. Като дохождало въпрос до партизанщина, той не могъл вече да се самовлада. Един ден майка му заболяла и се принесла цели три дена в онзи свят. Като се върнала от там, казала на сина си: Синко, след един месец ще замина за онзи свят, трябва да се приготвиш за това. Като я слушах да говори така, аз си мислех, че е малко занесена. Казах си: Нищо, стара жена е, няма защо да й се държи сметка за това. В същност тя не беше стара. Едва имаше 45-50 години. Наистина след един месец майка ми ме извика и ми каза: Синко, заминавам днес за онзи свят. Докато се разбера какво иска да ми каже, тя умря. Погребахме я, но аз изживях голяма скръб и отчаяние. Цели три месеци се затворих в къщи и прекарах само в плач. Никъде не излизах. Една вечер сънувам, че майка ми иде при мене и ми казва: Слушай, не искам да ме поиш със сълзите си. Аз искам да живееш един чист живот, да живееш по Бога и да се откажеш от това твое партизанство. Не искам повече да ме безпокоиш с твоите плачове. Да се облечеш хубаво, чисто и да излезеш между хората! Така иска Бог да се живее. Като станах сутринта, облякох се добре и излязох между хората. От този момент се убедих, че съществува друг свят. Сега и всички вие може да кажете, че умът на този човек е малко мръднал.

Казвам: Използувайте условията за онази вътрешна опитност. Вие отделяте Бога от хората, отделяте го от природата и искате да живеете по особен начин, да го видите по особен начин. Това е възможно за напредналите, вие трябва да видите Бога първо в хората. Вие трябва да видите Бога чрез растенията, чрез животните, чрез

хората, чрез всички живи същества, чрез слънцето, звездите и т. н. Само така можете да добиете представа за Бога. Иначе като се говори за Бога има една опасност. За да познаят Бога, Той винаги се явява на хората при най-неблагоприятните условия на живота, че нищо вече не му се иска, никъде не може да се свърти, нищо не може да му помогне, тогава Бог ще му се яви. Когато Бог му се яви, всички груби състояния, всички груби чувства в него изчезват и с него става цял преврат. Който го види веднъж, оттам нататък той има вече особено понятие за живота. Той започва да търси страдания, мъчнотии и тягости. Дето отива, вижда нещата другояче. Дето отива, всички го посрещат добре. От този момент пътят му се оправя и се отваря. Всички животни, всички хора се изменят спрямо него. Който го погледне, все му се усмихва, всеки го кани, всеки е готов на услуги към него. В душата му настава един вътрешен мир. И му се отдават ред условия да бъде добър. Мъчно може да се определи какво нещо е Бог. Понятието за Бога е нещо, което не може да се определи. Понякога човек може да има само една фикция, само едно отражение за понятието Бог. Да видиш Бога само веднъж, това е нещо знаменателно, нещо епохално в твоя живот. То е достатъчно. Само веднъж да го видиш, ти никога няма да Го забравиш. Да Го носиш в себе си, не като вечен спомен, но като нещо, което постоянно се развива и усилва. Колкото и да се отдалечава тази светлина, ти всякога ще я виждаш. Където и да е, все ще Го виждаш. Между Бога и тебе ще бъдат наредени милиарди същества, ти ще Го виждаш някъде далеч от себе си. Обаче като се намериш пред някаква мъчнотия, или пред някаква скръб, тази светлина ще се увеличава все повече и повече. Щом стане някаква промяна, светлината ще се увеличи и всички хора ще бъдат в твоя помощ. Когато Бог иска да помогне на един народ, или на едно общество, или на едно семейство, или на един човек, всякога и на всякъде законът е един и същ.

Сега гледайте да имате тази вътрешна вяра, да изпитате доброто, което е скрито във всички хора, както и доброто, което е скрито във

вашите души. До тогава до като ние не можем да проявим доброто, което е у нас, докато не можем да проявим Любовта, която е у нас, докато не можем да употребим знанието, което е у нас, както и свободата, която е у нас, ние не можем да видим и да познаем Бога! Щом проявим тези неща и Бог ще ни се изяви. В знанието, в което ние почваме да проявяваме Любовта си, в знанието, в което ние почваме да проявяваме своята мъдрост и свобода, които са в нас, ние, ние сме съзрели вече Бога.

„Умих се и прогледнах“. Пожелавам на всички да се умиете и да прогледнете!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

6-та неделна беседа от Учителя, държана на 27-ми октомври 1935 г. 10 ч. София, Изгрев

ДВИЖЕНИЕ, ПРИЛОЖЕНИЕ И ПОСТИЖЕНИЕ

Блажени кротките, защото те ще наследят земята.

Отче наш.
Бог е Любов.

Ще прочета пета глава от Евангелието на Матея, за блаженствата, които някои наричат: Неразбраните блаженства на Христа.

Духът Божий.

Какво ще напишете, ако ви се даде една тема върху: Движение, приложение и постижение? Ще наследят земята. Кои? Кротките. Ако ти искаш да живееш на земята, да я наследиш, да имаш някакво наследство, Христос дава за това само едно положение. Какво е това положение? Ти трябва да бъдеш кротък. Ако не си кротък, ти си странник на земята, ти не може да имаш нищо, ти си един пътник. Ще се спреш някъде и след няколко деня ще си платиш каквото дължиш. След това ще тръгнеш в пътя си. Такова е положението на всеки, който отиде в някоя чужда държава. Той може да отиде дето иска, но гражданин на тази държава не може да бъде.

Сега едно малко разсъждение. Съвременният век се отличава с една доста висока култура. Мнозина от вас сте минали в гимназия, в университет, знаете например какво нещо е повдигането на едно число в квадрат или в куб. Повидимому това е проста работа, но ако искате да си обясните защо едни числа и кои числа именно се повдигат в квадрат и кои в куб, няма да можете да си обясните. Всяко число, което се повдига в квадрат, изменя своето естество. И всяко число, което се повдига в куб, също така изменя своето естество. Тази работа е трудна даже и за математиците. Благодарете, че не знаете тези работи, защото ако ги знаете, най-голямото нещастие щеше да

дойде върху главата ви. Ще ви кажа защо: Представете си, че седите пред една каса, пълна с пари, но вие не знаете, че има в нея пари. Макар и да имате слабост към парите, щом не знаете, че в касата има пари, ще седите тих и спокоен, няма да я бутате. Но ако знаете, че има пари, ще я бутате. Това бутане може да ви създаде ред неприятности. Могат да ви поставят в затвор, дето да седите цели десет години. Защо? Защото сте бутнали касата. В това отношение касата е много целомъдрена мома. Ако някой я бутне, десет години затвор го чакат.

Ще приведа един пример из обществения живот. Има много прости неща, които трябва да се обяснят. Сега ще констатирам само един факт. Представете си, че една целомъдрена мома и един целомъдрен момък се срещнат и се обикнат. Те се оженят и заживеят един целомъдрен живот. След една година тази целомъдрена мома е на смъртно легло. Веднага викат един лекар, който дохожда и започва да изследва пулса , пипне ръката . После ще отвори гърдите и ще тури ухото си на гърдите и ще слуша. После ще смъкне малко ризата , ще я изслуша отзад по гърба, да види какво е състоянието на дробовете. Най-после ще я накара да си извади езика, ще повдигне клепачите , ще я изследва най-щателно. Като гледа това, възлюбленият намира всичко на място, като че е в реда на нещата да я пипа, да я изследва. Като я пипне този лекар тук-там, най-после тя оздравява. Тя е благодарна, доволна от този лекар и като го види, поглежда го умилно. Обаче, ако тя си позволи да каже сега на лекаря: „Не можеш ли пак да ме попипаш, да ме изслушаш?“, това няма да бъде в реда на нещата. Какво ще каже в този случай нейният възлюбен? В първия случай той намира, че е в реда на нещата така да постъпва лекарят. В този случай той и лекарят са едно и също нещо. Във втория случай обаче той намира, че това, което лекарят би направил, не е в реда на нещата. Сега вече неговото мнение и това на лекаря не се съгласяват. Той казва: „Аз съм на особено мнение, малко.“

Сега аз няма да разрешавам този въпрос, оставям го вие сами да го разрешите. Аз не искам да разрешавам този въпрос, оставям го на вас, вие да го разрешите. Колкото и да се разрешава този въпрос, той остава един от неразрешените въпроси. Такова нещо представя и касата. Докато касата е болна, колкото и да я пипате, това е в реда на нещата. Но щом оздравее касата, само да я пипнете, очаква ви десет години затвор. Кога е болна касата? - Когато няма нищо в нея. Следователно, когато лекарят бутне празната каса, той е вложил нещо в нея, и всички намират, че това е в реда на нещата. Той не е задигнал касата. Сега касата тежи повече, отколкото по-рано, преди да е дохождал лекарят. Но ако този лекар или друг някой си позволи да бутне и да бръкне в здравата каса и да вземе нещо от нея, всички считат това нещо за неморално. Тогава казваме, че това са човешки разбирания, човешки порядък на нещата.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята." За да бъде характерът ти устойчив, за да придобиеш някакво наследство, ти трябва да бъдеш кротък. Това, което е равносилно или което ще даде като награда за кротките, за кротостта, то е, че ще наследят земята. И после от Свое гледище Христос казва: Ако искаш да бъдеш син Божи, ти трябва да бъдеш миротворец. Ако пък искаш някой да те утешава, да те глади, ти трябва да бъдеш нажален. Ако искаш Царството Божие да бъде твое, ти трябва да бъдеш нищ духом. Нищ духом не подразбира слаб или болничав, но човек, който може да се спогоди с всички хора, с всички същества. Този човек е в състояние да раздели хапката си с всички живи същества по лицето на земята. Той не влиза в стълкновение с никого. Нито с животните, нито с буболечките, нито с растенията, нито с хората. За такъв човек турците употребяват поговорката: Този човек е с девет криле или с девет царе в мир е. Казано е по-нататък: „Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят." Ако искаш да се наситиш, първо ще гладуваш. Някои искат да се наситят, без да са гладували и жадували. Само след като гладуваш и жадуваш, ти може да се наситиш.

Насищането е резултат на гладуването и на жадуването. Значи, насищането е едно благо, възприемане на една награда. „Блажени милостивите, защото помилвани ще бъдат. Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога.“ Който иска да види Бога, той трябва да бъде чистосърдечен. „Блажени гонените заради правдата, защото на тях е Царството небесно.“

Сега аз не зная дали всички сте съгласни с блаженствата, които Христос е изказал, но поне в едно нещо всички сте съгласни. Не зная дали всички ще бъдете съгласни с мене, но поне в едно вярвам, че сте съгласни: Всички сте подали заявление до Бога искате да бъдете собственици на земята, нищо повече. Всеки от вас иска да има парче земя, да има къща. Според Христовото учение, [за] да имаш къща, за да имаш земя, ти непременно трябва да бъдеш кротък. Това са земни актове, които се наричат тапии. Често вие анализирате съвременния живот по лекарски. Едно време, ако някой си позволи само да бутне някой човек, биха го обесили, а сега лекарят взема своите ножчета и като някой орел започва да разкъсва човека. Те режат вените, артерии-те, костите, мускулите и като свършат работата си, седнат в своята лаборатория и започват да си пушат тютюн. Гледаш, тези хора доста благородни, но всеки взел ножчето си и реже: един взел десния крак, друг левия, един взел дясната ръка, друг лявата и режат ли, режат всеки търси нещо в човека. Като режат човека, те изучават къде са нервите, къде са артериите, какви мускули и органи има, какви са техните функции и т.н. Като изучават по този начин човека, те лекуват здравите хора. Защото, като лекувате човека, ако в него се е скъсал някой нерв или се е преплел, или се е пресякъл някъде, трябва да знаете накъде върви, какъв път минава и т.н. Това е учението на съвременните хора. Ние изучаваме умрелите хора по този начин, за да можем да бъдем полезни на живите хора. Често ние изучаваме морала на хиляди поколения преди нас. Обаче от този морал ние нищо не можем да приложим. Какъв е бил моралът на тези хора? Всички растения, всички животни, и те имат своя морал. Във всички

времена хората са имали известен начин на постъпки. Обаче в своето съзнание те никога не са имали едно всеобединяващо правило. Те са имали частични схващания. Само някои от много напредналите същества от човешката раса са схващали тази нишка, която съществува между всички хора. Ето какво разбирам аз от това. На умрелия човек не е потребен нашият въздух. Следователно, за да може да се ползува от въздуха, човек трябва да бъде жив, да живее. След това, той трябва да има дробове. И риба да е, той трябва да има хриле. Някои микроорганизми дишат чрез кожата си. Те имат съвсем други органи за дишане. Значи, в това отношение всички се ползуват еднакво от въздуха, защото без въздух не може. През въздуха минава енергията на живота. Затова вие трябва съзнателно да дишате. Въздухът е общо благо за всички. Казвате: Какво нещо е въздухът? Въздухът е това, при което човек почва да живее, да се движи. Докато не е всмукал въздух, човек е спокоен и инертен е, не се движи. Докато е в утробата на майка си, детето през всичкото време е спокойно, не се движи. Майката го храни по особен начин. Детето е обвито в една риза, наречена детинска риза. Тази риза храни детето, тя е едно ембрионическо тяло, с което детето живее в утробата на майка си. Ако бихте казали на това дете, че след време то ще умре, ще скъса връзките с майка си и ще излезе навън, при което сегашното му тяло, сегашното му състояние съвсем ще се измени, то не би повярвало. Ако му кажете още, че майка му вече няма да му шета, ще има съвсем други отношения към него, то пак не би повярвало. То ще влезе в друг свят. И докато е в утробата на майка си, то е в съвсем затворен свят, без никаква светлина. Детето е затворено в един тъмен свят, като една целомъдрена мома, която никои очи не трябва да я видят. Всяка мома, която хората поглеждат с лоши очи, може да се опятни. Това дете е като целомъдрената мома. Като прекара девет месеца в утробата на майка си, най-после майката казва: „Ти не можеш да седиш повече вътре, трябва да излезеш вън." Тя въздъхва свободно и се освобождава. По никой начин тия двамата, майката и детето, не могат

да живеят заедно повече от девет месеца. Те трябва да се разделят. И тогава майката усеща един страх. Докато се разделят, някога са нужни един ден, някога два, а някога три деня. Някой път тази работа става много лесно, но някой път се запрегне и положението се влошава. Това са символи на духовния живот, които аз искам да ви обясня.

Казвате: Какво отношение има всичко това към физическия свят? Физическият свят е разгадаване на духовния. Всичко онова, което става на земята, всички противоречия, които срещате, трябва да се тълкуват. В тълкуванието им ще разберете духовния свят. Който не разбира нещата, той мисли, че едни са вредни, а други полезни. Но случва се, че вредните неща за едни са полезни за други и полезните неща за едни са вредни за други. Следователно, като разглеждате нещата от чисто духовно гледище, ще видите, че има един висш живот, който обединява всички неща. Но този живот е далеч от нас, той не е за нас. Ние не можем да примирим всички неща. Тъмнината и светлината са непримирими. Всички нещастия в света произтичат от тъмнината. Всички блага в света произтичат от светлината. Всичката Любов в света произтича от огъня. Всичката омраза в света произтича от студа. Защото, ако вие не разбирате основните закони в живота, не ще знаете как да постъпвате със замръзналия човек. Ако речете да размразите замръзналия човек с топлина, вие ще му причините най-големите страдания. Следователно замръзналия няма да го размръзвате с огън, но постепенно ще го оставите да се размръзва, за да не му причините болки от топлината. Мислите ли, че като обикнете един човек, когото мразите, че той ще се преобрази? Мислите ли, че ако заставите един човек, който обича, да започне да мрази, че той ще се измени? И в единия, и в другия случай, ако дадете Любовта на един човек, който мрази, или ако дадете омразата на един човек, който обича, вие ще му причините страдания нищо повече!

Сега аз не искам да ви заставя насила да приемете нещата. Аз не искам да изменя възгледите ви, но да ви дам условия за разсъждение.

Това са възгледи, това са разни социални схващания. Ето, във времето на Римската империя, граждани се считаха само римляните, а всички други чужденци се считаха само римски поданици. Един християнин ще каже, че всички сме чада Божии. Вие казвате същевременно, че всички хора са ваши братя. Защо тогава, като сте братя, ако един ваш брат ви обере, вие се оплаквате от него? Щом ви е брат, той има право да ви обере, и като ви обере, вие не трябва да се оплаквате. Сега аз говоря от гледището на вашите идеи. Ако отидете на един извор, ще видите, че и вълкът, и змията, и мечката, и човекът, всички имат право да пият вода. В това няма никакво престъпление. Всеки трябва да дойде на своето място и на своето време да пие вода. Но ако сте поставили водата в едно шише и дойде мечката и изпие тази вода, вие ще теглите един куршум. Тя няма право да пие водата, която сте сипали в шишето. Сега във вашия ум ще остане идеята какво искам да ви кажа. Аз искам да ви кажа, че вие сте много учени хора и мислите, че знаете работите. Вашите нещастия произтичат от много знания. Вие искате замръзналия човек да го турите много близо до огъня, да го размразите, но не знаете, че ще му причините най-голямото нещастие. Той ще вика, ще кряска. Турете замръзналия на студа, нека зъзне. Така по-лесно ще се размрази, отколкото да го оставите пред огъня.

Ще приведа един пример, който разправяше един български офицер, във време на Сръбската война. От този случай той разбрал добрината на своите войници. По едно време този офицер бил ранен и останал съвсем самичък, на едно разстояние стотина метра от бойната линия. В това време обаче никой не могъл да се приближи до него, защото огънят, стрелбата, били силни. Всякакво помръдване на човек около това място означавало смърт. „По едно време войници свалиха коланите си, съединиха ги един до друг и образуваха едно голямо въже. Свободния край на въжето дадоха в моята ръка и постепенно започнаха да ме теглят по земята. Така ме теглиха на разстояние 150-200 метра. Аз зная какво беше моето положение“

разправяше този офицер. И всичко това той е трябвало да понесе без да извика, без да даде вид, че страда, защото най-малкото забелязване от страна на сърбите, че там има човек, рискувало живота му. Офицерът казваше: „Аз виждам доброто желание на моите войници да ми помогнат, но аз знаех какво правих: прочетох всички молитви, докато ме доведат до мястото, на което щях да бъда вън от всяка опасност.“ Всеки, който би се явил на това място, би платил с живота си. Затова полека, полека, през целия ден го теглили, докато го довели до определеното място. „И най-после, след като ме изтеглиха на линията, казах си: „Голям герой съм бил!“ Какво показва това? Че всички войници мислили колективно, търсили начин как да му помогнат и най-после намерили един начин и му помогнали. Но той изпитал най-големите страдания. Казвам: Не трябва да причиняваме страдания на човека! Но тези войници разбрали, че ако го оставят на мястото, където го ранили, той ще пострада с живота си, а така, макар и с големи страдания, те го спасили. Все пак при това положение имало шанс да оживее някак. И като оживял, той разправил своята опитност. Той видял, че в тези войници имало душа, имало съобразителност, имало ум с колани го домъкнали, но го избавили от смъртта. На другата страна ние, съвременните хора, се намираме на друго противоречие. Съвременните хора сами са създали ред противоречия в живота си и спорят помежду си: Има ли бъдещ живот или няма, има ли Господ или няма, управлява ли се светът от нещо разумно или не се управлява. Всички спорят така и цели трактати, цели философски доводи се правят. Аз никога не се силя да доказвам има ли Господ или няма. Това е за мене безпредметно. Безпредметно е за мене да ми разправят за хляба, който съм ял. Аз познавам този хляб, няма какво да ми разправят какъв е той. Искат да ми разправят от какви елементи бил съставен, как бил омесен и т.н. Аз не искам да зная какъв е. Ядох от него и оздравях. Нищо повече не ме интересува. „Ама ти не си го ял както трябва.“ Как трябва да го ям? От резултатите ще го познаем. Какво трябва да бъде верую то на един човек? Казвате,

че вие не вярвате в Бога. За каква вяра говорите? Вярата не е нещо физическо, отвън да я гледаш. Само в това, което си видял, може да вярваш. И когато не виждаш нещата отвън, вярата престава да бъде съзнателна. И преди да си видял нещата, можеш да имаш вяра, но вярата се отнася до постъпките на някои много напреднали същества, а не до нас. Ние можем да имаме вяра само в същества много напреднали, които седят много високо от нас. Никога не можем да имаме вяра в същества, които седят по-низко от нас. Вяра можем да имаме само в това, което е над нас, а не в онова, което е под нас. Следователно в живота, който е под нас, ние имаме безверие. От мое гледище, безверието се дължи на онова, което е под нас, а вярата се дължи на онова, което е над нас. Разбирам онова, което е в умствено отношение по-високо от нас. Всеки човек усеща, че има нещо по-високо от него, което го контролира, което го обуславя, което го ограничава. Разправяха ми един случай за един господин, от Видин, който често обичал да говори против Христа нецензурни думи. Майка му често му казвала: „Синко, не говори такива думи за Христа. Този човек е живял две хиляди години преди тебе, не ти е направил нищо лошо. Ако ти е направил някоя пакост, разбирам, но така, защо ще говориш такива лоши думи?“ Той продължил да държи същия език против Христа. Не искал да чуе думите на майка си. Една сутрин станал рано и плачел. Пита го майка му: „Защо плачеш?“ „Как да не плача? Сънувах снощи, че бях на църква. По едно време от олтаря излезе Христос и ми удари такива силни две плесници, че ме повали на земята почти в безсъзнание.“ И какво се случва? След две седмици този млад човек заболява и умира. Това е факт, който се е случил във Видин. Вие ще кажете: Какъв е Христос, че да бие? Не, вие трябва да разсъждавате малко по-другояче. Ако вие влезете в една хизба и се отдалечите от светлината, вие ще изпитате влагата и тъмнината на тази хизба. Казвате: „Не искам да видя светлината, не ми трябва светлина.“ Питам: Какво ще бъде вашето състояние, след като прекарате една година в тази хизба? Мислите ли, че ще бъдете здрав

човек? Не, вие ще изгубите здравето си. Вашето здраве се дължи на светлината, на чистия въздух, на чистата вода и на чистата храна, която приемате. Ако се отдалечите от тази светлина, от тази вода, от този чист въздух, от храната, като неизбежни условия за вашия живот, смърт ви очаква Ї нищо повече! Това е безсмислие. Плесниците, които Христос е ударил на този момък, това е език, с който му се говори.

Сега вие казвате: Дали това, което се говори, е истина или не? Направете същия опит и ще се уверите. Ще видите дали е истина или не. Аз не искам да ви аргументирам, да ви убеждавам; влезте в една тъмна, затворена изба само една година време и ще видите дали това е вярно или не. Като говоря по този начин, мнозина си мислят върху други въпроси и казват: „Кажи ми какви са твоите възгледи върху социалните въпроси." Според мене социални въпроси не съществуват. Има известни въпроси, спорове, с които хората не се споразумяват. Това са въпросите на вземане и даване. Една държава взема, друга дава това са фирми. Казвате: Социални отношения съществуват. Според мене социални отношения има само към природата. Само в този смисъл двама души могат да имат правилни отношения. Щом вие не живеете правилно, не можете да имате никакви социални отношения. Тогава се явяват патологически състояния. Според мене социалните отношения, които хората имат помежду си, това са здраво-словните отношения, здравословните състояния. Ако отношенията между тях не са здравословни, това са патологически състояния. Патологията не е социално отношение, но болезнено. Патологическите работи са вметнати, те са влезли в живота, в социалния живот, но не представляват самия живот. Само здравословните неща са социални отношения. С това аз не опровергавам схващанията на съвременните учени социолози. Те искат да обяснят някои социални противоречия, както лекарите обясняват някои болести, някои патологически състояния при

болестите. Те препоръчват известни лекарства, които някой път са сполучливи, а някой път не са сполучливи.

Та, всички хора трябва да изучават онези правилни отношения, които човек трябва да има спрямо природата, в която живее. Той трябва да счита природата разумна и неговите отношения са първо към нея. Ако той разбира езика на природата, тя всякога ще му бъде като майка. Под думата „природа“ аз разбирам онази вътрешна разумност, която прониква навсякъде, и която всякога се притичва, за да уреди всичките противоречия между хората. Като се притичва да уреди всичко, тя най-после се притичва да уреди и онези работи, които хората сами не могат да си наредят. Вие може да кръстите тази природа под разни имена. Някои я наричат Бог, поддържат, че Бог съществува, а при това затварят хората и ги избиват. Казват, че има Господ, а при това правят войни и се избиват едни други. Какъв е този Господ? И християните вярват в Бога, но и те правят войни. И еврейският народ вярваше в Бога, Мойсей казваше даже: „Не убивай това, което Бог е създал.“ Единственият в света, който има право да убива, това е само Бог. Само онзи, който е направил нещата, има право да ги унищожава. Само грънчарят, който прави гърнета, има право да ги чупи. Всеки друг, който счупи едно грънчарско гърне, той трябва да го плати. Ако го купи, той е свободен да го счупи. И след като го счупи, той трябва да си купи ново гърне.

Сега аз не ви говоря да влезете в противоречие със себе си, защото и без това вие сте в противоречие със себе си. От толкова години вече аз почти не съм срещал хора, които да не са в противоречие със себе си. Противоречията си имат свои причини и те не могат да изчезнат, но вие трябва да се освободите от тях. Противоречията на големите ветрове, на големите бури си имат своите причини, но тия големи противоречия донасят големи блага в природата. Всеки има противоречие в живота си. За пример съмнението, омразата проникват в човешката душа, но вие не може да си обясните произхода на тези противоречия, на тия отрицателни

състояния за вас. В едно отношение тия неща са противоречие за индивидите, но в друго отношение те са големи блага за тях. За пример някой човек може да е дал само повод за омраза, да го мразят други, но той сам не е създал омразата. Друг някой може да е дал повод да го обичат, но той сам не е създал Любовта. Казвате, че едикой си човек има обич. Вие се лъжете. Никой не може да ви обича. Ако Любовта сега се създава, тя ще изчезне. Ако огънят сега се запалва, той ще изгасне. Вие виждали ли сте огън на земята, който, като се запали веднъж, никога да не изгасва? Има такъв огън, той е огънят на вулканите. Той не е огън, с който хората могат да си служат. Обаче този подземен огън създава постоянни трусове. Той създава големи бели на хората. Този огън може да изчезне, да престане някога, но знаете ли тогава какво щеше да бъде състоянието на земята? Ако подземният огън изчезне, заедно с това ще изчезне и животът на земята. За предпочитане е малкото зло пред голямото. Предпочитам омразата от изчезването на Любовта. Предпочитам безлюбието от изчезване на Любовта. По-добре да мразиш, защото зад омразата седи Любовта, отколкото Любовта да изчезне. Аз бих предпочел омразата, но зад която седи Любовта, отколкото един свят, в който няма никаква омраза, но няма и никаква Любов.

Сега в какво седи приложението? Сега аз не искам да ви товаря за вашите възгледи. Дали това е съгласно с вашите възгледи, не е важно, защото и вашите възгледи не са съгласни с възгледите на природата. Всеки си мисли както си иска. Дойде някой и казва: „Никой не ме обича!“ Казвам: Радвай се, че не те обичат. Ти си щастлив, че не те обичат. В някое отношение аз бих се радвал, че не ме обичат. Защо? Защото, ако ме обичат, аз ще бъда за тях кокошка, която един ден ще заколят и ще сварят. И така ще вляза в една тенджера. Ако съм жито и ме обичат, ще вляза в хромела и ще ме направят на хляб. Ако съм някоя обична дреха, постоянно ще ме калят, ще ме цапат и често ще бъда в коритото. Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако седите на гърба на един човек като една риза

и постоянно виждате какво прави този човек? Вие виждате престъпленията, които той върши, но нямате език, нищо не можете да кажете. И като ви перат, какво ще кажете? Ще кажете: „Ужасен светия е този човек!“ Понякога срещам някои хора, които искат да ми се покажат, че ризите им са прани. Аз изпадам в едно изкушение: зная, че ризите им са непрани, нечисти, но нищо не мога да кажа. По какво ги познавам? Като срещна човек, на когото ризата е прана, той ми хвърли един мил поглед. Искам да зная кой е прал ризата му. Когато го срещна начумерен, сърдит, аз зная пак, че ризата му не е прана. Казвам: Оставете този човек, той духом не е добре разположен, оставете го да си изпере ризата. Утре ще хвърли един мил поглед. Не е само до праните и непраните ризи, но лесно мога да го зная дали някой е направил добро на даден човек. Като го срещна, лесно мога да позная. Срещам един човек начумерен, сърдит, недоволен от всички. Аз зная, че този човек има да дава, да плаща много полици, но като хвърли един мил поглед, казвам: Платени са полиците на този човек. Искам да зная кой му ги е платил. Казвате: защо някой човек е сериозен? Има да плаща полици. Защо някой има мил поглед? Защото полиците му са платени. Това са изяснения. Те не се отнасят до вас. Това са психологически моменти отвън. Досега нито един от вас не е хвърлил мил поглед. Сега аз забелязвам, че вие сте дали дрехите си да ги перат и са ви дали обещание, че ще бъдат хубаво оприни. Докато дрехите ви не бъдат хубаво оприни, никакъв мил поглед няма. Като ви гледам сериозни, казвам: Вашите дрехи са дадени да се перат. Вярвам, че скоро ще бъдат оприни. И като ги операт и срещнете някого, ще хвърлите мил поглед. Кое е прането на дрехите? Това представляват вашите възгледи. Не очаквайте нещата така да станат, че да се подобри вашето положение лично на вас, или положението на вашата другарка, или на вашия брат, или на вашата сестра, или на баща ви и на майка ви. След като се уредят работите ви, вие казвате: „Слава Богу, уредиха се нашите работи!“ Да, вашите работи се уредиха, уредиха се полиците ви и вие сте радостни и

весели. Това показва, че ризата ви е опрана. Вие се намирате в един свят, в който не разбирате законите. Вие сте в едно преходно положение. Вашето положение мяза на това на просяците, които ходят по улиците да просят. Някой ден се случва някой по-добър човек да даде повече, а някой по-малко. Просякът вземе един лев и казва: „Господ живот и здраве да ти дава!“ После му дадат петаче, той пак казва: „Господ живот и здраве да ти дава!“ Така и ние ходим цял ден натук-натам, въртим търговия, но като се върнем вечерта, виждаме, че много малко търговия имало. Всичко хора са търговци на дребно. Те си разбират много добре от занаята. Като дойде някой клиент, търговец, казва: Господ живот и здраве да му дава! Клиентът изважда един лев. После дойде друг клиент, той извади пет лева и търговецът пак казва: Господ живот и здраве да му дава! Той продава стоката си. Клиентът казва: „Дано стане така, както търговецът каза.“ Някои просяци са много отзивчиви. Като влезе някой богат момък, те му се усмихнат, поздравят го и кажат: „Много голямо благо те чака, много щастлив си. След няколко деня ще дойде нещо хубаво.“ Хвали стоката си. И момъкът бръкне в джеба си, извади 20 лева и му ги даде. И после, като мине малко време, вижда, че мисълта на този човек работи. Каквото е казал просякът, след четири-пет деня така е станало. Вие ще кажете, че тези неща не са естествени. Факт е, че стават. Кажете ми: кои неща в света се правилни? Кажете ми едно нещо, което да е станало без пари. Някои хора казват, че някои работи стават без пари. Парите не се ядат, но те са една обмяна. Всички вие се учите как да трансформирате златото в храна. Досега всички вие се учите да знаете цената на парите, как да употребите парите си, че чрез парите да ви дойдат всички необходими потреби, които ви са нужни, да ви дадат храна чрез парите. За пример, ако вие сте болен човек, ни най-малко не можете да употребите парите, да станете богат човек. Лошавината не е в парите, но в употребата на парите, как да ги употребите. Ако парите станат господари, а човек слуга, той ще се разболее, те ще погълнат неговия живот. Парите са само едно

средство. В това отношение въздуха, който приемаш в дробовете си, ти не можеш да го задържиш повече, отколкото трябва. По същия начин, ние не можем да задържим и парите в себе си повече, отколкото трябва. Това е несъвместим закон. Парите можеш да задържиш в себе си ден, два, три, година, десет или повече, но завинаги не можеш да ги задържиш. Ако ги задържиш повече, отколкото трябва, от тях нищо няма да остане, но и от тебе нищо няма да остане. Като поемеш въздух в себе си, след десет секунди трябва да го върнеш назад. Някои индуси, йоги, могат да задържат въздуха в себе си около 20 минути. Някои от вас го задържат две-три минути най-много, но и това е прекомерно. Понякога голямото напрежение може да произведе обратни резултати. Всякога задържането на въздуха може да трае определено време. Ако знаеш как да го приемеш и колко да го задържиш в себе си, ти можеш да се ползуваш от него. Същият закон се отнася и до парите. Същият закон се отнася и до храната. Ако ти задържиш храната си в стомаха повече време, отколкото трябва, ти ще имаш обратни резултати. Ако и водата се задържа повече време, отколкото трябва, явява се водянка. Много болести се дължат на това задържане на водата повече време, отколкото трябва, в организма и след това със седмици трябва да се вади водата. Понякога, като влезе в дробовете, въздухът не извършва онази служба, която му е определена. Често ние, съвременните хора, сме погълнати от чужд живот. Ние се безпокоим от неща, които не ни влизат в работата. Ти се безпокоиш как ще свършиш живота си или какво те чака след 20 години. Ти се безпокоиш дали ще постигнеш нещата или няма да ги постигнеш. Питам: какво има да се безпокои един скъпоценен камък за живота си, който е заровен на две хиляди метра дълбочина в земята? Какво ще мисли за своето бъдеще? Неговото бъдеще е отлично. Когато и да го намерят в земята, той всякога ще има цена. Какво ще се безпокоите за златото? Като го намерите излязло на повърхността на земята, то ще има цена. Какво има да се безпокои надареният човек от Бога? Той има отличен ум,

той има отлично сърце. Ще кажете, че няма работа. Той ще си създаде работа.

Сега ще ви приведа примера за онзи учен персиец, който свършил науките си и мислил, че ще си пробие път в Персия, но се намерил в чудо, работите му не тръгнали, навсякъде имало все обратни резултати. Най-после той се оженил. Един ден жена му казала: „Слушай, тази работа не може да остане така. Ти ще станеш гадател." „Че аз за гадател не се учих, че да ставам гадател!" „Не, ти си роден за гадател. Аз ще ти покажа как ще гадаеш." Тя му дава първите уроци по гадане. Най-после, като видял, че няма никаква работа, слуша съвета на жена си и излиза на пътя, на едно отдалечено място, и чака хора да им гадае. Оттук-оттам, той се прочул. Идва един ден при него един персиец и му казва: „Виж, можеш ли да познаеш какво имам в тези гащи?" Носи едни гащи със себе си. Този турчин, който дошъл при гадателя, се казвал Чешил. Тогава гадателят си помислил и казал: „Е, Чешил, един път на пазар, втори път на пазар, докато те уловят." Като чул това, турчинът Чешил помислил, че гадателят познал какво има в гащите а гадателят говорел за себе си, и веднага казал: „Позна, че имам в гащите една лисица. Ето, вземи я за себе си." Като се прочул много, извикали го един ден в персийския дворец, дето станала една голяма кражба, откраднали една голяма скъпоценност на персийския шах. Като го извикали, той казал на жена си: „Е, жена, сега е мъчна работата! Едва познах какво има в гащите на турчина, и сега трябва да отгадая кой е направил обира в двореца." Намерил се в чудо! Като Отишъл в двореца, разправили му какви били обиците, които откраднали. Тогава той казал на шаха: „Моля да ми дадете 30 дена на разположение да намеря крадеца." Той пожелал да го оставят свободен някъде вън от града и там да си помисли. За тази цел той взел 30 царевични зърна и всеки ден преди изгрев слънце вземал едно от тия зрънца и чакал да мине денят. При залез слънце той пак вземал същото царевично зрънце и въздъхвал дълбоко, като си казвал: „Ето, единият ден мина." На втория, на

третия ден пак правил същото броил колко дена му остават да живее. Онези, които извършили кражбата, като чули, че този прочут гадател се заел с издирването им, решили един по един да отидат далеч от него, да го видят какво прави. Като минал първият крадец покрай гадателя, чул, че той въздъхнал и казал: „Ето, единият мина." Той помислил, че се говори за него. На втория ден Отишъл вторият крадец, минал покрай него и чул, като казал: „Ето, вторият мина." Така се изредили няколко от крадците и после се явили при него и му казали: „Молим ти се, не ни издавай! Ето, ние връщаме откраднатата скъпоценност, но само името ни не издавай." Тогава гадателят благодарил на Бога, че го избавил по такъв начин и се явил в двореца при шаха, като му казал: „Намерих крадците, взех от тях откраднатата скъпоценност, но това ми съобщи Аллах не търсете имената им." Питам: Ако и вие се намерите в такова трудно положение като този персиец-гадател, няма ли да направите и вие същото? Има едно съвпадение на нещата, което всякога може да помага на човека. В края на краищата ние казваме, че един човек е живял добре, а друг е живял зле. По какво се познава това? Добрият живот има отношение към друг един свят. Ако моят стомах се намира в здравословно състояние и аз живея добре, стомахът ми ще има отношение към белите дробове. Белите ми дробове пък ще имат отношение към главата ми. Ако стомахът ми се намира в здравословно състояние и функционира добре, тогава и мислите ми, и чувствата ми ще бъдат чисти. Ако стомахът е разстроен, тогава и дробовете, и главата ще бъдат разстроени. Следователно, ако ние сме добри, това показва, че ние сме в един свят, който е вън от физическия. Значи, едновременно ние живеем един отвлечен живот. Понякога вие мислите, че живеете само на земята. Не, това, което вие желаете, към което вие се стремите, няма го на земята. А въпреки това вие се стремите, виждате вашите стремежи в един, във втори, в трети човек, но това ваше стремление е само отчасти там. Само сянката му е там. Вие виждате една картина на екрана, но тази картина не е на екрана, тя е само сянката на

реалността. Реалността съществува вън от платното. Тези картини са съществували, но вие ги виждате като сенки на екрана, те са вън от екрана, вън от платното. Ако сте умен човек, от тази сянка вие може да съдите за реалността на нещата.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята." Първо вие трябва да знаете какво нещо е кротостта, която ще наследи земята. Кроткият човек е богат човек. Кроткият човек не е сприхав, не е човек, който се обезсърдчава. Кои хора се обезсърдчават? Които нямат нищо. Докато човек е здрав, докато умът и сърдцето му са на място, докато има къща, пари, ниви, приятели, той не може да се обезсърдчава. Но в който ден започнат да дохождат загубите, този човек може да се обезсърдчи, а може и да не се обезсърдчи зависи доколко е кротък. Вие имате такъв пример с Йова. При него започват да дохождат големите изпитания. При него идва князът на тъмните сили така го наричам аз, а там го наричат духа на Сатаната. Господ го запитал: „Ти обърнал ли си внимание на Йова, най-кротък и най-добър от человеците?" „Какъв ти добър? Ти си му дал толкова богатство, толкова блага! Къщи, ниви, лозя, говеда, камили, деца затова е добър. Хиляди блага си му дал. Не че Те обича, но е задоволен от всичко. Я му вземи тези богатства, тогава ще го видиш!" И след този разговор идват изпитанията на Йова. В целия библейски разказ се изпитва характерът на Йова и се вижда как издържа. Той постепенно губи всичките си богатства, но след като разреши задачата си, той придоби отново загубеното. Той реши въпроса, че всеки човек, който живее добре, той никога не губи.

Често аз съм се спирал върху смъртта. Аз не говоря за смъртта на земята. Има една смърт, през която човек може да мине още докато е на земята. В този смисъл, да умре човек, това значи да отстрани от себе си всички отрицателни качества. Това значи да се отрече човек от всички свои деди и прадеди, да се отрече и от себе си. Ако може да се отрече и да умре заради тях, той е умрял заради един стар живот. Понякога ние казваме, че човек може да умре. Ние свързваме това

умиране с физическото умиране. Който умира, той пак ще се роди. В света между светлината и тъмнината има борба, между живота и смъртта има борба. Всякога, когато един човек умира, на негово място ще се роди друг. Съвременната статистика е намерила, че годишно умират повече от 30 милиона хора. Приблизително шест пъти повече от жителите на България. Но затова близо пет милиона хора се раждат годишно повече от ония, които умират. Във времето на Юстиниана, в Европа е имало 25 милиона жители, а днес са увеличени. Въпреки това, животът е по-силен от смъртта. Следователно, не е смъртта, която царува, но животът. Смъртта е само едно видоизменение на формите в живота. Следователно, животът ще преодолее, ще махне смъртта и ще възстанови онези форми, които никога няма да се разрушат. Смъртта сега разрушава само несъвършените форми. Всички онези хора, които не са достигнали до положението на съвършени същества, са подложени на ножа на смъртта. Като станат съвършени, те няма да умират. Тогава хората ще се размножават по съвсем друг начин, а не като сега. Размножаването е закон на несъвършенството. Какъв ще бъде този закон? Ще има смяна и размножаване. Тогава ще има движение, приложение и постижение. В движението е животът; в приложението е мъдростта, а в постижението е истината. Следователно, който иска да познае Любовта, той трябва да има движение. Който иска да познае, т.е. да придобие знанието и мъдростта в живота, той трябва да има приложение. Той трябва да приложи нещата. А който иска да приложи истината в нейната целокупност, той трябва да има постижение. Аз не говоря за човешките постижения. Постижението има за идеал съвършенството, а съвършен-ството е цел на човешкия живот. Постиженията на всички хора в света не могат да се сравнят с постиженията на истината, със съвършенството. Всичко онова, което вие може да постигнете, то даже не е една хилядна част от съвършенството, което може да постигнете. Следователно, като казвам постиженията, имам пред вид да влезете в пътя на

съвършенството. Този път е вън от смъртта. В съвършенството ще имате всичките възможности да разбирате смисъла на сегашния живот. И тогава хората ще могат да организират света. Сега всички хора искат да организират света. Но, за да се организира светът, много фактори трябва да се вземат пред вид. За пример, сега не могат да ви заставят да живеете братски. Всяка държава живее и си има свои интереси. Коя е онази мощна сила, която може да застави всички хора да се хармонизират? Ние казваме, че Христос е дошъл за това на света и цитираме стиха: „Едно стадо, един пастир“. Туй ще бъде, но кога? Най първо трябва да се намери законът, според който да влезе Любовта. Сега ние още не разбираме закона на Любовта. В закона на Любовта влизат безброй противоречия. При приложенията всеки закон може да се приложи, но и при това има свои противоречия. И при постижението се зараждат известни противоречия. За пример, един генерал е постигнал известна победа, но има известно постижение. Значи, едно движение, което е съвпрегнато с Любовта, едно приложение, което е съвпрегнато с Мъдростта, и едно постижение е съвпрегнато с Истината само когато няма в тях никакво противоречие.

Сега аз ви навеждам тези неща, но те са външни. Вие ще кажете тогава: В света не може да има приложение. Казвам: Когато един човек разбира законите на природата, няма причини, които да му препятствуват. За пример, вас ви е страх от дявола. Че какво има да ви е страх от дявола? Кое е, което ви плаши от дявола? Дяволът е голям кавалер. Той има големи разбирания. Като дойде на земята, той ходи с цилиндър, с черна връзка, с черен фрак, много учтив е, надясно, наляво се кланя. Като види дами, по десет пъти ще им се покланя. Отдалеч още като ги види, кланя им се. Като види майки и бащи, всички поглежда и на всички се покланя. Като влезе вкъщи, всичко знае, веднага си прави известни търговски предприятия. Но като излезе след това, той ще създаде много големи бели. Кой е признакът, че дяволът ви е посетил? Един от признаците е, че в тебе се зарежда

едно неестествено желание. Ти имаш една целомъдрена дъ-щеря, която е надарена от Бога с всички дарби. Като баща, един ден ти се поревне да купиш една копринена рокля, първокласна шапка с камилско перо. Да купиш обуща от камилска кожа. От този ден ти разваляш вече целомъдрието на дъщеря си. Ти я приготвяш да се омъжи. Ти я туряш на служба, но трябва да знаеш на каква служба да я назначиш. Ти я излагаш на продан на витрината, на която се излагат дъщерите. И търсиш млад момък, който да я купи. Това не е разбирания, това не е култура. По този начин ти ще туриш дъщеря си на един изпит. Ако аз имах дъщеря, ето аз какво щях да направя. След като купя копринена рокля и обуща от камилска кожа, ще я накарам цяла година да посещава бедни, да им слугува, да им мие паниците. Ще кажа: „Ще слугуваш без да се цапаш! Тъй ще слугуваш, че няма да имаш нито едно петно на роклята си, при това няма да туряш никаква престилка." Така ще видя колко е внимателна и как е мила чиниите. Ако е умна, тя ще си избере една бедна жена, ще отиде при нея и ще каже: „Сестра, ще дойда да ви умия чиниите с хубава нова рокля, но така ще си наготвите и така ще си сипете яденето, че никак да не изцапвате чиниите. Аз ще дойда при вас с копринена рокля и с хубава шапка, но месни работи не гответе. Сгответе само житце, вземете си ябълки, круши, череши, грозде, че като дойда да ви измия чиниите, ще ги измия хубаво, без да се оцапам." От това ще се види, че баща е умен, но и тя е умна. Така щях да възпитам своята дъщеря. Всички ние на земята сме изпратени за изпити, за проба. Вие мислите да живеете, но баща ви ви облякъл в копринена рокля, той иска да ви изпита доколко сте умни. Ще миете чиниите на бедните хора без да се цапате. Ако бащата има втора дъщеря, т.е. втора дъщеря аз не допущам, но син има. Допущам, че сестрата се родила първа, а после братът. Ако е мой син, ще му купя едни сукнени гащи, обувките пак ще бъдат хубави, от камилска кожа, ще му купя един самурен калпак и ще го изпратя да обиколи всички бедни вдовици, дето сестрата е ходила да мие чиниите. Така той ще провери дали тия

бедни хора са доволни от нея и какво добро ще говорят за сестра му. След това той ще донесе тия дознания на бащата. Такава ще бъде служ-бата на този син, като някой рапортьор, всичко това ще го отбележиш. Голяма ще бъде неговата служба. И като дойдат, ще снеме копринената рокля на дъщеря си и ще снеме сукнените гащи на сина си. Ето какво аз разбирам под това. Когато майката снеме пелените на своето дете, тя има пред вид да тури нещо по-хубаво. А туй, по-хубавото, не може да се опише. Като казвам, че ще снеме копринената рокля, тази рокля представлява пелените още. И като снеме сукнените гащи и ще му дам нова дреха с класическа форма: дълга дреха, не от коприна, но от чист лен със златен пояс. И на сестрата, и на брата дрехите ще бъдат едни и същи дълги дрехи със златен пояс. Тъй щото между брата и сестрата няма да има никакво различие. Никаква коприна няма да има, никакви пера. Косата ще бъде хубаво причесана.

„Кротките ще наследят земята." Под думата „кротък" Христос разбира тези хора, които познават законите на земята. Всеки човек, който е дошъл на земята, трябва да бъде много умен. За да живееш щастливо на земята, ти трябва да бъдеш гениален. Един ден, когато на земята дойдат тези хора, които ще я наследят, всички трябва да бъдат светии. Не такива светии, каквито вие знаете, но те ще бъдат най-умните хора, най-добрите хора, най-любящите хора. Какъв е признакът, по който ще се познаят тези хора? Трима души учители дошле на земята. Първият от тях, като получил подаръци от Господа, напуснал земята и отишъл на небето. Така разбрал той. Вторият, като получил тези подаръци от Господа, той пък престанал да се интересува от хората. Той казал: „Не трябва да се интересуваме от хората." Третият учител, на когото Бог дал подаръци, той се свързал с живота, разбрал нуждите на хората и почнал да ги учи. От тримата учители първият Отишъл на небето да живее както разбира. Вторият си казал: „Кой ще ходи да се тревожи с хората да ги учи, нека се учат,

както аз се учих.“ Третият обаче останал на земята да се занимава с хората и да ги учи.

Та сега много от вас, по стремежи, спадате към стремежите на първия учител искате да отидете на небето, да станете съвършени и да не се връщате на земята. Стремежите на други от вас спадат към стремежите на втория учител искате да бъдете съвършени, но да нямате вземане-даване с хората на земята. И третите от вас, искате като третия учител като придобиете Божиите дарби, да отидете да помагате на хората. Това е естественото положение. Това са кротките хора, които са разбрали смисъла на живота и те остават на земята, за да помагат на всички живи същества да станат щастливи.

Това е кроткият човек!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

7-ма неделна беседа от Учителя, държана на 3-ти ноември 1935 г., 10 ч. София, Изгрев

РОДЕНОТО ОТ ПЛЪТТА

Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа Дух е.

Сега ще говоря върху положителната страна на плътта. Мнозина отричат плътта. Като се натъкнат на някакви погрешки и престъпления, от които сами са недоволни, казват: Плътска работа. Плътта е неразбран предмет. Казват някои, че плътта не е нужна на човека. Ако наис-тина плътта не беше потребна за човека, каква нужда имаше духът да се облича в плът? Щом духът е облечен в плът, значи плътта има свое определено място и служба. Тя е на мястото си, но трябва да се намери нейното място, трябва да се разбира нейната служба. Плътта е предговорът на живота, т.е. животът започва с плътта. Тя е почвата, тя е първото условие, при което животът може да се прояви. Докато една идея не вземе някаква форма, докато не се въплъти, не може да бъде ясна. Тази идея остава отвлечена за нас и ние не можем да мислим за нея. Ето защо първо ние започваме с предметно учение, т.е. с учението на формите, което не е нищо друго освен въплътени идеи. Следователно от тези въплътени, осезаеми форми ние постепенно минаваме към отвлечените форми, към формите на духовния свят, който е далечен за нас по своите форми. Разликата между плътта и духа се заключава в техните трептения: плътта има един вид трептения, а духът - съвършено други. Същото нещо се забелязва и в музиката. Музикалните тонове се отличават едни от други по своите трептения. Значи всеки тон има свои особени, специфични трептения, по които се познава. За да се схване правилно един тон, трябва да познавате трептенията му. Човек може да не знае точно колко трептения има един тон, обаче може да познае формата му. Сегашната музика е създадена механически. Тя още не е достигнала до положението на музиката, която съществува в

природата. Всеки предмет има известен тон, по който се различава. Някои предмети дават тона „до”, други - тона „ре”, трети - „ми”, четвърти - „фа”, пети -„сол”, шести - „ла”, седми - „си”. Други предмети пък дават тоновете: „до диез”, „ми диез” и т.н.

Сега като дойда до печената кокошка, ще ви позанимая малко с музиката. Трябва да имате търпение да ме изслушате. Понякога хората са изгладнели много, бързат час по-скоро да се сложи трапезата, да ядат. Докато не се нахранят, те не влизат в разговор, не им се говори. Сега и аз турих кокошката във фурната, но докато се опече, ще ви поговоря друго нещо. Затова не мислете за кокошката. За пример, казвам някому да изпее диез, после му казвам да изпее бемол. Ако вземете тия два тона на пианото, той ще види, че всъщност те са един и същ тон. Привидно е така, обаче има разлика в трептенията на тия два тона. Всички тонове от мажорните гами или всички тонове, в които има повишение, т.е. диез, имат особеност, разположение за даване. И в природата е същото. Всички мажорни гами, всички тонове, които имат един или два диеза, дават нещо от себе си. Като се намери в затруднение, човек влиза в природата между мажорните тонове и чака нещо да му даде. Не минава много и природата му дава. Тази е причината, поради която музиката в някои отношения лекува. Значи, има начин за лекуване чрез музиката. За да се лекува чрез музиката, човек трябва да разбира нейните закони, да знае как да ги използува.

Освен с музика, съвременните лекари лекуват още и със смях. Разправят за един американски лекар, който направил много опити чрез лекуване със смях и получил добри резултати. След като проучил всички методи за лекуване, този лекар се спрял върху смеха като рационален метод. За тази цел той тръгнал от село в село да лекува чрез смях и навсякъде имал успех. Така той се прочул и започнали да го викат и в градовете. По едно време той бил извикан в дома на един американски милионер, който му казал: „Господин докторе, умирам!“ Лекарят започнал да се смее. „Не се смейте,

положението ми е сериозно!“ Лекарят продължавал да се смее: „Кис, кис, кис!“ „Защо се смеете?“ „Кис, кис, кис! Сея се, защото отиваш вече на онзи свят.“ „Лесно ви е да се смеете, но моето положение е ужасно.“ „Кис, кис, кис! Кажи поне кой час си определил да умираш.“ „Не се смейте, моля Ви се! Никакъв час не искам да определям.“ „Кис, кис, кис! Ами паспорт извади ли си вече?“ „То се е видяло, че ти няма да ме лекуваш, но да се облека и да изляза да си свърша работата“ казал богатият американец. „Да, но ще платиш за лекуването!“ Лекарят постъпил точно по американски.

При лекуването на хората има известна философия, която трябва да се знае. Който не познава тая философия, той ще каже, че лекарят погледнал с подигравка на своя болен. Болният вика лекаря, разправя му, че ще умре, готви се за онзи свят, а той се смее, не иска да знае. Лекарят е умен човек, той застава на психологическа основа, иска да измени състоянието на своя болен. Като вижда, че болният фиксирал в ума си мисълта, че ще умре, лекарят иска да измени състоянието на неговия ум. Като се смее, лекарят иска да покаже на болния, че той няма да умре. Най-после богатият американец забравил, че е болен и казал на лекаря: „Както се вижда, ти няма да ми дадеш цяр, но чакай поне да се облека, че да си вървя по работата.“ Лекарят го хваща за ръка по американски и му казва: „Като се разболееш втори път, пак ме викай да те лекувам!“ „Не, аз ще те викам, когато съм здрав, защото си голям веселяк. Тогава ще те разбера по-добре.“

И тъй, не схващайте нещата като този милиардер, на когото лекарят се смее. Сега и вие приписвате на плътта различни отрицателни неща и казвате: „Плътта е това, плътта е онова.“ И най-после вие искате да се освободите от плътта. Това не е правилно схващане. Ако искате да се освободите от смеха, от веселието, вие не сте на прав път. Смехът, веселието е външен израз, външна форма на един център, на една способност в човека. Някои хора по натура са весели. Техният строеж е такъв. Други хора пък по натура са по-сериозни, замислени. Причина-та за това е, че чувството на веселие в

тях е слабо развито. Същевременно в тях са слабо развити вярата, надеждата, милосърдието. Те постоянно мислят върху конкретните неща, безпокоят се как ще прекарат живота си. Прави са хората, трябва да мислят как ще минат живота си. И болният мисли как ще прекара живота си на земята. Болният ще лежи на кревата си нищо повече! Така е, болният ще лежи на кревата. Умрелия ще заровят в земята и ще кажат: „Бог да го прости!" Живия, който се ражда, ще го увият в пелени. Но и едните, и другите са на почетно място. Обаче голяма разлика има между заровения човек и зарովеното житно зърно. Като извадят зарованото житно зърно от хамбаря и го заровят в земята, то не очаква да кажат за него: „Господ да го прости!", но погледнеш след няколко дена поникнало. Вие виждате, че тази работа не е както с човека. Щом поникне, зърното влиза вече в рая. Докато е в хамбаря, житното зърно е в света, в който и ние живеем, в който не стават никакви съществени промени. Щом се посади в земята, зърното поникива вече, т.е. влиза в онзи свят, в света на истинските промени, в рая. Така става със зърното, но не и с човека. Като заровите човека в земята, той не поникива. Впрочем и той поникива, но на онзи свят. Докато човек е бил на земята, вие не искате да си спомните за него, но щом умре, започвате да си тъгувате, да си спомняте за него. Защо? Защото той е поникнал в онзи свят и оттам започва да говори на ума ви. Сутрин и вечер той обикаля около вас и ви изпраща своите мисли.

Това са отвлечени мисли, върху които няма да се спирам. Аз няма да ви обяснявам законите, на които се подчиняват, защото ще изпаднете в неестествен страх. Един офицер, който вземал участие във войните, разправял се с пушки, със саби, от нищо не се страхувал, като започнал да чете спиритически книги, попаднал под влиянието на някакъв особен, неестествен страх. Като излизал вън, викал жена си да го придружава, не могъл да се справи със страха си. Казвал на жена си: „Ела с мене, моля ти се! Нали знаеш, че съм боравил с пушки и със саби, но ето сега, не мога да надвия със страха в себе си."

„Роденото от плътта плът е.“ Плътта е реално нещо на земята. Тя има свои особени закони, с които вие трябва да се запознаете. Често религиозните хора и проповедниците говорят за плътта неверни неща. Не, плътта има закони, които трябва да се спазват. И духът също така има закони, които трябва да се спазват. Едва сега хората започват да изучават плътта. Не е въпрос да се отречеш от плътта, но трябва да се проверят методите, начините, с които тя си служи. Тя има своя култура, свои навици, някои от които трябва да се изменят. Има една спънка в плътта. Тази спънка се дължи на нейната инертност. Понякога плътта става инертна. За да я избави от тази инертност, духът влиза в нея, в плътта. Ако остане в своето инертно състояние, плътта не би могла да се развива. Щом не може да се развива, плътта ще остане спънка за развитието на човешкия живот. За да не се спъва човек, за да се развива и за да преодолее спънките на своята плът, трябва да му се дадат ред страдания. Следователно, всички страдания се дължат на плътта, а не на духа. Тъй щото, когато страдате, когато плачете, когато не искате да живеете, всичко това се дължи на плътта, а не на духа. Духът мисли и чувствува по друг начин, а не както плътта. Ако разглеждате нещата от положението на плътта, вие ще се намерите в съвсем затворен, в безизходен път. Ако гладуваш само 24 часа, плътта ще каже: „Ще умра гладен!“ Духът обаче ще каже: „Няма да умреш гладен! Ще се намери изходен път от това положение.“

Всички закони, които съществуват в сегашните общества, в сегашните домове, се отнасят изключително за плътта, а не за духа. В това отношение плътта е детето в обществото, както детето в дома. Значи, първо трябва да се възпитава това дете: неговото тяло, неговите чувства и неговите мисли. Като мине през това възпитание, човек трябва да дойде до духовното възпитание, което има съвсем друга основа. Тогава ние казваме, че плътта е подложка, върху която духовният живот се предава. Следователно, ако унищожим тази подложка, с нея заедно ще унищожим и духовното. Защо? Защото без

тези условия духовното не може да расте. В този смисъл, плътта служи като духовен период, докато духът расте.

Като не разбират живота, мнозина се опълчват против плътта. Искат да се махне, а да остане само духът. Щом тя се махне, с нея заедно ще се махне и духът. Те мислят, че като се освободят от плътта, направо ще отидат при Бога. Чудни са хората със своите разбирания! Кой създаде плътта? Който създаде духа, Той е създал и плътта. Всичко в света излиза от Бога, с изключение само на кривите форми, в които днес духът е облечен. Същината на плътта е излязла от Бога. Обаче формата, в която плътта функционира на земята, не е излязла от Бога. Като не разбират тия неща, хората страдат. Щом някой позатлъстее, радва се. Не, това е напластяване, натрупване на материя, което не подразбира организиране на материята. Натрупването на материята е товар, а не организиране. Натрупването на плътта показва, че тя има много желания: тя иска да яде, да събира много богатства и имоти. Плътта казва на духа: „Какво си тръгнал да мислиш за небето? Не знаеш ли, че трябва вода, въздух, пари, къща? Не знаеш ли, че трябва хляб? Това е реалното в света." „И без пари може!" „Остави тези работи. Днес с пари, утре без пари." Така пише плътта. Веруюто на плътта е следното: Днес с пари, утре без пари. Днес с вяра, утре без вяра. Тя разрешава въпроса за вярата и безверието много разумно. Някои хора са станали безверници. Според мене безверници могат да бъдат само духовните хора. Само високо духовният човек може да живее без вяра, а плътският може да живее само с вяра. По-лесно е да се всади безверието в ума на духовния човек, отколкото в ума на плътския. Как ще кажете на плътския човек, че може без хляб? Той ще ви каже: „Какво ще ми говориш, че може без хляб? Каквото и да ми говориш, аз не ставам безверник. Без хляб не може!" Колкото за другите работи, в които плътта не участвува, там безверие може да същест-вува. Един човек без плът може да стане безверник, но като дойдете до плътта, тя казва: „Аз не искам да стана безверница." Плътта е много практична.

Като говорят, че без хляб може, че без пари може, тя казва: „Аз искам да докажеш, че можеш без хляб стой 10-15 дни гладен.“ Човек може и до 40 деня да не яде. Христос прекара 40-дневен пост. И в Писанието е казано, че на 40-ия ден Христос огладня. След 40-ия ден плътта заговори в Христа. Тогава дойдоха изкушенията, които Той отхвърли от Себе Си и на всички издържа. Христос разбра, че хлябът, храната, това е Божественото Слово, което се съдържа в Него. Вярата съдържа разумността в себе си. И най-после силата на човека се съдържа в това да се поклони на първото начало на живота. Заведе Го Сатаната на едно място и Му каза: „Направи тези камъни на хляб.“ „Божественото трябва да влезе в тях. Понеже сега Божественото не може да влезе в тях, аз не мога да ги превърна в хляб.“ После дяволът Го качи на храма и му каза: „Хвърли се от храма, защото е казано, че ще заповяда на ангелите Си да дойдат, на ръце да те повдигнат, да не би да препънеш ногата си в камъка. Така ще покажеш, че вярваш в Бога.“ „Казано е да не изкушаваш Господа Бога твоего. Моята вяра не седи да се хвърля от храма. Моята вяра се заключава в това: Да остана на основата на камъка.“ Най-после дяволът Го заведе на едно високо място, отдето се виждаха всички царства, и му каза: „Ако ми се поклониш, ще ти дам всички тия царства.“ „Върни се отдето си дошел! Покланянето е само на Бога. Само на Него можеш да служиш и да Му се поклониш.“

Това са вметнати изречения, които дават понятие за плътта. Казват на някого: „Ти съвсем си се занемарил, не мислиш за живота.“ Че и плътта има правилна мисъл. На какво се дължат страданията? На плътта. Когато плътта страда, духът се ползува. Духът използува известни моменти на страданието и за себе си. При това той предава на света онази велика наука, която му е необходима. Чрез плътта се изразяват най-красивите форми. Красотата в света седи в това, че всички ще са облечени в материални форми. Във всички материални форми е вложено някакво материално желание. Като четете разни окултни и теософски книги или като проследите индуската философия, ще срещнете някои мисли, изказани от видни адепти,

които са достигнали до висока степен на развитие и на разбиране, но и тия мисли се нуждаят от преводи. За пример, те казват: „Убий всяко желание в себе си!“ Те го превеждат с думите: да се отречеш от живота си, от себе си. Не, това е криво разбиране на Христовото учение. Много проповедници са говорили върху отричането, но никой не е дошъл до неговото дълбоко разбиране, до неговия дълбок смисъл. Не е въпрос да се правят корекции, защото корекциите сами по себе си ще дойдат. От какво трябва да се откаже човек? Представете си, че някой човек носи пълно шише с вода, но във вместимост от един килограм. Три дена наред носи водата, но не я излива, държи я за критични моменти, когато ожаднее и около него няма вода. По едно време той се приближава до един чист, планински извор. Какво трябва да направи с водата, която носи в шишето? Ако не се откаже от водата в шишето, той не може да си налее прясна, чиста вода от извора. Той трябва да каже: „Отричам се от водата в шишето, за да си налея прясна вода от извора.“ Излива водата от шишето и си налива прясна вода. Какво е изгубил? Освен че не е изгубил нещо, но той е спечелил. Човек може да се откаже и от хляба си, но по какъв начин? Имаш в торбата си корав, сух хляб. Ще се откажеш от него. За коравия хляб се изискват здрави зъби. Затова ще го извадиш от торбата си и ще го дадеш на кучетата. След това ще вземеш топъл, пресен хляб. Това значи да се откаже човек от старите, от мухлясалите идеи и неща в живота и да ги замести с нещо Божествено. Това е разбирал Христос под думите: „Да се откажеш от майка си и баща си, от брата си и сестрата си.“ Това е мухлясалият живот, животът на плътта. Отиваш в една дрехарница, купуваш си нови дрехи, носиш ги година-две, по едно време забелязваш, че дрехите ти се скъсали, трябва да си купиш нови. Не си ли готов да се откажеш от старите си дрехи, да си купиш нов костюм? Какво ще изгубиш? Ще изгубиш ли нещо, като се откажеш от старите си дрехи? Нищо няма да изгубиш, но ще спечелиш нещо. Лесно е да се откажете от старите дрехи, но като дойде до живота, казвате: „Как може да се откажа от своя живот?“ Да

се откажете от живота си, това считате за нещо отвлечено. Всъщ-ност това е толкова просто, че и децата го разбират. Някой казва, че лесно може да се откаже от живота си. Човек никога не може да се откаже от нещо, докато няма какво да вземе. Значи той се отказва от нещо, защото ще получи нещо по-добро. Лесно може да се откаже човек, когато се намира пред хубавото, пред чистото, пред възвишеното, пред Божественото, защото то е реалното в живота.

Сега аз не говоря за нещо, което не се вижда. Аз говоря за неща, които могат да се виждат, говоря за неща, които могат да се пипат, да се опитват, които могат да се помиришат, които могат да се чуят. Тези неща са явни, оттам плътта започва. Всички животни са врати, през които трябва да се мине. Това е реалното в живота. Като минете през тази дисциплина, т.е. през дисциплината на тази школа, вие ще влезете в по-възвишена школа. Всяко животно е символ, буква от азбуката, която изучавате в тяхната школа. Ако в тази школа разберете тези символи, тази азбука, вие ще ги разберете и във възвишения живот, в който ви предстои да влезете. Ако един математик или геометрик ви запита що е отношение, какво ще кажете? Отношението между двама души не е връзка, отношението образува връзка. Но връзката не е отношение. Връзката съдържа отношението в себе си, но тя подразбира по-тясно сближение. Отношението е отвлечен процес. Геометрикът казва още, че когато повърхността на едно тяло се разширява, обемът му се уголемява. На физическия свят телата имат три измерения. Повърхностите или равнините имат две измерения, а границите само едно измерение. Следователно, когато двуизмерните тела се разширяват, триизмерните се уголемяват. Когато едноизмерните се продължават, двуизмерните се разширяват, а триизмерните се уголемяват. Значи, когато линията се изменява на дължина, т.е. когато телата от едноизмерния свят се променят на дължина, телата от двуизмерния свят се разширяват, а телата от триизмерния свят се уголемяват. В световете над физическия свят стават ред промени, които вие по

никой начин не можете да си ги представите. Как можете да си представите промените на четириизмерния свят? Каква е разликата между триизмерния и четириизмерния свят? Който живее в триизмерния свят, той вижда нещата главно отпред, под ъгъл от 180 градуса. Когато влезе в четириизмерното пространство, той вижда нещата под ъгъл от 360 градуса, т.е. отдолу и отгоре, отпред и отзад, отдясно и отляво. В триизмерното пространство предметите са вън от човека, в четириизмерно-то пространство предметите са вътре в човека. В четириизмерното пространство предметът е ограден отвсякъде и живее в самия човек. И затова, когато казвате, че някой човек живее в сърцето ви, това показва, че вие живеете в четириизмерното пространство. Казвате: „Този човек е оживял в сърцето ми." Защо? Защото си го обхванал отвсякъде Той живее в тебе, затова виждаш всичко. Ако го виждаш само отвън, ти живееш в триизмерния свят, на физическото поле. За да разберете какво значи отвътре, вие трябва да имате ясна, геометрическа представа за нещата. Да виждате нещата отвътре, това подразбира да ги виждате отвътре, отвсякъде: отпред, отзад, отгоре, отдолу, да няма страна, от която да не си ги видял. Щом не виждаш нещата от всички страни, по-добре не говори за тях. Вие говорите за Бога, но не Го познавате. Ако идеята за Бога е права във вас, ще знаете, че Той живее във висшия свят, и виждате нещата отвсякъде. Ако Го търсите горе някъде на небето, там никога няма да Го намерите. Да мислите, че Бог е само горе, това говори за една прозаична идея, тази идея е от трето измерение. Човек живее и се движи в Бога, Който вижда отвсякъде, чрез всички хора. В този смисъл в Него няма нищо скрито-покрито. Като стъпиш на земята, казваш: „Тук е Господ!", като пиеш вода, казваш: „Тук е Господ!" Дишаш въздух, казваш: „Тук е Господ!" Той е навсякъде. Така трябва да се мисли.

„Роденото от плътта плът е." Нека остане в умовете ви идеята за плътта и мислете върху нея. Докато живеете само в плътта, вие никога не можете да разберете какво нещо е Бог. Докато съзнателно

не почнете да учите, вие никога няма да разберете какво нещо е Бог, какво нещо представя Любовта, Мъдростта, Истината. Като наблюдавам религиозните хора, виждам колко прости са много от тях. Те говорят за отношения, за проекции, но математиката не разбират, геометрия не знаят. Говорят за рая, а не го познават. С думи само раят не се обяснява. Ще кажете, че Данте е описал рая и ада. Данте не е описал ада както е всъщност. Адът е по-страшен, отколкото Данте го е описал. Раят, който Милтон е описал, не е истинският рай. Хората си представят рая такъв, какъвто не е в действителност. Те казват, че раят е пълен с ангели, със същества с криле, облечени в бели дрехи. Това не е рай. Да влезете в рая, това значи да почувствувате, че всички хора, всички живи същества живеят във вас и вие в тях. По този начин вие ще ги обичате и те ще ви обичат. Това състояние, при което хората чувствуват всички живи същества в себе си и те в тях, разбират и са разбирани от тях, обичат и са обичани от тях, радват се на техните постижения като на свои, това е истински рай в духовно отношение, който хората се стремят да постигнат. Външният рай, какъвто хората разбират, не съществува. Един ден всички хора ще разберете това.

От всички хора се изисква съзнателна работа, да развият в себе си това, което природата е вложила в тях. Дойде едно дете при мене, погледна го, виждам, че природата е вложила в него музикалност, която след време ще се развие. Днес това дете нищо не разбира от музика, но утре ще започне да учи, да се развива и след време от него ще излезе един музикант. Следователно и вие трябва да развивате в себе си онова, което природата е вложила; не се спирайте върху онова, което не знаете. Когато казвате, че нищо не знаете, че сте невежи, вие сте прави, но невежеството е относително нещо. По отношение на знанието на висшите същества, вие сте невежи, но по отношение на по-долностоящите от вас, вие минавате за учени. За пример, ако ви запитат какво е времето на Витоша днес ясно ли е или облачно, вие нищо не можете да кажете невежи сте. Вие знаете, че тук е мъгливо,

слънцето не се вижда, но онези, които са на Витоша, знаят, че там слънцето грее, небето е ясно, светло. Те имат по-ясна представа за Витоша, отколкото вие, които сте долу. Обаче след три часа и вие можете да станете толкова учени, колкото са и те. Как? Като отидете на Витоша. Като слязат долу, и те ще бъдат невежи като вас. Докато е обгърнат в гъста материя и нищо не вижда човек, той е невежа. Това е една обстановка на нещата, която трябва да имаш пред вид и която трябва да превъзмогнеш.

Христос казва: „Роденото от плът плът е и роденото от духа дух е.“ Човек не може да дойде на земята, ако не се роди от плътта. Човек не може да влезе в духовния свят, ако не се роди от духа. Следователно, който иска да влезе в духовния свят, той трябва да се роди от Духа. Който иска да слезе на земята, той трябва да се роди от плътта. Значи, вие сте пожелали да дойдете на земята, затова сте се родили от плътта. Един ден, когато пожелаете да се родите от духа, т.е. когато пожелаете да влезете в духовния свят, трябва да се родите от духа. И там ще имате тяло. Мнозина се запитват: има ли ядене и пиене в духовния свят? Ядене и пиене има навсякъде, във всички светове. Не мислете, че съществата от духовния свят гладуват и жадуват. Там не знаят какво нещо е глад и жажда. Гладът не е лошо нещо. Той представя импулс, подтик в живота. Съществата в духовния свят имат отлични обеди, но чинии не мият. Те не си служат с чинии, ножове и лъжици. Кърпи за ядене също не им са нужни. Там няма кухни, защото не готвят като хората: лук не пържат, месо не пекат, храната им се различава от нашата.

Дохожда при мене един познат и аз му разправям, че не трябва да яде. Може ли човек да не яде? Може. Но какво не трябва да яде? Месо не трябва да яде. Месото не е здравословна храна. Какво трябва да ядем? Ще ядеш плодове. Като отидете в онзи свят, и там ще ядете, но по друг начин и съвсем друга храна. Тогава вие ще имате съвсем друга диета. Едно трябва да знаете: Ако разберете добре този свят, ще разберете добре и онзи свят. Ако не разберете добре този свят, няма да

разберете добре и онзи свят. Чудни са хората! Те мислят, че макар и да не са разбрали добре физическия свят, ще могат да разберат духовния. Ако мислят така, те се лъжат. Ако човекът не е научил добре материала от първо отделение, буквите, той нищо не може да разбере по-нататък. Ако добре е усвоил основата, колкото по-горе отива, толкова по-добре ще се ориентира. Четирите отделения представят основата, върху която почива по-нататъшното знание. Ученикът не може да се освободи от елементите на първо отделение. Мо-жеш ли да се освободиш от буквите, които си изучил в първо отделение? Можеш ли да се освободиш от числата от едно до десет? Не можеш. Буквите, както и числата от едно до десет, представят плътта. Щом научиш буквите, ще знаеш правилно да ги съчетаваш. Това е разумността.

Сега вие искате да се освободите от плътта. Това е невъзможно. Има някои работи, от които може да се освободите. Но от някои по никой начин не можете да се освободите. Тях ще носите със себе си, както черният ще занесе своята чернота и на онзи свят. И досега още Христос носи раните на гърдите и на ръцете Си, които евреите Му причиниха. От време на време Той поглежда на ръцете Си и от раните, които още личат, и досега познава дали светът е готов да дойде втори път между тях. Той казва, като погледне на раните Си: „Светът не е готов още!“ Казвате: Кога ще дойде Христос на земята? Сега и аз, за да ви отговоря на въпроса, ще искам като американския доктор, който лекувал със смях, да си платите. Христос ще дойде втори път на земята, когато раните Му започнат да оздравяват.

Един учен евреин запитал един мъдрец християнин: „С разпъването на Христа ние се огрешихме по отношение на Него, като към наш месия. Каква ще бъде нашата служба в Царството на Христа? Каква ще бъде нашата служба, когато дойде втори път на земята?“ Мъдрецът му отговорил: „Вашата служба ще бъде да запушите раната на Христа, която римските войници направиха с копието си.“ Целият

еврейски народ трябва да се намести в тази рана и да я запуши, за да може Христос да функционира.

Йов казва: „Пак с плътта си ще видя Господа." Сега и вие ако мислите, че без плът може, лъжете се. За да се справят с въпроса за плътта, учените казват: плътта трябва да се одухотвори, да се облагороди и т.н. Докато се постигне това, плътта е поставена на големи [...] и изложена на големи мъчнотии, на третирания, както въгленът се излага на голяма температура и високо налягане, за да се превърне в диамант. По същия начин и плътта може да се превърне в диамант, за да пречупва светлината и да я пръска на всички страни. Следователно, един ден и плътта ще се превърне в скъпоценен камък.

Мнозина делят живота на светски и духовен. Те нямат ясна представа за светския живот. Съвременните хора не разбират светския живот. Те не разбират и законите на плътта. Като говорят за светския живот, хората имат пред вид плътския живот. Под плътски живот те разбират само ядене и пиене. Не, да товари човек плътта си, това не е още плътски живот. Да преуморяваш плътта си, това не е плътски живот. Два начина има за преуморяване на плътта: чрез чрезмерен пост и чрез прекомерно хранене. За пример един калугер може да изтощи тялото си чрез прекомерен пост. Богатият може да изтощи тялото си чрез прекомерно хранене. Така са правили едно време римските благородници. След всеки пищен обед те са употребявали различни медикаменти, за да повърнат приетата храна. Като облекчат стомаха си, те отново ядат до насищане. После пак вземат медикаменти да повърнат храната, после пак ядат и т.н. Те са употребявали най-редки яденета. От езиците на славеите са употребявали за приготовление на различни деликатеси. Човек трябва да яде толкова, колкото плътта изисква: някой път повече, някой път по-малко, но никога да не я товарите или изтощавате. Плътта има свои изисквания, заради които трябва да я разбирате. Плътта прави големи услуги на хората. Въпреки това хората считат плътта виновна за всяко нещастие, за всяко зло. Волята на човека е

виновна за неговите неуспехи и нещастия, а не плътта. Лошите състояния на човека не се дължат на неговата плът, но на волята му. Плътта е носителка на лошото, но тя не го причинява. Обаче има моменти, когато съзнанието на човека се пробужда, той става господар на своята плът, на своята воля. Понякога той злоупотребява със своята свобода. Той е подобен на онзи господар, който впряга хиляди работници на работа и злоупотребява с техния труд. Тези хора трябва да работят, но каква е мярката за това? Колко часа трябва да работи човек през деня? В бъдеще при възпитанието на хората трябва да се има определено число часове за работа. За да се възпита, човек трябва да спазва известни норми в живота си за ядене, за работа, за начин на живеене. Докато не се научи да изпълнява законите на плътта си, каквото може тя да прави, човек не може да се възпита. Христос казва на учениците Си: „Духът е вечен, мощен, плътта е немощна.“ Щом плътта е немощна, вие трябва да имате пред вид тази немощ. Вие сте облечени в плът, вследствие на което не можете да разполагате както искате. Когато дойдете до плътта, вие непременно трябва да си дадете отпуск. Всяко безпокойствие и терзание, което преживявате за отвлечени работи, вие можете да повредите вашата плът. За малки работи даже човек може да си повреди. Представете си, че сте вложили 50-60 хиляди лева в някоя частна банка, която след време фалира. Вие изживявате ужас! Ако бяхте вложили парите си в държавна банка, те щяха да бъдат по-сигурни. В Америка, при съвременната криза, от 26 хиляди банки фалираха десет хиляди. При това във всяка банка са били вложени по сто милиона долари. Това са пари, вложени от работници, които са бедни, за черни дни. Черните дни останаха, а парите отидоха, изгубиха се. Къде отидоха тези пари?

Съвременните хора се стремят към осигуровка, всички искат да се осигурят. Те влагат живота си, парите си ту в една, ту в друга банка, но утре тези банки фалират. Как са се осигурили? Сигурността седи не толкова в банките, колкото във възпитанието на човека. Хората трябва да са сигурни, а не банките. Днес банките са по-сигурни от

хората. Къде отидоха парите от фалиралите банки? След няколко години ще чуете, че в еди-кой си град, под еди-какво си название се е образувала нова банка с капитал от 500-600 хиляди долари. На друго място се е образувала друга банка с капитал от 800 хиляди долари. Как изникнаха тези нови банки? Те изникнаха от парите на фалиралите банки. Парите на тези банки били скрити някъде и впоследствие на това от десетте фалирали банки се образували 50-60 нови банки. Какво заключение може да се извади от тези примери? Заключението седи в това, че човек търси сигурността там, дето не трябва. Ако искате да се осигурите, вложете парите си в някоя държавна банка, а не в частни банки, както мнозина правят. Ако живеете в България, вложете парите си в Българската народна банка. Наистина ще получите по-малко лихва, но ще бъдете поне сигурни. Един турски ходжа спечелил много пари. Той искал да даде парите си някъде с голяма лихва, да спечели още повече. Един ден го срещнал един голям банкер, който му казал: „Хаджи ефенди така наричали ходжата, защото някога ходил на хаджилък, ти имаш пари, но ги държиш в гърнета. Наместо да ги държиш неизползувани, дай ги на мене, аз ще ти дам сто на сто лихва!“ „Наистина ли можеш да ми дадеш такава лихва?“ „Мога, разбира се.“ Ходжата се съгласил. Дал парите на банкерина. Първите пет-шест месеца банкеринът плащал редовно лихвите сто на сто на ходжата според обещанието. Като получавал лихвите си редовно, ходжата си казвал: „Много съм доволен от този банкер.“ Скоро след това обаче банкерът престанал да плаща и лихвите даже. Тогава ходжата го запитал: „Какво стана с майката на парите?“ „Ти остави майката настрани, не питай за нея.“ Значи банкерът върнал само 250 хиляди лева на ходжата, а останалите 250 хиляди лева задържал за себе си. Това значи сто на сто лихва! Това е банкерска работа. Не, сигурността не е в големите лихви и в банките. Вие товарите живота на своята плът с много излишни работи, когато тя изисква спокоен живот. Духът в човека изисква това-онова, а не плътта. Духът се бори

в човека. Понякога той не взема във внимание дали тя може да издържи на тази борба.

Следователно всички, които следват новото учение, трябва да вземат във внимание слабостите на плътта. Плътта е дете, за което постоянно трябва да се грижат. Тя постепенно заеква. Като знаете това, вие не можете и не трябва да изисквате от нея много работи. Вие постоянно се безпокоите за воловете, за здравето си. Щом изпълнявате законите на плътта, вие ще бъдете здрави, богати, ще живеете отлично. Казвате, че плътта има желания. Аз не говоря за желанията на плътта, но за законите на плътта. Като слиза на земята, човек се въплътява, облича се в плът и трябва да спазва нейните закони. Като слезе на земята, и Христос се облече в плът и спазваше законите на плътта. На земята Христос нямаше къща, защото знаеше, че ако има къща, ще си отвори работа с кираджии. Той и пари нямаше, защото знаеше, че ако има пари, ще си отвори работа с банките и с банкерите, че не платили навреме и т.н. Той считаше тези неща за безполезни и казваше: „Нека други да се занимават с тия работи!“ Онези, които последваха Христа, пожелаха да се откажат от живота си, от парите. Христос каза: „Който уповава на парите, той не може да следва Моето учение.“ Обаче и Христовите ученици носили каса със себе си. Те туряли в нея парите, които окръжаващите хора им давали. Юда носил касата. Той имал много хубаво име. „Юда“ означава Слава Божия. Със своите дела той показа, че наместо да бъде Слава Божия, по-добре ще бъде за слава на плътта, за слава на парите. „Роденото от плътта плът е.“ Човек трябва да разбира законите, на които плътта се подчинява, и като ги раз-бира, да ги спазва. Никога не плашете плътта си с вечния огън или с други неща. Тя е дете, на което трябва да се говори с положителен език, никога да се не лъже. Щом я излъжете веднъж, тя помни това и не вярва вече. Само три пъти най-много може да излъжете плътта. Ако я излъжете повече от три пъти, и светия да сте, тя не вярва вече. Следователно, бъдете всякога изправни по отношение на плътта си. Не лъжете плътта, не

лъжете и себе си. Когато искате да я нахраните, ще кажете: „Ще почакаш до 12 часа. Приготвил съм ти хубаво ядене.“ Тя знае това и чака. Като дойде 12 часа, сложете да яде, но да не преяжда. Ще кажете да яде малко, защото и довечера ще яде пак, та да бъде сладко. Като дойде вечерта, пак кажете: „Не яж много, защото утре пак ще ядеш.“ Така ще говорите, ще я възпитавате като дете. Никога не задоволявайте плътта си напълно. Оставяйте поне една трета гладна. Когато шиете дреха, пак не задоволявайте изискванията напълно. Нека липсва нещо: било копче, било яката не точно както трябва. Каквото дадете или каквото направите на плътта, нека не бъде абсолютно съвършено. Ако всичко бъде съвършено, работите няма да вървят.

Сега ще приведа един пример, който се отнася отчасти към суеверията. Преди години един грък във Варна решил да си направи голяма къща, на два етажа, близо до мъжката гимназия. Един познат му подшушнал, че ако довърши втория етаж на къщата си, непременно ще умре. Той се отказал да довърши втория етаж, защото се уплашил. Като останал етажът недовършен, стотици гълъби влезли там и започнали да се размножават. След няколко години срещнал го друг познат, който му казал: „Защо ставаш толкова глупав? Я си довърши етажа, да го използуваш както трябва.“ Той послушал своя познат, завършил етажа си, но скоро след това умрял. От този пример ще извадим следното правило за плътта: Докато сте на земята, не завършвайте всичките си работи наведнъж. Оставете нещо незавършено. Завършиш ли всичките си работи изведнъж, ще заминеш за другия свят. Ако завършите всичките си работи наведнъж, вие ще добиете лош навик, ще станете пасивни. Не, човек трябва да остави нещо недовършено, да има какво да работи, да се стреми към нещо. Хората искат да приложат съвършенството на земята, т.е. да станат съвършени. Обаче те не знаят, че съвършенството принадлежи на друг свят. То е от други възможности, от други условия, от друго развитие. Днес няма още

възможности в човека да бъде съвършен. Възможностите в човека да бъде съвършен съществуват в неговия дух. Той трябва да бъде в положението на дете, последователно да се възпитава. Човек може да живее на земята хиляда, две и три и повече години. Какво лошо има в това? Ще кажете, че земният живот ви е дотегнал. Мислите ли, че като заминете за другия свят, ще бъдете по-добре? Преди години в Америка беше излязла една книга, в която се описваше състоянието на ония, които преждевременно са заминали за оня свят. Тази книга изнася факти от онзи свят, във вид на роман. За пример, когато се яви желание на някой от заминалите да хапне, той вижда пред себе си богата, добре наредена трапеза, с всякакъв вид ястия. Той взема стола си, приближава към трапезата, но и трапезата върви, отдалечава се от него. Той върви и тя се движи, не може да си хапне. Заминалите си казват: „Всичко има в този свят за ядене, но ние не можем да си хапнем.“ Защо ви е такъв свят, в който не можете да си хапнете? В какво седи хубавото в онзи свят?

Всички религиозни, духовни хора се стремят към изпълнение на Волята Божия. Изпълнение на Волята Божия е въпрос широко философски, той засяга цялото битие, целия космос. Хората не познават още онези велики закони, според които са построени. Ако познаваха тези закони, те щяха да живеят така, както Бог е определил. Ще благодариш на Бога за онова, което знаеш, ще благодариш на Бога за условията, ще благодариш за храната, която ти е дал. Ще благодариш на Бога за въздуха, за водата, за светлината. Ще благодариш на Бога за хората, които са около тебе, били те съвършени или несъвършени.

Ще приведа още един пример за жените. Ще кажете, че жените са все виновни за всичко и ще се обидите. Една жена постоянно се оплаквала от мъжа си. Казвала му, че той не знаел как да се отнася с нея, бил много груб и невнимателен към нея. Един ден мъжът решил да изиграе роля на млад момък, да покаже, че може да бъде нежен, внимателен човек. За тази цел той написал едно нежно, любовно

писмо на жена си, в което се обяснявал в любов. Той писал, че я обича много и че не може да живее без нея. В писмото определил място, дето да се срещнат, да се поразговорят малко и я поканил да се отзове на поканата му. В определения ден и час той се облякъл с нови, чисти дрехи, които тя не познавала, турил си маска на лицето и така се явил пред жена си. Като получила писмото, тя си казала: „Добре е да видя кой е и какъв е този момък, който ми пише това писмо.“ Тя отишла на определената среща и останала доволна от момъка. В един разговор с мъжа си тя му казала: „Вчера срещнах един млад момък с отлични качества на мъж: внимателен, нежен към жената.“ „Да, той има тези качества, аз ги нямам. Какво да правя сега? За да се яви такъв, този млад момък е имал добри условия, а не като моите.“ „Както и да е, но той има добра обхода, мек характер, говори тихо, спокойно.“ „Какво да направя? Ще се постарая и аз да бъда като него.“

„Роденото от плът плът е.“ Пак повтарям: Вие трябва да познавате законите на плътта и да ги спазвате. Когато хората се приближават по плът повече, отколкото трябва, в тях настава ужасна реакция, която ги измъчва. За да не настъпва тази реакция между тях, те трябва да бъдат едни от други на известно разстояние. Астролозите са изчислили, че между слънцето Алфаценторус и нашето слънце разстоянието е толкова голямо, че могат да се вместят три хиляди слънчеви системи като нашата и пак да остане свободно място. Същото може да се каже и за хората. За да съществуват нормални, хармонични отношения между хората, те трябва да бъдат на такова разстояние един от друг, че между тях да могат да се вместят три хиляди души. Когато между хората не съществуват хармонични отношения, това показва, че те не са спазили това разстояние. Понякога човек бяга от дома си. Защо? Защото е много близо до домашните си. Когато става въпрос за разстоянието на хората по плът, те трябва да бъдат не много близо, не много далеч един от друг. За пример Земята има известни отношения към Слънцето, към Марс, към Юпитер, към Сатурн, към Венера, към Меркурий и в зависимост

от тия отношения се определят и разстоянията между тях. Значи, има една норма, която определя разстоянията между планетите, между слънцата и между звездите. Разстоянието от Слънцето до Меркурий, За пример, определя един начин на живеене; разстоянието от Слънцето до Венера, до Сатурн, до Уран, до Нептун, определят все нови начини на живеене, които трябва да се изучават. Когато изучите живота на Земята, вие постепенно ще обикаляте и другите планети, докато научите и техния живот. Които познават качествата и проявите на разните планети, казват за някой човек, че е тип меркурианец, За пример, или марсианец, или венерин тип и т.н. Това са мерки, отношения, мащаб, проекция, според които се определя кой човек къде се отнася.

Съвременните хора говорят за слънцето, без да го познават, без да знаят как да използуват неговата топлина и светлина. Те не знаят как да използуват електричеството и магнетизма на слънцето. Като не знаят как да се ползуват от тия сили, понякога човек се усеща крайно нервен. Тази нервност се дължи на голяма сухота в организма. Два фактора са причината за тази сухота в организма: чрезмерната топлина и чрезмерното изстудяване. Следователно, за да се избегне тази сухота, между студа и топлината трябва да се създаде вътрешна връзка. Ако топлината е повече отколкото трябва и не може да привлече влагата, човешката кожа изсъхва, вследствие на което се явяват известни болести, като маясъл, проказа и прочие. При тези болести кожата започва да се напуква. Проказата не е толкова страшна болест, както хората си я представят. Тя се дължи на отсъствие на влага в организма. Понякога по кожата се явява голям сърбеж и този сърбеж се дължи на сухотата, която е настанала в организма. Причина пък за сухотата са чувствата. Чувствата на човека се намират в неестествено състояние. Такива хора могат да се лекуват, като влизат в общение с жизнерадостни хора, у които чувствата са в естествено състояние. По този начин те ще приемат от тях по малко магнетизъм. Който има такъв сърбеж по кожата си, нека отиде в някоя

дъбова гора и облегне гърба си на някой стар, стогодишен дъб, да приеме малко от неговия магнетизъм. За да влезе във връзка с дъба, той трябва да го разбира, да гледа на него като на разумно същество. Те имат тъй наречените иконосстанции за приемане. В тях е развита телевизията, посредством която се съобщават помежду си. За пример женското дърво може да е в София, а мъжкото няколко километра далеч от него. Те отварят радиото и се разговарят помежду си. Мъжкото дърво отдалеч се радва на красотата на жена си. И растенията имат театри, кина, представления, но не точно като тия на хората.

Като говоря така, аз не искам да вярвате на думите ми. Изключвам вярата. Това, което говоря, е реалност за мене, но не като човешката реалност. Аз зная положително, че растенията са разумни същества. В някои отношения те са отлични химици и физици, съобразяват се с външните условия. Според външните условия, те надебеляват и изтъняват кората си. Те познават природни начини за лекуване, те познават природната медицина. Те имат разбирания, различават добрите от лошите условия. За пример, ако забодете суха пръчка около корена на някой виещ се боб, той ще се покачи по пръчката отгоре. Обаче ако до този боб има наблизо жива фиданка, той ще обиколи сухата пръчка и ще се обвие около фиданката. Това говори за известна степен съзнание. Които не разбират това, казват: „Дърво, растение е това!“ По този начин те искат да подчертаят невежеството на растенията. Не са невежи растенията! Ако мислите, че растенията са невежи, какво трябва да кажете за себе си, щом се храните с растения? Ако растенията бяха невежи, и ние щяхме да възприемем тяхното невежество. Мнозина мислят, че житото, царевицата, ечемикът са глупави, неразумни същества. Не е така. Съвременната философия и наука се дължат на слънчевата светлина и топлина, както и на храната, която хората употребяват, а някои неща се дължат и на самите хора. Ако не мислят върху тия неща, хората вадят криви, повърхностни заключения. Те казват тогава, че всичко

зависи от тях. Когато ядат хляб, те възприемат идеите на житото. Чрез хляба житото казва на хората: "Условията, при които ние живеем, са такива, че не можем да приложим своите идеи. Понеже вие сте по-свободни, приложете идеите ни вместо нас.– Всяка идея, която носи радост и светлина, е Божествена. Такива са идеите на растенията. Ако схващате нещата така, вие ще разберете какво представя плътта.

„Роденото от плътта плът е.“ Плътта представя по-ограничен, по-висш живот като този на детето. Затова тя трябва да се възпитава. Духът представя висшия живот на човека. Като знаете това, не се оплаквайте против вашата плът, не я изключвайте. Бъдете снизходителни към плътта си. Прощавайте на плътта си, когато направи някаква погрешка. Бъдете снизходителни не към задоволяването на плътта, но към нейните погрешки. Само по този начин вие ще изправите живота си. Ако не сте снизходителни към погрешките на вашата плът, вие ще си създадете ред неприятности и страдания. Тогава хората изпадат в друга крайност. Като направят една погрешка, те искат да я изправят с ядене. Яденето е само условие. Какво иска плътта? Преди всичко плътта иска да се организира. Като дойде в тялото, тя постоянно се преорганизира. Неорганизираните клетки на плътта постоянно работят, за да се организират. Като знаете това, никога не внасяйте лоши, отрицателни мисли в ума си. От внушаване на такива мисли много от клетките на вашия организъм престават да работят. Тогава вие ще усе-тите болки в рамото, в кръста, в коляното. Забелязано е, че като се затрудни в нещо, човек казва: „Моята работа се свърши, нищо няма да излезе от нея!“ Не говори глупости. Не се е свършила твоята работа! Ти ще живееш много още време на земята. Като умреш, пак ще дойдеш и отново ще започнеш работата си. Казвате: „Дотегна ми животът!“ Животът не ти е дотегнал, но дотегнаха ти условията, при които живееш. Ти искаш нови, по-добри условия на живота. В това отношение религията трябва да бъде онази наука, която да подобри условията на живота, при които човек може да се развива. Религията

ще освободи човека от неговия вътрешен страх. Страхът не е наука, а Любовта е наука, знание. Знанието води към всички хубави работи, към всичко хубаво и добро, към всичко велико и към велики добродетели, които могат да се въплътят в нас. И тогава, като погледнеш в лицето на човека, да видиш написани всички добродетели: честност, милосърдие, справедливост и т.н. На челото му да виждаш широки познания, а в погледа му нищо друго освен идеализъм. Идеализмът не е нещо отвлечено, не е нещо отвлечено. Идеализмът борави с видимите неща, с цялата вселена, с всички светове, с всички планети, с всички хора. Това значи: Идеализмът борави с вечните форми, които не се разрушават, но се усъвършенстват.

Съвременният свят се нуждае от велики писатели, които да възприемат идеите на новото учение за възпитанието на младежта. Новите идеи трябва да се възприемат и от религията. Не е достатъчно само да се повтаря това, което Христос е казал. Христос е казал много хубави неща, но така, както се проповядва, това не е Христос. Той е казал: „Ще отделя козите от една страна и овцете от друга страна." Това не е цялата епоха, това е краят на века. Като се завърши векът, ще отделя козите от овцете и ще ги възпитават пак. Понеже козите обичат да гризят кората на дърветата, в бъдеще Господ ще пусне овцете в кориите, а козите в полетата, дето няма растения, няма дървета, няма какво да гризят. Тогава козите ще предъвкват тревата. Те са много внимателни. Като дойде до някое растение, до някое дърво, козата ще се повдигне малко нависоко и ще почне да гризи кората. Наблюдавали ли сте как козата огризва кората на дърветата? На вас казвам: Не огризвайте корите на вашия живот, както правят козите с кората на дърветата! Да гризиш кората на своя живот, това значи да се самокритикуваш. Щом се самокритикуваш, щом се обявяваш като критик на своя живот, ти си коза. Ако си човек с широко сърце и гледаш с широко [...] на живота и вярваш, че всичко ще се оправи, ти си овца. Който има широки схващания за живота, не

гризи кората на своя живот, а казва, че Господ е добър и ще оправи всичко, той е овца.

„Роденото от плътта плът е, а роденото от духа дух е.“ Ако човек не се роди по плът, той и по дух не може да се роди. И ако по плът се роди, той и по дух ще се роди.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

8-ма неделна беседа от Учителя, държана на 10-ти ноември 1935 г. София, Изгрев

ПЛЕВЕЛИ

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета 13-та глава от Матея, от 24-тия стих надолу.

„Духът Божий“.

„И посея плевели на нивата и си отиде.“

Ще говоря върху думата „плевели“ от прочетения 25-ти стих. В съвременния живот съществуват ред противоречия, без да могат хората да си ги изяснят, без да могат да си обяснят техния произход. Съвременната наука едва сега започва да ни обяснява как са се създали противоречията. За пример, откъде е произлязла болестта малария. Хрумнало е на ума на един комар да си забие хобота на някой човек и като пие малко от кръвта му, после оставя малки същества, които почват бързо да се размножават. Този човек казва: „Здрав бях, а сега съм болен. Откъде ми дойде това нещо?“ Един комар дошел, спрял се някъде, забил си хобота и маларията дошла. И след това този човек ще вика лекар да дойде да го лекува. Понякога трябва да се минат години, докато този човек се излекува. Търговец си, изгубиш 200 хиляди лева и след това в ума ти се яви една опасна мисъл и ставаш неврастеник. Тогава казваш: „Здрав човек бях, но сега съм болен.“ Защо си болен? Защото си изгубил 200 хиляди лева. Нищо не струват тия 200 хиляди лева, но загубата на тия пари, като комара, оставят в ума ти бацили, които създават неврастенията. Как ще се излекува този човек? Върнете му тия пари и неврастенията ще изчезне.

„Плевели.“ Тия плевели съществуват навсякъде и съвременните хора ги обясняват по разни начини. Те не спъват цялото човечество, но индивидуално спъват хората, спъват техните мисли, техните

чувства, правят големи пакости. Плевелите съществуват навсякъде. Те могат да се родят между двама приятели и да падне един от тях. Какво представят плевелите? Те представят кривите схващания, кривите заблуждения на хората. Навсякъде съществуват криви схващания и заблуждения. Навсякъде съществува неразбиране на онова, което природата е създала.

Сега ние се мъчим да си обясним защо земята е създадена. Но да оставим този въпрос настрана, той е един широк въпрос. Когато земята се е създавала, нашето съзнание не е било свободно. Защо се е създала земята не знаем, но че сме на земята, това знаем. Човек може да не е присъствувал там, когато се е създавал един голям, модерен параход, но се е качил на него и пътува. Може да не знаете как и кога се е създал големият френски параход „Нормандия“, но можете да се качите на него и да пътувате с него. Сега и в Англия има такъв голям параход, който още не е пуснат в движение. Той носи името на една от английските кралици. Имаме ред изобретатели и изобретения, едни от изобретенията са полезни, а други са вредни. Вземете за пример сегашните картечници. Имаме картечници, които в една минута хвърлят хиляди куршуми скорострелки. Вредни са също така и задушливите газове. Това е физическата страна. Имаме и книги, било религиозни или научни, или с някакви тенденции, които са поставили хората в крив път. Те учат човека на неща, които не са: и в науката те учат, и в се-мейството те учат навсякъде. Говорят за някакво приложение, но като опиташ, виждаш, че няма никакво приложение. Според мене истина е само това, което има поне едно малко приложение в живота. Дойде един лекар, даде ти една рецепта, едно лекарство и ти го вземаш един, два и повече пъти, но болестта не минава. Едно лекарство е ефикасно, когато като го вземеш един път, и с това се свърши. Това показва, че това лекарство помага. Има лекарства, които действуват.

Ще приведа един анекдот, да видите как действува внушението. Някъде внушението не работи, а някъде работи. По какво се отличава

реалността в едно отношение от нереалността? С внушението ти може да държиш един човек гладен 20-30-40 деня, но с това внушение той по-степенно ще почне да губи от теглото си и ще дойде до положение, дето повече не ще може да издържа. След като го държиш три месеца гладен с внушение, най-после той ще заспи, а щом го храниш, въпросът вече е друг. Той започва да печели по малко в тежестта си, да придобива нещо. Следователно, в живота си ние имаме два процеса: в младините си човек постоянно печели. Детето постоянно расте, в младините си също, и до 45-тата си година все притуря нещо. От 45 години той постепенно губи по малко: с по един милиграм, после с един грам, с един килограм и така тежестта се губи, докато с увеличаване на годините дохожда на 80-90-100-120 години и той изгубва много нещо от себе си, от своето тегло. Ние не си даваме отчет какво става, а казваме: „Остаря този човек!" Тогава какъв смисъл има един живот, който остарява? Но това не се отнася до живота, животът никога не остарява. Животът всякога е млад. Само в едно отношение съм съгласен с вас, че животът е стар, в смисъл на вечен. Думата „стар" произтича от думата „сатан", което значи да се проявиш. Това, което се е проявило в даден случай, е старо. Старият човек, следователно, се е проявил. Стар човек не е онзи, който е изгубил своята сила, но който се е проявил. Но има и второ разбиране. Стар човек е онзи, който е бил първоначално умен и се е проявил, но отпосле е изгубил силата си. Той е бил умен човек, но отпосле е изгубил силата си и станал извеян вече. Хората употребяват думата „извеян" за стар човек, в смисъл, че не мисли вече. Не е право това. Старите хора са много по-умни от младите. Нищо повече! Това са наблюдения. Обаче когато младият иска да се мери със стария, за да се насърчи, той казва на стария: Той е стар човек, той е отслабнал вече. Не е така. Старите хора са силни. Ето вземете в борбата с нашия пехливанин Дан Колов, излезе да се бори един млад човек Ферещанов, но Дан Колов, който беше по-стар от него, го надви.

Понякога вие разглеждате явленията такива, каквито не са. Има неща, които не са обяснени научно. Сега ще ви приведа един анекдот. Един стар дядо видял един трап и си казал: „На млади години прескачах много такива трапове, и сега мога да го прескоча.“ Затичал се и хоп в трапа. Почнал да мисли и си казал: „На млади години не беше така, но като поостарее човек, така става.“ После се огледал наоколо и като видял, че никой не го вижда, казал: „Каквото беше на млади години, така е и сега, на стари години.“ Глупавият на стари години е глупав и на младини. Човек не е нищо друго освен израз на това, което носи в себе си. Думата „глупав“ ние не вземаме в обидна смисъл, а за недоразвитите способности, които човек има в себе си. Сегашните хора страдат не от недоимък, но от голямо изобилие. Човек има много дарби в себе си, които не е развил и вървят в крива посока на живота, вследствие на неразбиране. В съвременната култура хората търсят своето щастие там, дето го няма. Природата обича разнообразието. Няма две същества в света, които природата да е надарила еднакво. Тя е надарила всички различно. Всеки трябва да се развива в своята среда. Една жена не може да развие качествата на един мъж и един мъж не може да развие качествата на една жена. Те се различават. После, и бащата не може да има качествата на своето дете. Той е бил дете, но това дете, което се ражда от него, има свои качества, които го различават. До известна възраст детето се различава от баща си, но после започва да мяза на него. Гледате един млад човек, сравнявате неговата физиономия с тази в детинството му и след време с тази от детинството му, неговата старост и виждате колко се различават тия физиономии. Грамадна разлика съществува! Вие не можете да намерите спомен от онези благородни черти, които е имал някога. Като че друго някакво същество е сега. Той си носи своите възпоменания от детинството си.

Сега да оставим тия неща настрана. Аз наричам тия неща необясними. Според мене нещата, които ние не можем да обясним, са по-приятни за изследване от тези, които можем да изследваме и да

обясним. По-приятно е да бъдеш при една голяма река, отколкото при едно малко ручейче, което едва цицирика, че образува само кал. В това малко ручейче нищо няма за обяснение. Седиш при една голяма българска река, при нея има голямо разнообразие, а при ручейчето има само кал. Та, и да обясните малките дребни работи, които всеки може да прекрачи, това не е наука. Големите работи, които не могат да се обяснят, представят интерес. Ние обясняваме само една фаза от големите работи. За пример, ние обясняваме факта, че месечината се пълни и празни. Всъщност месечината пълни ли се и празни ли се? Това са наши понятия. Месечината е една и съща и като се пълни, и като се празни. Тя нищо не губи от тежестта си. В тези фази на пълнене и изпразване тя има особено отношение по отношение на Земята. Наши понятия са тези за разпръсване на месечината. Българите, За пример, имат понятие, че могат да свалят месечината на земята и да я издоят като крава. Месечината дои ли се? Не се дои. Това не е право. Някои могат да доят месечината, то е друг въпрос. Това е алегоричен език и който разбира смисъла, знае какво се разбира под думите да се издои месечината. В тези думи хората са турили една идея. Който не разбира тази идея, може да я изтълкува криво. Понякога ние може да разберем криво и теориите на учените. Понякога може да разберем криво и самите учени. За пример вземете сега земята, така, както съществува и при каквито условия ние живеем. Религиозните хора, За пример, мислят, че светът е създаден от Бога, а Бог е най-разумното, най-доброто, най-силното същество в света. Тогава един човек, който не вярва в Бога, ще каже: Как е възможно в един свят, създаден от най-разумното и доброто същество в света, да има толкова много противоречия? Как ще докажете това? Ето, съществуват тия противоречия. Хората се бият, убиват се, изнасилват се помежду си, вършат всички престъпления. Как е възможно тогава в един разумен свят да съществуват такива работи? От друга страна ще кажат някои, че това са изключения, случайности в света. Как е възможно при такива случайности да са се създали

такива разумни вагабонти, които да ограбват света? Как е възможно от случайните, от неразумните неща в света да са се създали такива големи различия? Такива различия между хората! И в единия, и в другия случай нещата остават неизяснени. Ние ги схващаме частично и затова казваме, че някои неща са неразумни. Неразумни са тия неща, защото не сме във връзка с тях. Защото всяко нещо, което е свързано с нас, ние считаме за разумно. Всяко нещо, с което не сме свързани, е неразумно за нас, защото няма с какво да го ценим. Тия неща за нас са необясними. За пример всеки човек, който ви обича, вие сте свързани с него, неговата обхода е една. А онзи, който не ви обича, който няма никаква връзка с вас, той ще бъде неразумен за вас, неговата обхода ще бъде неразумна и той няма да иска да знае за вашите възгледи, за вашите чувствувания.

Сега аз обяснявам нещата психически, тъй както са в хората. Между хората отпосле се явява една вътрешна борба, те искат да бъдат свободни. Свободата е един импулс в хората. И природата сама иска да се освободи. Има известни ограничения в природата. И тя се стреми към нещо. Към какво? Това е за нас загадка. Това движение, което виждаме в нея. Земята се движи, слънцето се движи, всичко се движи! За какво? И закъде? Има своя цел. За нас обаче вселената ни интересува дотолкова, доколкото ние можем да бъдем съучастници в благата, които тя има, в работата, която тя върши, и доколкото можем да използуваме тия блага. Нека вземем За пример сегашното наше развитие. Има ред теории, създадени на Изток, за противоречията, които обясняват и кръщават с различни имена. Някои, като в Индия, обясняват противоречията с думата „карма“. Някои с думата „съдба“, и казват: „Съдбата му е такава!“ Други пък с „предопределение“. Възможно е да е така, във всички тия определения все има известна истина. Питам: когато на един учен се яви идеята да отреже един клон от тръна и да го присади с някой съответствуващ клон, какво ще мисли трънът за това? Това е цяло нещастие за тръна? Ще го пресадят и след време на това клонче ще се роди нещо, което съвсем се

различава от тръна. Това клонче няма да се развива като трън, а като нещо друго. Трънът може да се присажда, да стане добра подложка. И обратното може да се случи: На една хубава ябълка може отгоре да се присади дивачка. Тогава питомната ябълка ще се чуди как именно израснаха върху нея тези диви клончета. Та и сегашните хора са присадки. Те едва сега започват да изучават закона на наследствеността както трябва. Този закон не е нищо друго освен една присадка. Някой е наследил нещо от баща си и от майка си. Какво е наследил? Аз вземам първата причина. Как всички хора са излезли от един и същ източник, те трябва да притежават едни и същи качества. И в своето пътуване едни са отишле напред, а други са останали назад. Но има вторични причини, които са спънали човека в неговата еволюция. Вземете За пример, като изучавате типовете според Ломброзо, има престъпни типове, които се отличават по това, че главата им при ушите е широка. После, обективният им ум е силно развит. Моралните чувства в тях са слабо развити. Те имат почти животински апетит. В крадците пък са силно развити ръцете, те имат дълги ръце. Защо в престъпниците и убийците ръцете са къси и пръстите деформирани? Донякъде и брадата им е деформирана. Това се среща в родените престъпници. Има престъпници, които отпосле са станали такива при социалните условия. Значи има родени престъпници, има и такива, които отпосле са станали такива. В последните черепът отпосле е деформиран. В крадците е обратното: и ръцете са дълги, и пръстите са дълги. Това донякъде може да се обясни със следното: Понеже в ума на крадеца постоянно седи мисълта да открадне нещо, да бръкне в някой джоб, вследствие на това в ръцете им приижда повече кръв и храни тия части повече от другите. Като държи тази мисъл постоянно в ума си, ръцете им стават дълги. Това е станало от ред поколения. Сега онези, които изучават тия науки, ще кажат, че всички хора, които имат дълги ръце, са крадци. Днес може да не са крадци, но някога са били такива. Сега са само сръчни хора. Какво нещо е кражбата? Кражбата е плевел. Ти

искаш по един лесен начин да добиеш благото в живота, за което някои хора с хиляди години са работили, докато го придобият. Ти искаш на негова сметка да ядеш и да пиеш, а той да работи заради тебе. Това са вътрешни разсъждения, които съществуват. Те си имат своето основание. Съвременните учени хора изследват, че всичко това са все анормални състояния на типове, които са родени при неблагоприятни условия, от майки, които са се намирали в болезнено състояние във време на своята бременност. Бащата пък е имал някакъв порок, или е бил пияница, или е имал друг лош навик. Вследствие на това детето се е родило при много лоши условия. Следователно, ако на това дете не се даде някаква външна помощ, то не може да изправи недъзите, с които е присадено. За пример, три статистики има в това отношение. Ако бащата е бил гневен във време на зачеването на детето, искал да убие някого, но не е имал благоприятни условия да извърши това убийство, понеже тази мисъл е била постоянно в неговия ум, то когато се зачене детето, което може да бъде син, един ден то непременно ще бъде изпълнител на идеите на своя баща. Синът непременно ще извърши убийството. Значи, ако бащата е искал да извърши, но не е могъл, синът непременно ще извърши това убийство. Както един военен дава заповед на своите войници това да направят, онова да направят и те изпълняват, така и синът изпълнява волята на баща си. И след това вие мислите, че сте свободни, не знаете, че изпълнявате волята на баща си, който ви е дал заповед, още преди да се родите, да направите това или онова. Питам: Кой е отговорен за това? Отговорен си за това, че без оглед си изпълнил заповедта на баща си. Ти трябваше да подложиш тази заповед на критика, даже и в мирно време.

Разправяше ми един познат военен как генералът му дал заповед да застреля няколко души. Той му казал: „Господин генерал, преди да изпълня заповедта, искам да ми дадете писмено някакъв документ, да зная кой ще носи отговорността за изпълнение на тази заповед. Искам да видя държавният глава подписал ли е тази присъда. Също

така искам да зная народът желае ли това нещо. Ако това е само ваше желание, аз искам да намерите друг някой, който да изпълни тази заповед. Аз отказвам да я изпълня.“ Казвам: Така и вие в живота си трябва да подложите на критика всички ваши лоши постъпки. Трябва да знаете на какво основание трябва да изпълните нещо. Ако една постъпка е разумна, можете да я изпълните, но ако не е разумна, ще се откажете. Но да оставим това настрана. Трябва да знаете, че сегашният строй, през който хората минават, не е произволен. Човечеството е минало през много строеве, има още да минава. Каквото и да мислите вие, той е наложен от по-високо място. Сега, според Дарвиновата теория, кажете коя е била подбудителната причина, задето от животно е произлязъл човекът? Има едно предположение, според което от разумното разумно излиза. Следователно, за да излезе човекът от животното, трябва да е имало една разумна причина, която е работила. Виждате един часовник, но той не е създаден от само себе си. Той не съзнава своето съществуване, но е създаден от една разумна сила, вън от него. Той не съзнава своето съвършенство да показва времето. Един ден, като се развали, той ще отиде при един часовникар и пак ще се върне назад.

Та казвам: У нас има известни идеи, които не са наши. У нас са напластени много архаични идеи. Според Дарвиновата теория ние сме минали през 400 хиляди форми на животинското царство. Всички тия животински форми са оставили у нас своите качества, своите навици. Често в човека се заражда желание да глътне някого. Това е желанието, което рибите имат. То е остатък от времето, когато сте минавали през рибия живот. Понякога у човека се явява желание да обеси някого. Това е желанието на паяка да хване една муха и да я обеси на своята паяджина. Понякога се явява в него желание да хване някого, да го обвие и да му счупи костите. Това е желанието на лъва, на тигъра, на леопарда. Лъвът като хване едно млякопитающе, чукне го с лапата си по главата, счупи я, излезе му мозъкът и по този начин вижда работата му. Та като казвате, че някои неща у вас са

наследствени, питам: От кой баща са наследени? Значи, вие имате 400 хиляди форми бащи. Мога да ви ги наредя всичките. Та като казвате, че нещо сте наследили от баща си или от майка си, питам ви: От кой баща и от коя майка от всички тия 400 хиляди видове животни сте наследили дадено качество?През всички тия малки и големи форми сте минали. Във всяка в тези форми ти имаш майка и баща. Кой баща поддържате вие? Турците, които не обичат да мислят много, казват: „Акълъ зарар.“ Това значи: Седем ката горе, седем ката долу повече от това, от дявола. Няма защо повече да се мисли. Пак ще ви приведа примера за онзи негърски проповедник, в Америка, който минавал за голям философ. Един ден той разправял на слушателите си как Господ създал човека. Като разправял, че цели шест дни работил, докато ги направи, най-после им казал, че Господ турил човека на плета да се суши. Тук се сушил той цели три деня, докато хубаво се изсуши. Като го изсушил, той му вдъхнал нещо в ноздрите. Той станал жива душа, подскочил и се проявил като човек. Като го слушали, един от събранието го запитал: „Господин проповедник, отде е взел Господ този плет, кой го е направил, за да се суши там човекът?“ „Това не е твоя работа“ отговорил проповедникът. Значи, негова работа, на проповедника е работа да разправя как Бог сушил човека на плета, а негърът няма право да пита кой е направил този плет? Каква е била идеята на проповедника? Аз мога да обясня какво означават тези пръти, но не мога да обясня каква е била идеята на проповедника. Проповедникът е създал един много оригинален образ. Той мислил много механически, не че бил създаден човек, тъй както той е мислил. Създаването на човека представя един дълъг период от време. Много време се е минало, докато Бог събере всичкото вещество, от което е създал тялото на човека. Не става дума за неговия дух, но само тялото на човека. Понеже така е било писано, че след като човек е бил направен от пръст, после му се е вдъхнал дух, т.е. човекът станал жива душа. Там всичко е било предвидено. Няма нещо, което да пожелаете и да го няма там. И сегашните най-нови

изследвания показват това. Като не знаят тия работи, мнозина мислят, че рибите са невежи. И те си имат градини, и те си имат фенерчета. Даже и хората нямат такива фенерчета, каквито някои риби носят със себе си. Някои риби носят по две фенерчета на опашката си, на устата си по четири-пет фенерчета носят със себе си, да се осветляват. Защо им са тези електрически батерии? Откъде са ги взели? Сега кой ще ни доказва това? Или ще почнат да ни доказват колко разумно е бил създаден светът от Бога, как го е създал и т.н. Тогава ние ще изпаднем в едно противоречие.

Един евангелски проповедник разправя на сина си: „Синко, ти не знаеш ли колко разумно е създал Господ света? Трябва да знаеш това. Виж само как е създаден щъркелът с дълги крака, да ходи на високи места и с дълъг клюн да лови лесно жабите и змиите. Виж само каква разумност съществува в света!“ Синът казва: „Татко, за щъркела ще бъде хубаво с този клюн да лови лесно жабите и змиите, но за жабите и за змиите какво ще бъде?“ Бащата намира, че с дългия си клюн щъркелът да лови жабите и змиите е много закономерно, но за жабите и змиите какво ще бъде, той не знае. Там неговата закономерност спира. Ние се отдалечаваме по този начин, отдалечаваме и животните от себе си. Има други хора, които гледат по друг начин. И те имат свое мнение. Според тях цялото животинско и растително царство не е било нищо друго освен човекът, разложен на своите части. Цялото животинско и растително царства, които съществуват, се дължат изключително на човека. Човек прави опити със себе си нищо повече! Господ го е пратил като господар на земята и той си прави опити. А природата постоянно коригира неговите опити. Прогресът седи в това, че природата постоянно коригира неговите постъпки. Тя казва: „Не е право!“ Сегашният морал на хората е по-висок, отколкото едно време. Хората едно време са били по-жестоки, отколкото сега. За пример, влезте в света на рибите и ще видите голямата тяхна жестокост. Рибите, които са студенокръвни, се гълтат цели. Даже и сега ще намерите, че една риба е нагълтала една

по-малка от нея. Тя пък е нагълтала още по-малка и т.н. Ако разпорите корема на една голяма риба, ще видите, че в нея има друга, която е нагълтала трета. Три риби можете да намерите в корема на една голяма риба. И при този живот в океана никой няма право да протестира. Ще те нагълтат и нищо повече, никой не хроникира даже тези престъпления. Обаче природата е намерила, че това положение е един от опитите на човека. Едно време Блерио прокара канала. Това представя цяла епоха. Предсказваше се навремето какво голямо благо ще има от аеропланите, а сега тия аероплани снасят своите яйца във въздуха. Те могат да снесат едно яйце от хиляда тона, пълно с взривни вещества. Като падне това яйце на земята, то се размътва наоколо. Хиляди малки се измътват от него. Защо ги прави човек? Всеки човек иска да уплаши другия, да му покаже, че е по-силен. Ето, имаме една война, която сега се води между етиопците и италианците. Италианците употребяват своите аероплани, своите топове и най-модерни оръжия, а етиопците се защищават по стар начин. Италианците се извиняват пред другите народи, че водят една циви-лизована война, за да освободят своите от робство. Но дали ще постигнат това или ще създадат ново робство, това е друг въпрос. Защото робството се прекратява в една форма, а се ражда в друга. В едно отношение робството се прекратява, а в друго не. Хубаво е желанието да се създаде свобода на всички, но не се постига това желание. Хубави са всичките теории на хората, те имат свое предназначение. Има учени, има религиозни теории, всички имат за цел да освободят човека от робството. И в науката, и в религията, и моралистите всички искат да освободят хората от робството. Но щом приложат своите теории, в едно отношение ги освобождават, в друго ги заробват. И в религията е същото: Като освободиха хората от едни заблуждения, наложиха им други. За пример, хората вече минаха фазата на идолопоклонството, в неговата груба форма. Ние вече на големи идоли не се кланяме, но в Индия, в Китай ги има още. Обаче нашите идоли са в банките. Като вземете един чек, отидете с него в

някоя банка, поклоните се, кажете някоя дума и веднага ти плащат. Само Франция колко милиарда има! Тя държи своите пари 25 метра под земята. Америка ги държи още по-долу. И това са християнски държави, но техният Господ е долу, под земята някъде. Турците казват: Имаш ли пари, има Хасан, нямаш ли пари, няма Хасан. Дали съзнаваме това или не, борбата вътре пак съществува. Борбата съществува независимо от нашите идеи. Съществува една борба, в която, искаме или не искаме, ще вземем участие. Не е изяснено накъде ще гледаш. И между най-добрите хора пак ще има едно състезание. Борбата се започва от най-малките форми, от учениците, от едно поощрение, докато дойде до най-грубите състезания. Като дойдете до външните страни, до политическия живот, там всеки иска да има власт. Слушал съм някой българин да казва: „Да ме направят министър, ще обеся всички." Това е стара идея. Кога не са бесели, кога не са убивали? Кога не са клали? Кой как дойде, все коли и беси. Едни ще изчистят, други ще дойдат. В един от островите на Индийския океан се явили едни плъхове, които били много опасни. Затова поискали от Египет, от техните плъхове, които унищожавали другите. Обаче египетските плъхове били по-опасни от другите, които се размножили на острова. Та самият наш метод, който ние употребяваме за изтребването на нещо, става по-опасен от другия.

Сега ние казваме: Нали човек е направен от Бога, как и откъде се е родило злото? Христос казва: „Враждебник човек е посадил това." Какво да правим, да го изтръгнем ли? Не, има известен период, през който ще го държиш и след това разумно ще се справиш с него. Кога? Като дойде времето на жетва, тогава ще събереш плевелите на една страна, на едно място, а житото на друго и така ще се освободиш. Във второто поколение, за плевелите не може да има присадка. За пример, човек може да тури една присадка, но природата е турила една преграда на този процес. Ти може да съчетаеш една кобила с едно магаре и да имаш един катър, но от катъра по-нататък нищо не можеш да направиш. Катърът си остава катър, той е завършено

явление. Значи, ти може да направиш само едно престъпление в живота си, второ престъпление не може да направиш. Природата е турила край на всички престъпления. Но на доброто не е турила край само в това се различават. Доброто се разплодява, а злото не се разплодява. Че злото съществува, съществува от едно съчетание на доброто със злото. Когато се казва в Писанието, че грешните ще изчезнат, това значи, че те няма да се раждат и сами по себе си ще изчезват. Ако двама грешника се съединят на едно място, те не могат да родят дете. Ако се съединят един грешник и един праведен, само тогава могат да родят едно дете. Ще се роди един катър, но катърът остава безплоден. Значи всички постъпки, които са неестествени, природата ги е осъдила на безплодие, вследствие на което те сами се заличават. Те могат да съществуват един период от 10, 20, 30, 40, 50, 100 години най-много, след което те се заличават. Следователно, когато питаме как ще се оправи светът, казвам: Светът сам по себе си ще се оправи! Тогава и ние ще се оправим. Когато казвам, че светът сам ще се оправи, аз имам пред вид следното: Има три проявления има един свят, който е механически, разумността я няма там. Той е като една кола. Има един свят, който е разумен, разумността в този свят е отвън. Той представя кола, в която е впрегнат един кон. И най-после имате третото положение: Колата я няма, но човекът се качва на коня разумността е отвътре. Във втория случай, колата се движи, но конят я тегли. В третия случай човек язди коня, той го управлява. Има и четвърто положение: човекът слиза от коня и нито колата я има, нито коня, човекът сам си върви. Това е истинското положение.

Казвам: Сега има едно социално разрешаване на противоречията, които съществуват за хората. Хората трябва да се ръководят, те трябва да мислят, да поемат новите идеи, или една идея. В това отношение те трябва да направят един опит, не се изисква дълго време. Най-първо ще се направи един социален опит. Затова в сегашния период, хората трябва да намалят размножаването си. Те трябва да дойдат до положението във всяко семейство да има по две

деца само: едно момче и едно момиче. Сега хората ги насърчават да се размножават повече, но те не знаят, че няма условия за това. Навсякъде няма условия и в селата, и в градовете. Обаче, така, както се увеличават децата, животът ще стане несносен, няма да има храна, няма да има земя за всички. Какво ще правят гражданите с тези деца в оскъдните времена, които днес светът минава? И търговията не върви, а децата трябва да се отглеждат. За тия деца се изискват средства, а те са повече, отколкото са средствата. С това не искам да кажа, че хората не трябва да се размножават, но всякога, когато животът се поддържа, трябва да има толкова средства, колкото са хората или толкова хора, колкото са средствата. Сега е точно обратното, защото държавите се занимават съвсем с други въпроси, те се занимават с икономическите въпроси, а не разглеждат въпроса икономически как може да се оправи светът. Нека се раждат толкова хора, колкото са средствата, а останалите да чакат там, дето са. Ще кажете: Да оставим всеки човек да се роди там, според както Господ е дал. Питам: Ако оставиш нивата си неразорана, какво ще израсне от нея? Ако не я разореш, тръне и бодили ще израснат върху нея. Ако я изореш, все ще даде нещо, даже и най-проста да е почвата . Значи в живота е нужна една правилна философия. Хората трябва да бъдат искрени, честни, справедливи и да желаят доброто на своите ближни, преди те да са дошле на земята. Трябва да знаете, че като дойдат на земята, трябва да има предвидени условия за тях. Преди още да станат майка и баща, родителите отпреди 20 години насам трябва да знаят с какви средства разполагат, за да създадат потомство. Пък и държавата трябва да знае това нещо. Не е само да се каже, че някоя жена е бременна. Бременната жена трябва да се постави при най-добри условия. Не се ли постави при такива условия, тя ще роди плевели. В бременното си състояние тя е крайно чувствителна. Следователно, не я ли поставят при съответни условия, ще осакатят зародиша . Старите гърци са знаели това и са го спазвали. Когато някоя жена у тях била бременна, те са я поставяли при най-хубава обстановка, при най-добри условия. Окръжавали са я с

най-хубави картини, давали са да чете най-хубави книги и по този начин са въздействували в добър смисъл, давали са добър подтик. Затова виждаме между гърците толкова красиви типове. Особено такива са били старите, класическите типове. Това показва, че великите хора на миналото са имали права идея в това отношение. Не е въпросът да се пеят тъжни песни на бременната жена, но най-хубави песни, най-хубава музика. Картините също така да бъдат най-художествени. Ако едно дете се роди при такива условия, то ще има добри заложби в себе си. Сега ние вървим по закона на наследствеността. Ако има такива условия, няма да се родят гении, но поне ще има по-добри съчетания в живота на тия деца. Защото и без това в природата има доста големи мъчнотии, които трябва да се преодолеят. И без това природата е създала на хората доста големи мъчнотии, тъй щото те сами не трябва да си създават ненужни страдания и мъчнотии.

Казвате: Защо е дошъл Христос на земята? Христос дойде на земята, за да донесе на хората една наука, с която да им покаже как да живеят, за да се обновят във всички направления. Не само духовно, не само за онзи свят, но и за този свят. Той донесе идеята за братството, че всички хора да се смятат братя помежду си. Той казва: Един е вашият Отец, затова не считайте, че имате много бащи. Един е вашият Отец, а вие сте всички братя помежду си. Следователно, вашият Отец иска вие всички да живеете, не отвън чрез закон да ви заплашват, но от Любов към живота. Така всички ще бъдете едно помежду си, но по закона на Любовта. Но за да имаме този закон, какво възпитание трябва да имаме? И после онзи, който прави доброто, не само той да се остави да бъде използуван, но и онзи, на когото правят добро, и той трябва да помага. И двамата да работят за благото на другите. При сегашните условия ние искаме да направим хората членове на братството, т.е. не членове, но да проникне в тях идеята за подигане на човечеството, да се внесат в тях новите идеи: чистият въздух, чистата храна, чистата вода, чистата светлина, всичко

чисто в света! Нас ни трябва първо идеята да обусловим всичко, както в природата, после да изучим по-отвлечената, разумна природа. Има една нова наука сега, която аз наричам параметафизика. Нещата, които не можем да обясним, а можем да приложим, те са важни. Следователно, според тази наука, ние трябва първо да изучим нещата в природата, а след като ги проучим, тогава да ги приложим. А сега ние първо създаваме теории за направата на света, а после искаме да преустроим нашия живот. Животът по този начин не може да се преустрои. Първо ние трябва да знаем живота, а после да създадем теории за преустрояването му. Първо човек трябва да знае хубаво да пее и да свири, а после да създаде теория на музиката. Ти можеш да знаеш теории, а да не можеш да пееш. А можеш да пееш добре и без да знаеш теорията. На когото съм предавал моята теория на музиката, все ще каже, че е неразбираема. Аз казвам, че тонът „до“ означава яйце, което иска да се излюпи. Как може да бъде така? Тонът „ре“ е излюпилото се вече яйце, което се движи и ходи. Тонът „ми“ е пилето, което е почнало да мисли. Че каква е тази музика? Това не е никаква музика. Аз съм правил ред наблюдения по отношение на музиката и съм забелязал, че всички богати и щастливи хора имат една щастлива песен, няма да я кажа каква е. Те си я тананикат и стават богати. На тези хора им върви, а на онези, на които не върви, причината е тази, че не знаят песента, която богатите свирят и пеят. Има цяла статистика за това. Онези ученици, които обичат да пеят, които имат своя песен, всякога им върви в уроците. На всички способни, гениални, даровити деца или ученици им върви в училището, понеже те си имат своя песен, която постоянно си пеят в училище. Никой не ги чува, те тихо си я тананикат. Те сами си дават такт. Като влезе в клас, учителят погледне към учениците си, способният ученик го погледне спокойно, с отворено лице, и като че ли иска да каже на учителя си: „Дигни ме, аз зная урока си!“ И учителят го познава, че е готов с уроците си, но не иска него да дигне. Учителят ще погледне към другите ученици и като види, че някой се е сгушил, крие се, него

ще дигне на урок. Учените са дошле до идеята, че животът е вечна хармония. Навсякъде днес ще намерите хора фанатици, и учени, и религиозни, и социолози те са ограничени, не разбират нещата в тяхната дълбочина. Като погледнете техния череп, ще видите, че има все нещо изопачено в техния череп. Някога ще ви говоря върху думите изопачен череп. Има хора с много правилни черепи, а има такива, черепите на които са доста изопачени, неправилни. Във всичките им части не съществува хармония. Като погледнете към долнята част на брадата, у някой човек, че тя е малко издадена навън. Брадата представя една плоскост. Ушите му са хубаво поставени. Носът е малко назад прилепен, но има една хубава постановка. После, долната част на ушите е широка, а горнята е тясна. Такива уши мязат на животинските, дето горнята част на ухото е заострена, а долната широка. В човека горнята част на ухото представя разумното, затова трябва да бъде широка, а долнята част представя животинското, затова трябва да бъде тясна. В един правилно развит организъм трябва да има известно съотношение между всички части. Между широчината и дължината на ръката и мозъка трябва да има известно съответствие. Между дължината и широчината на ръката и самия мозък трябва да съществуват правилни отношения. Правилна пропорция. Малко хора има с правилно развити ръце. Някои ръце по отношение на лицето са доста добре построени. Колкото е дължината на ръката, толкова дълго трябва да бъде лицето. Някога пръстите на ръката са с два сантиметра по-къси или по-дълги. При това пръстите трябва да са добре затворени, да имат хубава форма. Някога ще се спра да ви обясня какво означава правилна форма. Трябва да има хубаво счетание на линиите. Но съществуват известни препятствия в линиите. Дето съществува някакъв дефект в очите, или в носа, това говори и за известен дефект и в мозъка на човека. Следователно, ние трябва да започнем от мозъка, за да изправим всички дефекти в човека. Един американски учен представя една картина, в която е изобразен един престъпен тип, когото всички искат да морализират.

За тази цел всички го стрелят цялата му глава е станала на решето отгоре, отдолу, отстрани, отзад, дано убият злото у него, обаче никой не е могъл да улучи на това място, дето е злото у него. Този учен казва, че злото е в малкия мозък на човека. Този човек има слабост към жените и от любов към тях ги души. И след всичко това ще говорите на този човек за Господа. Той нищо не знае за Него. Няма какво да го морализирате. На този човек трябва да се говори както железарят говори на желязото. Той взема желязото и го туря в огъня, като му казва: „Ти трябва да любиш!“ Като го нагорещи добре, ще го извади от огъня и ще започне с чука: трака-чука „Ти трябва да се подчиниш на законите.“ После пак ще го тури в огъня, пак ще го чука и т.н. Но трябва да слуша и да се подчинява. Казвате: Господ ще оправи света! Как мислите, че Господ ще оправи света? С чука отгоре. Чукът ще играе отгоре ви. Така постъпва и скулпторът, когато прави своите статуи. Вие мислите, че тази работа ще стане много лесно. Не, няма да стане лесно! Някои от вас ще бъдат чукани повече, а някои по-малко.

Сега вие имате големи постижения, но в бъдеще условията на живота ще бъдат по-трудни. Тогава ще се предизвикат у вас много способности. Вие със старото знание лесно ще се справите, но за новите условия се изискват нови знания, нови методи. Също така и вярата, която сега имате, няма да ви помогне. Ако детето иска да разполага със своята детинска възраст и когато възмъжее, няма да може да направи нищо. Или ако със своята възмъжалост човек може да се справи и като остарее, и тогава няма да може да си помогне. Защо? Защото всяка възраст се отнася за своето време. Защо човек остарява? Защото не разполага с такава сила, каквато е имал като възрастен. Щом изгуби силата си, той започва да остарява. Старите хора стават банкери, турят парите си в банките и престават да работят. Така те се обленяват, изгубват силата си. Не преставайте да работите! Аз съм наблюдавал какво правят учениците и не съм намерил нито едно изключение в това отношение. За пример, някой

чиновник казва: „Да изкарам 15 години да работя, ще се пенсионирам и ще започна да работя в духовно отношение.“ Обаче какво става? Като се пенсионира, заминава за онзи свят и пак не може да работи както е мислил. Казвам: Не чакайте да станете пенсионери и тогава да работите. Работете на всяко време и без да сте пенсионери. Като станете пенсионери, ще ви задигнат на онзи свят. По-хубаво пенсиониране от отиването ви горе няма. Да чакате да ви пенсионират и тогава да работите, това е неразбиране на идеята. Вие трябва да имате естествен подтик да работите. Че сте били чиновници, това нищо не значи.

Чиновничеството нищо не може да ви пречи. Някоя жена казва: „Аз съм жена, нищо не мога да направя.“ И като жена можеш да направиш нещо. „Аз не съм даровит.“ Колкото си даровит, толкова можеш да направиш. Всеки човек на своето място представя една важна единица. Малкото пръстче на ръката не е само украшение. Човек за нищо не би дал да му се отреже. Като видите един цигулар, той свири, служи си с малкото пръстче, взема някои тонове, които с другите пръсти не могат да се вземат. Големият пръст върши друга работа. Големият пръст е алфа. А малкият е омега. Големият пръст е начало, а малкият край. С малкия и с големия мериш нещата, казваш: Една педя. Когато големият пръст се обиди нещо, тогава малкият казва: „Можеш да започнеш да мериш от мене първо.“ Обикновено правилно е да се мери с големия пръст първо, а после с малкия. Кой начин е по-хубав? В старо време мериха от големия пръст към малкия, а в ново време мерят от малкия към големия. Големият е начало, а малкият е краят на нещата. Следователно, големият пръст представя разумното начало, което трябва да ръководи нещата. Малкият пръст е малко шмекер, той показва слабостта на човешкото естество. Ако оставите той да ви ръководи, всякога ще ви сметне, ще ви излъже нещо. А големият е майстор, той гради. Силата на човека се равнява на големия пръст. Ако отрежат големия пръст на човека, той нищо не струва. Големият пръст представя Божественото начало в

човека, а малкият пръст човешкото начало. Останалите пръсти седят между тия два. Те гласуват понякога за малкия пръст, а понякога за големия.

Сега ние можем да нанесем човешката ръка върху неговия мозък. Ние можем да я нанесем на вътрешния живот на човека. Та вие трябва да знаете всички ваши удове, техните размери и отношения. Трябва да знаете какво означават движенията и кои движения са правилни. Това е необходимо за вашето самовъзпитание. За пример, някой седи и движи рамото си. Какво означава това движение? Като движите често рамото си или нещо пипате, с това усилвате рамото си, ставате годен да носите по-голям товар. Ти ще станеш материалист и ще разбираш добре работите. Но за да разбираш добре смисъла на живота, ти трябва да се занимаваш, да работиш. Наблюдавайте великите хора, какви движения правят, и от тях се учете. Това ще ви послужи като добър метод за самовъзпитание. Техните движения са особени. С това аз не искам да разкривам онова, което човек сам може и трябва да направи и постигне. Понякога човек се чувства силно възбуден, гневен, иска да се бие с този, с онзи. Какво трябва да направиш, за да се успокоиш? Хвани лявата си ръка и я поглади така десет пъти, като започнеш от единия до другия край на пръстите, отгоре на ръката. След това отвори ръката си отвътре и пак започни да я гладиш, от пръстите и ще слизаш постепенно надолу. Така направи десет пъти. След това виж какво ще усетиш. Казвате: „Какво ще си гладя ръката?" Ако не направиш това упражнение, ще удариш някой човек по главата, ще му причиниш някаква вреда и след това ще те съдят, ще те затворят в затвор десет години. А така, като направиш упражнението, ще избег-неш затвора. Ако някой мъж обича да потупва жена си, ето какво трябва да направи тя, още преди да е дошъл мъжът от работа. Нека поглади десет пъти дясната си ръка отгоре и да каже: „Колко си добър!" Дясната ръка представя мъжа в човека. Като дойде мъжът, той ще бъде разположен и няма да бие жена си. Това могат да правят и учениците, и студентите, когато

искат да предразположат някой свой учител или професор, който се отличава с голяма сприхавост. Като изляза на изпит при този професор, предварително ще погладя дясната си ръка няколко пъти и ще кажа: „Колко е добър моят професор!“ Така ще издържа по-лесно изпита си. И вие трябва да правите това упражнение. Какво правят сегашните ученици? Като се явят на изпит при някой сприхав учител или професор, те чупят ръцете си една в друга, търсят начин да облекчат положението си, да смекчат характера на своя професор или учител. Това е един научен метод. Сега оставям на вас, вие да усъвършенствувате въпроса по-добре. Тъй щото, когато сте нервни, когато сте възбудени, прекарайте дясната си ръка върху лявата отгоре, от пръстите надолу десетина пъти, и ще забележите, че настроението ви, неразположението ви веднага ще се измени. Събраната енергия у вас ще се асимилира и вие ще имате едно здравословно състояние. Хората трябва понякога да говорят на ръцете си, да си въздействуват сами. Първият пръст е свързан с хора от едно разумно общество. И като го погалиш (показалеца), веднага съществата от небето, които са свързани с този пръст, поглеждат към тебе и ти помагат. Когато пипнеш третия си пръст, Сатурн, ти се свързваш с други същества разумни, гениални, които веднага ти се притичват на помощ. Като пипнеш четвъртия, безименния пръст, ти веднага се свързваш със съществата на слънцето. И ако си малко болен, те веднага ще ти се притекат на помощ.

Казвате: Верни ли са тия работи? Опитайте ги! Не ви казвам неверни неща. За себе си аз съм ги проверил и зная, че те са верни. Остава вие сами да ги проверите, да видите дали са верни. Можете да намерите друг начин да направите опита. Викат ме един ден при един наш приятел, който заболял. Понеже не мога да отида при него, казвам на близките му: Нека изпие три-четири чаши гореща вода и всичко ще мине. На другия ден ми казват, че пил гореща вода, но нищо не станало, не му помогнало. „Колко чаши вода е пил?“ „Пи четири-пет чаши.“ „А колко време?“ „В продължение на четири-пет

часа.“ Не, така не се пие гореща вода! Ако искате да се лекувате с гореща вода, ще пиете пет-шест чаши гореща вода лъжичка след лъжичка, но в продължение само на половин час. Наистина ще се присилите малко, но ще си помогнете. Някой път работите не стават по аристократически, но по демократически начин. Ще вземеш мотиката и ще копаеш. Не ще копаеш като дядо си и баба си, ти си от едно поколение по-напред. Ти ще израстеш, ще се присадиш на дядо си и на баба си като едно клонче и ще израстеш като тях. Идущата година и върху теб ще израснат.

„Плевелите.“ По този начин само ще се освободите от плевелите. Ще усилите житото, плевелите няма да корените, но те сами по себе си ще изчезнат. Като усилите вашите добри способности, вашите хубави способности, плевелите ви, т.е. вашите вътрешни недъзи, няма да имат условие да се развиват. Ще дойде ден, когато плевелите няма да могат да растат, тогава ще дойде жетвата. Тогава човек ще се справи със своите сили, ще бъде здрав и ще мисли правилно. Щом мисли правилно, той ще може да приложи всяка права теория в живота си. Онези от вас, които сте напреднали, трябва да приложите новите идеи. Представете си, че някой от вас се чувствува неразположен, гневен, температурата му се повдига. Какво трябва да направи? Пийте гореща вода нищо повече! Като се изпотите добре, ще можете спокойно да заспите и състоянието ви ще се измени. Колкото и да сте зле, всяка вечер пийте гореща вода и си кажете, че състоянието ви ще се подобри и няма да мине много време, вие ще бъдете съвършено здрав. Казвате: „Кой знае какво ще стане с мене? Състоянието ми ще се влоши.“ Не, дръжте в ума си само положителни, хубави мисли! Всякога, когато казвате, че утре ще бъдете по-добре, чрез тези положителни мисли Бог действува у вас и ви помага. Когато казвате, че утре ще бъдете по-добре, това е Божественото, което действува у вас. Когато казвате, че положението ви ще се влоши, това е човешкото, което действува у вас. В Божественото всякога работите стават по-добре. В човешкото

работите стават по-зле. Когато свързваме човешкото с Божественото, ние всякога куцаме. Никога не свързвайте човешкото с Божественото, защото формите на човешкото не могат да издържат на потенциалната енергия, която се съдържа в Божествените форми. Това е разбирал Христос със стиха: „Никога не наливайте ново вино в стари мехове, защото ще се разпукнат." Никога не наливайте Божественото съдържание в човешка форма, т.е. в човешки ум, защото ще се разпръсне. Като знаете това, ще разберете защо никога не се е случило така, както мислите, както сте мислили.

Една млада мома разправяше една своя опитност. „Когато бях млада мома, мислех си, че ще се оженя за някой добър, богат момък, ще си наредя къщата добре. Казах си, че всичко искам, но не искам болен мъж да го гледам. Какво стана после? Даде ми се точно това, което не съм мислила и което не мислих, исках. Мъжът ми скоро заболя и боледува цели седем години. През това време той стана толкова нервен, толкова сприхав, че мъчно можеше да му се угоди. Това негово състояние ме научи на много неща, придобих търпение." От това, от което се страхувала, това се паднало. Но коя е причината за това нещо? Причината се дължи на факта, че тя се е оженила за друг мъж, а не за този, който бил определен от Бога. Затова именно мъжът трябвало да боледува, да научи урока си. Следователно, ако в живота си имате противоречия, ще знаете, че вие сте се омъжили за мъж, който не ви е бил определен от Бога. Сега не остава нищо друго, освен да търпите. Онези, които идват при мене и разправят положението си, казвам: Ако бяхте дошле при мене преди да се ожените, щях да ви кажа дали сте един за други. Но понеже сте бързали и не сте питали, сега не остава нищо друго, освен да се търпите. Сега не правете втора погрешка да се развеждате. Първата погрешка сте направили, прибързали сте да се ожените за човек, с когото не си схождате, поне втората погрешка не правете. Разправят за един турски княз на князете следното нещо. Той си казвал често: „Дотегна ми този живот вече! Хайде да се сгодя, да видя какво ще

стане.“ Хората казвали за него: „Сега си близко до всички хора.“ После си казал: „Хайде да се оженя!“ „Сега си с хората наедно.“ Като поживял с жена си една година, казал: „Ще се разведа.“ „Сега си станал маскара, по-долу от хората.“ Не правете и вие същото, защото и за вас ще кажат, че сте слезли по-долу от хората. Сега от всички се изисква едно ново разбиране, което да регулира вашето битие. У всинца ви има нещо, което регулира живота ви. Това нещо често ви подшушва, кога по-силно, кога по-слабо, но вие трябва да го слушате. В някои от вас интиуцията е по-силно развита, а у някои по-слабо развита. Някои хора предчувстват нещата. Дръжте се с тях, дружете с такива хора! Дружете с хора, които мислят право. Дружете с хора, които имат добре развити морални чувства. Казвате за някого, че е много сприхав. Сприхавите хора са добри. Ако се качиш на един сприхав кон, за половин час ще те заведе. Ако се качиш на слабо конче, хилаво, няколко часа ще те кара. Как мислите, светлината не е ли сприхава? По-сприхаво нещо от светлината няма. Отдето мине, всички ще осветли, на всички ще даде нещо. Следователно, ние се нуждаем от сприхави, от разумни и добри хора. Гледаш някой сприхав човек, всички го дирижират, всички искат да им свърши нещо. Жена му го кара да направи това, да направи онова, туря му бент, иска да му покаже как трябва да направи една работа. Като се види заобиколен с бентове, той се разритва и казва: „Аз не се ожених за бентове, аз се ожених за жена. Ритам вече!“ Казвам и на жени, и на мъже, които сте идеалисти: Като видите, че ви турят бентове, не можете да се проявите, ритайте!

Сега ще ви приведа един пример из живота на българите. Един българин венчавал един млад момък, станал му кум. Като дошло време за хората, кумът казал на младоженика: „Слушай, ще играеш на хорото, но кумец си, няма да казваш: „Иху-ху!“ Ще играеш тихо, без да викаш така. Ако издържиш, ще ти дам една крава с телето.“ Той започнал да скача на хорото без да казва: „ Иху-ху!“ По едно време

хорото се разиграло живо и кумецът казал: „Кръстник, ритам и кравата, и телето, но казвам: „Иху-ху!“

И тъй, ако жена ти дава крава и теле, кажи: „Ритам и кравата, и телето и казвам: „Иху-ху!“ Ако мъжът ти иска да те ограничи с една крава и едно теле, кажи: „Господ ми е дал ум, сърце и воля и аз искам да постъпвам според тях. Ако ти ми туряш бентове Иху-ху!“ И мъжът да каже на жена си: „Господ ми е дал ум, сърце и воля и аз искам да постъпвам според тях. Ако ти ми туряш бентове, жена Иху-ху!“ Ако постъпвате така, казвам: Имате право. Следователно, в света трябва да се създаде идея за право, за свобода. Семейният живот трябва да представи основа на живота. Жената трябва да влиза в положението на мъжа и мъжът да постъпва по Божествен начин. Ако тя направи една погрешка, нека да не казва това на мъжа си веднага. Нека почака да мине един ден, или една седмица, или един месец и тогава да му каже. Понякога и мъжете знаят как да се отнасят с жените си. Един ден един млад мъж Отишъл с жена си на гости при своя кръстник. Като седнали да вечерят, жената започнала да побутва мъжа си да не яде много, защото обичал повечко да си похапва. Но той казал: „Слушай, жено, няма защо да ме буташ. И вкъщи ме буташ, и тук ме буташ. И при кръстника ли ще ме буташ?“ Ако бях на мястото на кръстника, ето какво щях да направя. Щях да туря кумеца да седне срещу кумата, а кумецът срещу кумицата, и така нямаше да може да го мушка жена му. По този начин кумецът изложил жена си.

Казвам: Няма нищо по-лошо от това, когато искаме да се спираме един друг в своите прояви. Оставете всеки човек свободно да се проявява. Вие никого няма да изправите. Нито аз ще го изправя, нито вие ще го изправите. Оставете пияния сам да си падне, не го бутайте. Не мислете, че вие ще оправите света. Ако мислите по този начин, тази идея трябва да излезе от ума ви. Вложете в себе си най-хубавото и най-благородното и ще видите, че можете да придобиете и да развиете онова, което Бог е вложил във вас. Другите работи оставете настрана. Ако ви оставят да изправите вие света, добре. Но

ако не ви оставят, изправете себе си. Оправете своя ум и ще бъдете щастливи. Щом оправите себе си, ще дойде тогава Божието благословение. Тогава Господ ще каже на жетварите: „Помогнете на този човек!“ И въпросът ще се свърши.

Та сега за всички се изисква едно ново разбиране, една нова мисъл, една нова свобода. Всеки човек трябва да даде свобода на себе си, да даде свобода и на другите. И тогава всички да се молят за своите ближни. Този е пътят, по който ще стане новото въздигане в света!

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

9-та неделна беседа от Учителя, държана на 17-ти ноември 1935 г. София, Изгрев

ЗАКХЕЕ, СЛЕЗ СКОРО

„Бог е Любов“.

Ще прочета само няколко стиха от 19-та глава от Лука.

„Всичко в живота е постижимо“.

Ще взема само няколко думи от петия стих, от прочетената глава: „Закхее, слез скоро!“

Това, което дава подтик, живот на нещата, ние наричаме начало. Младостта е първата форма на началото. Който е млад, той носи живот. Най-първо той не знае как да постъпва, как да се развива. Някой път ние искаме да знаем какъв е краят на нещата. Всяко нещо, което има край, умира. Значи, краят на нещата е смъртта. Краят, завършването на една епоха, означава смърт на тази епоха. Младият след като завърши своята епоха, ще остарее и ще умре. След това ще го погребат, ще му турят един хубав надпис, че тук лежи един герой, силен и мощен, който след като се е подвизавал в живота, е умрял. Мнозина питат какъв е смисълът на живота. Ако си млад, Бог ще те прати на земята да вървиш и да живееш. Да вървиш в правия път и да живееш. Ако мислиш какъв ще бъде краят на живота, ще знаеш, че ще умреш и ще ти турят един голям, хубав паметник. Нас ни интересува началото на живота, не ни интересуват паметниците. Според схващанията си хората говорят за паметни дни. Кой ден е паметен? - Паметен е денят, в който хората разпнали Исуса. Но какво ни ползува паметният ден на разпъването на Христа? Нас ни интересува началото, раждането на Христа. Нас ни интересува възкресението на Христа, а не неговата смърт. Някои говорят за разпъването, за смъртта на Христа, като за някакъв минал факт, а въпреки това, Христос и до днес още не е престанал още да се разпъва. Всеки ден Го разпъват. Всеки ден ще чуете, че обесили

някого, че го турили в затвор, хиляди и милиони хора все ще продължават да разпъват Христа. Кажете: Как разпънаха Христа? Ето всяка година умират близо 35 милиона хора на земята. Това е един обикновен бюджет, който се взема всяка година от човечеството. Това е един данък, който се събира всяка година редовно. Това са 35 милиона английски стерлинги.

Христос каза на Закхея: „Закхее, слез скоро долу.“

Като видял един човек на дървото, Христос му казал: Слез скоро от дървото, не ти е мястото тук. По дърветата крушите трябва да седят, а не хората. Слез скоро долу! Ти ще се качиш на някоя висока къща, на третия или на петия етаж. И там не ти е мястото. Слез скоро долу! Птиците се качват високо във въздуха, но твоето място не е във въздуха. Слез скоро долу на земята! Човек трябва да мисли, а не да се качва горе във въздуха. Птиците се качват горе във въздуха, но не за някакви научни изследвания. Птицата се качи горе, но през всичкото време гледа на земята, тя отива да инспектира нещата, да намери нещо за ядене. Като види някой умрял заек или някакво друго животно, тя веднага ще слезе долу. Затова птицата се качва горе, за да улесни живота си. Хвърченето за птиците представя едно от най-евтините превозни средства: Мостове не ѝ трябват, шосета не ѝ трябват, нито тренове и аероплани - лесна е нейната работа! Тя няма нужда от никакви други пътища и съобщения, със себе си ти (ги) носи.

Това, което сега ви говоря, е само програмата. За пример, викат ви на бал. За тази цел вие трябва да бъдете облечени с черен фрак, с разрязани поли, със завъртени краища отпред, с хубава бяла риза, с бяла или от друг някакъв цвят вратовръзка, с бяла колосана яка, с лачени обуща, без никакво петно на дрехите си - с една дума безупречно облечен. Ако не се съобразите с правилата на бала и с изискванията, ще ви упрекнат. Понякога може, както в борсата, да го изпъдят навън. Сега вие се интересувате да ви се каже истината. Истината може да я каже и един фонограф и един грамофон. За

пример, едно произведение на Бетовен може да се предаде и с грамофона. Казвате: Изсвирете ни едно от произведенията на Бетовена. Веднага турят плочата на грамофона и започват да свирят. Като се завърти тази плоча, започва да бъбри, да свири нещо, но в нея има нещо механическо. Като слушам грамофонните плочи, намирам, че има нещо в тях, което съска. Казвате: Колко хубаво свири! - Хубаво свири, но плоча е това, не е нещо живо. Тя иска да изсвири нещо, но тенекия е това, воденица, която се върти и само брашно мели. Хубава работа върши воденицата, но горко на житото, което е долу под хромела. Сега да оставим отрицателната страна на живота. Защото за умния човек противоречията имат смисъл, но за глупавия човек противоречията са големи спънки. Те, всичките спънки в живота, това са задачи, които трябва да се разрешат. Който ги разреши, той минава за умен. Който ги остава неразрешени, той минава за обикновен човек и казва: Тази работа не е за мене. Аз не се интересувам за бъдещия живот, не се занимавам с въпроса съществува ли Бог и това-онова. Мене ме занимава обикновеният живот, да имам какво да хапна и да пийна. Много пари не искам, но искам да имам на разположение една къща, да поживея малко охолно. Питам: Тогава защо му е трябвало да става човек? Не е ли по-добре да си е останал в гората като животно, свободно да се разхожда? Защо му е трябвало да си дава кандидатурата за човек? Щом си дошъл на земята като човек, ти си вече чиновник. Всички хора на земята, това са чиновници. Ти можеш да ходиш в гората като животно, да си махаш опашката натук-натам, а ти си махнал опашката си, изправил си се на два крака, хвърлил си козината си, само тук-таме си оставил малко косми. Сега ви говоря в преносен смисъл. Какво ще правите сега в положението на човек? Вие трябва да разбирате преносния език, да правите верни преводи. Правили ли сте преводи от английски на български език или от български на английски, или от български на френски или от френски на български, да видите колко мъчно се правят преводи. Преведете За пример, на български език французкия

израз:...................... Както и да превеждате на български тази дума, не можете да я преведете. Защо? - Защото буквите, съчетанието на буквите, и на трептенията на тази дума..................... на френски език по никой начин не съответствуват на тия в българската преводна дума. Както и да я преведете, ще употребите една дума, която няма същия строеж. Българската дума приблизително само предава значението на френската, но по никой начин вие не можете да преведете една българска с френска така, че да си отговарят напълно на трептенията, на строежа, който първоначално им е даден. Когато искате да преведете някоя класическа книга на български език, както и да я преведете, този превод не е истинският, не отговаря на дълбокия смисъл, който е вложен във всяка дума.

Сега ще ви заведа в една област на музиката, в която нито учениците, нито учителите по музика са влезли и могат да влязат. Тя е една отвлечена област в музиката, но красива област. Според нея има три начини за свирене в областта на музиката. Единият начин е механическо свирене, да свири човек направо по нотите. Това значи да свириш правилно, както нотите са отпечатани, да се спазват всички правила, всички интервали. Ако окото на музиканта е добре упражнено в четене на нотите, той ще може да свири технически много добре. Така свири всеки опитен изпълнител. Обаче всеки тон си има свое съдържание. Следователно, вторият начин на свирене се заключава в свирене по съдържание, по звуковете, които нотите включват в себе си. Така може да свири само онзи, който схваща звуковете вътрешно. Когато свири или пее по този начин, човек трябва да има добре развито музикално ухо, да схваща съдържанието на звуковете. Това наричат съдържание на музиката. Добрите музиканти са схванали тази философия на музиката и те могат да свирят без ноти. Отличният музикант може да произведе тоновете в ума си и после да ги изсвири на пиано, на цигулка или на какъв и да е инструмент. Докато се учи да свири, човек изучава формите по книга, и при такова свирене той всякога ще прави погрешки. Това е

дървено свирене! Когато започне да свири по съдържание, човек започва да слуша тоновете в себе си и тогава всеки тон изпъква сам по себе си в него, като че ли го слуша отнякъде. Той слуша тоновете. Като че ли от природата идват. В природата тоновете съществуват в своята първична чистота. Някои искат да слушат и да произвеждат тоновете, както в една грамофонна плоча се произвеждат. Не, в грамофонната плоча тоновете не могат да се произвеждат, както са в своята чистота. Там тонът е осакатен, няма никакъв отзвук в себе си. Третият начин за свирене е - да свириш по смисъл.

Същият закон се отнася и до мислите на човека. Всяка мисъл може да се прочете от някоя книга - това е механическо възприемане на мисълта. Но при второто положение всяка мисъл може да изпъкне в ума на човека, това е възпроизвеждане на мислите по съдържание. Това значи, че всяка мисъл има свой отзвук, по който може да се приеме. Тъй щото не е достатъчно да чете човек какво нещо е моралът. Моралът трябва да се чува, да се приеме като звук, да му е приятно на човек да му се говори за морал. А някога като ви говорят за морал, не ви е приятно и казвате: Оставете този въпрос настрана! Когато ви е приятно да се говори за морал, причината за това се дължи на факта, че вие сте чули звука на морала. Няма по-голяма музика и поезия от това да слушате какво нещо е духовният живот. Когато се отегчавате от духовния живот, това е техническа работа. Казвате: Не ми говорете за светиите! - Че вие не знаете какво нещо е светията? Имате ли ясна представа какво нещо е светията? - Светията е човек, който може да ви срещне в една тъмна, бурна нощ, когато сте изгубили пътя си и той ще ви освети пътя, ще каже: Ето, тук е пътят! Светията е човек, който когато палачът седне с ножа си над вашата глава, може да ви снеме от кладата. Светия е онзи човек, който, когато сте увиснали на въжето, ще извади ножа си, ще пререже въжето и ще каже: Оставете този човек, вие по погрешка сте го турили тука. Светията е човек, който като ви срещне беден, лишен от условия да се развивате, веднага ще ви вземе под свое покровителство, ще каже, че

сте способен и ще ви помогне да учите. Светии са ония, които подтикват света към прогрес. Те носят културата на човечеството. Светиите не говорят много, но те дават винаги нещо от себе си. Ако попитате светията дали е светия, той ще каже: Аз не съм светия, но съм човек, който е дошъл на земята да си поживее малко. Ще се усмихне и ще си замине. Той няма никакви претенции в себе си за светия. Ще кажете, че има някои светии, които мязат на светиите от миналото и сега. - Не, всички, които са около мене, те са по-високи и по-големи светии от мене, защото те търсят писаните светии в църквите и по иконите, в книгите. Хубави са и класическите светии, но те са писани светии, не са нито по форма, нито по съдържание, по същество. Колко светии са умрели до днес, но този, който умира, не е светия. Ето и Христос вече две хиляди години как е умрял, но и до сега още ходят да го търсят в Ерусалим, в Палестиня, дето са му съградили големи паметници. Всички търсят гроба на Христа, всички искат да знаят как е умрял и къде е умрял, но щом се отнася до това, което е учил, там ги няма.

Христос казва: „Закхее, слез скоро. Днес ще вляза в твоя дом." Закхей беше митар, един от тези, които събират данък и се качи горе да види де какъв гешефт има, да вземе нещо отнякъде. Но като слезе долу, според думите на Христа, той разбра, че животът не седи в гешефтарството и каза: Господи, Господи, виждам, че животът има и друг смисъл. Ето, половината от имането си давам на бедните и когото съм обидил, ще въздам четирикратно. По-нататък Христос казва: „Днес стана спасението на този дом". Това значи, от днес този дом ще влезе в правия път. Вие ще кажете, че от толкова години се стремите, от толкова години търсите Христа и т. н., че това и християните правят. Вие сте един Закхей, който се е качил на дървото да види Исуса Христа от високо. Но Христос му казва: „Закхей, слез скоро!" Днес ще дойда в твоя дом. Когато Христос влезе в твоя дом наистина, в тебе трябва да стане един преврат. Докато от сутрин до вечер мислите само за себе си, вие не можете да се посветите на

Божественото учение. Листата на дървото не мислят само за себе си. Щастието на листата на дървото не зависят от тях, но зависят от целокупния живот на дървото. Ако листът е на дървото и на него ще бъде добре, и на дървото ще бъде добре. Дървото не може да бъде щастливо от един лист. Всичкото щастие на дървото е от всичките листа. Дървото не е направено за листа, но листът е направен за дървото. Листата ще окапят, но идната година от това дърво отново ще изникнат нови листа. Дървото всякога остава.

Сега да минем към реалното, към смисъла на живота. Понякога вие се интересувате от личния живот. Така и учениците в едно училище се състезават помежду си кой ще има най-високи бележки, кой да бъде най-способен от всички. Хубаво е това в училището да се надпреварват, но ученикът може да свърши училище с отличие, но животът да не свърши добре. Важно е как ще свърши и животът си. Аз бих предпочел един ученик да започне с отличие, но никога да не свършва. Тази идея, че трябва да свършва, не е добра. Ученикът всякога трябва да започва. После не е хубаво, между двама ученици да се състезават помежду си кой от двамата да бъде пръв, кой да има по-високи бележки. Аз бих желал, ако хората се състезават, в желанието си да правят добро. Има ли състезание днес на хората в правене на добро? Във всеки човек трябва да има един вътрешен подтик към правене на добро. Не да се прави добро по един механически начин, но да чувствуваш този подтик, както в музиката, да чувствуваш тона на правенето на добро. Не да правиш доброто, както онзи музикант свири, за да му плащат, но доброто и желанието към правене на добро да изтича от човека. С това аз не осъждам музикантите, че свирят за пари. Парите са един подтик в живота, но този подтик е временен. Ще дойде време, когато парите ще изгубят своя смисъл. Парите са само едно условие. Дотогава до като парите са само едно условие, животът има смисъл. Щом парите станат цел в живота, и животът изгубва своя смисъл. Защо? - Защото целта на живота е Любовта. Нищо повече! Животът има за цел Любовта. Към това трябва да се стремим. Колкото

повече животът се усъвършенствува, това показва, че вървим в правата посока на Любовта. Тогава какъв е смисълът на Любовта? - Смисълът на Любовта е стремеж към светлината. Стремежът на светлината е към свободата. И светлината иска да бъде свободна. Следователно, Любовта се стреми към Мъдростта, Мъдростта се стреми към Истината. Казвате: Какво ще правя като добия Любовта? - Като придобиеш Любовта, ти ще имаш стремеж към Мъдростта, щом се стремиш към Мъдростта, ще придобиеш знание и светлина. Като придобиеш Мъдростта, ще се стремиш към Истината, а в Истината ще придобиеш свободата. Като придобиеш Любовта, Мъдростта и Истината, тогава само ще се стремиш към Бога, към вечността, към безконечността. Никой не може да познае Бога вън от Любовта, вън от безконечността! Ти не можеш да вярваш в Бога, ако нямаш Любовта, ти не можеш да познаеш Бога, ако нямаш Мъдростта - ако нямаш знание и светлина. Ти не може да вярваш в Бога, ако нямаш в себе си Истината и свободата. Да ви представя тази мисъл по-ясно. Ти не можеш да виждаш, ако нямаш очи. Ти не можеш да чуваш, ако нямаш уши. Ти не можеш да говориш, ако нямаш уста. Това е закон. За да видиш, ти трябва да имаш очи. Някой казва, че и без очи можеш да виждаш. Не, не може без очи! Разбирате ли? Не е въпрос само да се говори. Казвате: Да живеем! - Животът има за цел само Любовта. Това е първата мисъл. Съвременните учени хора са се отклонили от Любовта. Те търсят друг някакъв идеал, който не съществува в живота. Всеки друг идеал, вън от Любовта, е отклонение от правия път. Всеки друг идеал носи нещастие в живота. Всички нещастия, които сега съществуват в живота, не са нищо друго освен отклонение от великия идеал на живота - Любовта, вследствие на това, в живота има толкова много примеси, че е станал цяла тиня. Тези примеси са причина на тия големи страдания и нещастия в живота. Тогава какво да правим? - Да направим една реформа. - Каква реформа ще направите? - Повече пари ни трябват. - Значи, по-голямо нещастие. - Силни трябва да бъдем. - По-голямо нещастие. - Повече хлебец ни трябва. - Повече

нещастие. Колкото повече хлебец имате, толкова по-голямо нещастие ще ви дойде!

Аз съм привеждал много доказателства за това, но понякога се боя да ги изнасям, защото не можете да ги разберете. Ако свинята се угои много, какво я очаква? - Нож я очаква. Господарят й по няколко пъти на ден отива да я храни с цел да я угои. Той й дава някаква свинска каша с цел повече да се угои. Това е, което наричаме тиня-квит. Или както французите казват: Фе-т-акомпли - Свършена работа! Като храни с тази кашица, работата й ще бъде свършена. - Квит работа. То е нещо, което е завършено, свършена съдба. Но този квит не е в полза на прасето, но в полза на онзи, който я хранил, който се е грижил за нея, да се плати неговият труд, дето по няколко пъти - вечер и през деня, я е наобикалял и й давал храна. Той казва на свинята: Ще знаеш, че ти трябва да си платиш, дето толкова пъти не съм могъл да спя спокойно и да си гледам работата през деня, за тебе!

Та навсякъде в света се явява едно недоразумение. Ако вземете тоновете в музиката и там има едно недоразумение. Ако вземете тоновете в музиката и там има едно недоразумение. Някои тонове са много капризни. Те могат да те скарат и с всички останали тонове, а могат да те скарат даже и с капелмайстора. Ако на един тон не дадете определеното време, на цял тон, или на четвърт с точка или на осмина, веднага капелмайсторът мръдва с пръчицата си. Който и да е тонът, ако не го вземете точно, колкото е неговото траене, веднага капелмайсторът се оплаква от вас, не е доволен. Той казва: ,Правилно трябва да вземате тоновете, нито на йота повече или по-малко време. Всеки тон трябва да се взима правилно и с всичкия му израз.

„Закхее, слез скоро“! Каква е била идеята на Христос, за да каже тия думи на Закхея, Той знае. Той казал: „Днес ще вляза в твоя дом“. В тебе трябва да стане едно преобразование. Христос искаше да му обърне внимание, че е къс човек. Да бъде човек къс, според турците, се счита за нещо белялия. Те имат специална поговорка: „Късите хора са беля на Господа“. Няма да превеждам точно тяхната поговорка, но

казвам: Когато имате една беля, която се качва на дървото като Закхея, ще й кажете, скоро да слезе долу. Не пъдете белята, но кажете й: Слез долу! Като слезе в тебе, кажете й: Досега ти беше в моя дом, но отсега нататък аз ще бъда в твоя дом. С тебе трябва да стане едно преобразование. Посещавали ли сте белята? Първото нещо: Като се обърнеш, като имаш някакъв възглед за живота, ти ще посетиш белята и ще й кажеш: Слез скоро долу, за да бъде в твоя живот. Защото белята, това именно чака. Тя се е качила на дървото да те види. Тя чакаше да те види, както Закхей искаше да види Христа. Ако минеш и заминеш покрай нея, и не я видиш на дървото, тя ще ти се докачи и ще иска да ти отмъсти, защото си я пренебрегнал. Когато желае да ти отмъсти, ти ще й кажеш: Слез долу скоро! Тя ще слезе от дървото и ще каже: Половината от имането си давам на бедните, и когото съм обидил, ще му въздам четирикратно. Тогава ти ще кажеш: Днес става спасението на дома ти, спасението на белята. Сега ще приведа този пример малко по-близо до вашето разбиране. Ставате сутрин и се чувствувате крайно неразположени. Казвате: Тази работа няма да я бъде! Съвсем наопаки отиват моите работи. Седиш и мислиш как да разрешиш тази работа. Понякога обаче в главата ти идват съвсем дяволски мисли: Идва ти на ум да се качиш на някоя канара и оттам да се хвърлиш долу, или да вземеш хинин и да се отровиш, или да вземеш малко сода каустик и да я изпиеш, или най-после дохожда ти на ум да си теглиш един куршум в главата. Не, като ставате сутрин и сте неразположени, ще си кажете: Скоро слез долу! Днес ще дойда в твоя дом. Днес ще стане спасението на твоя дом. Вие нали искате да станете герои? Щом искате да станете герои, не трябва да бъдете страхлив. Какъв герой ще бъдеш, ако не можеш да влезеш в дома на белята, в дома на този страхливец? Голям страхливец е белята.

Сега аз говоря само на онези от вас, които искат да бъдат герои. Не искам да ви изнасилвам, да ви заставям сляпо да вярвате в това, което ви говоря. Аз не искам да ви занимавам с това, което вярвам.

Както виждам, вие всички сте дошле със свободни билети, нищо от никого не съм взел. За моята сказка всеки би взел поне 50 лева. При други условия и с 50 лева на човек не бих ви говорил. Наскоро бях на един концерт. Гледам на една линия се наредили музикантите, критици - извадили лист и молив, всички пишат своята критика. Те гледат ту нагоре, ту надолу, ловят как свирят. Казвам: Тия критици нищо не разбират от музика. Те нямат понятие даже за онази музика, която съществува в природата. Те нищо не разбират от философията на музиката. Те не знаят, че тонът до означава излюпването на пилето от яйцето. Значи, за да се излюпи едно пиле от яйцето, кокошката трябва да изпее тона до. За да започне това пиле да се движи, кокошката трябва да изпее тона ре. За да се научи пилето как да кълве, то трябва да изпее тона ми. За да яде хубаво, трябва да изпее тона „фа". За да го научи на благоприличие, майка му трябва да изпее тона ла. За да се научи как да се моли на майка си, трябва да изпее тона си. Какъв музикант е този, който не знае как да излюпи едно пиле, или който не знае как да свърши една работа? Той ще каже, че някъде в музиката се срещал някакъв мажорен или миньорен тон или мажорна или миньорна гама. Когато Бетовен е писал своите произведения, той имал съвсем друга идея от тази, която сегашните музиканти разбират. Той е писал върху един музикален свят, от който е правил ред преводи. Той не е казвал своята опитност, но се е мъчил това, което е горе, да го преведе на земята, да му даде по възможност най-верен израз. Това е цял един свят на тоновете. Но ако вие влезете в света на музиката неподготвени, там ще ви сполетят най-големи нещастия. Обаче, ако взема кого и да е от вас, който има най-големи нещастия в живота си, но е подготвен за музиката и го заведа в този възвишен свят на музиката, всичките му нещастия моментално ще изчезнат, нищо няма да остане от тях. Те ще отскочат от него така, както прахът отскача от тъпана, когато се бие. Каквото нещастие или страдание да сте минали, всичко ще изчезне от вас за една секунда и тогава ще разберете колко сте били глупави, че сте се

поддавали на такива работи. И тогава животът ви ще влезе в друга една форма. Казвате: Защо трябва да пеем? - Вие трябва да пеете, не защото силата е в пеенето, но чрез пеенето, чрез музиката, вие ще се свържете с един възвишен свят, отдето животът иде. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не пееш; ти не може да бъдеш учен човек, ако не пееш; ти не може да бъдеш любящ човек, ако не пееш. Това е закон, който е проверен в живота. Ставаш сутрин, запей си! И да не знаеш много да пееш, потананикай си малко. За да пее, човек трябва да си представи, че всичките му работи са наред. Очите ти са на място, ушите ти са на място, ръцете и краката ти са на място, какво има да се смущаваш от другите работи? Ако Бог ти е дал очи, той ти е дал възможност да виждаш; Ако ти е дал уши, дал ти е възможност да чуваш. Той всичко е предвидел!

Сега аз не говоря за Бога в обикновен смисъл на думата. Бог обича ние да живеем добре, защото всички сме листа на Неговото дърво. Той иска Неговият живот да функционира в нас и всички ние да бъдем така добри, така умни, така щастливи, както е Той. Това е желанието на Бога. Ако някой от вас не може да представя лист от Неговото дърво, и да живее, както Той изисква, той в скоро време ще изсъхне и ще падне от дървото. Когато листата от дървото окапват, това говори за някаква анормалност. Вие ще кажете, че необходимо е всяка есен листата на дърветата да окапват. Това не е неизбежен и необходим закон. Окапването на листата е един временен процес, който не е необходим. В истинското дърво листата никога не окапват. В това дърво листата падат само при едно условие, а именно: когато някой човек е болен, някои от листата на това дърво окапват, за да лекуват този болен. Ако някой е паднал лошо и се е ударил, случило му се е голямо нещастие, тогава трябва да се вземе някой от тия листа, да се употребят като лапа. Иначе без такава важна причина, никога листата на истинското дърво не падат. Следователно, когато листата на дърветата падат преждевременно, това не е добър признак. Ако лятно време падат листата, и това не е добър признак. Ако и вашите

мисли и чувства, които представят листата на вашето дърво, окапват преждевременно във вашия живот, и вие се отчаете, считате, че животът ви се е свършил, това показва, че условията на вашия живот не са добри. Ти си едва 25-30-годишен, как е възможно да окапят твоите мисли и чувства и да се свърши животът ти? Тази работа трябва да се подобри. Аз сега нямам за цел да представям тъжната страна на живота, но съществува неразбиране на живота. Аз не искам да ви изнасям мъчнотиите на живота. Според мене мъчнотии не съществуват. Ако съществуват някакви мъчнотии, те не са създадени от Бога. Нито адът е създаден от Бога. Падналите ангели създадоха ада. Бог ги хвана, върза ги, за да ги накара да оправят това, което са създали. Те създадоха ад в своето царство. И понеже те го създадоха, Бог ги изпрати на земята да го опитат, а после и други го опитаха. Всеки човек трябва да опита сам това, което той е създал. Сега да оставим настрана отвлечените и отдалечените работи, но да се спрем върху това, което е потребно в този живот. Сега мнозина от вас сте млади, някои сте възрастни, а други минавате за стари. Според мене всички сте млади, а онези, които минават за стари, това е тяхно заблуждение. Срещам една баба, стара на 84 години и ми казва: Е, синко, стара съм вече! Толкова години съм живяла на земята. Аз пък я виждам в положението на едно малко дете и я питам: Като си живяла толкова години на небето какво си научила? Ако беше ми казала, че си на 85 милиона години, разбирам, може би ще намеря една малка разлика в годините ти, едва на един милион разлика само, а така, като ми казваш, че си на 84 години, аз те виждам като едно малко детенце, което едва сега се учи да пълзи. Знаете ли колко милиони години са се изминали, докато човек стане човек, докато го виждаме в положението, в което днес се намира? Аз не искам да се спирам върху развитието на човека. Това е велика история. Докато човек е проходил, какви етапи е минал в живота си, какви стихии е прекарал! През какви светове е минал, докато е дошъл на земята в тази форма на развитие, каквото днес го виждаме! Той на земята е проходил.

Отсега нататък обаче, ще се учи правилно да ходи. Отсега нататък ще се учи правилно да мисли, правилно да чувствува и най-после от сега нататък ще се залови за великата наука, как да обича. Не мислете, че е лесно да обичате. Това е най-мъчната работа - да обичате. Ти не можеш да се научиш да обичаш, докато не знаеш как да даваш от себе си. В българск(я) език думата Любов започва с думата давам. В английски език с думата give; hand. Във всеки език: италиански, френски, китайски и другите си имат специална дума за Любовта. Като даваш, ти всякога имаш в ума си мисълта, че трябва да вземаш. Така е навсякъде: и в Англия, и във Франция и т. н. Който дава, той всякога иска да вземе, но идеята не е пълна. Това даване още не представя Любовта. Любовта всякога дава. Тя има за цел да се прояви животът, а не да взима. Като дава нещо от себе си, тя има за цел да се разшири, да даде живот, да прояви живота в своята пълнота. Това е даване! Когато даваш, ти трябва да имаш желание да се прояви Божественият живот в тебе. Ако даваш на един беден човек, ти трябва да даваш с цел да се прояви животът. Като давате вие трябва да следите дали вашето даване (е) право или не. Ако след като дадеш на някой беден, твоят живот се разшири, това е право даване. Ако животът ти не се разшири, това не е право даване. Тогава ти усещаш едно стеснение в себе си. Всяко даване, което стеснява ума и сърцето на човека, не е право даване. Всяко даване, което разширява ума и сърцето на човека, е право даване, в истинския смисъл на думата.

Сега да дойдем до идеята: Какво означава физическият живот? Всяко тяло, което във физическия свят заема най-малкото пространство, е твърдо тяло. По какво се отличава водата от твърдите тела? - Водата се различава от твърдите тела по това, че се разширява. Следователно, всяко тяло, което във физическия свят заема най-малкото пространство в широчина, е течно тяло. И всяко тяло, което на физическия свят заема най-малко пространство по обем, е въздухообразно. Тогава и ние като тела на физическия свят, се стремим по възможност да ограничим своите разходи, да правим

икономия, да заемаме по-малки пространства по обем, по широчина. Разходите ни не трябва да бъдат излишни, понеже разходите ни на физическия свят са за сметка на духовния. Който живее разкошно на земята, той е разточителен в духовния свят. Той разпилява своята духовна енергия. И тогава като се върнеш в духовния свят, ти ще бъдеш беден човек. Защо? - Защото си разпилял своите блага още на физическия свят. Ако прави известни спестявания, не да се въздържа, но да употребява само онова, което му е потребно, той ще се върне в пълния живот, дето има всички условия за развиване. При сегашното възпитание на хората, всички са дошле до положение да считат, че животът е само на земята. Първо човек е млад и после остарява. Какъв смисъл има това остаряване? Като остарее, човек започва да мисли, че дъщерите и синовете му ще продължат неговата работа. Не, той се лъже, те няма да продължат неговата работа, но ще продължат своята работа. Вие не знаете още закона на живота. Когато бащата умре, животът му ще се влее в живота на сина му. Животът на сина му пък ще се влее в неговия правнук. Значи, вливане става в живота. Тъй щото ще зависи как е живял бащата, как е живял дядото и т. н. Когато става вливане на няколко живота, всички отиват на едно място. Вие мислите, че като умре бащата ще отиде на едно място, а синът ще остане на земята, и всеки ще живее за себе си. Не, това е едно първично схващане. Във всички неща в света има едно единство. Който живее добре, той разбира философията на живота. Защо човек трябва да живее добре? - Най-първо ако пея, аз няма да пея за хората, но ще пея за себе си, защото с всяко правилно вземане на тоновете, аз увеличавам своя живот. Когато боледува човек, той не трябва да търси никакво лекарство, но да започне да пее и да свири някоя своя песен само за себе си. Като пее и свири за себе си, и болестта ще изчезне. Каква е тази песен? - И цял свят да ви дават, не казвайте тази песен. Тя е собствено притежание. Нито вие трябва да я дадете на някого, нито тя иска да има друг господар. Тя казва: Ти можеш да ме пееш, колкото искаш, но друг господар не искам. Ако вашата песен сама

съизволи, разбирам, но никой не може насила да я застави да отиде при друг господар. Щом се усъмните в силата на своята песен, тя не може да ви лекува. Така дохождат при мене и ми казват: Ти можеш ли да ме излекуваш? - Ако вярваш, мога да те излекувам! - Ти ме излекувай, че после и аз ще повярвам и ще кажа, че можеш да лекуваш, че имаш сила в себе си. Дойде някой, който страда от ревматизъм и ме пита колко струва лекарството, което ще му дам? Казвам му, че това лекарство не струва 50 лева, както той се мисли, но струва много повече. - Къде е тази аптека? - Нито аптеката ще ти кажа, нито лекарството ще ти дам, то струва повече от 25 хиляди английски лири. Това, дето не ви давам това лекарство, то е защото мъчно се лекува ревматизъм. Вие мислите, че лесно се лекува. Не се лекува лесно. Пък и главоболието не се лекува лесно.

Сега вие искате да дадете обявление, че аз съм светия и мога да лекувам. Като съм се заел да лекувам някой от ревматизъм, За пример, казвал съм му: Аз ще те излекувам, но с условие никога да не лъжеш. Ако ме лъжеш, ще знаеш, че сега ако те боли едното рамо, заради лъжата ще те заболи и второто рамо. Ако продължаваш да ме лъжеш, ще те заболи едното, после и второто коляно. След това ще те заболи и кръстът и т. н., не трябва да ме лъжеш по никой начин! Дойде друг, оплаква се, че страда от ставен ревматизъм и не може да ходи, иска да го лекувам. Казвам му: Ще те излекувам само с едно условие. - Какво е това условие? - Всеки ден да ходиш в дома на някоя бедна вдовица и да носиш по половин чувал брашно, за нея и за децата й. Тъй щото в продължение на 365 дни от годината ще занесеш толкова половинки чували брашно. - По-малко не може ли? - Не може! Това ще правиш всеки ден, в продължение на една година и ревматизмът ти ще мине. Така се лекува ревматизъм! Това брашно ще занесете на вдовици бедни, които се молят на Бога. Вие ще помислите, че този чувал, който ви казвам, е от големите по 75 килограма. Не, ето как разбирам това нещо. Представете си, че всяка сутрин занасям по едно малко шишенце, пълно с жито. Шишенцето

събира само сто грама. Като дам това шишенце с жито на бедната вдовица, казвам й: Ето това шишенце, което ще ви послужи, само в критични моменти на живота. Във всяко друго време вие трябва да си работите, но когато се намерите в трудно положение, без никакъв изход, тогава вземете шишенцето, потупайте го малко, погладете го и го оставете на масата. След малко на масата ще се яви един топъл, хубав хляб. По този опит няма да казвате на никого. Като ви питат от къде сте взели този хляб, ще мълчите. Но ще се ползувате с шишенцето само в трудни моменти на живота, когато от никъде не можете да намерите хляб. Щом имате хляб, това ви е достатъчно. Хлябът само ви интересува.

Това е едната страна на разбирането. Ще кажете, че това е лесна работа. Щом имате шишенцето, лесно се живее. Сега ще направя работата още по-проста. Като се намирате в трудно положение, изговорете следната формула: „Йова е ре." Щом нямаш хляб и се намираш в трудно положение, изговори тази формула дълбоко в себе си, с вяра и упование в Бога, и хлябът ще дойде. Но никому няма да казвате формулата. Сега като ви давам тази формула, не се лъжете, че като я произнесете, хлябът ще дойде. Защо? - Защото тя е преведена и не е на същинския език. На този език, на който е произнесена за пръв път, тя има сила, но на български език няма тази сила. Ако произнесете формулата и очаквате хляб, хлябът няма да дойде. Тогава вие ще се намерите в положението на една кметица, която докато мъжът й бил кмет в селото, тя имала на разположение всичко: дърва, хляб, месо, зеленчуци и т. н. случило си(е), че мъжът й умрял, и тя се намерила в трудно положение. По едно време й потрябвали дърва. Какво да прави? Отишла при една своя съседка да се оплаче. Съседката й казала: Аз съм много заета, не мога да ти помогна, но ето какъв съвет мога да ти дам: Ще отидеш сама в гората, ще си натовариш един голям сноп с дърва, ще ги туриш на едно място и ще започнеш да викаш високо името на една жена, която е добра помощница на всички като тебе в случая. Тя ще дойде, ще тури снопа

дърва на гърба си и ще ти ги донесе в дома. Кметицата направила, според както съседката я посъветвала. Събрала един сноп дърва и започнала да вика помощницата, която се наричала - нужда или неволя. Дълго време викала, но никаква жена не се явила. Тогава кметицата натоварила дървата на гърба си и ги занесла сама в дома си.

И тъй в света съществува един велик закон, който всички трябва да познавате. Достатъчно е да знаете как да произнесете една дума, за да видите силата на този закон, който действува навсякъде в света. Ако знаете как да произнесете думата Любов, вие ще се свържете с всички добри хора по лицето на земята, с всички светли любящи души, в които Любовта живее, които имат будно съзнание, те веднага ще ви послужат. Ако знаете как да произнесете тази дума, всички хора по лицето на земята, дето и да са, в които Любовта живее, още до вечерта ще пристигнат при вас. Ако сте гладни и произнесете тази дума, веднага тия същества ще се погрижат за вас и до вечерта хлябът ще пристигне. Ако не се свържете с тия същества, колкото и да викате за хляб, хлябът няма да пристигне.

За потвърждаване на тази мисъл ще ви приведа един малък разказ, дето същата идея се предава в друга форма. Едно малко детенце останало сираче. Майка му умряла, но то често слушало от нея за Господа Исуса Христа, Който живее на небето и помага на всички хора. Затова, като се намерило в нужда и нямало какво да яде, то взело един лист и написало едно писмо до Господа Исуса Христа на небето. В писмото то писало: Господи, Исусе Христе, от няколко време съм сираче, майка ми умре, няма кой да се грижи за мене. Никой не мисли за мене, гладен съм, няма какво да ям. Погрижи се Ти да ми уредиш работите! Детето написало писмото, затворило го в плик, адресирало го до Господа Исуса Христа на небето и отгоре на писмото детето написало своя адрес, и го пуснало в пощата. Това писмо веднага проговорило на всички чиновници в пощата. Всички чули за него и се учудили на вярата на това дете, което се опитало да

пише писмо на Господа. Ще кажете, че това дете било много глупаво. Както и да мислите, това дете не е било глупаво, защото то получило отговор на писмото си. Най-първо директорът на пощата, началникът и всички останали чиновници до пощаджиите, всички се притекли в помощ на детето и му помогнали. Ако вие имате тази детинска вяра, чудеса бихте направили с нея. Защо вие не успявате? - Мнозина не успяват. Защото мислят, че не са достойни, не заслужават и не смеят да се обърнат към Господа. Ако се обърнат с вярата на детето, те ще получат отговор на своята молитва. Не, кажи в себе си: Това слънце грее заради мене, птиците хвъркат заради мене, цветята цъвтят заради мене, дърветата растат заради мене, листата се развиват заради мене и т. н. Какво има да плачете? - Ама нашите философи и писатели казват друго нещо. - Оставете вашите дървени философи и вашите дървени писатели. Аз не бих поставил перото си на хартия, никога, за да напиша една дървена философия като тяхната. - Ама Бог бил непостижим. - За кой е непостижим Бог? - Бог е непостижим за най-учените хора, но за децата той е постижим, на тях той всякога отговаря. На учените Господ никога не отговаря.

Русите имат един хубав анекдот за случая. Един руски владика пътувал с параход за някъде, и в това време параходът спрял на един остров. Владиката слязъл малко да се поразходи и видял наблизо един овчар, който прескачал нещо и поглеждал към небето. - Какво правиш тук? - запитал го владиката. - Моля се на Господа. - Как се молиш? Владиката се почудил на този род молитва. Овчарят прескачал леглото си от едната и от другата страна и при всяко прескачане, повдигал очите си нагоре. Тогава той му казал: Слушай, така не се моли човек! - Как се моли, кажи ми да се науча! Владиката започнал да му чете Отче наш и го накарал да го повтори. След това владиката се качил на парахода и продължил своя път. Като започнал сам да се моли, овчарят видял, че забравил молитвата. Той веднага се спуснал да гони парахода, метнал кожуха си на морските води и започнал да плава по морето. Като видял владиката, че някой гони парахода,

учудил се, че това било овчарят, когото той учил да се моли правилно на Бога. Овчарят достигнал скоро парахода. Владиката тогава го запитал: Какво искаш? - Забравих молитвата, на която ме научи. - Няма нужда да знаеш никаква молитва. Моли се както си знаеш! И наистина ние виждаме, че владиката, който се моли правилно със своите треби, пак не може да преплава морето по начина, по който овчарят го преплава.

Питам: Ако вие не можете да направите едно добро, както трябва, какви хора сте тогава? Човек трябва да прави добро, защото доброто и истината са двете релси, по които човешкият живот върви. Истината и доброто имат стремеж нагоре, те се стремят към Бога. Ако твоята кола не върви по тези две релси, ти никъде не можеш да отидеш. Истината, това е пътят към Бога. Доброто, това е пътят към Бога. Като се качиш по тези две релси, ти си намерил вече пътя на Любовта, по който върви животът. - Не искам да правя добро! - Едната релса на твоя живот я няма. - Не искам да говоря истината. - Втората релса на твоя живот я няма. Без тези две релси, вие не можете да вървите по пътя. Истината и доброто са вложени в човешката душа. Стремежът към доброто и истината са вложени в човешката душа. Следвайте този стремеж, следвайте порива на вашата душа! Вървете към този стремеж, който ви тласка към хубавото, към красивото, към великото и възвишеното, към доброто. Вървете в тази посока и не се спирайте към онези неща, които могат да катурнат, да спънат живота ви!

Христос казва: „Закхее, слез скоро от дървото и приеми новите идеи!“ Ако седиш на дървото и гледаш кое е морално и кое е неморално, кой живот е правилен и кой не е правилен, ти нищо няма да постигнеш. Оставете въпроса с обходата, кой как се обходил с вас. Настанало е време, когато хората трябва да гледат не кой как се е обходил с тях, но как те се обхождат с другите хора. Аз не гледам как другите хора се обхождат с мене, но гледам как аз се обхождам с хората. Това е важно за мене. Важно е за мене как аз се обхождам с хората! Аз не бих желал хората да се обхождат добре с мене, ако аз не

се обхождам добре с тях. Ако дадат някому един мухлясал хляб, аз ще взема хляба от ръцете му и ще кажа: Слушай, тебе са те излъгали. След това ще взема от най-хубавото брашно, ще омеся един топъл, хубав хляб и ще му го предложа. Това заслужава той като човек, а не мухлясалия хляб. Това е заслуженото. Това е идеалното, така трябва да се отнасяме към всички. Такава трябва да бъде нашата обхода към всички други хора. Ако ние се обхождаме към другите хора, така както и Бог се отнася към нас и вътре в нас, така ще се отнасят и другите към нас. Това е идеалът, това е правилното обхождане. Ако не можете да спазвате това правило, няма други правила отвън. Това е истинското правило на живота. Това правило е написано и в самия човек. Как да се изправите отвън, как да постъпвате, вътре в самия човек. Как да се изправяте отвън, как да се обхождате с другите хора, това отвън не може да се научи, то е написано у вас. И ако вие се държите за това, което е у вас написано, ще можете да ги приложите и отвън.

И тъй, казвам днес на всинца ви: Слезте скоро долу!

Христос ще бъде във вашия дом!

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

10-та неделна беседа от Учителя, държана на 24-ти ноември 1935 г. София, Изгрев

ИДИ ПОВИКАЙ МЪЖА СИ!

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета Евангелие от Йоана 4 глава от 1-17 стих.

„Духът Божий“.

Ще говоря върху последните думи върху 16 стих: „Иди повикай мъжа си!“ Ако е въпрос за женената жена, ще й се каже: Иди повикай мъжа си. Ако е за детето, за сина, ще му се каже: Иди повикай баща си. Ако е за дъщерята, ще й се каже: Иди повикай майка си! Ако е за ученика, ще му се каже: Иди повикай учителя си! Ако е за слугата, ще му се каже, иди повикай господаря си! Всеки има да вика някой по-голям авторитет. В български език под думата мъж се разбира човек, който е силен, който е глава на една жена. В стария език под мъж се разбира същество, което е господар на своята мисъл. Мъж е този, който знае да извиква своята мисъл на време. Ние живеем в една особена епоха във всяко отношение. Сегашните учени хора изнасят един интересен факт. Преди милиони години, преди 500 милиони години, именно от гледището на тези учени, земята е била в разтопено състояние. По-рядката материя е била на повърхността. Понеже земята тогава се е движила много бързо около своята ос, денят е бил три часа. Това, което сега изминава за 24 часа, тогава е изминавало за 3 часа. В това бързо движение на земята луната се е откъснала от нея и изхвръкнала, и се образувала сегашната месечина. Това е една научна теория за образуването на сегашната месечина.

Простият човек ще каже: Що ни интересува нас въпроса, че месечината се е откъснала от земята преди толкова милиони години? Това не е моя работа. Наистина ходенето не е за умрелите хора. Да разправяш на един умрял човек за ходенето, за движението, това е

безпредметно за него. Когато говорим за движението, ние подразбираме живите хора. Знанието не е за невежите хора. Има хора, които са невежи, но те имат съзнание, имат желание да бъдат учени. Учението е предмет, към който трябва да се стремим. Нас ни трябва знание. Не е въпрос за обикновеното знание, но изобщо от много знание главата не боли. Мнозина си предполагат дали не ще дойде ден, когато не ще имаме нужда от знание. Дали ще дойде ден, когато няма да имаме нужда от знание - това е особено схващане. Ние схващаме материалния живот в три условия: Настояще, минало и бъдеще. Живот, който се обуславя от такова едно положение, е всякога ограничен. Каквото и да направите, той е ограничен, вие не сте господари на това положение. Човек, който има минало, който има настояще и който има бъдеще, непременно е осъден да умре, щом има тия три положения в себе си - присъдата му е теглена. Когато и да е, който и да е, все ще бъде екзекутиран. Някого ще екзекутират след няколко деня или седмици, някой след месеци или години, но всеки все ще бъде екзекутиран един ден. - Все ще дойде присъдата му. Ние говорим за физическия свят, за физическия живот. Сега вие плачете - присъдата е изпълнена върху някое ваше дете или върху някоя ваша дъщеря, или върху вашия мъж: Все е изпълнена върху някое ваше дете или върху някоя ваша дъщеря, или върху вашия мъж: все е изпълнена върху някого и все сте недоволни. Кой ви осъжда, и кой ви екзекутира, не знаете. В края на краищата все ще ви изкарат виновни. Кой ви е осъдил, не знаете. Да има някой външен съдия специално, не знаете. Някой път има специален съд, осъждат го и го хващат. Осъждат го като престъпник и го поставят в затвор. Някои хора пък никой не ги съди, тях направо ги екзекутират.

Питам, де е онова разумното човешко начало? В човешкото разсъждение има единство. Всички онези неща, които произвеждат разединение в човешкия ум, не са разумни. Когато мислим, че един човек е по-прав, а друг по-крив, това са относителни неща. По отношение на възрастния човек, детето има много свои недъзи.

Възрастният по отношение на стария, също така има много недъзи - това е от наше гледище. Питам: По какво се отличават детето, възрастният, старият и най-младият човек? Малко философски трябва да се погледне на въпроса. Каква разлика има между големия дъб, на сто, до 500 години и между малкото жълъдче? Жълъдчето е непроявен дъб още, но все-таки качества на дъба се съдържат и в него. Сегашната култура, която се отличава по степента на своето съзнание, по големия си успех, все-таки се намира в едно преходно положение. В нашата култура, в нашата епоха се създава нещо ново. В нашата епоха се създава една нова луна, досега нашата земя е била в една луна само, а сега вече се създава нова луна, с особена светлина. Учените хора намират, че месечината е мъртва. Те не знаят каква служба има, защо се е отделила от земята, защо е умряла. Според теорията за създаването на луната, има два възгледа: Едните считат, че земята е дъщеря на луната, а други считат, че земята е майка на луната. Ние няма да спорим върху тези възгледи, това е въпрос за учените хора. Каквото и да поддържат - дали земята е майка или дъщеря, това за нас е безразлично. И майка да е, и дъщеря да е, все луна е. За нас поне така е. Какво е предназначението на луната? От гледището на учените хора, от органическо гледище луната има съвсем друго предназначение. Предназначението на луната е съвсем не такова, каквото тя в същност има. Като се е отделила от земята, с това луната е намалила нейната скорост, да не се движи толкова бързо. Ако ние бихме се родили на земята в това време, когато тя се е движила толкова бързо, в три часа отгоре тя би ни изхвърлила вън от себе си, нямаше да живеем спокойно. За да се уравновеси нейното движение, за се увеличи денят и за да се намали движението, и за да стане земята така достъпна за органическия живот, както е сега, при тези условия, трябвало е луната да се отдели по някакъв начин и да въздейства върху движението на земята. Това са научни положения. Второто положение, втората функция на месечината е, че всички онези нечистотии, които хората имат даже и най-престъпните

им замисли и желания, луната ги е намалила 75 на сто. В това отношение тя поглъща нечистотиите на земята. Ако не беше луната, хората щяха да имат престъпления сто на сто, а сега луната поглъща 75 на сто от престъпленията им, а остава само 25 на сто. Като се създаде втора луна на земята, няма да има на земята никакви престъпления, хората ще бъдат свободни от престъпления. Когато дойде втората луна, тя съвършено ще уравновеси движението на земята. Сега вие считате, че числото 24 е щастливо число. То е създадено от две числа, от две и от четири. Двойката е нещастно число, а четворката, четирите е щастливо число. Като умножите две по две, получавате четири. Да знаете правилно да умножавате две по две, това значи да знаете как да превръщате злото в добро. Това е цяла алхимия. Имаш числото две, не знаеш какво да правиш. Трябва да го умножиш само на себе си. Като го умножиш само на себе си, ще получиш числото четири. Четирите дава насока на човешката фамилия.

„Иди повикай мъжа си!" Този мъж, това е човешкият ум. Когато отиде при Господа, Той ви казва: Иди повикай ума си. Ти не може да отидеш при Господа, ти не може да влезеш в космоса, да разсъждаваш, ако не повикаш мъжа си. Без този ум, без мъжа, човек представя една разпусната жена. Умът го няма там. Тази жена, с която Христос разговарял при кладенеца, имала 5 мъжа - това представя чувствения живот. Това представя жена, която служи на своите чувства. Тя е като животно, което постоянно върти опашката си насам-натам. Сега схващайте право. На мене често са ми казвали, че жените въртят опашките си. Досега аз не съм видял никаква опашка на жените, но така ми казват, че си въртели опашките. Понеже съм учен човек, аз тълкувам това и казвам: Тази жена върти опашката си - това значи, тя служи на своите чувства, мъжът й го няма. Като служи на чувствата си, тя си върти опашката, нищо повече. Аз намирам опашката на жената в нейните чувства. Който не знае да превежда нещата, ще отиде към теорията на Дарвина, според когото още

отдавна опашката на човека е паднала. Според теорията на Дарвина опашката на жената е паднала и опашката на мъжа е паднала, още с развиване тежестта на мозъка и преместването му не отзад, както е било по-рано, но отпред. Центърът на тежестта в човека се е изменила. Когато центърът на тежестта в човека е бил отзад в мозъка, тогава той имал опашка, но когато минал напред и той почнал да мисли, нямал вече нужда от опашка. На времето си опашката е била комендант, капелмайстор, тя дирижирала. Сега човек е останал без капелмайстор. Онези, които не мислят, капелмайсторът в тях е отзад, а които мислят, те нямат капелмайстор.

„Иди повикай мъжа си!“ Казвам: Тези условия, при които ние сега живеем, ще се изменят. Защо? Защото ние сме влезли в една епоха на промени във всяко отношение. Някой път ще се спра да ви говоря от мое становище какво нещо е държавата. Ще я опиша тъй, както е в същност. Някога трябва да се спра да ви опиша какво нещо е женитбата, какво нещо е семейството, какво представя обществената любов. Ще разгледам тези въпроси от съвсем ново гледище, нова светлина ще хвърля върху тях. Ще кажете, че върху тези въпроси не е времето дошло още. Понеже сегашният живот е преходен, то и хората не са установени. Няма установени възгледи в света. Глед са установените възгледи? Наскоро е излязла една книга на английски език. „Побратимяване всеобщо на всички религии“. Тя е голяма книга, около хиляда страници. Там е изложено мнението на всички представители на религиите, които присъствували на един конгрес. Всеки от тия представители е изложил въпрос от свое гледище. На този конгрес е говорил и един наш приятел, държал една реч, която била цели 46 страници, но те я напечатали само в 9 страници, съкратили я доста. Защо? Защото там били събрани около 300-400 души, представители на различните религии в света, и всички говорили по въпроса, та трябвало да се напечатат речите на всички говорители. На всички речите били съкратени по на девет страници. Този приятел мяза на онзи турски ходжа, който бил голям любител на

пари, че давал ги под големи лихви. Като се разчул, идва по едно време при него един умен банкер и му казва: Защо държиш парите си заровени в земята? Какво да ги правя? Дай ги на мене, аз ще ти дам лихви сто на сто. - Колко искаш? - Дай ми 500 000 лева. Турчинът му дал 500 000 лева. В продължение на шест месеца банкерът редовно плащал лихвите. Като минали шест месеца, ходжата го запитал: Ами майката на парите? - Е, майката я остави. Следователно, всички блага, които ще ви се дадат от хората, ще бъдат само половината от онова, което някога вие сте дали. Те ще изядат половината, а другата половина ще ви дадат. Като ги запитате: Де е цялото, те ще ви отговорят: Оставете тази работа настрана, не питайте за нея. Питам: При такова състояние може ли да има едно разумно разрешение на всички въпроси от органически, психически, обществен и политически характер? В политическия живот сега не може да се говори за политика. Двама италианци искали да посветят една своя книга на английския писател Бернард Шоу, на Шекспир и на още един английски виден писател, обаче, Бернард Шоу им казал: Аз съм англичанин и не искам да имам такава привилегия. Щом изключвате всички останали английски писатели, изхвърлете и мене. Аз съм англичанин и не мога да се откажа от своя народ. Питам тогава: Ако един англичанин не иска да се откаже от своя народ, трябва ли ние, хората, да се откажем от разумното в себе си? Трябва ли да се откажем от човечеството? Какъв е произходът на човека? Чудни са хората, когато искат да ни убедят, че човек е произлязъл от маймуна или от някакво животно изобщо. Най-голямата философия седи в това да ти се докаже, че човек е произлязъл от една малка клетка, от една малка животинка, която си въртяла опашката. Аз и на това правя превод. Когато ми доказват как е направена моята къща, аз имам предвид от какъв материал е направена, как е построена, какви майстори са я правили, но когато дойдат да ми обясняват моя разумен произход, че съм създаден, както е създадена моята къща, тук не съм съгласен. Човек не е съграден така, както е съградена неговата къща. Човешката

душа не е произлязла така, както е произлязла неговата къща, или както човешкото тяло е произлязло. И в Писанието е казано, че човекът е направен от пръст. Преводът не е прав. Може би учените, които са обяснявали този въпрос, за да не съблазняват хората, като малките деца, те са направили този превод, като им казват, че човек бил направен от пръст. Това не е човекът. Казва се в Писанието, че Бог вдъхнал в човека дихание на живот. От този момент човек почнал да чувствува, в него се пробудило съзнанието. Вдъхнал в носа жива душа, т. е. това се отнасяло за момента. Сегашният момент е още по-важен от тогавашния. Сегашната епоха е по-важна от онази, когато Господ е създал човек в рая. Сегашният момент е много по-важен от миналия. За онази епоха, когато Господ е създал Адама, първия човек от пръст, Той е трябвало скъпо да плати за него. Този човек направи такава погрешка, че Господ трябваше да изпрати своя любим син да стане жертва, за да изкупи човечеството. Христос е дошъл да изкупи погрешката на миналото човечество, което не е знаело как да употреби своето съзнание. Първите хора направиха погрешка по незнание етикециите на яденето. Защо е създаден мъжът, защо е създадена жената и защо е създадена змията? Според законите на невидимия свят, или според законите на един висш свят, Адам и Ева първи трябвало да поканят един гост в рая. Този гост, когото първите човеци поканили в рая, бил господин Змиорков. Те му приготвили нещо хубаво, според всичките правила на рая, както трябвало да го поканят. Тогава Адам останал у дома си да приготовлява за угощението на госта, а изпратил другарката си Ева с госта да го разведе из рая да му покаже всичките забележителни места, да види какви хубави неща е направил Господ. Като се спрели пред дървото за познаване на доброто и на злото, гостът запитал Ева: Какво е това дърво? - Мене ми се вижда някак особено. - Да, особено е, но от него Господ ни забрани да ядем. Не трябва да го бутаме. - Че как така може да ви забранява? Мене ми се вижда, че е много хубаво дърво. Тъй както виждам плодовете му, виждат ми се много хубави. И започнал

той да развива своята философия. Обаче, в рая обичаят бил такъв, че когато трябвало да се опита някой плод, първо гостът трябвало да го опита, а после домакините. Гостът казал на Ева: Опитай този плод, да видим какво щастие носи в себе си. Ева направила първата погрешка: Тя опитала плода първа, без да каже на госта, че по правилата на рая той пръв трябва да го опита. Гостът продължил: Такива у нас има много. Те правят човека гениален, равен на Бога. Тя трябваше да каже на госта: Пръв опитайте вие от този плод, да ни покажете как се яде, защото ние не сме яли от него, не го познаваме. Същевременно тя трябваше да извика мъжа си, с него да се посъветва по въпроса. Обаче, без да повика мъжа си, без да си припомни правилото на рая, тя вкуси от забранения плод и даде после на Адама да яде. И Адам вкусил от плода, без да я запита: Ти даде ли първо на госта да яде от този плод: Като дошъл Господ при тях, Той ги наказал. Той повикал първо Адама и го запитал: Кой ви даде от това дърво да ядете? Нали ви казах, че не трябва да ядете от него? Адам казал: Жена ми ми даде. Тя ми го донесе, да ядем от него. Адам казал: Другарката ми Ева, като се разхождала с госта из рая, видяла, че плодовете на това дърво са хубави, вкусила от тях и после и на мене даде да ги опитам. Бог нищо не му каза; Той извикал Ева и я попитал: Кой ти даде от плодовете на това дърво? Тя казала: Като се разхождах с гостенина из рая, той ми каза, че такива дървета, като това, имали много в рая, и плодовете му били много вкусни. Ти накара ли го да яде от плодовете на това дърво? - Не го накарах. Тогава Бог казал на Адама: Ти ми поиска една помощница и аз ти дадох такава. Обаче ти не се погрижи да й дадеш първото правило, че когато дойде някой гост, първо трябва да опита той плодовете, а после вие да ги опитате. Понеже ти не направи това, затова земята ще бъде проклета заради тебе - много ще работиш, много ще се потиш, а малко ще печелиш. После се обърнал към Ева и казал: Понеже ти не изпълни първото правило на рая, не даде първо гостът да опита плодовете, а после ти да ядеш, с болезни ще раждаш. Каквото заченеш, с болезни ще раждаш и за да видиш какво

произлиза от лошите работи. После и на змията казал: Понеже ти влезе в странноприемницата и си послужи с измама, излъга, като наруши първото правило в рая, не опита първо ти плода, а даде на домакините да ядат и ги изкуси, затова ти ще се влачиш по корем и с пръст ще се храниш. Ти наруши първия етикет в рая. Сегашните хора почти изцяло нарушават този закон.

Казвам: Щом ви дойде гост, накарайте го първо той да опита от плодовете, които вие не познавате. Когато ви дават някаква храна, не яжте от нея, докато други преди вас не са я опитали. Казвате: Ами еди-кой си лекар, еди-кой си учен казва това и това. - Оставете лекарите, оставете учените хора. Не уповавай на това, което другите могат да ти кажат. Защо? Защото като умираш, никой не може да ти помогне. Даже и до най-ближните да се отнася, пак не уповавайте на тях, докато сами не познавате известно положение. Когато дойдете да умирате и ближните ви не ще могат да ви помогнат. Ближният ти няма да умре заради тебе, ти ще умреш. След това, колкото и да плачат заради тебе, те няма да ти помогнат. Следователно, трябва да знаеш, че при умирането никой не може да ти помогне. Ти трябва да бъдеш господар на себе си и да поемеш всичката отговорност на нещата върху себе си, в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. Защото от твоите мисли, от твоите чувства и от твоите постъпки зависи твоето минало, твоето настояще и твоето бъдеще. От тебе зависи какво ще бъдеш в бъдещия живот. Казвате: Има ли духовен живот? Има ли физически живот? Има и физически живот, живот на гъстата материя. Има и духовен живот - живот на сърцето, на чувствата. Има и умствен живот, в който сега ние живеем. Има един живот, който е извън времето и пространството - причинният свят, в който се разрешават всички противоречия, в които сега хората живеят. Има един свят, в който, ако бихте отишли, бихте намерили лек за всички ваши недъзи, болести и страдания, и нещастия. Но колцина могат да се домогнат до този свят? Малцина могат да се домогнат. Този свят е наречен свят на безсмъртието. Безсмъртието е

училище, в което като влезете, ще научите законите на този свят, към който се стремите. Ако човек не може да влезе в света и в законите на безсмъртието, т. е. ако не може да научи, да придобие новото знание, то той нищо не е разбрал. Не е въпросът на (да) мисли, че като умре, всичко ще научи. Не, той трябва да научи всичко това на земята. Земният живот е велико училище. Науката във всички свои отрасли, във всичко това, което сега става на земята, всичко е потребно за човека. Няма нито един отрасъл, нито едно явление в живота, което да не е употребено и използувано за човека. Всичко е употребено за човека. Вие можете да кажете, че всичко не е потребно на човека във физическия живот, в практическия живот, който той минава на земята. Ако мислите така, вие се лъжете. Или ако кажете, че това не е потребно на човека за обществения или за религиозния му живот, вие пак се лъжете. Вие не разбирате живота. Всичко ви е потребно - и общественият живот, и политиката - всичко е потребно на човека. Това е начин за живот. Общественият живот е широк живот. Политическият живот е широк, в него има ред отношения, които трябва да се спазват. Никой в света не живее за себе си. Вашата философия мяза като на Настрадин Ходжа, който казва: Като умре жена ми, с нейната смърт половината свят се свършва. Като умра аз, целият свят се свършва. Питам: Нима като умре един човек, светът изчезва и престава да съществува? Следователно като умрете и вие, всички хора ще си живеят със своите стремежи. Причината на нашата преждевременна смърт се дължи на нашите неразбирания на живота. Хората не разбират отношенията, които съществуват помежду им.

Сега аз не искам да ви морализирам; какво разбирам под думата морализиране? Аз не искам да ви накарам насила да станете добри. Преди всичко това е невъзможно. Добротата е един вечен принцип. За да бъде добър, човек трябва да бъде абсолютно свободен. И човек е свободен, но той не знае как да използува своята свобода. Че е свободен човек, това подразбира, че му са дадени условия за свобода в самия него. Веднъж има ум, сърце, воля, той има свобода. Свободата,

това е великият смисъл. Човек не може да бъде човек, ако не е свободен; човек не може да бъде човек, ако не може да мисли; човек не може да бъде човек, ако не обича. Защото Любовта ражда живота. Мъдростта ражда знанието и светлината, а Истината ражда свободата. Ако нямаш Любов, ти не можеш да живееш. Ако нямаш Мъдрост, ти не можеш да имаш знание и светлина; ако нямаш Истина, ти не можеш да бъдеш свободен. Това са твърдения, но нещата трябва да се доказват. За да се докажат някои неща, нужно е най-малко един час. Има неща, които на вас могат да се докажат в няколко секунди. Как ще се докажат: За пример, казвам ви: Не бутайте огъня! Защо да не го бутаме? - Не го бутайте, защото ще се изгорите, ще изгорите пръстите си. - Докажи ни това? Добре, дръж тогава пръстите си нагоре. Запалвам една клечка кибрит и я докосвам до пръстите ви; вие веднага подскачате. Казвам: Ако една клечка кибрит може да ви обгори и да подскочите, колко повече ще се изгорите от огъня. Затова ви казвам: Не туряйте пръстите си на огъня! - Ами какво да правим? Турете един азбест. Следователно, за да мислиш правилно, за да бъдеш неуязвим, ти трябва да намериш едно вещество, подобно на азбеста, което никога да не изгаря. Човешката мисъл трябва да има един матрис, да има нещо пробно, да е като златото, да не се окислява. Човек трябва да има устойчиви възгледи. Човешката мисъл трябва да бъде нанизана като маниста. Човек трябва да се интересува от всичко. Нима от геология не трябва да се интересува? Нима от математика, от геометрия, от социалните науки не трябва да се интересува? Нима от изкуство, от художество, от музика не трябва да се интересува? От всичко трябва човек да се интересува. Нима от готвачество не трябва да се интересува човек? Ако вие бихте били един знатен готвач, за предпочитане е някъде да сте готвач, добре платен, отколкото да получавате някаква дребна заплата от 1500 лева. Знаете ли колко се плаща на готвача на английския крал? Този готвач е французин по произхождение. Този готвач е почтен, виден готвач. Ако един готвач знае как да сготви ядене на някой богат болен човек,

това негово ядене ще струва хиляди левове, ако болният оздравее от него. Ако вие знаехте това изкуство да готвите по този начин, вие бихте лекували с готвенето. Ако имате ревматизъм, ще сготвите по един начин, ако имате невралгия, ще сготвите по друг начин; ако страдате от главоболие, ще ви сготвят съвсем друго ядене. Изобщо за различните болести ще се готви по различен начин. Няма болест, която да не може да се лекува с ядене. Някой казва, човек трябва да се въздържа от ядене. Има смисъл човек да се въздържа от ядене, но от храни, които раждат различни болести. Има храни, които са несъвместими с човешкия организъм. В някои научни трактати има случаи, дето се препоръчват храни за един народ. Когато дойде въпрос за друг народ, за него се препоръчват друг род храни. Значи едни храни са добри за един народ, а несъвместими за друг. Всички народи се различават един от друг и по храната, която приемат. Преди години доказваха, че за да живее дълго време, човек трябва да се храни с месо, защото месото правило човека силен, смел и умен. Прави са тези хора. Всички месоядни животни са крайно досетливи, интелигентни, смели и свирепи. Тревопасните животни не им стига умът. За пример лисицата е смела, хитра. Когато иска да си открадне една кокошка, тя ще влезе вътре в курника, през тавана даже ще си пробие път, но ще си хване една кокошка. Тя ще влезе вътре в курника, през тавана даже ще си пробие път, но ще си хване една кокошка. Дали ще може да излезе после вън от курника, това е въпрос. Важно е, че може да влезе в курника.

Сега като говоря по този начин, някои питат, нима ние имаме някакво знание? Това знание, което имате сега, е знание на малките деца. С това знание вие ни най-малко не сте готови да влезете в бъдещите условия на живота. Ако мислите, че (с) тези знания ще отидете далеч, вие се лъжете. Това е мъчна работа. То е все-таки, както някои обикновени пътници-екскурзианти искат с обикновените си приготовления, както за Витоша, да отидат на Хималаите. Ако мислите, че тия обикновени приготовления, които правите за

Витоша, можете да отидете и на Хималаите, лъжете се. За там се изискват особени приготовления, особени предохранителни мерки. За Хималаите се изисква дълго време. Там с един ден работа не става. Там се изискват най-малко 4-5 седмици и дали ще постигнете целта си, това е въпрос още. Та като се говори по този начин, аз виждам една опасност за вас, защото нещата, фактите се изнасят общо. Вие мислите, че знаете много. Често аз съм правил изследвания, правил съм ред опити, да видя ще мога ли да предскажа какво ще бъде времето. Макар и да зная съчетанията в природата много добре, но все пак има известни изключения. От най-новите си наблюдения, които правя, виждам, че за да вали дъжд, трябва да имаме едно налягане от 600-700 километра по барометъра. Същевременно трябва да има едно увеличение на влагата от 60-70-80. Понякога съм забелязал, че и когато разширението на влагата не е толкова голямо, когато и налягането на барометъра не е толкова голямо, когато разширението на влагата е голямо, тогава и пермутациите на електричеството са големи, има общо разместване на въздушните пластове. И като изучавате човека, ще видите, че има известни органи, известни чувства, известни жлези, турени в него, като уреди, чрез които вие може да определите как трябва да мислите, как трябва да чувствувате, да разсъждавате и да действувате. Чрез тези органи вие може да определите кога ще ви се случи някакво нещастие. Разправяше ми една госпожа, която сега е заминала за онзи свят, каква опитност на предчувствие имала при едно пътуване с мъжа си от Виена за Берлин. Тя не вярвала толкова в предчувствието, но се уверила тогава. Като се качили в трена, веднага тя изпитала голямо смущение в себе си, нещо силно я притискало, голямо стеснение. Чуди се коя може да бъде причината за това. Спомня си, че от дома си тръгнала много добре, разделили се добре с децата си, чуди се коя ще бъде причината за това голямо безпокойствие. Мъжът й заспал, нямало с кого да сподели това тягостно вътрешно състояние. По едно време както тренът пътува, става едно голямо сътресение, от което всички куфари изпопадали на

земята, един от куфарите ударил мъжа й по главата, пътниците се блъснали един в друг. Каква била причината за това сътресение? Както пътувал тренът, случило се, че се ударил силно в един вагон, който останал точно на пътя, дето минавал техният трен. Този вагон се откъснал от експреса, който минавал преди няколко часа по същия път. Тогава техният трен спрял, докато дойде нов локомотив, който поел вагоните. Те трябвало на това място да прекарат цели два часа. Като тръгнали наново, тя се успокоила съвършено, всичката предишна тревога изчезнала. Питам: Кое е било онова, което й притеснявало душата. Имало нещо, което я притеснявало. Вътре в нея нещо й подсказвало, че ще (се) случи нещо, ще прекарат една малка катастрофа. Такава катастрофа се случила и в умствения свят едновременно. Често хората очакват някой да дойде да им предскаже какво има да им се случи отвън. И това е хубаво. Бог е дал предсказвачи, пророци, но не всякога тия предсказвачи са гадатели. В София има двама видни гадатели на кафе. Понеже човек само не може да си гадае, един ден двамата тръгнали за Витоша, там да пият кафе и да си гадаят. Те си взели джезветата, чашки за кафе, чисто хубаво, смляно кафе и тръгнали. Те искали да покажат кой от двамата по-добре пророкувал. Там си сварили кафе, пили и сменили чашките си, защото човек сам не може да си гледа. Сега решили да покажат изкуството си. Те искали да видят ще се сбъдне ли това, което ще си гадаят. Но всеки искал да му кажат нещо специално. Кое е специалното? Хайде след 3 месеца, 25 деня, 3 часа и пет минути ще ти се роди една дъщеря със сини очи. На петата си година тя ще прояви музикална дарба и ще бъде добра пианистка. Че това е предсказание. Ще видиш, ако не е вярно; ако не стане, не е вярно. Лесно е да гадае човек, но всички неща, които предсказва, трябва да станат. Вие сте майстори да предскажете онези неща, които не стават. Всеки може да предсказва по своите уреди. Вие не сте наблюдавали вашите уреди и по тях да предсказвате.

Христос казва на жената да отиде да повика мъжа си. Той й казва, че ще й даде жива вода. Каква е тази жива вода? Живата вода това е Христовото знание. Това знание, тези вярвания, които имате, с тях нищо не можете да постигнете. „Иди повикай мъжа си!“ Този мъж, който досега си имала, и той не е твой мъж. Досега ти си имала 5 мъжа. С такива мъже работа не върви. И пак й казва: „Иди повикай мъжа си!“ Тя отива да разкаже в града, че е видяла човек, който знае всичко. Много работи ще ви каже. Да не би Той да е Месия? Кой е Месия в света? Месия е онзи, който може да научи хората да мислят правилно, да прилагат своята мисъл. Месия е онзи, който може да научи хората на науката да не лъжат. Могат да създадат колкото искат теории, но съзнателни лъжи да няма. Всяко нещо да е обосновано на известни факти. После да няма никакво морализиране и в това морализиране да няма никаква задкулисност, да няма никакво самолюбие. Ние не можем съвсем да се отречем от света, но във всяко нещо да седи истината. Ние трябва да знаем, че благото, което ние искаме, искат го, искат го и всички останали хора. Щом сме на земята, трябва да знаем как да споделим благата, които имаме. Да допуснем, че вие сте едно общество, което ме слушате тук. Едновременно днес се държат хиляди други беседи в света. И за какво се говори във всички тия беседи? Навсякъде се говори все за подобрение на живота. Едни ще проповядват за икономическото подобрение на живота, други за политическото подобрение, трети - за общественото подобрение, четвърти за семейното подобрение на живота, пети за научното подобрение на живота, за подобрението на условията на живота и т. н. Условия има този живот. Пари ви трябват в този живот, те са необходими. Но преди всичко това са условия. В човека съществуват известни неща, които могат да му подсказват какво да направи. Бог днес говори на хората чрез тяхното сърце и чрез техния ум. В това отношение умът и сърцето му могат да предскажат, да подшушнат на човека какво да прави и какво има да му се случи. Обаче, Бог може да живее само в душата на човека. Ако

имаш душа, Бог може да живее в твоята душа. Ако нямаш душа, Бог не може да живее в тебе. Казано е, че Бог пребъдва в сърцето на човека, на смирените. Аз бих превел този стих другояче: Бог живее само в онези хора, които имат души. Този превод е необходим, за да се избегне противоречието, което е поставено в Писанието. Понеже сърцето на човека е грешно, Бог не може да живее там, дето е грехът. По нямане на други думи, казват, че Бог живее в сърцата на смирените. Не, в душата живее Бог, а не в сърцето. Душата е чиста, а сърцето е опорочено. Следователно, Бог може да живее у нас само в душите ни. Това всички трябва да знаете. Който е без душа, той трябва да знае, че Бог не живее в него. А пък, за да може Бог да живее в душата на човека, той непременно трябва да има едно отлично сърце и един отличен ум. Това са слугите на Божественото в нас. Понякога ние седим и не знаем какво представяме, какво сме сами по себе си. Ти си човек, който имаш душа, в когото Бог трябва да живее. Това трябва да стане. И като знаеш това, ти не трябва да бъдеш един страхливец, като заек, само да подскачаш, но трябва да си човек, който трябва правилно да мислиш. Казвате: Как ще се живее без пари? Как ще се живее сам? Какво значи да живееш сам, това значи да живееш с Божественото със себе си. Ако човек сам не може да живее, той нищо не знае. Възпитанието на човека трябва да започне със самотата. Ако човек сам не може да живее, той с никого не може да живее. Ако сам може да живее, с всички ще може да живее. Това е пробният камък. Ако можеш да живееш с Бога, ти с всичките хора ще можеш да живееш. Това значи сам да живееш. Да живееш сам, значи да живееш с Бога, Който пребъдва в твоята душа. Щом можеш да живееш с Него, с всички ще можеш да живееш. Понеже Божията Любов включва всичко. Ако не можеш да живееш с Бога, въпросът е свършен. Ако ти не обичаш майка си и баща си на земята и не можеш да живееш с тях, как ще можеш да живееш с другите хора? Ако не обичате майка си и баща си и не можете да живеете с тях, вие не можете да живеете и с другите хора. Досега аз не съм срещнал един

човек, който да не обича майка си и баща си. Не съм срещнал един мъж, който да не обича една жена. Не съм срещнал една жена, която да не обича един мъж. Даже жената да е мъжемразка, все ще обича един мъж. И мъжът да е женомразец, все ще обича една жена. Другояче човек не би бил човек. Той все трябва да обича. Да обичаш, това е смисълът на живота. Единственият, който обича живота, трябва да знаете, това е майката. Майката, която обича своето дете, то е всичко заради нея. Оттам започва животът. Този, когото обичаме, той е подтикът, той е високият връх. Обичаният в живота, той е най-високият връх. Радвайте се, когато имате един, когото обичате. Казвате, че Яков обичал повече Йосифа, Адам обичал Исака. Всеки обича някого повече от другите. Вие ще кажете, че майката обича всичките си деца еднакво. Каквото и да казват майките, аз зная, че всяка майка има едно от децата си, което обича повече от другите, но това тя крие. Каквото и да казват, това е така. Аз съм наблюдавал какво правят някои майки в селата. Като вземе да дава на децата си хляб с масло, най-напред ще вземе една филия хляб, ще я намаже с малко масло и ще я даде на едно от децата си, което най-много обича тя ще му намаже една дебела филия най-малко с един пръст масло и ще му я даде. Ще кажете, може би, че така се е случило по-дебело маслото. Не, Любовта на майката към това дете е по-дебеличка. А на другите маслото е по-тъничко. Това са факти из всекидневния живот. Всички ваши материални отношения, всякаква ваша обхода в света се обуславя все от Любовта. Ти даваш на едно дете по-хубави дрехи, защото повече го обичаш. На друго даваш по-скъсани дрехи, защото по-малко го обичаш. Няма нищо лошо в това. Това е наука. Това е до степента на Любовта. Не е лошо, че сте дали някому хубава дреха. Ако друго някое дете утре стане център на повече Любов, и то ще има повече дрехи. Ако предизвикаш Любовта на другите хора, и ти ще имаш повече дрехи, повече шапки и обуща. Ако предизвикаш малко Любов, малко ще имаш. Ако предизвикаш много Любов, много ще имаш. Значи от вас зависи. Любовта на Бога към нас се обуславя от

степента на Любовта, която ние имаме към Него. Ние сме мярка на Божията Любов към нас. Божията Любов е капитал, мярка, с която ние си служим в живота. И от правилното обръщение на този капитал зависи и Любовта на Бога към нас. Любовта е стимул, от който започват всички други неща. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако нямаш Любов, при това ти не можеш да бъдеш свободен човек, ако нямаш Любов, ако не обичаш. Аз взимам знанието и свободата в широк смисъл. Свободен човек аз наричам този, който има Любов, който има и знание. Който обича, той е богат. Истинското богатство в света, това е Любовта. Истинската сила и мощ на човека, с които той може да се брани, това е знанието. А най-хубавото място, дето човек може да живее, това е истината. Адам живееше в рая, в най-хубавото място. Казвате рай, но какво е същинското име на рая? Той има едно специално име, което вие не знаете. Оттам Адам беше изпъден, понеже, не устоя на правилата в рая. Той се оказа непослушен, не изпълни Божиите заповеди. Бог го остави съвършено свободен в рая, не постави в постъпките му да го следи никакъв стражар. Той беше господар на положението, нямаше кой да го контролира в постъпките му. Това е мястото на истината, дето владее съвършена свобода. Като сгреши, тогава се яви Господ при него и го запита защо не спази правилата на рая? Защо не запази свободата, която имаше? Сега и вие трябва да изплащате тази първа грешка на първите хора. Сега и всеки от нас трябва да знае доколко може да спазва свободата, която му е дадена. И вие трябва да бъдете почтени и богати да имате Божията Любов. С какво можете да докажете това? Ако вие по 4-5 пъти на ден се молите, или ако по няколко пъти на седмицата се молите, какво доверие можете да имате? Вие трябва да имате определени възгледи за живота. Сега хората се запитват обича ли Господ. Когато някой ме запита дали го обичам, аз му казвам: Това е моя работа. - Ами ти какво мислиш, аз обичам ли те? - То е твоя работа. Дали обичам или не, това само аз го зная. Аз зная, че моят живот, че моят напредък, че моето щастие, всичко това зависи от моята Любов. Моето бъдеще се

определя от Любовта, която аз показвам към всяко най-малко растение, към всяко насекомо или малко или голямо животно, към хората, вън от всякакъв закон. Любовта ми към всичко в света определя моето бъдеще. Това и аз зная, това и хората трябва да знаят. Не е въпросът какво хората мислят за мене. Но Любовта е мощната сила, която работи в мене, и определя целия ми живот и цялото мое бъдеще. Значи, аз съм, който създавам своето бъдеще. Казвате: Защо трябва да любим? Аз любя, защото създавам по този начин своето бъдеще. Че обичам някого, аз няма да му казвам, но спазвам всички онези правила, които Любовта изисква, защото тя прониква в цялото органическо царство, тя прониква в цялото битие. Няма място в целия живот, дето Любовта да не прониква. Там, дето Любовта прониква, всичко бъбли или гъмжи с живот в себе си. Всяко нещо, в което има живот, показва, че там е проникнала Любовта. Няма нещо в света, което да е мъртво. Колкото нещо да е мъртво в повидимому, то все има живот в себе си. Ако днес дойде Христос в света, какво ще ви каже според вашето детинско схващане? Според това детинско схващане, вие чакате да дойде Христос и да ви тури едни от дясно, а други отляво и да каже: Елате, вие благословени деца мои! Не, това е въпрос на бъдещето. Вие очаквате такова нещо, което зависи от хиляди ваши съществувания. Оставете бъдещата присъда. Въпрос е, какво сега може да ви се даде, какво в настоящето може да получите. Важно е как сега ще живеете. Вие ще се претеглите и ще ви кажат: Елате вие при мене, благословени от Отца Моего! Елате, вие благословени, които сте живели по закона на Любовта. И наследете Царството Божие, понеже то е заради вас. А на онези, които не сте изпълнили закона на Любовта, ще каже: Идете далеч от Мене! - Какво ще стане с нас? - Когато и вие се научите да прилагате закона на Любовта, тогава и вие ще дойдете при Мене. Понеже още не сте го научили, идете далеч от Мене. Къде е несправедливостта тук? Ще кажете, че еди-кой си не заслужава да го обичате. Любовта не е до заслугата. Ти ще обичаш човека, понеже Бог живее в неговата душа. Ти ще обичаш Бога,

понеже Бог живее в неговата душа. Ти ще обичаш Бога, понеже живее във всяка душа. Като обичаш Бога, ще спазваш Любовта и към своя ближен, и заради единството, което Бог внася. Ако не държиш Бога в ума си, ти ще повредиш сам на себе си. - Ама еди-кой си не заслужава Любов. - Всеки заслужава Любов. Всеки един, в когото живее Вечният, Безграничният, заслужава нашата Любов. Всеки, в когото живее Вечният, Безграничният, Който е създал света, заслужава нашата Любов, защото само Любовта внася онова, което осмисля живота. Тя е, която внася живот, тя е, която внася знание и светлина, тя е, която внася свобода. Следователно, човек се отличава по новото, което иде сега в света. Сега иде нова епоха, в която се създава нова месечина. Съгласно това Писанието казва: „Ето, създавам нова земя и ново небе, ново слънце и нова месечина." Не зная дали всички тия неща ги има в Писанието. Ако ги няма, аз си позволявам да ги вмъкна. Ако ме държат отговорен, аз съм съгласен, не се отказвам да отговарям. И затова казвам: В Писанието се казва, че ще създам ново небе, нова земя, ново слънце и нова месечина, и нови звезди. Елате, вие благословени от Бога, които сте излезли от Любовта и наследете Царството Божие. Слънцето, това е бъдещият обществен живот на хората. Месечината, това са бъдещите религии на света. Звездите, това са всички добри хора, всички учени от всички отрасли на науката, те ще бъдат тези плеяда звезди, които ще украсяват небето. Навсякъде ще говорят тези звезди. Небето пък това е Бог, в Когото ние живеем, и се движим. А пък аз съм човекът, който гледам всичко това и се радвам на онова, което Бог е създал.

„Иди повикай мъжа си!"

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

11. неделна беседа от Учителя, държана на 1 декември 1935 година София, Изгрев

ДВАНАДЕСЕТИЯТ ЧАС

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета само част от Евангелието на Йоана, 11 глава от първия до десетия стих.

„Духът Божи“.

Има неща в света, които нас ни се виждат интересни, а други безинтересни. Това е по отношение на обикновените хора. Обикновените хора мислят, че някои неща са интересни, а други неща не са интересни. Обаче за гениалните хора, за светиите не е така. Те мислят, че всички неща в света са интересни. Там, дето обикновеният човек вижда нещата неинтересни, за тях тия неща са интересни. Много естествено, да ви приведа един пример за изяснение на мисълта си. Ако един кон дойде и помирише Библията, какво ще каже? Той ще каже, малко зобчица струва повече, отколкото тази книга - Библията. За обикновения човек безинтересното е само закон и Библията. За мъдреца, който разбира нещата, не е така. Някои неща имат своята цена отвън, а някои имат своята цена отвътре. Една статуя има своята цена отвън, а други предмети имат цена отвътре. Един скъпоценен камък има цената си отвътре. Златото има цената си отвътре, теглят го. Цената на златото не е в образа, който е поставен върху монетата, но в неговата вътрешна стойност и затова го теглят. И да няма никаква образ златото, като го претеглят, то пак е ценно. Обаче, ако имате една статуя и изличите това, което скулпторът е поставил върху нея, тя става безпредметна, без никакъв интерес. Това е за сравнение, а не че камъкът сам по себе си няма никаква цена. Има и в камъка нещо ценно, но ние използуваме златото, затова го ценим. В същност и камъкът има толкова цена,

колкото и златото. Ние можем да мислим, че златото е ценно, а желязото не е ценно, защото се окислява. Но и желязото е ценно. С желязото хората орат, воюват на бойното поле, придобиват победи, правят железни релси. Хората не пътуват по златни релси, но по железни.

Та ние сме дошли до една епоха, когато трябва да мислим. Понякога хората имат едно състояние, каквото и животните имат. Те мислят като животните. От сутрин до вечер те чувствуват, това не е мисъл, това не е живот. Като станат сутрин, веднага започват да мислят за закуска, каква ли закуска е приготвил гостилничарят, или майката, или бащата, или къщницата. Сега както хората живеят, има една опасност и в говоренето. И в морала има една опасност. Постоянно да морализираш хората. Моралът това е най-голямото ограничаване. Това няма да правиш, онова няма да правиш, навсякъде ограничения, не знаеш накъде да се мръднеш. Ти не знаеш кое е морал и кое не е морал. В едно отношение направиш нещо, морално било. В друго отношение направиш нещо, не било морално. Ако пиеш една чашка винце, от религиозно гледище било морално, а от светско гледище не било морално. Ако един въздържател си позволи да глътне няколко глътки вино, веднага ще го питат как си е позволил като въздържател да не издържи на обещанието си, а го престъпва? Не само тук има ограничения, но навсякъде. Вземете една девица. Докато тази девица е при баща си, тя е свободна, може да гледа навсякъде. Отиде при прозореца, отвори го и гледа свободно, баща й не й прави бележки защо гледа през прозореца. Той казва: Нека си погледа, няма другарки, свободна е. Но щом се ожени за някой мъж и си позволи да гледа от прозореца, той веднага я пита: Какво гледаш навън? Какво разбира той, защо не й дава да гледа през прозореца? Ако човек обърне очите си наляво или надясно, какво престъпление има в това? Ако види, че някой убива някого, аз ли съм престъпникът? Видял съм, че някой убива. Но кажи кой го е убил? Аз не съм го убил. Не съм го убил, но си намирам беля на главата. Това

аз наричам обикновен живот. Животът е пълен с големи препятствия. Аз наричам този живот на нощта, когато има опасност навсякъде, дето ходиш, да се спънеш и да паднеш. Навсякъде съществува едно неразбиране. Всички хора искат да живеят. Това е право чувство. Какво трябва да разбираме под думата живот? Най-големият стремеж на душата на всички разумни същества седи в това, че искат да живеят. Този стремеж съществува и в животните, само че подбудителната причина в животните е една, а в човека - друга.

Казват: 12 часа има на деня. Казвате какъв е 12-ият час, не знаем. Има един, два, три, десет до 12 часа, но каква философия има в 12-те! То е конското мирисане на Библията. Такова нещо е 12-те. А шест показва положителните качества в човека, а другото шест показва отрицателните качества в човека. Следователно, на деня шест часа са за мъжа и шест часа за жената. Значи, мъжът и жената управляват деня. Мъжът го управлява от сутрин докато изгрее слънцето. От обед жената поема управлението до вечерта, когато слънцето залезе. Вечерта, след залязването на слънцето, братът поема управлението до посред нощ, а сестрата от сред нощ до сутринта. Всекиму се падат по шест часа. Какво означава първият час? Първият час представя онова интензивно желание в човека, което е затворено в една черупка, че иска да излезе вън от тази черупка да види белия ден. Първият час представя още понеделника, който българите имат хокесертник. Значи досадиш (посадиш) нещо, да го измътиш. В понеделник трябва да насадиш нещо. Тогава ти не мислиш какво ще измътиш. Понеделник е денят на луната. Ти си въобразяваш, че живееш в един широк свят. Това са непостижими неща. С един ден работа не става. С един крак не се ходи. Два крака трябва да имаш. Вторият ден вече пилето се е излюпило. Трябва да ходи, движение се иска от него. За втория ден, за вторника българите казват вторник повторник. Той е ден на нисшето в човека, което трябва да работи. Навсякъде има войни, мъчнотии, препятствия, ти трябва да работиш, да си пробиеш път, да изсичаш гори, да правиш пътища, шосета, да прекарваш

железници, навсякъде да процъвти индустрията - навсякъде по земята трябва да туриш ред и порядък. Средата, това е третият ден, третият час на деня. Това значи, като си турил вече ред и порядък, навсякъде трябва да го изучаваш, учение ти трябва. Тогава ще впрегнеш ума си, ще работиш, развитие на ума ти трябва. Третият час е за ума. Четвъртият час е за онова възвишеното и благородното в човека. Петият ден, петият час, това е Любовта в човека, за чувствата, за удоволствие, за ядене и пиене, в човека като си сготвиш малко, ще събереш приятелите си при тебе, ще седнеш на сладки думи, тъй на комшулук. Шестият ден е последният час, в който трябва да се замислиш, да си дадеш отчет, сметка за всичко онова, което си направил. След това, като не знаеш какво да правиш, ще дойде нощта. Тогава ще си легнеш на кревата, ще се завиеш с юргана и ще спиш, това е обикновеният човек, който като не знае, какво да прави, все юргани търси. Оттук се обърне, оттам се обърне и разправя, че леглото му не било меко, че имало дървеници, че това-онова. Обаче на светията, на учителя, юргани, кревати не му трябват. Той не се нуждае от сън. Казвате: Какво трябва да се прави? Когато работиш цели шест часа, че научваш из стаята какво прави учителят. Той изпъжда учениците си вън да излязат. Това излизане на човека вън не е нищо друго, освен спане. През това време стаите ще се изметат, ще се измият и като изгрее слънцето, пак ще започнат работа. За обикновените хора нощта носи пречистване. Вечер ще поправиш погрешките си. Престанете да мислите за обикновените работи. Казвате: Големи грехове имам. Оставете големите и малките грехове. В света няма малки и големи грехове. Какво нещо е грехът? Вие виждали ли сте греха? Никой досега не е виждал греха. Това, което вие наричате грехове, това са резултати. Какъв грях има в това, че си обидил един човек? Ти казваш, че някой е голям будала. Ти виждал ли си будалата да знаеш какво нещо е будала? По какво се познава будалата? - Че ти не си виждал будала, как ще говориш за него? Ако един човек не знае да те лъже, това будала ли е? Че някой човек не е

знаел как да те сметне, това ни най-малко не е будала. Или пък ако знае да те изиграе, това ни най-малко не говори за някаква интелигентност.

Сега другата, опасната страна на живота седи в това, че като се говори днес нещо, веднага казвате: За кого ли говори той? За никого. Аз говоря за неща, които стават в света. Вие, които живеете тук, не се познавате още, не сте се видели. Това са вашите сенки само. Че сте сенки, един ден ще се убедите в това. Как ще се убедите? Като видите, че един ден ще залезете. До шестия час ще бъдете на земята, а от шестия час нататък ще бъдете на другия свят и ще кажат за вас, че Петко, Стоян или друг някой изчезнал. Че какъв е бил той по-рано? Нима ако вие се снемете на портрет, това сте самите вие? Това са сенките на вашето тяло. Та всеки човек на земята е само едно произведение на един скулптор, но истинският човек още вие не сте го видели какво представя. Казвате: Видяхме го. Това, което вие виждате, още не е човекът. Казвате, че в Библията пише Бог е създал човека по образ и подобие свое. Това, което Бог е създал, не го е създал на земята, но горе някъде. Човек е пришелец отнякъде. Тези, създадените хора, вие сте ги създали. И сега вие искате на тези създадени хора от самите вас да турите един Божествен надпис и да кажете, че Бог ги е създал. Не, човек от човека е създаден. Ще кажете, че човек има душа. - Това е друг въпрос. Не ми говорете за душата. Душата не може да живее на земята, тя не е дошла на земята, тя не се е родила на земята. Душата е от съвсем друг свят. Тя принадлежи на друг свят. Казвате: Има ли друг живот, духовен живот, освен този на земята? Това е друга работа. Чудно нещо. Ще дойде една мравя при вас и ще ви пита има ли човешки свят? Някой мравешки философ ще каже, че човешкият свят е точно като мравешкия. Тъй щото светът, в който мравите живеят, и човек живее, но човешкият свят не е мравешки. Човекът няма разбиранията на мравята. Кой свят е по-висок? Човешкият свят е по-висок, но мравята, която се мисли за философ, е първокласна будала. Като бутнеш една мравя, тя се изпъчи

насреща ти и казва, знаеш ли какво съм аз, знаеш ли за какви работи мисля. Често съм правил такива опити с мравите. Като бутна някоя мравя, тя веднага се изпъчи. Аз ѝ духна и тя отскочи. После пак се съвземе. Пак ѝ духна, пак отскочи. Тя се чуди какво става с нея. Тя мисли, че нещо голямо става с нея. Като дойде в себе си, казвам ѝ: Ти няма да ме питаш кой съм и какво мисля, но ще ме питаш: Мога ли да науча нещо? Ако не ме питаш, ще духна и ти пак ще отскочиш. Сега и вие понякога се спирате и питате, защо светът е така създаден? Като духна върху вас, ще отхвръкнете далеч. Сега вие четете някои философски книги как е бил създаден светът. Каквото да пише, това са негови логически изводи. Този философ нищо не разбира от създаването на света. Преди всичко той не е бил там, когато светът се е създавал. А при това така убедително говори. Казват, че Мойсей описал създаването на света. Мойсей нищо не е описал за създаването на света. Това описание, което той е дал, ако го четете, нищо няма да научите. Тъй както е писал Мойсей, че светът бил създаден в 6 деня, всеки ден от по 24 часа, както ние го разбираме, нищо не можете да знаете за създаването на света, и в седмия ден Господ си починал. Какво е разбирал Мойсей и какво сегашните хора разбират, това са две различни неща. Като се спирам върху този въпрос аз искам да ви наведа на една мисъл и във вашите разсъждения, и във вашето верую, нова мисъл искам да внеса във вашите умове. Понякога вие пресилвате нещата и си създавате ненужни страдания. Седите и мислите като умрете ще отидете ли в онзи свят или няма да отидете. Преди всичко вие не мислите право. В никакъв свят няма да отидете. Вие ще бъдете в този свят. Разликата е само в отношенията, в разбиранията. В тоя свят вие сте само един слуга, нищо повече. Заповядват ви, това направи, онова направи. Ти ще носиш вода, ще миеш и ще чистиш стаите. Значи ученик си същевременно, ще учиш. Като влезете в училището, трябва да станете ученик, да научите нещо. Тази е само разликата. В този свят ще бъдете слуги, а в онзи свят, ученици. Разликата е само в заниманията.

Като слуга ще вършиш външните работи. Като ученик ще изучаваш живота. Докато вие се занимавате с външната страна на живота, вие сте слуги. Това всички трябва да знаете. Това е една почтена работа. А сега значи сте слуги. Вие знаете как наричат училищните слуги. Различни сте в училището. Щом влезете в училището, веднага ще ви кажат: Разсилен, донеси, това-онова, иди на пощата, изчисти и измий стаите и т. н. Мнозина му казват: Господин разсилен, но все пак е разсилен, не е още ученик. Някой казва, дотегна ми вече да живея. Какво му дотегнало? Дотегнало му да бъде разсилен по училищата и по разните учреждения. Какво трябва да стане? Ученикът трябва да стане. Ще вземе книгата, ще влезе в училището и ще чака учителят да дойде. При това положение няма да го карат да отиде тук-там, да носи вода, да отива на пощата, но като дойде учителят, ще почне да му разправя за слънцето, за луната, за звездите, за съединяването на елементите, ще му прави опити по химия, по физика, какви ли не научни работи ще му се преподават.

Казвам: Сегашните хора искат да разберат смисъла на живота при това положение, в което днес се намират. Но, така както изучавате живота, вие ще знаете само къде е пощата, колко писма се получават на ден, колко вода трябва да се носи, колко стаи има за метене и за чистене, колко прах се дига при метене, колко пъти на ден се отварят и затварят прозорците и т. н. За всички тия неща, вие имате цяла статистика. Да, но това още не е животът, това е животът на еднообразието - първата година същата работа, втората година пак същата работа, третата година - също, докато дойдете до 25-годишна служба - все по пощата ще ходите. Ами, че вие отваряте и затваряте Библията, Евангелието и четете: В Начало бе Словото и Словото бе у Бога. Четете Евангелието на Йоана и сте доволни, че сте прочели нещо. Какво разбирате под думите в Начало бе Словото. Това значи: В начало бе семето и семето бе начало на всичко онова, което израсте. В Начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Значи в Начало бе семето и силата беше в семето. И всичко, каквото стана,

чрез семето стана, чрез силата, която беше в семето. Това е разбиране. Вие ще седнете да четете и ще проектирате Словото като в един човек. Това не е никакво разбиране. Всеки човек сам за себе си е Словото. Ако разбирате защо сте дошли на земята, трябва да знаете, че като човек вие сте Божественото семе, Божественото Слово. За какво си дошъл? Ти, семето чакаш да дойде някой спасител на света да те спаси. Тъй както ти разбираш, никакъв спасител няма да дойде да те спаси. Тъй както ти разбираш, никакъв спасител няма да дойде да те спаси. Това е най-глупавото, което човек може да мисли. Да, ще дойде един спасител, един благодетел, но не за да те спасява, а ще те извади от хамбаря, ще те посади на нивата и ще те зарови отгоре. Тогава той ще ти каже: Сега ти ще израстеш и добро семе ще дадеш. Едно 30, едно 60 и едно 100. Това е твоето спасение. Ако така разбираш спасението, на прав път си. В този смисъл всеки велик учител е говорил и говори на човечеството. Сега мнозина очакват Христос да ги спаси и да ги заведе на някакъв особен рай на небето. Те имат схващане за рая, както турците имат. Знаете ли какво е турският рай? Сега аз не искам да се спирам по този въпрос, но казвам: Това е свещено понятие за мохамеданите. Те си представят, че в техния рай има цели планини от пилаф и всички ще седнат пред него със златни лъжици. Те ще ядат пилаф и ще пушат наргиле. А от време на време красиви моми ще играят пред тях кючек. Всеки ден момите ще се смеят. Тъй щото, през цялата година ще им играят 365 (дни) от най-красивите моми. Те ще седят и ще гледат „а ла турка“. Това представление за рай се отнася до обикновените турци, а малко по-напредналите си представят рая по-особено. Понякога и християнските вярвания не отиват по-далеч от турските. Това, обаче, не представя никакъв рай, това е човешки измислен рай. Раят е нещо, което не може да се опише. Там няма никакви планини с пилаф. Там няма никакви наргилета, нито игра от моми. Там няма никакви кинематографи, както тук. Ако там има такива нимфи да им играят, това е робство, не е никакъв рай. Там всички са свободни, не могат да

играят да забавляват някои. Раят е съвсем друго нещо от това, което турците или християните си представят. Тази представа за рая е нещо подобно на това, което мравите си мислят за хората. Те казват: Дали и хората като нас представят такова общество? Мнозина искат да докажат, че и мравите по някакъв начин са организирани. Не, не може да се прави никакво сравнение между мравите и живота на човека. У мравите няма никаква мисъл, никаква реч, никакви логически изводи. Има някакво усещане и в тях, но то е съвсем друго нещо. В мравешкия живот има един застой. Това са степени на развитие. Цялото животинско царство представя една справочна книга на миналото. Тази книга показва къде човек може да сгреши. Всички животни и растения показват пътя, през който човек е минал и минава. Като чете тази книга, той ще знае къде може да се спъне. Мравите са една спънка за човека. Пчелите са друга спънка. Ще кажете, че пчелите са чисти. Така е, но в тях има друга една страна, която може да спъне човека. Един познат отишъл един ден при пчелите, интересува се от тях, иска да ги разгледа. По едно време излезе една пчела от кошера и го жилна по окото. Когато някой се доближи до кошера на пчелите, една от тях излезе, бутне го два-три пъти по главата и ако не послуша, ужили го. Разумност има в пчелите. Те не говорят на човека, но го боднат и с това си изкажат недоволството от него. Тя казва: Като не разбираш, ето какво мога да ти направя. Жилни го и нищо повече. Знаете ли какво може да направи една мравя или една пчела на човека? Една пчела ужили един господин и той се толкова много разгневи, че взе един голям котел с вода, обърна кошера във водата и извади (издави) всичките пчели. Защо трябва да жили пчелата? Дано и човек жили по същия начин. Защо трябва да жилиш? Ти си една пчела, която жили. Като жилиш, ето какво направят с тебе. Ще обърнат кошера в котела с вода и всичката твоя философия ще се свърши. Понякога и вие вадите ножа си, както пчелата своето жило и казвате: Знаеш ли какво мога да направя с тебе? Какво ще направиш? Ще станеш причина да обърнат

кошера ти в котел с вода и всичко с тебе ще се свърши. Силата на човека не се заключава в неговата физическа сила, нито в неговото богатство, нито в неговото знание, нито в неговата добрина. Това са капитали. Силата на човека седи в неговото разбиране на великите Божии Закони, които направляват неговия живот. Всички други неща се обуславят от мисълта на човека. Мисълта, това е здравословното състояние на човека. Ако не може да мисли право, човек не може да бъде здрав. Ако не мисли добре, правилно, тогава и чувствата на човека не могат да бъдат здравословни, не могат да бъдат нормални. Защото чувствата се обуславят от човешката мисъл. Постъпките на човека се обуславят от неговото сърце. Аз правя едно разграничение между мислите, чувствата и постъпките на човека. Това не е като съвременните психолози. Правилните мисли и чувства на човека създават неговата сила. Що е човешката воля? Като се съединят човешките мисли и чувства, те дават човешката воля. Силата на човешките мисли плюс силата на човешките чувства дават човешката воля. Умът и сърцето съединени в едно раждат човешката воля. Следователно, ако съедините ума и сърцето в едно, вие имате човешката воля. Ако умът и сърцето ви не са съединени в едно, волята ще отсъствува у вас. Животните нямат воля. Защо? Защото умът у тях отсъствува. Те нямат воля. У тях долната част на лицето, брадата, както е в човека, в животните не съществува. Също така те нямат и нос, както хората имат. Носът е резултат на човешката интелигентност. Челото, брадата в човека също така са резултат. Като съедините човешките мисли и чувства, вие ще имате челото и брадата. Чувствата пък са във връзка с устата на човека.

Сега ще ви дам една мярка за човешкото търпение. Тази мярка е относителна, а не абсолютна. Като турите ръката си до устата, до там най-много може да достига търпението. Значи, ще мерите от краката долу до устата. Следователно, като влезете във водата и дойдете донякъде, ще внимавате да не дойдете над устата. Щом стигнете до устата, бързайте да излезете вън от водата, върнете се назад. Ако не

знаеш да плуваш, можеш да стигнеш най-много до устата. Щом дойдеш до устата, не отивай по-нататък. Тогава ще премерите колко е разстоянието от краката до устата ти и според тази мярка на ръста, толкова е търпението ви. Значи ще измервате търпението си със сантиметри. Измервали ли сте колко сантиметра най-много е търпението ви. Тъй щото вашето търпение може да бъде най-много метър или метър и половина. Следователно, ако вие не може да търпите до устата, нямате търпение. Някой има търпение до раменете си, някой до кръста, трети до колената, а някой едва до големия си пръст на краката. Това е материален начин за измерване. Но, ако нямате търпение, каква разумност ще имате? Външното тяло е пособие, по което човек може да се ръководи. Седи някой и не може да търпи, постоянно мърда тялото си, движи се от едно място на друго. Това показва, че той не може да владее мисълта си. Имаше една учителка, която се страхуваше много от биволи. Един ден тя пътувала с кола за Търново. Из пътя колата настигнала един бивол. Като видяла бивола, тя веднага скочила от колата и хукнала да бяга. Тя не може да се владее от страх, а не знае, че в колата имаше по-голяма опасност да не я нападне бивола, отколкото да слязла от колата и хукнала да бяга. Това е нетърпение. Питам: Ако вие не може да се справите в тялото си, как ще се справите като излезете вън от него? Мнозина мислят, че като излязат от тялото си и отидат в другия свят, лесно ще се справят там. Не, без тяло именно, те съвсем ще загазят. Който отива в духовния свят без тяло и мисли, че може да живее така, той трябва да бъде гений или светия. Ако си обикновен човек и такъв отидеш в другия свят без тяло, ти ще бъдеш изложен на големи нещастия. Това е най-голямото нещастие за тебе. Това е неразбиране. То е все едно да вземете един човек без глава, без ръце и без крака и тяло и да го направите търговец. Това е неразбиране на въпроса. За тия неща човек трябва да има една светла мисъл. Тялото, което човек има, е дадено от Бога като условие, с което той може да се развива. Разумната природа е предвидила всички възможности,

всички условия, всички нужди на човека и му е дала съответни органи. Всеки орган трябва да се приспособи при известни условия. Вземете съвременните условия. Ние живеем при едни неестествени положения. Вземете, За пример в птиците. Те снасят по няколко яйца и започват да ги мътят. В това време майката и бащата се грижат. Като се излюпят пиленцата и женската, и мъжката се грижат да ги отгледат, докато израснат. После ги оставят сами да се грижат. В това няма никаква наука. Гледам какво правят сегашните хора. Като се ожени момата, става къщовница и като сготви ядене на мъжа си, чака да си дойде на обед. В свободното си време седи със скръстени ръце, чака мъжа си. Като се нахранят, тя измие чиниите, изчисти къщата и пак седи със скръстени ръце, чака вечерта мъжа й да се върне от работа. Тази къщница живее като птица, а мисли, че е човек. По отношение на майката и на бащата много деца са като птиците. Ако майката не изпрати детето си на училище, да научи нещо, то ще остане в положението на птица. Малкото птиченце знае, колкото майка си и баща си, но в човека не е така. Човек трябва да се подложи на възпитание, да се учи - човек подлежи на развитие. Вземете сега религиозните хора постоянно говорят за един Бог, който се намира вън от тях. Те не говорят за Бога, който е вътре в тях. Нас ни е омръзнало да ни се говори за единния Бог, който се намира някъде вън от вас. От много говорене ние сме се отегчили. Ние дишаме чист въздух, който нищо не ни помага. Защо? Защото не знаем как да го използуваме. За Бога ние трябва да имаме една възвишена, една благородна идея, която трябва да дойде от някакво високо знание. Бог не е нито горе, нито долу. Той е навсякъде.

Сега като казвам, че Бог е навсякъде, вие трябва да разбирате възможностите. В една линия има две точки, понеже, линията е светът на точката. Една точка може да се движи по права линия в права линия в две посоки, напред и назад. Ако вие сте човек с разбиране на точката, ще можете да се движите само в две посоки - напред и назад. Вие ще знаете да нападате и да отстъпвате. Питам:

Какво ще бъде вашето знание тогава в света? Какво знание може да има един търговец, който купува и продава стока? Той купува стоката, отиде напред. После продаде стоката, върне се назад. Така се извращава човешкият живот. Земеделецът, който е извадил житото от нивата си, занася го после на търговци, с цел да го продаде по-скъпо, ще се възнагради трудът му. Но и търговецът, който го купува, гледа да го купи по-евтино, да спечели повече, затова казва на земеделеца, че житото му не струва. С това той иска да подбие цената на житото. И двамата се лъжат. И земеделецът е взел от земята повече, отколкото трябва. Той е обрал повече, отколкото трябва. Всички съвременни земеделци посяват повече, отколкото трябва. Те казват: Ние имаме право да посеем повече, отколкото трябва. Не е така. Земята трябва от време на време да си почива. Всякога не е нужно една и съща площ да се засява. Не мислете, че е безконечно нейното използуване. И тя трябва да си почива. Земята с милионни години е събирала това богатство, с което ние днес се ползуваме. Не мислете, че вие може да постъпвате с нея безразборно. Тъй както хората се развиват и вървят, един ден тези ресурси ще изчезнат. Ако няма от де да дохождат нови притоци, нови средства, сегашните ще изчезнат. Тъй както сега се развива индустрията, един ден всичко ще се изхарчи, и нищо няма да остане. Какво ще правите тогава?

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да мислите по-правилно. И вашето тяло съдържа в себе си известни сили, известни богатства, спрямо които вие не трябва да бъдете разточителни. Вие не трябва да бъдете разточителни с тялото си и да казвате: Аз мога да мисля, да правя каквото искам. Вие правите известна погрешка. Вие не можете да мислите каквото и както искате. Понякога хората изпитват горчиви, приятни и неприятни чувства и ги смесват с мисълта, казват, че много мислят. Не, в мисълта няма нищо неспокойно. Който се безпокои, това не показва, че той мисли. В мисълта няма нищо безпокойно. Който се безпокои, това не показва, че той мисли. В

мисълта няма нищо безпокойно. Мисълта е нещо трезво, нещо спокойно. Щом мислиш нещо, ти започваш работа. Там, дето има тревоги, това е човешкото нисше сърце, което още наричаме конкретния човешки ум. Ти се безпокоиш, че някои неща не са станали както трябва, т. е. както си очаквал. Ти се тревожиш, че нещо си купил по-скъпо. Това не е мисъл, това е чувствуване. Ти мислиш защо нещо си продал по-евтино. Това не е мисъл. В мисълта има нещо друго. Човешката мисъл има съвсем друго предназначение. Христос казва: „Който ходи в светлината, той не се препъва“. В заключение казвам: Всеки, който ходи в своята мисъл, в мисълта, която Бог му е дал, не се препъва. И тогава всичките му работи стават, както ги е намислил. Щом работите не стават както трябва, твоята мисъл е от съвсем друг характер. Ние загазваме понякога, когато искаме нашите работи да станат лесно. Значи добрата, правата мисъл не е безпокойствие, тя е нещо трезво. Вие трябва да имате предвид, че малко хора в света мислят право. Тия хора имат нещо светло на лицето си, те виждат нещата ясно. Виждате някой човек ходи замаян, очите му премрежени и казва, че мисли нещо. - Нищо не мисли този човек, той съвсем я загазил в чувствата си. Той мисли как по-скоро да излезе от положението си, в което е загазил. Той казва: Аз в нищо не вярвам. Този човек съвсем е загазил. Всички хора, които не вярват в нищо, това са хора, които нищо не мислят, те съвсем са загазили в чувствата си. Тези хора минават за учени и казват, че в нищо не вярват. Те вярват в себе си, в науката, в държавата и в нейните закони, а казват, че в нищо не вярват. Дойде един стражар при него и тежко му казва: Скоро тук ще дойдеш. Той вярва в стражаря, в законите, които изпълнява. Дадат му една монета, той я взима и вярва в нея, а казва, че в нищо не вярва. Дадат му една книга, той веднага я прочита и вярва в написаното в книгата, а казва, че в нищо не вярва. Той вярва в законите, в книгите, в това-в онова, а казва, че в нищо не вярва. Това не е никаква мисъл, това е обикновен човешки жаргон. И после казват, че вярата осакатявала хората. Не е така. Само глупавите

чувства осакатяват хората. Ти чувствуваш като някое животно и мислиш, че с тези чувства ще отидеш далеч някъде. Знаете ли на какво мязат тези, които само чувствуват? Разправят един случай с един бивол в Гебедже. Когато англичаните прекарвали линията през Гебедже - Варна, един бивол, като видял, че минава нещо голямо, черно, затекъл се на пътя, през който щял да мине тренът и насочил рогите си срещу него. Тренът изсвирил, но биволът не се махнал, той насочил рогите си срещу трена и започнал да се бори с него. Обаче, локомотивът минал през бивола и оставил от него само костите му. Така и хората често се лъжат, че това не е право, това не е право и се силят те да уредят работите, но от тях нищо не остава. Вие трябва да знаете, че когато Божественият трен мине през вас, от вас нищо няма да остане. Костите ви ще бъдат надробени. Казвате, че човек трябва да се бори. С кого трябва да се бори? С вятъра ли, с воденицата ли като Дон Кихот или с мъчнотиите си ще бориш? Според мене, човек няма никакви врагове в лицето на своите мъчнотии. По-голям враг от себе си човек няма. Най-големият враг на човека е неговото неразбиране. Вие трябва да си обяснявате нещата психологически. Хората искат да изкарат дявола виновен за всичко. Те казват, че дяволът влязъл в райската градина и изкусил човека. Това е една много интересна приказка, върху която са писани цели томове. Но никой досега не може да каже, че е бил там във времето, когато са ставали тия работи. Пък и никой от вас не е чул разговора между Ева и змията, нито пък е чул какво Господ е казал на първите хора. И всичко това хората приемат на вяра, като деца. Те казват, че това е станало някъде в Мала Азия, дето е бил раят. Наистина раят е бил някъде между реките Тигър и Ефрат, които и до днес още съществуват. Но в Библията се говори за четири реки. Де са останалите две реки. В Писанието се описва качествата на тия реки. Сега аз да ви кажа де са четирите реки. Двете реки Тигър и Ефрат представляват двете системи в човека: артериалната и венозната. От другите две изчезнали реки едната представя мозъчната система в човека, а другата: симпатичната

нервна система. Някои казват, че раят е някъде в пространството. Не, той е в мозъка на човека. Раят е в мозъка на човека, но той представя свят не като нашия, неизмерим е този свят, в който се помещава раят.

Сега вие можете да ми възразите, да кажете, че не ви интересуват тия неща. Ще кажете, че искате да ви се говори нещо сериозно. Кажете ми какво сериозно сте извършили досега? Покажете ми една ваша сериозна работа. Като разглеждам живота на хората, намирам, че всички работи, които те вършат, са все забавления. Някой вземе перото, потопи го в мастилото, завърти го няколко пъти на листа и мисли, че е написал нещо хубаво. Това е забавление. Друг вземе лист и молив, рисува нещо, мисли, вече, че е нарисувал нещо хубаво. - И това е забавление. Трети вземе цигулката и стърже и мисли, че свири нещо хубаво. - И това е забавление. Друг съди хората, мисли, че върши нещо. - И това е забавление. Ще кажете, че това не е човешко. - Де е човешкото? Че и мравите мислят, че са гении. Но ако и те останат завинаги в положението на мрави, какво ще бъде тяхното положение? Какво по-лошо за човека да остане за цял живот в положението на една мравка? Каква мисъл имат (мравите) правите? - Вие си представяте ангелите нещо подобно на хората, както и мравите си представят хората като тях. Ангелите са излезли от хора, но не са хора. Те са нещо повече от хората. Те са нещо повече от хората; те са нещо повече от светиите. Един светия е само кандидат за забавачницата на ангелите. Геният пък е кандидат само за няколко месеца да влезе, да надзърне в ангелския свят и след това пак да се върне на земята. Такова нещо представляват ангелите. Те могат да надзърнат най-много до 3 месеца в ангелския свят и после да се върнат на земята. Щом изминат трите месеца, веднага му казват: Ти ще слезеш вече на земята, няма какво да правиш между нас. Неговата гениалност нищо не струва в ангелския свят. Казвате: Гениален е този човек. - В какво седи неговата гениалност? Когато се говори за ангели, ще знаете поне, че един ангел може да носи земята на гърба си. Те могат да носят на гърба си сто свята като нашите. Това е само за

сравнение, да видите каква мощна сила представя един ангел. Така трябва да разбирате силата на ангела. Един ангел може да отклони с мисълта си земята на един, два, до сто и повече километра от нейния път. Кой обикновен човек може със своята мисъл да отклони земята от нейния път? Но един ангел може да я отклони. Сегашните астрономи виждат, че земята сега не се движи по своя път, но се движи по някакви афели и перифелии. Защо е така и те не знаят, но това е факт. Някой път човек трябва да се приближава при Бога, а някога трябва да се отдалечи. Когато става свят, човек се приближава при Бога. Щом стане грешен, човек се отдалечава от Бога. Значи грехът отдалечава човека от Бога. Щом ставаш разумен, ще се приближаваш към Бога. Щом ставаш глупав, щом оглупяваш, ще се отдалечаваш от Бога. Следователно, когато земята поумнява, тя се приближава към Бога, към слънцето. Когато става глупава, тя се отдалечава. Не считайте, че това е знание. Това са разбирания. Не казвам, че това е новото знание, но това са забавления. Знание подразбира да ви се отворят очите така, че да излезете на отворено и да видите, да прозрете, че всичко, което става, е на място и да го проверите. Казвате: Дали това е вярно или не е вярно? Казвам: Дръжте вашите стари разбирания. Това, което казвам, аз го зная, а вие само можете да го предполагате. Това, което говоря, само аз зная дали е вярно или не. Това, което аз мисля, само аз зная дали е право или не. Само аз зная дали моята мисъл е права. Вие можете само да предполагате дали моята мисъл е права или не. Сега аз не искам да ви заставям да вярвате дали моята мисъл е права или не, защото при приближаването и отдалечаването на земята, това знание няма приложение във вашия живот, какво ще ви ползува? Когато земята се приближава към слънцето, тя приема повече. Когато се отдалечава, тя приема по-малко. Ако земята се върти по-бързо около своята ос, един ден тя ще почне да изменя своя живот. И един ден, след милиони години тя ще почне да се изменя - денят ще стане по-голям, ще стане равен на 25-26-30, а може да стигне и до 30 часа. Понякога може да

достигне и до 50-60 и до 100 часа. Може да дойде ден, когато земята ще престане да се върти около себе си, и ще се върти само около слънцето. Кои са причините за въртението на земята около слънцето? - Представете си, че може да се въртите само в една посока, представете си, че имате един център, около който се въртите и не може да се обръщате на другата страна, какво ще стане с вас? Тогава ще се огрява само едната ви страна. Сега вие гледате на слънцето от едната си страна, от към лицето си, но ако искате, вие може да обърнете и гърба си към слънцето и да се печете на него. После може да обърнете дясната или лявата си страна и пак да се печете на слънцето. Какво щеше да бъде положението ви, ако не можехте да се обръщате към всички страни? Вие днес се чувствувате господар на положението си, а иначе щяхте да бъдете в лошо положение. Тъй щото сега не можете да кажете, че зависите от слънцето. От слънцето зависи само светлината и топлината, а от вас зависи накъде да се обърнете и как да използувате неговата светлина и топлина. Оттук водим следното заключение: Благата идват от живота, но използуването на тези блага в живота зависят от нас. Тогава никой от вас не може да се оплаква, че няма никакви дарби или никакви блага в живота. Всеки от вас има много дарби, но вие не сте работили върху себе си да развиете тези дарби. В какво седи сегашното възпитание? - Младата мома я възпитават в този дух, да порасне, красива да стане, да се ожени. Като се ожени, да роди няколко деца и всичко се свършва с нея. Младият момък пък го възпитават в този дух, че трябва да учи, да стане учен човек, да заеме високо обществено положение. После трябва да се ожени и с това всичко се свършва. Какво възпитание е това? Какво нещо е раждането? Преди всичко всеки, който се е родил, трябва да знае защо се е родил, жена или мъж. Жената задържа в себе си потенциалните енергии, събрани от миналите векове. На него предстои да използува всичката енергия, която жената е събрала в себе си. Мъжът се ражда по-напред от жената, понеже той е дошъл да използува всичката енергия. Ако отидете в един дом и разбирате

нещата, ще видите колко са свързани всички там. Трябва да разбирате формите, за да схванете връзката, която съществува между тях. В някой дом първо се ражда мъжко дете, после женско. В друг дом е точно обратно: Първо се ражда женско дете, а после се ражда мъжко. Някъде пък се раждат две мъжки и две женски. Защо е така, вие не знаете. Казвате: Господ знае защо е така. В това отношение вие мязате на турците, които казват: Седем ката горе и седем ката долу. По-нататък Господ знае. Когато в един дом се роди първо мъжко дете, бащата и майката трябва да турят мъдростта на работа, да си услужат със знанието. С това Господ иска да каже, че и бащата, и майката трябва да бъдат носители на Божественото знание. Когато в един дом се ражда първо женско дете, с това Господ иска да каже на родителите да работят с Любовта, да развиват сърцето си. Сега, като се роди женско дете, и майката, и бащата казват, особено бащата: Отде дойде това дете? Мнозина желаят като им се роди, да бъде мъжко. И прави са да искат това. Защо? Понеже Любовта е събирала, тя отпосле трябва да дойде. Първо трябва да се роди мъжко, а после женско. И Господ първо създаде мъжа, после жената. Адам беше първият син на Бога, а Ева - първата дъщеря на Бога. В рая те живееха като брат и сестра. Те живееха там свободно, не мислеха да се женят. Като сгрешиха, като престъпиха Божия закон и ядоха от забранения плод, тогава ги изпъдиха от рая. Вън те забъркаха една каша и тогава Адам се ожени за сестра си. Така правят и птиците. Птиците се женят за сестрите си. Вземете в птиците като се снесат няколко яйца и се излюпват там, същите мъжки се женят за своите сестри - женските и обратно. В хората човекът се е диференцирал. Защо е така, не искам да се спирам. Нещата не са произволни.

„Дванадесетият час на деня“. Следователно, първите шест часа ще работиш за знанието, вторите 6 часа от деня ще работиш за придобиване на Любовта, на чувствата, за силата на Любовта. Останалите 12 часа на нощта ще посветиш за своята воля. И тогава като съединиш силите на твоето сърце, силите на твоя ум, ще имаш

работата за твоята воля. Това нещо обновява човешкия организъм. Такова трябва да бъде новото възпитание, ако искате да имате ново поколение. Сегашното поколение е хилаво. Сегашните деца са като черупките на яйцата. Малко да ги бутнеш и те ще се счупят.

Сега искам да оставя във вас едно нещо. Силата на човека седи в новата мисъл. Това представя мъжкия принцип, т. е. онова ново знание, което ще ни научи на законите, които управляват природата. Като знаем тези закони, ще ги спазваме и няма да се излагаме на страдания. Значи човек трябва да посвети първите 6 часа за придобиване на новото знание. Вторите 6 часа за облагородяване на своите чувства, а останалите часове за развиване на своята воля. Това ще стане, когато се съединят умът и сърцето на човека. Една е религията в света, една е науката. Науката е създадена за развиване на човешкия ум, а религията за развиване на човешкото сърце. Това е специфичното. А това, което наричат философия на живота, тя е създадена, за да съедини силите на човешкия ум и силите на човешкото сърце в едно. Щом приложите това, вие вече ще имате ново възпитание. Казвате: Този човек е голям философ. - Това е философ, но не знае как да съедини силите на своя ум и на своето сърце в едно. Казвате, че някой е много учен човек, но този много учен не знае законите на своя ум и на своето сърце и се тревожи за нищо и никакво. Той е готов да се бие. Да направиш една война, това още не е човешкият ум. Човешкият ум отпосле дойде да помага. Сърцето, обаче, е, което работи. Бият се хората и те не знаят защо. Те не знаят, че по този начин ще повредят живота си. Сега и в човека вътре стават войни, и то не е по един път на ден, но по няколко часа на деня. Вие се разгневите. Знаете ли в едно разгневяване по колко милиона клетки умират на вашия мозък стават жертва на това разгневяване. При едно разгневяване могат да умрат 50-60, а някого и до 100 хиляди клетки. Понякога при един грях могат да измрат и до 1 милион клетки в човешкия организъм. При едно голямо безпокойствие или едно отчаяние може да умрат милиони клетки в

човешкия организъм. Няма защо да се отчайвате, че дошла сиромашията и ви уплашила. Няма защо да се плашите. Знаете ли, че при една такава уплаха, вие може да уморите много свят в себе си? Казвам: Оставете се от вашето глупаво вярване. Оставете се и от вашето глупаво неверие. Оставете се и от вашето глупаво знание. Елате в разумното знание. Аз не говоря за знанието, което осакатява хората, но за знанието, което повдига и облагородява хората, аз не говоря за знанието, което разединява хората, но за знанието, което ги кара братски да живеят. Аз не говоря за онези чувства, които разединяват хората, но говоря за онези чувства, които ги обединяват. Аз не говоря за онези чувства, които заробват хората, но за онези чувства, които ги освобождават. Аз се радвам, че сега в Америка се е образувал парламент на религиите или тъй нареченото „Световно сдружение или сприятеляване, или побратимяване на религиите". С това те искат да докажат, че всички вери имат един и същ произход. Всеки (всички) вери вярват в един и същи принцип. Не е въпрос до дуализма в света. Ние трябва да напуснем дуализма. Дуализмът е човешко понятие. В света съществува само една разумна причина, т. е. една вечност, една безконечност, както искате можете да я наречете. Други я наричат Бог. Една Причина съществува в света, която обема всичко. Не е въпрос до дуализма. В дуализма съществува добро и зло. Следователно, ако вярвате в Първата Причина на нещата, в Разумното Начало, ще знаете, че всичко, което става и съществува в света, ще се обърне на добро. Вие не си поставяйте свой план в живота и да искате всичко да стане според вашия план. Някой е роден жена и е недоволен, иска да се е родил мъж. Защо иска да бъде мъж? Чувал съм някои мъже са недоволни от положението си, че са (се) родили мъже, искали да бъдат жени. Друг мъж е недоволен, че му се родило момче, той искал момиче. Някой пък искал да му се роди момче, а не момиче. Човек все е недоволен от положението си, или от онова, което му е наложено. Човек трябва да бъде доволен от онова положение, което му е наложено. То не е вечно. Ти не можеш да

живееш хиляда години на земята. Ще живееш най-много 60-70 години и един ден положението ти ще се измени. Ти можеш да живееш на земята най-много 120 години и един ден положението ти ще се измени. Важно е какво можеш да направиш в тия 120 години. Не съжалявайте за вашия живот, но се радвайте. Каквито погрешки и да сте направили, не мислете за тях. Аз не искам да мислите за своето минало. От миналото взимайте поука, нищо повече. На бъдещето гледайте като една светла цел в живота. А на настоящето трябва да се радвате. Че ако вие сте жена, какво по-хубаво от това? Не (е) ли хубаво да бъдете носителка на Любовта, на тази велика, мощна сила, която е създала света? Ако сте мъж, не трябва ли да се радвате? Какво по-хубаво от това да бъдете носител на онази велика мощна сила - Мъдростта, която урежда и предвижда всичко? Какво по-хубаво от това да бъдеш израз на Мъдростта? Или ако сте син или дъщеря, какво лошо има в това? Какво по-хубаво от това да бъдете израз, носител на Истината? - Истината има две страни: Положителна и отрицателна. Едната, положителната, я наричат истина, а другата факт. Казват, че и фактът бил истина. Да, фактът е истина, но върху един факт няма какво да се спори, не може да се критикува и разисква, а върху истината може много да се спори и разисква. Фактът съдържа потенциална енергия, а истината - кинетическа. Какво е истината не може да се каже. Не само нашият, българският език, но всички езици са толкова бедни, че не може да изкаже с тях всички ония понятия, които съществуват във възвишения мир. Няма думи, с които може да се изкаже възвишеното. Ние говорим за Бога, но нямаме ясна представа за Него. Ние говорим за Любовта, но тази дума не изразява какво нещо е Любовта. Мислиш за Любовта, но тази мисъл не е самата Любов. Мислиш за Истината, но тази истина не се изразява с тази мисъл. Как така? Като ми говорите нещо, това факт ли е? Това истина ли е, което не търпи никаква критика? Казват: Това е един факт, нещо, което е завършено. Кой мисли така, я ми кажете? Казвате: Това са дълбоки работи. Че съвременната наша мисъл трябва

да мине през много състояния. Тъй както сега хората мислят, светът не може да се оправи. Тъй както сега хората мислят и хиляди години още да се минат, съвсем друго нещо ще имаме, светът обаче, няма да се изправи. Нещата коренно трябва да се изменят. Не само това, но ние трябва да имаме нови майки, нови бащи, нови проповедници и учители, нови държавници. Казвате: Дали това, което ни се говори, е вярно? Нали аз говоря истината, ще видите и ще опитате. Но дали вие ме слушате, аз зная това. След половин час, като изляза оттук, аз зная вече дали сте ме разбрали. Когато някой се запитва дали е вярно това, което говоря, казвам: Ти има още много да теглиш. Като ви говоря, аз ви въвеждам в един свят. Ако бях по-користолюбив човек, за тази сказка бих ви поискал най-малко хиляда лева. А сега вие слушате без пари и казвате: Какво ли иска да ни каже той? Какво искам да кажа? Искам да кажа на глупавите, че има да страдат, а на умните, че има да благуват. Ако умните ме слушат, ще знаят, че те ще благуват така, както никога не са благували. А онези, които не ме слушат, те ще страдат така, както никога досега не са страдали. Дали ще ме вярвате или не, аз не се интересувам за страданията на хората, аз не се интересувам за това, което е станало, аз не се интересувам и затова, което има да стане. Казвам: Не предизвиквайте бъдещите страдания, т. е. не превръщайте бъдещите блага, които идват, в страдания. Не влизайте във вода да се удавите. Не бъдете като онзи, който отишъл пред един голям джобур с вино да се напие. Понеже искал да пие повечко, той се навел над джобура оттам да пие. Но по невнимание той хлътнал някак с главата си вътре в джобура и се удавил. По-добре вземете една чаша и пийте с нея от джобура, отколкото да се наведете и изведнъж да пиете много. Оставете се от лакомията. По-добре по-малко, защото иначе ще бъде лошо за самите вас. Това е здравата мисъл. Така трябва да се учи всеки от вас. Това казвам на всинца ви - от каквото вярване или верую да сте. Законът е един и същи за всички хора. Бог изисква от всинца ни да мислим и да имаме едно разбирателство помежду си. Той изисква от всинца да

пазим своята свобода чиста, да пазим своите мисли и чувства чисти, да пазим своите отношения чисти. Той изисква от всинца ни да си помагаме едни-други и да бъдем носители на Божественото навсякъде. Никой не трябва да бъде натрапник, но да помага на другите. Някой път човек може да направи една погрешка, но той трябва да бъде акуратен в мисълта си, да не изнудва другите хора. Понякога вие изисквате от човека някои неща, които той не може да направи. Това е натрапничество. Ти нали вярваш в Бога? Ти трябва да направиш това. Не, това е натрапничество. - Защо връзваш този човек? Ти остави на неговата добра воля, той сам да направи нещо. Защо връзваш човека с Господа? Господ не е отвън. Аз не вярвам в никакъв външен Господ. Аз не вярвам в никакви външни богове, но имам една вътрешна непоколебима вяра. Аз вярвам в един Бог, Който е и отвън, и от вътре. Аз вярвам в Един Господ, Който е и у мен, и у вас. Навсякъде е Той. Аз вярвам в Един Господ, Който ще ви направи по-умни, Който в един ден ще ви направи здрави, Който ще ви помогне и ще ви издигне от това ниско положение, в което сега се намирате. По какъв начин ще стане това? И аз не зная, но казвам ви, че това, което не зная, то е вярно; ако ви кажа, че го зная, то не е вярно. Аз ви казвам, че не е вярно, за да го знаете, че е вярно. Ако ви кажа, че е вярно, то няма да бъде вярно. Ето какво зная аз: Аз зная малко да ям, но хубаво да ям; аз зная малко да дишам, но хубаво да дишам; аз зная малко да пея, но хубаво пея; аз зная малко да свиря, но каквото свиря, хубаво го свиря; аз зная малко да обичам, но обичам така, както никой не обича. Малко зная, но каквото зная, могат да ме поставят на изпит. Големите работи оставам за вас. За големите работи още не съм кандидат. Сега аз ви говоря така, защото съм искрен. Аз не искам да ви съблазнявам, защото иначе ще кажат, че много съм се надигнал. Аз взимам последното място, защото големите, високите места са ги взели вече преди мене. И аз не искам никого да свалям от местото му, да взема аз неговото место. Аз взимам сега най-малкото место. Нека другите работят на останалите

места. Та сега съветвам и вас да следвате и моя пример, като намерите най-малкото място, най-малкото положение да се прекомандировате на него. По-нататък добър е Господ, стига да вземете най-малкото място и да тръгнете по моя път. Имайте идеал за вечното добро. Както ви виждам, вие мечтаете все за големи служби. Не, вземете най-малкото място. Ако се стремите все към големи служби, ще останете на понеделник, но гледайте да не направите същата погрешка, каквато направил един българин, който не разбирал турски много добре. Даже криво разбирал някои думи. Някои думи на турски се тълкуват по два начина. Този турчин бил поканен някъде, дето имало шест менюта приготвени, все хубави яденета. Той чул, че се говори за 6 паници, това значи менюта, чул и думата йокха, което значи, че отпосле няма нищо. Той обаче, разбрал, че после ще има юфка, затова се въздържал да яде, очаквал да сложат юфката. Чакал той, но нищо не получил. Казвам 6 чинии, които ви дават, те са сигурни, а седмата представя илюзиите на живота. Тури си по нещо от 6-те чинии, защото, ако чакаш от седмата, нищо няма да получиш. Някои от вас чакат като умрат, тогава да се обърнат към Бога. Не правете погрешката на един млад момък, който тръгнал един ден на църква. По пътя го срещнал дяволът и го запитал: Млади момко, къде отиваш? - Отивам на църква да се помоля на Бога, да ме благослови. - Не ти трябва на тебе църква. Ти си млад, интелигентен момък, трябва да си поживееш малко, да си походиш с младите моми, да се ожениш и деца да имаш. На стари години можеш да ходиш на църква. - Е, тогава ще те послушам. Гледам те добър, благороден човек, стар си при това. Върнал се момъкът у дома си. На стари години, като станал 60-годишен, пак тръгнал на църква. Пак го срещнал дяволът и го запитал: Къде си тръгнал? - На църква. - Какво си тръгнал на църква на тия години? На църква трябва да ходят младите хора, а като тебе такива трябва да си седят дома си и да си почиват. Казвам: Не слушайте какво ви говори дяволът с бялата брада. Каквото добро можете да направите днес, направете го. Каквато светла мисъл можете

днес да приложите, приложете я. Каквато светла мисъл днес можете да възприемете, приложете я. Днес приложете всичко, не отлагайте за утре. Днес първия ден, първия час започни. От първия до шестия час ти ще бъдеш професор, а жена ти ще бъде асистент. Като 12-ия час, ти, мъжът, ще бъдеш асистент, а жена ти - професорка. След това, като си легнете да спите, ще оставите вашия син и дъщеря да станат професори, а вие ще спите. Тогава те ще отидат в онзи духовен, номинален свят, те ще бъдат будни, а вие ще спите. Синът и дъщерята, за които говоря, са в самите вас. Синът, това е вашият дух; дъщерята, това е вашата душа, мъжът, разбирам човешкия ум, а жената, човешкото сърце. Значи душата седи по-високо от сърцето, а духът по-високо от ума.

Желая сега на цялата ваша фамилия да прекарате по-спокойно.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

12. неделна беседа от Учителя, на 8 декември 1935 година. София, Изгрев

ДА СЕ НЕ ИЗГУБИ НИЩО

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета няколко стиха от 6 глава от Евангелието на Иоана до 12 стих.

„Духът Божий“.

Ще взема само няколко думи от последния 12 стих на прочетената глава: „Да се не изгуби нищо“.

В умствения свет няма по-приятно нещо от това да знаеш да слушаш. Няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да слушаш. В духовния свет няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да чувствуваш. Във физическия свет няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да направиш нещо. Това са неща желани. Има известни системи, които ние сами си създаваме изкуствено. Като направиш една къща, ти ще си направиш стъпала да се качваш по тях горе. Не че те са необходими. Ти сам си създаваш тези стъпала, понеже обичаш високи къщи. Щом искаш висока къща, направи си една къща на Витоша. Ти не си направиш къща на Витоша, а ще си направиш в града една висока къща от няколко етажа. Защо да не си направиш на Витоша? Но дадените условия не са такива. Хората на земята са като малките деца. Кога са дошли на земята, не знаят. Когато ще си отидат, и това не знаят. Колко време ще останат на земята, и това не знаят. Едва сега ги учат на тия неща. Хората едва сега учат да ходят. Те едва сега учат кога са дошли на земята, кога ще отидат на онзи свет. Те нищо не знаят. И въпреки това, хората спорят по тези въпроси. Какви ли книги няма написани по въпроса, отде идат хората и къде отиват. Като чета тези книги, аз често си размишлявам. Запитвам се: Откъде съм дошъл в третия етаж на тази

къща. Как съм попаднал в този етаж. И после си отговарям, че за да дойда в този етаж, аз съм дошъл отдолу някъде, оттам съм се качил. За да се кача на третия етаж, аз съм дошъл отдолу някъде, а не отгоре. Защо съм се качил на третия етаж, именно? - За по-удобно. Иначе, и аз не зная по каква причина съм се качил на третия етаж. Не, не е за по-удобно, че съм се качил на първия етаж. Дойдох в първия етаж, нямаше место. Потърсих във втория етаж, пак нямаше место. И тогава от немай-къде се качих на третия етаж. Някой път ние се запитваме каква е мисията на човека на земята. Много мъчно е да се отговори на този въпрос. Друг път се запитваме, защо сме се родили мъже. Много мъчна работа е тази. Защо сме се родили жени - и тази е мъчна работа. Защо сме се родили момичета или момчета - и тази е мъчна работа. Защо сме се родили господари или слуги - и тази е мъчна работа да се отговори. Кой ги е направил господари, кой ги е направил слуги, никой не знае. Единият е станал господар, другият слуга. Традиция е това. Главата се намира горе, а краката долу - по отношение на земята. Като се намерила горе, главата станала господар. Като се намерили долу, краката станали слуги. Ако речеш да обърнеш този порядък на нещата обратно, главата да се намери долу, а краката долу (горе), отиде та се не види. В реда на нещата е, главата да бъде господар, а краката да бъдат слуги. По-добри слуги от краката няма. И за главата е така. По-добри слуги от краката за нея няма. Ако рече главата да замести тия крака с някои дървени, отиде та се не виде. По-добри слуги от краката няма. Понякога хората на земята искат да заменят Божественото с човешкото. От немай-къде човек може да си послужи с човешкото, но да го използува във всички случаи, това не е право. Да си послужиш с дървен крак от немай-къде, както и да е, но да отрежеш здравия си крак и да го заместиш с дървен, защото било мода, това никога няма да направиш. Да отсечеш ръката си и да туриш вместо нея някоя златна или от какво и да е, няма да бъдеш доволен, ще кажеш: Не искам тази ръка. Ама мода било. - За никаква мода не се съгласявам. Ако другите искат, могат да

си направят, каквато ръка искат, но аз не давам своята. Така е от мое гледище, а как е за вас, не зная.

Мнозина са дохождали при мене да се оплакват, че нямат никакви богатства, дотегнала им сиромашията. Казвам: Заложи едното си око, пет милиона лева дават. Сега има учени, които присаждат изкуствени очи. Ще ти извадят едното око и ще го присадят изкуствено. Като кажа на някого така, виждам го, като че ли се замисли. Казва си: Това са пет милиона, струва човек да пожертвува едното си око. И с едно око ще мога, достатъчно ми е едно око. Казвам: Онзи човек, който е готов за пет милиона лева да продаде окото си, това е човек, който не разбира живота, който не съзнава, както е изгубил с едното си око. Той ще вземе пет милиона, но ще изгуби сто милиона. Този човек не е от умните, той не е добър финансист, той не знае какво нещо са финансиите. Някои ще цитират известни стихове от Писанието, гдето Христос е казал: „Ако те съблазни дясното ти око, извади го“. Тези хора не разбират езика на Христа, следствие на което са го изопачили. Христос ни най-малко не е подразбирал да извади човек окото си. Нито е подразбирал да отсече ръката си. Това е криво разбиране на Христовите думи.

Мнозина са казвали, че не говори логически. Аз ни най-малко не искам да си служи с логиката на земята. Земната логика нищо не струва. Логическите работи на земята са само изкуствени работи. Логически ти нищо не можеш да изправиш. Казват за някого, че разсъждавал логически. Човек е същество, с два крака. Всяко същество, което има два крака е човек? Следователно, петелът е човек. Възможно е това. Ола билир. Според закона на еволюцията възможно е някога петелът да стане човек. Двата крака на петела са признак, че някога той може да стане човек. Един адвокат, или един съдник в съда може да защищава логически своя повереник и да го изкара невинен, но нима логиката изразява правдата. Не, ни най-малко. Много пъти логически обоснованата реч защищава неправдата. Един мирови съдия, у когото съвестта беше добре развита, ми разправяше следния

пример. Дойде при мене едно дело. Обвиняемият беше един беден човек, богатият го съдеше. Като гледам как върви работата, намирам, че бедният е прав, но законът е против него. Онзи адвокат, който защищава богатия кожодер, като нанизал речта си като маниста, а онзи, който защищава бедния, не знаел как да го защищава, какво да говори. - Пък аз, казва съдията, нали съм егоист, гледам да не изгубя положението си. Виждам, че бедният е на правата страна и логически, и по правда, но ако се застъпя за него, ще изгубя службата си. По човешка логика не съм на правата страна. И току теглих една резолюция, че правият е крив. С това не искам да кажа, че логиката няма место в живота, но за сега тя е едно средство, едно спомагало за хората. Тя се намира в прогресивен етап. Всички сегашни науки са прогресивни и за в бъдеще те ще се изменят. В бъдеще ще имаме не математика, но параматематика. Не логика, но паралогика. Това са термини, както в санскритски език, За пример.................. Това е нещо, както източните народи обичат да спорят, какво нещо е Брама. Брама е онова начало, от което човек е излязъл. Аз Брама съм ти, от когото съм произлязъл. А ти е той, третото лице, от когото аз, Брама и ти си излязъл. Аз в същност е човекът. Ти - душата, а той - от когото всичко излиза.

Сега някои философи спорят колко вечни начала има в света. Онези, които поддържат дуализма, казват, че има две вечни начала, а онези, които поддържат монизма, казват, че има едно вечно начало. Колкото и да спорят, това е безпредметно. Философите в това отношение са като военните стратези - цяла стратегия имат. Като видите техните логически основания, цяла крепост са създали. За да се разрушат техните крепости, трябва да се вземат онези далнобойните, че да разрушат крепостите им и да изкарат философите навън. Закрепил се човекът, трябва да се борите с него. Като излезеш насреща му, той казва: Ти си профан, нищо не разбираш. - А ти разбираш, защото си в крепостта вътре. Я излез малко вън от крепостта, аз ще ти кажа на тебе. Така и всички ние,

като сме дошли на земята, закрепили сме се в телата си, като в една крепост, и имаме такива разсъждения, които са съвсем изопачени. И ако............ хора са нещастни днес, това се дължи на техните разбирания. Ако проследим живота на хората, от страданията им ще се определи степента на техните знания. Човек има две естества, едното е крайно консервативно. Тази консервативност произтича от материята, от която той е направен, понеже материята е инертна. Аз наричам материята майка на човека. Тя е много разположена, от нищо не се безпокои. Че плачело детето, нищо от това - нека си поплаче, то полива своята градинка, трябва да се полива, тя не се безпокои. Животът има нужда от дъжд. Ама кръвта му изтекла. - Няма нищо, нека изтече. Каквото й кажат, тя не се смущава - усмихва се и с радост гледа на нещата. Някоя майка плаче за детето си, а материята поглежда отдолу и се радва. И след това всички питат защо светът е така създаден. Отде знаете, че светът е лошо направен. На вас е студено отвън и мислите, че на всички е студено. Вътре е топло. Виждал съм някои трескави хора, вън е горещо, 35 градуса горещина, а той се свил на кълбо, студено му е, трепери. Това е негово схващане. Друг пък казва, че е топло, когато вън е студ около 35 градуса. Такова е неговото схващане. Това са вътрешни психологически състояния. Като дойдем до живота, ние мислим, че всички хора са щастливи. Обективно всички хора са щастливи, но в разбиранията си всички хора не са щастливи. Според разбиранията си, едни хора са щастливи, а други са нещастни. Щастието на хората е на степени. Един е щастлив, защото има много пари; друг е щастлив, защото има знания; трети е щастлив, защото има голяма библиотека с книги; четвърти е щастлив, защото заема висок голям (пост) в обществото; пети е щастлив, защото има земя, овце, говеда, ниви, къщи; шести пък е щастлив, защото има добра жена, а децата му са здрави и добри. Някои пък имат всичко и пак са нещастни. Те се страхуват да не изгубят всичко това, което имат. Някои хора страдат от фикс идеи. Преди години срещнах един българин, който ми се оплака, че бил

много нещастен. Защо си толкова нещастен? Да не би да си болен нещо? - Не, не съм болен, но имам красива жена, с която много се обичаме, но от известно време ми е влязла в ума идеята, че тя скоро ще умре. Откак е влязла тази идея в ума ми, всичко ми е почернело пред очите. Иди сега го освобождавай от тази мисъл. Той не иска да съобщи това нещо на жена си, но постоянно върви замислен и тревожен. Другаде пък на жената може да влезе такава мисъл, че мъжът й ще умре. В ума на този мъж има някаква материална мисъл. Той се страхува, че ако умре жена му, няма да намери като нея друга. Ако можете да убедите този мъж, че жена му няма да умре, той ще бъде щастлив. Ако убедите жената, че мъж й няма да умре, и тя ще бъде щастлива. Ако убедите болния, че никого(а) няма да се повтори неговата сиромашия, и ще забогатее, той ще стане щастлив. Изобщо, ако успеете да убедите хората в противното на това, което те чувствуват, те ще бъдат щастливи. Хората се борят, защото мислят, че са нещастни. Желанията, които те имат, са прави, на местото са, но методите, с които си служат, за постигане на своите желания, не са прави. Хората са изпратени на земята, да свършат нещо. Коралите изпълниха своята мисия. Те създадоха островите. Преди човека дойдоха много същества, които извършиха ред химически реакции и създадоха условия за живота на човека. Сега ние влизаме в един парафизически свет. Преди човека, живяха на земята същества, които създадоха огъня. Те създадоха цел катаклизъм. Те си направиха здания - ядоха, пиха, танцуваха, и като изгориха всичко, напуснаха земята. И като се превърна всичко в пепел, дойдоха хора на земята и казаха, че всичко на земята е пепел. Това са човешки разсъждения. Почвата, върху която сега ний живеем, не е нищо друго, освен пепелта, останала от съществата на огъня. Сега ние живеем върху тази пепел, и на нея отгоре сеем, правим своите градини, а съществата на огъня се скриха под земята. Като учени същества, те често си правят шеги с хората. Като вземат няколко бомби, хвърлят ги отдолу под земята, и по този начин разтърсят цялата земя. От тези

големи трусове земята се разтърси, къщите на хората се съборят, а тези същества се смеят, не искат да знаят. После отново се умълчат, пет-шест години никакви не се чуват. Това, което ви говоря сега, е парафизическо, не е научно доказано. Ако е научно, ще се говори на друг език. Ще се каже, че в земята стават известни размествания на пластовете, че се образуват ред химически процеси, става вътрешно горене, вследствие на което се образуват различни задушливи газове. Тези газове се разширяват от топлината, и предизвикват голямо напрежение върху земната кора. Те търсят простор да излязат навън, и като намерят някои части на земната кора по-тънка, пропукват я и излизат навън. Както и да е, и на това съм съгласен. По който начин и да ми обясняват едно физическо явление, аз съм съгласен с него. За мене всички явления, както и да се обясняват, все е едно. В духовния свет, обаче, човек не може да каже нито една лъжа. Каквато лъжа кажете в духовния свет, тя ще бъде истина. Сега това е парафизика, понеже никой от вас не е бил там и не е проверил нещата. Там няма авторитети. Сега това, което казвам, всичко е предположение, догадки. За мене, обаче, това не са предположения. Ще кажете: Къде е духовният свет. Аз пък ще ви питам, къде е физическият свет. Ще кажете, че физическият свет е тук. И аз ще кажа, че духовният свет е тук. Казвате: Докажи: Докажете и вие. Ама ние говорим истината. - И аз говоря истината. - Ама ние го виждаме. - И аз виждам духовния свет, за който ви говоря. - Как го виждате? Както и вие виждате земята. Аз ни най-малко не искам да ви убеждавам в неща, които не съществуват, понеже немислимо е да говориш за неща, които не съществуват. Някое дете нарисува един човек, но лошо го нарисувало. Както и да го нарисува, този човек съществува. Не може да нарисуваш един обект, който не съществува. Преди всичко то не може да го измисли. Нека дойде някой да нарисува нещо, или да каже, което не съществува. Нека да измисли нещо, да видим ще може ли човек да измисли нещо, което не съществува. Нищо не може да се измисли. Каквото да каже човек, или каквото да нарисува, той го е

взел все от природата, или от тук от там, това нещо все съществува някъде. Ето ние говорим за доброто, говорим и за злото. Виждали ли сте доброто и злото, за което говорим? Като заставам на вашето становище, питам: Като говорите за доброто и за злото, виждали ли сте ги поне? Казвате, че някой човек бие някого, и това наричате зло. Друг пък милва някого, и това наричате добро. Виждате, че някой човек дава хляб на друг. Казвате, че това е добро. Друг не дава хляб на бедните, казвате, че това е зло. Кажете ми, конкретно, какви са качествата на доброто и на злото. Хване ви някой за гърлото, стисне ви, не можете да поемете въздух - това наричате зло. Отпусне ви, това наричате добро. Значи, злото отнима, а доброто дава. Следователно, всеки процес, който отнима нещо от качествата на живота, наричаме зло, всеки процес, който предава нещо към качествата на живота, наричаме добро. Това е относително така. Вземете За пример, какво правите с дървеницата. Като хванете една дървеница, вие веднага отнимате живота й, без да считате това за зло. Колцина от вас хващате адвокати, да защищават дървеницата. Колцина от вас сте дадени под съд за това, че сте убили една дървеница. Щом хванете една дървеница, веднага я поставяте на аутодафе. Според вас дървениците нямат право да живеят. Не, дървениците нямат право да живеят в къщите на хората - нищо повече. Но отвън те имат право да живеят, колкото искат. Обаче, щом хванете една дървеница в къщата, вие веднага й теглите куршум. Има ли някой от вас, който да не е теглил куршум на дървениците? Сега всички вие се стремите към високи работи. Вие се стремите към обществен ред, към социалните въпроси, към висок морал. Всичко това са грандиозни работи. За да имате морал, от всички се изисква една велика наука, да знаете какво нещо е морал. Хубави неща са тия, да разисква човек върху морала, върху социалните въпроси. Аз нямам нищо против теориите, но всека теория трябва да има поне микроскопическо приложение. Всички вери в света не са нищо друго освен строители, инженери, които са опитвали да направят мостове между видимите и невидимите

светове. Всички са учени, инженери, но още нищо не са успели да постигнат. Ако имаше вече поставени мостове, трябваше да има най-малко поща от там. Вий получавали ли сте писма от невидимия свет. Тук-таме има по едно-две писма получени, но това нещо се оспорва от учените хора. Още няма редовна поща от невидимия свет. Вие имате заминал баща за онзи свет, но знаете ли как го наричат там? Ако отидете при него, как ще попитате за името му? Вие знаете, че вашият баща тук се е наричал Иван Стоянов, но ако отидете в Англия, там ще го търсите на друго име. Там ще питате за Мистер Джонстон. В Англия не вървят Петкановци и Стояновци. Други имена има там. Така и в невидимия свет, ако отидете, трябва да знаете имената на вашите заминали - съвсем други имена им се дават там. Да кажем, че отговорите на името. После пък ще ви питат за адреса. Вий се молите на ден по няколко пъти. Какво представя молитвата. Молитвата представя писма, които изпращате чрез радиото за онзи свет. Вие казвате, че това е глупава работа. Чудно нещо! Като говорят в Англия, вие слушате тук всичко, каквото се говори. И вие като говорите тук, от Англия ви слушат. Това ви се вижда естествено, а като става въпрос за възприемане от невидимия свет, считате го за глупаво. В невидимия свет има установени такива пътища, каквито на земята няма. Достатъчно е човек да повдигне мисълта си нагоре, и след десетина минути, или най-много след половин час, получи отговор на молитвата си.

Един американец разправя своята опитност. Един ден той Отишъл на лов с пушката си. По едно време на десетина крачки от него излязъл един лъв. Като се уплашил, той не могъл да си послужи с пушката и останал като вкаменен. В това време могъл само да се помоли на Бога за помощ. Така силно се съсредоточил, че получил в скоро време отговор на молитвата си. Той чул гласа на майка си, която в това време била някъде в Англия. Тя му казала: В джоба на дрехата си имаш кибрит, драсни една клечка и ще се спасиш. Той послушал гласа на майка си, бързо извадил кутията кибрит от джоба

си и драснал една клечка. Тревата, която била около него, била съвсем суха, тя веднага се запалила и пламнала. Лъвът, като видел огън, уплашил се и избягал вътре в гората. Какво е станало? Понеже радиото на майка му било съединено с Бога, той получил отговор чрез майка си, понеже неговото радио пък било съединено с това на майката. Той чул гласа на майка си, която му дошла на помощ. След това той попитал майка си какво чувствувала в този момент. Тя му казала, че се чувствувала някак особено неразположена, но ни най-малко не съзнавала, че синът й се намира в опасност. Как ще си обясните това? Съществува духовен свят, който не е далеч от физическия. И духовният свет е тук, около нас, както физическият. Духовният свет ни заобикаля, както физическият. Ако ние не възприемаме гласа на някой англичанин по въздуха, ние по никой начин не бихме могли да се разговаряме. Но понеже гласът на този англичанин За пример, се предава чрез въздушните вълни в пространството, ние приемаме неговия глас и можем да се разговаряме. В този смисъл Англия за нас е онзи свет. Следователно, с помощта на радиото, ние сме в границите на онзи свет. Значи, с помощта на късите вълни, които възприемаме звуковите вълни, ние можем да се съобщаваме както с отдалечените за нас видими светове, така и с невидимите, с духовния свет. Не само сега става това, но от хиляди години насам, съществата от слънцето постоянно ни телефонират. Учените същества на слънцето са в постоянна връзка с нас. Сега аз не искам непременно да вярвате в това, което ви говоря, но считайте, че ви говоря някаква приказка, или някакъв роман, или от приказките от хиляда и една нощ. Според новата логика а-то е а и а-то не е а. Това е паралогика. И едното е вярно, и другото е вярно. Във физическия свет частта никога не може да бъде по-голяма от цялото. В духовния свет, обаче, частта може да бъде по-малка от цялото, може да бъде равна на цялото, а може да бъде по-голяма от цялото. Как ще разберете това нещо, това е парадокс. Това е абсурд. Вари го, печи го, абсурд е това, абсурдът нищо не разрешава.

Благодарим на абсурдите. Когато някои казват, че еди-кои си неща са абсурдни, казвам, често и най-хубавите неща са абсурдни. За пример, всяко ново изобретение първоначално е било абсурд, никой не го е приемал. Едно време е било абсурд да се мисли, че може да се хвърка из въздуха. Днес вече хората хвъркат из въздуха. Сега е абсурд, че някога хората ще пътуват до месечината. Ще дойде ден, когато и това ще се осъществи, хората ще отиват и ще се връщат от месечината. Днес това е заблуждение. Кога ще стане това? Може би след 25 000 години, може би след едно обръщане на слънцето, което трае около един период от двадесет и пет хиляди години. Ако това стане след три такива обръщания, значи след 75 000 години. Може след толкова хиляди години именно, ще имаме едно отиване и връщане до месечината. След толкова хиляди години ще имаме прекаран път до месечината. След това ще можем да отидем и до слънцето. Но днес, с тези пособия, с които разполагаме, невъзможно е това. Съвсем други сили трябва да се употребят, за да се отиде до слънцето. Тогава човечеството ще има един организъм, съвсем другояче устроен от сегашния. Ако сравним днешния човек с преди историческия, ще видим, каква грамадна разлика има между тях. Те се коренно различават, и по кости, и по мускули, и по жлези, по устройството на целия организъм. Трябва да благодарим, че след 75 000 години, хората ще знаят най-малко два пъти повече, отколкото сега знаят. След 75 000 години децата ще знаят толкова, колкото знаят сегашните учени хора. Предполагам да бъде така. Не е ли хубаво нашите деца да знаят, колкото знаят сегашните най-учени хора. Казвате: Какво ни интересуват тия неща? Вас трябва да ви интересува слънцето, луната, звездите. Не е въпрос да се кланяте на тия звезди. Но те трябва да представят за вас библиотека, от която да четете. Като вляза в една библиотека, аз не се интересувам колко тома книги има там, нито колко автори са ги писали, което представя статистическата страна на въпроса. Аз се интересувам от съдържанието на тези книги. Съдържанието на тези книги може да ми допринесе нещо. Казвам:

Всека наука има нещо, с което може да интересува човека. Има чисто физически науки, които се отнасят до конкретния, до обективния, до външния свет. Има един обективен свет, който седи по-ниско от нас, но има и един обективен свет, който седи по-високо от нас. Има и един субективен свет, субективна наука. Това са термини, които аз употребявам. За в бъдеще тези термини ще ви станат по-ясни. Има и един субективен, вътрешен свет, който е по-малък от нас и седи по-ниско от нас. Има един субективен свет, който седи по-високо от нас. Значи, има един обективен свет, който е по-голям от нас; има и един субективен свет, който е по-голям от нас. Има един обективен свет, който е по-малък от нашия; има и един субективен свет, който е по-малък от нашия. Това е от наше гледище. Когато аз говоря, че има един свет по-голям и един свет по-малък, аз внасям в този свет живот, подразбирам свет, в който работят разумни сили. Аз не разбирам един неорганизиран свет. Аз не говоря за слънцето, така както го виждаме, и то е право. Като говоря за човека, аз не взимам във внимание неговите дрехи, с които е облечен. Дрехите на човека не представят нещо умно. Аз имам предвид онова, което седи зад дрехите. То е умното в човека. Ученият човек носи една шапка, която не е философска, но е просташка. Той може да носи едни обуща, които не са учени, но просташки са, обаче, той има нужди от тия просташки обуща и дрехи. Но щом ученият носи тези дрехи и обуща, от това гледище, те не са просташки, те са учени дрехи. Как ще си обясните тогава, готовността на хората да дадат хиляди левове само да имат едно малко парченце от честния кръст, на който Христос е бил разпнат. Един американец е готов да даде два милиона долари за едно малко парченце от този кръст, стига да знае, че наистина това парченце е от кръста, на който Христос е бил разпнат. В какво седи цената на това дърво? Цената на този кръст, на който Христос беше разпнат, седи в това, че той и до сега още е жив. Този кръст, това дърво не е мъртво. Всека негова частица оживя след разпъването на Христа. Този кръст оживя и до сега още върви след Христа. Каквото го

попитате, той знае, може да разправи цели истории от времето на Христа до днес. Този кръст навсякъде се хвали, че на него бил разпнат Христос. Той казва: Ако не бях аз, Христос щеше да падне и да си строши главата на земята, но благодарение на мене, той се крепеше. И до днес още всички хора носят такива кръстове, но тези кръстове са човешки кръстове, не са от Христовия кръст. Ако Христовият кръст днес влезе в някой дом, веднага всички ще му кажат: Хайде да си вървиш, нам не ни трябват такива кръстове. Сега като ме слушате да говоря така, ще си кажете: Какви ли разговори могат да се водят с този кръст? Не, този кръст не ходи подир Христа, той не е жив. Това (са) абсурди. Но и ако този кръст е мъртъв, защо трябва да се туря по църквите? Ако се интересувате от този кръст, вие се интересувате от него като от жив кръст. Вие се интересувате от живите неща. По закон ние се интересуваме от живите неща, а не се интересуваме от мъртвите. Мъртвите неща миришат, защо трябва да се държат в къщите ви? Живот е този кръст, от него излиза живот. Дето влезе, той носи със себе си огън. Понеже Христос знаеше, че ще бъде разпнат на кръст, той се молеше на Господа: Господо моля Ти се, да направиш хората по образ и подобие на моите страдания. Ето вие сте един жив кръст, който се разхождате. Като разперете ръцете си настрана, вие сте един жив кръст. Не знаете ли, че Христос беше разпнат на вас? Всеки от вас е един жив кръст, на който Христос беше разпнат. Каква е моята логика сега? Това вече не е паралогика, но е логика. Всички вие сте били свидетели на страданията, на които Христос е прекарал. Всички вие бяхте там, но или сте забравили, или не искате да кажете, че помните. Аз поне помня. Това е парадокс, това е абсурд. Че какво помня? Дайте четири-пет килограма вино на някой човек, ще видите, че всичко ще забрави. Като изтрезнее, ще си спомни, че се е напил. Защо не помни? Защото е бил пиян. Защо помни? Защото е изтрезнял. Не е лошо, че е пил, но като е пил повече, отколкото трябва, че се е напил, а е забравил всичко - станал е по-широк, че е забравил жена, деца и къща. Докато пие и се весели, казва: Добре е

човек да се повесели. Като излезе от това състояние, като изтрезнее, започва да мисли и казва: Лошо нещо е пиянството, човек изгубва всичко, каквото е придобил. Това са ред разсъждения. Донякъде е добре човек да е малко пийнал. Разправяше една жена една своя опитност с мъжа си.Тя казваше: Моят мъж обича да попийва. Два-три пъти поне в седмицата все ще се напие. Като се напие, нищо не помни. След като изтрезнее, става много внимателен към жена си, започва да я гали, да я нарича миличка, да ѝ се извинява, че бил като говедо, че не помнил какво правил. Тя казваше: Като биваше толкова внимателен към мене, казвах си, че добре е дето от време на време пие.

Христос казва: „Да се не изгуби нищо“. Значи, след като народът се нахрани, Христос казал да се съберат укрухите, да не се изгуби нищо. Укрухите представят Божественото в нас, към което ние трябва да бъдем внимателни, да не се изгуби нищо. Опасно е Божественото да не се изгуби. Като се напивал този мъж, ставал внимателен и се извинявал на жена си, че си пийнал малко. Ти си един ангел. Но като изтрезнявал, пак ставал груб. Във време на своето пиянство, той става медиум. Виното не му е взимало нищо. Виното е опасно, когато направи човека разточителен и стане причина човек да изгуби благородното чувство в себе си. Не считайте, че аз препоръчвам пиянството, но пиянството е опасно тогава, когато човек губи Божественото в себе си. Според мене това е пиянство. Дали е така във вашия ум, във вашето сърце и във вашите разбирания, не зная, но според мене пиянство е всяко състояние, при което човек губи Божественото в себе си. Когато човек губи своята добра обхода, това е пиянство. Но когато човек придобива нещо хубаво, това не е пиянство, това е изтрезняло състояние.

Сега да се върнем към съществените неща. Тези неща са вметнати. Пиянството си има свой произход. Причината на пиянството е в човешките чувства. Когато вие блокирате, или възпрете чувствата на човека, който иска да се прояви. Когато някой

човек има какъв и да е идеал, или какъв и да е порив, и вие спрете проявата на тези чувства в него, тогава се явяват три порива в този човек. Първият порив е, че в този човек ще се яви желание да разкъса това препятствие, ще иска да се бие. Вторият порив ще бъде нахлуване на силна скръб. Третият порив ще бъде желанието му да пие, да се напие. Турете човека в естественото му положение и пиянството ще изчезне. Следователно пиянството е явление, което се предизвиква вследствие подпушване на човешките чувства. Ако някой млад момък се влюби в някоя мома и подпушат чувствата му, в него се явява желание да пие. Лекарите лекуват пиянството с разни лекарства, но най-доброто средство в случая е да се замести това чувство или желание за пиене с някакво по-силно, по-високо чувство. Винаги силните чувства в човека, заместват слабо проявените чувства. Пиянството не е от най-силните чувства.

Казвам: При всички противоречия на живота, ние търсим начин как да се справим с тях. Ние търсим една философия, с която да ги разрешим. Философията седи в това, да възприемем Любовта като творческа сила, която дава силни импулси за работа. Под работа разбирам работа в какво и да е направление, а не само работа в духовно или физическо отношение, нито работа в умствено отношение само. Всека работа, която е придружена с благородни пориви, е работа, подтик на Любовта. Понеже умът се подкрепва от чувствата, а чувствата от постъпките. Вие трябва да постъпвате добре, защото вашите добри постъпки ще подкрепят вашите чувства, а вашите добри чувства ще подкрепят вашите добри мисли, вашия ум. Вашият ум пък ще определи пътя, който ще вземете. Само умът, само сърцето, само волята са в сила да ни издигнат. Следователно, ние трябва да ценим ума си, сърцето си и волята си, защото само върху тези три стълба ние градим нашето щастие. Следователно, нашето щастие почива върху нашия ум, върху нашето сърце и върху нашата воля. От това гледище именно, хората трябва да се научат да мислят право, защото всека права мисъл е достояние на всички хора. Всички

хора еднакво се ползуват от правата мисъл, следователно, всички хора трябва еднакво да мислят. Щастлив е онзи, който мисли право, без разлика какъв е той. Откъдето и да иде правата мисъл, тя трябва да ни радва. Чистите чувства трябва да ни радват, защото се простират в пространството чрез своите трептения. И добрите постъпки трябва да ни радват. Едно добро дело трябва да ни радва, една права мисъл трябва да ни радва и едно чисто чувство трябва да ни радва. Сега хората се разделят, кой е от нашите, и кой не е от нашите. Всеки човек, с когото можеш да се разбереш, е от вашите. Времето, с което можеш да се разбереш, е твое. Слънцето, с което можеш да се разбереш, е твое. Звездите, с които можеш да се разбереш, са твои. Всяко нещо, с което в даден момент можеш да се разбереш, е твое. Всяко нещо, с което в даден момент не можеш да се разбереш, не е твое. Това е философията. Сега аз не говоря за общото. Тогава частните неща в света ще добият друг смисъл. Ние искаме един народ да се повдигне. Всеки народ е уд на цялото човечество, а човечеството е уд на нещо по-високо. Всички тия неща са свързани едно с друго. Човекът, домът, обществото, народът и цялото човечество, както и цялата вселена се намират в една вътрешна зависимост. Всички зависят едни от други не по някакъв външен установен закон. Къде има закон, който казва на човека, че трябва да прави добро! Въпреки това, като срещнете един страдащ човек, във вас веднага се поражда желание да му помогнете по някакъв начин. Ако видите, че той е беден човек, вие веднага бръквате в джоба си и му давате нещо. Също така може да го извикате дома си, да го нахраните. И цяла година да седи при вас, вие не съжалявате. Друг път и да ви застави някой да помогнете на даден човек, вие не сте съгласни и роптаете. Питам: В първия случай кой ви застави да помогнете на страдащия? Видимо нищо и никой не ви застави, но има нещо отвътре, което ви застави да помогнете на този или на онзи човек.

Казвам: При новото разбиране, вие трябва да дойдете в съприкосновение с новата религия в света. Сега да ви кажа какво

нещо е старата религия и какво нещо е новата религия. Това нещо, което ти можеш да направиш за човечеството, това е достатъчно. Същото може да се каже и за религията, за старата религия. Това, което тя може да направи за човечеството и което трябваше да направи, достатъчно е. За в бъдеще тя не може повече да ни помага. И да искаме повече да ни помага, тя не може. Както една майка, която е гледала детето си, две-три години наред, докато е било малко, тя го е носила на ръце, но като стане на шест-седем години, и да иска тя не може повече да се занимава с него, както по-рано се е занимавала. Като стане на тази възраст, тя го праща на училище. Като свърши гимназия, праща го в университет, не може повече да се занимава с него, да го носи на ръце. Тя иска да излезе вън от нея, да отиде да се учи. Какво лошо има в това, че детето е излязло от дома си. Няма нищо лошо. Следователно, новата религия няма да разединява хората, но ще ги обединява. Новата религия ще осмисли всички неща в света. Тя ще даде един нов начин за възпитание, нов начин за образуване на общества, нов начин за управление на света, нов начин за живеене на хората. Не мислете, че това може да стане изведнъж. Дълго време трябва да се разправя на един човек как трябва да живее. Не е лесна работа тази. Сега ще ви преведа един пример, за да разберете. Представете си, че някой е взел от хиляда лева, или пък че сте изгубили хиляда лева, които са ви потребни. Ако сте изгубили парите, вие се безпокоите защо е станало така, чудите се какво да правите, как да ги намерите, защото много ви трябват. Иначе сте богат човек, но в случая трябват ти тези хиляда лева. Ако сте православен, ще отидете в една, в друга църква, ще се молите, ще целувате икони, дано някак ги намерите. Щом сте в новата религия, ето какво ще стане. Някой човек, който иска да се запознае с вас, като чуе, че сте изгубили тези хиляда лева, ще ги намери отнякъде и ще ви ги донесе. По този начин между вас и него ще се образува приятелство. Ако се разболеете от някаква болест и сте в новата религия, ето какво ще стане с вас. В това време някой от вашите добри

приятели, които вие още не познавате, веднага ще се погрижат да ви изпратят един виден лекар да ви лекува. Като ви излекува, по този начин вие ще образувате приятелство с този лекар. Затова идат болестите в света. Те имат за цел да направят връзка между болния и лекаря. Оттам насетне животът ви ще тръгне по мед и масло. Какво лошо има в заболяването? Много неща мога още да ви кажа за новата религия, но ще ви съблазнят. Има неща, които като се говорят на хората, те се съблазняват. Има една опасност, че като им се говори за бъдещето, те изгубват настоящето, в което живеят, там е опасността да не се съблазнят. Аз не ги осъждам, но казвам, че по този начин ще изгубите времето си. В някое село има един добър млад момък, много работен. По едно време той чува, че някаква нова религия се явила, т. е. някаква нова мома, красива, хубава, се явила в селото. Като я види, този момък се влюбва в момата и мисли, че като нея друга няма. За него тя е цел ангел. Той ходи натук-натам, не може място да си намери. Цел е като замаян, не може да си гледа работата. Той ходи, пъшка, иска да срещне този член на новата религия. Бащата пита сина си: Какво има синко, че си толкова разсеян? - Остави се татко, срещнах един член от новата религия. Този момък не разбира нещата. И след като срещне тази мома, той пак трябва да си гледа работата, да ходи на нивата, да работи даже по-усърдно от по-рано. Обаче, той се афектира и престава вече да работи. Той се страхува да не я вземе друг някой. Затова той ходи, пъшка, измъчва се, нищо не работи и казва: И аз искам да стана член на тази нова религия. Сега аз не зная дали за някои от вас има такава опасност. Та сега като говоря за новата религия, не че тя е съблазнителна, но като се говори за нея на хора, които още не са готови, те се увличат в бъдещето и забравят настоящето, в което живеят. Казвате: Откъде ми влезе този бръмбар в главата? Където и да отидеш, все за тази религия разправят. Сегашното е важно и то онова спасителното, което е хубаво, което е реално. Вие знаете ли кой ви е пратил на земята? В новата религия се разправя кой ви е пратил на земята. Вие трябва да

му намерите адреса. Вие не знаете адреса му и казвате, че майка ви и баща ви са ви пратили на земята. Добре, но и те не знаят кой ги е пратил. Ако хванете дядо си и баба си, и те не знаят кой ги е пратил на земята и казват: Не знаем, който ни е изпратил, но тук сме от толкова години вече. За случая турците имат една поговорка много класическа. Те казват: Говедо дошъл, вол си отишъл. От това незнание на нещата в хората се явява едно озлобление, което обезсмисля живота. Вие мислите, че животът няма смисъл, че никой не ви обича. Като гледате нагоре-надолу вие се чувствувате изоставени, казвате, че няма кой да се грижи за вас. Човекът, това малко същество се обезсърчава и казва, че животът няма смисъл. Не, има кой да ви обича. Има един който ви обича. Няма човек на земята, който да не е обичан. Само че вие не знаете къде е този, който ви обича. Всички хора пъшкат, страдат, че няма кой да ги обича. Има един и като го намерите, ще видите, че никой не може да ви обича като Него. Като Го зърнете веднъж и Той като ви зърне, ще можете всичко да постигнете на земята. Тогава ще видите, че няма нещо, което не можете да постигнете. В 24 часа само и художник може да станеш, и музикант, и скулптор, и учен, и философ, и поет, и силен, сто пъти по-силен от Дан Колов. Ще кажете, че това е абсурд. Ще ме питат станало ли е това нещо някога? Казвам: Не е било, нито е станало. Как може да стане това, което не е станало? Как може да стане това, което не е било? Там е всичкото, че това, което не е станало, което не е било, може да стане. В природата нещата два пъти не може да станат. Казвате: Че слънцето изгрева и залязва. Това е относително, слънцето никога не изгрева и никога не залязва. Ако се качите горе в пространството, на голяма височина, ще видите, че слънцето се върти около земята в една линия, без да залязва и да изгрева. И земята се върти около слънцето, обаче, на земята ние сме такава обстановка, че виждаме земята да се върти около слънцето и слънцето около земята. И сме много добре при това положение. По-добре майката да се движи около люлката на детето си, а не детето

около майка си. Следователно, днес голямото се движи около нас, а след време ние ще се движим около него. Това са парадокси, това са небивалици, това са абсурди, това са квадратни глупости, така мислят светските хора, а пък аз казвам, че целият свет е една квадратна глупост. Според мене този глупав свет е умен. Аз бих желал всички хора да оглупеят, за да станат умни. Старият философ, който е написал 200 тома от своите философии, в бъдеще няма да дойде пак като философ, учен човек, с бяла брада, но ще дойде като малко дете, което отново ще започне да учи. Ако не стане малко дете, той не може да прогресира. Един ден като порасне, това малко дете ще попадне на своята минала философия, ще я чете и ще критикува. Ще каже, този философ не е писал право, не е логичен в мисълта си. Без да знае, той критикува своята философия. Сега аз ще подкрепя своята мисъл, ще я аргументирам по този начин. И затова, питам: Кой от вас е доволен от своя минал живот? Казвате: Колко глупаво съм постъпил. - Не сте постъпили глупаво, но на времето си, с тогавашните разбирания сте постъпили много умно. Мислите ли, че както сега постъпвате, не постъпвате умно, умно постъпвате. Обаче, един ден, като се видите по-напреднали, пак ще бъдете недоволни от себе си. Според мене глупави неща са само тия, които в даден момент спъват моя прогрес. Всяко глупаво нещо, което в даден случай може да ме подтикне към прогрес, то не е глупост, то е учение, то е знание. Така аз определям какво е глупост и какво е знание. Следователно, всяко нещо, което ме подтиква към прогрес, е знание, наука. Всяко нещо, което ме спъва, колкото и да се представя за нещо голямо, за някакво знание, според мене то е глупост. Аз разбирам прогрес в трояко направление: Прогрес на ума, прогрес на сърцето и прогрес на волята. Това произвежда култура в света. Там, де човек прогресира едновременно в умствено, в сърдечно и във волево отношение - там е прогресът. В това седи истинският прогрес.

Сега, ето в какво седи новото възпитание, към което хората се стремят. В областта на новото възпитание аз съм правил много опити,

които много са ми коствали. За пример, аз се натъкна на някоя отрицателна мисъл, за да се освободя от нейното влияние, трябва да правя опити абсолютно да се абстрахирам от нея. Или представете си, че някой човек е изгубил сто хиляди лева. Какво трябва да направи този човек? За да не се терзае от мисълта за изгубените пари, той трябва абсолютно да се абстрахира от тях, да счита, че не са изгубени, да мисли, че тези пари се намират в някаква каса, и след време ще се върнат пак при него. Той трябва да мисли, че тези пари са дадени в някоя банка и след време ще ги получи заедно с лихвите им. Кога ще стане това, да не мисли. Ако не мисли така, и не разбере закона, ще му дойде на главата още по-голяма беля. Това не значи, че трябва да станете фаталисти, да мислите, че е така трябвало да се случи, че така е писано, но да знаете, че всичко, каквото ви се случва в живота, е едно разумно съчетание на нещата, което има за цел да ви подтикне да мислите. Разумният, невидимият, Божественият свет прави едно давление, едно налягане върху нас, за да ни застави да мислим. Защо? Защото в човека има едно скрито желание да не мисли, да не чувствува, да не постъпва, а да прекара едно пасивно спокойно състояние. Обаче, природата не търпи пасивните състояния. Всичко седи в движения, и то не само в движенията, но в разумните движения. Представете си сега следното положение. Среща ви една сестра, аз наричам всички ни сестри, защото са произлезли от една и съща майка. Ева. Нали и в Писанието се казва, в стария завет, че Ева е майка на човечеството. Тази сестра сега ви каже, че сте прости като фасул. Тя казва: Едно време аз имах високо мнение за вас, но сега виждам, че сте по-прости и от фасул. Вие веднага се обиждате и казвате: Как смее да ме нарича прост човек. Не, считайте, че тази сестра ви говори хубави работи. Какво означава думата прост? Да ти каже някой, че си прост човек, това значи, че сте вече завързал плод, който наскоро ще узрее. Едно време сте били външно красиви, но тогава сте били току що цъвнал цвят, а сега вече сте завързали и ще узреете. Какво лошо има в това? То е все едно, че сте натоварена

камила или натоварен кон, който носи на гърба си големи богатства. При това положение ти имаш и достатъчно воля да преодолееш всички мъчнотии. Така тълкувам аз думата прост човек като фасул. Този човек може ли да се нарече прост? В какво отношение фасулът е полезен на човека? Едно време, когато фасулът за пръв път дошъл на гости на човека, започнал много внимателно да го разглежда и изучава, и се влюбил в бъбреците му. Щом се влюбил в бъбреците на човека, той взел тяхната форма. Вследствие на формата, която днес фасулът има, той играе важна роля в човешкия организъм. Водата на фасула, като минава през бъбреците, пречиства ги. После минава и през пикочния мехур и него пречиства. Благодарение на фасула, който пречиства бъбреците ви, за да функционират правилно. Знаете ли какво щеше да стане с вашата философия, ако бъбреците ви не функционираха правилно?

Сега при новото възпитание, за да може човек да говори нещо, той трябва да го е постигнал, или най-малко да го познава. Казвате: Ние сме религиозни, ние сме културни хора. За да каже човек за себе си, че е културен, това значи да може правилно да мисли. Всека мисъл, всяко чувство в човека има свои специфични напрежения. Не са лоши тия напрежения, но човек трябва да знае как да се справи с тях. Ако не се справи на време, те могат да избухнат като бомби и да предизвикат известни експлозии в човека. Тези експлозии в организма на човека са причина за различни болести, като неврастения, невропатия. Те са причина и за различните страдания в човека. Всички болести и страдания в човека се дължат на мозъчната, нервна система и на симпатичната нервна система, които не функционират правилно в човека. И разните жлези в човешкия организъм също не функционират правилно. Сега ще ви дам едно правило, което трябва да спазвате, ако искате да възстановите здравословното състояние на организма си. Ако искате да бъдете здрави, дружете със съвършено здрави хора, но не привидно здрави - здрави в пълния смисъл на думата. Ако искате да бъдете умен човек,

дружете с умни хора. Ако искате да бъдете добър човек, дружете с добри хора. Ако искате да развиете и засилите волята си, дружете с хора, които имат силна воля. Всеки човек, който има нещо в излишък, той може да ви предаде от своята излишна енергия. Умният човек ще ви предаде нещо от своя ум. Ще кажете, че той ще ви парализира. Всеки човек, който парализира другите, не е умен човек. Умният човек е извор, който постоянно дава от себе си. Добрият човек е извор, който добре постъпва. Умният, добрият човек са хора, които постоянно дават от себе си. Това са добрите хора в света. Ако сте слаби, никога не дружете с хора медиократи, т. е. с посредствени хора. Ако сте слаби, не ходете при хора, които страдат от лоши болести, защото ще се изплашите. Ако сте силни, ходете при болни хора. Тъй щото, за да бъдете добри, дружете с добри хора. Богатият винаги трябва да държи касата си пълна със злато, да има какво да дава. Той трябва да бъде пълен в себе си, да знае какво да каже на човека, който е дошъл при него. Такива качества трябва да имат и лекарите. - Като отиде при някой болен, лекарят пипне пулса и вижда, че вместо да бие 72 пъти в минутата, както е нормално, той бие 120 пъти. Отива при друг болен, там пък намира, че пулсът е спаднал на 55-70 биения в минута. Отиде на трето място, намира един болен, в когото жлезите не работят, и този лекар се замисли и казва в себе си: Няма да го бъде този болен. Понеже болните са чувствителни, те възприемат мисълта на лекаря и питат, как е положението ми, господин докторе? - Няма нищо сериозно, ще мине. - Това е лицемерие от страна на лекаря. Лекарят трябва да седне при болния и да изнесе работата, както е в същност. Той трябва да му каже: Слушай, твоето сърце не бие правилно, понеже не мислиш право. В ума ти има нещо неправилно, което трябва да изправиш. Щом изправиш мисълта си, и пулсът ти ще се възстанови. В пулса ти има една неправилност, ту се усилва, ту отслабва, което се дължи на чувствата ти. Трябва да чувствуваш право, за да се възстанови и пулсът ти. Също така и постъпките ти не са прави. Ти си ял и пил, изгулял си и своето, и си взел неправедно и от

хората. Всичко, което си взел от тях, трябва да го върнеш. Само така ще се подобри здравето ти. Този човек е бил търговец и всичко опропастил. Така трябва да говори лекарят на болния, а не да го залъгва. Един богат американски милионер се разболял сериозно и повикал проповедника от близката до дома му църква. - Какво искаш от мене? - Искам да се помолиш на Бога за моето здраве. - Не мога да се моля. - Защо? - Защото до сега ти нищо не си дал за Бога, никакво добро не си направил. Ти си един непотребен повече човек, защото само си ял и пил. За да се моля за тебе, трябва да има какво да постеля под коленете си. А така как ще се моля. Виж, ако дадеш поне половината от богатството си за бедните, мога да се моля. Но иначе, не се моля за тебе. - По-малко не може ли? - Не може. Така трябва да говорите на болния. А така, кикери-микери - нищо не ползува.

Сега и на вас казвам: Ако искате да оздравеете, да подобрите здравето си, внесете в ума си чисти мисли. Това не значи, че вашите мисли не са чисти, но трябва да ги филтрирате, да минат през щателно пречистване. Не че чувствата ви не са чисти, но турете още един филтър, през който да минат. Не че постъпките ви не са чисти, но турете още един филтър, през който да минат. Филтрирайте мислите, филтрирайте чувствата, филтрирайте и постъпките си и вярвайте, че има Един, Който ви обича и иска вие да прогресирате. Той иска да постигнете онези желания, които е вложил в душата ви. Това и аз желая на всинца ви.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

13. неделна беседа от Учителя, държана на 15-ти декември 1935 г. София, Изгрев

ДА ИМАТ ЖИВОТ

„Аз дойдох, за да имат живот и да го имат преизобилно.“

Отче наш.
„Ще се развеселя“.

Сега ще прочета няколко стиха от шеста глава на Иоана от 10 стих нататък. Ще пристъпя към най-съществeното; това което интересува хората, е най-същественото.

Стихът, върху който ще говоря сега, се намира в десета глава от Евангелието на Иоана, 10 стих.

„Да имат живот“. В живота има главно две противоречия. Животът може да се прояви при приятни и при неприятни условия. В органическо отношение приятният живот се обуславя в това, човек първо да има добре............... после трябва да има добре организиран стомах и като съединителна нишка между тях, той трябва да има добре организирани дробове. Дробовете са двата полюса на живота. Те свързват главата със стомаха. Между мозъка и стомаха има известно отношение. Като знаете това, ще имате една диагноза, с която ще проверявате състоянията си. Когато разстройството на човека е в главата, то винаги ще се придружава с болки в стомаха, в корема. Когато разстройството е в стомаха, то винаги ще се придружава от главоболие. Тъй щото, когато искате да изцерите стомаха си, ще изправите състоянието на мозъка си. Когато искате да изцерите главоболието си, ще изправите състоянието на стомаха си. Така са свързани стомахът и главата със своите функции, че състоянието на един уд е в зависимост от състоянието на другия.

Сега аз няма да се спирам в подробности върху тези неща, но казвам: Който иска да чете нещо повече по физиологията на

човешкия организъм, може да чете, колкото книги иска - много нещо е писано по тези въпроси. Съвременната наука познава много неща върху физиологията на мозъка и на стомаха. Мозъкът представя физическата къща, в която човек живее. Чудно е, че този човек, който външно е толкова претенциозен, който иска да има голяма къща, цел палат, в който да живее, се задоволява с една толкова малка къщичка, каквато е неговият мозък. Този човек се задоволява да живее в една къщичка на дължина около 19-20-24 най-много до 22 см в дължина и около 14, най-много до 17 см в широчина. Тази негова къщичка има само два прозореца, от които той е напълно доволен. Значи, външно не е доволен, а вътрешно е доволен от къщичката си. Питам, къде е човекът? Защо външно човек не е доволен от къщичката си? Понеже той има автомобили, говеда, които трябва да се приберат някъде. Вътрешно, обаче, той е доволен от една малка къщичка, дълга около 19 см и широка около 15 см, в нея той има място само за едно легло. При това положение той счита, че му е достатъчно.

Сега искат да разрешат щастието външно. Какво нещо е щастието в света. Човек трябва да бъде щастлив. Кога ще бъде щастлив? Когато има една отлична глава, един отличен ум, един отличен стомах и едни отлични дробове. Като пипнете тези удове да бъдат здрави. Под думата здрави аз разбирам да не са отвлечени, т. е. да не се движат. Като минеш един ден покрай тях, да не са на мястото си. Казвате: Отвлечена работа! На български казват: отвлечена идея. Коя идея е отвлечена? Отвлечена идея е тази, която се движи. Кои са отвлечените идеи? - Които се движат. По-добре е да намерите една идея, която се е спряла някъде, отколкото такава, която постоянно се движи. Астрономията е наука, която се занимава с отвлечени работи. Четете в някои астрономии се разправя за Меркурий, в други за слънцето, за разните звезди, за млечния път и т. н. Други пък разправят за съществуванието на някакви особени вселени. Четете, че някой астроном открил еди-каква си нова звезда. Това било преди еди-колко си милиона години, а днес тази звезда няма вече. Това са

отвлечени работи. Понякога и вашите идеи се движат, вследствие на което вие съвсем забърквате живота си. Сегашните астрономи си разделили небето на малки квадратчета, които се разделят помежду си точно, и всеки един от астрономите, английски, руски, френски, германски взимат по едно или няколко от тия квадратчета и специално се занимават с него.

Сега, като се влоши някому животът, казват, че този човек забъркал живота си. Казват след това, че всичко в живота е лъжа. Защо всичко е лъжа? Защото нещата не са на местото си. Това са отвлечени работи. Истината седи в това да намериш едно тяло, един предмет на това место, на което Господ го е поставил първоначално още. Щом не можете да го намерите на местото му, това е отвлечена работа. Казвате, че отвлечените работи са временни наши субективни схващания. Конкретният свет е съставен от конкретни неща. Конкретните неща представят обективния свет. Тези неща, които виждаме отвън, са предметни, които не виждаме отвън, са субективни, вътрешни. Всичко е в спор с нашите схващания. Ние не можем да съгласим духовния, Божествения свет с външното, което ние знаем. Ний имаме особена идея за живота. Всеки е дошъл на земята и иска да живее тъй, както никой не може да живее. Ако един заек дойде на земята и си постави програма на своя живот, да служи на Господа, ще бъде верен на убежденията си и няма да се мърда от местото си. Че ще бъде щастлив с жена си и с децата си. Мислите ли, че това ще бъде така? Достатъчно е да чуе най-малкия шум в гората и да удари на краката си и да бяга. Мислите ли, че заекът може да бъде щастлив? Ще кажете: Защо Господ даде такъв живот на заека? Защо го направи такъв? Бог искал да даде много по-добър живот на заека от този, който сега има, но се случило, че заекът в това време се влюбил в една мома, която му предложила и следното условие: Тя ще го вземе, само ако той излезе най-големият беглец в света. Първоначално името му не било заек, той отпосле се нарекъл така. Тогава Господ искал да му даде една добра служба, но заекът не

разбрал това и си останал и до днес в това положение, в което го виждаме. Той постъпил, както един българин след освобождението се върнал от Америка, свършил някакви науки и се явил при Батенберг за служба. Като го видел, че е учен човек, свършил в Америка, Батенберг намисли да го направи министър-председател в България. Князът го запитал, какво искате да ви услужа. - Искам да ме назначите за директор на някоя гимназия. - С това се занимава министър-председателят, казал князът, идете при него, той ще ви назначи, каквото искате. Този българин бил родом от Свищов. Докато Батенберг го готвел за министър-председател, той се задоволи само с едно директорско място. Често и вие искате да станете директори. Кой ви е крив тогава? Господ не се занимава с тези служби, това не е работа на Бога, това е работа на министър-председателя. Ако министърът ще ви назначи за директор в някоя гимназия, Бог не е виновен за това. Господ иска да ви назначи на висока служба, а вие искате да станете директори, да живеете добре и спокойно на земята. Господ казва: Ще отидете при министър-председателя, той ще ви назначи на служба.

Сега ще знаете, че всичките ви служби на земята са все от министър-председателя, не са от Господа. Затова няма какво да се сърдите на него. Въпросът е предрешен. Но сега да се върнем към въпроса за здравословния живот. Човек трябва да има в ума си нормални мисли. Нормални мисли са тези, които дават живот, които дават стабилност на човека. Мисълта на човека не трябва да се колебае. Човек не трябва да се колебае в своите разбирания. За пример някой казва за някого: Аз мисля, че този човек бил ангел, а той бил цял дявол. - Питам, какво знание е това, да не можете да различите един вълк от едно агне? Вълкът и овцата не са едно и също нещо. Ако вие предадете качествата на вълка върху овцата и качествата на овцата върху вълка, где ви е тогава знанието? Вие трябва да изучавате вълка такъв, какъвто си е и овцата трябва да я познавате каквато си е. Главата на вълка е съвсем другояче построена от тази на овцата.

Вълкът има нокти, а овцата няма никакви нокти. Тя е двукопитно животно, с разрязани копита. После кътните й зъби са добре развити. Овцата се занимава със съвсем други работи в сравнение с вълка: Тя се занимава с вълнарство, с млекарство, други индустрии не я интересуват. Вий пили ли сте мляко от вълчица? Казвате, че сте мислили, че някой е ангел. Че какъв образ имате за ангел? Ангелът ни най-малко няма мустаци. Какви са космите на ангела? Ако един ангел слезе на земята, какви ще бъдат неговите коси: Руси, черни или червени? Какви ще бъдат очите, устата, носа, брадата му? Вие трябва да разбирате от геометрия, да можете точно да измерите ъгъла на неговата интелигентност. В кавказката раса Камперовият ъгъл е 85 градуса. Още 5 градуса трябват, за да дойде до 90 градуса. Колкото този ъгъл повече се намалява, толкова интелегентността се намалява. Това се забелязва в животните, у които двете челюсти се издават навън. В нисшите животни например, в маймуните, този ъгъл е около 60-65 градуса.

Това са научни данни, които трябва да се познават. Добрият човек е построен по един начин, престъпният, анормалният е построен по съвсем друг начин. Значи, в природата има един път, по който хората са създадени. Всички животни са създадени по специфичен за тях начин. Като се изучават всичките раси, ще видите, че от първата до сегашната раса има една голяма разлика. Всички се отличават една от друга по строежа си. Засега най-правилна форма на тялото на лицето има бялата раса. Новата раса, която ще дойде в бъдеще, ще има още по-правилна форма. Казвам: Нещата в природата са строго определени. Това значи, че живата природа е разумна сама по себе си. Следователно, всичко онова, което тя е създала и определила, е напълно разумно. Понякога ние внасяме криви тълкувания на нещата, вследствие на което изопачаваме формите. Оттам ние изопачаваме и резултатите, които могат да се явят. За пример, понеже при сегашните условия на живот хората са изложени на големи страдания, явява се голяма опасност да не се изопачат

техните форми от тия страдания. Понякога големите борби и страдания изопачават външните форми на човека, и той приема такива форми, каквито не желае. Следователно, трябва да се настоява, човек трябва да използува всички средства, които природата му е дала, за да живее разумно. Под разумен живот разбираме онези условия, които самата природа е установила. Щом се спазват тия условия, животът е разумен. Засега има два възгледа, които преобладават, единият възглед поддържа, че животът е само на земята. Докато е на земята, човек ще живее известно време и после ще изчезне. Не, животът не изчезва, нито човек изчезва. Той живее първо като зародиш, после като плод, който като узрее, пада на земята, но от него остава семката, за бъдещ живот. Следователно, зреенето на плода не е в света. Това е една форма само. Пъпката трябва да се разцъвти, от цвета трябва да се яви плодът, плодът трябва да даде семка, от семката отново трябва да се роди това растение, което първоначално е живяло. Значи, семката трябва да се посади в земята и отново да поникне. Съвременните учени хора са дошли до положението да вярват, че нищо в света не се губи. Някой казва, че човек ще умре, и ще изчезне. Обаче, ученият знае, че нищо в света не се губи. Това, което е, то ще си остане. Материята не се губи, силите не се губят. Изменят се само функциите на нещата. Един разумен човек ще живее по един начин, а един неразумен ще живее по друг начин. Единият ще бъде щастлив, а другият ще бъде нещастен. Това се дължи на разбиранията. Ако се качите на един луд кон, той ще ви носи до едно место и после ще ви хвърли и ще ви осакати. Кой е виновен за това? Вие трябвало да знаете на какъв кон се качвате. Ако някой съгради един мост от греди, направени от житни сламки, колко ще издържи този мост? Този мост трябва да бъде направен или от дъбове или от железни греди. Религиозните хора казват: Е, каквото Господ е направил. - Не е така. Господ е направил така, че в живота си вие трябва да поставите за основа най-хубавите, най-чистите, най-здравите си мисли. Така трябва да бъде без никакво изключение. Така

трябва да вярвате. Преди няколко дена дохожда при мене един господин и ми казва: Можеш ли да ми гледаш на календар? - Аз не зная да гледам на календар, но зная, че има такива календари, с които се врачува. Какво мога да врачувам на един човек. Как мога да му кажа нещо? Представете си, че дойде при мене един, който е учил азбуката на даден език и започне да пише нещо. Същевременно и аз зная азбуката. Ще следя как се движи ръката му. По движението на неговата ръка аз мога да кажа какво е написал той. Който не знае азбуката и не може да пише, нищо не може да каже. Следователно, ако вие знаете да четете и да пишете, ако знаете азбуката на нещата, ще можете и да гадаете.

Казвам: Животът е резултат или проявление на разумността в света. Ние не трябва да считаме, че животът е достояние само на един човек. Цялото човечество представя един жив организъм, а народите, обществата, това са удове на този целокупен живот. Всички народи, всички общества, всички хора имат връзка помежду си и са като клончета, като листа на едно дърво. Листът на дървото не може да живее самостоятелно и да каже: На мене да ми е добре, че на другите, каквото и да е, безразлично ми е. Не, не само на един лист трябва да му е добре, но и на всички останали листа. Не само на листата, но и на клончетата, и на цветовете трябва да е добре - на цялото дърво трябва да е добре. Сега всички учени хора се стремят да намерят методи по кой начин, именно да внесат новите форми, новите идеи в света, за да направят живота на хората малко по-добър. Ние трябва да знаем каква основа трябва да турим на живота. Старите греди, които до сега са служили на човечеството са се изхабили вече, и вместо тях трябва да се турят нови греди. Старият хляб, старото ядене, с което до сега сме се хранили, е минало вече своето време. Нов хляб, ново ядене иска човечеството. Старите къщи на хората трябва да се заместят с нови, направени по нов, по модерен начин. Новите къщи трябва да се правят по нов начин. Сегашните къщи са по-хигиенични от старите, а бъдещите трябва да са по-хигиенични от днешните. Тогава какво

трябва да бъде бъдещото верую на хората? Бъдещото верую на хората трябва да бъде онова доверие между тях. Всички хора трябва да имат едно доверие помежду си и никой да ни си позволява да лъже другите. Сама по себе си лъжата е отричане на истината. Има нещо съществено в лъжата, което се отразява вредно върху човека. За пример, ако вземете едно дете, и постоянно го храните с лъжи, с илюзии, ще видите, че в скоро време това дете ще се деформира. Ако започнете да изпълнявате всички прищевки и желания на някой човек, ще видите, че лицето му ще се измени. По този начин цели фамилии са деформирани. Те не са живели добър живот и той се е отпечатал върху тях. Природата е турила известен отпечатък върху тях и по този начин се деформирал мозъкът им, стомахът им, дробовете им. Съвременната наука нарича това израждане. За да се възстанови първото положение, тия хора трябва да възприемат от природата тъй наречените здравословни сили. Значи в природата, в света съществуват такива здравословни сили, които човек трябва да използува. Ние искаме да бъдем силни хора. Силен човек може да бъде само здравият човек. Здравето зависи от човешката мисъл. Човешката мисъл зависи от добре организирания мозък. Добре организираният мозък зависи от здравословната храна, както и това, при какви условия трябва да вземеш храната си.

Христос казва: „Да имат живот!“ Христос подразбира един живот, значи, всеки човек трябва да има ясна представа за живота. Не е въпрос как другите хора живеят, но как сам човек живее. Ний казваме, че се намираме под влиянието на земята. Целият свет е пълен с разумни същества, а цялото пространство е изпълнено със светове. Щом вярват хората, че цялото пространство е изпълнено със светове, населени от разумни същества, какъв е тогава техният живот? Досега хората вярваха, че живот има само на земята, а другите светове са пусти, без никакъв живот. Не е така. Във всички светове има живи същества. Ако ние казваме, че Бог е вечен, безконечен и че изпълва цялото пространство, че е разумно начало в света, как можем тогава

да отричаме живота в своята целокупност? Как можем да отричаме живота във всички светове? Има едно състояние, до което като дойде човек, ще почне да чувствува, че всичко в света е живо. Не е само това, но ще могат да се правят научни опити, които ще докажат това. За пример, вземете две цветя, поставете ги външно при еднакви условия, а вътрешно при различни условия; ще имате два различни резултати. Ако първото цвете само поливате, а на второто, освен, че го поливате, но го гладите, свирите му, пеете му, първото едва ще се развива, а второто ще бъде весело, бодро, ще расте и ще се развива добре. Не само тия условия благоприятствуват за доброто развиване на растенията, но и хората им указват благотворно влияние. Има градинари, или някои домакини жени, които щом пипнат някое цвете, то започва да расте. Други пък, като го пипнат, то увяхва. Човек излъчва от себе си сили, които благоприятствуват на растенията или пък им препятствуват за развитието, някой човек, каквото пипне, не расте.

Съществува една наука за разбиране на човешката душа. Човек трябва да се убеди в едно нещо. Всички хора трябва да се убедят в съществуването на душата, а не в това какво писателите и учените пишат за нея. Всеки сам трябва да има убеждение по въпроса. Преди всичко вие не разбирате съвременните писатели. Като четете съчиненията на някого, вие казвате, че този писател е безверник. Не, той не е безверник, но разглежда нещата от друго гледище. Някои хора казват, че всичко в света е материя. Те са прави, но те не знаят какво нещо е материя. Други пък казват, че всичко в света е сила. Но какво е силата и те не знаят. Ние знаем само проявлението на материята и на силата. Като говоря за тия неща човек трябва да разбира какво нещо е материя и какво - сила. Така, има гадатели, които гадаят нещата. Някои могат да гадаят по човешкия почерк, други по човешката ръка, трети по човешката глава, четвърти - по човешкото лице. Някои пък гадаят по това, което са писали разните писатели. Хората вадят заключение за някой писател от това, което

той е писал. Когато човек е добре организиран, неговият цвят на лицето е приятен, а кожата е много мека, деликатна и възприемчива. Кожа, която възприема вибрациите на светлината, е здрава кожа. Когато кожата на хората е груба, тези хора са изложени на повече страдания. Ето защо, човек не трябва да загрубява кожата си, защото физическият живот на хората се дължи повече на доброто устройство на тяхната кожа. Щом кожата огрубее, човек се излага на големи страдания. И тогава ние търсим причината за страданията на хората. Като не можем да я намерим другаде, казваме, че съдбата на някои хора е тежка, или че имат лоши наследствени черти. Действително, има наследствени черти в хората, но не са само те причина. Сега хората търсят начини, чрез възпитанието да намалят страданията си. Как трябва да се възпитават хората. Не само с ядене трябва да се възпитават. Възпитанието трябва да се разбира така, както градинарят разбира добре условията за развиване на своите растения и изкарва от тях добри плодове. Има лозари, които са изучили добре изкуството на лозарството, те разбират добре законите на лозарството и могат да ги прилагат. Обаче, когато дойдем до възпитанието на хората, ние нямаме ясна представа за него. Питам: При такова разбиране, какъв живот може да имате? Всички не можете да бъдете специалисти за възпитанието, но трябва да пазите следното правило: Като се събудите сутрин, всички трябва да имате добро разположение на духа. Ако разположението ви не е добро, непременно трябва да го смените. За да има това добро разположение на духа, зависи от начина на храненето и храната, която е употребил, както и времето, когато се е хранил човек. Някой яде късно, при това хранил се е с някаква мъчносмилаема храна и като си легне вечерта, цяла нощ не може да спи, обръща се на една, на друга страна. Тази храна е образувала известни горчивини, които се отразяват зле върху стомаха. Стомахът наляга на дихателните органи. Това пречи на цялото кръвообращение. И на края на краищата, като станете сутрин, разположението ви е лошо. Човек трябва да се хранил най-малко два-

три часа преди лягане, за да се смели добре храната, да не се образуват никакви горчивини в стомаха. Същевременно човек не трябва да остава в ума си никакви лоши, отрицателни мисли в ума си, които биха произвели в него някакви реакции. Казано е в Писанието: Нощта не трябва да ви завари непримирени. Ако има да се примиряваш с някого, примири се. Религиозните мисли трябва да се приведат в една строго научна форма. Значи, всека мисъл, която остане в ума в пасивно състояние, не се впрегне на работа, произвежда в човека неприятни, тежки състояния. Казвате: Не мога да простя на този човек. Не, прости му, прости заради своето собствено благо. Прости му за себе си, а не за него. По същия закон, ако Господ не ни прощаваше, знаете ли какво щеше да стане с нас? Затова казвам: Не се занимавайте с работи, с които природата се занимава. Когато казвам, че ние трябва да прощаваме, това е, защото има работи, които не са наши. Има една човешка деятелност, която всеки трябва да има пред вид. Всеки трябва да знае какво му е дадено да работи, с какво трябва да се занимава. В работата си човек трябва да се простира до онези рамки, до които му е позволено да влиза. Човек може да мисли, да чувствува, но в онези рамки, до които му е позволено, додето се простира неговата деятелност. Вън от това, той няма право да се занимава. Никой не може да забрани на човека да мисли. Човек е свободен в своите мисли и чувства, но е ограничен в постъпките си. Как така? За пример, може ли човек да дигне два тона? Колкото и да се упражнява, това не може да направи. Аз зная един американец, който може да дига един голям кон и едно малко конче върху него. И това даже е много. Ако имате човек, който тежи 100-120 килограма, най-многото, което може да дигне, това е хиляда килограма. Значи, този човек дига тежест десет пъти по-голяма от теглото му. В това отношение една мравка може да вдигне товар 10-20 пъти по-голям от теглото й. Обаче, човек е силен в своята мисъл. С мисълта си човек може да дигне не десет тона, но хиляда тона даже.

Та разумното знание в живота седи в приложението. С мисълта си човек може да помогне на хората. Хубавата, светлата мисъл е сила. И ако вие не помагате на хората с мисълта си, това показва, че имате някакъв дефект в себе си. Ама аз не мога да помагам. Можеш. - Аз съм слаб човек. - Нищо от това. Отде знаеш, че твоята помощ не е последната, която може да помогне за една работа да тръгне напред? Не мислете, че нищо не можете да направите. Някога зависи от човешкия ръст. Някой път зависи от едно малко мускулче. Ако това мускулче не функционира както трябва, нарушава се хармонията на целия организъм. В човека има две крайности, които трябва да се хармонизират. В старо време хората са вярвали, че всичко е от Бога. В най-новите времена се вярва, че всичко е от хората. Каквото те направят, това ще стане. И едното е вярно, и другото е вярно, но това са относителни неща. Всичко е от Бога - това е относително. Всичко е от хората - и това е относително. Ако разберем и посеем нивата, тя ще израсне - всичко е от Бога. Но ако не я изорем и не я посеем, Бог нищо няма да направи. Господ няма да ни даде плод, но ще ни даде тръни и бодили. Ако ти родиш детето си добре и вложиш в него някои възвишени принципи, Бог ще възрасне тия принципи. Но ако нищо не вложиш в детето си, и Бог няма какво (да) възрастява в него. Жан Жак Русо говори за свободното възпитание на децата. Под думата свободно възпитание се разбира да се даде подтик на човешката мисъл свободно да се проявява и да се даде подтик на човешките чувства свободно да се развиват, правилно да се развиват. Сега вие сте оставили този естествен път и мислите кой човек е по-добър. Кой човек е по-добър - това не разрешава въпроса. Въпросът днес се разрешава другояче - колко хора са умни, разумни. Под думата умен човек, разбирам този, който не работи само за себе си, но работи за благото на цялото човечество. Значи, той има пред вид всички хора. Добър човек наричам онзи, който работи за цялото. Ще кажете, че това е непостижимо. Ако човек работи за себе си само, той няма да се интересува от работата на другите хора, няма да влиза в

техните интереси. Виждате един астроном, който изучава небето и казвате: Ние не се интересуваме от небето, ние се интересуваме от земята. Добре, представете си, че изучавате само земята. Какво ще придобиете от това? Ще кажете, че искате да имате удобства. Имате и удобства, но какво ни ползува това. Един ден ще дойдете в стълкновение със себе си. Представете си, че при това положение, при тези благоприятни условия хората не умират. Какво ще стане един ден? Един ден хората ще се умножат толкова много, че ще станат като рибите във водата. Какво ще правят тогава? - Ще започнат да мислят за колонии, които да образуват извън земята. Тогава ще започнат да мислят по какъв начин да колонизират месечината. Да не умираме, ние разбираме, животът да не се унищожава, а само да се трансформира. И сега хората виждат, че като умрат, те заминават за някъде, но къде отиват, не знаят. Някои остават на земята, а други заминават, отиват в широкия свет, извън земята. Сега, каквото и да се говори, то не е научно, това са само предположения, понеже ние казваме, че само това е вярно, което може да се провери. Че какво има да се проверява? Учените хора говорят за звездите, но те са ги измерили, знаят тяхната големина, светлината им е такава, намират се на еди-какво си разстояние от земята и т. н. Те си имат свой начин, по който са дошли до тези знания, значи не е само един начин, по който могат да се измерват нещата. Работите се мерят, не само с нашите мерки, само с нашите обикновени разбирания. Сега тук се ражда едно противоречие. Защото, когато се говори, у нас се явява едно желание да изменим пътя на хората, по който те се движат. Не, всеки човек трябва да се остави свободно да върви по своя път. Най-многото, което може да се направи, е да му се посочи правият път. Човек по никой начин не може да се върне към своето минало. Миналото е преживяно вече, с него всичко е свършено. Сега човек трябва да върви напред, към своето бъдеще, да дойде при най-добрите условия. Ние виждаме, че цялата природа постъпва по същия начин. Дърво на дърво не може да помогне. Дърветата могат да си помагат,

но след като всичката енергия, всичката сила, която е необходима за развитието им, дойде от слънцето. Доколкото едно растение само може да приеме енергията, която иде от слънцето, дотолкова то може да си помогне. Един човек може да е богат, а при това да е осъден на големи страдания. Един човек може да е сиромах, но да е разумен, и да използува всичката слънчева енергия, която му се дава, да използува правите човешки мисли и чувствувания. Така и хората могат да си помагат едни други, защото между тях има връзка, те са свързани по чувства и по мисъл. Хората не са така чужди помежду си, както външно изглежда. Вземете, това се вижда даже и в животните. Ако се опитате да вземете едно свинче от стадо свине, всички ще се нахвърлят върху вас и могат да ви разкъсат. Това говори за една солидарност между тях. В краен случай може да се яви друго някакво желание. Казвате, че между хората няма връзка. - Има връзка, но ако хората не могат да се обичат и не могат да си помагат, това е защото те са болни. Отивате при един човек, искате да ви помогне, той казва: Не мога да ти помогна, защото съм болен. И да иска да ти помогне, не може човекът. Болен е. По какво се отличава човек от животните? Човек се отличава от животните по това, че има един добре организиран мозък, един добре организиран стомах, едни добре организирани дробове, сърце. Също така, той има спомагателни удове - ръце, крака, очи, уши, нос, уста, които изобщо помагат за проявлението на човека. И сега в съвременната наука има хора, които се занимават с изучаване на престъпните типове. Те ходят по затворите да изучават анормалностите на тия видове. Поставят ръцете, пръстите им в разни вещества, да вадят от тях отпечатъци. По отпечатъците правят някои свои изследвания. Обаче, те са дошли до заключение, че лошите условия създават престъпността, както престъпните типове. Един англичанин разправя една своя опитност при едно пътешествие. Във време на пътешествието той е видел какво лошо нещо, какво ужасно нещо има в човека скрито, което при специални условия може да се прояви. Той пътувал с един английски

параход, който потънал в морето. От целия екипаж успели да се спасят само 12 англичани, които влезли в една лодка и продължили да пътуват. Колкото храна има, те я изяли. По едно време храната им се съвсем свършила, те гладували 5-6 дена, и толкова се изтощили, че рискували от глад да умрат. Тогава те започнали да се гледат едни други, докато най-после съсредоточили погледа си към едного от тях. Удушили го и го изяли. Така задоволили малко своя глад. Като минали няколко дена и от никъде не дошла храна, те пак започнали да се гледат, да видят кой от 11-те ще стане жертва на останалите. Те пак удушили още един и така щели да продължават, ако наскоро не се явил един параход на помощ и ги спасил. С тази своя опитност този англичанин обяснява психологически как при мъчните условия, човек може да прояви своето грубо естество. Значи, може да бъде поставен при такива условия, че да се прояви грубото, лошото в него. Ето как учените обясняват причината за проява на грубото, на лошото в човека. Представете си, че вие сте химик и правите опити. Имате едно съединение, на което действувате с елемент, който има по-голяма ифинита към един от съединените елементи, отколкото те помежду си. Тогава външният елемент ще бъде в състояние да изпъди другия от съединението и да отиде на негово место. И тогава, онзи, който се е освободил от съединението, той става опасен елемент. Този елемент, който се е съединил, той става вече безопасен. Значи, всеки елемент, който се е освободил от съединението, който остава свободен, той може да произведе една малка пертурбация. В света кои хора произвеждат пертурбация. - Ония, които са останали без работа. Вие ги оставяте някъде, че никой не мисли за тях. Никой не мисли за тях, но тия хора имат в себе си енергия, която трябва да се пласира, да се впрегне на работа. Като не мисли никой за тях, те най-после казват: Ние сами ще си намерим работа. Криво ляво те си създават работа. Ако я създадат разумно, все ще произведат нещо добро. Но ако я създадат неразумно, те ще го турят в затвора или в друго някое заведение и ще се питат кой е виновен за това престъпление.

И тъй, животът изисква едно правилно разбиране. За тази цел трябва да разбирате Божиите закони. Ние говорим за Бога, не като нещо извън нас. Когато говорим за Божествени идеи, ние разбираме правилните човешки мисли. Права мисъл има между две същества, които се съберат в името Божие и правилно гледат на нещата, без да се ограничават. Те всякога ще си помагат взаимно един на друг. Тогава те правилно ще разрешат техническите въпроси. Двама земеделци, събрани на едно място, разумно ще разрешат въпросите за земеделието. Двама зидари, събрани на едно място, и те ще разрешат правилно въпросите по зидарството. И най-после, когато и ние правилно разрешаваме въпросите, които трябва да извършим, това наричаме разумен живот. Питам: При сегашните условия, когато животът не е уреден, какво трябва да направим. Да допуснем, че вън е студено, има сняг, буря, виелица. Какво трябва да правим ние? Да кажем на времето да не вали, няма да ни слуша. Да кажем на снега да се стопи и той няма да ни слуша. Ние трябва да съобразим според времето. Ще си вземем по-дебели дрешки, здрави обуща, ще се облечем топло. Но ще възникне друг въпрос между вас: Средства нямате. Че нямате средства, това е относително нещо. Ако къртът може да изкара храна си от земята, ако гъсеницата може да се прехранва с листа, ако птичката може да намира храна и при най-трудните условия на живота си, човек при по-лоши условия ли е поставен? Заекът при по-добри условия ли е? Тогава какво трябва да прави заекът. И два кобура да му дадете, военен не може да стане - безпредметно е. Хиляди години трябва да се упражнява той, за да стане военен, т. е. да стане герой. Сега като претупа само някъде, и той веднага бяга. Какво ще му разправяте, че трябва да се бори в живота? На заека може да му се каже само да се размножава повече, това е за него. Ушите му са много дълги и отдалеч той чува, долавя, че някоя лисица или вълк се задава, и веднага удря на бяг. Това бягане не е глупаво. Заекът има тактика, като го гонят кучетата, той има една усмивка, извива се на тук натам, прави кръгове, а хрътката го

гони на тук погони, гони го натам и тя си играе. Като го настигне, заекът се слегне толкова ниско, че хрътката го прескочи. Той пак стане и започне да бяга. Тя го стигне отново, той се слегне, тя го прескочи. Така се повтаря няколко пъти, докато заекът се скрие някъде в гората, и казва на хрътката: Сбогом, ще знаеш, че не се яде лесно заек. Това са човешки описания. Заекът не може да мисли като човека, но все пак има нещо в него, което го ръководи, учи го как да постъпва.

Сега ний сме в една нова фаза на живота. Трябва да вярвате в хубавото, което е вложено в хората. Трябва да вярвате, че от всеки човек може да излезе нещо хубаво. Някои казват, че светът е непоправим. Не, това е криво заключение. И при най-лошите условия има един изходен път, от който човек може да излезе.

„Да имате живот!" Как ще придобие човек живота? Животът е обусловен от човешките мисли и от човешките чувствувания. Според както мисли и както чувствува такъв ще бъде животът и успехът на човека. Ако мислиш здраво и не се обезсърчаваш и при най-големите противоречия, които срещаш в живота си, ти ще сполучиш. Вземете германците, цели 25 години се готвеха, имаха силни оръжия, но въпреки това, англичаните, които нямаха толкова силни снаряжения, в четири години само със своята енергия във всеобщата война, надвиха германците. Казвам: Ако и сегашните народи продължават да се въоръжават, те ще се намерят пред положение когато въпросите няма вече да се разрешават с физическа сила. Само разумното, само общите интереси ще разрешават въпросите. В това отношение народите започват вече да мислят, защото всеки народ иска да му е добре. Не само на един народ да е добре, но на всички народи да е добре. Една Англия, която беше изолирана, сега застава на друго становище. Тя вижда, че ако върви по същия път, съвсем ще се изолира, затова взима каузата на самите народи. Всички народи виждат опасността, че ако вървят по старите пътища, ще дойдат до една задънена улица. Сега ние се отвличаме от въпроса. Казвате, ако

вървим така, ние можем да попаднем в неблагоприятни условия. Какво трябва да се прави при неблагоприятните условия, при които се намираме? Да допуснем, че вие сте един беден човек с хилаво телосложение, какво трябва да правите? Щом телосложението ти е хилаво, ще се научиш да дишаш добре. Ако езикът ти не е добър, ще станеш умен. Езикът на човека трябва да бъде сладък. Ако слугата е по-умен от господаря си, той винаги ще има надмощие над господаря си. Ако слугата е по-глупав, господарят ще има надмощие над слугата си. Ако господарят почувствува, че слугата му е по-умен от него, той винаги ще постъпва добре спрямо него. Каквото каже слугата, ще може да го направи. Мисълта има сила. Каквото слугата намисли да направи, стига му умът. Господарят цени слугата си и винаги се домогва до неговия съвет, като казва: Умен е този слуга, полезен ми е в работата. Казвам: При лошите условия в живота си, човек има към какво да се допита. В себе си той има едно чувство, интуиция, която всякога му пошепва какво трябва да направи. Не е въпрос в какво трябва да вярваш. Безразлично е това. Туй чувство ще ти пошепне какво трябва да правиш.

Та казвам: Ние, разумните хора, в света трябва да уповаваме на това, което имаме в себе си, на интуицията, която имаме в себе си и която ни свързва с невидимия свет. Ние говорим за онзи свет, като че нямаме нищо общо с него. Обаче, интуицията е във връзка с невидимия свет, с който, може би, след хиляди години да влезем. Като влезем в този свет, тогава ще го проверим. Тогава онзи свет ще стане факт за всички. Ако го има, има го; ако го няма, няма го, не съществува. Тогава всеки ще се запознае с това, което е там, ще го провери и опита. Сега аз не искам да ви накарам да вярвате в това, което не е у нас. Казвам ви, че сами ще проверите дали има друг свет или няма. Дали светът е разумен или не, и това ще проверите. Дали на всеки човек се въздава това, което му се пада, и това ще проверите. Съществува една велика справедливост.

Разправяха ми едно 5-6-годишно момченце от Габрово, какво направило един ден. То се качило на едно дърво, дето имало полочка на една ластовичка и в нея няколко малки лястовичета. То се качило на това дърво и отрязало езичетата на всички лястовичета, които били около пет, шест. Майката видела това и започнала да се смее, да разправя на съседите си какво направило нейното момченце. Минават се години, това дете расте, пораства, става голям момък и се оженва. Раждат му се 5, 6 деца, но всички неми. Един господин ми разправяше друг случай. Това станало в с. Чатма, Варненско. На гредата на една кръчма две лястовички си свили гнездо. Всеки ден ходили да си събират материал да си направят гнездото и двете работили усилено. Така работили в продължение на две седмици. Едната лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се къде отивала калта, която носила за гнездото си. Един ден тя пак отишла да търси кал и скоро се върнала. В гнездото си обаче, тя намерила другата лястовичка, която взимала калта за своето гнездо. Тогава двете лястовички се скарали и в борбата си и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря се спуснала върху тях, сграбчила една от лястовичките - оказало се, че тя била крадлата.

Ще кажете, може би, че това е съвпадение, възможно е да е съвпадение. Друг един пример ми разправяха с един кръчмар. Той искал да заколи един вол. Но волът цел час се борил, не се давал да го заколят. Обаче от гняв, че волът не се подчинява, касапинът го съборил на земята и с нож му извадил едното око и тогава могъл да го заколи. Това не е човешко вече. След две седмици, обаче, касапинът колил друг вол. В това време волът го мушнал с рогата си и му извадил едното око. Този вол се бори, иска да живее. Касапинът се гневи, как да не му се подчинява - много просто! Волът иска да живее, обича живота, не му се мре. Който слуша тоя пример, ще каже, че това са случайни работи. В природата случайни работи не съществуват. Ето защо е създадена религията. Религията е създадена като наука, която да научи хората на правилни отношения помежду си. Всички

учители, които са идвали между хората, са проповядвали едно хубаво учение. Всички учители са проповядвали братство между хората, но техните учените, техните последователи изопачиха това учение и станаха буквояди. Ето и Мойсей е донесъл добро учение. Той е дал отлични правила на хората, които и до днес още не могат да се спазят. Ако хората бяха спазили Моисеевото учение, светът щеше да бъде друг. Той е поставил правила как трябва да се отнасят към странниците, какви трябва да бъдат отношенията между мъжете и жените, между братята и сестрите. За пример, той е казал: Ако някой ти работи на нивата, да му заплатиш, да не му вземеш заплатата. Ако някой ти дължи, да не му вземеш дрехата в залог. А сегашните християни казват: Вземи му залог. Щом им дължи някой, те казват: Нека си плати! При това тези хора проповядват, че има Господ. Мойсей казваше: Не продавай котлите на вдовицата за дълг, да не опълчиш Господа против себе си. При това, туй е учение преди три и повече хиляди години. Макар и старозаветник, умен човек беше Мойсей. Вие казвате: Нека си помогне сам. Казвам: Помогни си сам и Господ да ти помогне. Това е само половината истина. Добре е да мислите, както хората мислят, но по-добре е да мислите, както Бог мисли, за да ви бъде добре. Това е същият закон. Не прави на другите хора това, което не искаш и на тебе да правят, понеже каквато мисъл се зароди в тебе, същата мисъл ще се зароди и в другите хора. Законът е много верен. Мислиш ли добре за другите хора и те ще мислят добре за тебе. Ако мислиш лошо за тях, и те ще мислят лошо заради тебе.

Сега ще ви преведа един пример, който и на мене предадоха като анекдот. Доколкото е верен, не отговарям, ще го предам, както съм го чул. Един набожен човек тръгнал от град в град да проповядва на хората. В един от градовете го хванали и го завели при градоначалника. Градоначалникът му казал: Какво си тръгнал като нехранимайко да лъжеш хората? Господин началник, Господ ме е пратил да проповядвам. - Аз ще ти дам на тебе, Господ те е пратил.

Знаеш ли, че аз ще те затворя, дето заблуждаваш хората? - Господин началник, ти ще ме затвориш, но и тебе ще затворят. - Внимавай, че тояга има. Ако има тояга за мене и за тебе ще има тояга. - Аз ще ти дам тебе да разбереш как се говори на началник. Ти нищо не можеш да ми направиш, ако не ти е позволено да ми направиш нещо. - Аз ще ти дам на тебе да се разбереш. Стражар! Арестувай това магаре, да знае. Господин началник, ако арестувате мене и вас ще арестуват. Стражарят го изкарва вън и го арестува. След един месец началникът извиква стражаря и му казва: Пусни това куче от там, да не направи някаква беля. Такъв смахнат всичко може да ти направи. Господ ще арестува и началника, разбира се. Как ще го арестува? Не по същия начин, но ще изпрати други хора, които ще освободят арестувания набожен човек. Други ще се застъпят за този набожен човек. Господ живее във всички хора. Той има много ръце и работи чрез всички. Той ще каже на едного: Освободете този. На другиго ще каже: Уволнете този. Това е външната страна. Има нещо, в което хората трябва да вярват. И тогава те ще видят, че няма мъчнотия в света, която не може да се изправи. Ако всички отделни хора, ако всички народи, всички общества, всички семейства се съберат на едно място в името на една обща идея, на една трезва идея и я приложат в живота си, те непременно ще имат добри резултати. И Христос е казал: Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях. И каквото попросят в Мое име, ще им се даде. Каквото разумно попросят, ще им бъде. Ако много хора на едно място се сплотят и работят заедно, те няма да станат банкери, но ако се заемат заедно да обработват земя, работите им ще вървят напред. Не е въпросът да станат роби на труда, но всеки да работи според силите си, да се обичат помежду си, в скоро време те ще имат добри плодове. Но ако всеки иска да се осигури за сметка на другите, работата ще се развали.

Съвременните хора се ръководят от принципите, в които са възпитани и всеки гледа първо той да се спаси, а после да се спасяват

другите хора. Има хора, които са спасени, няма какво повече да се спасяват. Здравите хора няма какво да работят за болните. Умните хора трябва да работят за онези, които имат разбиране. Всека деятелност в света, каквато и да е, тя има свое място. Тогава не мислете, че всека деятелност има право да съществува. Всека деятелност, която може разумно да се използува, има право да съществува. Разумните същества, обаче, винаги използуват деятелността, която е пред тях. И химикът използува деятелността на всички елементи. Той знае как да се справя с тях. Взривните елементи, избухливите вещества, той ги е затворил в здрави съдове. Ако иска да ги използува за някаква работа, той ги поставя в гранати, които като се ударят или като им се тури една запалка, веднага се разпръсват и избухват. Много химици, като не са разбирали свойствата на тия елементи, са пострадали. Други, които са изучили свойствата на взривните елементи, са много внимателни към тях. Те ги използуват съзнателно при специални случаи. И човек е пълен с такива взривни елементи и вещества. Достатъчно е да го поставите при най-лоши, при най-неблагоприятни условия, за да предизвикате експлозия на едно от тия вещества в него. Ако вие сте силен и злоупотребите със силата си и започнете да измъчвате някой човек, да постъпвате спрямо него несправедливо, той ще се настрои срещу вас, ще се озлоби и ще ви намрази. Дето ви срещне, все ще ви се заканва и ще казва: Ще ти дам аз да разбереш! Няма да мине много време, той ще ви отмъсти. В това отношение албанците са така отмъстителни. Ако направите нещо на някой албанец, той в няколко поколения може да ви преследва, с цел да ви отмъсти.

Казвам: Социалните въпроси са въпроси за цялото човечество. За да се поправи светът, това не е работа за един човек, това е работа на всички хора. Всички хора, разбирам ония хора, в които съзнанието е пробудено. Тези хора трябва да работят за изправяне на човечеството. Всеки съзнателен човек трябва да впрегне ума си на работа, според както е казано в Господната молитва: Да дойде Царството Твое, да

бъде Волята Твоя, да се освети името Твое. Значи, да дойде Царството Божие на земята, да се освети името Му, да има нещо свето и всеки човек да (има) идея да знае за какво да работи. Всеки човек трябва да има идеал, за който да работи. Когато човек работи по закона на Любовта, не е тежко да работи, но когато работи без Любов, безидейно, няма по-тежка работа от тази. До известна степен от вас зависи какъв да бъде животът ви. Три условия, три фактора има в живота, които трябва да се имат пред вид: Първото условие е самият човек - от него зависи 25 на сто. Второто условие е обществото, от което също зависи 25 на сто и третото условие е природата, от която зависи 50 на сто. Следователно, ако не разчитате на вашите 25 %, т. е. ако не разчитате на вашата разумност, разчитайте тогава на 25-те, които обществото ще ви даде. Ако и на обществото не можете да разчитате, разчитайте тогава на природата, която напълно ще ви даде 50 %. Природата никога няма да ви изневери. Тя не е заинтересувана от никого, тя не е пристрастена към никого. Човек може да бъде донякъде пристрастен, обществото също, обаче, природата никога и към никого не може да бъде пристрастена. Следователно, ако виждаме някаква несправедливост в природата, тя е привидна, тя зависи от нашите разбирания. Вижте, например, как е устроена слънчевата система. Природата разполага с въздуха, въпреки това безразборно го дава на всички живи същества, растения, животни и хора, като казва на всеки да си вземе толкова въздух, колкото му трябва. Когато и колкото въздух ви трябва, свободно можете да си взимате, тя никому няма да забрани, никого няма да ограничи. Почти същото може да се каже и за водата. Вие можете, дето искате и колкото искате вода да си взимате. Единственият елемент, който днес е ограничен, това е хлябът. Там е всичката мъчнотия в живота. Ако искаш да имаш сутрин хляб, трябва да дадеш 5 лева. На обед пак трябва да дадеш 5 лева и вечер ще дадеш 5 лева - на ден трябва да имаш 15 лева за хляб. Един ден, когато въпросът за хляба се уреди по друг начин, както е въпросът за въздуха и водата, тогава и хлябът ще бъде свободен. Днес

никой не дава хляб без пари. Христос е казал: Аз съм живият хляб. Под живия хляб се разбира разумното в живота. Ако всички сте разумни, да мислим, както трябва, ще имаме на разположение от живия хляб, колкото и когато искате. Не е въпросът да станем религиозни, както сегашните хора, но нашият религиозен живот трябва да обхване целия живот, живот - умствения, сърдечния и физическия живот на хората. Тогава всички светове ще се уредят и човек ще стане добър. Умственият свет обхваща мислите на човека; чувственият свет - неговите чувства, а физическият свет - неговите постъпки. Само на физическия свет има постъпки. Сега ето какво ви препоръчвам: Станете сутрин: Кажете, днес всичко ще ми върви. Ама времето било студено, кално, дъждовно, работите не ви се уреждат, не, кажете си пак: Всичко ще ми върви. Ставате втория ден, пак не ви върви. Кажете си: Днес всичко ще ми върви. При каквито условия да се намирате, кажете си: Днес всичко ще ми върви. Дръжте в ума си тази положителна мисъл, и ще видите как работите ви ще се нареждат. Седнеш на един голям камък, удариш веднъж, не се къртѝ. Удариш втори, трети път, докато най-после камъкът се разкърти. Значи, постоянство се изисква от всички. Много от вашите работи остават наполовина недовършени. Защо, защото много скоро се обезсърчавате. Казвате: Нямам радост в живота си, няма за кого да работя. - Все има за кого да работиш. Работи за майка си, за баща си, за сестра си, за брата си, пък работи най-после за своя възлюблен. Няма човек, който да няма една възлюблена или един възлюблен. Вий ги наричате симпатии. Всеки си има по една симпатия. Никой не е без симпатия. Не възможно е човек да живее без симпатия. Докато има симпатия, човек живее. Щом изгуби симпатията си, той отива на другия свет. Никой не може да живее без симпатия. Аз се радвам, че имате симпатия. Ето какво разбирам аз под думата симпатия. Който има симпатия, през очите на своята симпатия той трябва да вижда всички други симпатии. През очите на жена си, мъжът трябва да вижда всички други жени. През очите на мъжа си, жената трябва да

вижда всички други мъже. Ако жената гледа другояче на мъжете, тя ще изпадне в грешка. И ако мъжът гледа другояче на жените, и той ще изпадне в грешка. Всичките мъже и всичките жени са разнообразието в живота. Един закон свързва хората. Любовта е една и съща, но по един начин не се проявява. Тя се проявява по различни начини. С някои хора вие не можете да имате любовни отношения, в този смисъл, че едни за други хората са проводници. В дома ви може да дойде един човек, който да обединява целия дом, всички членове. В някой дом влезе една слугиня, която внесе мир между всички членове в семейството: Мъжът, жената, децата, всички са в хармония, тя ги обединява. Тя тонира цялото семейство. Всички казват: Откак дойде тази слугиня между нас, внесе мир в целия дом. Защо? Умна е тази слугиня, тя познава всички, знае как да се отнесе с всеки едного. За нея няма никакви противоречия. Откак влезе в този дом, тя произведе преврат във всички членове на дома. Друга някоя слугиня влезе в един дом и внесе размирие, целия дом обърне наопаки. Трудно е да се говори на съвременните хора, защото са много учени. Всеки мисли за себе си, че е учен. Кой от вас не разбира от физиология, от музика, от изкуство, от астрономия, както и от всички останали науки? Дето ги бутнеш, всичко знаят. И след това казват: Кажете ми нещо ново. Кое е най-новото? Преди две години дойде една млада мома при мене и ми казва: Аз съм отчаяна, не ми се живее. Всичко е измама, илюзия, лъжа, не струва да се живее. Аз съм разочарована. Не можеш ли някак да се насърчиш? Не мога. Не ми се живее. - Ами знаеш ли, че след две години ще дойде твоят възлюблен. Той е заминал за странство и след две години ще се върне. - Така ли? - Да, така. Гледам след това, очите й се отвориха и изведнъж станаха светли. Тогава животът има смисъл. Тя разбра, че нейната симпатия ще дойде. Нейната симпатия, това е тя. Казвам й: Твоят възлюблен сега се намира в неблагоприятни условия, не ти е писал, защото не иска да те тревожи. След две години ще се върне и тогава ти ще разбереш всичко. - Хайде тогава, от твоята уста, в Божиите уши. Казвам: Това, което осмисля живота, е Любовта.

В каквото и да е отношение, дали в социално, в семейно, в индивидуално, в умствено - навсякъде Любовта, в своето голямо разнообразие, осмисля живота. Любовта е всеобемаща сила. Тя не може да бъде нито само умствена, нито само сърдечна, нито само социална - Любовта не е достояние на едного, тя е обща за всички. Тя е като въздуха. Всеки може да вземе от нея, колкото иска. Любовта е най-свободната, от която можете да дишате. Аз бих желал всички да дишате от Любовта и сърцето ви да се стопли. Всички трябва да имате вяра, която да произтича от тази Любов. Вярвайте във вашата симпатия. Ако вие нямате вяра в човека, когото обичате, какво ще стане с вас. В кого тогава ще имате вяра? Когато се казва, че човек трябва да вярва в себе си, аз не разбирам физическия човек, но вътре в мене има едно същество, в което аз трябва да вярвам. Човек трябва да вярва. Двоен е човек в себе си. Някой път сте неразположени и казвате: Дотегна ми този живот. - Нищо, ще се оправи тази работа. - Как ще се оправи? - Не бой се, ще се оправи тази работа. Ти само работи. Това е съществото в тебе, което ти казва, че работите ти ще се оправят. И наистина не се минават няколко години и работите ти се оправят. Вярвайте във вашата симпатия, която ви казва, че работите ви ще се оправят. Ако вие вярвате в нея, ще вярвате и на всички вън от нея. Човек не е в онова, с което е облечен. Не са дрехите, които говорят за човека. Онова, което ме препоръчва, това са моят ум, моето сърце и моята воля. Онова, което съм в същност, това е моята душа, това е моят дух. Душата, както и духът, това е възвишеното, благородното, което обима всички хора. Като дойдем до там, вече противоречия не съществуват. Тогава всички трябва да се радваме. Като видим един беден човек, ние не трябва да гледаме на него като на беден, като на нещастен, но да се радваме, че по този начин ни се дават условия да покажем на този човек пътя, по който може да се спаси. Колкото беден да е човек, той има в себе си капитал, с който може да работи. Той има в себе си един ум, едно сърце и една воля, с които може да работи. Той има и друг един капитал - една душа и

един дух. Това е вложено във всеки едного. От какво се обезсърчавате вие? Аз виждам, че вие не сте от онези, които се обезсърчавате, но не мислете, че светът може да вярва тъй, както вие вярвате. Ние трябва да се радваме на голямото разнообразие, което съществува в света. Ние трябва да се радваме на всички веруюта, каквито и да са те. Радвайте се на всички веруюта, били те от умствен или от духовен характер. Всяко верую в света има свое приложение, макар и в най-малък размер. Вярвайте в своето верую, но дръжте го за себе си. Защото това ваше верую ще ви изведе на спасителен бряг. Ако нямате това верую, вий ще се изложите на по-голяма опасност. Следователно, не желайте да имате едно тяло, като другите хора. Това тяло, което ви е дадено, то е най-подходящо за вас. Един американски професор казваше: Аз за нищо в света не бих желал да заменя своето тяло, с това на някой цар. Онова, което имам, струва повече, отколкото това, което един цар има. Това, което вий имате, струва повече, отколкото това, което си въобразявате. Вий не знаете какво е положението на царското тяло.

Сега да се върнем към въпроса. Някой пита, къде е Господ? Аз ще ви кажа де е Господ. На къде е мястото Му. Но да го познаете. Представете си, че вий сте обезсърчени, отчаяни. Както седите, изведнъж в ума ви мине една хубава светла мисъл. Това е Господ. Веднага вий се развеселите. Или както седите, веднага дойде един ваш приятел и ви каже само една дума: Не се безпокой, аз ще ти помогна. Това е Господ. Следователно, всека хубава, светла мисъл, всяко хубаво чувство и всека добра воля, която се заражда във вас, това е Божественото у вас. Всички хора, които ви помагат, това е Бог. Тази вяра към Бога трябва да бъде жива, за да създаде новото човечество. Вие се безпокоите какво ще стане с вас като умрете. Кой ще ви погребе. Оставете мъртвите да погребват мъртвите си, а онези от вас, които са живи, които са готови за новата култура, за новото в света, те трябва да живеят. Има един свет, по-широк от този, в който сега живеете. Има един свет, дето няма затвори; има един свет, дето няма караници между хората. Има един свет, дето няма гробища; има един

свет, дето няма болници; има един свет, дето няма никакви религиозни деления, там всички хора живеят братски. Аз зная какъв е този свет. Сега аз не ви казвам да вярвате в това, което ви говоря. Но питате къде е Господ. Аз мога да ви дам разни опити да проверите това, да намерите Господа, но с това ще ви създам големи бели. Съвременната наука е дошла до ред опити. Тя може да постави човека в магнетичен сън до трета степен и да разполага със субекта както иска. Тя може да манипулира с него както си желае, да му каже, че пред него има вода, да се пази, че има огън. И всичко това той ще приеме както му се казва. Обаче, щом мине четвъртата степен, той вече не се поддава на заповедите отвън. Той става вече учен човек. В това състояние той ще може да проверява нещата. За пример, някой може да му каже, че негов брат живее в Ню Йорк. В еди-коя си улица, и не знае от дълго време какво прави. Този субект веднага ще отиде в Ню Йорк и ще провери какво е състоянието на брата. В десетина минути само той ще може да му даде най-точни сведения. После ще му кажат, че еди-кой си болен страда, да провери какво е състоянието му. Той ще провери състоянието на болния и ще предпише цер. Щом го събудят от този сън, той става пак обикновен човек. Като го поставят в магнетичен сън, отново става учен, философ човек. Та когато хората повярват в Бога, те трябва да минат през това състояние, когато човек става ясновидец. Когато дойде истинската вяра, тя ще отмахне всички противоречия, и човек ще види своето бъдеще. По този начин той ще види последствията на всички свои животи и тогава няма какво повече да говори. Вярващият не може да остане в едно и също положение, той ще расте и ще се развива. Майката ни най-малко не би желала малкото й детенце, което носи на ръце до 21 година да остане все в същото положение. Нима Господ иска хората да останат такива малки бебета, да се носят вечно на ръце? Ни най-малко. Затова вий ще израснете и един ден ще станете като ангелите, хубави и красиви. Тогава лицата ви няма да бъдат така посърнали, както са сегашните. Ще имате светли лица, ясни, чисти

очи и поглед. Тогава няма да говорите за погребение, но ще говорите на съвсем друг език. Където искате, ще се разхождате. По месечината, на Юпитер, на Сатурн, даже и до Сириус. Щом ви дотегне животът на земята, можете да се разходите по планетите, по различните звезди. Тогава и въпросите лесно ще се разрешават. Когато мъж и жена не се спогаждат, жената ще си вземе билет и ще отиде на слънцето. От там тя ще изпрати телеграма на мъжа си и ще му каже: Аз съм на слънцето. Мъжът ще се почуди, че е отишла на слънцето, но нищо няма да й каже. Мъжът не може вече да заповядва на жена, която отива на слънцето и се връща. Жената не може да заповядва на мъж, който отива на слънцето. Обаче, ако не можете да отидете на слънцето, непременно ще ви заповядват. Щом искате да бъдете свободни, идете на слънцето, и като се разходите, върнете се пак назад. Аз ви съветвам често да ходите на слънцето. Казано е в Писанието: Слънце на живота? Значи има и друго едно слънце.

Сега от вас се иска да учите. Понеже сте постъпили в училището, трябва да свършите. Някои от вас сте в отделенията, други в прогимназията, трети в гимназията и малцина в университета. Затова иска(м) всички да свършите добре, с успех, да не ви изпъдят от училището. Лошо или добре, всички трябва да свършите. И като свършите училището, тогава въпросът се решава: Всички ще имате живот. Като свършите училището, ще ви се даде разумният живот. Тогава ще станете господари на положението си и ще влезете в новия живот. Тогава ще разберете живота в нов смисъл. Всички трябва да се опретнете да учите. Изучавайте себе си, изучавайте ближните си, изучавайте природата, изучавайте растенията, животните, водата, въздуха, звездите, слънцето. Изучавайте снега, всичко изучавайте. Не е въпрос само да седите в къщи и да метете. Вие не знаете, като сте мели толкова години, по колко прашинки се вдигат на едно метене. От всичко трябва да учите. Гледам един ден моята котка се изхитрила, понеже й давам нещо, качила се горе на прозореца и там ме гледа. С това иска да ми каже: Какво си се скрил чак тук? Защо не слезеш

долу? Аз й казах: Ще ме извиниш, слез долу, аз ще дойда, ще ти дам нещо да си хапнеш. Къде ме намери? Това ме учуди.

Та и на вас сега казвам: Ако вратата, от която обикновено сте влизали, е затворена, намерете прозорците и там идете да видите Онзи, Когото търсите. Тя ме намери от северните прозорци, а северът е място на истината. Така прогресира човек. Като намерите истината, всичко ще ви тръгне напред. Вие гледате сега само към южната страна, дето най-много грее слънцето. Отсега нататък гледайте към север и изток. В духовния свет те са хубавите точки.

„Да имат живот!“ На всички онези, които обичат Христа, казвам: Да имат живот и да го имат преизобилно!

14. неделна беседа от Учителя, държана на 22 декември 1935 г. София, Изгрев

ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от Евангелието на Иоана, от 8-15 стих.

„Духът Божий“.

„Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го“.

Този стих има една научна страна. Съвременното човечество е дошло вече до онзи предел на знанието. Има една наука, която не е теоретична, но която се прилага вече в живота. Тя е наука в дребните работи, а не в големите работи. Дребна, малка работа, За пример е науката за дишането. Всеки знае да диша, но колко много зависи от дишането! Всеки знае да яде, но колко много зависи от яденето. Казвате: Всеки ден се яде. Там именно е изкуството, че много малко хора знаят как трябва да ядат. Всички хора ядат, и животните ядат, но това е едно безразборно ядене. В това отношение животните имат едно установено правило, те се хранят по инстинкт, но при това хранене, За пример, тревопасните приемат храната си такава, каквато я намират, покрита с прах, с кал и всичко поглъщат. Те приемат много малко храна такава, каквато трябва. Ако дойдем до месоядните животни, в тях има много малко хигиена, т. е. почти никаква хигиена няма. Някой вълк ще отиде вечер около стадата, ще открадне едно агне и ще избяга. Като дойдем до хората, те приемат нечиста храна, но я гарнират с някакви приправки, и по този начин заблуждават вкуса си. След като задоволят донякъде стомаха си, той казва: Господарю, тази храна не е добра. Ние не можем да я обработим,

нищо не излиза от нея. И тогава. И тогава издават едно решение да се върнат назад, да вземат друга храна. Сега казвате: Ние ядем, както Господ е дал. Ако Господ е дал тази храна, кои са правилата за това? Трябва да има правила какво да се яде и как да се яде. Не е въпросът до механически правила.

„Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му". Рабът е в положението на едно животно, а приятелят е в положението, когато в човека има вече мисъл, може да мисли. В животните има само просто съзнание. В човешкото съзнание има няколко направления. Един английски писател е написал една голяма книга върху така нареченото космическо съзнание. Той разделя съзнанието на три вида - просто съзнание, съзнание и космическо съзнание. Според друг някой, има друго деление на съзнанията: съзнание, самосъзнание, подсъзнание, свръхсъзнание и космическо съзнание. Това са нови термини. Какво значи подсъзнание? Подсъзнанието е плат, върху който природата е складирала всичко. Онези същества, които имат подсъзнание, не подозират това. В тях има особено желание, особено направление. Всяко същество, което се движи в една посока, отива само напред и се връща по същия път, е същество от простото съзнание, от елементарно съзнание. То казва: Трябва да се върви в правия път. И учените сега говорят за правия път. Питам: Ако ти ходиш и се връщаш по правия път, какво ще добиеш? Нима сутрин учениците не отиват по правия път? Те тръгват от дома си и отиват на училището все по правия път. Майката им казва: Гледайте да вървите по правия път. Какво им казва учителят? Учителят им казва: Като излезете от училището, вървете право в дома си. Нищо такова не им казва, но им казва: Като отидете у дома си, гледайте да си научите уроците.

Казвам: Сега се изисква от всички разсъждение. Ако се впусна да обяснявам тия неща теоретически, няма какво да ви интересува. Мога да ви дам цяла една статистика за най-богатите хора в света, за най-учените, за поетите, като ви цитирам и техните стихотворения, мога

да ви говоря за най-великите музиканти, да ви цитирам техните произведения, но всичко това и вие сами можете да научете. В която библиотека да отидете, ще съберете каквито сведения искате, ще се осведомите по всички тия въпроси. Но има съществени работи, които в дадения случай са необходими. Обаче, има такива несъществени работи, които не са необходими в случая. За водолаза, който влиза в морето, не са му нужни толкова теоретически знания. И теоретическото знание е потребно, но когато водолазът влиза в морето на дълбочина сто, двеста, триста и повече метра, той трябва да знае как да се справи с условията.

Напоследък вестниците писаха за един прочут американски водолаз, Вехекес, следния случай. Той се спуснал на една дълбочина от хиляда метра да извади едно съкровище. Като се спуснал от парахода, нападнал го един голям октопод и се започнала една отчаяна борба. Водолазът се бори отчаяно със своята брадва, но октоподът го обърнал добре. Той се помолил на Бога и видел, че няма спасение, ще предаде душа, още повече, че се намира в царството на октопода. По едно време видел, че друг един октопод се задал отнякъде и се хвърлил върху първия, с намерение той да вземе жертвата. Започнала се една усилена борба между двата октопода. В това време водолазът дал знак да го изтеглят. Той не останал във водата да види кой от двата октопода ще победи, но дал знак час по-скоро да го извадят. Единият октопод казал: На мене се пада тази жертва. Другият казал: На мене се пада жертвата. По този начин те се скарали, а водолазът се намерил на повърхността на земята и се спасил.

Казвам: Всеки от вас има по един октопод. Като ви нападне, друг някой ще дойде да ви спаси. В такъв случай, вие не чакайте да видите какво ще стане, но гледайте по-скоро да ви извадят от опасността. Сега вие сте от онези хора, които много вярват. Вие не взимате пред вид онази опасност, с която сте заобиколени. Не че тези опасности са нарочно поставени, но има нещо в живота, което не разбирате и

вследствие на това могат да ви постигнат много страдания. Вземете За пример идеята за Любовта, какви нещастия причинява на хората. Те я разтеглят, делят я на Любов към Бога, към майката, към бащата, към децата, към приятелите, към господарите и т. н. Каква любов е това? Туй, което хората наричат любов, е само едно отражение, привидно отражение на Любовта. То е нещо подобно на това, когато човек се оглежда в огледалото. В огледалото вие виждате само едно привидно отражение на вашия образ. Истинската Любов се основава на нещо. Любовта започва със здравето. Тя носи в себе си едно здравословно състояние на човешките чувства, на човешките мисли и тя носи в себе си един вътрешен импулс и дава условия за един вътрешен дълъг безсмъртен живот. Който е намерил Любовта, той е намерил всичко. Любовта е основа. Който е намерил Любовта, той ще намери и интелигентността. След като намери интелигентността, на трето място иде истината. Като намери истината, ще намери и доброто в света. Този е пътят, по който трябва да се върви. Ако ти нямаш в себе си Любовта, ако нямаш интелигентността, ако нямаш истината и ако нямаш доброто, ти нищо не можеш да постигнеш. Всичко друго е безпредметно. Без тези четири неща човек го няма там. Там няма и никаква наука, никаква основа.

Казвам: Ние сме дошли до една област, дето Любовта може да се постави на изпит. Ако един човек има Любовта в себе си, в който дом влезе и намери болни, тия болни ще оздравеят. Болният в неговата аура ще оздравее. Човек, който носи Любовта в себе си, като влезе между сиромаси, хора сиромаси няма да останат. След един, два месеца работите им ще се оправят. Ако човекът на Любовта влезе между хора, които не обичат истината и правото, тези хора ще почнат да се стесняват от него, и постепенно ще започнат да говорят истината. Любовта навсякъде внася едно преобразование. Сегашните учени хора са влезли в една хубава област. Това, което може да се харесва в тях, е тяхната добросъвестност. Те искат да избавят света от заблужденията. Колкото и да се стараят да направят това, те не могат

да го постигнат лесно. Ето, когато се създаде науката за Бога, в първо време хората приеха, че съществува само един Бог. После приеха, че съществува два Бога, после три, четири, пет и т. н. По този начин се внесоха много заблуждения между човечеството. Ако отидете в Индия, там пък съществуват 35 милиона богове. На кой от тях първо ще служите? Това е неразбиране. Такъв принцип не съществува в живота. Този принцип преди всичко не е научен. Едно начало има в света. Като се говори за Бога, някои казват, че той е подобен на въздух. Не, Бог не е нито въздух, нито етер. Всичко онова, към което съвременното човечество се стреми и което е придобило, хвърля един оттенък за Бога. Човек в себе си може да води Бога. Казвате: В Бога вярвам, но в тебе не вярвам. Ами ако вярвате в един човек, в какво в него ще вярвате? Ако вярваш в човека, ти ще вярваш в неговото сърце, т. е. в неговата Любов, в неговата интелигентност, в неговата истина и в доброто, което той носи в себе си. Това съставя човека. И за Бога същото. Човек е подобен на Бога, и Бог е подобен на човека. Така трябва да кажа, за да ме разберете. Като казвам, че човек е подобен на Бога, не разбирам неговото тяло, както е сега. Като казвам, че човек е подобен на Бога, ето каква аналогия, какво сравнение правя. За пример, дали един човек е богат или учен, това не може да се заключи само от неговата къща. Един богат и учен човек може да живее в една колиба, ако (е) скромен. И един богат и учен човек може да живее в един палат. Това не значи, че първият не е богат, нито учен, а вторият, който живее в палат, е учен човек. Учен, богат човек наричам този, който може да се преобрази, който може да тури на работа своето сърце, своя ум и своята воля. Аз наричам умен човек онзи, който може да служи на своята душа. Сега ний сме дошли до тази степен на развитие, когато човек не трябва да служи на своя ум, но умът трябва да служи на нас. Ние не трябва да служим и на сърцето си, нито на волята си. Дойдем ли до душата си, обаче, ние трябва да ѝ служим. На душата всички трябва да ѝ служим. Аз взимам думата служене в най-добър смисъл. Аз разбирам такова служене, както

майката може да служи на детето си, както професорът може да служи на своите добри ученици. Такова служене, такова поведение трябва да имате всички.

Сега къде седи научната страна на въпроса? Каквото мисли човек, това става от него. Човешката мисъл е магията на съвременното човечество. Бог е дал ума на човека като магическа тояжка, но човек е направил в това отношение една погрешка. Той и досега още не е употребил тази тояжка. Ще ви приведа онзи анекдот на един стар дядо и неговия внук. Когато наближило да умира, той извикал своя внук и му казал: Синко, тази тояжка ми остана от моя дядо. С нея се ожених, с нея родих и отгледах деца, тя ми помогна много в моя живот. Тази тояга е излязла от рая. Ако я вземеш и на тебе ще ти помогне. След това дядото умира. Синът (внукът) взел тоягата, държал я година, две, три, пазил я, но в това време нищо не работил. Очаквал всичко на тояжката, тя да му донесе щастието. В това време работите му съвсем се забъркали, той съвсем закъсал. Изминали десет години, но положението му не се подобрило. Един ден той си казал: Чудно нещо, с тази тояга съвсем се заблудих. Откак я взех, работите ми се объркаха повече. Ако не бях я взел, в тез десет години човек щях да стана. Той взел да мисли как да се освободи от тоягата. Да я продаде, никой не я иска. Да я остави някъде, жал му било. Един ден взел тоягата в ръката си и тръгнал да се разходи. Върви той и си мисли: Бре, от мене по-голям будала няма. В това време един бик го напада. Той започнал да се брани с тоягата си и в тази борба тоягата се счупила на две. От мястото, дето се счупила тоягата, започнали да текат пари, злато се изсипало. Като видел това, той си казал: Защо не се случи туй нещо преди десет години?

И тъй, мъчнотиите, които срещаме в живота си, не са нищо друго, освен онзи бик, който ни заставя да употребим тоягата си. При борбата с мъчнотиите, тоягата ни ще се счупи, но като се счупи, ще започне от нея да изтича злато. Все ще излезе нещо от тоягата. Следователно, по-добре е криво да мислиш, отколкото нищо да не

мислиш. Казвате, ами като мислим криво, можем да се заблудим. Оставете тази ваша философия. Първо трябва да поставите в ума си мисълта, че всички трябва да мислите. Първо трябва да мислите, защо Господ създаде въздуха, защо създаде водата, защо създаде светлината и защо създаде хляба. Това са четири елементи, които играят важна роль в живота. За тях човек трябва да си отговори. Въздухът е създаден, за да накара човек да мисли. Всички органически същества се нуждаят най-много от въздуха. Човек може да има знания, може да е силен, но ако само за три-четири минути спре дишането си, той изгубва и знание, и сила.

Този изкуствен начин, по който ние работим, ще развалим своето дишане. Често с нашата извънредна чувствителност, ние си поставяме най-лоши, най-опасни мисли в ума. Вие седите и си казвате: Какво ще стане с нас, как ще прекараме живота си? Някой седи и си въобразява: Ще стана милионер. Ами ако ми откраднат парите. Или ако ме убият? После си мисли: Цар ще стана. - Ами ако ме детронират и убият? Тогава ще стана професор. Това ще стане, онова ще стане, въобразява си различни неща, а с това страхът му расте. Най-после казвате: Не ми трябват тия работи, чакай да стана поне земеделец, че никой да не ме вижда. Че и там има трудности. Някога житото не стане, закъсаш и ще дойдат бирници, трябва да плащаш данъка си. И това не е лесно. Още по-опасна работа е тази. Вълци, мечки ще нападат овцете, стадото ти. Къде ще намериш мир? Тогава казваш. Чакай поне да се оженя. Ами ако жена ми изневери? Той не трябва да туря такава мисъл. После пък ще каже: Ами ако децата умрат? И при това положение ще чуете един проповедник, който се качил на амвона да разправя, че ще умрат хората. Това не е истина. Човек ще умре, но ако след като живее, не туря ума си на работа. Ако турите ума си на работа, всички ще живеете. И тогава иде друга една философия. Казвате: Чакай да се поналсивея, защото на онзи свет имало и без това големи мъчнотии. Мнозина са ме питали, къде е адът? И аз не го зная. - Че как така, нали си учен човек? - Не

зная къде е адът. В това отношение съм невежа. Не съм ходил там, нищо не зная. Казват, че имало вечен огън, че дяволът с вили мушкал хората. - Такова писмо не е имало, нищо не зная. Един от видните художници на времето си нарисувал една картина, в която представил положението на хората в ада. Там поставил много видни хора, между които и попове, владици. Най-после поставил отгоре и папата, да има кой да ги ръководи. Отишъл един от онези, които гледали картината при папата и му казал: Ваше светейшество, на една картина са поставили няколко владици и попове, между които и папата. - Извикайте художника при мене. Дохожда художникът и папата му казва: Вие ще извадите от картината си онзи папа, когото сте поставили. - Ваше светейшество, това не може да бъде. Според установените правила на църквата, това, което веднъж е влязло в ада, не може да излезе навън. Такова е вярването на католическата църква, че ако влезеш веднъж в ада, не можеш повече да излезеш. Това са все наши понятия, които ние сме наследили. - Ама това еди-кой си писал. Данте писал за ада. Данте ходил ли е в ада? Ние не спорим по този въпрос, но казваме, че има две мнения за ада. Данте е писал едно нещо за ада, а Христос е ходил в ада и нищо не е писал за това, което видял там. Данте пише за мъчнотиите на ада. А Христос, Който е ходил там, извадил всички, които били в ада навън. Дяволите дълго време след това съжалявали, че пуснали Христа в ада. Като влязъл в ада, Данте само описал страданията на хората в ада, а Христос понеже имал знания, Той извадил вън от ада всички души, които вярвали. Има един ад, който ние сами си създаваме в ума и в сърцето си. Аз ще ви говоря за този ад, именно. В този ад, именно се крие голямото противоречие. И след това ще кажете, че науката това е създала или онова е създала. Науката това е доказала или онова е доказала. Не, това са теории. Науката е доказала все хубави работи. Електричеството, За пример, е било знайно още от преди две, три, пет до десет хиляди години. Адептите в Египет са познавали електричеството от най-ранни времена. Това, което се говори, че

боговете са вдигнали завесите на Изида, това не е нищо друго, освен електричеството. Ще кажете, че това са заблуждения. Да, това са външни заблуждения. Сега ние нямаме ли заблуждения? Не е ли заблуждение да вярваш, За пример, че ако вярваш в една църква или в една вяра, ще се спасиш? Това не е ли заблуждение? Спасението не зависи само от една църква. Или по право спасението не зависи от никаква църква. Спасението е качество само на Бога. Само Бог е единственият, който може да спасява. Никакъв владика, никакъв поп, никаква църква, никакъв проповедник не е в състояние да спасява. Апостол Павел казваше: Бог беше в Христа и помиряваше хората със себе си, като не им вменяваше греховете. Това е учението сега. Да не се заблуждавате. Ти сам можеш да изправиш погрешките си. Така трябва да говорят истината. Аз не съм против тях, но те трябва да говорят истината. Всички хора, съдии, свещеници, учители, държавници, трябва да говорят истината. Понеже ако не говорят истината, горко им. Истината е велик фактор, който играе роля за развитието на ума. Ние никога не можем да поставим своя ум на онази висота на развитие, ако не говорим истината. Истината трябва да присъствува в ума на всеки човек. Когато истината влезе в ума на човека, тя му показва пътя към свободата. Истината ще ни освободи от всички несгоди. Истината е за ума, а доброто - за сърцето Следователно, истината и доброто представят една фамилия. Доброто е онази чиста девица на небето. Истината е онази, за която се казва - Глава на Твоето Слово е Истината. Истината е начало. Истината е това, което освобождава, това, което дава простор, което дава мощ и сила на човека. Това самосъзнание да побеждава над всичко в човека, това е истина. И всеки трябва да има Любов към тази истина.

„Не ви наричам вече раби, но приятели“. Кога може да се наречете приятели на Христа? Когато придобиете истината, тогава вие ще се почувствувате свободен, ще почувствувате, че не сте вече раби. И тогава Бог за тебе няма да бъде като господар, но като Баща. Понеже от Него излиза истината, като погледнете към Него, ще

почувствувате в Неговото лице Баща. Като ви е създал, Той ви е изпратил в света да учите. Това е един подтик. Той ви подтиква към хубави мисли. С това именно се отличава Той, че към всички наши прегрешения, които вършим, Той ни казва постоянно: Изправяйте, изправяйте! Каквито погрешки правим, Той казва: Нищо, че правите погрешки, но трябва да ги изправяте. Сега ако ме слуша някой от православната църква, ще каже: Защо не проповядва така, както православната църква проповядва? Ако ме слуша някой евангелист, ще каже: Защо не проповядва така, както евангелизмът учи? Ако ме слуша някой учен, ще каже: Защо не говори така, както учените хора говорят? Казвам: Слушайте, аз уважавам учението на всички, но аз ще проповядвам по старому, както аз разбирам истината. Ще туря на работа и науката, и философията, и църквата, и владиците, и поповете - всички. С всичко ще си послужа, защото няма нещо в света, което да не съм бил. Аз съм бил всичко: и поп, и владика, и цар, и какво ли не. Аз съм бил и слуга, и господар, и търговец, и майка, и баща - всичко съм бил. Всичко имам в себе си. Няма нещо, което да не съм бил. Следователно, аз изучавам живота в себе си. Каквото пожелая, всичко имам в себе си. Казвате: Нека видим как живее............ Не, аз не се занимавам във външни жени. - Ама да видим как живее този мъж. И с външни мъже не се занимавам. Жените и мъжете, това са сенки. Аз не се занимавам със сенките на нещата. Не казвам, че това са заблуждения, но казвам: Не губи времето си да се занимаваш със сенките си. Като станеш учен човек, можеш да впрегнеш сянката си на работа. Голяма работа се изисква, за да впрегне сянката си на работа. Учени хора се изискват за това. За сега сенките само ще ни покажат пътя към истината.

Христос казва: „Не ви наричам вече раби“. Защо? Защото Той туря Любовта като основа на живота. Като поставя Любовта като основа на живота, същевременно Той показва начин как трябва да се употреби тази Любов. Това зависи от ума на самия човек. Като казвам, че от човека зависи, имам пред вид всички ония дарби, които Бог е

вложил в него. Като е дал тия дарби на хората, Той изисква с тях да свършат някаква работа. Като излизате в планината между растения, животните, минералите, вие трябва да ги изучавате. Като отивате в обществата между хората, също така трябва да ги изучавате. Всички неща, всички явления в природата трябва да се изучават научно. Като изучаваме всички форми, в които животът се проявява, дохождаме най-после до човека, който е най-съвършената форма. Това е като сравняваме човека с животните, но като дойдем до ангелите, които са пак същества от човешки род, по-съвършени, виждаме грамадната разлика между хората и ангелите. Казвате: Къде са тия ангели? Те са на Земята, а ние, хората, живеем извън Земята. Ние сме още в преддверието на Земята. Земята е много по-голяма, отколкото ние я знаем. Засега измерват Земята и казват, че е всичко 12 хиляди километра в диаметър. Това е до схващането на съществата. Ако животните биха измервали земята, те щяха да имат съвсем друга представа за нея. Това е до съзнанието. Хората са дошли в съзнанието си до 12 хиляди километра, но Земята е много по-голяма. Най-първо ние не сме жители на Земята, но сме дошли на Земята, да се научим на онзи велик закон, как трябва да се ражда човек и как трябва да се възпитава, и как трябва да преодолява мъчнотиите. Затова е дошъл той на Земята. Пък ако иска безсмъртие, той ще се върне на Слънцето. Слънцето е истинският живот. Слънцето е истинската земя. То има сто хиляди километра в диаметър. Слънцето от астролозите се разглежда като земя. Астрологически те се взимат като един от зодиаците. Казват: Слънчев тип, сатурнов тип и т. н. Значи, астрологически слънцето е планета. И те са прави в това отношение. Слънцето е една голяма земя, (на) която се живее най-добре.

Сега да оставим този въпрос, дали това е вярно или не е вярно. Колкото моите думи са верни, толкова и вашите съмнения са верни. Ако кажете, че думите не са верни, и вашето съмнение тогава не е вярно, а ако моите думи са верни, и вашето съмнение е вярно. Аз не защищавам една теория. Все-таки аз се основавам върху известни

факти, върху известни данни. Ако ви преведа данните на някои напреднали хора, които са ходили на Слънцето, ще кажете, че това не е вярно, че това са въображаеми неща. Вий сте прави, но съществува един закон: Вий никога не можете да приемете някаква мисъл или никога в ума ви не може да се роди някаква мисъл, която да няма никакъв външен обект. Или никога не можете да си въобразите неща, които не съществуват. Аз бих желал някой да ми каже една мисъл, която не съществува в света. Каквото и да е мисълта, която се е породила в ума ви, все има някакво основание. Казвате: Може ли човек да ходи на 100 крака? Че той все е ходил някога на сто крака. Какво нещо е стоногата? Някога и човек е бил в положението на стонога. Но ако сега има сто крака, какво ще прави? Сто ботуша ще му трябват. Като е мислил дълго време, той най-после е дошъл до онова економическо положение, да разбере, че не му трябват сто крака, но само два. Хиляди години е мислил по този въпрос, докато най-после дошъл до заключението, че му трябват само два крака, и то не в хоризонтално положение на земята, а перпендикулярно на нея; това е до известна степен така. Аз не искам да споря по въпроса. Спорът никога не разрешава въпросите. Той не представя никаква истина. Всичкият труд, който човечеството полага, и той си има своето место. Всички учени хора, които служат на олтаря на науката, имат пред вид доброто на човечеството. Всички имат най-добри желания по отношение на него. Ний не можем да ги обвиним. Никого не можем да обвиним. Има някои, които са били заинтересувани, но милиони от тях са били разпнати за истината. И след тях пак милиони са били техни истински ученици. Обаче, онези ученици, които донякъде само са разбирали учителите си, те са изопачили истината. Като дойдете донякъде, вие казвате, че трябва да примирите религията и науката. - Няма какво да примирявате религията и науката. Религията трябва да се занимава с Любовта, а науката - с човешката интелигентност. Религията трябва да се занимава с доброто, а областта на науката е външният, обективният свет, т. е.

всичко онова, което Бог е създал отвън. Религията се занимава с вътрешния свет у нас. От това гледище, ние трябва да проучим Любовта, която действува в нашето сърце, както и доброто, което действува в нашето сърце. Тези неща са в самия човек. Човешката интелигентност е отпред на челото, а религията е отгоре на главата. Те образуват помежду си прав ъгъл. Освен тези области, има и други, за които сега няма да говоря. Тези са две важни области. Човек се отличава по челото си и по темето си горе. Кривата линия отгоре отличава човека от другите същества. Челото и темето в гениалните хора има отлична линия. У хора, които не са религиозни, тази линия на темето е счупена, изкривена. У хора, които не са умни, не са интелигентни, линията на челото е изкривена, вдлъбната. Някои художници могат да нарисуват главата на човека, да покажат каква трябва да бъде линията на челото и тази на главата, короната, темето отгоре. Главата е първият опит, най-гениалното нещо, което човек е създал до сега. Всички животни, вълците, мечките, тигрите, овцете и др. са създали жилище за себе си, но такова удобно жилище, каквото е човешката глава, нито едно животно не е създало. Главата е във връзка с всичко живо. Тя има своите апарати: Свое радио, свои тренове, с всички е в съобщение. Тя е в съобщение със звездите, със слънцето, с всички планети, с всичката вселена изобщо, както и с Бога. Това са връзка(и), направени все с главата. Щом бутнеш това радио, веднага ще заговориш с Господа. Някому радиото е ръждясало. Той не може да влезе в съобщение с Господа и пита: Къде е Господ? - Бутни радиото си и ще чуеш Божия глас. Сега аз не мога да ви направя религиозни. Ако сега трябва да ви направя религиозни, вий сте закъсали. Аз говоря за Любовта, а не за религията. Религията е външната страна, а Любовта е вътрешната страна в човека. В този смисъл религията е наука за Любовта. Все трябва да има един когото да обича, и който да ни обича. Всички търсят някого да го обичат. Гледате една жена тича, търси някого. Кого търсиш. Тя търси своята симпатия. Гледам един момък, търси и той своята симпатия. Отворил

очите си, казва: Къде е тя? Като я намери, като дойде до нея, става кавалер, внимателен, нежен. За него целият свет е светъл. Изгуби ли симпатията си, светът му потъмнее. Казвате: Кажи някаква истина. - Искате да ви говоря калугерски работи, да ви кажа, че симпатии не ви трябват. Аз ви препоръчвам най-малко една симпатия. Като намерите едната, ще дойде и втора, и трета, и четвърта и т. н. Щом се роди първото дете, това е вече една симпатия. Защо са децата? Когато човек влезе в брак, той вижда, че не е свободен от своето животинско състояние. В него се ражда подозрение, завист, користолюбие, ревност, страх, че някой ще му вземе жената. И той е готов вече да вади нож да се защищава. Щом му се роди едно дете, умът му се отвлича, и той престава да тормози жена си. Като се роди детето му, той разделя Любовта си. Дава част от нея и на своето дете. Това дете е друга негова симпатия. Следователно, през тези симпатии ти търсиш Любовта. Нямаш ли Любов в себе си? Знайте, че една симпатия представя една буква. Хилядите симпатии представят буквите на една голяма азбука, с която трябва да говориш. Защо човек трябва да мисли, че другите хора ще му вземат симпатията? Симпатията, която Бог ни е дал, никой не може да ни я вземе. Твоята симпатия трябва да бъде толкова учена, че когато един момък хвърли око на нея, тя трябва моментално да стане невидима. Като види тази опасност, тя веднага ще се скрие в тебе. Като мине опасността, тя веднага ще излезе и ще каже: Аз само тебе искам да гледам. През твоите очи искам да гледам света. Така говори симпатията. Ще кажете: Говори малко по-религиозно. Не, в моите очи вие още не сте религиозни. Мислите ли, че когато някой гледа една жена, това е лошо. Не, това е благословение. През очите на тази жена Бог изпитва ума на този човек. Също така и през очите на жената Бог изпитва мъжа, какъв му е ангелът - слаб или силен. Като ме погледне през жената Бог вижда нещо свещено. Изобщо, чрез очите на мъжа, и чрез очите на жената се изпитват хората.

Така се познава и Бог. Като дойде Любовта и тя така гледа. Сега това е едната страна. За да мисли правилно, човек трябва да впрегне ума си на работа. Ако не впрегнете ума си на работа, вие бедствувате да изгубите това, което имате. Според Библията, хората били поставени в рая, като в школа за посвещение. Тогава Бог им казал по какъв начин трябва да учат. Бог прекарал всички животни през Адама да им тури имена. Там Бог му даде цяла програма как да работи. Откъде дойде грехът? Грехът дойде с влизането на змията, на адепта, на учения в рая и каза на Ева, че ако ядат от плода на забраненото дърво, те ще придобият много повече знания от тези, които Бог ще им даде. Това е заблуждение. Плодът не може да съдържа повече знания, отколкото човешката глава. Ева имаше повече знание, отколкото се съдържаше в плода. Като направиха опит, те видеха, че изгубиха и това знание, което имаха и придобиха знанието, което съдържаше това дърво. Какво беше това знание? Знанието, което сега имаме. Казва се, че това дърво беше дърво на познание доброто и злото. Според нас, това дърво беше един голям паразит. Ева яде от този плод, поради което днес всички хора не могат да се освободят от това паразитно състояние. То е като един неканен гост. Днес от всички се искат усилия да се освободят от тези впечатления, от известни заблуждения в света. Заблужденията винаги се дължат на известен недоимък. Не е богатството, което ражда лошия живот в света. Идеята за богатството е родила смъртта. А сиромашията е родила лошия живот, кражбата и какви ли не още престъпления. Казвате: Блажени нищите духом. Нищите, за които Христос говори, не са тия сиромаси, които са родили и създали престъпленията в света. За каква сиромашия се говори в случая - за сиромашията на сърцето, за сиромашията в ума и за сиромашията във волята на човека. Тази сиромашия, именно е родила хилядите грехове в света. Ако един мъж би имал една умна жена, която може да ходи и да се връща от слънцето, би ли се съблазнил в нея? Какво би направила тя? В една минута отгоре тя би го накарала да изтрезнее. Ако той се

съмнява в нея, тя ще го издигне 10-20 километра нагоре във въздуха и ще го пита: Съмняваш ли се още? Той ще й каже: Моля ти се, пусни ме долу. Ако още продължава да се съмнява, тя ще го вдигне на по-голяма височина. Там има студени пространства. Този мъж така ще се възпита, че кой каквото се опита да каже за жена му, той ще каже: Моля ви се, не се опитвайте да говорите нещо за жена ми, че тя ще ви вдигне горе в пространството на голяма височина. Знание има тази жена. Тя не е човек, с когото можеш да си играеш. Това е Любов. Тя ще те дигне горе във въздуха и ще каже: Ти трябва да слушаш и ти ще се подчиниш. И ти щеш не щеш ще й се подчиниш. Мъжът представя другия въпрос, разумното в света. Ако пък жената подозира мъжа си и той може да отива до слънцето и да се връща, и той ще направи с нея същото, каквото жената може да направи с мъжа си. Той ще я хване за косата и ще я пита: Ти съмняваш ли се в мене. Ако се съмнява, той ще вдигне още по-високо във въздуха. Тогава жената ще каже за мъжа си: Не го закачайте. Той не се шегува. Той е страшна работа. Тези знания, които има, никой не може да му се противопостави. Това е само за изяснение. Тези неща са възможности. Това са неща, които хората почнаха да ги правят. Някои богати хора, като се разгневи нещо жената, мъжът й купува билет и я туря на аероплан и хайде на високо. Като се качи няколко километра нагоре, всичката й неврастения изчезва. Чистият въздух сменя състоянията. Еднообразният живот, еднообразните мисли и чувства, които човек преживява, го правят неврастеник. От сутрин до вечер ние сме в една малка клетка, че няма с какво да се занимаваме. Най-голямото разнообразие за човека е в неговата глава. Там са събрани повече от три билиона и 700 милиона клетки на едно място. Това са същества, които живеят в един голям град в света. Като влезете в главата, там ще намерите толкова учени същества, и то от различни области на науката. Там всички работят. Когато един ангел слезе от невидимия свет, той няма да говори на хората, но само ще бутне радиото и от там ще ти проговори. Казвате: Някой ми бутна радиото.

Това наричат хората интуиция, свръхсъзнание, самосъзнание. Сега да обясня какво нещо е простото съзнание. Човек с просто съзнание има впечатления само от външния свет. Това същество не отличава себе си от личността. То се движи в много тесен кръг. За него животът е много обикновен. Освен това имате същество с обикновено съзнание, каквото е съзнанието на обикновените хора. Той е привързан повече за земята. В този човек се зараждат чувства на скръб и на страдания. Най-после имаме човек на самосъзнанието. Той е човек на сегашната култура, сегашният човек. Ние искаме да изправим погрешките на своето минало. Обаче, трябва да знаем, че не можем да изправим погрешките на миналото си в своето самосъзнание. За да изправим погрешките си, ние трябва да минем в космическото съзнание, или в свръхсъзнанието, или в съзнанието, чрез което Бог ще ни подейства. Това е вътрешната интуиция, при която ще дойде нещо и тихо ще ти пошепне: Пътят, в който вървиш, не е прав. Това наричаме покаяние. Ще се покаеш от какво? - Ще се покаеш от онези криви разбирания, които си имал за живота. Какво по-криво разбиране от това да желаеш да станеш богат. Да туриш пари в една банка и да се осигуриш, че за нищо да не мислиш. Че ако баща ти те обича, ти няма за какво да мислиш. Ако се осигуряваме по този начин, именно, чрез богатство, чрез пари в банките, ний никога няма да прогресираме. Щом провидението ни праща на земята, ний сме осигурени вече, но трябва да учим. Ний сме пратени на земята да учим - нищо повече; Добрите хора трябва да учат. И тогава, през всичките положения, през които минаваме, ний трябва да учим, понеже съзнанието ни постоянно се сменя. Като учиш, ще придобиеш нещо. Животът не е еднообразен. Но човешкият живот, животът на хора с простото съзнание, е еднообразен. Ти си богат, имаш на едно ядене най-малко 5 блюда, значи три пъти на ден по пет блюда правят 15 блюда. Като умножите 365 дена по 15 менюта, какво правят? Какво ще научи човек от тези блюда? Какво ще научи човек от яденето? Ще кажете, че днес яденето е много хубаво. Какво хубаво има в яденето.

Какви ли дреболии има в него. Утре ще кажете, че яденето ще бъде по-хубаво. На други ден ще бъде още по-хубаво и т. н. И тогава, ний прекарваме живота без да мислим. След като си ял едно хубаво ядене, след това трябва да отидеш да учиш, да научиш нещо, да си платиш за яденето. За всяко ядене трябва да плащаш. Идеите в човека не са в самосъзнанието. Те са резултат или основа, върху която се развива космическото съзнание. Космическото съзнание е широкото съзнание, което ще побратими хората. Самосъзнанието показва нашите погрешки, но то ни разделя. То е създало у нас личния елемент, който човек е въздигнал в култ, вследствие на което е дошъл до положението да се чувствува обиден, унижен. В какво сме унижени. Унижени сме в това, че не разсъждаваме. Аз се унижавам, когато не мисля за хората, както трябва и не мисля това, което трябва, аз се унижавам, когато не мисля за светиите, за ангелите това, което трябва; аз се унижавам, когато и за Бога не мисля това, което трябва. Аз се унижавам, когато за природата мисля това, което тя не е. Унижение е, когато за всички неща мислим това, което не е. Когато почна да мисля това, което е, аз започвам да се подигам, започвам да функционирам правилно. Дойде в тебе една мисъл, не знаеш как да се справиш. Дойде една болест, не знаеш как да се справиш. Дойде едно съмнение, не знаеш как да се справиш. Човек трябва да знае как да се справи с всичко това. Как ще се справи? Ще се молим на Господа ли? - Не, ще влезем в Божественото училище, ще се помолим да ни изправят, да ни просветят, да разберем откъде идем и накъде отиваме. Така ще разберем от где идат и на къде отиват сегашните противоречия. Създаде се една теория на противоречия. Тя все ще ни наведе на известна истина. Обвиняват някой мъж, че имал няколко жени. Или обвиняват една жена, че имала няколко мъжа. На какво се дължи това? Оженил се някой мъж, но видял една мома, която го обикнала. Тази мома е неговата майка, която го обича. Ама тя го прегърнала. Тя е младата му майка. Ама нямала право да го прегръща. Дошла след това жена му неразположена. - Че тази мома

била едно време негова майка. Тази мома е търсила с години брата си, намерила го, прегърнала го. Какво има от това. Този мъж е бил нейният любим брат, когото тя едва днес е намерила. - Ами от где дойде тази сестра? - Че той има много сестри, не само една. Тъй щото, възлюбената на един мъж, може да е била някога негова майка или негова сестра. Значи, на мъжа може да дойде майка му, сестра му отнякъде, а на жената може да дойде баща й или брат й. Питат ги: От где дойдоха тия ваши майка и баща, както брата и сестрата ви? Питам: Каква престъпност има в това, че ти храниш не едно плътско, но едно любовно чувство към някого. Вие трябва да различавате тия чувства в себе си. Плътското чувство е користолюбиво чувство. Ако имаш едно плътско чувство към кокошката, ти гледаш да я нахраниш, да стане годна за колене и един ден ще я заколиш и изядеш. Ако имаш любовно чувство към кокошката, ти ще я гледаш, ще я храниш, ще я оставиш свободно да живее при тебе. Къде е престъпността, че един мъж обича една жена или че една жена обича един мъж? В това няма никаква престъпност. Защо тогава ще туряме престъпността там, дето тя не съществува? Тогава за какво ще ни послужи нас религията? Ако истинската религия внася в нас Любов, тези работи ще изчезнат. Тогава в отношенията на хората няма да има никаква престъпност. Защото закон е, когато един човек обича друг, той никога не може да направи престъпление. В Любовта престъплението е изключено. Престъпленията стават само в безлюбието. Една жена може да съгреши само тогава, когато няма Любов. И мъжът може да съгреши само тогава, когато няма Любов. Мъжът греши само тогава, когато в него интелигентността не работи. Щом той е интелигентен, умен, той ще има и Любов в себе си. Докато истината работи в ума на мъжа, той не може да греши. Щом истината престане в него да работи, той започва да греши. Докато доброто работи в сърцето на мъжа, той не греши. Щом доброто престане в него да работи, той започва да греши. Това са научни данни. Ще знаете тогава защо прави човек погрешки. Аз правя разлика между погрешки и грехове.

Има разлика между грешки, погрешки, престъпления и грехове. Тъй щото, аз не говоря за грехове, но за погрешки на хората. Тогава как ще коригирате престъпленията, които стават от Любовта? Казвате за някоя жена, че се е влюбила. Като се влюбила, според вас, това е престъпление. Според мене пък, никога една жена, която се е влюбила, не може да направи престъпление. Аз не вярвам в нейните престъпления. Ако пък наистина е направила някакво престъпление, това вече не е Любов, но е плътско увлечение. Плътското влечение е едно течение, което взима човека и го носи. Любовта е едно разумно движение, разумна сила, която повдига човека и го носи в планината. Тя не е сила, която сваля човека надолу и го търкаля като камък. Похотта е камък, който се търкаля, но Любовта е сила, която дига човека нагоре в планината. Който се търкаля надолу, той може да направи много престъпления. Един камък, който се търкаля надолу, той може да направи много престъпления; каквото срещне на пътя си, ще удари, ще осакати.

„Не ви наричам вече раби, но приятели“. Рабът не знае каква е Волята Божия. Сега, За пример, се препоръчва економическо подобрение на човечеството. Но за да се постигне това, трябва да се постави една основа. Каква трябва да бъде тази основа? За да се подобри човечеството економически, за да се създаде един добър строй, трябва да се повикат най-разумните хора в света, които познават социалните закони, които познават добре и човешкото естество. Най-умните, най-честните, най-справедливите, най-добрите хора трябва да се поставят на чело, за да разрешат правилно въпросите. Когато дойде до религията, ще повикаме онези хора, в които царува истината и Любовта. Ние казваме, че всички тия хора се раждат готови. Между съвременното човечество има хора готови родени, които могат да поведат човечеството напред. Ние сами се спъваме. Непросветените спъват просветените. За да изясня тази идея, ще послужа с картината на един английски художник. Той нарисувал един висок планински връх, на който поставил един идеал,

към който всички хора се стремят. В полите на върха се виждат безброй хора, които се стремят към този връх и правят усилие да го постигнат. Обаче, като рече един да се покатери по-високо от другите, веднага близките около него го хващат за дрехата и го свалят надолу. Второ(и) се покатери и с него направят същото. Така всички хора с години обикалят около този връх, но нито един не може да стигне височината, защото сами се спъват. Всеки казва: Слез ти, за да се кача аз. Ако ти се качиш пръв, но не подготвен, какво ще видиш? Ще видиш толкова, колкото е видел един българин, който Отишъл на хаджилък в Ерусалим. Като стигнал в Ерусалим, казали му, че там има един прозорец, от който като надникнеш, ще можеш да влезеш в съобщение с жителите на духовния свет. Като се върнал от хаджилъка, питали го какво видел, но той отговорил: Много неща видях. - Видя ли този прозорец, можа ли да се разговаряш със съществата от духовния свет? - Прозорецът видех, видел там много запалени свещи, но с никого не можах да се разговоря. Че това именно е най-важното, да влезеш в съприкосновение с възвишения свет, със съществата там, да влезеш във връзка с мислите на тези, възвишени, трезви души. Това показва, че ний, хората, още сме много изолирани от този свет. Затова хората се срещат и се питат помежду си къде живеят поетите, къде живеят философите, учените хора, царете и т. н. Всички живеят на земята, на земята между вас, но не ги виждате. Че и ангелите живеят на земята, но не ги виждате. И рибите живеят на земята между хората, но те не виждат хората. Само че рибите живеят във водата, а хората на сушата. Напредналите същества не си служат вече с въздуха. За тях въздухът е такова нещо, каквото за нас представя водата, като среда за живеене. Днес и въздухът за нас е вреден. Та тия същества живеят пак на земята, но ако се отворят очите ви, ще видите, че земята е най-малко десет пъти по-голяма, отколкото ние я виждаме. Ако питате рибите, колко е голяма земята, те какво ще кажат? Как ще измерят земята? Или как ще измерят океана, в който живеят? Ние измерваме въздуха, но има

нещо, което не можем да измерим. Ние измерваме това, в което само не можем да живеем. Разумните същества не живеят само във въздуха. Средата, в която живеят, те я наричат етер. Има нещо, има едно положение, при което човек може да стане безсмъртен. Като влезе в съответната за това среда, човек става безсмъртен. Тогава и да искаш да умреш, невъзможно ще бъде. Ако искаш да умреш, ще слезеш на земята. Ако не искаш да умреш, ще се качиш горе в съзнанието си, да се повдигнеш.

Христос казва на Своите ученици: „Както Аз не съм от този свет, така и вий не сте от този свет". Че как да не сме от този свет. Това значи, ние, хората, не сме от света на животните. Ние отдавна сме се отрекли от животните и ги караме сега да ни слугуват. С това вие им казвате: Вие ще се научите да мислите като нас. И когато се научите да мислите като нас, тогава ще ви освободим. Но докато мислите по животински, вие ще орете нашите ниви - нищо повече. Ще се научите да мислите като нас. Сега всички искате да влезете в Царството Божие. Царството Божие е този свят, за който сега ви говоря. Съществата от онзи свет живеят на Земята, както и ний живеем на Земята, само че те имат високо съзнание за нещата. Тези същества не се безпокоят от болести, от сиромашия от лошите хора - нищо не ги безпокои тях. Вие с нищо не можете да ги обидите, но и те не дават за това никакъв повод. Ако кажете на някои от тия същества, че му се сърдите, той веднага ще извади една кесия със злато от джоба си и ще каже: Заповядайте. Никой не може да говори лошо за тях, защото каквото кажете, те веднага ще ви дадат кесия със злато. Те ще вземат златото, ще ви го дадат в ръце и вие веднага ще престанете да говорите за тях. Сега всичко в света се прави с пари.

Ще приведа един пример за силата на парите. В Русия по едно време искали да прекарат един много строг закон против евреите. Обаче, евреите успели да подкупят всички руски министри, да говорят в тяхна полза. Но не успели да подкупят само председателя. Този закон искал да изкара евреите като вредни хора за Русия. По

едно време един богат евреин отишъл при председателя, подал му една голяма торба със злато и му казал: Ще ви моля, Господин председателю, да чуете само две думи от мене. Подал торбата в ръката му и казал: Вземи и мълчи! Ще кажете, че не е добре да подкупуват министрите. Че и онези, които прокарват този закон, трябва да знаят, че земята не е тяхна, земята е за всички хора. Ний сме за всички хора. Българите, англичаните, русите и всички останали народи дойдоха от после. Първо се създаде земята, а после хората. Преди всичко ний сме хора, които имаме четири качества в себе си, първо Любовта действ(у)ва у нас, второ - разумността работи у нас. Трето, ний имаме истината в себе си и четвърто - ний сме добри. Тези четири качества отличават човека от другите животни.

Най-после, в деня, когато министерският съвет заседавал, за да реши да се приеме или не се приеме законът, всички министри говорили в полза на евреите. Само министър-председателят мълчал. По едно време императорът го запитал. Вие защо мълчите? - Ваше величество, всички министри взеха торби, за да говорят, а аз взех торба, за да мълча. Та сега и вий понякога защищавате истината, защото сте взели торба, за да я защищавате. Някога пък, замълчавате истината, защото сте взели торба, за да мълчите. Понякога казвате: Ти трябва да проповядваш истина. Питам: Ако си една запалена свещ, трябва ли да се загасиш? - Никога. Има място за запалване. Има място за мълчание, но никога не загасявай свещта си. Никога не загасявай свещта на своя ум. Мисълта трябва постоянно да тече във вашия ум, силата на вашия живот не седи само в думите, но седи в онова, което мислиш. Ако мислим право, ние ще привлечем силите на природата. В света и в природата има здравословни вещества, които ний привличаме с мисълта си.Има един разумен свет, който постоянно ни заобикаля. Всичкото ни нещастие седи в онова, което ний разбираме. Разбирането трябва да бъде без сенки, разбиране без съмнение. Разбирането трябва да се обуславя на онази вътрешна интуиция, която се намира във вашето свръхсъзнание, както и в опитността на

всички хора, които мислят като тебе. Мога да ви цитирам ред случаи. Няма да се мине дълго време и пред вас ще се отвори светът, и вие ще добиете това висше съзнание. И тогава за един ден вие ще научите толкова, колкото за хиляда години не бихте научили. Много неща има още да учите. Какво ще видите, като се отворят очите ви? Много чудесии ще видите, и като се върнете, ще кажете: Сега разбрах как трябва да се живее. Трябва ли богатият да се възмущава от бедния? Не, богатият трябва да потупа бедния, който всеки ден го безпокои, като му иска пари или друго нещо и да му каже: Братко, не си само ти, който се нуждае, много бедни като тебе има в света. Един анархист отива при един милионер и му казва: Слушай, ще дадеш една голяма сума, или ще видиш /показва му револвера си/. Милионерът му казал: Знаеш ли на колко милиона възлиза моето богатство? Анархистът казал приблизително. - Знаеш ли колко милиарда хора има по света - два милиарда. Направи сметка тогава, колко се пада на всеки човек. На тебе ти се пада, както и на всички хора по четвърт долар. Вземи тогава този четвърт долар и си върви. Нека дойдат и останалите хора, всеки да се вземе частта. Аз не мога да раздам богатството на цялото човечество само на едного. Та като дойде някой при мене, пада му се четвърт долар, от това, което имам. Повече не мога да му дам. Като вземе своето, да си върви. Аз не мога да му дам нещо, което струва милиони. Като дойде в дома ми, аз му дам нещо, покажа му своята Любов, и той си отива и казва: Много ти благодаря. Много нещо придобих днес. Досега бях страхливец, но сега разбрах как трябва да се живее. Сега вече съм безстрашлив, зная как да живея. Това, което е придобил, то е богатство. Какво донесе Христос със Себе си. Той не искаше да ни направи богати. Природните богатства лесно могат да се придобият. Аз ще ви дам едно правило за това. Ще ви дам една магическа тояжка. Аз ще ви кажа как може да се провери къде има злато. Първо ще вземете един наполеон и ще го заровите в земята някъде. След това ще вземете една пръчка и ще отидете с нея до мястото, дето наполеонът е заровен. Пръчицата веднага ще почне

да се огъва. Понеже златото има афинитет към човека, пръчицата ще почне да се огъва. Ще разровите земята на това място и ще намерите наполеона. Така човек ще започне да познава къде има заровено злато в земята. Мнозина са идвали при мене да ме питат зная ли къде има злато. Казвам: Аз не се занимавам с такива работи, не гадая, не откривам на хората къде има злато. Наука има за това. А на вас казвам: Ще се опретнете да работите, като работите, ще намерите пари. Който не може да работи, не му е определено да има пари. Той ще си остане сиромах.

Казвам: Бог е вложил сила във вашите умове и във вашите сърца. Всички трябва да имате един свещен трепет към знанието. Не да се роди състезание между вас, то да се роди един свещен трепет, да придобивате знание. Колко хубаво е, когато човек знае! При мене са идвали мнозина да ме питат: Какво мислиш за мене. Казвам: Ти се съмняваш в жена си. В жена ти има две хубави черти, които показват, че тя мъчно може да сгреши. Тя е много честна жена. Ти подозираш жена си и се съмняваш в нея, но нямаш право. В тебе има по-големи слабости, отколкото в нея. Ти се измъчваш от това, което не може да стане. Всеки човек си има един страх от нещо в живота. В страха има обратни течения. Когато страхът дойде, кръвта нахлува във вътрешните съдове, вследствие на което човек външно пребледнява, пожълтява. Ако не знае как да се справи със страха и не знае как да се лекува, в човека ще стане една реакция, която може да го отрови. Ако не знаеш как да се лекуваш, страхът ще причини в тебе голяма омраза. Страхливите хора обикновено имат голяма омраза в себе си. Страхливият може да напакости на всеки човек, към когото изпитва известна омраза. В страха се образуват много отрови, които тровят човека. И в Писанието е казано: Страхливите няма да наследят земята. Те нито могат да мислят, нито могат да направят добро. Друг е въпросът ако страхът е във връзка с човешкия ум, с човешката интелигентност, ще се яви благоразумието. Благоразумието се дължи на човешкия страх. Ако човек съчетае причинността, която е отпред

на челото, със страха, който е от страна на главата, той ще създаде в себе си едно добро качество. Той ще владее силите, с които ще може да си помогне във всеки даден случай. Вземете, За пример, кобрата, като види един тигър, тя веднага се изправя и застава срещу него. Като я види, тигърът веднага се свива от страх, защото знае, че ако тя го клъвне по опашката някъде, животът му веднага ще отиде. Кобрата е малка в сравнение с тигъра, но има силна мисъл, която действува хипнотично. Тя казва на тигъра: Опитай се само, но ще платиш с живота си. Сега и на вас казвам: Ако пред вас излезе един ваш неприятел, как ще се опълчите срещу него. Като кобрата и ще му кажете: Опитай се само. Живота ти ще коства. Казвате: Каквото каже Господ. - Че вие Господа отвън ли ще го търсите. Отвътре трябва да го търсите. Ето какво разбирам да търсите Бога отвътре. Един индийски адепт поддържал, че всичко е от Брама създадено. Следователно, никой няма право да се меси в неговите работи. Като се оженил, родило му се едно хубаво гениално детенце. Един ден, като спяло детето в люлката, явила се в стаята една кобра и се надвесила над детето. Нещо отвътре му казало. Застъпи се за детето. Но той си казал. Брама създаде детето, Брама създаде и кобрата. Той да се разправя с нея. Кобрата се приближила при детето и то умряло. След това се явил индусът при Брама. Последният го запитал: Защо остави кобрата да клъвне детето? - Че ти създаде детето, ти създаде и кобрата. Аз мислех, че ти ще се застъпиш за детето. - Че и ти си създаден от мене. Защо не изпълни волята ми? Понеже не изпълни волята ми и не се застъпи за това дете, ще те изпратя на неговото място. Не, като дойде кобрата, ще застъпите правото на детето с една цепеница и ще кажете, че няма право да се занимава с децата, но ще ходи из горите, дето е нейното място. Какво представя тази кобра? Всяка завист, всека омраза, всяко отрицателно чувство у вас, което всеки момент се готви да ви ухапе, да отнеме най-хубавото във вас, не е ли тази кобра, която всеки момент може да ви умъртви? На тази кобра й трябва само една цепеница. - Нищо повече. Не питайте защо

Господ създаде тази кобра, но вземете една цепеница и я ударете. Под цепеница разбирам магическа тояжка.

„Не ви наричам вече раби, но приятели, защото рабът не знае какво прави господарят му“. За да бъдем свободни, ние трябва да се застъпваме, но не с думи. Двама души спорят помежду си. Единият има да дава, другият има да взема. Длъжникът казва, че няма сега възможност да се изплати, а кредиторът настоява да му плати. Ти слушаш този спор, приближаваш се и питаш: Какво спорите? - Този има да ми дава. Колко? 200 лева. - Добре. Ето тези 200 лева, аз плащам заради него, защото отдавна имам да му давам, но не мога да го намеря да се изплатя. Дълго време как го търся, но не мога да го намеря. Това значи Любов. Няма какво да убеждавате кредитора да пусне длъжника си или да отложи плащането. Ще платиш заради брата си. Тъй се върши Волята Божия. Какво ще ходиш да убеждаваш човека, да прости или да отложи полицата. Плати заради него - нищо повече. - Готов ли си да простиш? - Няма какво да се разправяте с човека. Ще отидеш при кредитора му и ще платиш вместо него. Всеки, който отива да примирява, той трябва да направи нещо от своя страна. Не трябва само теория. Ние трябва да се покажем силни в малките неща. От всички се изисква самообладание. Затова вие трябва да възстановите вярата си. Аз не говоря за суеверие, но за вяра. Вярата трябва да послужи за основа на вашите интелектуални сили. Интелектуалните сили ще бъдат плод на вашата Любов, те ще бъдат плод на доброто, което действува у вас.

И тъй, всички се нуждаете от един отличен ум. Вий го имате, но трябва да го развиете до съвършенство. Аз съм правил много опити, и понякога се радвам като виждам, че светът може да се поправи много лесно, толкова лесно, че никому не дохожда на ум как може да стане това. Сега ще ви преведа един пример, който съм превеждал много пъти. Едно момче отишло при един грънчар майстор, да учи занаят. То прекарало при него три години и се научило да прави стомни, грънци - разни грънчарски изделия. Един ден то казало на господаря

си, искам вече да се отделя на самостоятелна работа. Искам да ми дадеш майсторско свидетелство. Грънчарят се съгласил, дал му свидетелство, произвел го майстор и го пуснал да отиде свободно да работи. Момчето, вече млад момък, започнало да прави различни грънци. Направило си пещ и започнало да пече своите произведения. Какво било учудването му, когато видело, че всички грънци се пукали в пещта. Тогава той Отишъл при господаря си и казал: Господарю, не зная каква е причината, но всички грънци, които направих, при поставяне в пещта се пукат. - Лесна работа, казал майсторът. Остани при мене още три години, ще научиш и това изкуство. Този момък внимавал какво прави господарят му, когато ще пече грънците. Като ги поставял в пещта, той духвал във всяко гърне, казвал „ху“ и изваждал гърнето от пещта здраво, добре опечено. И момъкът научил това изкуство, но казал на майстора си. Бре, за едно „ху“ трябваше да прекарам още три години при тебе. Сега всички хора за едно „ху“ трябва да прекарат още три години при майстора си да учат занаят. Това „ху“, аз го превеждам - не е нищо друго, освен една сладка дума.

Наскоро имах една опитност. Една вечер дойде при мене един мой познат, но започна така да ме ругае, както рядко можете да наругаете някого. Защо? Защото бил сиромах, защото бил гладен. Не ми трябват твоите проповеди, казва той, аз се нуждая от пари. Гледах го, гледах го, оставих го да се изкаже и после му казвам: Виж, ако е да постъпя по човешки, аз не би трябвало да ти дам нито парче хляб, но аз ще постъпя според Божията Любов. Понеже Бог дава еднакво на всички, аз ще ти услужа като на приятел. Като се наяде добре, казва: Извини ме, много добър човек си. - Така можем да бъдем всички добри. С това аз проповядвам закона. Ако бях му казал, че той няма право да говори така, че знае ли колко и какви добрини съм му правил, той нямаше да придобие нищо. Но аз си казах за себе си: Аз ще постъпя по Божия закон, а останалото е негова работа. Той най-малко имаше право да постъпи така, но ще се научи. Като се нахрани добре, извини се, съзна погрешката си. Този пример трябваше да ви

го дам, за това се случи това нещо. Казвам си: Ще преведа този пример на своите ученици. Всичко, каквото става в света, е за добро на онези, които любят Бога. Турете Любовта за основа, интелигентността за сила, истината за тил, а доброто като по(д)будителна сила в живота си.

Казвам: Не ходете да се оплаквате, че това или онова сте изгубили. Някои се оплакват, че са изгубили майка си, баща си, или сина си, или парите, или слугата си, и т. н. - Оставете тези ваши заблуждения. Нищо не сте изгубили. Вий не сте родени да бъдете нито богати, нито професори, нито философи и ред други неща. Това са второстепенни работи. Вий сте родени мислещи същества да вършите Волята Божия. Ако това можете да направите, всичко друго ще имате, всичко друго е във времето. Ако не се научите право да мислите, всички други неща са безполезни. Ако се научите право да мислите, всичко друго е полезно и не ви е забранено. Защо ще се жениш, само да мъчиш жена си. То е все едно да имаш едно богатство, което да не знаеш как да употребиш. Ако си умен човек и милиони могат да ти дадат, но поне ще знаеш как да ги използуваш. Ако си глупав, няма смисъл да си богат. Бог задържа своите благословения от нас по единствената причина, че не сме достатъчно умни и разумни. Това не е за упрек. Не казвам, че не сте добри, че не сте свети, но ако сте добри, или ако сте свети, бъдете такива на свет. Ако сте свети, само за да признаят другите вашата святост, тази святост няма смисъл. Каква святост е тази, с която не можете да изправите света. Аз бих желал светът да познае, че вий сте хора, които можете да го оправите. Какво ви костьва сега да се съединим всинца и да подемем делото Христово? Можем тогава да носим Неговото име. От това, което Христос е направил от преди две хиляди години, ний можем да притурим към него поне малко нещо, да подемем делото Му. Това, което Христос изисква от нас, е да се откажем от непотребните неща. Всичко, каквото Христос е проповядвал, може да се изрази в няколко думи: Да се отречете от

себе си. Какво подразбирате под думите себе си. Това значи, да се отречете от вашето невежество, да се отречете от своята завист, от своята злоба, от своето неверство, да се отречете от своето недоволство - от всичко отрицателно в себе си. Отречете се от баща и от майка си и възлюбете тогава истината и доброто. Казано е даже да възлюбиш враговете си. Христос никъде не е казал да напуснете жените и мъжете си и да отидете в някой манастир. И в манастирите има изкушения.

Ще ви преведа един пример из манастирския живот на калугерите. В един руски манастир един от калугерите се влюбил в една симпатия. Било обаче забранено жена да влезе в манастира. Тя искала да отиде някога в манастира да види как живеят там. Но не било възможно. Тогава на нея ѝ дошла една светла идея. Тя казала на своя възлюблен: Тури ме в един чувал, да видя как живееш там. Той се съгласил. Турил я в чувала и я понесъл към манастиря. По пътя го среща игуменът и го пита: Какво носиш в чувала? - Гъби. - Я да ги видя. Като отворил чувала игуменът се засмял и казал: Какая щука! Той го запитал: Какво стана, че гъбите се превърнаха в такава мома. Казвам: Много пъти и нашите гъби се превръщат в моми, а момите в гъби. Та сега и ние много пъти искаме да избегнем от закона, като този калугер. Защо трябва да я носи в чувал? Ако бях на местото на този калугер, щях да кажа на игумена или на архимандрита: Моля ви се, имам една приятелка, която иска да дойде в манастиря, да види как живеем. Какво лошо има в това? На жената е забранено даже в света Гора да отиде. Там е забранено дори каквото и да е женско животно, да не би да се съблазнят, да нямало същества от женски пол. Ами дърветата, които раждат плодове, не са ли женски? Всеки плод не е ли женски? Маслинките, които калугерите ядат, не са ли женски? Не, чист ум, чисто сърце се изисква от човека. Аз не искам да изнасям тия неща, но казвам: Каква голяма съблазън има днес между хората, какви големи заблуждения съществуват, че те не могат да се освободят сами от съблазните, които съществуват. Всеки може да се освободи от

съблазните, като повярва в Бога. Всеки може да се освободи, когато разбере онази висша интелигентност в света и разбере, че всичко е създадено от Бога и е добро. И тогава няма какво да ни съблазнява. Няма какво да ни съблазнява нито котката, нито какво и да е женско животно. Съблазънта е признак на невежество. Само слабият се съблазнява.

„Рабът не знае какво прави господарят му“. И ако ние не знаем какво прави господарят му, или ако ние не знаем какво прави Господ, ние сме раби. Ако знаем какво Господ изисква от нас, ние сме интелигентни, и тази интелигентност трябва да я впрегнем на работа. Затова от всички се изисква една взаимна любов, една взаимна интелигентност, една взаимна истина и едно взаимно добро, с които всички можем да работим. Тогава ще впрегнем всички сили в природата за повдигане на цялото човечество.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва.

15. неделна беседа от Учителя, държана на 29 декември 1935 г.фСофия, Изгрев

ОНОВА, КОЕТО ДАВА ЖИВОТ

„Духът е онова, което дава живот“.

Отче наш.
„Ще се развеселя“.

Ще ви прочета част от 15 глава на Матея, от 18 стих.

„Духът Божий“.

Ще говоря върху част от 63 стих от шеста глава на Евангелието от Иоана - „Онова, което дава живот“. Обикновено хората се интересуват само от онова, което изгубват. Цялата наша наука се състои в това, да изучава онова, което е вече минало. За пример, ние изучаваме какво е било състоянието на земята преди хиляди години. По този начин се създава науката геология. Сега изучаваме животните, които са били създадени преди милиони години. Сега изучаваме растенията, които са били създадени преди милиони години. Така се е създала науката ботаника. Едва сега в най-новите времена започва да се изучава астрономията. Сегашните астрономи изучават състоянието на звездите. Някои астрономи сега започват да изучават звездите, които от милиони години са били създадени. Какво е сегашното състояние на вселената, не знаем. Какво има на месечината, не знаем; какво има на Марс, на Юпитер, на слънцето - пак не знаем. Знаем само, че слънцето има висока температура. Някои казват, че слънцето има температура шест хиляди градуса; други казват, че има температура около 25 хиляди градуси, а трети казват, че температурата на слънцето е около 35 милиона градуси. Кое от трите е вярно? Бъдещата наука има думата. Разбира се, като се говори за температурата на слънцето, разбира се това човешко мерене, според техните градуси. Както виждате, много знаем, но в

същото време ние имаме много малко положителни работи. Аз наричам положителни неща тия, от които вие можете в даден случай да се ползувате. Ти можеш в даден случай да се ползуваш от въздуха. Какъв е произходът на въздуха, не знаеш, но свободно можеш да се ползуваш от него. Какъв е произходът на светлината, не знаеш, но в даден случай свободно можеш да се ползуваш от нея. Какъв е произходът на водата, не знаеш, но свободно можеш да се ползуваш от нея. Дойде ли до хляба, въпросът вече е поставен другояче. Хлябът с пари се купува, не можете свободно (да) се ползувате от него. Хлябът го продават, той даром не се дава. Единственият икономически въпрос, който затруднява хората и ги кара да се запитват как ще живеят, как ще прекарат живота си, това е въпросът за хляба. Те цел живот прекарват с мисълта да имат пари, да си купят хляб, да не умрат от глад.

Сега като разглеждам човечеството в миналото и сегашното, намирам, че в някое отношение те имат прогрес, а в някое отношение - нямат. Днешните хора са така страхливи, както едновремешните. Днешните хора в някое отношение са така лековерни както едновремешните. За пример, едновремешните хора бяха така лековерни да мислят, че като се поклонят на идолите, те ще им помогнат. Ако някой от тях е бил болен, той ще се моли, ще кади на идолите, и ако се случи да оздравее, казва: Помогна ми този идол. Сегашните хора са освободени от това лековерие, но те пък се кланят на парите. Като имат стотина, двеста хиляди лева в някоя банка като идол, щом им се поклони, понякога и те помагат. Когато имат нужда, понякога помага. Когато искате да отидете на училище, помага. Понякога и този идол не помага. Като дойдеш да умираш, този идол не помага. Като дойде смъртта, всичкото си богатство да дадеш, нищо не помага. Тя те задига и те занася в неизвестна земя. Човекът с много знания и с един Бог, на Когото уповава, умира. Питам: Какво ни ползуват съществата, в които вярваме и които не могат да ни опазят? Тогава ние се намираме в положението на онзи турски бей, който

посетил един български чорбаджия и забелязал в дома му три икони: Света Богородица, св. Георги и св. Никола. - Защо ти са тия икони. - Пазят ме при всички лоши условия на живота. - Как те пазят? Както виждаш: Имам едно малко кандилце, в което турям за един-два лева масло и цяла нощ ме пази. - Много евтина била тази работа. А аз имам по няколко слуги, на които толкова скъпо плащам, за да ме пазят. Чакай и аз да си купя три такива икони. Отива си турчинът у дома си, уволнява слугите си, които го пазили и си купил трите икони. Закачил ги на стената, купил си едно кандилце, което напълнил с дървено масло и казал на иконите: От сега нататък се оставям на вас да ме пазите. Запалил кандилото и си легнал спокоен. След два, три дена разбойници се научили, че този турски бей уволнил слугите си, които го пазили и влезли вечерта в дома му и го обрали. Като видял това нещо, сутринта беят Отишъл при иконите и най-напред се спрял пред иконата на Св. Богородица (и) й казал: Хайде тебе те извинявам. Ти си майка, имаш малко дете, за което се грижиш, не можеш да се месиш в моите работи. После се спрял пред иконата на Св. Георги и му казал: Хайде, и тебе те извинявам, ти си млад, имаш кон, с който се разхождаш. И най-после се обърнал към Св. Никола и му казал: Виж, ти нямаш нито малко дете, нито кон, тебе не те извинявам с нищо. Ти трябваше да бъдеш внимателен, да ме пазиш, да не ме обират. За наказание на това, беят заповядал да обърнат иконата на св. Никола с лицето към стената, като му казал: Слушай, старче, няма да те обърна с лицето нагоре, докато не намериш крадците. Случило се, че крадците били лековерни, страхливи хора. Те се уплашили и в една нощ върнали краденото на бея. Тогава той казал на св. Никола: Сега вече ще бъдеш внимателен, да не (се) случват втори път подобни работи. Това е анекдот, който се отнася точно за нашите внушения, до нашите вярвания. Та сега и ние казваме, че уповаваме на небето, но при всичкото пазене, случва се някой път, че ни се изгубва нещо.

Сега това са анекдоти, това са развлечения, с цел да се обяснят някои работи. Питам: Какво се ползува човек от това, че има едно учение, или че има знания, или че вярва в това или онова, когато това верую не може да ни помогне? Въпросът е за истинската вяра. Сега ние не засягаме религиите. Ние оставяме религиите на страна. Това са школи, които имат своята отговорност. Няма какво да се занимаваме с религиите. Всека религия е дошла на своето време и место. Християнството За пример, дошло преди две хиляди години. Будизмът е още по-стар. Мойсей е още по-стар. Мохамеданството в сравнение с Мойсея е малко по-ново. Всички по-нови религии и учения поддържат идеята, че в тях седи спасението на цялото човечество. Въпреки всички религии, светът си върви по своя път, и в света стават много нещастия. Въпреки нашата вяра и вярвания в Бога, нещастията и страданията вървят подир хората. Вий вярвате, но в какво вярвате, не знаете още. Хората казват, че вярват в един Бог. Други пък казват: Все е хубаво да вярваш в нещо. Все е хубаво да имаш един Господ на земята. Кой ще е този Господ на земята? Той или ще е някой богат човек, или ще е някой банкер, или някой, който заема високо положение, или някой княз - все-таки някой човек, който може да ти помогне в трудните положения на твоя живот. Не е лошо това упование. Човек все трябва да има някого, в когото да вярва - това е в реда на нещата, защото в човека има едно чувство, нужда да има познайници, хора, на които да вярва. Малкото дете трябва да вярва в баща си. Малкото момиченце трябва да вярва в майка си. Но въпросът седи малко по другояче. Когато изучаваме градинарството и садим някое растение, вие трябва да избирате почвата му. За пример, при новото градинарство, трябва да се изучават условията, да се знае при какви условия, при каква почва могат да се поставят съответни подложки.

„Онова, което дава живот". Науката и религията, това са външните условия за повдигане на човешкия дух, да служат на човека. Не е въпрос човек да служи на религията и науката, но

науката и религията трябва да служат на човека. Човек не е създаден за религията и науката, но науката и религията са създадени за човека. Грешката е там, че някои хора мислят какво човек непременно трябва да бъде религиозен, че той трябва да има условия. Под думата религия, се разбира наука за човешкото сърце. Обаче, ако човек е изправен в сърцето си в пълния смисъл на думата, той няма да има нужда от никаква религия, разбирам външна религия. Но понеже сърцето на човека още не е изправно, той има нужда от религия, от външна религия. Ако умът на човека беше напълно изправен, той нямаше да има нужда от никаква наука. Но понеже умът му не е още напълно изправен, той има нужда от външна наука. За пример, защо има нужда от болници? Защото има болни хора. Ако нямаше болни хора, нямаше да има никаква нужда от болници. Тогава щеше да има нужда само от така наречените хигиенични здания, в които лекарите щяха да дават наставления как да живеят хората. Следователно, в бъдеще религията ще съществува като хигиенична наука, да покаже на хората как трябва да живеят. Не е въпросът какво трябва да бъде при сегашното положение. При сегашното положение ще бъде така, както е било до сега. Щом има болни хора, ще има и болници. Щом има гладни хора, ще има и гостилници. Всички хора нямат възможност в дома си да се хранят. Едно време имаше странноприемници, а сега има съвсем нов род странноприемници. Те са от по няколко етажа. Някои стигат по 10 и повече етажа, с по 40-50 стаи в етаж, добре наредени, с прислуга. Като влезете в една от тия странноприемници, всички ви приемат любезно и ви казват: Добре дошли. Като излизате, обаче те не ви пущат и ви казват: Докато не платите, няма да излезете. С тия странноприемници вие се намирате в положението на онзи турски дервиш, който вярвал в Бога, но изпаднал в трудно положение. Отишъл той един ден на банята да се окъпе, но влязъл без пари, като си мислил, че Бог ще се погрижи по някакъв начин за него. Той се окъпал много добре и като излизал от банята, казал на баняджията: „Много ти благодаря, хубаво се окъпах,

нищо повече не искам, толкова съм доволен от банята." - „Доволен си от банята, но трябва да си платиш, само с благодарност работата не става." - „Ами нали за това направихте банята, да се къпят хората." - „Да, направихме банята да се къпят хората, но за това трябва да се плаща. Който се къпе, той трябва да си плаща." - „Ето сега беля", си казал дервишинът. Казвам: Още като влизаше дервишът в банята, трябваше да пита може ли да се изкъпе без пари. Сега той е на кривата страна. Щом се е окъпал и излиза от банята, той трябва вече да си плати. Сега да оставим тази приказка настрана, но казвам: Човек трябва да има една прицелна точка, към която да се стреми. Човек трябва да работи за нещо. Казвате, че трябва да се работи с пари. Да, с пари е мъчно да се работи, или да се слугува, но без пари е още по-мъчно. С хляб е мъчно да се живее, но без хляб е още по-мъчно. Какво трябва да се направи? Някой път казват, че без пари не могло да се живее. Може и без пари да се живее, как да не може, но трябва да знаете как да се живее. Нима птиците живеят с пари? При сегашния строй, както хората живеят, за тях е мъчно да живеят без пари, но ако този строй се измени, тогава ще стане възможно да се живее без пари. Някои неща са възможни, някои неща са невъзможни - това е по отношение на времето, това е по отношение на традициите, на реда и порядъка в света. Човек не може да мине пеш през океана или през морето, но все трябва да има един параход, но трябва да се плати на този параход. Все-таки, пари или без пари, в света човек все трябва да плаща нещо. Дервишът трябваше да каже на баняджията така: „Слушай, аз нямам пари да платя за банята, но искам да се окъпя; в замяна на това ще остана един ден при тебе да ти послужа, да си платя за банята." Дервишът искал тъй, по религиозному: влязъл човекът в банята, окъпал се и да благодари само. Той искал лесно да се изхлузи. Не, той трябва да се опретне на работа. Хотелджиите са много снизходителни, като решите да им слугувате. Лесно е да кажеш на хотелджията: „Много ти благодаря" и да излезеш. Не, ще се опретнеш да работиш и ще си платиш. Даже и

в най-благотворителните учреждения като влезете, ще трябва да си платите. Такива са, За пример, училищата. И при това положение, при което са поставени, училищата правят големи благодеяния за възпитанието и образованието на младежта. Ако един ученик рече да се занимава частно, да има на свое разположение частни учители, за една година няма да му стигнат и 20-30 хиляди лева за учители само. На тези учители се плаща по 3, 4 хиляди лева месечно да преподават. Голямо снизхождение е за учениците да могат така евтино да получават своето образование. Днес, за да постъпи в някоя гимназия или университет, ученикът трябва да плати някаква малка такса и с това въпросът се изчерпва. Освен това, ще дадат и няколкостотин лева за учебници. Това не е нищо. Значи, доста големи услуги се правят на учениците, за да учат, да следват в разните училища и университети. В бъдеще, когато хората станат още по-умни, тези положения още повече ще се подобрят. Подобрение се изисква в живота. Изискват се начини, по които да се подобри вътрешният живот на човека. Сега се преподава наука на хората, чрез която се изискват ред подобрения в света. Общото подобрение върви, но върви и частното подобрение. Има подобрение на видовете, За пример. Ние виждаме как при създаването на света, първо се явяват един вид животни, после втори, трети, четвърти, докато най-после се явил и човекът. Значи, всички животни преди човека са били пионери, които са приготвили пътя за явяването на човека. В съвременната наука има приготовителни условия за подобрението на човешкия живот. Някои са турили като първо условие парите. Наистина, парите са необходими при днешните условия. Има държави, които не могат да съществуват без пари. Парите за тях са първа необходимост. При сегашните условия никоя държава не може да съществува без пари. Тя непременно трябва да ги има. Ако няма, тя ще фалира. Каквато и да е банка или учреждение не може да функционира без средства. Така е наредено поне. Дали е добре или е лошо, Христос говори по това. Когато дойдоха при Него да искат данък, Той разреши лесно този въпрос.

Запитаха учениците Му: Вашият Учител няма ли да си плати данъка? Дойде Петър при Христа и го запита: Държава(та) от кого взима данъка, от синовете си или от своите граждани? Христос му отговори: Държавата ще взима данък от своите граждани, а синовете ще бъдат свободни. Но за да не ги съблазняваме, вземи мрежата си и я хвърли в морето. Там ще намериш една риба, ще я хванеш в мрежата си и в нея ще намериш една златна монета. Ще вземеш тази златна монета и с нея ще платиш и за Мене, и за тебе. Понеже Христос разбирал законите, лесно се справил с въпроса за данъка. Ако вие се намерите в трудно положение, какво трябва да правите? Аз съм уверен, че от всички, които сега ме слушате, няма да се намери нито един, който, ако хвърли мрежа в морето, няма да улови такава риба, която да съдържа в себе си една златна монета. Защо? Защото всички златни монети сега са в банките. Едно време парите бяха разхвърляни, но сега вече са прибрани в банките. Сега е настъпило голямо безпаричие. В американските банки е събрано около 10 милиарда злато. Във френските банки е събрано по-малко злато, отколкото в американските банки. Изобщо, държавите сега са складирали в банките си златото за бъдещи нужди. И природата е складирала милиона тонове въглища в земята. Също така тя е складирала и разни метали, като злато, сребро, мед, желязо и др. И човек днес се е домогнал до богатствата на природата. Той е извадил златото, среброто, медта, желязото от природата и ги използува. Той е намерил слабата страна на природата и тя, като добра майка, казва: Хайде, нека от мене да мине. Понеже това мое дете отива на училище да се учи, ще му отпусна кредит да завърши образованието си. Това е външната страна на културата. Сега всеки народ се счита за много културен, защото има големи параходи, големи банки, добра индустрия, добре уредени заведения, голямо количество аероплани, добре въоръжена армия, с добра войска и модерни оръжия. За пример, ако някой е живял в Англия, като англичанин, за него е отворен и целият свет. Но ако е роден българин, той не може да се движи из

широкия свет като англичанина. Представете си, че един ден всички граници се отворят и всички народи бъдат като една държава, могат свободно да преминават границите от една държава в друга. Какво ще бъде тогава положението на отделния човек? Всички ще се считате свободни граждани на всека държава. Това ще дойде един ден. Това време ще дойде. За тази цел идеите на съвременните хора трябва да се изменят. Не само да се изменят, но плюс това да се приложи нещо ново към тях.

„Духът е онова, което дава живот". Та онова, което организира света, което движи света, това е разумното в света. На санскритски имате една дума „ом", от която дума излиза нашата дума ум. Значи, ом и ум имат един и същ произход. Те имат и един и същ корен. Те означават това, което съдържа всичко в себе си. В природата се съдържа всичко. Или казано на друг език: Духът е онова, което носи живот, което съдържа всичко в себе си. Всеки човек трябва да се стреми към едно верую, на което да разчита. Той трябва да опита това верую, да направи най-малкия опит, и този опит трябва да бъде разумен. Всички вие имате условия да правите ред опити. За пример, някой от вас има ревматизъм в крака, в коленото си. Ето един случай да опитате, доколко вашата вяра е силна. С този опит може да проверите колко е вашето знание. Затова, нека всеки каже на себе си: Според онова, в което вярвам, според духа, в когото вярвам, казвам на болката в крака си: Аз искам да вярваш в това, в което и аз вярвам. Ако кракът ти повярва в това, в което ти вярваш, той ще оздравее. Защото, ако кракът те боли, то е еретик. Ако те боли главата, тя е еретик. Ако те боли ухото, и то е еретик. Ако те боли окото, и то е еретик. Ще му кажеш: Слушай, еретици не искам. Ако ви боли главата, ухото или окото, ще им кажете: Слушайте, еретици не искам. Не е ли смешно, когато един проповедник иска да убеди еретиците в правоверието. И ръцете, и краката, и очите, и ушите - всичко е еретическо, и той мисли, че ще може да го направи православен. И лекарят трябва първо да излекува своето еретичество, и тогава да

лекува другите хора. Аз съм против еретичеството. Всички болни хора са еретици. Това е широко разбиране. Казват за някого, че е еретик. Според мен, който е здрав, аз не го считам, че е еретик. Който мисли добре, аз не го считам еретик. Който разбира работите добре, който е честен, той не е еретик. Който е добър, той е в правата вяра, той не е еретик.

Казвам: Сега трябва да дойдем до истинското положение на работите. Следователно, ако ти може да убедиш крака си да вярва в това, в което и ти вярваш, той ще оздравее. Съвременните психолози казват, че всички клетки са живи, имат един език, на който можеш да им говориш. Ако знаеш този език, ти можеш да им говориш на него и ще видиш колко са послушни. Понякога ние им внушаваме някоя мисъл и ги сплашваме. За пример, някой казва: Аз ще се разболея. По този начин ти ги смущаваш. Затова, именно, съвременната психология казва: Не внасяй никога една отрицателна мисъл в ума си, защото тя ще се предаде на целия организъм. Не само това, но човек може да си влоши и материалното положение по този начин. Има цяла статистика по този въпрос. За пример, някой богат търговец постоянно казва: Аз ще пропадна, аз ще изгубя капитала си. Като изговори тази мисъл няколко пъти на ден, не се минава много време и той наистина изгубва своя капитал. И обратното се случва. Някой сиромах търговец постоянно казва в себе си: Тази година аз ще спечеля най-малко 20 000 лева. И наистина не се минава много време, той спечелва и постепенно забогатява. Друг казва: Аз ще стана учен човек, и наистина става учен. Каквото тури човек в ума си, става и за добро, и за зло. Законът е: Каквото човек постави в своето подсъзнание и свръхсъзнание, става. Казвате: Безразлично е в какво човек вярва. Не е безразлично в какво човек вярва. Не е безразлично какво мисли. Не е безразлично какво си внушава. Защо? Защото във внушението си човек или съгражда своето бъдеще или го разрушава. Аз съм забелязал между българите, имат обичай да се оплакват и често да казват: Не ми вървят работите. Или на зле ми отиват

работите. Щом мислят така, и наистина работите им отиват на зле. Друг някой казва: Дано Бог помогне, ще се оправят работите ми. Щом каже така, работите му започват да се оправят. И Христос казва: Дето двама или трима се съберат на едно място, и каквото помислят в Мое име, става. Значи, ако всички народи се съюзят в една посока, каквото помислят, ще стане. Не е въпросът сега да се поддържа кой е прав. Прав е онзи човек, който не греши; прав е онзи, който не боледува. Прав е онзи, който и като боледува, знае как да се лекува. Не лекарите да го лекуват, но той сам да се лекува. Болният ще бъде първият лекар, който ще дава наставления. След това той може да извика един, двама, трима, четирма лекари, като асистенти и да им плати, като им каже: Моля ви се, аз съм намислил да взема такова и такова лекарство, вие какво ще кажете по този въпрос? Съгласни ли сте с мене? И тогава, всички ще се произнесат, че това лекарство е съгласно със съвременната медицина. Тъй щото, аз не съм против лекарите, но първо човек сам на себе си трябва да бъде лекар. Някой изисква само от учителите да бъдат педагози. Не, педагози. Не, всека майка, всеки баща трябва да бъдат педагози, тогава майката и бащата, като отлични педагози, могат да извикат и друг някой педагог. Те не трябва да мислят, че педагогията не е за тях, но за учителите само, и те трябва да се занимават с нея. Ние не мислим и казваме: Каквото Господ даде. Ако сте прави, в това ваше заключение, тогава трябва да бъдете доволни и на болестите, които Господ дава. Защо тогава роптаете? Докато Господ дава здраве и богатства, вие сте съгласни с това, доволни сте. Щом ви даде болести, не сте съгласни, ставате на друго мнение. Коя е причината за това раздвояване? Благодарение на болестите е започнало човешкото тяло да се изучава. Това, което знаем за човешкото тяло, се дължи на болестите. Благодарение на болестите са направени днешните открития. Болестите, болезнените състояния са признак на това, че човек минава от едно състояние в друго. Малките деца се разболяват, когато започват да им никнат зъби. Тогава се явява в тях възпаление, температурата им се

увеличава. Момичетата на 14-годишната си възраст пак минават известни болезнени състояния. Значи, във всички преходни периоди човек прекарва някакво болезнено състояние, а именно: От 2-7-годишна възраст, от 7-14, от 15-21, от 21-28, от 28-35 и т. н. Във всеки преходен период хората минават през известни състояния, които ние наричаме боледувания, или болезнени състояния. След това човек дохожда до едно малко откритие, до едно просвещение. Съвременните хора дават на болестите различни тълкувания и обяснения. Болестите са голямо благословение за човечеството. Ако светът не боледуваше, щеше да се намира в цел ад. Благодарение на болестите хората се малко очовечват. Гледате един човек стиснат, нищо не дава. Като го хване една болест, той започва да дава, става мекичък. Той започва да влиза в положението на хората. Гледате някой здравеняк мъж, третира жена си. Като се разболее, хване го някоя тежка болест, и той започва да омеква, да става внимателен, да влиза в положението на жена си. Същото може да се каже и за жената. Докато е здрава, жената мисли, че от никого няма да има нужда. Като се разболее, и тя става мекичка. Това показва, че хората нямат ясна представа какъв трябва да бъде животът. Казвате, че външните условия са лоши. Обаче, ако разгледате съвременното общество, ще видите, че то напълно отговаря на нашия умствен живот, за който ние сме готови. Какъв по-добър живот може да ви се даде от сегашния? На всека епоха външните условия отговарят на онова умствено положение, до което хората от тази епоха са достигнали. За да дойде един по-добър порядък, така както ние искаме, за това се изисква един по-голям подем на човечеството. За пример, от две хиляди години, откак християнството дойде на земята, настана едно малко подигане на човечеството. Колкото и да са груби народите днес, християнският свет, бялата раса се отличава от всички предшествуващи я раси и народи. В бялата раса има по-голяма справедливост. Като се наблюдават черепите им, в тях справедливостта е по-силно развита. Те имат по-високо съзнание от

предишните раси. В бялата раса има по-голямо милосърдие, отколкото всички онези раси, които са минали преди нея. Ако отидете в Китай и влезете в някой съд, ще видите, че когато подсъдимият влиза, той влиза наведен, пъпли по колене, не може да се изправи на краката си. Така седи той пред съдията. Ако отидете в някой европейски съд, там ще видите, че подсъдимият влиза прав, достойно застава пред съдията. Ще кажете, че това са малки работи. Малки работи са, но къде е да се изправиш на краката си и къде е да пъплиш на колене пред съдията, да не можеш да се изправиш. Положението на китаеца е подобно на положението на онзи англичанин, който ходил някъде в Индия на лов. Той носил със себе си пушката си, пълна с онези куршуми дум-дум. Като разглеждал природата, изведнъж един тигър се хвърлил върху него и му счупил лявата ръка и го задигнал в леговището си. Едно го спасявало само, че пушката му била в дясната ръка, която останала здрава и би могъл всякога да се брани с нея. Там имало две малки тигърчета. Като се опитвал да повдигне главата си, да види какво прави тигрицата, тя веднага му натискала главата, да не гледа. По този начин тя възпитавала малките си, как да натискат главата на англичанина. Като си освободи лявата ръка, англичанинът могъл да се прицели с дясната си ръка към майката тигрица и я повалил на земята. След това той разправя своята опитност, като казва: Не ми беше мъчно, че лявата ръка ми беше счупена, но това, че не можех да повдигна главата си. Това значи да пъплиш като китаеца пред съдията. Щом се опитал да повдигне главата си, веднага тигрицата го натискала с лапата си и с това искала да му каже: Твоята английска глава може да седи и долу. Знаете ли какво било за него? Англичанин е това, да се опита една тигрица да му натисне главата долу. Най-после той успял да ѝ отмъсти.

Казвам: И ние, съвременните хора, не сме свободни от животните у нас: От тигрите, от леопардите, от мечките, от лъвовете и т. н. Съвременните психолози искат да обяснят анормалностите,

които съществуват в хората, именно с животинските влияния в тях. В човека, освен човешкото и Божественото, има и друго едно животинско естество, което често взима надмощия в него. Вследствие на това нисше естество, в човека се раждат ред животински състояния, които говорят за атавизъм, на който често се натъква. В доста книги е писано по това. Давани са ред примери, от които се вижда, че достатъчно е в едно животинско състояние, т. е. в едно неестествено състояние да пожелае нещо човек, за да се повдигне неговото животинско естество. Достатъчно е при това състояние човек да хвърли само един такъв поглед някъде, за да се произведе цяла катастрофа в него. Религиите в миналото, както и в настоящето са се стремели да дадат права насока на животинското в човека, да не вземе надмощие на Божественото в него. Затова религиите препоръчват на човека да се моли на Бога. Не е само в молитвата. Човек трябва да знае как да се моли. Преди всичко, молитвата е само едно средство. Какво представя молитвата? За да се моли човек трябва да знае първо какво да мисли и как да мисли. Ще кажете, че човек трябва да вярва. И до вярата не е само. Не е достатъчно да мисли човек, че вярва, но той трябва да подложи своята вяра на опит. Ако искаш да изпиташ вярата си, иди в една гора, дето има мечки. Застани на пътя, дето ще мине някоя мечка. Като излезе мечката на среща ти, не се отдалечавай от нея, но опитай да видиш, мечката ли е по-силна или твоят ум. Ти минаваш за културен човек и в Бога вярваш. Обаче, ако имаш вяра, изобщо, и твоята вяра е силна, застани на пътя на мечката и не бягай от нея. Знай, че тя ще мине покрай тебе, без да ти направи нещо. Като мине покрай тебе, ти да останеш тих и спокоен и да я погладиш по гърба й. Кажи си: Приятно ми е, че срещам една мечка. Защото Господ живее и в мене, и в мечката. Вярвам, че Ти, Който живееш в мечката, няма да позволиш да се нахвърли тя върху мене. Страхлив съм, но вярвам, че няма да ме изплашиш. Тази мечка ще мине покрай тебе, ще се усмихне и няма да ти направи нищо. Господ ще види, че мислиш добре. Но ако кажеш: Какъв е този звяр, който иде отгоре -

мечката непременно ще се нахвърли върху тебе. Не мислете, че Божественият Промисъл не взима всички неща предвид. Вземете пример от щъркела и лястовицата, които са си извоювали правото хората да ги считат за свещени животни. Като дойде въпрос до гнездото на лястовичката, никой не смее да го бута. Що се отнася до другите птици, техните гнезда ни най-малко не са свещени.

Разправяха ми един пример, който се е случил някъде в Габровско, в едно село. Едно малко дете видело на едно дърво лястовиче гнездо. Един ден то взело една стълба, подпряло я на дървото и се качило горе, дето било гнездото на лястовичката. Там имало 5 малки лястовичета. То взело едно ножче и отрязало езичетата на всичките лястовичета. Като слязло от дървото, разправило на майка си какво направило. Майката казала: Грешка е наистина, но малко дете. И започнала тя да разправя на съседките си какво правило детето й. Смеела се и се чудила, отде му дошло на ума да изреже езичетата на тия малки лястовички. Не се минали много години, това дете расло, порасло, станало голям момък, който се оженил. Започнали да му се раждат деца. Родили се пет деца, но всички били неми. Какво ще кажете на това отгоре. Пет деца неми и на пет лястовичета били отрязани езичетата. Този пример показва, че Божественият Промисъл работи и в животинското царство. Разправяха ми друг един пример, който се е случил в с. Чатма, Варненско. Това е станало пред очите на един кръчмар, добър човек, който не обичаше да лъже. Той казваше: На една греда пред моята кръчма две лястовички си направили гнездо. Едната лястовичка била много работна; постоянно ходила да си събира калчица за гнездото. Другата лястовичка се изхитрила и всякога оставала в гнездото си да чака първата да донесе кал. Първата отивала, донасяла калчица и отново се връщала още да носи. В това време другата лястовичка се ползувала от нейното отсъствие, влизала в гнездото и открадвала калчицата, и я занасяла в своето гнездо. Първата лястовичка отивала, връщала се, носила калчица за гнездото си, но същевременно

забелязвала, че калчицата липсва. Две недели вече как работила в гнездото си, но то все още оставало недовършено, калчицата не стигала. Един ден, като се връщала пак с калчица в устата си, намерила втората лястовичка в гнездото си. Тя моментално разбрала кой бил причина за липсата на калчицата и се хвърлила върху втората лястовичка. Те се сбили, но в борба и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря се хвърлила върху тях и успяла да сграбчи и задуши една от лястовичките. Каква била изненадата му, когато забелязал, че лястовичката, която била задушена от котката, се указала крадлата.

Сега вие трябва да знаете въз основа на този закон, че всека мисъл, която минава през ума ви, ще остави своите добри или лоши последствия. Безразлично какви сте, дали философи, поети, учени, религиозни, всека постъпка, която вие правите съзнателно, непременно ще остави своите последици у вас. Има един закон в природата, който донякъде само може да ни извини, но не и да ни оправдае. В религията, както и в обикновения живот мнозина мислят, че богатият може да прави, каквото иска, никой не го държи отговорен, а сиромахът не може да прави, каквото иска. Не, законът е еднакъв и за сиромаси, и за богати, и за учени, и за прости. Той е еднакъв не само за всички хора, но и народите държи отговорни за техните дела. В това отношение мога да ви преведа много примери от историята, тя е пълна с такива примери, но не искам да се спирам.

„Онова, което дава живот“ - какво е това, което дава живот? Това е разумното в човека, онова правилно, вътрешно разбиране, което човек може да има към природата и живота. Има едно същество в света, което всички разумни същества на земята, както и в цялата вселена Го признават. Това същество именно, това Божествено начало е създало всичко в света. От Него е излязло всичко. Две мнения не съществуват по този въпрос. Когато не искаме да признаем, че съществува само едно, един принцип, едно начало, ние приемаме съществуването на два принципа, на две начала у нас. Щом се

усъмним в първото начало, ражда се злото в света. Това е животинското състояние в човека. Щом човек се поколебае в доброто, ражда се злото в света. Да допуснем, че някой от вас е сиромах и вижда касата на един богат човек отворена. Сиромахът веднага казва: Господ е отворил тази каса за мен. И без да мислиш много, ти бъркваш в касата на богаташа, взимаш си, колкото искаш и казваш: Тази каса е отворена за мене. Ти се озърташ насам, натам, страх те е да не те видят хората, а не се страхуваш, че Господ ще те види. Ти трябва да попиташ Господа: Господи, позволяваш ли ми да бъркна в тази каса? Като запиташ, чакай да ти отговори. Ако ти позволи да бъркнеш, бъркни. Ако не ти позволи, не бъркай. Всички трябва да се допитвате до Господа. Някой път се разгневите, искате да изявите своя гняв навън, да направите нещо. Не, не бързайте, запитайте Господа да се проявите или не. Вие без да питате се проявите и не искате да знаете нищо повече. Ако всички спазвахте това правило, за всека работа да се запитват до Господа в себе си, те нямаше да правят погрешка. Някога извиквате работници да ви работят. Като дойде да плащате, казвате си: Криза има. Чакай да отделя по един-два лева от всеки работник. Не, преди да направите това, запитайте се, да отделите ли от заплатата на работниците по нещо или да не отделяте нищо. Като се запитате, ще чуете в себе си един тих глас, който ще ви говори: Не само, че не трябва да отделяш, но прибави към заплатата на всеки работник по още един лев отгоре. Има един, когото не обичаш, трябва да се запиташ в себе си, да го приемеш у дома си или да не го приемеш. Този глас ще ти отговори, че не само трябва да го приемеш, но добре да го угостиш, и сладко да му говориш. Има в човека едно Божествено съзнание, което постоянно му говори и го напътва какво да прави и как да постъпва. Не си ти човекът, който искаш да си отмъщаваш на този или на онзи и който не обичаш - този ли онзи.

Та казвам: Истинска религия е онази, която може да се приложи навсякъде в социалния живот. Някой съдия вижда, че подсъдимият не

е виновен и се чуди какво трябва да прави. Той трябва да се запита дълбоко в себе си и да каже: Да осъдя ли този човек или да не го осъждам? Божественото в него ще му отговори: Ти ще пуснеш този човек, защото не е виновен. - Ами какво ще стане с мене после? - Няма да мислиш за себе си. Ще пуснеш човека на свобода и на всички ще кажеш, че той не е виновен - нищо повече. Кое е правото в света? Ние не можем всякога да вярваме на свидетели. Често свидетелите не установяват правото. Те не изнасят нещата, както са. Преди години в България изнесоха един факт във вестниците, от който се вижда доколко истината не може да се провери. Обвиняват един баща, че убил сина си. Разпитват бащата защо убил сина си, искат да каже причините за убийството. Бащата отрича, че е убил сина си, но никой не го слуша. Започнали да го изтезават, да го плашат, че ще го хвърлят в Дунава, ако не се признае за виновен. Като се видел в чудо, най-после бащата се признал за виновник в изчезването на сина му. Тогава съдът го осъдил на смъртно наказание. В деня на изпълнение на присъдата, синът се явил пред съда и казал, че е жив. Синът казал: Както виждате, аз съм жив, но по своя някаква причина и желание напуснах бащиния си дом без да се обадя на никого. Значи, бащата бил принуден да се признае за убиец на сина си, без да извърши никакво убийство, само да престанат да го измъчват и тормозят. Значи, щастливият живот, който търсите, зависи от пълната вяра, която имате. Ако имате тази вяра, чудеса бихте правили. Христос казва на едно място: Ако имате вяра, колкото синапово зърно, вие гори бихте местили.

Съвременните хора искат логически доказателства за нещата. Те не знаят, че много неща не могат по този начин да се доказват. Дойде някой при мене да му докажа чистотата на въздуха. Казвам: Няма какво да ти доказвам, че въздухът е чист, но излез вън на двора, подишай от този въздух половин или един час и след това ти сам ще ми кажеш дали въздухът е чист или не. Ти сам ще провериш тези неща. След това го завеждам при един чист планински извор и му

казвам: Пий от тази вода. Ти сам ще докажеш и ще се увериш дали тази вода е чиста или не. Ако е чиста, в един два часа, тя ще произведе голяма промяна в организма ти. Ти ще придобиеш добро разположение, ще имаш добра опитност за водата и за нейната чистота. Казвам: Има неща, които аз не искам да изнасям, защото те ще се опорочат. Ще дойде някой да ми разправя, че духът му говорил нещо. Това е едно скрито тщеславие в него. Той иска да се похвали, че е свет човек, че за каквото се е помолил, всякога е бил послушван. Има неща, има опити, които човек трябва да прави в тайна, никой да не знае какъв опит прави и какви резултати имат неговите опити. Само така опитите могат да излизат сполучливи. Ако опитът ви излезе сполучлив и вие се похвалите някому, втори път няма да имате успех в опитите си. Някои хора имат видения. Щом се похвалят, те изгубват това, което са придобили. Други пък имат дарбата да виждат. Щом се похвалят за това, те губят тази си дарба. Това, което човек вижда, или което знае, то е дадено заради него, а не заради хората. Ако това беше за тях, и те щяха да виждат. Разказвате на някого една своя опитност, но той ви казва, че имал същата опитност. Имал същата опитност, а ви пита да му докажете как стават тия неща. Той ви пита, съществува ли друг свет или не. Това вече показва, че никакви видения няма този човек. Как ще се доказва на хората съществува ли друг свет или не? - Ама еди-кой си учен в Англия, в Русия, в Германия казал еди-какво си. Щом остане тази работа да се доказва от учените хора, тя е свършена вече.

Сега аз ще ви дам едно правило как да правите своите опити. Първо направете опита с мечката. Щом видите, че мечката иде на среща ви и забележите, че в ума и сърцето ви се яви най-малкото раздвояване, не правете опита, но бързайте да се качите горе на крушата. Ако в ума и в сърцето ви е спокойно, направете опита. Тогава мечката ще мине покрай вас, ще ви погледне без да ви направи нещо, или най-малкото ще се отбие от пътя си. Ще бъдете внимателни, като правите опита, после да не додете да се разправяте с

мене, че мечката ви е търкаляла на земята и че съм ви изложил на такава голяма опасност. Не зная колко от вас могат да направят опита. Един ми разправяше една своя опитност. Казваше ми: Аз се борих с мечка. Така ли? Кога? Как? - Борих се, но мечкарят я държеше. Има една хубава страна в човека, тя е следната: В човешката душа има едно хубаво, чисто, детинско състояние, без никакви примеси - чисто като дете. Аз не говоря за глупаво дете, но за едно чисто детинско състояние, в което човек може да изучава Божиите пътища. Този човек наричам аз набожен. Според мене, набожен човек е този, който е способен за всички работи в света. Набожният човек и слуга може да стане, и господар може да стане. Той може да стане и офицер, и войник. Той може да стане и хлебар - всичко може да изпълни в света. Няма професия, която той да не може да изпълни. Дето отиде, навсякъде го приемат добре дошъл. Според мене, този човек е набожен, защото може да извърши всички работи в света, с изключение само на едно. Едно нещо има, което набожният не може да прави: - Той не може да греши. Този е набожен човек. Той е всякога здрав, даровит - той всичко може да постигне в света. Като казвам, че този човек всичко може да постигне, имам предвид всичко онова, което е постижимо на земята. Защото има неща, които човек не може да постигне, неговият организъм не е създаден така, че да може да ги постигне. Има неща, които човек може да постигне. Защо? Организмът му е така създаден, че може да ги постигне. Онези неща пък, които човек не може да постигне, той трябва да се стреми към тях. Някои учени хора, както и някои прости хора, са забелязали, че някои лечебни растения растат на места, дето има или заровено злато, или златни жили. Намерено е, че други растения пък растат там, дето има скъпоценни камъни или някои от благородните метали, като злато, сребро. Други растения растат там, дето има мед, желязо и т. н. Човек трябва да познава тази именно ботаника, да знае къде какви растения растат. Някои растения растат изключително при места, дето има злато. Някои растения пък имат само лечебни свойства.

Всичко това трябва да се изучава. То представя скритата страна на ботаниката. Аз не искам да разкривам и друга страна на ботаниката. Именно: Има такива растения, от които достатъчно е да пиете само няколко капки, за да се подмладите, или да станете красиви. За пример, има растения, които са в състояние да прояснят ума на човека, да усилят паметта му. Една-две капки от тия растения са в сила да извършат това нещо. Казвате: Кажи ни кои са тия растения. Това е тайна в природата, която не е позволено да се открива. Също така и от храната, която хората употребяват, зависи дали те ще бъдат умни или глупави. Това зависи не само от вас, но и от вашите родители, от вашите деди и прадеди. Много зависи и от храната, с която са се хранили вашите майка и баща, както и вашите деди и прадеди. Това е цяла наука. За в бъдеще ние ще създадем едно поколение на добрите условия, за да се родят добри, отлични деца. Растителното царство не е създадено само за украшение. То има своето възпитателно въздействие върху хората. Майките трябва да възпитават децата си чрез растенията и цветята. За това те трябва да знаят кое цвете какво въздействие указва върху различните деца. Ако едно дете е хилаво, нека майка му направи една малка градинка и го остави да обработва, да отглежда червени карамфили. Няма да се мине година, две, и това дете ще започне да се поправя. Червените карамфили се отразяват здравословно върху децата. Ако някое дете е много буйно, няма да отглежда червени карамфили, но сини или бели. Ако вляза в един дом и видя, че няма цветя в този дом, зная вече, че тези хора там не са много от умните. Когато мъжът и жената в някой дом обичат цветята, те имат нещо благородно в характера си.

И тъй, Бог създаде външния свет, като предметно учение, да разберем пътищата, по които трябва да вървим. Той създаде минералите, скъпоценните камъни, металите, растенията, животните и хората като предметно учение. Той създаде въздуха, светлината и водата като предметно учение. Дали ти си учен или невежа, това е безразлично - ти трябва да учиш от тоя свет. Ти си обиколен с

растения, с животни, които не изучаваш, а очакваш да отидеш на онзи свет при ангелите и там да се учиш. Как така? Тези растения, с които ти се кичиш на земята, с тях се занимават ангелите на небето. Растенията са картините, художеството на ангелите. Ако ти не се занимаваш с тяхното художество, как ще отидеш при тях? Ти казваш: Аз не искам да се занимавам с растенията. Обаче, ангелите се занимават с растенията. Следователно, ако искаш да се запознаеш с ангелите, ти трябва да започнеш от растенията. Ако искаш да се запознаеш с архангелите, ти трябва да започнеш от млякопитаещите. Ти не си милостив към животните си, към воловете си, а искаш да отидеш при ангелите и архангелите. Те се занимават с животни, а ти гледаш на тях отвисоко. Казваш: Животно е това - това не е никаква философия. Така може да говори само невежият човек, който не разбира великия закон, който съществува в света. Ако кажеш, че това е животно, и напредналите същества пред и над тебе ще ти кажат, че и ти имаш животно в себе си.

„Онова, което дава живот". Кое е това, което дава живот? - То е Бог, Който ви е създал. И аз ви съветвам, като приятели, изучавайте Божиите дела, изучавайте Неговите знания, които ни е дал и никога не петнете Божиите работи. Никога не казвайте, че това е глупаво или онова е глупаво. Вие не знаете защо Господ е направил света така. Никога не си давайте мнението по тези въпроси. Ако си давате мнението, непременно ще изпаднете в някаква погрешка. В природата няма излишни неща. Добро е всяко нещо, което е на своето място. Лошо или зло е това, което не е на своето място. Злото произтича не от това, че то не е потребно, но че не е на своето място. Следователно, ако у нас има някои лоши работи, те се дължат на това, че не са на своето място. Казвам: Турете всяко нещо на местото си. И тогава онова, което дава живот, това е Божественият Дух, Който действува у нас. Той ни дава това възвишеното, да бъдем справедливи спрямо себе си, да бъдем справедливи спрямо ближните си и да бъдем

справедливи спрямо своите по-нисши братя. На всякъде и всякога да бъдем справедливи!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

16. неделна беседа от Учителя, държана на 5 януари 1936 година София, Изгрев

НЕ СЪДЕТЕ ПО ЛИЦЕ

„Не съдете по лице, по права съдба съдете.“

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само няколко стиха от 7 глава от Йоана, от 21 стих нататък.

„Духът Божий“.

„Не съдете по лице, но по права съдба съдете“.

Има нещо, което куца в живота. Какво е то? Има нещо, което не достига на хората. Какво е това? Има нещо в света, на което хората не обръщат внимание. Какво е това? Най-после кое е това реалното в света, на което човек трябва да уповава? Хората казват, че това е реално, онова е реално, а всички тези реални неща изчезват. Това, което изчезва, не е реално. Реално е това, което всякога може да бъде в услуга на човешката разумност, без изключение. Това, което не може да бъде в услуга на човешката разумност, не е реалност. Като казвам разумност, разбирам човека. Този, който е умен, може да се нарече човек. Онези, които не са умни, не са хора. Онези, които са умни, те са хора, те са човеци. Онези, които не са умни, те са извън тази категория, те нямат думата. Те не са граждани на това царство, те нямат право да гласуват. Ще бъде смешно немите хора да ти говорят. Ще бъде смешно да очакваш глухите хора да те чуят. Смешно е да очаквате слепи хора да те видят. Това са контрасти. Аз не искам да ви говоря за неща, които вие знаете. Това е ваша привилегия. Тъй щото оставам вие да говорите за това, което знаете. Няма защо да говорим за това, което се е говорило, понеже това, което веднъж се е говорило, няма защо втори път да се говори за него. Ти не можеш да говориш за

едно нещо два пъти, понеже обстановката ще се измени. След години ти можеш да говориш за същия предмет, но вече обстановката не е същата. Ти можеш да говориш за една обстановка в детинството си, когато си бил на 21 година, но същата обстановка няма да бъде на твоята 90-годишна възраст. За пример, като си бил на 21 години, дали са ти един хубав обед, който никога не можеш да забравиш. На 90-годишна възраст са ти дали пак също такъв хубав обед, но обстановката не е същата. Този обед, който ще ви се даде, когато сте на 95 години, не е така сладък, като онзи, който е даден на 21 или на 25 години. Сега аз мога да ви доказвам това нещо, но не е лесно да се доказва. Вий сами знаете, че е така. Защо? - Защото в млади години стомахът функционира правилно, на стари години стомахът се изтощава от много работа и иска да си почини. Той става аристократ, на особено мнение. Като му давате една работа, той казва: Тази работа не искам, онази работа не искам, докато най-после става толкова взискателен, че казва един ден на господаря си: Господарю, знаеш ли, че аз искам да те напусна? Не искам да живея при такъв господар като тебе. Скоро ще те напусна. Ти започваш да трепериш, защото ако той те напусне, цялата фирма ще отиде. Стомахът е важен фактор, каквото обработи, колкото капитал е събрал, всичко ще отиде. Ако стомахът не работи, във всички други работи човек ще загази. Казвате: Умствени работи, духовни работи. - Така е, но ако стомахът ти не работи, всички тия работи ще се загази. Аз разглеждам въпроса като обикновен реалист от гледището на обикновения реализъм.

И така, като говоря по този начин, аз не искам да ви убеждавам в нищо, но ако и искам да ви убеждавам, тогава вие сте много глупави хора. И ако искам да ви уча, тогава вие сте много невежи хора. Аз искам да ви дам едно малко забавление, едно малко развлечение, понеже виждам, че сте се много уморили от голям труд в света. Затова сте дошли вие при мене, да ви дам едно малко развлечение, че като се върнете дома си да започнете отново своята работа. Това развлечение не такова, каквото вие разбирате. Думата развлечение на български

език започва с частицата „ра“, която е хубава, но веднага след нея идва буквата „з“, която не е хубава. Тъй щото, в български език всяко развлечение започва добре, а свършва зле. За пример, някои се развличат в кръчмата, пият, но после се сбият, пукнат главите си и с това се свършва развлечението. Съвременните хора са културни, но ако отидете в американския департамент, в народното им събрания, или ако отидете в Англия, в най-благородните събрание, ще видите, че столовете им са завинтени, завъртени с винтове, да не се движат. Това показва, че при някоя своя реч, някои депутати толкова много се възбуждат, че могат да дигнат някой стол да блъснат някого по главата. Затова именно, всичките им столове са с винтове. Не зная какво е положението със столовете в българската камара. Струва ми се, че и тук столовете са с винтове. Това е една предпазителна мярка. Като знае това нещо, и природата е предвидела много работи. Често и столовете, на които ние седим, също така са завинтени с винтове. И ако ме питат, защо столовете ви са завинтени, казвам: Природата е взела тия предпазителни мерки, да не би, като седне някой на един от тия столове да извърши нещо нежелателно. Ако столът не е завинтен, най-малкото може да се открадне, а като е завинтен, поне е в пълна безопасност във всяко отношение. Като ви говоря за развлечението, трябва да разбирате право. Развлечение има и в азбуката. Това развлечение всеки го знае. Най-голямото развлечение е там. Вижте един поет, като вземе да описва едно цвете, ще го опише такова, каквото не е. Ще му вложи такива работи, каквито в него не съществуват. Той ще пише, че цветето му говорило, ще му вложи такива работи, каквито не съществуват. Аз никога не съм чувал цвете да говори. После ще пише как цветето му се усмихнало, как се молило на Бога. Аз поне не съм виждал едно цвете да се моли на Господа. Може би едно цвете да се моли по особен начин. Когато цветето е жадно, то клюмва малко надолу. Като го напоите с вода, повдига се нагоре. Ето как тълкувам аз клюмването надолу. Това е едно развлечение. Цветето казва: Който ме напои, аз ще му благодаря. То

му благодари и клюмва, поздравява с главата си. Преди още да го е полял някой с вода, то клюмва глава, с което иска да каже: Кой ме напои с вода, ще му благодаря и ще го поздравя по този начин. Вие наричате това реверанс, или поклон. Като го гледате в това положение, казвате: Горкото цвете, увиснала е главата му. Не може да увисне главата на цветето. Най-първо цветето няма глава. Главата на цветето е заровена в земята. Ако мислите, че неговата дрешка е главата на цветето, тогава вие не разбирате нищо. Хайде, да не казвам, че не разбирате, защото това е обида, но ще кажа, че не са ви осведомили добре, или езикът, на който се изразявате, не е така правилен, както са нещата в природата. Цветето има една ръчка, както детето, което се държи в утробата на майка си. От тази малка ръчка то черпи сокове да се храни. Детето не се храни чрез главата си, но се храни чрез пъпа си. Ако вие считате, че неговият пъп е неговата глава, вие се лъжете. Това е устата на стомаха. Това не е главата, която мисли. Следователно, ние трябва да проучим сегашната природа. За да се осведомите върху някои неща, вие трябва да проучите природата, за да видите в нея има нещо велико и хубаво. Казвам: Едно цвете се познава по неговия плод. Когато едно цвете цъфне, аз го оценявам от плода му, който ще му даде живот. Цветът е предисловие на плода, който трябва да дойде, а плодът носи в себе си онази семка, която може да произведе онова, от което плодът е станал. Следователно, ако човек се храни с храна, която няма семки, той ще опита и нейните резултати. Сега ние искаме плодове без семена. Когато някой се храни с растителна храна, казваме, че този човек е вегетарианец. Едно трябва да знаете: Човек, който се храни с трева, ще замяза на воловете. Който се храни с месо, ще замяза на зверовете. Който се храни с плодове, ще замяза на птиците. Де е човекът тогава? Значи, ако се храниш с трева, между воловете си; ако се храниш с месо, между зверовете си; ако се храниш с плодове, между птиците си. Това е факт. Какво ще ми разправяте отгоре. Нито месната храна, нито растителната храна, нито плодната храна са създали човека.

Тревите ще създадат животинския живот на тревопасните. Месната храна ще създаде тези енергии в човека, с които той ще обича да се бори, да воюва, а плодната храна ще създаде в човека енергии, които могат да се употребяват за някакво чувстване, за някаква мисъл в света. Това още не е истинско хранене. Когато дойде на земята, Христос каза: „Всеки, който се храни с обикновения хляб, той ще умре и ще страда." Но всеки, който се храни с хляб, който слиза от небето, той вечно ще живее. Хлябът, който слиза отгоре, той е човешкият хляб, това е храната за човека. И сегашните философи са дошли до тази мисъл. Само онзи човек се храни, който мисли. Човек, който като яде не мисли, той е тревопасно животно. Човек, който яде и къса храната си, той е месоядно животно. Човек, който яде и кълве храната си, той е пернато животно. Ако тревата я няма, тревопасните животни ще изчезнат. Ако месната храна я няма, месоядните животни ще изчезнат. Ако плодната храна я няма, пернатите животни ще изчезнат, т. е. птиците ще изчезнат. И най-после, ако и мисъл няма в света, и човек ще изчезне. Следователно, реално е само това, в което се проявява мисълта. Който иска да тури една нова основа в живота си, да разбира живота, така трябва да мисли. Защото, ако вие се храните с месна храна, ще имаме разбиранията и чувствуванията на животните. Ако се храните с растителна храна, ще имате донякъде разбиранията на тревопасните. Ако се храните с плодна храна, ще имате разбиранията на птиците, ни най-малко няма да имате разбиранията на човека. Храната днес не служи ли за спор между животните? - Служи. Тревопасните животни спорят за тревата; месоядните спорят за месото, а птиците спорят за плодовете. Дето има спор за храната, животът се намира в едно тягостно състояние. Следователно, когато говорим за човека, ние разбираме една нова обстановка на нещата. Човек все ще се храни, и то за сега с една от тия три вида храни: или с месна, или с растителна, или с плодна храна. При тази храна, той ще придобие трите вида живот на тревопасните, на месоядните или на птиците, но като човек, той

трябва да мисли. В сегашната фаза на живот, важна е човешката мисъл, не тази обикновена мисъл, в която се раждат всичките противоречия, но онази мисъл, която носи новата култура, новите разбирания онази култура, в която могат да се съградят бъдещият порядък. Какъв ще бъде бъдещият строй, бъдещият порядък на света? Този порядък съществува, но хората още не са дошли до него, не могат да го възприемат и приложат в живота си. Сега се говори за изобретенията на хората. Но представете си, че земята пътува в едно безвъздушно пространство, в етера, в една материя, която е хиляди пъти по-рядка от водорода. Следователно, водородът сравнен с тази материя, ще изглежда като кал. Представете си сега земята, която е милиарди кубически метра тежка, пътува в тази рядка материя, каквато е етерът, в безвъздушни пространства, значи, тази грамадна земя се движи с шеметна бързина в това безвъздушно пространство. Също така и слънцето, което е милион и половина пъти по-голямо от земята, се движи в тази рядка материя. Кой ги държи тия грамадни тела, на какво се държат в това безвъздушно пространство, можете ли да кажете? При такива чудни явления вие се чудите на човешките изобретения. Аз отговарям на този въпрос. Само мисълта, само умът държи тия грамадни тела в безвъздушното пространство. Цялата природа, цялата вечност, цялото пространство е проникнато с ум и с мисъл. Следователно, мисълта поддържа земята и слънцето, и звездите, както и всички хора тя поддържа всичко в живота и вселената.

Сега дали вярвате или не, това са научни работи. Наука е това. Аз не искам вяра от вас. Глава се иска от вас, която да мисли. Който няма глава да мисли, той ще си върти опашката като животното. Той ще мисли като животните, като тревопасните, като птиците и като растенията. - Ама ние имаме религия. Аз нямам нищо против това. Този, който иска да мисли, той трябва да има глава, с която да мисли. Питам тогава: Кое е онова, което поддържа човешкия живот? - Това е пак човешката мисъл - мисълта изобщо поддържа човешкия живот.

Докато мислиш, ти живееш. Щом престанеш да мислиш, ти умираш. Сега, разбирайте ме добре. Аз не разглеждам смъртта като процес на разлагане. Представете си, че поставяте един човек в сънно състояние. Представете си, че неговото дишане се спре. Този човек ще бъде като труп, без да гние, без да се разлага. Каква полза ще принесе този човек, ако с хиляди години се задържи в това положение? Пипате ръцете му - студени. Казвате, че този човек може да се съживи. И вие очаквате един ден вашите умрели майки и бащи да възкръснат, да се срещнете някъде с тях. Това е поне общо вярване. Но кой ще ги възкреси? Ще кажете, че това е вече въпрос на вяра. В света има две веруюта. Едното верую е следното: Аз вярвам в това, което е, и получавам това, което е. Безверникът вярва в това, което не е, и получава това, което не е. Тази е разликата между двете вярвания. Нямам нищо против това, но казвам на безверника: Ти един ден ще дойдеш да вярваш в това, което е. За когото и да се отнася това, безразлично, но той трябва да знае, че силата е в мене, в това, което е. Следователно, това, което е, винаги дава успокоение, мир на човека. Това, което не е, то всякога носи тревога на човека. Вземете, За пример, един търговец, баща на няколко деца. Дето ходи, той постоянно се безпокои, тревожи се, че заборчлял, че ще загуби всичко. Той вярва в това, което не е. Той казва: Отиде нашата работа. Питам: Ако построя воденицата си при един богат извор, който никога не пресъхва, имам ли право да се съмнявам? Има ли опасност един ден този извор да пресъхне? Няма защо да се колебая, че един ден тази вода ще пресъхне. Щом водата няма да пресъхне, и воденицата ми няма да престане да се върти. Следователно, ако в живота ни има някакво пресъхване, или някакво противоречие, това се дължи на обстоятелството, че ние нямаме едно право верую, едно право разбиране. Ако вие бихте живели преди осем хиляди години, преди създаването на човека, както е писано и в Библията, вие щяхте да срещнете грамадни животни, които свободно щяха да се разхождат по лицето на земята, като високопоставени личности, свободно щяха да

си махат опашките. Те деляха земята помежду си, постоянно бяха във война, кои от тях да завладеят земята. Тогава тези големи животни бяха върхът на цивилизацията. Обаче, един ден между тях се яви едно същество малко, което те считаха за малчуган и което се отличаваше от тях по това, че те ходиха в положение хоризонтално, успоредно на земята, а това малко същество беше в перпендикулярно положение на земята и изправено на два крака. Това малко същество им стана господар. Значи, този малчуган днес е господар на тия животни и им заповядва. В какво се заключаваше силата на съществата от преди осем хиляди години и силата на човека? Силата на животните седеше в техните мускули, а силата на човека седеше в неговия ум, в неговата мисъл. Днес всички искате да бъдете силни. Казвам: Ако ядеш трева, ще бъдеш силен като вола. Ако ядеш само месо, ще бъдеш силен като животните. Ако ядеш само плодове, ще бъдеш силен като птиците. И най-после, ако мислиш, ще бъдеш силен като човек.

Сега ще дойде другото възражение. Аз не отричам сегашното положение на хората, но казвам: Вие имате още понятието на животните - мислите, че други същества по-съвършени няма. Вие мислите, че хората на земята са всичко. Не е така. Сега вече иде един нов човек, когото скоро ще го видите. На земята този човек има свойството да вижда и отпред и отзад, и отгоре и отдолу. Той вижда отвсякъде и навсякъде. Този човек е вече на земята, ще го видите, и той е един малчуган, какъвто е бил някогашният човек пред животните. Като седи в къщи, той вижда всичко, каквото става по моретата. Каквото и да се разправя на вас, вие нищо не виждате. Но той всичко вижда, за него няма нещо скрито. Този човек вижда какво става на слънцето, какво става на месечината - всичко вижда. На земята всичко вижда, знае кой колко пари има, кой ще дойде да ги обере и т. н. Ако някой отиде него да обере, той ще му покаже колко е по-учен от него. Ако някой дойде да вземе от него хиляда лева, той ще му вземе десет хиляди лева, с което иска да му покаже, че всичките пари са на разположението му. Той е господар на всичко в

света. На всички хора, които воюват, той ще им каже, че нямат право да воюват, правото е негово. Това нещо и религиозните хора го знаят, но не могат да си го обяснят. В Писанието е казано: Царствата земни станаха царства на Господа Исуса Христа. Всички еврейски пророци са казали, че всички земни корони ще се поклонят пред него и ще изпълнят Неговата Воля. Всички племена, от малки до големи, ще му въздадат славата. Това всички ще видите. Онези от вас, които умират, няма да го видите. Но онези от вас, които не умирате, ще видите това, ще видите този човек. Нима животните, които живеят в културата на хората, разбират защо са създадени човешките университети, защо са създадени човешките черкови. Нима животните разбират онова различие на вери, което съществува между хората. Те ни най-малко не разбират тия неща, нито пък се интересуват. Обаче, онзи човек, който сега иде, новият човек в света, той е синтез на всички. Той иде в света да организира нещата, да внесе онова хубавото, красивото, което и вие желаете и към което се стремите. Той е, който носи живот в себе си. Той е умният човек, който сега се зарежда. Той иде да покаже пътищата, по които може да се оправи светът. Човек трябва да знае как ще се оправи светът. Естествено е да имаме и ние тези възгледи за оправянето на света. Това е естествен стремеж, който са имали и животните, и тревопасните, и птиците, и рибите. Всички животни са имали този стремеж, обаче, никой от тях не е могъл да разреши този въпрос. И сегашният човек, който е дошъл след животните, и той не може да даде това разрешение. Казано е за човека да завлада земята, да тури ред и порядък в нея. Бог създаде света, но човешкият свет още не е уреден. Той сега се пресъздава. Вие живеете в една епоха, когато стават странни работи в света. Като не можете да си ги обясните, вие се тревожите. Сега аз говоря за умните хора. Ако детето плачи за майка си, която е отишла на работа, то е от неразумните деца. Майката е учителка, преподава лекции някъде, а то плаче, дига шум цел ден, че майка му я нямало в къщи. Ако майката не ходи да преподава уроци, то ще умре от глад. Ако това

дете беше умно, трябваше да каже: Майка ми преподава уроци, тя ще дойде, когато свърши работата си. Та ако за някои от вас нещата не стават така, както вие ги мислите, ще знаете, че вашите майки са отишли да преподават уроци. Ще имате търпение да дочакате, когато те се върнат от работа. Съвременните хора могат да се кръстят с едно общо име: Хора на постоянното разочарование. Те започват добре, а свършват зле. Започваш млад с идеи, с желание това да направиш, онова да направиш и в края на краищата нищо не свършваш. Един ден умреш, погребат те, турят една каменна плоча на гроба ти и всичко с тебе се свършва. Дойдат други млади хора и те започват да разрешават същите въпроси, докато един ден и те остареят и заминат за онзи свет. Така всички вървят. Всички вярват в нещо. В какво седи вярата? Всички вярват в ума, в онова разумно същество, което ще дойде като господар в света. То ще бъде господар на смъртта. Хората още не са господари на смъртта. Има много анормалности в света. Сега ние идваме до философите, които са писали за и против живота. Няма какво да говорим за и против, но ние трябва да изучаваме природата. Защо? Понеже ние нищо не можем да предадем на природата и нищо не можем да ѝ отнемем. Каквито възгледи и да имаме, те са толкова верни, доколкото са съобразени с природата. Всички други неща, колкото и красиво да са описани, щом не са съобразени с природата, те не са верни. Сега това, което ви говоря, не го свързвайте с вашия живот, защото сегашният ви живот, в който се намирате, непременно трябва да се измени и ще се измени. Ето наскоро един американец е измислил една машина-математик, която е решавала и най-сложните задачи, каквито математиците разрешават. Англия вече е поръчала една такава машина от Америка, купила си е и си служи с нея, като че някой виден математик работи. Студентите могат да си купят една такава машина и да работят с нея. За в бъдеще може да се очаква да се измисли такава машина-музикант, която да свири като Паганини. Като завъртите някой ключ, тя веднага ще започне да свири, да пее. От тази машина ще се учите

как да пеете и да свирите. Това ще бъде най-хубавата музика. Това са улеснения на човека в бъдеще. Обаче, колкото съвършена да е тази машина-математик, все пак тя е направена от човек. Каквато и да е тази машина, тя от само себе си не излезе. Пак я създаде човек, един американски учен математик. Той е предвидел всички възможности как да се разрешават с нея най-сложни математически задачи. Каквото и да се изобрети, в това отношение природата е недостигната. В човешкия ум има такива апарати, с които могат да се предсказват различни неща. В мозъка, За пример, има един апарат, с който в 24 часа най-малко могат да се предскажат точно всички промени, които ще станат с времето. Този апарат може да предскаже на човека какво ще бъде времето и след един ден, или след една седмица, или след един месец, или след една година, а може да предскаже времето и след сто години. Има един овчар българин, който без да е учил метрология, може точно да предсказва какво ще бъде времето. Той казвал каква ще бъде зимата. Казвал: Около Коледа ще има сняг половин метър дълбок. И наистина, точно в това време завалял сняг, дълбок половин метър. Ставало, както той предсказвал. Доколко бил уверен в своите предсказания, се вижда от това, че той се обзалагал с овцете си, като давал половината от тях, ако думите му не се сбъднат. Той имал 500 овце и давал половината от тях. Този българин си служил точно със своя апарат за времето. Той имал метеорологически апарат в себе си. Вчера един познат ми казваше: Тази сутрин петлите пропяха в десет часа. Това показва, че времето ще се развали. Забелязано е, че когато петлите пропеят, вечер в десет часа, времето се разваля, но и когато в десет часа сутринта пропеят, времето пак се разваля. Защо е така? Понеже животните, За пример, петелът в случая, е нагласен съобразно промените в природата, то като става някаква промяна в природата, петелът долавя тази промяна, в него се събира излишна енергия и той просто ще се пукне. Тогава той се качва някъде нависоко и изкукуригва. Като изкукурига, по този начин той се освобождава от излишната енергия в себе си.

Значи, от немай-къде той кукурига, а не защото му е приятно по това време да кукурига. Той не знае, че времето ще се развали, но казва: Ще стане нещо. Нека тогава да изкукуригам поне, че да става каквото ще. Обаче, човекът, който знае тези работи, който е следил промените в природата, знае за това казва: Петелът пропя, времето ще се развали. Той тълкува нещата правилно.

Христос казва: Не съдете по лице. Това значи, не съдете по външната страна, по повърхността на нещата. Защо? - Защото ние се движим по нашата земя като в един параход. Ние се движим в пространството и непрекъснато се бием, воюваме помежду си. Мнозина казват, че след време слънцето ще изгасне и тогава животът на земята ще изчезне. Фламарион е писал една книга как един ден светът ще се измени, какви промени ще настанат. Той описва как хората един по един измират и как свършват и последните хора. Ако е вярно това, че всички хора ще измрат и светът ще се свърши, защо тогава трябва да стават тези войни, защо са тези ежби между хората. Какво ще спечелят те от всичко това? Мъже и жени се карат в домовете, децата се карат помежду си, обществата не се разбират, държавите воюват - навсякъде недоразумения и спор. Защо е този спор, защо е това недоразумение? Има някои неща у нас, които ний можем да избегнем. И ние, като петела трябва да кукуригаме. Когато в сипматичната нервна система се набере излишна материя, човек започва да плаче. Когато се набере излишна енергия в предната част на мозъка, човек започва да мисли. Когато се набере излишна енергия на темето му, на горната част на главата, човек се моли на Бога. Когато се набере излишна енергия при ушите му, човек започва да се бие и кара с хората. Когато се набере излишна енергия отзад на главата, човек започва да мисли за образуване на семейство, за създаване на деца. Това са новите, научните данни, с които разполага новата наука. Човек иска да пласира излишна енергия в себе си. Той казва: Аз съм набожен човек. - Никаква набожност няма в този човек. Той кукурига като петел. Той казва: Аз вярвам в Бога. - Че и петелът

вярва като кукурига. Вера без мисъл не е вяра. Вярата има свое реализиране. Ако тази вяра е обоснована на мисъл, тя е вяра. Вера, в която няма мисъл, това е суеверие. Вера, която ражда противоречия в живота, това не е вяра. Вера, която зад себе си има човешката мисъл и урежда нещата, това е вяра. Вярата е велико нещо в света. Това е една вътрешна интуитивна сила. С тази интуиция ти можеш да знаеш най-малко след 20 години какъв ще бъде твоят живот. Ти можеш да знаеш след 20 години ще свършиш ли, ще се повдигнеш ли, ще бъдеш ли полезен. С вярата можеш да знаеш как е построен светът, има ли жители на месечината или няма, има ли жители на слънцето, на Сириус, на Алфа Центориус. С вярата можеш да знаеш ще отидеш ли на небето или няма да отидеш и т. н. С тази вяра ти ще знаеш в коя звезда има живот и в коя няма. Като имаш тази мисъл, ти сам ще знаеш, дали си божество или не. Който мисли, той е божество. Който не мисли той е едно говедо. Аз бих предпочел да съм божество, отколкото да съм едно говедо. Под думата божество разбирам, че съм човек, който се храни с божествена храна, върви според законите, които Бог е създал, признавам Го - значи Бог мисли, Бог е първият, Който е започнал да мисли. Ако мислиш, ти мязаш на него. Ако не мислиш, не мязаш на него. Тогава от какво произтичат противоречията в света? Противоречията произтичат от това, че не мислим, както Бог мисли. Това са моите заключения. Когато говоря за Любовта, аз подразбирам въплотената Божия мисъл. Любовта е въплотена Божествена мисъл, която работи вече за човека. Следователно това, което можем да опитаме в света, това реалното, то е Любовта. Любовта е най-реалното, което ний имаме в сегашния си живот. Зад това реалното седи Божествената мисъл. Следователно, всяка любов, зад която не седи божествената мисъл, тази любов се разпилява като водата. А Любов, зад която седи Божествената мисъл, колкото повече време минава, толкова повече се усилва и разпалва. И тогава нищо не е в състояние да измени тази Любов. Там, дето тази любов съществува в човека, в дома или в народа, този човек расте,

мяза на едно горящо слънце. Мнозина вярват в идването на Христа и казват: Като дойде Христос втори път на земята. Че Христос веднъж дойде на земята. Какво научиха хората от него? Най-първо те го изпитаха дали може да търпи. Те казаха: Чакай да видим дали си ти Христос или не си. Те го хванаха, и Христос им каза: Съборете този храм и аз в три деня ще мога да го въздигна отново. Той искаше да им каже, че този храм е Неговото тяло, което Той в три деня ще може да въздигне. Еврейските учени, еврейските равини разбираха това и казваха: Чакай, ний ще те опитаме. Ний ще ти създадем такива изпитания, каквито не си помислил. Ти говориш, но недей много да говориш. И те създадоха закон, според който го осъдиха. Те го разпънаха на кръста и му казваха: „.............., как ще можеш в три деня да слезеш от кръста? И после, когато Христос възкръсна, те отидоха при Пилата и му казаха: Понеже Христос е излязъл от гроба, което и войниците са видели, идете да кажете, че учениците Му са взели тялото, за да не стане голям шум между народа, да повярват повече в Него. И ние ще уредим тази работа с пари. Как ще си обясните това. Ако Христос не е възкръснал, в какво вярват тия 500 милиона души християни, които са готови да положат живота си за Христа? На някакво суеверие ли се дължи това? Не, силата на християнството седи в онази Божествена мисъл. Христос мислеше, Той беше човек на мисълта. Той вечер не спеше, но прекарваше в дълбоко размишление. Христос изучаваше света, изучаваше хората. Той знаеше какви нужди имат, какво им липсва. Той знаеше какво щеше да стане. Той знаеше, мъже и жени (и жени) от какво се нуждаят и имаше всичко предвид. Той казваше: Като отида при Отца си, ще ви изпратя друго същество да мисли. Духът, който ще дойде, той ще ви научи да мислите. На учениците си казваше: Вие идете и проповядвайте, и Аз ще бъда с вас до скончанието на века. Казвате: Де е Христос? - Там, дето има мисъл, там е Христос; там дето няма мисъл, там не е Христос. Там, дето има Любов, там е Христос, дето има караница там не е Христос. Там, дето има култура, братство, там е Христос. Дето няма култура, няма

братство, няма Го Христос. В първото си идване, Христос дойде на земята като малко дете. Ангели слязоха от небето и пяха, но сега няма да бъде така. Като дойде сега Христос на земята, цялата земя ще проиграе. Тогава хората ще скачат по 10 метра на високо, - така ще се радват. Всичко ще се разиграе толкова много, че и къщи, и параходи, и тренове, и хора - всички ще се разиграят, ще скачат на високо. Тогава ще бъде най-хубавото хоро, което до сега хората са играли. После ще има такава илюминация, каквато никога досега не сте виждали. След това ще чуете един глас, ще дойде новата култура. С всички свои подаръци, които небето е изпратило, и ще кажат: Елате сега всички, които сте готови - все ще ви се падне нещо. Че сте готови, това се вижда от факта, че сте мислили, че сте вярвали в това.

Сега у вас може да се зароди едно възражение. Много естествено, ако аз бях на ваше место, щях да кажа: Това ми се вижда малко пресилено. Пресилена работа е тази. Моят ум не я хваща някак. Всеки един иска да помогне на един беден човек. Той му казва: Да ти дам 1000 лева да започнеш търговия. Не може, не искам, не искам да правя такива опити. - Тогава да ти дам 2000 лева. - Не искам. - 10 000 лева ти давам тогава. - Не искам. - Тогава мога да ти дам десет милиона лева. Виж, сега може. Значи, с десетте милиона лева се събужда енергията в този човек. Той е готов да работи. Това е идеята. Този човек мисли, че с това грамадно богатство, с този капитал ще може да започне работа. Какво е спечелил този човек? Преди всичко той не е видел на лице тези десет милиона, те не му са броени, но вярва на думите на човека. После казва: Хайде брой ми тези пари, да видя черно на бяло. Този човек, още като му обещават десет милиона, иска да направи опит с тях. Значи, ние трябва да имаме нещо, на което да разчитаме. Този закон е верен и в живота. Всякога, когато зад нас има един човек, на когото можем да разчитаме, ний сме смели и решителни.Тогава човек може да започне всякаква работа. Обаче, ако остане сам на себе си, той е индиферентен. Много мъже казват: Докато беше жива другарката ми, аз имах импулс за работа, можех да пиша, но откак тя

умре, животът изгуби за мене всякакъв смисъл. Сега няма кой да ме вдъхновява. Тогава аз го закачам: Ами друга по-млада не можеш ли да намериш? - Остави се, знаеш ли какъв характер ще бъде, каква ще бъде тя? - Ами твоята жена не е умряла. - Как да не е умряла, вчера занесоха на гробищата. - Ама аз вчера срещнах жена ти и се разговарях с нея. Ти сега искаш съвсем да ме заблудиш. - Ами ако сега дойде жена ти при тебе, ще повярваш ли? Може ли да бъде това? - Отварям вратата и жена му влиза. - Сега вярваш ли? Той се чуди, двоуми се дали това е жена му, или някакъв долап му е устроен. Но жена му започва да му разправя това-онова, а той я гледа. Тя му разправя как се срещнали пръв път, какво било първото му писмо, какво било второто, третото писмо и т. н. Като му разправя всичко за техния живот, най-после той повярва, че това е неговата жена. Тя му казва: Онази, която умре, беше твоята слугиня, а господарката на дома, която е сега пред тебе; ходих на разходка и сега се връщам. - Добре, че умре слугинята ми, а не господарката на дома. Той се счел за заблуден, но господарката му се върнала. Закон е: Не може да умре онзи, когото вие обичате. Ако умре, тогава грешката е или у вас, или в него. И Христос не може да умре, понеже имаше един възлюбен ученик. Христос имаше в лицето на Йоана един ученик, който много го обичаше. Йоан обичаше Христа, както никой друг. Не само, че не умре Христос, но даже възкръсна. Когато дойде въпрос до Петра, запитаха го: И ти да не си от Неговите ученици. Той се отказа. Ама ние те видехме там. - Не сте ме видели. Но после, като пропя петелът три пъти, Петър казва: Господи аз повярвах. Най-после се намери и един ученик материалист, какъвто беше Тома. Той казваше: Аз не съм от тези, които вярват в халюцинации. Докато не си туря пръста в раната, не мога да повярвам. Като дойде Христос, каза на Тома: Тури си пръста в раната ми. Тома си тури пръста в раната на Христа и каза: Сега вярвам вече. ....Господи, вярвам вече. Както виждате, човек може да се върне от другия свет. Силата на Христа седи в това, че Той ходи в онзи свет и се върна от там, като проповядваше на

учениците Си евангелие, което никъде не е писано. И след това им каза: Идете и проповядвайте моето учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века. Всеки, който мисли, той може да види Христа. Който не мисли, той никога не може да види Христа. Ако ти мислиш, тогава онзи, когото обичаш, ще се отвори пред тебе. Който мисли, той не е човекът, когото ти можеш да излъжеш, помнете това. Човек, който мисли, в когото умът е започнал да действува или на религиозен език казано: Човек, в когото Божественото работи, той никога не може да бъде излъган. Щом се лъжеш, това не е мисъл. Това, в което никога не се лъжеш, то е мисъл, то е реалното в света. Там, дето има лъжа, илюзии, това не е никаква мисъл. Това, в което никога не се лъжеш, никога не се разочароваш, това е реалното, това е мисъл. Това, в което се разочароваш, това не е Божественият свет, това е човешки свет. Аз съм наблюдавал как кучето се разочарова. То седи и мисли, казва си: Остарях вече. Едно време господарят ми даваше това-онова, а сега не иска да знае за мене, остарях. Това са разсъждения. Кучето се разочаровало, че няма голям кокал. Тези разсъждения ги има в животинското царство. И животните остаряват. Остарява значи не само човекът, но и животните. Старостта се дължи на преживяване в чувствата на човека. Чувствата състаряват човека. А онова, което подмладява човека, това е човешката мисъл. Мисълта носи безсмъртието на човека. Това, което състарява човека, това е животинското в човека, това е зверското в човека, това е птичето в човека. А онова, което осмисля, това е човекът, това е човешката мисъл, това е мощното, силното в човека. Това наричат изкуство, музика в живота. Мисълта е силата в света.

Та казвам: Които са на правата страна. Трябва да разсъждавате. Сега ще ви преведа един пример. Двама души, американци, видни хора, спорят за една картина кой от тях да я купи. Те се набиват здраво, по американски, боксират се. Дават се под съд. Съдията пита: Кой рисува тази картина? - Един художник. - Викайте художника. Викат художника и той се явява пред съдията. - Ти ли рисува тази

картина? - Аз я рисувах. - Кой ти даде право да я продаваш? Всеки художник, който е рисувал картина с човешката мисъл, той няма право да я продава на никого. Тази картина е отлична. Никой няма право да купува тази картина.Такава картина нито се продава, нито се купува. Тази картина може да ходи от един дом в друг, да прекарва във всеки дом по 10-15 деня и пак да се върне при своя господар. Никой няма право на собственост върху картина, която е рисувана с човешката мисъл. Когато една картина е от животинско състояние, тя може да бъде собственост, но когато е от човешката мисъл, тя е великолепна картина и трябва да пътува из целия свят. И светиите в църквите трябва да пътуват из света. Ще ви приведа един пример за някой от князете. Кой е бил той, няма да кажа името му, но вие можете да го намерете в историческите книги. Това не се отнася сега до нас, да знаем името му. Един от неговите заместници имал някакъв часовник, който биел на всеки час. На всеки час от дванадесетте излизал по един апостол да се покланя. Този княз, като видел часовника, извадил апостолите и ги стопил, понеже те били направени от злато. Когато го запитали: Къде са апостолите, той отговорил: Изпратих ги да проповядват. Всички трябва да ходите в света да проповядвате. Това, което седи на едно място, не е мисъл. Това, което не седи на едно място, то е мисъл. Ний виждаме, че цялата вселена, цялата земя не седи на едно място. Нашата земя е във вечно движение. Слънцето, звездите, всичко е във вечно движение. И ние се движим, отиваме някъде, но къде, не знаем. Благодарение на това движение, ние се качваме в един възвишен свет. Според нашите възгледи, до сега вселената е слизала надолу, но според новите възгледи, вселената се движи по една спирала и се качва нагоре, нагоре върви. Едно повдигане става. И колкото по-нагоре отиваме толкова, у нас ще дохождат по-светли мисли и чувства. И нашата земя сега върви нагоре. Светът ще се оправи само за онези хора, които мислят. А за онези, които не мислят, няма да се оправи.

Христос казва: „Не съдете по лице, но по права съдба съдете“. Не се спирайте върху тези, които заблуждават света. Кой е този, който заблуждава хората? Кога се заблуждават хората? Ако на един болен кажа, че след 4-5 деня ще оздравее, а не оздравее, аз го заблуждавам. Това е вече заблуждение. Ако кажа на един сиромах, че след една година положението му ще се подобри, а не се подобри, тогава аз го заблуждавам. Ако на един млад човек кажа, че е способен и след една две години ще стане от него нещо, а не стане, аз го заблуждавам. Ако кажа на болния, че 4-5 дена ще оздравее, и той оздравява, това е истината. Ако на сиромаха кажа, че след една година той ще изплати дълговете си, и стане според както съм казал, това е истината. Всяко нещо, което казвам и става, то е реално. Ако кажеш, че ще направиш нещо, а не го направиш, ти заблуждаваш хората. Каквото кажеш, трябва да го направиш. Казваш: Аз вярвам в Христа. Какво значи да вярваш в Христа? Ето какво разбирам под думите да вярваш в Христа. Да вярваш в Христа, това значи да мислиш като Него. Както Той е мислил и мисли, така и ние трябва да мислим. Христос казва: „Както ме е Отец научил, така и аз говоря.“ Вие трябва да кажете, както ме е Христос научил. Когато наричаха Христа „Учителю благи“, той казваше: „Никой не е благ освен един Бог“. Само Бог е благ. Значи, онзи, който мисли, той е всякога благ. Мислещото същество се познава по това, че в него няма никакви противоречия. На религиозен език казано: Дето е духът, там е свободата. А мисълта е онази мощна сила, която разрешава всички въпроси в света. Сега на ваш език да ви кажа нещо. Ти никога не можеш да обичаш един човек, който не работи за тебе. Ти никога не можеш да обичаш един човек, който не мисли добро за тебе. Невъзможно е значи, да обичаш един човек, който не работи за тебе. И той не може да те обича, ако и ти не работиш за него. Следователно, ако между хората има спор и ако те се мразят, това е защото не работят един за друг. Днес всеки работи за себе си. Това е животинско състояние. Там, дето всеки работи за себе си, там няма мисъл. Има мисли, които носят смърт. Това не е никаква

мисъл. Човек трябва да мисли не само за едно малко общество, но за всички трябва да мисли. Вие трябва да работите за разумните хора в света. Тогава и те ще работят за вас. Щом престанете да мислите за тях, и те ще престанат да мислят за вас. Когато те работят, и ти ще работиш заедно с тях. Когато те мислят, и ти ще мислиш заедно с тях. Така само ще вървите по техния път. Това е великото в света. По какво се отличават великите хора? Те се отличават по това, че са работили за човечеството и са казали неща, които са верни.

„Не съдете по лице“. Да съдите по лице, това е външната страна на живота, това е външно разбиране на нещата. Вий седите и казвате: Остаряхме вече. Които вярват в прераждането, казват: Като се преродим втори път, тогава ще се подмладим. Които вярват в Христа, ще кажат: Христос ще ни очисти. Които вярват в света, казват: Баща ни ще ни остави наследство, и ще си поживеем по-спокойно, по-добре. Не уповавайте на баща си, нито на друг някой човек, но уповавай на онова, което Бог е вложил в душата ти. Мисли само за онова, което е вложено в ума, в сърцето ти и във волята ти. Мисли за него и то ще стане. Не мисли само за това да станеш пръв министър в България, или да заемеш някакъв висок пост в обществото. Това не е мисъл - това е последна работа. Не мисли първо да станеш светия. - И това е последна работа. Не мисли първо да станеш министър. И това е последна работа. Най-първо мисли да бъдеш човек и като човек да мислиш да постигнеш нещо. А пък това за светийство, за ученост, това са второстепенни работи. Щом станеш човек, и почнеш да мислиш, тези неща са прерогативи, възможности за напредналите духове, не са още за вас. Когато мислиш, ти всичко можеш да станеш: И цар, и светия, и учен, и богат, и здрав - всичко можеш да бъдеш. Не мислете, че както сте сега, всичко можете да станете. Не, за да станеш човек, ти трябва да бъдеш в съгласие с целокупната разумност, с всички разумни същества и да мислиш като тях. Човек трябва да бъде в унисон с тия същества, няма да има вече разлика между него и тях. За него всички тия разумни същества ще бъдат братя, с които той ще

се слива в едно. Всички ще бъдат като едно тяло. Тогава техните мисли, ще бъдат твои мисли, и твоите мисли, ще бъдат техни мисли. И тогава много реформи ще могат да се прекарат на земята. Какво ви липсва на вас? Липсва ви онова съгласие, липсва ви онова единство, чрез което да се реализират нещата. Сега какво става? Един мисли нещо, дойде друг да го коригира, после третия коригира втория и т. н. - всички се коригират.

В старо време някога си в България направили в един град една хубава баня. Обаче гражданите се разделили помежду си по въпроса как да бъде постлана банята. Едни от тях поддържали, че банята трябва да бъде постлана с нерендосани дъски, за да не (се) плъзгат хората по нея. Другите пък поддържали, че дъските трябвало да бъдат гладки, рендосани, да не бодат. Спорът се продължил цели 8 години, следствие на което банята останала незавършена и хората не могли да се къпят. Най-после дошъл в града един инспектор и всички отнесли въпроса до него, той да се произнесе. Тогава инспекторът казал: Подът на банята ще бъде направен от една дъска хириндосана и една нехириндосана. При това решение всички граждани се задоволили и банята била отворена да се къпят хората. Следователно, щом хората се разделят между две убеждения, турете и двете убеждения на работа, та всеки да върви, по което иска убеждение. Така е и в природата: Навсякъде има по една гладка и по една неизгладена дъска. Важно е банята да се отвори, да се къпят хората. За предпочитане е банята да се отвори, макар и с две убеждения, отколкото да седи затворена и хората да спорят помежду си, кой има право. И при това да се дават различни научни доказателства за правото на този или на онзи. Отворете тази баня да се къпят хората, макар че едната дъска на пода ще бъде гладка, а другата неизгладена. Важно е да мислим, важно е хората да се окъпят. Че как ще мислим? Как ще ядем? Чудна работа! Как ще спим? Че кой учи хората как да ядат, как да спят? Всеки сам знае как да яде, как да спи. И без да те учат, ти знаеш как да спиш, как да яде, как да мислиш. Учението иде отпосле. Ти няма да внесеш

нищо ново в света, но много нови работи ще научиш. Ти не си дошъл в света да внесеш нещо ново, но си дошъл да възприемеш нещо ново от света, да видиш, че светът носи нещо ново за тебе. Този свет може да влезе в тебе и тогава твоят вътрешен свет да се обнови съобразно външния свет. Като отидеш при един велик музикант, а не знаеш да свириш, ти ли ще се учиш от него, или той ще се учи от тебе? Разбира се, че ти трябва да се учиш от великия музикант. Ако отидеш при един художник, ти ли ще се учиш от него, или той ще се учи от тебе? Ти ще се учиш от него, разбира се.

Казвам: Ние трябва да се учим от великите хора в света. От това, което те имат в себе си, а не от това, което ние имаме. В какво седи културата? Културата седи в това, което е. Ние трябва да придобием това, което е. Ако речеш да придобиеш най-малкото от това, което е, то значи да придобиеш Любовта, която внася новия живот. Тази Любов ще осмисли твоето съществуване на земята, ще разбереш какво е твоето предназначение и защо си дошъл на земята. Ти трябва да имаш ясен поглед за нещата. Като погледнеш, трябва да знаеш защо е всичко това. Човек трябва да знае какво е неговото предназначение на земята и да може да се ползува от това. Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте много богати, но живеете в голяма беднотия. Като ви гледам, виждам, че сте заобиколени от щастие, но в себе си се считате нещастни. В това отношение вий мязате на мишката. Докато мишката е в полето, тя свободно си ходи, яде си, диша си чист въздух. Един ден започва да се върти около хората, отива тук-там и попада на един капан, в който е закачена малко пастърмица. Тя подушва тази пастърмица и започва да изследва капана, започва да души, приятно й е и си казва: Да мога да взема това парче пастърмица, ще си уредя живота. После тя се качва на капана, започва да го изследва, прави си научните изследвания и мисли, че е много учена, като няма пред вид, че този, който е направил капана, е много по-умен от нея. След това наблюдавам каква е психологията на мишката. Като се хване в капана, тя започва да движи муцунката си, да стърже пръчките на капана, да

се качва нагоре, надолу, иска да излезе и си казва: Тази работа не излезе, както мислех. Пастърмицата седи до нея, но тя вече не я поглежда. Казва мишката: Изгубих вече свободата си. Тя се спре, мисли си защо тази работа не излезе според нейните научни изследвания. Не трябваше да пипа пастърмата. Тя трябваше да каже: Не ми трябва нито пастърмата, нито капана. Като ви гледам сега, виждам, че и пред вас има един такъв капан. Вие мислите, че като влезете в капана, ще придобиете нещо. Не, правя едно приятелско предупреждение: Пазете се от капани, които са поставени пред вашите врати. Приемете това приятелско предупреждение и го изследвайте, помислете върху него, без да отивате да изследвате капана отвътре. Не правете това. Не се самозаблуждавайте да мислите, че всичко ще ви се нареди добре, като влезете в капана. Казваш: След една година ще направя това или онова. - Нищо няма да направиш след една година. Казваш - тогава втората година ще го направя. И втората година минава, без да си направил нещо. Казваш: След една година ще науча френски. - Нищо няма да научиш. Минават година, две, три, и ти все още говориш: Парле ву франсе? Според закона на мисълта, като хванеш една работа, трябва да я свършиш. В една година ти можеш да научиш езика, стига да не туряш никакво препятствие на мисълта си. В една година можеш да научиш в толкова, че поне хляба да си изкараш. Не казвай какво можеш да научиш в толкова малко време. Аз имам един лингвафон, който говори много добре на английски, с точно отмерено произношение. Вътре говори един професор, с който често се разговарям, но не може да излезе вън от плочата. В първата плоча е предаден първият урок. Колко пъти туря тази плоча, все един и същ урок предава. После турям втора, трета, четвърта, и уроците стават все по-сложни. Като дойда до 32 плоча, вече можем да се разговаряме на английски, самият професор като че ли говори. Доста сложен е последният урок. Сега турете и вие вашите плочи на работа. Като дойде едно обезсърчение, кажете му: Сега ще те окача на гвоздея на

къщата си. Като се насърчиш, ще те снема от гвоздея. Като дойде безверието у вас, окачете го на гвоздея и му кажете: Като повярваш, ще те снема от гвоздея. Като дойде безлюбието, също така го окачи на гвоздея и му кажи: Като възлюбиш, ще те снема от гвоздея. Щом имаш какво и да е отрицателно чувство, щом чуеш отдалеч, че мъжът ти иде, веднага закачи това чувство на гвоздея, та като влезе мъжът ти вътре, да се зарадва и да каже: Отлична жена имам! Или, ако мъжът ти носи отрицателно чувство, жената да закачи това чувство на гвоздея. Тогава той ще благодари и ще каже: Умна е моята жена, освободи ме от голямата тежест. Господ да я поживи! Дано ме не чуе дяволът, да умре преди мене. - Не, щом тази жена е умна, тя не умира.

„Не съдете по лице, но по права съдба съдете!“ Сега приложете това, което имате у вас, което е вложено, което е вродено. И почнете да реализирате това, което мислите. От това гледище целият живот е една възпитателна школа, но за онзи, който разбира, за умния човек. Когато умния човек дойде в едно общество, той трябва да бъде свободен. Умните хора, могат да оправят света. Ето, умните хора създадоха железниците, аеропланите, параходите, писмената реч, книжнината, фабрики, законите, всичко в света е създадено все от умните хора. Следователно, ако и вие вървите по техния път, бъдещето е ваше. Новият човек, който иде в свет(а), иде с една нова мисъл. Та и вие трябва да започнете да мислите като този нов човек. А не както е мислил старият човек. Този Христос, който иде сега, няма да се остави сега да го разпнат. Той иде между хората да ги научи как да мислят. Това значи идването на Христа - да научи хората как да мислят. - И мъже, и жени, и учени, и прости, и господари, и слуги, и управляващи, и управляеми. Той казва на съдията, право съди! На стражаря: Благороден бъди! Каквато служба заемаш, изпълни службата без никаква лъжа. Добре изпълни своя дълг. Малката служба, добре изпълнена, е за предпочитане пред голямата служба, но не добре изпълнена. Ако си цар, в една година ти можеш да направиш хиляди престъпления, които с хиляди години не

можеш да изплатиш. Това, което един цар в един живот може да направи, един обикновен човек в хиляди години не може да направи. Но и доброто, което един цар може да направи в един живот, обикновеният човек в хиляда години не може да го направи. Умният цар, на място поставен в един живот, може да направи това, което обикновеният човек в хиляда години не може да направи. Та в сравнение с животните, вий сте царе. И като царе, не можете ли сега да подобрите живота си? Ако не направите това, знаете ли какво ще бъде вашето положение. Но аз сега не искам да ви покажа опаката страна на живота, искам да ви покажа светлата страна. Стойте на положението като царе, с онези светли мисли, с онези благородни чувства и с онези възвишени постъпки. И тогава всеки, който ви срещне, да каже: Ето един човек, който мисли. Това е човекът. И тогава, като се срещнете, да се радвате едни на други, че сте срещнали хора, които знаят да мислят. Като срещнете една жена, да знаете, че мисли. Като срещнете един мъж, да знаете, че мисли. Като срещнете един слуга, да знаете че мисли. Като срещнете един съдия, да знаете, че мисли. Като срещнете един военен, или един стратег да знаете, че мисли. Най-после всички трябва да мислят. В това е спасението на света. Това е, което носи бъдещето.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

17. беседа от Учителя, държана на 12 януари 1936 г. София - Изгрев

ВСИЧКО, КОЕТО ЧУХ

Отче Наш.
„Бог е Любов“.

Ще прочета само един стих от 15 глава от Ев. на Йоана, 15 стих.
„Мисли, право мисли“.

Ще взема само думите „Всичко, що чух“. Слушането в света е едно висше сетиво. Зрението и слушането, това са висшите сетива на човека. Осезанието се занимава с физическия свят, вкусът със света на чувствуванията, мирисът е малко съединителна нишка между умствения и чувствения свят. Слушането и зрението те са висшите сетива, или така наречения духовен свят. Хората нямат представа за духовния свят. Казват, духовен човек, имат много погрешни схващания. Те мислят, духовният свят е особен, обича само човек да седи в някоя килия, да съзерцава и да мисли, да е пожълтял, побледнял, само живее в една мистификация. Всички материалисти в света живеят една мистификация. По-голямо заблуждение не съм виждал от хората, които живеят в сегашния свят. И ако искате заблуждения, там е заблуждението. Защото мислят, че имат всичко, а нищо нямат. Материалният свят няма нищо реално, абсолютно нищо реално няма. След туй като остане някоя кост от един светия, току я носят. Когато говорел светията, никой не е слушал, като умре, всички вярват в неговата кост. Вярват, че като я турят някъде, ще оздравеят. Ако не вярваш в това, ще те разпънат на кръст. Ако вярваш в този светия като жив, минаваш за еретик.

Сега ще ви говоря върху една мисъл, която е съществена. Пробуждане на съзнанието. Не то си има свои методи. Пробуждането на съзнанието на физическото поле става чрез една голяма катастрофа. И след туй настава едно друго състояние, което аз

наричам мистично. Аз го наричам музикално състояние, в което човек запява вече. Той пее и певец става. Ще си тури китарата, започва да свири. Умрял някой, пей, родил се някой, пей. Оженил се някой, пее му. Накъдето ходи все пее. Вие ще кажете, че то тъй да се пее, как ще стане. Този човек, на когото съзнанието се е пробудило, той е учен човек. Когато види червея умрял, казва: Горкият. Той не е умрял, но виждам пеперудата и казвам: Как се освободи от онова голямото робство? Добре стана, че си се изменила. И когато някой умре, казват: Отиде горкият, отиде нашият възлюблен. Излюпил се, разхожда се някъде, сега станал човек, досега какавида беше. Навсякъде ходи по треновете, не плаща, в къщи излиза, влиза без да му отварят вратата. Не се изисква много да стават. Като открехнат вратата, влиза вътре, не го виждат, чака, като отворят излиза. Някой път и в тях има учтивост. Ако е затворена вратата, чакат, не искат да излизат така.

Сега ние вярваме в своите сетива. Ти, казва, видял ли си нещо? - Но виждане има, само когато е пробудено съзнанието. Аз съм съгласен, че когато види човек, но то е съзнанието. Който вижда, съзнанието му е пробудено. И ако у някой човек съзнанието не е пълно, той не е пробуден човек. Защото съзнанието диша чрез музика. Музиката това е дихание на съзнанието в човешкия ум. Музикалният свят, това е една среда, чрез която душата на земята се проявява. То е, в което висшият свят може да се прояви. Средата за рибата е водата. Рибата без вода не може да живее. Тъй както е устроена птицата, без въздух не може да се прояви. Човешката душа, висшето в човека, ако съзнанието не се е пробудило - като среда - човешкият дух не може да се прояви. Музикалната страна това е активната страна, в която съзнанието се проявява. В свет(а) всичките нещастия произтичат, че хората не знаят какво нещо е музика(та). Не мислете, че това, което един цигулар може да ви свири, е музика. Това е предисловие за музиката. Музиката, за която говоря, като засвирят, умрелите да скочат. Умрелите ще бъдат кротки при обикновената

музика, но при музиката на съзнанието умрелите възкръсват, нищо повече. Единственото, силното нещо е музиката. Искат да възпитават съвременното поколение. Съвременното поколение без музика не може да се възпита. Туй да го знаете. Всичко може да положите, всички усилия и пари, и книги да пишете, но възпитание, култура да създадете, не може без музика. И виждам, че от няколко хиляди години всичките усилия на човечеството все са допринесли нещо. Но човек съзнал, че музиката в първите времена имало една епоха, когато музиката играла важна роля. Те мислят, че в музиката се е събудило човешкото съзнание. Нещо преди 1500, 2000, 1500-2000 години преди Христа музиката се е събудила в една тясна област, както сега. Човешкото съзнание в тази тясната форма, както съществува, то е около 3500 години, то е, както сега живеят хората. Казвам: Съвременните описатели, както говорят, те създават нещо, те, те турят, казват: Любов да имаме. Ти не можеш да имаш любов, докато нямаш среда. Любовта изисква среда. Средата за Любовта това е човешкият ум, а средата за ума е човешкото съзнание, а средата за съзнанието е музиката. Те са неща, скачени като верига. А за да може да надделееш, в музиката има всичките сили, за да надделееш всичките препятствия, които съществуват. Ако ние при сегашните условия сме музикални, бихме надделели хиляди препятствия, мъчнотии, които сега ни се случват. Сега туй е човешко. Ще кажете - затова вече се изисква опит. Опит може да се направи, изисква се известно условие. При възпитанието на децата може да се направи един опит с музиката. Музиката си има свои методи, свои формули. За пример аз определям основния тон в музиката. Той е онзи момент, когато съзнанието се пробуди. Когато човек започне да се самосъзнава, първият момент на самосъзнанието, че той е човек, той е основният тон на музиката. Той е до или (си). Не сега този тон, който имате на камертона, той е далече. Основният тон е, когато умът се пробужда и съзнанието започва да функционира. Съзнанието се качва по тази музикална стълбица, която има 25 хиляди тона. 25

хиляди тона има. Сега имаме осем октави в пианото. Даже последната октава, човешкият слух, ухото не е в състояние да я схване. Ние още нямаме певици, които да вземат тези тонове на пианото. Няма нещо музикално, но развива се твоето съзнание постепенно.

Та казвам: Музиката борави с едни къси вълни, които проникват навсякъде. За да се избавиш от песимизъм, трябва да оперира с късите вълни на музиката. Когато някой човек става песимист, то е болезнено състояние, с много дълги вълни оперират песимистите. Техният ум е така заоблачен, че им трябва проветрение на излишните впечатления и мисли. Защото мисълта, това е един сбор. Мисълта представлява долина, в която се събират мислите - втичане на мисълта на едно място. А пък чувствата на човека представляват хора, които са на едно угощение, на ядене и пиене. Туй, което чувства човек, то е ядене и пиене - банкет. После като се наядат хората, няма кой да плаща. Да ядат мнозина - да плащат малцина. Всичкото нещастие е, че хората ядат, без да плащат. Природата не обича безпорядък. На всеки по едного, тя му дава средства достатъчно, като се наяде да си плати. Ти трябва да платиш. Най-първо ти трябва да мислиш, трябва да чувствуваш, трябва да постъпваш. Или другояче казано: Трябва да туриш ума си на работа, сърцето си на работа и волята си на работа. Или другояче казано: Духът трябва да вземе управлението вътре на онези вътре в душата и да стане пръв Министър. Тогава умът ти, сърцето ти и волята ти ще бъдат слуги на тази държава, да тръгне работата наред. Понятие За пример, за духа, то е отвлечено. Хората спорят сега за духа и за душата - какво нещо е духът, какво нещо е душата. За пример, те обясняват душата с нещо материално, когато самите учени хора не са произнесли какво е материя. Материята е нещо неопределено. Душата не е тяло, душата е нещо неопределено. Телата, които виждаме, те са триизмерни, а в природата има повече от три измерения. Душата не може да бъде триизмерно тяло, не може да бъде четириизмерно, не може да бъде и петоизмерно. Защото чувственият свят е четириизмерен, или

духовният свят, умственият свят е петоизмерен, причинният свят е шестоизмерен. Тия неща са параметафизика. Сега мнозина искат да знаят какво нещо е духът. Пък там, дето душата функционира, е седмоизмерен свят. Искат да уподобят духовния свят на обикновения. Тогава ние ще попаднем в положението на животни, които мислят. Какъв е вътрешният живот на хората? - Точно като нашия. Има нещо, с което ние мязаме на животните. Ядем като тях, но малко по-другояче. Те още нямат вилици и ножове и трапези нямат. Ние имаме трапези, вилици, чинии, кърпи, туряме, после имаме тенджери, огън, на който готвим. У тях това още го няма. В животните няма никаква книжнина. Имат си стара книжнина, която носят със себе си, една библиотека, но то е от вътрешен характер, туй което и човек има.

Сега ние питаме какъв е онзи свят, към който отиваме. Онзи свят, който иде след този свят, е точно такъв, както нашият свят е за животните. Нашият свят за животните е точно такъв, както този свят, който иде след човешкия. Светът на млякопитающите, който дошъл след тях, то е човешкият свят. Следователно, онзи свят ще има такова отношение, ще бъде нещо по-величествено. Сега човек за онзи свят, който иде, той ще бъде почти на същото стъпало. Сега ние минаваме за много културни, но не знаем в какво седи културата. Културата седи във вътрешното, което е вътре в човека. Културен човек е онзи, който като изчезне самата култура, може да я създаде. Той е културен. Като изчезне като една семка, която може да произведе цялото растение. Човек ако може да произведе, той е учен.

Сега в съвременната математика казват, че частта не може да бъде по-голяма от цялото. Обаче, има една математика, която казва, че частта може да бъде по-голяма от цялото при дадени условия. При някои условия нали частта може да произведе цялото, както една семка може да произведе цялото дърво. Това са разсъждения. Дали ги разбирате, е друг въпрос. Не е необходимо да ги разбирате, понеже се изисква голямо въображение. Цял математически процес трябва да минете, проекции на плоскост, на отсечки, на ъгли, сечения,

движения. Вземете един физиогномист, той има тия плоскости. Той като види пресичанията на линиите, по пресичането на плоскостите и телата, които се пресичат в него, чете по твоето лице. Не само чете какъв е характерът на миналото, но чете и сегашният характер и донякъде може да предскаже какво ще бъде твоето бъдеще. Както един астроном може да предскаже след колко години една планета може да направи едно обръщение, даже сега се мъчат да изчислят движението на слънцето, изчислява движението на звездите. Човек има хубава задача. Онези, които не разбират, казват: Това е лъжа, никой не може да разбере живота. Ако животът не се проявяваше никой няма да разбере, да знае, но проявеният живот го знаем. Няма скрити работи в природата. Скритото и потайното е само за онези, които са слепи, които са глухи, но не за онези, които виждат. Не мислете, че изведнъж можете да станете учени. Вие не знаете колко години има цялото човечество, как е дошло на земята. Библията туря 8 хиляди години. Окултната наука туря идването на човека от 18 милиона години, туй е повече, 18 милиона години откак човек има сегашната форма. Сегашната форма, която човек развива, е била по-голяма. Той постепенно се е смалявал, понеже, видял, че тази грамадна форма не е практична. Представете си, ако човек беше 15 метра висок, економически би бил затруднен. Един баща да има един син 15 метра висок, взема 3000 на месец, ще трябват 30 метра плат, за да му скроиш един костюм, 30 метра плат по 100 лева, много средства ще трябват. Природата видяла, че туй състояние не е практично и тя започнала да намалява. Тя е започнала да смалява от економическо гледище, понеже условията ще се влошат. Не е необходимо да имат толкова голямо тяло. После колко време взело, докато му напълни главата. Човек искал много голяма глава. Тя го убедила най-първо да живее в една къща, която има 19-21 сантиметра дължина. От 15-16 см широчина и 15-16 сантиметра височина. Едва можела сега да го убеди да живее в тази къща. В голяма къща не живее той, направил друга къща казва: Тази къща е моя. Аз бих предпочел да живея в една къща

от 19 сантиметра дължина, 16 см височина и 15.5 см широчина, отколкото една такава глава, пък нищо да не разбирам. Сега учените хора спорят върху голямата глава, върху тежестта на мозъка. Съгласен съм с тях. Какво разбират те под голям мозък? То е площта, която мозъкът заема, после браздите, какви долини, какви планини има. Мозъкът е нашарен. Мозъкът има точно такива равнини, както земята. Както е устроена земята, така е устроен и мозъкът на човека според правилата на земята. За в бъдеще земята ще има точно формата на главата, така ще бъде набраздена. Някои мислят земята да стане гладка. Тя е била гладка, но не обла - била практична за човешкия живот. Гладките работи не вървят гладко. Сега малко трудно е да се говори на сегашните хора, които мисля, че имат реалността. Тия неща тия условия, през които сега минаваме, те са условия на един органически живот, който иде. В природата влиза една нова материя, в която човекът трябва да бъде направен. Сегашната материя не е така пластична. Сегашният човешки мозък не е така пластичен. Лесно се изтриват образите, които имаме, и следствие на това тя създава един нов тип. Тук там в света имаме тия новите типове, които сега се появяват. Те са бъдещите господари. Всички от тях са все музикални. Сега аз искам вие да се освободите от вашите предубеждения. Вие казвате: Ние сме християни. Оставете се от вашето християнство. Християнинът е човек, който е завършил своята еволюция. Христос е човек, който завършил своята еволюция, който разбира законите на природата, законите на битието. Един човек, който казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Този човек знае как да постъпи в своята власт. И в това вярване на света няма да употребяваме тия старите методи. В по старите методи има два начина за живеене: Единият метод е ограничението, то е законът, то е механическото. Другият закон е по закона на Любовта. Онзи човек, който трябва да функционира с любовта ѝ, трябва да бъде запознат с тия закони, които съществуват, казваме: Каквото Господ даде. - Криво схващане е това. Даването е от Бог, то не е процес отвън.

Каквото Господ даде, онова, което Той вложи в мене, то е онова, което Бог даде по един нов начин. Когато Бог даде, ние се плашим от новото. Казвате: Да не би да ме заблуждаваш. Аз съм виждал много православни и евангелисти, които казват: Ще ни възлюбиш. Казвам: Никога не сте били в пътя на истината. Ще ме извините. Ако разбирате, вие никога не сте били в пътя на истината, не разбирате. Вие вярвате в Бога, но не разбирате езика. Когато ви говори, съмнявате се в Него. Аз не ви се сърдя. Вие с Бога не може да говорите, с мене ли ще говорите? Аз говоря същия език. Него като не можете да разберете, мене ли ще разберете? Казват, ти ни считаш за невежи. - Не, считам ви за хора неспособни да учите езици. Знаеш ли, ние говорим френски. - Радвам се. Френски е един език. Римляните като дойдоха учиха гръцки. Гърците не бяха голям народ, но римляните изучаваха гръцкия език, гръцката култура, те бяха на мода. В древността на мода е бил санскритският език. Преди санскритския език на мода е бил ватанският език, от който всичките езици черпят своето начало. Сега на мода е английски, френски, германски и на опашката иде славянският език. Когато се говори за езици, казват, кой език е изразителен. Изразителен език е този, който е среда за съзнанието да може човек да се изразява, да може да мисли той. Ние, съвременните хора, не можем да имаме висока култура, тъй както мислим. Каквото и да говорим от своето гледище, ние, както чувствуваме, както мислим, не можем да имаме висока култура. При сегашните условия умните, силните хора, те имат право. Правото си пробива път. Но туй право може да се установи само кога? Не когато се налага на един човек, да му говориш, че след един час той да признае да се убедя. Няма какво да му говоря. Този човек в съзнанието трябва да знае говоря ли аз истината или не, може ли да се разберем. Ти още в началото да имаш правилна обмяна. Ние, съвременните хора, имаме криво понятие за човечеството. Ние мислим, че всичките хора са одарени. Всеки трябва да мисли за себе си. Не е така. Отчасти можем да мислим за себе си, но всички в

природата съставляват един организъм велик, в който цялото се грижи за частите. Но понеже частите не функционират правилно, някой път дълго време взима на цялото, докато изправи погрешките на органите, които зле функционират. За пример ние виждаме тялото. Ако вие нарушите функциите на стомаха, дълго време взема, докато се поправи. Ако нарушите функциите на вашите дробове, дълго време докато се поправят. Ако нарушите функциите на вашия мозък, дълго време дълго време взема докато се поправят. Дълго време, докато се възстанови равновесието в ума. Равновесието човек трябва да разбира. Те са два полюса. Сегашните развиват мозъчната система. Туй вярно е. Но(в)мозъчната и симпатичната нервна система те са два полюса. Единият полюс е магнетичен, другият полюс е електричен. Мозъкът се нуждае от една среда, която да е суха; симпатичната нервна система се нуждае от среда, която трябва да е влажна. Преплитането на тия двете среди дават условията да има обмяна между човешката мисъл и човешките чувства. Някой път и вие ще забележите, може всеки един от вас да направи един опит. Не искам да ви разправям някои работи да не би да влезе някой бръмбар в главата ви. Щом пипнеш ръката и е суха, то е признак, че (у) вас електричеството има надмощие. Следователно, кожата ви започва да се бели. Щом ръката е много влажна, нервната система има надмощие. За да има правилна обмяна, ръката трябва да бъде мека и топла и малко влажна. Защото мекота не може да се образува там, дето няма влага. Не можеш ти да мислиш правилно, не можеш да имаш едно разположение, ако няма влага. Ако има сухота, ще бъдеш рязък във всичко, в чувствата ще бъдеш рязък, в мислите. Тогава проповедници, които имат сухота в нервната система, режат така, режат, режат. Които имат голяма влага, те са магнетични, казва, моля, братя, да се обърнете, ние сме много разположени към вас, че ние се обичаме, ние сме готови да се пожертвуваме за вашето добро. Другите казват: Вие там, трябва да идете на бойното поле, да умрете, за отечеството. Нито едните нито другите разбират закона. Единият

би накарал хората да умрат на бойното поле, без той да умре. Единият, който казва. Другият, който казва да се жертвуваме, той ще накара другите да се жертвуват, без той сам да се жертвува. То са методи. Един човек от новия тип той трябва да бъде тъй справедлив, както към себе си. Аз турям едно правило: Не да се отречеш от баща си. Ще обичаш баща си, както себе си. Ще обичаш майка си, както себе си. Ще обичаш брата си, както себе си. Ще обичаш приятеля, както себе си. Ще обичаш слугата, като себе си. Всички живи хора ще ги обичаш като себе си. То е правилото „Като себе си“. Понеже, любовта към себе си тя вече е вторичен извор. Сега някой казва: Какво нещо е Господ? Кажи ми къде е Господ? - Аз не мога да ви кажа, защото ще ви заблудя, ако ви кажа къде е Господ. Но ти казвам: Това, което е в тебе, е от Господа. Туй сърце е от Господа. Туй, което чувствуваш. Тази воля, всички хора наоколо дишат, живеят, стремят се, добро и зло като правят все е от Господа. Вие казвате защо Господ ги кара да правят зло? Господ ги кара всичките да правят добро, но те като не го разбират, правят зло. Най-първо му каза на човека: В деня, в който направиш първото зло, ще умреш. Първото зло седи в това непослушание. Като го правиш, ще умреш. Първото зло е непослушанието. Щом не слушаш закона на Любовта, в тебе всичко е свършено. Сега ние мислим, че всички неща са отживели. Казва: Те са стари работи.

Новият човек трябва да бъде силен и мощен да си поправи положението. Хубаво. Ако един се бие и ако сто хиляди се бият, в какво седи разликата. Кажете ми. То е все същото нещо. Мислиш тия хора, които отиват на бойното поле, ще оправят света? Не ни трябва воюване. Ние сме против войната, против онези криви методи, против кривите схващания за воюването в света. Ние не сме против религията, но сме против онези криви разбирания, против онова, което не е религия. Ние не сме против науката, но сме против онези криви методи, които се разбират за научни.

Христос казва: „Всичко каквото чух“. Той казва на Своите ученици, че говорил неща, които не могат да се изнасят. И за да се изнесат, непременно трябва да бъдете музикални. Ако някога бих говорил на когото и да е от вас, ще му кажа да ми изпее едно музикално парче. Тъй както съм, да ми изпеете. Ще кажеш: Аз зная някое парче от Бетховен. - Няма да мине. - Ама някое парче от Моцарт. - Няма да мине. - От Шопен. - Сега няма да мине. Не че сега от туй трябва да ви се даде да се развие. Музиката във вас да стане нещо насъще. Аз наричам музика, ако се разболея и като запея, да стана от леглото, болестта да си замине. Няма болест, на която аз съм пял, че да не си заминала. Тя не може да издържа на тия трептения. Или ще си замине или ще ми стане приятелка. Много болки има, които (са) ми станали приятели, вече живеят на земята, до едно време бях банка, сега работят с мене заедно. Всички болести в света се произвождат от немузикални същества. Те са най-грубите същества. Щом научиш туй живото същество, то се привързва към тебе, казва: Ти за мене си всичко, научи ме да живея. Сега дойде някоя болест, ще викат лекар. Ще каже, че кръвта се отровила. Болестта не е в кръвта. Едва сега модерната наука съзнава, че всичките болести в организъма се дължат на известни микроорганизми, някои даже са толкова малки, че с най-големите микроскопи едва се виждат. Те се размножават толкова бързо, много нечисто живеят и всичките изверженияя остават в нас, в нас остават лайнушините. Те тъй се размножават, че ти и да чистиш отиде вече. Предпочиташ да напуснеш къщата, отколкото да изчистиш къщата. Законът тогава е: Ще турите филтър. Тия неканени гости ще ги турите на карантина отвън. После като ги турите на карантина, ще турите най-добрите певци да им пеят. Като попееш на чумата, тя трепери вече. На холерата като попееш и тя трепери.

Сега вие може да попитате, туй, което говориш, истината ли е? Аз ви питам: Туй, в което вярвате, истина ли е или не? Ако вие ми кажете не вярвате и аз ви казвам: Моето е толкоз вярно, колкото вашето. И моето твърдение е толкова вярно, колкото вашето. Че какво

може да се постигне с това, което ти казваш? - Казвате: Но какво се постига с вашето? След като ми каже какво се постига? Казвам: Ето какво се постига с туй учение, с туй верую. Музиката като стане метод, ще имате по възможност в десетте години едно заболяване. Като дойде един лекар ще ви направи прегледжане от любов. Вие ще му платите от любов. Не е въпрос до парите. Аз може да му дам пари. Той, лекарят, като дойде, ще си носи цигулката. Ако аз съм го поразболял малко, той ще изсвири едно парче. Той, лекарят, ще бъде артист. Музикално ще изсвири едно парче, той знае рецептата. Една формула като изсвири и ако страдаш от чума, като ти посвири 10-15 минути музикално, ще станеш. После имаш да вземаш пари от някого. Ще идеш, ще изпееш една песен, и той ще ти плати дълга. Няма да ходиш да го обиждаш, да държиш изпит в училището. Ще изпееш една песен и учителят вече знае, че си учил. Щом можеш да пееш, той казва, е научил и му туря бележка. Ако си подсъдим, ще изпееш една песен, съдията щом пее хубаво, тогава една резолюция, оправдава го. Във всичките положения, като изпееш една песен, работата става. Подозираш жена си, изпей една песен. Той ще каже, жена, която така пее, не може да прави престъпления. Синът дойде, ще каже: Я сине, попей ми. Щом ти изпее, ще имате доказателство, че вие имате вече един истински живот. Ако хората станеха музикални в света, ние можехме да спестим голяма част от времето си и да вършим работата много по-лесно, отколкото сега. Сега цялата нощ ще мислиш какво да правиш със сина си, в лош път върви, много пари харчи. Тогава няма да имаш тия безпокойства. Сега някой, от вас се интересуват като слушат, казват: Кажи ни сега да се освободим. Трябва да се образува опитна школа. Може някой да се насърчи да пеете един, два дни, ще кажете то и с пеене не става. В музиката човек трябва да има голямо постоянство. При най-неблагоприятните условия ти ще намериш пет минути време. Вечерно време, когато спите, ще станеш 5-10 минути ще попееш, ще посвириш, ще си легнеш. Преди да си започнал да се молиш на Бога, ще попееш. Ако

можеш да пееш, ще се молиш, ако не можеш да пееш молитвата, ти няма да бъде приета, нищо повече.

Та казвам сега. Този, новият човек, трябва да бъде музикален. Ще диша нещо светло. Ти като го срещнеш още отдалече от 10-15-20 километра като приближава, ти ще усетиш нещо със своята аура. Като иде такъв човек, светът го посреща и ще носи такъв един хубав ден като днешния. Кога на Богоявление е било така хубаво, както днес? - Времето показва, че това, което говоря, е истина. Българинът казва, че когато на Богоявление е така хубаво, няма да има берекет, трепери българинът. Но днешният ден носи нещо хубав; носи онова новото съзнание за българите. За мъже, за жени, за деца, за животни, ако те разбират, Богоявление носи туй. Аз го виждам. Ние казваме, че от много ядене хората боледуват. Защото каква е максимата на яденето? Има едни нови изобретения в машините, че с малко гориво използуват всичката енергия сега. Така се економисва енергията. Тъй че от малко количество вещество, много енергия може да се произведе. Казвам, какви трябва да бъдат нашите схващания? Едва сега хората на науката говорят какви са нашите схващания в света. Казват сега, че атомите разлагат и йоните. Те имат три състояния на материята, които учените хора не са ги разложили. Атомите, както сега са създадени, те са произведения на разумни същества, които са работили. Тези тухли, с които светът е съграден. Това е градивото, с което светът е създаден. Както намираме камъните и правим къщи, така и тия същества от вечността намират туй вещество и образуват атомите, с които е построена цялата наша земя, слънчевата система, звездите. И светът е нареден тъй разумно. За тази музика, за която ви говоря, не мислете, че тя скоро е влязла. Един ден ние ще приемем по радиото музикалните творби от слънцето. И може би няма да се минат повече от хиляда години, някои ще слушат музика от слънцето. Колко чувствително трябва да бъде радиото, да имате тези плочи. Ако един виртуоз от слънцето пее и слънчевата плоча, ако турите ще произведете една слънчева мелодия. Тя ще се отличава по

това, че ако вие подложите тази слънчева мелодия на опит, ако имате анемичен човек, веднага ще се поправи неговото положение.

Аз ще ви приведа един пример. Казвате: Някои работи трябва да се докажат. Мисля сега има един съд, който доказва една задача. Ще ви приведа примера. Мисля, че това се случва с един унгарец - вестникът съобщава това. Купува си той един лотариен билет, записва номера му и понеже не бил богат човек, за по-сигурно го зашил в шапката си. Турил го там и забравил. Дошъл веднъж един просяк и жена му като нямало какво да му даде, взела, че дала шапката на мъжа си. Той я отнесъл. След време вижда, че неговият билет печели десет хиляди унгарски крони, около милион и половина български пари. Казва на жена си: Къде е шапката? - Поправи се нашето положение. Тя казва, че дала шапката на един просяк. Но, билетът, щастието е там! Заинтересува се той от просяка, намира просяка. Просякът пък се намирал в трудно положение, заложил шапката на един търговец-вехтошар. Казва той на просяка, че ще му даде голяма сума за шапката, понеже му трябва. Просякът се усъмнил, намира търговеца, взима шапката и намира вътре билета. Сега се съдят кому се падат парите - на просяка или на другия. Съдиите след три седмици ще се произнесат. Казват, че жената като дала шапката, тя дала и билета. Онзи казва, че жена му подарила шапката, но не и билета. Билетът е негов. Питам сега, ако вашата жена даде онзи билет, който печели, вие какво ще направите? Аз не зная дали една жена има право да подарява шапката на мъжа си. Никога това аз не бих направил, ако съм една жена. Сега вие ще ми възразите, (нима) трябва да се прави добро. Вземи плат, скрои една шапка, подари я. Никога не подарявай вехтата шапка. Вехтите работи са ценни работи, те са за учени хора. Ако е някой философ, мъдрец, подари му тази шапка. Щом е един просяк, дръж си шапката за себе си. Той не ти носи никакво щастие. Мислите ли, че ако на един просяк вие дадете най-хубавата книга, той би я разбрал? Той ще я продаде. Той заложил шапката. Та това, което ние, съвременните хора, правим. Онова

знание, което Бог ни дал, което вложил в нас, ние залагаме някъде. Всички ние вървим по един крив път. Мъжът мисли като намери една жена, да си оправи работите. Жената мисли, като намери един мъж, да си оправи работите. След като се оженят, двамата мислят, че като им се роди дете, ще се оправи работата. Съдията мисли, че като има престъпници и съдии, ще се оправи светът. Адвокатът мисли, че ще оправи света: Всички мислят да оправят света. Оправят го, но светът не функционира правилно.

Слушам един български списател казва, че тия съчинения, които пишат, те може да го кажат в няколко листа, в 5-10 страници да го кажат. Нека кажат нещо разбрано сега. Те най-първо започват да описват една мома, била стройна като мотовила. Веждите й тънки като копринен конец, очите й черни, клепачите такива, устните тънки червени, пръстите й заострени. Описват неща, които не са съществени. Това е външната страна, то не е човекът. Че е стройна като мотовила. Ако е момък, ще кажат, че е снажен (строен), като планина. Каква стройност има в планината? То са фигури. Стройността на момъка и стройността на момата седят другаде. Стройността на момата седи в онази мекота, която тя носи, тя носи влага. Там, дето има мома, има плодове, ябълки, всичко има. Там, дето има мъж, вятър има, проветрение, духа, лъха, всичките хора почиват. Вятърът и влагата, като се съединят, дават общото изобилие. Но всичко това не може да стане без музика. Влагата без музика не може да се (прояви). Слънцето без музика не може да грее. Човекът без музика не може да мисли. Човекът без музика не може да бъде щастлив. То е немислимо. Нито религиозен, нито учен може да бъде. Той може да бъде учен, но той не е в тази смисъл, както ние приемаме учените хора.

Сега Христос какво учеше? Той слезе от един свят и донесе хубави работи. Казва: Ако ви казвам земните работи и не ги разбирате, как ще ме разберете, ако ви кажа небесните? Аз ви говоря за неща, които са обикновени, ако река да говоря за отвлечените, ще

кажете: Тия неща не са верни. Всяко нещо, което ние не можем да видим, казваме, не го виждам. Че виждането е функция на съзнанието. Човек, който има пробудено съзнание, той вижда в Америка какво има. Един човек, който има такова пробудено съзнание, той вижда в слънцето какво има. Той вижда в млечния път какво има. Достатъчно е на човека съзнанието да бъде музикално, ти няма да разправяш за месечината, той ще види. Тогава ще имаш друго понятие за месечината. Не такова, каквото учените хора имат, както те я схващат. В месечината има един живот, който учените хора не го схващат. В месечината има най-хубавите условия за научни изследвания, каквито другаде няма. В месечината няма условия за болести. Много малко болести има. В тази месечина живеят най-напредналите учени хора. Един ден, когато завършите вашия курс на земята, най-малко 10 години ще живеете на месечината. Десет години ще стажувате на месечината и ще ви подпишат паспорта. Оттам ще тръгнете и ще идете на Венера. И там ще седите 10 години и там ще ви подпишат паспорта. Венера вече е Любовта. Месечината ще даде простор, Венера ще подпише, че чувствата ви са нормални. След туй в Меркурий 10 години, там ще подпишат, че вие може да разсъждавате. След туй ще влезете в слънцето. Сега в слънцето ще ви оставят да живеете, колкото искате. На месечината няма условия за много хора. И във Венера и там не допущат. Там всичко е покрито, откъде произтича светлината, вътрешното светило. Отвън те са покрити, никой не знае. Сега това са научни данни. Може да кажете, това нас що ви трябва? Важно е за нас сега как ще прекараме живота си. Въпросът за мене стои другояче. Ние сме дошли на земята как да изпълним Волята Божия на земята. Нима ние сме създадени от сутрин до вечер да се безпокоим? Или ние сме създадени целия ден да се спорим кой какъв възглед има? Музиката хубаво нещо. Седне един свири, седне други, пее. Ти не можеш да не слушаш хубавото, което пеят. Казвам, ако вие бяхте пели, какво щеше да бъде? Много трудна работа е тази музика. Гласът ви трябва да бъде над 18 октави.

Като вземете 8 октави и над 10 трябва да вземете тоновете и може да пеете като един ученик, който стъпва в музиката. С тази широка амплитуда вие като седите, казвате: Тия неща са непостижими. Тъй както сега мислим, е непостижимо, защото вие искате да разберете, както са. Те съществуват вече, те съществуват тия работи. Може да се направи един опит. Човешкият глас може да се подигне. Туй, което аз зная, е приблизително така: Ако един човек се постави в един музикален, магнетичен сън, в пета степен, може приблизително до седем октави да му се подигне гласът. Но то ще бъде недостъпно за вас. Този, като се събуди, изгубва всичко. Докато спи, може да пее, след като се събуди, не може да пее. Трябва да го приспиш на сцената да пее. То ще бъде един феномен. В литературата съм срещал само един пример, който приблизително изяснява тази идея. Един даровит музикант, той е от миналото столетие, много даровит музикант, но имал обикновен глас, намира една мома, която не е толкова музикална, но с отлично развит ларинкс. Той влага в нея своята магнетическа сила и тя пее. Той седи скрит на сцената и тя пее. Всичката публика ръкопляска. Влюбва се един младеж и вижда този обикаля около нея, мисли, че е неин любовник. Един ден иска да се освободи и го застрелва на сцената. Като го убива и тя спира, вече не може да пее нищо, всичкото знание изчезва.

В човека туй го наричат новото съзнание, новият човек носи тази дарба. Представете си, че вие може 4 октави може да пеете. Много рядко се случва това. В историята мисля има един пример само една италианска певица 4 октави могла да взема. 4 октави да можеш да пееш с трели, че ти може ли да бъдеш беден човек? Дето минеш, всеки ще те слуша. Ние сега туряме тия работи за бъдеще. Казва, кой ще се занимава с тия илюзии, взема една поза на живота. - Трябва да бъдем добри, трябва да си помагаме това - онова. Че досега не сме ли работили? - Хиляди работи сме работили. Накарали сме аеропланите да хвъркат, железниците, параходите да се движат, но липсва нещо съществено в човека. Тия работи са хубави. Ако музиката може в

света да управлява, тогава щеше да има много малко потъвания на параходи, много малко аеропланни катастрофи. Ако дойде този музикален свят най-малко 70 % от всички тия катастрофи щяха да се намалят. Че статистиката показва, че такива катастрофи всякога се случват при едно немузикално състояние, когато изгубят своята музикалност. Когато човек престане да се моли, той се умори, не мисли, той не е господар на нервната си система, той ще даде криво направление, всички се изменят. Някой казват: Дотегна ми, не ми се живее. В този момент ще се случи нещо. Умният човек като дойде при големите изпитания изгубва присъствието на своя дух и казва: Не ми се живее. От тебе не зависи да живееш. Животът на тебе е наложен. И ти трябва да бъдеш честен и справедлив- да оправдаеш вярата, да оправдаеш Любовта, която е вложена в тебе. Да оправдаеш себе си пред онези, които са те кредитирали. Когато дойде отчаянието, има нещо, което казва: Ще се оправи тази работа. - Ама как ще се оправи? Ще се оправи работата.

Казвам: Онези от вас, които искате да се подигнете, започнете да пеете. Който пее, нека пее за рисуванието си. Който е чиновник, нека пее за чиновничеството си. Който е банкер, да пее за банкерството си. Който е женен, да пее за женитбата си. Който има деца, да пее за децата. Ако неговото пеене е много правилно, ще ви кажа децата ще бъдат много добри. Неговото пеене ще се отрази. Ако пееш, ще видиш с по-малко дрязги, всичко ще тръгне напред. Ще има по-малко болести най-първото нещо. После ще има хармония в къщи, една атмосфера много приятна.

Аз гледам сега всички започват немузикално. Казват: Както е писано. Христос казва: Да се отречете от себе си. Христос е казал да пееш хубаво. - Ама Той казва: Да любиш Господа. - Христос казва, преди да възлюбиш Господа да му попееш. Ако ти хареса пеенето, Той ще те възлюби. Ти не можеш да бъдеш възлюблен на един човек, ако не знаеш да пееш. Защото този разумният човек няма среда да се прояви. Той има желание да ти даде нещо, но ако не знаеш да пееш,

ти ще внесеш в душата му една тъга, че не може да ти помогне. Той ще те повика и ще ти каже: Искам на тебе да ти направя едно добро, но ще започне да пееш. Казва Писанието: „Пейте и възпявайте в душата си Господа! Казват: Нима за спасението нам ни е потребно пеене? Потребно е пеене. Потребно е, ти не може да се спасиш без пеене. Аз не вземам пеене в обикновен смисъл. Ако в твоето съзнание пеенето не стане среда, в която съзнанието да функционира правилно, ти не можеш да поддържаш спасението. Този дух на спасението ти не можеш да поддържаш, ти ще се обезсърчиш. Един човек, който има това музикално чувство в себе си, той никога не се обезсърчава. Музикантът най-мъчно се обезсърчава. Между музикантите престъпници, убийци няма. В статистиката няма. Така аз зная. Музикантите някой път обичат да попиват, но престъпници няма между музикантите. Понякога попиват, понеже не ги разбират хората. Но има нещо благородно в тях. Ако в света имаха тази музика, за която ви говоря, те щяха да преобразят света. Той като тегли лъка, всички слушат. Ти като теглиш лъка в едно заведение, дето хората пият, онези чаши да спрат да се дигнат. Виждал съм в България, наблюдавал съм български гъдулари - родени, гениални ги наричам. Като влязат в кръчмата, всички пият, говорят. Той като тегли лъка, всички оставят чашите, оканиците слушат. И казват, свири този човек! Като запее, всичкото тракане на чашите престане, всички слушат. Кръчмарят току гледа по-скоро да го изчушка навън. Той като не пият, става щедър. Някои кръчмари са много умни. 30-40 лева му даде и казва: Иди на друга кръчма. Като иде там и посвири, всички престават да пият и го слушат. Онзи кръчмар му даде нещо и го прати на трета кръчма. Това са ред наблюдения. Много лоши навици у нас бихме победили, ако знаехме как да взимаме основния тон на музиката. Щом се колебаеш, тонът не е верен. Щом вземаш един тон правилно, обертоновете се раждат, става едно съединение, обединение между ума и чувствата. Ако в себе си имаш противоречие в ума, в сърцето си имаш някакво противоречие. Щом запееш, всички

противоречия изчезват. Вече ти влизаш в един нов свят. Аз имам само един пример, който ми го разказваше един мой познат, американец. Той слушал Камила Русо, която била ученичка на Паганини, една от най-добрите ученици. Той богат човек беше, слушал, я когато свирила „Сънят на живота". Казва: Когато слушах, бях готов с всичките си врагове да се примиря, да раздам всичкото си богатство. Съжалявам, че изгубих туй чувство, бих желал да я намеря и да ми посвири. Туй е приблизително влиянието на музиката.

Питам сега: Ако Христос дойде втори път, трябва да намери света немузикален ли? Не. Когато Христос дойде, във всяка една къща трябва да се чува песен. Във всяко училище трябва да се чува песен. Не обикновена песен. Та на вас някой път може да ви дадем едно предметно учение. Ако някой път сте готови можем да ви дадем само отчасти едно предисловие на такава музика. Може да бъде след години, след 10, 20. Изисква се специфично време. Тя не може да се пее между хора, на които съзнанието не е пробудено, които казват: Чакай да видим туй. Пробуждането е едно високо състояние. Онези, които поддържат този възглед, те знаят, че когато вече туй музикално чувство се пробуди, ние вече ще се простим с настоящия порядък на нещата. То ще бъде началото на Царството Божие на земята. Разбирателство ще има между хората. Хората ще кажат: Сбогом, сиромашийо; сбогом, беднотийо; сбогом, болести; сбогом, недоразумения. На всичко туй ще кажат сбогом. Сега всички казваме, че като дойде Христос - те го представят, че ще дойде ангели да тръбят. Архангел Михаил ще дойде, ще затръби. Той няма да затръби с една бория, той ще засвири така, че като чуят хората, ще кажат: Това е музика. Като засвири, ще дойдат да слушат. Той ще засвири и мъртвите ще възкръснат. Ще възкръснат, разбира се. Човек, като чуе тази музика, не може да не възкръсне. Ще възкръсне. То са евангелски образи, които са верни. Казват: Те са алегории, мистични работи. Те са сбъднати работи. Те са неща, които хората не са ги слушали. От хиляди и милиони години са сбъднати, които са ги

слушали. Вие казвате: Защо ние не знаем. - Вие останахте малко назад. Че как тъй. - Когато те пеят, вие спяхте.

Та именно, каквото и да ви се говори, новото учение ще влезе с дикция в света. Тази наука ще бъде основа, ще има единство на съзнанието. Във всички, в които има туй чувство, ще имате туй чувство и на братство, и на единство, че всеки ще се радва на другите и всеки ще обича другият да му попее. Сега остава само да чуете: „Всичко, което чух“. Ако вие можете да чуете всичко. Казвате, задавате въпроса: Кога ще чуете? - Зависи от вашето музикално чувство. Вземете в света влюбените - те чуват туй, което обикновените хора не чуват. Аз съм виждал влюбени хора единият при вратата говори, другите при другия край, каквото му говори, разбира. Другите казват: Онзи там какво ли говори? Никой не чул, но тя, неговата възлюблена, чула. Онзи ѝ казва на кое място да се срещнат и тя всичко чула. Туй е музикално чувство, което в живота на земята там го виждат. Виждам почва има (за)развиване на новата музика. Ако този момък говори на единия край, тя го чува на другия край. Какъв развит слух има. Другите казват: Каквото каза, нищо не чух. Тя казва: Аз го чух. В тази област необходимо е човек да почне с Любовта, която е въплощение на една човешка мисъл. Аз говоря за Любовта като въплощение на една човешка мисъл. Аз говоря за Любовта като въплощение на една реалност, чрез която човек може да постигне онова, което желае.

Той желае три неща: Той желае да бъде свободен. Той желае да има светлина. Той желае да има живот. Това е то въплотената Любов. Ако човек не може да придобие своята свобода, не може да придобие светлината и знание, и живот не може да придобие. Ако в него не се пробуди неговото съзнание, не дойде музиката, той и другите работи не може да добие. Музиката взимам във висок и широк смисъл, като един преходен период. Тя е диагонал в един квадрат. Или това са двата диаметъра в кръга, които отделят кръга. Всичките части на окръжността са еднакво отдалечени от една вътрешна точка, наречена

център. Казвам: Бог е вложил във вас една сила, за която вие не мислите. Вие мислите за много работи, но за съществеността не мислите, за музиката не мислите. Казвате: Кой е музикален. Вашата свобода зависи от музиката. Вашето знание зависи от музиката. Вашият живот зависи от музиката. Ако вие сте музикални, вие ще имате всичко това. Казвате, много музикални хора умират. Аз не споделям този възглед. Човек, който умира, той не е музикален. Той е само напръскан с музика. Не да ми разправя за музика, но да ми свири. Музикантът като иде отдалече, аз го чувствувам, че е музикант. Той е музикален. Той може да не свири. Той носи нещо музикално в себе си. Той има разбиране. С един музикален човек ти не може да влезеш в противоречие. Ами, че как мислите, Бог, Който е толкова търпелив. Астрономите казват, че има хармония на сферите. Всяка звезда има свой път, има една хармония. Колко произведения е писал Бетховен. Колко симфонии е писал. - 9. Значи една симфония на битието. Един ден, ако вашият ум се развие, ще слушате симфонията на вселената, когато всички разумни светове пеят. Че ако достигнат до вашия дух, всички те ще разправят за онова, което става в техните светове. Знаете каква радост ще бъде да чуете как пеят жителите на слънцето. Каква радост ще бъде да чуете жителите на Венера или на Меркурий, или жителите на Марс - те са малко войнствени. Да чуете жителите на Юпитер, на Сатурн. Всички пеят. Там, дето има жители, те пеят. И жителите на месечината и те пеят. И жителите на месечината и те пеят. Ние предполагаме, че има жителите на луната. Ще кажете: Как живеят, там условията са лоши. Но умните хора живеят и при най-лошите условия. Но лошите условия на луната, падането на луната се дължи на падането на земята. Че температурата на луната е по-ниска причината е на земята. Сега научно може да го докажем, ако дойде до научно доказателство. Причината е на земята. Понеже земята е изтеглена влагата от месечината, следователно, там стават големи изпарения. Жителите на луната имат много малко влага и онази влага, която

останала на месечината, те я пазят и по малко те употребяват. Страхуват се от хората на земята и затова живеят под повърхността на луната. Водата теглят по-малко, защото на земята им я открадват. Сега научно може да ви докажа, защо именно месечината останала без вода. На нея преди милиони години преди още да е имало живот на земята, там имало един отличен живот, културен живот. Окултната наука проповядва, че сегашните жители на земята слезли от месечината. Понеже, там било недостъпно за тях, карали се, биели се, пратили ги с парашут, с аероплан през пространството не в тази форма, че като слезли на земята им съградили такива подходящи тела. Те били такива пионери, които дошли на земята. Жителите на месечината се върнали пак на месечината. И сега отдалече ги наблюдават. По някой път хората от месечината слизат да наблюдават хората и нищо не казват. Сега аз не искам да вярвате във всичко това. Може да го считате като хиляда и една нощ. Аз ви говоря за това, което е. Вие може да вярвате, че не е. То е безразлично. Аз зная, че онова, което е - и онова, което не е, не е. Както и да говориш, не е. Аз считам това е едно криво заключение. Не може да има жители на земята и да няма жители на месечината, не може да няма жители на слънцето. Температурата ни най-малко не препятствува на живота. Защото топлината, температурата, която има в една планета, причината е животът. От самия живот зависи. Тя е една среда, която зависи от живота. Животът произвежда топлина. Не може да се изгуби, не може да се разложи. Той образува топлина, той е господар. Истинският живот е господар на топлината. Следователно в слънчевата система има същества, съобразно с конструкцията с естеството на самата планета. На земята има такива хора като нас. Земята е най-ниското положение, до което човек е слязъл. Земните типове са крайни материалисти. Носът, челото, цветът, залостени са на земята. Казват, че слънчевите типове са весели, оптимисти. Хората на месечината са с широко въображение. Типовете, върху които Юпитер влияе на земята, те имат достойнство, религия, ред, порядък.

Хората на Сатурн са хора на ума, на критиката. Много подозрителни. Старите астролози, които разбирали тия закони, турили тип на Сатурн, Юпитер, месечината, на Марс, венерианци, меркурианци, слънчеви типове.

Съвременните учени хора турят 6 хиляди градуса на слънцето. На слънцето има повече от 25 хиляди градуса. Според моите изчисления има 25 хиляди градуса и това е пак малко. 25 милиона градуса не е и това е пак малко. 25 милиона градуса не е разрушителна. Ако вие прекарате 1000-2000 волта в един организъм, туй електричество убива. Ако прекарате един волтаж от 50-60 хиляди волта, не само че не умира, но чисти. Един физик, който е още жив, мисля, че е славянин, поддържа една теория, според която частиците на този волтаж са толкова дребни, че минават през тялото и не разкъсват тъканите. Тия от 2000 волта са по-дълги, че разкъсват тъканите и вследствие на това умира човек. Следователно, има един огън, частиците на който са толкова ефирни, че този огън от 25 милиона градуса той не може да се измени. Нямаме такива уреди. Тази топлина като мине през тялото, чисти, пречиства, човек светва и става гениален. Ако тази топлина мине през тебе, ще бъдеш първокласен гений. Умът ще се пречисти, всички микроби ще се пречистят и нашият живот, лицето ти ще светне като ангел.

Музиката, именно, въвежда в тази нова област, там дето огънят не разрушава. Музикалният огън не разрушава. Единственото нещо, което не разрушава, то е музиката. Любов без музика руши и то са страстите. Любов с музика никога не руши. Мисъл с музика никога не руши. Мисъл без музика руши. Морал без музика руши. Морал с музика не руши. Всичките неща, в които музиката влиза като съставен елемент, не рушат, съграждат. Живот без музика се руши, живот с музика не се руши. Това е основното положение, в което трябва да вярвате. За да ви се докажат някои работи, трябва да ги приемете, докато дойде във вас да се отвори. Защото реалността аз може да ви кажа, пък, ако вие не ме слушате, ако не сте

заинтересовани. За да ви говоря истината, аз не трябва да съм заинтересован от вашата личност. Аз като музикант свиря за себе си. Свиря онова, което обичам. Ако вие слушате, вие не може да не оцените. Аз не ви искам нещо, аз свиря за себе си. Че вие ме слушате, приятно ми е, че вие може да ме слушате. Вие не може да бъдете в разногласие с мене, нито аз с вас. Ако вие пеете по същия начин, вие не можете да бъдете в разногласие с хората. Аз не съм заинтересован. Но щом вие искате да завземете, каквото и да е място, че може да ви плащат повече, че хората може да ви почитат, тогава се състезаваме за глупави работи. Щом пееш и почнеш да четеш някоя книга, някоя научна книга като пееш, ще започнеш да разбираш. Ако не пееш, нищо няма да разбираш. Ще срещнеш някой свой приятел, искаш да знаеш ще можеш ли да живееш с него или не. Ще изпееш една песен и веднага ще знаеш, ще можеш ли да живееш или не.

Един гадател, оракул, че той турил около 40 кръга разделени. Ще пуснеш зрънце на кръга и ще видиш, ще се ожени ли човек или няма да се ожени. Че като падне зърното в средата, онзи чете. За всяко кръгче има обяснения дадени и според това в кое кръгче ще се падне зърното, ще знаеш, ще бъдеш ли щастлив или няма да бъдеш. Не е лошо. Аз още като видя човек, спущам своето зрънце и веднага показва по същия закон. Тия кръгове са много хубаво наредени и показват, според гадателите на Египет, Индия, Вавилония, Асирия. Това сега е модерно, нагласено. Наричат ги оракули на бъдещето. Верни работи. Но тия работи са сенки на реалността. Ти сега може да се колебаеш. Като пуснеш зрънцето и не ти хареса, ще каже, не го пусна добре. Човек все трябва да направи нещо. Ако ти туриш ръката отгоре и започне да трепери ръката, знаеш какво има в тази ръка? Сега чувствителните хора като вземат един уред за намиране на метали и този уред показва къде какви метали има в земята. Ако има злато, той прави елипсовидни кръгове. Ако има злато, върти се в елипса. Щом дойде до златни предмети, ръката не се движи в кръг, но в елипса. Значи има два центъра златото, по които се движи. Този

уред сега използуват да намират къде има метали. Тия хора, които са чувствителни, като дойдат до туй място, дето има някой метал, правят най-силни амплитуди, установява се на едно място и може да намери златото. То е външната страна. То е механическата страна.

Щом ти в себе си развиеш това музикално чувство, ти като стъпиш, ще знаеш, че под краката има злато. Вече не ти трябва този уред да се върти. Ти като стъпиш, ще кажеш: Тук е златото. Та някой казва: Кажи ми къде има пари. Аз зная всичките пари къде са заровени в света, в България къде има заровени пари зная. - Защо не ги разровиш? Всяка банка е заровено имане. Ако ти идеш по този закон на музиката при един банкер само като бутнеш ръката, той веднага ще извади, ще ти даде. Щом ти си музикант, щом туриш ръката на главата, той веднага ще каже: Да дам нещо за Господа, досега нищо не съм дал, 20-30-50 хиляди ще даде. Някой път за благотворителни работи може да дадат и сто хиляди даже. Такъв човек като Хаджи Калчо и той даде 500-600 хиляди лева. Пипнал го е някой музикален човек. Сега ви казвам на вас. Ако искате да тръгнете по новия път, започнете да пеете, че втори път като дойдете да пеете, да използвате живота си и да възкръснете. Сега не е време да се прераждате втори път. Сега е време за възкресение. За да възкръснете, трябва да станете музикални. Научно препоръчвам на всинца ви. Не ви казвам да бъдете религиозни, не ви казвам да бъдете учени, не ви казвам да бъдете силни, най-реалното е да станете музикални. Пейте сутрин, когато станете една песен 5 минути, на обед 5 минути и вечер 5 минути - 15 минути на деня да ви бъде като Отче наш пеене. Не да пеете еднообразни песни. Някъде сами ще съберете 3, 4, 10 думи в песните, и те са свестни, да няма две значения. Онази песен е хубава, в която думите са еднозначни. Истината е истина, не е лъжа. Любовта е любов, не е нещо друго. Гладът е глад, не е нещо друго. Жаждата е жажда, не е нещо друго. Имат само едно значение думите.

„Всичко, което чух, ви го казах“. Отчасти ви го казах“. И виждам, вие отчасти ме разбрахте и предвиждам, че отчасти ще изпълните. Но

все-таки се радвам, че отчасти сте чули и отчасти ще изпълните. Пак е хубаво.

Благословен Господ Бог наш
Тайна Молитва.

18. неделна беседа държана от Учителя на 19 януари 1936 г. Изгрев

ТИ КОЙ СИ

Отче Наш.
„Духът Божий“.

Ще взема само 21 стих от Евангелието на Йоана.

„В Начало бе Словото“

„Ти кой си?“ Илия ли си или някой от пророците? Запитаха го: Ти Илия ли си? - Не съм. Някой от пророците ли си? - Не съм. В живота има два възгледа: На силните и на слабите хора. Илия представя силните хора в света, които мислят, че всичко могат да направят. Пророците, това са гадателите, предсказателите, които мислят, че всичко, каквото предсказват, ще стане. Някои мислят, че като чуят една беседа, животът ще се изясни. Не може лесно да се изясни животът. С говорене работите няма да се оправят. И с работата на един ден нищо не се постига. Даже и след една година усилена работа, и след 10 години, и след хиляда години работа пак нищо не се постига. Някой казва: Да съм учен, все ще постигна нещо. - Учеността е само средство. - Да съм силен. - И силата е само средство. Когато някой човек пътува като екскурзиант, той мисли, че с един обед нищо не става. Той мисли, че един обед не е толкова важен. С този обед се придобива сила. Пътят, който предстои да мине, зависи от този обед, именно. Това ядене ще бъде условие за друго ядене. Някои мислят, че всички работи могат да се изяснят.

- Всички работи не могат да се изяснят. Обаче пътят, който трябва да изходиш, непременно трябва да ти бъде изяснен.

Съвременните хора имат различни възгледи. Съвременните музиканти вършат лесно работите си. Те имат написани хиляди ноти, вземат едни ноти, свирят. После взимат други и от тях свирят. Каквото са писали великите музиканти, те го свирят. Като го слушате,

все велики работи свирят. Те повтарят това, което преди тях музикантите са писали и гледате, че нищо ново няма. Ще вземат една стара българска песен и ще я свирят. Колкото и да свирят или както и да я свирят, все е стара песен. Най-после на хората дотягат тия стари работи и казват: Няма ли нещо ново? Има нещо ново в света. Новото е в това, че домакинът не може да разполага с изядения хляб. Когато един музикант е изсвирил едно парче и друг някой свири същото парче, те могат взаимно да си помагат. Как ще си послужи домакинът с хляба, който хората са изяли вече. Но трябва да се съгради нещо ново. Има вярващи хора, които постоянно си служат със стари парчета, както музикантите. Старите молитви нищо не допринасят. От две хиляди години все Отче наш се чете и работите пак не вървят. Казвате: Знание трябва да имаме.

- Имате знание, но работите пак не вървят. Не че не вървят работите, но онова, което светът постига, нито със знание се постига, нито с вяра - с нищо не се постига. Защо? Защото и като имаме вяра, умираме. И като нямаме вяра, страдаме. Сега аз говоря само за живота на земята. Някои могат да кажат, че за бъдеще хората няма да страдат. Вярвам, че е така. Не е въпрос сега да спорим кое учение е право и кое не е. Нямаме право учение в света. Или кое е вярно и кое е невярно учение. Няма вярно и невярно учение в света. Кой е правоверен човек? - И правоверен човек няма. Всички хора искат да бъдат Илиевци. Какво ще направиш, ако си като Илия? - Нищо няма да направиш. Илия изби 400 души пророци и най-после трябваше да бяга. Той беше толкова голям герой, че можа да избие 400 пророци, а като видя една жена, уплаши се от нея и избяга. Той сряза главите на 400 пророка да им покаже, че е пророк, че е силен човек. Като дойде да се състезава с една жена, хукна да бяга - толкова силен беше той. Значи една жена е по-страшна от 400 пророци. Сега разбира се аз не говоря за сегашните жени. Защо? Понеже сегашни жени няма. Аз бих желал да намеря поне една сегашна жена. Всичките жени това са жените, които са живели преди две хиляди години. Всички жени са

все силни. Казвате: Младото поколение. Няма нито едно младо поколение, всички са стари поколения. Младо поколение, а живее като старото. Млад вълк, а живее като стария, яде агънца. Млада овца, но живее като майка си, пасе трева. Следователно няма млади хора в света.

Сега аз не искам да ви създавам противоречия, да кажете, че животът няма смисъл. Аз не поддържам тази мисъл. Животът има смисъл, но вие още не сте разбрали смисъла на този живот. Вие търсите щастието в света, но не знаете как се постига това щастие. Вие търсите богатството в света, но не знаете как се постига това богатство, нито знаете как се задържа. Не е въпросът само да станеш богат човек, нито само да станеш учен човек. Целта не е само в това постижение, но каквото постигнете, трябва да го задържите. Сега като говоря така, аз не искам да създавам натегната атмосфера, понеже вие и без това живеете в една натегната атмосфера. Следователно, като говоря по този начин, аз искам да ви направя няколко отдушници, понеже, всички се нуждаете от отдушници. На всинца ви трябват един, два, три, четири отдушници, нищо повече. Ако не си направите отдушници, има опасност да умрете. Машините могат да се пукнат. Следователно, трябва да си направите няколко отвора, да не се пукнат котлите ви, защото тогава и машините ви няма да вървят. Щом машините ви не вървят, и работите ви няма да вървят. Мислите ли, че един човек, на когото възгледите изневеряват, не се пукат неговите котли? Мислите ли, че един човек, който губи вярата си, не се пукат котлите му? Мислите ли, че един човек, който губи Любовта си, не се пукат котлите му? Пукнати са тия котли. Тогава каква философия ще разправяш на онзи с пукнатите котли и машини? Какво ще му разправяш това-онова. Каквото и учение да му проповядвате, всичко е безпредметно. Тази машина трябва да върви, да се постигне нещо. Крайната цел, която имаш, трябва да се постигне. Колата ти трябва да върви. Това е веруюто. Човек трябва да работи. Има някои коли, които седят на едно място, въртят се само, но не подемат. Това не е никакво

движение. При въздушното плаване някога се случва толкова силен вятър, че при един аероплан, който е с малка бързина, само перките се движат, седи на едно място, не може да пътува. Той едва успява да даде отпор на вятъра. Също така и вие в живота си едва успявате да противодействувате на силите, които излизат насреща ви. Някога по мода отстъпваме своите позиции и мислим, че сме постигнали нещо. Можете да мислите, не е лошо да мисли човек, че е постигнал нещо. Но човек трябва да знае, че между едно и друго постижение има разлика. Постижение има и във възгледите. Някой има постижения в какво? Постигнали са го загуби, постигнали са го и печалби. Ако ти изгубиш равновесието на своя ум и на своето сърце, а спечелиш пари, дали загубата на равновесието ти се равнява с печалбата на твоите пари? Не, ти си изгубил повече, а си спечелил по-малко. А когато се печели по-малко, а се губи повече, това е всъщност загуба. Сега да оставим въпроса за загубите, понеже вие разбирате този въпрос много добре. Вие разбирате загубите по-добре от печалбите, понеже няма някой от вас, който да не е загубил нещо или когото загубите да не са го сполетели. Щом е така, няма какво да ви говоря за загубите. Загубили сте баща си, майка си и се безпокоите.Вие се безпокоите, че сте изгубили сина си, дъщеря си, брата си, сестра си, изгубили сте знанието си, добротата си, Любовта си. Но не знаете какво нещо е загубата, какво може да се изгуби. Какво разбирате под думите, че сте изгубили баща си? Аз не зная как можеш да изгубиш един баща. Да изгубиш една монета разбирам, но да изгубиш един баща, това не разбирам. Питам тогава: Какви са тези ваши майка и бащи, които така лесно може да изгубите? Какви качества сте дали на тези ваши майки и бащи, които могат да се губят? Казвате: Майка ми е това. А след това казваш, че майка си си изгубил. Това са същите въпроси, които някога са задавани на Христа: „Ти кой си?“ Илия ли си?“ -Не съм. -Някой от старите пророци ли си? -Не съм. Това значи: Ти силен човек ли си? -Не съм силен човек, нямам никаква (сила) в ръцете си. -Ти пророк ли си? -Не съм, нямам никакво знание, не мога да

предвиждам нещата, които ще станат. Чудни са хората в своите искания. И при мене дохождат хора с различни въпроси и искания. Дойде някой, иска да се срещне с мене, казва, че бърза много, да го приема по-скоро. Казвам: Не мога да го приема. - Не, изгубил съм толкова време, той непременно трябва да ме приеме. Най-после приема го. И след като отнеме един час от времето ми, Той казва: „Благодаря“ и заминава. За какво благодари? - Той казва: Не можахте да ми кажете нещо за болката ми. Не можете да ми дадете цяр за нея. - Че каква е болката му? Той има да дава 100 хиляди лева и ме пита ще може ли да си плати дълга? - Казвам му: При сегашните условия не можеш да си платиш дълга. Пък, ако не си доволен от това, което казвам, намери някой, който да ти каже, че ще можеш да си платиш дълга. После дойде друг някой, и той иска да му кажа нещо. Какво да му кажа? Той пък ме пита, ще може ли да вземе онази мома, която обича? - Не можеш да я вземеш. Идва трети: Ще мога ли да живея добре с жена си? - Не можеш. Идва четвърти. Мога ли да стана Министър Председател на България? - Не можеш. - Че какво знаеш тогава? Онзи, който ще те избере за министър председател, той знае това. - Кой е той? - Народът. - Иди питай него, те всички са гадатели, ще ти кажат дали мажеш да станеш Министър. Защо трябва мене да питаш може ли да се ожениш за младата мома? Аз не съм пророк. Той е страхливец, няма смелост да пита нея, а дошъл при мене, мене да ме пита. Аз не приемам страхливи хора. - Аз не съм страхлив. - Страхлив си, че гащите ти даже треперят. Иди питай, нея може ли да те вземе. Иди, питай нея може ли да те вземе. Ти с една мома не можеш да се разправиш. За какво да те взема? -За мъж. - Не може да те взема за мъж. Ами за какво да ме вземе тогава? - За слуга. Ами идея има в това. Защо да се спирате върху това изопаченото? На какво е мъж той? На какво е слуга той? Чудно нещо! Де е това мъжество най-напред? В него няма никакво мъжество. Мъжеството е нещо възвишено. Да бъдеш мъж на една жена, това значи да имаш отличен ум, да й дадеш направление и след това да я оставиш

свободна. Сега вие жените ще кажете: Ето такива мъже искаме. -Да, но и мъжете искат достойни жени, да ги разбират. Ако вие не можете да разбирате мъжете си, защо ще си пукате главите?

Казвам: Ние не разбираме живота така, както мнозина го разбират. Понякога ние сами си създаваме теории за живота и казваме, че животът е тежък, такъв или онакъв. Не, животът още не е проучен биологически. Така, както учените разбират живота, това са техни предположения, техни гадания. Някой философ казал така или иначе за живота. Аз съм правил изследвания толкова време и съм дошъл до заключение, че това, което учените казват за живота, ни най-малко не е такъв, какъвто те си го представят. Защото, ако учените биха се домогнали до истинските положения на биологическите закони на живота, те биха дали правила, по които животът да се оправи. Много учени са дали ред правила, но те нищо не са допринесли. Такива правила всеки може да даде, но тези правила трябва да имат приложения в живота и да дадат добри резултати. Мога да ви приведа ред факти, да видите, че ония животни, които вие считате за низши, много пъти постъпват по-целесъобразно, отколкото вие постъпвате и отколкото вие можете да си представите. Една малка пчеличка разбира промените, които ще настанат с времето, и ако е отишла на работа, ще се върне 4-5 часа по-рано в кошера си, преди да е заваляло дъжд или преди да е настанала някаква промяна. А един човек, който е отишъл на нивата, ни най-малко не предвижда промените, които ще настанат в най-скоро време. Не, че този човек е невежа, но човешкият ум се занимава с второстепенни работи. Съвременната култура минава през една опасна зона, пълна с мъгла. И моряците на парахода трябва постоянно да свирят със свирките си, да не стане някакво сблъскване на парахода. Това не показва, че капитанът на парахода е прост, невежа човек, но условията вън са такива, че той трябва постоянно да проверява, да следи за пътя, по който върви. Много неща, които са отделили хората от истинския път, по който трябва да вървят.

Вследствие на това, вие се занимавате с въпроси странични, които нямат нищо общо с живота.

„Ти кой си?“ - Тези, които създадоха този въпрос, те се интересуваха, понеже знаеха, че първо трябва да дойде Илия, този силният човек, а след него ще дойде Месия. Ако дойде този пророк, след него ще дойде Месия, който ще донесе новите закони, които трябва да се приложат в живота. В какво се заключава мисията на един Месия? Неговата мисия е много малка. Мъчни са подготвителните условия. Щом се подготвят условията, къщата трябва да се съгради. Щом къщата се съгради и коминът трябва да се направи. След това трябва да се турят дърва, да се приготви за огъня. След това ще дойде Месия, ще донесе една клечка кибрит, ще цъкне, ще запали огъня, ще пламнат дървата и хората ще почнат да си гледат работата. Ако разбирате, това е нужно, но ако не разбирате, нищо не може да придобиете. Кибритената клечка разбира да знаеш как да запалиш в себе си твоя ум, твоето сърце, твоя дух от Божествения огън на Любовта. Това е музика. Такъв човек не се занимава с материални работи. Материалните работи съществуват в света. Ние не страдаме от глад, ние не страдаме от безпаричие; ние не страдаме от болести; ние не страдаме от сиромашия - от нищо не страдаме. Ние страдаме само от безлюбие. Това е същественото в живота. Любов няма в света. Същественото го няма в света. Вие не можете да имате сила, ако нямате същественото. Същественото е животът, а щом животът се яви, тогава може да имате хиляди форми. Щом дойде животът, може да имате безброй форми. Каквато форма искате, ще я имате. Каквато форма искате, животът ще я създаде. Ако нямате живота, никакви форми не могат да съществуват - външни или вътрешни. Първо животът трябва да дойде, а после формите за този живот. Каква полза, ще има, ако създадете пелените на детето, а детето още не е дошло? Каква полза, ако вие ушиете булчинските дрехи на една мома, а булката я няма още? Какъв смисъл има животът, ако вие съградите църкви, а богомолци няма? Или какъв

смисъл има една държава без поданици? Значи съществените е животът, а другото е условие за този живот. Условията трябва да предшествуват живота, а като дойде животът, той ще ги организира. Като казваме, че животът ще дойде, не разбирам механическото проявление на живота, явяването му от една малка клетка. Клетката, от която животът е произлязъл, представя проява на живота. Малката капка показва, че зад нея седят безброй други капки. Сам по себе си, животът е нещо силно, мощно и разумно. Няма нещо в света по-съществено от самия живот. Няма по-разумно нещо от живота. Философите могат да говорят различни неща, могат да създават различни теории, могат да цитират различни неща, но всичко, каквото говорят, остава за тяхна сметка. Всеки философ е прав за себе си, той има свои разбирания. Всеки човек е прав сам за себе си, но не е прав спрямо другите хора. Един човек може да е прав спрямо себе си, спрямо двама души, спрямо един народ, но никога една теория не може да бъде в хармония с цялото човечество. За сега няма една теория, която да е в хармония с цялото човечество. Но има една теория, която всички хора искат да търсят. Няма същество в света, колкото малко да е, което да не търси живота. Няма същество в света, колкото малко да е, което да не иска да го обичат и което да не иска да обича. Може да има някъде същество, което да не иска и да не търси това, но поне аз не зная такъв случай. Аз съм пребродил цялата литература, аз съм чел всички писатели и никъде не се споменава такъв случай. Когато човек е неразположен духом, той може да има особено състояние, да не желае да обича и да го обичат, да казва, че жените са лоши, или жените да казват, че мъжете са лоши, но това са временни състояния. Слушате някой мъж да казва, че жените са лоши, че са змии, скорпиони и какво ли не още говори по техен адрес. Но гледаш го утре пак търси тези скорпиони. Освободиш го от един скорпион, той търси друг. Това е неразбиране на въпроса. Има случаи, когато нещо наподобява на жена без да е жена. Има нещо, което наподобява мъжа, без да е мъж. Пазете се от това нещо. Като

говоря за човека, аз познавам неговите качества. Човек има точно определени качества, по които се познава. И всяко нещо, което няма тези човешки качества, това не е човек. И всяко животно си има свои точно определени качества. Щом това животно няма своите качества, то не е животно. Има някои животни, които мязат на коне, но не са коне. Всичко друго са, но не са коне. Има една наука, която класифицира нещата точно, както са, а така, каквито не са. В природата има много неща, които са изопачени, които са извратени, но те не са на природата. Те могат да съществуват, но ще ги наречем по особен начин. Съществените неща в живота си имат свои определени качества. Любовта си има свои качества. Като говорим за човека и той си има свои определени качества. И всеки, който няма тези качества, той не е човек. Пророкът по какво се познава? И той има свои качества. Пророкът вижда далечното бъдеще ясно. Той знае нещата много добре. Малко такива пророци има в света. Не е лесна работа да бъдеш пророк. Силен човек е онзи, който всичко може да направи. Аз бих нарекъл силен човек онзи, който би дал направление на земята. Онзи, който не може да даде никакво направление на земята, той е слаб човек. Следователно, той се занимава със странични работи. Аз говоря за съществените неща. Ако вие искате да преобразите живота си с тази сила, която имате, и с това знание, с което разполагате, вие това не можете да направите по никой начин. С тази сила и с това знание, вие ще си създадете един живот като сегашния, като този, който имате. Аз нямам нищо против вашия живот, но казвам: Носете си вашите страдания. Вие с хиляди години ще можете да носите този си живот, но нищо няма особено да придобиете. Защото колкото се увеличават страданията, толкова ще се увеличават и несгодите на живота. Тогава вие ще извадите логическите изводи: Да не работим. Не е въпросът да не се работи. Работата има свои качества. Когато дойде въпрос до работа, трябва да знае(те), че само Бог работи. Единственото същество, което работи, това е Бог. Единственото същество, което работи, това е природата.

Хората не работят, те се мъчат. Съвременните хора се мъчат, те разискват върху порядъка на природата, разсъждават, защо това е така, защо онова е така. Ако майката роди един идиот, кой е виновен за това, природата или самата майка? Когато майката се готвеше да стане майка, тя трябваше да знае условията, при които да зачене това дете, а не да роди идиот. Някои деца се раждат с идеални способности. Аз взимам думата идеал в друг смисъл. Според мене всяка изопачена мисъл, всяко изопачено верую, всяка изопачена вяра, всяка изопачена любов това са идиотски. В това отношение аз съм безпощаден. Ще ми философствува някой какво означава думата идиот. - Ама аз съм умен човек. - Щом си умен човек, аз съм първият, който те ангажирам за работа. Светът очаква учители,светът очаква майки и бащи, служители, които знаят да работят. Светът очаква умните хора, със свещ ги търси. И когато тези умни хора дойдат, тогава работите ще тръгнат напред. Сега не мислете, че аз критикувам нещата, аз съм вън от всякаква критика. Според мене да критикува човек, това е идиотско положение. Аз не искам да вземам положението на един идиот. Аз никого не критикувам и няма защо да критикувам. Ако водата, която иде от Рила, се прекара през тръби по три см широки и искате с тази вода да напоите цяла София, мислите ли, че ще успеете да направите това? Това е идиотска инсталация, с която нищо не можете да постигнете. Според мене тези тръби трябва да бъдат най-малко два метра в диаметър. Нека тръбата бъде толкова широка, че да мине в София изобилно вода. Като бъдат тръбите широки, няма да има никаква спънка, никакво препятствие при преминаване на водата. А така като е широка тръбата, тя ще може да понесе и най-голямото напрежение на водата, което често се случва.

Съвременните хора представят такава една канализация с много тесни тръби. Много хора имат такива тесни тръби за социалния живот, за семейния живот, за обществения, за личния, за религиозния, за научния живот, вследствие на което не могат да

издържат на външните условия, не могат да разрешат въпросите си. Като погледнете такъв учен, той е толкова дребнав, като барбунезяк. Аз употребявам думата барбунезяк в смисъл на човек, който мисли тясно, който има тесни възгледи. За мене барбунезякът представя много тясна тръбица, през която едва може да прекарате малко водица. Не че той нищо не знае. Много неща знае, но той иска да прекара своето мощно знание през една малка тръбица. Тогава вие ще се намерите в положението на онези двама изобретатели, за които се говори в един анекдот. Доколко този анекдот е верен не зная, не съм го проверявал. Ще ви го дам така непроверен, а вие сами ще го проверите. Като го проверите, ще ми дадете по-точни сведения. Разправя се за тези двама изобретатели, че единият от тях направил един много тънък тел. Той го представил на другия да му покаже колко тънък е телта. Вторият го пробил. Дал го на трети и той го пробил. С това те искали да кажат, че телта може да бъде още по-тънка. Важното е, че те не направили друга тел, по-тънък от дадения, но пробили първия. Питам: Какво създадоха тия двамата? Какво допринесоха на първия, който направил телта? Те само я пробиха. Те създадоха благото на човечеството. Първият, който направи тънкия тел, създаде струните за разните инструменти. А вторият, който проби тази тел, направи тръбите, през които водата да минава. Да, тези хора създадоха нещо, но през тези струни ние не можем да проявяваме човешката любов, нито през тръбите можем да прекараме човешкото знание. Ние можем само да подкрепим знанието, можем да подкрепим живота, но не можем да прекараме през тези тръби нито знанието, нито живота.

Питам: Каква е насоката сега, в която човек трябва да върви? Ако разсъждавам за себе си, това е друг въпрос, но когато се отнася до вас, казвам: Вие можете да четете всички писатели, всички учени, но има смисъл да четете онзи писател или учен, който внася нещо ново във вас. Ако той внася нещо ново у вас, добре дошъл. Не казвам да не четете. Четете, но не преповтаряйте старите работи. Ако преповтаряте

старите работи, това е безполезно. Колкото работи съм чел досега, нито един от тях не носи някаква нова идея. Какво ще четете? Че главните герои били млад момък на 21 година и млада мома на 19 години. По едно време един възмъжал човек на 50-60 години ще се влюби в тази млада мома и ще се създадат ред интриги. После този романист ще постави героинята в такива условия, че да припадне. Според мене не е героиня тази, която припада. Нито е герой този, на когото сърцето се пука. Това не са никакви герои. И после тази героиня напуснала дома на баща си, отрекла (се) общественото мнение само за един мъж, когото обичала. Тя се отказала от всичко заради него и тръгнала в неговите стъпки. След 5-6 години този мъж ще я напусне и тя ще търси друг мъж. Или авторът ще постави и двамата герои в положение да умрат. И това били герои. Аз не съм против страданията, но идеята, която авторът прокарва, носи лоши последствия. Не е въпрос човек да умира. Всяко умиране трябва да има разумни резултати. Защо съвременните хора не могат да изправят своя живот? Защото животът, който сега живеят, е резултат на живота, който те са минали преди 5-6 хиляди години. Те сега носят последствията на своя минал живот. Най-малко те живеят живота, който са минали във времето на Христа. Каквото хората са мислили във времето на Христа, това живеят и днес. Ето защо те не могат да изправят своя живот днес. Каквото сега мислят, това ще бъде за в бъдеще. Че как ще изправиш живота си? Една кола е спусната по релсите отгоре. Как ще я спреш? Ако я спреш, ще стане катастрофа. По-добре я остави да слезе долу, в полето, по линиите и след като слезе долу без никаква катастрофа, тогава да вземеш мерки предпазителни, какво трябва да правиш в бъдеще. Ако сме разумни, така трябва да постъпим. Два възгледа има в света: Единият възглед е, че светът не е разумен и ние трябва да го направим разумен. А другият възглед е, че светът е разумен сам по себе си. Значи всичко, каквото досега е създадено и съществува, според първия възглед, е неразумно и ние разумните хора трябва да го изменим. Едни

писатели приемат, че светът е разумен, а други приемат, че светът е неразумен. Тогава трети правят своето възражение: Как е възможно един неразумен свят да го направиш разумен? Те намират тази работа много трудна. Че как е възможно от един неразумен свят да излезе нещо разумно? Или как е възможно от разумността да се роди нещо неразумно? Това е несъвместимо. Това са две логически заключения. При възгледа, че светът е неразумен, ние отчасти виждаме нещата. При втория случай, че светът е разумен, ние виждаме само началото, а не виждаме какъв е краят. Следователно, ние виждаме само, че началото е разумно, а не знаем какъв ще бъде краят. Ние трябва да чакаме да видим какви ще бъдат резултатите. Доколко един учен човек е разумен, това може да се види от неговия живот. Доколко един художник е гениален, това се вижда от неговите картини. Доколко един музикант е музикален гений, това може да се види от неговите творби. Един виртуоз можеш да го познаеш по неговото свирене. Всеки може да се познае по това свирене. Всеки човек може да се познае по това, което е вложено в него.

Сега, За пример, като говорят така, у мнозина от вас, може да се зароди мисълта: Всичко, което говоря, право ли е? Вие нямате търпение да дочакате нещата. И казвате тогава: Не е право това, което се говори. Защо? Защото у вас се извършва реакция. Като гледат нещата, някои казват, това не е братско учение. - Какво е братското учение? Кажете вие, подложете го на опит. Всяко нещо трябва да се опита и провери. - Ама вяра нямат. - В какво се изразява вярата? В какво седи братството? - Е, да живеем за Бога. - Това е много общо казано. - Да живеем за човечеството. - И това е много общо казано. Не че тези работи не са верни, но принципите, върху които градим, трябва да бъдат разбрани. Твоето разположение, което имаш, да го наричаш любов, това не е на място. Каква любов е тази, която след три месеца ще се измени? Това, което се изменя, не е реалност. Реалността прогресира. Реалността така се изменя, че при всяка промяна ще имаш някакъв придатък. Тогава как ще оправдаете

положението, при което един човек е бил даровит, но като остарее всички казват за него, че е изветрял. Питам: Каква реалност има в един стар човек? Той нито в младините си е бил гениален, нито в старините е запазил нещо от своите дарби и способности. Ако младият в старините си нищо не е придобил, той не е бил в реалността на живота. Това не е никаква реалност. Ако на младини сте имали вяра в Бога, която на старини сте изгубили, вие сте вървели в един крив път. Това е безпредметно за мене, няма какво да ви доказвам има ли Господ или няма. За мене този въпрос е ясен, той е разрешен. И вие трябва да го разрешите. Няма какво да доказвам на хората има ли слънце или няма, имаш ли очи или нямаш. Отвори очите си и нищо повече. - Ама разправи нещо за светлината. - Това е друг въпрос. Това се отнася до научната страна на въпроса. Аз няма какво да убеждавам хората има ли светлина или не, но важно е защо те бягат от светлината. Аз никога не искам да убеждавам хората в това, за което те нямат никакво знание. Не мога да говоря на човека за светлината, ако той няма очи да я види. Не мога да говоря на човека за звука, ако той сам няма уши да го чуе. Тъй щото аз не мога да говоря на човека върху един предмет, за който той няма никакво знание. Аз не мога да говоря на човека за реалността, ако той няма никакъв опит върху този предмет. Не се самоизмамвайте да мислите, че като ви се говори върху предмет, който не познавате, може да ви се хвърли светлина в ума. Много доказателства има затова. Представете си, че срещате един момък, който води непорядъчен, порочен живот. Достатъчно е да се влюби в една мома, да измени живота си. Той престава да пиянствува, започва да работи, да се облича добре, да се обхожда с близките си внимателно и учтиво. Той се реформира. Момата мисли, че той се изправил. Обаче, като се ожени, пак започва старият живот. Питам: Това не е ли един позлатен предмет? Това наричам аз актьорство и игра. Това не е никаква любов. Ако страдаш, ако се жертвуваш за това, което мислиш, има смисъл тази жертва. Но когато си рекламаджия за една идея и се жертвуваш за нея, аз не

разбирам какъв смисъл има тази жертва. Не зная дали трябва да се жертвуваш за тази идея.

Казвате: Какво е актьорът? Той е човек, който действува. Но като действува, човек трябва да има зад себе си една реалност, която да поддържа. Онова, което човек обича, според моите разбирания, след време трябва да израсте. Никога не трябва да измениш своята идея заради един приятел, когото имаш. Щом идеята ти се изменя, ти не разбираш приятелството. Ти никога не трябва да измениш своята идея заради баща си. Ти можеш да измениш идеята си, но щом я измениш, той не е бил твой баща. Защото твоята идея седи в баща ти. Каквото и да ми говорят за закона на наследствеността, майката и бащата създават сина. Музикалното чувство те му създават. За да бъде човек гениален, талантлив, непременно майка му и баща му трябва да са били гениални, талантливи. Ако майката е талантлива, а бащата не е, синът ще бъде обикновен музикант, но не и гений. За да бъде гений, и майката, и бащата трябва да бъдат талантливи, те заедно да го създадат. Този закон се отнася не само до музиката, но и до всички отрасли на науката и изкуствата. За да се създаде един гениален човек, непременно баща му и майка му трябва да бъдат гениални. Тогава синът ще представя събраните качества на бащата и на майката. И тогава той ще може да постигне онова, което майка му и баща му не са могли да постигнат. Майката и бащата не са постигнали известно свое желание, но синът ще го постигне, защото те са му дали съответни благоприятни условия. Това не е унижение за бащата и за майката, че те не са могли да постигнат своите желания. Сега кривото схващане у вас, което ви прави всякога недоволни, е това, че вие не сте постигнали своите желания. Тогава вие имате едно частично схващане. Вярвайте, че всеки може да постигне някое свое желание и радвайте се на неговите постижение. Какво може да постигне един човек? За да постигнеш всички свои желания, ти трябва да имаш една велика идея в себе си. Ти трябва да придобиеш онова качество в себе си да живееш едновременно за всички хора.

Като живееш в себе си, да можеш да живееш и в другите хора. Но, ако живееш само в себе си, ти не можеш да живееш и в другите хора, и ако другите не могат да живеят в тебе, въпросът е решен. Казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога“. Значи ние живеем и се движим в Бога и Бог живее в нас. Понякога ние цитираме този стих, за да покажем, че имаме някакво достойнство. Не, това е величието на Бога, с което доказваме, че ние живеем в Бога и Той живее в нас. И ако ти можеш да живееш във всички, и те могат да живеят в тебе, това показва, че ти имаш единството на Бога и ти си едно с Бога. А всичко друго, че вярваш в Бога, че ще отидеш в рая, това са измислици, против които нямам нищо. Това са човешки понятия, които не дават разрешения на човешката душа. Ние ставаме дребнички като се жертвуваме за една и друга теория, казваме, че се жертвуваме за нещо. Има хора, които се жертвуват. За кръщението се говори, че трябва да се кръстят. Има хора, които стават мъченици само затова, че като са в една църква не се кръстят, не се кръщават в нея. Където и да влезете в света, в каквото и общество да влезете, все трябва да вярвате на едно верую. Кое е онова верую, което ще съедини всички хора в едно? Кое е онова верую, което трябва да съедини хората да им покаже пътищата? Не е въпросът да се отказвате от кръста, да казваме, че кръстът е наука (на) страданията. Да знае човек как да се справи със страданията. Кръщението пък е метод за пречистване, да знае човек как да се пречисти. Мога да ви дам тълкуване на всички идеи, които хората поддържат в същност. Не е само до външната форма. Всичко, каквото хората поддържат, е хубаво. Сега да оставим въпроса за идеите, да излезем от това напрегнато състояние. Искам да кажа, че възгледите, които имате сега, са неверни. Те са неверни още от преди 2000 години, вследствие на което вие сте вървели в един крив път. Казвам ви, че по този път вие скоро ще навлезете в морските дълбочини, дето има подмоли. И може корабът ви да се блъсне в тях. Значи не може да продължавате по пътя, по който сега вървите.

Сега въпросът е, като умрете, къде ще отидете, като знаете толкова? Вие, които защищавате вашето право и казвате, че аз съм такъв, аз имам право, къде ще отидете, като умрете? Къде са вашите права? Казвате, че като умрете, ще отидете в черната земя, там червеи да ви ядат. Че какво от това? - Ама трябва да страдаме. - Какво достойнство има в това страдание? Страданието не е цел. Страданието е само метод за чистене. Страданието не е препятствие в живота. В какво седи смисълът на живота? Смисълът на живота седи в простора, в свободата. Животът седи в свободата, която може да се постигне. Има само три пътища, чрез които свободата може да се постигне. Първият закон е чрез закона на Любовта. Ще каже някой: Оставете тази женска работа. - Не е женска работа, тя е човешка работа. Любовта е най-голямата топлина, с която вие може да разрушите всички препятствия, които сте срещнали (по)пътя си. Онзи, който разбира този път, за него препятствия не съществуват, не може да има. Целият ад да излезе на среща ви, всички демони да се опълчат против вас, тази сила е в състояние да ги разтопи. С Любовта ще минете свободно по пътя си. Вторият закон е по пътя на знанието и Мъдростта. Със знанието вие ще имате светлина, няма да има кътче от вашия живот, което да не е осветено. Третият закон е законът на Истината и свободата. Значи не е въпросът само да се говори, но в свободата ти ще бъдеш, ти ще бъдеш силен човек. И тогава аз свеждам работите по следния начин. За да вървиш по пътя на Любовта, това значи да намериш майка си в света. За да вървиш по пътя на Мъдростта, това значи да намериш баща си в света. Да вървиш по пътя на Истината, значи да намериш себе си в света. Това е смисълът на живота. Ако ти в пътя на Любовта не намериш майка си, това не е любов. Ако по пътя на Мъдростта ти не можеш да намериш знанието и светлината, не можеш да намериш баща си, ти не си в този път. И ако в пътя на Истината не можеш да намериш себе си, да знаеш какво си, ти не си намерил този път. Ти трябва да знаеш кой си, да знаеш, че си едно с Любовта и Мъдростта. Това е истината.

Що е истина? Там, дето Любовта и Мъдростта, дето животът и знанието, и светлината действуват съвокупно, това е истината. Според този научен език истината е крайният резултат на вечността. Това не значи, че тя е един резултат свършен, но е резултат, който има център в себе си. Той не се изгубва, той е непрекъснат резултат. Тя е като течението на реката. Това е едно ново схващане. Щом дойде до вашето старо схващане, аз нямам нищо против него, вие можете да си го държите като светиня. Старите схващания може да си ги държите, но казвам: Един ден, когато се обезсърчите, когато вашите лодки не могат да отидат далеч в морето, качете се на този голям параход, който ще мине покрай вас. С него само ще можете да преплавате океана. Не искам да ви обезсърчавам, вие можете да излезете с вашите малки гемийки, но трябва да знаете, че с тях главите ви ще побелеят четири пъти. С тях 4 пъти ще побелее косата ви и четири пъти ще почернее. Като минете този океан ще кажете: Втори път не го минавам. Но сега да се върнем към въпроса, към онова, което може да донесе новото в света. Сега в какво седи новото? За да дойда до новото, аз пак ще си послужа с момите и с момците. Някога аз ще се отплатя на момите и на момците, задето често си служа с тях като примери. По този начин аз често ги турям на работа и като ги туря на работа, аз трябва да им се отплатя. Така аз трябва да им бъда признателен. Някой момък не иска да живее, не му се учи, не му се работи, животът за него няма смисъл, иска да се самоубие. Лекуваш го по някакъв начин, не хваща, лекуваш го по друг начин, пак не хваща, докато най-после му доведат един млад доктор, 19-годишен. Като сложи ръчичката му на главата му, той веднага отваря очите си и започва да се радва на живота. Вече му се живее, иска да работи, иска да учи. И като го погледне този млад лекар, казва му: Лека е болестта ти, не се бой, скоро ще мине. Този млад лекар го потупва по главата, по рамото и казва, че скоро ще му мине. И наистина младият момък скоро оздравява. Още на другия ден той става, облича се с хубави дрехи, с лачени обуща и в знак на благодарност пише на

младия лекар: Господи(н) докторе. Много ви благодаря за визитата. От първия път още болестта ми изчезна и аз се чувствам добре. Готов съм вече да пожертвувам живота си заради вас, за вашето изкуство, да помагам на цялото човечество. Можете ли да ме приемете ученик на вашата школа. С отлично почитание. Чакам отговор. Сега ще оставя на вас да видите какво ще отговори лекарят на това писмо. Такова е състоянието на човека, който е обезсмислял живота си. Щом намери Любовта, веднага в него става смяна на състоянието му. Аз не съм съгласен с онези, които казват, че вън от човека, Любовта не съществува. Любовта съществува и вън от човека. Ако тя не е била в човека, не може да се каже, че е вън от човека. Любовта има свое проявление. Човек е проявление на Любовта, но не е любовта проявление на живота. Та, погрешката е у нас, когато казваме, че Любовта вън от човека не съществува. Това е само по отношение на нашето съзнание. Ако аз нямам това съзнание, Любовта няма външно проявление. Аз мога да нямам никакво горящо чувство в душата си, това ни най-малко не показва, че Любовта не съществува вън от мене. В това време сърцата на други същества горят. Ако в моето сърце не гори Любовта, нямам право да мисля, че и в други сърца не гори. Вие ще кажете, че искам да ви докажа, че съществува Господ в света. Според мене, ако седна да ви доказвам, че Господ съществува, това е светотатство. А пък да взема да отричам Бога това пък е безумие. За Абсолютната реалност всички ние имаме само едно понятие. Ние, живите хора, и всичко живо в света съществува, благодарение на тази реалност. Каквото и да мислят философите по този въпрос, това остава за тяхна сметка. Всичко в света съществува въз основа на тази реалност, която е дала живота. Тя е причина за всичко съществено, за всичко видимо и невидимо. Като говорим за видими и невидими неща, имаме предвид и онези по- напреднали същества, за които видимият свят съществува така, както за нас видимият. Има неща, които за някои прости същества са невидими, но за други са видими. Та като говорим за видими и невидими работи, ние разбираме

степени на съзнанието, както има и степени на музиката. Сега това са отвлечени работи. Ако река да сравнявам степените на музиката със степените на живота, ще видя, че има едно подобие. Само по себе си животът е най-голямата музика, която съществува в света, но същевременно в живота има и най-големите дисонанси. Този дисонанс в живота не произтича от самия живот, но той произтича от самите нас. Когато някой музикант има дисонанси в свиренето, те не се дължат на неговата цигулка. Онзи, който свири, той произвежда дисонансите. Ще кажете, че се дължи на цигулката. Не, дисонансът не се дължи нито на цигулката, нито на струните, а на самия майстор, който свири. Като дойде истинският майстор и вземе цигулката, всякакъв дисонанс изчезва. В него всичко е хармонично. Сега вие се обезсърчавате и казвате: Аз не съм даровит човек. Според мене, всички вие страдате от чрезмерни дарби, които не съзнавате. Аз не зная как сте се заблудили да мислите, че нямате никакви дарби. И другото заблуждение е, че мислите какво нищо не можете да направите. И третото заблуждение е, че мислите какво сега не му е времето и всички хора трябва да мислят еднакво. Красотата е именно в това, че всички хора мислят различно. Едно е важно: Всички хора да имат един стремеж, а как ще мислят, това е тяхна работа. Нека всеки мисли, както разбира. Дайте свобода на човека да диша, както той знае, и ще видите, че няма никаква опасност в това. Дайте свобода на всеки човек да мисли, както той знае. Понеже, аз приемам, че светът е разумен, казвам: Нека всеки мисли и се проявява, както намира за добре. Сега аз говоря за човека, който според мене има определени качества. Под думата човек аз разбирам нещо много определено. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши една неправда. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши едно безлюбовно дело, който никога не може да каже една лъжа. Според мене човек е онзи, който никога не може да извърши едно нечестно дело. Това са няколко качества, които характеризират човека. Според мене човек е онзи, който при всички условия на

живота не може да покаже една слабост. Той никога не може да се поколебае. Той външно може да се разколебае, но вътре в себе си никога няма да се поколебае, вътре всякога ще има едно свято убеждение. Той е готов да пожертвува всичко. Той върви към една определена цел. Той върви строго към онова, което разбира и схваща. За истинския човек смисълът на живота не е само тук на земята. За нас земята е едно хубаво училище. Но сама по себе си земята не притежава всички ония качества, с които човек може да бъде щастлив. Ако вземете слънцето, което съдържа, може би, 10 пъти по-добри условия за човека, отколкото земята, но и при това положение, човек пак не може да бъде щастлив. И слънцето не съдържа всички ония условия, които могат да направят човека щастлив. Ако вземете цялата вселена с всички милиарди слънца, които тя съдържа, едва ли и те притежават всички ония условия, при които щастливият живот може да се прояви. Всички вие имате възможност чрез вашия дух и вашата душа да посетите всички тия системи и един ден като се върнете, да се разговаряме, да видите какъв е смисълът на живота. Социалният смисъл на живота това е пътешествие на земята. Това са го разбирали и старите, древните, учените са знаяли за слизането си на земята и са разбирали в този смисъл живота. А ние имаме едно преимущество, че знаем вече, че сме слизали и сега вече възлизаме. Ние познаваме слизането и сега понеже вървим към възлизане, разбираме, че смисълът на живота е във възлизането. Възможностите са в слизането, а постиженията във възлизането. Следователно онези, които са слезли, те имат възможности, а ние, които сме във възлизането, имаме условия в постиженията. Та сега ние имаме и възможности, и постижения. По това се отличава нашата епоха. Има нещо в природата, което е отредено за нас и ние трябва да (се ползваме от него). Онзи, който е роден музикант, за него (е) отредено да свири. Онзи, който е роден с едно прекрасно тяло, отредено му е да прояви силата на своето тяло. Силният трябва да прояви своята сила. Умният трябва да прояви своя ум. Добрият трябва да прояви своята

доброта. Това са възможности, взети в много широк смисъл. Че не е така, това е друг въпрос. Аз за него не говоря. Аз казвам какво е бъдещето, към което всички трябва да се стремим. Ние не трябва да се обезсърчаваме! В какво положение се намираме сега, защото не сме отговорни за сегашния си живот. Ние сме отговорни дотолкова, доколкото за нашите разбирания имаме една малка отговорност, но няма защо да носим тежестите на света. Какво може да направи един човек? Ето Италия и Абисиния се бият. В Женева Обществото на народите заседава, но какво може да направи? Те не могат да им кажат да не се бият. Бият се тези хора. Значи цяла образована Европа не може да им се наложи. И те не са съгласни, но въпреки това се бият. - Ама не трябва да има война. - Не трябва да има война, но има. Хората трябва да живеят добре. Трябва да живеят добре, но не живеят. Разбиранията на хората са такива. Разбирането е едно, страна сега. Болният, който лежи на леглото си, питайте го де е неговото щастие? Питайте и онези, които му шетат де е тяхното щастие? Чудни са хората. Ние питаме де е нашето щастие. Ние сме дошли на земята, мислим за небето и очакваме да дойде отнякъде нашето щастие. Болният, който лежи в болницата, там ли е неговото щастие? Казвам: Твоето щастие е там, дето е щастието на онези, които ти служат. Дето е щастието на здравите, там е и твоето щастие. В здравето е щастието на човека. Ти трябва да отидеш при тях. Ти трябва да вземеш от тяхното здраве. Ти боледуваш, защото нямаш прави отношения към природата. Щом оправиш отношенията си към природата, ти няма да боледуваш. Сега ние искаме да изменим света. Ние не можем да изменим света, но трябва да изправим отношенията си към природата. И тогава, както онези, които ни шетат са здрави, така и вие ще станете здрави. Само по този начин здравето ще влезе у вас. Това показва, че съществуват разумни отношения в природата. Съществуват разумни условия в света. Това са ред опити, които вие може да направите. Затова мога да ви наведа ред примери, но те ще ви се видят малко невероятни. Невероятни са и затова не искам да ви

ги дам, защото, ако направите опит и не успеете, ще се обезсърчите. Аз мога да ви приведа няколко примера, които са изключителни. За мене изключителни примери не са доказателства. Американците вярват в едно окултно учение, според което, каквото иска човек, може да го постигне. Според него, ако ти трябва, За пример десет хиляди долари или 50 хиляди франка, достатъчно е да ги държиш в ума си и тези пари по някакъв начин ще дойдат. Отде и как ще дойдат тези пари, не ти казват, но казват, ти ще мислиш за тях, ще си мърдаш ръцете, ще блъскаш, но отнякъде тези пари ще дойдат. Теорията е такава. В първо време ти ще правиш всички тези упражнения и ще ти се вижда смешно, но ще настояваш, ще хлопаш. Който се запише в тази школа, ще тури в ума си мисълта за тези 10 хиляди долара и ще тропа, ще настоява, докато ги получи. Един ученик от тази школа се заел с това упражнение. Цяла година настоява в мисълта си, но парите не дошли. Тогава той си казал: Лъжливо е това учение. Един ден той си купил един билет и тръгнал за Сан Франциско. По едно време като стигнал в Сан Франциско, той легнал близко до пристанището да си почине и задрямал. В това време пристигнал един голям параход, който го засегнал с една голяма греда и счупил крака му. Като се събудил от силната болка, той видял пред себе си един чек от 10 хиляди долара. Ще кажете като турците: И вярно да е, пак не вярвам. Пък и аз, който ви го разправям и на мене се вижда малко невероятно. Мъчно е да стане такова нещо. Кой ще му тури този чек от 10 хиляди долара? И за мене това е един изключителен пример, който нищо не доказва. Сега да ви приведа друг един изключителен пример, който е малко по-вероятен. Човек трябва да бъде доста лековерен, за да повярва. В хората се развива едно чувство, за да предвиждат нещата. Някои хора даже така са родени да виждат нещата. Ако им се тури един плик с някакво писмо вътре, те могат да четат съдържанието, а могат да четат и характера на човека, който е писал това писмо. Ето какъв опит бил направен. Той не е някакъв научен сеанс, но все-таки интересен. В един плик турили един

пръстен и го занесли на този човек, който могъл да чете по предметите и го помолили да разкаже нещо за историята на този пръстен. Отгоре на пръстена имало един бисер. Този човек започнал да разправя: Във Великия Тихи океан виждам една лодка, от която един човек се съблича, хвърля се във водата и изважда един бисер. Този бисер е сега на пръстена, който е в плика. Сега това нещо може да се вижда изключително. Но по нататък следва другото положение. И второто положение е изключително и малко невероятно, но третото положение е доста силно. Виждам, казва този човек един златар, който прави пръстена и туря бисера върху него. Пръстенът бил на един лекар. Този лекар бил повикан от една фамилия, която имали три деца - едно момиче и две момчета. Лекарят бил повикан, защото средното момче и момичето заболели. Момчето умряло, та момичето било спасено от този лекар. В знак на признателност бащата дава този пръстен на лекаря. Сега за първите две положения можете да се съмнявате, но за третото положение няма никакво съмнение. Наистина, този пръстен принадлежал на тази фамилия, която после подарила пръстена на лекаря.

Сега това са неща, които могат да се проверят. В една голяма книга има изложени ред такива факти, които могат да се проверят, пък са и проверени. Ако питате как става това, и аз не зная. Като казвам, че не зная, аз разбирам съвсем друго нещо. Когато нещо не ми отърва, аз казвам, че не зная, но когато ми отърва, казвам, че зная. Тъй щото като казвам, че не зная, това значи не ми отърва да ви разправям. Лекарят разправял това. Ако вие имате интимни връзки с една мома, отърва ли ви да разправяте? Ако вие сте един дипломат, който има оплетени връзки, отърва ли ви да разправете за тях на хората? Има неща, които не ви отърва да разправяте. Не ви отърва, За пример да разправяте де какво има в твоята глава. Ти отварял ли си сърцето или главата да видиш какво има в тях? Казват, че разтворили сърцето на някого. Но след като разтворили сърцето му, този човек умира. След като разтворят и главата на човека, и той умира. Има

неща, които трябва да пазим в тайно, в човешката мисъл. Като казвам, че трябва да се държат в тайно, разбирам да се пазят свещено. Такива неща трябва да се пазят в сърцето и в ума на човека. Не, в обикновен смисъл тайно да се държат. Сърцето не се отваря и мозъкът не се отваря. Като запитали Йоана, той казал: Аз съм глас на Единого, който вика: - Прави правете пътищата Господни! Та и на вас казвам: Мислете, разсъждавайте право, за да намерите истинския път към Господа. Това е онзи път, който ще внесе Любовта в света като един от силните методи, по който нашият живот се развива. Ако всички хора приложат Любовта, както сега се приема, ние ще имаме началото на Царството Божие. Какво ще бъде Царството Божие? Всеки ще има това необходимото за него, всеки ще има един нов подтик. После голяма част от мъчнотиите ще се махнат. Пак ще има мъчнотии, но животът ще стане поне 75 % по-лек, отколкото е сега. Все пак ще остане една част от мъчнотиите, разбира се. Ние не искаме хората да бъдат еднакво богати и еднакво сиромаси. Това са неща, които в развитието на хората постоянно ще дохождат. На всички хора трябва да се дадат условия да имат еднакви възможности и еднакви постижения. Как ще употребим възможностите? Това ще зависи от нас. Това ще зависи от степента на нашето развитие и от умението да ги употребим. И тогава ще има една разлика между хората, но няма да има никакви спънки. Всеки ще бъде свободен. И тогава от постиженията, които ще има, той ще може да съгради своя живот. Тогава всеки ще бъде свободен, няма да зависи от никого ще зависи само от себе си. Като дойдем до това положение, ще се радваме на постиженията на всички. Тогава няма да завиждаме на другите, но постиженията на всеки човек ще бъдат твои постижения и възможностите на всеки човек ще бъдат твои възможности. Това, в което ние можем да участвуваме, това е нашето щастие. Какво по-голямо щастие от това да знаеш, че можеш да участвуваш във възможностите и в постиженията на всички живи същества в живота? Тази вяра трябва да бъде непреодолима, а постижението е в Любовта.

Това постижение е в Мъдростта, това реализиране е в Истината. Този е пътят, по който, ако вървите, ще можете да постигнете нещо. Като имате време, вие можете да четете всички книги, които досега са написани, можете да изучавате всичко, каквото хората са писали. Но казвам: Ако не внесете Любовта в живота си според това ново разбиране, вие нищо няма да постигнете. Ако не внесете в себе си онова знание, което е основано на справедливостта, нищо няма да постигнете. Светлина трябва да има в знанието. Ако в свободния си живот не можете да внесете Истината, вие нищо няма да постигнете. Свободата не позволява никаква лъжа. За да бъде човек свободен, абсолютно никаква лъжа не се позволява. Всякаква лъжа е ограничение на човешката свобода. Дето започва ограничението, там е лъжата. Следователно всички други ограничения в света са произлезли от онази лъжа, с която хората си служат. А тази лъжа не произвежда нищо друго, освен ограничения.

Глас на едного, който вика в пустинята: Прави правете пътищата Господни! Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете Любовта в сърцата си! Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете светлина и знание в ума си. Глас на едного, който вика в пустинята: Внесете истината и свободата във вашите души и свободни бъдете!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва.
Смели бъдете и напред вървете!

19. неделна беседа от Учителя, държана на 26 януари 1936 г. София, Изгрев

ЗНАЙНОТО И НЕЗНАЙНОТО

„Вие се кланяте на онова, което не знаете, ние се кланяме на онова, което знаем“.

Отче Наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само 2 стиха от четвъртата глава на Евангелието от Йоана, 21 и 44 стих.

„Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем“. В света има две веруюта: Едното верую е това, което хората не знаят. Другото верую е това, което хората знаят. В света има две служби, на които хората служат: Едната е законът на необходимостта, а другата е законът на Любовта. Единият служи на страха, а другият служи на вярата. И всичките безпокойства в света произтичат от това, че ние служим на онова, което не знаем. Аз взимам принципа общо. Щом се безпокои човек, в дадения случай той служи на онова, което не знае. И наистина човек всякога се смущава от онова, което не знае. За това, което знае, той никога не се смущава. Казваш: Как да не се смущавам? Този разбойник иде да ме обере, как да не се смущавам? Ти ни най-малко не знаеш това, ти само предполагаш, че той ще те обере и се смущаваш. Този човек може и да не те обере. Много пъти вие сте минавали през гората и през всичкото време сте се плашили, очаквали сте от някъде да излезе мечка или вълк и да ви нападне. Никаква мечка, никакъв вълк няма в гората, няма да излезе насреща ви. Значи, в дадения случай ти служиш на това, което не знаеш. И мечка има в ума ти, и вълк има в ума ти, а в същност това са въображаеми неща. Следователно ние минаваме от едно верую, което не знаем, към едно верую, което

знаем. А веруюто на знанието ще оправи света. И ако целият свят е забъркан, това се дължи на онова условие, че ние служим на онова, което не знаем. Вземете, За пример бащата. В най-ранната си възраст той служи на онова, което не знае. Той служи на своята сила и казва: Аз съм баща, и синът ми трябва да ми се подчинява. Той мисли, че е силен, че всичко знае. И синът казва: Няма какво, аз съм слаб, ще се подчинявам. Няма какво да се прави, ще се подчинявам на баща си. Но след време везната се изменя; синът израства, става по-силен от баща си, и бащата, който вярваше, че може да заповядва, дохожда до едно положение да вярва, че не може да заповядва. Питам: Как се обърна едното верую в друго? По-рано синът вярваше, че трябва да се подчинява на баща си, а сега бащата вярва, че трябва да се подчинява на сина си. Как стана тази работа?

Сега да направя предмета малко по-ясен. Вие се покланяте пред един богат търговец, милионер, банкер, който разполага с милиони. Ти си сиромах човек, имаш нужда от пари, кланяш му се, той седи. Обаче, по някакъв начин той изгубва своето богатство, а ти ставаш богат. Тогава той почва да се кланя пред тебе. Питам сега: „Къде е прогресът тук?“ Прогрес може да има само в това, което знаеш. Значи в онова, което знаеш, всякога има прогрес, а в онова, което не знаеш, всякога има регрес. Аз взимам думата знание в положителен смисъл. Според мене знание е само онова, което дава светлина на човека! Според мене знание е само онова, което дава и носи здраве на човека; според мене знание е само онова, което носи щастие на човека. Всичко е в знанието. Носи ли едно знание щастие, то е знание; носи ли сила, то е знание. Сила е това, което не се изменя до 10 пъти в годината, но която постоянно расте и се развива.

Сега да минем към чистата мисъл. Ние, съвременните хора, сме се навикнали да мислим по купешки. Казвате това е то: Две и две прави четири, свършена работа. Какво от това, че две по две прави четири. Или казвате 5 по 5 прави 25. Какво от това, че пет по 5 прави 25? Обаче, аз мога да осмисля числото 4. Двама души като ми дадат

по две хиляди лева, аз ги умножавам и получавам четири хиляди лева. Като умножавам двете хиляди по две хиляди получавам четири хиляди лева. Като умножа две по две кой се ползува сега? Разбира се, че четирите се ползва, четири хиляди лева имам на разположение. Казвам: Ако ти умножаваш едно число и ако умножаваш своите страдания, какво печелиш от това? Ти казваш: Не зная как ще прекарам този живот, няма да го прекарам добре. По този начин ти умножаваш страданията си. Знание ли е това? - Не е никакво знание. Отде знаеш, че няма да прекараш добре? Казваш: Аз предчувствам това. Отде го предчувстваш? Мъчно е да се обясни това. Но виждаш нещо на Витоша. Как го виждаш? А физикът като види нещо, той веднага го обяснява със закона за пречупване на светлината. Но това е един доста сложен закон. Да кажем, че този въпрос можеш да го обясниш по някакъв начин. Но как ще си обясниш това, че ти можеш да предскажеш какво ще ти се случи след години, какви страдания ще прекараш? Ти казваш: След пет години еди-кой си месец, еди-кой си ден какво нещо ще ми се случи. Къде е казано това нещо? Или казваш на някого, че след 10 години последния месец, последният ден от месеца ще му се случи някакво голямо нещастие. От де знаеш това? Някой пророк или някой гадател ли ти е казал това? Значи тези работи трябва да съществуват някъде. Сега да ви дам едно малко изяснение. Представете си едно същество, което може да движи предметите без пара, без електричество, само като изменя наклона на техните ъгли. Представете си една голяма площ, която има хиляда километра дължина и хиляда километра широчина и тази площ се държи от хиляди хора в равнината. Но след това дойде друго едно същество с грамадна сила. Достатъчно е само това същество да наклони малко площта към екватора на земята, за да започнат всички предмети, които са върху тази площ, да се движат. Значи движението на тези предмети зависи от наклона. Ако искат да им дадат малко движение, малко ще ги наклонят, т. е. ще дадат малък наклон. Това същество може да си играе с тези предмети. Като наклони площта,

току виж всички предмети се наклонят на една или на друга страна и започват да се движат. Как ще си обясните това явление? Каква е тази сила, която кара предметите да се движат? Вземете За пример съвременните астрономи не могат да си обяснят това. За пример, има някоя комета, която се движи в пространството, дойде до едно място и се завърти около слънцето. Защо? Защото слънцето я привлича. След това се отдалечава в пространството и може би, след 10 или след сто хиляди или след две хиляди години тя пак ще се върне на същото място и ще се завърти около слънцето. Коя е онази сила, която привлича тази комета около слънцето? И каква е онази сила, която я отблъсква от слънцето? Това е един отвлечен предмет. Вие мислите, че този въпрос няма никакво отношение към вас. Вие мислите, че слънцето, месечината нямат никакво отношение към вас. Вие мислите, че планетите, че звездите, нямат никакво отношение към вас? Вие мислите, че съществата от другия свят, от разумния свят нямат никакво отношение към вас? Но дали знаете или не знаете светът упражнява известно влияние върху вас - нищо повече. Ако си умен, ти ще служиш на онова, което знаеш и животът ти ще бъде щастлив. Ако си глупав, ти ще служиш на онова, което не знаеш и животът ти ще бъде пълен с нещастия. Нещастията в живота не са нищо друго, освен стълкновения. И невежите хора в света не са нищо друго, освен слепи хора, които са в постоянно стълкновение със самата реалност. Някой път ние искаме да изменим своята съдба. Вземете За пример, една красива мома се е влюбила в един красив момък. Тази мома се е влюбила в един богат момък, но не е богатството, което може да донесе щастие на момата. Богатството има две страни. В ръцете на един добър и умен човек, богатството ще има един резултат. Обаче, богатството в ръцете на един човек, който не е господар на положението, ще донесе обратни резултати. Сега изобщо, според както е писано, едни хора казват, че тъй както светът е създаден, със своите лоши страни, е създаден от Бога. Това е едно криво предположение. Кой е създал светът, не знаем. Тепърва го

учим. Да кажем, че природата го е създала така, това е законът на необходимостта. Това са външните условия. Това нищо не разрешава. Сега да направим едно сравнение. Аз искам да ви заставя да мислите, да излезете от сегашния си живот. Не мислете, че животът, че положението, което сега имате, е най-важно. В дадения случай тази станция, на която сте се спрели, е най-важна, но има по-важни станции от тази, на която сте се спрели. Първите същества, които дойдоха на земята, живяха 4-5 километра под корconfig на земята. Те се намираха под много висока температура и след време се превърнаха в скъпоценни камъни. Тези същества, които се превърнаха в скъпоценни камъни, останаха долу скрити под земята, дето забогатяха. Те казаха: Ние трябва да излезем на повърхността на земята. Наистина, след време, те излязоха на повърхността на земята, но се превърнаха на растения. За да се скрият от нещастията в света, те заровиха главата си в земята, а краката си оставиха навън, нагоре. Растенията са много умни същества. В това положение те казваха: Какъвто ритник ни даде съдбата, такъв и ние ще ѝ върнем. Затова те оставиха краката си навън да ритат съдбата. Обаче, те видяха, че с ритане работа не става. След време растенията се превърнаха в риби, скриха се във водата, но видяха, че и по този начин не могат да избегнат от съдбата. И във водата животът им стана толкова несносен, и те видяха, че от това положение не могат да излязат и потърсиха изход да се освободят от тежките условия на своя живот. Затова те се превърнаха на птици и започнаха да хвъркат из въздуха. След време те видяха, че работата и във въздуха не става. После те слязоха на земята, превърнаха се в млекопитающи, докато най-после се превърнаха в хора, в положението, в което днес ги виждаме.

Сега вие ще направите едно възражение, ще кажете: Нали Господ създаде света? Така е писано в Библията. Когато се казва, че Господ е създал света, подразбираме, че Той само разграничи нещата. Светът е бил създаден много по-рано от времето, за което Мойсей пише. Мойсей само е описал създаването на света. Казва се там, че на

растенията е казал да живеят половината в твърдата почва, а половината във въздуха; на рибите е казал да живеят във водата; на птиците да живеят във въздуха; на млякопитающите да тичат по земята, а на човека е заповядал да живеят между всички живи същества. Сега съвременните хора протестират и казват: Защо са дошли страданията върху нас? Аз пък задавам въпроса: Защо ние причиняваме страдания на другите същества? Кой не причинява страдания на другите? Вие ще кажете, че е вярно това, но е оправдателно. За пример, хората създават страдания на птиците, но и птиците едни други си създават страдания. Много страдания си създават птиците сами, но и хората им създават страдания. Много страдания си създават рибите сами, но и хората им създават страдания. Питам: Кой създава страдания на нас, разумните същества? Половината страдания са наши, а половината страдания са на дявола. На много от страданията, които ние сами си създаваме, дяволът се чуди. Ще ви приведа един пример, с който да потвърдя горната си мисъл. Четири млади моми отишли в един манастир, дето решили да се посветят в служение на Бога. Тези моми имали разположение към печени яйца, обичали от време на време да си хапват по едно две печени яйца. В първо време игуменката им позволява по един път в седмицата да си пекат яйца. Понеже била голяма скъперница започнала и това да забранява. Тя не казвала направо, че не позволява да си пекат яйца, но забранили по килиите да се кладе огън, под предлог, че без огън по-лесно може да се постигне светийство отколкото с огън. Целта ѝ обаче била не да няма огън, но да не пекат яйцата. Тези моми се изхитрили, намерили начин да си пекат яйца и без да кладат огън в килиите си. Като чували някоя кокошка да кудкудяче, че е снесла яйце, те скришом от игуменката отивали на полога на кокошката и си взимали по едно яйце. После те си купили по една свещ и решили да пекат яйцата на свещ. По едно време игуменката забелязала, че от време на време сметката на яйцата не излизала, някъде се губели по четири яйца.

Решила да види какво правят четирите моми в килиите си. За тази цел тя ги издебнала една вечер и какво било учудването й когато видяла, че всяка една от тия четири моми седяла пред свещта, държала в ръцете си по една тел и на него държала по едно яйце. Въртели яйцето и го пекли на пламъка на свещта. Игуменката останала учудена от това, което видяла и си казала: Чудна работа на какъв мурафет ги научил дяволът. В това време дяволът бил там, чул какво казвала игуменката и се обърнал към нея с думите: Не ме обвинявай в тази работа. Като гледам това нещо и аз сам се чудя, отде им е дошло на ума да го направят. Това нещо и аз го виждам за пръв път. Казвам: Това е един пример, който нищо не показва, но все-таки донякъде обяснява нещата.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на това, което знаем“. Сега спорът в света е между вярващите кой има правата вяра. Правата вяра седи в онова, което ти знаеш. Кривата вяра седи в онова да се кланяш на това, което не знаеш. Онова, което знаеш, включва в себе си Божественото. А онова, което не знаеш, включва в себе си човешкото. Защото човек се отличава по своето незнание. Какво приложение може да има сега този стих? Че трябва да знаем нещата. И светът е създаден като едно велико училище, в което трябва да се учим. Като е дошъл на земята, човек трябва да се учи, да придаде нещо към онова, което е имал в себе си. Той трябва да изучава законите, върху които почива неговото щастие.

Сега ще направя един превод. Преводът се състои в следното: Съвременните хора се кланят в това, което не знаят. Това, което не знаят, е смъртта, а това, което знаят, е животът. Един българин, учен човек, който ми правеше възражения, казваше: Като умре човек, къде отива? Питам го: Ти умирал ли си да говориш за смъртта? Ти нямаш никаква опитност за смъртта, а говориш за нея. Ти говориш за онова, което не знаеш. Че живееш ти имаш опитност от живота. Ти вярваш в смъртта, която не си опитал. Когато опиташ смъртта, тогава се върни да ми разправяш за нея. Сега няма какво да ми говориш затова, което

не си опитал и не познаваш. За мене е важно, че вярвам в това, което зная и на него се кланям. А ти вярваш и се кланяш в това, което не знаеш. Някои ме питат има ли други живот? Чудно нещо има ли друг живот? Аз живея сега. Колко живот ще има, кажете ми вие. Чудни са хората. Някой направи една голяма къща от 45 стаи и като влезе в една от стаите, веднага пита: Има ли още стаи. И след като извърви всичките 45 стаи, пита има ли друг свят? - Има друг свят, разбира се, има къщи по-големи и от вашата. Ти си се затворил в една човешка форма и питаш: Като изляза от тази форма, има ли друг живот. Ако в тая къща, в която си влязъл, има живот, то като излезеш отвън, има два пъти по-широк живот от този, който е вътре. На същото основание и мравята може да пита има ли друг живот вън от мравешкия? Има друг живот вън от мравешкия, той е малко по-горен. И след всичко това хората казват: Човек като умре, с него всичко се свършва. Да, след като умре, всичко се свърши, но след като се родиш, всичко отново се започне. Сега въпросът е, животът ли излезе от смъртта или смъртта от живота. Смъртта излиза от живота. По какво се отличава животът от смъртта? Като умре човек хората говорят около него, а той мълчи. А като се роди човек, и той говори, и хората около него говорят. Ако само хората говорят около тебе, а ти мълчиш, ти си мъртъв. Ако ти говориш и те говорят около тебе, и ти си жив, и те са живи. Сега някои казват, че трябва да мълчим. Не, аз не съм за мълчанието. Да мълчиш, значи да мислиш, а да мислиш, това е онова високо положение на живота. Казвате, че някой мълчи, казвате на някой: Мълчи. Не говори, преди да си мислил. Живей в онзи широк умствен свят, схвани работите добре, разбери ги и тогава говори. А вие мислите, че трябва да се мълчи т. е. каквото ви се каже, да вярвате в него. Аз съм съгласен наполовина с това. Ако мислите така, вие ще изпаднете в голямо противоречие, ще се намерите в положението на един княз от древността.

Един богат княз от древността пожелал да му се ушият дрехи, които да не са пипани от човешки ръце, да се опредат, да се изтъкат,

да се ушият, човешка ръка да ги не пипне. Князът казал: Който се наеме да ми направи едни такива дрехи, ще получи много голямо възнаграждение. Най-после явил се един мъдрец при княза и казал: Аз съм готов да ви приготвя такива дрехи, но ми е нужен само един стан. Дали му един стан и той започнал работата. Започнал той мислено да снове. Князът изпращал от време на време слугите си да видят какво прави мъдрецът. Те го виждали все на стана да снове. Казвали на княза: Снове, работи нещо на стана. Обаче мъдрецът нищо не тъкал. Той само прехвърлял мислено сновалките от едната и другата страна. Като изтъкал плата, той го приготвил за шиене, но без да хване човешка ръка. Така той мислено изпрел, изтъкал плата и го ушил. Като бил съвсем готов, занесъл го на княза съвсем готов, готови дрехи за обличане.Князът хвърлил старите си дрехи и се облякъл с новите, приготвени от мъдреца. Всички, които били около него, се възхищавали от дрехите на княза и казвали, че били много хубави. Князът излязъл из града с тези дрехи и кой как го виждал, казвал: Много хубави са дрехите на нашия княз. Като минал князът покрай едно дете, то извикало: Я, нашият княз е гол.

Сега и ние, съвременните хора, поддържаме, че някои неща са голи. В това няма никакво знание. Ти казваш, че вярваш в Бога. Но, ако ти си един нещастен човек, каква е тази вяра? Ти казваш, че вярваш в баща си. Но, ако си нещастен човек, каква е твоята вяра в баща ти? Или ти вярваш в науката, вярваш във всичко, в света вярваш, а въпреки това си нещастен. Каква е тази вяра тогава? Питам: Какво допринася тази празна вяра? Значи в дадения момент ти служиш на онова, което не знаеш. Питам тогава: Какъв е изходният път от това положение? Ние можем да заменим две величини една с друга, а именно: Ние можем да заменим онова, което не знаем, с онова, което знаем. И тогава ще кажем ние: Кое знаем в света? Разсъждавали ли сте вие някога да си отговорите на въпроса какво знаете. Има ли нещо, на което да разчитате и да знаете на какво разчитате? Първото знание е движението. Животът се отличава с движение. Движението е

резултат. Та какво е резултатът, движението на живота. От движението се раждат после ред други сили. От движението се ражда светлината. Значи светлината е елементарното проявление на движението. Движението е изходният пункт, когато едно същество излиза от вечността от онзи вечен център на живота. Значи първият изход се обуславя с движението, а понеже излиза извън орбитата на този център, на него му трябва светлина в пътя, за да се движи. Трябва му светлина, трябва му знание. И забележете всяка майка иска, като се роди детето да се движи. Първият подтик на живота е движението. Повечето от вас сте били майки, знаете това. Вие не искате ръцете и краката на детето ви да са сакати, но да се движат. Не само ръцете и краката му искате да се движат, но и неговите очи, уши, уста, мозък, всичко в него искате да бъде в движение. И наистина едно тяло е здраво само тогава, когато всички частици в него са в движение. И когато ние изучаваме човека ще видим, че за да бъде абсолютно здрав, всички частици в неговото тяло трябва да са в хармонично движение помежду си. Щом се наруши това хармонично движение, човек е вече болен. Когато се изследва човешката аура, ще видите, че колкото човек е по-здрав и по-духовно издигнат, от него излиза една бяла, приятна светлина. Има хора, на които тази светлина е толкова голяма, че като ходят вечер, те хвърлят светлина наоколо и си осветяват пътя. Когато човек заболее, става пречупване на тази светлина и тя потъмнява. Това потъмняване може да стане частично или цяло. Всяка заболяла част е тъмна, а здравите части са светли. Значи, ако те заболи главата, главата ти е тъмна; ако те заболи стомахът, стомахът ти е тъмен. Ако те заболи крак, кракът ти е тъмен. Следователно, какво се изисква от вас? Да възстановите светлината на тъмното място, да възстановите светлината на главата си, на стомаха си, на крака си и т. н. Как ще стане това? Като усилиш мисълта си. Как ще усилиш мисълта си? - Като почнеш да мислиш за това, което знаеш. И в Писанието е казано: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се увеличи“, ще се измени. Сега ние мислим, че реални неща

са тия, които са близо до нас. А онези неща, които са далеч от нас, не са реални. Но реалните, разумните неща, дали са близо или далеч от нас, те се отличават с едно свойство. Това свойство е следното: Разумните същества всякога отговарят на нашите нужди, а неразумните - никога не отговарят на нашите нужди. Следователно, ние считаме Бог онова същество, което всякога отговаря на нашите нужди. Бог е единственото смислено същество, което отговаря на нашите нужди. Той не отговаря на нашите навици, които имаме, на нашите несъществени нужди, но Бог винаги отговаря на онези силни нужди на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух.

Сега няма какво да доказвам това нещо. Аз не искам да го доказвам. Това е нещо, което вие сами можете на опитате. Много неща мъчно се доказват. Това е нещо, което вие сами можете да опитате. Много неща мъчно се доказват. Те трябва първо да се опитат, да имате опитност от тях. Никога не мога да ви доказвам неща, за които вие нямате никаква опитност. За пример, аз минавам за учен човек, имам познания не само за земята, но и за слънцето и за всички останали планети. Ако аз започна да ви разправям, че на слънцето има също така хора, както и на земята, вие ще се усъмните и ще кажете, че навярно ми е мръднала дъската. Защо ще се усъмните, защото нямате никаква опитност по това. Прав съм, че на слънцето има хора, но те не са устроени така, както тия на земята. Съществата, които живеят на слънцето, живеят при температура по-голяма от 30 милиона и не изгарят. Това нещо е недопустимо за хората от земята. Ще кажете: Кой е измервал тази температура да знае колко градуса е тя. Съвременните учени казват, че материята се състои от милиарди малки частици, които са в постоянно движение. Те доказват, че атомът съставял една 25 милионна част от милиметъра. Как е доказано това? Кой е измервал големината на атома? Значи, ако разделим милиметъра на 25 милиона частици и в една от тях се съдържа атома. Това нещо съвременните учени не са доказали по

физически начин. Те са го изчислили по съвсем друг начин. Тези явления не спадат към физическия свят. И когато някой човек казва, че е видял как ще станат нещата за в бъдеще, това показва, че нашият свят е по-голям, отколкото ние си го представляваме и предполагаме. Някои окултисти твърдят, че астралният свят е 10 пъти по-голям, отколкото ние си го представяме. Той е 10 пъти по-голям от физическия свят, според техните твърдения. По обем е 10 пъти по-голям. Умственият свят е 100 пъти по-обемист от физическия свят, а причинният свят е хиляда пъти по-обемист от физическия. Как ще си представите това нещо? Всичко онова, което за нас, на физическия свят ни се вижда невъзможно, за Бога е възможно. Всички неща, които ще ви се случат, съществуват някъде. Ако един човек ви предскаже, че един ден ще паднете в дълбок трап и ще счупите крака си, мислите ли, че това е въображаемо. Този човек вижда, че такъв трап съществува някъде и вие ще паднете в него. Този човек вижда, че след 10 години вие ще направите една екскурзия, ще вървите по направление на този трап, ще паднете в него и крака ще си счупите. Ще кажете, че това е небивалица. Не, не е небивалица. Този трап съществува, пък и пътят съществува. И вие ще тръгнете по този път, дето ще се случи това, което е предсказано. Този човек предвижда всичко това. Казвате: Как могат да се предвидят тия работи? Има начин, по който те могат да се предвидят. Как ще обясните факта, че в някои животни обонянието е силно развито и с него могат да откриват много неща. В някои кучета обонянието е толкоз силно развито, че те могат между хиляди хора да подушат стъпките на своя господар и да го намерят по стъпките му. Как ще си обясните това? Имате едно куче, което не е свършило никакъв факултет, обаче, по стъпките си намира своя господар. Вие можете да сте свършили четири факултета, но не можете да имате това чувство. Има хора, които се раждат с такова чувство да могат да предвиждат нещата, които ще станат след десетки и повече години. Има хора, които виждат какво става зад тях. За тях няма прегради, няма стени, които

да им пречат. Малцина от тия хора не са събудени в тях тези чувства. Те са високо организирани хора.

И тъй животът не е такъв, какъвто ние си го представяме. Сега ние живеем в един ограничен свят и по този начин си създаваме излишни страдания. Ние мислим, че сме изхвърлени на един остров, дето никой не се грижи за нас, като че е станало някакво корабокрушение. Не е така. Тогава как ще си обясните това, което е писано в Свещената книга? Там се казва, че Господ е направил райската градина, а после се създал човекът, когото поставил да живее в тази градина, дето го подложил на изпитания и наказания. И след всички тия доказателства съвременните хора се съмняват във всичко това. Може да имат право да се съмняват, но казвам: Всичко това са човешки изобретения. Ако всичко е човешко изобретение, съгласен съм с хората. Ако наистина всичко, каквото съществува в света, е човешко изобретение, изобретение на човешкия ум, тогава ние, които съществуваме, на кого сме изобретение? Как може човек да изобрети себе си преди да е съществувал? След като съществува човек, той може вече да изобрети едно верую, но кой е изобретил самия него? Не, това е кривото положение. И понеже, ние, съвременните хора, не можем да виждаме проявлението на разумното в света във всяко явление, то ние мислим, че този свят не е разумен. От какво зависи разумността? Представете си, че един човек взима житното зърно, туря го на ръката си, изучава го и после го туря в джоба си. Така той го носи ден, два, три, години и това житно зърно си остава в същото положение. Друг господин взима едно житно зърно и го посажда в земята. Като израсте, това зърно дава вече 20 стръка. Всеки стрък дава по 40 зърна. Питам: Кое е разумното? Като се посее житното зърно, ще кажа, че в него има нещо разумно. Дайте условия на житното зърно и то ще покаже своята разумност. Следователно, и в нас има известна разумност, но трябва да ѝ дадем условия да се прояви. Ние мислим, че със закона на безверието ще можем да обясним всичко. Това не е никаква наука. Като разумен човек, ти трябва да вярваш. Аз

правя едно възражение. Аз отричам всякакво безверие в света. Безверникът не вярва в Бога, но вярва в това, че Бог не съществува. Значи все вярва и той в нещо. Това е по-мъчна работа. Кое е по-мъчно: Да вярваш в това, което е или да не вярваш в това, което е? Кое е по-правилно от двете положения? Едната вяра е фиктивна. Да вярваш в това, което не е, това е фиктивна вяра, това е вяра на сенките. Вяра на сенките на нещата. Само при реалността може да има учение. Само при Бога може да има безверие /?/. Но при безверието не може да има Бог. Вярата в Бога може да роди безверието, но безверието не може да роди Бога. Следователно, безверниците всякога ще се върнат в своето първо положение, понеже те са родили нещо, което е безплодно. Безверството е нещо безплодно в света.

Сега, аз не искам да ви убеждавам в това, което не съществува. Това е глупост. Аз съм за онова, върху което вашият живот почива. Аз съм заинтересован само от истината, която е всичко за мене. Истината, в която живея, тя е всичко за мене. Дали вие ще вярвате или не, това е за вас. Аз живея в тази истина и съм щастлив с нея. Като ви гледам нещастни, казвам: Живейте и вие в тази истина. Нищо не ви продава, пари не ви искам. - Ама може да ни заблуждаваш. - Ами ти щастлив ли си? - Не съм. Тогава ти си в заблужденията. Здрав ли си? - Не съм. Тогава ти живееш в заблуждението. - Живееш ли добре в дома си? - Не. - Тогава ти си в заблуждението. - Учен ли си? - Не съм. - Тогава ти живееш в заблуждението. Изобщо, всички отрицателни качества и прояви в света се дължат на безверието на хората. Аз не взимам това, което материалистите казват, онова крайно безверие. Хората искат да отрекат реалността на нещата, и в това отричане те си създават нещастието и всеки ден хората насила си създават своите нещастия. Какво им коства да вярват? В какво ще вярвате? Аз не искам да вярвате в едно верую, което сами ще формулирате. Аз не искам да вярвате в едно слънце, което аз ще ви описвам. Аз искам да вярвате в слънцето, което кара земята да се движи, аз искам да вярвате в слънцето, което кара всичко да расте; аз искам да вярвате в

слънцето, което дава живот на земята, което дава всички блага. Аз не ви говоря за въображаемото слънце, но затова, което сами виждате. Аз не искам да ви говоря за един Бог, Когото вие не знаете. Казвате: Къде да видим този Господ? Чудни сте, че преди всичко това, което вие виждате, не е реално. Че какво виждаш ти? За да виждаш, ти трябва да виждаш и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу. Това, което съвременните хора виждат, то е слепота. Чудни са съвременните философи, които са започнали да разискват логически от причини към последствия и от последствия към причини. Но самата причина, която носи последствията, те не я знаят. Те не знаят истинските положения. Те казват За пример, че слънцето притегля земята към себе си. В дадения случай слънцето е причината, но и това слънце се притегля от друга някаква причина. В този случай слънцето не е една причина, но е последствие. Слънцето тегли земята, понеже и него теглят. Ако то седи на едно място, без да се движи, разбирам, но слънцето се движи с една голяма бързина. Неговата орбита е много по-голяма от тази на земята. Земята употребява 365 деня, докато обиколи един път слънцето. На слънцето пък са нужни 25 милиона години, докато обиколи около своето слънце.

Сега аз ще ви помоля малко да се отворите, да не би моята реч да накваси малко вашата захар. Има неща, които лесно се топят. Вие трябва да им турнете една гумена обвивка, да не би да се стопят, да не би да направи пакост на вашата захар. Сега като ви говоря, това е едно поливане, което може да развали хубавите ви костюми. Това поливане може да развали вашите схващания за живота. Те пак ще окапят, но аз не искам това да стане преждевременно. Макар че животът е кратковременен, но аз казвам: Нека поне малко, колкото живеят хората, да си поживеят, макар и лъжливо, но щастливо. Разправях на едного следния пример. Един човек бил осъден на смъртно наказание. Той казал на съдиите: Хайде, ако ще ме бесите, бесете ме, че да си изям поне тарханата, която майка ми ми приготвила. Той иска да го обесят, че да излезе свободно да си хапне

тарханата, която майка му направила. Не поставяйте настоящия живот за мерило на бъдещия. Той е само едно проявление на живота. Настоящият живот е временен. Мерилото на живота се намира във вашето съзнание, във вашия дух, във вашата душа, във вашето сърце и вашия ум. Значи имате четири мерки, с които можете да мерите реалността. Реалността не е нещо външно, обективно, но тя е нещо вътрешно обективно. Има една обективна реалност в света, която малцина я знаят. Тя е несъизмерима и се нарича вечност.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете; ние се кланяме на онова, което знаем". Ние вярваме в разумното начало на света, което е създало всичко. В Неговия план е предвидено нещо много добро за всички същества, колкото малки да са те. И ако тия същества, колкото малки или големи да са, страдат, причината за това са техните погрешки, които те сами правят. След като минат всички страдания и изпитания за тия същества, той е определил нещо хубаво. За в бъдеще всички ви очаква нещо добро. Сега аз не искам да вярвате. Дали вярвате или не вярвате. Това е ваша работа, но не можете да не вярвате в това. Защо? Защо е така? И всички страдания, които хората минават, те ги минават въз основа на това верую, именно, въз основа на този вътрешен импулс. Ако човек не вярваше, че го очаква нещо добро, той не би живял на земята. Когато всички нещастия, всички дяволи се струпат върху човека, той все пак ще има някаква надежда, знае, че го очаква нещо добро и казва. Все-таки Господ е определил нещо добро за мене. Като умира, пак вярва, че има нещо добро за него. В това седи силата на човешкия дух. И животните, които изтребват, и те имат същата вяра. И растенията, които растат, и те имат едно верую. Всички живи същества, в това отношение имат едно общо верую. При всички страдания, които претърпяваме, ние пак вярваме дълбоко в нашата душа за една идея има един импулс, че нещо добро ни очаква. И благодарение, че е така. Това е красивото, това е Божественото у нас. Вярвайте в това малкото, което знаете и дръжте се за него. И когато Писанието казва, че Бог ще

изпрати духа си, подразбираме, че този дух ще почне да работи върху нас, така както светлината работи върху земната повърхност. Малкото добро, посято в човешката душа, ще възрасне във всичката своя красота. Това са външни, Божествени условия, които възрастват. Ние ги наричаме дарби, дарования Божии блага, които Бог е вложил в душата. Това е, което принася щастие на човешката душа.

Сега вие трябва да измените своите възгледи, да усилите вярата си. Не, че нямате вяра, но вярата ви е слаба. Като казвам, че вярата ви е слаба, ето какво разбирам: Не можете да изпратите детето да следва университет, защото мозъкът му е слаб, не може да издържи на това напрежение. Ако рече да се занимава с тия трудни въпроси, мозъкът му ще се повреди. Мозъкът му трябва да уякне, да стане силен, да издържи на това голямо напрежение. Мускулите, симпатичната му нервна система трябва да си хармонизират, че като излезе на училище, да издържи на големи напрежения. Детето трябва да свърши първо, после второ, трето, четвърто отделение, след което да постъпи в прогимназия, в гимназия и най-после да свърши университет. Като свърши университет, той ще може да влезе в живота подготвен да носи тежестите. Този човек е вече силен, учен човек е той. Добрият човек е още по-силен. Светият е още по-силен и от добрия. Силни хора са тия, на които тялото е калено, може да издържи на големи тежести и напрежения. Някой казва, че не му трябват знания. Не, трябват му знания, неговият мозък трябва да бъде кален, да може да издържи, як трябва да бъде той. Човек трябва да признава погрешките и заблужденията си и всеки ден да се разкайва. Не е въпросът да се осъжда, но така да се разкайва, че да е готов да изправи погрешките си. Не да се каеш, че си направил погрешки, но да изправяш погрешките си. В какво седи възпитанието на човека? Когато бащата бие сина си, синът трябва да изложи гърба си и да каже: Бий, татко! Не е въпросът да се брани. Щом започне този син да се брани, той счита вече баща си за безумен. Когато синът положи гърба си, това значи смирение. Той трябва да каже: Аз зная, че всеки

удар носи за мене смирение. Този удар, тази интелигентност като минава хиляди години през гърба на сина, най-после ще го направи смирен. Обаче, този син, който винаги се противи на баща си, който не иска да бъде бит, от него човек няма да стане. В Писанието е казано, че ако сте без наказание, вие сте изоставени. Ако Бог ви наказва, чрез своята ръка, Неговото благословение, Неговата мисъл, Неговата възвишена Любов минава през нас и вие ставате хора. Аз виждам някой син като го понабие баща му, той кипне, бяга от дома си, бяга и от майка си, и от баща си. Не бягай. Тури гърба си и кажи: Удряй! След това целуни тази ръка. Благословена е тази ръка. Като те набие баща ти, целуни ръката му. Каква друга философия ще ми разправят? Всички други философии за мене са попара, тархана. Че ако ти не вярваш в баща си, който ти е дал всички блага на живота, как ще вярва твоят син в тебе? Ти трябва да кажеш на сина си, когото си родил: Синко, ти трябва да вярваш в мене така, както едно време аз вярвах в своя баща. Ти ще полагаш гърба си, както аз едно време го полагах на баща си и ще целунеш ръка така, както аз едно време целувах на баща си. И майката трябва да каже на дъщеря си: Дъще, аз искам да следваш моя пример. Тъй и синът, и дъщерята трябва да полагат гърба си. Те не трябва да се бранят, не трябва да хапят майка си и баща си. Аз съм виждал деца, които като ги бие майка им, те хапят, впиват зъбите си. Не, без хапане всичко трябва да става. Ако не подлагате гърба си на ръката на вашия баща, от вас хора няма да станат. Аз не казвам, че някоя мечка трябва да ви бие. Аз съм против мечките. Ако те бие, умен човек ще те бие, а не някой глупав. Ако ви рисува, да ви рисува някой гениален човек, който знае да рисува. А да те рисува някой невежа, да изкара от тебе една карикатура, какъв смисъл има това рисуване? Ако те бие умен човек, умен ще станеш, ако те бие добър човек, добър ще станеш, ако те бие любещ човек, любещ ще станеш.

Питам ви сега: Защо роптаете против страданията? Вие трябва да различавате откъде и от кого идат страданията? Ако страданията

идват от хората, имате право да роптаете. Вие трябва да различавате дали страданията идват от онова, което знаете, или от онова, което не знаете. Ако идат от онова, което знаете, това е благословение; ако идат от онова, което не знаете, това е страдание. Това е истинско мъчение. И тъй, ние вярваме в живота. Ние знаем живота. Ние знаем Любовта; ние знаем Мъдростта; ние знаем Истината. Ние знаем всичко онова, което е в света и го учим. Като казваме, че ние всичко знаем, ние имаме предвид прогресивното. Ние не обхващаме всичко, но дето и да се намерим, в каквато и област на битието да се намерим, ние можем да използуваме тази област. Ние после знаем онзи език, с който природата си служи. Природата не иска много да ѝ говориш. Като ѝ кажеш една дума на нейния език, тя престава да те бие. Ако ѝ говориш на твой език, тя дълго време ще те бие. Тя ще те бие, докато се научиш да четеш и да говориш на нейния език. Ще ми кажете сега, че сте чели „Отче наш“. Казвате: Отче Наш, Който си на небесата. Ако можеш да прочетеш Отче Наш, както трябва, ти си направил много нещо. Представи си, че ти си беден човек, нямаш пет пари в джоб си. Три деня си гладувал, обиколил си много къщи, но никой нищо не ти дал и ти започваш да четеш Отче наш. Ти започваш с „Отче наш“. Подир малко отвориш очите си и какво виждаш. Хлябът е готов вече на трапезата. Продължаваш...“Който си на небето“. И след това чуваш глас, който ти казва: Нека жена ти, децата ти и ти седнете на трапезата и ядете от този Отец, Който е на небето. Който е на небето, това е разумното. Господ казва: Яж от този хляб и остави съмнението настрана. И в най-големите противоречия на живота си, като Го срещнеш, вярвай, че всичко ще се нареди. Представете си, че една сестра се оженила за един мъж, когото не харесва. Понеже е силен, от време на време той я понатупва. Човекът обича хигиената. Като вижда, че жена му набрала малко прах на гърба си, той иска да я потупа. Това е алегория. Да допуснем, че мъжът иска да бие жена си. Ако той я бие, тогава тя трябва да се обърне към Господа с думите: Господи, ако това е Твоята Воля, ако Неговата ръка се движи от

Твоята, тогава аз подлагам гърба си да ме бие. Но ако той от само себе си иска да ме бие, тогава Отче Мой, нека се укроти. При тези думи, мъжът ще се усмихне и ще каже: Миличка, прости ми, без малко щях да направя едно престъпление. И след това ще започне да й целува ръката и да се извинява. Ще ме простиш, че не постъпих добре. Че ако това верую не влезе в света, светът да ни преобрази индивидуално, семейно, обществено, какво верую е то? Ако това верую не влезе навсякъде в света да ни преобрази коренно, какво е това верую, какво е това вярване, какво е тази вяра в Христа и в Бога? Каква е тази безразборна вяра, че този такъв, онзи бил такъв?

Отче наш
Благословен Господ Бог наш.
Добрата Молитва

20. неделна беседа от Учителя, държана на 16 февруари 1936 годинаСофия-Изгрев. (На 02.02 и 09.02.1936 г. в каталога няма беседи в неделя.)

ЗА ДА БЪДЕТЕ СИНОВЕ

Отче Наш.

„Духът Божи“.

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея.

„Бог е Любов“.

„За да бъдете Синове на Отца вашего, Който е на небеса“.

„За да бъдете Синове“. Има един важен въпрос за разрешение, той е въпросът за синовете. Има въпроси, които никога няма да бъдат разрешени; има въпроси, които никога не могат да се приложат в този живот. Идеалите, които човечеството има, могат да се реализират в далечното бъдеще, но сега не. Има неща, които могат да останат само като идеали, но сега не могат да се реализират по единствената причина, че хората нямат съответни разбирания.

Ето какво аз разбирам под тия думи. Сега днес ти не можеш да направиш от камъка почва. За да може от този камък да се получи почва, пръст, изискват се милиони години, докато могат да се извадят соковете от него. Засега, каквото и да се прави, от този камък може да стане само вар, нищо повече.

„Да бъдете синове на Отца Вашего“. Син и баща. Бащата, това е началото на нещата. Синът, това е краят на нещата. Следователно, крайният резултат на нещата, това е синовността. Някой пита: Какъв е краят на живота? - Да бъдеш син. Какво е началото на живота? - Да бъдеш Божествен. Под думата Божествен мнозина разбират това, което не е. В света няма много богове, има само един Бог. Бог е несъвместимото, несъизмеримото, което вмества всичко в себе си и дава живот на всички. Той не се нуждае от никакви поклонници, от никакви служители и, той не се нуждае от нищо. Това е философско разбиране, а не какво хората разбират. Какво хората разбират, това е

друг въпрос. Бог не се нуждае от нищо. А хората и по-дребните животни от тях от всичко се нуждаят. Какво нещо е човек? - Същество, което от всичко се нуждае. Казвате, че човек трябва да мисли. Нуждите, които има, го заставят да мисли. Ако нямаше нужди, човек никога не би мислил. Има една научна страна. Наука е това което дава права посока на човека и го учи как да живее. Така, както сега живеем, ние не живеем своя живот, който искаме. Без да искаме ние живеем един живот, който никак не ни е приятен. Този живот ни е наложен от някакви минали поколения. Някога хората са мислили по някакъв начин и днес ние сме заставени да живеем техния живот. Дървото е заставено да живее като дърво, половината заровено в земята, а другата половина над земята. Животното е заставено да живее като животно, да ходи на четири крака, а човек е заставен да живее като човек и да ходи на два крака. Но има отношение между животните, има отношения между растенията, има отношения и между човека. Каквито възгледи имате, аз искам да си ги държите. Казано в най-добър смисъл. Всеки ваш възглед е подобен на въздуха, който имате в стаята си. Колкото и да е добър и чист този въздух, след 24 часа непременно трябва да го изхвърлите навън. Сегашните ви възгледи траят само 24 часа. След 24 часа възгледите ви ще се изменят. В детинството си вие мислите като деца. Като станете възрастни, мислите по съвсем друг начин. Младият мисли едно, а старият мисли друго. Работата е, че бащата стар не може да бъде, и синът млад не може да бъде. Защото, този, който остарява, той е изгубил силата си. И този, който се подмладява, той е възстановил силата си. Но, който възстановява силата си, той може пак да я изгуби. Това са философски работи. Философите разсъждават така. Някога ние се стремим единично да разрешим дълбоките противоречия, които съществуват в душата на всеки човек. Някой път се стремим да ги разрешим колективно, но с хиляди години ние сме ги разрешавали, и пак неразрешени са останали. И колко хиляди години още можем да ги разрешаваме, не се знае. Много хиляди

години още се изисква, докато дойдем до един идеален живот, в който всички хора да са свързани в един общ организъм и да се разбират. Ето какво разбирам аз под думите да се разбират. Това значи, ако сте в едно общество, това общество да ви разбира и ти да го разбираш, а не да живееш в това общество, като един натрапник. Най-идеалното положение е да бъдеш като син в един дом. В този дом бащата държи децата си в онова положение, в което той се намира. Каквото желание има бащата, той казва и на синовете си: Аз ще го доставя и на вас. За земята поне е така. Когато бащата иска да остави нещо на синовете си, той трябва да умре и тогава да го остави. Това е една изопачена идея. И синът очаква баща му да умре и тогава да му даде наследството, което му се пада. Защо бащата остава наследството на синовете и на дъщерите си като умира? Защото от дългата си опитност бащите са се убедили, че синовете им не устояват на обещанията си. Затова бащи(те) казват: Докато сме живи, ние ще разполагаме с това, което имаме. Като умрем, тогава вие ще разполагате. Обаче, в Божествения, в съвършения свят, отношенията между бащата и сина са съвсем други. Там синът всякога може да добие наследството на баща си, няма защо да чака баща му да умре, че тогава да се ползува от наследството. Когато искаш, ще вземеш наследството и ще го употребиш както искаш. Никой нищо няма да ти каже.

Сега, за да разберем законите на природата, ние трябва да се освободим от много наследствени черти, които ни препятствуват за едно правилно разбиране, понеже сме заинтересовани. Всички хора имат добро желание, но когато дойде да се приложи едно учение, те нямат методи, по които да го приложат. За пример, проповядва се едно учение на братство, но ти, който имаш един слуга пред себе си, не можеш да се отнасяш към него като към брат. Но и слугата ти няма нужното доверие към тебе. И следователно и слугата ти, който работи и той в душата си, не работи като твой син. Той е дошъл при тебе като човек, който иска да поправи своите работи. Господарят го е

страх от слугата, а слугата го е страх от господаря. После вземете най-благородните занятия, които имаме. Защо проповядва проповедникът? Той не проповядва за своите убеждения, но за прехраната си. Свещеникът е станал свещеник за прехраната си. Той трябва да се прехранва. Не е лошо това. Земеделецът работи, защото е заставен да се прехранва. Всички ние работим, защото сме заставени да се прехранваме. Ние се раждаме, защото сме заставени да се родим. Не сме свободни и в раждането си. Засега свободата е един стремеж, но не сме свободни. Ние живеем без да сме свободни. Раждаме се без да сме свободни. Умираме без да сме свободни. Ето какво разбирам аз под думата свобода. Да бъдеш свободен, това значи, което имаш, да можеш да го употребиш свободно, според своите най-добри разбирания. Да си свободен, това значи всички окръжаващи, които са свободни, да ти съдействуват и ти да им съдействуваш. Онези, които изучават живота, казват, че такъв живот засега е невъзможен. Невъзможно е братски да живеем с животните; невъзможно е братски да живеем с растенията; невъзможно е братски да живеем даже и със себе си. Човек не е в спор само с окръжаващата среда и със своите ближни, но той е в спор и със самия себе си. Като дойде до известно положение, той иска да се самоубие, не иска да живее, раздвоен е в себе си. Едното същество в човека мисли, че трябва да живее, а другото мисли, че трябва да умре. Вследствие на това има ред писатели, които казват, че човек не трябва да живее, но трябва да се самоубие, за да бъде свободен. Те имат свои възгледи. Други пък поддържат, че човек трябва да живее. Едни, които не могат да изправят живота на земята, поддържат един живот извън земята, духовен живот, дето хората ще живеят братски. Идеята е отлична, но в приложението на тази идея има нещо криво. Защото земният живот е част от духовния живот на човека. Ако ти на земята не можеш да живееш добре, в духовния свят съвсем не можеш да живееш добре. Ако стомахът ти не функционира правилно, мислиш ли, че мозъкът ти ще функционира правилно? Аз взимам стомаха в смисъл на по-

нисш живот от този на ума. Всички песимисти в света, които са имали криви възгледи, стомахът им е бил в анормално състояние. Такива са научните данни. Сега няма какво да доказвам това нещо. Важно е, че тия хора са все страдали от нещо. Сега ще ви приведа един пример за потвърждение на тази идея. В Америка, в града Ню Йорк един знаменит проповедник започнал от един месец да проповядва. Един ден той проповядвал една такава проповед, че всички хора ги направил на прах и пепел, направил ги престъпници. Така проповядвал той една, две, три седмици, всички се чудят каква е тази проповед. Той говори за наближаване на второто пришествие, за вечния огън, за смъртта на хората. Всички се изплашили от неговите проповеди. Най-после един лекар го изследвал и какво се указало? Той страдал от стомашно разстройство. Взимат го лекарите в болницата, направят му няколко промивки и като се върнал в дома си, стомахът му бил в нормално състояние, съвършено здрав. Като се качил на амвона, сега започнал да проповядва за Царството Божие, за братство и равенство между хората. И вие можете да направите същия опит. Дръжте един човек три деня гладен и ще видите как той ще ви проповядва за второто пришествие. Нахранете го с една хубава баница и той ще проповядва за Царството Божие. Тъй щото да разберете природата, както трябва, да имате ясна представа за нея, вие трябва да си представите едно такова положение на гладен човек и на сит. За да бъдем в нормално състояние, ние трябва да имаме ясна представа за природата. Представете си, че влезете в една фабрика, дето не виждате нито един човек, но четете само надпис: Пазете се, понеже, тук никой за никого не отговаря. Всичко е в движение, та тази фабрика, но никой за никого не отговаря. Ако ти бутнеш някъде нещо, и ти се случи някакво голямо нещастие, ще знаеш, че никой не отговаря за тебе. Кой ще отговаря за тебе, ако някое колело те хване и ти откъсне ръката или крака? Писано е, че там никой не отговаря и затова няма кого да съдиш, няма от кого да искаш обяснение, защо е станало така. При това положение кого ще съдиш? Такова нещо е

природата. Всички нейни колела са в движение. Тя пише: За никого не отговарям. Никой за никого не отговаря. Когато стане едно земетресение, понякога падат 40-50-100 хиляди хора убити, а някога и до един милион. Струва ми се, че в четвъртото столетие чумата посетила Европа и взела около 25 милиони хора. Щом чумата е очистила толкова милиона хора, кого ще търсят отговорен? Ако днес някой убие един човек, веднага завеждат дело за убийство, а когато чумата очистила толкова милиона хора, никой не я съди. Такива са законите на природата: Пазете се, никой за никого не отговаря тук. Обаче, в човешките общества законът е съвсем друг. Там, където отговаряш, някъде не отговарят. Има случаи, когато някога не си отговорен, но в повечето случаи си отговорен. Ако в мирно време нараниш или убиеш някого, ще те накажат най-малко с 10 или 20-годишен затвор, но ако във военно време отиваш на бойното поле и се биеш за отечеството си, можеш да убиеш десятки и стотици хора, никой не те държи отговорен. Защо? Защото там никой за никого не отговаря. Даже два народа като се бият, пак не отговарят. Ето, какви бяха последствията от всемирната война: Някои философи, писатели и учени пишат за добрата страна на войната, а други пишат за лошите последствия на войната. Аз приемам и двете страни: И лошата, и добрата страна на войната. Във време на война ние не казваме кого ще държим отговорни. Ние, личните хора, не можем да държим никого отговорен. Защо сме дошли на земята? Кой е отговорен затова? Ще кажете, че баща ви е отговорен. Нито майка ти, нито баща ти са отговорни. Ами за тяхното идване на земята кой е отговорен? Те ще кажат, че не са искали да дойдат, но дойдоха. Ако хванете дядото и бабата и те ще ви кажат, че не са дошли по свое желание. И колкото по-нататък отивате, ще видите, че никой не е отговорен за идването на човека на земята. Сега вие казвате: Като дойде младото поколение, ще му дадем ново направление. - Какво направление ще му дадете? Вие не трябва да разсъждавате с философията на мишките. Това не е докачение, че правя това

уподобление, но това е един мит, една басня. Мишките не могат да говорят, нито на събрание да се събират, нито да разсъждават. Много мишки живели в един хамбар, пълен с жито и свободно се разхождали из него, свободно си църкали. Те живели братски помежду си, понеже, всичко имали на разположение. Един ден един котарак влязъл в хамбара, цял ден се разхождал там. Мишките се изпокрили из дупките си, никоя от тях не смеела главата си да покаже. Един ден мишките се събрали на събрание да се разговарят помежду си. Те си казвали: Какво да правим? Дотегна ни този живот да се крием из дупките. Едно време живеехме братски помежду си. И този синко майчин, котаракът, не си поплюва, днес задигне една, утре задигне друга, не се търпи това. Какво да правим по-нататък? Една млада мишка излязла и предложила: Братя и сестри, да турим един звънец на котарака, че отдалеч да го чуваме. Всички ръкопляскали, приели единодушно предложението на младата мишка. След нея излязла една стара мишка и казала: Идеята е отлична, но кой ще бъде героят, който ще окачи звънеца на котарака? Хубава е идеята да са нареди котарака със звънеца, но няма герой, който да направи това, т. е. да изпълни решението на мишето събрание.

Сега да ви приведа друг анекдот. Това се случило в Сърбия. В една кошара влязъл един вълк, но овчарят, който бил голям юнак, хванал вълка. Във вестниците писали за него като за анекдот. Този овчар погледнал вълка, но решил да не го убива. Затова той взел един голям звънец и го вързал на врата на вълка, но така, че той да не може да го прегризе. След това го пуснал на свобода. Не зная дали досега този вълк се разхожда свободно из Сърбия, но този овчар е бил човеколюбив, затова постъпил с вълка по този начин. Пък той бил и голям юнак. Дълго време този вълк не е могъл да отиде до някоя кошара, защото обръща внимание на всички с този звънец.

Сега аз говоря за всички онези идеи, които са неприложими. Всички идеи са добри, всичко можем да мислим, всичко за човека е позволено. Няма нещо, което да не е позволено на човека. Но не

всички мисли са приложими. Това, което мислиш, може да го мислиш за себе си, но има мисли, които са неприложими в природата. Защо? Защото и природата си има свое вето. Ние не сме дошли по наша воля и не можем да направим една промяна. За пример, ние не можем да изменим тарифата на земята в нейното движение. Ние не можем да изменим и наклона на земята. Ние не можем да изменим и течението на нейните сили, да изменим ветровете, бурите и ураганите. Ето от 4 века насам земетресенията постепенно се увеличават. От 200 земетресения досега са станали до две хиляди годишно. Те прогресивно се увеличават. Учените хора казват, че ние се намираме в един период на прогресивно увеличаване на земетресенията. Според някои учени, това се дължи на факта, че земята постепенно изстивала. От изстиването на земята ставало постепенно свиване на земната кора, вследствие на което се явявали земетресенията. Сега аз не искам да ви представям песимистичната страна на въпроса. Аз не съм нито за песимизма, нито за оптимизма. В природата съществуват разумни закони, според които нещата могат да бъдат приложими или неприложими. Кои неща са приложими? Това, което за човека е приложимо, за вола е неприложимо. Защо? Защото волът няма такава форма, каквато човек има. За вола е приложим онзи живот, който животните имат. Волът не може да има формата и живота на човека. Формата обуславя живота. Най-първо човек трябва да знае какво може да направи във формата, която му е дадена. Формата е една възможност. Всяка функция се проявява в известна форма. Всяка функция има известно отправление. Както функцията на стомаха е за храносмилането, на дробовете - за дишането, на мозъка - за мисленето, така и всеки най-малък уд има определена функция. Това не значи, че мозъкът произвежда мисълта. В това отношение учените са разделени. Едни поддържат, че мозъкът произвежда мисълта. Не, мозъкът възприема мисълта, той не я произвежда. Мозъкът е нещо подобно на радиото. Както радиото отдалеч схваща звуковите вълни и ги предава, така и

мозъкът възприема мислите и ги предава. Значи мозъкът възприема мисълта от друг свят. Чрез мозъка ние се влияем от един свят много по-висок от нашия. Сега аз не искам да доказвам неща, които са недостъпни. Има прости хора, на които няма какво да се доказва, колко звезди има в пространството и на колко милиона километри разстояние се намират от земята или една от друга. Човек може да има всичкото добро желание да слуша, но като му се разправят тия неща, той ги намира съвсем недостъпни за неговото разбиране. За него те са непостижими, не са достъпни за неговия ум. Какво ще разправяш на един човек за висши математически проблеми, щом неговият ум не е подготвен за тия въпроси? Или какво ще му разправяш за някои дълбоки социални въпроси. Умни хора се изискват за разрешаване на социалните въпроси. Социалните въпроси са като един механизъм, трябва да се разбират законите на този механизъм. Затова се изискват добри, опитни техници. Ти можеш да бутнеш един часовник и той да спре. Но, ако опитният часовникар бутне един часовник, той може да го поправи. Сега аз не искам да ви проповядвам, но ще ви кажа онова, което се е проповядвало. За песимизма оставям вие сами да си пишете, сами да се занимавате. За оптимизма също така оставям на вас, вие да го разрешавате. За несретите ви, за неуспехите ви, оставям вие сами да се занимавате. И да искам да ви помогна, не мога. Вие сами можете да си помогнете. Никога не се помага на един човек затова, за което той сам може да си помогне. В учението мога да ви услужвам, но не мога да ви помагам. Вие сами можете да се учите и сами можете да имате едно специфично разбиране. Аз ни най-малко не искам хората да мислят и да разсъждават като мене. Това е невъзможно, понеже, хората се намират при различни обстановки. Младият се намира в една обстановка на нещата. И той е прав затова, което мисли. Старият се намира в друга обстановка на нещата. И той е прав в това, което мисли. Но от живота на младия ти не можеш да извадиш закон за стария и от живота на стария ти не можеш да извадиш закон за

младия. И младият си е прав за себе си, и старият си е прав за себе си. Ако търсите знание, търсете го в стария, ако търсите сила и живот, търсете ги в младия, който е здрав. За да има живот и сила в себе си, младият трябва да бъде здрав. За да има знание, старият не трябва да е глупав, трябва да е живял добре и разумно.

Сега аз искам да ви занимая отчасти с онзи възвишен живот, който е скрит в човека. В човека има четири прозорци, чрез които той може да наблюдава живота. Те са неговото подсъзнание, неговото съзнание, неговото самосъзнание и неговото свръхсъзнание. Ако иска да разгледа живота на своето подсъзнание, човек трябва да се върне в своето минало, понеже подсъзнанието съдържа всички опитности на миналото, векове не само на неговия живот, но и на безброй същества. Не само на човешките раси, но и на растенията, и на животните. Всичко това е складирано в подсъзнанието и онези, които разбират тези закони, могат да се ползуват от неизчерпаемото богатство на миналото. Съзнанието пък е една област, в която специфично е вложена опитността на животинското царство. Човек, който иска да изучава животните, той трябва да има съзнание. Някой път ние казваме, че трябва да се живее един съзнателен живот. Аз съм за това. Най-високата точка, до която животните са дошли, това е съзнанието. И най-великото нещо, което съзнанието на животните роди, това е страхът. Животните разрешиха всички противоречия чрез страха. За основа на своето царство те поставиха закона за насилието и казаха: Докато имаш дълги и здрави крака, бягай. Пази се, страхувай се и бягай. Те казват: Слабият да бяга, а силният да го гони. Така правят всички животни. Ако силният хване слабия, той има право да постъпва с него, както иска. Ако пък слабият изпревари силния и той не може да го хване, тогава слабият е свободен, може да прави, каквото иска. Когато човек се яви на земята, в него се събуди тъй нареченото самосъзнание. Самосъзнанието донесе на хората почти непоносимо страдание. Когато се казва, че човек (е) бил създаден по образ и подобие Божие, това е само едната страна. Самосъзнанието се

роди в човека от момента, когато той почувствува, че е съгрешил. До това време човек не знаеше какво нещо е грехът. Той беше свободен. От момента, когато съгреши, той започва да чувствува в себе си две състояния, едното тъмно, а другото светло. Сега той усеща, че има друго нещо в себе си. Съвсем се измени неговото състояние. Самосъзнанието е една област, през която трябва да минем. И тя си има своите граници. Там човек няма да остане вечно. Следващата фаза е, когато хората ще излязат от състоянието на робството. Те от състоянието на самосъзнанието ще влязат в свръхсъзнанието. Ние сме близо до тази граница. Дотогава, докато човек е в самосъзнанието, той всякога ще прави погрешки и ще ги поправя. Той ще прави погрешки и ще ги поправя, ще прави и ще ги поправя. Защо? Защото условията, при които живее, са такива, че той не може да не прави погрешки. Ти си, За пример, благочестив човек, но ядеш нещо, което е горчиво или отвратително и започваш да плюеш на земята. Плюенето не е хубаво нещо. Някога можеш да се секнеш, но и то не е хубаво. Носните жлези са създадени да намазват носа, да го държат влажен, а не да отделят такива вещества, които трябва да изтриваш с кърпа. Някой страда от хрема и се секне пред окръжаващите, но и то не е хубаво. Който го гледа, не му е приятно. Значи, има неща, които човек прави, въпреки че не иска да ги прави. Друг път те хване кашлица и се отделят от гърлото ти големи слюнки. Човек не иска да прави това, но дошла кашлицата, ще се тегли. В живота има такива положения, че каквото и да прави човек, не може да ги избегне. Знание трябва. И тогава (ще) не ще човек прибягва до лекари, търси лекарства да се освободи от тези състояния.

И тъй всичко се заключава в това да бъдем синове Божи. Под думата човек или син на Отца се разбира само онзи, който има в себе си развито свръхсъзнание. Сега ние се готвим за Синове, но още не сме Синове Божи. Ако сме Синове, ние нямаше да правим такива грехове, каквито днес правим. Ние правим неща, които не са хубави. Казваме, че Бог е благ. Благ е Бог, защото прощава греховете на

всички страдащи. Казвате: Защо Господ не помага на хората? Аз ще ви отговоря по следния начин. Представете си, че при мене дойде един човек, на когото стомната е пукната и иска да му услужа. Трябва ли да му услужвам? Аз ще се откажа да сипя вода в стомната му, защото водата ще изтече. - Ама човещина няма ли в тебе? И да има човещина, невъзможно е в счупена стомна да наливам вода. Ако налея, след 5 минути тази вода ще изтече навън. - Ти налей и не мисли повече. - Не, така не мога да постъпвам. Той тури ръката си отдолу и мисли, че я запуши. Не, в пукната стомна вода не наливам. Съвременните хора са пукнати стомни, затова Господ не им помага. Може да ви се види чудно защо да е така? Щом не разбираш Божиите закони, ти си пукната стомна. Ти не си създал света, нито разбираш законите, които функционират в този свят, а искаш от Бога и казваш: Защо Господ ме създаде по този начин, да страдам и да се измъчвам. Защо другите са богати, а аз съм сиромах? Кой ще ти даде отговор на този въпрос? Като направиш една погрешка, турят те в участък и ти ударят 25 тояги. На кого ще се оплакваш? Ако се оплакваш, ще ти ударят още 25. Или викат те войник. Ще отидеш тогава на бойното поле да се биеш.

Сега ще ви наведа на едно противоречие в живота. Жената следи мъжа, иска да знае къде ходи. Тя морализира мъжа си, иска да води морален, добър живот, да не погледне тази или онази. По едно време викат мъжа й на война. Ако остане доброволно да го пусне, тя ще направи цял скандал, но сега държавата издава закон, че всички мъже на определена възраст трябва да отидат на война, и тя не прави въпрос, пуща го на бойното поле. Същият този мъж изпълнява от началника си заповед да закара няколко провинени жени. Те вървят напред, а той след тях. Заповядват му да ги закара на еди-кое си място, и ако се случи някоя от тях да избяга, ще си послужиш с пушката или с шашката. Ако питат жената мъжът й убиец ли е, тя ще каже, че не е убиец, но държавата го заставя да постъпи така. От де произтича това противоречие? Бог ли го изисква? И след това някои

ще ми цитират Мойсеевия закон. Това е разбиране на Мойсея. Казвате, че Мойсей е писал така. Че и аз мога да пиша така. Каквото пиша, то е моя работа. Ама така е казал Бог. Това е въпрос. Всеки може да каже, че така е казал Бог, но какво в същност е казал, това е въпрос. Аз мога да кажа, че Господ ми е говорил. Но говорил ли ми? Ако кажеш, че Господ ти е говорил, а не ти е говорил? Или, ако кажеш, че Господ ти е говорил, а хората не ти вярват? Какво ще правиш тогава? Ако четете пророк Йеремия, ще видите, че той е проклел деня, който го е направил пророк. Да е проклет онзи ден, когато са казали на майка ми, че мъжко дете се е родило. Бял ден да не види този човек, който е занесъл тази новина. Защо е казал така? Защото до гуша му е дошло от страдания. „За посмешище на хората станах", казва пророкът. Всичко е отдал на своето пророчество.

Сега да оставим настрана миналото, миналите неща. Има неща, на които ние трябва да разчитаме в себе си. Ние трябва да разчитаме на малкото в себе си, които някои наричат интуиция, аз наричам свръхсъзнание. То е един Божествен зародиш, който сега се развива в човешката душа. Всеки, който е слушал Божественото в себе си, глава не го е боляла. И да го боли глава, ще го боли много малко. От каквато болест и да страдате, това съзнание у вас ще ви покаже как да се излекувате. Каквато мъчнотия и да имате, ще ти покаже как да я разрешиш. В каквото и социално затруднение да се намирате, то ще ви покаже изходния пункт. Хората не вярват в него. Всички християнски апостоли имаха това съзнание в себе си в по-голяма или в по-малка степен. Апостол Петър, който беше хванат от управниците на Ерусалим и очакваше да го екзекутират, имаше свръхсъзнанието в себе си. На другия ден, когато щяха да го екзекутират, дойде ангел при него и му каза: Хайде, ставай и излез навън! Не мисли много, никаква философия! Облечи дрехата си и скоро вън. Той не знаеше дали е буден или не. Ангелът му каза: Хайде, скоро се обувай. После ангелът бутна оковите му и те паднаха. Той го поведе. Вратата на килията му се отвори и те дойдоха до стражата, която спеше. Ангелът

го изведе навън и му каза: Хайде да си вървиш и да не казваш къде отиваш. Като излезе на улицата, Петър се огледа да види дали не е сън това. И като видя, че е действителност, отиде при братята си. Казва се, че в това време братята му били на молитва, молили се по някакъв начин да му помогне невидимият свят. Всеки човек има помощници от невидимия свят, които идват да му помагат. Много хора имат такава опитност, но те не се хвалят. Те никъде няма да пишат за това, няма да пишат във вестниците. Те считат тези свои опитности за свещени. Има един въпрос който се разрешава само с помощта на свръхсъзнанието. Всеки човек у когото трябва да се развие свръхсъзнанието, докато дойде до това положение, той непременно трябва да мине през Христовите страдания. Христос, който дойде до свръхсъзнанието, до космическото съзнание, в последния ден трябваше да умре. Той трябваше да бъде разпнат на кръста, и третият ден да възкръсне. В него функционираше в пълен размер космическото съзнание. След това вече Римската империя не можеше вече да Му заповядва. И еврейските равини и учители не можаха вече да му се налагат. Той се явяваше където искаше и свободен беше. Той говореше свободно. Силата на Христа се криеше в свръхсъзнанието, в което действува Божественото начало. На това се дължи прогресът на християнството, не количеството, но качеството. Онази идея, която прониква в цялата бяла раса, това е Любовта Христова. Християнството е носител на тази идея, значи, то представя идеята на бялата раса. Христос е Учител на бялата раса, за да се развие в нея свръхсъзнанието. И ако някои християни още не са християни, причината за това е, че те имат развито самосъзнание, не са дошли още до свръхсъзнанието. За да дойде до свръхсъзнанието, човек трябва да се откаже от всички стари неща, от миналото и да възприеме новото, и да възприеме новото, което носи свободата в света. На ваш език казано: Ще се откажете от старии, от мухлясалия хляб, ще се откажете от старото ядене, ще се откажете от развалено ядене, ще се откажете от онези пари, които не могат да

функционират. И тогава ще разчитате на онова, което носи живот в себе си, което носи простор. И тогава, не след години, ами само след няколко часа вие може да проверите онази истина, която искате да знаете. И сега цялото брожение, в което се намира съвременното човечество, съвременната култура или бялата раса, аз ги определям с няколко думи, а именно: Бялата раса сега е бременна. Големите мъчнотии, които човечеството днес прекарва, аз ги считам като бременност на бялата раса, както е бременна една жена, която предстои да ражда. Днес цялата бяла раса се мъчи да роди и ще роди. Мъчнотиите, които минава, говорят за раждането на новото. Това е, което окултистите наричат идването или раждането на новата, на шестата раса, на онези хора, които идат да оправят света. Ще ви представя ясно кои ще оправят света. Представете си, че се намирате в северния полюс, без огън. Онзи, който ще може да направи живота ви сносен, е този, който донесе една кутия кибритени клечки, да ги запали и да измени условията на живота ви. От огън се нуждаят хората там. Според мене, Божественото е само онова, което внася мир, сила и свобода на човека. Или всяка мисъл е Божествена, която внася в човека живот, знание и свобода. Всяка мисъл, която не носи в себе си живот, която не носи знание и която не носи свобода, тя не е от Божествен произход, тя е човешка мисъл. Сега да се определи. Човешките мисли не са лоши, но те не носят в себе си живот, знание и свобода, на тях не може да се разчита. Досега вие сте градили с човешките мисли. Благодарение на тях вие днес имате тези хилави тела, които след 40-50-60 години остаряват и започвате да се подпирате с тояжка. И вие се чудите какво ще стане с вас. Ще имате една идея, че онзи свят е като този, като живота на земята.

Сега, питам ви: Как е възможно човек, който е създаден от Бога, да се родят от него толкова противоречиви същества, които днес виждаме на земята? Хората се изопачиха, деформираха се само. Ако погледнете един съвременен човек, навсякъде ще намерите тази деформация. Това се дължи на едно отклонение. Хората са дошли до

положение да вярват вече на човешкото, отколкото на Божественото. Щом дойде до Божественото, който ви срещне, все ще ви пита: Ти вярваш ли в Божественото? Вярвам, разбира се.

Сега ще ви приведа един пример, който се е случил във варненско с един евреин. Той носел със себе си една чанта, в която имало няколко турски лири. Той ще отива за Добрич, но ще минава през Батово. Но се е страхувал да мине през тези места. По едно време той видял, че един турчин седи на колене, моли се на Бога, с тояжка в знак на това, че се моли. Като се видял в това положение, той си казал: Слава Богу, намерих един набожен човек, който може да ми помогне в случая. Той седнал с чантата си близо до него и седи, чака турчинът да свърши молитвата си. Турчинът го забелязал, но се правел, че не го вижда, не му обръща никакво внимание. Като довършил молитвата си, турчинът се обърнал към него и му казал: „Хожгелдин, ефенди." - „Добър ден, казва евреинът. - Видях, казва, че си набожен човек. Страх ме е сам да мина през тези места, а отивам в Добрич, нося в чантата си богатство. Можеш ли да ме придружиш до Добрич, за което ще ти платя." Турчинът се съгласил да го придружи и тръгнали двамата. Като дошли до Батово, турчинът посегнал към чантата на евреина и казал: „Чантата е моя, ще ми я дадеш, иначе ще платиш с живота си." - „Че нали си набожен човек? Какво правиш?" - „Да съм набожен човек, това е моя длъжност, а да обирам хората, това е мой занаят." Това е до самосъзнанието на човека. Да се моли на Бога е негова длъжност, а да обира хората, това е негов занаят.

Та сега и вие все на същия закон лежите. Все по старому постъпвате. Гледате някой фабрикант има около 2000 работници, на които редовно плаща. Като дойде да им плаща, виждате, че на този задържал половин лев, онзи задържал половин лев, почти от всички задържал по малко. От две хиляди души по половин лев, това правят хиляда лева, които той прибира в своя джоб. Той им казва: Като се поправят работите ми, аз ще ви платя. Това се отнася до самосъзнанието. Този човек не влиза в положението на работниците,

че и тези хора като него се нуждаят от пари. Каквото право има той да живее по-добре, такова право имат и те. Така трябва да мисли той, за да го считат свой брат. Те не могат да го считат за свой брат, но и той не може да ги счита такива. Причината затова е, че свръхсъзнанието в него още не функционира. И те имат същото желание като него, искат да станат като него. Един ден и те ще правят като него. Всички търговци са станали все от бедни хора. Но като станат богати и те постъпват като богатите - нямат разбирания. Като осиромашеят, тогава им идва ума и казват: Като станем втори път богати, тогава ще знаем как да постъпваме с бедните хора, с работниците. Българинът казва: От много обещания глава не боли.

Сега другото положение, на което трябва да се спра, е следното: Съществува един закон, според който никоя човешка мисъл, каквато и да е тя - положителна или отрицателна, не може да се спре. Тя трябва да се опита непременно. Сегашният строй трябва да се изживее докрай, да се опита. Всички човешки желания трябва да се изпълнят, защото има смяна на енергиите. За пример, ако човек спре известно движение, то може да се превърне в топлина. Топлината може да се превърне в светлина. Светлината може да се превърне в чувстване. Чувстването може да се превърне в мисъл, но обратното може да стане. Ако спрете в мозъка на човека една негова мисъл, тя ще се превърне в чувстване. Чувстването ще се превърне в постъпка. Постъпката ще се превърне в светлина. Светлината ще се превърне в топлина. И най-после тя ще слезе съвсем долу.

Та казвам: Ако човек не даде ход на своите възвишени благородни мисли, тази мисъл непременно ще се изроди, ще дойде в своя противоположен полюс. Сегашният свят страда единствено от това, че всички проповедници казват, че идеите на Христа са неприложими. Всички проповедници казват, това, което Христос е учил, е неприложимо за нашия век. То се отнася за бъдещето, за нещо високо, възвишено. Донякъде те са прави. Но Христос не е

проповядвал едно учение, което не е приложимо. Приложимо е Христовото учение. Казвам: Учението на Христа всеки индивидуално може да го приложи. Всеки може да го опита, но трябва да изучава законите на това учение. Всеки може да опита механиката, но трябва да изучава нейните закони и правила. Всеки трябва да разбира законите на математиката. Всеки може да изучава някой език, но трябва да изучава законите на този език. Всеки може да изучава музиката, но трябва да разбира нейните закони. Всеки може да изучава художеството, но трябва да разбира неговите закони.

„За да бъдете синове“, казвате: Това, което сега ни говориш, вярно ли е? Аз пък ви казвам: Съзнанието, в което сега живеете, така ще си умрете, нищо повече. Сега, когато ние говорим, че трябва да се стремите, нямам предвид, че няма да умрете. Вие пак ще умрете, има едно умиране, една смърт, която обезсмисля живота, при която вие ставате индиферентни, не искате за никого да мислите, в която смърт вие се озлобявате и мислите, че всички хора са причина за вашето нещастие. Това е умиране, от което хората се страхуват. Но, за да се избавите от това положение, вие трябва да дойдете в свръхсъзнанието, да разберете, че в света има други сили, които работят за повдигането на човека. И тези сили трябва да се употребят, именно за това. Учените хора налучкват това нещо във физическия свят. Те казват, че в пространството, на 500 километра над земята се намира един грамаден океан от електрическа енергия. И ако може да се прекара една жица до небето, до тази височина целият свят ще може да се отоплява от това електричество. Но въпросът е, как ще се снеме това електричество. Един ден ще може да се използува това електричество, но сега се добива електричество от водата и по други някакви начини, при което се изискват големи разходи. Който има свръхсъзнанието в себе си, той разполага вече с една такава инсталация. Мога да ви приведа един пример да видите какво човек може да постигне със свръхсъзнанието, което има в себе си. Един от старите светии, който живял във времето на християнството, искал да

има една опитност, затова отишъл в Гърция и сам се продал за роб. Той намерил един грък и му казал: Аз се продавам за роб и то много евтино. - За колко се продаваш? - За хиляда лева само. - Добре. Гъркът купил този светия. Светията бил заведен в дома на атинянина и започнал много добре да слугува. Така прекарал в този дом цели 4-5 години, през което време успял да обърне целия дом към християнството, да им покаже как трябва да живеят. Атинянинът имал две красиви моми, които също се обърнали към Бога. Като видял, че мисията му се свършила, светията отишъл при атинянина и му казал: Както сам се продадох за роб, така сам се освобождавам. Аз свърших своята мисия и сега съм свободен. И атинянинът започнал да живее като светията. Казвам: Ето един човек, който имал развито свръхсъзнание или Божествено, космическо съзнание. Той може навсякъде да влиза и да излиза. Човекът на свръхсъзнанието е с непоколебима вяра. Той има вяра във всички хора и ги познава такива, каквито са. Аз не съм имал нито едно изключение в това отношение. И животното, колкото и да е лошо, колкото и да е ниско неговото съзнание, ако го погледнеш с разположение, и то може да измени своето естество. То може да бъде куче или друго някакво животно. Обаче, това не може да го направи всеки. Защо? Защото, ако ви срещне някое куче, вие можете да се уплашите като ви залае, да не ви ухапе и търсите камък да го ударите. Ако изпратиш мисълта си към кучето, то няма да ви хапе. Ако този закон го разбират животните, колко повече хората трябва да го разберат. Ние се нуждаем от това, хората да ни вярват. Но и ние не вярваме нито в себе си, нито в тях. Ако вярвате в човека, той се разполага към вас, и внася нещо хубаво във вас. Достатъчно е само да разбере, че ти имаш едно добро разположение към него, той ще внесе онази Божествена светлина във вас, чрез която дарбите, които Бог е вложил в душата ви, ще започнат да се развиват. Свръхестественото в тебе се развива и ти започваш да виждаш, че невъзможните работи, стават възможни. От какво страдат хората днес? От своето самосъзнание. Със своето

самосъзнание те образуват около себе си една неприятна атмосфера, ние гледаме критически, с недоверие на всичко. А при свръхсъзнанието се образува една приятна атмосфера, една приятна аура, та като влезете във връзка с един добър човек, вие се усещате разположени. Този човек ни най-малко няма намерение да ви използува. Отдалеч още като ви види, той иска да ви направи някаква услуга. Той си казва, ще направя една услуга на този мой брат. Тогава вие чувствувате, че има един човек в света, който ви разбира. Вие ходите натук-натам никой не ви разбира, никой не може да ви направи някаква услуга, а този човек веднага ви се притича на помощ, услужва ви и вие казвате: Има добри хора в света. Добри хора са ония, у които Божественото съзнание се е въздигнало и въздига. Следователно, да имаме вяра в онова, което е вложено у нас. Цялата земя представя възможности, за да учи човек. Който не знае това, мисли, че земята е място на мъчение. Има някои тесни религиозни хора, които наричат земята „юдол“. Не е така, земята не е место за мъчение, но за учение. За онези, които разбират, земята е отлично училище. По своето място в слънчевата система земята заема най-долно място. Не че земята е ниска по естество, но когато човек трябва да мине през най-големи изпитания, пращат го на земята. Когато напусне земята, очаква го нещо хубаво, друг свят. Земята не е единственото училище, през което човек трябва да мине. При това тя е временно училище. Сегашните хора не са научени да мислят така. И затова, като ме слушат да говоря, казват: Кажи ни как да изкараме хляба си. Кажи ни къде да подслоним довечера главата си? Казвам: Птичките кого питат къде да подслонят главите си? Ама ние имаме деца. - И птичките имат деца. Не е въпросът само да мислим за нас, или да разглеждаме въпросите само от наше гледище. Нека помислим и за животните. Къде подслоняват главите си те? Дърветата къде подслоняват главите си? Хората мислят къде да подслонят главите си. Ще ги подслонят там, дето животните ги

подслоняват, дето растенията ги подслоняват и най-после, дето разумните хора ги подслоняват.

Бъдете синове. Сега ако сте синове, този въпрос лесно ще се разреши. Вяра се иска от всички. Ако си син, ако вярваш. Сега аз не съм за онази глупава вяра, но за онази вяра, която сега иде в света. Аз съм за онази вяра, която иде сега до обед, и която още днес можете да опитате. Аз наричам любов този закон, който може да отваря сърцата на хората. Вяра, която не отваря сърцата на хората, не е вяра. Божествената вяра отваря сърцата. Друг ключ не ми трябва. Мене не ми трябва любов, която не разтопява. Мене ми трябва любов, която разтопява всичко в света. Тази любов трябва да се приложи. Тя иска приложение във всички области на живота. Тази любов трябва да има приложение във всички царства на природата. Тя има затова своите методи. На всяко място трябва да знаете как да приложите Любовта, а не както вие си я разбирате. Любов, която разтваря човешките умове и сърца, която внася ред и порядък навсякъде, която внася свобода, това е Божествена Любов. Всяка друга любов, която не внася това, е човешка. Щом дойде до човешката любов, въпросът е друг. Там има порядък, но временен, а в Божествената Любов порядъкът е вечен. Бъдещето е за хората на свръхсъзнанието. Бъдещето е до обед. Така е според мене. Сега колко е часът? Часът е 11 и четвърт. Значи до свръхсъзнанието остават още 3/4. Малко време още остава до 12 часа. За онзи, който знае как да използува условията, за него е малко само три четвърти от часа, но за онзи, който не може, за него са нужни хиляди години, докато придобие свръхсъзнанието. Той ще отлага, ще отлага, ще минава от една система в друга. И това е полезно, но има една къса процедура. Има една спирала, в която ще се въртиш. Има асансьори, по които може лесно да се качите. Има едно копче, ще бутнете там и веднага ще вървите по права линия. Иначе, ако речете да се качвате по тези големи американски здания, трябва ви най-малко половин час, докато се изкачите горе.

И тъй, законът на Любовта, това е правият път. Аз наричам прав път онзи, по който хората минават. Той е единственият път, по който хората минават и се развиват правилно. Когато хората се развиват правилно, това е любовта, която подхранва човешкото свръхсъзнание. Човешкото свръхсъзнание подхранва човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта прави всички хора Божествени.

„За да бъдете Синове“. Сега желая на всинца ви да се сдобиете със свръхсъзнанието, което да подхрани вашите духове, да подхрани вашите души, да подхрани вашите умове и да подхрани вашите сърца. Днес до обед да имате тази опитност, че страхът, който имате, да остане долу, за животните, а вие да влезете с обнадеждването, че всичко може да се постигне. Кога? - Когато Любовта царува в човешката душа.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва.

21. неделна беседа от Учителя, държана на 23 февруари 1936 г. София, Изгрев.

ТАЗИ ЗАПОВЕД ПРИЕХ ОТ ОТЦА СИ

Отче Наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета само няколко думи от 10 глава на Евангелието от Йоана от 18 стих:

„Тази заповед приех от Отца си“.

„Духът Божи“.

„Тази заповед приех от Отца си“. Заповедта, която е външен израз на нещо разумно. Законът е израз на заповедта, той е нещо установено. Обаче, законът може да се измени. Законът търпи тълкуване. Има хора, които специално са определени да изучават законите, обаче, заповедите не могат да се изучават. Една заповед не подлежи на никакви правила, тя не може да се изменя. Законът може да се измени, но заповедта не може да се изменя. Защо? Защото заповедта се дава при специални условия.

Сега аз искам да говоря върху здравословните състояния на човешката душа. Всяко здравословно състояние е естествено състояние. В български език на думата естествено състояние не се дава това съдържание, което аз сега ще употребя, ще вложа. В Писанието се казва, че естественият човек не може да разбере духовните работи, но и духовният човек не може да разбере естествените работи. Тъй щото и двамата са невежи, но в известни случаи естественият човек има по-добри разбирания за нещата, отколкото духовният. Духовният човек е само въздух, той носи вятъра, а оттам нататък да става, каквото ще. А естественият човек обработва градините, навсякъде туря ред и порядък. В някои отношения и духовният човек туря ред и порядък. Духовният човек в някои отношения мяза на модерния човек, който се води по

последната парижка мода. Като го видите, той е добре облечен, добре причесан, с хубави обуща, със здрава, нова шапка, поклоните му са на място, той внимателен, вежлив, всичко в него е съвършено по духовному. В него нищо излишно - всичко е на място, духовно. Всичко е толкова духовно в него, че целият си живот е издухал, нищо не е останало. Така тълкувам на български език думата духовен. Същевременно тази дума означава още и думата дух. Тъй както се взима, тя тепърва има да расте. Тази дума още не е осмислена. Сега това ни най-малко не е за упрек, но езикът е такъв. Сега като се каже, че някой човек е духовен, това разбира, че той не трябва много да яде, не трябва много да спи, това не му трябва, онова не му трябва. Очите трябва да му са малко хлътнали, лицето да е пожълтяло, не трябва да си позволява такива работи, каквито другите хора си позволяват, изобщо всичко в него да е отмерено. Като видят, че някой духовен човек постъпва като обикновените, веднага му казват: Ти си духовен човек, не ти се позволява да правиш това. Това не ти подобава, онова не ти подобава. Естественият човек е свободен да прави каквото иска. Духовният човек навсякъде се ограничава. Ако духовността може да ме ограничи, де е тогава моята духовност? Казано е, обаче, че дето е духът, там е свободата. Следователно, каква свобода е тази, ако на всяка крачка съм ограничен? В друго отношение пък естественият човек е ограничен в това, че той не върши Волята Божия. Така се счита поне. Понеже, естественият човек е свободен, духът по-лесно обитава в него. Сега аз не говоря за същината на духовния човек, но вие като говорите за духовен човек, разбирате тъкмо това, което не е. Под думата духовен човек ние разбираме човек, който е свободен във всяко отношение. Той е свободен и в чувствата, и в мислите си, и в постъпките си, и в яденето си, и в спането си - той навсякъде е свободен. Това значи духовен човек в пълния смисъл на думата. Свободен навсякъде. Ако така разбирате духовния човек, това има смисъл, но ако не разбирате така, не се ползувате много. Духовният

човек трябва да се отличава с една черта: Той трябва да носи светлина поне за себе си.

Сега това е една свободна мисъл. Аз искам временно поне да ви освободя от всички ограничения да не мислите дали сте духовен или не сте духовни, дали сте естествени или не сте естествени, дали сте светски или не сте? Аз оставам това нещо настрана. За мене и светският, и духовният човек живеят на една почва, разбиранията им са еднакви, само че имената им са различни. Все пак има едно малко различие. Кой създаде имената духовен и естествен човек? Онези, които създадоха тези имена, туриха ли в тях това значение, каквото ние прилагаме? Ни най-малко. Когато един музикант пише едно музикално произведение, той сам поставя нотите и пише. Ако някой вземе криво една нота, ту я понижава или повишава, това е точно определено в нотите, не могат да се взимат произволно. Че друг е изменил гамите и това не е позволено. Всичко е точно определено. Ако е въпрос за „до мажор" гама или C-dur, така трябва да се изпълни. Обаче, обикновените хора са понаучили нещата отгоре, отгоре и така ги изпълняват. Опасността е от духовните хора, които, като не знаят нещата, поставят разни знаци, с които преувеличават нещата. Обаче, всяка дума трябва да има само едно значение. Вземете За пример, в български език думата любов има 4-5 значения. За пример каква е любовта на младите хора? Всички я знаете каква е, всички сте я опитали. Каква е любовта на майките и нея познавате, опитали сте я. Ако дойдете до любовта на майката, на бащата, на сестрата, на брата, на приятеля, на слугата и на господаря - това са все степени на любовта, които вие познавате. Като ги сравнявате, не можете да кажете, че едната любов означава другата. По какво се отличава любовта на бащата, За пример? Бащата обича душата на дъщеря си, а възлюбленият обича тялото на възлюблената си. Тази е разликата, че единият обича тялото, а другият - душата. После, приятелят обича сърцето на приятеля си, а не неговото тяло. Братът пък обича ума на сестра си. Това са все области на любовта, които се различават една от

друга. Така поне аз разбирам нещата. Дали вие ги разбирате така, това е друг въпрос. Това е моето разбиране. Когато някой ми каже, че е готов да умре за мене, казвам: Да, за праведните всеки е готов да умре, но за грешните малцина са готови да умрат. Когато някой ми каже, че е готов да умре за мене, казвам: Да, за праведните всеки е готов да умре, но за грешните малцина са готови да умрат. Когато един момък умира за една красива мома, той умира за нея, защото тя е праведна - това е в реда на обикновената любов. Аз бих желал да видя един момък да умира за една грозна мома, за една грешница. Такова е моето разбиране, не казвам, че то е и ваше разбиране. Ако има някаква грешка в разбирането, то се дължи на мене, не и на вас. Та когато някой казва, че е готов да умре за красивата мома, казвам: Да, за красивата мома всеки е готов и десет пъти да умре. Въпрос е дали ще се намери един, който поне един път да умре за грозната мома. Десетте умирания едва ли ще се равняват на половина от едното умиране за грозната мома. Защо? Защото, като умре за красивата, за праведната мома, ще му направят паметник за няколко милиона лева, а като умре за грозната, за бедната мома, едва ли ще му турят един кръст на гроба му. В първия случай този момък ще минава за благодетел, всички ще говорят за него, а във втория случай ще мине като един прост, глупав човек.

Сега аз ви говоря тия неща за изяснение. Когато дойдем до истинския културен живот, ние ще имаме отлично разбиране за нещата. И тогава като говорим за мъжа, ще разбираме любовта на един господар. Като говорим за жената, ще разбираме любовта на господарката. Мъжът е господар, той е цар. Като издаде един закон и го прекара през камарата, този закон непременно трябва да се изпълни. Горко томува, който се противи на този закон. И когато господарката издаде един закон, той непременно трябва да се изпълни. Горко на този, който се противи на този закон. И най-после ние дохождаме до елементарната любов. Най-елементарната любов, това е любовта на човека към себе си. Първо човек обича себе си.

После човек ще се покаже малко щедър, ще даде любовта си на едного вън от себе си, когото ще нарече възлюблен или възлюблена на своето сърце. Това е любовта на двамата. След това иде любовта на тримата - на майката, на бащата и на сина, и на дъщерята. Числото 4 е произволно. Когато човек влезе в закона на числото четири, той вече не може да остане сам, не може да остане на едно място, той непременно трябва да пътува - път му предстои. Сега, като ви говоря така, вие искате да знаете повече нещо. Не се смущавайте, ще дойдете и до онези неща, които днес не разбирате. За пример, ние говорим за слънцето. Не мислете, че слънцето може да се опише. Как можете да опишете слънцето? Представете си, че сте ходили на слънцето, но както и да си го представите, вие си въобразявате само, че сте ходили на слънцето. Аз не съм ходил на слънцето. Според сегашните учени, слънцето има шест хиляди градуса топлина. Според други някои, то има топлина около 24 - 25 хиляди градуса топлина. Според други има повече, даже до 25 милиона градуса топлина. Най-малката топлина на слънцето е около шест хиляди градуса. При тази топлина жителите на слънцето орат, женят се, раждат им се деца, пращат ги на училище и т. н. Ще кажете как е възможно при тази температура при тази толкова голяма топлина да има живот, да могат хората да се размножават и развиват добре? Прави сте да питате. Факт е, че на слънцето има живот при шест хиляди градуса топлина най-малко. Обаче животът на слънцето не е такъв, какъвто е животът на земята. Като говорим за тази висока топлина на слънцето, ние разбираме такива условия, при които може да се прояви един висш живот. Нашият живот е нисш живот, защото едва ли може да издържи на топлина около 42 градуса. Какво може да се иска от човек, който, който не може да издържи топлина повече от 42 градуса? Казват, че даден човек бил велик, светия бил. Благодарим за такъв светия, който при 42 градуса умира; благодарим за такъв гений, който при 42 градуса умира. И благодарим за такъв професор, за такъв учен, който при 42 градуса умира. Де е учението, де е святостта на този човек?

Като турите едно яйце при топлина от 42 градуса, то изплува, не умира. Като го поставите на още по-голяма топлина, то може да се опече, а човек като го поставят на топлина от 42 градуса умира. Казват някои: Представете си този човек има висока температура около 42 градуса. Какво ли ще стане от него? - Нищо няма да стане, освен че ще се излюпи. С това аз ни най-малко не искам да измервам вашите възгледи. Когато говоря на една мечка или на един вълк, аз се съобразявам с техните възгледи. Аз искам само да измеря неговия начин да видя свободна ли е мисълта на човека. За пример, когато говоря на един вълк, ще говоря на неговия език. Вълкът и лъвът се различават кардинално. Вълкът мисли дълбоко. Вълкът е от съвсем друга епоха, той принадлежи към една сатурнова епоха. Вълкът е станал вълк, когато Сатурн е царувал. Лъвът е станал лъв, когато месечината е царувала. Вълкът е подозрителен, той критикува, той е като философите. Като вземе една овца, той първо я анализира с ръцете си, със зъбите си и после иска да опита месото ѝ. Той е учен човек, т. е. постъпва като учените хора. Той има своя лаборатория. Казвате: Вълк е това. Не, той от голямо напрежение да мисли е проточил муцуната си. Сега аз виждам, че можете да направите едно възражение, да кажете: Вълкът може ли да мисли? - Мисли, разбира се. Вълците имат голяма стратегия. Когато искат да нападнат някое стадо от здрави овци, на които кучетата са големи и здрави, те се събират по няколко заедно, с цел, когато кучетата погнат двата вълка, останалите два да влязат в кошарата, да грабнат две от най-хубавите овце и да бягат. Стратегия е това. Те имат голям и добре обмислен план. Ще кажете, че вълкът не мисли. - Не е така, мисли вълкът. Под думата мисъл аз разбирам човешката мисъл. Единственото същество между животните, което е способно да мисли, както трябва, това е човекът. Да мислиш, това значи да мислиш как да направиш добро. Според мене това е права мисъл. Ако ти мислиш като вълка, как да заграбиш една овца, това не е мисъл. Така и банкерът мисли. Банкерът мисли от кого да вземе повече пари. Така мисли и

земледелецът колко повече да изкара от земята. Така мисли и търговецът. Така мислят и животните. Ако и човек мисли така, той мисли като животно. Щом мислиш да направиш добро, това е мисъл, това е човещина. Щом искаш да обичаш по човешки, това е мисъл. Щом търсиш Божествения свят, това е мисъл. Щом търсиш разрешението на безсмъртието, това е мисъл. Щом търсиш едно здравословно състояние на живота, това е мисъл. Щом търсиш обикновения начин на живот и мислиш само за ядене и за пиене, това търсят и животните. Значи по нищо не се различаваш от тях. Вижте пеперудите какво ядене имат. Те ядат по царски. Те дават хубави угощения. Нима мислите, че яденето на пчелите не е хубаво? Влезте между тях да видите какви хубави угощения се дават. Те имат за царицата специална храна, най-изящната храна. После за техните певци пак имат специална храна. Те са техните големи лордове. Когато положението на един кошер е естествено, там всички пчели си разпределят работата, съобразно това си разпределят и храната. Те имат около 400 души певци. Когато кошерът забогатее, певците се увеличават. Щом кошерът осиромашее, веднага певците се уволняват, остават само една малка част от тях. Обикновеното число е 400. Те са любовниците на царицата. Те са нейните придворни. Един цар на земята има придворни дами, а една царица в кошера има придворни кавалери. Вдъхновението на царицата иде именно от тия певци. Като погледне към тях, тя придобива вдъхновение да работи. Извадете тези лордове, от кошерите, или както ги наричат бръмбарите и всичкото вдъхновение на царицата ще изчезне. Сегашните пчелари току хващат в капани тези лордове, мислят, че щели да ядат много мед, та повече дял да остава в кошерите. Но те не разбират психологията на пчелите. Вие можете да отстраните бръмбарите, така наречени по човешки брам, бък, но няма да подобрите състоянието на кошера. Думата брам значи големи. Ако отстраните всички тия бръмбари, след няколко години кошерът става все по-слаб, работничките стават все по-малки и по-малки, кошерът се изражда и след време съвсем

изчезва. Следователно, здравословното състояние на тия кошери зависи именно от бръмбарите.

Сега това не са твърдения, но това са мои наблюдения, които са много верни. Аз правих тези наблюдения, когато правих изследвания върху човека. Тогава аз правех сравнение между минералното царство, между растителното царство, между животинското царство и между човешкото царство. Имам едни голям сбор на данни и изводи, които са много верни. Тия данни могат да се проверят. Затова има специални начини. И в бъдеще, може би, след 100 години, животът на пчелите може да се внесе в социалния живот на хората и така да подобрят семействата. Съвременните хора не разбират онзи велик Божествен ред на нещата, вследствие животът не може правилно да се развива. За пример, на младото поколение са поставени ред ограничения, които не допринасят нещо добро. И при това във всеки дом има специални правила и закони, точно диаметрално противоположни на ония, които съществуват в другите домове.

Какво ще кажете, ако в един дом бащата издаде заповед, че братът няма право да срещне сестра си или че няма право да целуне сестра си? И братът трябва да иска разрешение да целуне сестра си. Или какво ще кажете, ако майката издаде закон, че сестрата няма право да срещне брата си или да го целуне? Какъв дом е този? Това са закони, които сега съществуват. Казват: Мъж с жена не трябва да се среща. Ако жената е толкова опасна, защо Господ я създаде? Или ако мъжът е толкова опасен, защо Господ го създаде? Лошото не е в това. Лошото седи на друго място. Това е един духовен живот, който осакатява хората. Така се осакатяват и семействата. Проследете да видите как работи законът в семейството. Онези семейства, които имат повече момичета, отколкото момчета, там бащата умира винаги по-рано. Семейства, в които има повече момчета, там майката умира по-рано. Обаче, когато се уравновесят и в дома има толкова момчета, колкото и момичетата, става едно правилно прекръстосване. Тогава майката и бащата живеят до дълги старини и домът е по-добре

устроен. Щом се измени този закон и притесните мъжкия елемент, в дома ще започнат да се раждат повече момичета, вследствие на което ще се усили мекият елемент, а това ще създаде една по-голяма разпасаност, една по-голяма леност, едно по-голямо чревоугодничество. За пример, готварството се създаде от мекия елемент, от преобладаващото влияние на момичетата. Ако в един дом преобладават момчетата, ще се яви гордостта. Същото нещо се забелязва и в природата. Същото се забелязва и при създаването на света. Бог първо създаде мъжкото дете, Адам. Второто дете, което Бог създаде, беше Ева - женското дете. Адам беше първият син на Бога, а после Той създаде Ева. Тъй щото и Адам беше създаден от Бога, и Ева беше създадена от Бога. Бог направи Адама от червена пръст, но той взе тази пръст от животните. Те създадоха, те направиха червената пръст. Бог направи Адама от най-ранната пръст, която животните направиха, а после създаде Ева от най-фината материя на Адама. Той извади от него две ребра и създаде Ева. Сега човек има 12 ребра, а от 13-тото направи жената - Ева. Според Писанието всичкото нещастие на човека седи в това, че бил направен от едно ребро само. Не, двойни са били ребрата, от които Бог създал жената. Тогава Адам имал всичко 13 ребра, от едната страна имал шест ребра, а от другата седем. В него имало едно разногласие. За да освободи Адама от разногласие, Бог извадил седмото ребро от една му страна и по този начин извадил разногласието на Адама отвън, да може по-лесно да се справя с него. Следователно, числото 13 е преодоляващото влияние на мъжкия принцип. Че е така, това се вижда от факта, че Ева се съблазни с втория принцип. Когато в рая влезе един млад момък, един кавалер като Адама, Ева се влюби в него. Там е грехът. Грехът се роди с преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това се вижда от факта, че след като Адам и Ева се задомиха, трябваше да излязат вън от рая и родиха тогава две мъжки деца. Те нямаха синове и дъщери, но родиха само момчета, с което дадоха преимущество на мъжкия принцип и по този начин изопачиха нещата, спънаха

човешкото. Това се дължи на една грандиозна идея в първия човек да бъде като Бога. Значи, първите хора нямаха доверие на онова, което Бог им даде, те искаха да станат като Него. Те станаха като Бога външно, но откак излязохте от рая, те създадоха сегашния свят. Тъй щото, сегашният свят е направен от първите хора. Всички вие, които излязоха от рая, сте направени по метода на Адама. Сега вие искате щастие от един плод, който е чисто човешки. Този плод е Адамов плод. Този плод е Адамов плод. В него не може да има никакво щастие, в него не може да има никакво съвършенство, в него не може да има никакво блаженство. Това е едно училище, от което ние тепърва трябва да излезем. Сега от жената трябва да се вземе едно ребро и да се тури на място. При това трябва да се тури още едно, че вместо 12 да станат 14 ребра. Сега вие разглеждате въпроса по вашему, но аз ви давам обяснение. Сега аз ви казвам, че трябва да излезете от този порядък на нещата, но не ви казвам, че трябва да напуснете живота. Вие трябва да дойдете до същото състояние, до което аз съм дошъл. Младият не разбира състоянието на стария, но той трябва да дойде до същото състояние да го разбере. Невежият не разбира състоянието на учения, но той трябва да дойде до неговото състояние да го разбере. Слабият не разбира състоянието на силния, но той трябва да дойде до неговото състояние да го разбере. Ако пък силният не спазва законите, той ще слезе до положението на слабия. Ако и ученият не спазва законите, и той ще слезе до положението на невежия. Тъй щото, за човека има качване, има и слизане. Някой казва: Аз не искам да вървя напред. - Ако не искаш да вървиш напред, ще се върнеш назад. - Ама лошо ме очаква. - Назад те очаква още по-лошо. И напред те очаква лошо, но ако се върнеш назад, очаква те нещо още по-лошо. И напред има мъчнотии, но за предпочитане е напред с мъчнотиите, отколкото назад с мъчнотиите. Сегашният порядък ви е наложен не по ваша воля. Вас ви викат за войник, и вие трябва да се явите. Вие не отивате доброволно, но се подчинявате, викат ви да служите за благото, за доброто на отечеството си и

ставате войник. Ще станете войник и ще служите 2-3 години. Така и на училище не отивате доброволно, пращат ви и вие ставате ученик. Никое дете не отива на училище доброволно. Майка му и баща му го завеждат и то трябва да свърши основно образование, четири отделения. После три прогимназиални класа. След това да свърши пет гимназиални класа и най-после четири години да следва в университета. Така щото от ученика се искат цели 16 години да изслужи повинност в училището, за да получи един диплом. Всички хора не се подават доброволно на своите повинности. Не е въпрос само да придобиеш знание, но ти трябва да се ползуваш от това знание. Ти трябва да разбираш това знание.

Сега аз не казвам, че това е лошо. Но казвам, че в света е допуснато едно криво разбиране. Човекът внесъл нещо криво в Божествения свят и иска да застави цялото човечество да измени възгледите си. От дългата опитност на човечеството ние виждаме, че хората искат да изправят своята погрешка. Но, като дойде Христос, Той казва така: „Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие“. Или другояче казано: Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в рая. Първо Бог създаде човека, а сега това става не чрез създаване, а чрез раждане. И затова е казано: „Роденото от Духа, дух е. Роденото от плътта, плът е“. Аз не казвам, че плътта е едно грешно състояние, но тя е едно по-нисше разбиране, едно по-ниско състояние на живот. Едно по-ниско разбиране на Божиите закони. Докато е само в плътта си, човек не може да разбира Божиите пътища. Докато е в плътта си. За него това е най-ужасното, най-тягостното състояние, затова той трябва да стане духовен, да разбира, както духовните хора разбират. Затова хората трябва да станат духовни, поне на стари години. И те казват, докато сме млади, да си поживее(м), като остареем, тогава можем да станем духовни. Там е кривото разбиране на хората. Такъв живот не е духовен, той е живот на робство. Какъв духовен живот може да води един стар човек? Той се намира в едно неестествено състояние, което

е несносно за него. Според мене, на стария човек именно е нужна свобода.

Питам какво ще ви ползуват сега новите възгледи? Днес всички хора и светски, и религиозни се борят с въпроса кой има по-прави възгледи. За мене не важат възгледите на хората. За мене важи количеството и качеството на живота, който имаме. В какво вярвам, какви са моите разбирания, това е друг въпрос. За мене е важен животът, който имаме, качеството на този живот, онази среда, онези условия, които имаме. Това е важно за мене. Според мене е важно качеството и количеството на живота, който имаме. Следователно Христос казва: „Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди“. Той не е разбирал онези заповеди, които сега имате. Казвате: Да работим за хората, за човечеството. Когато някой иска да работи за човечеството, за хората, първо той трябва да знае техните нужди. Не е въпрос да му давате на болния едно и друго лекарство, докато умре и после да казвате, че сте го излекували. Благодарим за такова лекуване. Забелязано е, че дето има повече духовни събрания или общества, или секти, там има повече безбожници, отколкото дето няма толкова духовни общества. Там се изучават науки, които нямат нищо общо с Божествените. Така е, например, в Америка. Мнозина поддържат мисълта: Вярваме в Троеличието на Бога. Какво нещо е троеличният Бог? Казвам: Аз вярвам в Любовта и живея в Любовта. Вярвам в знанието и живея в знанието; вярвам в Истината и живея в Истината. Защото за мене Истината е свободата; Мъдростта е знанието и светлината, а Любовта е животът. Това е според мене троеличие. Или ще кажете: Аз вярвам в Отца. Какво е Отец? Ти вярваш в Отца. Кой е Отец? Отец, това е Любовта. Ти раждал ли си тези хора? Когато говорим за Отца, ние разбираме тази любов, която обхваща всички хора. Ако не познавате Любовта, вие не можете да вярвате в Бога. Човек не може да вярва в това, което не знае. Щом дойдем до живота, човек може да вярва само в онова, което има и което знае. То може да е микроскопическо, но ти имаш едно схващане, едно духовно

схващане, едно усещане за това, което имаш. Само в това ти можеш да вярваш. А ако вярваш в неща, за които нямаш никаква опитност, тази вяра е празна, тази вяра е суетна. Сега ще ви запитам: Всички хора, които вярват в Отца, познават ли Неговия ум? Кой е езикът на Отца? - Езикът на Отца, това е Любовта. Ако знаеш да обичаш и минералите, и растенията, и рибите, и птиците, и животните, и човека, ти ще говориш на Божествен език и всички ще те разбират. Този език си има своя граматика. Следователно не говорете само за Любовта. Това е празна работа, щом езикът не й знаете. Това са илюзиите. Няма по-реално нещо в света от Божествения език на нещата, който осмисля всички неща в живота, който носи всички блага. Всички хора в света, били те светии, гении, талантливи трябва да работят с единствената цел да познаят Любовта, да научат нейния език. Стремежът на цялата култура, на напредналите души, е да изпълнят заповедите на Отца си. Гениалните хора не влизат в числото на обикновените. Друго нещо ги занимава тях. Светиите, които са идвали и които идват в света, също така друго ги занимава. Те познават човечеството и неговите нужди. Светиите не се интересуват от това дали ще бъдат признати от някоя църква за такива. Гениите не се занимават и не се интересуват от това дали имената им ще бъдат написани на земята. Те искат да изпълнят Волята Божия. Те искат да изпълнят заповедите на Отца си, за да бъде името им записано на друго място, горе някъде. Какъв светия ще бъдеш между говедата? Или какъв светия ще бъдеш между грешниците. Ние наричаме светия онзи, който като погледне на хората около себе си, счита ги свои братя и да си каже: Трябваше да дойда по-рано да помогна на тези хора, които са закъсали толкова много. Той разбира нуждите им и си казва: Аз трябваше по-рано да дойда, да ги спася, да им помогна. Като ги гледа, душата му се къса за тях и казва: Аз трябваше по-рано да дойда. Така трябва да разбираме светиите. Така е и с гениите, така е и с талантливите хора, така е и с всички добри хора на земята. Така трябва и вие да съзнавате нещата.

И ако не ги съзнавате така, вие не разбирате живота. Направете опит и вижте, че е така. Ако влезете при един болен и му говорите по този начин, той ще оздравее. Аз съм опитвал това нещо. Аз съм правил ред опити. Като влезете при някой болен, вие казвате: Аз ще се помоля за тебе. Не, така не се прави. Влез, помоли се и кажи: Братко, ти ще оздравееш. Както съм здрав аз, така и ти ще бъдеш здрав. Ставай сега от леглото. Аз съм проверявал това нещо много пъти. Тъй щото като влезеш при един болен, не му казвай, че ще се помолиш заради него. Болният ще започне да ти разправя какво виждал, като че се готви за онзи свят. Ти ще му кажеш: Не разправяй сега тия неща, но мисли. Не е въпрос, че не трябва да се готвиш за онзи свят, но ако отидеш в онзи свят, ти трябва да бъдеш там полезен. Болният започва да разправя, че кракът му бил схванат, че гръбнакът го болял. Не ми разправяй тези работи. Но хайде заедно да излезем да се разходим. Най-напред излизаме само из коридора. Той не вярва, че ще може да излезе вън от стаята си. И така постепенно увеличавахме разходките. Така аз излекувах един български офицер, който после замина за онзи свят по своя грешка. Той беше ходил на бойното поле и там се разболял. Казвате: Защо умря? - Защото той не трябваше да ходи на бойното поле, не трябваше да се бие, но преди това той беше заболял от някаква болест и не можеше да става от леглото си. Не можеше да ходи никак. Един ден аз го взимам със себе си и тръгваме да вървим. Първият ден изминахме заедно един километър, на втория ден изминахме два километра. На третия ден изминахме три километра. На четвъртия ден, четири, на петия ден - 5 и така увеличавахме, докато в продължение на 10 деня изминахме 25 километра. Така отидохме до Погановския манастир. А той носеше даже и раница на гърба си. Отиване и връщане ни взе около 70 километра. И всичко това той постигна само в десетина деня. И той се чудеше как е станало това нещо. Казах му: Както аз ходя, така и ти можеш да ходиш. Но затова трябва да дойде при вас един брат и не да се моли за вас, но да каже: Както аз може да ходя, така и ти можеш да

живееш. Както аз мога да живея. Вие трябва да разчитате на този болен и да го кредитирате. Как ще го кредитирате? Ще го кредитирате така, както кредитирате овцата. Като слушала една овца, че се свири и пее, и тя поискала да свири. Казвали й, че за това трябва кожата й да се одере. Тя казала: Стига да свиря, както трябва, аз съм готова да одерете кожата ми. Одрали кожата й и направили една българска гайда. Гайдарджията е взел и я надул, тя започнала да свири. Гайдата има един по-дълъг крак и един по-къс, а същевременно тя има и един пискун. Значи тя има три крака. Докато надувате гайдата и вкарате в нея въздух, тя свири. Щом престанете да я надувате, тя престава да свири. Както можете да вкарате въздух в гайдата и да я направите да свири, така можете да вкарате и живот в кой и да е болен човек и да го направите съвършено здрав. Как е станало и става това, има ред научни методи и обяснения, но по-практично е да се вкара живот в болния човек и да се излекува. Накарали един богат човек, добре облечен, да премине една река. Реката нямала мост и затова богатият започнал да обикаля около брега, да прави измервания, изчисления, откъде е най-лекият път, отде трябва да премине реката. Така изминали един, два, три и повече деня и той все още не намирал начин как да премине реката. По едно време разбойници се научили, че този човек е богат, разполага с големи богатства и отишли да го нападнат. Като се видял в голям зор, той хукнал да бяга и не забелязал как прескочил реката. Зор, зор, голям зор трябва да има човек, за да премине реката. А тъй, научни изследвания и изчисления нищо не помагат. Жена му го питала: Как премина реката? Докато нямах никакъв зор, не можех да я премина, правех ред изчисления, но като ме назориха разбойници, преминах я и видях, че била плитка. И научният начин е хубав и не го отричам, но по-сигурен е начинът на вярата. Има един начин, с който ние схващаме нещата. Той е Божественият начин, който е вложен във всяка душа. Във всяка душа е вложено едно знание и върху това знание всички учени основават своите теории. След като цели 20 години някой учен изучава един

въпрос, изследва го коренно, най-после в него се отваря нещо, той започва да вижда онова, което по-рано не е виждал и започва тогава да пише. Така правят и астрономите. Десятки години наред нощ след нощ наблюдават небето, изучават го, докато един ден дойдат до положение да се пренесат на слънцето и започват да виждат нещата така, както никога не са ги виждали. Има нещо особено в това виждане. Друго нещо има в този учен, за да може той да вижда. Този човек говори, пише с увереност, а не така както само на теории. Учените хора са много положителни. Този учен не е открил това нещо в един два деня, но е посветил на даден въпрос десятки години.

Сега пътят, в който сте тръгнали, иска учение. За да учите, ще си кажете в себе си: Така Отец иска. И както Той иска, така ще постъпи. Той иска да посрещнете в дома си бедните братя и сестри, да им услужите така, както Отец им услужва. Някои пък искат да знаят докъде са достигнали до развитието си. Те се ревнуват помежду си, че единият бил по-голям светия, а другият по-малък. Ще ви приведа един пример за степента на светиатството. В едно планинско място двама светии се подвизавали заедно. По едно време, както се разхождал единият от тях, видял нещо на земята и бързо подскочил, избягал далеч от това, което видял на пътя си. Вторият светия си казал: Какво ли видя другарят ми толкова страшно, че трябваше да избяга? Досега аз мислех, че той е смел, безстрашен човек, но не било така. Нека отида да видя от какво се е толкова уплашил. Като приближил до мястото, видял една дупка в земята и вътре един голям казан със злато. - Гледай будала човек! Трябваше ли да бяга от богатството? Тогава той извадил казана от земята и започнал да се разпорежда с тия пари: Направил болници, съградил сиропиталища, построил църкви. И част от парите задържал за себе си. Като свърши всичката си работа, той започнал да се моли на Бога, да види дали Господ е доволен от това, което е направил с парите, от неговия труд. Тогава Бог му отговорил: Добрините, които ти направи, не струват толкова, колкото подскачането, избягването на другаря ти от тях. Ако

ти направиш едно сиропиталище и без да искаш станеш причина хората в това сиропиталище да се карат, какво много си допринесъл за тяхното повдигане? На какво мяза сегашният семеен живот? Мислите ли, че когато бащата умира и остава след него наследството на синовете и на дъщерите си, че добре прави? Това не е семейство. Семейство, в което бащата умира и синовете им очакват това, за да получат наследство, това не е семейство. Това е обирничество. Като им остави наследството, те след неговата смърт ще спорят на кого дал повече, на кого дал по-малко. Те ще се скарат помежду си. Бащата трябва да им даде образование и кой каквото може да направи от него. Той трябва да им каже: Както баща ми нищо не ми остави, така и на вас няма да оставя нищо друго, освен образованието, което ви дадох. Това е достатъчно. Синът не трябва да очаква на баща си, но да се опретне да работи. Майките какво правят? Работят непрекъснато, не искат да карат дъщерите си да им помагат, за да не им огрубеят ръцете, кожата им да бъде мекичка, че няма да ги харесвали кавалерите. Майките казват, че ако ръцете на дъщерите им били груби, нямало да се оженят. Докато се оженят, ръцете им трябвало да бъдат меки, че като пипне кавалерът да му бъде приятно. После като се оженят могат ръцете им да бъдат груби. С това аз изнасям един факт, който не е преувеличен. Така трябвало да бъде! Защото не било приятно на човека да пипа груба ръка. Момъкът прави един крив извод. Той казва: Ако ръцете на момата са груби, и тя ще бъде груба. Ако ръцете ѝ са нежни, и тя ще бъде нежна. Но в същност не е така. Момъкът се лъже, той мисли, че като пипне меката ръка на момата, и сърцето, и умът ѝ са такива. Не, не е така. Обаче, като се ожени, момъкът сам разваля закона. Той казва: Слушай, тези ръце бяха мекички, гладки заради мене. Но сега пак заради мене ще готвиш, ще переш дрехите ми. И като върши тази работа, ръцете на момата постепенно загрубяват, кожата става груба, корава. По същия закон, на неговата логика, като започне жената да пере, даглади, да готви, заедно с огрубяването на кожата започва да огрубява и сърцето ѝ. Ако

момъкът обича момата да има меки ръце, и като се ожени за нея, пак трябва да пази ръцете й, да не огрубеят, за да не огрубее заедно с това и сърцето й. Такива са моите изводи, моите заключения, не ви ги налагам на вас. Ние работим повече отколкото трябва, ядем повече, отколкото трябва, но мислим по-малко, отколкото трябва. Ние чувстваме по-малко, отколкото трябва. Наистина, съвременните хора се трудят много, те искат да станат богати. Всеки трябва да има желание да стане богат, но богатството ни най-малко не зависи от големия труд. Богатството зависи от умението на човека, от неговата любов. Ако ти работиш, окръжаващата среда ще ти съдействува, защото ще знае, че ти си полезен за тях. Но, ако някои същества знаят, че ще забогатееш, те ще ти турят примка да те оберат.

Сега да се върнем към предмета. Не подпушвай в себе си Божествената Любов, с която Бог те е създал. Или не подпушвай в себе си онези велики влияния на твоя ум, на твоето сърце. Ако имате някаква мисъл, или някакво чувство към баща си или към майка си, или ако имате някакво чувство към сестра си или към брата си, те са твои ближни. Имай еднакви чувства и мисли към баща си и към майка си или към брата си и към сестра си. Защото баща ти е първият син, ти си вторият син. Майка ти е по-голямата сестра, а другият (сестра ти) е по-малката сестра. Майка ти е по-голямата сестра от тебе. Значи, първият син е баща ти. Втората по-голямата дъщеря е майка ти. Ти си вторият, по-малкият син, а четвъртата е по-малката сестра. Следователно такива трябва да бъдат твоите отношения в дома ти. Ако тези отношения съществуват в един дом, той ще има Божието благословение. Ако дойдат известни болести, лесно могат да се лекуват. Следователно, всички страдания, всички нещастия в природата, на която е изложен човек, се дължат на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Това, дето хората сега се приготвят за тази велика война, се дължи на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Всички държави искат да воюват, за да уредят работите си. Те насила искат да воюват, за да подобрят живота на своите

поданици. Стремежът на тези хора е правилен, но методът, който избира, не е Божествен. Ще бъде смешно в един дом братята и сестрите да воюват, за да подобрят положението си. Било братята искат да подобрят положението си, било сестрите. Дотам е дошло сегашното разбиране на хората. Обаче, религиозните и духовните хора са дошли до положението да доказват, че войната е несъвместима със закона на Любовта. Извън Любовта войната е съвместима, но в закона на Любовта тя не е съвместима. Ама не трябва ли да воюваме? Извън Любовта можете да воювате, но в Любовта вътре не е възможно да се воюва, не е позволено в закона на Любовта да се воюва. Същото може да се каже и за злото. Извън Любовта злото е несъвместимо, но в закона на Любовта той е несъвместимо. В закона на Любовта злото не съществува. Несъвместимо е злото в Любовта. Казват, че човек бил така създаден, че може да греши. Не, човек не е създаден така, че да греши. Грехът е предпоставка. Логически това не е правилно. Човек е създаден в света, за да прави добро, да учи доброто. Той се е родил, за да научи доброто в света. Такава е нашата цел. Такъв е смисълът на живота. Следователно, смисълът на живота седи в това да се запознаем с основните принципи на Божествената Любов. Ако искате да знаете, това е задачата на цялото човечество, това е задачата на самите вас. Казвате: Какво нещо е Любовта? - Какво е Любовта не знаем, но това, което наричаме Любов, е само едно предисловие на Любовта. Любовта на вашата възлюблена, Любовта на вашия баща, на вашата майка, на вашата сестра, на вашия брат, на вашия приятел, на всички хора в света не е нищо друго, освен предисловие, встъпление във Великата Божия Любов, която осмисля живота. Когато влезете в тази област, вие ще влезете в областта на безсмъртието, там е смисълът на живота. Няма какво да се обезсърчаваме. Там всичко е в ред и порядък. Не че човешката любов не е реална. Тя е реална, но е най-елементарна. Тази любов не че не е чиста. Тя е чиста, но тя не може да разреши всички задачи. Тя разрешава най-малките задачи, личните интереси, но не и

великите задачи, великите интереси на човечеството. Любовта, която имаме към майките, към бащите разрешава само семейни въпроси. Любовта, която имаме към народа, към Отечеството си, също така разрешава само някои въпроси, но тя не е Божествената Любов, която разрешава въпросите на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Тя разрешава тия въпроси на земята. Ако ти на земята не можеш да живееш и не можеш да разрешиш тия въпроси, горе по никой начин не можеш да ги разрешиш. Сега ние ще живеем така, както растенията живеят - половината ще бъдат в материалния свят и другата половина в духовния свят. Това е поставено и в Евангелието, в думите на Христа: „Аз съм лозата, а вие пръчките". Значи, половината е в земята, а другата половина е отвън - изкарва стъбло и листа, клончета и най-после дава плод - това е външната страна, т. е. духовният свят. Казва се нататък: „Отец ми е земледелец и разумно обрязва пръчките". Защо трябва да се обрязват пръчките?". За да даде тази лоза плод. Така разбран животът, той има вече смисъл. Човек има за тил, може да живее. Ти влизаш в един свят на мъчнотии, няма да те посрещнат с финикови вейки, да кажат: „Благословен, който иде в името Господне. Няма да те посрещнат като Христа. Христа Го посрещнаха с думите: „Осанна, Осанна!", но какво излезе след три деня? Кисело излезе това посрещане на Христа. След три деня казваха: Разпни го! Разпни го! Тъй щото и ти не можеш да кажеш какво ще стане с тебе? И като беше на кръста, Христос каза: Така е писано. Като видя Йерусалим, Той заплака. Христос се обърна към равините и към Израилския народ и каза: Ако вие разумни равини и ти Израилю, не можахте да разберете Божия Закон, не може да ви се помогне. Колко пъти досега исках да ви се помогне, но отнема се отсега нататък благословението. И няма да ви се каже: Благословен Онзи, който иде в Името Господне. Отсега нататък няма да ме видите, докато сами не кажете: Благословен Онзи, който иде в Името Господне. Аз пък казвам: Докато хората не почнат да живеят в Любовта, те няма да видят Бога.

Христос ще дойде на земята само когато Любовта започне да царува, между хората. Когато Любовта сближи хората, и те почнат да си отстъпват едни други, тогава ще дойде Христос на земята. Днес Христос се проявява само тук-там. Той не иска да дойде втори път между хората, да го разпнат пак.

Сега мнозина от вас се смущават как ще преживеят живота си. Защо трябва да се смущават? Вие сте дошли на земята да учите. Вие сте изпратени на земята като в училище, за да учите заповедите на вашия Отец, Който ви е пратил да учите. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще дойдат другите благословения. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще имате възлюблена, ще имате майка, ще имате баща, ще имате брат и сестра, ще имате и приятели - всичко ще имате. Ако не изпълнявате Волята на вашия Отец, всичко ще изгубите. Тъй седи въпросът в света. Така само могат да се решат социалните въпроси в живота. Колко култури са се образували досега, но понеже не са изпълнили Волята Божия, всички са отишли по вятъра. И сегашната култура, ако не възприеме Божията Любов и не изпълни Неговата Воля, също ще отиде по вятъра, нищо няма да остане от нея. Ако съвременната цивилизация, ако съвременната култура и ако цяла Европа не възприема Божията Любов, цялата култура ще бъде изгорена, ще бъде пометена. Ако пък всички народи възприемат Божията Любов, тогава те ще минат от смърт в живот. Сега аз не засягам физическото възкресение, защото то ще стане по един явен начин. Затова, именно на сегашните народи се проповядва едно учение на Любов, за да могат всички хора не да се ядат помежду си, били те религиозни или светски, нито да се наричат еретици. Кой не е еретик днес? Всички хора са еретици. Кои са правоверни? Правоверни са тези, които изпълняват заповедите на Отца си. Само този, който може да каже за себе си: Тази заповед приех от Отца си, само той е правоверен. Този, който може да каже: Тази заповед приех от Отца си да обичам всички - той е правоверен. Онзи, който не обича всички хора, той не е правоверен. Той не е човекът, той няма закон.

Той може да направи, каквото иска, но той няма бъдеще, той не може да влезе в Царството Божие. А Онзи, Който е изпълнил заповедите на Отца си, той може да влезе в Царството Божие и да получи всичко онова, което Той е приготвил заради него. Защо? Защото може да каже за себе си: Тази заповед приех от Отца си. Този е най-лесният закон, който можем всички да изпълним. Досега аз не съм намерил по-лесен закон от закона на Любовта. Всичките закони, които сме изпълнили, започват все от там. Следователно няма по-лека заповед от заповедта на Любовта. И няма по-лек закон от закона на Любовта. Няма по-лесен закон за изпълнение от закона на Любовта. И всички хора го намират и изпълняват лесно. Забележете, когато обичате някого, лесно и с приятност вършите всякаква работа. Когато не обичате някого, и пари да ви дадат, не ви се работи. Като вършите нещата с любов, вие придобивате живот в себе си. Всеки човек, на когото правите добро, като го обичате, вашето богатство е и негово богатство. Казвате: Братко, каквото аз имам, то е и твое. Казвате: Кога ще бъде това нещо? - Днес, до обед, до 12 часа най-много може да стане това нещо. От 12 часа нататък пак сте в света. До 12 часа всичко можете да направите. Всеки ден ви се дават по няколко часа да бъдете в Царството Божие. Сутрин, откак изгрее слънцето до обед, вие сте в Царството Божие. Сутрин, откак изгрее слънцето, до обед вие сте в Царството Божие. От обед до вечерта сте в света. Тъй щото сега още колко минути ви остават да бъдете в Царството Божие. Остават ви още 3/4 от часа. И вие можете да имате това. Вие можете още сега да прогледате. Ако не прогледате, тогава ще ослепеете. Утре, като изгрее слънцето, пак имате шанс да прогледате. Вие можете за 3/4 да прогледате и да извършите чудеса. В 3/4 от горе мога с една кибритена клечка да запаля мястото, има суха трева и да накарам всички животни в тази местност да бягат. Достатъчно е да запаля една кибритена клечка, за да бягат всички.

Казвам: Турете в ума си мисълта, че трябва да мислите право, здраво да мислите. В света има една атмосфера, един въздух, който

трябва да турим в действие. Като влезе чист въздух в стаята на болния, той оздравява. Сега и на вас казвам: Като влезе в стаята ви чист въздух, вие ще оздравеете. Вие сте болни хора. Щом се съмнявате, вие сте болни хора. Щом се сърдите на този, на онзи, вие пак сте болни хора. Вие имате всичко, но единственото нещо, което ви липсва, това е Любовта. Вие разчитате на Любовта, която не може да ви помогне. Разчитайте на онази любов, която не може да ви помогне. Разчитайте на онази любов, която може да ви помогне, а не на онази, която не може да ви помогне. Тя е Любовта на предисловието. Любовта, която може да ви помогне, тя е Божията Любов. Божията Любов е, която единствена може да ви помогне. Аз не искам да употребявам Божието Име често, понеже той е свещено. Единственото нещо, за което съжалявам, е когато употребявам Божието Име, когато говоря за Господа. Считайте, че това семе, което е хвърлено на земята, е израсло и е дало своя плод. От това семе хората можаха да израснат, да станат щастливи и да придобият знания. В това семе те ще придобият богатство, но, за да дойдат до тези придобивки, те трябва да страдат. Казвате: Светът трябва да се оправи. - Как трябва да се оправи? Ако светът се оправи по този начин, както сега върви, той никога няма да се оправи. Ако светът се оправи по този начин, както сега върви, той никога няма да се оправи. Добър е този начин, но по този начин светът не може да се оправи. Новият начин за оправяне на света е предвиден, приготвен е вече, но той се отнася до бъдещето. В онзи свят на Любовта, друг е начинът, там действува доброто. Там слугата няма да ти бъде слуга, но брат ще ти бъде. Жената няма да ти бъде слугиня, но сестра ще ти бъде. Като я видиш, ще имаш един трепет, ще се радваш, че виждаш баща си, майка си, сестра си или брат си. Това е Божественото сега.

Казвам: Царството Божие е само до обед. Като мине само една минута от обед, вече не е Царството Божие. Тъй щото сега имате още половин час на разположение до обед, до времето, когато сте в

Царството Божие. Който влезе вътре, ще излезе. Който не влезе, ще чака другия ден това време.

Благословен Господ Бог Наш.
Тайна молитва.

22. неделна Беседа от Учителя, държана на 1 март 1936 г. София, Изгрев.

ЕТО МЛАДОЖЕНЕЦЪТ ИДЕ

Отче наш.

„Изгрява слънцето, праща светлина“.

Ще взема само един стих от 25 глава на Евангелието на Матея: „Ето младоженецът иде!“ - 6 стих.

„Духът Божи“

Думата младоженец е позната на всички. Тя представя една нова епоха. Младоженецът представя новия живот. Младоженецът представя новите разбирания в света. Следователно, за да се разбере тази дума, изисква се едно щателно проучване на нещата. В ежедневния живот ние се отдалечаваме от едно правилно разбиране на нещата. За прехраната си, за всички нужди на физическия, на ежедневния живот, с който сме заети, ние трябва да изживяваме по осем, десет дори до 12 часа дневно и вечерта се връщаме уморени, неразположени. Как може да се учи при това положение. На другия ден пак ставаме и пак започваме същата работа. В това отношение съвременните хора се намират в много неблагоприятни условия. И цялата съвременна култура се бори именно да подобри това положение на човечеството. За тази цел съществуват различни системи. И религията се бори, работи, за да подобри положението на човечеството. И държавата работи в това направление, да подобри положението на човечеството. Разни социални, философски системи се създават с единствената цел да се подобри до известна степен положението на човечеството, да подобрят човешкия живот. Създават се различни възгледи. И като проследим историята на човечеството, виждаме, че все има известен прогрес, известен успех, направен в разбиранията на хората. И действително, има грамаден успех, грамаден прогрес, направен в живота. Ако разгледаме живота на

кристалите в сравнение с този на растенията, има грамадна разлика в развитието на последните. От растенията до рибите също така има грамадна разлика. От рибите до млякопитаающите също така има грамадна разлика. От млякопитаюющите до човека също така има грамадна разлика. Обаче, индивидуално, лично животът не е много подобрен. Всяко едно същество е изложено на ред разочарования и нещастия. Радостите са мимолетни в сравнение със скърбите и страданията. Разбира се, философът разбира страданията по един начин, обикновеният ги разбира по друг начин, но и единият, и другият страдат. Ако вземем в музиката: Един обикновен музикант се различава от един талантлив. Талантливият се различава пък от гениалния. Обикновеният музикант само представя музиката. Талантливият изразява музиката, а гениалният я създава. Талантливият ще изрази музиката така, както гениалният я написал, а обикновеният ще я представи така, както талантливият я е изразил. Но това още не е правилно разбиране на музиката. Обикновеният музикант е малко дете, още не е проходило или едва проходило. Талантливият музикант е дете на 10-15 години, а гениалният музикант е възрастен човек. Така разглеждаме ние нещата, така делим и музиката: музиката на детето, детинството на музиката, младенчеството на музиката и пълна възраст на музиката. Обикновените музиканти са деца, талантливите са юноши, а пълновъзрастните са гениалните музиканти. От гениалните хора, от гениалните музиканти може да се очаква нещо.

„Ето, младоженецът иде!“ Всеки човек желае в живота му да настане нова епоха. Казва се в Евангелието, че когато очаквали младоженеца, на всички се додрямвало и заспали. Кога спят хората? - Вечер. Забелязано е, че когато настава някаква нова епоха, тя всякога се предшествува с много неблагоприятни условия. Ако се върнете назад, пет-шест милиона години, преди създаването на настоящата епоха, в която живеем, ще видите, че са ставали големи катастрофи и катаклизми. Докато се приготвят сегашните условия на земята, тя е

преминала през големи промени, през големи катаклизми. Какви промени са станали тогава? Ние понятие нямаме даже. Учените хора ни разправят това. Тези катаклизми са отбелязани в пречупването на земните пластове. Ако къщите тогава са били като сегашните, ни помен не би останало от тях. Такива големи катастрофи са ставали тогава. Значи в тази отдалечена от нас епоха не би било възможно да се строят къщи като нашите. Сега земната кора е по-устойчива. Сегашните смущения и раздвижвания, които стават със земната кора и по земята, се дължат пак на идването на една нова епоха. Идването и на една нова епоха се отличава по това, че всички хора са ангажирани с нея, те мислят само за нея, за по-скорошното ѝ настъпване. Без да я знаят, те мислят за нея. Тя не засяга само един човек. Към нея имат копнеж не само един човек, но всички хора копнеят за нея, понеже, тя представя нещо ново, от което всички могат да се ползуват.

И тъй, когато очаквали идването на новата епоха, на младоженеца, някои хора заспали. Те не са заспали буквално, но това спане подразбира нещо друго. Тези думи са взети в преносен смисъл. Естественото спане е това, което хората минават. Понякога, когато страданията на хората са много големи, причиняват им известни удоволствия, да забравят страданията си. Това наричат заспиване. И това е един вид сън. Когато някой длъжник има да дава голяма сума на своя кредитор, той мисли, мисли, търси начин как да излезе от това трудно положение и като не намери никакъв изходен път, той отива в някоя кръчма да се напие, да забрави дълга си. С пиенето, обаче, нищо не се разрешава. Това е временно отлагане на нещата, колкото да освободи човек ума си от известен товар. Всичките философии, които сега съществуват в света, са все едно лекарство за хората; религиите, които съществуват, също са лекарство за хората; социалните въпроси, с които се разрешават проблемите на живота, също така са лекарство за хората. Държавата, училищата, музиката, науката, това са все временни положения в живота. Това са все

лекарства за човека. Ние още не сме дошли до реалното в живота, до онова, което очакваме. Ние очакваме онова време, когато ще дойде изобилието в живота, при което всички хора ще бъдат доволни от живота си. Най-малко 120 години човек да не бъде обезпокояван в живота си. Днес човек не може един ден спокойно да си почине от данъци. Какви ли не данъци трябва да плаща той; данъци за къщата, данъци за вода, за осветление, за боклука, данъци за военна повинност, пътна повинност, който не може да си плати данъците, ще му продадат и това, което има и пак ще ги плащат. Колкото и да се възмущавате от тези работи, те си вървят. Колкото и да се възмущавате от лошото време, лошото време си е лошо. Ти можеш да се възмущаваш от дъжда, колкото искаш, но дъждът си е дъжд. Той ни най-малко не мисли, че твоите дрехи може да се намокрят. Той си има съвсем друга работа. Ние разглеждаме живота от съвсем друго гледище, индивидуално, а животът си върви по друг път. Сега ще ви дам едно обяснение. Представете си, че много хора са влезли в едно голямо здание, в което всички прозорци са така затворени, че от никъде не идва въздух. Същият този въздух отначало им е давал живот, правел ги е весели и разположени, но в последствие, когато тези хора седят с недели затворени в това здание, дето не става никакво проветрение, дето са се събрали задушливи газове и постепенно забелязват, че въздухът става непоносим, тежък за дишане. Представете си, че след това дойде някой и ви донесе едно шишенце, пълно с въздух. Какво ще бъде положението на този човек? Той ще подиша малко чист въздух и ще се почувствува добре. После пак ще му донесат шишенце с въздух и т. н. Който има шишенце в банката, добре му е; който няма шишенце с въздух в банката, зле му е. Който си плаща данъка, добре му е; който не си плаща данъка, зле му . В това здание се иска коренна промяна. Всички прозорци на зданието трябва да се отворят, да нахлуе отвън чист въздух в изобилие, че всички хора да могат свободно да дишат. Като предвижда това нещо, природата ни е поставила в такова здание, дето

прозорците никога да не се запушват. Небесните прозорци постоянно се отварят и през тях нахлува чист въздух. Но въпреки голямата инсталация, която съществува в света, хората пак умират. Гледаш някой човек едва диша. Той бързо, бързо поема въздуха. Той е богат човек милионер, всичко има на разположение, но въздухът не може да приема, вследствие на което умира. Другаде виждаш един беден човек, нищо няма на разположение, по десет пъти на ден се моли да умре, не иска да живее, но живее, свободно диша. Богатият иска да живее, но се мъчи. Бедният не иска да живее, но не умира. Богатият умира, а иска да живее. Бедният не умира, а не иска да живее. Той казва: Господ ме остави на земята само да се мъча. Питам: Богатият не се ли мъчи! Като умира и той се мъчи. Кое е за предпочитане: Да си богат, но да умреш или да си беден, но да живееш? И двамата се мъчат. И богатият, който умира се мъчи. И бедният, който не умира, но е беден, и той се мъчи: Обаче за предпочитане е положението на бедния, който и да се мъчи, поне живее. Сега това са положения, които отчасти илюстрират живота, на който ни навеждат към това, да бъдем доволни от всичко, каквото имаме. Не е въпрос само да философствуваме какво трябва да се прави. Едно е важно за човека: Да знае как да диша. Човек може да чете разни книги, но при това да не знае как да диша. Човек може да чете разни книги, но при това да не знае как да живее морално, нито как да мисли правилно. Съвременните хора имат известни понятия за морал, но когато техният морал, който те препоръчват, ги засегне, те сами са недоволни от своя морал. За пример, богатият казва, че бедният трябва да работи, но ако той изпадне в положението на бедния, не се съгласява с този морал, който сам той е проповядвал.

Един български чорбаджия, кмет в село, издал заповед: „Който сгреши нещо, веднага да го наложат на общо основание. Селяните били недоволни от него, но той казал: Който иска да не го боли, да не греши. По едно време станало смяна в общината и вместо него избрали друг кмет. Този богат чорбаджия паднал от власт, изгубил

правата си. Случило се нещо, че и той сгрешил. По силата на въведения от него закон, трябвало да му наложат бой. Като го налагали, той казал: Много боли, бре. До това време той нямал никаква опитност да знае как боли. Но като дошло до него, тогава разбрал, че боли. Когато въпросът се отнасял за другите, той казвал да ги бият, за да не грешат. Като дошло до него, той разбрал колко много боляло. Този чорбаджия употребил боя като метод за изправяне на хората, да се научат да не грешат. Защо грешат хората? Понякога хората грешат от недоимък, а по някога грешат от голямо изобилие. Който има, в него се явява желание да има повече. Който няма, в него се заражда едно отрицателно чувство, завист, че другите имат. В сиромаха се явява завистта, в богатия - алчност. Единият е реализирал злото, а другият е в процес да го реализира. И тогава виждаме, че богатият със своето богатство е реализирал доброто, той прави добро. Сиромахът, който очаква да стане богат, казва: Да имам пари, това ще направя, онова ще направя, обещава да прави добро. Той прави доброто в проекция, в обещания, а богатият го реализира. Следователно, има два вида хора в света: едните, които завиждат, а другите, които са алчни. Едните правят добро, а другите мислят за доброто. Сега от ваше гледище какво можете да направите? Вие искате да оправите живота. Има неща, които вие по никой начин не може да ги оправите. Защо? За пример вие сте на северния полюс, вие по никой начин не можете да заставите земята там да създава големи, високи дървета. В северния полюс не можете да изкарате никакво жито, царевица или други зърнени храни. Те там не могат да станат. Ние сме ходили на Рила, на височина около 2000-2200 метра, и сме правили опити да садим плодни дръвчета. Едно лято насадихме около 100-200 кокички от сливи, и едва можа да изкара едно малко издънче, което на следната зима измръзна. На другото лято пак направихме опит, но видяхме, че не могат да виреят там плодни дръвчета. Колкото силно да е желанието ни, не може да се реализира. Хората трябва да се запитат защо понякога доброто не може да вирее в някои

хора. Причината за това е, че умовете на някои хора са толкова студени, че каквото и да се посее върху тях, веднага измръзва, не може да вирее. Такова нещо представляват лошите хора. Ти им разправяш, разправяш, но нищо не излиза. Той казва: Тези работи не могат да растат тук.

Сега аз разглеждам въпроса от гледището на природата, а не от гледището на хората. От гледището на хората въпросът не може да се разреши. От гледището на хората земята е по-голяма от месечината, а месечината е по-малка от земята. Слънцето е най-голямо от всички небесни тела. От човешко гледище може да се вижда несправедливо това, но така е. Понеже, месечината е по-малка от земята, тя се върти около нея. И понеже, земята е по-малка от слънцето, тя се върти около него. Земята е зависима от слънцето. Слънцето има желания да привлече земята към себе си, но има един закон, според който земята бяга от слънцето, вследствие на което слънцето и земята се намират всякога на еднакво разстояние едно от друго. Ако не съществува този закон, вследствие на което земята бяга от слънцето, тогава слънцето би я привлякло към себе си и един ден земята би паднала върху слънцето и би се стопило всичко върху нея ще изчезне. Тогава всички хора ще изчезнат от лицето на земята. Когато земята падне на земята (слънцето), всички противоречия ще изчезнат. Питам по този начин въпросите разрешават ли се? Не се разрешават. В същност природата има един грандиозен план, който иска да реализира. В аналите си тя е писала така: „Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде“. Който изтърпи докрай, той ще има най-големи постижения. Следователно, всеки който се научи на законите на природата, които тя е поставила и ги изпълнява, тя ще му даде най-добрия живот. Това са обещанията, които тя е писала. Дали ще ги изпълни или не, това е друг въпрос. Обаче тя е писала така в своите анали. Няма нещо, което природата да е написала и да не го е изпълнила, защото има всички възможности за това. В нейните книги е писано, ако вие сте верни към мене и аз ще бъда верен към вас. Ако вие сте неверни към мене и аз ще бъда

неверен към вас. По човешки гледано, когато някой не може да постигне нещо, казва: Няма защо човек толкова много да се труди. Трудът това е човешко понятие. Вие можете ли да кажете на земята, която се движи, да спре движението си? Земята върви с голяма бързина. Нашите тренове се спират по гарите, но земята не се спира на никакви гари. В това отношение земята е подобна на американските тренове, понеже американците са много практични, техните тренове не губят време да се спират по гарите. Когато трябва да събират пощите, треновете минават покрай гарите и с помощта на някои лостове, взимат пощата, без да спират и продължават да се движат. Когато някой трен дойде до една гара, на която трябва да се свалят писмата, пощата, изобщо затова чиновниците хвърлят пощата на гарата и продължават пътуването си. Какво ще стане с пощата, те не искат да знаят. Затова си имат грижа чиновниците по пощата. В Америка не постъпват с пощата, както у нас. У нас има специална грижа върху пощата и писмата. В Америка сандъците или кутиите, в които се събират писмата, биват около три пръста дебели, че като се хвърли такъв един сандък на земята, да издържи, да не се счупи. Те нямат време да спират на всяка гара и да предават и приемат поща. Англосаксонската раса казва: Времето е пари. Те оценяват колко струва времето.

„Младоженецът иде“. Когато навсякъде се разчуло, че младоженецът иде, онези, които го очаквали, половината от тях били готови и влезли след него, а другата половина не били готови и не могли да влязат след него. Те останали навън. Значи всичките гости не могли да влязат след младоженеца. Сега да оставим настрана онези, които не са могли да влязат с младоженеца, защото те имат надежда, че ще дойде ден, когато младоженецът пак ще слезе на земята и ще влязат с Него. Въпросът е защо всички онези хора, които сега са готови, трябва да влязат с младоженеца заедно?

Сега ще ви приведа един анекдот за сегашния английски крал Едуард осми. Той обичал да посещава крайните квартали в Лондон да

види как живеят хората там. Същевременно той посещавал и различни места, дето се свири, да види как хората се веселят и живеят. Той се интересувал от тия работи, защото в царските палати тия работи не съществували и нямал възможност другаде да ги види. По този начин той искал да проучи живота на хората. Той отишъл в един ресторант, дето свирела някаква музика. По едно време едно от парчетата на този музикант му харесало. И той се доближил до музиканта и му пошепнал: Можеш ли да ми изсвириш това парче? Музикантът се замислил да го изсвири или не, защото когато гостилничарят го кара да свири, той същевременно плаща. Но в дадения случай едно частно лице иска да му свири. Дали това лице ще плати за свиренето? Най-после той решил да изсвири това парче. Като свършил парчето, господинът му дал една златна английска лира. Очите на музиканта се отворили. Но веднага след това се разчуло, че този господин бил английският престолонаследник. Всички хора започнали да се стичат в този (ресторант) да чуят парчето, което английският престолонаследник харесал. Един ден той присъствувал на един бал на бедните. Там присъствувала една млада мома аптекарка, с която той играл. Като играли, аптекарката пожелала да ѝ отиде някой ден на гости. Той ѝ казал: Когато се разболея, ще пратя да купят лекарство от вашата аптека. Обаче и до днес не са пратили да купят лекарства от аптека на младата мома. Тук англичаните не могат да отидат в аптеката, защото не знаят какво лекарство би купил престолонаследникът. Ако биха знаели какво лекарство е купил, всички щяха да започнат да се стичат към тази аптека, да видят какво лекарство е купил. Кой знае какво щеше да бъде в тази аптека, ако знаеха какво лекарство е купил престолонаследникът.

„Младоженецът иде“. Сегашният строй, при който живеем, трябва едно правилно разбиране на живота. Не е въпрос за едно правилно разбиране, каквото днес хората имат и за каквото всички пишат, но едно правилно, вътрешно разбиране. Всеки човек има едно

вътрешно чувство, с което може правилно да разбира живота. Ти четеш една книга, но вътре в тебе нещо ти казва, че това, което четеш, това чувство, на еди кое си място, не е право написано. Логически ти не можеш да докажеш неговата правота, но вътрешно някъде чувствуваш, че има нещо, което не е право. Виждаш, че някой човек не е постъпил право. Нещо вътре в тебе ти е доказало това нещо. Всеки човек има това чувство в себе си, с помощта на което може да разбере кое е право и кое не е. Това чувство се нарича интуиция или Божествено чувство. То показва истинския път на човека. Когато това чувство в човека се поквари, животът му става нещастен. Това чувство понякога ни казва, че и нашите мисли не са прави. Понякога това чувство ти казва, че това, което чувствуваш, това, което мислиш, не е право. Това чувство подсказва на човека, че животът е поставен другояче в сравнение с това, което ние разбираме.

Представете си, че срещате един човек, който е одрал кожата на сто хиляди агнета и волове, за да търгува с тях, и вследствие на тази търговия е станал милионер, какво е допринесъл с тази търговия за културата на човечеството? Той е допринесъл нещо на модерните дами и кавалери, че ще имат здрави и хубави обуща. Допринесъл е нещо и на туристите, че ще имат здрави обуща за планините, но не могат ли такива здрави обуща да се приготвят и по друг начин? Има ред други начини. Ако животните са намерили начин, по който да приготвят своята кожа, не можем ли и ние по някакъв начин да намерим същото това вещество, от което животните си правят кожите и от него да направим своите дрехи и обуща и по този начин да бъдем в приятелски отношения с всички животни? - Може. А ние, без да мислим много, одираме кожите на животните, за да си правим обуща. Много хора се оплакват, че имат страдания. Те още не са опитали какво нещо представляват страданията. Представете си, че вашата кръв е нужна за ядене нужна на някои същества и за тази цел ви турят в една бъчва и ви повъргалят с бъчвата по земята, докато започне да тече кръв от вас. След това ви изкарат от бъчвата,

поохранят ви малко и пак ви турят в бъчвата, пак ви потъркалят с нея по земята, да потече още кръв. Какво ще бъде вашето положение, ако трябва често да ви турят в тази бъчва и ви търкалят, докато потече от вас кръв? Какъв живот е този? Ще кажете, че обществените условия са такива. Да, вашият живот е като този на прасенцата, които хранят с единствената цел да заколят и изядат. Ще кажете, че обществените условия, че разбиранията на хората са такива. Какво ти разбиране. Това е истинско мъчение. Сега като наблюдавам хората виждам какви идеи са се загнездили у тях. Хората в известно отношение са дошли в положението на хищните птици и животни, да мислят, че имат право на по-малките от тях. Птиците възприемат тази тяхна мисъл, вследствие на което са силно наплашени. Ще ви приведа един пример да видите каква магическа сила се крие понякога в малките птици даже.

Ще ви приведа един пример да видите, каква сила имат вибрациите на някои животни или на някои птици. Един ден бях в Търново и седя на едно място. По едно време близо някъде на около един километър разстояние се чува един голям шум. Чудя се коя е причината за този шум. Изведнъж ставам и поглеждам нагоре. В пространството някъде се вие един сокол, а на близкото дърво, на един метър от мене седят много врабци, но така съсредоточено гледат нагоре, така неподвижно, като истукани, не мърдат от мястото си. Всички гледат нагоре ококорили се, но в пълно мълчание. Като ги видях в това положение, казвам си: Чудна тишина! Трябва някой да им проповядва някакъв урок. Гледам сокола отгоре, така наострил погледа си към тия врабци, иска да извади едното от тях навън, да го прислуша, да види знае ли си урока. Обаче, всички врабци седят на щрек, да не би соколът да се доближи до тях и с крака си да бръкне, да извади едного от тях. Аз седя и казвам на този сокол: Остави тия деца, нека си седят мирно. Той си завъртя главата и хвръкна. Като видяха, че соколът си отиде и те се освободиха, и се разпръснаха. Казвам си, ако аз отида при тези врабци, те няма да седят така

спокойни като ученици, но ще си хвърчат свободно, а пред този сокол всички се събират на едно място и гледат право в очите му, мълчаливи като ученици. Те са яли попарата на този сокол, знаят, че ако влязат в оковите му, смъртта е неизбежна. Затова всички седят внимателни, концентрирани в мисълта си пред него. Питам: Какво е допринесъл соколът за тези птички? Все е допринесъл нещо. Тогава аз разрешавам въпроса за себе си и казвам: Бих желал да имам качествата на този сокол, с изключение на едно от тях - да не ям птичките. Те нека мълчат пред мене, но аз да нямам желание да грабна нито една от тях и да им кажа: Много се радвам, че от как дойдох при вас, вие млъкнахте. Добре е в мое присъствие да мълчите като ученици, но не е добре, както е днес отношението на сокола към птичките, едва да дочакат да се махне и веднага да се разпръснат, и да кажат: Слава Богу, че се махна от нас. Обаче, соколът остава недоволен, че не може да ги издебне, да си грабне една от тях. Соколът си отиде недоволен, а птичките се разпръснаха и то доволни, че нито една от тях не пострада. Обаче, това не е отношение, това не е разрешение на въпроса. Между врабците и сокола няма приятелско отношение. Те се страхуват от сокола, но между тях няма никаква любов. Нито соколът влиза в положението на врабците, нито врабците влизат в положението на сокола. Той ги гледа и казва: Не знаете ли, че аз три деня нищо не съм ял? Гладен съм. Ето Евангелието казва: Че всеки трябва да се жертвува за своите ближни. Няма ли някой от вас, който е готов да се жертвува заради мене? Те са користолюбиви, всяка птичка мисли за себе си. Те пак му привеждат стих от Евангелието, дето е казано: Силният да не изнасилва слабите. Соколът пак им отговаря евангелски: Нали знаете, че когато човек е в беда, в нещастие, сам трябва да помисли за себе си. Сега аз съм гладен, рискувам да умра от глад. Какво трябва да правя?

Казвам: В живота има един човешки порядък, който хората сами са вмъкнали в живота си и от който те сами трябва да се освободят. За да се освободят от този порядък, те трябва сами да елиминират

човешкия порядък и да дойдат до Божествения. При Божественото разбиране, ние имаме правото разбиране за Божественото начало, за Божественото начало в човека. Всеки човек ще намери Божественото разбиране в себе си - никъде другаде. Колкото и да е гладен човек, той никога няма да си позволи да отреже от прасето на крака си малко месо или отдето и да е другаде. Никога човек не би си позволил да яде от собственото си месо. Ако отреже от собственото си месо и се опита да го яде, той ще изпита голямо отвращение. Щом за себе си ще почувствува такова отвращение, защо и по отношение на другите да не изпита същото отвращение? Защо, ако около някой гладен човек, когато няма никой, може да умре гладен, без да посегне върху своето тяло? Защо и когато има хора около него, пак не може да умре гладен? И в единия, и в другия случай човек не трябва да посяга на месото на своя ближен, бил той самият или някой друг човек или животно. Това е Божественото разбиране. Ако ги приложим в живота си, смърт няма да има. Ако не го приложим, смъртта ще дойде. Смъртта произтича от човешкото разбиране на нещата. Божественото казва. Както не можеш да ядеш себе си, така и другите не трябва да ядеш. Както не можеш да ядеш от своето месо, така не трябва да ядеш и от месото на другите. Има неща, които Бог е приготвил за ядене на човека. Има неща, които Бог не е приготвил на човека за ядене.

„Ето младоженецът иде“ - Кой е този младоженец, който ще дойде. Аз го наричам „истината“. Истината е, която ще дойде в човешката душа. Докато тя не дойде, мъчно може да се разбира живота. Младоженецът не е любовта, младоженецът това е истината. Когато истината проникне в човешката душа, само тя е в състояние да го направи безсмъртен. Само истината е в състояние да оправи човека да го научи как да излезе от онези несносни условия на живота, в който той е попаднал. Съществата в природата не умират от недоимък. В природата има изобилие навсякъде, едно изобилно изливане. Ако ние бихме следвали Божествения път, то сегашните неща, които имаме и които преживяваме, не биха съществували.

Преди всичко ние сме нарушили закона на равновесието. Първо рибите, животните нарушиха закона на равновесието, защото раждаха деца повече, отколкото трябва. Тогава какво е това разбиране за живота? За пример, една риба ще роди 200-300-400 хиляди деца. Защо и са толкова деца? Преди няколко години в Австрия пренесоха няколко вида зайци, които днес се размножили толкова много, че държавата усилено се бори против това размножаване, против тези зайци. Голямо нашествие е настанало от зайци. Сега всяка година избиват около 30 милиона зайци и въпреки това те се развиват много. Става чрезмерно разплодяване, с което държавата продължава да се бори. По същия закон и човек има в себе си чрезмерно желание, които не може да изхрани. Какви ли желания човек няма в себе си! Но той няма да изхрани и изгледа всички свои желания. Всички хора искат да станат богати, но за колко души има условия да станат богати? Милиарди хора не могат да бъдат богати. На земята има около 2 милиарда хора. Могат ли толкова души да бъдат богати? На земята има условия за няколко души да бъдат големи богаташи. - Милионери и милиардери. За повече хора няма условия. Най-после както ние разбираме смисъл на живота, той не седи в богатството, във външното богатство. Клетките, от които нашият организъм е съставен, едно време се намирали в нещастно положение. Сегашният ни организъм е съставен от противоречиви същества, които са съществували някога на земята. Всички тия клетки природата ги съди чрез нас, като ни казва: Турете ред и порядък, научете тия клетки как да живеят. Учените хора изчисляват, че в мозъка има около 3 билиона и 600 милиона клетки. Колко клетки има цялото тяло, можете да си представите? В това отношение населението, което живее в човешкото тяло, е толкова голямо, че населението на земята не представлява нищо. В човека има повече клетки, по-голямо население, отколкото във всички животни, във всички растения, във всички минерали и скъпоценни камъни. В това отношение човек представя цар. И всички клетки, както в него, както гражданите в едно

царство, си имат свои желания, свои изисквания. Понякога вие се чудите как да се справите с тия клетки. Всички тия клетки гласуват, дават си мнението по различни въпроси. Те са като в една камара, дават си мнението за едно или за друго положение. И вие като техен цар, понякога се чудите как да постъпите с това общество, с тази голяма държава от клетки. Вие се чудите как да ги задоволите. Ако в света се намери само един умен човек, който да е разрешил въпроса със своите поданици, със себе си, той ще внесе един нов порядък в себе си и ще покаже на хората, как трябва да се спаси света. Христос е казал: „Не противи се на злото“. Но това е негативната страна на въпроса, с която се разрешават другите въпроси в света. Цялото си съчинение Толстой положи именно върху този стих: „Не противи се на злото“. Прав е Толстой като казва да не се противим на злото, но положителната страна на този закон е следната: Любете враговете си, любете ближните си, любете Бога. Значи главното разрешение на въпросите седи в Любовта към Бога, Любовта към ближния и Любовта към враговете. Врагът това си ти сам на себе си. Най-големият враг в света, това е човек сам на себе си. Че е враг сам на себе си, се вижда по това, че когато изпадне в отчаяние, той е готов вече да се самоубие. Или щом не може да постигне едно свое желание, той веднага взима нож или куршум и се самоубива. В Япония имат обичай, когато не може да стане нещо и се излага честта им, те взимат нож и си разрязват корема, да изтекат червата им и умират. Щом някой се провини в нещо, вместо да го съдят, казват му да си разреже корема, сам да се самоубие, сам да се осъди на смърт. В Европа, например, в Англия, в Германия, във Франция, когато някой засегне честта на някого, те се дуелират и често един от тях умре при дуела. Там дуелът е на мода.

Та казвам: Една от съществените страни, която трябва да изучаваме, е да се спрем на научната страна на въпроса. Всички хора трябва да се предадат на изучаване на научната страна на въпроса, искрено да го разрешат. Този въпрос трябва да се разреши от всички.

Въпросът не е в недоимъка в живота, защото в природата няма недоимък. В природата има храна за всички живи същества, но тя не е правилно разпределена. Това разпределение зависи от самия човек. Най-после човек е създаден, за да тури ред и порядък в живота. Затова е дадена власт на човека в животинското царство да тури ред и порядък на своите мисли и на своите чувства. Човек трябва да тури ред и порядък във физическия живот, дето той живее. На физическия живот човек е напълно господар, но не абсолютно господар. Той е демократичен монарх. И бащата в семействата е монарх, но демократичен, а не абсолютен, понеже, той обича децата си. Когато умира, той ги остава свои наследници. Казва се, че съществува монархическа свобода и демократическа свобода, които се различават едни от други. Бащата отдава право на своите деца. Та всяко негово дете има свобода според степента на неговото развитие. Значи всяко дете ще се ползува с толкова свобода, колкото е степента на неговото развитие.

Казвам: В този кратковременен живот ние не можем да нямаме това, което искаме, понеже животът ни се постоянно изменя. В детинството си мислим едно, в пълната възраст мислим друго, а като остареем мислим по трети начин. Кой живот трябва да хванем? Нито животът на младия, защото той има нужда от два елемента, от баща и от майка; нито животът на стария, защото и той има нужда, нито животът на децата, защото и те се нуждаят от всичко. Значи и децата имат нужди и възрастните имат нужди, и старите имат нужди. Питам: Тогава кой ще оправи света. Нито децата ще го оправят, нито възрастните, нито старите. Като сме с възгледите на децата, ние сме в един свят на прогрес; докато сме с възгледите на възрастните, ние сме в един свят на прогрес. И най-после, докато сме с възгледите на старите, ние сме в един свят на прогрес. Ние не сме намерили още онзи истински път, по който можем да придобием щастието. Както и да изпълняваме, все ще остане нещо тъмно. Аз не наричам щастие онова, което отвън ти носят с шишенце, но щастието трябва само да

тече. То трябва да представя един непрекъснат процес. Щастието не седи в онази вода, която ти сам отиваш да си наливаш, но водата само трябва да минава през твоя живот. Щастието не седи в онази светлина, която ти сам трябва да си купуваш, с кибритените клечици или с електрическите жици, но тази светлина, която направо да иде от слънцето. Изобилие да има в света. Ако ние разбираме закона на това изобилие, ще разберем и самото щастие. В това седи новото разбиране. Съвременните писатели, новите писатели се стремят към новото психологическо разбиране на нещата. Под психологическо разбиране имам предвид не онова двойно разбиране на нещата, с онзи двоен морал, с онази двойна мярка. Има търговци, които си служат с двойна мярка, когато купуват с една мярка, а когато продават, продават с друга мярка. Когато купуват, мярката им е по-голяма. Когато продават, мярката им е по-малка. Следователно, в по-малката мярка всякога остава един излишък. Представете си, че ти си един богат човек, който отиваш за другия свят. Какво ще бъде положението ти, когато там те държат отговорен за изобилието, което не си използувал на земята, както трябва? Там ще те държат отговорен не толкова за погрешките, които си направил на земята, нито затова, че си измъчвал хората, колкото за благата, с които си разполагал, а не си ги раздал на хората да се ползуват и те. Тъй щото на небето ще те съдят за благата, които ти се дадоха, а ти ги задържа за себе си, не ги даде на хората да ги използуват. Сега от онзи свят са дошли хора на земята да изправят погрешките ви, да ви покажат как трябва да раздадете излишъка от благата, които ви са дадени в изобилие, а вие сте ги задържали за себе си. Там е културата, там е любовта. Това значи да обичаш един човек като себе си. Това е мярката. Да не го обича повече от себе си, нито себе си повече от другите. Това е Божественото. Любовта обича еднакво. Да обичам детето и възрастния не в еднаква степен, но не в еднаква физическа смисъл, но в любовта към детето да съзнавам нуждите, които има то и да му отдам всички възможности, които са отредени заради него. Не

трябва да използувам неговото благо заради себе си. Никога не използувайте чуждото благо заради себе си. Нека всеки да се ползува от определеното благо за него. Друго разрешение на любовта няма. Хилядите опити, които са правени в различните култури от памти века насам по отношение проявите на любовта, все са допринесли нещо, все са внесли известно подобрение. Новата култура, която сега иде, тя има предвид това благо, колкото е възможно по-правилно да се разпредели между хората, между повече същества. Така трябва да мислят всички хора. Сегашният ни живот се дължи на мисълта на нашите деди и прадеди, които и ние сме наследили от тях. Каквото те са мислили на времето си, това и ние мислим сега. Сегашният ни живот е последствие на нашия минал живот. Затова, ако турим за основа новата мисъл, тя ще създаде бъдещите условия за нов, правилен живот. Хубавите мисли ще създадат бъдещето. Бъдещето се създава от хубавите мисли, а мисълта е, която създава добрите условия. После ще дойдат хубавите чувства, които ще преработят старите чувства и най-после ще дойдат добрите постъпки. След всичко това ще дойде реализирането на новото и разрешаване на трудните въпроси в живота. От наше гледище подобряването на света няма да стане така, както някои мислят. И да искаме ние не можем и в бъдеще да задържим този порядък, който днес съществува. Порядъкът в света ще се измени. Има един Божествен порядък на нещата, който вече се налага на хората. Има нещо, което хората по никой начин не могат да задържат Божественото постоянно изменя човешкия порядък на нещата. Младият защо остарява? Защото в този смисъл, както той разбира нещата, това не е младост. Да си млад в този смисъл, както днес хората разбират, това не е Божествено. Да си възрастен в същия смисъл и това не е Божествено. И да си стар в същия смисъл и това не е Божествено. Младият става възрастен, възрастният остарява, а старият умира. Защо? Защото Божественото не е у тях. Божественото носи в себе си мир. Божественото носи със себе си сила. Божественото носи със себе си възможности.

Божественото носи разрешение на всички въпроси. Който има Божественото в себе си, той може да се спогажда с всички хора. В Божественото няма никакъв недоимък. Божественият човек с нищо не може да се ограничи. Вие сте още в положението на първата епоха. Ако не се справите със страданията, и ви е страх от страданията, вие не можете да влезете в Божественото. Божественият човек първо трябва да се освободи от страха. Преди всичко страданията са външната страна. Човек не трябва да страда. Заради себе си човек трябва да се освободи от този неестествен страх. Всичкото насилие в света съществува все по причина на страха. Човек може да убие някого само да се запази, от самосъхранение. Всички престъпления в света стават все от страх. Всички хора, които вършат престъпления, са все страхливи хора. Човек върши престъпление от страх. Само слабият върши престъпления. Силният човек никога не върши престъпления. Според мене слабият човек не трябва да желае да стане силен. Слабият трябва да стане умен, а силният трябва да желае да стане добър. Това е философията на живота. Каква друга философия може да съществува? Когато слабият стане умен, а силният - добър, те ще се съчетаят. Силният добър е разпоредителен, в него няма желание да изнасилва никого. А слабият умен, като разбира законите, никога няма да има желание да лъже.

Сега на слабите препоръчвам силен ум, а на силните, велика доброта. Това е правилното разбиране. Ще ми кажете, че човек трябва да обича народа си. Това е второстепенно нещо. Всички хора принадлежат към един народ. Ти си човек, който трябва да мислиш. А човек е слабо същество. Няма по-слабо същество на земята от човека. И в Писанието е казано, че всичката сила на човека седи в носа някъде. Има едно място на гръбначния стълб около врата, дето ако бутнете човека с една игла, той моментално умира. И най-големият герой, ако го бутнете на това място, той моментално умира. Не мислете, че човек е голям герой. Тъй както е устроен човешкият организъм, както седи на два крака, той не е много устойчив. Най-

малкото изгубване на равновесието и той може да падне на земята. Колко пъти на ден човек може да се прекатури и да падне на земята? За да не падне, той трябва да мисли. Докато мисли, човек не може да падне. Щом престане на мисли, веднага пада на земята. Тук падне човек, там падне, докато дойде най-после до известен стабилитет. Бъдещото положение на човека няма да бъде като сегашното, той ще представя сфера. Като влезете в духовния свят, няма да виждате хората с такава форма, каквато днес имат. Те ще представят сфери, големи или малки, от които ще излиза светлина. Всяка сфера ще се движи като земята. Тези сфери ще светят като големите електрически кълба. Когато един ангел слезе на земята и той се проектира в същата форма, каквато човек има, но на небето, той е сфера. Като сфера накъдето се обърне, не може да падне. Но като човек неговата форма е неуравновесена. Сферата не може да падне и да се счупи. Тя се върти, сама се докосва до земята и после се повдига нагоре. Тя е в пълна безопасност. Ти никога не можеш да завладееш една сфера, ти никога не можеш да бъдеш господар на сферата. И човешкият ум е сферообразен. Това, което не може да се победи, е човешкият ум. Чувствата на човека не са сферообразни, те са плоски, а тялото е продълговато. Само главата донякъде е сферообразна, подобна на ума. Понеже чувствата са плоски, ние имаме гърди. Каквито са чувствата на човека такива са и неговите гърди. Тялото на човека е продълговато. Сега има ред заключения от новите опити и наблюдения, които се правят. Като прави ред опити и наблюдения, най-после човек ще дойде до друго разрешение на живота. Понякога човек седи и размишлява, като се намира в някое трудно положение, в съзнанието му настава тъмнина и той казва: Никой не мисли за мене, никой не се грижи за мене. Ти си изгубил вярата в цялото човечество, но от де е дошла тази мисъл в ума ти, че никой не се грижи за тебе? Може ли да бъдеш уд на едно тяло и това тяло да не мисли заради тебе? Докато ти си уд на едно тяло и функционираш правилно, това тяло не може да не мисли за тебе. Ако дойде някакво страдание на

този уд, цялото тяло се притича на помощ. Следователно, ако ние сме удове на едно цяло, тогава има кой да мисли заради нас. Най-първо у хората трябва да се възстанови живата вяра. В това отношение вие може да правите ред опити. Индусите правят ред опити за усилване на вярата си. Те имат особени инструменти, и като видят някоя кобра или друго някое животно, започват да свирят. Като чуе тези тонове, кобрата постепенно се приближава при него, без да го хапе. С това свирене той й заповядва. Също така той може да укротява тигри, лъвове и други свирепи животни. Когато някой лош човек идва при тебе, започни да му свириш и той ще се смекчи. Когато някой иде да те обира, пак му засвири. Като дойде стражар при тебе да те арестува, засвири му. Не се изисква много. Извади пищялката си и започни да свириш.

Ще ви приведа един пример с един религиозен човек, който се е случил преди десетина години. Залавят този религиозен човек, защото проповядвал на хората. Завеждат го при началника на един участък. Казват: „Господин началник, намерихме този маниак, че проповядва на хората и ги заблуждава." Началникът му казва: „Как смееш да заблуждаваш хората? Знаеш ли, че ей сега ще те смажа." - „Преди да смажеш мене, тебе ще те смажат. Аз ще се оплача на Господа, от Когото съм изпратен да проповядвам и Той ще ти даде да разбереш с кого имаш работа. Мълчи, че ей сега ще те уволня." - „Сега ще накарам да те арестуват." - „Преди да ме арестуват и уволнят, тебе ще уволнят." - „Заведете го на ареста скоро." Стражарят го арестувал, затворил го в една стая, но не се минал и половин час, началникът извикал стражаря и му казал: „Виж там освободи онзи маниак, пусни го на свобода, да не ми прави никаква беля." От невидимия свят е казано на началника да пусне този човек, защото той има убеждения и заради които не трябва да се преследва. Това значи: „Всяка власт е от Бога дадена". Началникът има власт, но тя е дадена от Бога. И религиозният човек има власт, пак от Бога е дадена. И като дойдат страданията, пак казваме, че Волята Божия е такава. Да, но Волята

Божия е да мисли човек. И като страдаме, трябва да знаем защо страдаме. Ако страданието е несправедливо, напишете едно заявление до Бога и го пуснете да върви. В това отношение всички трябва да бъдете смели и решителни, да имате качествата на детето, на слабия, да бъдете умни. Същевременно да имате качествата на силния човек, да бъдете добри, това е нужно на всички. Такива трябва да бъдат и българите, и французите, и англичаните, и германците, и американците, и китайците, и японците. Такива трябва да бъдат и мъжете, и жените, и децата. Такива трябва да бъдат и господарите, и слугите. За всички хора се налага едно правило. Това, което носи младоженецът, който иде сега в света. Това носи младоженецът.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва

23. неделна беседа от Учителя, държана на 8 март 1936 год. София-Изгрев

ТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА

Отче Наш.
„Ще се развеселя“.

Ще прочета само една част от 5-тата глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“.

Съвременното човечество трябва да се благодари, че се намира в сегашната епоха, при сегашните разбирания, при сегашната култура, която има много възможности. Никога в света не е имало толкова училища, толкова университети, толкова музикални академии, толкова библиотеки, толкова църкви, толкова религиозни общества, толкова места за забави, както сега. Днес всичко е в изобилие. Пък и злото и доброто и те са показ. Днес злото не е толкова голямо, защото е на показ. То е затворено като в някоя менажерия, че всички го виждат във вид на вълци, мечки, змии и т. н. Доброто е във вид на птиченца, които хвъркат нагоре, надолу. Едно време злото съвсем другояче са го виждали. Понякога вие имате един неестествен страх, боите се, но то е остатък от миналото. Заекът За пример е наследил страхът от миналото. Като пукне нещо, той веднага се стряска, мисли, че някакъв враг го дебне. В същност никакъв враг няма. Не че е страхлив заекът, но той е много умен. Като прескочи един храст, той казва: Кой може като мене да прескача? После пак седне някъде, пак прескочи.

Сега на всички ви трябва едно правилно разбиране на живота. Не се запитвайте защо животът е такъв. Не се занимавайте с вашата сиромашия. Не се занимавайте с вашето богатство, нито с вашата личност. Учете - нищо повече. Сиромашията, богатството, това са възможности, които днес ги имате, утре няма да ги имате, понеже,

животът постоянно се изменя. Сегашният живот се е изменил. Той не е бил какъвто е сега. Той се е изменил много. В миналия живот е имало същества, дървета например, които са били високи по 500 метра с голяма широчина. Днес всичко това го виждаме под земята дълбоко, всичко се е превърнало на въглища, с които ние си служим. Големи дървета е имало някога. Но за да разберете всичко това, изисква се отлична философия за живота. Лесно е да се каже: Това е животно, това е дърво, това е камък. Проследете историята на човечеството в далечното минало, ще видите как хората са се кланяли на различни животни, като Аписа, които считали за свещени, за божества. Те са се кланяли на свещени къщи, на свещени дървета, на свещени крокодили, на какво ли не са се кланяли тогава. Да, всичко в света е свещено. Ако един Апис е свещен, тогава всички други животни ще бъдат свещени. Това е човешко разбиране на нещата. Много обикновени хора мислят, че са божества. А божествата мислят, че са обикновени хора. Това, което един китайски мъдрец е казал, преди него много други са казали много по-умни работи. Сега мнозина искат да им се каже нещо ново. Аз се радвам, че те искат да им се каже нещо ново. Новото е Божественото. Вехтото е човешкото. Да си млад, това е Божествено. Да си стар, това е човешко. Да се раждаш, това е Божествено. Да умираш, това е човешко. Да правиш добро, това е Божествено. Да правиш грехове, това е човешко. Да се учиш, това е Божествено. Да останеш невежа, това е човешко. Да си здрав, това е Божествено, да си болен, това е човешко. Да живееш в мир с ближните си, това е Божествено. Да живееш в постоянни карани(ци) с ближните си, това е човешко. Да правиш добро, това е Божествено. Да крадеш, това е човешко. Сега мога да ви изредя хиляди такива работи, паралелно Божествени и човешки. Хубаво е понякога да има контрасти в нещата. Животът не може да се прояви без контрасти. Сега аз не искам да обяснявам злото и доброто в света. Аз не искам да обяснявам какво е злото, защото то е едно взривно вещество. То е мощно, силно, и всеки, който го бута, той ще понесе

последствията му. Ако се съприкосновиш със злото, ти се намираш в една лаборатория с взривни вещества, с избухливи вещества. Затова ти трябва да вземеш предпазителни мерки. Иначе животът ти ще кoства. Някой казва, че трябва да се занимава и със злото. То е взривно вещество. Учен трябва да бъде човек, когато иска да борави със злото. В злото има такива киселини, такива отрови, каквито човек не може да си представи. А доброто, това е най-хубавото, при което хората могат да ходят. Доброто представя онези, чисти, кристални извори, хубавите плодни дървета, приятните цветенца, както и чистият свеж въздух. Та затова трябва да се наследи доброто от всички. Има два вида наследственост: Едната е естествена, а другата е изкуствена наследственост. Ние унаследяваме естествени неща, които са създадени от природата. Когато се наследяват човешки работи, това е изкуствено унаследяване. Но има и едно Божествено наследство. Казва евангелистът: „Кротките ще наследят земята“. Земята е велико съкровище, което като наследи човек, ще има какво да учи. Земята е един начин. Ако човек разбира законите на земята, той ще може да превръща всички елементи, той няма да ходи немил-недраг. Няма да боледува, няма да страда. Такъв човек трябва да бъде щастлив. На земята човек има всички условия да бъде щастлив. Но трябва да знаеш как. Преди години една майка от голяма любов към детето си, че му израсли зъбички, дала му една ябълка да яде. Това било някъде в Юч Бунар. Като не могло да я разкъса със зъбите си, то я нагълтало почти на парчета и разстроило стомаха си. Като се върнала дома си, майката намерила детето си почти примряло. То било около 2-годишно. Идва при мене, казвам й да викат лекар. - Не искам да викам лекар. - Защо? Защото те умориха първото ми детенце. Тя търси причината в лекаря. Питам я: Ти дала ли си нещо на детето да яде? - Нищо не съм дала. - Не може да бъде. - Не, спомни си какво си му дала. - Дадох му малко ябълка. - Там е всичката ти погрешка. детето не могло да изяде ябълката, вследствие на което се задавило, и стомахът му се разстроил. Сега ще му дадеш малко

рициново масло, ще му направиш една клизма - нищо повече. След два, три часа детето беше по-добре. Иначе, детето щеше да умре. Друг един случай имаше вече не с едно дете, но с един учен господин, голям окултист беше той. Той идва у дома ни и излиза из града да се разходи. Това беше около Великден, по Заговезни, когато най-много се продаваше из града халва с орехи. Той имал голяма слабост към тази халва и си купил от нея да се наяде добре. Понеже я обичал много, бързо я ял. Ял, гълтал, ял, гълтал, докато се задоволил. Връща се вечерта, но по едно време усеща големи болки в стомаха, просто ще умре. Гледам, ще ми направи някаква беля. Казвам му, какво си ял? - Нищо не съм ял. - Кажи си истината, изповядай се тук. - Право да си кажа, купих си халва с орехи, която много обичам и си хапнах доста от нея. Пък и бързо ядох, че не можа добре да се смели. - Няма какво, трябва да вземеш рициново масло. Той взе рициново масло и постепенно му поолекна. Като му олекна, зарече се вече да не яде такава халва. Сега и вас ще посъветвам като си купувате от тази халва, да гледате орехите да не са сурови, но да са добре опечени. Този човек е унаследил чертата да бърза във всичките си работи. Затова казвам: Ако бързате да ядете такава халва, работата ви ще бъде опасна. Той бързал да се наяде с халва. Майката бързала да даде на детето си ябълка да си хапне. И двамата бързат. С бързане работите на стават. И вие в живота си често страдате от неестествени работи. Турете в ума си мисълта да се пазите от неестествени работи. Нашият ум не може да се справи с неестествени мисли. Нашето сърце не може да се справи с неестествени желания, вследствие на което се явяват противоречията. Не мислете, че желанията са нещо празно. Желанието е една тънка материя, взривно вещество, което като влезе в човека, ако не може да го асимилира, тя създава в него ред неприятности и нещастия. И мисълта е такава материя, още по-тънка, която ако не знаете как да я поставите и как да използувате, ще ви създаде ред нещастия и неприятности. Училището е животът. В него човек учи как да се справи със своите мисли, чувства и желания. Ще

кажете, че Господ ще нареди работите. - Господ е наредил работите много добре, но като влезете в Божествения свят, вие трябва да сте готови, да сте изучили законите на този свят и да знаете как и къде да ги прилагате. Ние не трябва да оставаме на това положение, на което сме сега. Не трябва да остава и това, у което сега имаме. Учението, което имате, е само заради вас. Силите, които имате, трябва правилно и на място да използувате. Вие се хвалите с известни дарби, но тези дарби не са ваши. Вие можете да се хвалите с вашия ум, не умът не е ваш. Можете да се хвалите с духа си, но духът не е ваш. Ти не можеш да считаш ума си за своя собственост. Радвай се на ума си и с това, което си постигнал с него, но всякога помни, че този ум не е твой. Остави умът ти сам да те хвали. Напиши една книга. Книгата сама ще те хвали. Самата книга хвалили се, когато е хубаво написана? Тя самата мълчи, но който чете хубаво написаната книга, той я хвали. По-важен е онзи, който е написал книгата, отколкото хубавата книга. Всеки човек е една хубава книга, която трябва да четете. Ако знаеш как сам да четеш книгата си, ти си наследил хубавите работи. Ще дойде ден, когато хората ще ви четат. Сега сте затворена книга, но един ден ще ви четат, отворят, и тогава искаш, не искаш, ще ви четат. Като прочетете няколко глави от това, което някой автор е писал, какво ще кажете тогава? Авторитети са писали вашите книги. Ако някой иска да изучава любовта, той ще дойде при някоя майка и няма да я запитва какво нещо е любовта, но ще чете нейната книга. Мене не ме интересува как майката гледа детето си, но аз като погледна в лицето. Любовта се пише на лицето на човека. Ако има нещо написано на нея, тя има любов. Ако няма нищо написано на лицето тя няма никаква любов. Ако на лицето на майката няма нищо написано, колкото и да разправя за любовта, нищо не хваща. Музиката, която е отпечатана върху някоя плоча, не седи в същност в самата плоча. В този смисъл аз не бих желал да бъда написана една плоча. По-добре е да произведа един звук върху една струна, отколкото да произведа цяло парче върху една плоча. Музиката е по-добра, там, дето

човешката ръка пипа, отколкото дето пипа една желязна пластинка. И тази музика е хубава, но тя е за забавление. Съвременната музика на грамофоните е отлична за децата, но на възрастните тя разваля очите. Това съскане разваля слуха. Казвате вие, че е отлична музика. Да, за децата е отлична, но не е отлична за моя слух. Често аз турям на ушите си пластинки, когато слушам грамофони, за да моделирам тоновете. Такива запушалки употребяват и военните на бойните полета, когато си служат с дългобойните оръдия. Понякога тези звукове могат да произведат голям взрив за онези, които са музикални.

Сега аз не искам да изнасям външната страна на въпроса, но казвам, че има едно неразбиране на нещата. Всяко нещо трябва да се тури на своето място. Хубави са и грамофонните плочи, но липсва им още нещо. Всеки човек иска да направи нещо. Хубаво е това изобретение грамофонът и фонографът. Тук се вижда гениалността на човека. Като влезете в една фабрика, като видите онова движение на колелата, вие се учудвате на човешкия гений, на неговите изобретения. Като гледате как пътува един съвременен параход, не можете да не се учудвате на гениалността на хората. Но ние не трябва да се спираме върху тия гениални работи. Гениалността на човека и неговите гениални изобретения в сравнение с тия на природата са детински работи. Като погледнете само на земята, като на един грамаден параход, с 54 комина, които димят, вие не можете да не се учудите на великата гениалност на нейния Създател. При това този параход се движи из пространството с грамадна бързина. Като се спрете пък върху слънцето, то е друг още по-голям параход. Сега англичаните са направили друг един параход, наречен „Куин Мери“, който е дълъг триста метра. Обаче, и той, в сравнение със земята като параход, или в сравнение със слънцата, като параход, той представя една микроскопическа прашинка. Обаче, разгледа(но) като човешко изобретение, той представя нещо грамадно.

В едно от своите съчинения Волтер, който се отличава с голям хумор, което се вижда в неговото чело, представя един разказ какво нещо е съвременният човек в сравнение със съществата на другите звезди и планети. С този разказ той осмива съвременната цивилизация. Той разправя, че от съществата на съзвездието Сириус дошло на земята. Първо слязло да разглежда слънцето, и от там слязло на земята. Като стъпило на един от океаните на земята, водата дошла едва до глезените му. Толкова грамадно било това същество. Отишъл в Европа в същото време една френска експедиция, правила своите изследвания на северния полюс. Като видял цялата експедиция в парахода, той с двата си пръста само вдигнал целия параход във въздуха. После взел един от французите със своите шипци, толкова малък бил той за него и започнал да го изследва, като се чудил как е възможно толкова малко същество да говори толкова умни работи и да върши такива чудеса даже. Тъй щото не е в големината на нещата, но в разумното, което е скрито в човека. Човек е малък, но разумност има в него. Той има възможности да се развие (в) бъдеще. Той ще стане наследник на земята, на този голям параход, на който пътува. Човек ще стане наследник, капитан ще стане на земята. Онези хора, които ще наследят земята, като един човек ще станат капитани на земята и ще я направляват. Щом я доведат до местоназначението и те ще спрат на пристанището и ще влязат в новата земя. Това е малко поетически израз. Наследствеността предполага известно качество, което човек трябва да развива в себе си. Всяка придобивка, която има човек, или която е придобил, се дължи на известно наследство у него. Във всяко идване на земята човек е унаследил придобитото. Както словослагателят буква по буква нарежда материала, който му е даден, така и човек буква по буква трябва да нарежда онова, което му е дадено. Като го нареди, той ще го отпечата в себе си. За да може спокойно да нарежда, човек трябва да добие онези положителни качества в себе си. Той не трябва да има отрицателното качество в себе си да се обезсърчава. Който се обезсърчава, той се е натоварил

много - нищо повече. Обезсърчаването иде от голямата натовареност, нищо повече. Който се е обезверил, и той се е натоварил. Който е дошъл до разлюбването, и той се е натоварил. Когато и да е, човек все ще дойде до разлюбване. Разлюбването иде от голямата любов. В какво седи Любовта? Любовта е една от мощните сили, която е неделима в себе си. Тя разрешава всички въпроси. В края на краищата, за да разрешите противоречията в живота си, вие трябва да оперирате със силите на любовта. Любовта разтопява всички твърди вещества. С нея можете да правите, каквото искате. Всички противоречия, които съществуват в света, вие може да ги изправите със закона на Любовта. Ако не можете да ги изправите, това показва, че вие не разбирате закона на любовта. Не че нямате желания, но вие не разбирате закона на Любовта. Кой няма желание да има любов? Кому не трепти сърцето за любов? Мъжът иска любовта на другарката си, на децата си, на приятелите си, на съседите си и т. н. Същото може да се каже и за жената, и за всеки човек. И затова, за да придобият любовта, хората са дошли до разни положения, до разни методи. Да добие любовта, човек трябва да бъде умен, силен и богат. Какви ли не средства не употребявали хората, за да придобият любовта? Какви ли не разочарования не са претърпявали хората в любовта? Нито с наука, нито с богатство, нито със сила може да се придобие Любовта. Тогава какво трябва да се прави? Аз не говоря за сегашния живот на хората. Сега трябва да приемем новото. Новото е Божественото. Не ви говоря за бъдещето. Някои неща може да се придобият в бъдеще, но има такива, които още сега могат да се придобият. Аз мога да направя опит с когото и да е от вас. Ако някой е нещастен, за една минута мога да го направя щастлив. Каквото искам, той може да го направи, но и аз може да направя нещо заради него. Идва при мене един стар богаташ, голям аристократ, който ми разправя за своето минало положение. Колко бил богат, какви къщи имал, с мрамор, колко слуги имал, как живеел и т. н. Но сега изпаднал, изгубил всичко това, не му се иска да работи. Казвам му:

Слушай приятелю, аз имам едно правило в живота си, което строго спазвам; то е следното: На никого не давам пари, ако той не иска да работи. Това правило е свещено за мене. Ако си готов да направиш нещо заради мене, аз съм готов да ти дам, колкото пари искаш. Повече от три часа не можеш да работиш при мене, но ако не работиш 3 часа, нищо не ти давам. Нали знаеш? - Зная. Аз бях по-богат от тебе. С колко фалира? - С 10 милиона. - Аз пък фалирах с два милиарда. И аз фалирах едно време, но сега ти показвам пътя, по който се избавих. Като работиш по три часа на дена, ти ще подобриш положението си. Този е пътят. Само че правя следната разлика: На по-простите давам да работят с железни лопати, а на такива от високо произхождение, какъвто си и ти, давам сребърни лопати за работа. Дръжката й е сребърна. Дръжката й е сребърна. На простите давам обикновени дрехи за работа, а на тебе ще дам дрехи от лен, да работиш, но да не се пресилваш. Такива са законите в нашата държава. Който не изпълнява тези закони, за него има 10 години затвор. Докато ме разбере, той взема сребърната лопата и тръгва на работа. Питам го колко пари ти трябват? - Трябват ми 10 хиляди английски. Имаш. - Вземи сега чука. Гледам го след това той взел чука, взел лопатата, работи и свири. Казвам: Мисълта за 100-те хиляди лева сега свири у него. Питам: Кой не би копал при мене за 100 хиляди английски и със сребърна лопата, с ленени дрехи облечен? Вярвам, че всеки българин би се съгласил да копае при мене. За 100 хиляди английски, но няма ги тия пари, много рядко се дават. Те са изключения. Сега аз говоря за изключенията. Като ви привеждам този пример, той се отнася за Божественото, което иде, а не за човешкото. Когато човек дойде до Божествения живот, до Божествените възможности, той трябва да се ръководи в живота си от следното правило: Човек е почетен, когато мисли, когато чувствува и когато постъпва добре, когато работи. Той е почтен и когато почива, когато копае и когато яде. Във всяко положение човек може да бъде почтен, каквато работа и да върши. Той не е почтен, когато не работи нищо.

Сега аз говоря за положителни работи. Няма по-красиво нещо в живота на човека от това да работи, да се храни и да съзнава онова, което влиза в него. Аз мога да ви кажа много правила, но каквото съм казвал, всякога е оставало неизползувано, благодарение на безверието, което съществува у вас. Като кажа някому нещо, той излиза вън и си казва: Дали е вярно всичко това, което се говори? Като ги чуя да си говорят така, тогава аз изпадам в положението на онзи български богаташ от Пловдив, няма да му кажа името, вие го знаете. Един бедняк отишъл един ден при този богаташ да му иска на заем 100 турски лири. Той му дал парите и си турил лихвата, която му се пада за определеното време. Беднякът благодарил, взел парите и тръгнал да си отива. Богатият веднага се усъмнил в него, помислил си, как ли ще употреби този човек парите? За тази цел той тръгнал след него да го следи какво ще прави с парите. Той видял, че бедният човек се отбил в един от магазините да купи от най-хубавия черен хайвер. Веднага влязъл в дюкяна и му казал: Слушай, приятелю, аз направих някаква грешка в броенето на парите. Я дай да ги прочета пак. Бедният му дал парите, като ги взел, богатият му казал: Който взима на заем пари, за да купува черен хайвер, той не мисли да плаща. Щом дойде Божественото в тебе и вложи нещо, ти ще направиш един хубав обед и ще благодариш за него в душата си. Кой е този обед? - Първият хубав обед, това е обедът на Любовта. Като дойдеш до този Божествен обед, ще седнеш пред масата на Любовта и любовно ще ядеш. На тази маса ти ще изпиташ такова разположение, че ще се свържеш с цялото битие и ще видиш, че всичко в света е любов. Даже и самото ядене ще ти проговори. И ти ще се зарадваш. В любовта противоречия няма. Вън от любовта противоречия има и добро, и зло, но в любовта зло не съществува. Любовта е единственият плод на Духа. И Писанието казва, че Любовта е първият плод на Духа. В Любовта е безсмъртието. Често хората говорят за елексира на живота, за водата, но първо те трябва да се научат да любят, да обичат. Който иска да стане безсмъртен, той трябва да се

научи да люби. В Любовта седи тайната за подмладяването, в любовта седи тайната за Вечния живот. В Любовта седи тайната за придобиване на всички блага, които човек търси. Но трябва да знае как може да постигне тия неща. Любовта се проявява по два начина: Любовта, която произтича от тебе към мене, и Любовта, която произтича от другите и се влива в тебе. Значи любов, която произтича от тебе и се влива в твоите ближни, и любов, която произтича от твоите ближни и се влива в тебе. Ако можеш да схванеш тези два момента на Любовта, и ги съединиш в едно, ти ще намериш онази връзка, от която започва безсмъртният живот. Съединиш ли тези два момента с еднакви знаменатели, а с различни числители, ти ще намериш връзката на безсмъртието. Това е наука. И тогава човек вижда, че има смисъл за какво да живее. Сега вие очаквате да умрете и тогава Христос да ви съживи. Как ще ви съживи? Казано е: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот в себе си.“ Значи в яденето е плътта. Казано е още: „Словото, което аз ви говоря, то носи живот“. За кой живот разбирате? Не за някакъв живот на небето. Какво понятие имате за небето? Небето е място на разумни същества. Дето има разумни хора, там има небе. Дето има глупави хора, там има земя. Земята е за глупавите хора, а небето е за разумните. Следователно, първо вие ще бъдете наследници на земята, на глупавите хора. Защо? - За да ги учите. После ще станете наследници на небето. Защо? - За да ни учат там. Следователно, за мене небето е място, дето ще се уча. А земята е място, дето аз ще уча другите. Така е за мене. Аз поддържам тази философия. Като отида на небето, там аз ще се уча, нищо повече. Като сляза на земята, ще проповядвам. Това е Божественото, това е законът. Всички хора, като дойдат на земята, казват: Научи ни нещо, научи ни нещо. А това, което човек е научил горе, него ще проповядва на земята.

Казвам: Вие трябва да се освободите от всички ваши стари, унаследени вярвания. Вие вярвате в много работи, които в миналото, на своето време са били меродавни, но сега не са меродавни. Едно

време е било меродавно богатството, но сега не е: Едно време е била меродавна силата, но сега не е. Някои неща са били меродавни на времето си, не че сега са безполезни, но има нещо ново в света. Някой казва, че разбира любовта. Ти разбираш тази любов, от която хората умират; ти разбираш тази любов, от която хората страдат. Ти разбираш тази любов, която днес те радва, но утре почваш да скърбиш. Аз разбирам онази любов, при която при всички условия оставаш тих и спокоен. Един от гръцките философи, наречен Епиктет, който не е бил християнин, имал много по-правилни схващания за любовта, отколкото християните. Той бил роб при един римски патриций, който обичал да бие и наказва слугите си, да бъде груб към тях. Между всичките си роби, той често наказвал и Епиктет, но последният всякога оставал тих и спокоен. Това силно дразнело господаря му. Един ден господарят му натиснал крака на Епиктета и го повалил на земята. Епиктет му казал: „Господарю, внимавай само да не счупиш крака ми, защото не ще мога да ти служа.“ И така станало, господарят му счупил крака на Епиктета, след което поразен от неговото самообладание, той го пуснал на свобода. От този момент Епиктет прекарал в Гърция, дето писал доста много философски съчинения. Философията на Епиктета произлязла от неговото голямо самообладание. Съвременните християни, които вярват в Христа, като се намерят пред едно малко изпитание, изгубват ума и дума. Това са фиктивни вярвания. Те не вярват в Господа, в смисъл нямат правилни възгледи и понятия за Господа. Имайте предвид следното правило: Не може човек да е пред извора и да е жаден. Не може човек да бъде близо при хляба и да е гладен. Това са невъзможни неща. Ако съм далеч от извора, аз съм жаден. Ако съм гладен, далеч съм от хляба. Разсъждавайте добре. Мнозина мислят, че като поплачат или поскърбят малко, всичко ще се нареди добре. Хубаво е човек да плаче. Моите почитания към плача. Според мене плачът, това е измиване на пода, мазане. Или когато някой плаче, той е изчистил очите си, но ако не ги изчистиш, тогава ще ти кажа да не си хабиш водата

напразно. Въздишането пък е проветряване. Въздишаш един, два, три пъти и като се проветриш, трябва да дишаш правилно. Някой път човек се поразсърди. Що е сръднята? Затопляне, стаята. Когато стаята на човека се разхлади, той трябва да я стопли. Когато човек се разсърди всякога става топъл. Това можете да проверите с термометър. Турете термометъра преди да сте се разсърдили и вижте каква е температурата ви. След това измерете температурата си, когато сте сърдити, гневни и вижте каква е топлината ви. Непременно ще има известно повишаване на температурата. Следователно, не е лошо да запалите малко собата ситно (зимно) не лятно време. Ако я запалите лятно време, не е разумно. Ето защо, хората трябва да имат правилни схващания за нещата. Англичаните, които минават за хора с установен характер,....... или 18 столетия са издали един крайно строг закон, а именно: За един откраднат хляб, те са обесвали човека. За едни откраднати чорапи или обуща, или едно агне, те са обесвали човека. Затова има един анекдот, в който се вижда колко е бил практичен англичанинът и каква е била неговата съвест. Този анекдот се отнася до един богат и до един беден англичанин. Богатият имал много овце, а бедният нито една. Бедният имал нужда от пари. Ако рече да открадне една от овцете на богатия, могат да го хванат и тогава не може да се спаси от въжето. Той откраднал от богатия англичанин две овци и един овен и отишъл в друго село, дето ги продал на един земеделец. Като се върнал дома си, съвестта почнала да го измъчва. Той отишъл сутринта при земеделеца и откраднал от него продадените две овци и овен и ги занесъл на богатия англичанин. Така той се успокоил и могъл да спи спокойно. Обаче, парите, които взел за овцете и за овена, не върнал назад. Това е съвременният морал. В друг един анекдот се изнася педантността на англичаните. Една работничка работила в една фабрика за чорапи. Като си отивала дома, тя откраднала един чифт чорапи от фабриката, но я уловили и завели дело против нея. Когато разглеждали делото, указало се, че чорапите били различни. В бързината си, работничката

взела два различни чорапи. Съдиите не осъдили работничката на обесване, защото казали, че тя нямала никакъв интерес да вземе тези чорапи, понеже били различни. Ако имала намерение да краде, тя би взела два еднакви чорапа. Ако двата чорапа бяха еднакви, тя щеше да отиде на въжето. Днес този строг закон е изменен. И в природата съществуват такива строги закони, през които човечеството минава. Природата е обесвала човека за една плюнка, отправена към някого или за един крив поглед. Не природата налага тези закони, но хората. Какви ли закони са съществували и досега съществуват на земята. Неестественият страх на хората се дължи на строгите закони на Мойсея. Тези закони и досега са оставили отпечатъци в човешкото съзнание. И тях ги наричат сега съвест, съзнание и т. н. Днес хората се намират под една благодат. Днес не обесват човека за едно плюване или за един крив поглед. Но и сега се случва да теглят куршума на човека, който е казал една лоша дума.

Та в новите идеи, в новото учение се изисква нова наука. Днес не е въпрос само да вярва човек. Вярата е само едно условие, което трябва да се тури в действие, да му се даде ход. Човек трябва да знае какво да направи във всеки даден случай. И при многото знание, което имаме, ние искаме нещата да станат по един лесен път. Сега ще ви прочета няколко китайски изречения, мъдри изречения, от някой си Джувани, да видите през каква призма гледат те на живота, в сравнение с един европеец. Човешкият живот се движи в едни тесни граници. Хубави са тези изречения, но питайте един философ как могат да се приложат. И едно дете може да декламира едно стихотворение, но въпросът не е в декламирането, а в прилагането на нещата. Ти четеш Евангелието и казваш: В Началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Четеш с патос, но нищо не разбираш, нито прилагаш.

Както и да е, това са странични работи. Сега да дойдем до разумното. Казваме: В Началото бе Словото и Словото бе у Бога. Четеш с патос, но нищо не разбираш, нито прилагаш.

Както и да е това са странични работи. Сега да дойдем до разумното. Казваме: „В Началото бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез него стана и което е станало, нищо без Него не стана“. (Учителят чете.) Когато чете, човек от време на време трябва да се спира. В начало бе Словото в моята душа. Словото бе у Бога и в моя дух. Словото бе у Бога и то у мене. В начало бе Словото, то в начало бе у Бога с добро и разум. Всичко чрез него стана и каквото е станало, нищо без него не стана. И аз бях там, в него бе животът и аз бях в живота. Животът бе виделина на человеците и аз бях виделина. Но тъмнината не я обзе и аз не я обзех.

Добрата Молитва.

24. неделна беседа от Учителя, държана на 15 март 1936 г. София-Изгрев.

ОТЕЦ МЕ ЛЮБИ

„Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак„. (Йоан 10:17)

„Затова Отец ме люби”. Да имате любовта на Бога, това е великото в света. Човек не може да има никакви постижения, докато не познава великото в света и докато великото не го познава.

В живота си човек може да се натъкне на две опасности: да отива с голям съд при чешма, която слабо тече, капка по капка; да отива с малък съд при голям извор, който кара воденици, тепавици. В първия случай той ще чака цял ден, докато съдът му се напълни. Във втория случай съдът му скоро ще се напълни, и той ще ходи много пъти до извора, ще губи времето си, за да достави вода за своите нужди. Това са две несъобразности, две неестествени положения, на които хората често се натъкват в живота си и не знаят, как да се справят. Коя е причината за тези несъобразности? — Неразбирането на живота. Неразбирането пък се дължи на заблужденията на хората. Те се намират на кръстопът, не знаят, кой път да поемат. Човек лесно се заблуждава. Ако дадат на човека един скъпоценен камък и едно житно зърно, той ще предпочете скъпоценния камък пред житното зърно. Защо? — Защото, ако продаде скъпоценният камък, с парите от него ще купи хиляди килограма жито. Обаче, в реалния, в духовния, в съвършения свят житото не се купува и продава с килограми. Там житото не се държи в хамбари. Там житото е увиснало на дървета, както виждате на земята ябълки, круши, лимони, портокали, увиснали по клоните на своите дървета. Там житните зърна биват от различна големина.

Това са сравнения, с които искам да изясня идеята си, без да имам пред вид да вярвате като мене. Аз не искам да вярвате като

мене, защото моята вяра почива на велики опитности, на безброй опити. Дали вярвате в това или не, то е ваша работа. Когато изнасям истината пред хората, аз говоря само това, което зная и което съм опитал. Що се отнася до вас, всеки ще си прави такива заключения, каквито знания има. Знанията пък зависят от опитите, които човек прави. Знание без опит не съществува. Докато не е опитал горчивината, човек не я познава, не знае, какво нещо е горчивина. Докато не е опитал сладчината, човек не знае, какво нещо е сладчина. Човек не знае, какво нещо е добро, какво нещо е любов и какво – свобода, докато не ги е опитал.

Що е свобода? Във физически смисъл на думата, под свобода разбираме онова положение, при което всички органи на човешкия организъм са. вън от всякакви ограничения или препятствия. Ако погледнете краката на свободния човек, т се движат леко, бързо, без никакво вътрешно препятствие. Свобода, в сърдечно отношение, разбираме всяко чувство, което излиза от човешкото сърце, да се излива тихо, спокойно, без бури и сътресения. Свобода в умствен смисъл на думата разбираме, всяка Мисъл на човека да следва точно своя определен път, без колебания и смущение. Щом се яви нещо, което стяга било неговите чувства или мисли, той вече не е свободен . В свободата всяко нещо е на мястото си. Щом нещата, или явленията се менят, те са извън света на свободата. Гледате една жена, че ту се смее, ту плаче. Защо?– Актьор е тя, играе на сцената. Като слезе от сцената, тя казва, че много е плакала. Тя е плакала, докато е била на сцената. Щом слезе от сцената, плачът престава. Децата плачат най-много. Защо? – Искат да постигнат нещо. Като видят, че не могат лесно да постигнат някое свое желание, те, веднага започват да плачат. Със сълзите си намазват въжето, да се хлъзга по-лесно. Когато някой намаже едно копринено въже с хубаво масло, той има пред вид нещо.

В турско време, когато закарвали някого на бесилка, намазвали въжето със сапун, да прилегне по-добре на врата на онзи, когото

бесят. Колкото по-дебело и ненамазано било въжето, толкова по-мъчно прилягало около врата на онзи, когото бесят. Ще кажете, че това е знание. Ако знанието ви се простира дотам, как по-лесно и сигурно да обесите човека, това не е никакво знание. В такъв случай по-добре въжето да не се намазва, т. е. по-добре да нямате това знание и да не обесвате хората. Ако плачът поставя човека в положението на актьор, той не е на местото си. Обаче, ако плачът облагородява чувствата в човека, той е на мястото си. Някой плаче, защото не е ял нищо или защото изгубил парите си; друг плаче, защото жена му го напуснала; някоя майка плаче, защото дъщеря й пристанала на някого; някой плаче, че счупил крака си. Питам кой плач е на мястото си? Или в кой от тия няколко случая нещастието на човека е най-голямо? Най-голямо е нещастието на онзи, който е счупил крака си. Той усеща най-голяма болка. Неговата болка е реална, всеки я чувствува. Колкото се отнася до онзи, който изгубил парите си, или до онзи, когото жена му го напуснала, тяхната болка не е толкова реална, не е толкова осезаема и за окръжаващите.

И тъй, реални страдания са тези, които човек усеща всеки момент. Че някой взел парите на някого, това не е реално страдание, защото не е свързано със самия човек . Може би някой търговец си въобразява, че е обран. Ще кажете, че този човек плаче, не може напразно да си въобразява, че го обрали. — Какво от това, че плаче? Както плаче, така може и да се смее. — Как ? Срещам този търговец и му казвам: Знаеш ли, че довечера ще дойде този, който те обрал, и ще ти донесе две торби вместо една? Той е богат човек, искал само да те изпита, затова е взел торбата с парите ти. На следния ден срещам същия търговец, но вече засмян, доволен и ми казва, че получил две торби с пари.— Както виждаш г всичко е станало за добро. Ако не бяха те обрали, днес нямаше да имаш две торби пари, — По-добре, да не бяха ме обирали. Кога е по-добре да оберат човека: когато потъва в морето, или когато е на сушата? Ако някой носи на гърба си торба със злата и потъва в морето, за предпочитане е да го оберат, докато е във

водата още. Той ще изгуби златото, но ще спечели живота си. Когато човек потъва в морето, добре е да се намери някой да го освободи от торбата със златото. Когато излиза на сухо, добре е тогава торбата със златото да бъде окачена на гърба му. Такава е философията на живота. Човек трябва да изучава философията на новия живот . За тази цел той трябва да възприема новите идеи и да ги прилага. Съвременните хора живеят със стари идеи от миналото. Те трябва да ги изучават, но да не се спират върху тях, да не ги преповтарят. Те се спират върху събития станали преди хиляди години и ги преповтарят. Например, преди осем хиляди години някой човек бил поставен в рая, но не издържал на тамошните условия, не издържал на обещанието, което дал на Бога, вследствие на което бил изпъден от рая. Като слязъл в света, той ял и пил, направил големи дългове. От това време насам всички хора повтарят същата история: нарушават обещанието си, изгубват добрите условия на живота, вследствие на което и до днес плащат дългове. Дойде някой, при вас и ви казва: Плати дълга си! — Кой дълг ? — Който остана от Адам и Ева. Питате: какво трябва да направим, за да се освободим от този дълг? — Откажете се от пътя, по който са ходили Адам и Ева, и тръгнете по новия път. Иначе, докато ходите по техния път, дълго време още ще плащате.

Сега ще приведа един пример за един български чорбаджия, но искам да не се, обиждате. Ще изнеса факта, както е в действителност. Този чорбаджия живял в едно село, между Варна и Шумен. Той да на заем на един турчин осем крини жито. Обаче, след като турчинът – плащал осем години на чорбаджията, останал да дължи още 80 крини. Какво ще кажете на това отгоре? Каква лихва трябва да е искал чорбаджията от турчина, за да могат осем крини жито след осем години да нараснат на 80 крини? Това било българин! Да изплащаш цели осем години и след това да дължиш още 80 крини! Така не може да постъпва нито българин, нито французин, нито англичанин, нито германец, нито китаец, нито японец . Никой човек не може да постъпва така. Това не е човещина. Ще кажете, че това е отрицателна

страна на човека. Да, това е отрицателна черта на човека, но не и негово качество. Това е атавизъм, остатък от миналото на човека. Дядото или прадядото на някой човек бил голям пияница, и сега внукът или правнукът му приема в наследство тази отрицателна черта и става пияница. Като гледат това, родителите се оправдават и казват: Нашият син е приел по наследство този порок от дядо си. Няма какво да се прави. — Не, има какво да се прави. Човек може да се справи със своето лошо наследство. Като работи съзнателно върху себе си, той лесно ще се освободи от това лошо наследство.

Съвременните хора трябва да работят върху себе си, да се освободят от всички лоши черти, наследени от памти века още. Ще каже някой, че се занимава с анатомия, биология и ред още науки. Каквото и да изучава, човек все още борави с миналото. Анатомията на човешкия организъм не е нищо друго, освен устройство и функция на неговите органи от миналото. Биологията е също наука, която изучава функциите на човешкия организъм от неговия минал живот. Ако днес разглеждате черепа на човека, вие ще изучите неговия минал живот: как е живял, с какво се е занимавал и т. н. При това, като изучавате черепите на различните народи, на различните раси, вие можете да ги сравнявате и да правите разлика между едни и други. Черепът на негъра, на китаеца, на европееца се различават един от друг. По черепа на белия човек се вижда, че той има по-добри заложби от тия на черния. Ще каже някой, че все са човеци. — И черният, и белият са човеци, но от човек до човек има голяма разлика. Първоначално думата „човек” е подразбирала мислещо същество, което разполага с благородни чувства. Същият този човек е станал причина за всички нещастия в света. Ако проследите историята на човешкото развитие, ще видите, че за всички злини, за всички нещастия в света причина е човекът. Това е факт, в който всеки може да се убеди от личен опит.

Сега, не взимайте нещата буквално, но разсъждавайте. Математиците боравят с числа.Те правят сечения, плоскости,

изчисляват ги, турят ги на работа. Но всичко това те разрешават с числа. Химиците изучават елементите, образуват различни съединения, като ги турят в известни реакции; от друга страна те откриват нови елементи, изучават свойствата им. За основа на всичката им работа, обаче, служат елементите. Следователно, както математиците боравят с числа, химиците – с елементи, така и вие трябва да приложите в действие своята права мисъл, за да разрешите задачите на своя живот . Каквото и да ви се говори, както и да ви се говори, прилагайте своята права мисъл като мярка на нещата. Във всяко нещо търсете научната страна, за да се ползувате от него.

Когато Бог създал земята, на небето било устроено изложение на всичко онова, което било направено. На изложението дошли представители от всички светове, от всички царства, които съществували по това време. Между всички ангели, които присъствали на изложението, бил и падналият ангел – Луцифер . Той седял важно, със своето величие, и разглеждал всичко онова, което Бог е създал . По едно време той видял едно малко, дребно същество, подобно на синапово семе. Указало се, че това същество бил човекът . Господ видял, че Луцифер не обърнал внимание на това малко същество, не се спрял да го разгледа отблизо, затова го запитал: Видя ли човека? – Видях едно малко, дребно същество, но не се спрях да го разглеждам. – Вярваш ли, че от него ще излезе нещо?–Не вярвам . От синаповото семе нищо не може да излезе. Такова нещо е човекът в моите очи. – Много нещо ще излезе от това същество. – Не вярвам да излезе нещо – отговорил Луцифер . Обаче, заради неверието си, Луцифер трябвало да напусне небето и да слезе да се скита по света. Като го запитвали, защо напуснал небето, Луцифер отговарял: Едно време имаше изложение на небето. Между всичко създадено от Бога, беше и човекът –малко, дребно същество, като синапово семе. Господ ме запита: вярваш ли, че от това същество ще излезе нещо? Аз казах, че нищо няма да излезе от него. Той ме убеждаваше, че ще излезе нещо, но аз не повярвах на думите Му. Заради неверието ми ме

изпъдиха от небето. Голяма пакост ми създаде това малко същество! Като слязох на земята, скитах се самотен от едно място на друго и видях един ден едно голямо същество, че работи, създава, твори. Почудих се, кое ще е това същество, което не познавам. Разбрах, че това бил човекът — онова малко синапово семе, което преди хиляди години не ми вдъхна никакво доверие. Наистина, от малкото синапово семе излезе виден, знаменит човек, когото Бог постави в рая, там да живее и да се развива.

От този момент Луцифер си поставил за цел да изкара човека от рая, да отнеме щастието му. Той си казал : На времето човекът стана причина да ме изпъдят от небето, а сега аз ще стана причина да го изпъдят от рая. Обаче, има разлика между пакостта, която човек е направил на Луцифера и тази, която Луцифер е направил на човека. Човекът съвършено несъзнателно, без никаква умисъл е станал причина да изпъдят Луцифера от небето. Неверието на Луцифера е причина за нещастието му. Луцифер, обаче, съвсем съзнателно се е заел да отнеме щастието на човека. С влизането си в рая, Луцифер имал желание да внесе своето безверие между първите човеци. Той успял в желанието си. Като видял Ева в рая, започнал да ѝ разправя своята опитност: Едно време за своето неверие аз изгубих щастието си. Не повярвах, че от едно малко семенце може да излезе нещо. От тук научих закона, да не казвам, че от малките неща не може да излезе нещо. Затова и на вас сега казвам: Вкусете от плода на дървото за познаване на доброто и злото и вярвайте, че от него всичко може да стане. Като вкусите от този плод, вие ще станете богове, ще придобиете големи опитности и знания.

Сега пък аз ви казвам: Вярвайте, че от това дърво, именно, нищо няма да излезе. Върху това дърво било написано на един стар език следното: Не яж от плодовете на дърво, на което не знаеш, какви са цветовете му, нито миризмата на неговите цветове, нито светлината, на която плодовете му са зрели, нито пък вкусът им познаваш. Ева знаела този надпис, много пъти го е чела, но не вярвала, че

действително е така. Наистина, Ева не е била във времето, когато дървото цъфтяло, за да види, какви са цветовете му, каква е миризмата им; тя не е била и във времето, когато плодът узрявал, да види, на каква светлина зрее. Обаче, трябвало да вярва в написаното. Когато змията предложила на Ева да опита плода на забраненото дърво, тя вкусила от него, но не останала много доволна. Защо?— Плодът бил още зелен . Ева знаела, че едно от правилата на рая гласяло: никога не яж зелени плодове. Въпреки това, тя вкусила от плода, предложила от него и на Адама, и по този начин се облякла със зелена рокля. Всички трябва да знаете, че плодът на злото е зелен . В първо време той е горчив, после става кисел, и след дълго време узрява, става сладък. Тъй, щото, ако искате да опитате злото, чакайте го да узрее, да стане плодът му сладък. И ако тогава го вкусите, поне няма да умрете.

Сега, това са стари работи. Каквото и да говорите, както и да чувствувате каквото и да мислите, това са все стари работи, върху които не трябва да се спирате. Единственото ново в света, това е Божията Любов, която иде сега. Тя представя плод, който всеки може да опита и да се задоволи. Който хапне от този плод, той изпитва в себе си нови сили, нов потик на живот. Любовта Божия е онази сила, която дава условия за растене на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката душа и на човешкия дух. Това е реалното в света. Следователно, ако искате да знаете, що е реалност, казвам: Настоящето, младостта е реалността в живота. Тя подмладява човека. Значи, миналото състарява, а настоящето подмладява човека.

Сега, аз не говоря неща, в които безусловно трябва да вярвате. Опитвайте нещата и тогава вярвайте. Вярвайте на своя личен опит. Всички имате опитността, че докато вярвате и живеете с миналото, остарявате и умирате. Щом вярвате в сегашното и с него живеете, вие се подмладявате. Вземете, например, вярата на съвременните религиозни хора. Те вярват, че Христос дошъл на земята, проповядвал на хората, страдал, бил разпнат на кръст и след три деня възкръснал.

Въпреки своята вяра в Христа, и тия хора страдат, умират, мъчат се, както и ония, които не вярват в Бога и в Христа. Какво учение е това, което не може да издигне хората на по-високо стъпало от онова, на което седят обикновените хора? Или учението на Христа не е право, или хората не го разбират и не могат .да го приложат . Христос не дойде на земята, за да покаже на хората, че те трябва да страдат. Той дойде на земята да накара хората да вярват в любовта, в живота и да възстановят връзката си с Бога. Страданието е само метод за изкупление, а Христовото учение е учение на любовта. Любовта пък е метод за възстановяване на правилните първични отношения между душите.

Днес всичко има в света, но едно нещо само няма — любов няма. Някой казва: Всичко имам . — Всичко имаш, но едно само ти недостига. — Какво ми недостига? — Любов нямаш . — Ама аз се мъча. — Щом се мъчиш, любов нямаш . Любовта с мъчение не се достига. Най-лесното нещо за постигане е любовта. Когато придобиеш любовта, в тебе нещата ще стават магически. Няма по-мъчно, по-страшно нещо за човека от това, да върши нещо без любов. Туй се отнася не само за хората, но и за боговете. Ако Бог е всесилен, това се дължи на обстоятелството, че Той върши всичко с любов. Казано е: „Бог е любов".

Съвременните хора не вярват в любовта. Защо? — Защото техните мисли, чувства, постъпки, както и животът им са преплетени. Те са преплели Божественото с човешкото, вследствие на което не ги различават и считат отрицателните човешки прояви за Божествени. Например, някой човек направи някаква пакост на своя съсед, и последният пита: Защо Бог ми причини това зло? Защо Той допусна този човек да ми причини тази пакост? Питам: защо вие допуснахте този човек да ви напакости? Този човек по естество е комар, той не може да не хапе. Дойде един комар при вас, кацне на носа ви и ви ухапе. Кой е виновен за това? Щом видите комаря, чукнете го с пръст, и той ще отхвръкне настрана. Няма защо да се разправяте с комаря,

или да го възпитавате, че не трябва да хапе. Погрешката на комаря пък седи в това, че той не е искал разрешение от вас, да хапе или не. Той трябва да дойде близо до вас и да каже: Господине, гладен съм. Ще ми позволите ли да посмуча малко кръвчица от ръката ви? Ако му позволите, само тогава той има право да кацне на ръката ви, да забие хобота си в нея и да посмучи малко кръв. Той ще смучи, а вие ще мълчите. А тъй, без позволение, като разбойник, да кацне на ръката ви и да смучи кръв, това е престъпление.

Тъй, щото, и вие трябва да знаете този закон: Никога не правете нещо без позволението на другите хора. Даже и добро да правите, пак искайте разрешение. Например, намислили сте да направите едно добро на някого. Идете при този човек и му кажете: Аз намислих да ви направя едно добро. Съгласни ли сте за това? Ако този човек даде съгласието си, направете му добро; ако не даде съгласието си, откажете се от това добро. Макар и рядко да се случава, но вие можете да обидите човека и с доброто, което му правите. Обаче, със злото, което правите, всякога можете да обидите човека. Следователно, дали добро или зло мислите да правите, питайте човека. Например, някой намислил да обере брата си. Какво трябва да направи? Той трябва да отиде при него и да му каже: Намислих да обера касата ти. Какво ще кажеш? — Не позволявам . Скоро да излезеш вън! Ако пък брат ти позволи да го обереш, той сам ще ти даде ключа от касата си и ще ти каже: Ето, вземи ключа. Отключи си, вземи, колкото пари искаш, и ми върни ключа назад. Едно е важно за този, който обира: той трябва да знае изкуството, как да отваря и затваря касата и колко пари да вземе.

Като слушате да се говорят такива неща, ще кажете, че в тях няма никаква логика. Кои неща са логически? Логически неща са ония, които стават по взаимно споразумение; логически неща са ония, които не произвеждат никакво противоречие между онзи, който взима и онзи, който дава. Когато в отношенията на двама души, единият е недоволен от другия, това показва, че в тяхната мисъл няма логика, а в отношенията им липсва справедливост. Ако броят на

хората, които са в общение, се увеличава, и всички са доволни едни от други, това показва, че мисълта им е логична, а връзката между душите им е правилна и хармонична.

Помнете следното нещо: никога не казвайте, че онова, което вие мислите, е най-право. Никой човек не може да бъде мярка за другите. Всеки човек може да бъде абсолютна мярка за себе си, но не и за другите. Умът на човека, неговата мисъл може да бъде мярка за него само, но не и за другите. Ако той пожелае да наложи своята мисъл на другите, къде ще отиде тяхната мисъл? Къде ще отиде техният ум? Ако искате да наложите мисълта си върху някой човек, вие трябва да го запитате: Позволяваш ли моят ум, моята мисъл да бъде мярка за твоя ум, за твоята мисъл? Този човек ще отговори: Ако ти позволяваш моят ум да бъде мярка за твоя ум, аз ще се съглася на твоето предложение. Същият въпрос може да се зададе по отношение на вашето сърце, но ще получите същия отговор . Ще каже някой: Вярвай на думите ми! — Никой човек не може да вярва на думите ви, ако и вие не вярвате на неговите. Единственият, който абсолютно вярва на човека, това е Бог. Ако всички хора се произнесат за някого, че от него нищо няма да излезе, единствен Бог ще вярва, че от този човек ще излезе нещо. Той не вярва само, но положително знае, че от този човек ще излезе нещо. Ако Бог вярва, че от някой човек няма да излезе нещо, това значи, че Той приема злото в себе си. Когато Бог вярва, че хората ще станат добри, това показва, че злото е вън от Него. В Бога зло не съществува.

Следователно, когато човек приема, че някои неща не могат да се изправят, или не могат да станат, това показва, че той е допуснал злото в себе си. Като знае това, човек трябва да гледа положително на нещата. Каквато мисъл, каквото чувство да минат през човека, или каквато постъпка да извърши, той трябва да знае, че са добри. Колкото и лоши да са привидно, в края на краищата те ще станат добри, т. е. ще работят за добро. Това е един важен психологически закон, който има приложение в човешкия живот. Ако не мислите

така, вие не можете да учите, не можете да се развивате правилно. Какво виждаме в живота? — Точно обратното. В която църква да влезете днес, навсякъде ще чуете да се говори, че човек е грешен, че ще влезе в ада на вечни мъки и страдания и т. н. Да казвате, че човек е направил известни погрешки, разбирам, но да твърдите, че човек е непоправим, това е криво заключение. Че е грешил човек и продължава да греши, да върши престъпления, за това имаме ред факти, ред данни и доказателства. Но какви данни имате, че човек е непоправим? Да изправя и съзнава погрешките си, това е привилегия дадена само на човека. Тази привилегия го отличава от всички други животни. В пътя на своето слизане на земята, човек се е отклонил от правата посока на движението си, вследствие на което е направил много грешки и престъпления. Ако не е така, как бихте си обяснили произхода на месоядните животни? Как се създадоха рибите, както и някои птици, които също са месоядни? Всички животни, изобщо, представят фази, през които човек е минавал в процеса на своето развитие. Когато започне да възлиза нагоре, човек ще съзнае погрешките си и ще започне да ги изправя.

Сега, аз няма да се спирам върху въпроса за злото, физиологически да обяснявам неговия произход. Както и да го обясня, вие няма да го разберете и ще извадите криви заключения. За вас е важно, какво всъщност представя човек. Как е произлязло злото, това не трябва да ви интересува. Човек е съставен от три същности: дух — висша разумност, висшето начало в човека; душа — втората същност и ум — третата същност. Що се отнася до човешкото сърце и до човешката воля, това са производни, т. е. второстепенни величини. Значи, човек е съставен от три същности: дух — първично начало; душа — вторично начало и ум . На научен език казано: духът представя изпъкнало огледало, което разпръсва светлина. Душата представя вдлъбнато огледало, което приема светлина. Умът обработва светлината. Значи, първо духът иде в света и изпраща светлина навсякъде. После душата иде да възприеме тази светлина.

Умът пък, като колективно, неделимо начало в човека, започва да обработва приетата светлина. У всички хора умът е един и същ, неделим, обаче на различни степени на развитие.

Като казвам, че умът на човека е неделим, вие ще се натъкнете на известно противоречие и ще кажете: Как е възможно моят ум да е общ с ума на всички хора? Там е заблуждението именно когато човек мисли, че неговият ум или неговият дух е нещо съвършено различно и отделно от общия дух, от общия ум на космоса. Христос казва: „Всичко, каквото е на Отца ми, мое е. Каквото ме е Отец научил, това правя. Не дойдох да изпълня моята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил на земята". Мнозина мислят, че имат свои разбирания, своя воля, която трябва да изпълняват. — Не, щом сте дошли на земята, вие първо ще изпълните волята на своята майка и на своя баща. Това е по човешки казано, но другояче не може. Например, чия воля ще изпълни малкото вълче? То ще изпълни волята на майка си и на баща си. Нищо друго не може да излезе от малкото вълче, освен един обикновен, или най-много един талантлив вълк. За да измени своята природа, това вълче трябва да претърпи големи промени, коренно да се видоизмени. Същото може да се каже и за човека. За да излезе вън от волята на своите родители и да е готов да изпълни волята Божия, човек трябва да се откаже от старите си възгледи. Човешките възгледи са стари, изгнили въжета, с които човек не може да се качва на високо. Най-малкото напрежение е в състояние да ги скъса. Който разчита на старите си въжета, той неизбежно ще падне на земята заедно с тях. За да не падате, сменете старите въжета с нови, здрави и на тях разчитайте. Въжето представя вярата и надеждата, за които човек се хваща и крепи при противоречията на умствения или на физическия живот. Няма по-здраво въже за умствения свят от въжето на вярата. И няма - по-здраво въже за физическия свят от въжето на надеждата. Докато е здрав умствено, човек има вяра. Докато е здрав физически, човек има надежда. И обратното докато има вяра, човек е здрав умствено. Докато има

надежда, той е здрав физически. Щом изгуби вярата и надеждата си, човек отслабва и умствено, и физически. Вярата и надеждата на човека не се губят, а отслабват. Това отслабване наричаме в обикновения живот изгубване на вярата и надеждата.

Като изучавате химическите елементи от гледището на тяхното вътрешно, духовно влияние върху човешкото развитие, ще дойдете до заключение, че само два елемента съществуват в цялата химия: злато и сребро. Среброто лекува човешките недъзи, а златото внася живот в човешкия организъм. Единият чисти, изнася навън, а другият внася и пълни човека. В това отношение златото и среброто представят полюси на живота. Всички останали елементи, като желязо, живак, мед, калай са научили човека на нещо добро, но същевременно са го научили и на лоши работи.

Като ученици, вие трябва да изучавате свойствата на всички елементи, но не както сегашните химици ги изучават. С временните химици изучават само материалната страна на елементите и техните съединения. Те не се занимават с техните органически и психически свойства. А когато се говори за златото от окултно гледище разбираме освен физическите, още и органическите, и психическите му свойства. Следователно, за да се ползува от силите на златото, човек трябва да знае методите, чрез които да трансформира физическото злато в органическо и органическото — в психическо. Само при това положение той ще разбере златото като носител на живота. В астрологическо отношение златото е свързано с слънцето, а среброто — с луната. Значи, всеки елемент е свързан с известна планета. Но да оставим този въпрос настрана, защото колкото и да се говори по него, все недоизказан остава.

Как може да се докаже, че златото носи живот? За да се докаже това твърдение, трябва да се направят ред опити. Направете следния опит: идете при някой болен, който има висока температура, около 41°, и турете на главата му един наполеон, Няма да мине много време, и температурата му ще спадне с една-две десети от градуса. След

малко турете на главата му още един наполеон . Температурата му ще спадне с още няколко десети от градуса. Колкото повече увеличавате наполеоните, толкова и температурата по-бързо ще спада. Като турите на главата на болния седем-осем наполеона, температурата му ще стане нормална. Това е факт, опитан и проверен, не е само теория. И други опити могат да се правят със златото. Например, в кръвта на някой тежко болен може да се впръсне една хилядна част от милиграма органическо злато, за да видите, че състоянието на болния ще се подобри. Какво по-голямо доказателство искате от това? Голямо е въздействието на органическото и психическото злато върху човека.

Велика наука е това, но тя не се дава даром. Тази наука, това изкуство може да се даде само на онзи човек, който е в сила да издържи на следните три неща: да бъде верен на своя дух, да бъде верен на своята душа и да бъде верен на своя ум. Ако човек не може да обещае, че ще изпълни тия три неща, нищо не може да му се повери. Аз мога да поверя това изкуство само на онзи, който е готов да изпълни тези три положения, защото в този случай аз и той едно сме: неговият дух е мой дух; неговата душа е моя душа, неговият ум е мой ум . И обратното е вярно: моят дух е негов дух, моята душа е негова душа и моят ум е негов ум. И тогава, каквото той прави за себе си, прави го и за мене; и каквото аз правя за себе си, правя го и за него. Ако той се обезверява, ще въздейства и на мене. А като вярвам аз, ще въздействувам и на него.

„Затова Отец ме люби". Съвременните хора търсят любовта, търсят и свободата, но по механически начин. Те мислят, че като придобият богатство и знание, едновременно с това ще станат свободни. Ако е така, тогава богатите, учените хора трябваше да бъдат свободни, от никого независими. Така ли е в същност? Ако е за светост, тогава всички свещеници, всички проповедници трябваше да бъдат най-свети хора. Вярно е, че свободният човек трябва да бъде богат, учен, свят, но това са вътрешни, а не външни качества. Кой е

истински учен, истински богат и свят човек? Като говоря за учени, за богати и за свети хора, аз включвам и себе си между тях. Тъй щото, когато трябва да се изпита силата, вярата, знанието и светостта на хората, едновременно с техните качества ще се изпитат и моите качества, да видим, кой ще издържи, кой представя чисто злато и кой — фалшиво.

Как се познава умният човек? Когато в дома на един умен човек влезе един разбойник, с нож в ръка, умният трябва да му каже: Какво искаш, братко, от мене? — Искам пари. Ти си богат човек, трябва да отделиш от богатството си и за другите хора. — Да, аз забравих, че съм богат човек . Ето, вземи ключа, отвори касата и разполагай с парите ми, както искаш. Разбойникът се замисля, отваря касата и взима една малка част от парите. След това дава ключа на умния човек и приятелски се разделя с него. Това значи умен човек . За такъв човек ножът в ръката на разбойника не е стоманен, но книжен.

Ще кажете: Къде ще му отиде краят, ако всички постъпват по този начин? Питам: Ами като не постъпват хората по този начин, докъде са дошли? Това, което хората вършат, пак е добро, но не е онова добро, към което всички се стремят. Важно е човек да постъпва свободно. Всяка негова постъпка трябва да е продиктувана от вътрешна свобода, т. е. от свободата на неговата душа. Ако със своите възгледи и разбирания за живота, човек излезе извън земята и влезе в духовния свят, там ще минава за анормален. Какво разбираме под думата „анормален”? Анормални неща са тия, които излизат извън марката. И в математиката има анормални величини, които наричат несъизмерими, т. е. величини, които не се подават на обикновена мярка, Запример, взимате едно число, или една дроб и започвате да я делите. Тъй я делите, иначе я делите, но все неделима остава. Това не значи, че тя е абсолютно неделима, но не се подава на дадена система на действия, на изчисления; обаче, при друга система, тя се подава на деление. Тъй, щото, когато една дроб или едно число е неделимо, то съставя елемент от друг свят, от друга система. Всички числа, които са

неделими на физическия свят, се отнасят към друг свят. Неделимостта им на физическия свят представя запушено отверстие към този свят. Умните хора вървят в път, който води към нормален живот; обикновените хора вървят в път, който води към анормален живот.

Това са въпроси за разсъждение. Дали вярвате в тях, дали ви са приятни, това е друг въпрос. Вие сте на театър, гледате, как главният актьор играе. Той е употребил всичките си усилия, да изнесе ролята си добре. Как се отразява тази роля на вас, той не се интересува. За актьора е важна идеята, която изнася. Когато музикантът свири, за него е важно, как ще изнесе идеята, която е вложена в музикалната пиеса. Когато някой оратор говори, той гледа, колкото е възможно по-добре да изнесе идеята си. Същото може да се каже и за слушателя. Слушателят се интересува повече за идеята, която музикантът, художникът и ораторът изнасят, а не толкова за това, как е изнесена тази идея.

Следователно, същественото във всяко нещо е идеята, която е вложена в него. Щом намерите същественото, можете да се спрете и върху второстепенните неща. Кое е същественото за всеки човек? — Любовта Божия. Няма по-велико нещо за човека от това, да знае, че има Един, Който го обича. Христос казва: „Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си и мога да я взема". Силата на човека седи в мисълта, че има някой, който го обича. Кой е този някой? Или Бог трябва да люби човека, или ближният му трябва да го люби, или той сам трябва да се люби. Ако е лишен и от трите неща, човек се отчайва, изгубва смисъла на живота. Причината за обезсърчаването, за отчаянието на човека се дължи на изгубването на тези три точки. Няма защо човек да се обезсърчава. Щом е дошъл на земята, идването му е обусловено от любовта на някого: или Бог го люби, или ближният му го люби, или той сам се люби. Онзи, който ви люби, слиза до същото поле, до същия уровен, на който сте и вие. Човек не може да не се обича.

Какво представя човек? Човек е онзи, който разбира положението на своя дух, на своята душа и на своя ум. Човек е онзи, който вярва на своя дух, на своята душа и на своя ум. Духът е неговият Бог, душата — неговият ближен, а умът — самият човек. Под „ближен” в широк смисъл на думата разбираме природата. Тя представя онази велика необятност, в която живеем и се движим. За тази природа, именно, всички говорят. В този смисъл всички я схващат и разбират като свой ближен. Кой беше ближен на онзи, когото разбойници хванаха и биха? — Самарянинът . На когото и да направите добро, вие сте негов ближен. Комуто направите добро, той ще ви благодари и ще оцени добротата ви. Който прави добро заради самото добро, той е в единство с всички души. Който помага, който прави добро, той всякога се ръководи от Божествените закони. В този случай, и онзи, който помага, е доволен; и онзи, на когото помагат, е доволен. С това кръгът на доброто за дадения момент е завършен.

Следователно, като знаете това, не се отказвайте да помагате, да правите добро. Не се отказвайте да работите за Великото в света; не се отказвайте да работите за своя ближен; не се отказвайте да работите за себе си. С други думи казано: работете за развиване на своя ум, за придобиване на знания; работете за своята душа, която е място на любовта; работете и за своя дух, който е место на мъдростта. Като разберете нещата по този начин, вие ще разберете смисъла на сегашния живот, ще разберете свойствата на въздуха, който дишате и издишате. Когато придобиете знанието на вашия дух — на мъдростта, знанието на вашата душа — на любовта и светлината на вашия ум, вие ще придобиете всичко онова, което е потребно за вашето развитие. Християнските народи могат да придобият това още днес. Ако всички народи и общества, държавници и управници, владици и свещеници, майки и бащи, учители и ученици, господари и слуги биха повярвали в това, светът щеше да се оправи, без никакви мъчнотии и недоразумения. Понеже хората не вярват в това, светът

върви в един особен път. Хората са дошли до положение да делят косъма на две.

Какво виждаме в с временния свят? — Навсякъде недоволство. Един богат човек си направил голяма, хубава къща, но не е доволен, иска по-голяма да си направи. Един сиромах си направил малка колибка, но и той не е доволен, за по-голяма мечтае. Добри, естествени са желанията на хората, но разбиранията им са криви. Какво ще придаде голямата къща на някой човек, ако с нея той събужда отрицателни чувства в окръжаващите? Със своята омраза, със своите отрицателни чувства, те ще го уморят преждевременно. Ако някой човек си направи мраморен палат, кой как мине покрай него, ще каже: „Отде е взел този човек толкова пари да направи такъв палат? Непременно ги е крал отнякъде. Невъзможно е човек по честен път да издигне такъв дом . Не е въпросът, дали ще повярват в честността на човека, но изобщо, мраморните къщи не са хигиенични. В бъдеще къщите ще се правят от стъкло. През тях ще минават ултравиолетовите лъчи на слънцето, затова тия къщи ще бъдат хигиенични. С помощта на пердета, хората ще регулират светлината, ще пущат повече или по-малко, според желанието си. Това няма да стане днес, или утре, но един ден, когато човечеството дойде до по-висока степен на развитие.

Казвате: Кога ще дойде времето, хората да живеят в стъклени къщи? Според мене това време е дошло вече. Достатъчно е човек да се качи на планината, за да се намери веднага в такава къща, Щом види, че иде някой, той ще скрие къщата си. Тази къща може да се скрие в черупка на лешник. Като замине човека, той пак ще извади къщата си, ще я простре, ще влезе в нея и от време на време ще подава главата си навън. Какъв е този лешник, няма да обяснявам. Ако река да се спирам върху него, ще изгубя много време. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Те са толкова отвлечени днес, колкото отвлечени са били на времето си въпросите за железниците, които днес обикалят земята, за аеропланите, с които хвърчат из въздуха, за

металите, които днес се обработват и прилагат в живота. Ум се иска от човека, за да може да изнамери и открие металите, скъпоценните камъни, стъклото и да ги приложи в живота. Това, което сега ви говоря, е отвлечено и невъзможно. Обаче, един ден то ще бъде възможно и ще се реализира. Ще дойде ден, когато хората ще живеят в къщи, направени от стъкло.

Сега ще ви разкажа накратко една приказка от „Хиляда и една нощ". В тази приказка се говори за един цар, който имал трима синове: Хюсеин, Хасан и Мехмед. И тримата братя били влюбени до безумие в своята красива братовчедка. За да реши правилно въпроса, за кого да иска красивата си внучка, бащата казал един ден на синовете си: Тръгнете тримата по света, да намерите такъв предмет, подобен, на който не съществува. Който от вас намери такъв предмет, той ще вземе красивата братовчедка. Пръв тръгнал Хюсеин, най-големият син. Той стигнал в едно далечно царство, и веднага започнал да търси из пазарите някакъв особен, рядък по свойствата си предмет, подобен, на който да няма по целия свят. Като обикалял пазарите, най-после той видел, че един човек продава едно малко килимче, на вид просто и много обикновено. — Колко искаш за това килимче ?

— Само 15,000 лв. — Много скъпо. То е толкова обикновено. Едва ли струва няколко гроша. —Ако продължаваш да се пазариш, ще искам за него 20,000 лв. — Какво особено има в това килимче? — Слушай, с това килимче ти можеш да постигнеш много нещо. Достатъчно е да седнеш на него и където пожелаеш да отидеш, там ще се намериш. - Щом е така, да направим опит. Сядат и двамата на килимчето и тръгват да пътуват . Като видял, че килимчето, наистина, притежава особени свойства, Хюсеин веднага дал 15,000 лв. и го купил. — След Хюсеина, тръгнал на път Хасан. И той отишъл далеч от бащиното си царство, да търси особен предмет, невидян и нечуван до това време по света. Като посещавал пазарите, срещнал най-после един човек, който държал в ръката си една тръба. Той веднага

запитал: продаваш ли тази тръба”? — Продавам я. — Колко струва ? — 15,000 лв. — Много искаш. Тя едва струва стотина гроша. Защо искаш толкова много за нея? — Тя не е обикновена тръба. — В какво се заключава нейната особеност? — Достатъчно е да погледнеш през тази тръба, за да видиш, какво се върши по света. С нея може да се гледа надалеч и наблизо. — Ето, вземи тогава 15,000 лв. Хасан погледнал през тръбата, с намерение да види, какво прави баща му, и видял всичко, каквото го интересувало. Той купил тръбата и доволен от това, че намерил особен предмет, тръгнал на път к м царството на баща си.

Дошло най-после ред и за Мехмеда да тръгне за странство, в далечни страни, да търси някакъв особен предмет. Като обиколил всички пазари, срещнал най-после един човек, който носил само една ябълка в ръката си. — Къде носиш тази ябълка? — запитал Мехмед, — Продавам я. — Колко искаш за нея? — Първоначална цена 15,000 лв. — Защо е толкова скъпа ? Може ли за една ябълка да се иска 15,000 лв. ? — Тя е особена ябълка. С нея могат да се лекуват всички болести. — Щом е така, ето, вземи 15,000 лв. Аз искам да притежавам тази ябълка.

Пръв тръгнал към бащиното си царство Хюсеин; втори тръгнал Хасан, а трети — Мехмед. Като се срещнали тримата братя, всеки по отделно започнал да разправя за особения предмет, който могъл да намери в странстването си. Като показали предметите си, и тримата решили да отидат при своята братовчедка, да й покажат, с какви придобивки се връщат от странство. Братовчедка им живеела далеч от тях. За да стигнат при нея, трябвало да се пътува цял месец. Обаче, преди да тръгнат, вторият брат казал: Почакайте да погледна през тръбата, да видя, какво прави братовчедката. Като погледнал през тръбата, той видял, че братовчедка им била тежко болна, на смъртно легло. Те решили помежду си, час по-скоро да стигнат при нея, да й помогнат. Хюсеин казал: Не се безпокойте, всички ще седнем на килимчето, и веднага ще се намерим при нея. Мехмед добавил: Аз пък ще я излекувам с моята ябълка. Тримата братя

седнали на килимчето, и веднага се намерили пред леглото на своята братовчедка. Мехмед ѝ предложил ябълката, и тя оздравила.

Тримата братя почнали да спорят помежду си? кой има най-голямо право за красивата братовчедка. Хасан, който носел тръбата, казал: Братовчедката се пада на мене, защото, ако нямах тази тръба, нямаше да видим, че тя е болна и нямаше да прибързаме да ѝ помогнем. Хюсеин казал: На мене се пада братовчедката, защото, ако нямах килимчето, трябваше цял месец да пътуваме, а през това време тя можеше да умре. Мехмед добавил: Какво щеше да стане с братовчедка ни, ако аз не носех ябълката, която я излекува? Аз имам най-голямо право за нея. Колкото и да спорили помежду си, кой има по-голямо право да притежава красивата братовчедка, въпросът и досега още не е разрешен. Следователно, този въпрос остава на вас, вие да го разрешите.

Питам: на кого принадлежи красивата мома? — Красивата мома, както и всичко красиво в света, принадлежи едновременно и на духа, и на душата, и на ума. Те са така преплетени, че едно без друго не могат . Това, което е благо за духа, едновременно е благо и за душата, и за ума. Духът, душата и умът представят една троица помежду си. Като знаете това, не правете разлика между духа, душата и ума.

Мнозина искат да знаят, какво нещо е любовта. Според мене, за любовта не се говори. Тя само се опитва. Какво ще говорите за огъня? Ако се доближите до запалена печка, можете да изпитате приятно или неприятно чувство — зависи от разстоянието, на което се намирате. Обаче, ако поставите пръста си в огъня, той непременно ще изгори, а най-малкото — силно ще ви припари. Тъй, щото, не се оплаквайте, не казвайте, че любовта гори. Вие знаете вече, кога любовта гори. Любовта гори хората, но и слънцето ги гори. Често младите моми се оплакват, че изгорели, почернели от слънцето. Ако знаят истината, тъкмо на това те трябва да се радват. Защо ? — Защото слънцето изтегля онази черна материя, която е вътре в човека, изнася я навън и внася в него здраве. По този начин слънцето прави

човека отвън черен, а отвътре — бял. Следователно, всяка мома, която почернява от слънцето, лесно се подава на лекуване от него. Щом не почернява, това показва, че слънцето не може да я лекува, има нещо болезнено в нея, което не се подава на лекуване. Оттук можем да извадим заключението: ако животът може да почерни някой човек, това показва, че в него има нещо добро; ако животът не може да почерни човека, в него има нещо особено. Коя земя, коя пръст дава най-добро жито? — Черноземът. Бялата пръст — варта, бялата глина са добри за мазане, за белосване.

И тъй, не е важно за човека да разбере, какво нещо е любовта, но той трябва да живее в любовта, да изявява Божията Любов навън, и то в нейната пълнота. Силата на човека седи в любовта, която той може да опита и да приложи в ума, в душата и в духа си. В ума си той ще приложи любовта като знание, в душата си — като чувство, а в духа си — като сила. С тази трояко проявена любов, човек ще може да се освободи от всички мъчнотии в живота си. Всички хора трябва да правят опити в това направление. Не е достатъчно само да се питате едни други: вярваш ли в Бога, или не? Всяко нещо, в което човек вярва, трябва да се опита. Само по този начин вярата може да се усилва. Учениците на Христа се обърнаха към Него с думите: „Учителю, придай ни вяра”. Христос им отговори: Вярата се усилва чрез опита. Когато се опитват нещата, тогава те стават верни. Вярата трябва да се опитва. При всеки несполучлив опит, вярата на човека отслабва, но същевременно го подтиква към нов опит. Щом направи един сполучлив опит, вярата на човека се усилва. За да не отслабне вярата на човека, той трябва да мисли, да разсъждава, към какви опити да пристъпва. Не правете опити, с които вярата ви може абсолютна да отслабне. Не правете опити, с които вярата ви може да фалира.

Ще приведа един пример за изяснение на последната мисъл. Един руснак, на име Арсименко, обичал да чете Евангелието и да размишлява върху него. От време на време той проповядвал пред

известна публика. Случило му се един ден да проповядва на някои хора за вярата и попаднал на примера от Евангелието, дето се говори за чудното отваряне очите на слепия. Там се казва, че Христос плюл на земята, направил кашица, с която намазал очите на слепия, и последният тутакси прогледал. Арсименко толкова много се въодушевил от този пример, че се изпълнил с вяра в себе си и казал: Като свърша проповедта си, ще изляза вън и на слепия, който седи обикновено пред това здание, ще му кажа: В името на Господа Исуса Христа заповядвам ти да прогледаш! Щом свършил проповедта си, той взел Евангелието в ръка и се запътил към слепия. Като приближил към него, веднага се разколебал и казал: Ами ако това не стане? Той отдръпнал решението си, вследствие на което и досега въпросът стои открит. Арсименко не искал да направи опита, защото почувствувал в себе си, че вярата му ще претърпи фалит.

Съвременните хора правят същия опит. Те взимат Евангелието в ръка и тръгват за определеното място. Щом доближат до него, те казват: Ами ако не стане? — Направете опита, и не се страхувайте! Ако излезе сполучлив, добре; ако не излезе сполучлив, пак добре. Какво от това, че сте направили един несполучлив опит? На кой учен още първият опит е излязъл сполучлив? Колко несполучливи опити с претърпели учените! Не само първият, но и вторият, и стотният им опити са излизали несполучливи, и те са продължавали да постоянства ват, неуморно да работят. Колко видоизменения е претърпяла идеята за хвъркането из въздуха. В първо време тази летяща машина имаше перки, после криле, докато днес я виждаме във формата на сегашните аероплани и цепелини. Колко видоизменения е претърпяло и ще претърпява още човешкото верую за съществуването на друг свят, за съществуването на Бога! Не е лесно да се домогне човек до абсолютната истина по всички важни въпроси за живота и смъртта.

Мнозина поддържат мисълта, че друг живот извън физическия не съществува. Това твърдение е относително. Човек се отличава от

другите животни по своето самосъзнание, което обхваща един свят много ограничен. Вън от неговото самосъзнание, вън от неговия свят съществуват още много създания и светове. Чрез самосъзнанието си, човек е достигнал до най-голямата интензивност на радостите и на скърбите, но не е намерил още пътя на спасението си, нито пътя на своята сила. Докато живее в самосъзнанието си, човек ще се ражда и умира, ще скърби и ще се радва. Чувате, че днес някой се е родил; на другия ден чувате, че някой умрял, отишъл на онзи свят — Доколко този човек е отишъл на онзи свят, това трябва да се провери. Когато човек влезе в свръхсъзнанието, съзнанието му се разширява, страданията му го напущат, и той започва да живее в любовта. Когато хората влязат в областта на свръхсъзнанието, те се свързват помежду си чрез любовта. Засега и в най-свещените отношения между хората, каквито съществуват в някои семейства, в някои организации и общества, връзката не почива на любовта. И там още съществува свещеният егоизъм. Наистина, къде е любовта на синовете към бащите, и на дъщерите към майките? Къде е любовта на родителите към децата? Ако влезете в някое религиозно общество, и там няма да намерите хора с дълбоки, непоколебими убеждения.

Любовта трябва да свързва хората. Които се обичат, те имат едно и с що верую. И които имат едно и също верую, те се" обичат. Когато любовта не е естествена връзка между хората, те са наклонени взаимно да се ограничават. Истинско, естествено ограничаване е онова, което човек сам си налага. То е ограничаване по свобода, по любов. Всяко ограничаване на човека, което иде от вън, е насилие. Докато хората ви ограничават, вие не сте свободни. Ние не говорим за онази любов, за онази вяра и за онази свобода, които сте опитвали; ние говорим за тази любов, за тази вяра и за тази свобода, които не сте опитвали.

„Затова ме люби Отец, понеже полагам душата си и мога да я взема". Смел и решителен е бил Христос. Това се изисква и от нас. Бог е доволен от нас, когато вижда, че сме смели и решителни. И при

най-големите страдания ние трябва да бъдем смели и решителни. Ако човек е смел и решителен, ако има положително знание за живота, и в затвор да го турят той ще намери една малка дупчица, и оттам ще излезе. Ако го окачат на въже да го обесят, въжето ще се скъса, и той пак ще бъде свободен. Във вериги да го оковат, веригите ще се стопят, и той ще излезе вън от тях. Ако рекат да го застрелят, той ще стане малък като атом, и не ще могат да го улучат. — Ама ние трябва да имаме това знание. — Да, трябва да го имате. Това знание е знанието на новото учение: Знанието на духа, знанието на душата, знанието на ума. С това знание разполагат само Синовете Божии. Никой не може да се нарече Син Божий, докато не победи смъртта. Който стъпи върху смъртта и я подчини на себе си, той може да бъде свободен, той може да се нарече Син Божий.

Първата спънка в живота на човека е смъртта; втората спънка е грехът, а третата — заблуждението. Човек трябва да се справи с тия три спънки, за да придобие свободата си. Колкото и да казва човек, че вярва в Бога, че Бог живее в него, щом умира, неговата вяра не е истинска. Как е възможно, Бог, Който носи безсмъртието и живее в тебе, да те прави смъртен? — Вярвам в Христа. — Защо умираш тогава? Това са заблуждения, противоречия, които трябва да разрешите. Щом ги разрешите, вие ще се освободите от тях.

Днес всички хора говорят за любовта. Някой казва на приятеля си: Много те обичам, сърцето ми гори за тебе. — Радвам се, че сърцето ти гори. Питам: какво ще стане с огъня на твоето сърце, ако капнат само една капка вода в него? — Ще изгасне.—Каква любов е тази, която от първата капка вода изгасна? Сърца, които горят от истинска любов, нищо не е в състояние да ги изгаси. Не вярвайте в онази любов, която от една капка вода изгасва. Вярвайте само в онази любов, която никаква вода не може да изгаси и която никога не се изменя. Колкото повече вода сипвате върху тази любов, толкова повече тя се разпалва. Дето царува любовта, там няма смърт, няма сиромашия,

няма невежество. Дето любовта царува, там има живот, знание и свобода; там съществува вечна радост и веселие.

Сега на всички ви предавам поздрав от вашия Баща. За да разберете, кой е Той, извикайте вашите бащи и майки на земята и пожелайте да ви кажат истината, те ли са вашите бащи и майки или не. Истинските майки и бащи трябва да бъдат на местата си. Ако не могат да отговорят на този въпрос, те не са ваши майки и бащи. Един е вашият Баща, една е вашата Майка. Един е вашият Учител. Аз държа за онзи Учител, който желае доброто ви и работи за вас, както за себе си. Аз не съм за онзи учител, който знае само да мята въжета на вратовете ви, да ви впряга и да ви кара по цели дни да работите на нивата му. Светът е пълен с такива учители, с такива майки и бащи. Имайте един Учител, който е в състояние да внесе в умовете ви светлина. Имайте една Майка и един Баща, които ще внесат в сърцата ви любов, а в умовете ви — мъдрост и знание. Само този Учител, само тази Майка и този Баща ще бъдат в състояние да ви освободят от всички несгоди, от всички мъчнотии и противоречия.

Желая ви, тази година да се освободите не сто на сто от мъчнотиите, от болестите и страданията си, но поне 50 на сто. Желая ви да забогатеете не сто на сто, а 50 на сто.

Желая ви да реализирате всички свои стремежи постепенно, не изведнъж, и то не сто на сто, а само 50 на сто.

Желая ви да постигнете всичко, към което душата ви се стреми, но само 50 на сто.

„Затова Отец ме люби”.

25 Беседа от Учителя, държана на 22 март, 1936 г. 10 ч. с. София. — Изгрев .

АКО СЕ РОДИТЕ ИЗНОВО

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само трети стих от трета глава на Евангелието от Йоана: „Истина, истина ви казвам: ако не се роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

„Духът Божи“.

Сега аз ще направя превод на този стих в положителен смисъл: Ако се роди някой изново, може да види Царството Божие.

В света има епохални времена. Онова великото в живота, то е епохалното, от което зависи целия развой на човешкия живот. Да се роди човек изново, това е цяла една епоха. Човек не може да разбере онези скрити тайни в природата, ако той не се роди изново. Това е една вътрешна връзка, едно вътрешно разбиране. Без това раждане на хората днес светът, който те искат да разберат, ще остане непонятен. Умствено те могат да се занимават с него, но той ще остане недостъпен. Понеже хората сега са заети с материалните условия на живота, те мислят, че този живот, който сега живеят, е най-важен. Важен е този живот, но временно само. Той не представя най-главното предназначение. Той представя онази станция, на която той ще се спре. Той не е най-главната станция в неговия живот. Нито пък светът, в който той ще остане да живее, е най-главен. В сегашните гимназии, когато един ученик остава три години наред в един и същ клас, дават му пътя от гимназията. Също така и земята е едно училище, в което човек няма да остане за всички животи. Същият закон се отнася и за земята. Ако човек остане три епохи наред на

земята, ще го изпъдят оттам. Определено е колко време човек трябва да седи на земята. Ако остане повече от три епохи на земята, ще го изпратят в един по-низък свят.

Сега някои хора искат да им се докажат нещата и казват: Как ще докажете това? - Няма защо да се доказват нещата. Нещата се доказват само за слепи хора. За хора, които имат очи, нещата не се доказват. За глухия човек трябва да крякаш, но на умния, на онзи, който чува, трябва да му се говори тихо и разбрано. Онзи, който вижда, с малки указания, той лесно ще те разбере. Не че доказателствата не са на място. И те са добро нещо, но са губене на време. За пример, какво ще аргументираш, какво ще доказваш на хората, че има Господ? Един знаменит проповедник в Америка слуша една сказка на друг един, който проповядва как пророк Иона бил глътнат от кит. Той разправял цял час и половина на публиката как станало това нещо, как китът глътнал Иона и след като давал големи обяснения по това, Иона бил глътнат. Този виден проповедник казал: Бре, трябваше Иона да седи цял час и половина вън, докато най-после китът го глътнал. Каква нужда има да се аргументира това нещо? То става изведнъж. Щом Иона падне във водата, китът веднага го глътнал. Защо е трябвало Иона да седи час и половина вън, докато китът го глътне? Какво ще се доказва тази теория? Да се предаде факта, както е в действителност - нищо повече. Ако китът го е глътнал, глътнал го е: ако не го е глътнал, не го е глътнал. И сега ще се спори дали китът е глътнал Иона или не го е глътнал. Това не е толкова важно. Какво ще се ползуваме ние от това, че китът е глътнал Иона или не го е глътнал? В дадения случай ние се ползуваме от този факт до толкова, до колкото Иона описва една своя опитност, че се е молил на Бога да го извади по някакъв начин от този затвор, от утробата на кита. Той казвал в молитвата си на Господа: Господи, извади ме от този затвор и тогава ще отиде не само в Ниневия, но и зад Ниневия. Като му е казал Господ да отиде в Ниневия да проповядва, той се е срамувал да отиде да каже на хората, че Ниневия

ще погине, ако те не се изправят. Той си философствувал: Какво ще кажат ниневските проповедници и учители, ако не се сбъдне това, което проповядвам? Утре Господ ще се смили над тях, и аз ще мина за лъжец. Сега като ви говоря и на вас, може да се зароди и у вас същата мисъл, като у Иона, и трябва да ви доказвам всичко. Как ще ви доказвам, че може да се родите? Ако можете да се родите, може; ако не можете да се родите, не можете. Едно пясъчно зрънце не може да се роди, но дайте условия на едно кокоше или на едно човешко яйце, и то ще се излюпи, ще се роди нещо от него. Сегашните учени изчисляват, че когато предстои да се роди една душа на земята, в това време около пет милиона още души чакат да се въплотят, да се родят. Всеки си дава кандидатурата, и от всички се избира само един, една душа, едно дете се ражда на земята, а останалите чакат друг момент, те остават „за понеделник“. Това е пет милиона души! Значи, за да дойде някой на земята, трябва да се бори с пет милиона кандидати, и който от тях се избере. Тъй щото, и вие, за да сте дошли на земята, това показва, че трябва да сте били един от способните ученици, за да можете да дойдете на земята да се учите. Сега какво ще ви аргументирам, ако не бяхте издържали изпита. Щом сте дошли на земята, вие сте го издържали - нищо повече. Че сте го издържали, това е факт, защото сте дошли на земята в училището да учите. - Докажи, че съм в училището. - Има ред философи, които доказват, че ти съществуваш. Казват: Докажи, че съществувам. Аз пък казвам: Докажи, че не съществуваш. Ако можеш да докажеш твоето, и аз мога да докажа своето. Сега ще кажете пък: Кои аргументи са по-силни? В дадения случай плюсът и минусът са относителни. Всяка отрицателна величина е минус е вглъбната величина, тя приема. Всяка положителна величина е изпъкналост, която дава. Следователно във всяка положителна величина, това е един извор, който дава; всяка отрицателна величина, това е едно езеро, което възприема това, което изворът е дал. Това трябва да има човек пред вид, когато говори за положителни и за отрицателни величини. Понякога ние считаме

грехът за отрицателна величина, но той е едно отрицателно разбиране в живота. Грехът не е отрицателна величина, но той е резултат на отрицателно разбиране на живота. Грехът е един несполучлив опит в живота. Вземете на английски език думата „син“ означава грях. На български език, обаче, ни най-малко думата „син“ не означава грях. Тя означава възлюбения син на някого. Значи, същата дума на английски означава нещо греховно, а на български - възлюблен син. Значи, там, дето англичанинът вижда гряха, българинът вижда своя възлюблен син. Тогава как ще докажете това нещо? Как ще си го обясните! Майката казва на сина си: Синко, от тебе човек няма да стане. Ти няма да въртиш къща. Майката плаче, съжалява сина си и казва: Синко, синко, от тебе човек няма да стане. Един ден синът се напил, и като се върнал в къщи, виждал как цялата къща се върти пред него и казва: Мамо, както виждаш, сега въртя къща, а ти казваш, че не мога да въртя. Питам: Какъв смисъл има в такова въртене на къщата? Това ви се вижда смешно. Положителните, религиозните или духовните хора ще кажат, че този човек се е напил. Те считат, че когато един човек се напие, или пие вино, това е някакъв грях. Не, по-малък грях от пиенето на виното няма. Някои ще пиете една чаша днес, утре две чаши и така ще увеличават все повече и повече, докато започне да се напива. Днес хората са се захванали за пиянството, за най-малкия грях, а другите хора са останали назад. Има грехове, които са хиляди пъти по-опасни от пиянството, от пиенето на виното. Има слабости в хората, които са много по-опасни от винопийството. Вземете, За пример, лихварството. Ще вземете пари под лихва от някого от 24 или 35 или 45 на сто, а понякога и сто на сто лихва. А това, че някой се напил, той става даже много искрен във време на пиянството си. Този човек се отваря де кого види, все поздравлява. Пияните хора са много искрени. Среща те някой пиян и казва: Господине, ще ме извиниш, малко се напих, тъй прекалих го, но ще си отида да си легна. Като изтрезнее този човек, виждам го, сериозен. Във Варна преди години имаше един българин, който

знаеше много добре френски и арабски. Когато беше трезвен, той мълчеше много, думите му не можеха с куки да се теглят от устата. Толкова малко говореше, обаче, когато дръпнеше едно килце винце, той започваше да декламира на френски, на арабски - какво ли не правеше тогава. Какво е по-хубаво: декламирането му, говоренето му на френски или на арабски, играенето му, или философското му мълчание.

Сега аз разглеждам въпроса от органическо гледище на разумните хора, как трябва да гледат те на всички прояви в света. Като дойде въпрос до греха, грехът е един анахронизъм. То е нещо изостанало от незапомнени времена. Каква е историята на греха, не искам да се спирам върху това, но много от прегрешенията са изостанали от преди хиляди години. Преди хиляди години някой си ял една ябълка, която заседнала на гърлото му и сега има остатък от нея, наречен адамова ябълка. Не зная доколко е вярно това предание, но казва се, че когато Адам започнал да яде тази ябълка, дошло му на ум, че Господ му забранил да яде този плод и когато решил да я повърне, не могъл. Тя се спряла на гърлото дето и до днес е останала под названието Адамова ябълка. Тогава той казал на жена си: Ти ме тикна в беля. Тази ябълка няма да ни донесе нищо хубаво, няма да видим от нея никакъв хаир. Ти казваше, че ако ядем от тази ябълка, ще станем като Бога, богове ще станем, а ние не само че не станахме богове, но оголяхме. Интересно е, каква връзка съществува между тази склонност в първия човек да яде от забраненото дърво, която и до днес, от осем хиляди години се преповтаря в човечеството, само че в разни форми и степени. Тази склонност се предава даже и в религиозни, и в светски хора - във всички хора. Казано е в заповедта: „Не убий“. Въпреки това, всички хора, учени, философи, се събират и изказват желание да се бият, като викат даже Бога на помощ.

Той да им помага в тяхната победа. Как ще си обясните това нещо Господ казва да не се убиват, а те се убиват. След като правят това нещо, какво ще кажете: Тези хора трезви ли са или пияни? И

след това ще дават образци, пример от живота на героите, или ще оправдават войната, че била за благото на човечеството, за неговото повдигане и т. н. Такова е тяхното гледище, но въпрос е какво е гледището на онова, което съществува в природата, какво е гледището на възвишения свят, който не мисли така, както ние мислим. Един човек може да ти извади окото и не дава никакви аргументи за това. Обаче, като ти е извадил окото, той ти е направил вече една голяма пакост.

Сега аз не искам да се спирате върху отрицателната страна на живота. Отрицателната страна на живота, отрицателните величини в живота са потребни само като метод да заставят човека да разсъждава, да започне да мисли. Има една възможност и за най-напредналите същества да грешат, ако искат, разбира се. Престъплението и грехът е изключение само за Бога. Всички други същества извън Бога имат възможност да грешат и да вършат престъпления. Обаче, Бог няма никаква възможност да греши. Той абсолютно е извън всякаква възможност за правене на грехове. Няма защо да греши Той. Всяко същество, което иска да придобие нещо, има възможност вече да сгреши. Тъй щото, грехът се явява от желанието на човека за придобиване. Когато някой иска да стане силен, да направи нещо в света, в него се ражда грехът. Грехът се явява в яденето, в пиенето, в мислите, в изказването на нещата - навсякъде се явява грехът. Грехът се явява като една възможност в света, като дадена възможност за извършване на нещо. Има и други причини за раждането на греха, които аз не искам да засягам. Ако ги засегна, всички трябва да бягате от салона навън. Как мислите? Не е лесно да се борави с материята на греха. Представете си, че някой иска да ви направи няколко експеримента със задушливите газове. Как мислите, можете ли да останете безопасно на мястото, дето тия експерименти се произвеждат. Всички ще изскочат навън. Някои казват: Разкажи ни нещо за греха. Не, братя, грехът е един задушлив газ, една отрова, която не трябва да се бута. Днес и най-простият може да се занимава с

греха. Не, остави го затворен в шишенце, не го бутай. Не прави с него експеримент. Това е научената страна. Грехът е достояние само за онези, които разбират неговите свойства и знаят как да го пипат. Това са философски, научни работи, които трябва да имате пред вид. Както грехът, така и в музиката има песни, написани на такива гами, които рушат. Има ноти, които както и да пеете, те са пълни със съдържание от взривни вещества. Духовният свят образува вътрешното съдържание на музиката. Всеки тон е затворен в известна форма. И ако по невнимание вие разрушите формата на един тон, вие можете да причините без да искате, голяма пакост. Ако се пукне един тон, човек веднага може да избяга. Някои хора са умирали от пение на сцената. Щом тонът се пукне, и човек се пука. Но благодарение, че формите, в които са облечени музикалните тонове, по някога са толкова устойчиви, че много рядко стават нещастни. Само една смъртоносна гама има. - Коя е тя? - Това не е ваша работа. Някои искат да знаят кога се пукат тоновете. Има известни мисли и известни чувства, които произвеждат същия ефект, както и тоновете в музиката. Тези чувства и мисли не трябва да се бутат, те са в сила да произведат цяла експлозия. И те имат своя форма, както и музикалните тонове. Ако формата, в която е затворена тази интензивна мисъл или това интензивно чувство, се пукне, с него заедно ще се пукне и човекът. Затова, като се натъкнете на една мисъл или на едно чувство, които не ви харесват, оставете ги на страна.

Та казвам: За да може човек да създаде този велик Божествен свят, както Бог го е създал, той непременно трябва да се роди изново. Само така той ще може да види Царството Божие, в което се намират всички най-добри условия. Сега за мене не е важно, в какво вярвате вие. То е ваша работа. В какво вярвате, какво знаете, какви са понятията ви за Бога, това остава за вас, ваша работа е това. Обаче, ние трябва постоянно да видоизменяме своите възгледи за Бога. Вашите възгледи за Бога не трябва да бъдат детински. Обикновено

децата първо време имат голямо, високо мнение за баща си, мислят го за божество, във всичко му вярват. Колкото повече израстват, те постепенно започват да губят това понятие за баща си, и той постепенно започва да се снижава пред тях. Вие вървите по обратен път на вашето развитие. В първо време сте почитали баща си, а после изгубвате всякакво уважение към него. Същото нещо се забелязва и по отношение понятието ви за Бога. Сега като възрастни, хората дохождат до положение да отричат Господа. Вие не се запитвате, по какъв начин сте дошли на земята? Щом няма Господ за вас, тогава вие заемате Неговото място, поставяте се в положението на божество. Тогава защо се оплаквате? Наистина, за всеки човек, който се оплаква, че няма Господ в света, за него Господ не съществува. Щом страдате, Господ то няма там. Дето има страдания, дето има престъпления, Господ не е там. Това са нечисти места, а Бог в нечисти места не живее. Казано е в Писанието: Свети бъдете! Обаче, философите ще кажат, че Господ живее навсякъде. Не, трябва да знаете, че нечистите места не заемат никакво пространство. Щом ти си грешник, трябва да знаеш, че не заемаш никакво место, никакво пространство. Ти си като един кираджия, като един откъснат лист. При това положение и княз да си, и цар да си, щом си грешен, ти не можеш да измениш съдбата си, нищо не можеш да постигнеш. Въпреки това някой иска да докаже, че най- големият грешник могъл да стане чадо Божие. Не е така. Праведният, който е станал грешник, пак праведник може да стане. Но грешният да стане праведен, това е невъзможно. Праведният, който е станал по някакъв начин грешник, пак може да се върне в първото си положение, но грешникът по никой начин не може да стане праведен. Това е невъзможно за него. Питам: Вие можете ли да осиновите едно даначе, да го направите ваш син и да го пратите на училище да учи? Можете да го осиновите, но това няма да бъде в полза и на самото даначе. Така са правили, За пример, някои англичани, като са оставили всичкото си богатство в наследство на своите котки.

Сега това е един метод за разсъждение. Преди всичко човек трябва да има една трезва мисъл. Вие сте дошли до едно место, дето трябва вече да се откажете от старите си мисли. Старите мисли представят една мъглива област, в която ако влезете, вие няма да имате ясна представа за живота. За пример, като ви дойде едно малко страдание, вие веднага почервенеете, потъмнеете, ставате недоволни. Ако видите един по-богат, по-учен, човек от вас, вие пак ставате недоволни. Защо? Какво е станало с вас? Тогава вие не разбирате какъв е смисълът на живота. В живота има голямо разнообразие, в което разнообразие имате една обща цел. На дървото има много клончета, хиляди листа, но всички тия клончета, всички листа имат един общ идеал. Те всички се намират на един общ дънер. Единият клон е отишъл на север, другият на изток, третият на запад и четвъртият на юг, но всички трябва да имат една обща цел, една обща идея. Така е с хората. Колкото да са разнообразни, всички хора трябва да имат един общ център, една обща идея. Ако нямат тази обща идея, нищо не може да се постигне. Ако един цар минава като екскурзиант и при пътуването си седне някъде да си почине, като дойде някой беден, уморен човек, той веднага ще стане, ще му отстъпи. Ще си каже: „Аз седях половин час на почивка, сега нека си почине този човек.“ Той няма да каже: „Нека чака.“ Не, той ще му каже: „Заповядай да си починеш.“ Този цар няма да минава за цар. Значи, всички хора са равни. Числителите на дробите могат да бъдат различни, но знаменателите им трябва да бъдат еднакви. Всички хора трябва да дойдат до положение да имат един общ знаменател, при различни числители. Общият знаменател е Бог, а числителите са хората. Числителите могат да бъдат единица, двойка, тройка, но знаменателите трябва да бъдат общи за всички - всички хора трябва да имат един общ знаменател. В този смисъл, ако вие нямате една обща вяра, с която да мерите реалността на нещата, вие нищо не можете да постигнете. За пример, има неща, които са важни за вас, но има неща, които не са важни. Болният, като ме слуша да говоря, ще

каже: Какво ме интересува, че човек трябва да се роди изново? Това, което сега ви говоря, разрешава всички въпроси изведнъж. Но ако ви говоря за болестите, този въпрос ще разреши специфично въпроса за болестта ви. За пример, аз мога да ви покажа по математически начин кой номер от някоя лотария печели, да знаете дали този, който има числото едно, или две, или три, или четири, пет, шест, и т. н. Как и де ще намерите този билет? Каква е възможността да го купите? Представете си, че са пуснати в лотария двеста хиляди билета. Всеки човек иска да купи един билет, който има едно определено число, един определен номер. Ако всеки иска да купи именно този номер, каква ще бъде вероятността, че ще може да попадне на този номер?

Ако се родите изново, вие ще добиете много повече. Добре ще е, ако всички хора имаха идеал да се родят изново, но те не се стремят към това, понеже мислят, че са родени вече. Те са родени, наистина, но има много раждания. Човек може да се роди физически, той може да се роди духовно най-после, може да се роди умствено. Но това раждане, за което се казва, че тогава човек може да види Царството Божие, е особено раждане. Като говоря така, някои от вас могат да мислят, че са родени така, че са видели Царството Божие. Нямам нищо против това. Ако това е една истина, аз бих се радвал, не бих я оспорвал. Аз оспорвам всички неща, които не са реални. Това, което е реално, не може да се оспорва. Онзи, който е роден, той е видял вече Царството Божие. Това се оспорва. Онзи, който се е родил изново, то е видял вече Царството Божие - то е свършен факт. Няма какво да се спори. Онзи, който има очи, той вижда. Очите на онзи, който е роден от Бога, имат особени свойства. Роденият по човешки вижда само на един километър разстояние. А роденият от Бога вижда какво става на слънцето, какво става на месечината: На където насочи погледа си, всичко вижда. Сега мога да ви туря малко натясно. Колцина от вас виждат какво става на слънцето? Можете да кажете, че не е дошло още времето за това, или че не сте дошли още до там. Съгласен съм с това, че още не е дошло времето. Сега вие можете да обърнете

въпроса към мене: Ами ти виждаш ли какво става на слънцето? Сега аз говоря за вас, не е въпрос за мене дали виждам или не. Ако виждате, това е за вас; ако не виждате, пак е за вас. Ако аз виждам, за мене е; ако не виждам, пак е за мене. Аз не турям въпроса дали вие виждате или не. Загубата е ваша, ако не виждате. Ако вярвате, печалбата е ваша. Ако аз зная, печалбата е моя; ако не зная, загубата е пак моя. Сега аз не искам да правя сравнение, какво ти знаеш. Аз не искам да се меря с хората. Нито се меря с хората, нито тях меря. С никого изобщо не се меря. Като дойде малкият, аз ставам малък, като дойде големият, аз ставам голям. Ако слънцето ме повика на гости, аз ще отида, няма да чакам то да ми дойде на гости. Аз не мога да го поканя. Когато големите хора те ме канят на гости, аз им отивам, не смея тях да ги поканя. Малките хора, обаче, аз ги каня на гости, а големите хора, те ме канят. Ако слънцето ме покани на гости, ще отида и ще мълча, няма да се осмеля да го викам на гости, защото нито място имам за него, нито храна подходяща, нито дрехи и обуща за обличане. Жителите на слънцето имат такава култура, че аз просто се срамувам от тях. Като им отида на гости, аз оставам само картичката си при тях и казвам: Един ден, когато и аз дойда да живея на слънцето, ще ви дам един обед. Понеже сега съм на екскурзия, ще ви дам обеда си в бъдеще, а за сега ще ви оставя да ме почакате. Сега ще се върна на земята.

Това е само за разсъждение. Каквото ви казвам, можете да го приложите и на земята. Не угощавайте големите хора. Защото ще се намерите в положението на Наполеона, който е казал: „Още една такава победа, и аз съм изгубен.“ Та и вие, като Наполеона, можете да спечелите толкова, че още малко ако спечелите, ще бъдете изгубени. Христос е дошъл на земята с единствената цел да отвори нов път, едно ново разбиране, едно ново прилагане на бъдещата философия, че роденият от Бога може да види Царството Божие. Щом може да види Царството Божие, той ще може да реши мъчните въпроси, които го спъват. Следователно, за да се родиш, трябва да има някой, който

да ти помага. Ти не можеш да се родиш, ако Божият Дух, ако Бог не вземат участие в твоето раждане. Ако не се родиш изново, без това раждане нищо не можеш да направиш. Следователно, за да видиш Царството Божие, ти трябва да се родиш изново. Това е новото положение: Че само роденият от Бога може да види Царството Божие, да види красотата там. Едното положение: Христос казва: Търсете първо Царството Божие и неговата Правда, а всичко друго ще ви се приложи. Другото положение: Ако се не родите изново, няма да видите Царството Божие. Следователно, първо трябва да се родиш изново, а после да търсиш Царството Божие и Неговата Правда, за да ти се приложи всичко. Второто положение е по-лесно - да търсиш Царството Божие и Неговата Правда. За да се родиш на земята, ти трябва да търсиш Царството Божие и Неговата Правда. Тогава всичко друго ще ви се приложи. Сега да ви приведа това на ваш език. Търсете първо да се запознаете с Бога и приятели с милионери. Не само да се запознаете с тези богати хора, с милионерите, но те трябва да ви обичат. Ако тези ваши приятели са около 20-30 души и ви обичат, няма ли да уредят вашите работи? Ще ги уредят, разбира се. В дадения случай те представят за вас Царството Божие, което търсите. Какво е Царството Божие? То е място, дето живеят великите души. Като търсите Царството Божие и Неговата Правда, както и всички онези закони, с които там се оперира, всичко друго ще ви се приложи. Царството Божие го уподобяват на една държава. На всяка държава се управлява от разумни души, от най-добрите души. Всичките най-добри майки и бащи, всички слуги и господари, всички най-добри учители съставят живота, т. е. те съставят вътрешната страна на една държава, на един народ, но този народ си има и една външна страна. Обаче, съществената негова страна е вътрешна. Като се натъкват на известни мъчнотии, мнозина казват: Какво ни интересува нас вярата? Важно е, ще отидем ли ние на небето или няма да отидем? Този въпрос никак не е засегнат в Евангелието? Как знаете има ли някакъв стих, в който да се засега този въпрос? Христо е говорил за Царството

Божие, говорил е за рая, но за небето нищо не е говорил. Някои искат да знаят ще отидат ли в небето. - Че сега къде сме? И сега сме в небето, само че нашето небе не е толкова съвършено, както другите небеса. Много небеса има в света. В окултната наука се говори за първо, за второ, за трето, четвърто, пето, шесто до 12-то небе. Това са все идеи. Тези идеи трябва да се разбират като определени величини. Казвате: Сто милиона злато. Знаете ли колко са тия сто милиона? Знаете ли каква сума те представят? Или казвате: Един милиард. Вие знаете какво нещо е един милиард, но нямате ясна представа. Казвате: (Десет), сто милиарда, но все-таки нямате понятие, какво представят тия милиарди. Казвате, че откак земята съществува са се изминали 250 милиарда години. Това не е само едно понятие, но движение на едно съзнание. Това е едно понятие, което разширява, обхваща човешкото съзнание. И тия същества, които са работили от 250 милиарда години насам за създаването на цялата вселена, са имали план, правили са свои изчисления. Като са създавали кръга на слънцето, те са имали предварителен план, правили са предварителни изчисления и след това са пристъпвали към устройството на света. Учените хора много лесно обясняват създаването на света с образуването на някакви мъглявини и с тяхното въртене. Значи, материята се е въртяла по някакъв начин и е създала световете. Вярно е, че материята се е въртяла по някакъв начин, но първоначално тази материя е заемала цялото пространство и е била в етерно състояние. Тя е заемала милиарди, милиарди километри пространство. После, по някакъв особен начин тази материя е почнала да се налага отвън и отвътре, като постепенно се е сгъстявала. След това се е започнала една пертурбация на тази материя и всяка пертурбация е образувала своя център. Всеки център пък представял едно възвишено разумно същество. Тъй щото всяка пертурбация е създавала по един център, създаден от едно разумно възвишено същество. Значи, разумното същество е образувало този въртеж. Въртенето на едно колело показва въртенето, движението на

човешкия ум, който всъщност се движи по-бързо и от самото колело. Всяко колело се движи, върти се и по този начин параходът пътува. Всъщност това е човешката мисъл, която движи колелото, а оттам движи и парахода. Виждате един аероплан, който хвърчи, движи се из въздуха, но в същност този аероплан се управлява от човешката мисъл. Тя го движи и тласка из въздуха. И нашата земя се движи, но това движение се обуславя от един ум, който седи като капитан на парахода и направлява нейното движение. Капитанът си има своя каюта, отдето наблюдава пътя, по който параходът земя трябва да мине. Нашата земя минава сега през едно хубаво море. Понякога морето не е толкова кротко, както външно изглежда. Понякога е много бурно, какви ли катаклизми не са ставали. Сега ние не сме на това място, на което първоначално земята е слязла. Първоначално земята е слязла до една дълбочина, и оттам насетне е престанала да слиза. Само до едно място е могла да слезе. Сега цялата земя като аероплан постепенно се вдига в пространството. След хиляди и милиони години ние ще бъдем в едно цветущо море, повърхността на което е гладка, а не така бурна, както е сега. Сега ние сме на земята като между диваци. Сега това са разсъждения, не искам да вярвате абсолютно. Всички вие сте чели романи, знаете, че всичко не е вярно. Много неща в романите не са верни, но се пишат, и вие ги четете. Ето, аз чета сега приказките от „Хиляда и една нощ“, но не взимам всичко така, както е писано. Аз ги чета като един роман, не считам, че всичко е вярно. То е толкова вярно, колкото и вие мислите, че е вярно това, което ви говоря. Среща ме един познат, който наскоро се оженил и ми казва: Тази е моята другарка. - Господ да ви поживи! После се приближавам към него и на ухото му пошепвам: Тя ще пристане на някого. - Не казвай така! - Да, след десет години ще пристане. - Е, тогава поне да ми народи деца, че да ми остави поне една дъщеря. Не му казвам, че още след една година ще го напусне, ще пристане. Тя се влюбила някъде и си замина. Заминала е за онзи свят. Че любовта не е само на земята, тя съществува и в онзи свят. Казвам: Пристанала е

тази жена. Дойде някой при мене и ме пита дали мисля за него. - Ни най малко не мисля. Сега аз не искам да вярвате и в това. Аз не искам да се откажете от вашите вярвания. Дръжте си вярванията. Когато хората умират, това подразбира друго нещо. Какво ще кажете за онази мома, която казва на момъка: Аз ще умра заради тебе. Не мога да живея без тебе. Значи тя умира от любов. Така и мъжът пристава. До тогава докато хората пристават, Провидение не може да има. И тогава всеки ще остане на земята до толкова, доколкото другият иска да остане. А сега, като тръгне някой да си заминава за другия свят, всички му казват добър път и му пожелават да живее с другия по-добре, отколкото е живял на земята. Като заминава, той се радва, че ще обиколи друг един свят. Аз не съм против любовта, всеки може да отиде там, дето я намери. Но като напуснеш този свят, ще кажеш: Ще ме извиниш, аз отивам при своя възлюблен. Човещина е това. Няма да питам, защо напущаш този свят. Защото и да питам, тя или той пак ще напусне този свят, пак ще си замине. Като реши веднъж да си замине, тя ще замине - нищо повече. Това не става произволно. Ще ви кажа едно нещо вярно сега: Когато двама души истински се обичат, те заминават за онзи свят едновременно, заедно отиват и двамата. Ако не се обичат, единият заминава по-рано, а другият по-късно. Това показва, че между тях има хър-мър. В любовта им има нещо, което не си хармонира. И когато детето в едно семейство умира, това показва, че родителите му не са го обичали, и то не ги е обичало. Когато детето им не умира, и родителите са го обичали, и то ги е обичало. Децата умират от безлюбие, и мъжът умира от безлюбие, и жената умира от безлюбие. Всички хора в света умират от безлюбие. Помнете това нещо. Дали вярвате или не вярвате, това трябва да се постави като основа на живота - Любовта трябва да се тури като основа на живота. Казвате, че е писано: Да възлюбиш Господа Бога Твоего - това е живот вечен. Като възлюбим Господа, като възлюбим и ближния си, тогава Божията Любов ще проникне в нас, и ние ще станем безсмъртни. Така седи истината. Казвате: Да

вярваме. Вярата е условие за безсмъртието. Любовта носи безсмъртието, а вярата е условие за безсмъртието. Надеждата е условие за знанието. Когато казваме, че някой е роден изново, разбираме, че любовта му е подействувала и му е създала една нова дреха, нова форма. Любовта трябва да създаде една нова форма, чрез която ти можеш да видиш Царството Божие. Щом видиш Царството Божие, всички дребнавости, които днес ни занимават, ще изчезнат. И тогава не само, че няма да се спъваме на физическия свят, но и духовният свят ще се осмисли. Безлюбието в света произтича от материалните несгоди в живота. За да се създаде един духовен или семеен живот, затова се изисква широк простор, изискват се място, условия, храна и т. н. Изискват се още въздух, светлина, книги и т. н. Човек има хиляди хубави желания, хиляди хубави мисли и постъпки, които трябва да задоволи. Другояче не може. Всеки ден човек трябва да чете, да напише нещо, да нарисува нещо, да яде нещо. Като започнеш да ядеш, трябва така да ядеш, че да си във връзка с всички хора, които ядат. Знаете ли колко хубаво се яде, когато всички хора са здрави? Яж със здрави хора да станеш и ти здрав. Никога не яж с болни хора. Ако искате да излекувате един болен човек, турете го да яде между десет души здрави хора, които никога не са боледували, и като прекара между тях три месеца най-много, той съвсем ще оздравее. Нека яде всякога с тях. В тяхното ядене ще се почувствува една музика, като симфония на Бетховена. В една приказка се разправя за девет братя, които яли с една лъжица, лъжицата минавала бързо през устата им, че те не могли да изхукат на един заек, който минал покрай тях. С голяма бързина минавала лъжицата през устата им.

Сега мнозина се стремят и казват, че човек трябва да бъде концентриран, да мисли за Бога. Съгласен съм, че човек трябва да мисли, но той трябва да знае как да мисли. Не е лесна работа човек да мисли. Как ще мислите за Господа? Има един начин за мислене. Сега хората ги е страх да се приближат към Бога. Когато започнат да се

приближават, те виждат, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Ако се приближаваш при Него такива, каквито не сте, ще Го видите страшен - дърво има Той. Ако отивате за знания при Господа, ще кажете: Господи, аз съм невежа. Ще си признаеш невежеството и ще бъдеш готов да се учиш. Вие трябва да имате вярата на разумните деца, та като се приближите при Господа, да сте готови да четете. Ако аз съм на ваше място, ето какво ще направя: Господи, дойдох при Тебе. Досега съм научил много малко нещо, но съм готов, колкото малка задача да ми дадеш, да я направя, както трябва. Няма да казвам дали мога дали не мога, но ще кажа: Опитай ме, Господи. И когато Господ ми даде задачата, ще почна да я решавам. След това ще я занеса да я прегледа. Като намери, че съм я решил добре. Той ще ми даде втора задача. После ще ми даде трета. След това ще ме потупа по гърба и ще ми каже: Слез сега долу на земята да предадеш тези три задачи на ония, които не ги знаят. Минават се няколко години и като предам тези задачи, ще се върна отново при Господа да ми даде четвърта задача. Човек трябва да има в себе си онази вътрешна готовност да се учи. В това, именно, седи красивият живот. Сега някой се обезсърчил, не му се живее. Защо? - Защото никой не го обичал. Че как да те обичат? Преди всичко как трябва да се обича човек? Най-мъчното нещо е да се обича човек. Да обичаш човека е лесна работа, но да изявиш любовта си, това е много голямо изкуство. По-мъчно изкуство от това аз не съм намерил досега. То е най-мъчното нещо - да изявиш любовта си. Както да изявиш любовта си, все е трудно. Ще се намериш пред трудна беда. Веднага ще те обвинят, че не си казал някоя дума на място, че не си държал ръцете си, както трябва, че устата ти била много голяма, че плюнката ти пръскала, като говориш и т. н. После ще ти кажат, че мисълта ти не била толкова чиста, че чувствата ти не са така чисти, че не мислиш, както трябва и т. н. Аз го мислих, че бил по друг, а то не излезе така. - Че как си го мислил? - Чувствувах го. Къде го чувствуваше? - В слънчевия възел. Или пък ще кажеш, че той не мислил като нея или като него. Сега аз се

отдалечавам малко, настрана, за да направя нещата ясни, главно Божествените неща трябва да се изяснят. Ние трябва да разбираме сегашния си живот, да го осмислим. Ако ти не можеш да разбереш сегашния си живот, ако не можеш да използуваш малките благоприятни условия, които сега ти дават, как ще разбереш онова, което не е от този свят? Че ако вие не можете да предадете малките задачи, които сте научили на другите, какво ще използувате по-нататък. Вие мислите, че човек е сам. Не, вие сте сбор, колективно същество е човекът. Вие сте голямо съдружие, не само от няколко души, но от пет, десет, до сто хиляди същества, сте съставени, и всички тия същества живеят на едно место. И за да извършиш нещо, ти трябва да прекараш това нещо през цялото събрание. И всички трябва да си дадат съгласието си за подписването на това нещо дали трябва да се извърши или не. Ако не дадат съгласието си, или ако се яви разцепление, явява се противоречие във вас. Някога човек е радостен. Защо? Защото всички тия същества са дали съгласието си за извършване на някоя работа, и ти започваш да вършиш тази работа.

Казвам: Сега предстои за разрешаване една велика задача - задачата за самоусъвършенствуването на човека. Ако този въпрос би се разгледал, както е в същност, светът би тръгнал добре, но сега хората се възпитават малко по старата мода. Христос представя нов начин, нов избор трябва да се направи, защото по стар начин не върви работата. Трябва ново разбиране за това. Човек трябва да се роди изново, да види Царството Божие, да види какъв е новият ред и порядък на нещата. За да вярва човек, за да се развива правилно, всички ония същества, които са в него, трябва да мислят по нов начин, правилно трябва да мислят. Понякога човек казва: Струва ми се, че Господ не съществува. После казваш: Струва ми се, че Господ съществува. - Защо един път Господ съществува, а друг път не съществува? Защо на едно место Го няма, а на друго место Го има? Или казваш, че едни са прави, а други не са прави. Има причини за

това. Сега аз не ви навеждам тия мисли, тия неща, за да се обезсърчите. Сега вие имате много опити, много опитности, но ако не внесете вашите опитности в Божествената банка, вие ще ги изгубите. Всички придобивки, които имате досега, непременно трябва да ги внесете в Божествената банка, за да не ги изгубите, да не ви оберат. Ако не внесете придобивките си в банката, поне купете нещо с тях, че да имате черно на бяло. Когато се говори за Любовта, за Мъдростта, за Истината, това са ценности, които трябва да имате на земята. Всички хора на земята, това са условия, чрез които вие можете да придобивате. Казвате: Какво ме интересува да проповядвам, за да обръщам този дебелак? - Като проповядвате, вие ще печелите души, а това е необходимо за всички. Когато обърнете един човек към Бога, с това вие внасяте капитала си в Божествената банка. Това е оборот. Ако не го обърнете, ти си голям будала. Всеки човек е капитал, той е един скъпоценен камък. Щом ти падне, разгледай го, обърни го натук-натам, продай го и парите му внеси в Божествената банка. Апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам!“ Пък аз казвам: Горко ви, ако не печелите души! Да печелите души, това е благородното. Не е въпросът да печелите души и да ги употребявате като говеда, но да ги считате като братя и като сестри, за да могат един ден те да ви кажат: Много ви благодарим, че ни въведохте в правия път. Само 12 души са в състояние да вкарат целия свят в Божествената банка и да поправят своите прегрешения. Ако на година обръщате по един човек само, това е достатъчно. Ако този, когото сте обърнали, обърне по един всяка година, така ще се обърне цялото човечество към Бога. Сега вие искате да убедите някой човек да вярва в Бога. Оставете този занаят, той е стар занаят. Вие ще мязате на онези от бит пазар, които продават и купуват стари дрехи. Когато отивате на онзи свят, Господ гледал сам ли отивате или водите някого със себе си. Ако ви види, че сте двама, Господ ще се зарадва, но ако види, че отивате сам, ще каже: Този е много закъснял. Ако е въпрос за блудния син, аз никога не бих желал да бъда на неговото място. Ще кажете, че се е смирил. - Хубаво

е неговото смирение, но Христос не е предал цялата му история. Вие знаете само половината история. Знаете, че баща му заклал за него най-хубавото теле, турил му пръстен на ръката, но този син после пак се върна в света да учи. Като отиде в света и пак се върна, той вече не се върна сам, но доведе друг един със себе си. Той се върна с още един свой възлюблен. Разбирайте ме право. Този син имал една възлюблена душа, която доведе при баща си. Това е възвишеното, това е благородното в човека. Всеки човек, който има възлюблена на душата си, той грях не прави. Който няма възлюбената на душата си, в нейно отсъствие той прави много грехове. И затова казваме: В Любовта грях не се прави. Докато хората се обичат, грях не правят. Щом любовта отсъствува само за един момент, в този промеждутък вече грехът влиза. Щом Любовта не действува, веднага могат да се направят грешки. Затова има малки и големи погрешки, които зависят от степента на любовта, която функционира в човешката душа. И сега, като сте дошли на земята, не съжалявайте, радвайте се, че сте дошли на земята. И като страдате, пак се радвайте, макар че страданията не са приятни. Страданията показват отклонението, което сме направили. Като знаете отклонението, ще знаете как да се изправите. По степента на страданието ще се определи и степента на отклонението. Колкото страданията са по-големи, толкова и отклонението е по-голямо. Колкото повече чувствуваш това отклонение, толкова и страданието ти ще бъде по-голямо, но и толкова по-скоро и по-лесно ще се върнеш в правия път. Колкото по-малки са страданията на човека, толкова по-мъчно може да се върне. Който много страда, той лесно се връща, лесно изправя своето отклонение.

Ако се родите изново, можете да видите Царството Божие. Та казвам сега на всинца ви: Истина ви казвам, че ако се родите изново, ще видите Царството Божие и ще разберете Божиите пътища. И тогава знанията на вашия учител, на вашата майка, на вашия баща и

на всички около вас ще имат смисъл. Тогава вие ще разберете защо сте дошли на земята и защо трябва да отидете на онзи свят.

Благословен Господ Бог Наш.
Добрата молитва.

26. неделна беседа от Учителя, държана на 29 март 1936 год. София-Изгрев

ПОНЕЖЕ ВИ ИЗКАЗАХ ТОВА

„Понеже ви изказах това, скръб изпълни сърцата ви.“

Отче наш.
„Бог е Любов“.

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Йоан, от 1-10 стих.
„Духът Божи“.

Христос казва: „Понеже ви изказах това, скръб изпълни сърцата ви“. Аз наричам авторитет това, от което зависи всичко. За земята авторитет е слънцето. Каквото слънцето каже, става. Движението на земята зависи от авторитета на слънцето. Развитието на живота зависи от същия авторитет.

Сега аз не искам да се спирам върху онези противоречия, които произтичат от кривото разбиране на хората. Сега някой ще каже, че има Господ в света. Колкото хора има на земята, толкова и Господовци има. Това е особено понятие. Когато някой философ или религиозен говори за Господа, това е негово понятие, това ни най-малко не съставя някаква реалност. Понеже този Господ, в когото ти вярваш, другите хора не вярват. Ако хората вярваха в този Господ, Когото проповядват, на земята щеше да има радост и мир. А понеже няма радост и мир на земята, това показва, че хората нямат едно определено понятие за Бога. Сега някои могат да кажат, че вярват в еволюцията. И аз съм съгласен с еволюцията, само че тази еволюция ще донесе нещо на хората едва след хиляди години, когато те имат едно верую. Обаче, според сегашните условия на живота ние говорим на различни езици. Вземете, За пример, на английски, на френски, на немски, нареждането на думите не върви по един и същ начин. Англичаните, французите и германците турят члена отпред, а

българите го турят отзад, на опашката. Французите произнасят буквата Н през носа си. Англичаните - през небцето си, германците - през гърлото си, а що се отнася до това как българите го произнасят, вие сами ще го намерите.

Сега това е встъпление. Аз не искам да ви давам закуска. Не е въпроса да се съобразявам с вашите вярвания, нито пък вие искам да се съобразявате с вашите (чуждите) вярвания. Аз казвам една истина, която е обща за всички, без изключение. Дали съзнавате тази истина или не, вие вървите по нейния път, но криво я разбирате. Във всинца ви тече един живот, но във всички този живот не е еднакво чист. У някои от вас този живот е примесен с много други елементи, вследствие на което вие страдате от този живот. Казвате: Защо Господ даде този живот? Животът у всички е един и същ, не се различава. Кои са причините да бъдете недоволни от живота, няма да обяснявам, вие сами ще ги намерите. Важно е, че животът е един и същ във всички хора, но не е еднакво чист.

И тъй, един живот има само. Мисълта съставя атмосфера на земята, атмосфера на този живот. Следователно, за да пречисти своя живот, човек трябва да мисли. Мисълта е дишане в живота. Ако не мислиш, ти не дишаш. Следователно, мисълта в живота е същото нещо, каквото представя дишането за кръвта. Дишането пречиства кръвта. Така и мисълта пречиства живота. Сега аз искам да се обуслови животът, но животът не може да се определя. Както и с каквото да се сравнява, той пак не може да се сравни. Христос каза: „Аз съм пътят, истината и животът". Значи животът няма с какво да се сравнява. Той е един. Понеже по степента на чистотата си животът не е еднакво чист, то смалява се неговата чистота. Това вече е друг въпрос. И животните имат същия живот, както и хората, Но той се различава по примесите в него. Атмосферата у животните е много нечиста. И животните си имат един установен ред и порядък. Без да имат закони, както човешките общества, и те имат ред. Там всеки е на своето място. Без да имат закони, всеки си знае мястото, къде е.

Между хората, обаче, не е така. Между животните първият стол се заема от най-силния. На второ место седи по-слабият от него. На трето место седи още по-слабият и така нататък се нареждат, докато се дойде до най-слабият, който обикновено заема опашката. Този закон съществува и в умствения свят. Най-силният в умствено отношение заема първо место. След него иде по-слабият, после още по-слабият, докато се дойде до най-глупавия, който заема последно место. Най-добрият заема първото место, а най-лошият последното место. Защо слабият трябва да седи на последно место? Ето какви изводи правя. Докато слабият седи на последно место, той започва да мисли какво да прави, как да стане силен или как по-лесно да се справя със силния. По този начин постепенно той става все по-умен и започва по някакъв начин да му маже колата. Насам-натам, да му услужва с това-онова, та по някакъв начин да привлече вниманието му. Така той привлича силния на своя страна. Глупавият пък, като не е умен,той иска да стане добър. Тъй щото, глупавите имат възможност да станат добри. Следователно, слабите хора трябва да станат умни, а глупавите, за да обърнат внимание на хората, трябва да станат добри. Значи докато не оглупее, човек не може да стане добър. Значи, слабият силен не може да бъде, но умен може да бъде. И глупавият умен не може да бъде, но добър може да бъде. Тъй щото, ще имаме три категории хора, които ще заемат все първо место: Пръв по сила, пръв по ум и пръв по доброта. За всинца ви има шанс в света да бъдете първи: Ако не сте първи по сила, можете да бъдете първи по ум; ако не сте първи по ум, можете да бъдете първи по доброта. Има и още една категория за първо место, но ще се спрем сега само върху трите споменати категории.

Сега аз не искам да засягам живота, както сега е устроен, другояче го разглеждам. Всички несполуки, които човек сега преживява, не са нищо друго, освен вметнати неща в живота му, които нямат нищо общо със самия живот. Безпорядъкът, който виждаме в природата, е вметнат или от хората, или от ангелите.

Ангелите вметнаха известен безпорядък; хората вметнаха известен безпорядък и животните вметнаха известен безпорядък. Когато забелязваме, че в природата има известни отклонения, това се дължи на онези същества, които населяват световете. В този свят, в тези светове, обаче, прониква Божественото, което регулира всички неща. Божественото постоянно примирява и коригира нещата. Божественият свят коригира отношението между силните и слабите. Божественият свят коригира отношението между умните и глупавите. Божественият свят коригира отношението между добри(те) и лошите хора в света. Какво понятие имате вие за лошия човек, това е друг въпрос, но от гледището на природата, лош човек е онзи, който не се подчинява на Божиите закони, който не изпълнява Божиите закони. Че не изпълнява закона, това е за негова сметка. Който не изпълнява Божия закон, той не може да бъде силен, той не може да бъде добър, той не може да бъде умен. Тази мисъл трябва да залегне дълбоко у вас. Вие мислите, че може някой светия да се моли за вас да свършите училище. Не, вие сами трябва да учите, и тогава можете да свършите, колкото училища искате. Аз не поддържам, че трябва да бъдете невежи. Ни най-малко не трябва да бъдете невежи. Целият свят, който е създаден от Бога, не е нищо друго освен едно голямо Божествено училище. Светът, в който живеете, има известни възможности първо за вашето подобрение. Какво ви е нужно за живота, в който сте влезли. Вие се нуждаете първо от здраве. Мнозина от вас сте изучавали физиология и знаете на какво почива здравето. До известна степен здравето почива на храната, после на въздуха, на светлината. Това се отнася до физическия свят. Съвременните учени разглеждат въпроса за създаването на света и предполагат, че първоначално светът е представял някаква много рядка мъглявина. Първичната материя, от която светът е бил създаден, е била хиляди пъти по-рядка, отколкото водородът. Водородът, който е един от най-леките газове, в сравнение с тази първична материя, представя нещо подобно на каша. От там учените хора правят своите изчисления.

Учените твърдят, че за да се създаде само един грам от тази първична материя, от която светът е бил създаден, трябвало цели три хиляди години да работят всички фабрики по целия свят. Какво ще направите, ако имате само един грам от тази първична материя. Какво ще направите, ако имате само един грам от сегашния радий? Той е много опасен. Опасно е да боравите днес с този радий? Съвременните хора са се опарили от този радий. На същото основание питам ви: Какво ще правите с един грам от първичната материя? Сега да оставим този въпрос настрана. Аз не искам да напрягам ума ви. Но казвам: Аз поставям този въпрос пред вас като клин в работата ви. Не се мъчете да разрешавате този въпрос. Вие не можете да разберете всичко, каквото срещате в света, за това трябва да се примирите. Вие минавате, За пример, покрай едно растение, но не можете да знаете като един ботаник какво е произхождението на това растение, нито знаете как е създадено това растение, но казвате: Растение е това - нищо повече. Че и в Библията е казано, че Бог е създал света, Бог е създал човека. Той взел пръст и направил от нея човека. Но как именно го е създал - не знаете. Учените хора говорят по този въпрос едно, а религиозните хора говорят друго. Бог не е такъв като нас, Той не е човек. Има нещо, по което мязаме на Бога, но не сме напълно подобни на Него. Ние мязаме на Него само в това, че можем да мислим. Едно качество има в човека, че отчасти е започнал да мисли, отчасти е започнал да чувствува. Отчасти го е засегнала любовта. Човек има само едно качество засега, което го отличава от животните, може да мисли, но той трябва да развива още две качества в себе си. Любовта у хората още не е развита, Тя тепърва трябва да се развива. Това, което хората наричат любов, още не е любов. Казвате, че Бог е Любов. Любовта носи живот. Следователно, там дето смъртта съществува, няма никаква любов. Любовта изключва всякаква смърт. Дето има смърт, там любов не съществува. Децата умират от безлюбие; мъжете умират от безлюбие; жените умират от безлюбие. Всички хора умират от безлюбие. На какво се дължи това безлюбие? -

Това се дължи на неестествените желания в човека. Казва се в Библията: Че първоначално хората били безсмъртни. Един ден в първата жена, първата девица, която не е била женена, се явило едно неестествено желание. От този момент тя станала смъртна. Ева е била дъщеря на Адама. Там, дето се казва за Адама, че се произнесъл за Ева: Тази е кост от костта ми и плът от плътта ми, това подразбира, че тя е била дете на Адама. Така се произнасяте и вие за вашите деца. Той е родил Ева. В Библията се разправя една цяла история, която ние знаем, но не искам да ви я разправям, защото криво ще я разберете. Тази история е много интересна. Ева е била дете на Адама, който й преподавал уроци в рая. В рая тя е живяла като царска дъщеря, разхождала се е в градината. Но след грехопадането, след излизането си от рая, Адам е станал жълт. Първоначално той не е бил такъв, каквото учените го считат. Всъщност учените казват едно нещо за Адама, а религиозните - друго. От Адама произлязла черната раса; от него е произлязла жълтата раса, после червената раса, и най-после бялата раса. В бъдеще от Адама ще произлезе и шестата, светещата раса. И тогава Адам ще се върне в първото си положение, какъвто е бил първият човек. Той ще се яви в своето знание, Любовта се проявява само чрез светлината. Там, дето има светлина, има и любов. Дето няма светлина, няма никаква любов. Следователно, огънят на Любовта носи светлината. Само светлината на Любовта носи живота. Тя се отнася само до онзи, който може да се нагрее в тази светлина. Безсмъртието се отнася само до онзи, който може да живее в пламъка, огъня на Любовта.

Сега, за да ме разберете право, трябва не само да ме слушате, но да правите ред опити. Казват: Покажи, че е така. Тези работи не се доказват. Ще дойдеш при мене, и аз ще ям, и ти ще ядеш. Като ядеш, ще те питам: Приятно ли ти е като ядеш? - Като ядеш, ти сам ще докажеш какъв е хлябът. Ще ядеш от този хляб и така ще го опиташ - нищо повече. Това е първото доказателство. Ти си болен. Ще ядеш от този хляб и ще видиш, ще оздравееш ли или не. Ако оздравееш,

хлябът е добър. Ако не оздравееш, хлябът не е добър. Ако се разболееш, хлябът не е добър. Давам ти вода да пиеш. Казваш: Докажи, че тази вода е добра. Нищо не доказвам. Пий от водата и сам ще се увериш. Ако пиеш от тази вода и оздравееш, водата е добра. Ако пиеш и се разболееш, водата не е добра. Същото може да се каже и за въздуха. Това са доказателства на физическото поле. Да докажем своята честност. В какво седи вашата честност. Вие трябва да бъдете справедливи спрямо всички ваши слуги. Вие честни ли сте, справедливи ли сте спрямо хилядите слуги, които Бог ви е дал? Вие честни ли сте спрямо овците, спрямо говедата, спрямо млякопитающите? Казвате: Ние живеем за една чест. За каква чест говорите? Днес у всички хора има едно общо небивало насилие. И след всичко това минавате за културни хора, казвате, че вярвате в Бога, че и минавате за културни хора. Един ден видях един български селянин, че ореше с бивола на нивата си. Гледам, задницата на неговия бивол съвсем надраскана, като писмо, от неговия остен. Този човек ми разправя, че бил добър, че се отнасял добре с бивола си. Казвам му: Доколко си добър, и доколко добре се отнасяш с бивола си, това се вижда по надрасканото писмо на неговата задница. Учи се да пишеш на друго място, а не на задницата на бивола. Слушай да ти дам един добър съвет. Научи се да пишеш на друго место, а не на това место. Местото, на което досега си писал, е едно от най-лошите места. То носи всички нещастия след себе си. Ти си избрал да пишеш отзад. Но отсега нататък трябва да пишеш отпред, а не отзад. Ще кажете, че това са маловажни работи. - Не, не са маловажни.

Както и да е, да се върнем сега към въпроса за Ева. Един ден, като се разхождаше из рая, тя срещна до дървото за познаване на доброто и на злото един учен човек, слязъл от небето, който й се представи като голям авторитет, с много знания и започна да й разправя, че ако вкуси от забранения плод, тя ще стане учена като Господа, ще почне да създава светове. По този начин той събуди в нея любопитството да придобие това знание, да стане господарка на света. Тя му повярва и

хапна от забранения плод. Мислите ли, че ако се зароди една такава амбиция в една жена, като в Ева, може да се нарече проста? Не, Ева не беше проста жена. Тя искаше да стане учена, знатна, и затова се реши да опита този плод. Като погледна към плода, тя си каза: Действително, има нещо особено хубаво, скрито в този плод. И тогава се яви в нея желание да го опита. Опасността, на която се изложи Ева, се заключаваше главно в това, че Ева изяде плода цял, без да хвърли семките му навън. Така беше я посъветвал черният адепт. Той ѝ каза, че този плод е свещен, и затова не трябва да се изхвърля от него нищо навън. Щом го изяде със семките, от този момент плодът се насади в нея и почна да расте. От този момент в човека се насади семето от дървото за познаване на доброто и на злото. И днес всеки човек си носи това семе в себе си. Всеки човек плаче от него, но не може да се освободи. Като отиде при Адама, Ева започна да му говори за този учен човек, но усети, че с нея стана нещо, тя зачна. За да не остане сама, за да скрие това, което стана с нея, Ева предложи и на Адама да яде от забраненото дърво. И той яде, и усети, че и с него стана нещо. И той разбра, че има нещо в това дърво. Те мислеха, че това дърво е свещено, както им бе казал адептът. Като яде от този плод, и Адам зачна от него. Не, нищо няма да излезе от това дърво, от този плод. И двамата, и бащата, и дъщерята зачнаха от този плод. Но като дойде Господ в рая и разбра, че са яли от забранения плод, изпъди ги и двамата вън от рая. Бог беше снизходителен към тях. Направи им дрехи за пътешествие и им каза: Хайде сега, излезте вън от своята бременност, вън да народите деца, да понесете последствията на своето положение и един ден, когато повярвате, пак ще се върнете в рая. Бог им даде раници, даде им пари за път, и ги изпрати в света, като им каза, че оставя света на тяхно разположение. Обаче, за да не се върнат обратно в рая, Той остави ангели да го пазят, докато те придобият това, което им трябва и се върнат отново в света. По-нататък да оставим другите работи настрана, вие сте ги чели сами. Казват, че човек не трябвало да има много желания. В рая имаше

много желания, хиляди желания, но само едно от тия желания беше забранено. Хиляди дървета имаше в рая, от които можеше да се яде, но само от едно дърво не можеше и не трябваше да се ядат плодовете му. То беше забранено дърво. В живота само едно нещо е забранено. Следователно, желаете само онова, което не е забранено. Значи, само едно нещо има, което е забранено. Щом го пожелаеш, ще станеш бременен. Щом станеш бременен, никой вече не може да ти помогне. Знаете ли какво нещо е бременността? Тя представя една връзка, в която никой не може да ти помогне, освен Бог. Този въпрос никое друго същество не може да го реши, освен Бог. Има едно предание, че след грехопадането Бог изпратил един милион ангели да помагат на хората. Като слезли на земята, и те загазили. Като видели техните дъщери, те се оженили и си народили деца. Онези ангели, които се оженили, наплодили се, размножили се, и останали на земята. И в Писанието се казва, че Христос дошъл първо да помага на падналите ангели, които някога дошли на земята да помагат на хората. Христос искал първо тях да събуди, а после хората. Това е предание. Аз не искам да вярвате в това предание. Аз не съм за сляпата вяра. Това е суеверие. Според мене, вярата, това е най-великия закон на човешкия ум. Когато човек работи с вяра, в него се заражда голяма светлина. Когато работи с вярата, човек е във връзка с всички светове, в които живеят разумни същества. Вярата не е произволен закон. Ако хората имаха развито чувство на интуиция, те биха могли да влязат в пряка връзка с тия разумни същества от другите светове. Ако астрономите се занимават с въпроса има ли жители на Марс или няма, и някои от тях даже са забелязали, че през известни число-години на Марс се явява известна светлина, колко повече могат да влязат във връзка с тия същества, всички по-напреднали хора от земята. Това показва, че марсовите жители искат да влязат в съобщение с хората на земята, затова изпращат като сигнали своята светлина. Но хората, като не разбират техните закони, не могат да влязат в съобщение с тях. Светлината, с която хората на земята си служат, не е още толкова

силна, че да може да отговори на жителите на Марса. Сега хората са намислили да могат да влязат в съобщение през радиоактивните вълни в съобщение с жителите на Марса. Колко години ще им вземе това време, не се знае. Този въпрос, обаче, има ли жители на Марса или не, и децата могат да го разрешат. А умните хора и досега още не са го разрешили. Защо? Ето как гледам аз на въпроса. Детето е ясно небе, и при такова небе то лесно може да види звездите. Обаче, учените хора, поради мъглата на своя ум, не могат да видят звездите на небето. За тях небето е облачно, те нищо не могат да видят. Човек трябва да се освободи от мъглата на своя ум. Това значи: Човек трябва да се освободи от онези желания, които се наплодиха от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Какви ли желания не се явяват у човека? За пример, всеки от вас понякога иска да бъде красив. Защо искате да бъдете красиви? Защо искате понякога да бъдете силни? Какви са подбудителните причини за това? Понякога искате да бъдете умни, да бъдете добри. Кои са подбудителните причини за това? Причините се различават. Ако подбудителните причини, които раждат силите, не помагат за развиване на ума, нито помагат за вашето добро, вие ще хванете крив път. Всеки човек е изложен на едно отклонение от правия път.

Сега това, което ви смущава, е, че вие се чудите как е могъл Господ да създаде такъв свят. Помнете, че светът не е създаден само заради вас. Вие гледате много тясно на нещата.

Преди вас са съществували и други светове, не е само вашият свят. Преди хората са съществували и други светове, други същества. Тъй щото, човек е десети поред. Десет категории разумни същества са били създадени преди човека. Този свят е създаден и за човека. Не значи създаден само за човека. А човек пък е обект за духовния свят. Всеки човек е предмет, с който се занимават ангелите. Те се занимават с неговия ум, с неговото сърце, с неговата душа и с неговия дух. Ангелът вижда и най-малките същества, които хората едва с микроскоп наблюдават. Учените поставят тия малки същества,

микроби наречени под микроскоп и наблюдават какво правят. Като влязат в човешкия организъм, те го разрушават. Често ангелите наблюдават под микроскоп вашите мисли, чувства и желания, гледат ги как се движат, какво правят. Това съставя предмет за изучаване. Така и вие седите понякога пред някоя каса и наблюдавате, мислите как да отворите касата. Турите един ключ, не става. Турите втори ключ, пак не става. Вие седите, мислите как да разрешите въпроса. Най-после турите един ключ, и касата се отваря. След това започвате да вадите от нея малки търкалца. Като ви гледа, ангелът се чуди защо ви са тези търкалца, какво ще правите с тях. Те разбират най-после, че вие се интересувате от златото. Ангелът вижда, че туряте това злато във вашата торба. Но ето идват двама стражари, хващат този човек, завеждат го при прокурора и там започват да пишат различни книги. Този човек вижда, че няколко души около него започват да му образуват съдбата. Те са го хванали и започват да цитират закони, членове, загдето си позволил да отвори касата. Сега ангелът седи, вижда всичко това и намира, че всичкото престъпление се заключава във факта, че парите са извадени от касата и са турени в друга някаква каса. Според него това не е престъпление. Според ангела престъплението седи в кривата мисъл на човека, че мисли какво като извади парите от касата, ще уреди работите си, ще уреди живота си. Там е всичкото заблуждение. Заблуждението и грехът на Ева не е в това, че хапнала от плода на забраненото дърво, но като хапнала, тя помислила, че по този начин ще може да уреди живота си, ще може да придобие повече знания.

Досега съм слушал много българи да ми казват: Ти остави тази философия, не ми разправяй за нея, но пари, пари ми трябват мене. Остави ти философията на парите. Ако е въпрос за пари, аз мога да ти кажа къде има заровени пари, заровено злато в земята. Аз съм богат човек. Как? - Аз зная едно голямо богатство около десет тона, около десет милиона тона злато има заровено. Къде е то? - То е разтопено в океаните. За да извадиш това злато от водите на океаните, трябва да

изпариш всичката вода и златото ще остане свободно. Можеш ли да ми кажеш за колко милиона години ще измариш всичката вода и колко въглища и дърва трябва да имаш на разположение, за да освободиш всичкото злато от океаните? Според някои учени, златото във водите на океаните възлиза над десет милиона тона, а според моите изчисления е повече, но не искам да споря с тях, съгласен съм, че златото в океаните е десет милиона тона. За мене е важно, че трябва да знаете какво някои от вашите желания са толкова постижими, колкото е възможно да извадите златото от водите на океаните. Като знаете това, щом се натъкнете на някое подобно свое желание, не си губете времето с него, да го постигнете. Това желание е толкова постижимо днес, колкото е възможно реализирането на идеята за перпетуум-мобиле. Преди години един господин, който се занимавал с идеята за перпетуум-мобиле, беше дошъл в нашето братство. Той беше станал толкова подозрителен, че се страхуваше от всичко. Един наш приятел го закачил, като му казал, че ако делото му успее, трябва да даде нещо на братството. Като чул това, той се уплашил, че ще му откраднат откритието и се отдалечи от нас. Толкова беше станал подозрителен. Той се боеше да не го изиграят. Според мене казвах му, че малко още не му достига, за да реализира идеята си. Трябва му само един грам тежест на едната страна, за да се завърти колелото, да се измени равновесието. За мене лично този въпрос е разрешен. Братът не направи добре, че смути духа на този човек. Трябваше да го остави свободен, да не усилва повече неговото подозрение. Този човек е на около 60 години. Добър човек е, добре работи. Мнозина считат, че този човек е изгубил времето си с тази идея. Но той е прекарал досега един целомъдрен живот, (изглеждаше) като момък на 30 години. Цели 30 години вече как се занимава с тази идея, вследствие на което лицето му е светло, хубаво, очите бистри. Той така (е) погълнат от идеята си, че нито жените го интересуват, нито парите го интересуват. Той е зает с мисълта си. Той мисли, че като реализира идеята си, ще спаси света, ще подобри неговото

състояние. И за него е добре, защото тази идея за перпетуум-мобиле го спасява и от жените, и от парите. Той казва: Аз не се страхувам от страдание. Всичко това той е постигнал благодарение на този свой труд. Той казва: „За нищо не давам своите идеи“. За никакви пари, за никакви жени не я давам. Този човек е на около 60 години, но изглежда на около 30 години. Казвам му: Всичко хубаво, което имаш, се дължи на тази идея перпетуум-мобиле. Не му казвам, че тази идея е непостижима, но казвам му, че когато и да е, той ще я постигне. Според мене, да откриваш перпетуум-мобиле, то е все едно да се обновиш, или да се подмладиш, или да възкръснеш. Това са все синонимни думи. Перпетуум-мобиле означава възкресение на душата. На земята тази идея се изразява като машина перпетуум-мобиле, а в умствения и в чувствения свят, това са процеси, които трябва да станат. Това е един важен процес, важен въпрос.

Христос казва: „Понеже ви казах това, скръб изпълни сърцата ви“. Когато кажете на един човек, че това, което той мисли, не може да го изпълни, става му мъчно. Една сестра ме питаше: Защо казвате, че не можем в този живот да станем светии? Казвам й: Аз още не съм станал светия, че вие искате преди мене да станете светии и светици. Вие трябва да постъпвате свято, а що се отнася до светийството, това не е лесна работа. Да постъпвате като свети хора, и това даже е голяма работа. За вас е важно да постъпвате право, няма какво да мислите за светийството. При това светиите са много смирени хора. Цялата история няма по-голям светия от Христа. Той казва за себе си, че като се намерил в рабски образ, смирил се, подложил си гърба на удари, като обикновен човек. Ние виждаме Неговото голямо знание, но като дошли римските войници при Него, Той приема всичко. Той се подчинява на римските войници и се оставя да го заковат на кръста. Где се крие силата на Христа? В Христа има една особена силна характерна черта. Със своето смирение Той се показа на духовете на земята слаб, немощен. Те казаха: Слаб е Той, няма какво да се плашите. Ние Го вързахме. Да се приготви една арка за Него. Ние Го

водим в нашето царство и ще Му дадем да се разбере как смее да идва в нашето царство. В онзи свят имаше голямо знамение. Те водеха вързан Христа, но Той даде такъв ритник на вратата на ада, че изпокърти всичко. Христос нямаше камшик, но с ръката си удари този-онзи и им каза: Какво седите още тук? Хайде навън. Елате с мен, в три дена всичката работа ще се свърши. И така стана. Всички дяволи се изпокриха. Дяволът знае какво нещо е ударът на един светия. Като те удари един път, ти ще помниш този удар цели десет хиляди години наред. Като те удари един път светията, ти няма да се спреш дори до слънцето. След тази победа Христос трябваше да слезе и по-долу от ада, дето намери затворниците и ги освободи. Щом ги освободи, Той го поведе към небето. След това Той отиде при Отца си и показа, че спечели победата. На земята хората мислеха, че победиха Христа, а Той замаскира положението и свърши работата. Христос е колективно същество. Той имаше един плам, даден от Бога, който духовете не можаха да разберат. След като победи всичко, Той се качи на високо и каза: Свобода на всички! И всички онези духове, които бяха из въздуха, Той ги катурна, свали ги долу. Колкото лоши духове имаше по света, Той ги очисти. Колкото останаха свободни, крият се из горите, из пещерите и тук-там измежду хората.

Сега у вас се заражда мисълта дали всичко това е вярно или не. Аз не искам да вярвам, но гледайте на това като на един разказ, като на забавление. Не мислете, че е вярно, но не мислете, че не е вярно. Ако мислите, че не е вярно, грешите; и ако мислите, че е вярно, пак грешите. Не казвате, че съм дошъл да ви говоря неверни работи. Ако съм дошъл да ви лъжа, кажете ми какво ще спечеля от това? Какво ще придобия, ако ви излъжа? Аз не се нуждая от нищо. Сега и аз казвам на всички: Хайде навън. В три дена никой да не остане тук. Какво означава това? Хайде, излезте от тези гробища, в които страдате. Освободете се от всички пъшкания и охкания, от всички сълзи и страдания? Какво ще плачете, че мъжът ви умрял? Кога е умрял мъжът ви? Ако наистина е умрял, това не говори добре за вас. Ако

дъщеря ви е умряла, това не говори добре за вас. Това показва, че вие сте ги уморили. Баща ни умрял. Защо? Вие го уморихте. Христос защо умря? Вие Го уморихте. И сега ще седнат да плачат, че Христос умрял. Хайде всички навън! Навън старият ред! Човещина се изисква от всички. Мисъл, доброта, сила се изисква от всички. Какво ще ми разправяте вие? Това е свещената религия. Трябва да се освети името Божие на земята. Ние не съдим никого, защото дето има съдба, там няма спасение. Мнозина очакват да настъпи деня на второто пришествие, когато светът ще бъде съден. Ако чакате съдът да дойде да ви съди, вашата работа е изгубена. Преди да дойде страшният съд да ви съди, за вас има спасение. Щом дойде страшният съд, опасна ви е работата. Грешните ще отидат на вечен огън и мъчение, а праведните ще отидат горе. Праведните, които са правили добро, тяхната работа е свършена вече. Какво очаквате повече? Грешният не може да бъде праведен, и праведният не може да стане грешен. Време е още сега да решите, преди да е дошъл съдният ден. Ако сега решите въпроса, във ваша полза ще бъде всичко. Ако решите отпосле, времето е изгубено. Какво се иска сега от вас до Великден, За пример? Какво показва днешният ден? Той показва онази велика Любов, която имал Христос към своите братя. Към кои свои братя? - Към всички онези страдащи души, които са отправили ума си към Бога и са Го молили да им помогне. В каквато форма и да са молили, това не е важно. Те са вярвали в Бога и са Го търсили. Сега вие трябва да бъдете свободни от всички предубеждения. Спасението седи в Божията Любов, в нищо друго, а тя е плод, който спасява. Любовта е храна за душите. Духът ражда Любовта. Той е нещо непознаваемо. От Него иде животът, от Него иде светлината, от Него иде свободата, от Него иде знанието. Но без Любовта нищо не можете да направите. Ако вие не възприемете тази любов, която иде от Духа, вие не можете да бъдете спасени. Ако не пиете вода, ще умрете, ако не дишате, ще умрете; ако не приемете светлина, ще умрете. Ако не мислете, ще умрете. Ако не любите, ще умрете.

Сега аз се спирам на онова време преди създаването на света. И тъй, както сега го виждам, и тогава е съществувала Божията Любов. И тогава е съществувала Божията мисъл. Под влиянието на тези две сили светът е започнал да се строи. Това, което сега виждате, не е нищо друго, освен резултат на Божията мисъл и Божията Любов. Бог е изпратил своята любов и мисъл в света. Тъй щото, сега на вас не ви остава друго, освен да изучавате тази любов и мисъл, които са действували. Сега вие всеки ден сте недоволни от нещо. Някой е недоволен, че не е свършил училище, не е свършил гимназия. Хубаво е било да свърши, но не е свършил. Друг е недоволен, че не е свършил университет. Трети е недоволен, че баща му не е богат. Четвърти е недоволен, че не е виден проповедник или музикант, или художник. И това е хубаво, но не е най-важното. Най-важното за вас е спасението. На всинца ви трябва Любов, да се запали у вас свещеният огън на Любовта. И тогава старият ще се подмлади. Старият трябва да стане умен, а умният трябва да стане добър. Който е силен, той се нуждае от ум. Който е умен, той се нуждае от доброта. Ако имате и трите качества, нужна ви е Любов. Вие трябва да разбирате Любовта, защото чрез Любовта иде силата в света, иде знанието, иде и добротата. Доброто е плод на Любовта. Това е великият закон в света. Вие ще кажете, че любовта е измама, измама на сърцето. Не, това не е никаква любов. Любовта освобождава. Тя носи радост за всички хора, за всички ония, които мислят. Вие можете да направите опит в това отношение. Вие можете да направите ред опити по отношение на любовта. И аз мога да ви приведа ред примери, но те няма да бъдат такива, каквито опити вие можете да направите. Доколкото човек вярва в Бога, дотолкова може да Го познае. Вие не можете да познаете Бога, докато не Го любите. Не може първо да Го познаете, и тогава да Го любите. Този, когото познаваш, ти трябва да го любиш. Ако ти не любиш брата си, когото виждаш, как ще любиш Бога, когото не виждаш.

Сега мисълта, която искам да остане в умовете ви, е следната: Всичко, каквото имате, каквито опитности сте придобили, е ценно, но всичко това трябва да мине през Божествения огън, да се претопи и да остане ценното от него. Сегашният ви живот ще мине през огъня на Любовта, и всичко, което остане след този огън, то е ценното. На него можете да разчитате. Това е вашето богатство. И онова, което можете след това да организирате, в него седи вашият живот. След това вие ще влезете в света на Любовта. Има един свят, в който всичко е постижимо. Това е светът на Любовта. Там всички човешки желания се постигат. Апостол Павел, който имаше тази опитност, казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят". И затова казвам: Търсете първо Божията Любов. Като срещнете един човек, не е мъчно да го познаете. Вие не познавате ли една свещ дали хубаво гори или не познавате? Познавате. Значи, ако имате една свещ, вие ще я познаете дали гори хубаво или не, а като срещнете един човек, не го познавате дали гори хубаво или не гори. Тогава къде седи вашето знание? Аз не казвам, че не познавате нещата, но вие имате една крива мярка за нещата. Какво нещо е човекът? Когато добрият човек влезе в един дом, дето има болен, без да го познавате, вие ще разберете, че то е добър човек по това, че вашият болен ще оздравее. Ако работите ви са били заплетени, ще се подобрят. Ако времето е било облачно или задушно, непременно ще стане някаква промяна. Страна, или град или село, дето има добри хора, там винаги ще има плодородие, винаги хората ще живеят по-добре помежду си, там винаги небето ще бъде по-ясно, по-хубаво и по-приятно. Добрият човек е като извор, от водата на който всичко расте и се развива. Потребни са добрите хора в света. Не че всички трябва да го знаят. Добрият човек не се нуждае от това да бъде познат на всички хора. Изворът, който извира от планината, не иска да го знаят хората, но без да иска всички го знаят. Той се проявява без да иска. Той образува цяла река. Дето мине, на всякъде се проявява. Но този извор, като започне да слиза от планината, няма да бъде вече

така чист, както е бил в самата планина, в началото. Като дойде до морето да се влее, той ще бъде мътен. Погрешката не е негова. Погрешката му седи в това, че той е поел нечистотиите на всички хора. Като е услужил на всички хора, той е станал нечист. Водата ни най-малко не съжалява, че е станала нечиста. Тя казва: Аз искам всички хора да бъдат чисти. Въздухът пък казва: Аз искам всички хора да дишат, всички хора да мислят право; водата, която пием, ни показва, че всички трябва да бъдем чисти. Светлината, която възприемаме, ни показва, че всички трябва да бъдем любящи. Така казват, водата, въздухът и светлината. Писанието казва: Чистите по сърце ще видят Бога. „Онези, които ме търсят, ще ме намерят". Значи, онези, които мислят, ще ме намерят. За онези, които любят Бога, е казано, че Бог ги е написал на своята длан. Дето ходи, Той ги носи със себе си, написани на Неговата длан. Достатъчно е да погледне на дланта си, за да си спомни за тях. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш написан на дланта на Бога. И като погледне на дланта си, да каже: Имам едно дете, което ми е приятно, защото живее така, както искам. Какво по-хубаво от това в света, да мязаме на Господа, да живеем като Него в мир. Какво правят сегашните хора? Като се съберат няколко души, веднага започват да спорят кой в какво вярва. Оставете вашите вярвания. Когато някой добър човек дойде в къщата ви, за вас е важно дали ще станете здрав, ако сте били болни. Като дойде в къщата ви един човек, вие не трябва да го питате в какво вярва, но ако е жаден, дайте му вода да пие. Ако е гладен, дайте му да се нахрани. Ако е уморен, оставете го да си почине. Запитай го откъде иде, посрещни го добре, а после вече кажете да си поговорите и за други работи. Това значи любов. Нека този човек ти бъде като брат. Вие ще започнете да го питате: Ти от нашите ли си? Всеки, който върши Волята Божия, е от нашите. Всеки, който е силен, е от нашите. Всеки, който е умен, е от нашите. Всеки, който върши добро, е от нашите. Това са нашите братя и сестри. Това е малко меко казано. Така и вие можете да говорите. Сега аз искам да ви остане нещо днес

от това, което говорих. Аз искам да ви дам нещо и да взема от вас нещо. Какво можете да ми дадете? Най-първо от вас искам да посветите своята сила на Бога. После искам да посветите своята мисъл на Бога. Искам да посветите своята доброта на Бога. Искам да посветите своята любов на Бога. Готови ли сте за това? - /Готови/, това не искам за себе си, искам го за Бога. Аз искам да посветите всичко това не за онзи Бог на разногласието, но за онзи ваш Баща, Който ви е давал, давал досега живот, Който ви е давал сила, Който ви е давал всички радости. Аз искам да посветите всичко за Онзи Бог, за Онзи ваш Баща, на Когото всичко дължите. Като излезете вън, ще видите всичко, каквото този ваш Баща е създал за вас. Той е създал небето, звездите - всичко е създал за вас. Щом сте дошли на земята, в това велико училище вие трябва да учите, да видите какво е създал вашият Баща заради вас. Вие не трябва да бягате от това велико училище. Много хора искат да се освободят от земята. Те казват, че земята била „юдол плачевен“. Казва се в Писанието, че Дух Божий се носеше над земята. И като погледна Бог на земята, на тази своя дъщеря, Той каза: Да бъде виделина на нея. И стана виделина. Земята е дъщеря на Бога, а вие сте нейни деца. Казвате: Нима земята може да ражда? Ражда земята. Но ако приемете това нещо по човешки, вие съвсем ще се объркате. Аз не искам да мислите, че земята е точно такава, каквато я виждате отгоре. Това, което отгоре виждате, никаква земя не е още. Очите ви трябва да се отворят, да видите какво нещо е земята. Материята, от която е направена земята, е толкоз чиста, че се равнява почти на онази първична материя, за която ви казвам, че ако искате да получите един грам от нея, трябва всички фабрики по света да работят цели три хиляди години, за да създадат този грам материя. Това, което виждате отгоре на земята, това е човешкото и животинското. Вътре в тази материя прониква Божественото, което постоянно организира човешкото и животинското. Божественото постоянно подтиква тази мъртва, неорганизирана материя още и я подбужда към живот. Така подтиква Той и умрелите хора. Бог отива

от време на време над гроба на някой умрял и го пита: Защо те туриха тук? - Крадях и убивах на земята. Е, повече да не крадеш и да не убиваш. После отива на гроба на някоя невеста и я пита: Защо ти си тука? - Изневерих на мъжа си, и той ме уби. Стани и повече да не изневеряваш. После той отива на гроба на някой слуга и го пита, защо е заровен на това место? - Крадох господарите си. - Друг път да не крадеш. След това отива на гроба на някой съдия, и него пита, защо са го заровили в земята. На всички Бог казва: Станете и повече не грешете. Мнозина искат да знаят как ще бъдат погребани. Съжалявам, че не мога да им отговоря. Аз повече бих желал да се интересувате от това, как ще възкръснете, от колкото как ще бъдете погребани. Хората се интересуват как ще бъдат погребани, като умрат, а не знаят, че те и сега не са живи. Мислите ли, че вие сте живи? Като наблюдавам хората, виждам колко са слаби във вярата си. Един евангелски проповедник проповядвал пред своите пасоми, че не трябва да се плаче за умрелите. За тази цел той си послужил с различни стихове от Евангелието. Както проповядвал, идват да му съобщят, че неговият шурей умрял. Като видял жена си разплакана и той заплакал заедно с нея. Това било тъкмо след проповедта му.

И аз се чудя защо трябва да се плаче за умрелите. Сега, аз не искам да ви огорчавам, но задайте си въпрос, защо плачете, когато някой от вашите ближни умре. Жената плаче за мъжа си, че умрял, главно поради това, че няма кой да работи за нея, няма кой да я гледа. Бащата плаче за сина си, защото няма кой да работи за него. Като разгледате скръбта на хората от психологическо гледище, ще видите, че в нея се крие нещо користолюбиво. С това аз не искам да кажа, че е добре да умре човек, но трябва да си дадете отчет защо плачете за своя покойник. Според мене, човек умира, защото няма кой да го обича. Когато видя някой умрял, приближа се при него и го питам иска ли да възкръсне, но той казва: Не искам да възкръсна, защото ще ме бият хората. Е, тогава върви си. Добре, че се освободих от жена си, от дълговете си. Имах много дългове на земята. Ако ме върнеш да

живея, ще продължиш страданията ми. Когато някой иска да го възкръся, аз го питам: Готов ли си да служиш на Господа, да проповядваш Словото Божие? - Трудна работа е тази. Какво ще проповядвам? По-добре да си вървя. Мнозина ме питат: Защо не възкресиш някого? - Досега аз не съм срещал нито един човек, който да (е) пожелал да възкръсне, да служи на Господа. Питам: Като възкръсна Христос, кои повярваха? Еврейският народ повярва ли във Възкресението? Колко души повярваха? Отначало повярваха само 500 души. След това повярваха 3000 души и едва след 2000 години се увеличиха вярващите, силата на Христа дойде. Христос проповядва вече не чрез една уста, а чрез хиляди. Днес Той навсякъде проповядва. Когато Христос проповядва, Той ни изпитва. Той ни изпитва. Той ни изпитва в Любовта.

Питам: В какво седи вярата? Вярвайте в онова, което ще стане. Ще кажете: Може ли? - Опитайте. В Писанието е казано: Потърсете ме в ден скръбен. Но това не значи, че трябва да се изолираме от хората. Не е правилно да се изолираме. Може да се изолираме, но от кого? От всички лоши хора. А да се свържем с всички добри по лицето на земята, дето и да се намират те. Ако искаш да успяваш в живота си, трябва да се свържеш с всички добри хора по лицето на земята. Трябва да се изолираш от всички лоши мисли и желания на хората, понеже те ще те спънат. Лошите хора не трябва да мразиш, но трябва да се изолираш от тях, за да се свържеш с всички добри хора. Свържи се с добрите хора. Иначе вие няма да намерите в живота си това, което търсите. Сега аз да ви представя как трябва да бъде това, как трябва да се свържете с добрите хора. Някой казва, като се оженим. Аз не съм против женитбата, но казвам: Да не се разлъчва това, което Бог съчетал. Това значи да се ожени човек, да има една другарка, с която през целия живот да не са си разменили нито един остър поглед, да не са си казали нито една обидна дума, нито да са си отправили едно лошо чувство, било то явно или тайно. Така трябва да бъде и от двете страни. Пък и синът, и дъщерята трябва да живеят по всичките

правила. И слугите трябва да живеят по всичките правила. Вие трябва да обичате слугите си. Не е лошо човек да бъде слуга. И синът е слуга, само че той служи без пари. Той се учи на Божия закон. Бащата казва: Синко, изпълни моята воля от любов, както и аз изпълнявам Волята Божия. Един ден моят успех ще бъде твой успех. И твоят успех ще бъде мой успех. Ако работим за Бога, ние работим и за себе си. Ако не работим за себе си, ние не работим и за Бога. Питам: Де са отишли онези, които са работили изключително за себе си? Те са отишли на гробищата. Всички онези, които имат паметници на гробовете, са все от онези, които са работили само за себе си. На тия паметници аз бих поставил следния надпис: Прости ни Господи, че сме работили само заради себе си. Възкреси ни, и след това ще работим само заради Тебе. Който служи на Бога, в бъдеще няма да има никакви гробища. Ако отидете на някой гроб, вие четете: Тук лежи един млад и зелен, който погина за своето Отечество. Кое е нашето Отечество? Ако нашето Отечество е Земята, или е ако е Царството Божие, към него именно ние трябва да се стремим. Ако всички ние служим на Царството Божие, ще бъде добре за всички народи и държави, за всички общества и за всички домове. Този закон ще подобри положението на всички. Това не трябва да бъде само за едного, но за всички. Българската поговорка казва: С един камък къща не става. Всички хора трябва да служат на този велик закон. Гробищата съществуват, понеже ние не служим на Бога, но служим на себе си само. Който съзнава, че е сиромах, той служи на себе си. Който съзнава, че е богат и той служи на себе си. Който съзнава, че е умен, той служи на себе си. Който съзнава, че е силен, той служи на себе си. Който съзнава, че е добър, той служи на себе си - нищо повече. Това е моята максима. Пред моя ум седи друг един (в)сеобемащ ум. Пред моята сила седи друга една по-велика сила и пред моята доброта и любов седи друга една доброта и любов. И затова като погледне човек към тази сила, трябва да си каже: Колко е велика, Господи, Твоята сила. На нея принадлежи всичко в света. Така

казвам аз на себе си, така трябва да кажете и вие в себе си. Господи, аз посвещавам своята сила, своя ум, своята доброта и своята любов за служене на Тебе. Всичко това иде от Тебе и го посвещавам за служене на Тебе. Не искам да го задържа за себе си. Аз взимам това като един велик закон.

Сега пожелавам на всинца ви да служите на Бога. Това е едно благо за всички.

Сега ще прочета няколко мисли от един учен човек от книгата „Светът на великите души“.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

27. неделна беседа от Учителя, държана на 5 април, 1936 година. София-Изгрев

ЗАВЕДОХА ИСУСА

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета само две думи и върху тях ще говоря. „Заведоха Исуса“.

„Духът Божий“.

В български език има една поговорка: „С един камък къща не става“. С два камъка може да се постави основа на къщата, но с един камък основа на къщата не може да се постави. Тази поговорка е относителна. Тя се отнася до сегашните камъни, на физическия свят, но има камъни, от които един само е достатъчен да се направи къща. Едно малко житно зърно не може да изхрани цял свят, но дайте му време на порасне, в продължение на 12 години той ще може да изхрани цял свят. Невъзможните неща са мъртви, а възможните са живи неща - нищо повече. Когато казваме, че нещо е невъзможно, ние разбираме, че там е смъртта. Когато казваме, че нещата са възможни, там е животът. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е невежеството, там знанието не прониква. Когато казваме, че нещо е възможно, там е знанието. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е безсилието; когато казваме, че нещо е възможно, там е силата. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е злото; когато казваме, че нещо е възможно, там е доброто. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е справедливостта. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е несправедливостта. Когато казваме, че нещо е възможно, там е несправедливостта. Когато казваме, че нещо е невъзможно, там е несправедливостта. Така вървят работите. Това показва, че нещата биват възможни и невъзможни.

„Заведоха Исуса“. Това завеждане не беше приятно на Христа. По добра воля ли отиде Той? Той не отиде по добра воля. Това желание му беше наложено отвън. Това завеждане стана по стечение на известни обстоятелства. Според индуската философия ще кажат, че това е карма. Според християнската философия ще кажат, че така е било определено от Бога. Според сегашните учени ще кажат, че това се дължи на важни социални условия. По какъвто и да е начин, нещата донякъде се обясняват, но все необяснени остават. Не е въпросът само да се обяснят нещата. Аз мога да обясня на един човек защо някой е богат, а друг - беден, но какво ще се ползува той от това обяснение? Какво ще се ползувате от това, че един човек е добър. Каквото обяснение и да се даде защо един човек е добър, а друг - лош, вие няма да се ползувате нищо от това обяснение.

Казвам: Вие трябва да се спрете на научната страна. Аз харесвам учените хора в едно отношение: те правят малките работи ценни. Те не се занимават с големи работи. Богословите, За пример, искат да знаят дълбоки работи за Бога. Учените хора, обаче не искат да се занимават с такива големи работи. Те казват: Тези работи не са за нашия ум. Те се занимават с атомите, с малките реакции, с растенията, с буболечките. Що се отнася за големи работи, те не се занимават с тях. Богословите се занимават с много големи философски работи. Учените хора не се занимават с въпросите, кой е прав и кой крив. Религиозните хора се занимават с въпросите, кой е прав и кой е крив. За да знае човек кой е прав и кой е крив, той трябва да бъде умен, силен, добър и справедлив. Ако човек е безсилен, ако няма никаква доброта в себе си, ако не е умен и ако няма никаква справедливост, как ще знае, кой е добър и кой не, или кой е прав и кой е крив? Сега не мислете, че това, което ви говорят, ще влезе в контраст с вашите възгледи. Има неща, с които не можем да влезем в контраст. Ние не можем За пример, да влезем в контраст, в противоречие с водата, с въздуха, със светлината или с храната. Как ще влезете в конфликт със светлината? Как ще се карате със

светлината? Невъзможно е да се караш със светлината. Това, което ти каниш, което само не идва при тебе, реално ли е или не?

„Заведоха Исуса". Реално ли е това нещо или не е? Мислиха Христа за виновен, намираха, че не върви в правия път, както другите хора. Според еврейската философия евреите намираха, че Христос не върви в правия път, не работи в интереса на тяхното въздигане. Това е разбиране. Но аз не искам да се спирам върху социалната страна на въпроса. Аз не искам да говоря за последствията. За мене не е важно кой е прав и кой крив. Сега не му е времето да се търси кой е прав и кой е крив. Ще дойде ден, когато ще се знае кой е прав и кой е крив. Сега (е) важно човекът да яде от обеда, който се приготовлява. Кой го е купувал, кой го е правел, кой го е солил, това не е важно - важно е обедът да се възприеме. Представете си, че вие имате една дарба, добре развита, която може да ви спаси от всички злини. Представете си, че при днешните социални въпроси, при днешната немотия и сиромашия вие имате такова знание, че каквото пипнете с ръката си, всичко става на злато. Ако имате такова знание, не можете ли да разрешите с него всички социални въпроси и всички социални мъчнотии? Представете си, че съм гладен. Влизам в една гостилница, но нямам пет пари в джоба си. Обаче, имам на разположение няколко камъчета, всяко от което тежи от 100 до 250 грама. Взема си едно, две яденета, нахраня се добре и след това стисна едно от камъчетата в ръката си. То веднага се превръща в злато. Давам тогава на гостилничаря това камъче, т. е. това парченце злато, и излизам вън от гостилницата. С това аз си представям случаи, които стават много рядко, почти невъзможни случаи. Тези случаи са почти изключения. Аз си ги представям в най-добрата страна. Представете си друго нещо: Вие имате такова знание, такова прозорливо (око) ако, с което можете да предвиждате нещата, които ще станат след сто години. Какво ще бъде вашето положение, ако имате такова знание? Или представете си, че сте такъв певец, че като запеете, всичко наоколо ви млъква. Или представете си, че сте такъв музикант, че като засвирите, всичко

наоколо ви млъква. Наистина, такива певци и музиканти още няма по света, но ще дойдат някога. Ще има такива певци и музиканти из света. В гръцката митология се разправя за един от гръцките герои, Орфей, който бил такъв певец, че като запявал, всичко наоколо млъквало. Доколко това е вярно, дали е така или не, върху него не се спирам. Това оставам на историята. Но казвам: Има нещо в човека, което можете да проверите. Има нещо, на което вие можете да разчитате. Вие говорите за вашата душа, но никога не сте опитвали какво можете да направите с вашата душа. Вие говорите за вашия дух, но никога не сте опитали какво можете да направите с него. Едва сега хората говорят за своя ум, какво могат да направят с него, или какво друго могат да създадат с него. Обаче, никой не е опитал своя дух или своята душа. Даже и вярващите не се спират върху своя дух и своята душа. Те казват: Тези работи са високи, не са за нас. Те разрешават въпроса по един странен начин. Те казват: Този вярва в Бога или онзи не вярва в Бога. Първо аз искам да зная в кой Господ трябва да се вярва. - Ще кажете, че един е Спасителят на света - Христос. Те и будистите имат един спасител. Като отидете при мохамеданите, и те си имат един Мохамед. Християните пък казват, че Христос е техен спасител. Преди Христа имало и други учители, водители на човечеството. Учениците на тези вери могат да спорят помежду си, но от този спор нищо не може да излезе. Християните казват, че Христос казал, какво всички, които са дошли преди него, са крадци и разбойници, какво ще кажат тогава за онези, които ще дойдат след Него? Онези, които разсъждават буквално, те казват, че всички преди Христа са били крадци и разбойници. Обаче, Христос съвсем друго нещо е разбирал под думата крадец и Той описва какво нещо е крадецът. Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби. Аз, обаче, дойдох да дам живот, и то преизобилно“. Значи, всички, които са дошли преди Христа, са дошли с идеята да си намерят овце и да ги ядат и доят. Че и Мойсей дойде преди Христа. Ако разсъждават така буквално ще излезе, че и Мойсей беше крадец и

разбойник. Не е така. Всички онези, които са дошли на земята да научат хората на доброто, те не са крадци и разбойници. Онези, обаче, които са дошли да научат хората на злото, за тях се казва, че са крадци и разбойници. Те постъпват по друг начин. И след всичко това ще разправят за страданията на Христа. Няма какво да ми разправят хората за страданията на Христа. Днес Христос пак страда, но вътре в човека. Няма какво да ми разправяте как измъчвали Христа. Важно е какво ще правите сега. Не е въпрос за този Христос, Който е дошъл да страда, да изкупи човечеството. Важно е какво трябва да направите с този Христос, Който е у вас? Той е личен въпрос, който можете да разрешите като Пилата, да си измиете ръцете и да махнете от себе си всякаква отговорност. Най-лесно е да кажете: Такива са условията. Майка ми ме е родила такъв, баща ми ме е родил такъв, повече не можа да направя. В Пилата няколко пъти се яви желание да освободи Христа и по случай празника на Пасхата, когато се освобождаваше по един престъпник или затворник, той запита народа: Искате ли да пусна Христа? - Не, искаме да ни пуснеш Варава, един от най-големите престъпници. Еврейският народ искаше да пусне Варава на свобода, но не Христа. Те намираха, че Христос не е благонадежден. Кой беше прав: Исус или Варава? Евреите обаче, викаха да им пуснат Варава, а Христа да задържат. Първоначално Христос беше при Пилата. След това мина една дълга процедура: коронясаха Го, туриха на главата Му трънен венец, скиптър и всички римски войници Му се покланяха. На другия ден Му дадоха един голям орден за храброст - кръста, който Той носи до едно място и после казва: Не искам повече да нося този кръст. Сега вие го носите. Като стигна на Голгота, римляните Му дадоха друг кръст. Те Му казаха: Този орден вече, щеш - не щеш, ще го носиш. Заковаха Го на кръста. Войниците се гавреха с Него и Му казваха: Ще знаеш, че този орден се дава в знак на голямо достойнство.

Сега като ме слушат да говоря, някои може да разберат нещата криво. Какво представя орденът? Той представя една добродетел.

Човек, който може да носи такъв един орден, той е добродетелен човек. Що е кръстът? - Това беше едно от най-позорните наказания, с което римляните наказваха някого. Сега аз няма да се спирам повече върху този въпрос, защото днес около 200-300 хиляди проповедници говорят по същия въпрос. Друго не ви трябва, освен четете техните проповеди - те ще ви опишат подробно страданията на Христа. По този въпрос при разпитванията от страна на Пилата Христос прояви особена черта. Каквото Пилат Го питаше, Той все мълчеше. Той се учеше на мълчание. Пилат Му казваше: Ти цар ли си? - Ти казваш. - Ама твоят народ те обвинява, че си се представял за цар. - Това е тяхна работа. - Ти за какво си дошъл? - „Дойдох да свидетелствам истината“. „Моето царство не е от този свят“. От две хиляди години насам се проповядва за Христа, и всички Го съжаляват. Питам: Какво е по-хубаво да Го съжаляват, или да следват Неговия път? Ако само половината от християните биха решили да изпълнят Христовото учение, знаете ли какво щеше да бъде положението на съвременното човечество? Но това нещо с насилие не става. То става с дълбоко убеждение. Светът не може да се поправи по човешки. Не мислете, че лесно светът се поправя. Той не може да се поправи в една или в две, а даже и в хиляда години. И в две хиляди години светът не може да се поправи. Той ще се поправи само по Божествен начин. След десет хиляди години светът може да се поправи. Тези десет хиляди години представят десет Божествени дни. Колко са десет дена? - Една седмица и три дена. Много ли е това? Ако кажем, че светът ще се оправи след 20 хиляди години, това са двадесет Божествени дни. Много ли е това? За 20 дена може да стане пътешествие навсякъде. Сега ние искаме да пресилваме нещата, но трябва да знаем, че за да станат нещата по Божествено, изисква се затова знание. Нещата могат да станат бързо, но затова се изисква голямо знание. Сега християните очакват Христос да дойде втори път на земята да съди света. Те очакват някаква привилегия от Него, да ги заведе в рая. Идеята, по която те искат да се домогнат до рая, е крива. Но ако един

професор не го назначат в университета по законен начин да преподава своя предмет, и ако той не знае добре предмета си, ще го държат ли в университета! Най-много една година ще го държат, и след това ще го уволнят. Всички студенти ще кажат: Не ни трябва да слушаме този професор. Той не е сведущ по предмета. Изкуството трябва да се владее. Не е достатъчно човек да има хубава цигулка, но той трябва да знае да свири.

И тъй, сега аз се силя на една страна, а именно да опитате душата си и да опитате духа си! Има един начин, по който можете да ги опитате. Преди няколко дни дойде при мене един господин, на когото майка му умряла. Той ми показа нейния портрет - жена с хубави черти, с отличен ум и с отлично сърце, със силна воля. Синът така обичал майка си, бил почти влюбен в нея и сега казва, че не може да живее без нея, готов е да отиде след нея. Той ме питаше: Какво ще стане с него, ако тури край на живота си? Казвам му: Ако рече да се самоубие, да тури по някакъв начин край на живота си, той ще спъне и себе си, и майка си. Е, тогава съветваш ли ме поне да се оженя, че да създам поколение, да се прероди майка ми чрез мене? - Можеш да се ожениш! Да родиш деца, да ги възпиташ. Мога ли да възпитам децата си? - Можеш, разбира се. Ако вълкът може да възпитава децата си добре, че ти ли не можеш да ги възпиташ? Аз вярвам във възпитанието на човека. Човек може да се възпита. Обаче, хиляди години преди да дойде на земята, той трябва да се възпитава, че като дойде, тогава да прояви качествата си. Така е от мое гледище. Той трябва да живее хиляда години в умствения свят, хиляда години в астралния свят, и най-после да слезе на земята. Сегашните хора бързат. Като поживее някой около 45 години в онзи свят, току бързат да дойдат на земята. Някои остават в онзи свят за около 250 години, някои остават за по-дълго време. Тези, които са по-напреднали, остават на онзи свят за две и повече хиляди години и тогава слизат на земята при хората. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Те са отвлечени, защото вашето съзнание не ги схваща, но явленията в

живота са тясно свързани, те представят нещо цяло. Вие мислите, че хората от другия свят и хората от този свят се коренно различават. Те се различават само по своите стремежи. Разликата е такава, каквато е разликата между малкото петгодишно дете и стария дядо на 120 години. Такава е разликата между съзнанието на човека, който живее на земята и този, който влиза в духовния свят. Във втория има нещо ново приложено. Който е влязъл в духовния свят, той разполага вече със своята душа, със своя дух. Той е напълно свободен.

Какво нещо представя пълната свобода? На човешки ние нямаме пример, с който да представим какво нещо е свободата. Според нас свободен човек е онзи, който е умен, силен, добър и справедлив. Ние още нямаме понятие за онази сила, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази интелигентност, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази доброта, с която човек всичко може да направи; ние нямаме понятие за онази справедливост, с която човек може всичко да направи. Силата, добротата, разумността и справедливостта са свързани заедно. Който е силен, той е едновременно умен, добър и справедлив. И обратното е вярно: Справедлив, добър, умен и силен. Човек не може да бъде умен, без да е силен. Думата слабост подразбира, че слабият човек има възможност да се усилва. Когато човек е слаб, той развива своя ум. Той пренася енергията на силите си в своя ум. Когато стане слаб, човек пренася енергията на ума в своята доброта. И най-после той пренася енергията на добротата в своята справедливост. Не че става по-лош, но той пренася енергията, силата си от едно положение в друго. И с това той усилва последните си качества, с които работи в дадения случай. Вземете от хиляда и от две хиляди години насам хората говорят за себе си, че могат да четат какво написано има по тях. Питам: Колцина от вас са написали книги, по които може да се чете? Досега нито един от вас не е прочел колко косми има на главата си. Колко пъти досега сте се стригали, но нито един от вас не е прочел колко косми има на главата си. Казвате: С това ли ще се занимаваме?

Ако бихте прочели колко косми имате на главата си, както трябва, щяхте да имате някакво щастие. Нито знаете колко косми имате на веждите си. Някой път погледнете на пръстите си, виждате на ноктите си някакви петна, лунички и не знаете, какво значение имат. Друг път погледнете към пръстите си, виждате че те са заострени, не знаете какво представя това заостряне. Погледнете се в огледалото, намирате, че сте красиви. В какво седи красотата? Красотата не е външно нещо. Тя има динамическа сила. Красотата крие в себе си сила, разумност, доброта и справедливост. Като погледнете красивия човек, забелязвате, че от него излиза нещо. Казвате, че някои хора са грозни. Има два вида красота (грозота): външна и вътрешна. Някои хора външно са красиви, а вътрешно - грозни. Други път са външно грозни, а вътрешно красиви. Кое наричате вие грозно? Черната земя не е ли грозна? Тя е черна, грозна, но ражда хубаво жито. Понякога ви се вижда отвратително, но вие си правите от нея тухли и керемиди. С яките камъни пък пукат главите на хората. Хората не използват тези хубави камъни за направа на къщи, но пукат с тях главите си. Понякога те правят с тях чешми, шосета, здание. Това показва, че известен живот е добре използван в миналото. Хубостта всякога показва, че известен живот е добре използван в миналото. Грозотията показва само историята на човека. Грозотията не се дължи само на човека, който я носи, но тя показва, че известен живот от миналото не е бил добре използван. За ангела не може да се каже, че е грозен. Тъй както е изразил своите условия, ангелът е красив. Ако ангелът се яви като човек, той има отлично тяло, една голяма съразмерност в своите черти. Така поне ги рисуват художниците. За Христа казват, че бил красив. Не е въпрос за външна красота, но по строежа на главата, на ръцете, на всички черти и линии в Него имало нещо хубаво, съразмерно. Той имал отличен схватлив ум. Той бил толкова досетлив, че всички равини, всички учители се бояли от Него. За всичко се досещал. Когато искали да го хванат в нещо, не могли. Той всякога ги разбирал. Той имал прозорлив ум във всяко отношение. Че

е бил прозорлив се вижда от това, че Той е предсказал някои неща, които са станали. Христос предсказал какво ще стане в света. Той казвал на евреите: Ето, съборете тоз храм до основи, и аз в три дни ще го възстановя. Той обяснявал много неща, предсказвал много работи с една отривиста реч. В цялата история можете да четете, да видите, как Христос е предсказал какво има да се случи. Но да оставим това настрана. Онова, което предстои да се случи, ще се случи.

- Заведоха Исуса при Пилата - един отличен съдия. Наскоро бяха дали описание за характера на Пилата. Това, което го характеризира, е че той е човек с прозорлив ум, елегантен в обходата си. Той няколко пъти влиза и излиза пред народа, като му казва, че не намира никаква вина в този човек. Пилат не искаше по никой начин да наложи смъртно наказание на Христа, но като се засегнал личният му интерес, той отстъпил. Това се вижда в неговите очи. Когато срещна Исуса, Пилат води с Него следния разговор. Много съжалявам, че направиха така евреите с тебе. Искам да те пусна, да те освободя, но не мога. Виждам, че си праведен и невинен. Но ако те освободя, ще ме обвинят, че не зачитам законите, че се обявявам против Кесаря. Ще ме обвинят в някакъв заговор. И тогава Пилат се обърна към народа и каза: „Аз измивам ръцете си. Правете с този човек, каквото искате. Понеже ви е дадена власт, постъпвайте, както искате“. Този разговор на Пилата с Христа и с евреите никъде не е писан. Като казвам, че е воден такъв разговор, с това аз не считам, че приписвам на Евангелието неща, които не са съществували. За мене това е вярно, а как е за вас - не зная. Така вие ще бъдете правоверни, а аз неправоверен. Дето аз говоря за онова, което зная, пък вие няма какво да влизате в размишление дали това което зная, е вярно. За мене е вярно. Може да излезе и невярно - това са второстепенни работи. Много пъти в живота ви ще ви водят там, дето не искате. Казвате: Защо съм поставен при такива лоши условия? Вземете, Христос, Който беше поставен при такива лоши условия, какво трябваше да направя, какво трябваше да покажа да хората? Силата на Христа беше

взета. Той нямаше сила да направи това, което искаха от Него. Всичко излезе така, както не е.

Сега някой път вие искате да се проявите, да търсите своето право. Не търсете своето право. Никога не търсете своето право. Христос не търсеше своето право. От кого ще го търси? От Пилата ли? От еврейския народ ли? Но правата страна е, че Христос получи своето право. Тогава от невидимия свят изпратиха един пратеник до Христа, който да Му каже, че след две хиляди години всички хора на земята ще знаят, че Той е бил прав, а те са постъпили неправилно. И всичкият позор, който сега претърпиш, ще се превърне за твое благо. Какво искаш сега, да те пуснем на свобода или да те опозорят? - Да ме опозорят, нищо повече. Сега и на вас ще кажат същото, а именно, че след две хиляди години и вие ще придобиете всичко, каквото желаете, но сега още не. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи български разсилен, който спечелил един милион лева и станал милионер. Според мене, вие трябва да дойдете до положението, като станете един камък, да го превърнете в злато, но не в книжно злато, а в истинско злато. Това е истински милионер. Питам: Кое е най-важното - да има човек един милион книжни пари, един милион златни пари или знание и добродетел? Кое е по-хубаво: Да имам един милион лева или да бъда справедлив? Сега ще оставите онова, което е съблазнително. Ако питате мене, аз бих предпочел да бъда умен, добър и справедлив. Даже и един милион не ми са потребни, а още повече сто милиона. Веднъж аз правих едно изчисление. Това беше преди повече от 25 години. На едно място падна голям дъжд, на едно пространство около сто километра квадратни. Дъждът валя около час и половина непрекъснато. Аз направих следното изчисление: За да се пренесе тази вода, която падна на около десет километра пространство, изискват се много коне. Всеки кон да носи на гърба си по една бъчва, която да събира около 200 кила. Тъй щото, за да се свърши тази работа, изискват се работници около две хиляди коне. Това е цяла армия. И наистина, това, което природата може да

направи за половин час, на нас ще ни отнеме цяла година най-малко. Често хората се заблуждават от мисълта, че могат да поправят живота си. Оставете това на природата, на провидението, а вие работете като земеделеца. Земеделецът мине само с оралото си, разоре земята, хвърли семето върху нея и остава всичкото друго на червейчетата и на природата, тя да свърши работата. Значи, след работа на земеделеца, идат въздухът, водата, светлината и завършват работата.

Сега всички хора искат да бъдат щастливи извън това, което Бог е създал. Например, срещате една млада мома, която иска да се ожени за един момък, с когото да бъде щастлива. Тя иска той да бъде добър, умен, силен и справедлив. Добрият, умният, силният и справедливият момък от Бога се дава. И хубавата, добрата, умната, силната и красивата мома, и тя от Бога се дава. Питам: Какво очаква момата от момъка? Сега, трябва да ви обясня тази мисъл, за да не изпаднете в крива посока. Какво иска ученика от учителя си? - Да го научи, знания да му даде. Какво иска гладният от гостилничаря? - Храна. Той иска да се нахрани. Какво иска болният от лекаря? - Здраве да му даде, да му помогне. На същото основание питам: Какво иска младата мома от момъка или момъкът от младата мома? С други думи казано: Какво ще иска човек от душата или от духа си? Според мене духът е младият момък, а душата е младата мома. Какво иска душата и какво иска духът? Душата не иска сила, тя иска доброта. Духът иска справедливост. Следователно, за да бъдат хората на земята щастливи, за това се предполагат противоположни типове. Момата, била тя млада, или стара, важно е, че жената трябва да бъде добра, а мъжът, стар или млад, трябва да бъде справедлив. Щом мъжът е справедлив, той непременно е умен, и каквото пожелае, може да го постигне. А в жената той ще вижда Божествената доброта въплотена. Следователно момата представя Божествената доброта, а момъкът - Божествената справедливост. В този смисъл какво представя старостта? Старостта е въплотената мъдрост в Бога. Ако в лицето на стария човек вие не можете да видите Божията Мъдрост въплотена, това не е никаква

старост, това не е стар човек. Какво трябва да виждате в майката и в бащата? В майката и в бащата трябва да виждате Божията Любов, Божествената топлина. Ако любовта не е въплътена в майката и в бащата, те не са никакви майка и баща! В това отношение съзнанието на майката и на бащата представя двете страни на въплотената любов, те представят игра на сцената. Момъкът трябва да представя въплътената справедливост, а момата - въплътената доброта. Когато момъкът ходи, той е левент. Когато красивата мома ходи, тя трябва да се отличава с целомъдрие. Следователно, жената в света е в конфликт с Бога. Любовта е в конфликт с омразата. Справедливостта е в конфликт с безправието. Това са две противоположности. Момата разрешава въпроса за доброто, а момъкът - въпросът за справедливостта. Младите разрешават въпроса за любовта, а старите въпросът за мъдростта. Майката и бащата са въплътената любов в света, които дават импулс на всичко в света. Земята се движи по силата на майката и на бащата. Ако извадите всички майки и бащи от земята, последната ще спре движението си около своята ос. Ако земята се движи около своята ос и около слънцето, това се дължи единствено на Божията Любов, която функционира в майките и бащите. Защо изгрява слънцето? - За да се радват техните деца - доброто и справедливостта. Защо изгрява слънцето? - За да се радват и старите със своята мъдрост, защото те са служители на майката и на бащата. Старият човек трябва да бъде служител. Ще каже някой, че не е женен. Какво иска той? На земята ли иска да се жени? Щом си дошъл на земята, ти вече си женен. Ти имаш душа и дух - женен си вече. Ти трябва да носиш тази идея в себе си, да познаваш Бога. Като познаваш Бога, ти ще познаеш и своята душа, и своя дух. Като познаеш своята душа, чрез душата си ще познаеш своята майка. Като познаеш своя дух, чрез него ще познаеш своя баща. А като познаеш доброто и справедливостта, в тях ще познаеш своите братя и сестри, които се подвизават в този свят заедно с тебе.

„И заведоха Исуса“. Христос казва на Пилата: Ако можеш да бъдеш справедлив. Това учение е високо, казва Пилат, не е засега. Това учение може да се приложи едва след хиляда години, то не е за сега. Той си изми ръцете и с това отне всякаква отговорност от себе си. Христос му каза, че той трябва да даде един добър пример на света, да покаже, че може право да отсъжда. Пилат казва: Светът е лош, но и аз не съм по-добър. Това е един процес. Ако ти в даден случай постъпваш несправедливо, не си ли един Пилат? Ако ти не си добър, можеш ли да се наречеш девица? Или ако ти не изявяваш Божията Мъдрост, можеш ли да се наречеш стар? С какво ще се препоръчате? Казвате, че Христос ще прости греховете ви. Не, няма защо Христос да прощава греховете на хората. Всеки сам трябва да изправи своите погрешки. В написаното Евангелие е казано, че всички онези, които имат сила да победят злото, да победят греха, да превъзмогнат всички несгоди на живота, които имат сила да премахнат несправедливостта, те ще бъдат спасени. На тях е Царството Божие сега и за бъдеще. Това е проповядвал Христос. Силни трябва да бъдат хората. За какво? - За греха. Хората трябва да се справят с греха, а не с външните условия. Грехът е нещо живо, с което човек трябва да се справи.

Сега мнозина искат да турят в света ред и порядък. Добра е тази идея, трябва да се тури в света ред и порядък. Всички хора трябва да бъдат носители на Божиите блага. Друго положение: Никога не оставайте в ума си една отрицателна мисъл. Грехът започва от малките работи. Като сгрешите нещо, вие казвате: Вижда се, че аз съм наследил тези лоши черти от майка си и от баща си. Господ не ме е надарил като другите хора, не съм способен. Питам: Как е възможно едно дърво да е надарено, а ти, като човек, казваш, че не си надарен, че нямаш никаква дарба, нищо не можеш да направиш. Ти по този начин си внушаваш сам и си създаваш ред нещастия. Казваш, че нямаш пари, че този е лош, онзи е направил някаква пакост и така нататък. Това са все човешки работи, които не трябва да допущате в

ума си. Това са примамки, това са спънки във вашия живот. Това, което волът не може да направи, птицата може да го направи. Волът не може да излезе през един прозорец, но птицата може. Следователно, това, което волът не може да направи, птицата може, но и това, което волът прави, птицата не може да го направи. Ама аз не искам да ставам птица. Знаете ли какво е предназначението на птицата? Какво е предназначението на вола? Като човек ти ще изучаваш търпението от вола. От коня ще изучаваш ума, а от слона - благородството. Едно дете може да се качи на главата на слона и той да го води навсякъде. Той се подава на едно дете. Това е благородство в слона. Слонът казва: Няма нищо, дете е то. Като го мачка по носа, слонът изпълнява волята на детето.

Като четете Евангелието, вие казвате: Блажени са тези времена, в които апостолите са живели. - Обаче, в първите времена апостолите не бяха толкова блажени, както вие си представяте. В първо време и апостолите мислеха, че Христос ще стане цар и те ще заемат министерски места. Те мислеха, че Христос ще управлява всички народи, ще настане навсякъде братство и равенство. Като хванаха Христа, те се разпръснаха. Свърши се тази работа, казаха си те. После когато Христос възкръсна, Той им се яви, и им каза: Не се страхувайте. Всичко, каквото съм казал, ще стане. Трябва да знаете, че преди всичко и вие трябва да минете по същия път, през който и аз минах - ще минете по пътя на страданията. След това вече те станаха смели и решителни. Възкресението се отнася само за Христа. Той е проява на Божията Любов, на живота, проява на любовта изобщо. Значи, когато Любовта дойде в човека, той оживява. В Божията Любов е силата. Силата на Христа дойде при възкресението. Следователно, сегашните условия, при които се намирате, вашата немощ ще се превърне в сила. Кога? - Когато възкръснете. Днес можете да умрете, но след три дена ще възкръснете. Ако сега умрете, следната седмица можете да се явите на вашите ближни. Сега, понеже сте дошли на земята, аз искам да ви насърча. Всички сте изпратени с една мисия.

Мисията ви може да е много малка, не е голяма мисията ви. Колкото малка да е мисията ви, тя е важна. Днес светът се нуждае от подготвени хора, които да имат не официална вяра, не, жива вяра, която да произтича от Любовта. Като проповядвам, мнозина са ме питали: Ти вярваш ли в това, което проповядваш? - Не, аз не вярвам в него. - Ами вярваш ли в Бога? - И в Бога не вярвам. - Ами какво тогава? - Аз живея в Бога. - Ами в онзи свят вярваш ли? - Че аз и сега съм в онзи свят и в този свят. - Че какъв е онзи свят? Аз съм едновременно и на този, и на онзи свят. Онзи свят е лицето на този свят. А този свят е опакото на онзи свят. Този свят е гърбът на онзи свят, а онзи свят е лицето на този свят. Като влезеш в онзи свят, ще видиш лицето на този свят и тогава ще се заблудиш. Сега вие още нямате идея нито за този и онзи свят, нито за самия човек. Човек е троеличен. Като видя някой човек, например Петко Стоянов, аз виждам три такива лица: На физическия, и на духовния, и в мистичния свят. Казвате: Видях своя побратим. Къде го срещнахте? - На земята, малко се колебае. - Да, но той има още две лица. Вие не вярвате в това, но така е. Като не вярвате, питам ви: Къде седи вашата душа и вашият дух? Ще кажете, че това са глупости. - Нека да е така, аз ги приемам върху себе си, но питам: Къде седят вашата душа, вашият дух и вашият ум? Ако не приемете душата и духа, то поне ума приемете. Духът е горе, в Божествения свят. Душата е в духовния свят, а умът е на физическото поле. Това са трите начала в човека, които са свързани на едно, както са свързани корените и клонищата на едно дърво. В това отношение човек на земята представя едно растение.

Казвам: Оставете сега тези работи. Един ден вие ще ги проверите. Като не ги разбирате и приемате, не измъчвайте ума си. Един ден ще ги проверите. Вие ще дойдете до високата планина, ще проверите и ще видите кое е вярно и кое не е вярно. Правете опити с вашата душа и всякога я слушайте. Душата ви е вашата майка. Това възвишеното и благородното, което вашата душа ви диктува,

слушайте я. Всичко онова благородно, възвишено и Божествено, което Духът ви диктува, слушайте го. И това, което умът ви диктува, и него слушайте. Кой е човекът? Човекът е на земята. Човекът е този, който се ръководи от своя ум на земята. Човекът според мене е Аз-ът, който слуша своя ум, своята душа и своя дух. Човек не може сам да се възпита, без своя ум, без своята душа и без своя дух. Само когато човекът се намира под влиянието на своя ум, на своя дух, на своята душа, това е Аз-ът, който се ръководи от своята майка, от своя баща, от своя ум, това представя вече неговият Учител, Който го учи в света.

„И заведоха Исуса“. - Къде Го заведоха? При Пилата. Насила Го заведоха, Той не искаше сам да отиде там. После, когато една от жените искаше да отиде при Христа, Той й каза: Не се приближавай още при мене, не съм отишъл при Отца си. Като се върна, тогава можеш да дойдеш при мене. Същото може да се каже и за вас. Един ден, искате или не искате, ще ви закарат при Пилата. Там нямате думата дали искате или не. След това ще бъдете готови да се представите доброволно. Но ще отидете с всичкото си смирение, с всичката си любов, с всичката си мъдрост, с всичката си доброта и с всичкото си знание, които сте придобили. Вие ще се представите пред Баща си с всичката си справедливост, да види, че сте извършили Неговата Воля. Това е велико нещо в човешкия живот. Какво представя човешкият живот? Вън от тия неща, умът, душата, и духът, човешкият живот нищо не представя. Че сте имали някакви богатства, някакви блага, всички тия блага имат смисъл само при човешкия ум, човешката душа и човешкия дух. Вън от тия неща, никакви земни блага не са на мястото си. Само при духа, при душата и при ума и земните блага се осмислят.

Сега аз не ви препоръчвам сиромашията. Според мене сиромаси хора са ония, които са лишени от влиянието на своята душа, от своя дух, на своя ум. Според мене те са най-големите безделници, най-големите бездарници. А всички ония, които са под влиянието на своя ум, на своята душа и на своя дух, те са богатите хора на света. При

това положение техните сърца трябва да бъдат отворени, и като погледнат на най-големите несправедливости, да са готови да проповядват с живота си, със своите дела. Вървите, за пример, по пътя си и виждате, че един човек мушнал някого с нож, и последният се намира пред смъртта си. Какво трябва да направите? Спрете се, плюете малко плюнка на раната му, покрийте я с малко памук, и тя ще оздравее. Срещате едно дете паднало на пътя, ударило се. Спрете се малко, пак намажете болното место с плюнка и продължете пътя си. То скоро ще оздравее. Срещате мъртви, възкръсвайте ги. Срещате болни, оздравявайте ги. Възкръсявайте хората. Днес има много правоверни в света. Няколко проповедници хванали един наш приятел, искали да го направят правоверен. Те му казали: Ти си голям грешник, трябва да се покаеш, да се обърнеш към Христа. Ако съм на мястото на този наш приятел, ето какво бих казал на тези проповедници. Братя, аз съм съгласен да ви слушам, но да излезем малко на разходка. По пътя, като срещна някой умрял, ще им кажа: Хайде, като проповядвате Словото Божие, възкръсете този човек. Ако можете да го възкресите, аз съм готов да изпълня всичко, каквото ми кажете. Не можете ли да направите това, аз съм свободен да не ви слушам и да не изпълня вашите съвети. Сега, За пример, аз не искам нищо да ви налагам. Защо? - Защото тъй, както християните живеят днес, те живеят в безлюбие, а не в Любовта Христова. Като проследявам живота на всички християнски секти, виждам, че те имат и знание, и богатство, и всичко имат, но едно само нямат - Любов нямат. На тях им трябва само една клечка кибрит. Като се запалят, могат да свършат отлична работа. Те имат и отлични разбирания, но остава да разберат Любовта и да я приложат. Щом приложат Любовта, нищо повече от тях не се изисква. Новото учение иде сега в света да запали сегашните християни. Само една клечка кибрит им трябва, която да ги запали и отпред, и отзад, от всички страни. Те трябва да пламнат и всичко у тях да изгори.

Казвам: Време е вече не да чакаме Христос да дойде при нас, но ние да отидем при Него. Сега ние трябва да отидем при нашия Баща, да Му изкажем великата благодарност, за великото дело, което се извърши. Това се изисква сега от нас.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

28. неделна беседа от Учителя, държана на 12 април 1936 г. София-Изгрев.

СВЕТИЛО НА ТЯЛОТО

„Светило на тялото е окото“.

Отче наш.

„Бог е любов“.

Ще прочета няколко стиха от 11 глава от евангелието на Лука, от 33 стих.

„Светило на тялото е окото.“ /34 ст./.

„Духът Божи“.

В цитирания стих не се говори за две очи, но се говори за едно око. Външните, физическите очи са създадени по образ на това око. Сега вие не трябва да разбирате, че енергията произтича от окото. То е като пособие. Както имате лампа, с която осветлявате нощта, такова нещо е и окото. Разни са съмненията върху това око. Ясновидците имат това око, което наричат интуиция. Това око се намира някъде в мозъка. Някои определят неговото място, някъде в тъй наречения „пенозовия възел“. Можете да изучавате анатомията и физиологията, но там не се споменава за това око. В старите времена научно са изучавали човека, и сега го изучават, но човек не е така просто създаден, както външно изглежда. Той няма само едно тяло, както го виждате. Той има три основни Божествени тела, с които живее. Освен тези три, човек има и четвърто тяло. От развитието на тези тела зависи неговата еволюция.

Сега аз ще ви говоря за неща, които ще ви бъдат полезни. Човек се нуждае от много неща. Много въпроси са важни за него. Въпросът за яденето е важен, за дишането - също е важен, за гимнастическите упражнения е също така много важен. Всичко в живота зависи от гимнастическите упражнения. Ако ти не си гимнастик в живота си, ти

не си човек. Не е въпрос само за външните упражнения, но ако ти не знаеш как да движиш мозъка, сърцето и волята си, ти нищо не можеш да постигнеш. Аз гледам сега и в Америка, и в Англия, и в Германия, и във Франция, в Русия - навсякъде правят гимнастически упражнения. Обаче те нямат една научна основа, върху която да се поставят техните упражнения. Има упражнения, които събират, акумулират (енергията), но има движения, които разпръсват енергията. Има движения, които са здравословни; има движения, които са болезнени. Виждали сте как болният се упражнява. Ако на един учен човек, който е свършил четири факултета, кажете, че трябва да се упражнява, той казва: Това е игра работа. Оставете ме мене, аз съм учен човек, няма защо да се упражнявам. Но утре като заболее този учен човек, ще го видите как се упражнява. Той е учен човек, но и той като обикновения, като простия, човек се упражнява върху кревата си. На кревата си се учи как се играе гимнастика. Това е един контраст, но изобщо, духовните, религиозните хора, както и тия, които минават за християни, като не разбират дълбокия смисъл на живота, те се стремят към седящ живот. Седящият живот много се практикува на изток, между факирите в Индия. Някои факири седят по десетки години на едно място, не се движат, не се упражняват. Те не правят физически упражнения. По този начин, обаче, някои органи се атрофират. Това е до разбирането. Обаче, целият човек трябва да се упражнява. Всички удове, всички мускули, цялото тяло трябва да се упражнява. Цялото тяло трябва да се упражнява. Тези движения трябва да бъдат научни, а не само така, да прави човек упражнения, каквито иска и както иска. Когато религиозните видят някой религиозен или духовен човек да играе хоро, те казват: Този човек трябва да е полудял, той не е с всичкия си ум. Той е светски човек. Че ако момата не играе, тя не може да си избере момък за себе си; и ако момъкът не играе на хорото, той не може да си избере мома. Чудни са хората! Все-таки те трябва да правят упражнения. Първо ще правят упражнения на очите си, на ръцете си, на цялото си тяло. Те трябва да

отварят и да затварят очите си, да ги упражняват. Човек трябва да маха ръцете си на една и на друга страна, да свива пръстите си, да прави с тях ред упражнения.

Съвременните хора не искат да им се говори отвлечено. И ние не говорим отвлечено. Ние говорим реални неща, така както са. Някой казва, че иска да му се говори конкретно. Той взима думата конкретно, вместо думата реално. Конкретно е едно нещо, а реално е друго нещо. На български език като турите думата (съществено), тя няма същото съдържание. На български език думата (съществено) и реално се различават. Реално е това нещо, което можеш да хванеш с ръката си, да туриш в действие. Като се каже съществено, българинът излиза от буквата С, която означава нещо, което взимаш близо до сърцето си. Съществено нещо е за сърцето ти, но не е реално за ума ти. Една жена може да ти бъде съществена за сърцето ти, но не е реално за ума ти. Нещо е съществено, може да те обича, но не е практично, не е реално. Тъй значи да се говори конкретно. Казват за някоя мома: Много е добра, знае да готви, всичко прави, но няма парички, не е реално. Ако имаше парички, щеше да бъде по-реално. Или ще кажат, че е много деликатна, не е пълничка, лицето й не е мускулесто, не е така реално. Ако си мускулест, това е реално, а същественото е, че е деликатна. Сега, това са понятия, но това още не е човекът. Стяжението е тялото. Човек има много стяжения. Човек не е минал само през човешка форма. Човек е живял и във формата на същество, с два рога на главата и с опашка. Изобщо, човек е минал през разни форми. Той е минал през много жилища. Ще кажете - нима човек е минал през формата на животните? Не, той е живял в къщите на различните животни. Тия къщи той сам ги е построил. Той е живял в малки, микроскопически къщи и след като е забогатял, той казвал на слугите си: Оставям тази къщичка за вас, а аз отивам в по-голяма къща. И тогава, по-малки от него същества влизат в колибката му. Като е минавал през цялото животинско царство, човек си е оставил наследници на по-малките си къщички, защото си е съградил

по-голяма, по-хубава къща. И в тази къща той не мисли да остане за дълго време. Като е забогатял, той не знае сега, от мрамор ли ще си прави къща или от друг някакъв материал.

Сега онези, които не разбират законите, взимат Библията за авторитет, и казват: Така е казал Господ. Човешката душа, човешкият дух, са резултатите на тази написана книга. Обаче, тази написана книга едни тълкуват по един начин, други - по друг начин. Где е авторитетът? Това е един написан закон. И после казват, че това е откровение. И Христос има някои откровения, но где са те? Няма ги написани. Има едно писмо от един от доста напреднали християни, но аз се чудя на неговите възгледи. Той ми се оплаква, казва ми: Имах един доста добър приятел, който много пъти ми е помагал, но сега сърцето му някак е изстинало към мен. Той не показва никакво съчувствие към мене. Аз му пиша, а той ми е изпратил една книга да я чета. Не ми трябва книгата му. Аз имам нужда от нещо - по-реално. Той се страхува да не попадне под някакво заблуждение, а ни най-малко не се страхува от образа на Кесаря. Страх го е да не пипне някакво заблуждение, а ни най-малко не го е страх да пипне образа на Кесаря. Той служи на Кесаря, а току вади пари от джоба си и казва: Аз служа на Господа. Че ти служиш на Кесаря. Но това е до разбирането. Опасността не е в парите външно, но опасността е в любовта към парите. Опасността не е в жените, но в любовта към жените. Опасността не е в мъжете, но в любовта към мъжете. Опасността не е във виното, но в любовта към виното. Това са положения. Ще кажете: Каква опасност може да има в любовта? - Голяма опасност може да има. Като залюбиш някого, после ще го намразиш. Или, като залюбиш някого, ще почнеш да му търсиш сметка, къде е ходил, с кого се е срещал, как се е ръкувал, как е стиснал ръката му и т. н. Тези неща стават все от любов. Хората казват, че трябва да се обичат. До известна степен това е право. Любовта е сила, с която трябва да знаем как да се разправяме. Тя е огън, който носи голяма топлина в себе си. Досега никой не е

измервал топлината на любовта. Любовта започва от най-малката топлина и стига до най-голямата, която всичко разтопява и унищожава. Зависи, как ще се прояви тази любов. Опасността не е от огъня на любовта. Опасността е в твоето приближаване или отдалечаване от огъня на любовта. Ако много се отдалечаваш от любовта, ще замръзнеш, ако много се приближаваш, ще се стопиш. Следователно, човек трябва да намери онова нормално положение, или разстояние от огъня на любовта, на което нито да замръзва, нито да се разтопява. Това наричам аз мярка на любовта. Какво нещо е любовта? - Любовта е онова положение, при което човек, като застане, нито ще замръзне, нито ще се разтопи. Това положение ние наричаме донякъде идеална любов. Това е местото, отдето животът иде. Който пази това положение, животът му се благославя. Който пази това равновесие, животът му се благославя. Ако изгубиш това равновесие на любовта, оттам ще се зародят всички нещастия.

Сега няма да говоря за нещастията. Да се говори за нещастията, това е човешко схващане. Вие мислите, че сте нещастни, но това нещастие зависи от самите вас. Вие се считате нещастни само затова, че някой от вашите слуги ви е задигнал сто хиляди лева златни. Вие считате това за (не)щастие, но то е ваше разбиране. Представете си, че вашият слуга е внесъл тия сто хиляди лева на ваше име в някоя банка. И като се научите, че той е направил това нещо, след 20 години отивате да вземете тези пари от банката. Какво лошо има в това? Да мислите, че това е някакво нещастие, това говори за вашите заблуждения. Вие не сте познавали вашите доброжелатели, вследствие на което сте страдали. Кое е Бог? Този, Който, като вижда, че вашият ум не е толкова прозорлив и не можете да предвидите какво бъдеще ви чака, Той взима някое от вашите блага и го туря в някоя банка на ваше име. След 20 години Той ви дава това благо. Вие казвате: Толкова години вече как се моля на Бога, и Той нищо не ни дава. Законът е такъв. Ние трябва да се молим, трябва да дишаме. Дишането поддържа здравето. Като дишаш, богат няма да станеш.

Въздухът пари няма да ти даде. Въздухът ще стане посредник на вашето здраве. Здравето пък трябва да ви сближи с хората. То ще донесе парите. Преди всичко, за да може да става това сближаване, човек трябва да има едно око, което да бъде светило на неговото тяло. Аз съм слушал как някои се произнасят за тялото. Те казват: Като умра, да става с тялото ми, каквото ще. Не искам да зная за него. Не, не е така. Когато светията умира, той взима големи грижи за тялото си. Той го поставя някъде, така го скрива, че никой да не го види, да не знае къде е тялото му. Желателно е даже да не ни погребват, както погребват всички хора. Тъй както днес се погребват хората, в това няма никакво благо. Да турят умрелия в кола, да го носят на гробищата, там да го опеят и след това да го заровят в черната земя, това е една голяма погрешка. Желателно е никой умрял да не отива на гробищата, да не го изпращат близки и приятели, но като дойде на човека времето да заминава, той да каже на ближните и на приятелите си: Сбогом, аз отивам у дома си при своя баща. Вече се изминаха 70 години откак съм дошъл на земята. Време е вече да отида на гости при баща си за няколко години. След това даваш един банкет на приятелите си и си излизаш - ни глас, ни услишание повече. Като заминеш при баща си, направиш едно писмо на приятелите си и го изпращаш по пощата.

Сега аз говоря на всички онези от вас, които искат да живеят. Свещено е вашето чувство за живот. Всички вие имате право да живеете и то щастливо трябва да живеете. Щастието няма да дойде така, както предполагате. Щастливият живот няма да ви го донесе някой отвън. Вие трябва да спазвате законите и правилата, които Бог е поставил в света. Не е въпрос, какво вие мислите, какви теории си създавате за света и за живота. Как вие мислите, това е друг въпрос. Но вие трябва да разбирате същественото, което трябва да проповядвате и което ви се проповядва. Като разбирате същественото, вие ще знаете как да поправите живота. Всяко знание, с което човек не може да си помогне, не е съществено знание. Същественото

знание, това са фалшиви пари. Защо ми са сегашните пари? Представете си, че с тези фалшиви пари вие отивате в една държава. Като извадя една монета, веднага ми я връщат назад и казват: Тази монета е фалшива. Извадя втора, трета, всички се оказват фалшиви. Всички наши знания, които имаме днес, са фалшиви и като такива, нямат никаква стойност. Вземете За пример, медицината. Как са постъпвали досега и как постъпват съвременните лекари. Те прегледат някой болен и веднага констатират, че той има язва в стомаха. Наистина този болен има язва в стомаха. Но не е достатъчно само да се констатира болестта. Трябва да се знае причината на тази болест. Причината на болестта не се крие в самия стомах. Тя е на съвсем друго место. Изследванията на най-новите лекари са показали, че причината на всяка болест се дължи в човешката мисъл. Ако поставят човека в хипнотично състояние и чрез внушение му се предаде мисълта, че той има язва на лицето си, или на гърба си, той веднага ще започне да усеща съответни болки. Като извадят този човек от хипнотичното състояние, той вижда, че няма никаква язва. Тази язва е дошла у човека по закона на внушението, как е станало? Този човек или е видял някого, който има язва в стомаха, или сам си е внушил тази мисъл, че може да се разболее от същата болест. Ако приложи обратно действие, в няколко месеца той ще се излекува. Но преди да дойде болестта, мисълта понякога може да действува цели четири-пет години в човека. За да се излекува , болният ще се маже със зехтин, с това-онова, докато се излекува. Не, с мазане само работата не става.

Сега, за потвърждение на мисълта си, аз мога да приведа ред примери, но няма защо. Човек трябва да постави в ума си положителна мисъл, че той е създаден здрав следователно, всяко болезнено състояние се дължи на нищо друго, освен на мисълта, която човек е допуснал в ума си, че е болен. Бог е създал човека да бъде здрав, а не болен. Щом е здрав, той ще може да се освободи от всички ония внушения, които хората са му внушили. Внушенията се

дължат и на хората от земята, както и на ония грешни души, които са заминали за онзи свят, но като грешни, те не са могли да отидат далеч от земята, а остават да се движат между небето и земята, в състояние на пихтии, които лесно се вмъкват в телата на хората и на онзи свят. Такива грешни същества ги наричат вампири, или вампирясали хора. За да се освободят от тия вампири, българите имат обичай да набождат такива вампири на колове. Като ги набождат, оттам насетне тези вампири изчезват. Като говоря по този въпрос, някои от вас ще повярват, но има материалисти, които по никой начин няма да повярват и ще кажат, че това са само заблуждения. Те казват: Възможно ли е човек да умре и да стане вампир? Сега да оставим този въпрос настрана, да не спорим по него. Спорът (те) става до убежденията. Двама братя спорят. За какво спорят? - Че единият взел повече, а другият взел по-малко. Спор става между вярващи и невярващи. Защо? Делят имението на майка си и на баща си. Онези, които са невярващи, са взели по-малко от бащиното си имане, а онези, които са вярващи, са взели повече от бащиното си имане. Какво трябва да се направи? Вземи част от онова, което имат вярващите, и го дай на невярващите. Тогава невярващите ще станат вярващи, а вярващите - невярващи. Следователно, когато срещнете някого, вие казвате: Този човек е вярващ. - Взел е повече от бащиното си имане. Срещате друг, който казва: Аз не вярвам в баща си. - Този човек е взел по-малко. Щом той не ти е дал, колкото на брата ти, той не ти е баща. Въпросът трябва да се постави конкретно, реално, съществено. Сега, не е въпросът да спорим. Ние разглеждаме въпроса и казваме: Дали съществуват такива неща? Не, ние не можем да отказваме неща, които не съществуват. Ти не можеш да твърдиш и да отричаш неща, които не съществуват. Ние можем да спорим само върху неща, които съществуват. Но ако нещата по принцип не съществуват, ние не можем да имаме никакъв спор върху тях. С този въпрос ние ликвидираме. Следователно, дали Бог съществува или не, този въпрос за нас е изключен. Ние говорим за една реалност, която

различно се разбира. Единият разбира по един начин, а другият - по друг начин. Това е безразлично. Единият вярва в материята, а другият вярва в духа. Един вярва в Бога, а в материята не вярва. Че и материята е създадено от Бога. Един вярва в жена си, друг - в децата си и т. н. В каквото и да е, човек все трябва да вярва. Който вярва в жена си, това показва, че жена му е божество заради него. Някои вярват в парите си - парите са божество заради него. Друг вярва в силата си - силата е божество заради него. Това са все степени на вярата. Парите са един идеал. Жените са жив идеал. Значи, има живи идеали, има и мъртви идеали. И мъжът може да бъде идеал за жена си. Обаче, когато жената се разболее, или когато мъжът се разболее и дойде до смърт, макар че са идеал един за друг, той или тя казва: Обичам те, но не мога да ти помогна. И като умре жена му, неговият идеал, той наскоро се оженва за друга. Ако втората жена е по-добра от първата, какво ще кажете на това отгоре? Няма какво да се говори, това е в реда на нещата. Най-първо Бог е пратил човека на земята като ученик, да се учи. Той не го е пратил да се жени. А всичко друго, което прави на земята, това не е съществено, това са относителни неща. Това не е реалното. Женитбата е училище. Аз взимам женитбата като училище, то не е място за щастие или за развлечение. Затова трябва да се мисли. Жената е едно пособие, един учебник. Мъжът е друго пособие, друг учебник. Детето, било дъщерята или синът, са други пособия, други учебници. Един ден, когато човек свърши това училище, с тези учебници, той минава в по-високо училище. След 50-60 години жената заминава за онзи свят, децата - също, и ти оставаш сам на земята. Какво ще правите тогава?

Сега аз не искам ни най-малко да влезете в стълкновение със своите мисли. Считайте, че вятърът, който иде, е едно благословение за вас. Помнете, че ако някой се разболее, ще му платя всички визити, ще му платя разходите за цяла година. Прозорците са така направени, че както влиза вятър, човек по никой начин не може да се разболее. Лятно време като вее вятър, това е добре.

Казвам: Хората на новото трябва да разбират всички тия положения. Казвате: Как ще се създаде бъдещото общество? Хората трябва да изменят своите форми. Техните мисли, техните чувства и постъпки трябва да се изменят. Формите, в които сегашните (хора) форми живеят, са остарели. Всички наши форми, всички убеждения са остарели. Всяко старо нещо трябва да се измени, както се изменят старите дрехи, а всяко ново нещо трябва да се носи. Има много неща, които са остарели. Казвате: С всяко старо нещо така ли трябва да се постъпи? Разбира се. Как ще носи детето своите пелени, когато той израсне? Пелените на детето са старото, което трябва да се измени. Как ще облечете 20-годишния момък или мома в стари дрехи? Някое верую е подобно на пелените на детето. То непременно трябва да се измени. Това старо верую трябва да се изхвърли и да се облечеш с нова дреха от лен, от коприна. Това е в реда на нещата. Това иска и Бог, Той не иска нищо, което е извън реда на нещата, но Той иска нещо трезво.

Христос казва: „Светило на тялото е окото". Окото е онова, с което ти разбираш нещата. Някои приемат, че това е човешкото съзнание, човешкият ум. Така е, но съзнанието е екран, върху който нещата се отразяват. Окото, това е съзнанието, чрез което светлината на ума преминава. Сега през най-новите времена съзнанието го прекарват през четири степени. Съзнанието на хората и това на животните се различават. Най-обикновеното съзнание у хората е така нареченото самосъзнание, което много рядко се събужда у животните. Когато самосъзнанието се събуди в някои животни, то се събужда само за няколко секунди, през което време нещо човешко се проявява в него, и после животното отново заспива, пак се връща в своето животинско съзнание. Сега, ако се спра върху тези въпроси, които са преплетени и които нямат нищо общо с вашето състояние, те ще ви доведат в стълкновение с вашите възгледи и вие ще кажете: Какво да се прави сега? За пример, обикновеният религиозен човек, като отива на църква, прави ред поклони. Поклоните не са нищо друго, освен

гимнастически упражнения. Един ден срещнах един светогорски калугер. Казвам му: Ти си много набожен човек. - Отде знаеш? - Не зная, но виждам по пръстите ти, на които има мазоли от поклоните, които си правил. Ти правиш по сто-двеста поклони на ден. - Отде знаеш това? - Вижда се по мазолите ти. Казвам: Добре е болният от треска да прави на ден по сто-двеста поклони, за да се излекува. Ако прави десет дни наред по сто поклони, треската му веднага ще изчезне. С тези поклони ще се подобри и кръвообращението му. Ще кажат някои, че в поклоните има известна сила. Това е гимнастика. Аз съм за гимнастическите упражнения. Всяка сутрин, като ставате, но трябва да правите такива упражнения, които да раздвижват цялото ви тяло, клетка да не остане (не)раздвижена в тялото ви. Трябва да упражнявате врата, ухото си - цялото си тяло. Ако не можете да упражнявате ухото си, ще мислите четири-пет дена наред за него. Когато не мислиш, ще хванеш ухото си, ще го разтърсите няколко пъти и ще си кажеш: Слушай, трябва добре да мислиш.

Сега вие не можете да си представите какво влияние може да упражни ухото върху човека. Някои бащи не могат да се справят с децата си, които са много своенравни. Те не са лоши, но са страхливи, предпазливи, своенравни. Ако бащата не знае как да постъпи с детето си, той ще го бие. След него майката ще го бие, големият брат и сестра ще го бият, а по този начин ще заставят детето да се затвори още повече. Ако бащата разбира законите, той ще хване детето за меката част на ухото и слабо ще го стисне. Това стискане на ухото ще накара детето да се разсмее и то ще се отвори. Ако го стисне повече, отколкото трябва, детето ще се ядоса и ще се разплаче. Ако се стисне слабо ухото на детето, то ще се засмее и ще отстъпи от своето. Казвам: В най-стари времена още, в старите религии, всички хора са правили ред упражнения. Сегашните хора искат да бъдат религиозни, без да правят упражнения. Религиозният, духовният живот е живот на упражнение. Който не прави упражнение, той ще се намери в голямо затруднение, в големи грешки ще попадне. Защото доброто в света е

онова вечно хармонично движение на тялото. В здравото тяло всички части се движат. Те имат достатъчно храна, достатъчно въздух, достатъчно сила, намират се в едно здравословно, хигиенично положение. Не считайте, че каквото движени(е) и да направите, всичко е на място. Сега аз не искам да ви дам правилните упражнения, защото за това съществува цяла школа. Време трябва да имате за това. Ако сега дам тези упражнения на хората, те ще изпаднат в друга крайност. С това не искам да кажа, че всички упражнения, които хората правят, не са на местото си. Изобщо, едно трябва да знаете: Че всяко упражнение е един изблик на енергията на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Като говоря за упражненията, аз имам предвид не само упражнението на тялото, но и на всяка клетка на тялото, които са безброй. Упражненията трябва да се правят така, че всяка клетка да вземе участие. За да бъде здрав, човек трябва да се научи да диша през цялото си тяло. Вие учили ли сте се да дишате през цялото си тяло? Вие учили ли сте се да дишате през краката си, през ръцете си, през ушите, през очите - през всичко да дишате? Това е здравословно. Индусите дишат по този начин. Това дишане те наричат пълно дишане. Дишане през цялото тяло. Тогава те съзнават, че имат пълна сила. Това наричат те възприемане на прана, или на жизнена енергия. Аз пък го наричам нормален живот, който изтича от здравето. Когато диша пълно, човек се намира в такова състояние, че ако знае как да се постави, животът ще мине през него. И тогава хората, които се съмняват в онзи свят, ще станат като акумулатори или проводници. Ето защо добре е човек да дружи с добрите хора, защото не всеки човек може да бъде проводник на този естествен, Божествен живот. В този смисъл човек трябва да бъде егоист, да избягва хората, защото ще се натъква на ред болести, пък и сам ще разнася болестите. Следователно, когато казвам, че човек трябва да обича ближните си, ние разбираме онзи закон, през който Божественото трябва да мине. С други думи казано: Човек трябва да стане проводник на Божественото. Казвате: Защо трябва да обичаме

ближния си? Ако го обичате, той ще ви възнагради десет пъти повече заради любовта, която имате откъм него. Той ще стане проводник на Божественото да мине от него към вас. Той няма да го даде от себе си, но от Бога. Ако той те обича, ти ще станеш проводник на Божественото. Ако обичаш някого, той ще стане проводник на Божественото. Ако ти го обичаш, ти ще станеш проводник на Божественото. Затова трябва и ти да го обичаш, и той да те обича. При това положение любовта има смисъл. Ако те обичат, ти си проводник; ако ти обичаш, другите са проводници. Когато Бог ни обича, ние ставаме проводници. Когато ние обичаме Бога, Той става проводник за нас. Защо трябва да обичаш Бога? - За да се освободиш от всички нещастия в този свят. Ти не можеш да премахнеш греха, не можеш да се освободиш от болезнените състояния, които мъчат човешката душа, ако не обикнеш Бога. Ти трябва да обикнеш Бога, за да се освободиш от злото в света. Любовта освобождава хората от злото в света. Любовта има любовен характер. Тя не е егоистична. Когато обичаме Бога, ние дохождаме до най-голямата висота на живота. За Бога вие имате смътно понятие. Сега, какво е вашето схващане за Бога, аз не искам да го определяте. Не изобщо, ние схващаме Бога по особен начин. Онзи, който има истинско схващане за Бога, се познава по това, че той придобива вътрешен мир, вътрешна сила, вътрешна светлина в ума си. При това човек става прозорлив. Като обикнеш Бога, сърцето ти започва да трепва. Не е въпрос във външното богатство, но тогава човек забогатява вътрешно и той престава да се нуждае от много работи на земята. Той има всичко в себе си. От какво се нуждае човек? Човек се нуждае от ежедневната си храна. Щом човек има ежедневната си храна, това вече му е достатъчно. Щом човек има ежедневното си жилище, облекло и храна осигурени, какво повече му трябва? - Нищо повече не му трябва. Така поне няма да има излишен багаж. Щом един ден си осигурен, ти си осигурен за цялата вечност. Щом днешния ден не си осигурен, ти прекъсваш връзката за цялата вечност.

„Светлина за тялото е окото“. Ако мислиш другояче, всичко ще ти стане тъмно. Всичките нещастия в живота произтичат от вътрешната тъмнина. Не е въпрос в какво трябва да вярва човек, но той трябва да учи. В сегашните времена, всички учения, които съществуват, трябва да се изпитат. Сегашните хора правят много малко упражнения. Много жени са ми разправяли, че те се движат постоянно. Обаче, това движение в къщи, из стаите е еднообразно движение. Че си мърдал краката си, или че си се качвал по стълби, и това е движение, но еднообразно. Някой е шивач, цял ден движи краката си, като шие с машината. Друг пък движи ръцете си само. Разните занятия представят различни движения, но който разбира смисъла на движенията, той ще събере движенията на всички занятия в едно и така ще ги прави. Той ще прави всеки ден упражненията на всичките занаятчии: на музиканта, на художника, на свещеника, на съдиите, на адвоката, на военния и т. н. Следователно, човек трябва да приложи всички тия упражнения, ако иска да бъде гимнастик, или ако иска да бъде здрав. Всичките занаятчии имат хубави упражнения. Вие трябва да правите всичките упражнения, за да придобиете абсолютното здраве. Ще кажете, че ако правите всички тия упражнения, няма да имате време за работа. По-добре да работиш три часа съзнателно, с умение и да имаш резултат, отколкото да работиш цели 12 часа и нищо да не свършиш. Срещам един господин, който ми се оплаква, че цял ден работил. Каква ти е работата? - Градил една къща, но три пъти събарял това, което направил. Тъкмо я издигнал до едно място, но направил една грешка, и я съборил. После пак я издигнал донякъде, пак сгрешил - съборил я. Най-после я изкарал до едно место. И затова той казва, че нищо не е изработил. - Това не е работа. Това е незнание. Някой казва: Аз художник ли ще бъда? - Ще се упражняваш като художник. Или, аз музикант ли ще бъда? - Ще се упражняваш като музикант. Ще се упражняваш и като певец, и като писател, и като учен.

..........ви държа една лекция, да ви дам да напишете сто формули, и като ви доде някаква болест, приложете тези формули, да видим, ще остане ли нещо от болестта ви. Като направите опита, формулите ще останат само за вас. Но това, което ви се каже, вие не ще можете да го приложите затова, именно, този начин за лекуване е само за светиите. Само те се лекуват по този начин. Когато един светия сгреши нещо, той веднага прилага този начин на лекуване. Обикновените хора се лекуват по сегашните начини на лекарите, с губерки и с хинин. И тези методи са на мястото си. Ще благодарите и за тях. Лекарите правят доста упражнения. Съвременните лекари вършат една голяма работа в света. Лекарят дохожда при един безверник, който не признава Бога, не признава живота, но щом лекарят му препоръча някакво лекарство, да взима по една лъжичка на всеки половин час, той вярва в неговото предписание, и най-точно изпълнява всичко, каквото му е казано. Той взима часовника си в ръка и следи: На всеки половин час по една лъжичка от даденото лекарство. Ако си религиозен и ти кажат, че трябва да изпълниш Волята Божия, ще кажеш: Нямам време за това. Но ако лекарят ти каже в продължение на няколко дена да употребяваш известно лекарство, ти ще го употребяваш с голяма вяра и точност. Лекарите в това отношение създават вяра в безверниците и послушание. Някой казва: Ти минавал ли си през дисциплината на лекаря? Който е минал през тази дисциплина, той е изпълнявал всичко, каквото лекарят му е казвал. Прав е лекарят, упражнения трябват. Човек трябва да бъде концентриран, там е неговата сила. Лекарят казва: Ако не изпълниш моето предписание, след десет дена ще умреш. И болният ще изпълни точно, каквото му е казано. Сърцето му започва да трепти, да се смущава, казва: Ако не изпълня, ще замина за оня свят. И по този начин умът му се концентрира. Ако е мъж, той забравя и жена, и деца, само за здравето си мисли. Или ако има да дава или да взема от някого, всичко забравя. Той гледа само часовника и лъжичката. След

като си почине десетина дена, и болестта изчезва. Това е практическа, докторска хигиена.

Та казвам: В сегашния век, при тази култура, която имаме, ние не можем да живеем така, както са живели хората едно време. Сега условията помагат много. Старият не може да живее така, както е живял като пет или десетгодишно дете. Старият не може да живее и като възрастен. Кое е онова, което изменя живота? Причината за това е, че нашето съзнание се е обременило с възгледите на старото минало поколение. Като срещна някой стар човек, той първо ми разправя, че е остарял. Че как познаваш, че си остарял? - Имам признаци: Краката не ме държат, започнах да забравям, светът не ме интересува вече. Едно време всичко ме интересуваше. Какво те интересуваше? Дали знаеш? - А сега не го интересувало. Казвам: Ако едно време го е интересувало нещо, което аз не го зная, и ако това нещо е било Божествено, защо и днес същото да не го интересува? Едно време той е бил във връзка с това, което дава живот, а сега е във връзка с това, което дава смърт. Той се е откъснал от хората. Той казва: Тези хора не са за мене, те са малко зли. Той постепенно почва да се отдалечава, да се отдалечава, докато дойде до положение да се откъсне от живота. Този човек не е разбрал живота. Човек трябва да работи и до 120 години и като дойдат ангелите, да не го намерят на леглото, но на нивата, там да работи. Казано е в Евангелието: „Единият ще се вземе, а другият ще остане“. Старият и на 120 години трябва да бъде като млада мома, която мисли да се жени. Старите хора са млади моми, които се женят. Как ще разберете тази мисъл? Как могат старите да се женят? Старите се женят за смъртта, за Смъртников. А децата се женят за Животников. Децата пристават отгоре, те идват от небето за земята, а старите пристават на смъртта. Следователно едните се женят за Животникъв, а другите - за Смъртников. Аз искам да схванете разликата. Няма защо човек да се срамува от едно Божествено положение. Няма защо човек да се срамува от едно тяло, което Бог е направил. Когато срещнеш една

жена, била твоята слугиня, твоята жена, твоята майка или твоята сестра, в това тяло ти ще видиш Божественото, което Бог е вложил. Когато срещнеш един мъж, в него ти трябва да видиш Божественото, което Бог е вложил. Било в мъжа или в жената, вие трябва да виждате благородното, възвишеното, което в същност ви привлича. Това значи разчиташ на един човек, който през целия си живот да не те излъже нито веднъж. Той не трябва да ти каже нито веднъж една невярна дума. Всека дума, която излиза от устата на човека, трябва да бъде вярна. Това разбираме ние под думата благороден и Божествен живот. Ние имаме доверие само в онези хора, за които положително знаем, че няма да ни излъжат. И към тях ние имаме особено уважение. Такъв е законът. Само така ще се упражни и техният ум, и тяхното сърце. Умовете и сърцата на тия хора са така насочени, че те всякога желаят нашето добро. Следователно, ние не можем да не обичаме онзи човек, който ни желае доброто. Този човек е готов да работи на всякъде, дето му се дадат добри условия. Той е готов навсякъде да каже по една сладка дума и да направи по една добра постъпка. Вие не можете да не обичате такъв човек. Казвам: Достатъчно ни е онова, което Бог е създал у нас. Щом сме дошли на земята, ние сме дошли да се учим. В това отношение земята е едно училище. Сега някои хора искат да ни убедят, че има Господ. Други искат да ни убедят, че Господ не съществува. Питам: Трябва ли да убеждаваме хората, че има въздух, че има светлина, че има вода, че има земя? Представете си, че пред мене седи един философ, който ми доказва, че земята не съществува. Казвам му: Докажи, че е така. - Ти докажи. Добре, взимам го, дигам го високо и го блъскам в земята. Пак го питам: Има ли земя? - Няма. Пак го вдигам във въздуха и отвисоко го блъскам в земята. Като потретя този опит, той вече сам казва, че има земя. Друг пък отказва, че има вода в света. Взимам го, гурна го във водата един път, но той не се съгласява, че има вода. Като го гурна още два пъти, той най-после се съгласява с мене, че има вода в света. Трети отказва, че съществува въздух. Стискам го три пъти за гръцмуля, докато и той се съгласи, че

има въздух в света. Остават сега доказателствата за светлината, които са малко по-идеални, но и тя може да се докаже по същия начин. Но понеже светлината се доказва по-мъчно, няма да започна с нея, но ще започне първо с топлината. Питам го - съществува ли топлина? - Никаква топлина не съществува. Ще взема една пиростия, ще я нагорещя силно и ще го поставя на пиростията. - Има ли топлина? - Няма топлина. Добре, нагорещявам пиростията още по-силно. - Има ли топлина? - Има, има топлина. Това са доказателства, реалности, с които се доказва съществуването на битието. Земята съществува, понеже можеш да се удариш в нея. Водата съществува, понеже можеш да се удавиш в нея. Въздухът съществува, защото без него ще се задушиш. И Бог съществува, понеже в Него не можеш да се удавиш. Ако отречеш в ума си, че Бог не съществува, ти ще полудееш, умствено ще заболееш нищо повече. Полудяванията на съвременните хора се дължат на онази безверническа тенденция, че Бог не съществува. Понякога полудяват не само тия, които не вярват, но и тия, които вярват. Много от тия, които се стремят към изпълнение на Волята Божия, били те религиозни или светски, са безверници. Всички хора вярват, но в идеали вярват. Не, ти трябва да имаш една дълбока вътрешна опитност. Ти трябва да вярваш в Бога. Вярата не подразбира да вярвам в това, което съм слушал от баща си за Бога. Аз зная какво той ми е говорил и какво има да ми говори. Това е реално за него. Аз не искам да ми казват, че това, което се говори, е вярно или не е вярно. Това, което досега сте научили, е много хубаво, но трябва да се справите с него. Ако кажете, че повече не ви трябва, вие ще изгубите. Във време на общоевропейската война един българин от Варна спечелил на лотария 50 хиляди германски марки. Той казал: Сега се осигурих. Войната може да продължи, колкото иска, аз няма за какво да се безпокоя, всичко ми е осигурено. Обаче, след две години той умрял. Вие не поставяйте парите като условие за живот. Те са само средства в живота, но те не могат да поддържат самия живот. Не поставяйте парите като условие за живот. Вие трябва да

знаете, че като спечелите, тогава именно, вие сте кандидати за смъртта. Като осиромашееете, вие сте кандидати за живота. Трябва ли тогава да считате сиромашията за нещастие? Сиромасите живеят повече, отколкото живеят богатите. Деца, които са боледували, живеят повече от деца, които са били здрави. Това се вижда от ред статистически данни. Хора, които са минали през големи изпитания, имат по-дълъг живот от тези, които не са минавали през големи изпитания. Като знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате. Всичко е предвидено според законите на икономията в природата. Сегашните изпитания в живота показват, че вие сте в положението на растенията в природата. Изпитанията не са нищо друго, освен бурите в природата, които идат да подобрят кръвообращението, теченията във вашия живот. Ако тези бури не дойдат, вие бедствувате да изсъхнете. Само, че тези бури не трябва да бъдат толкова силни, че да изгубите и тялото си. Те само трябва да подобряват положението ви, но не и да го влошават. Следователно, страданията в живота не са нищо друго, освен една икономика на природата за подобрение на вашия живот. Радостите и веселието пък е за растение в живота. Когато животът расте и строи, това е здравето. Огъването, разрушаването, това са болестите и страданията. Страданията и болестите, това са вътрешният строеж, а радостите и придобивките, това са външният строеж. Като разбере така нещата, човек ще бъде готов да се примири, да заработи в света. Казвате: Тогава кой ще ми помогне? - Има кой да ви помогне. Първо да ви помогне вашият ум, после - вашето сърце, на трето място - вашата воля и на четвърто място - вашето тяло; ръцете, краката, очите, ушите, носът и т. н. Всичко това ще дойде да ти помогне. И като имаш толкова много работници на разположение, твоят ум ще представя връзка между Бога и тебе. Твоето сърце също е връзка между Бога и тебе. Най-после и волята ти представя връзка между Бога и тебе. Следователно, човек има три връзки с Бога. Сегашното състояние на хората се дължи на това, че някои от тях имат само една връзка, други - само две, а

малцина имат три връзки с Бога. Добрите хора имат и трите връзки. Онези пък, които имат само едната или двете връзки, те се намират в несгодите на живота, в неестествено положение. Който няма тези три връзки, той се намира в малко опасно положение. И вярващи да сте, вие трябва да знаете дали имате тези три връзки в себе си. Вие се страхувате да обичате, или да направите добро. Някой е женен, иска да направи едно добро, но се страхува от жена си, да не го напусне. - Ти направи доброто, не се спирай какво мисли жена ти. Ако се сърди, нека се сърди, колкото иска. Сега аз не говоря против мъжете, но казвам, че мъжът няма право да препятствува на жена си да направи някакво добро. Когато човек върши Волята Божия, никой няма право да му препятствува. Когато мъжът или жената има връзка с Бога, никой няма право да му пречи. Той трябва свободно да изпълнява Волята Божия. Жената няма право да пречи на ума, на сърцето и на волята на мъжа си. Тя няма право да изопачава неговия ум, неговото сърце или неговата воля. Ако се опита да ги изопачи, тя сега ще се натъкне на големи страдания. Също така и мъжът няма право да изопачава ума, сърцето и волята на жена си. Силата на човека седи в неговия ум, а не в неговата воля. Волята е за укрепяване на ума, но умът е силата на човека. Никой няма право да се наложи на човешката мисъл. Човек всякога е свободен да мисли. Кой има право да забрани на човека да мисли? Някои ме питат, имат ли връзка с Бога. Човек има връзка с Бога. Той трябва така да очисти своя ум, така да пречисти своите мисли, че в главата му да не останат никакви облаци, никакви затъмнения. Човек има връзка и със сърцето си, затова трябва да пречисти сърцето си, да пречисти своите чувства, да не остане в тях никаква тъмнина, никакви облаци. Човек има връзка и с волята си, която също така трябва да пречисти. Всякакви облаци трябва да се махнат от човека. Във всяко отношение човек трябва да следи дали има достатъчно проветряване в своите мисли, чувства и постъпки. Следователно, когато искате да знаете дали имате връзка с Бога, вие трябва да гледате, да нямате никакви облаци във вашето

небе. Ако небето ви е мрачно, това показва, че имате някакви заблуждения, от които мъчно можете да се освободите.

Христос казва: „Светило на тялото е окото“. Окото, това е една връзка. Ако ти нямаш тази връзка, тогава ще се съмняваш. Когато се намирате в съмнение, вие трябва да знаете, че това се дължи на някакви натрупвания от миналото. Тези натрупвания не сте ги създали вие. Съмненията често се предават от човек на човек. Идете сам в една гора и ще забележите, че ви хваща страх. Този страх не е ваш. Той се дължи на много хора, които са минали по този път и са изпитвали страх. Те са оставили този страх и вие го възприемате. Тъй щото, този страх не е само ваш, но и на хората, които са минавали пред вас. Вие вървите и очаквате да ви срещне някоя мечка или вълк. Но не трябва да се страхувате, защото мечките в тази гора са много миролюбиви; като минавате покрай тях, мечките се сгушват. Мечките са кротки животни, те не са толкова лоши, колкото вие си представяте. Като я видиш, още отдалеч се отбий на десетина крачки. Тя не обича да пресичате пътя й. Мечката върви бавно, тя се клати, като някой стар български чорбаджия. Тя не е като вълка, тя е концентрирана. Очите й са близо. Ако някой се опита да наруши нейните философски мисли, понеже чувствата й са много интензивни, тя ще се нахвърля върху него, ще го нападне. Тя не обича да я смущавате.

И тъй, приложете всичко това в живота си, във вашия духовен свят, в който живеете. Там има много гори, има и много мечки. Като минавате през една от тия гори, за какво ли няма да мислите, от какво ли няма да се плашите. Не се плашете от нищо. Оставете този страх настрана. Всеки, който е минал през живота, все се плаши и казва: - Как ли ще преживеем? Как ще преживееш? Ходи всеки ден на гробищата и ще видиш как ще преживееш. - Но какъв ще бъде краят ми. Един български чорбаджия, като му проповядвали върху едно или друго, той все казвал: Не разбирам това нещо, не мога да го направя. Не вярвам в това. Един ден той заболял и отишъл при един лекар.

Лекарят му казал: За да се освободиш от тази болест, има само един начин. Какъв е този начин? - Да отиваш три години наред на гробищата. Всеки ден ще придружаваш по един умрял. И ще видиш, че след три години нищо няма да остане от болестта ти. До това време той на нищо и на никого не вярвал. Като ходел три години наред на гробищата, той съвършено оздравял. Тогава той отишъл при лекаря и му казал: Много ти благодаря за съвета. Сърцето ми се оправи. Разбрах, как трябва да се живее. Като ходих три години на гробищата да изпращам хората, разбрах много неща, разбрах как трябва правилно да се живее. Или другояче казано: Научих се да влизам в положението на хората. Когато животът ви се обезсмисли, намерете един човек, който страда повече от вас и го посетете. Като ходиш три години наред при страдащите, ти ще дойдеш до едно правилно заключение в живота и ще разбереш, че другояче трябва да се живее. Само по този начин ще разбереш, че има нещо дълбоко в живота. Само така ще разберете каква роль играе Любовта в света. Има една любов, която никога не се мени. Има една любов у нас, която не се мени, докато дойдете до устоите, или до положението на нормалната любов, която ще внесе друга светлина. Тази любов ще ви свърже с всички хора, които ще ви станат близки. При обикновената любов, като видите един човек, вижда ви се странен, не можете да влезете в положението му, не виждате нищо хубаво в него. Плашите се от него. А във великата, в неизменната Любов, като видите един човек, вие веднага се зарадвате и влизате в положението му. И този човек е разположен към вас и казва: Аз съм готов да направя всичко заради вас. Тази любов отваря сърцата и умовете на хората, за да могат едни други да си помагат, или за да бъдат проводници на великите Божии блага, които циркулират из целия свят. Сега ви пожелавам и вие да бъдете проводници на Божественото и да ви благослови Бог.

29. неделна беседа от Учителя, държана на 19 април 1936 година София-Изгрев

КОЕТО ЧОВЕК СЕЕ

Отче наш.

„Изгрява слънцето“.

От 14 глава на евангелието от Йоана ще прочета няколко стиха само: от 25-30.

„Духът Божий“.

„Което сее човек“. С други думи казано: Новото и старото.

Ще дам определение на думите: Що е ново? - Новото се отличава от противоречие, а старото - с промени. Понеже вие живеете и срещате разни противоречия в живота си - това е новото. А щом умрете, щом ви заровят в гроба, това са измененията. Кое е по-хубаво: Противоречията или измененията? Да се изменяш, това значи да умираш, а да имаш противоречия в живота си, това значи да живееш. Така ви говоря според живота на земята. Трябва ви едно ново разбиране, а не да се забавлявате със старото, което е мъртво. Но ако мъртвите не възкръснат, безпредметна е тяхната смърт. Ако пък хората умират, за да възкръснат, тогава ще се явят противоречията в живота. Вие питате: Защо са противоречията в живота? - За да възкръснете. - Защо са измененията? - За да умрете и да се освободите от старото. Значи, човек не може да се освободи от старите навици, освен чрез смъртта.

Сега аз не искам да ви проповядвам едно учение на „усул“, което значи начин, или едно учение на „тертип“, което значи условие. Усул подразбира най-добрия начин. Казват: Усулно трябва. Значи, трябва да му намериш времето, за да направиш една работа. Тя е турска дума, която се произнася различно. Всеки народ си има особен начин за произнасяне на думите. Произношението на думите зависи от културата на всеки народ, както и от културата на отделните лица.

Англичаните, За пример, си имат едно произношение; французите - друго, германците - трето, българите - четвърто - всичко според степента на развитието си, кой докъдето е достигнал. Ако се качите между народите с по-висока култура, ще видите, че те имат съвсем друго произношение. Често от произношението на една или друга дума зависи съдържанието на думите. За тази цел ще ви приведа един анекдот. Един богат, но прост, неграмотен българин, изпратил сина си да следва в странство. По едно време той пише писма само на баща си: Татко, моля те да ми изпратиш пари да свърша образованието си. Като получил писмото, понеже не знаел да чете, бащата срещнал един познат касапин и му казал: Слушай, моля ти се, я прочети това писмо от сина ми, да видим какво е научил от толкова време. Касапинът започнал да чете писмото със свойствения си груб, касапски тон: Татко, прати ми пари да свърша образованието си. Като слушал така прочетено писмото, бащата останал недоволен от грубото писмо на сина си и казал: Синко майчин, нека чака, няма да му пратя никакви пари. Да знае как да иска от баща. Той не се научил още да говори. След това бащата отива при един хлебар, своя познат, човек с мек и добър характер и му казва - Моля ти се, я прочети какво ми пише синът. Хлебарят чете с тих, мек глас: Мили татко прати ми малко пари, че ми трябват. - А, така кажи, да те разбера. Като ми говориш така меко, ще ти изпратя пари, разбира се. Ако вие разбирате криво живота, това е касапинът у вас. Ако добре разбирате живота, това е хлебарят у вас.

Сега да дойдем до новото разбиране на живота. Да оставим настрана всички противоречия. В света съществуват три вида противоречия: на физическия свят противоречията са по отношение на физическото тяло. Вторият вид противоречия са по отношение на нашите чувства и третият вид противоречия са по отношение на нашата мисъл. Противоречията могат да се премахнат, само ако ние можем да ги изменим и да ги турим в действителния живот. Всички вие сте учили в училището за точката, за правата линия, за

плоскостта и за телата. Що е точката? - Точката е сила в движение. Що е правата линия? - Правата линия показва, че точката е в движение. Тъй както вие схващате правата линия, тя е точката в покой. Следователно, щом точката е в движение, тя представя вече права линия. Щом точката е в покой, вие не виждате никаква права линия. Същото може да се каже и за плоскостта. Когато линията се движи, тя образува плоскост. Линията в покой не е нищо. Що е тяло? Когато плоскостта се движи, тя образува тяло. Тялото е третото измерение. Докато тялото е в покой, вие не можете да го виждате, но щом тялото се движи, тогава то образува четвъртото измерение, тесеракта. Следователно, тесерактът е движение на третото измерение. Когато едно тяло се движи, това е тесерактът. Когато третото измерение се движи в пространството, образува четвъртото измерение. Значи, четвъртото измерение не е нищо друго, освен третото измерение в движение. Това е една дълбока философска мисъл. За да се докаже тази мисъл, изискват се ред формули. Не казвам, че трябва само да мислите, но трябва да разберете тази идея. Някои хора искат да разберат всички неща. Има едно разбиране, което не ви ползува нищо. За пример, вие не можете да разберете какво нещо е животът, какво нещо е произходът на живота. Никой не го е разбирал, нито вие можете да го разберете. Нито Боговете разбират живота. Това е една отвлечена мисъл. Животът не е произлязъл от никъде, а щом казвате, че животът е произлязъл, значи той е резултат на нещо. Той е един резултат, който е произлязъл от по-висши същества. Има един такъв живот. И детето носи живота на майка си и на баща си. Детето е произлязло от майка си и от баща си. Той е резултат на майка си и на баща си. Следователно, майката и бащата могат да се огледат в своето дете. Що е детето? Детето е един завършен резултат на майката и на бащата. Що е физическият свят? Физическият свят е един завършен процес на мисловия и на духовния свят. Следователно, вие не можете да разберете мисловния и духовния свят, докато не разберете физическия свят. Друго едно положение. За

да разберете една истина, вие трябва да я освободите от временните ѝ заблуждения. Това значи, че не трябва да сте в покой. Човек, който е в покой, той е мъртъв. По-добре е страданието, отколкото удоволствието. В страданието ще научиш нещо, а в удоволствието ще похарчиш нещо; по-добре е печалбата, отколкото загубата. По-добре е да спечелиш крака си, отколкото да го загубиш; по-добре е да спечелиш окото си, отколкото да го загубиш; по-добре е да развиеш ума си, отколкото да го изгубиш. Това са все нови положения. Вие искате светът да се създаде по друг начин. За да се създаде светът, върху него е действувал цял един процес.

Сега като ви говоря по този начин, аз не ви говоря като на прости хора. В едно отношение за мене вие сте нещо повече от гениални. Че вие имате най-същественото. Вие имате много повече неща от растенията и от животните. Следователно, сега аз ви говоря като на учени хора, но в сравнение с по-напредналите същества вие сте деца, които трябва да се учите. По отношение на вашето минало вие сте гении, но по отношение на вашето бъдеще вие сте деца, вие сте ученици. Следователно, заради мене ученикът е емблем на бъдещето, и той трябва да се учи. Какво трябва да прави човек в света. Той трябва да учи какво нещо е мисълта, какво нещо е онова възвишено чувство у човека, той трябва да учи как да постъпва добре. Според мене, човек не може да постъпва добре, ако не знае да говори добре. Човек не може да бъде отличен музикант или художник, ако не знае да мисли. Без права мисъл никакъв художник или никакъв музикант не можете да бъдете. За да имате добри музиканти или добри художници, вие трябва да бъдете гениални хора, които мислят добре. Вие не можете да бъдете гениални в никакво изкуство, ако не можете да мислите право, ако нямате права мисъл. Вие не можете да дадете израза на това изкуство, ако нямате едно право чувство. Картините на много художници са изопачени по единствената причина, че чувствата им са изопачени. Щом чувствата им са изопачени, т. е. щом нямат духовен живот, какво изкуство могат да

дадат? Това не е изкуство. Че и бръмбарите рисуват много добре. Ако е за такова изкуство, бръмбарите рисуват даже по-добре. И растенията се опитват да рисуват. При това вие в живота сте се явили не за рисувачи, но за скулптури. Всеки човек, който живее и обработва в своето тяло, той обработва скулптура. Той постоянно моделира своето тяло, своите очи, своите ръце, своите крака и т. н. Той моделира и своята глава. Следователно, каквото е вашето тяло, такова е и вашето знание. В това отношение човешкият живот не е един завършен процес. Той е един незавършен процес и трябва да се радвате за това. Това е новото. Човешкото тяло, това е новото в света. Противоречията в живота, това е новото в света. За да се разбере всичко това, обаче, се изискват знания. Не е лошо, че има противоречия, но трябва да се намерят гениални хора, които да пресъздадат и да организират тия противоречия. От противоречията в света се създава хубавото. И Писанието казва: „И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху бездната". Значи, преди създаването на света, имало е такива големи противоречия, каквито светът никога не може да си представи. Но когато е дошъл Духът, това разумното начало и почнал да твори, още като казал първата дума, веднага се явила светлината. Следователно, появяването на светлината, това е резултат на една мисъл. Мисълта е резултат на Божия ум. Следователно, ако във вашия ум има светлина, вие мислите и сте в движение. Ако във вашия ум няма светлина, вие не мислите и сте в покой. Значи, в покоя всякога има тъмнина; в покоя всякога има размирие; в покоя всякога има противоречия. За да се премахнат противоречията, непременно трябва да дойде светлината, която твори. Със светлината заедно иде топлината. Това е на човешки език казано. Мисълта и чувствата трябва да вървят заедно ръка за ръка.

И тъй, сега аз няма какво да обяснявам противоречията, които съществуват в живота. Това (са) (е) временна обстановка на нещата. Това отношение природата ни е дала хиляди доказателства, за да ни убеди в това, че тя е наредила нещата много по-хубаво, отколкото ние

предполагаме. Виждате един червей, който се движи по земята, едва пъпли, всеки може да го стъпче. Условията не са благоприятни за него. Този червей може да попъпли така три-четири години, докато един ден виждаме, че условията стават по-благоприятни за него, изменят се, и той се превръща в пеперуда. И в Писанието ще срещнете, че пророците са уподобявали човека на червей. Това подразбира неблагоприятните условия, при които този човек се намира. Но един ден тези условия ще се изменят за него. Значи от противоречията, които съществуват в живота ви, от тяхната материя един ден вие ще създадете такава материя, която ще подобри живота ви. Вас ви очаква едно по-велико бъдеще от сегашното, в което се намирате. Червеите ги очаква положение да станат пеперуди. Пеперудите са идеал за червеите. Какъв е идеалът за хората? - Да станат светии или ангели. Що са ангелите? Ангелите са светии в движение, т. е. светии, които мислят. Що са ангелите. Това са светии, които чувстват, светии, които знаят да говорят. Тъй както сега ги рисуват художниците, ние нямахме нищо против това. То е добре от педагогическо гледище, но между една видима реалност и истинската реалност има голяма разлика. Едно тяло в движение има една форма, едно тяло в покой има друга форма. Когато Адам престана да мисли, той оголя. Когато престана да чувствува, изпъдиха го от рая. А когато престана да говори хубаво, накараха го да оре земята. Следователно, когато Господ иска да те научи хубаво да говориш, ще те направи земеделец. Когато иска да те научи да разбираш, да чувствуваш живота правилно, ще те направи градинар. Когато иска да те научи да мислиш правилно, ще те прати на училище да учиш. Следователно, вие сега сте изпратени на училище да учите, за да изправите своята грешна мисъл, която сте имали в миналите си съществувания. Така седи философията. Ако вие мислите, че в десетина години ще можете да изправите живота си, вие сте в погрешен път. Животът няма какво да се поправи. Сам по себе си той е съвършен, но ние трябва да изучаваме онези велики закони, които Бог е положил. Вие сте

носители на този живот. Всинца вие сте в заблуждение, че се мислите стари. Как ще ми докажете, че сте стари? Аз мога всякого от вас да направя стар. - Как? - Като ви туря една маска и ви завържа. Веднага ще станете стар човек. Пък и стария мога да направя млад. Като му туря една маска. Сега всички вие сте дошли тук като маскирани, но аз ще хвърля маските (ви). За да се правите на стари, вие имате някакъв интерес. Онези от вас, които се представяте за стари, това показва, че те имат да дават. Онези от вас, които се представяте за млади, това показва че те имат да взимат. Който е млад, той има да взима. Който е стар, той има да дава. Старият се оплаква от живота, казва: Какво ще се прави с тези кредитори, има да се дава. Трябва да се изплаща. Младият казва: Ще си наредя работите, ще уредя живота си, защото имам да взимам оттук-оттам. Това е новото разбиране на живота. Така трябва да се разбира. Какво трябва да прави старият? - Да плати дълговете си. Ако са умни, старите лесно могат да уредят работите си. Щом имат да дават, ще отидат при своите кредитори и да им кажат: Братко, признаваме, че имаме да даваме, но не можем да изплатим всичко наведнъж, не може ли да намалиш малко от дълга? Нямаме достатъчно средства да ти платим. Тогава кредиторът ще се съгласи да намали дълга им, и те ще оправят работите си. Тогава кредиторът да каже: Хайде, дай тогава половината от дълга си. И така положението ще се измени. Пък и младият, като отива да събира дълговете си на своите длъжници, и той трябва да постъпва право, да намалява малко от дълговете. Питам сега: Как ще махнете маските си? Сега аз искам да ви говоря като на ученици. Сега аз не искам да сте при мене млади, нито стари, защото ще се дигне цял скандал. И онези, които имат да дават, както и онези, които имат да вземат, са цели скандалджии. Аз искам такива ученици, които нито имат да дават, нито имат да взимат, да са съвършено свободни. Защото много религиозни хора искат да бъдат добри, свети, за да угодят на Господа. Господ не е пратил никой човек на земята да става светия. Светийството е трудна работа. И ангелите, които са живели милиони

години преди хората, едва са дошли до първата степен на светийството. С това не искам да унижа хората, но казвам: Радвайте се, че имате да учите. За мене, по хубаво нещо от ученето няма. Затова радвайте се, че има какво да учите. Това, което ангелите са постигнали, както и това, което боговете са постигнали, това е за бъдещия стремеж на хората. Човек, който иска да постигне всичко в живота си, той не разбира живота. Това е крайно користолюбие. Не заемайте крайното, последното място в живота. Онези от вас, които изучават пение, какво означава тонът до? Всичките ноти представят елементи на музиката. Тонът си е краят на музиката. Значи, тонът до е алфа, а тонът си е омега на музиката. Думата сила на български език започва с тона си. Какво означава този слог си? Всеки език си има свои слогове. Силата на езика седи в неговите слогове. Силата на езика зависи от произношението на слоговете. Ако човек знае как да произнася слоговете, той ще има един резултат. Ако не знае, как да ги произнася, ще има друг резултат. В български език слогът си има двояко значение. В пението си-то е завършен резултат, то е последната нота от гамата. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не си умен и добър. Значи, силен човек е само онзи, който има една права мисъл, който има прави духовни чувства. Ако някой мисли, че може да бъде силен без права мисъл и без благородни чувства, той е на крива посока в живота си. Силата е необходима в света, като един последен резултат. Чрез силата човек ще може да премахне всички препятствия в живота си. За да може да ги премахне, човек трябва да разбира законите на живота.

Сега като ви говоря по този начин, вие се обезсърчавате и казвате: Че какво знаем ние тогава? - Не е въпрос какво знаете. Каквото и да знаете, това е човешко знание, човешко щастие. Вие сте в положението на децата, които влизат в първоначалното училище и започват с елементарни работи, с азбуката. Вие не сте нито гении, нито философи. Децата се отличават с голяма възприемчивост. Каквото учителят каже, те всичко възприемат. По някога срещаме

религиозни и учени хора, които мислят, че всичко знаят. Преди години аз правих своите музикални опити, и до днес съм изследвал силата само на три тона. След като изучих цялата философия на музиката, спрях се върху силата на три тона. За мене аз си реших задачата, защото започнах опита тъй, както аз си мислих. Тези три тона са основните тонове в музиката. Когато взема инструмента, на когото свиря, и взема тези три тона, каквото и да е вън времето, веднага се изяснява. По това съдя, че тези тонове са правилни. Ако не взема правилни тонове, времето, даже ако е било хубаво, става мрачно и се заоблачава. Всеки крив тон е в състояние да развали времето. Сега аз не искам да ви заставя да вярвате, но ви давам това за обяснение. Дали ще вярвате или не, за мене това е безразлично. За мене е така, а за вас, как е, не (ме) интересува. Когато мисълта е права, небето се изяснява; когато мисълта е крива, небето се заоблачава. Тъй щото, тези три тона, които съм изследвал, според мене съответствуват на мислите, чувствата и постъпките на хората. Когато мисълта на човека е права, небето непременно ще се изясни; когато мисълта му не е права, небето ще се заоблачи. Когато чувствата на човека са прави, небето се изяснява; когато чувствата му не са прави небето се заоблачава. Когато постъпките на човека са прави, небето се изяснява; когато постъпките му са криви, небето отново се помрачава. Сега, като говоря върху този предмет и времето вън показва каква е мисълта ви. За мене външното време всякога показва каква е мисълта на хората, както и вашата мисъл. Не че това е грях, но времето всякога доказва каква е мисълта ви, какви са чувствата ви и какви са действията ви. Времето показва реалността на нещата. Ако времето не е хубаво, това показва, че не мислите, кой както трябва, че не чувствувате, както трябва и че не постъпвате, както трябва. Откровено ви говоря в случая. Ако сега ви изведа навън и изсвиря моята песен, времето веднага ще се изясни, но какво ще ви ползува това вас. Ако ви изведа сега навън и да ви покажа този опит, това е престъпление вече. Друг път може да направя този опит. Но сега да оставим този

въпрос на страна, защото той предизвиква човешкото тщеславие. Не че времето е лошо, защото и то си носи своите блага. Но за мрачния, за болния човек времето трябва да бъде ясно. За здравия човек облачното време е полезно, но не и за болния. За болния човек тихото време е полезно, но не и за здравия. За здравия човек е бурното време.

И тъй, противоречия съществуват и в човешка(та) мисъл, и в човешките чувства. Аз не искам да кажа, че те не трябва да съществуват, или че не трябва да имате противоречия. Противоречията във вашия живот са условия за нашето развитие. Без противоречия вие не можете да имате никакъв прогрес. Това трябва да го помните. Ако искате друг някакъв живот, без противоречия, вие сами трябва да си ги създадете. Не е въпрос да угаждаме на хората. Има известни проповедници говорители, които знаят истината, но не я проповядват, защото, като принадлежат към известна църква, която си има точно определени правила, искат да угодят на тази църква. Някой проповедник или държавник като говори, иска да угоди на държавата. И това е хубаво, но, онзи, който говори в полза на църквата, или на държавата, той ни най-малко не може да намери истината. Защо? Защото всички държави, всички църкви, всички домове, както и всички хора имат отношение към Онзи, Който е създал живота, към Бога. На първо място трябва да се имат пред вид нашите отношения към Бога, а после и отношенията към другите хора. Сега мога да ви дам следния афоризъм. Частите са условия за съществуването на цялото, и цялото е условие за съществуване на частите. Как ще разберете това нещо вие? Кое се роди първо - частите или цялото? Органите на тялото не са нищо друго освен самото тяло в движение. Когато тялото се движи, то образува своите органи. Когато цялото се движи, то образува своите органи, а когато цялото е в покой, то образува себе си. Когато органите са в движение, образуват цялото, а когато органите са в покой, образуват себе си. Тази мисъл е неразбрана. Аз не искам да ви я обяснявам тази мисъл, защото,

колкото и да ви я обяснявам, то е все едно да ви показвам колко съм богат. Какво ви ползува това? В дадения случай Бог работи в света. Следователно, в този процес на движение, на работа, аз имам своето проявление. Докато Бог работи в света, и ти трябва да работиш. Това, което човек мисли, това, което човек чувствува, и това, което човек прави, и този импулс, който го тика към учене, това е Божественото в него. Христос казва: „Отец ми работи, и аз ще работя". Докато Бог работи, и ти трябва да работиш. Като престанете да работите, и условията за работа ще се изгубят. Хората имат тази слабост, че като се отказват да работят искат по този начин да заставят и Бога, Той да работи за тях. Това е невъзможно. Бог няма нужда от външни импулси. Той си работи съвършено, и всички хора трябва да бъдат в съгласие с Него. Както мисли Той, така трябва да мислим и ние. Бог няма чувства като нашите. В Бога няма чувствувания като нашите. В Бога има любов, но няма поляризиране. Той няма две страни. Бог всичко дава. Има един стих в Писанието, който казва: Каквото човек посее. Бог, който не е смъртен като хората, всичко дава и само наблюдава какво сееш. Каквото посееш, това ще пожънеш. Ако живееш добре, добро ще ти даде; ако живееш зле, зло ще ти даде. Бог не може да наруши този закон. Понякога хората се сърдят на Бога, защо не им дава добър живот. Не може Бог да даде на добрия човек зло, а на лошия - добро. Понякога вие можете да носите големи страдания, това е доброволно. Някои хора искат да носят страданията на Христа, или страданията на светиите - това е доброволно поето. Всеки доброволно може да носи известни страдания, а не на сила да му се наложат. В това отношение законът е верен и по отношение на мислите, на чувствата и на постъпките на хората. Каквото човек мисли, каквото чувствува и както постъпва, това ще му се даде. Ако мислите добре, добро ще ви се даде; ако чувствувате добро, добро ще ви се даде и ако постъпвате добре, добро ще ви се даде. Това трябва да го знаете. Ако мислите зле, зло ще ви се даде; ако чувствувате, ако чувствувате зле, зло ще ви се даде и ако постъпвате зле, зло ще ви се

даде. Сега можете да кажете друго нещо, да философствувате: Светът не може ли да се създаде по друг начин? - Не може. Ако някой е по-умен, нека си даде програмата, проекта за създаване на нов свят и този проект ще го изпратим в невидимия свят, или във висшия свят, дето има място за проекти. В невидимия свят се приемат от всички светове и кой какъвто проект изпрати ще се приеме на гласуване. Ако се одобри, ще се приложи. Но в края на краищата, каквито загуби и печалби има от този проект, те ще бъдат за ваша сметка.

„Каквото човек посее“. Каквото човек посее, това и ще пожъне. Сега аз искам да ви насърча и ви казвам: Не се обезсърчавайте от онези мъчни условия, при които сте се родили. Някои жени съжаляват, че са родени жени. Някои мъже съжаляват, че са родени мъже. Има шанс за жените да се родят в бъдеще мъже, както и за мъжете да се родят в бъдеще жени. Някои майки и бащи съжаляват, че им се родило мъжко или женско дете. Те не са очаквали мъжка (рожба), а се роди такава и обратно. Никой не трябва да съжалява за това. Ако се роди мъжко дете, радвайте се; ако се роди женско дете, пак се радвайте. Когато се роди мъжко дете, Бог (го) е посетил със своята мисъл. Когато се роди женско дете, Бог го е посетил със своята любов. Какво има в това? Ако не разбирате закона, поне не говорете. Не съжалявайте онези, които са влюбени. Не съжалявайте онези, които страдат от любов. Блажени са, които страдат от любов. Че страдат от любов, не се смущавайте. Не ги утешавайте, любовта ще се погрижи за тях. Никакво утешение на влюбените. Любовта сама ще ги утешава. Вие искате да утешавате влюбените. Оставете ги. Ако любовта не може да утеши влюбените, кой друг ще ги утеши? Любовта само ще оправи живота на влюбените. Досега аз не съм намерил нито един случай, нито едно изключение, в което любовта да не е можала да утеши живота. Много хора са пострадали от любов, но в края на краищата, всички хора, които са пострадали от любов, работите им са се оправили. Онези, които са били влюбени, главата им е побелявала. Главата им е побелявала от любов към сина си, или

на любов към дъщеря си, или към майка си, или баща си, или към приятеля си, или към този, онзи. Не е лошо да има човек бяла коса. Сега ако се спра да обяснявам добрите резултати от побеляването на косата, ще се отдалеча от предмета. Не съжалявайте, че имате бяла коса, защото бялата коса, белият цвят е цвят на покой. Белият цвят събира енергия. Един ден, когато събере достатъчно енергия, той отново ще почернее. Тогава ще ги турите на работа. Онези от вас, които имат бели коси, показва, че са на печалба. С белите коси се печели. Белите коси показват, че сте станали много богати, но за да се избавите от даване, казвате, че сте остарели и че няма какво да дадете. Човек, който има черни коси, той трябва да работи, той трябва да сее. А онзи с бели коси, той трябва да раздава. Той има достатъчно средства, той е прибрал капитала си.

Казвам: Освободете се от това разбиране на старостта. Ако човек е хилав, ако човек е болен, ако е неразположен, той при каквото нещастие и да се намира, той трябва да се обърне към своята мисъл, към своите духовни чувства и към своите добри постъпки и тях да приложи в живота си. По този начин само той ще се освободи от тягостните състояния на своя дух. Ако мислите и чувствата му не са прави, те ще станат причина за неговото нещастие. Вие можете да проверите това, което ви говоря. Каквато болест и да имате, каквото неразположение и да имате, достатъчно е да измените вашата мисъл, вашите чувства и вашите постъпки, за да премахнете болестта или неразположението си. Аз съм правил това нещо всеки ден и продължавам да го правя. И аз имам своите неприятности в живота. Като дойде една неприятност, като й туриш една запетая, какво става. Какво означава неприятността? Неприятността се дължи на това, че ти считаш, че нещо ти е дошло не на време. Приятно е това, което ти е дошло на време. Тази е разликата. Ние ги делим на приятни и неприятни неща. Когато ни дойде някоя неприятност в живота, това показва, че трябва да учим, да работим над себе си. За всяка неприятност, която ни се случва, казвам: Имам доста да уча, да работя

над себе си, има неща, които не съм научил добре. Така разбирам аз философията на живота. При тази философия на живота има едно положение отвън, при което Бог помага. Същевременно всички наши напреднали братя и те помагат, и учителите помагат, и народът помага, но ако човек сам не учи, никой не може да му помогне. Сега онези от вас, които искат да бъдат даровити, могат да бъдат даровити, но трябва да се научат да мислят. Мнозина от вас се считате за стари и казвате: Остаряхме. Какво да правим със старостта? За да се подмладите, вие трябва да започнете да мислите. Като мислите право, вие ще се подмладите най-малко с десет години. Направете опит да мислите право, да чувствувате право и да постъпвате право и ще видите, как ще се подмладите. За да познаете дали сте млади, дали сте подмладени, правете следния опит, когато най-малко сте приготвени за някаква изненада, накарайте някой ваш познат да ви устрои една далавера и вижте как ще я посрещнете, ще останете ли тих и спокоен, или ще се смутите. Ако можеш да издържиш и да посрещнеш всичко тихо и спокойно, ти си млад. Ако се смутиш, не си млад. Та всичко това, което сега преживяват отделните народи, общества и хора, не са нищо друго, освен тези далавери, които ви устройват приятелите ненадейно. Чрез противоречията днес се изпитват всички хора, да се види доколко знаят нещата, доколко всичко това е истина, което знаят, и до колко могат да издържат. Някой казва, че имал любов към Бога. Ще дойде нещо отвън, което ще раздруса твоята любов, да видиш доколко можеш да издържиш. Така се изпитваха и учениците на времето на Христа. Христос казва: „Който издържи до край, той ще спасен да бъде“. Че ако за твоето убеждение ти ударят десет тояги на задницата, и убеждението ти стане на прах и на пепел, какво убеждение е това? Има един анекдот за един светия, когото изпитвали за убежденията му. Турили го в една чутура и го грухали отгоре. Като излязъл от чутурата, той казал: Право е моето учение. После пак го турили в чутурата и го грухали. Като излязъл от чутурата, пак казал: Право е моето учение. Най-после

казали: Престанете да го грухате, защото всички, които го грухали, повярваха в неговото учение. Нека и вас ви груха, в света, докато всички, които ви грухат, станат като вас герои. Това е правото учение. Не е въпросът да се бяга. Нека всички ви чукат, и като ви чукат, най-после да кажат: Право е това учение. Прав е този човек. Когато приковаха Христа на кръста, Той извика и цялата земя се разтресе. Тогава всички около Него казаха: Прав е този човек! Праведен е Той! Голямо геройство имаше в Христа. Вие не сте претърпели такива страдания като Христа, да ви прикоЬат на кръста с четири гвоздея, да се подиграват с вас и след това да ви дадат да пиете оцет и вода смесени. И на всичко това Христос издържа и показа, че това е правото учение, тази е правата мисъл. Христос доказва, че това учение е право, че то е учение за спасение. И ако това учение се приложи, светът ще се спаси. Всеки ще бъде поставен на този кръст. Вие не искате да ви поставят, но искате или не, всеки ще бъде поставен на този кръст. Ако служите на света, няма ли да ви поставят на кръста, на изпитания? Пак ще ви поставят. Докато имате известно убеждение, известно верую, все ще ви гонят. Ами онези, които отиват на бойното поле, за какво умират? Че в света хората нямат ли страдания? Даже по-големи страдания имат. Тъй щото, дали на Бога служите или на Мамона, все ще имате страдания и изпитания, все ще ви турят на кръста. И заравянето на човека в гроба е едно изпитание. Когато праведният умре и го заровят в земята, той казва: Колкото и да ме държиш тук, това, което проповядвам, е право. Като го груха дълго време, земята най-после ще каже: Хайде, върви си сега. Земята ще се разтърси и той ще излезе вън от гроба си. Това наричат хората възкресение. „Което човек сее“. Посейте онази велика, Божествена мисъл във вашия ум. Посейте онази велика, Божествена Любов във вашите чувства. И най-после посейте разумното начало във вашето слово. Казано е в Писанието: Никакво гнило слово да не излезе от устата ви. Това значи: Всичко, каквото човек говори, трябва да е сам доволен от него. Като говориш, небето да не се заоблачава, но да се

изяснява. Когато обичате, небето се изяснява. Когато мислите право, небето пак се изяснява. Когато мъжът влезе в къщи, всичко се изменя. Когато децата чуят, че бащата иде в къщи, майката казва: Деца, баща ви иде. И те веднага се сгушат, умълчават се. И като влезе бащата, той тропне с крака, казва: Да знаете, аз съм бащата тук! Не, той не е баща. Аз съм виждал как иде бащата в някои семейства. Като дойде бащата, децата отдалече още се спущат да го посрещат, радват се, че бащата иде, казват: Мамо, татко иде. И докато не е бащата в къщи, навсякъде е тъмно, мрачно. Щом бащата влезе вътре, всичко става светло, изявява се. Аз виждам, когато някой религиозен влезе в едно общество, всичко около него потъмнее. Той току цитира стихове. Слуша да се говори и казва: Дали е право това, и пак цитира стихове. Казвам на този религиозен човек: Аз не цитирам стиховете право, но ги живея право. А ти ги цитираш право, но не ги живееш право. В такъв случай аз предпочитам криво да цитирам, но право да живея, отколкото право да цитирам стиховете, а криво да ги живея. Онзи, който живее право, той ще може да изправи стиховете, но онзи, който криво живее, правото цитиране на стиховете няма да му помогне. По-добре е и двете неща да бъдат на мястото си: И право да цитираш стиховете, и право да живееш. За предпочитане е, обаче, право да ги живея, а криво да ги цитирам. Защото някога съм ги живял криво, а сега поне право ги живея. Всяко слово трябва да бъде чисто. Някои хора ми казват: Ти не ме обичаш, че как да те обичам? Искаш да те лъжа ли? Обичам те. Ама колко ме обичаш? - Мога да ти дам един самун хляб. Една вечер мога да те държа в къщата си. Че разни изпитания има в света. Сега аз не искам да се спирам върху изпитанията на света. Изпитанията са многобройни. Хората могат да бъдат изпитвани по много начина. Любовта на хората ще бъде изпитана по много начини. Любовта на хората ще бъде изпитана по хиляди начини. Когато човек издържи на всички изпитания, това е любов. Ти си млад момък, влизаш в една богата къща, дето има малки момичета и момчета. Но бащата няма доверие в тебе. Може ли бащата

да повери децата си на тебе за няколко години, и ти да развиеш в тях доброто? Какво значи човек да изпълни Волята Божия? Това значи: Никога човек да не злоупотребява с онова доверие, което Бог му е дал. Никога човек да не злоупотреби с онези добродетели, които Бог е вложил в него. Никога човек да не злоупотреби с доверието на баща си, на майка си, на сестра си и на брата си, нито с доверието на приятеля си. Никой да не злоупотребява с доверието на кого и да е. Никой говорител няма право да злоупотребява с доверието на слушателите си. Да се злоупотребява с доверието на слушателите, това е престъпление. Не злоупотребявайте с доверието на никого. Това е общо правило. Пазете това правило свещено. Казва някой: Пет пари не давам за хората. Не, това доверие, което хората влагат в тебе, е свещено, Божествено. Ти трябва да пазиш това правило. Не разваляй Божественото у хората, които мислят за тебе. Защото ако разваляте това доверие, няма да има на кого да уповавате.

Сега ще ви приведа онзи пример за Мойсей, който отивал един ден на Синайската гора да получи законите. В това време Мойсей бил дълго време овчар и пасъл овцете. Като пасъл овцете, той срещнал един овчар, който бил много весел. Мойсей го запитал: Защо си толкова весел? - Господ ми каза, че ще ми дойде на гости, затова аз заклах едно от най-хубавите си агнета, ще го сготвя заради него. - Тъй ли? Остави се от тази работа. Господ не яде агнета. Ти си на съвсем крив път. Трябва да се откажеш от това си заблуждение. Като чул тези думи, овчарят съвсем се умърлушил и лицето му потъмняло. След това Мойсей отишъл на планината да получи закона от Бога. Гледа, лицето на Бога е строго, недоволно. Мойсей си помислил: Какво ли е сгрешил пред Бога, че не е доволен от него? Когато Бог му казал: Какво направи ти с овчаря? Ти не му каза истината. Иди сега да му кажеш, че ще му отида на гости. Мойсей се върнал при овчаря и му казал: Слушай, аз не ти казах истината. Бог ще ти дойде на гости, щом ти е обещал; като му казал тези думи, овчарят пак се зарадвал и започнал да пее, да се приготвя за идването на такъв скъп гост.

Мойсей се скрил някъде да гледа как ще дойде Господ на гости при този овчар. Овчарят сложил трапезата и след това заспал; в това време Мойсей видял, че слязъл огън от небето, който изял, изгорил агнето. По този начин Мойсей разбрал, че който изял, който изгорил всичко. Така, именно Мойсей разбрал, че всички неща имат свой вътрешен принцип. Това, което Мойсей разбрал, е следното: Да не се дава тълкувание как трябва да бъде устроен животът. На всеки едного животът е устроен по най-добър начин. Затова вярвайте в този ум, който носите в себе си. Вярвайте в това сърце, което носите в себе си. Вярвайте в това слово, което имате в дадения момент. Това е правото за вас. Ако вие сте верни в малкото, за в бъдеще ще бъдете верни във великото.

„Каквото човек посее, това ще пожъне“.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

30. неделна беседа от Учителя, държана на 26 април 1936 г. София-Изгрев

ЗАЩО Е ПОЗВОЛЕНО НЯКОЙ ДА ПРАВИ ДОБРО

„Защо е позволено на човека да прави добро съботен ден“.

Отче наш.
„Изгрява слънцето“.

Ще прочета само 12 стих от 12 глава от Евангелието на Матея.
„Духът Божий“.
„За то е дозволено някой да прави добро съботен ден“. Една дума или един стих може да послужи само като повод за един разговор. Една клечка кибритена може да послужи само като повод за разгорянането на огъня. Целият огън не седи само в кибритената клечка, но тя дава само повод. Мнозина могат да кажат: Нима всичко седи само в един стих? Не, стихът е само един повод. Всички имате познания, но има един процес в природата, който аз наричам процес на обновяване. Този процес се нарича още освежаващ. Има процеси, които не създават нещата, но само ги обновяват. Следователно, при самовъзпитанието или при самообразованието, човек непременно трябва да разбира процеса на обновяването. Ако не разбира този процес, човек ще изхарчи всичкото си време напразно. Много пъти хората правят ненужни процеси и упражнения за постижение на нещо, но нищо не могат да постигнат, защото у тях не работи процесът на обновяването. Такъв процес е, например, духането на вятъра, който обновява водите в моретата и в океаните. Мнозина не могат да си обяснят защо морето се вълнува. Ако морето не се вълнува, водата му не може да се опресни, не може да се освежи. Никога човек не може да принесе тази влага из пространството, както я пренася вятърът, който същевременно опреснява водите. Въздухът, вятърът не създава влагата, но то обновява, раздвижва водата. От

друга страна пък водата освежава, обновява земята. Ако водата не обновяваше земята, последната щеше да се превърне в пустиня. В това отношение ние считаме въздуха за нещо по-високо от водата, а водата за нещо по-високо от твърдата почва. Следователно, въздухът и водата служат като средства за обновяване в природата. И затова, когато хората питат защо са страданията в света, казвам: Според мене, страданията служат като обновителен процес в живота на човека. Те представят въздуха, който размърдва водата. Страданията са размърдване на водата в човека. Защо трябва да се размърдва водата? Ако водата не се размърдваше, тя не би могла да се обнови. Следователно, човек страда, за да се обнови. Щом се обнови морето, водата в него отново утихва. След като е страдало дълго време, морето нищо не е изгубило от себе си, то пак си остава. На скоро дойде един господин при мене и ми каза: Соковете на моя живот изсъхнаха. Пресъхна вече моят живот. Аз виждам нещо добро в това изсъхване. Изсъхването е един от обновителните процеси. Ако житното зърно не изсъхне, то непременно ще мухляса. Ти трябва да го изсушиш. Ако искаш да запазиш хляба за по-дълго време, ти трябва да го направиш на песмет, да го изсушиш. Не го ли изсушиш, той ще мухляса. Ако не изсушиш ризата си, тя ще мухляса. Тъй щото, ако ти не се изсушиш, човек няма да станеш. Както виждате, аз взимам думата изсушаване в съвсем друг смисъл, а не тъй, както хората я разбират. Тя представя известна фигура, която аз тълкувам. Плодът, за да бъде полезен, трябва да изсъхне. Обаче, дървото, което расте и се развива, не трябва да изсъхне. Растението и развиването са други процеси, те представят процес на възрастване, а не на обикновеното съхнене, за което вие говорите. Тези два процеса не трябва да се смесват. Ако растеш и възрастваш, сушата не е необходима за корените ти. От сушата корените съвсем ще изсъхнат, а оттам и цялото дърво ще изсъхне. Корените трябва да имат повече влага.

Казвам: Съвременното човечество, както и вие отделно трябва да изучавате всичко онова, което природата е създала. Всички трябва да

изучавате процесите на природата и да се ползувате от тях. Често хората имат съвсем повърхностни понятия за това, което става в природата. Те си мислят дали светът не е могло да бъде създаден по друг начин. - Не, светът по никой друг начин не би могъл да бъде създаден, освен по начина, който Бог го е създал. За да се създаде светът такъв, какъвто днес го виждаме, се е мислено дълго време, и най-после, за дадените условия то(й) е създаден в най-добрата му форма, с всички най-добри възможности за развиване на всички живи същества. Така създаден светът, той може да донесе най-добрите резултати за всичко живо, както и за цялото човечество. Тъй както днес е създаден вашият организъм, с всички свои органи - мозък, сърце , дихателна система, пищеварителна система, както и с предвиждане на всички спънки и мъчнотии в живота ви - всичко това е най-доброто, което може да се помисли за дадения момент. Следователно, ако продължавате да се питате защо сте така създадени, вие сами ще се спънете. Каквото и да казвате, каквото и да правите, вие не можете да измените естеството си. Вие сте създадени да ядете. - Ама по-малко трябва да ядем. Колко по-малко трябва да се яде? - Ама по-много трябва да ядем. - Колко по-много трябва да се яде? Има една пропорция, според която е определено колко трябва да яде човек в различните възрасти на своя живот. Дете, което тежи четири килограма, колко трябва да яде? За това съществува цяла математика. Като казвате, че човек трябва да яде много, трябва да знаете колко е това много. Колко трябва да яде една пчела? Сега, аз няма да ви дам моите сметки. Определено е колко трябва да яде един комар или една малка буболечка. Природата е определила точно колко трябва да яде всеки човек. Донякъде тази мярка е в зависимост от тежестта на човека. Всеки ден невидимият свят определя за всеки човек колко трябва да яде и какво меню трябва да употребява. Ако човек не яде толкова, колкото му е определено, той ще си нанесе голямо зло. И ако яде повече, отколкото му е определено, също ще си нанесе едно голямо зло. От сутринта още се определя за всеки човек

известен бюджет, който трябва да изразходва. И той трябва да благодари за определения му бюджет. Ако човек си позволи свръхсметен кредит, той ще трябва да отговаря за него. Природата обича точната математика: Нито повече, нито по-малко. Всички съвременни хора са загазили със свръхсметните си кредити. Те току си отпущат от касата и после казват: Надминат е определеният бюджет. И след това ще кажете, че животът е тежък. Не е тежък животът, но ние искаме да го изменим. В това седи тежестта. Ти работиш повече, ядеш повече, а не трябва да ядеш и да работиш толкова много. Колкото повече работиш, толкова повече ще се изтощаваш. Или ще започнеш да мислиш как да наредиш живота си, как да отгледаш децата си, какво ще стане с тях след 20 години. Ако си момък, мислиш как да намериш богата мома, каква служба да заемаш и т. н. Кроиш, кроиш, докато най-после обущата ти станат много тесни. До сега не съм видял нито един обущар, който има хубави обуща. Нито съм видял един дрехар, който да има хубави дрехи. Те правят на хората хубави обуща и дрехи, а за себе си минават, както и да е. Природата не търпи никакви дефекти. Когато от невидимия свят ти дадат някакъв занаят, ти трябва да изработиш за себе си най-хубавото нещо. Ако ти върви като фирмаджия, ти ще можеш да препоръчваш най-хубавото си произведение и пред другите хора. Какви са вашите понятия за живота? Вие, например, мислите, че трябва да се ожените, да родите няколко деца. Какво разбиране имате вие за женитбата? Вие мислите, че като се ожените, ще родите няколко деца и с това всичко се свършва. Вие не разбирате какво нещо е женитбата. Не разбирате какво значи раждане. Вие говорите, че някой човек е учен или поет, или философ, но не разбирате тия думи. Знаете, че искате да станете такива, но как ще станете, какво означава думата поет, учен или философ, не разбирате. Хубаво, отлични неща са тия, но вие не ги разбирате. Говорите за музиката, но не знаете, какво представя музиката. Музиката е едно възпитателно средство за човека. Музиката е същевременно и

лечебно средство. За в бъдеще, когато някой човек заболее от треска, няма да му се предписват никакви лекарства от аптеката, но като дойде лекарят, той ще носи със себе си своята цигулка или друг някакъв инструмент и ще започне да пее и да свири на трескавия. От звуците на тази музика треската ще започне да игра(е) и след малко време болният ще се почувствува по-добре. След това лекарят ще прати болния да отиде сам в някоя музикална аптека да си купи едно ново парче и сам да го свири. Като се върне от аптеката, трескавият ще започне да свири и да пее, докато отново разиграе своята треска. Като ѝ се изсвирят няколко парчета, тя съвършено ще напусне болния и ще си замине. Сега аз ви представям работата в много лека форма. Казвате: Смешна работа е тази! Лекарят да свири и да пее на болния, и по този начин да го лекува. За онези, които не разбират процесите на природата, това е смешно, разбира се. Това е само за изяснение. То е един от най-хубавите методи. Не се знае кога ще дойде това време, но все-таки ще дойде. По-хубаво ли е да дойде лекарят при болния и да му каже, че след няколко дена ще замине за оня свят? А тъй, като влезе лекарят при болния, ще извади цигулката си и ще му каже: Ти се нуждаеш от класическа музика и започва да свири. Като изсвири парчето, ти му даваш сто лева. Лекарят благодари и ти пожелава и втори път да го извикаш. И ти благодариш и пожелаваш втори път да дойде да ти посвири едно класическо парче. Какво правят сегашните лекари? Дойдат при болния, препоръчат му един горчив хап, и дълго време след отиването си болният ще плюе, да се освободи от тази горчивина. Питам: Ако сегашните хора могат да търпят тази система на лекуване, защо да не могат да търпят бъдещата, която ще бъде само музика и песен? Ако можем да търпим лошия живот, защо да не можем да търпим бъдещия? Това показва, че не разбирате живота.

Сега да се върнем към същественото. Щастливият живот се заключава в малките работи. За пример, вие не знаете още как да дишате правилно и как да се храните. За пример, мнозина говорят за дишането, за (храненето) на йогите, на индусите, но те сами нямат

една мярка, в която да се заключава правилното дишане и ядене. Самите индуси, самите йоги не знаят точно в една минута колко вдишки трябва да се направят, после каква поза трябва да вземат във време на дишане. Също така те не знаят какво положение трябва да заеме умът, сърцето и душата на човека. Какви трябва да бъдат мислите и чувствата на човека във време на дишането, също не знаят. Мислите, чувствата и постъпките са три фактора, които определят здравословното състояние на човека. Казвате, че човек трябва да има вяра, но вие не разбирате какво нещо представя вярата, какви са нейните елементи. Вярата е един външен резултат. Тя има три елемента: Мисъл, чувство и действие. Ако човек не мисли правилно, ако не чувствува правилно и ако не действува правилно, той не може да има никаква вяра. Същевременно той не може да има един основен тон на живота. Вярата е един процес, който отпосле ще дойде. Вярата е нещо материално. Някой вярва в неща, които може да постигне. Вярата е обективен процес. Някой вярва, че ще отиде в рая при светиите, при ангелите, при баща си и при майка си. Разправят за един американски проповедник Муди, който разправял: Едно време, като мислих за рая, представях си само Бога, ангелите и светиите. Нищо друго не можех да мисля. Къде е раят, нищо друго не мислех. По едно време умря и баба ми. Като мислех за рая, започнах да мисля за Господа, за ангелите и за светиите, още и за баба си. Така мислих вече и за баща си, защото ми казаха, че той отишъл в рая. По този начин раят ми стана малко по-понятен. След време умря и майка ми. Тогава, като мислех за рая, започнах да мисля за Господа, за ангелите, за светиите, за баща си, и за майка си. После умря жена ми, умряха и децата ми, и някои от моите приятели. И като мислех за рая, едновременно с Господа, с ангелите, със светиите, започнах да мисля и за майка си, за баща си, за децата си, за приятелите си, които са жители на рая, че постепенно раят ми стана толкова близък и познат, та взех да мисля, че и аз ще отида там. Толкова много жители, мои близки от земята заминаха за онзи свят, че и на мене вече стана

близък раят. Раят е нещо материално, не е нещо, което виси във въздуха. Раят е място, дето душите живеят. Там има училище, там има песни, хор, музика. И в рая на (има) обществен строй, както на земята. Едно нещо само няма в рая: Прах няма там. В рая няма още гробища, затвори, одумвания, вестникари, като нашите. Там няма още и зурли, и тъпани, там няма никакви обявления, никакво лепене на реклами по улиците, че еди къде си се дава някакъв концерт или представление. Там не се дават обявления, че еди кой си се жени за еди коя си жена. В рая не се съобщава, кой се развел, кой умрял, защото там няма нито женитби, нито разводи. Там не се съобщава, както тук, че с еди каква си заповед еди кой си е назначен на служба. Там всеки се ражда в службата си, няма какво да го назначават и уволняват. Там не се съобщава, че някой го опопили, другиго разпопили. Там който е роден за поп, поп става направо. Но там няма никакви раса, никакви килимявки, както нашите попове носят. Ще кажете, че това е подигравка. Не, така, както хората мислят, това е най-голямата подигравка на света. От мое гледище, така, както аз разбирам нещата, това е най-голямата подигравка, която съществува в света. Като се каже истината на някого, той казва, че се подигравам с него. Не зная, дали аз се подигравам, или той се подиграва. Както и да е, един ден вие сами ще влезете в рая и ще видите, какво представя той от своя страна. Всички вие имате понятие за рая, не е съвсем чужд за вас. Някои даже са ходили в рая, познават го. Мнозина от вас са ходили в райската градина, познават я, виждали са и ангели, и светии, но като се върнат, забравят всичко и казват: Кой знае, дали сме ходили някога в рая. Това е илюзия. Не, ходили сте в рая, но сте забравили. Казвате: Как може да забравим? Забравили сте, нищо повече. Когато момата се влюби в някой момък, тя забравя вече баща си и майка си, които по-рано е обичала. Тя носи в ума си младия момък като някой светия, всичко забравя наоколо си. Когато майка ѝ я пита: Къде ходи? Тя казва: Ходих да гледам светията. Ще кажете, че и това е подигравка. Не, никаква подигравка не е това. Според мене,

когато кажете, че някоя жена е жена на някой мъж, това е по-голяма подигравка. Или когато кажете, че еди кой си е мъж на някоя жена - това е по-голяма подигравка. А така, една мома ходила да гледа един светия, какво лошо има в това. И когато момъкът ходи да въздига една светица, какво лошо има в това? Той иска да я извади от калта. Този момък иска момата да стане светица като него. Сега вие ще кажете: Ти жениш и светиите, като обикновените хора. Ами вие като жените глупавите хора, какво лошо има в това? Ето, апостол Павел казва: Сгодих се за Христа. Значи, той сгодил

простите, грешните хора за Христа, за Първородния син на Бога. Та вие трябва да имате правилно, възвишено схващане за живота. Това схващане, което сега имате, не е лош(о), но то не е състояние да осмисли живота ви, то не е в състояние да даде импулс на сегашния ви живот. При сегашното ви развитие се изисква ново, високо разбиране на живота. При сегашните си разбирания за живота вие непременно ще изживеете големи разочарования. Дръжте вашите си разбирания, но временно само, докато съградите нови разбирания. Някои от вас ще кажат: Ние, които сме женени, можем ли да станем свети хора? Разбира се, и вие можете да станете светии, но това ни най-малко не значи, че като станете светци, трябва да напуснете мъжете си. Сега, ако някоя жена стане светица, тя напуща мъжа си и отива в монастиря. Мъжът казва: Не ми трябва такава светица жена. И мъжът, като стане светец, напуща жена си. Ама обвързват ни. - Така, както съвременните хора живеят, това не е свобода, това е робство. Ако мъжът в рая може да си позволи да мисли нещо лошо, както мъжът на земята мисли лошо за жена си, той веднага ще се намери на десет километра вън от рая. И ако жената си позволи да помисли или да каже лоша дума в рая, както на земята прави, тя моментално ще се намери километри разстояние вън от рая. Там няма изключение за никого. А в този свят, както виждате, Господ е толкова снизходителен, че колкото лошо и да мислите един за друг, пак ви държат на земята. Но помнете, че ако отидете такива на онзи свят, непременно ще ви

изхвърлят не само от другия свят, от рая, но и от земята ще ви изхвърлят от рая. Един ден ще ви изхвърлят не само от другия свят, от рая, но и от земята ще ви изхвърлят навън. Това значи, че ще умрете. Днес всички хора умират по единствената причина, че мислят лошо - нищо повече. Ще кажете, че хората умират по причина на различните микроби или по причина на лошите условия. Това са второстепенни работи. Причината за смъртта на хората се дължи на лошото ядене и лошото пиене. Смъртта на хората се дължи на лошото мислене, на лошото чувствуване и на лошите постъпки. Това е факт. Лошите, външните условия не са причина за смъртта. Външните условия са външни. С това аз не искам да ви кажа, че вашият живот е лош. Добър е вашият живот, но вие не го разбирате, нито го оценявате. Една жена има един мъж, когото Господ обича. Заради Господа и ангелите го обичат, а тя го счита за последен негодяй. Той е знатен на небето, там има около десет жени при него. Какво да се прави? Отде накъде да минава този човек за знатен? И мъжът мисли същото за жена си. Той не може да си представи, че тя е знатна, че е обичана от Бога. Питам: Какъв живот е този, когато сестрата подозира брата, и братът подозира сестрата? Или какъв семеен живот е този, когато мъжът подозира жена си и жената подозира мъжа си? Какъв живот е този, когато и религиозни - православни, католици, евангелисти, теософи, окултисти, всички мислят едни за други лошо? Какви хора могат да бъдат с такива мисли, я ми кажете? Какъв човек ще излезе от тебе, ако цял ден каляш ума си с такива мисли? Двама души се влюбили, Бог е и в единия, и в другия. Въпреки това те калят Господа със своите мисли.

Съвременните хора са си създали един много лош навик, с който нарушават свободата си. Вземете, За пример, свещеникът и владиката, създали си навик да им се целува ръка. Преди всичко този свещеник или владика трябва да има високо съзнание, да е високо просветен. Той може да е извършил нещо лошо, да е направил някакво престъпление, и след това хората ще му целуват ръка. Нека

всеки сам да целува ръката им, по любов, а не по задължение. Свещеникът току подложи ръката си да му я целуват. Че никой не му е длъжен да му целува ръката. Нека остави всекиго свободен като човек, който мисли, да се прояви, както иска. Ако в ръката на този свещеник има нещо, човек с любов ще му я целуне. Ако няма нищо в ръката си, няма защо да се целува. Ако ръката на някой свещеник е нечиста, защо трябва да се целува? С това се нарушава Любовта. Как трябва да се целува ръката на владиката? С любов трябва да се целува ръката му. Един стар 82-годишен дядо ми разправяше следното нещо. Той казваше: Аз съм умен човек. Един ден отидох при владиката и той веднага ми даде ръката си да я целувам. Аз се наведох и целунах своята ръка. Както виждаш и аз съм владика. И после се смее този стар човек. Владиката го погледнал, но дядото му казал: Дядо владика, ако целунеш моята ръка, и аз ще целуна твоята. Ако не целунеш моята ръка, и аз няма да целуна твоята. Оттук аз вадя следното заключение. Всички неща в света да стават по свобода и то по свобода, която произтича от Любовта. Сега, като ви говоря по този начин, искам да изнеса един факт, или да изнеса нещата така, както са в действителност, не искам да се подигравам с вас. Всяка постъпка, която произтича от закона на Любовта, тя е свещена, тя е Божествена. Каквото направи човек, ако го направи по любов, от сърце, то е право. В Бога няма никакво престъпление. Но ако направи човек нещо без любов, той непременно ще съгреши. И като направиш погрешка, ще се сърдиш. Ако не целунете ръката на свещеника или на владиката, той ще ви пита защо не сте му целунали ръка? Ако свещеник не иска да целуне ръка на владиката, той после ще види и ще пати. Както и да целуне ръката му, все ще му намери някаква погрешка, някакъв (ким).

Сега да оставим владиците на страна. Вие можете да си образувате такъв навик, като тях, владишки навик. Пазете се от вашите владишки навици. Владиката трябва да бъде образец на любовта. Когато дойде някой човек при владиката, последният трябва спокойно да го погледне и мислено да му каже: Ако ме обичаш от

сърце, можеш да ми целунеш ръката. Не ме ли обичаш, свободен си, няма защо да ми целуваш ръката. Не трябва да ти става тежко. И аз съм човек, като всички хора. Не мисли, че съм някакъв голям светия. Светия не съм станал още. Да не мислиш, че като туря расо и килимявка, че изведнъж мога да стана свят човек. Нима като примигва човек с очите си, че е светия? Не, в живота не е нужно актьорство. Сърцето на владиката трябва да бъде чисто, безкористно. Каквото правят хората, той трябва да ги оправдава, да намира, че са прави и да е готов да носи техните грехове. Ако той говори лошо за хората и те ще говорят лошо за него. Понякога хората ме питат, как мога да търпя тия около себе си. Питат ме, как понасям всичко това? - Че как да не ги търпя? Как да не нося? Аз имам методи за лошите езици, не ме е страх от тях. Лошият език изпуща лоша вода навън. За тази вода аз имам пясъчни пластове, през които я прекарвам. Като филтрирам водата през десет пясъчни пластове, тя става чиста, годна за пиене. Тази вода е вече чиста, освежена. Когато един човек говори лошо за някого, това показва, че той го обича. Това е любовта. Когато един човек те обича, той може да те изяде. Когато друг човек те обича, той може да те посади в земята да растеш. И единият, и другият ще ти създадат страдания. Когато някой те посади в земята, ще помниш през целия си живот. Такива страдания ще ти причини, но и когато те изяде, пак ще ти причини страдания. Сега аз искам да разберете смисъла на тия неща. Искам да ви кажа, че всичко, каквото в света става, е на мястото си. Когато хората говорят или правят лошо, това не е хубаво, но и то си има своите причини. Лошите мисли си имат свои причини; лошите чувствувания си имат свои причини и лошите постъпки си имат свои причини. Ние така трябва да разбираме живота, за да се освободим от всички несгоди от постоянните смущения. Защо се смущават хората? Защото нямат любов. Животът без любов е немислим. Любовта, като възпитателна сила, вие тепърва трябва да я проучавате. Вие търсите смисъла на живота си там, дето той не може да се намери. И затова искате да се заобиколите с добри

хора. Вие не разбирате живота, ако искате това. Всички хора, които сега съществуват на земята, те са на мястото си. Между каквито хора живеете в дадения случай, бъдете благодарни за тия условия. Човек във веки веков не може да остане при едни и същи условия. Условията на всеки човек ще се сменят постоянно. За в бъдеще и да иска някой човек да бъде в същите условия, няма да може. Следователно, бъдете доволни, че живеете при и между такива хора, каквито са сегашните. Нали казвате, че всички хора са от Бога създадени? Защо тогава не можете да ги търпите? Защо не можете да ги обичате? Коя е причината, че не обичате всички хора еднакво? Преди всичко не е необходимо да обичате всички хора еднакво. Да мислите, че трябва да обичате всички хора еднакво. Това е криво разбиране. Да обичате хората в най-прост смисъл, това означава да не спъвате процеса на прииждане на техните блага. Когато човек усети, че вие спирате пътя на неговите блага, той непременно ще ви намрази. Следователно, всяка омраза е резултат на една мисъл, дали е права тази мисъл или е крива, то е друг въпрос. Когато чувствувате, че някой човек работи за вашето благо, вие го обичате. Но тази любов още не е Божествена Любов, тя е частична любов. Дали ще те обича един човек, дали ще те обичат десет души или най-после дали ще те обича Бог, в това има грамадна разлика. Човешкият живот се отличава по това, че в началото ще страдате, в края ще страдате, само в средата ще имате малко радости. Значи, в човешката любов в началото и на края ще опъваш конеца. В ангелската или в идеалната любов, в началото ще опъваш конеца, а в края и в средата ще ти бъде добре. В Божествената Любов и в началото, и в средата, и на края ще ти бъде добре. Значи, всички хора се нуждаят от Божествената Любов. Нещастията на човешката любов представят почва за Божествената Любов. Корените на Божествената Любов са спуснати в почвата на човешките страдания и нещастия. Тази Божествена Любов превръща всички човешки страдания, мъчнотии и несгоди за бъдещото добро на човечеството. И оттам виждаме, че Лазар, който страдал на земята,

като отишъл на небето, там намерил своето щастие. Богатият, който на земята благувал, живял в охолност и щастие, като отишъл на онзи свят, там бил подложен на големи мъчения, да се научи как трябва да се живее, та като дойде втори път на земята, да живее правилно. Казвате: Че кой е ходил на онзи свят? Аз пък ви питам: Как можете да ми докажете, че сега сте на този свят, на земята? Ти спиш и си мислиш, че си на този свят. Можеш ли да ми докажеш, че си на този свят? Ти мислиш, че си женен, но това е въображение. Ти мислиш, че си богат, че си учен човек, но и това е предположение. Ти мислиш, че си остарял и това е предположение. Ти живееш и мислиш, че баща ти е в гроба. Като погледнеш в гроба, нищо не е останало от него. Мозъкът му го няма, главата му е изкуфяла, останали са от него само едни кости. Ти казваш: Баща ми е това. - Какъв е този баща? Де е в същност твоят баща? Къде отиде той? Но вие, като не разбирате този общ закон, веднага ще се погнусите и ще погледнете другояче на въпроса. Това е защото криво разсъждавате. Вие не сте се научили да мислите право. Сега ще ви представя една фигура. Какво правят красивите моми в света, когато искат да се освободят от момците, които често ги задяват. За да не ги безпокоят момците, те си турят на лицето една тънка грозна маска, та никой да не им обръща внимание. Като дойде нейният избраник, тя веднага маха маската си и му се усмихва. Щом дойде друг някой, тя веднага туря маската си. На чуждите момци показва маската си, а на своя избраник показва лицето си без маска. Сега не искам да вярвате в това. Това са мои тълкувания, в които не искам непременно да вярвате. За мене те са една реалност. Аз така виждам нещата, но за вас това не е необходимо да го приемете. Вие можете да мислите, както искате, и ако можете да ме убедите във вашето, аз съм готов да го приема. Казвам ви, че този е пътят, по който трябва да вървите. Вие искате да се разкриете на всички хора. Това е немислимо. Вие гледате другояче, не, казвам: Няма какво да разкривате душата си на своя приятел, няма какво да се разкривате на носа на своя приятел, няма какво да се разкривате на

краката на своя приятел, няма какво да се разкривате на пръстите, на ръцете на своя приятел, нито пък трябва да се разкривате на космите на своя приятел. Той не се нуждае от това разкриване. Вашият приятел не е нито в носа си, нито в краката си, нито в ръцете си, нито в космите си. Това не е приятелят ви. Важна е душата на вашия приятел. Вашият приятел не е във външността си. Следователно, няма какво да угаждаме на неговия нос. Други неща има, към които човек трябва да се стреми. Казвам: Многото хора, това са удове, органи на идеалния човек. Всички хора остават едно цяло. Те живеят заедно. Когато додете до идеалния живот, там ще видите, че всички отделни удове, като краката, За пример, които са ви помагали, и те имат свои органи. И краката на човека в невидимия свят имат криле, те са ангели. Аз не искам да вярвате в това, но като влезете в невидимия свят ще видите, че вашите ръце, крака, очи, уши, както и всички останали удове от тялото ви, са ангели, с крила. Като сте били на земята, вие сте карали тия ангели да ровят из тинята на живота и да слушат и гледат вашите прегрешения. В това седи вашето прегрешение. Вие казвате за езика си: Език е той, трябва да помага при храненето и му давате, каквото ви попадне, без да искате да знаете, че той е ангел. Вие не трябва да го цапате. Очите, ушите, устата, краката, ръцете ви, всичко това са ангели, дошли да ви служат, вследствие на което вие трябва да бъдете много внимателни към тях, да не ги цапате. Казвате: Ръце са това те са създадени за работа. Вие взимате всички ваши удове за ваша частна собственост и искате да разполагате с тях, както намерите за добре. Не измъчвайте ръцете си, не измъчвайте краката си. Онези, които са писали Писанието, те знаят това и са го предвидили. Другите, които отпосле дойдоха, започнаха да коментират Писанието и по този начин го изопачиха. Те са профани, невежи хора. Невежите развалиха света. Те изопачиха всичко онова, което учените преди тях създадоха. Сега ви боли кракът. Защо? - Защото вашият ангел се отказва да ви служи. Болят ви гърдите, не можете да дишате. Защо? - Защото вашият ангел се

отказва да ви служи. Мозъкът, главата ви боли. Защо? - Защото ангелът, който е свързан с мозъка ви, се отказва да ви служи. Един ден, когато всички тия ангели се откажат да ви служат, вие съвсем ще фалирате. Те казват: Ние не можем повече да живеем при тези условия. Вие ни направихте роби, отнехте ни свободата. Ние ще ви напуснем и ще си заминем. Ръцете ви не работят, краката ви не работят. Казвате какво трябва да правим тогава? - Ще мислите право, с любов ще мислите; ще чувствате право, с любов ще чувствувате. Ще постъпвате право, с любов ще постъпвате. С това аз не искам да кажа, че непременно трябва да живеете според онази възвишена идеална любов. Казвам: Всичко правете с любов.

Христос казва: „За то е дозволено на човека да прави добро съботен ден“. Съботният ден е Божествен ден. Това подразбира онова състояние, при което, като дойдеш до онзи предел на нещата, да започнеш да правиш добро. Затова е позволено да прави човек добро съботен ден, а не през другите дни. Защо се говори само за съботния ден? Ако човек може да направи доброто в съботния ден, той ще може да го направи и през другите дни. Ако съботния ден не може да го направи, не ще може и през другите да го направи. Така трябва да се разбере стихът. Ако не се разбере стихът така, могат да произлязат големи недоразумения. Недоразуменията в живота се дължат на неразбиранията му.

Сега ще ви приведа един пример, да видите какво ражда неразбирането или недоразумението. В едно персийско царство персийският цар заболял от една неизцерима болест. По едно време при царя дошъл един знаменит лекар, който успял да го излекува. От признателност, персийският цар поставил този лекар за пръв лекар в държавата си и му определил през целия живот една голяма заплата. Окръжаващите царя започнали да завиждат на този лекар и търсили начин как да му напакостят. Лекарят се казвал Дубан. Неприятелите на лекаря започнали да интригуват против него и затова често казвали на царя: Ти допусна този човек близо до себе си, но не знаеш,

че той е голям шпионин и ще предаде държавата, ще я съсипе и тебе ще свали от престола. В първо време царят не вярвал на думите им, но после повярвал и решил да екзекутира лекаря. Един ден той го извикал при себе си и му казал: Наистина ти ми направи едно добро, но по този начин иска да се доближиш до мене и да предадеш царството ми, да отнемеш и моя живот. Затова аз съм решил да те премахна. И тогава лекарят му казал: Слушай, искам да ти направя поне още едно голямо добро. Имам една голяма книга, в която са написани много хубави работи. Като вземеш книгата, внимателно ще прелистиш първите 19 страници от нея, и като дойдеш до последната от тях, ще отрежеш главата ми. Тогава ще туриш главата ми отначало на всеки лист и ще четеш. Главата ми ще ти открие някои тайни, тя ще ти проговори. Но пак те питам, не искаш ли да ми подариш живота? - Не, аз искам да чуя какво ще ми говори главата ти. Отрязали главата на лекаря и я донесли на царя. Той турил главата на първата страница на книгата и започнал да чете. Така прелиствал страница след страница, докато дошъл до последната, деветнадесетата. На всеки лист главата казвала: Обърни първия лист, обърни втория лист, докато стигнал до 19-ия. Всички листа на книгата били отровни. Царят започнал да се мъчи, отровил се от листата на книгата. На последния лист тя проговорила: Така се плаша на всеки, който е непризнателен за направеното му добро. С това главата престанала да говори. Един ден и вашата отрязана глава ще проговори. Така се плаща на всеки, който не е благодарен и признателен за доброто, което Бог е направил на света. Ако ти не цениш великото добро, което Бог ти е направил, тогава, като обръщаш листовете на живота, така ще се гърчиш, както персийския цар. И ако те питат защо се гърчиш, ще кажеш, че се гърчиш понеже не разбираш смисъла на живота.

Казвам: Животът, който сега минава, ние го делим на светски и на духовен. И светският живот, и духовният живот е добър. И светските хора са добри, и духовните хора са добри, но човек трябва

да разбира работите. В какво седи доброто? Само умният човек трябва да оценява добрите работи в света. Сега вие трябва да проучавате и най-неприятните процеси в света, но трябва да престанете да мислите, че сте нещастни, че никой не се грижи за вас. Престанете да мислите за това. Сега, онези от вас, които искате да вървят в пътя, ще ви дам следната формула. Казвайте си в себе си: БОГ Е ВЛОЖИЛ ВСИЧКО В МОЯТА ДУША. АЗ ИСКАМ ДА ИЗПЪЛНЯ БОЖИЯТА ВОЛЯ. АЗ ИСКАМ ДА ИЗПЪЛНЯ БОЖИЯ ПЛАН. КАКВОТО БОГ Е НАМИСЛИЛ ЗАРАДИ МЕНЕ. ДА БЪДЕ ВОЛЯТА БОЖИЯ! АЗ ЩЕ РАБОТЯ ТАКА, КАКТО БОГ Е ОПРЕДЕЛИЛ. Ставате сутрин с неразположение на духа си. Кажете си тази формула няколко пъти на ден: Сутрин, на обед и вечер. Продължавайте да си казвате тази формула най-малко три месеца наред, после шест месеца, после девет месеца, една година, две години, три години, пет години, десет години, до 12 години наред. И след това ще видите какви постижения ще имате, какви разбирания, какви богатства ще се открият пред вас. Като видите онова съкровище пред вас, вие ще си кажете: Струва да се живее на земята. Като гледате така на живота, вие ще си кажете: Струва си човек да се ожени, струва си да има такава жена, такива деца, струва си човек да си има такъв господар. Както е дадено, всичко си струва така да бъде. Отдето минаваш, ти ще усетиш една радост. И от всеки човек ще излезе едно благоухание. Кой как те срещне, ще се усмихне. И ти ще се усмихнеш. И в тази усмивка ще има преливане на живота от тебе към него. Ти ще бъдеш силен и мощен и в сила да помагаш и на себе си, и на окръжаващите.

„За то е позволено на човека да прави добро съботен ден“. Знай, че онзи, който ти прави най-голямото зло, той може да ти направи и най-голямото добро. И онзи, който ти прави най-голямото добро, той може да ти направи и най-голямото зло. Това са относителни неща на земята. Доброто и злото са две относителни величини на земята. Представете си, че вие имате богат баща, от който ви се пада голямо наследство. Но по някаква причина баща ви отнема наследството от

вас и го дава на друг някой. Ако вие истински обичате баща си, ще останете тих и спокоен, няма нито на йота да измените поведението си към него. Ще останете благодарен и на това ново положение, в което се намирате. Това значи да обичате баща си. Това значи любов към Бога. И наистина, който обича Бога, той ще остане верен през всичките условия на своя живот. Така ви изпитва Бог. Така Бог изпитва вашата любов. Бог те постави в положението на последния бедняк, но ти искаш да станеш най-големия богаташ, да управляваш света. Щом искате да управлявате света, той ще ви изпрати на месечината, да я управлявате. Щом сте гладни за земя, в света има толкова земя, стига да можете да я управлявате. Но вие няма да вярвате това и ще искат да ви докажа. Вие ще проверите това нещо, само когато отидете там, дето ще ви изпратят. Христос казва на учениците си: „Отивам да ви приготвя място, и като ви приготвя ще дойда да ви взема“. Вие не можете да отидете на онзи свят, докато нямате място за душите си. В онзи свят няма никакви нещастия по единствената причина, че за всеки има определено място и всеки има какво да работи. Той няма какво да се грижи за ежедневния си хляб, защото има какво да работи. Там няма труд, но има работа. Най-приятното нещо е работата. И тогава, като ви стане мъчно на онзи свят, ще ви изпратят на земята за разтуха. Земята е място за разтуха. Земята е място за разтуха и за всички напреднали същества и духове. Когато няма какво да правят, пращат ги на земята, да се развлечат. Земята е за тях щастие. Като няма какво да правят, изпратят едного от тях на земята, при някой грешник, при някоя страдална душа, и той започва да я утешава. Тя се оплаква, че никой не се грижи за нея, че никой не я обича. И този напреднал дух започва да я утешава, да ѝ говори, че Господ я създал, и че се грижи за нея, обича я и т. н. Вярвайте в това, че Господ е приготвил жилище за вас. Пък бъдете доволни и от това, което ви е дал на земята. Той е промислил всичко за вас. Колко години ще работите на земята? Ще прекарате на земята 10-15-20-40-60 години, какво ще се карате помежду си? Че някой бил

православен, друг протестантин, трети - католик. Какво от това? И на небето има православни, само че православните там не носят кръстове. Там няма попове, няма владици. Там не носят черни дрехи. Много ядат, не постят. Там няма нито петък, нито сряда, нито велики пост. Тук има дълги постове, четири пъти през годината. Сега някой може да ми възрази: Ти ходил ли си на онзи свят? - Ами вие, които установихте този закон, ходили ли сте на онзи свят? Кой владика е ходил на онзи свят, да знае какво има там. Или ще кажете, че така е писано. Кой го е писал? - Ще кажете, че светиите са казали така: Това, което светиите са казали, и то е важно, и то е добро, и това, което аз казвам, е пак добро. Ама ти си един самозваник. Че и ти си самозваник. Ако е въпросът за възражение, лесно е да се възрази на човека. Че и ти не си толкова праведен. Вие не сте по-праведни от мене, но не е въпросът там. Това е неразбиране на Божиите закони - нищо повече. Всеки, който е дошъл на земята и живее само за себе си, той е самозваник - нищо повече. Така аз определям думата самозваник. Всеки, който е дошъл на земята и живее изключително само за себе си, той е самозваник. А всеки, който е дошъл на земята, и живее за Бога, за своите ближни и после за себе си, той е пратен от Бога - нищо повече. Ако аз работя за себе си, самозваник съм. Ако работя за другите, изпратен съм от Бога. Ако живеете само за себе си, самозванци сте. Ако живеете и за другите, вие сте изпратени от Бога - нищо повече. Не е въпросът как живея и какво ям. Че ям по три или четири пъти на деня, това е моя длъжност. Че се моля, това е моя работа, не е някаква привилегия.

„За това е позволено на човека да прави добро съботен ден". Вие трябва да изучавате онези закони на природата, които регулират и управляват човешката мисъл. Вие никога не трябва да допущате една отрицателна мисъл да ви обсеби. Не е въпрос, че една отрицателна мисъл не може да дойде в човека. Тя може да дойде, да мине през него, да му говори обективно, но той не трябва да я допуща в себе си, не трябва да я задържа в своя ум. (Свирките) на мислите са живи,

затова оставете ги да си изсвирят каквото носят, като на някоя грамофонна плоча. Не ги допущайте в себе си за дълго време, не оставяйте да ви обсебват. Ако ти хареса една от грамофонните плочи на някоя от мислите, остави я да се изсвири още веднъж. Ако не ти хареса, остави я настрана. Ако речеш да опиташ и да направиш всичко, каквото е написано на грамофонните плочи, ти ще си създадеш най-големите пакости. Ако опитате всяка една плоча на мисълта си, вие не можете да се развивате правилно, не можете да имате правилна мисъл. Ако искате правилно да се развивате в живота си, ако искате да работите лично върху себе си, вие трябва да имате правилни чувства и правилни мисли. Защото вие можете да бъдете здрави, само при хубави и правилни мисли и чувства. Хубаво е като ставате сутрин да имате светла мисъл и да се усещате бодри и весели. Ако пък сте неразположени и се чувствате в окаяно положение, ще изпитате едно свиване на капилярните съдове. Това свиване се отразява на целия ви организъм. От доброто състояние на капилярите зависи здравословното състояние на целия ви организъм. Капилярните съдове регулират целия човешки живот. Когато състоянието на тия съдове не е правилно, човек се прегърбва като че носи някакъв товар на гърба си. Ако си прегърбен, изправи се, дръж главата си перпендикулярно, и помисли за центъра на земята, за центъра на слънцето, помисли и за Бога, Който е определил тези центрове. Бог живее между тези два центъра. Като мислиш за Бога, ти ще бъдеш здрав. Помисли за слънцето и виж, че Бог те обича чрез него. Всички същества, които те обичат, са наклали този огън на небето заради тебе. Мисли за Бога и разбери, че ако Го обичаш, ти ще вършиш Неговата Воля. Защо трябва да вършите Волята Божия? Защото онова, което имате сега, се дължи на Онзи, Който е работил и продължава да работи заради вас. Едно време, когато вие сте спали и после, когато сте минавали през най-големите страдания и никой не е мислил и работил заради вас, тогава Бог е работил за вас и е създал това, което днес виждате. Той е създал вашия ум, създал е вашето

сърце, създал е тялото ви. Днес вие сте господари на това, което Бог е създал. Той ви е дал таланти и казва: Работете сега. Но вие заравяте своите таланти и казвате: Защо трябва да се прави добро? Доброто е най-голямата сила, чрез която човек може да работи на земята. Човек едва сега трябва да учи доброто. Божествената Любов е непоносима за сега. Тъй както сте сега приготвени, ако Божествената Любов мине през вашата система, вие не можете да издържите на нея, съвсем ще се разтопите. Трептенията на вашето тяло трябва да се нагодят за Божествената Любов, за Божествените чувства. За сега ние имаме само едно лъхване на Божествената Любов, но когато дойде тази любов в своята пълнота, тогава ще дойде и възкресението. Когато хората възкръснат, тогава ще дойде между тях Божествената Любов. Тогава ще функционира между хората Божествената Любов, а това сега е само едно лъхване, като един топъл, свеж вятър. Това е едно предзнамение, че иде тази любов, и тогава всички хора трябва да бъдат готови за Божията Любов, да я възприемат, да разберат вътрешния смисъл на живота. Да бъдат свободни от вечния страх, както днес ви е страх от сиромашията, от несгодите, от болестите, от смъртта и от какво ли още не. Тогава ще бъдете в положението на синовете на един много богат баща, който е промислил всичко заради тях. Който им е определил работа във всички направления на техния живот.

„За това е дозволено на човека да прави добро съботен ден“. На кого е позволено да правите добро? На вашите братя и на вашите сестри, на вашите слуги. На кого ще правите добро? На по-малките ваши братя, на животните, на растенията и на всичко онова, което диша живот. На всички трябва да правите добро. Като дойдете до живота, с всички трябва да се справите. Не минавайте през някоя река без да се спрете там. Вслушайте се в гласа на реката, там е Божият глас в най-низката форма. Шумът на гората, това е музика. Вятърът, това е зов на Божиите мисли. Страданията, това е гласът на Бога. Бог говори чрез страданията, чрез нещастията, чрез радостите - Бог

говори чрез всичко. Отворете ушите и слушайте. Отворете ушите си и кажете: Господи, ние те слушаме и чрез страданията си. Като чуеш някой да пъшка, потупай го по гърба и му кажи: Братко, поговори ми малко. Той ще пъшка, ти ще слушаш и няма да се минат пет или десет минути, и той ще ти благодари, че му е олекнало малко. Това е доброто. А вие казвате: Дотегна ни този живот, не можем повече да търпим. И тогава търсите някой ангел с китара. Че и в онзи свят има ангели, които свират с китари. И на онзи свят трябва да имате китара. Ако отидете на онзи свят и не знаете да свирите и да пеете, няма да ви пуснат. Там не пущат хора немузикални. Ако мислите, че можете без пеене и без свирене да отидете на онзи свят, вие се лъжете. Като отидете на онзи свят, каква песен ще засвирите? Цвете мило, цвете красно ли ще свирите? Като идете там, вие ще кажете: Много се радвам, че мога да видя Онзи, Който ме обича, и когото мога да обичам. Радвам се, че мога да видя онзи, който ми даде живот. Така ще пеете и ще свирите. Това е поезията на живота. Някои мислят, че така е само на земята. Не, като влезете в онзи свят, ще свирите и ще пеете на Господа. Сега аз ви представям тия неща по земному, така, както не са, за да имате представа за това, което е там. Ако имам една китара, ще мога да ви представя положението, както е. Сега съм като актьор, вижда ви се малко смешно. Тогава, като взема един акорд с китарата, ще чуете поне нещо, а сега нищо не чувате.

Затова е дозволено да пееш, да свириш, да мислиш, да чувстваш, да правиш всичките добрини, за да бъдеш човек, да бъдеш Син Божи на земята.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

31. неделна беседа от Учителя, държана на 3 май, 1936 г. София-Изгрев. (Следва побоят върху Учителя и беседите се преустановяват на 10, 17, 24, 31 май. На 5 юли 1936 г., неделя, беседа има.)

ИДЕТЕ В ГАЛИЛЕЯ

Добрата молитва.
„В Начало бе Словото“.

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матея.
„Духът Божи“.

От всички хора се иска разбиране. Всеки човек трябва да разбира нещата по особен начин, както той е създаден. Не е въпрос, как другите хора разбират, но как той разбира. Това разбиране е частично заради него. Той не може да наложи своето разбиране на другите. Защото, ако знанието можеше да се предаде по този начин на всички хора, те щяха да бъдат еднообразни. А животът седи в разнообразието, а не в еднообразието.

„Идете в Галилея“. Думата Галилея показва най-високото състояние, което всеки човек може да има на земята. Тази дума означава едно вътрешно разбиране. Сега ние оставаме материалните работи, като второстепенни. Колко голямо трябва да бъде тялото на човека? Колко богат трябва да бъде човек? Колко учен трябва да бъде човек? Ние виждаме, обаче, че всички хора, и учени, и прости, и богати, и бедни, всички умират еднакво. В края на краищата никой нищо не занася със себе си. Богатството, учеността, това са временни пособия, с които хората си служат. Свободата, която хората търсят отвън, не е истинска свобода. Свободата е отвътре. Всички хора трябва да търсят онази свобода, която е поставена у тях вътре, която им е дадена като заложба. Не е въпрос за онази свобода, която те могат да си извоюват. Защо? - Защото ние виждаме, че досега хората все свободата си извоюват, но все още не са освободени.

Казвам: Има две разбирания в света. Едното разбиране е временно, а другото - вечно, постоянно. Някой казва, че човек трябва

да държи на своето разбиране. Прав е той, не е нужно всички хора да имат еднакви разбирания. Разбиранията на хората се определят от степента на техните съзнания. Казва се, че човек трябва да има духовни разбирания. Въпросът не е за духовните разбирания на хората. Духовното разбиране подразбира съдържанието на нещата, а смисълът на живота седи в онова съдържание, което човек може да приложи. Сега, като разглеждате живота така, както е създаден, какво ще кажете от ваше гледище за всички ония многобройни форми, в които животът се проявява? Тези форми са неустойчиви. Един ден те ще се изменят и от тях нищо няма да остане. Тогава, за какво ще воювате в света? Има нещо, за което човек трябва да воюва, но това, за което той ще воюва, трябва да бъде неизменно, да има една устойчива цена. Има хора, които разбират живота, но никой не може да знае кой как го разбира. Само гладният може да разбере какво нещо е гладът. Ситият не може да разбере глада. Само жадният може да разбере какво нещо е жаждата. Само страдащият може да разбере какво нещо е страданието. Освен това, като се спирате пред въпроса за формите, чрез които животът се изявява, трябва да знаете, че всички тия форми са все живи същества. Как ще примирите сегашното положение, при което хората се намират? Те все за свобода воюват, а въпреки това никаква свобода нямат. И между религиозните, и между вярващите няма никаква свобода. Според мене свободата трябва да бъде достъпна за всички. В тялото цялото може да бъде свободно, но не и отделните части. Какво ще стане с това тяло, ако краката, ръцете, очите са свободни? Свободата на отделните части се заключава в това да няма никакво пресилване във функциите, които те изпълняват. В света има един план, който трябва да се изпълни. Които не разбират този план, казват: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота не е тук на земята. Ако смисълът на живота беше на земята, тогава всички хора щяха да остават на земята, нямаше да умират. Но понеже всички хора умират, смисълът на живота не е на земята. Тогава къде е смисълът на живота? Къде е смисълът на един цвят? - В неговото

разцъвтяване. Къде е смисълът на неговото разцъвтяване? - В неговото завързване и после в неговото узряване. Къде е смисълът на плода? - Плодът трябва да се изяде от някого. Това са все ред разсъждения, които искам да оставя във вашия ум. Казвате, че животът няма смисъл. Не, животът има смисъл за умните хора. Що се отнася до децата, смисълът на живота е съвсем друг. Децата трябва да живеят като деца; възрастните трябва да живеят като възрастни и старите трябва да живеят като стари. Богатите трябва да живеят като богати, в прав смисъл на думата и бедните трябва да живеят като бедни. Аз не говоря за бедните, както вие ги разбирате. Беден човек е онзи, който не е обременен. Богат човек е онзи, който е натоварен. Привидно той може да показва, че няма нищо, но вътре в себе си има нещо, което го смущава, и от което той иска да се освободи. Тази е причината, дето той иска да се осигури. Значи, има две положения в живота: едното положение е, когато бедният иска да се избави от сиромашията си, и второто положение е, когато богатият иска да осигури своето богатство. Това са две положения, в които човек се самозаблуждава. Тъй както хората разбират сиромашията и богатството, това са две положения, две разбирания, които те сами са установени. Това не е Божествен порядък на нещата. От човешкия порядък се раждат ред въпроси, ред противоречия. Казвате: Как ще се оправи животът? Всеки човек трябва да работи върху себе си. Ти никога не можеш да разрешиш един въпрос, който в себе си не си разрешил. Най-първо въпросът трябва да си разрешил вътре в себе си и после този въпрос да има приложение отвън. Всичкото нещастие на хората седи в това, че това, което те не са разрешили отвътре, в себе си, искат да го разрешат отвън. Там е всичката погрешка на хората. То е все едно един човек без глава да тръгне да разрешава въпросите на живота. Основата на християнството седи в това, че има един живот извън този на земята. Не този живот, на който учениците познаха Христа. Христос трябваше да умре за този живот. Като видяха това, те разбраха, че извън този живот на земята има друг

един живот. Казвате: Как можете да ни докажете това? - На онези, у които зрението е силно, и които имат зрение, лесно може да се докаже това, но на слепия нищо не може да се докаже. На онзи, който мисли, лесно можете да докажете нещата, защото лесно се поставят за него въпросите. Нужно е една вътрешна опитност, за да се докажат нещата, защото всички хора не са еднакво умни. За пример, вие нямате понятие за един музикант, който развива своята теория в хармонията. Какво ще разберете, ако четете една книга по музика? Нищо няма да разберете. В нея има специални работи. Какво ще ви ползува тази книга? Ако сте един виден музикант, разбирам, да я четете. Но ако не сте виден музикант и не разбирате нищо от музиката, тази книга няма да ви ползува нищо. Какво ще ви придаде вашата музикалност? В дадения случай, музикалността все придава нещо на човека. От Божествено гледище животът без музика остава неразбран. Ако в даден случай, при едно надвиснало тежко положение на главата ти, ти не можеш да си създадеш било с музиката, било с друго нещо такава философия, с която да се освободиш от нещастието си, какво те ползува твоята музика или твоето знание? Представете си, че вие пътувате през една планинска местност. В това време една голяма канара се търкаля по пътя, през който вие трябва да минете. От какво зависи вашето спасение? Вие трябва да се отдалечите 20-30-40 крачки от пътя си и да дадете път на тази канара да мине. Вие ще си починете малко и канарата ще мине своя път. Трябва да впрегнете ума си на работа. Там, именно, ще ви дойде ума на място. Ако вие не можете да си послужите с ума си в този критически момент, защо ви е той?

Съвременните хора се спъват от своите вярвания. Срещат се някои и се питат: Какво вярваш за Христа? - Това са отживели работи. Какво ще говорите за Христа? В каквото и да вярвате, един ден всички хора ще измрат. Един ден и земята ще се стопи. Какво ще питате, как ще се поправи светът? - Това са въпроси, които се отнасят за онези, които разбират нещата. За онези, които не разбират, те все едно, че

задават въпроса защо водата се изпарява, защо ледът се топи и т. н. Стопяването на леда ни най-малко не подразбира неговото изчезване. Със стопяването си ледът е минал в по-високо състояние. Това означава подобряване на условията в живота. Христос казва: „Идете в Галилея!“ Галилея - Той подразбира онова вътрешно просветление, през което всеки човек трябва да мине. Някой ще каже, че е чел Евангелието. Не е въпросът в четенето на Евангелието. Ако въпросът може да се разреши само с четене, това е най-лесната работа. Човек може да знае много работи, които стават в природата и да разправя за тях, но ако той няма общение с онези сили в природата или с живот, той нищо не може да постигне. Има един живот, който протича през всички животи и който постепенно тече през всички живи същества. Днес всички хора искат да се освободят и питат защо Господ е създал света така. Отде е дошла тази мисъл в ума на тия хора да питат защо Господ е създал света така? Когато Господ е създал света, Той викал ли е тези хора при себе си? Ако в това време никой не е бил при Господа, тогава и никой няма право да запитва за въпроси, които не се отнасят до него. Никой няма право да пита защо този човек е толкова богат и защо онзи е толкова беден. Впрочем, човек може да си задава и такива въпроси, но то е само губене на време. С това ние не искаме да примиряваме нещата и противоречията в живота. Ние не се нуждаем от примиряване. И да примиряваме нещата и да не ги примиряваме, те ще си останат такива, каквито са. Каквото и да се говори, нещата ще си останат по един точно определен план. И много лекари да има, и малко лекари да има на земята, в края на краищата хората все ще умират. Че някой умрял един ден по-рано или по-късно, или една година или десет години по-късно, какво печели той? Ако така разбираме живота, както и да е, но има неща, в които човек непременно трябва да участвува. Човек трябва да участвува в живота на възкресението. Най-първо ние трябва да се освободим от онези връзки, които ни спъват. Не е въпросът изведнъж да се освободим, но да ги оставим те да се разрешат тъй, както са в природата. Как

разбирате това нещо? Ето как се разбира тази мисъл. Каква промяна можете да направите вие в явленията, които стават в природата? - Никаква промяна. Щом дойде пролетта или лятото, вие не можете да направите никаква промяна в тях. Те ще се изявят така, както са в природата без никаква разлика. Никой не може да измени оста на земята или нейния наклон. Значи, и пролетта, и лятото ще дойдат, но по който начин са дошли, по същия начин и ще си отидат.

Питам сега: Какво се ползувате вие от вашето знание? - Вашето знание ще ви помогне дотолкова, доколкото можете да се съобразите с пролетта, с лятото, с есента и със зимата. Следователно, трябва да знаете, че всички несгоди и страдания в живота се дължат все на едно вътрешно неразбиране на живота. Всички страдания, всички мъчнотии в живота се дължат все на това вътрешно неразбиране у човека на дълбокия смисъл на живота. Ето какво аз имам предвид, като говоря за неразбирането на хората. Всеки трябва да знае, че е дошъл на земята с една строго определена цел. Кое е най-важното за човека? - Да намери защо е изпратен на земята и да свърши дадената му работа. Казвате: Ама аз съм свободен. - Да, ти си свободен, но за да работиш. - Какво трябва да работя? - Ти трябва да работиш онази работа, която ти е дадена. Ще кажете. - Отде да знаем каква работа ни е дадена? - Всеки човек знае каква работа му е определена да извърши. Птиците знаят да хвъркат, рибите знаят да плават, а човек знае да мисли. Има работи, които хората сгрешават. Не че не знаят. Те знаят какво им е дадено да свършат, но има неща, които те не знаят. За пример, хората нямат понятие за онези възвишени същества, които са създали вселената. Те нямат понятие за онези възвишени инженери, които са създавали земята и които днес я карат да върви. Учените хора казват, че слънцето привлича земята, а слънцето пък се привлича от друго някакво слънце. Значи, съществува едно кръгообръщение. Да, съществува един разумен свят, в който по-високото съзнание ограничава по-низкото. Навсякъде трябва да съществува този закон: Висшето да ограничава низшето.

Следователно, успехът на човека зависи от подчиняване на нисшето му съзнание на висшето в него. Всичкото нещастие на човека седи в това, когато висшето му съзнание се подчинява на нисшето. Ние можем да разрешим този въпрос практически по следния начин. Човек трябва да влезе в себе си, да познае какъв е Божественият план, какво му е дадено да свърши. Дойде ли до това положение, той никога няма да бъде в стълкновение с висшето в себе си. Представете си, че един баща има десет сина. Първият от тях е станал учен, а последният не е придобил никакво знание. Де е погрешката? У кого е вината? Причината за това се дължи на възможностите, които съдържат всеки от тях и които могат най-разумно да използува. От десетте сина всеки ще развие своите способности дотолкова, доколкото е могъл да използува възможностите в себе си за тяхното развитие. Значи, всеки е постигнал повече или по-малко, според степента на своето съзнание. Представете си, че някой религиозен човек, който има знания, се моли на Господа. Как мислите, като има това знание и като се моли по цял ден на Господа, де ще отиде той с това си знание? Ще отиде ли при Господа? Има неща, които за вас сега са непотребни. Например, защо ви са опитностите на миналите векове? Трябва ли пак да повтаряте онова, което сте преживели в миналото? Даже и най-хубави работи да са, щом са били в миналото, те днес не са потребни. Всеки човек трябва да се стреми в дадения случай към Божественото начало, което може да го освободи. Божественото начало в човека е онова, което го освобождава отвътре, а не отвън. Това, което освобождава човека отвън, и то е приятно, но истинската свобода на човека иде от Божественото начало отвътре. Бог освобождава човека, и то не така, както той иска, но както Бог го е създал първоначално. С това вие влизате в едно малко противоречие. Казва Христос: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Как може да ядете един човек и той да бъде свободен? Има една свобода, която зависи от вътрешната обмена между всички живи същества, от каквато категория и да са. Между

всички хора трябва да става вътрешна Божествена обмяна, от която ще зависи и тяхното щастие. Тази обмяна се заключава в разумните отношения, които трябва да съществуват между хората.

Христос казва: „Идете и научете хората така, както аз съм ви научил“. Не е въпрос да седите в бездействие, но научете хората на онова вътрешно разбиране, което да даде път на Божественото. Ако сегашното разбиране на хората не е право, тогава и вътрешното им разбиране не е право. Следователно, вътрешното разбиране на хората трябва да се измени коренно, за да се измени и външното им разбиране. Външното разбиране зависи от вътрешното. Най-първо човек трябва да научи себе си. Затова аз изнасям следния закон: Човек не може да бъде свободен, докато не се научи да дава. Свободата първо зависи от даването, а после от взимането. Взимането е процес на даване. Взимането е вторият, крайният процес. Сега всички хора в света са се спрели върху взимането - всички искат да взимат. Всички казват: Добре е да имаме, добре е да е оставил баща ни нещо. Да, но това е крайният процес. Ти не можеш да взимаш, докато не си давал. И Божественото начало се заключава в това, че от онова, което Бог ни е дал, от онова, което е вложено у нас, то иска да вземе. Когато ние искаме да вземем нещо от някого, това е Божествен процес. Бог иска, щото всеки човек, който е дал някъде нещо, да може да вземе. А онзи, който нищо не е дал, не може да вземе. Който нищо не е дал, той нищо не може да вземе. Казвате: Как трябва да разберем това нещо? - Този въпрос е един от най-лесно разбираемите въпроси. Вие имате известни разбирания за Христа, как е дошъл на земята, как е пострадал, но това знание нищо няма да ви помогне. Единственото нещо, което в даден случай може да ви помогне, това е любовта, която ние проявяваме. Следователно, първият процес на живота седи в даването. Бог ни е дал живот, а ние трябва да даваме от себе си. Бъдещето учение седи в това, че всички живи същества трябва да имат желание да дават. Не е въпрос да се изнасилват хората, но всяко живо същество трябва да има желание доброволно да дава, според

възможностите, които то съдържа в себе си. Когато нещата не се налагат на човека, те (не) са Божествени. Там, дето има човешки ред на нещата, това е временен процес. При временните процеси, участвуват човешки закони. Сега аз говоря за онзи велик закон на даването, дето и нисшите, и висшите Божествени процеси стават еднакво. Нисшето там познава, че животът иде от висшето.

Сега да дойдем до другата страна. Казвате: Като умрем, тогава всичко ще научим. В какво седи умирането? Умирането седи в разбирането. Ти не можеш да умреш, ако не си разбрал нещата. Истинското разбиране седи в минаване от смърт в живот. Дали ще възприемеш това или няма да го възприемеш, но в края на краищата ти ще дойдеш до същата опитност. Когато почнете да умирате, вие викате в онези, които ви обичат. Могат ли тия, които ви обичат, да ви помогнат? - Могат. Обаче, ти не можеш да помогнеш на някого, докато той не е умрял. Докато човек не умре за своята болест, ти не можеш да му помогнеш. Под думата смърт аз разбирам всички ония неблагоприятни условия, през които човек е минал от хиляди години насам. Той трябва, следователно, да се освободи от всичко онова, което е минал от хиляди години насам. Вземете боата, онази голяма змия, която знае само да хваща жертвите си и да ги души, за да живее. Какво разбиране има тази боа? Тя знае само да хване животното, но ни най-малко не влиза в неговото положение. Казвам: От всички се изисква онова същинско разбиране, което носи сила в себе си. Ако нямате това разбиране в себе си, вие нищо не можете да направите. Ще кажете, че някой иска да ви заблуждава. Не, всеки човек, който не прилага Божиите закони, той сам се заблуждава. От резултатите на своя живот той ще изпита и своите заблуждения. Ако аз не се храня, както трябва, правилно, ще опитам резултатите на моето хранене. Ако не се уча, както трябва, ще опитам резултатите на моето учение. Ако силата, с която разполагам я изгубвам всеки момент, ще опитам какво представя тази сила. Божественото седи в това, че туй, което печелиш, никой не може да ти го отнеме.

Щастието на хората седи във вечния живот. Щастието на хората седи в онези малки придобивки, които те имат по отношение на Божественото в себе си. Тъй както в даден случай можеш да се радваш и да бъдеш полезен за себе си, така трябва да се радваш и да бъдеш полезен и на другите. И тъй, ние идваме първо до онова положение да разбираме формите на живота, в които седи ограничението, после трябва да дойдем до съдържанието на живота и най-после идваме до крайния предел, до смисъла на живота. Що се отнася до смисъла на живота, всички хора не могат да го разберат по един и същ начин. Често ние говорим за любовта, но любовта на хората не е една и съща. Един разбира от любовта едно, друг-друго, но в на края на краищата, кой както разбира любовта, той е прав за себе си. Той не е разбрал пълната любов - пълната любов е в степени. В материалния свят любовта е една, в духовния свят - друга, а в Божествения свят - съвсем различна от първите две. Всяка любов има свои граници, в които се проявява, за да може да се разбере. Човек трябва да мине от едно състояние в друго, за да разбере всичките видове любов. Сега всички хора търсят свободата, но къде ще я намерят? Ако вие не придобиете вътрешния живот, ако не влезете във връзка с Онзи, Който ви е изпратил на земята, и ако не чувате Неговия глас, ако не Го разбирате, вие не можете да придобиете свободата. В това седи смисълът на живота. Не е въпрос какво хората могат да ви учат отвън, но важно е да намерите онази вътрешна връзка с Бога. С това човек не трябва да мисли, че не се нуждае от другите хора.

И тъй, като ви говоря за вътрешната свобода, разбирам единението за изпълнението Волята Божия при тези условия, при които сега се намирате. За пример, някой казва: Защо съм дошъл при тези бедни условия? Казвам - който иска да разбере живота, той трябва да го приеме такъв, какъвто му е даден. При този живот, който ви е даден, при онова, което е вложено у вас, седи разрешението на вашия живот. По човешки ще ви кажа: Вашето щастие седи в онова, което майка ви е вложила още при раждането ви. В това ваше

богатство седи и вашето щастие. Ще кажете: Не може ли да бъда създаден по друг начин? - Как трябваше да бъдете другояче създадени? Да бъдете другояче създадени, това значи да имате други разбирания. Не, така не може да се разсъждава. Често хората, като искат да се издължат, правят известни погрешки. Погрешките им седят в това, че те искат да минат по един лесен път. Когато Адам и Ева съгрешиха, техният грях се дължи именно на същата погрешка. Те казваха: Може да се живее и по друг начин, по-лесно. Вследствие на това тяхно разбиране дойде изкушението в рая. Те си казваха: Човек не трябва да слуша, той трябва да бъде свободен, да прави, каквото иска. В рая се явиха две разбирания: Едното разбиране беше на Бога. Той каза на първите човеци: От всички дървета можете да ядете, но няма да ядете само от плодовете на дървото за познаване доброто и злото. Другото разбиране дойде отпосле. То беше разбирането на змията, която им каза: Ако ядете от забраненото дърво, вие ще придобиете всичко, каквото желаете, ще станете като Бога. Съвременните хора живеят според второто разбиране. Те са опитали всичко в света и какво придобиха в резултат на това разбиране? - Те научиха какво нещо е страданието. Днес всеки човек страда. Казвате: Кога ще се освободим от страданията? - Престанете да ядете от плода на забраненото дърво - нищо повече. - Ами от кои да ядем? - Хиляди дървета има в света, яжте от техните плодове. Не яжте само от забраненото дърво. Кои са плодовете на това дърво? Често в човека се явяват такива мисли, чувства и постъпки, които не му подхождат. Според Божия закон, има една крива мисъл, едно криво чувство, една крива постъпка, които човек никога не трябва да приема в себе си, нито да ги извършва. Всичко друго човек може да прави, но не и тази крива постъпка. Хората искат да знаят какви резултати ще произведат именно тази крива постъпка, това криво чувство и тази крива мисъл. Какво ще произведат? Те ще създадат ред нещастия и страдания на хората, което всеки ден виждаме.

Христос казва: „Идете в Галилея". Той казва на учениците си: Вие видяхте онзи опит, който направих. Ще знаете, че и вие ще минете по същия път, по който и аз минах. Никой няма да се освободи от този път, но той трябва да бъде герой - геройски да умре. Човек трябва да умре като герой. И тогава животът придобива друг смисъл заради него. Днес от всички хора се изисква геройство във всички области на живота. И в материалния свят се иска герои, и в духовния, и от умствения свят. Това са три свята, свързани в едно. Защо? Защото материалното богатство е резултат на умственото богатство на човека. И духовното богатство зависи пак от ума на човека. И добрите постъпки на човека пак зависят от неговия ум. При сегашните условия хората искат да избегнат страданията. И възпитанието на човечеството върви все в това направление. Казвам: Никога не избягвайте страдания, които сам си създал, за които сам си причина. Ако искаш да избегнеш страданията, не трябва да грешиш - нищо повече. Веднъж си направил една погрешка, бъди герой да я изправиш. Погрешката може лесно да се изправи. - Как? - Не яж. И наистина когато някой човек се разболее, лекарите му препоръчват да не яде. Той е бил богат човек, ял кокошки, агънца, но лекарят веднага му забранява да яде всичко това и му казва, че трябва да яде само много лека супица, малко млечице и нищо повече. Като оздравееш един ден, пак можеш да ядеш. В това седи философията. Всички хора разполагат със своята съдба и казват: Какво трябва да се прави сега? - Ще съграждаш живота си според онези мисли, които са вложени в тебе. Ще съграждаш живота си според онези чувства, които са вложени в тебе. И най-после ще съграждаш живота си според онези материали, които имаш в себе си. Не както другите хора могат да те учат, но както ти разбираш нещата. Ние имаме хиляди начини за живеене. Рибата може да живее риба, при съвсем други условия от тия, при които другите животни живеят. Птицата може да живее при съвсем други условия. И човек живее при особени условия. Това са степени на живот, през които човек някога е минал.

Христос казва: „Идете в Галилея“. Човек трябва да отиде в Галилея, да се повдигне на тази степен на съзнание. казвате: С беднотия живее ли се? Беднотията е само едно условие. Не, човек трябва да има вяра в онова, което Бог е създал. Той трябва да вярва и в хората. Ако вие нямате вяра в хората, с които живеете, и се пазите от тях, като от вълци, какъв е смисълът на живота? Не е въпрос да разчиташ само на майка си и на баща си. Ти трябва да разчиташ на всички онези хора, които те обичат. Те не са един, двама или трима Те са милиони хора, които ти не познаваш. Цялото щастие на човека седи в онези хора, които го обичат. Дали съзнава това той или не съзнава, не е важно. Бъдещето учение в света се заключава в това да разчиташ на онез хора, които те обичат. Другояче казано: Разчитайте на любовта на Бога. - В какво седи тази любов? Да отидем на църква и да се молим? Не, всичко е в любовта на Бога. Вие трябва да видите тази любов във всички хора. Ако можете в даден случай да видите тази любов, вие сте придобили нещо. Индусите правят различни опити за усилване на своята вяра. Един англичанин разправял, как един индус го учил да усилва своята вяра. Той го поставял на един камък, и то на такова място, отдето минавали всички най-свирепи зверове: тигри, лъвове, боа и др. Като седял на камъка, той трябвало да държи ума си толкова съсредоточен, че да забрави всичко около себе си. Най-малкото раздвояване на ума коствало живота му. Докато умът му е бил съсредоточен, всяко животно, което минавало покрай него, чувствувало, че този човек живее някъде високо и си казвало: Ти не си заради мене. Обаче, ако умът му се раздвои и слезе долу някъде, животното веднага ще го нападне. Днес хората изучават закона за усилване на тяхната вяра. Те правят опити, като този англичанин, но понякога хвръкват от този камък, на който живеят. На какво се дължат страданията на хората. На това, че умът им се лесно раздвоява. Не само вяра се иска от човека, но той винаги трябва да се подчинява на великото в себе си. Докато той се подчинява на висшето начало, нисшето всякога ще му служи. Разправяха ми един пример за един

градинар в Пазарджишко някъде. Той имал в градината си много гъсеници, не знаел какво да прави с тях. За тази цел той извикал един дервиш и го запитал как да се освободи от гъсениците. Дервишът прочел нещо от някаква книга и всички гъсеници се събрали на куп на края на градината. Градинарят запитал дервиша: Да ги убия ли? - Няма защо да ги убиваш. Тури ги в една кошница и ги занеси далеч някъде, вън от градината си. Сега и вие искате, като градинаря, да се освободите от всички паразити в себе си. Не, в избиването на тия паразити не е разрешението на въпроса. Всичко седи в онази мисъл, която имате в живота си. Казвате, че животът е непоправим, че не можете да се справите с живота си. Не, това е криво заключение. Това е заблуждение. Бог, Който обгръща нещата, е дал възможност на всяко живо същество да се справи по някакъв начин с мъчнотиите си.

Сега да дойдем до разумното разрешение на нещата. Питам: В какво седи правото верую на сегашните християни? Въпросът не се разрешава с това кой колко дава, но кой колко взема. Един свещеник разправял на своите пасоми по какво се познава правоверният човек и казал: Онзи човек е правоверен, който повече дава. Като дойде въпрос за самия свещеник, нека той приложи своята философия към себе си, да види колко и той е правоверен. Ако той взима повече, а по-малко дава, въпросът не може да се разреши. Та силата на човека седи в онова, което той в даден случай може да даде. Това е Божествената заложба в човека. Онова, което даваш, е Божествено, но и онова, което взимаш, то пак е резултат на това как си използувал Божественото. Казвате: Где е човекът? - Дето е Бог, там е човекът. Дето не е Бог, там и човек не е. Докато човек мисли, че във всеки даден случай той може да постъпва, както иска, в това няма никаква свобода. Често рибарите са забелязали, като разпорят една риба, че в някоя има друга някоя. Значи, една риба е погълнала друга. Втората пък е погълнала трета, но човек със своята мрежа улавя тази последната, и той най-после я поглъща. Навсякъде става такова поглъщане, но кой е спечелил най-много. Първата, която е погълнала втората риба, нищо не е спечелила.

Втората, която е погълнала третата, също нищо не е спечелила. Но и човекът, който е погълнал последната риба, пак нищо не е спечелил. Докато хората поддържат тази теория на изтреблението едни други, те не могат да осмислят живота си. - Е, няма какво да му мислим. Не е въпросът в това, но вие трябва да знаете, че печалбите и успехите в живота на човека се заключават само в даването. По-блажен е, казва се, онзи, който дава. Всички съвършени хора трябва да дават. Какво да даваме, като нямаме нищо? - „Идете в Галилея“ и там ще ме срещнете“. Обаче, някои от учениците на Христа се усъмниха и казваха: Тази работа няма да излезе на добър край. Съмнението води към придобиване на вътрешно знание. Силата на човека седи в това, което той може да провери, а не в това, което не може да провери. Всеки въпрос, който в даден случай човек може да провери, е верен. Но всеки въпрос, който той не може да провери, не е верен. Щом дойдете до Божествения свят, всички въпроси на живота имат своето разрешение. Изпитанията и на бедния, и на богатия са еднакви, и резултатите са еднакви. Богатият трябва да даде всичко, а бедният трябва да съзнае, че не му трябва богатство. Богатият трябва да се откаже от своето богатство, а бедният трябва да каже, че не му трябва никакво богатство. Сега като се разиграват лотарии, мнозина се питат: Ако ти се падне един милион лева, какво ще правиш с него? - Не е въпрос в парите. Да разчитате на парите, това е заблуждение. Сега аз не искам да проповядвам едно учение човек да се откаже от богатството си, но казвам: За да разреши правилно основните въпроси на живота, преди всичко човек трябва да реши правилно основните въпроси на живота, човек трябва преди всичко да провери в себе си. Той не трябва да учи хората, че не трябва да бъдат богати. Напротив, той трябва да им казва, че те трябва да бъдат богати, но за себе си трябва да знае, че и богатството, и сиромашията са едно и също нещо. Така е за съвършения човек, а за обикновения не е така.

Казвам: Сега трябва да се приложи законът на даването или изявяването на Божията Любов. Къде седят мъчнотиите в живота? - В

просията. Дохожда някой и казва: Ти за Господа няма ли да дадеш нещо? Докато има просия в света, никакво Божествено учение не съществува. Дойде някой в дома ви и започва да се оглежда натук-натам, да иска помощ. Това не е Божествено учение. Когато дойде някой у дома ви, той трябва да почувствува, че у вас има любов. Дето има любов, там има готовност на услуги, на помощ. Някой влезе у дома на своя ближен и веднага казва: Тук няма ли любов? Когато човек постъпва по Божествен начин, той има съвсем други прояви. Един дервиш среща един богат турчин. Спира го и му казва: Можеш ли да ми направиш една малка услуга. Имам нужда от малко пари. Турчинът веднага изважда кесията си, в която имал златни, сребърни и медни пари. Казал му: Вземи си, колкото ти трябва. Дервишът бръкнал в кесията и взел само един грош. Защо взе толкова малко? - Толкова ми трябват. Това значи проява на любовта. И двамата имат любов в себе си. Никой никого не използува и всеки има доверие в брата си, в своя ближен. Този пример има и друго приложение. Ти можеш да опиташ човека в неговата малка любов. Човек трябва да се изпитва в малката любов. Ако изпитвате любовта на човека в многото, което той може да даде, това не е никаква любов. Важно за вас е, че любовта цари навсякъде.

Христос казва: „Идете в Галилея“. Това значи: Повдигнете със съзнанието си. Това не значи, че ще можете да приложите казаното, но казвам какъв е законът. Ако не приложите този закон на даването, вие не можете да се освободите от страданията си. Такъв е Божественият закон. Вие ни най-малко не мислите за Бога, а трябва да изпълните Неговата Воля. Не изпълните ли Волята Божия, вие ще имате опитността на света, ще се родят толкова нещастия в живота ви, че мъчно ще се освободите от тях. Най-после ще дойдете до положение да се оплаквате от живота си и ще казвате, че всичко ви е дотегнало. Казвате: Какво трябва да правим? - Ще се върнете по обратния процес. Хиляди дела има заведени против вас. Какво трябва да се прави? - Ще започнеш да се разплащаш. Този си обрал, онзи си

обрал - ще им върнеш това, което си взел. На този ще платиш, на онзи ще платиш, докато най-после се освободиш да се разплатиш. Този си обрал, онзи си обрал - ще им върнеш това, което си им взел. На този ще платиш, на онзи ще платиш, докато най-после се освободиш от всички престъпления, които те ограничават. Мнозина казват, че това учение не може да се приложи. Единственото учение, върху което почива животът, това е учението на Любовта. Когато хората казват, че това учение не може да се приложи, те изхождат от анормални състояния в себе си. Щом това учение е неприложимо, нека приложат онова, което е приложимо. Не е въпрос да се опитват само нещата, но след като е опитал човек едно учение, нека опита и друго, да види какви резултати ще има. Не е достатъчно да се каже, че хората трябва да живеят добре. Добрият живот седи в изпълнението на Волята Божия. Лошият живот, според мене, седи в изпълнението на човешката воля. Да се върши Волята Божия в света, това е добро. Да се върши човешката воля, това е злото в света. Тогава не остава нищо друго, освен или на хората, на себе си да служиш, или на Бога, т. е. на Божественото. Това е един вътрешен опит, на който всеки трябва да се подложи. И като опитате, няма да казвате, че вие сте го намерили. Когато опитвам това учение, аз го зная вече, понеже върху него съм съградил своя живот. И като приложа това учение, аз ще добия възкресението, ще влезе в живота, а не в смъртта. Така само ще се освободя от всички страдания и мъчнотии. Това е правото учение. Та ако не можете сами да постигнете нещо, поне не ставайте спънка едни за други. Някой се е нагърбил да приложи това учение. Вие му казвате: Не прави даже опити, това учение не е за сега, то е неприложимо още в живота. То е за другото прераждане. За това време го оставете. Аз пък казвам: Оставете настрана закона за прераждането. Има един закон по-велик от този за прераждането. Той е законът за изпълнение Волята Божия. Щом изпълните Волята Божия, вие ще бъдете Син Божи и ще кажете тогава, че животът има смисъл. Казвате: Какво трябва да правим тогава? Трябва да служите на

Бога, като Синове Негови. Ако един ден само служите на Бога, целият свят ще се оправи. Кога ще стане това? - За него няма срок. Колко години ще минат, докато се приложи това учение, и съвършените хора не се занимават с този въпрос. Те го остават като въпрос за вечността. Обаче, има един пункт, в който всички хора могат да се примирят. Този пункт е Любовта. Щом всички хора се примирят ще настане едно блажено състояние. Колко години трябват, за да дойде това време? - Цяла вечност. След това ще дойде един нов порядък на нещата, при който хората ще могат да приложат повече неща.

Христос казва: „Идете в Галилея и учете това, което сте научили от мене". И ако го приложите, като влезете в небето, ще го проверите. Като влезете в небето, само тогава ще проверите дали това, което сега ви говоря, е вярно. Само там ще проверите вашето верую, вашата любов. Любовта не може да се провери на земята. На земята няма никаква проверка. Проверката става само в онзи свят. Няма човек, който да не провери това, но ще го провери на онзи свят. Само там става истинското проверяване на нещата. Идете, казва Христос, в Галилея и там ще ме срещнете. Там ще проповядвате учението за Любовта. Това учение се заключава в братство между всички хора да живеят братски, хората трябва да си прощават. Ти не можеш да простиш на човека, докато не го обичаш. Ти не можеш да простиш и докато не те обичат. Следователно, и двата закона ще прилагате: ще обичате и ще ви обичат. Не мислете, че можете да простите на някого без да го обичате. Без обич няма прошка. Докато единият, и другият не приложат Божия закон, не изпълнят Волята Божия, никаква прошка не съществува. Та при всички условия на живота си дръжте дълбоко в себе си това учение, защото дали сте учени или ще бъдете учени, това зависи от учението, доколко сте го приложили. И силата ви зависи пак от него. Мнозина мислят, че трябва да бъдат силни. Не, в изпълнението на Волята Божия не влиза силата. Бог не се нуждае от силни хора. Единственият силен човек, това е Бог. Единственият силен в света е сам Бог. Бог не се нуждае от силни хора. Той знае

какво може да произведе силата без любовта. Единственото нещо, което Бог изисква от своите деца, е послушание. Не робство, но послушание. Понеже има всичко в себе си, Бог знае какво ще допринесе послушанието на хората. Той знае какви резултати ще има послушанието. Той казва: Ако ме слушате, ще се освободите от всички ограничения. Ако вие мислите, че вън от Бога можете да бъдете свободни, да имате свобода, вие сте на крива посока.

„Идете в Галилея и там ще ме срещнете“. Сега и на вас казвам: Приложете учението на онази беззаветна Любов, не да се проповядва само на думи, но и да се живее. Всеки човек, който е дошъл до това учение, той ще върви в света и ще знае причините, защо съществуват нещастията. Този човек е в състояние да се оправи с всички мъчнотии.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

32. неделна беседа от Учителя, държана на 5 юли 1936 г. София-Изгрев

XXII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1936-1937)

НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

“Кой е най-голям в Царството небесно?”

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 18-а глава от Евангелието на Матея. Значи, щом се прощава на тебе, и ти трябва да прощаваш. Тук не се говори за онези, на които не е простено, но за тези, на които е простено.

“Духът Божи”

“Кой е най-голям в Царството небесно?” Това е един въпрос, който занимава днес хората. Навсякъде става спор за големство. Този въпрос не е отсега, той е далечен въпрос, съществувал е и в миналото. Минералите са го повдигали, но не можаха да го разрешат. Растенията са го повдигали - и те не можаха да го разрешат. Животните са го повдигали, но и те не можаха да го разрешат. Най-после и човекът е повдигнал същия въпрос. Този въпрос има външна и вътрешна страна. Христос отговори на този въпрос кой е най-голям в Царството небесно. Той повика едно от малките деца и каза: “Ако не станете като малките деца, по никой начин не можете да влезете в Царството небесно.” Който така се смири, той е най-големият. Голям и малък, това са две противоположности, които са свързани заедно. Те са две възможности. Голямото е възможност на малкото и малкото е възможност на голямото да се смири. Ние виждаме, че този закон съществува и в природата. Големият дъб, голямата ябълка, големите дървета, изобщо, се смиряват най-после в своите малки плодове. Те се смиряват и започват оттам, отдето са излезли.

Следователно човек не трябва да разчита на онова, което е сега. Той трябва да разчита на онова, от което е произлязъл. Ако си

министър, не разчитай на своето министерство. Ти си владика - не разчитай на своето владичество. Ти си милионер - не разчитай на своите милиони. Това са преходни неща. Разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе. И министерството, и владичеството, и милионерството са произлезли от това, което Бог е вложил в тебе първоначално. Не разчитай на онова, което ти си развил. Това, което ти си развил, показва доколко ти си работил. Това, което ти си изработил, няма да остане за тебе.

Ето, в притчата за талантите казва се, че един взел един талант, друг - два таланта, трети - три, после - четири и пет таланта. Който работил най-много, спечелил още пет. Който взел четири таланта, спечелил още четири, а онзи, който получил само един талант, отишъл и го скрил някъде. Хора, които работят само с един талант, те са хора, които мислят само за ядене. С два таланта са онези хора, които чувствуват, които искат да направят нещо в света. С трите таланта са хора, които мислят. След тях идат тия с четири, с пет таланта. Опасността е в онези, които мислят само за стомаха си. Те заравят своето богатство. Когато дойде господарят им, те го разравят и казват: “Ето, не е изгубено твоето богатство, твоят талант.”

Сега да дойдем до новото. За пример, вие сте учили за храносмилането, учили сте за дишането, учили сте за мисленето, както и учените хора. Но въпреки това и учените хора днес много малко знаят за процесите, които стават в мозъка. Казва се, че еди-кой си е учен човек. Той е учен, защото може да ти каже как функционира мозъкът, но попитайте го де седи причинността на нещата, той нищо не може да отговори. На кое място в мозъка е центърът на причинността, той не знае. Казват, че някой е набожен, религиозен човек, но питайте и него по този въпрос - и той нищо не знае. И той е учен, свършил е няколко факултета, но и той не знае. Като го запитат за центъра на причинността в човека, той казва: “Така се е родил човекът.” Не е така. Едва сега учените [са] се заели с обяснение на тези неща и казват, че зад всяко нещо имало някъде една жлеза. Те

вярват в това. Вярно е, че има такава една жлеза - там [се] намират много работи.

Казвам: Човек трябва тепърва да се проучава. Ние, хората на физическия свят, представяме стомаха на битието, на космоса. Опасността, грехът е с нас. Защото всички такива хора мислят само за ядене и пиене. Те разбират живота много повърхностно. Всички учени хора, каквито и да са, те първо мислят за ядене. Когато писателят пише, той първо мисли да напише нещо хубаво, че повече да се харчи. Един проповедник мисли да проповядва хубаво, да се хареса на хората, че да идват повече хора. Като наблюдавате всички хора, ще видите, че във всички се крие едно тънко користолюбие. Те все за Бога говорят, но зад тази идея за Бога се крие нещо друго. Ние не го искаме, не го съзнаваме, но има нещо подобно. Искаш да говориш хубаво, искаш да рисуваш хубаво, искаш да играеш хубаво - във всичко искаш да се харесаш. И в играта искаш да се харесаш. Всички неща са така направени, в тях няма нещо духовно. Във всички неща на Земята все седи на първо място парата или някакъв интерес. Пък и зад всяка идеална постъпка пак седи човешкото. Защо? - Защото влизаме в стомаха на битието.

И Господ, като искаше да ръководи човека, тури го в райската градина и му каза: "Слушай, от толкова години вече ти си ял от забраненото дърво. Гледай сега да не ядеш." Вие мислите, че човек не е съществувал преди Адама, и като така, не е ял нищо. Като му забрани да яде от дървото за познаване на доброто и на злото, всъщност Господ не му забрани да яде от нещо, от което никога не е ял. Той и без това е ял много пъти, защото той е стомахът на битието. Господ му каза: "В който ден ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото, ти ще умреш. Затова ти ще ядеш от дървото на живота." След това дойде новата философия чрез някой си философ, много учен, който е свършил 12 факултета, и каза на Адама: "Има един нов начин за ядене. И ако ти ядеш от това дърво по този начин, ще станеш като един от боговете." Господ създаде тази забрана.

Това е една алегория. Адам яде от забраненото дърво и направи същата погрешка. Той почна да яде от това, от което не трябваше да яде. Защо не трябва да ядем? - След като си ял веднъж, втори път не яж от същата храна. Казвате: "С едно ядене нищо не става." - Колко пъти трябва да яде човек от нещо забранено, за да сгреши? Мислите ли, че ангелите ядат по три пъти на ден, като вас? Не считайте това за авторитет. Ангелите правят по една закуска в годината. Какво ще кажете на това отгоре?

Аз не ви казвам, че трябва да приемете това, но питам: Не е ли по-добре човек да яде по-малко и да мисли повече? При това, в нашето ядене на Земята няма никакво разбиране. Яденето е голям товар. Какви ли болести не се зараждат от яденето. Всички болести се дължат именно на яденето. Какво ще кажете на това? Какво ли не яде човек от забраненото дърво? Какво ли не ядат хората днес? И салами, и суджуци, и пастърми, и риби, разни майонези, какви ли менюта не се приготовляват, от които остават разни нечистотии. И в резултат на това идват жълтеница, рак, какви ли болести не идват от тия нечистотии в кръвта. Сега гледам какво правят новите вегетарианци. Те опростяват храната си и ядат само ябълки и круши. Те се лъжат, мислят, че приемат чиста храна. Не мислете, че и плодовете не са опасни. Има опасни ябълки, има круши, които са опасни; има сливи, които са опасни; има дини, пъпеши, които са опасни. Човек трябва да ги разбира. Като ядеш, ти трябва да знаеш как да ядеш. Има хора, които обичат кокошките, но им се казва, че са опасни. Всички кокошки не са за ядене. Някому се яде телешко. И телешкото е опасно. Някому се яде риба - и рибата е опасна. Всичко е опасно. В света съществува едно противоречие. Тогава учените хора правят ред анализи на храните и вадят таблици, в които се показва хранителността на разните храни. Ти ядеш телешко месо. И клетките на това месо имат стомах, имат черва, отделят своите нечистотии, с които вашият организъм се храни. Ти ядеш, както котката изяжда мишките, с всичките им нечистотии, и от това умира. Ти ядеш

нечиста храна. И сега, ако река да ви говоря за храната, която приемате, вие ще се погнусите. Вие ядете много нечиста храна. И ако човек почне да мисли върху храната, която употребява, той ще се откаже от нея. Когато човек заколи едно теле или една кокошка, той трябва да се моли, така че да не останат от тях никакви нечистотии в кръвта му. Той трябва да приготви тази кокошка, както и себе си, най-малко един месец за тази жертва, която ще му се даде. Така донякъде поне живеят напредналите хора в света.

Сега, [като] говоря по този начин, в умовете ви се зарежда една мъчнотия и вие казвате: "Какво да правим тогава?" Не е въпрос какво трябва да правите, но трябва да знаете отде иде злото в света. Злото в света иде от яденето. Имаме един пример в живота на Христа. Като дойде при Него ученият адепт, каза: "Като си Син Божий, направи тези камъни на хляб. Ето, аз съм учен човек, мога да ги направя. Ти можеш ли да ги направиш?" По този начин ученият адепт постави Христа пред едно изкушение. Но Христос не се поддаде на това изкушение, защото не искаше да завладява хората. Христос знаеше, че тези хора не са негови. Христос му отговори: "Не само с хляб, направен от камък, може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога."

Та казвам: В сегашния век, при сегашните разбирания, аз не искам да ви поставям на противоречия. Знайте, че всичко, каквото хората вършат, е добро, но не е на мястото си. Какво означава, че не е на мястото си? Ето какво означават тия думи. Малкото дете, което току що се ражда, не може да му се даде твърда храна. Твърдата храна не е за него. На него ще дадете млечна храна, която лесно се асимилира. Следователно има храна, която не е за вас, тя не е на мястото си. Затова трябва да се храните с млечна храна.

Някои искат много знания. Многото знания не са за всекиго. Казва някой: "Аз да имам знание, че не искам да зная какво ще стане." Представете си, че ти имаш знания, че знаеш всичко, каквото става между хората. Знаете ли какво би станало тогава? Ти не би живял

един месец в къщата си. Ако ти живееш между хората и знаеш истината, както стават нещата в действителност, очите ти биха се разболели. Опасността в живота на хората седи в това, че има нещо опако, нещо скрито между тях. Само бутни човека някъде, да видиш какво може да стане. Той може да ти стане най-големият неприятел. Наскоро в музикалната академия имаше един пример: един от професорите по музика направил една малка погрешка. Един от учениците, който свършвал академията, се осмелил да каже: "Господин професоре, тук има една малка погрешка." - "Седни си на мястото, не ме апострофирай!" - му казал професорът. И студентът, макар че бил един от способните ученици, свършил с успех среден при този професор.

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Кой е голям човек? Голям човек е този, който знае да расте. Това подразбира правилно растене в живота. Душа, която не може да расте, тя не може да стане голяма. Малките неща стават големи. Човек трябва да расте, за да стане голям. Не е мъчно това. В тази големина трябва да има едно вътрешно разбиране, една сила, която да разбира нещата. Това може да направи всеки един човек, който има тази прозорливост, която наричаме "интуиция". Човек не може да се развива, ако не схваща нещата интуитивно. Интуицията е чувство, наука в човека, която схваща нещата изведнъж. Това, което един обикновен човек цял живот го следва и не може да го постигне, човекът с интуиция в 5-10 минути, моментално почти, може да го достигне същото нещо. И най-големите опити, които сега хората правят, с интуицията същите опити ще бъдат играчка. Този опит може да се направи в 5-10 минути отгоре. Сега тези неща не стават, защото целта, с която сегашните хора се домогват до науката, е съвършено друга от [тази на] просветените хора, които работят с интуиция. Те не я употребяват за благото на цялото човечество, но я употребяват за свое лично благо и по този начин те си причиняват пакости сами на себе си.

Тъй щото, желанието на хората за големство е опасно желание, опасна работа. Сега всички хора се стремят към това, именно, кой да стане по-голям, по-силен, по-добър, по-напреднал, по-учен и т.н. И оттам, всички спорове, които стават между хората, се дължат все на желанието за големство. В бъдещото възпитание, във възпитанието на новата култура, която е дошла вече, всички ще знаят тази идея за големството. Отивате в някое общество, било то научно, религиозно или духовно - веднага ще забележите, че и там съществува стремеж към големство. Отиваш при един патриарх и гледаш, че той се надува, иска да се покаже много голям. Казвам му: "Каквото и да правиш, ти в Царството небесно не можеш да влезеш. - "Защо?" - "Защото си много голям." В този човек няма пластичност. Ако има нещо Божествено в него, той ще бъде оценен. Обаче той иска с онези, създадени неща от хората, да фрапира. Той казва: "Знаеш ли колко години съм следвал, за да стана това, което днес ме виждаш?" - Онова, което Бог е вложил в тебе, аз зная как е станало. Ти не разправяй тези работи на мене. - "После, искам да придобия здравето си." - Не ми говори тия неща. Не е въпросът в годините, но в онова, което Бог е вложил в тебе. Ако ти спазваш законите на чувствата, които Бог е вложил в тебе, ако ти спазваш законите на мислите, които Бог е вложил в тебе и ако спазваш силите, които Бог е вложил в твоята воля, ти ще бъдеш здрав. Здравето зависи от онова разбиране за яденето, което човек има. Ти трябва да знаеш как да ядеш, ти трябва да знаеш как да дишаш и ти трябва да знаеш как да мислиш. Знайте, че и в умствения свят има много неща, които ти не знаеш как да приемеш. Ако си силен, друг е въпросът, но ако си слаб, тогава и за тебе има много неща, които не са ти потребни.

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Сега учените се интересуват кой е най-голям. Казва им Христос: "Онзи е голям в Царството небесно, който разбира Божествената мисъл, която оперира в човешкия ум." Ти трябва да знаеш всяка една мисъл, която оперира в твоя ум, Божествена ли е или не. Ти трябва да знаеш всяко едно

чувство, което се поражда в сърцето ти, Божествено ли е или не. Ти трябва да знаеш още всяка една постъпка, която мислиш да извършиш, Божествена ли е или не. Казваш: "Отде да зная това?" Ти можеш да го провериш. В 5-10 минути ти трябва да го провериш Божествено ли е или не. Ако хората имаха това чувство в себе си, те всякога можеха да знаят кога човек може да стане голям. Човек може да стане голям, когато стане като малките деца. Там е ползата. И тогава за всяка работа, която човек започва, той ще знае как ще се свърши тази работа.

Христос не знаеше ли какво имаше да Му се случи? Знаеше, но Той не си правеше никакви илюзии. Той знаеше, че има една много трудна работа, която Му предстои да свърши. Понеже учениците Му даваха съвет да не се излага толкова, да постъпва по-умно, по-сдържано с хората от тяхно гледище, Той се допита до Господа, като се обърна към Него с думите: "Ако е възможно, Господи, да Ме отмине тази чаша, да мине по друг някакъв начин." И отгоре Му казаха: "Не е възможно. Тази чаша трябва да я изпиеш." Тогава Той каза: "Няма какво, ще я изпия." Когато му дадоха да носи кръста, пак Го посъветваха да бъде по-внимателен. Казаха Му, че няма нито един пророк в Израиля, който да не е пострадал. Всички израилски пророци са все пострадали. Защо? От какво? От едно вътрешно неразбиране, което съществува у хората. В хората има едно вътрешно ослепяване. Защо е така, ще го оставим настрана. Откъде произтича това ослепяване, ще го оставим настрана. Това е един от тъмните въпроси. Има нещо в природата, което заблуждава хората. Всички хора се заблуждават от него. Затова и светиите трябва да се пазят. И когато човек се въздигне на една висока точка в своя живот, ще го постигне това, което той никога не е очаквал.

Мислите ли, че и Христос успя? И Христос още не е успял. Христос казва: "Аз победих света!" Но вижте какви бъркотии, какви раздори са ставали след това между евреите. И досега Христос търси

по кой начин хората могат да благуват. Но това нещо с насилие не може да стане.

Казват: “Има нещо, което заблуждава хората.” Всички вярващи мислят, че са на правата страна. Някъде са прави, но някъде не са. Прав човек, поне от човешко гледище, е онзи, който може да гледа на човека като на себе си. И като дойде някой човек при тебе, да можеш да споделиш неговата съдба, така както споделяш своята. Това е право, но това съзнание още го няма у хората. Ако това съзнание го има някъде, то е в тялото, между клетките. Клетките на тялото имат това съзнание. И наистина, ако човек го заболят очите или ушите, или крака, или ръката, или гърдите, всички клетки гледат да му отдадат това право, което му подобава. Сега като дойде при тебе един твой ближен, ти не знаеш откъде, от кой свят иде той. Ти не знаеш дали той иде от света на ангелите или от света на светиите, или от света на гениите, или от света на талантливите, или от света на Божествените същества, от Божествения свят, или най-после от Земята. Идва един човек при тебе и ти го питаш: “Откъде идваш” - от Варна или от София, или от другаде някъде - от Франция, от Америка? Отникъде не идва той - нито от Варна, нито от София, нито от Франция, нито от Америка. Онзи, който разбира, той ще каже: “Аз идвам от света на гениите, от света на светиите, от света на талантливите, от света на ангелите, от света на възвишените същества, от Божествения свят.”

При един специален случай Христос каза: “Аз не съм от този свят.” И прав е, Той не е от този свят. Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят. Казвате: “От кой свят е тогава?” Дойде някой религиозен и вие го питате: “Откъде си?” - “От еди-къде си.” - “Какво мислиш?” - “Мисля, че остарях и ще дойдат един ден да ме погребат, да ме опеят и да ме заровят в земята, да ме оставят самичък.” Никак няма да те оставят сам, но като на войник, ще ти свалят дрехите само. Когато вербуват войници, нали техните обикновени дрехи ги свалят и ги турят в хранилището, докато

изслужат? Като ги уволняват, свалят войнишките им дрехи, обличат ги с техните и ги пращат по домовете им. Ти в гробищата ще оставиш старите си дрехи. И няма защо да хващаш служители, които да опяват старите ти дрехи. Ти ще си ги вземеш сам.

В това отношение аз харесвам котките. Когато котката ще мре, тя познава това време и отива някъде, избира си място и се скрива от погледите на хората. Тя не се нуждае от погребване, от опяване. Наскоро имах една котка, която умря, но изпрати своя заместница.

А сега, като умре някой човек, ще му държат надгробна реч. Хубаво е и това, но не е право. Това е една крива идея, едно заблуждение. - “Ами ако се уплаши?” - Ако остане той да се плаши от гроба, това е загубена работа. Той не трябва да се плаши от умрелите, но да се плаши от това, че няма да отиде там, дето трябва. Човек трябва да съзнава, че е изгубил Божията любов. А какво по-голямо нещастие от това да изгубиш любовта? От какво произтичат скърбите? Това е самосъзнанието у човека, че е изгубил най-ценното, най-хубавото, най-доброто. Но най-малко ако проблесне в човека някакво щастие, той казва: “Ето, тук е любовта.” Но скоро вижда, че не е.

Мъчно се дохожда до любовта. Всички пишат за любовта. Хубаво е това, тя идва понякога. Но ние трябва да създадем добри условия, за да се прояви любовта, която носи щастието. Това зависи от знанието на хората. Хората трябва да учат. Учение трябва. Не говоря за учението, както сега го разбират. И това учение е добро. Хубаво е, например, човек да знае да смята, но това е механическо знание, в него няма никаква връзка. Хубаво е физиологията, анатомията, социологията, астрологията, но те нямат никаква връзка помежду си, те са отделени една от друга, като сухи кости. Те са разхвърляни, нямат връзка помежду си. Всички науки съставят едно цяло.

Имаш една органическа мисъл. Ти можеш да я разгледаш анатомически. Като дойде една мисъл в главата ти, не я критикувай, но я разгледай анатомически, като отделен орган, после разгледай

функцията є. Но и с това нищо не се постига. Ти трябва да знаеш предназначението на твоите кости, на твоите мускули, на твоята нервна система с всичките нейни жлези. Когато се яви един недъг в тебе, ти трябва да знаеш откъде иде той.

Казвам един ден на една от младите сестри, доста способна: “Жалко е, че ти в младините си си се спънала в любовта. И сега години ще ти вземат, докато се разправиш.” Не си играйте с тази любов, която спъва, но учете. Малка любов ви трябва, а не голяма. И в религията човек може да се спъне с любовта. Любовта е едно голямо благо в живота, но тя може да спъне целия ви живот. Иди в дома на един брат и погледни жена му. Колкото и да е сериозна тя, той ще каже: “Защо погледна жена ми така?” Всички недоразумения в света стават все от любов. Ако погледна главата, тялото на един учен човек даже, за да видя как е устроен, той няма да разбере това и ще се докачи. Защо? Любов няма той. Пък и при мене да дойде някой човек, пак същото.

Понякога и вие искате да ви открие Господ нещо. Така правят религиозните хора. Като ги мързи да учат, те все искат нещо от Господа, да им открие Той нещата. Господ не е справочна книга. Той не е от тези да открива нещата. Господ казва: “Ти ще познаваш хората така, както познаваш и себе си.” Ако не познаваш себе си, и хората няма да познаваш; ако познаваш себе си, и хората ще познаваш.

Понякога вие искате да проповядвате на хората, да ги учите, да ги обърнете към Бога. Че какво ще проповядвате на един човек? Когато евангелистите дойдоха, те искаха да направят всички хора евангелисти. Хубаво е това желание, но като направиш един човек евангелист, после пари с лихва даваш ли му? Този човек те пита: “Даваш ли пари без лихва?” - “Не, с лихва давам пари.” Обърнеш един светски човек към Бога, направиш го християнин. Но той после те пита: “Даваш ли пари с лихва?” - “Разбира се, че давам.” И светският човек яде месо, и ти като християнин ядеш месо. По какво се различавате тогава? Всички ядете месо. Различавате се, ще кажете, по

това, че той не се моли, а ти като християнин се молиш по три пъти на ден. Това не е съществено различие.

Съвременните християни трябва да дойдат до едно дълбоко разбиране на молитвата, като велик процес. Ако човек знае да се моли, това е изгубената дума. И досега още и най-напредналите същества на Земята все търсят една изгубена дума. Коя е тази дума? Думата, с която започва молитвата. Сега всички четат "Отче наш". Те казват: "Отче наш". Де е "Отче наш"? Колцина четат тази молитва както трябва? Спирали ли сте се вие върху значението на думите "Отче наш"? Знаете ли какво значи "Отче наш, Който си на небето"? Де е небето? "Да се свети името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята". Спирали ли сте се върху значението на тези думи? Това са неразбрани думи. Ние декламираме всичко това, но те остават за нас неразбрани думи. Вие нямате разбиране за нещата. Ако имахте някакво разбиране, съвсем друг процес щяхте да имате.

Сега вие се намирате в положението на онзи много ревностен проповедник, който всяка неделя проповядвал на едно събрание. И тогава му дошла идеята да поканва всеки неделен ден по едно бедно дете у дома си, да го нахрани добре и после да го научи как да се моли. Той търсел всеки ден такива бедни деца и ги завеждал у дома си. Един ден той извикал едно бедно дете у дома си и започнал да го кара да се моли. - "Че как да се моля?" - "Ето, аз ще те науча." Проповедникът му показал как да държи ръцете си. И започнал той да му казва да чете. "Чети сега: "Отче наш..." Детето повторило след него: "Отче наш, Който си на небесата." Тук детето спира и не иска повече да се моли. "Продължавай по-нататък: "Да се свети името Ти." Детето мълчи. "Да дойде Твоето Царство." Детето пак мълчи. "Чети след мене, защото иначе няма да ти дам да ядеш." Детето се обърнало тогава към проповедника и го запитало: "Господ наш Баща ли е ?" - "Разбира се, че е наш Баща." - "Че защо тогава има такава голяма разлика между нас? Виж в какво положение си ти и виж в какво

положение съм аз.” Детето другояче разбира думите “Отче наш”. Тогава проповедникът си казал: “Колко малко разбирам аз “Отче наш”. Значи не само за един обяд трябва да извиквам бедни деца.” Значи той трябва да извиква тия деца и да им покаже как трябва да живеят.

Ние казваме: “Да направим едно добро на някого, като му дадем 5-10 лева и го утешим.” В новата религия трябва да има едно чувство на топлина. Вътрешна връзка трябва да има между хората. В природата има една връзка, в която като се потопи човек, той е щастлив, той е здрав, той постига всичко - и знание, и наука. Тогава всичко е лесно. Но има една област, в която като се потопиш, всичко спира.

“Кой е най-голям в Царството небесно?” Не се спъвайте от този въпрос. Още в началото Христос добре го е разрешил. Той казва: “Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.” Разбиране трябва. Какво означават малките деца? Ти ще познаваш баща си. Възрастният днес познава ли баща си? Не го познава. Той казва: “Този, старият, няма вече да ме малтретира.” Възрастният подчинява ли се на баща си, на този, стария? Аз говоря за бащата на Земята. “Едно време само ме биеше, но сега го няма вече.” Този син не е разбрал баща си. Дете, което познава баща си, то може да влезе в Царството Божие. Той е бъдещият човек и на него Бог всичко дава. Онзи, който не познава баща си, той пък иска да стане баща и търси да намери една майка. Той не харесва майка си и търси нова майка. Обаче като стане той майка или баща, и неговите деца вече не го познават.

От толкова хиляди години насам животът не е нищо друго, освен отричане на същественото. Вследствие на това вие сте си създали повече страдания, отколкото трябва. - “Какво трябва да се прави?” Какво ще се прави? Ще станеш малко дете. И когато Христос казва, че ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие, той има пред вид именно това, да станете като малките деца. Никодим

запитал Христа: “Как е възможно това? Аз мога ли изведнъж да стана малко дете?” Той разбрал Христовите думи буквално. Не е важно външно да станеш дете, но вътрешно ти ще имаш това смирение и няма да гледаш на знанието на околните хора, няма да гледаш и на своята външност. Нека знаят другите хора повече от тебе. Но ти ще влезеш в един свят, ще видиш една стълба от същества над тебе, които се отличават със своето знание, със своята сила и със своята доброта. Ако станете като малките деца, ще видите, че Земята не е такава, каквато сте я виждали. Вие нито сте видели още цялата Земя. Като станете като малките деца, вие ще обгръщате цялата Земя, ще я виждате отвсякъде и ще виждате онези, които управляват Земята.

Вие сте само гости на Земята. Онези, които управляват Земята, току ви изпъждат. Щом сгрешите нещо, те веднага ви интернират. Що е смъртта? - Интерниране. Щом видят, че сте безнадеждни, те веднага ви интернират. Не само светските хора ги интернират, но и набожните. Като се намерят в това положение, набожните хора се успокояват с думите: “Оттук само при Господа може да се отиде.” Прави са, че само при Господа може да се отиде, но как? - Като станете като малките деца. Ако не станете като малките деца, не може да се влезе в Царството Божие. Много вярна е тази идея. Щом е вярна идеята, той е отишъл при Господа. Щом не е при Господа, той е интерниран, чакат да се молят за него, да дадат заявление да го приемат. И тогава казват за него: “Да се преброди.” Всеки, който очаква на своите роднини, да се преброди между тях, той е интерниран. Ако отиде на онзи свят, той нищо няма да научи. Питам: Като сте живели толкова години на онзи свят, какво помните оттам? Все помните нещо, но понеже няма връзка между този и онзи свят, всичко сте забравили.

Дръжте връзка между физическия и Божествения свят. Тогава ще се яви една нишка и ще разберете смисъла на живота. Като живеете на Земята, вие едновременно със земния живот трябва да разбирате и духовния, и Божествения. Ако разбирате само земния живот, вие няма

да разбирате другите два живота, няма да знаете как живеят ангелите. Като говорите за ангелите, представяйте си ги като същества, у които няма нито сянка на някакво престъпление. Те имат голямо благородство. Ако отидете в дома на един ангел, той веднага ще ви даде цял апартамент на ваше разположение. Там може да се разполагате както искате, да бъдете свободни. Те имат отношение помежду си. Там ще намерите всякакъв род училища, университети. Там ще намерите и концерти. Можете да слушате лекции, можете да слушате музика колкото пожелаете. Хората изучават много работи от този свят. Всичко, каквото ние имаме на Земята, е взето все от ангелския свят. Всичко, каквото ви дойде на ума, там го има. Само, нещата трябва да се преведат добре. Това, което се говори за братството, за равенството, за социални въпроси, все го има там. Ние трябва да вземем образец за социалния живот от ангелите и да го приложим на Земята, според условията.

Сега вие си мислите: "Как ще стане тази работа?" Положението, в което се намира съвременното човечество, е добре обяснено от един от гръцките философи със следния пример: всички хора се намират в един голям замък и всеки гледа на света през едно огледало, което е поставил пред очите си. Те гледат на света през това огледало и оттам познават света. Хората минават и заминават покрай тях, но какво ще придобият те от знанието си за света? Те няма да имат никакво определение за света, защото го гледат като отражение, в огледалото. Те нямат никаква връзка. "Какво да правим тогава?" Излезте от този замък, престанете да гледате през огледалото и излезте от този свят на отраженията. Казвате: "Много ме обича той." Това е само едно отражение. Вие трябва да знаете колко ви обича даден човек. Когато запитат едно дете колко обича сестра си, то разтваря ръцете си и показва колко я обича. Ръцете му служат като мярка, с която определя своята любов. - "Ами брата си колко обичаш?" Детето разтваря повече ръцете си, да покаже, че повече го обича от сестра си. След това го питат колко обича баща си и то разтваря ръцете си още повече. -

“Ами колко обичаш майка си?” То разтваря ръцете си колкото може най-много, с което иска да покаже, че от всички най-много обича майка си. Детето обяснява нещата със своята мярка, която зависи от неговите чувствувания. Питам: толкова ли е любовта на това дете? Не, това е форма.

Казвам: Основно сегашната наука е път за повдигане и спасяване на хората. Затова е дадена тази наука. Някои казват, че науката е от дявола. Не е от дявола. Дяволът е влязъл в науката с цел само да я изопачи. Науката, знанието иде от Бога. Всичката наука, всичкото знание, което съществува сега в света, иде в помощ на хората. Науката иде в света, за да се даде работа на хората и от тази работа да познаят делата Божии. Ако изучавате физиология, ще видите колко хубава наука е тя. Тя ще ви покаже как функционират всички системи в човека - храносмилателната, дихателната и т.н. Като изучавате хигиената пък, ще видите при какви условия човек може да бъде здрав. Всяка наука може да ви послужи. Някои изучават моралните науки. В моралните науки има само думи. Казано е там: “Не убий.” Но причините за убийството не се изучават. Отде иде убийството, не се знае.

Според сегашната наука зад ушите на човека има две жлези. И когато тези жлези набъбнат, убийството става. Тези жлези не са нищо друго, освен мехури, които лесно набъбват. Как набъбват тези жлези? Представете си, че два момъка залюбват една красива мома. Тя е толкова красива, толкова привлекателна, че и двамата искат да я притежават. Единият е по-силен и казва за другия: “Ще му светя аз маслото.” Като държи този момък в ума си дълго време [тази мисъл], мехурите му набъбват и той го мушне с ножа си. Кой е причина за това убийство? Причината е момата. Ако тези мехури не бяха набъбнали, и убийство нямаше да стане. Причина са още и очите. Много неща още могат да бъдат причина за убийствата. Питам: защо именно хората искат да обяснят убийствата и буйствата с тези жлези, с тези мехури зад ушите? Тъй щото, като набъбнат тия мехури,

понякога е добре, но понякога не е добре. Затова, именно, трябва възпитание на хората в новия дух. Възпитанието седи в това да не обичаш това, което другите обичат. Когато един момък знае, че друг някой обича една мома, не е позволено и той да я обича. Тя няма нужда от неговата любов. Той трябва да обикне друга някоя мома, която никой не я обича.

Тогава ще цитирате стиха "Обичай всички хора!" Това е друг закон. Кога трябва да обичаме всички? Обичта на всички не е обич на Земята. На Земята ти не можеш да обичаш всички. Даже в ангелския свят обичта може да бъде наполовина. Когато се казва, че човек трябва да обича всички, това се отнася до Божествения свят. Това е свойствено само на Божествения свят. В ангелския свят, обаче, половината хора ще обичаш, а половината няма да ги обичаш. Значи ще обичаш само добрите хора, а лошите няма да ги обичаш. Това не е в естеството ти. Следователно не трябва да мислиш, че на Земята хората могат всички да се обичат. На Земята любовта е съвсем друга и тя трябва да се спазва.

"Кой е най-голям в Царството небесно?" Христовите ученици разглеждаха този въпрос от Земята кой е най-голям. Те мислеха, че както тук някой е най-голям, така и в Царството небесно може да бъде най-голям. Христос им отговори, че в Царството Божие може да бъде най-голям онзи, който има разбраното смирение в себе си. Какво означава думата "смирение"? Коренът на тази дума означава "мек човек". Мек е само онзи човек, който е крайно мъдър. Който не е мъдър, той не може да бъде мек човек. Та, когато се казва, че някой човек е много мек, разбираме мекушавост. Меките хора никога не се късат, те издържат на всичко. Казват на някого: "Бъди добър." Човек произволно не може да бъде добър. Той може да покаже добрината си само при известни условия. Или: "Бъди силен." Силата е качество само на разумния човек. Всички добродетели, които се проповядват, могат да бъдат достояние само на разумния човек.

И понякога аз разглеждам буквите на някои думи. Ако една дума е съставена от 10 слога, аз разглеждам в какво отношение се намират слоговете, как са поставени буквите А и Р. От съчетанието на буквите, както са поставени, може да се съди какви промени могат да станат в човешкия характер. Вземете за пример думата "Мара". Буквата М означава закон на слизане и на качване, закон на противоречие. Буквата А, която се е явила първа, тя представя човешкия егоизъм в първа степен. Буквата Р пък е буква на човешката активност, на човешката воля. Буквата А, която свързва, съединява двата слога, показва, че ще дойде светлина у човека. Значи, след като главата на Мара пати дълго време, тя ще поумнее. Това е гаданието на думата "Мара". След две големи страдания, на третото тя вече ще се измени, друга ще стане. Такава е съдбата на всичките Мари. Някои ще страдат от буквата М, други - от буквата А или от Р, а някои ще благуват, когато А дойде след буквата Р. Тогава вече човек е свободен. Но не взимайте това в абсолютен смисъл. Гледайте да не се заблуждавате. Това се отнася за онзи, който разбира нещата. Можеш да намериш буквата Р и да не знаеш какви са условията.

Всеки човек има очи, но всички очи не виждат еднакво. Има очи, които са близо до носа. Те виждат малко, но дълбоко запечатват. Има очи, които са далеч от носа. Такъв човек вижда много. Тези двама души с различните очи са два съвсем различни характери. Някой човек има дебели вежди, а друг - тънки вежди, но и двамата се различават. Това показва всеки човек при какви условия е дошъл на Земята. Човек, който има силно отворени, големи очи, като на бухал, вижда много неща. Не е лошо нещо бухалът. Той е емблем на мъдростта. Този човек е раждан вечер. Всички хора, на които очите са изпъкнали, отворени, са раждани вечер. Онези пък, които са раждани при голяма светлина, денем, имат по-малки очи. Тъй щото, големият човек не трябва само да яде хубаво и да диша хубаво, но той трябва да има една философия на разбирателство. Когато някой го обвинява за нещо, той казва: "Аз знаех тези неща. Всичко онова, което аз зная за

себе си, ти даже не си го сънувал. Ти не познаваш нито добрата ми, нито лошата ми страна, както аз ги познавам. Като си толкова учен, кажи ми къде бях преди 100 века. Кажи ми с какво съм се занимавал тогава.”

Колко време, откак човек е излязъл от духовния свят? Знаете ли това? Всички тия навици, тия добри и лоши черти, вие сте ги научили отпосле. По-напред вие сте били като ангели, но някои от вас паднаха и се окаляха, съгрешиха. Много ангели има на Земята, които са паднали. Затова, старайте се да излезете от това положение на падането. Вие сте имали знание, имали сте мъдрост, но сте паднали от вашето глупаво знание. Вие сте мислили, че всичко можете да направите. Даже и сега, ако ви дадат пари, ще кажете: “Не зная защо, но ходи ми се малко с автомобил.” Ето един паднал ангел. Като имаш повече пари, ти ще се молиш на Бога да те запази да не паднеш, защото се намираш в голяма опасност. Докато не се е оженил, той ще се моли на Бога да му даде една жена, а като се ожени, вече не се моли. Според мене, като се ожени, тогава именно той има повече нужда да се моли. Не разбирам молитвата в обикновен смисъл, но ще държите връзка с Божественото, с невидимия свят, за да можете да прогресирате.

Сега, като става въпрос да посещавате събранията, мнозина казват, че не трябва да се ходи, за да не се заблуждавате. Защо? Защото не сте били на правия път. Правият път е там, дето няма зло; правият път е там, дето няма лъжа; правият път е там, дето няма омраза; правият път е там, дето няма користолюбие. Това е все в негативен смисъл. А положителната страна е, че правият път е там, дето има всичко добро. Хубаво мислят тези хора, но ако този човек, който иска да помогне на хората да не се заблуждават, как ще може да им помогне, ако той самият има някакъв недъг в себе си? Всеки от вас ще предаде на другите това, което има в себе си. Всяко цвете ще издаде онова ухание, онзи мирис, който съдържа в себе си.

Сега, като ви се говори така, вие виждате в себе си известни погрешки, които не са ваши. Вие искате да ги затулите пред себе си. Тези погрешки не са ваши, затова не трябва да ги затуляте. Един млад българин ми разправяше своята опитност. Той разправяше как станал въздържател. Той казваше: "Баща ми стана причина да стана въздържател. Той се напиваше по три пъти в седмицата и през това време биеше майка ми." Той се потресъл така, че решил в себе си никога нищо да не пие. И оттогава той станал въздържател. Никой нищо не му проповядвал, но понеже той е един доста напреднал момък, сам извадил заключение от постъпките на баща си. Така той се справил със злото. Та, и вие, като виждате злото, изваждате отрицателната страна. Ако знаете какво нещо е злото, вие никого не бихте осъдили. В света само Бог има право да съди. Не е въпрос да не си давате мнението. Вие можете да си давате мнението, понякога не е лошо и да критикувате, но гледайте поне да сте справедливи в критиката си. Понякога вие бръснете без сапун. Проверили ли сте това, което говорите? - "Не съм го проверил." - Тогава провери го, че като казваш нещо, поне да е вярно. Пазете се от това, защото утре ще дойде някой друг да каже нещо за вас и тогава той ще го приеме както са му го предали.

Сега аз ви предупреждавам, понеже ще станете възпитатели на деца, да знаете как да ги възпитавате. Когато възпитаваш детето си, по възможност не говори за неговите недъзи, които има. То само ги знае. Че обича да краде, да лъже, не говорете нито дума за това. И като го виждаш, че краде, прави се, че не виждаш. - "Ама, какво ще стане от него?" - Много добро дете ще стане. Щом му кажеш, че си го видял да краде, детето вече разбира, че и ти знаеш да крадеш, но се криеш да не те види. А така, като не му казваш нищо, не му прави никакво впечатление. Не забелязвайте недъзите на хората по никой начин. Да не ги забелязваш, това значи да не ги държиш в ума си. Същото прави и за себе си. Другите могат да кажат за тебе: "Виж какъв човек бил. Аз го мислех за много напреднал, а той излезе много

обикновен човек, с много недъзи.” Не мисли лошо нито за другите, нито за себе си. Вие трябва да имате това истинско знание. Какво ще мислите за хората? В дадения случай ти трябва да знаеш какво може да направи един човек, когото ти ангажирваш на работа при тебе. Ти трябва да знаеш може ли той да направи тази работа или не може. Не уповавай на думите, които той ще ти каже. Той ще ти каже това, което не знае.

Един американец, банкер, изважда заключение за едно момче, което идва на работа при него без никаква препоръка, че може да бъде добър служител. Като влиза в кантората му, това момче вижда на земята една книжка и веднага се навежда и я дига. Той приема момчето на работа. Много други момчета дошли при него, все с препоръки, но банкерът приел това, което нямало никаква препоръка. Една паднала книжка на земята определя какъв е човекът.

Сега вие сте дошли на Земята, но сте забравили защо сте дошли. Аз ви напомням: Не мислете за себе си, но мислете за онова, Божественото аз, което живее у вас. И знайте, че вие сте дошли за нещо велико в света. Другите работи ще дойдат сами по себе си. Първо, не мислете за себе си дали ще пораснете, дали ще се прехранвате лесно, дали ще се ожените. Най-първо ти трябва да познаваш Бога, Който живее в тебе. И като познаваш Него, всички други работи ще ти се наредят. Ти не се безпокой, но знай, че когато работите на другите хора се нареждат, и твоите ще се наредят. Щом работите на хората се нареждат, и вашите ще се наредят. Казвате: “Господ ни е забравил.” Не забравяйте Господа, Който всеки ден ви говори и Който живее у вас. Като ставаш сутрин, мисли за Господа. Господ мисли за нас, да ни даде най-доброто. Той е създал всички блага заради нас. Ти ще опиташ всяко благо на своето време. Не бързай като Адама пръв да опитваш плодовете от дървото на познаване доброто и злото.

“Кой е най-голям в Царството Божие?” Най-голям е този, който познава Бога и който Го люби. Той ще влезе в Царството Божие.

Първо ще любиш Бога. Сега всички вие се спъвате, защото на младини сте се влюбили в един момък, който ви е спънал. Ако един момък се е влюбил в младините си в една мома, и той се е спънал. Ако един учител се влюби в учениците си, и той ще се спъне. Ако един ученик се влюби в учителя си, и той ще се спъне. Само любовта в Бога не спъва хората, а всяка друга любов спъва. Не се влюбвайте, за да не се спъвате. Люби само онзи, който ти е дал живот. Наскоро ми разправяха една повест за един млад проповедник, който се влюбил в една красива религиозна мома. Откак се влюбил в нея, животът му, стремежът му към Бога започнал да намалява. Това тя съзнавала. Казвала си: "С любовта си към мене, този проповедник започна да се отдалечава от Бога." Тогава тя решила да забегне от този проповедник. И наистина, цели 20 години тя не се срещнала с него, за да може да се върне любовта му към Бога. А сега всеки от вас иска другите да се влюбват в него. Не очаквайте другите да се влюбват във вас, нито вие да се влюбвате в другите хора. Ако искате да се влюбвате, любете Бога. А според това, че Бог трябва да ви обича, това е правата посока на възпитание. Ако искате да се самовъзпитавате, така седи въпросът.

"Кой е най-голям в Царството Божие?" Който се смири. Сега аз пък ви казвам: Най-голям е онзи, който държи любовта към Бога в ума си, в сърцето си, в душата си и в силата си. В Писанието е казано на 4 места да държи човек любовта си към Бога: в ума си, в сърцето си, в душата си и в силата си. Затова, този човек, който има пълната любов към Бога, той е най-голям в Царството небесно. Който държи Бога в тия 4 места в себе си, той е най-голям в Царството небесно.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

1-ва неделна беседа, държана от Учителя на 27.IX.1936 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СВЪРШИ СЕ ВИНОТО

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета втора глава от Евангелието на Иоана. Ще взема само две думи от трети стих на прочетената глава: “Свърши се виното.”

Аз взимам думата “вино” в смисъл на едно забавление, на едно удоволствие, което имат хората на Земята. Без удоволствия не може. Без вино не може. И насекомите са познавали виното. Хиляди, хиляди години преди човека те са си попийвали и са ставали весели. Като са си попийвали, те започвали да се въртят. Човек отпосле е научил как да прави виното. Види се, онези, които се занимавали с пиенето, не знаят какво нещо е свършено. Старото удоволствие е свършено, за да дойде новото, защото като се свършило старото вино, което било направено много хубаво... И както се вижда, председателят на сватбата казва: “Забравили сте да дадете от старото вино.” Някои хора мислят, че като се свърши старото вино, т.е. старите удоволствия, нови удоволствия няма да има. Не, достатъчно има. Не си създавайте идеята, че няма да има с какво да се занимавате. Не, много други работи ще дойдат. Тази мисъл трябва да се свърши. Това трябва да става постоянно в ума на човека. То се отнася за онзи, който разбира. И съвременната наука върви по същия път. За онези, които разбират, те знаят, че няма отрасъл в науката, или няма занятие в живота, което да не е тясно свързано с човешкия организъм. Една жена, която постоянно ходи из кухнята, тя помага на стомаха си. Често готвачите правят една погрешка, че развалят стомаха си. Те не трябва да закъсват. Той по интуиция трябва да знае какво да сготви, че отпосле да яде. Че това дава вдъхновение на стомаха.

Казвате: “Защо е кухнята на човека?” И после тълкувате какво е казано в Писанието: Бог щял да разруши търбуха на човека. Под “търбух” вие разбирате стомаха. Не, търбухът не е стомахът. Това е старото ядене, старото изобщо. Както виждате, как котката яде? Какъвто идеал и да има котката, като є падне една мишка, тя я изяжда цяла, с всичките є нечистотии, с козината є. Това не е кухня. Котката трябва да престане със своята кухня. Тя е лоша готвачка. Тя е отлична в аристократическия си живот: знае как да се облича и как да се отнася. Тя има маниери. Като влезе вкъщи, тя знае как да постъпи: ще помърка малко, ще се поглади, ще се помаже около господаря си. С това тя иска да каже: “Добър ден. Хайде, Господ да ви дава живот и здраве. Желая ви всичкото добро.” И след това ще започне да се чисти и да казва: “От далечен път ида.” Като се чисти, хората са доволни от нея.

Сега, като изучавате съвременния живот, всички науки, вие трябва да знаете, че всички науки, каквито и да са те, понеже излизат от живота на човешкия дух, съзнателно или несъзнателно, те упражняват известно влияние върху човешкия организъм. За пример, като изучавате философия, тя ще упражни известно влияние върху предната част на челото. Отпред челото ще се поразвие. Ако изучавате естествените науки, различните насекоми, бръмбари и растения, както и геологията с различните камъни, земеделието и разните други науки, ще забележите, че над веждите ви, на челото, ще се развият различни центрове. Ако изучавате етическите, моралните науки, тогава главата ви горе, дето е областта на чувствата, ще се повдигне. Които се занимават със социалните науки, със съдопроизводството, у тях се развива повече съвестта. Съдопроизводството, съдебните науки упражняват голямо влияние върху съвестта на човека. Който няма никаква съвест, той не може да бъде съдия. Той трябва да е роден съдия.

Казвам: Най-възвишените науки имат връзка с човека. Ако една наука не остави никакви следи върху човека, тя не е наука. Изворът

на всяка наука е в Бога. Тя извира от Бога. Не е въпрос до формата на науката, но трябва да се знае, че всяко нещо, което Бог е създал, било то животно, растение, камък, вода, въздух, светлина и т.н. - всичко това оказва влияние върху човека. За да не останете едностранчиви, вие трябва да изучите отношенията, които съществуват между всички предмети и явления в природата. Щом стане въпрос за светлината, човек трябва да знае при какви условия какви резултати произвежда тя. Без светлина вие не можете да имате никаква наука. Без въздух вие не можете да имате никакво движение. Без въздух ти ще се задушиш. Без вода жажда ще те мъчи. Без храна животът на Земята не може да циркулира.

И тогава, като се заговори за противоречията, вие трябва да знаете, че всички противоречия в света произтичат от храната, от яденето. Хората и много са яли, и малко са яли, и постили са - какво ли не са правили. За това се привеждат ред примери, че не само с хляб може човек да живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога. Не е само хлябът, който хората правят, и който препоръчват от дървета да се прави. Хлябът, който хората правят от дървета, не може да принесе голяма полза, голямо благо на човечеството. Науката за консервите трябва да стане специализирана. Петмезът, който хората употребяват с години, след десет години даже, това не е никаква храна. Тези неща трябва да съществуват само като необходимост. Казвам: Природата е създала хляба. И ако хората не бяха сгрешили, те щяха и досега да се ползуват от най-хубавата храна. Едно време житото е било едро и много хубаво. То е било във вид на малки самунчета, както днес са ябълките и крушите. А днес като вземат житото и го мелят във водениците, половината от хранителните му вещества се изгубват. При това, хората трябва да знаят, че мелниците са създали едно голямо нещастие за тях. Те не са донесли никакво добро на хората. Като яде от това жито, което е мляно в мелницата, човек придобива един особен елемент в характера си и казва: “Ще ти

стрия главата.” Ще му стрие главата, но най-хубавото ще остане в мелницата.

Съвременните хора изучават разни науки, като математика, геометрия. Който не разбира смисъла на тия науки, казва: “Какво ще си играя с геометрията?” Не, ти трябва да разбираш, какво нещо е геометрията. Геометрията е език на природата. Какво нещо е математиката? Ако ти не си математик, числата ще имат значение за тебе само при смятането. Обаче, ако си математик, числата ще имат известно отношение за тебе. Ти ще знаеш значението на всяко едно число. Като разглеждам съвременната математика, в нея виждам известна система. Като вземете числата от 1 до 10, всички имат известно отношение помежду си. Като вземеш от 10 до 100, пак има известно отношение между тях. Кое е отношението на единицата? От стоте нагоре, в първата десетица числото 11 има отношение към единицата. Във втората десетица числото 21 има отношение към двойката. В третата десетица числото 31 има отношение към тройката и т.н. После дохождате до числата 41, 51, 61 и т.н., докато дойдете до стоте. След това дохождате до 1000, до 10 000, до 100 000, до 1 милион и т.н. Това са отношения на числата от 1 до 10. Тези числа могат да бъдат и геометрически проекции.

Ти искаш да си създадеш един отличен живот, но трябва да знаеш какво е твоето отношение към Бога. Как разбираш ти човешкия живот? Какво искаш да станеш или какъв искаш да станеш? Ти искаш да станеш математик, но преди да станеш математик, ти трябва да имаш други условия, друго нещо. Не е лесно да станеш математик. За да станеш математик, ти трябва да започнеш с най-простата наука. И след време ще станеш математик, какъвто трябва.

За пример, нито един човек не иска доброволно да стане готвач. Много малко готвачи има в света, на които се плаща скъпо. Останалите са още студенти. Всяка домакиня изучава готвачеството. Всички спорове в семействата стават все за яденето. Някъде яденето е

пресолено, някъде не е пресолено, но е прегорено и т.н. В яденето елементите трябва да бъдат правилно съчетани. Ако отидете в Америка или в Англия, ще видите, че и там хората си имат специална кухня, но елементите при готвенето не са още съчетани както трябва. Цялата англосаксонска раса яде много месо. При това, те не опичат месото както трябва. На места го ядат доста сурово, някъде само по средата е малко суровичко.

Но сега да оставим този въпрос настрана, да не се спираме върху подробностите. Не е въпрос какво ядат хората и какво трябва да ядат, но в бъдеще ще се учат. Оттам ще се започне. Човек трябва да започне първо с яденето. Първата наука, от която трябва да започне, е науката на яденето. Понеже човек трябва да започне първо от яденето, вследствие на това той трябва да се интересува как ще му повлияе всяка храна, която ще употребява. Не е въпросът само да ядеш, но трябва да знаеш как ще се отрази тази храна върху твоето здраве, върху твоето благосъстояние. Защото каквато храна яде човек, такъв и ще стане. Не само това, но и общественото ти положение, и моралът, и отношенията ти към Бога все ще зависят от храната, която употребяваш.

Не мислете, че само с физическа храна може да се живее. Христос казва: "Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога." Като дойде тази храна, тя ще се отрази на целия ви живот. Като почнеш да ядеш тази храна, всичко ще се отрази така, че животът ще се измени и отвън. При сегашните условия хората бързат да се наядат. Като яде, някой казва: "Трябва да бързам, защото имам много работа." Той бърза и се притеснява. С бързането човек ще развали работата си. Каквото е спечелил, той всичко ще го загуби. Който бързо яде, той бързо печели, но и бързо ще изгуби всичко. Като седнеш да ядеш, ти ще имаш Божествено разположение, като че всичките ти работи са уредени, и нищо няма да те притеснява, да те стяга. Че си имал полици, това-онова, че жена ти и децата ти не били наредени, всичко това ще оставиш настрана,

ще погледнеш отгоре. С всяка хапка, която взимаш, ще се разговаряш с нея. Ще я питаш отде иде, накъде отива - ще се разговаряш с нея. Ще се разговаряте с житото.

Сега някои казват, че не трябва да се яде много. Други пък поддържат идеята, че не трябва да се яде много, за да се пази линия. Но линия се образува при неестественото ядене. Действително, има една линия, която никога не трябва да се губи. Като ви рисува един художник, той вижда тази линия. Тя е отлична линия. И носът има линия. Ако носът напълнее, тази линия се изгубва. Тъй щото, и носът, и устата, и ушите, и челото трябва да имат линия. Всяко нещо в човека трябва да има линия. Всяко нещо си има свои граници - линии има.

И съвременната наука вече застъпва този въпрос. Тя хвърля известна светлина върху въпроса за яденето. Там се говори за някакви си калории, за някакви си хранителни вещества. Тези хранителни вещества аз ги определям с други думи. Казвам: Има растения в природата, които са близки на човека, има растения, които са далечни на човека. Когато човек мисли да създаде в себе си нещо благородно, нещо хубаво, той трябва да яде от тези растения, от плодовете на тези дървета и растения, които са близки до него. Те ще внесат в човека възвишеното, хубавото, разумното. Когато иска да съгради в себе си нещо по-грубо, той ще яде от далечните на себе си плодове или растения. Така ще се създаде едно разнообразие в яденето. Сега вие ще кажете: “Няма какво да се занимаваме кои растения са близки на човека и кои - далечни.” Че ако ти не знаеш кои растения са ти близки и кои - далечни, ти няма да успяваш в живота си.

Сега вие виждате противоречията в живота си и се спъвате от тях. Когато беше на Земята, Христос имаше най-големите противоречия, но Неговият живот беше скрит. Как въздействуваше Той на хората? Христос не живееше като сегашните хора, да се крие в стаите си, но вечер Той отиваше на планината да се моли, а сутрин се връщаше. Какво е правил Той там, това е тайна.

Ако искаш да запазиш приятелството си с някого, ти трябва да знаеш как да го запазиш. Ти няма да ходиш да говориш на приятеля си. Има една тайна в природата. Ако ти обикнеш едно дърво, и някой човек ще те обикне. Ако ти разрушиш това дърво, и тебе ще те разлюбят. Ако обикнеш един кон, и тебе ще обикнат, защото този кон има връзка с хората. Приятелят ти ще те обича по единствената причина, че ти обичаш коня си. Ако не обичаш коня си, и той ще те разлюби. Ако ти занемариш коня си, и той ще те занемари.

Един английски анатомист, който се занимавал със сравнителна анатомия, уподобил всички хора на животни, на растения и най-после на скъпоценни камъни. И цялото човечество може да се уподоби на животни, на растения и на скъпоценни камъни. Той е направил това сравнение доста сполучливо, защото между всичко това, което Бог е създал, има известно отношение, известна връзка. Той е написал по анатомия една хубава книга. Всички неща, които Бог е създал, са разумни. Ти минаваш покрай едно дърво и мислиш, че то не е разумно. Това е относително така. Когато аз спра да се движа, и моят крак е неразумен. Когато спя, кракът ми не може да ви говори нищо. Но когато съм в будно съзнание, достатъчно е най-малкото бутване на крака ми, за да ви запита веднага: "Какво обичате?" Кракът направо не може да говори, но като бутнете крака ми, той казва: "Първо говори с господаря ми, а после с мене." Сега вие сте от онези, които казвате, че можете да говорите с всекиго. Вие не можете да говорите с всекиго. Най-първо ще говорите с онова, с което направо сте свързани. И после това, разумното, ще ти отговори. Това са отношения. Същото се прави и в обществото. За пример някой човек ви се разсърдил. Какво трябва да направите? Не отивайте направо с него да говорите, но бутнете крака му някъде. И този крак ще ви отговори. Това значи: бутни някой друг, който е умен, и той да отиде да говори вместо вас. По този начин работата ще се оправи. Хиляди примери има за това.

Един богат търговец изгонил един от слугите си. Но така се случило, че този слуга спасил дъщерята на търговеца, която се давела

в реката. След това търговецът отново приема слугата си. По този начин нелюбимият му слуга отново му става любим. Защо? Защото спасил живота на дъщеря му. Къде и защо е станала тази промяна с господаря му? Ако слугата беше си казал: "Нека се удави дъщерята на моя търговец", промяната нямаше да стане. А като я спаси, той спечели отново любовта на своя господар. Така се оправи цялото положение. Може би това да е било едно съвпадение. Може би слугата да не е знаел, че това момиче, което се дави, е дъщерята на неговия господар. Важно е, че се случва да се дави дъщерята на този господар, който изпъди слугата си. Не считайте, следователно, че хората няма да ви бъдат полезни. Може някой човек в даден случай или в едно отношение да не е полезен на тебе, но в друг случай, в друго отношение той може да бъде полезен на някой от твоите близки.

"Свърши се виното." Какво означава този стих? Този стих означава, че вашите стари привички и навици почти са се свършили и сега се чудите какво да правите в бъдеще. Сегашните хора се плашат от религията. Имат право да се плашат. Като влязат в една църква, свещениците веднага им налагат епитимия: ще се кръстиш, ще се молиш, поклони ще правиш и т.н., икони ще целуваш. После, на този светия ще запалиш една свещ, на онзи ще запалиш една свещ и т.н. Аз взимам тия неща като форми, които съществуват в обществото. Навсякъде съществуват тия форми. И в най-възвишените работи са турени толкова препятствия, че ти не можеш да залюбиш Господа. Първо ще излезе един свещеник, който ще ти каже: "Ти трябва да постиш, няма да ядеш. После, ще правиш по 200 поклона на ден. Еди-кое си време ще ставаш сутрин да се молиш." Хубави работи са и тия, но те не могат да имат постоянно добри резултати. Ако аз съм свещеник и дойде при мене някой човек да се изповяда, ето какво бих му казал: "Ти си земеделец, затова ще си купиш един чифт хубави волове, ще ги впрегнеш в една кола и ще отидеш да ореш на нивата." По този начин той ще направи всички тия поклони. Тази работа вече има смисъл. Това е истинска работа.

Та, сега вие трябва да се пазите от старите навици. Всички имате попски навици, които проявявате във вашето сегашно верую. Не е лошо да има човек попски навици, но какво ще ви ползува един остарял навик? Ти искаш да си поставиш една граница на нещата, която няма да те ползува. Ще започнеш да си казваш: "Това не прави, онова не прави, поклони прави." Поклоните са резултат на нещо последно. Първо ти трябва да се научиш да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш както трябва в най-малките си работи. А другите работи отпосле ще дойдат, както първоначално е започнало човечеството.

Вие трябва да се интересувате от много неща. Не трябва да изпадате в еднообразие. Някои от вас не се интересувате от много неща, интересувате се само от обличането. Хубаво нещо е и модата, но само с мода не трябва да се занимава човек. Вие си мислите какъв цвят костюм или шапка ви трябват, според вкуса ви или според това дали сте черноок, рус, дали сте тънък или дебел. Важна роля играят тия неща при обличането.

Едно трябва да знаете: никога не си шийте дрехи при шивач, когото не обичате. Не търсете и евтини шивачи. Намерете един такъв шивач, когото обичате и който е в състояние да ви ушие едни хубави дрехи. Когато Господ направи тялото на човека, Той му тури един съответен костюм. Всички костюми, които носите, трябва да съответствуват на тялото ви. Вижте какви правилни черти имат някои човешки лица. Изящни черти имат. Като разглеждате костюма на мъжете, виждате каква мода имат техните дрехи, техните костюми. При раменете дрехите им са широки, а при бедрата - тесни. Дрехата им отговаря на техния строеж на тялото. Дойдете ли до женските дрехи, раменете им са легнали, а в бедрата са широки. Това дава една естествена линия на движение. Ако на мъжете поставите широки бедра, тази мода ще бъде безполезна за тях. Мъжете няма да раждат деца, те не се нуждаят от тази широчина при бедрата. И ако турите на жените широки рамене, те не се нуждаят от тази широчина, те нямат

да дигат тежки работи. На жената є трябва една крива линия, за да бъде подвижна. В най-малките работи тя трябва да бъде подвижна: това ще вземе, онова ще вземе.

Сега тези работи няма да поправят положението, но това е една стара форма, която е внесена в живота. Сега иде една нова, една идеална форма в света. Вземете, както днес е устроена човешката глава, няма съответствие между лицето, главата и ръката на човека. Тук няма една правилна геометрическа форма. Лицето е продълговато, ръката е къса. Няма съответствие между тия три неща: между главата, ръката и лицето. Напречният диаметър на главата трябва да съответствува на дължината на ръката. Значи дължината на китката на ръката трябва да съответствува на широчината на главата. Също така и лицето изисква известно съответствие. Продълговатото лице изисква продълговата ръка. Човек, който има добре устроена продълговата ръка с дълги пръсти, той се впуща в научни работи. Той не е човек, който се занимава със странични работи. Когато пръстите на човека са къси, този човек става историк. Като дойдете до математиците, техните пръсти са съвсем другояче устроени. Като разглеждате учените, които се занимават с физиология, с анатомия, със социални или с морални науки, ще видите, че всички тия хора се различават по пръстите си, по лицето и по главата. Като срещнете един човек, вие ще познаете по ръката, по лицето и по главата му каква наука изучава, изобщо коя област от науката го интересува. Всеки човек представя тип, образ на една идея, която съществува. Това е частично разбиране. Значи нещата са строго разпределени. Още отвън можете да познаете от какво се интересува даден човек.

За да се направи животът приятен, трябва да се създаде едно общество, дето да се работи за пресъздаване на старите форми. Сега, за пример, хората искат да възпитат човека, но за това няма никакво поощрение. Казват: "Да повдигнем нашия народ." Как ще се повдигне един народ? Някой иска да направи една къща. За тази цел той трябва да разбира от много науки, от ред системи, за да може да построи

едно добро жилище. Ако отидете в Америка или в Англия, или във Франция, никъде още няма истински модел за едно добре построено жилище. Някои модели са близо до истинските, но някои отстоят далеч от правилния модел на къщи. Сегашните модели на къщи са все преходни. И казват: "Какви ще бъдат къщите в бъдещето?" Бъдещите къщи ще бъдат такива, че нечист въздух у тях няма да се задържа. Прах в тях няма да има. Счупените линии също няма да ги има. Като влиза светлината в тях, пречупванията ще стават правилно.

Този салон, както е съграден, всичката му красота е отвън. Вътрешно не е добре построен. Светлината не се пречупва правилно. Съвсем друг трябва да бъде този салон. Като дойдат някои хора, те харесват прозорците на салона. То е защото светлината влиза другояче, по-другояче се пречупва. Всеки казва, че отвътре може да се направи нещо. Отвън е добре направен, но и отвътре може да се направи нещо, да се преустрои.

Същото може да се каже и за човешкия характер. Понякога човек отвън е много добре построен, но отвътре не е построен както трябва. Отвътре нещо куца. Тия ъгли в него, тия пречупвания на светлината не стават правилно. За тази цел човек трябва да разбира малко от геометрия, да може да пресъздаде себе си. Гредите на този салон показват, че той не може да издържи голям товар. Значи ако съградиш тялото си като този салон и натрупаш главата си с много материални работи, ти ще рухнеш надолу. Главата е таванът, който не може да издържи големи тежести. Това значи: ако имаш такива греди на тавана си и станеш религиозен човек, т.е. натрупаш много материални работи на тавана си, той няма да издържи. Това показва, че таванът трябва да бъде свободен, да има много малко тежести върху него. Когато човек дойде [до] културния живот, той трябва по възможност да носи по-малко работи в главата си. Ако има материални работи повече, отколкото трябва, той трябва да ги тури някъде близо до основата, да освободи главата си от тях.

Мнозина казват: “Какво ще стане със света? Какво ще стане с нас?” Какво ще стане с вас? Ти, който ме питаш това, след 10 000 години ще бъдеш на планетата Венера. Друг пък ще бъде на Месечината. Ще кажете, че ще се преродите. Така е, ще се преродите, но дали ще се преродите на Земята, това е въпрос. Големи са възможностите за човека в света. Казвате: “Като дойдем втори път на Земята, какви ще бъдем?” Някой от вас ще бъде слуга при някой добър господар. Това е определено на някои, но като не разбират какво значи да бъде човек слуга, те се плашат от това положение. След това, като дойдеш пак на Земята, ще те направят учител. Всяко положение, което човек заема, не е произволно.

Не желайте ония неща, които Бог не ви е определил. Бог строго е определил нещата. Ти можеш да ги измениш, т.е. можеш да не се подчиниш, но ще видиш последствията на твоята наредба. Ще видиш отношението между твоята и Божията наредба. Срещал съм мъже, които искат да се облекат в рокля, да станат жени, да седят вкъщи, да им е мирна главата. Виждал съм и жени, които, понеже са потиснати от мъжа, искат да станат мъже, да се облекат в мъжки дрехи. Не се смущавайте от положението си. Колкото за това, подайте си заявлението до Бога, че като дойдете пак на Земята, да ви пратят в такава форма, каквато желаете. Обаче има 3 теории по този въпрос. Първата теория поддържа, че който веднъж се е родил жена, все жена ще се ражда. Втората теория поддържа, че който се е родил веднъж мъж, все мъж ще се ражда. Третата теория пък поддържа, че човек ще се ражда ту жена, ту мъж - ще се сменява формата. Това са различни разбирания, които се поддържат от различни учени. Като се провиниш като жена, ще се преродиш като мъж. Като се провиниш като мъж, ще се преродиш като жена. Жена си, имаш един мъж, който те изтезава, зле се обхожда с тебе. Ти казваш: “Нека в другия живот да се преродя като мъж, аз ще го науча тогава.” Той пък ще стане жена и т.н.

Това са теории. Жената не е нищо друго, освен човекът, изразен в своите чувства. Целият човек не е нито в жената, нито в мъжа. Половината човек е в жената и половината - в мъжа. Като съберете тези две половини, ще имате целия човек. Така ще разрешите въпроса. Във физическия свят има едно събиране, в духовния свят - друго събиране, в умствения свят - трето събиране и в причинния свят има четвърто събиране. Тези събирания се различават едно от друго. Когато двама души се съединяват в мисловния свят чрез правата мисъл, когато единият мисли и другият мисли, тогава те са като мъж и жена. Когато в духовния свят двама души чувствуват еднакво, те се съединяват в едно, като мъж и жена. Когато двама души работят заедно на физическото поле, те се съединяват пак в едно. И най-после, когато двама души мислят, чувствуват и действуват еднакво, те са в най-високото поле, в причинния свят. Те едновременно желаят да помогнат на човечеството и да се жертвуват за него. Това е вътрешно. А тъй, дойдат двама души, на физическото поле се срещнат, те веднага започват да мислят да се съединят, да образуват една щастлива двойка. Особено ако те са млади.

За да бъде животът на двама млади хора щастлив, те трябва, ако първия ден са били на Земята, втория ден да се качат в духовния свят. Третия ден да се качат още по-високо - в умствения свят. Четвъртия ден да се качат в причинния свят. И след 4 деня, като обиколят четирите свята, те трябва отново да слязат на физическото поле. Ако не могат да се качват, тогава ще има плач, въздишки, неодобрения. Този живот е един затворнически живот - нищо повече. Ако така не се разбира животът, който и да е, бил той философ или цар, животът му непременно ще бъде затворнически. Защото, с какво ще ограничите една душа, която има такъв голям простор?

Сега наскоро, четох един светски автор, дето една жена е писала върху любовта, каква трябва да бъде идеалната любов. Това е разбиране. В тази книга се разправя за един проповедник, който искал да помага на човечеството, работил за неговото повдигане.

Имало и една красива мома. По едно време така се стекли обстоятелствата, че той искал да я привлече към себе си, заедно да работят за хората. Но трябвало да отидат в една затънтена област, дето тя по никой начин не се съгласила. Той отишъл сам да работи. След дълги години, като се блъскала натук-натам и не могла да намери по-добър от него, тя се решила да отиде при него, макар и в най-затънтеното място. Но в това място, като се съберат заедно, нито проповедникът ще бъде щастлив, нито момата. Защо? Защото, като се влюбят един в друг, те почват да линеят. Или ако единият се поправи, другият се изтощава. Това се дължи на някакво несъответствие.

За да се избегнат тия нещастия, и двамата - и мъжът, и жената, трябва да разполагат с една наука, която да им обясни нещата. Това е едно училище, в което могат да ви се дадат такива лекции, от които да учите, да започнете да мислите. Такива лекции могат да се държат само на хора от едно разбрано общество, което да не изопачава нещата.

Вие трябва да се освободите от идеята, която сега имате за жената. Вярно е донякъде вашето разбиране. Но жената няма само едно предназначение. Тя не е предназначена само да ражда деца. Жената трябва да ражда и чувства. Не само чувства трябва да ражда, но тя трябва да ражда и мисли. Жената трябва да роди разумното в света. Това се изисква от жената. Ако една жена в дома си не може да ражда деца, не може да ражда чувства, не може да ражда мисли и не може да ражда разумното, вие не можете да бъдете щастливи с такава жена. Каква жена е тази? По цял ден се занимава с дребни работи и нито мисли, нито чувствува, нито върши нещо разумно. И мъжът трябва да ражда. Той казва на жена си: “Ти трябва да раждаш.” Много мъже искат да се въодушевяват от жена си. Тя да го обича, да мисли добре за него, да работи, а той да седи по цял ден вкъщи като икона. Това е неразбиране на живота. Изменете тази теория. Ти искаш от жена си да ражда деца, да ражда чувства, мисли и разумното в света,

без да се запиташ какво ще правиш в бъдеще, когато ти се родиш като жена и не си учил тази наука да раждаш.

Сега целта ми не е да вярвате в тия работи, но от всяка геометрическа форма трябва да се извади онова, което може да ви бъде полезно. Една греда е полезна за мене в такъв случай, когато аз трябва да мина през реката. Ще туря тази греда като мост и ще мина по нея. Една греда е важна за мене само в такъв случай, когато може да ми послужи като пособие за съграждане на една къща. Камъните за мене са важни дотолкова, доколкото могат да ми послужат при съграждане на една къща. Всички неща в живота ни са важни дотолкова, доколкото имат отношение към нас. Тъй щото, отношенията, в които Бог ви е поставил, не трябва да ги презирате. Казвате за някой човек, че е много прост. Не че вашето мнение в случая е криво, но вие не виждате в него онези дарби и способности, които след време ще се развият. Щом е така, не си давайте мнението за човека, да казвате, че той е прост. После, не казвайте за някой човек, че е сприхав. Не си давайте мнението предварително. Вие не знаете какво може този човек да направи.

"Свърши се виното." Не си давайте мнението никъде. Понеже се свърши виното. Старите начини се свършиха. "Свърши се виното." Не си давайте мнението. Свърши се виното. Ако някой ви пита какво мислите за него, кажи: "Много добре мисля. Аз те намирам много добър, много учен човек." Тъй щото, когато помисля за някого, че е голям простак, веднага ще си кажа в себе си, че е много учен човек, че е голям психолог. Сега вие се чудите, че говоря толкова пресилено, толкова пресилено разсъждавам.

Ще ви приведа един пример. Като правих своите изследвания в България, срещнах един гимназиален учител, който ме покани у дома си да ми покаже своето дете, което било много гениално. Той казва: "Да видиш само колко много разбира това дете, колко хубаво говори. Като го погледна само, и то ме разбира." Като отидохме у дома му, виждам едно обикновено дете. Бащата вижда това, което се крие в

душата на детето. Казвам на бащата тогава: “Това дете е доста даровито, но трябва да му се дадат добри условия да се развие.” А виждам, че това дете ще стане даровито и ще развие дарбите си едва след десет прераждания. - “Я му виж очите, как гледа само?” Като всяко дете. Бащата се ръководи от други чувства към детето си и затова вижда онова, което другите хора днес още не виждат. Казвам: Човек не трябва да пресилва нещата. Не че бащата е крив, но той другояче вижда нещата. Ако му кажа така, както разбирам нещата, той няма да ме разбере право. И затова казвам на бащата: “За това дете се изискват особено благоприятни условия. Затова го пазете, да не развалите дарбите му. Това, което днес виждам, е че трябва да му се създадат добри условия. Вие, бащата и майката, трябва да се отнасяте много внимателно и деликатно с него. Никакви грубости, никакви наказания няма да му налагате. Като направи някаква погрешка, не го бийте, за да си изповяда само погрешката.” Като му давам този начин как да го пазят, по този път могат да се развият някои дарби в това дете.

“Свърши се виното.” - Свърши се старият начин на разбиране. Досега те са били потребни, но и хиляди години още ще бъдат потребни. Ние скоро няма да се освободим от тях. Но новото трябва да се вземе и да се заинтересуват всички хора от него. Всички трябва да се интересуват от науката, от научни книги. За пример, като четете различни романи, виждате, че някои от писателите изхождат от различни гледища. Някои автори поставят героите си пред големи опитности. Някои автори подлагат само героинята на смърт, а някои - героя. Все един от тях остава жив. Други автори излагат на смърт и героя, и героинята. Защо? Имат някаква психологическа идея. Някъде някой автор ще състави една драма, ще постави героите при условия да се оженят и да си живеят добре. Вие четете главното от целия роман или само в началото, не се спирате върху подробности.

Казвате някога: “Какво беше едно време!” Вие започнахте едно време много добре, имахте отлична наука. Но отпосле се върнахте пак

към старата наука. Казвате: “Не си струва човек да люби.” Знаете ли колко форми има любовта на Земята? Любовта на Земята се изявява чрез 25 милиона форми. Всички тия форми се различават една от друга. И като дойдете до последната форма, тогава ще минете в духовния свят - и там любовта се изявява в 25 милиони форми. Като влезете в умствения свят, и там любовта има 25 милиони форми. И най-после, и в причинния свят любовта се изявява в 25 милиона форми. Това са 100 милиона форми в любовта, които вие трябва да проучите. Пък като минете в друга слънчева система, там ще имате единицата. Там ще имате още 100 милиона форми на любовта. Като влезете в друга слънчева система, ще имате още 100 милиона форми. Трябва да минете през повече от един милион слънца. Като ги изчислите, ще видите колко форми на любовта има. Тогава само ще разберете колко малко сте изучили от великата любов, която се проявява във великия космос, в живота.

Казвате: “Господ ме е създал такъв.” Господ те е създал не да бъдеш роб на Земята. Земята е доста умна. Като идат страданията, те имат за цел да ви помогнат. Те казват: “Не бъдете толкова глупави. С този ум, който сега имате, никъде не можете да отидете.” Съвременните хора са много лениви, мързи ги да учат. И за да ви накарат да учите, ще ви създадат ред болести, ред притеснения. Като се създадоха болестите между хората, разви се и медицината. Като се създадоха големите нужди, яви се земеделието. Като се създаде нужда от добра храна, разви се готвачеството и т.н. Нуждата от ядене създаде готвачеството. После се събраха хора на едно място, заедно да живеят. Тогава се създадоха социални грижи. Явиха се социалните науки. Когато хората почнаха да грешат, създаде се съдопроизводството. Най-после се създаде религията, да се молят хората на Господа.

Днес са дошли много учители, Господ да ги наспори, да учат хората. Един православен свещеник ме пита: “Колко поклони правиш?” - Това е моя работа. Това е моя тайна. - “Как разбираш

Посланията?” - И това е моя тайна. Както виждаш, и аз не те питам. Това е велика тайна. Ако искаш да знаеш как разбирам Писанието, ела да живееш с мен една година. Ако пък искаш да знаеш по колко поклони правя на ден, ела при мене да прекараш цяла година. И тогава ще видиш, че не правя само по десетина поклона на ден, но много повече. През течение на годината правя няколко хиляди и милиони поклони. Като започнеш от десет хиляди и свършиш средно с до сто хиляди поклони през годината. Броят на поклоните зависи от различните обстоятелства. Какви ли поклони не правя? При разбирането на Писанието какви ли не грандиозни разбирания съществуват. - “Дай си мнението!” - Аз не мога да си дам мнението за неща, които още не са се определили. Това е моя тайна. Аз зачитам тайните на природата. Когато искам нещо от нея, аз не я питам да ми каже мнението си, но вървя след нея и гледам какво прави. По цели дни вървя след нея като след една добра майка, и от това, което прави, заключавам какъв е нейният характер.

“Свърши се виното.” Като се свърши виното на хората, тогава ще се яви този, който може да направи новото вино. Под думата “ново” вино се разбират условията на новия живот, който може да дойде в света.

Казвам: Ако вие посетите света без пари, ще имате едно понятие. Ако посетите света с пари, ще имате друго понятие. Ако посетите света с пълни джобове, с кредит в банките, ще намерите най-хубавото място. Ако при същото положение посетите един хотел, той ще бъде най-хубавият. Ще кажете: “Култура е това.” С пари в джоба си ще посетите концерти, театри, какви [ли] не места. Ще отидете и на онзи край на света и пак ще се върнете. Ако посетите Европа без пари в джоба си, веднага ще се върнете и ще си кажете: “Да те пази Господ от такова крайно користолюбие.” Това са два възгледа, които в основата си не са прави. Най-първо, като посетиш един народ, ти трябва да знаеш неговия език. Вие можете да посетите един народ и без пари, но поне езика му трябва да знаете. После, трябва да владеете някакво

изкуство - да бъдете добър майстор. Ако си някой добър медик, то като отидеш някъде без пари, ще имаш възможност да намериш болни, които ще излекуваш и те ще ти [се] отблагодарят по различни начини. Хиляди хора има болни, които чакат да дойде някой да ги излекува. Ако си художник, ще намериш един човек, когото ще рисуваш.

При сегашното положение на нещата и [ако] не знаеш език, опасна е работата ти. Същото нещо е и в природата. Ако ти разбираш езика на природата, ще живееш в нейните апартаменти. Ако не разбираш езика є, тя ще те тури на съвсем друго място. Това още не е разбиране на природата. Природата трябва да я обичате. Като я обичаш, ти ще бъдеш в положението и на богатия, и на сиромаха. Обичта, любовта примирява крайните противоречия в живота.

Като тези хора днес - според този възглед, те едва ли ще могат да си обяснят всичко. "Трябва да бъдем културни." Не е въпрос във външната култура. Ако е въпрос за знание, днес ние знаем много повече, отколкото трябва. Знанието, което имаме на Земята, е достатъчно за нас. За пример, аз съм медик, зная целия човешки организъм, изучил съм го както трябва. Познавам черния дроб, зная какви са неговите функции при храносмилането. Важно е какво значение има черният дроб в друго отношение. Като се качите на небето, и там ще намерите черния дроб. В духовния свят черният дроб представя онези материали, от които са направени чувствата. [Кой] е черният дроб? Черният дроб е онази материя, която е създала света. Господ е създал света чрез черния дроб. Какво ще кажете на това отгоре? Знаете ли какви киселини, какви сили са действували при създаването на черния дроб? Той ще ги отдели. След това ще каже на другите: "Аз свърших своята работа."

Помнете едно нещо: Каквото можете да направите, направете го сега. Като се каже някому, че първоначално Бог създаде света чрез черния дроб и после създаде човека, ще му се види неразбрано и невъзможно. Понеже черният дроб е бил способен да създава, Господ

го е турил пак на същата служба. Господ му казва: “Като тебе няма друг орган, който може да свърши тази служба, да служи при храносмилането и да поддържа живота.” Какви са научните доводи, с които може да се докаже тази голяма служба на черния дроб? Мога да ви докажа това. Като погледнете един човек, на когото черният дроб е разстроен, какво виждате? Този човек е цял пожълтял. Ако се ожените за една жена, на която черният дроб е разстроен, вие ще видите и ще патите. Най-добрите хора в света са хора със здрав черен дроб.

Всеки орган в света си има свое предназначение. Най-малкото, всеки орган е отражение на онези сили, които действуват в известна област, в която и самият орган действува. Сегашната наука е на прав път. Те изучават каква служба извършват нервите, кръвоносните съдове, вените и артериите, какво участие взима сърцето в кръвообращението и т.н. Но те не могат да направят аналогия каква служба извършва сърцето, кръвоносните съдове, мозъкът и други органи в духовния свят.

Много книги можете да четете - хубаво е това, но най-после можете да дойдете до едно противоречие. Противоречието показва, че черният дроб е разстроен. Защо? Защото не го обичат. Най-после той се е разсърдил и започнал да руши. Какво трябва да направите? Обикнете черния дроб, и той ще се поправи. Най-хубавата панацея за черния дроб е да го обикнеш. И като го обикнеш, като съзнаеш важността му, черният дроб ще се поправи. Сега ще ви дават какви ли не методи. Понякога препоръчват да се ядат лимони. Хората са яли и лимони, но черният дроб все не се е оправял. Ще кажете: “Какво ще обичам черния си дроб?” На всички казвам: Обикнете черния си дроб! Обичайте противоречията в света! Аз считам, че Бог е създал противоречията. Обичате ли противоречията, вие ще държите черния си дроб в пълна нормалност. Щом намирате, че светът не функционира както трябва, вие разстройвате черния си дроб. По този начин вие сами на себе си пакостите. В черния дроб всичко е добро. Но онова, което е направило пакости на човека, е че той не мисли

добре за черния си дроб. Мислє добре за черния си дроб! Мислите ли добре за черния си дроб, вие ще бъдете полезни и за себе си, и за другите.

Сега това, което ви казвам, няма да го разгласявате навън, но трябва да направите опит, да видите, че е така. Онези от вас, които ме слушате, направете един опит, да видите дали е вярно това, което ви говоря. Не ходете да питате другите хора дали е вярно това. Дали е вярно или не, и те сами не знаят. Те са невежи, не знаят тази работа. Аз съм я проверявал много пъти и ви казвам сега какво трябва да правите. Щом я проверите, тогава ще знаете дали е вярно това или не. Проверявайте нещата. Казвам: Обичайте всички противоречия!

“Свърши се виното.” Сега това е новото вино, с което можете да проповядвате. Докато дойде новото вино, пийте от старото. Не казвам, че не трябва да пиете. Пийте от старото вино колкото искате.

“Добрата молитва”

2-ра неделна беседа, държана от Учителя на 4.X.1936 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

АЛИЛУЯ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще ви прочета 150-и псалом. Той е краят на Псалмите, краят на това, което Давид е знаел. Този псалом е във връзка с новата епоха, във връзка със съвременното християнство и във връзка с бъдещата култура, която сега иде. Той е написан според неговите разбирания. Не взимайте думите му буквално. Ако се направи един превод на този псалом, ще видите, че Давид е имал доста добри разбирания.

“Алилуя” - тази дума не може да се преведе. “Хвалете Бога в светилищата Му”. Тук не се говори за този бог, който вие сте си създали. Светът е пълен с такива богове. В Индия има такива около 150 000 богове.

“Духът Божи”

Сега аз ще взема само думата “Алилуя”. Аз няма да обяснявам филологическия корен на тази дума, т.е. произхода є. “Алилуя” съществува и в природата. Хората казват “хвалата”. Хвалата е нещо широко. Тъй, както е написана тази дума, от каквито букви е съставена, тя има свой превод. Българите произнасят тази дума по един начин. Англичаните - по друг. Всички народи я произнасят по свой начин. Изобщо, тази дума се произнася по най-различни начини.

Сега ще говоря върху това, което не се знае. Обикновено се излиза от неразбраното и се върви към разбраното. Значи от неразбраното излиза разбраното. За пример съставът на хляба може да не ти е известен, може да не знаеш откъде иде, не знаеш и какъв е елементът, който влиза в него, но след като се нахраниш с него, ти чувстваш вече силата му, виждаш какво може да ти предаде. Ти не

знаеш какво значи “Алилуя”, но след като ти кажат тази дума, ти я чувстваш. Това, което чувстваш, това е силата, която иде от “Алилуя”.

Нещастията в света идат повече от разбраните работи, а не от неразбраните. Ти искаш да опиташ виното, да разбереш силата и съдържанието му. Ти гледаш една пиеса, но след това те боли глава. Ти искаш да опиташ хубавите дрехи, но след като ги опиташ, заборчляваш. Това е неразбраното. Ти искаш да учиш, да станеш учен човек, но като не знаеш как да учиш, нервната ти система съвсем се разстройва, казваш: “Не струва човек да бъде учен.” Не че не струва човек да бъде учен, но като си учил, ти си искал да разбереш това, което остава неразбрано. Оставете някои неща да бъдат неразбрани.

Понякога вие искате да бъдете това, което в даден случай не можете да бъдете. Радвайте се на придобивките на всички хора. Какво ви препятствува да се радвате? Ти можеш да се радваш на придобивките на един кон или на придобивките на едно дърво - това нищо не значи. Ти не считай, че това е едно обикновено дърво. Като седи пред тебе, то повидимому се показва, че е нищо - едно просто дърво. Вие не знаете какво нещо е дървото. Какво е дървото, и това няма да ви обяснявам. То е незнайно. Казвате: “Това е животно.” Вие не знаете какво нещо е животното. Думата “животно” не е нито българска, нито славянска, нито санскритска, тя е ватанска дума. Няма да ви обяснявам какво нещо е ватански език. Индусите имат един Бог, когото наричат Сива или Шива.

Та казвам: Незнайните работи в света произтичат от невежеството. Какво означава невежеството? Невежеството показва, че човек е много учен, но под формата на невежеството той скрива някои свои слабости. Скритото в човека може да му причини нещо. Когато ще се гради едно здание, тези, които го градят, имат един план, даден им от архитекта, и по него градят. Обаче те скриват този план. Ако са го съградили зле, зло ли са мислели? Не, невежеството ги е накарало

така да го съградят. Като не са знаели как да го направят, че някои неща в него не са направили както трябва.

Какво означава склонността на някои хора да се женят рано? Оженват го рано, че да се нареди добре. Дъщерята няма още 19 години и те я оженват. В Индия пък ги женят и по на 12 години. Казват, че това учреждение е от Бога наредено. Да, институт е от Бога, но така, както функционира, то не е от Бога. Това са вече човешки порядки. Институт е Божествен, а порядките са човешки.

Когато е бил съграден този Божествен институт, на човека се е казало така: "Ти ще имаш само един Бог и Него ще обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." А като създал жената, Бог є казал: "Ще обичаш този свой баща като себе си." Тази заповед дал Бог на Ева по отношение на Адама: "Ще го обичаш като себе си." И на Адама казал: "Ти ще обичаш Ева, понеже Аз я създадох."

И затова, когато мъжът дойде да се жени, той не казва истината на момата. Той є се представя като някакво божество и казва: "Ела да живееш при мене. Ти ще бъдеш като царица; ще имаш файтони на разположение, копринени дрехи, хубави шапки и обуща, ще имаш всякога отлично ядене" - с една дума, "ще имаш всичко първокласно". Като се оженят, не излиза така: нито файтоните, нито копринените дрехи, нито хубавите шапки и обуща, нито слугите, нито хубавото ядене. И после започват да се гледат. Тя му казва: "Излъга ме ти." Какво трябваше да є каже той? Той трябваше да є каже: "Слушай, ти няма да бъдеш при мене щастлива, защото и аз сам не съм щастлив. Аз няма да се оженя за тебе, но понеже съм нещастен, ще търся едно успокоение. Ако можеш донякъде да ми услужиш, да бъдеш сътрудница в моя живот, тогава ще можем да живеем така, както Господ е дал." Така трябваше той да є каже.

Сега къде седи погрешката? Къде е измамата? В бързането. Хората бързат да се оженят. Импулсът да се женят хората е прав, но бързането е една слабост у хората. Какви качества ще придадат на

онова поколение, което ще създадат? Синът, който родиш, няма да мяза на баща си. Дъщерята не мяза на майка си. Какви синове и дъщери са тези, които не мязат на родителите си? И тогава мъжът казва на жена си: “Ти си недоволна от мене, намираш ме малко невъзпитан, недорасъл, но ти ще родиш едно дете от мене, че ще видиш колко можеш да уповаваш на него.” Като се роди това дете, то създава на майка си два пъти по-големи мъчнотии, отколкото мъжът ѐ създава. Мъжът си намери една избраница, дано го спаси някак. Днес всички хора чакат на някого да ги спаси.

Преди всичко онзи, който иска да стане баща, той трябва да има такива качества в себе си, че да стане проводник на Божественото. Та, като им се роди един син, да може да направи майка си щастлива. Синът може да направи майка си щастлива и дъщерята може да направи баща си щастлив.

В една фамилия не трябва повече от две деца. Онези, които имат повече от две деца, казват: “Какво да правим ние, които имаме по 3, по 4, по 5 деца?” Е, вас Господ ви е благословил. Ето, и Яков имаше 12 деца. В това отношение, няма друг народ по-благословен от евреите. Това са все поколения от 12-те сина на Якова. И главата на Якова трябваше да пати от тези 12 деца, които бяха упорити. Те се родиха от две жени. Едната от тях беше възлюбената на Якова, а другата не беше възлюбена. Той трябваше да служи на вуйчо си Лавана цели 14 години, за да си купи тези две жени.

Сега ние трябва да вземем поучителната страна на тази история. Яков не е бил прост човек. Той разбирал от окултните науки, бил голям окултист и естественик. Когато вуйчо му Лаван го изигра и го остави да му работи цели 14 години за двете жени, той беше по-хитър от вуйча си. Вуйчо му казваше: “Ти трябва да станеш овчар при мене”, но затова не му даде никаква заплата. Той искаше и тук да го изиграе. Той каза на Якова: “Като заплата за своята работа, ти ще вземеш за себе си онези овци, които се раждат пръчкави*.” С това той искаше да му даде по-малко овце, защото пръчкавите се раждаха по-

малко. Но Яков приложи тук своето окултно знание. Той направи така, че когато зачеваха овцете, да гледат в коритото, дето пиеха вода, такива пръчки. И наистина, раждаха се повече пръчкавите овце, които взимаше Яков. Яков излезе по-умен от вуйча си Лавана. Раждаха се повече пръчкави овце. Лаван няколко пъти изменяше обещанието си, но най-после Яков стана богат. След 14 години той разбогатя. Лаван не излезе честен човек. Това не е честност.

Питам: Как може човек да живее честно при един нечестен човек? Когато един човек живее при нечестен, какво трябва да прави? Ако мъжът или жената е такъв, какво трябва да прави другият от тях? Ти си направил вече една глупост, че си се оженил, какво трябва да правиш по-нататък? Не че в женитбата ти е погрешката, но навреме не си се оженил. Изборът ти не е прав. Направил си вече погрешката. Какво трябва да направиш сега? Ти се развеждаш и после се оженваш за втори, за трети, за четвърти и т.н. Не, въпросът не се разрешава така. Този въпрос е вътрешен. Има едно вътрешно разрешаване на въпроса. Семейният живот е една необходимост за развитието на самия човек и за прогреса на човечеството. В тази фаза, както е поставен семейният живот, той е един институт в своето проявление, за да прогресира човечеството.

Рибите разбираха въпроса за семейството. В техните книги беше писано: всяка една жена през годината трябва да роди 300 000 деца. Като живее тази риба 10 години и всяка година ражда по толкова много деца, можете да си представите колко деца ще роди през това време. Като изучавате естествените науки, ще проверите това. След тях дойдоха птиците и млекопитаещите, и те бяха на същия ум. Те казаха: за да се подобри семейството, за да живеят помежду си по-добре, брат за сестра трябва да се женят. Тогава птиците снасяха по 6 яйца, значи все по двойки: едно мъжко и едно женско. У тях не се раждат две мъжки и едно женско или едно мъжко и две женски. Така разбраха те семейството. След тях дойдоха млекопитаещите, които нарушиха този ред на нещата. Отвън дойдоха причини, които

създадоха по-големи животни. Тези мъчнотии нарушиха дотогава съществуващия ред. В семейството на птиците имаше сътрудничество: и бащата, и майката работеха. Те отиваха заедно на работа. Те не прибягваха до такива големи работи, да пращат децата си в университет, да следват там с години. Съществуваше един птичи университет, който сам се издържаше. Там женската ще мъти яйцата си около 21 ден, най-много един месец. И след два месеца всичко се свършва. През това време те дават на детето си програма, като му казват: "Ти ще ходиш с нас, с баща си и с майка си, и каквото правим ние, това ще правиш и ти. И ти ще работиш с нас заедно." Добре е това, но представете си, че като се оженят брат и сестра орел, случи се, че орлицата умре. Какво ще прави орелът тогава? Ако са други птици, те могат да [се] женят и втори, и трети, и четвърти път, обаче у орлите не е така. Някои птици живеят 20 години и 20 пъти могат да се женят, всяка година се женят. Орлите водят еднобрачен живот. Като умре орлицата, орелът втори път не се жени, но и тя гледа да не умира. Орлицата не умира, понеже тя е силна, няма кой да я изяде. Орелът е цар на птиците. Орлицата може да умре в краен случай.

Сега аз ви навеждам тази история, но учените хора не се спират на нея. Те взимат човека, както е сега, но така, както живее, човек повтаря всички методи, които се прилагат в растителното, в животинското царство. Човек минава и в по-съвършени форми и начини от тези, по които досега са живели. Сега ние имаме електрическо осветление, имаме и радио. Рибите са имали радио, и насекомите са имали радио. Дългите мустаци, които имат рибите и насекомите, те не са нищо друго, освен радио. Естествениците са наблюдавали, че когато до мустаците на някоя риба се докосне някоя по-малка рибка, те веднага възприемат това и се обръщат и я поглъщат. Не, тези мустаци показват от кое ято иде тази рибка, и [тя] чака. Тази риба положително знае, че ще дойде някоя друга при нея, ще я бутне по мустаците и тя ще я глътне. Радио си има тази риба. Не само рибите, но някои от насекомите, особено от твърдокрилите, и те

имат пипала, които им служат като радио. И пчелите също така имат радио, с което възприемат. Те си имат език, с който се разбират. Онези, които се занимават с пчелите, разбират тия неща много добре.

Като дойдете до човека, забелязвате същото нещо. Мустаците у човека не са нищо друго, освен тяхното радио. Тия косми са радиални жици от разни светове. Те идат от Венера, от Юпитер, от Сатурн, от Меркурий - от разни светове. Те идат и от Земята, от Месечината, от Слънцето. Като дойде такова съобщение до мъжа, той цял се преобразява. Англосаксонската раса, за да се освободи от тия непостижими идеи, които идат от разните светове, започнаха да се бръснат. Те казват: "Тези работи са непостижими. Няма защо да имаме съобщения с Венера, с Меркурий и с всички останали светове." Като се бръснат, по този начин те искат да прекъснат съобщенията си с тези светове. Космите на човека, следователно, представят тяхното радио. Сега жената е станала по-умна, тя е измислила някакво лекарство, с което да спре растенето на космите, да не възприема радиото ѐ. Каквото тя възприеме, само в него вярва. Но сега на някои жени започнаха да растат бради. Тази брада аз я наричам "инсталиране на възприемателни проводници". Като дойдете до космите на главата, това са пак възприемателни, радиални жички, чрез които се възприема външната енергия. Ако вие не знаете как да възприемате [с] тези радиални жички, главата ви съвършено ще оголее.

Сега аз ви говоря на един понятен език, да знаете, че това са съществени работи, с които човек трябва да се занимава. В главата се намира един велик свят - мозъкът, който тепърва трябва да се развива. Човешкият мозък още не е развит. Той едва сега е започнал да се развива. Той е в началото на своето развитие. Един съвременен учен прави едно сравнение за голямата възможност, която седи в човешката глава, специално в мозъка. Той казва: ако всичкото съвременно знание може да се напечата в 90 книги, големи като Библията, в мозъка ще остане място за напечатването на още 900

такива големи книги като Библията. Такова нещо представя човешкият мозък. Човек още не е дошъл до половината на това развитие.

Значи, грамадни възможности се крият в мозъка на човека. Всеки косъм на човешката глава, от двете полушария, от дясното и от лявото, имат противоположни качества. Радиото от космите на лявото полушарие на мозъка внасят мекота в човека. Те произлизат от света на любовта. Космите от дясното полушарие на мозъка произлизат от света на мъдростта. И едните и другите, и любовта, и мъдростта, се събират на едно място и работят заедно през целия живот на човека.

Сега това, което ви говоря, е толкова отвлечено, че вие не можете да видите връзката, отде именно идат тия неща. Казвате: "Отде иде тази енергия?" Тя иде от природата. Вие още не сте проучавали какво нещо е космическият човек. Човек не е такъв, какъвто се е родил на Земята. В сегашната вселена, вън от Бога, няма друго същество по-високо от човека. Не говоря за дребнавия човек. Всичко това, което виждате на Земята, това са още малки, дребнави същества. Един ден те трябва да приличат на баща си, на космическия човек.

Сега и тази идея е "Алилуя". Ще кажете: "Докажє всичко това!" Как мислите вие? Доказателствата много нещо ли представят? Ти не можеш да докажеш нещата. Какво ще ги доказваш? Как ще ми докажете, че един предмет или едно тяло е сладко? Аз не искам доказателства за това. След като анализирате захарта и видите от какви елементи е съставена, това можете да ми докажете, но същественото не можете да докажете - че е сладка. Същественото на захарта не е нейният състав.

В съвременната наука има едно противоречие. Казва се, че водата е създадена от водород и кислород. Не, водата не е създадена от водород и от кислород - нищо повече. Ако е вярно, че водата е съставена от водород и от кислород, как е възможно тогава едно дете да се роди от своята майка и от баща си и да не прилича на тях? Детето трябва да прилича на родителите си, а то не мяза. Водородът и

кислородът са създадени за нещо, за едно “алилуя”. И водата е създадена за нещо. Водата носи живота в себе си. Тя е така наречената жива вода. И сега хората търсят онзи еликсир, който обновява живота. Това е водата. На сегашната вода є липсва нещо. Още един елемент има, който трябва да влезе във водата. Това е вечният живот. Щом вечният живот влезе във водата, вие ще имате това, което наричат “еликсир” - за обновяване на живота. Колкото водата е по-чиста, толкова и храносмилането става по-правилно. Умът на човека става по-свеж.

Съвременните хора седят сега, обезсмислят живота си и се чудят как ще се поправи светът. Те казват, че светът трябва да се реформира. Хубава е идеята им, но по какъв начин може светът да се реформира? За да се реформира, трябва да се даде нещо на света. Да се напише един закон, това ни най-малко не е реформиране. Да се напише една книга върху възпитанието, това ни най-малко не е реформиране. Онзи начин, чрез който това възпитание може да стане, е онзи елемент, който може да стане достъпен за умовете на хората, че те да го възприемат. Само тогава това възпитание може да дойде.

Откъде ще започне това възпитание? - От Земята ще започне, от мъжете и от жените. Само мъжете и жените са в състояние да пресъздадат света. Само те са в състояние да възпитат света. Само на тях е достояние възпитанието. Само братята и сестрите са в състояние да внесат доброто в света. Ако майките не раждат деца, каквито трябва, и ако синовете и дъщерите не се проявят такива, каквито трябва, светът не може да се поправи. Между братя и сестри трябва да се тури начало. Братът трябва да гледа с най-голямо уважение и почитание към сестрата си. Като погледне сестра си, той трябва да има един свещен трепет към нея, едно свещено чувство. Никакво гневно чувство, никакъв гневен поглед не трябва да отправя към нея. И сестрата трябва да има същите чувства към брата си. Ще кажете, че братът може да си намери някоя възлюбена. Не, по-възлюбено същество за брата от сестрата няма. Сестрата е възлюбената на брата.

Както братът живее със сестра си, така ще живее и със своята избраница. Иначе няма живот.

Хората търсят лъжливото и по този начин излизат от своето семейство. Защо излизат хората от семейството си? Защото порядъкът и разбиранията им са съвсем други. Те имат съвсем други идеи за семейния живот, за любовта. Вие имате съвсем повърхностни понятия за живота. Вие очаквате от живота това, което той не може да ви даде. Вие очаквате от любовта това, което тя не може да ви даде. То не е нейно. Ти страдаш, но това не е любов. Ти мислиш, че губиш нещо, а всъщност нищо не си изгубил. Жена ти е жива, децата ти са живи, а въпреки това ти страдаш. Защо? Защото подозираш, че жена ти ходи с чужди мъже и не можеш да спиш. Ти подозираш сина си, ти подозираш дъщеря си. Че какво ти липсва? Този човек е крайно алчен, той подозира даже и себе си. Питам този човек: “Ти, умният човек, защо се ожени за тази жена, която днес толкова много подозираш?” После питам жената: “Ти защо роди този син?” - “Че кой го роди?” Че, синът ти и дъщеря ти не се излюпиха от само себе си.

И след всичко това вие търсите страданията отвън. Вие сами си създадохте страдания. Вие сами създадохте парите - те не са дошли отвън някъде. Дойдеш най-после и до положението на рибата, която има 300 000 малки. Ти пък имаш 300 000 златни лева. Това са твоите деца. Ако един ден ти вземат тези пари, ти се считаш нещастен.

Грехът да има човек пари не е в желанието му да ги има. Те са резултат на твоя ум. Но грехът седи в това да мисли човек, че щастието му седи в парите, или пък нещастието му - в безпаричието. Ако ти не употребиш парите както трябва, от тях можеш да си създадеш хиляди нещастия. С парите ти можеш да си ушиеш най-хубавата дреха, но ако тази дреха е шита от шивач, който има проказа, той ще внесе проказата в дрехите ти и ти ще станеш нещастен човек. В дадения случай по-добре е човек да няма такава дреха, но да бъде здрав.

Казвам: При голямата любов и желание към парите, кой ги създаде? Вие създадохте парите като ваши деца. Вие направите една, две, три къщи - това са пак ваши деца. Воловете, говедата, конете също са ваши деца. Вие треперите над тях. Питам: Това разбиране правилно ли е? Конете не ги родихте вие. Говедата, кравите, овцете, вие не ги родихте. Парите вие не ги направихте. Те са дадени. Всичко това са приведени, осиновени деца.

Уповавайте само на онова, което е излязло от тебе - от твоя ум, от твоето сърце, от твоята душа и от твоя дух. Само на него можете да уповавате. Но на онова, на което не познаваш нито свойствата, не можеш да уповаваш.

На мнозина, на които съм казвал, че може без пари, те казват, че това е невъзможно. Не е въпрос, че може без пари, но важно е как трябва да се употребяват тия пари. Ти ще оставиш парите някъде и ако те тръгнат подир тебе, ти ще можеш да свършиш с тях някаква работа. Ако не тръгнат подир тебе, остави тези пари, нищо няма да свършиш с тях. Ще кажете, че това е глупава работа. А това, в което ти вярваш, е два пъти по-глупаво. Аз мога да направя парите да тръгнат подир мене, но няма да ви кажа това изкуство. Защото, ако ви кажа това изкуство или ако направя един опит, всички държави ще се заинтересуват.

Сега ще ви приведа един пример, който е бил направен като опит. Във Вашингтон имало две големи оръдия, които са останали още от тяхната гражданска война. Те взели тези оръдия и прикрепили към тях два големи магнита и ги поставили в един от главните входове на града. Които отивали да посетят това място, каквото желязно имали по себе си, се привличало от тези два магнита: обуща, на които имало гвоздеи, бастони, часовници, и т.н. Сила е това нещо. Следователно златото ще тръгне след всеки човек, който има такава магнитна сила в себе си.

Сега аз ще ви дам едно практическо правило, което можете да вземете и като закон: първо човек трябва да започне да мисли.

Никакво подобрение не може да стане в света, ако човек не започне да мисли. Това е навсякъде. Било в растителното, било в животинското царство и в царството на човека - навсякъде трябва да има мисъл. Дето има мисъл, там има прогрес. Дето мисълта е престанала, там има израждане. Законът на израждането показва, че мисълта е престанала. А законът на еволюцията, на растенето, е закон на човешката мисъл. Когато мислиш, ти вече еволюираш. И хората остаряват по единствената причина, че престават да мислят. Хората осиромашават по единствената причина, че престават да мислят. Хората заболяват по единствената причина, че престават да мислят. Хората изгубват паметта си, защото престават да мислят. Човек изгубва силата си по единствената причина, че е престанал да мисли. Всичко, каквото човек губи, това се дължи на факта, че е престанал да мисли. Мисъл трябва да има у човека. Докато мислиш, ти не можеш да се обезсърчиш. Мисълта е Божествена сила. Всички дяволи могат да се съберат около тебе, но само като ги погледнеш и започнеш да мислиш, ти ще ги разгониш. Те ще се увият около тебе със своята мисъл, но твоята мисъл ще може да ги прогони.

Сега, при възпитанието вие трябва да събудите мисълта в детето. Не е въпрос детето да мисли като дядо си, да стане стар като него, но в детето трябва да се събуди една основна мисъл, една основна идея. Ще го наведете на някаква основна мисъл. Това дете трябва да мисли. На това дете трябва да дадете един идеал. Като му говорите за някое растение или за някое животно, вие трябва да му покажете една основна черта в растението или в животното, да разбере, че те не са глупави. Вие трябва да покажете една такава основна черта в растението и в животното, каквато и у вас има, та като минава детето покрай тях, да гледа вече другояче. Хората трябва да съсредоточават мисълта си и към растенията, и към животните, да схващат у тях хубавото, което ги отличава като растения и животни. И у тях има някакви знания. Аз съм против криминалните и патологическите науки. Медицината трябва да изучава първо здравия човек. Тя трябва

да изследва кръвта на здравия човек и оттам да вади своите заключения за всяко отклоняване от нормалното. Като знае състоянието на здравия човек, лекарят ще може да препоръча с каква храна да се храни. И по този начин той ще дойде до положение да лекува болните с определена храна. Храната може да лекува човека. Ако разгледате положението на семействата сега, ще видите, че у тях има нещо старо, от което те трябва да се освободят.

Казвам: Това, което сега ви говоря, могат да го приложат един лекар или един свещеник, или един търговец, или един учител, една майка, един баща - всички могат да го приложат. Когато лекарят посети един болен, той първо ще събуди в него мисълта. Болният може да е обезсърчен, но лекарят първо ще му даде една насока на мисълта и ще му каже, че болестта ще мине. Лекарствата, които лекарят дава на болния, не са нищо друго, освен една магия, която връща мисълта, освен магия, която възстановява човешката мисъл. Обикновено лекарството се дава по три пъти на ден - сутрин, на обяд и вечер, по една лъжичка. Като пие по три пъти на ден, болният придобива вяра. Когато нещата не стават, тогава се ражда суеверие. Когато лекувам един болен, няма да му кажа, че изведнъж ще оздравее, но ще му кажа: "Тъй, както те лекувам, ти след една година ще имаш микроскопическо подобрение. Оттам насетне това подобрение ще почне да се усилва." Това е лекуване.

Природата винаги започва с най-малкото. Лекуването от страна на един лекар или на един свещеник не е нищо друго, освен възвръщане на човека към Божествения порядък на нещата. Всеки човек трябва да се върне към Божественото. Накарайте болния да мисли правилно, и той ще се излекува. Ще му кажете кои са причините за неговата болест. Ще му кажете как е живял в миналото, вследствие на което е дезорганизиран. Вие сте семейни хора, работите ви са объркани.

Какво ще кажете на себе си? Как ще оправите работите си? С правата мисъл. Правата мисъл ще оправи света. Талантливите,

гениалните хора насочват човешката мисъл в права посока. Те написват една книга, но светът пак не се оправя. Защо не се оправя? Защото те изнасят недъзите на хората. Докато изнасяте недъзите на хората, светът никога няма да се поправи. Вие трябва да пишете положителното от живота. Когато талантливите и гениалните хора изнасят положителните, добрите страни на хората, светът може да се поправи.

В света трябва да влезе водата. Тя е, която чисти. Вода трябва за чистене сега. Когато дойде водата, този еликсир на живота, всички хора [ще] имат анасия за своите болки. Трябва да знаете как да се чистите. Ще дойде тази жива вода в света.

Сега всички науки, във всички области, се стремят да намерят подходящи форми, за да се услужи на живота, на хората. Препоръчва се хигиена в храната, в обличането, в чистенето на дрехите, на обущата - навсякъде. Днешните хора имат най-добри условия за прогрес. Те имат с какво да се занимават. Днес всеки човек чете, занимава се с ред външни неща, но със себе си най-малко се занимава. Ако започнете да се занимавате със себе си, вие ще се изплашите. За да не се изплашите, започнете да изучавате мустаците си, брадата си, космите по главата си и т. н. Когато лицето на жената, което обикновено е гладко, почне да се покрива с косми, това показва, че в бъдещото прераждане тя ще се роди мъж. Всички жени, на които е започнала да израства брада, в бъдеще ще станат мъже.

Дали вярвате в това или не, това не е важно за мене. Вашето вярване или невярване за мене не е важно. Това са факти, които се срещат и в природата. И аз имам свое верую. Фактите в природата са една истина, която не се доказва. Тя не се и оспорва. Ще кажете, че това е в противоречие със сегашното знание. Възможно е, но в природата няма противоречия. То може да бъде противоречие в знанието, което сега имаме. Онези жени, на които са почнали да израстват косми, в бъдеще ще станат мъже. А онези мъже, на които космите са почнали да окапват, в бъдеще ще станат жени. Не само

това, но има и други факти, констатирани в медицината - жени се превръщат в мъже. Ще кажете: “Как е възможно жена да стане мъж?” Има такива случаи: една млада мома след време станала мъж. Тя едновременно е имала и двата елемента в себе си: и на момъка, и на момата. Ако елементът на момъка взима надмощие, тогава момата се превръща в момък. Това показва, че числото 12 има надмощие в нея. Числото 12 е преобладаващо влияние на мъжкия принцип. Числото 21 е преобладаващо влияние на женския принцип.

Единицата е преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Двойката - преобладаващото влияние на женския принцип. Тройката пък е резултат от двете числа - от единицата и от двойката. Четири-те е мъжкият принцип. Петорката - женският принцип. Шесторката е резултат на влиянието на числата 4 и 5. Седморката е мъжкият принцип, осморката - женският, а деветорката - резултат на тия две числа.

С десеторката започва нова епоха в света. Тук единицата се развива при нулата. Тя означава един нов закон. Вие трябва да знаете как се е развила единицата, първичната причина или първичният елемент, в който са били условията. Нулата, кръгът показва, че там е била скрита тайната. Той показва как се е развила единицата. Като разгледате микроскопическите животни, виждате, че те имат овална форма. Те се делят на две. Най-първо клетката се дели на две. После пак се дели на две. По този начин тя се размножава.

Следователно, ако у вас става деление, това показва, че вие се намирате в едно низше състояние на животинското царство. Ако растете само, вие сте в растителното царство. Ако мислите и чувствата ви са разхвърляни, вие сте в животинското царство. А човек се намира в света, в който нещата не се делят, не стават чрез деление. Там става въпрос за самозараждане на нещата. Само у човека става зараждане. Дотогава, докато у вас нещата не се зараждат, вие сте на по-ниско стъпало на развитие. Самозараждането е по-висока култура, в която човечеството ще дойде. Сега е време на зараждане. У вас

трябва да се зароди такава мисъл, такова чувство, такава постъпка, на които вие да разчитате. Това, което се заражда, е силно. Там вие можете да постигнете всичко в един ограничен кръг.

Сега ще ви приведа какво значи зараждане на една мисъл. Една американка боледувала 12 години от неврастения. Обърнала се към всички видни американски лекари, психолози, но никой от тях не е могъл да є помогне. Най-после тя започнала да се моли на Бога. Един ден тя прочела една книга, в която един виден учен писал за влиянието на човешката мисъл, за силата на внушението. Като прочела книгата, тя толкова силно повярвала в писаното, че веднага станала от леглото си и се почувствувала съвършено здрава.

Това е една мисъл на зараждане. Както лежиш болен в леглото си, веднага да станеш и да бъдеш здрав. Ако си бил парализиран, веднага парализата ще мине. Каквато тревога, каквато мисъл и да имаш, като станеш от леглото си, моментално можеш да се освободиш от нея. Когато нещата не могат да се зародят по такъв разумен начин, често стават самоубийства.

Единственият изходен път в живота, това е зараждането на новите мисли, на новите чувства, на новите идеи в живота. Това е изходният път за човека, който е изгубил насоката в живота си. Като се обезсърчи, той казва: "Не ми трябва вече да живея." И той започва да мисли да се самоубие, да се отрови или да се хвърли от някоя висока канара. Това не е разрешение на въпросите. Какво трябва да правят, ако останат да живеят тези хора? Ако пък всички хора се самоубиваха, какво щеше да стане с човечеството?

Самоубийството е процес на израждане. Този, който се е самоубил, той се превръща в животно, деградира в животинското царство. Ако не е вярно, можете да го проверите. Самоубиецът се повръща в животинското царство. След това му трябват хиляди години да пъпли като животно, докато дойде до това положение, в което се е намирал преди да се самоубие. Той е паднал вече, както един човек, който е паднал от една висока канара и е пречупил крака

си. Тъй щото, като се самоубие един човек, той слиза в животинското царство, става животно - нищо повече. При всичките мъчнотии, които е имал, той вече не може да мисли и започва да изживява своето минало. Когато Господ иска да освободи човека от страданията, които той не може да ги носи, Той го поставя в положението на животно. И тогава, като го впрягат, той не трябва да съжалява.

Сега заключението. Вие можете да кажете: “Какво е било тогава положението на всички животни, които днес съществуват на Земята? Може ли да се каже, че те са били някога хора, които са се самоубивали?” На това вие сами ще си отговорите.

Бог направи животните помощници на хората. Едно време, когато животът се развиваше при естествени условия, тогава животните и хората си говореха помежду си. Едно време, от сутринта още волът запитваше господаря си какво има да правят днес. Господарят казваше: “Днес трябва да орем на нивата.” Тогава волът сам се впрягаше и отиваше с господаря си да орат на нивата. В това време те си говорят помежду си. Като свършат работата си, връщат се заедно [от] нивата и си казват: “Добра работа свършихме. Разорахме земята.” Така било едно време, но после, когато човек е съгрешил, той е изгубил Божественото в себе си и влязъл в животинското положение, възприел езика на животното, а животното е слязло още по-долу.

Та, сега хората се намират в един паднал свят. Сега животните казват на хората да ги извадят от това положение и да ги поставят в онази култура, в която някога са живели и са се разбирали. Сега хората казват: “Това не е свят, това не е култура.” И това е полезно, но не е още истинската култура, към която хората се стремят.

И сега, добро е желанието у някои хора да станат вегетарианци, но у тях трябва да се зароди мисълта никога да не ядат месо - нищо повече. Не е въпрос само да не колят, но те не трябва да ядат месо. Всички хора трябва да се убедят в правотата на тази мисъл. Те могат да колят животни, но трябва да се докаже на хората, че ако ядат месо,

нищо няма да постигнат. Когато някоя котка дойде при мене, тя започва да обикаля наоколо, да мърка, да се глади и чисти. Тази котка е изпратена на Земята да възпитава хората. Това е половината истина. Има неща, за които аз не мога да ви говоря, но котката, която е дошла при мене, е изпратена да се възпита. Тя ще помърка малко, ще иска малко хляб. После се качи на стола ми и казва: "И аз мога да бъда такава, да седя на такъв стол."

Сега се проповядват какви ли не религиозни проповеди, че трябва да се молим на Бога, че трябва да учим - добре, нека се моли човек на Бога. После ще кажат, че трябва да се изучават различните езици. Като се изучава например френски език и знаете няколко фрази, това френски език ли е? - "Е, да знаем толкова, колкото да си изпросим малко хляб." Не, като се изучава един език, той трябва да се изучава основно. Всеки език придава особени качества на човека. Като изучаваш английски език, придобиваш едни качества; като изучаваш френски, придобиваш други качества. Като изучаваш български език, придобиваш трети вид качества. Това, което българският език дава на човека, другите езици не могат да му дадат. Всеки език има свои специфични качества. Какъвто език изучаваш, такива качества ще придобиеш. Ако изучаваш санскритски или гръцки, или друг някакъв език, такива качества ще придобиеш. Латински език е правов език. Гръцки език е език на скулптурата. Гърците в скулптурата са превъзхождали другите народи.

Сега всички се запитват: "Какво трябва да допринесе християнството за света?" Какво е допринесъл Христос, това е друг въпрос, но какво могат да допринесат християните на всички народи? Християните трябва да създадат един нов тип. Християнството е наука за безкористието. Християнството още не е наука за любовта. То е наука за безкористието. Безкористие се иска в света, за да могат хората да живеят сносно. Значи християнството е наука за сносния живот, който още не са го постигнали. Сега се говори за някаква любов, за спасение на човечеството, но това се отнася за бъдещата

програма. Сега главната задача за тях е безкористието. От хората се иска един сносен живот на безкористие, или любов към ближния. От всички се иска една добра обноска.

Сега казвате, че трябва да се обичате. Знаете ли какво носи любовта? Щом влезете в новата култура, у вас трябва да се зароди една нова мисъл, една права мисъл. В какво седи правата мисъл? Това, което подмладява човека, това е новото. Това, което застарява човека, то е старото - нищо повече. Що е новото? Това, в което хората се подмладяват. Аз взимам подмладяването в широк смисъл. - "Ама може ли?" Това е друг въпрос. Това учение, което носи подмладяване в най-слабата степен, то е правото учение. А това, което носи остаряване, ограничаване на свободата, то е старото учение. Това, което навсякъде носи мир и радост в сърцата на хората, то е новото. Това, което нарушава мира, радостта и спокойствието на хората, то е старото. Това, което обеднява и изтощава хората, то е старото. Това, в което хората забогатяват, стават щастливи и си помагат, то е новото. Това е казал някога Христос: "Аз дойдох да им дам живот и да го имат изобилно. И който пие от тази вода, няма да умре, той ще се подмлади." Христос е проповядвал закона за подмладяването.

Ние сме оставили този процес - за подмладяването, за бъдещето, след хиляди години. И мислим, че като отидем на небето, ще ни посрещнат тържествено. Ти днес трябва да се подмладиш. - "Ами бялата коса?" Остави бялата коса настрана, не ми говори за нея. Ти си на сцената и си се престорил, че имаш бяла коса. Че, всинца вие сте хипнотизирани. Казвате: "Побеля косата ми." Аз виждам, че на никого косата не е побеляла, така, както аз разбирам, да стане хас бяла боя. Защо побелява косата на човека? Да се научи да дава от касата си, нищо да не задържа за себе си. И след като се научиш на това, тогава ще почервенееш. Почервеняването е признак на здравето в живота. Хубавата червена краска е признак на здраве.

Това може да се докаже с ред примери. Може да се вземат няколко деца и едни от тях да се възпитат по новите условия, а

другите - по старите условия и после да се направи сравнение, да се види какви са резултатите на едното възпитание и какви - на другото. И ако харесват новия начин, нека така възпитават децата.

Но вие трябва да възпитавате себе си. Ако главата ви побелява, вие учите безкористието. Като започне да се изменя, бялата коса трябва да стане червена, но не бяла. Белият цвят е контраст на черния и обратно. Черният цвят показва, че човек поглъща всичко за себе си. Който има бяла коса, с него всеки може да живее. А с човек, който има черна коса, всеки не може да живее. Мнозина обичат моми с черни коси и с черни очи. Има защо да ги обичат. Те ги обичат, понеже имат много парички. Хора с бели коси са раздали всичко и затова казвате: "Какво ще обичам този човек? Той няма какво да даде, всичко е раздал." Така седи въпросът. Оставете човека с черната коса и с черните очи без пари и вижте след това можете ли да живеете с него. Лесно се живее с човек с бяла, а не с руса коса. Някой човек може да бъде с малко чело и да му побелее лесно главата. Толкова знае човекът. Хората с белите коси са правилните типове, с тях може да се живее.

Вие трябва да имате ясна представа какъв трябва да бъде един нормален тип. Сега аз не искам да ви представям какъв трябва да бъде нормалният човек, понеже наместо да се насърчите, вие ще се обезсърчите.

Един млад цигулар слушал един виден виртуоз да свири на цигулка. Като го слушал колко хубаво свири, той се обезсърчил, отчаял се. Отишъл у дома си и се самоубил. Това било в Одеса. Той казал: "Аз няма да стана като него. Не мога да свиря така хубаво." Това е неразбиране на закона.

Зад всички ви седи едно велико бъдеще, но трябва да учите, от всичко да се интересувате. Всички науки трябва да ви интересуват. Каквото учите, добре трябва да го изучавате. Всичко, каквото учите, е добро. Ще различавате същественото от несъщественото. Не

изучавайте черупката на нещата, но същината, която е в тази черупка.

“Алилуя!”

“Благословен Господ Бог наш”

Тайна молитва

3-та неделна беседа, държана от Учителя на 11.X.1936 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

И ВИДЯХ НОВО НЕБЕ И НОВА ЗЕМЯ

“И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преидоха; и море нямаше вече.”

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще взема само един стих от 21-а глава от Откровението, 1-ви стих: “И видях ново небе и нова земя.”

“Духът Божи”

Евангелистът казва, че е видял ново небе и нова земя, защото първото небе и първата земя преидоха.

Всички страдания в живота на хората произтичат все от стари работи. Но и старото е потребно. Аз не употребявам думата “стар” в тесен смисъл, защото ако я взема в широк смисъл, тази дума има съвсем друго значение. Под думата “стар” аз разбирам неща, които стават вехти, които се изтощават, които изнемощяват. Така се разбира тази дума в обикновения є смисъл. В това отношение тази дума има двояко значение.

[При] сегашните условия, при които хората живеят, те са се разделили в своите възгледи. Всички хора са родени от един човек, от един човек са излезли, но ако ги питате, те не знаят това, те са се разделили на разни народи. Ако срещнете един англичанин, той ще гледа на нещата съвършено различно от един българин. Ако отидете в Америка или в Англия, там ще чуете всеки да казва: “Аз съм англичанин”, “Аз съм американец.” Те се считат много по-културни от българите. Ако отидете в Индия и срещнете един индуски брамин, и той ще погледне към другите хора малко отвисоко. Всеки народ, всяка държава, която се счита носител на известна култура, все

поглеждат отгоре на другите народи и държави. Това е повърхностно гледане на нещата. Това същото става и с растенията и с животните. Минавате покрай едно дърво, погледнете го отвисоко и казвате: "Дърво е това." Вие даже и не помисляте, че имате голяма нужда от дърветата. Ако растенията не съществуваха, не зная как хората биха живели на Земята. Хората считат, че житото е невежо, няма тези знания, каквито имат хората, но при това те придобиват всичките сили от житото. Те считат, че овцата е много глупава, а при това се нуждаят от нейната вълна, от нейното месо и мляко. Лекарите, учените хора при това ни препоръчват да се храним с някои растения специално, като доставчици на хранителни материали.

Та казвам: Хората сега се намират на големи противоречия. Те не са намерили един път, по който да вървят. Що се отнася до хигиената, истинската хигиена едва сега започва. Науката едва сега е започнала да синтезира нещата, да ги сглобява, да ги приспособява. Науката трябва да остане като ръководство на човека. Тя не е измислица на човешкия ум. Всички изобретения на великите хора показват, че всички велики хора работят за благото на човечеството. Това е във всички области. Ако има нещо погрешно, то се отнася до разбиранията на техните ученици. Сегашните разбирания на учениците на учения свят, на великите хора, могат да се уподобят на разбиранията на учениците на един виден жрец, за когото се говори в един митически разказ от времето на християнската епоха. Един светия, един жрец имал двама ученици, много способни. Той ги изпратил да проповядват някъде вън в света. По пътя си те срещнали един езически жрец. Спрели го и му казали: "Сине дяволски, къде отиваш?" Жрецът бил снажен човек, понеже живял по морални правила, та могъл да ги събори на земята и да ги наложи добре. Той им казал: "Така се разправя един дяволски син." След малко техният учител срещнал същия жрец и му казал: "Добър ден, братко, къде отиваш? Много ми е приятно, че те срещам." - "Как така да ти е

приятно? Преди малко аз наложих твои двама ученици.” - “Много добре си направил, дал си им добър урок.”

Та казвам: Ние трябва да излезем от рамките на онези ограничени схващания, които не допринасят нищо за хигиената. В едно криво разбиране няма никаква хигиена. Дали това схващане е религиозно, научно или обществено, безразлично е. Щом то е криво схващане, нищо не допринася за хигиената. В каквото отношение и да е, ограниченото схващане всякога спъва човека.

Ние имаме ред спънки, но и микроорганизмите са спънати. Защо? Защото, когато дойдоха на Земята, те мислиха, че по-учени същества от тях няма. Обаче това нещо съвременната наука не го признава. Има си причини за това. Наистина, че тези микроорганизми бяха много учени, но те се разделиха на две категории. Едните от тях почнаха да прогресират и образуваха по-сложните форми. От тях се образуваха растенията, а после и животните. Другата категория, по-консервативните, си останаха в същата форма, в сегашните типове, каквито днес ги виждаме. И тогава ние четем в Библията, дето се казва, че Бог рече да направи това и то стана. Рече Бог да направи много неща, много същества в света, но Той не създаде микроорганизмите. Някои от разумните същества създадоха формите на микроорганизмите. Съвременната наука приема тяхното съществуване, а кой ги е създал, защо ги е създал, това не е тяхна работа. Те са прави. Ако почнат да работят в тази посока, те ще се отклонят от своето истинско предназначение и направление.

Ти казваш, че някой човек е много добър, но преди да кажеш, че е добър, ти трябва да видиш как е устроен той, как е устроено тялото му. Като видиш един човек, ти трябва да разгледаш дали стомахът му е здрав, какво е положението на черния му дроб, на белия му дроб, на мускулите, на жлезите в него и т.н. След това ще видиш дали мозъкът му функционира правилно. После ще видите дали предната част на мозъка, в която се помещават умствените способности, функционира

правилно или не. После ще видите добре ли са развити или не в този човек домашните и обществените чувства.

Човек, у когото домашните чувства не са добре развити, той е като циганите чергари. Днес ще го видите на едно място, утре - на друго място. Те нямат в себе си това чувство да седят на едно място. Има хора пък, които постоянно се губят. Даже и 20 пъти да е минал през една местност, той пак ще се изгуби. Има хора, които, достатъчно е един път само да минат през една местност, и като ги пуснеш сами, ще могат да се ориентират, да намерят същото място. Ако разгледате главите на тези хора, които се губят, ще видите, че в главата им липсва нещо, има някой център, който не е добре развит. А на главата на тези, които лесно се ориентират, този център е добре развит. Те лесно намират пътя си.

Ако разгледате главата на един гениален и на един обикновен човек, които се занимават с музика, ще видите, че главата на гениалния е добре развита в музикално отношение, когато главата на обикновения не е така добре развита. Те се различават и по челата си, и по главите си. Главата на гениалния човек е съвсем другояче създадена, той има други центрове в себе си развити, каквито обикновеният човек ги няма.

Следователно новото е у човека, който твори, който създава. Животните нямат такива чела, заради което те нищо не могат да създадат. Те имат някои унаследени неща, които са взели отнякъде, но са останали с него само, със старото си. Такива хора има много и те се водят по инстинкт, като животните. Много животни се водят според своя инстинкт. За пример паякът знае кога ще вали дъжд и взима мерки да заякчи своята паяжина. И пчелата може да познае същото нещо. Затова пчелите взимат мерки, когато усетят, че ще вали дъжд.

У хората, понеже умът се е развил, до известна степен те се ръководят от своя инстинкт, а не напълно, както у животните. Инстинктът е едно вътрешно самочувствие, което подтиква човека да

върши това или онова. Силен е инстинктът у животните. На едно животно ти не можеш да дадеш два пъти една лоша, развалена храна. Щом веднъж яде от тази храна и пострада от нея, втори път то по никой начин няма да приеме същата храна. Обаче това с човека не е така. Ти лесно можеш да излъжеш човека с лоша храна, която веднъж е ял, достатъчно е да измениш формата на храната, и той може да се излъже да я приеме пак. Не само с храната, но с всички работи може да се излъже. Лъжат се хората. Те мислят, че втори път може би нещата да са се изменили.

Сега евангелистът казва, че видял "ново небе и нова земя". Ако и аз ви кажа, че всичко, каквото имате, може да се измени, вие ще кажете: "Ами къде ще отиде нашият сегашен живот? Какво ще стане с нас, с нашите стари разбирания?" - Ами, сегашното ви разбиране е основа на бъдещото ви разбиране. Ако вие нямате сегашни разбирания, и за бъдеще няма да имате. В детето се крие малка сила, която в големия може да се развие. Тогава именно вие ще бъдете това, което сте сега, и плюс нещо. Този плюс именно представя новото. Но новото, което ще дойде у вас, трябва да видоизмени естеството ви. Евангелистът е видял голямата промяна, която става сега в света. И умственият, и духовният, и общественият, и органическият - целият свят се е видоизменил. И този свят постоянно се изменя. И казва се, че в този, новия свят, в новото небе и в новата земя нямало море. Щом нямало морета, и реки нямало там. Е, какво имало тогава? Реките и моретата са символ на нещо. Морето е образ на страдания. В него стават всички катастрофи. Като казва, че там нямало морета, това значи, че там нямало страдания.

Казвам: Иде време, когато всичко ще се измени. Ако остане на нас да видоизменяме нещата, нищо няма да излезе. Светът е така устроен, че всички промени ще стават постепенно, според законите, които го управляват. Науката допуща, че всичко в света еволюира - и растения, и животни, и хора, но те не обясняват как става тази

еволюция. Те казват, че до човека светът се е развивал, но какво ще стане след човека, и те не знаят.

Човек едва е почнал да се развива. По разбиране човек е едно малко дете и за в бъдеще неговият ум, неговото сърце, неговата воля, неговата душа и неговият дух ще се изменят. Защото съществените неща у човека, това са неговата душа и неговият дух. Най-реалното нещо, което се знае, което е създало всичкото знание, това е човешката душа. Тази душа, която някои отричат, други твърдят, че душата е някакъв сбор. Не, душата съдържа всички сборове, които съществуват в света, но тя самата е независима от всякакви сборове. Тя е сбор, но същевременно тя е единственият вечен принцип, който свързва човека с Бога. Това, което свързва човека с Бога, това е душата. Щом отричаш душата си, ти отричаш връзката си с Бога. Щом признаваш душата си, ти по принцип вече възприемаш, че имаш връзка, и тази връзка трябва да я развиваш и подобряваш.

Христос казва на едно място: “Ако ви казвам земните работи и не вярвате, как ще повярвате, ако ви кажа по-отвлечени работи”, т.е. небесните? За небесните работи се изисква едно съвсем друго разбиране. Право е това. Как ще мислиш ти за небето, за ангелите, когато имаш жена, деца, които те спъват? Ти имаш къща, деца, жена, а отвън има студ 25 градуса и ти мислиш за въглища, за отопление. Какво ще мислиш за живота на ангелите? Ти казваш: “Тук зъзна.” Не е да умреш и да се свърши всичко.

Да, с умиране, със смърт въпросите не се разрешават. Смъртта разрешава съвсем други неща. За да се разрешат трудните въпроси, не е нужно да умрете. Само животът разрешава трудните въпроси. И трябва да се признае, че в “новото небе” се подразбира новият живот, който иде органически в света и който трябва да възприемем. Първо ще се приеме като присаждане, а после - и по същество.

Сега вие знаете, че тези, които присаждат, правят чудеса. Чудеса стават с растенията. И човек може да се присади, но и присаждането е опасно. И в присаждането има опасност. Каква е тази опасност? - Че и

присадката може да падне. И тогава човек ще се прояви такъв, какъвто си е. Турете и най-добрия, най-възпитания, най-образования човек при лоши условия, и той може да се измени. В някои случаи някои хора се изменят, а други остават такива, каквито са си. Някои американци са правили опит да култивират някои индуси, които са живели в Америка. Те са им давали възможност да следват висша наука, но един ден, когато се връщат в своя си народ, те се проявяват пак такива, каквито са били в първото си положение, като забравят всичко, което са получили. Виждате един човек, който поддържа, че има Господ, има Провидение, но щом го поставят при лоши условия, той забравя своето верую, докато най-после съвършено се усъмнява в своя си народ, във веруюто, което е поддържал. Такова нещо представят за някои хора нещастията, които ги сполетяват. Не е въпрос само да кажете, че има Бог в света, че съществува Промисъл в света, но трябва да се докаже, че наистина има Промисъл в света, че Бог промишлява за всички. Тези хора трябва да постъпват като английския проповедник Спържен, който проповядвал в една от големите баптистки църкви в Лондон. На едно от събранията се свикали всички богати членове на тази църква да се помолят на Господа да им помогне по някакъв начин да основат един фонд за някакви благотворителни цели. Като ги изслушал, най-после проповедникът Спържен казал: “Слушайте, братя, нека да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Не можем ли сами да свършим тази работа? Ето, аз давам 1000 английски стерлинги.” Друг се обадил: “Аз давам 2000 английски стерлинги.” Трети казал: “Аз давам 3000 английски стерлинги.” И така се събрала нужната сума.

Така трябва да се постъпва. А тъй, вие вярвате в Господа, а не искате да платите нищо. Ти мислиш, че си далеч от Господа. Щом проповядвате за Господа, вие трябва да бъдете носители на Божественото. Ако всички хора така вярваха в Бога, тогава, когато един беден изпадне, другите могат да му помогнат, без да изкушават

Господа. Всички говорят, че има Господ в света, а когато дойде да докажат това, те се скриват.

Сега ще ви приведа друг един пример. Един благочестив американски проповедник имал обичай след всяка своя неделна беседа да взима по едно бедно дете от улицата и заедно с него да седне пред трапезата и да се нахрани. Така правил той в продължение на десет години. При това, той имал обичай, като дойде бедното дете в дома му, заедно с него да коленичи и да четат на глас "Отче наш". След молитвата започвали да ядат. Един ден той намерил едно бедно дете и го завел у дома си да го нахрани. Преди да започнат да ядат, проповедникът му казал: "Хайде сега, да коленичим и заедно да четем "Отче наш". Проповедникът започнал да чете и детето повтаряло след него. "Отче наш." Детето повторило: "Отче наш." - "Който си на небето." Детето мълчи, нищо не казва. Проповедникът му казал: "Чети по-нататък: "Който си на небето. Да се свети името Твое." Чети!" Детето не иска да чете. - "Слушай, ако не прочетеш "Отче наш" с мене заедно, няма да ти дам да ядеш." Детето тогава се обърнало към проповедника с думите: "Бог наш Баща ли е?" - "Разбира се, че е наш Баща." - "Значи ти си мой брат и си ме оставил досега аз да се скитам." Детето вече мисли. "Твоят брат се връща." Тогава проповедникът разбрал, че не е само да се даде един обяд на детето. И друго нещо се иска. Лесно е да се нахрани един човек и да го изпратиш да си върви.

И Христос дава един пример. Когато блудният син се връща у дома си, бащата заповядал на слугите си да заколят за него най-угоеното теле, да се съберат всички заедно и да ядат и да пият, че син му се е върнал. Сам бащата прегърнал, целунал сина си и пръстен му турил на ръката. Всички трябвало да се веселят, че блудният му син се върнал. Бащата казал на слугите си: "Този беше моят мъртъв син, но сега се върна." По-големият брат се ядоса на баща си, защо трябва да покаже любовта си към блудния син по този начин, след като той изяде и изпи всичко, каквото баща му беше дал.

Всички хора, които са на Земята, трябва да покажат любовта си именно към своя блуден син. Те още не са показали своята любов. Малко хора на Земята са показали своята любов. С това аз не искам да хвърлям упрек на никого, но всеки е опитал това. Опитът от тази любов, която хората са показали на Земята, е налице. Колцина са онези, които са показали Божествената любов, че сами те да са доволни от себе си? Като се говори за Божествената любов, вие казвате: "Де ще му отиде краят? На мене ли остана да оправям света? Нека Бог оправя света." Но има един велик закон на коопериране между хората. Когато ти решиш да направиш едно добро, с тебе заедно се коопериpa и цялото човечество, които мислят като тебе. С тебе заедно се кооперират всички разумни хора, които мислят като тебе. Не мисли, че си сам. Някой път ние се обезсърчаваме. Не само обикновените хора се обезсърчават, но и просветените се обезсърчават.

Един израилски пророк се намерил в стълкновение с еврейските духовници и като се почувствувал сам, той се уплашил много. Той се обърнал към Господа с думите: "Господи, аз останах сам." Господ му отговорил: "Не бой се, в Израил има още 7000 като тебе, които мислят по същия начин, както и ти мислиш."

Сега ми разправяше един приятел, че в Англия се образувало едно малко дружество от двама члена: мъж и жена. Те предприемат едно ново начинание, за което издават ред брошурки. С тях те правят позив към всички хора в света, от каквото верую и да са, да започнат обща работа. Те казват: "Ние сами нищо не можем да направим. Всеки не може да бъде като Христа. Ако речем да Го чакаме да дойде втори път на Земята, дълго време ще мине. Затова нека всички се съединим, да направим един Христос. Нека всички братя от целия свят, от Франция, от Германия, от Англия, от Америка, от Турция, от България, се съединим и направим един общ Христос." Тези двама души, мъж и жена, са тръгнали из цяла Европа да пропагандират идеята си. Права е тяхната идея.

Сега един френски писател, който се занимава с изучаване на шестото чувство в човека, е писал един много хубав трактат по този въпрос. “Сега мнозина могат да ме обвиняват защо не проповядвам за онзи свят. В това отношение аз съм профан. Аз искам да установя има ли в човека шесто чувство, за което се говори, и като го установя, тогава ще говоря за другия свят.” Така казва този писател. Той е правил ред опити в това отношение. Той е критикувал всички хора, критикувал е и себе си, докато най-после е признал, че в човека има шесто чувство.

Някои считат шестото чувство като интуиция, като прозиране в далечното бъдеще. Ако имаш шесто чувство, ти ще можеш да видиш какво става в съседната къща, ще можеш да проникнеш в миналото, в бъдещето на човека. С шестото чувство можеш да отидеш навсякъде. Тръгваш на път, и с шестото си чувство ще видиш има ли разбойници по този път, или няма. Започваш една търговска сделка. С шестото си чувство пак ще можеш да провериш ще ти върви ли работата добре или няма да ти върви. Ако имаш шестото чувство, ще ти върви търговията. Ако нямаш шестото чувство, няма да ти върви в търговията. Шестото чувство ще ти покаже да се свържеш ли с някои братя или не. То ще ти покаже дали са разбрани тия хора или не. То е една крачка напред. С шестото чувство човек може да има големи практически придобивки в живота си.

Като нямате шестото чувство, често вие влизате в известно стълкновение помежду си. Това, което се бълника в човека, показва, че като не може да вижда нещата, човек често се блъска ту в един, ту в друг предмет. Какво е положението на слепите? Има слепци, които с пръчка пипат, за да се ориентират. Други пък пипат с ръцете. Като се ударят в някой предмет, те веднага се оттеглят. Тази е причината, поради която и вие постоянно се блъскате ту в един, ту в друг предмет. Речеш да направиш нещо - блъснеш се. Постоянно страдания ни сполетяват едно след друго, и то поради тази голяма слепота. Ослепял е човек. Дали сляп се е родил или отпосле е станал

сляп, то е друг въпрос. Има слепородени, но има и отпосле слепи станали. И когато запитаха Христа за слепородения, на когото Христос отвори очите, дали той е съгрешил сам, или родителите му са съгрешили, Христос им отговори: "Не е съгрешил той, но се роди сляп, за да се види славата Божия." Значи Христос имаше възможност да отваря очи и на слепи, за да се прояви славата Божия.

Та казвам: Всяко усилие, което правите, ще даде добри резултати. Не мислете, че за развиване на шестото чувство не трябва да се правят никакви усилия. Във войната през 1914 година шестото чувство се разви, вследствие на което те станаха ясновидци. Тази война допринесе това, че хората станаха крайно чувствителни от голямо напрежение. И сега казват, че всички хора са станали много нервни. Тази [нервност] се дължи на новата енергия, която е влязла в човека и иска да го изкара от старото му положение. Като влезе в новото положение, човек започва да се безпокои. И наистина, всякога, когато влизате в една нова къща, вие започвате да се безпокоите. Това се дължи на обстоятелството, че вие излизате от установения ред на нещата. Защо детето, когато излиза от утробата на майка си, плаче? Защото излиза от старите условия. И майката трябва да го утешава, да му казва да не се безпокои, защото тя ще се грижи за него и т.н. То се поутеши малко и после пак започва да плаче. Това се дължи на онзи вътрешен страх, който заставя детето да плаче. Това е едно вътрешно психологическо състояние, което се изразява чрез плача. Има деца, които не плачат, като погледне към майка си, то се засмее и не плаче. А някое се ококори, писне и след това трябва да дойде майка му да магнетизира отгоре, да не плаче повече.

Някои от вас сте пискливите деца, които по десет пъти на ден плачете, след което трябва да ви успокояват. Прави сте, не е лесна работа да се справяте с новите условия на живота. Как ще се справиш, ако се намериш между лъвовете като Данаила? Ти трябва да имаш вярата на Данаила. - "Ама ако я нямам?" Ако я нямаш, кюркът* ти ще отиде.

Сега се създава ново небе и нова земя. Това мислят всички учени хора. Казвам: Всички хора в света работят и казват, че искат да чуят нещо ново, нещо повече. Ние не можем да ви кажем повече. Ако искате нещо повече, вие сами трябва да търсите. Допуснете, че някой пита какво има на Витоша. Вие живеете в София, а не знаете нищо за Витоша. Затова ви казвам: Ето я Витоша, аз няма какво да ви разправям. Нямам време да ви разправям. Качете се на Витоша и сами ще я разгледате. Хубава ли е Витоша или лоша, вие сами ще я разгледате. Качете се горе и всичко ще видите.

Та казвам: Всеки от вас трябва да бъде един екскурзиант, да бъде готов да тръгне за новия свят. Представете си, че вие искате да разберете нещо от новата философия. За тази цел вие трябва да четете книги от видни философи. Или пък искате да научите нещо от естествените науки. За тази цел вие трябва да четете книги на видни учени-естественици. Ако искате да научите нещо по музика, вие трябва да четете книги по музика и да слушате видни певци и певици или видни музиканти да пеят, да ви разкажат нещо по теорията на музиката. Хубавата страна в слушането на някой добър музикант или певец седи в това, че ако имате една малка дарбица, вие ще можете по този начин да я развиете. Защото казано е: С каквито хора дружиш, такъв и ще станеш. Това трябва да знаете, това трябва да имате пред вид, ако искате да прогресирате.

Ако вие отричате умните хора и кажете, че те не ви интересуват, вие ще изгубите и онова най-малко хубаво, което съдържате в себе си. Ако мислиш обикновени работи, обикновен човек ще станеш. Ако мислиш за същината на нещата, даровит човек ще станеш. Обаче малко време ти остава да мислиш за тия високи работи. Да кажем, че ти си богат човек, който си уредил всичките си работи: жена ти не ти препятствува, децата не ти препятствуват, общественото ти положение не е добро. За какво трябва да мислиш при това положение? Какво трябва да правиш тогава? Започни да учиш.

Посети всички бедни, след това да ги поучаваш. По този начин ти ще научиш нещо от тях.

Страдащите души, това са онези напреднали души, които не мърморят, но с радост носят своите страдания, своето бреме. Посетете тези души, и вие ще добиете една отлична черта, ще видите какви хубави възгледи имат те за живота.

И тъй, ще започнете с новото. Новото небе иска нови хора. От сегашните хора нито един няма да влезе в новото небе и в новата земя. Разбирайте сега правилно нещата. Колко души депутати могат да влязат в камарата? Едно време, когато имаше камара в България, колко българи влизаха като депутати? - Само определен брой. Хайде, понеже сега в България няма камара, нека вземем английската камара или в Америка - колко души могат да присъстват в техните камари? Целият народ може ли да присъства? Могат ли всички хора да присъстват в конгреса? Не, само избраните могат да влязат там. Те са новите хора, избраниците, а останалите са старите хора.

Следователно всеки в себе си ще избере представители, които ще изпрати в камарата, в конгреса на своята душа. От този конгрес ще изберете само ония членове, които ще изпратите в конгреса на вашия дух. И каквото решат там, тези закони ще ги изпратят във вашето сърце, във вашия ум и във вашата воля. И тогава всички ще почнат правилно да функционират. Или другояче казано: в един нов строй се изискват хора със съвсем други разбирания за правото. В новия живот не може да влезе един човек с отживели разбирания за правото и когато той мисли изключително за себе си. Защото, ако е въпрос за правото, тогава Бог има най-голямо право. Какво ще кажете на това? Аз ще кажа, че преди тебе Господ беше. Ако е въпрос за “аз”, само Господ може да каже за Себе Си “Аз”. Той няма съперник на Себе Си. Когато кажеш “аз”, ти мислиш, че ти имаш право. Кой ти даде това право? Когато един министър дойде да управлява един народ, от само себе си ли управлява? Не, той е поставен от своя народ. Всеки министър е поставен от царя, от народа си и след това той почва да

функционира. Ако постъпва правилно, държат го като министър. Ако не постъпва правилно, изпъждат го.

И когато дойдем до живота, и там е същият закон. Ако вие още не разбирате този закон, ще го разберете. Вие сте пратени на Земята да живеете като колонисти и да се учите. Мислите ли тогава, че вие можете да живеете както искате? Могат ли депутатите да злоупотребяват? Щом хванат един депутат в злоупотребление, с него всичко се свършва.

Ето защо у всинца ви трябва да се развива онова съзнание на отговорност, но не на безпокойствие. Вие трябва да вложите в душата си едно голямо спокойствие и да кажете, че в света съществува едно велико Същество. Това Същество царува в света. После трябва да си кажете, че имате един велик Баща, Когото сте забравили. Вие сте родени някъде на Земята, но сте забравили вашия Баща. Вие трябва да съзнавате, че у вас се крие нещо хубаво, оставено от Баща ви, и като Го намерите, ще видите, че Той все таки е оставил нещо и заради вас. Той не е като земния ви баща.

Такива опитности мога да ви приведа много. И в България има много такива опитности. Понякога човек се намира в едно изключително състояние. Той е болен и лекарите му казват, че няма да оздравее, че ще замине за другия свят. Но вътре в него нещо му казва, че ще оздравее. И наистина, той оздравява. Тогава лекарите го питат как е оздравял. - “Не зная. Нещо ми казваше отвътре, че ще оздравея, и оздравях.”

И силата сега е в новото, което иде в света. Новото небе и новата земя сега се творят от Твореца, Който всичко създава. “Какво ще стане със съвременния свят?” Съвременният свят в някои отношения ще се преобрази и в умствено, и в сърдечно отношение. Всички добри хора трябва да се обединят и да се радват на новото без страх. И от смъртта, и от беднотията, и от болестите - от нищо да не ги е страх.

Казвате, че криза има. Действително, страшно нещо е кризата. Представете си, че искат да ви изпитат, че се намирате пред

изпитания. Има окултни общества, които поставят своите членове на изпит за храброст. Когато искат да изпитат един от новодошлите членове в храброст, те го поставят на следния изпит. Десетина души от същото общество се обличат с лъвски кожи, престорват се на лъвове и пресрещат своя другар в някое уединено място, в някоя гора и излизат срещу него. Ако той се уплаши и започне да вика за помощ, те разбират вече, че той не е човек за тяхното общество. Обаче ако се справи и започне в себе си да размишлява, че е поставен на изпит, и не се страхува, че ще бъде нападнат и изяден от тия лъвове, той се приема за член в това общество. Тогава лъвовете постепенно се отдалечават, прибират се в домовете си и събличат лъвските кожи.

Че, ако покрай видимите мъчнотии, които ви заобикалят, нямате и някои вътрешни, вие още не сте ученици. При това, трябва да се справите със своите мъчнотии. Болестта е една мъчнотия, беднотията е друга мъчнотия, смъртта е трета мъчнотия. И ако вие нададете вик, не се справите с тия мъчнотии, вие не сте за това общество.

Вие не трябва да се страхувате от никакви мъчнотии. Човекът на новите убеждения не трябва да парадира външно, но той трябва да бъде смел и винаги да съзнава в себе си, че Онзи, Който го е пратил на Земята, е с него. Има много примери за такива смели хора. Смелост е нужна на човека. И тази смелост се обуславя от вярата на човека. Човек трябва да има едно вътрешно спокойствие. Срещат един човек и му казват, че баща му е убит, майка му е умряла, брат му е болен и т.н. И този човек трябва да приеме всичко това с най-голямо спокойствие и самообладание. Случват се такива неща в живота. Но човек трябва да бъде смел, да носи страданията си.

В едно семейство, някъде в България, бащата бил касапин. Той клал много агнета и волове, с цел да забогатее. Един ден двете му деца си играли заедно. По-голямото братче, което виждало как баща му коли говедата, казало на по-малкото: “Сега ще ти покажа как татко коли агнетата.” То взело ножа, с който бащата си служил при клане, и

го забил в гърлото на братчето си. Като видяло какво направило, то хукнало да бяга, но в бързината си стъпило на ножа, паднало и се проболо в гърдите. Като чула писъка на децата си, тя, майката, която в това време къпала малкото си детенце, веднага се притекла на мястото, да види какво правят. Като видяла тази страшна картина, тя се ужасила и се отдръпнала назад. Но докато се върне да извади малкото детенце от коритото, тя го заварила удавено. В един час майката се лишила и от трите си деца. Стават такива нещастия в света. Този касапин е клал овце без разрешението им, вследствие на което е заплатил с всичкото си богатство, като се лишил от трите си деца.

Казвам: Има един вътрешен закон, който действува в света. Това ви казвам не да се страхувате за греховете си, но да имате любов, всинца да спазвате Божия закон. Вие трябва да имате съзнание за всичко, което правите. Аз виждам какви са вашите възгледи. Вие имате гениални възгледи, но като дойде да ги реализирате, затворите листа на книгата и казвате: "Не му е времето сега." После пак ви дойде една гениална мисъл, отворите книгата, искате да я реализирате и казвате: "Не му е времето сега." Пак затваряте книгата. Колко пъти мъжът обижда жена си и тя веднага се сърди.

Ще ви приведа един пример из живота на един наш брат, евангелист, който сега е на онзи свят. Той разправяше сам една своя опитност. Преди да стане евангелист, той бил голям побойник, често биел жена си. Един ден, преди да отиде на нивата, взел остена си и с него добре наложил жена си. След малко той почувствувал голяма тъга в себе си, струвало му се, че главата му ще се пукне. Иска да отиде на нивата да работи, нещо го притиска вътрешно, не може да излезе навън. Така се мъчил почти цял ден. Най-после си казал: "Ще постъпя по християнски, ще искам от жена си извинение." Той се приближил към нея и казал: "Слушай, жена, моля те да ме простиш. Направих голяма грешка, не мога да се успокоя, не мога да намеря мир в душата си. Ето, вземи сега ти остена и ме набий, наложи ме

както намираш за добре. Искам да видя какво нещо е остенът.” Жена му го простила. В момента нещо се дигнало от сърцето му и той почувствувал голямо облекчение. Той закачил остена на стената и си казал: “Повече няма да оперирам с него.”

Аз ви приведох този пример, защото братът е вече на онзи свят. Човек трябва да бъде доблестен. Тъй щото, за да не правите погрешки, не отлагайте да реализирате една своя хубава мисъл или едно хубаво чувство, колкото и да са микроскопически. Виждате, че едно малко дете е паднало на земята. Каквато работа и да имате, спрете се и го дигнете. Това е една малка работа, която няма да ви отнеме и две минути даже, но тя действува освежително и благородно. След като помогнете на такова едно дете, и вашата работа ще се нареди.

Има ред примери из живота, които показват, че децата носят щастие за родителите си. В София имало един беден чиновник, който едва свързвал двата края. По едно време му се родило мъжко дете. Като вървял из улицата, той намерил една турска златна лира от 20 лева. Той се навел, взел парите и като отишъл у дома си, могъл да купи храна, пеленки на детето си. От този момент работите му тръгнали добре, веднага го повишили на службата му. И бързо след това той започнал да прогресира. След 10 години той е сбъркал някъде, вследствие на което детето му умира. С умирането на детето, и работите му тръгват назад. Той започнал да деградира, докато дошъл до същото положение, в което се намирал, когато нямал това дете. Законът е такъв.

Не скъсвайте връзките си с един свой добър приятел. Не скъсвайте връзките си нито с баща си, нито с майка си. Казвате: “Нали Христос е казал, че човек трябва да се отрече от баща си и от майка си?” Вие трябва правилно да разбирате. Да се отрече човек е едно нещо, а да скъса връзките си с някого е друго нещо. Да се отречеш от баща си, това значи да го признаеш като брат и да му кажеш: “Татко, тука си ми баща, но горе ти си мой брат. Следователно

ние имаме един и същ Баща. Когато отидем на небето, ти ще се отречеш от мене, ще кажеш, че си ми брат, а не баща.”

Това значи да се отрече човек от баща си и от майка си. Човек трябва да се отрече за онова, великото в света, за един следващ, по-велик порядък. Но казвам: Никога не късай онези свещени връзки, които Бог е поставил между твоята душа и другите души. Остави тези връзки, нека Бог функционира чрез тях. И тогава работите ще ти вървят напред. Такива са принципите в новия свят, който сега се създава. Аз не говоря само за религиозните хора, но всички хора в света, от каквото верую да са, каквото и да знаят, те трябва да спазват тези свещени връзки. Когото и да срещнете, да считате, че сте негов брат. И той от своя страна да има същите отношения. Само тогава ние можем да бъдем свободни.

И в света не трябват външни закони, външно разбиране, но едно вътрешно разбиране на законите. След като учат, всички хора трябва да проповядват онова вътрешно разбиране на нещата. Това е потребно за всички, а най-много сега. Всички религии, които съществуват в света, те трябва да насочат своята деятелност към вътрешните връзки, да се създаде едно братство и единство между всички религии. В това отношение и в Англия, и в Америка правят ред опити. Това трябва да става навсякъде.

Казва евангелистът: “Видях ново небе и нова земя.” Само при новите разбирания ние ще можем да оценим това ново небе и новата земя. В новото небе и в новата земя любовта между хората трябва да бъде велик идеал, велик закон. Тя ще стопли сърцата им и ще им бъде светлина. Тя ще им бъде ежедневна храна и ще осмисли живота им. И тогава цялата вселена, онова, което е създадено, ще видят онези бъдещи възможности, които се крият тук, на Земята. Много блага ви очакват в бъдеще. Като напуснете Земята и отидете в онзи свят, и там ви очакват известни блага. На това вие можете да направите едно малко възражение: “Отде да знаем това?” Когато опитате всичко това, ще си спомните. Не казвам да вярвате, но един ден, когато опитате

всичко това, тогава ще си спомните. Като го проверите, ще кажете, че така е било казано преди много години. Тогава ще проверите доколко е вярно това.

Сега пожелавам ви доброто бъдеще, което е пред вас.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

4-та неделна беседа, държана от Учителя на 18.X.1936 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев. (Учителя прекъсва беседите до края на годината (1936) поради разправия за местата в салона.)

И ДОВЕДИ ТУКА СИРОМАСИТЕ, И КЛОСНИТЕ, И ХРОМИТЕ, И СЛЕПИТЕ!

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Лука, от 12-и стих нататък.

“Духът Божи”

Ще взема част от 21-ви стих на прочетената глава. “Излез скоро по улиците и пътищата на града и доведи тука сиромасите, и клосните, и хромите, и слепите!”

Животът в едно отношение е изкуство. Понякога хората искат да кажат, че живеят. Те говорят за онова вътрешно съдържание - за щастието. Те търсят щастието. Има едно противоречие в техния живот, вследствие на което те казват: “Ние не живеем добре.” Когато човек казва за себе си, че не живее добре, това значи, че той не е щастлив. А щастието подразбира един идеален живот, при който всички условия са хармонични, няма никакви нужди. Всичко, каквото човек иска, ще го намери в този живот. Обаче животът на Земята не е такъв. Даже и онези, които имат най-много, и царете, все пак им липсва нещо. Може би външни работи да не им липсват, но вътрешни, органически - все им липсва нещо. И царят има свои разстройства, и той боледува като обикновените хора.

Сега казвате: “Какво е говорил Христос? Каква е била Неговата мисия? Какво е донесъл на света?” Когато хората съгрешиха, това бяха децата - те съгрешиха. Умът не беше още дошъл в света, нямаше го още. Този ум, който сега хората имат, Адам го нямаше на времето си. Тогава Адам нямаше този ум, това съзнание, за да може да различи кое е приятно и кое - не, кое е право и кое - не. И сега хората, като

говорят, като философстват, понякога тяхната философия мяза на декламиране - като когато декламират чужди стихотворения. Те вземат едно чуждо стихотворение и го декламират хубаво. Обаче философията, истинският живот, няма нищо общо с декламацията. Това не е още живот. За пример, някой казва: "Аз искам да живея добре." Това е декламиране. "Аз искам да имам хубава жена." Това е декламиране. "Аз искам да бъда учен човек." Това е декламиране. "Аз искам да бъда силен." Това е декламиране. Това е искане само, но то не представя още живота.

Сега, за пример вземете семейния живот. Не считайте, че засягам семейството ви, но казвам: Сега семейството не съществува. Ще ме извините, че се произнасям така, но ето какъв е моят критерий. Под думата "семейство" аз разбирам мястото, дето любовта царува, дето мъдростта учи хората, а истината ги осветява. И тогава, според мене, любовта е майката, мъдростта е бащата, а истината представя първия син или първата дъщеря на Бога. Всички, съединени в едно, съставят човека. Дъщерята и синът, съединени в едно, представят истината. Истината представя единственият Син на Бога, роден преди самата вечност.

Това разбирам аз под "семейство". А така, семейство, дето всичко умира, всичко изчезва, всичко се забравя и остават от него само кости, надгробни плочи, не разбирам какво семейство е това. Кокошките не могат да имат семейство, овцете също не могат да имат семейство. И човек днес няма семейство. Казвате: "Тази дъщеря е моя." Каква твоя дъщеря е тя? Утре тази дъщеря ще ти я вземат. Значи тя не е била твоя дъщеря. Кой ще я вземе? - Някой вълк. Ще дойде някой вълк във форма на красив момък и ще вземе дъщерята на овцата. Овцата ще пита: "Какво стана с моята дъщеря?" - Този момък я произвел в един висок чин, поставил я в един хубав апартамент и є дал добри условия да готви - той да принася отвън, а тя да готви. Неговата възлюбена овца живее вътре, а той отвън принася.

Това е само един възглед. Но ние трябва да имаме една наука, с която да постигнем своите желания. Обаче ние трябва и можем да постигнем желанията си само по онзи път, който съществува в природата. Защо? Понеже природата от памти века е правила ред опити и е дошла до положителни резултати. Всичко онова, което ние желаем и което се стремим да постигнем, природата е изработила за това своите подходящи форми. Следователно ние трябва да вземем тези модели на природата, както сега се взимат модели за мода на дрехи от Париж; от Германия пък взимаме модели в техническо отношение, от Англия взимаме модели в друго отношение и т.н. Ако ние изнесем нашия живот извън природата, ще се намерим в голямо противоречие.

Човек е дошъл на Земята да живее, но на онзи, който иска да живее, природата е поставила две условия: да учи и да работи. Така му казва природата: "Да учиш и да работиш!" Така се казва на човека в сегашния век. Едно време Провидението е казвало на човека чрез природата: "Ще учиш и ще се мъчиш!" След това му е казало: "Ще учиш и ще се трудиш!" Сега сме пред третото положение, според което природата казва на човека: "Ще учиш и ще работиш!" По-хубаво нещо от това не може да дойде. Това е най-хубавото, което може да ви се даде.

Първо е било мъчението. Мъчението представя инволюция на човешкия дух. Трудът представя зенитът на слизането, т.е. най-долната точка на слизането. Трудът е най-долната точка, в която духът може да слезе, а мъчението е най-долният процес, до който човек може да достигне. Като се мъчи, човек мисли за онова, хубавото, до което може да достигне. Какво ще бъде по-нататък, той не знае, но трудът е крайният предел, додето човек може да стигне. По-долу от труда човек не може да стигне. Първо човек ще работи, а след работата ще дойде и до служенето. Ако ти не знаеш как да работиш, не ще знаеш и как да слугуваш. Да служиш на Бога, това е вече зенитът на живота. По-висока точка от служенето няма.

Следователно трудът е зенитът на слизането - в по-долна точка от труда не може да се слезе. Служенето пък е най-високата точка, до която човек може да се качи горе.

И тъй, човек започва първо с процеса на мъчението. Той изучава сега мъчението. Съществата, които живеят в ада, се мъчат. Като говоря за мъчението, някои хора знаят защо се мъчат, а други не знаят. Човек може да се мъчи да извади отнякъде богатство, или да обере някого, или за други някои работи - за много работи може човек да се мъчи. И, след като се измъчи колкото трябва, най-после човек казва: "Разбрах какво нещо е мъчението." Преди да роди, и майката се мъчи. Докога ще се мъчи? Докато роди. Щом роди, започва трудът. Наистина, докато майката роди детето, тя се мъчи. Щом го роди, тя започва да се труди за него. Аз обяснявам този процес така, както съществува в природата. Другояче ние не можем още да говорим за служене. Докато носиш детето в утробата си, ти ще се мъчиш. Докато носиш една идея или едно желание в утробата си, ти ще се мъчиш. Защо? Ти не знаеш дали ще го родиш и къде ще го родиш. Аз взимам термина "раждане" в смисъл на "труд". Кой ще служи после? Само синът може да служи на майка си и на баща си. Служенето е най-високото положение. Следователно, щом един син се труди, той е взел известно положение. Сега и синовете се трудят, но щом един син се труди, аз зная вече, че той се е оженил. Щом една жена се мъчи, аз зная, че тя е бременна, а щом мине мъчението, тя е родила вече и започва да се труди за детето.

По този начин обяснени, нещата стават естествени. Така се вижда съвпадението, което съществува между явленията в природата и тия в живота. Казвате: "Защо трябва човек да се мъчи?" Защото е забременял. "Не искам да се мъча." - Искаш-не искаш, ще бъдеш бременен и ще се мъчиш. И земята не иска да се мъчи, но като дойде орачът, вземе оралото, нахвърля семето, и, ще-не ще, ще се мъчи и тя. Тя не иска семето в себе си, но после му казва: "Хайде, развивай се по-

скоро.” След време семето израства нагоре, ожънат го и земята се освобождава.

Казвам: Не се стремете да се освободите така лесно. Вие искате да избегнете мъчението. При сегашните условия нито мъчението може да се избегне, нито трудът може да се избегне, нито служенето може да се избегне. Това са неща необходими. Помнете това. Това трябва да се забие в ума ви с по 9 гвоздея, по един метър дълги, че никой да не може да ги извади. Ще се мъчиш, а след мъчението ще се трудиш. Идея трябва да има човек. И най-после ще се научиш да служиш. Само така нещата ще се осмислят. Идея трябва да има в тях. Значи мъчението е майката, трудът - бащата, а служенето - синът.

Сега аз ви привеждам една нова терминология, как аз разбирам нещата. За мене нещата са живи. Мъчението е почтената майка, която носи нещо. Трудът е бащата, а синът, това е служенето. Синът казва: “Аз искам да бъда онзи достоен син заради онази майка, която се е мъчила за мене, за онзи баща, който се е трудил за мене.” Тъй щото, щом се мъчите, майка сте, щом се трудите, баща сте и щом служите, син сте. “Ама аз не искам да се мъча.” Не ставай майка тогава. “Ама аз не искам да се трудя.” Не ставай тогава баща. “Ама аз не искам да слугувам.” Не ставай тогава син.

Питам тогава: Ако не си майка, ако не си баща, или ако не си син, какъв ще бъдеш тогава? Едно магаре ще бъдеш. Англичаните казват: ас* - магаре. Те го пишат с буквата “а” и с две “s” накрая. Значи според англичаните магарето е живяло в две вечности, които не е разбрало. Буквата “s” на латински език означава “вечност”. Англичаните са си послужили с тези букви много на място. Буквата “а” пък са я взели от египетските йероглифи. Тази буква означава “бременност”. Значи “аз”-ът означава бременност, човек, който носи дете в утробата си. Всички хора си служат с думата “аз”, само животните не си служат с тази дума. Те нямат това съзнание в себе си за своята личност.

Христос казва: “Излез скоро по улиците и пътищата на града!” Какво означава пътят във физическия живот? Това означава метода на любовта, с който трябва да се работи. Да ходиш в пътя означава да ходиш в пътя на любовта и на мъдростта. Затова и Христос казва: “Аз съм Пътят, Истината и Животът.” В този път се проявява истината и животът. В думата “път” е скрита любовта. Любовта е скрита зад пътя. Оттам трябва да започнем сега. И оттам, всички осакатени, хроми, клосни и слепи хора, това са всички хора с неразбрани идеи. Повикайте всички тия хора на онази любовна вечеря, дето всичко се осмисля. С какво ги е угощавал господарят? Господарят ги е угощавал с плодовете на мъчението, с плодовете на труда и с плодовете на служението. Вие яли ли сте от плода на мъчението? Ако сте яли, блажени сте. Яли ли сте от плода на труда? Ако сте яли, блажени сте. Яли ли сте от плода на служенето? Ако сте яли, блажени сте. Според някои български песни се казва: “Замъчи се Божа майка от Игнажден до Коледа.” Колко дни има от Игнажден до Коледа?

Съвременното човечество е направило едно отклоняване от правия път и време е вече да излезе от това отклоняване, да се върне назад. Ние не сме виновни за това отклоняване, някой е направил това отклоняване. Онези, които имаха грижа за нашето ръководство, те направиха това отклоняване, вследствие на което днес всички хора се намират в една задънена улица. Важното е, че нашият параход е взел едно криво направление и не може да излезе на пристанището. Не сме виновни ние, че капитанът на парахода се е заблудил в пътя си. Както и да е, но както виждате, работите не вървят днес добре. Тази е причината, задето не сме пристигнали на Земята навреме, не сме започнали навреме учението си, не сме проявили навреме любовта си, не сме възпитани както трябва и т.н., вследствие на което нещата не са добре организирани.

Времето е първият господар, но времето трябва да работи в съзнанието. Следователно всяка минута, всяка секунда, всяко нещо трябва да се постави на своето място, и което мислиш, и което

чувствуваш. Англичаните казват: “Времето е пари.” Какво означава това? Времето е господар, който учи хората. Когато този господар те учи, само тогава ти ще мериш времето. И като го мериш, само тогава, като кръчмаря, ще пълниш касата си. Ако даваш без мярка, скоро ще фалираш, но ако даваш с мярка, по 10, 20, 50, 100 и повече грама, всичко онова, което даваш, ще го записваш и ще знаеш какво имаш да взимаш.

Но знайте, че вие сте само чираци на кръчмаря, не сте още кръчмари. Кръчмарят на света е дяволът, а вие сте неговите чираци. Следователно вие функционирате с един капитал, който е в ръцете още на дявола, той е чужд капитал, не е ваш.

Тук аз взимам думата “дявол” в много добър смисъл. Той е търговец, богат човек, милиардер, дошъл на Земята да търгува. Той дава на хората пари назаем, да ядат и да пият, но всичко дава със закон. Той работи със закон. Не е прост човек. Той взима всичко в предплата.

Та, сега и вие мерите, но се самоизлъгвате, мислите, че това, което имате, е ваше. Не е ваше, всичко е на дявола. Не мислете, че като дойде дяволът при вас, ще можете да го излъжете.

Аз разглеждам дявола в съвсем друг смисъл. Той е същество, което работи според законите на природата. Той спазва точно законите на природата. Той е толкова умен, че каквото и да прави, не могат да го хванат в никаква погрешка. Единствената погрешка, в която са го хванали досега, е тази с осъждането на Христа. И затова, когато Христос слезе в ада, дяволът предвиждаше, че тук ще го уловят, и каза: “Защо ми доведохте този тука?” С разпъването на Христа евреите направиха една погрешка, която и до днес още се разчепква, гледа се колко неправди са направили в това отношение. В този смисъл Христос създаде една беля на хората. Като дойде в света, дяволът пита хората: “Вие на кого сте последователи? На Христа ли сте последователи? Значи сте християни? Значи, вие сте последователи на Онзи, Който ми донесе такава голяма беля на

главата." И продължава по-нататък: "Пазете се от този, който ще създаде и създава големи бели."

Това всеки може да го провери. Дяволът се интересува от всеки, който минава за християнин. Като кажеш, че си християнин, дяволът тръгва подир тебе като някой любовник и по няколко пъти на ден ти пише писма. Щом някой стане християнин и реши да върви по Бога, дяволът веднага дохожда при него и започва да му говори: "Ти си много умен човек, гениален, като тебе друг няма. Ти си способен да строиш машини, фабрики, да пишеш хубави философски и научни книги. Ти си голям поет, като тебе втори няма. Ти можеш да постигнеш всичко, но едно не разбирам: защо се ограничаваш с тези вярвания? Отпусни се малко, поживей по-нашироко, да разбереш и да научиш още работи. Пък като дойдеш до хората, не мери точно, не преливай, можеш и малко ексик* да продаваш. Поне един драм можеш да намалиш. Като си учен човек, можеш да оставиш този драм в касичката си." Дяволът ги учи как да пишат своите любовни писма. Така дяволът учи хората, но утре като ги хване, като одере кожата им и започнат да викат, той казва: "Такова говедо, такова магаре като тебе, което не знае как трябва да се живее по Бога, така трябва да му се одере кожата."

Сега, като ви говоря така за дявола, внимавайте да не отидете да му разправите какво говоря за него. Аз говоря в интимен кръг. И това, което говоря, не трябва да излиза от салона. Дяволът не трябва да чува какво лошо се говори за него. Едно само може да му се каже, а именно, че съм казал за него, че дава малко ексик. Само това позволявам да се каже за него, но не и другите работи.

Един ден аз играх роля на апаш. Това беше преди години, когато пътувах в един американски параход. По едно време виждам, един голям майстор апаш се приближава към едно младо момиче, на около 20-21 година, иска да я обере. Той забелязал, че тя има нещо в джобовете си и през всичкото време я следеше. Тя беше в голяма компания, около 100-150 души се разговаряха и апашът я дебнеше.

Като разбрах намеренията му, аз започнах също така да го следя. Щом се приближи до нея, аз го погледна и му махна с пръст. Той ме погледне и започне да мисли: “Навярно и този е някакъв апаш, който също мисли да я обере.” Пак се приближи към момичето, аз пак му махна с пръст. [Той] се отдалечи. Като направи и трети опит и видя, че аз непрекъснато го следя, най-после той се убеди, че и аз съм апаш, но по-голям майстор от него и отстъпи. [Така] аз минах в неговите очи като голям апаш учител. Всъщност аз се явих като ангел-хранител на това младо момиче и го запазих от преследванията на апаша.

Сега приведете този случай и към себе си. Всеки човек представя един параход, в който се явяват такива апаши, с цел да го оберат. Какво трябва да направите? Като видите един от тези апаши, достатъчно е да му махнете с пръста си, за да го отстраните и да го заставите да мисли. В първо време той ще си каже: “Този е по-голям майстор и от мене.”

Закон е: злото в света трябва да се изучава. Злото е едно течение без закон. Значи всеки, който иска да върши престъпления, той живее без закон. По-хубаво е да живее човек без закон, защото и праведните хора казват, че законът е бил преди Христа и до Негово време. Днес всички апаши искат да живеят без закон. Ако е въпрос да се живее без закон, всички хора трябва да живеят без закон. Щом има насилие, трябва да има и закон. Има един закон, който преследва насилието. Ако бях детектив, аз веднага щях да дам разпореждане на моите служители и този апаш в парахода щеше да се намери в затвора. Но той ме взе за по-голям майстор от себе си и се отдалечи. Той си мислеше, че аз му казвам: “Ти остави тази работа на мене, аз ще я свърша по-майсторски.” Така си тълкува човекът.

Сега вие искате достойнството ви да не се накърни в нищо. В какво седи достойнството на човека? Какво правят хората днес? Като сгрешат нещо, те искат да скрият погрешката си. Не, не крийте погрешките си. Изнесете погрешката пред себе си и след това

гледайте да я изправите. Щом покриете една погрешка в себе си, вие се съюзявате със законите на злото. След това вие нищо не можете да очаквате добро. Отде дойде на ума на Адама, като направи първата погрешка, да се скрие? Той се скри зад един храст и когато Господ го извика, той мълча, излъга. Със скриването си той иска да излъже, да прикрие своята грешка.

Сега ще ви приведа един окултен разказ, който не трябва да изнасяте навън. Нека си остане за вас. Когато черният адепт, черният дявол, влязъл при Адам и Ева в рая, той им казал: "Ако ядете от забранения плод, ще ви се дадат такива дрехи, каквито никога не сте виждали. Когато се облечете с тези дрехи, тогава само ще излезете пред Господа. Докато не се облечете в тях, няма да излизате пред Него." Затова, именно, Адам и Ева се скрили зад храстите и когато Господ ги викал, те не се обаждали, чакали да им се донесат тези дрехи, да се облекат с тях и тогава да се явят пред Господа.

Тази приказка за Адам и Ева съответствува на онзи мистичен разказ за един цар, който бил облечен с дрехи, непипани от човешка ръка. Един тъкач се явил пред този цар и му казал, че може да му изтъче такива дрехи, които през цялото време на тъкането да не ги пипне с ръка. Царят се съгласил. Тъкачът искал само да му се даде един стан, на който ще тъче това платно. Царят заповядал да дадат на тъкача стан, целия сребърен, за да започне работата си. Седнал тъкачът в този стан и започнал да тъче плат, непипнат с ръка. Дошъл първият министър да види как се тъче платното. Поглежда, че тъкачът е в стана, и го пита: "Как върви работата? - "Отлично." - "Да, отлично" - казал министърът и си отишъл. След него дошъл вторият министър, погледнал какво се тъче и си отишъл. И той казал, че платното е отлично. Дошъл трети, четвърти министър. Така се изредили всички министри, най-после дошъл и царят. И той казал, че платното е отлично. Като приготвил платното, тъкачът го скроил, ушил от него дрехи на царя и ги занесъл да се облече с тях. Царят съблякъл старите си дрехи и облякъл новите, нехванати с човешка

ръка. Като се облякъл с тези дрехи, той започнал да се обръща на една и на друга страна, и всички се възхищавали от хубавите дрехи на царя. Така облечен, царят излязъл из града да се разходи. Който го видял с тези дрехи, все си казвал: "Колко хубави дрехи има царят." Едно дете, обаче, като видяло царя така облечен, казало: "Царят е гол!" Какво детето казало? - Истината.

Нас ни е страх да говорим истината, вследствие на което изпадаме в заблуждения. И като направим някаква погрешка, не казваме даже пред себе си, че сме направили една погрешка. Търсим начин как да я прикрием. И за да я прикриете, вие си служите с лъжата. По никой начин не употребявайте лъжата. Годината 1937 е добра. Числото 7 е добро, но тя се отличава с едно качество, а именно: бащата е взел тоягата - единицата, и на всеки, който се осмели да си служи с лъжа, той ще приложи тази тояга. Бащата ще си послужи с тупаница. В 1937 година дървото е отпред. И това дърво се отнася главно за лъжата. Каквото престъпление или каквато погрешка и да направи човек, както и да е, все може да мине безнаказано, но що се отнася до лъжата, била тя бялата или черната, няма да се прости.

Лъжата е най-малкото престъпление в света, но тя носи най-големи последствия. Лъжата е най-малкото престъпление, но и най-опасното. Тя създава всички нещастия на хората.

Ще дойде някой и ще ви каже, че ви обича много. Това е преувеличаване на нещата. Това е една лъжа. Не обичаш толкова много. Ще дойде друг да ти казва, че не те обича никак. Това е друга лъжа. Друг пък ще ти каже, че миришеш на благоухание. На какво благоухание ще мирише? Този човек се намазал с нещо и затова мирише. "Какъв си гигант, като планина си станал." Каква ти планина? Едва е два метра висок. Или: "Колко си силен, като Крали Марко." Каква ти сила? Този човек едва може да дигне стотина килограма тежест. "Колко си гениален. Всичко можеш да направиш." Нищо не може да направи този човек. Както виждате, това са все преувеличения, все лъжи. Каквото и да говорите на човека, както и да

го подкупвате, вие не можете да заставите човека да ви обича насила, бил той светия или даже и гениален човек. Днес има хора, които вярват, че могат да се обърнат за съвет към врачки или магьосници, които с магиите си могат да заставят някого да ги обича. Такива магии всеки може да направи. Турете един юлар на един лъв и вие ще го заставите да върви след вас. Но това вече не е любов, не е никаква обич. Това е по задължение. Така и волът върви след вас. Отпред има юлар, а отзад - остен. И след това ще кажете, че този човек ви обича. Не се лъжете.

Единственото нещо, което можете да направите, то е да бъдете носители на любовта. В това седи силата на човека. Силата на човека се изявява в момента, когато любовта започва да се проявява в неговото съзнание. Този момент е свещен. Той не трябва да се изявява навън. Плодът на любовта може да се изявява, но не говорете нищо за самата любов. Аз не говоря още за любовта, но за плода на любовта. Самата любов е нещо свещено. Щом любовта дойде у човека, той трябва да мълчи. За любовта нищо не трябва и не може да се говори. От светлината на твоята любов нека се ползуват хората, но никога не давай самата свещ на хората. - "Че как да не я дам? Човещина е да услужа на хората." - Не, в действителния свят свещта никога не се дава. Окото, това е една свещ, която не може да се даде на никого. Светлината от тази свещ може да се дава в услуга на хората, но самата свещ - никога.

Лесно може да се образува светлина и без да има някаква свещ. Вие знаете, например, как може да се образува светлина в електрическите лампи. Там имаме комплицирана светлина. Щом знаете законите, лесно ще привлечете трептенията на светлината и ще образувате желаната светлина. Както можете да получите светлина от мазнините на свещите, които се прекарват през фитила на свещта, така можете да имате светлина и без масти, и без всякакъв фитил.

Този опит можете да направите и със себе си. Ако човек може да дойде до вътрешна абсолютна хармония между своя ум, своето сърце и своята воля, той вечер може да отделя от себе си светлина, с която да си служи като със свещ. Обаче за това се изисква живот без никакви противоречия. Ако се оставите на такава хармонична мисъл, вие ще можете да пътувате вечер, в най-тъмната нощ, като че сте със свещ. Такава светлина ще имате пред себе си.

Вие сте имали ред опитности в това отношение. Ученик решава една задача, но не може да я реши и казва: "Тъмно ми е в съзнанието, тъмно ми е в ума, не мога да реша задачата." Като мисли известно време върху нея, изведнъж някаква светлина блесне в ума му, и той веднага решава задачата си. Значи в умствения му свят е блеснала някаква светлина. В живота си човек се мъчи, докато дойде някаква светлина. Щом известна светлина блесне в ума му, и той решава въпросите, които по-рано са били за него тъмни.

Знанието е светлина. Дето има знание, там има и светлина. Всички трябва да бъдете проводници на знанието. Всички трябва да имате това знание, тази светлина. Тогава животът ви ще се уреди лесно. Тогава вие можете да отидете при най-големия скъперник и да отворите сърцето му. Вие го мислите за скъперник по единствената причина, че сърцето му е заложено. Мъчите се, мъчите се, но не можете да отворите сърцето му. Обаче ако отидете с малко масло и намажете ключа му, сърцето му веднага ще се отвори и той ще бъде готов да ви даде колкото искате или от колкото се нуждаете. Защо? Защото сте отворили касата му.

"Излез на улиците и пътищата и покани хромите, клосните, слепите." Та, сега всеки от вас трябва да излезе на пътя и да покани хромите, клосните, слепите, и още място ще има. Идете и по къщите, извикайте всички хора, нека дойдат да напълнят дома.

Сега вие искате нещо съвършено. В какво седи съвършената култура? Съвършената култура вече се ползува от онези опити, които са правили в миналото. Много култури са минали, хиляди и

милиарди хора са живели на Земята и от техните блага днес се ползувате. Ако река да ви разправям как се е създала Земята, небето, Слънцето, това ще бъде цяла история, цял роман. Има много описания по това, но онези, които са създали Земята и небето, с всички светила по него, те сами знаят каква е била идеята им за създаване на Слънцето, за пример. Те сами знаят каква идея са имали, за да заставят Земята да се върти около себе си и около Слънцето. Слънцето върви по свой начертан път и около друго едно слънце. За да обиколи своя път, около своя център, на Слънцето са нужни около [20] милиона години. На това основание казваме, че 100 милиона години се равняват на 5 слънчеви години. Значи когато човек живее 100 милиона години на Земята, той е едва петгодишно дете на Слънцето. Човек може да бъде на Земята 100 милиона години, а на Слънцето е едва едно петгодишно дете.

Сега светът се намира в едно преходно положение. Тази е основната мисъл, която сега, при противоречията, които хората преживяват, трябва да залегне в умовете им. Съвременното човечество се намира в четвъртия период. То се намира в тъй наречената духовна зима на човечеството, която ще трае 3 месеца. За тази зима вие трябва да имате дебели дрехи. През тази зима ще има голям студ - 10, 20, 30, [50], 100, а някъде - близо 270 градуса под нулата. Учените казват, че под студ 270 градуса никакъв живот не може да функционира. При този студ всички микроби спират своя живот, а остават само ония микроби, които могат да съществуват при 25 милиона градуса топлина. Това е твърдение, което не е доказано. То може да се докаже математически. При 25 милиона градуса топлина може да има отличен живот.

Това е невероятно, но същото се констатира и по отношение на електрическите вълни. Доказано е във физиката, че ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 2000 волта, човек умира. Защо? Защото частите на този ток са толкова едри, че като минават през тъканите на човешкия организъм, те коренно го

разрушават и той умира. Обаче ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 20-30, 50-100 хиляди волта, той не само че не разрушава тъканите, но дори подмладява целия организъм. И в края на краищата, вместо да умре, човек се напълно прережда, подмладява. Даже и най-заразителните болести изчезват от този силен ток. Изобщо, тялото се съвършено пречиства. Причината на това въздействие на силния ток се дължи на това, че частиците му са извънредно малки, вследствие на което не разрушават тъканите на организма.

За в бъдеще хората ще се подмладяват с помощта на електричество. Човекът, който иска да се подмлади, ще седне на една площ, през която ще прекарват силен волтаж: до 10 милиона, и когато стане от площта, той ще бъде като малко дете. Пълно ретуширане ще стане. Тогава няма да има умрели. Като поставят един умрял на такава площ, той веднага ще се възстанови. Обаче само праведните ще се ползуват от привилегията да ги турят на такъв диск. Само онези от вас, които са издържали изпита си като ученици, ще имат право да седнат на този диск. Който не е издържал изпита си, не може да се повърти на този диск.

Сега някои от вас, по стар навик, казват: "Всичко това вярно ли е?" Ами това, което вие поддържате, вярно ли е? Така, както сега мислите, вярно ли е това? Така, както сега вие живеете, право ли е това? Аз да отговоря вместо вас: не е вярно. Да ви кажа защо не е вярно. Вие казвате: "Аз ще умра." Защо ще умреш? Защото грешиш. Само онзи умира, който греши. Каква наука има в умирането? Никаква наука няма в смъртта. Ако в смъртта подразбирате, че като умрете, ще възкръснете, тогава сте прави. Но ако дяволът ви накара да се самоубиете, за да възкръснете, тогава не сте прави. Ще се убиете, но какво ще правите, ако не възкръснете? Знаете ли колко хиляди години са нужни на самоубилия се, за да дойде отново на Земята? Той трябва с години да се върти около Земята, докато намери врата, през която да мине. И най-после той ще намери някоя майка от низко

развитие, която ще го подеме нагоре, която ще го извади от дълбочините на ада.

Адът е място на изостанали в развитието си души, които не могат да се въплътят на Земята. Адът е място на безработица. Там юргани, удобства нямат. И там им дават по малко работа, за която на 10 деня едва се пада по едно малко парче хляб. Там всички живеят спартански. Като се откопчае някой от ада и дойде на Земята, казва: "Това е рай. Тук има хляб, има работа - това е цял рай." И ако някой се опита да застави този човек да греши, той веднага казва: "Ти бивал ли си в ада, да знаеш какво нещо е животът там? Там едва на 10 деня дават по малко хляб. Там няма ядене, няма дрехи, нищо няма."

Сега, като ви описвам какво представя адът, не е нужно да ви го описвам много, защото достатъчно е да ви заведа в Лондон или в Чикаго, в някои квартали, там да видите същинския ад. Адът съществува на Земята. И всеки може да види този ад и да има ясна представа за него.

Сега да се върнем към красивата страна на живота. Според мене злото, грехът в света, това са неща случайни, неща вметнати. То е както някои търговци продават фалшива стока за истинска. Един търговец разправяше една своя опитност, която му струвала 20 000 лева. Идва при него един арменец и му предлага една торба, пълна с някакви диаманти, и му казва: "Видиш ли, тази торба е пълна с диаманти. Продавам ти я само за 20 000 лева." Търговецът погледнал в торбата и си помислил, че това е някакъв особен оказион, от който не трябва да се отказва. Веднага дава на арменеца исканите 20 000 лева. Като си отишъл арменецът, търговецът започнал да ги разглежда внимателно и с голяма скръб констатирал, че тия диаманти не били нищо друго освен обикновени стъкълца.

Всеки от вас носи по една такава торба, мисли, че е пълна с диаманти, а се оказва, че това са обикновени стъкълца. Същественото на живота не е в стъкълцата, но в истинските диаманти, които рядко се срещат. И като не могат да Го намерят, всички питат къде е Господ.

Господ не е нещо физическо, което може да се намери по физически начин. Когато у човека изчезнат всякакви смущения, всякакви болести, страдания, сиромашия, нещастия, това показва, че любовта го е посетила. Този човек е дошъл вече до любовта. Като дойде любовта, човек непременно ще я почувствува. Като мине токът на любовта през човека, в него няма да остане нищо болезнено. "Как така?" Това може да се докаже. Без любовта човек се намира на едно високо планинско място, на един чукар. Там няма храна, нищо няма, човек ходи гладен. С любовта той се намира в една долина, дето има води, ручейчета, плодове и разни видове храни, там и храните, и водите, и светлината се събират. Всичко се събира в долината.

Следователно, когато в християнството се говори за смирение, това подразбира да слезете от високите чукари на вашия егоизъм, от вашата гордост, и да отидете в долината на любовта, дето се намират всички райски плодове, всички извори на живота, дето е пълното изобилие. На чукарите горе никой не може да ви види, но като слезете в долината на любовта, дето живеят всички хора, там всички ще ви видят и отдето минете, все целувки ще ви дадат.

Мнозина мислят, че е грешно да целунат някого. Има целувки и целувки, разлика трябва да прави човек. Един негър в Америка срещнал една богата американка и в тъмнината той си позволил да я целуне. Като не знаела, че този е негър, тя си помислила, че някой красавец бил се осмелил да я целуне и доволна от него, тя се хванала под ръка и започнали да се разхождат из тъмните алеи. Като дошли до една електрическа лампа, тя видяла, че въображаемият красавец бил негър. Веднага тя извикала стражар, оплакала се за наглостта му и този негър бил осъден да плати глоба от 10 000 долара, сума, равна на около 1 милион наши пари. Тази е една от най-скъпите целувки, които е могъл човек да даде. Ще кажете: "Как може този негър да се осмели да целуне една американка?" Ами, когато дяволът понякога ви застави да извършите едно престъпление, това не е ли целувката му? Как приемате дяволът да ви целува?

Когато в човека се зароди едно низше желание, това не е нищо друго освен целувката на дявола. Когато в човека се зароди едно възвишено желание, това не е нищо друго освен целувката на ангела. Тъй щото, при всяка добра мисъл, при всяко добро чувство или добра постъпка от страна на човека казваме, че някой ангел го е целунал. А всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство или всяко лошо действие, това не е нищо друго освен целувката на дявола. Когато казвам, че дяволът е целунал човека, той ще каже, че не го е видял. Може да не го е видял. Но е получил целувката му. Всяко престъпление се дължи на целувката на дявола. И всяко добро дело се дължи на целувката на ангела.

"Иди да повикаш всички сакати, клосни, хроми, слепи", които дяволът е целунал, за да приемат Божието благословение - благословението на любовта - и да станат хора. Та, когато поканите някой свой брат на угощение у дома си, не трябва само да му дадете да яде, но ще го прегърнете, ще го целунете, та като излезе от дома ви, да помни, че сте го целунали, че сте му дали нещо от благословението на любовта. Той не трябва да се оплаква, че никой досега не го е целунал. Така трябва да правите и вие през тази година. Ще дадете едно угощение на хроми, на клосни, на сакати, на слепи, но ще ги прегърнете и целунете, та като излязат от дома ви, да кажат: "Целунаха ме."

И тъй, пожелавам доброто на новата година и на Онзи Баща, Който иде с нея заедно. Бащата говори на своите синове и дъщери: "Нека всички опитат Моето благословение, Моята целувка, а не Моята тояга, защото всички сте достатъчно бити."

И тъй, желая ви да имате Божественото целуване на ангелите, на добрите хора, а не тоягата на лошите хора. Тоягата не може да донесе нищо, а целувката всичко може да донесе. Целувката е вратата, пътят на любовта, през която може да се влезе. В това седи спасението. Всинца трябва да минем през тази врата.

"Благословен Господ Бог наш"

(Допълнителни обяснения от Учителя за смисъла на целувката:)

Под думата “целувка” аз разбирам да обгърнете човека със своята светла мисъл. Както Слънцето всяка сутрин обгръща човека със своята светлина, така и човек може да обгърне човека със своята светла мисъл. Това е истинската целувка. А не е въпрос до физическа целувка, както мнозина я разбират. Целувката трябва да се разбира в широк смисъл, да не изпадне човек в съблазън. Ако ти можеш да обгърнеш човека със своята възвишена светла мисъл, както Слънцето го обгръща със своята светлина и топлина, по-добра целувка от тази не може да съществува.

“Добрата молитва”

5-а неделна беседа, държана от Учителя на 3.I.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СВЕТЪТ НА ДУХА, НА ДУШАТА, НА УМА И НА СЪРЦЕТО

"В начало бе Словото"

Ще прочета част от 11-а глава от Евангелието на Иоана.

"Духът Божи"

Сега ще бъда кратък, понеже времето е студено. Мнозина казват, че отрицателната страна на живота няма смисъл. И затова те казват: "Аз не искам да бъда виден, не искам да бъда невежа, не искам да бъда болен" и т.н. При това болните хора са условие да могат лекарите да се прославят. Ако Лазар не беше умрял и Христос нямаше да се прослави. От 2000 години насам още се говори за това, което Христос е направил с Лазара. И Христос познава този факт, затова казва: "Добре, че не бях при Лазара, за да може Бог да се прослави. Това е за славата Божия." Това е за слава Божия, за онези, които могат да направят нещо, които могат да превърнат лошите условия в добри. Ако имаш знания, това е едно условие вече. Но човек мъчно може да познае при какви условия живее. Човек винаги крие своите недостатъци, своите погрешки. Той крие недостатъците си съзнателно и изнася своите добри черти. Това е свойство на всички органически същества. И за да се яви някакъв недъг у човека, за това се изискват специални условия, извънредни условия.

Сега ще ви приведа един анекдот, който е станал някъде, дали в България, в Англия, в Америка, или другаде някъде не е важно, все е станал някъде. Един млад момък, който имал черни очи, се оженва за една млада мома със сини очи. Те живеели много добре, без да си знаят недостатъците. Една вечер били на представление и след това се отбили в един локал да пийнат нещо разхладително, някакво питие. Върнали се у дома си доста уморени. Загасват лампата и лягат да

спят. Но за учудване, като стават сутринта, той вижда, че окото на неговата възлюбена станало черно. Едното било синьо, а другото станало черно. И тя видяла, че едното око на възлюбения є станало синьо, а другото черно, както си било. Той се почудил на това и запитал възлюбената си да не би да се е ударила някъде. И тя го запитала да не би да се е ударил някъде, че окото му да се е изменило. А то какво станало: всеки от тях имал по едно изкуствено око и на сутринта, в бързането си, всеки гледал да тури по-скоро изкуственото си око, да не го забележи другия, но в бързината си те разменили очите си и по този начин недостатъците им се открили.

И тъй, когато една наша погрешка или един наш недостатък се пренесе в другите хора, само тогава ние го виждаме. Само когато синьото око отиде на мястото на черното, и черното - на мястото на синьото, само тогава ние виждаме погрешките си. Сега, като видят, че са разменили очите си, хората ще кажат: "Не е трябвало толкова да бързаме." Не, не е въпросът там. Важно е, че човек не трябва да има изкуствено око. Аз не се спирам върху факта, че единият по погрешка турил синьото око вместо черно, а другият - черното око вместо синьо. Важно е, че човек не трябва да носи изкуствено око. Човек не трябва да изважда естественото си око - нищо повече.

Следователно [при] сегашните условия, при които хората живеят, всеки носи по едно чуждо око; всеки носи по едно чуждо ухо; всеки носи по една чужда ръка; всеки носи по един чужд крак. Какви са тези хора, които носят по един чужд крак или една чужда ръка? Ще ги наречете ли герои? Можете ли да изпратите тези хора на бойното поле? Или можете ли да ги изпратите да инспектират нещо с чуждото око? Не можете. Такива хора не стават за никаква работа.

Сега желая ви да прегледате краката си, да видите дали са чужди или не. Желая ви да прегледате ръцете си, очите си, ушите си, да видите дали са чужди или не. Това е съществeното за човека. А другите работи ще ги оставим настрана. Ако можете да направите това, вие ще станете един виден човек. И тогава, всеки един човек,

който може да намери една своя погрешка или един свой недостатък и може да го признае от сърцето си, от душата си, от ума си и от силата си, в него се зараждат възможности, както в морските звезди, на мястото на изкуствения крак да дойде вашият, на мястото на изкуствената ръка да дойде вашата, на мястото на изкуственото око или ухо да дойде вашето естествено. На такъв човек и самата природа ще съдействува. Това значи да има човек знание. Това знание ще дойде. Но кога?

Някой казва: "Защо трябва да се разкайвам?" Или: "Защо трябва да се изповядвам?" Според мен истинска изповед не е онази, която нищо не придава на човека. При такава изповед и 20 пъти на ден да се изповяда човек, той нищо няма да придобие. Истинска изповед е онази, при която, като се изповяда човек, окото му да се върне на място, ръката му да се върне на място, [ухото] му да се върне на място, [кракът] му да се върне на място. Всичко да му тръгне напред. Това значи да се изповяда човек. Такава изповед е на мястото си. Следователно всяка изповед, която не възвръща на човека онова, което той е изгубил, е една самоизмама, едно замаскиране, което нищо не допринася, нищо не ползува човека.

Казвам: Нещата в света трябва да се осмислят. Ние трябва да изучаваме света, в който живеем. Едни искат да докажат, че светът е много красив; други искат да докажат, че светът е много лош. Ние се спираме върху едно, а именно: съществата, които живеят в този свят, прогресират много бавно. Изобщо, животът прогресира с големи мъчнотии. Знаете ли, за пример, че една птица, докато се е научила да хвърка, докато се е превърнала в птица, през какви ли не изпитания, мъчнотии и борби е минала през хилядите поколения? Първоначално тя не е била птица. Тя е била риба и от големи мъчнотии, от големи страдания най-после тя се е превърнала на птица и започнала да хвърка. Като риба тя е минала през такива мъчнотии, през каквито човечеството не може да си представи. После, и конят, за да се научи да бяга, и той е минал през големи мъчнотии,

през големи изпитания. Той не е добил това изкуство изведнъж. От голям зор е научил той бягането. Никой не му е плащал за това изкуство. Днес на хората се плаща за изкуствата, които притежават, и за това правят ред упражнения. За пример на боксьорите се плаща. Един боксьор, като се боксира, за една вечер може да получи 10-20 000 долара. Това са 2 милиона лева български пари. Не струва ли човек да разбие носа на някого, или той да разбие неговия нос, за да получи на една вечер 20 000 долара или 2 милиона български левове? Струва си. Обаче на коня никой не плаща за неговото изкуство да бяга. Като се е видял в зор, той си казал: "Трябва да се бяга." И така е научил науката на бягането. И сега този кон минава за атлет. Като го вземат, казват: "Добър кон, добър беглец е този кон." И човек също се е научил да мисли от голям зор. Някой баща казва на сина си: "Ти трябва да мислиш." Според мене майката трябва да каже на сина си: "Синко, желая ти да те гонят, да се научиш да мислиш." Така да ви гонят, че никой да не може да ви избави от това, което ще ви дойде до главата. Тогава само ще се научите да мислите както трябва.

Сега аз ще направя едно малко възражение, защото вие искате да ви избавят от онова, от което няма нужда да ви избавят. За пример вас ви е страх да умрете, а това ще ви дойде до главата. Ето, като проследим човешката история от времето на Адама досега, колкото много години да е живял човек на Земята, в края на краищата, все е умрял. И Адам, който живя 900 години, пак умря. След като съгреши човек, смъртта неизбежно ще дойде. От времето на Адама годините на живота постепенно се намалявали, докато днес човек може да умре още в първата година след раждането или във втората, третата, четвъртата и т. н. Аз не вярвам, че [сред] онези от вас, които днес ме слушате, може да се намери един, който да преживее над 120 години. На когото и да е от вас, давам най-много 120 години живот. И след това той непременно ще умре.

Къде ще отидете след смъртта си? Сега ред философи ще доказват, че има онзи свят. Къде е онзи свят? Ще доказват, че онзи

свят се намирал на еди-кое си място. Те доказват, че след смъртта си човек няма да има физическо сърце, няма да има физически дробове, физически очи, уши, и при това положение, той пак трябва да живее. И при всички тези отрицания, той пак трябва да живее някъде в другия свят. Те доказват, че има друг свят, в който живеят разумни същества.

Такъв пример имаме във времето на Христа. Учениците Христови видяха как Христос се възнесе някъде пред очите им, възнесе се някъде горе. Те Го видяха, как Той се възнесе някъде перпендикулярно, нагоре. Така хората си представят онзи свят някъде нагоре. Но досега никой не е открил къде е този свят. Те казват, че съществува онзи свят, но къде е, не знаят. Между този свят и онзи свят горе има известно отношение. Този свят е на болните хора, а онзи свят е на здравите.

И тогава аз правя паралел между двата свята. Понякога ме питат къде е онзи свят. Казвам: Хващат те разбойници, връзват те с въже и те обират - това е този свят. Дохождат после твоите приятели, развързват те, освобождават те, връщат ти парите - това е онзи свят. Следователно онзи свят, това са онези наши приятели, които ни освобождават. Онзи свят са приятелите ни, които ни носят свобода. Те носят свобода на хората. Този свят е свят на ограничения, а онзи свят - свят на свобода. Докато живеете на Земята, в този свят, вие ще претърпите хиляди промени: косите ви ще побелеят, зъбите ви ще окапят, ще остареете, ще се прегърбите и в края на краищата ще умрете. В онзи свят като влезете, там ще намерите вашите приятели, които ще ви освободят от всички ограничения.

Кой е първият приятел, когото познавате? Първият приятел, когото познавате, това е вашият дух. Вторият ваш приятел, когото познавате, това е вашият ум. Третият ваш приятел, когото познавате, това е вашата душа. И четвъртият ваш приятел, когото познавате, е вашето сърце. Следователно когато тези ваши четири мощни приятели дойдат и ви освободят, вие сте влезли вече в онзи свят. Това

е онзи свят, на който вие трябва да разчитате. В света на вашия дух, в света на вашия ум, в света на вашата душа живее това, което хората наричат “безсмъртието”, т.е. това което не умира. Там живее Бог и всички живеят в Бога. А какво представя този свят? Този свят, т.е. тукашният свят, е свят на отрицания. Мислиш лошо - ти си в този свят. Започваш да мислиш добро - ти си в онзи свят. Разболееш се - ти си в този свят. Оздравееш ли, ти си в онзи свят. Физическият свят ние го наричаме “греховния” свят. Физическият свят е този, в който стават и ще стават ред промени. Докато имаш това физическо тяло, ти си изложен на най-големи опасности. За да избегнеш тия опасности, ти трябва да бъдеш много умен. Като говоря на някой човек, който живее в този свят, ще му кажа: Слушай, приятелю, така както живееш, ти ще изгубиш очите си, ушите си, ръцете си, краката си - трябва да бъдеш внимателен. Отиваш на разходка, качваш се на планината - трябва да бъдеш внимателен, защото всичко може да стане с тебе. Пази се. Отиваш при някой прокажен - ако не си внимателен и не знаеш как да се пазиш, проказата може да дойде у тебе. Всички болести, физически и духовни, се предават от човек на човек, понеже сме скачени съдове. Болестите минават в хората по един магически начин.

В Америка, в една област, имало един виден евангелски епископ, който имал в областта си, в своя район, около 400 души проповедници. Този епископ имал обичай да държи главата си малко наклонена наляво. Всички проповедници от тази област подражавали на епископа, всички държали главата си наклонена наляво. Че някой човек може да е смахнат. Коя е причината за това? Трябва ли всички хора да му подражават? Някой човек накуцва малко и другите около него накуцват. Някой е болен и другите около него са болни. Без да подозира даже, без да съзнава, човек подражава понякога на своите ближни. Ще кажете, че той е епископ, голям човек. И без да е голям, човек може да предаде своите пороци на други хора. Пороците на майката и на бащата се предават на децата им чрез кръвта.

Следователно докато живеете в този свят, има ред условия да се предадат недъзите на този свят и вие да ги приемете. Щом живеете на онзи свят, ще има възможност да приемете дарбите и добродетелите на онзи свят. Две мнения по този въпрос няма. И няма какво да ме убеждавате. По това аз имам една голяма статистика. В това направление нито един учен на XIX век не е направил такива подробни изследвания, каквито аз съм направил. Аз съм първият учен през този век, който е изследвал този въпрос подробно. Колкото и да са подробни моите изследвания, те пак не са нещо особено и те остават за мене. Обаче аз съм дошъл до верни заключения и казвам: Ако бутнеш един кон, кон ще станеш; ако бутнеш един бръмбар, бръмбар ще станеш. Ако бутнеш един музикант, музикант ще станеш. Ако бутнеш само един [светия], [светия] ще станеш. И затова казвам: Всичко в света става само от пипане, от докосване до него. Ако бутнеш пари, пари ще станеш; ако бутнеш водата, вода ще станеш; ако бутнеш земята, земя ще станеш; ако бутнеш дървото, дърво ще станеш. Каквото бутнеш, това ще станеш. Значи опасна работа е да буташ.

Сега вие ще ме питате фигуративно ли говоря. Както и да го вземете, все е вярно. Не бутайте! Ако бутате огън, бутайте го с дълъг дилаф, дилафът да го бута, а вие да не го бутате. Понякога хората постъпват много хитро. Двама американци, пострадали още от междуособиците в американските области, останали сакати, единият имал крака, нямал ръце; другият имал ръце, нямал крака. Решили двамата да отидат да крадат. Къщата, в която живеели, имала хубави ябълки. Дощяло им се да си хапнат, но поради нямане на пари да си купят, те решили да откраднат от ябълката, която била в техния двор. Те решили да си откраднат ябълки, но какво да направят? Най-после им дошло наум да направят следното: този, който няма ръце, а има само крака, да носи на гърба си онзи, който има ръце, а няма крака. В това положение те дошли до ябълката и си набрали колкото искали. В това време полицията ги хваща и ги завежда в участъка. Както

навсякъде, така и тук, американците са щедри - завело се дело. Съдията извиква обвиняемите и ги пита как са направили кражбата. Онзи, който нямал крака, казал: “Аз не съм крал, защото както виждате, не мога да отида до ябълката.” Другият, който нямал ръце, казал: “И аз не съм крал, защото не мога да късам ябълки.” Тогава съдията казал: “Поставете ги един върху друг: който няма крака, турете го върху онзи, който има крака и вижте, че при това положение те могат взаимно да извършат кражбата.” След това той ги запитал защо не са искали от господаря на градината да им откъсне няколко ябълки, но трябвало да отиват сами да крадат. След това той се обърнал към господаря на градината и му казал: “Ако ти си човек, а не магаре, прости на тия двама хора, които са отишли без твое позволение да си откъснат няколко ябълки.” Това значи: “Ако имаш човещина, прости на тия хора; ако не им простиш, магаре си.” След това господарят на градината искал извинение от двамата души и им казал: “Братя, ще ме извините, че ви дадох под съд. Вие от зор сте отишли до ябълката. Тези ябълки, за които ви дадох под съд, не са мои. Аз влизам в положението ви и искам извинение.” От този момент той всяка година изпращал слугата си при тях от време на време да им донася ябълки и круши от [неговата] градина. По този начин те станали приятели.

Така трябва да постъпват и съвременните хора помежду си. Като дойдат до съдията, той трябва да реши право, но после трябва да каже на обвинителя: “Ако си човек, прости им. Ако си магаре, няма да им простиш.” И като се простят, той ще им каже: “Хайде сега да си вървите.”

Ще кажете: “Аз магаре ли съм?” Понякога е за предпочитане да бъдеш магаре, отколкото човек. Ако вземете първичната форма на магарето, тя не е била такава, каквато е днешната. Слабостта на магарето е добре представена в една от приказките. След грехопадането един мъдър цар извикал всички животни при себе си да им даде известни наставления как да живеят, за да не грешат, да не

спрат своята еволюция и да не се лишат от възможността да развиват своя език. Събрали се всички животни. Конят, със своята порода, и магарето тръгнали заедно. По пътя конят казал на магарето: “Слушай, ти имаш една слабост. Гледай да не проявиш тази слабост пред царя, че да ме засрамиш. Като останеш насаме, можеш да я проявиш, но пред царя пази се да не се изложиш, да не изложиш и целия наш род.” - “Бъди спокоен, аз си зная работата.” Като стигнало пред царя, магарето отворило устата си и започнало с всичка сила да реве. Царят се усмихнал и казал: “Ти ще бъдеш добър образец за всички ония, които ще проповядват новите учения в света.” Конят дошъл после при магарето и му казал: “Какво направи? Нали ти казах да не проявяваш своята слабост.” - “Че ако аз на царя, на такъв умен човек, не покажа изкуството си, да го оцени, на тебе ли ще го покажа? Ти си кон, нищо не разбираш от това изкуство.”

Сега аз давам друго тълкуване на приказката. Не е лошо, че магарето реве. Слабата страна на магарето не е в рева му, но в неговото ядене. Що се отнася до пиенето на вода, магарето пие всякога най-чиста, най-хубава вода. Дойде ли до яденето, то не прави избор, не обръща внимание - каквото му попадне, всичко яде. Друга една слаба страна на магарето е, че то всякога обича да води. Дето и да го турите, то иска да бъде на първо място, да води: камили ли ще води, овце ли ще води, все то да бъде на първо място. В това отношение то представя образец на самосъзнание. То иска всякога и всички да води. То не пуща нито една овца, нито една камила да върви пред него. Това са отрицателните страни на магарето.

Всякога отрицателните страни, било на животните, било на хората, са по-силни от положителните. Лошите навици, които човек има, са по-силни от добрите. В това отношение можете да направите един опит. Винаги силата да теглиш към себе си е по-голяма, отколкото когато тласкаш някого. Когато човек дяла нещо, ръката му е по-силна, когато прави движение навътре. Но когато движението е навън, ръката му е по-слаба. Когато човек иска да раздава нещо, той

всякога ще раздава по начина, по който е взел. Някой иска да бъде по-щедър в раздаването, отколкото във взимането. Никой не може да бъде толкова щедър в раздаването. Всякога във взимането е по-щедър. Законът е такъв. Все таки вие трябва да се научите да давате. Ако не си давал, не можеш и да взимаш. Ако не си взимал, не можеш и да даваш. Не е лошо, че взимаш и даваш.

Доброто не е в даването и злото не е във взимането. Доброто седи в правилната обмяна. И злото седи в неправилната обмяна. Когато постоянно взимаш, а нищо не даваш, това е зло. Когато постоянно даваш, а нищо не взимаш, това е добро. Тогава човек е съвършено чист. Ако в тебе от една страна се влива и ти постоянно даваш, твоето даване ще бъде чисто. Но ако постоянно взимаш, а нищо не даваш, това не е Божествено. И тогава ти не можеш да бъдеш чист. Значи изправянето на света стои в правилното даване.

Вие още не сте се научили съзнателно да давате. Как се учат хората да дават? Само чрез голямо насилие природата учи хората да дават. Казвате, че свободно трябва да давате. В природата няма никаква свобода. Ако мислите, че в природата има свобода, вие се лъжете. В природата има такъв гнет, такова насилие, каквото вие даже не сте сънували. Често съм наблюдавал как някой поет седне всред зелената, росна трева, и започва да пише своите стихове. Той се възхищава от тревата, от росата, от мушиците и растенията около себе си, а не вижда това голямо насилие, което съществува на всяка крачка около него. Той не вижда как насекомите се изтребват едни други. Той не вижда как паразитни растения живеят на гърба и на труда на други. Всичко това минава и заминава покрай него, той не го вижда, а възпява това, което почти не съществува. Той пише: “Хубав е този свят. Божествен е светът.”

Наистина, съществува един Божествен свят, но той не е тук. Божественото не се заключава във взимането, но в даването. Срещам един човек, който носи тази кокошка. За да го позная, аз го питам: “Къде носиш тази хубава кокошка? Тя е добра порода.” - “Нося я у

дома си, ще я пусна в курника.” Щом ми каже това, аз зная вече какъв е този човек и какво мисли да прави. Срещам друг човек, който пак носи кокошка в ръцете си. - “Къде носиш тази кокошка?” - “Нося я у нас. Извън двора си имаме една хубава полянка, ще я пусна там да се разхожда.” За този човек аз имам вече особено мнение. Той има добри отношения към животните.

Докато човек поддържа културата на курника, от него нищо не може да излезе. Който поддържа културата на свободата, да поддържа животните и да дава, от него може да излезе нещо. Когато ти вземеш една кокошка и я пуснеш на полянката свободно да се разхожда, ти служиш на Божественото. Това е истинска култура. Всякога, когато даваме възможност на малките същества да се развиват, това е Божественото. Всякога, когато поддържаме едно животно за себе си, това е човешкото.

Казваме, че Бог е направил света така. Не, този свят, който виждаме днес така направен, това са наши нововъведения. Нима тези дрехи, които аз и вие носим, са Божествени? Не, те са човешки. Нима вашите обуща са Божествени? Нима лицето, което носите, е Божествено? Нима очите, които носите, са Божествени? Нима ушите, които носите, са Божествени? Материята е Божествена, но формата, която носите, не е Божествена. Сега аз няма да кажа нищо за вас, но един ден, като умрете, ако ми дадат вашия череп, аз мога напълно да се произнеса за вас, да кажа какви сте били. Каквото ви кажа тогава, вие ще ме слушате много добре, а сега сте заинтересувани. Сега не искам да спъна еволюцията ви.

Има една малка приказка за Настрадин Ходжа, който, като живял известно време между източните народи, които минават за философи, научил много нещо за хората. Главно той научил, че хората не обичат да плащат. Един ден той взел една голяма пила и отишъл пред къщата на един богаташ, спрял се пред кофара на вратата му и започнал усилено да пили. Минава един познат и го запитал: “Какво правиш тук, Настрадин Ходжа?” - “Свиря на

кеманй*." - "Ами защо не се чува гласа на кемането?" - "Утре ще се чуе." Тъй щото, когато Настрадин Ходжа дойде със своята пила да свири на вашия ключ като с кеманй, вие трябва да бъдете там и при това, трябва да бъдете толкова благородни, да турите нещо в джоба на Настрадин Ходжа, за да не излезе гласът на онова, на което той е свирил.

Сега мнозина се запитват: "Какво е говорил Христос?" Тия неща е говорил Христос: "Научете се да мислите право, както Бог мисли. Научете се да чувствувате и да обичате, както Бог обича. И научете се да работите така, както Бог работи." Това значи: Научете се да упражнявате вашата воля, както Бог упражнява Своята воля за добро. Това е ядката на Христовото учение.

Сега всеки от вас може да развие тази тема. Обаче всеки се спира и казва: "Да имам силата на Христа, да повдигам мъртви." За да дойдете до това положение, всеки от вас тряб-

* кеманй (от пер.-тур.) - остар. цигулка.

ва да направи първо един опит със себе си. Ако сам не може да направи този опит, нека каже на Господа така: "Господи, нека умра като Лазара. Ти ела после да ме съживиш."

В това отношение ние имаме много примери из целия свят. В миналия век в Германия се е случило следното нещо. Едно младо момиче, на около 16-17 години, се разболяло и умряло. В тази местност имало по това време един човек, който имал сила да съживява умрели хора. Извикали го в това семейство. Той влязъл в стаята на умрялото момиче и като погледнал към него, казал: "Късно сте ме повикали." Тръгнал да си отива, но някакъв вътрешен глас, някакво внушение му подсказало да се върне. Той се върнал при момичето, което след половин час се съживило. Близките на това момиче останали крайно признателни за това съживяване.

Казвам: Всяка нова идея, която влиза в човешката душа, или Божественото в човека, е в сила да възкреси умрелия. Ще кажете: "Как става това нещо? Как се придобива това изкуство или тази дарба?"

Понеже аз нямам желание да се прославям, а вие имате желание да се прославите, сега ще ви кажа как можете да направите това нещо. Когато видите, че някой умиращ се готви да замине за онзи свят, постарайте се да му внушите една Божествена идея. Ако той възприеме тази идея и започне да живее с нея, няма да умре. Не може ли да я възприеме, той непременно ще умре. Всички хора умират по единствената [причина], че не остава нито една идея в тях, която е Божествена. Всеки човек, който няма в себе си нито една Божествена идея, той непременно трябва да умре, да замине за онзи свят.

За да помогнат на някой болен, който е определен да замине за онзи свят, сегашните лекари са се домогнали до един нов начин, който се състои във вкарване на кръв в артериите на този болен. Тази кръв се взима от някой здрав, силен човек. Тази кръв е в състояние да съживи болния. Обаче ако лекарите допуснат някаква малка погрешка по отношение на този, на когото правят операция, той непременно ще умре.

Казвам: Изкуство е да се внесе кръв във физическото тяло на човека. Изкуство е да се внесе едно Божествено чувство в сърцето или в душата на човека. Изкуство е да се внесе една Божествена мисъл в ума на човека. Аз съм наблюдавал причината за смъртта на хората и съм дошъл до едно заключение, в което няма никакво изключение. Отнемете на човека любовта, и той непременно ще умре. Мнозина казват, че обичат хората, а други питат какво нещо е да обичат.

Сега ще ви приведа един пример от българския живот, за верността на който отговарям. Една майка имала едно дете, което много обичала. По едно време това дете се разболяло много тежко. Викала един, втори лекар, но никой не могъл да му помогне, детето трябвало да си отиде. Викала свещеници, но и те не могли да му помогнат. Тогава майката се обърнала към Господа с думите: “Господи, аз обичам детето си и не го давам, не искам по никой начин да умре. На Тебе не Ти трябва моето дете, не го давам. Аз искам то да живее.” И наистина, за учудване на всички, детето оздравяло.

В подобни случаи някои майки казват: “Господ иска да вземе детето ми.” И така се примиряват. Не, това, което човек обича, не може да умре. Умира само онова, което човек не обича. Защо умря Христос? Защото не Го обичаха всички. Които не Го обичаха, насила Му извадиха душата. Заковаха Го на кръста с гвоздеи на ръцете и на краката. По онова време, когато разпъваха някого на кръст, пробиваха и коленете му - това беше според тогавашните римски обичаи. Христос, като знаеше това, каза: “За да не пробият коленете Ми, ще умра.”

Тъй щото, когато някои ме питат защо хората умират, казвам: Хората умират от безлюбие. Защо страдат хората? Хората страдат от безлюбие. Не че хората нямат любов. Напротив, хората имат голяма любов, но главно към себе си. Ако хората имаха и към ближните си такава любов, каквато имат към себе си, светът не би очаквал никакво друго спасение отникъде. Светът би бил спасен. Ако всеки човек обича другите както себе си и ако всеки дом обича другите домове както себе си, ето, светът би бил спасен.

Лазар беше болен и после умря, но Христос отиде в този дом, защото обичаше Марта и Мария и брат им Лазара. Вие се смеете на Марта, която Христос обичаше. Тя беше спретната. Заради Марта Христос обичаше и Мария, и брат им Лазара. Затова отиде Христос при умрелия Лазар, за да го върне от онзи свят. Но и Марта, и Мария, и Лазар обичаха Христа. Като се разболя Лазар, Марта отиде при Христа и каза: “Брат ми Лазар умря.” Отиде Христос в дома им и върна техния брат.

Сега и на вас казвам: Ако обичате, вашият брат Лазар ще се върне. Пък и Христос ще дойде във вашия дом. Докато е болен още вашият брат, пратете да викат Христос да дойде при него.

Сега вие ще кажете: “В прям или в преносен смисъл да вземем тези думи?” Вие трябва да разглеждате този процес като духовен процес. Гледате ли на него така, само по този начин ще можете да се подигнете. Вие ще опитате нещата и ще видите, че няма какво да се

съмнявате в тях. Много мъчно се проповядва на хора, които се съмняват. Като проповядвате на такъв човек, той казва: "Аз съм опитал всичко, на мене няма какво да ми проповядваш. Няма какво да ми разправяш." Това не е никаква философия. Какво е опитал той? Ще дойде някой да ме пита: "Ти знаеш ли френски?" - Една-две думи зная само. - "Ами немски?" - Пак толкова. - "Ами италиански?" - Толкова, по една-две думи. - "Ами английски?" - Английски зная като едно малко дете. - "Ами български?" - Български език сега изучавам. - "Ами какво знаеш?" - Зная езика на природата и отлично го зная. Когато говоря на хората, те не ме разбират. Но когато говоря на природата, тя добре ме разбира. При това, макар и да не зная човешките езици, пак се интересувам от тях.

Интересуват ме езиците, защото, за да се запозная с англичаните, за да изуча техния характер, аз трябва да познавам езика им. Ако искам да изуча французите или немците, аз трябва да изуча езика им, да вляза във връзка с тях. Аз съм изучавал много езици, но не с цел да ги говоря, а да познавам хората. Всеки език след 200-300 години ще претърпи голямо изменение във формите си и в произношенията си. Днес германците имат гърлено произношение, но след 100 или 200 години това гърлено произношение ще се измени. Едно време буквата "р" у англичаните е била много силна, но сега се е изменила, смекчила се е - според условията. У българите пък този силен звук "у", когато, за пример, хукат на заека, един ден ще се измени. Те казват: "Ху!" Това "ху" означава, че трябва да бягаш. Англичаните казват: "Ху итс ду?*" Те искат да знаят защо трябва да бягаш и кой е онзи, който трябва да бяга?

Казвам: Всичко в природата си има свой смисъл. Малките неща са толкова важни, колкото и големите. Един човек е толкова важен, колкото и една слънчева система. Той е важен пред законите. Всеки човек има толкова право, колкото и цялата Слънчева система. Разликата е само в това, че Слънчевата система може да даде много повече блага, отколкото един човек може да даде. Това показва, че в

бъдещето човек ще има големи възможности, каквито възможности има и Слънчевата система. Според както живеете, според както познавате природата, толкова тя ще ви даде.

Сега, като ме слушате днес, от тази беседа аз нищо не печеля, защото и вие нищо не ми плащате. Ако дойде някой да ми плаща, аз не искам да ми даде един лев. Защо ми е един лев? Ако ще ми плаща, да ми даде поне 5 или 10 хиляди лева. При това, в тези пари той трябва да вложи любов или доверие, пълна вяра. Знаете ли за какво ще употребя аз тези пари? Като взема тези пари, аз ги държа, докато при мене дойде един беден човек и ми целуне ръката. В това време, когато той се ръкува с мене и ми целува ръка, аз му дам парите, които съм получил от богатия. Тъй щото, богатият дава на мене, а аз давам на бедния. Обаче по никой начин не позволявам двама бедни души да ми целуват ръка един след друг. Аз позволявам да се редуват един богат и един беден: от богатия взимам, а на бедния давам. В това време другия беден, който иска да ми целуне ръка, аз го изпращам някъде на работа, като същевременно му казвам: "Ела довечера при мене." Това е правилна обмяна.

Дойде някой при мене и ми казва: "Искам да се запозная с Вас." - Нямам време сега. - "Защо?" - Нямам време да ти услужа. Тъй щото, когато казвам на някой човек, че нямам

* Who it's do? (англ.) - Кой прави това?

време да го приема, това значи, че нямам време да му услужа. Това е закон, който и вие трябва да спазвате.

Съвременните хора вярват в Бога или в живата природа. Но това са обикновени вярвания. Не е достатъчно само да вярвате. Аз вярвам в един Господ, на Когото съм посветил своята любов. Не е въпрос да вярвам в един светия. Що се отнася до светиите, аз съм изпратил всички светии на работа. Идва един приятел при мене и ме пита: "Де са иконите ти?" - Аз ги изпратих на работа, да проповядват. - "Де са светиите? Ти вярваш ли в свети Никола?" - Вярвам във всички светии. - "Де са твоите светии?" - Аз вярвам и в свети Никола, и в свети Иван,

и в свети Георги, но всички съм ги изпратил да проповядват. Сега и аз се готвя да проповядвам. Сега и аз се готвя да отида да проповядвам.

Та сега, посветете вашата любов на Божията любов. Посветете вашия ум на онази велика мъдрост, в която сте влезли да живеете. Това е новото учение. Като мислите по този начин, вие ще станете здрави хора. Първото нещо, което ще придобиете е, че ще станете здрави. Ако сега сте болни, радвайте се, че сте болни. Ако нямате въглища, това е лесна работа. Ако аз съм беден и нямам въглища, от никого няма да искам, но ще се помоля да се стопли времето. И тогава ще стане топло, стаята ми ще се отопли, както днес салонът е топъл. Слънцето ще влиза в стаята ми, както в този салон днес влиза. Аз имам горе една стая малка, в която нямам печка. Когато искам да прекарам известно време там, помоля се, и времето се стопли. Щом стане студено, слизам долу.

Отвън може да има студ около 25-30 градуса, но ако имате в себе си една идея на любовта, трептенията на тази идея са в състояние да уравновесят външната температура с вътрешната и вие да не усетите никакъв студ. От тези високи трептения в кръвта ви ще стане такова напрежение, че вие няма да усетите никакъв студ. Сега хората треперят от нищо и никакъв студ. Дойдат ли до 5 градуса студ, те започват да треперят.

Сега пожелавам ви тази нова година да се впрегнете на работа. Не ви заповядвам, но ви пожелавам. Този е пътят. Само по този начин аз можах да се избавя, да снема юларите си. Щом възприех любовта, каквито несгоди имах, каквито букаѐ имах, всичко това падна от мене и ми олекна. Така беше и с апостол Петър, когато беше в затвора. Като влезе при него ангел Господен и му каза да стане, веригите паднаха от краката и от ръцете му и той беше свободен, намери се вън.

Ако не възприемете идеята за любовта в себе си, хиляди години можете да чакате, но букаѐте няма да паднат от краката ви. Ако възприемете тази любов в себе си, ангел Господен ще дойде от небето

и ще ви извади вън от затвора. Ако сте служители на Бога, Той ще изпрати ангел от небето, да отвори всичките врати, да ви изведе навън и да ви каже: “Вървете си сега, свободни сте.” Ако не възприемете любовта, пак ще дойде ангел Господен, но вече няма да ви изведе вън от затвора, а ще ви закове в ковчег, ще те тури в един кабриолет или във файтон, ще прати да те опеят, но в никакъв свят няма да те заведе. Съвсем друго беше положението на Лазара. Като дойде Христос при него, Той отвали плочата от гроба му и каза: “Лазаре, излез вън!” Как стана това нещо, вие не знаете. Христос каза на Лазара да излезе вън, и Лазар излезе. Това е философия. Знае се, че Христос обичаше Марта и Мария и брат им Лазар, но и те Го обичаха. Следователно и да дойде смъртта в този дом, тя пак ще си замине.

Та казвам: Сега това е новото за тази година. Приложете го. Ще кажете: “Ние знаем това нещо.” Това, което не сте опитали, вие не го знаете. Доколко е сладка захарта, вие знаете само след като сте я опитали. Преди това нищо не знаете за нея. Вие познавате само онази любов, която сте опитали. Вие познавате само онова благородно чувство, което сте опитали. Вие познавате само онази възвишена и светла мисъл, която сте опитали. Само онзи астроном знае какво е движението на звездите и планетите, който ги е наблюдавал и изучавал със своя далекоглед.

Казвам: Докато у човека не дойде неговият дух, неговата душа, неговият ум и неговото сърце, той завинаги ще остане в този свят.

Сега аз искам всички вие да не останете сегашните сирачета, но у вас да дойде вашият дух, вашата душа, вашият ум и вашето сърце!

В заключение ще кажа: Две неща трябва да познавате: в език - буквите, а в музиката - нотите.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

6-а неделна беседа, държана от Учителя на 10.I.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета 5-а глава от Евангелието на Матея.

"Духът Божи"

Ще взема само част от трети стих на прочетената глава. Ще говоря само върху думите: "Царството небесно". Царството небесно представя организираното, разумното в света. То представя великото, неизследимото. Царството небесно е това, за което, когато се говори, всякога на човека става приятно, защото има какво да вземе.

Всичко иде от Царството небесно. И това, от което всичко иде, хората не го признават. Учените хора се спъват от много учения, а религиозните хора се спъват от много чувствувания. Когато чувствуванията на човека се събудят, той мисли, че е станал много религиозен. Такъв религиозен човек аз наричам онзи човек, у когото се е събрала много пара, която няма накъде да излезе. Той търси начин да се отпуши и като намери някого и ще започне с него да говори, да разисква за религия, за право, за криво, докато се отпуши котелът и парата излезе навън. Та, когато някой каже, че е много религиозен, аз казвам, че той има много събрана пара в себе си. Някой е много учен. Аз наричам учения човек гладен човек. Понеже гладът го мъчи, той е започнал да мисли, чуди се какво да измисли. Учените хора са гладни, затова са станали учени. Ако ти не станеш гладен, учен не можеш да станеш.

Но има нещо у вас, на което вие трябва да разчитате. На външните условия вие не можете да разчитате. Някой човек може да изгуби религията си по единствената причина, че вън е студено, има 30-40-50 градуса студ. Вследствие на това той казва: "Няма религиозни

хора в света.” Той счита, че няма кой да му помогне. Единственият най-добър човек в света, това си ти сам. По-добър човек от тебе няма. Следователно, ако ти в студа не можеш да си помогнеш, това показва, че не си добър. Това показва, че не си бил умен. По-добър и по-умен човек от тебе няма.

Българите все разправят онази приказка за Настрадин Ходжа. Той се занимавал само с врачуване. Един ден жена му казала: “Докога ще се занимаваш с врачуване? Я иди на гората да донесеш малко дърва, да сварим боба.” Той взел триона, качил се на едно дърво и започнал да търка. Търкал дървото и си казвал: “Това значи да имаш жена.” По едно време минал един човек и му казал: “Настрадин Ходжа, какво правиш горе на дървото? Знаеш ли, че ще паднеш?” - “Това и аз зная.” Настрадин Ходжа си мислил, че той му казал някаква притча. Като отрязал клона, той паднал от дървото. Като се намерил на земята заедно с клона, той си казал: “Чудно нещо, отде знае този човек, че и аз, и клонът заедно ще паднем?” След това той настигнал човека, който му предсказал, че ще падне, и му казал: “Слушай, в твоето лице видях човек, който може да предскаже, че ще падна от дървото. Като знаеш толкова, ти ще знаеш и кога ще умра. Я ми кажи кога ще умра?” - “След 3 деня.”

Като се върнал дома си, Настрадин Ходжа казал на жена си: “Така е то, като ме пращаш за дърва. Качих се на едно дърво да режа, но като отрязах клона, паднах заедно с него на земята. Срещнах един човек, който ми предсказа, че ще падна. Тогава го запитах кога ще умра и той ми каза, че ще умра след 3 деня.” Той се разплакал и жена му поплакала. Той є казал: “Няма какво, жена, ще се мре, но досега цял живот се занимавах с врачуване, не съм помислил за Господа. Как ще се явя при Него така неподготвен? Сега ще трябва да отида някъде да прекарам в уединение тези 3 деня, да размишлявам за Господа.”

Простил се с жена си и излязъл от своя дом. Отишъл накрая на селото и легнал под една круша. Започнал да размишлява за онзи свят, за Господа, но в това време една узряла круша паднала от

дървото. Той взел крушата, изял я и пак легнал на гърба си и продължил да размишлява за онзи свят. След малко пак паднала една круша. Той взел и нея, изял я и продължавал размишленията си. Мислил за Господа, за всичко онова, което е създал.

След известно време той чул някакъв голям шум, чул, че нещо се приближава към него. Врявата се увеличавала. Той си помислил, че от онзи свят идат вече да го вземат и решил да се подигне да види какво става около него, коя е причината за този шум. Като [се] надигнал да види какво става, видял, че камили пристигат. Те били натоварени с празни стомни и празни грънци, които камиларят карал за продан. Като видели главата на Настрадин Ходжа, камилите се уплашили и хукнали да бягат. В бързината си те изпотрошили стомните и грънците. Тогава камиларят дошъл при Настрадин Ходжа, набил го добре и продължил пътя си.

Настрадин Ходжа станал, изправил се и си казал: "Както се вижда, аз още не съм готов за онзи свят. Не ме искат там. Трябва да се върна дома си." Но понеже се срамувал, не знаел какво да каже на жена си, намислил да є каже, че се върнал от онзи свят, понеже не го искали още. Като го видяла, жена му го запитала: "Какво има на онзи свят?" - "Там има много хубави круши, но ако посмееш да уплашиш камилите, голям бой ще падне."

Казвам: Когато някои хора говорят за своите нещастия, аз считам, че те са подплашили камилите и камиларят ги набил добре. Има нещо ценно у човека - това е Царството небесно. Царството небесно е организираното в него, в което човек никога не трябва да губи своята вяра. Никога не губете своята вяра в това, в което Бог ви се изявява. Нека всички неща отвън бъдат условия, пособия, чрез които твоята вяра да се развива.

Докато даваш коз на Божественото в себе си, животът тече приятно. Щом Божественото в тебе се наруши, животът губи своята приятност. Никога не опетнявай пособията, с които твоят ум оперира. Или никога не опетнявай сърцето си. Душата работи чрез сърцето. Не

опетнявай сърцето си, понеже чрез него работи твоята душа. Чрез ума ти работи твоят дух. Понякога ние ставаме еднообразни.

Можем да говорим и за онзи свят, но онзи свят е нещо, което не може да се опише. Досега не се е намерил човек, който може да опише онзи свят. Ани Безант е писала една книга за онзи свят, но така, както го е описала, това ни най-малко не е онзи свят. Това е само едно формиране. Човек функционира в 7 тела - така предполагат окултистите. Но според нас не само 7 тела, но човек има 12 тела. Днес обаче той не функционира даже и в своите 7 тела. Днес човек функционира само в своите 4 тела. Тези 4 тела представят 4 условия, в които човек може правилно да се развива.

Какви са тези 4 тела? Как могат да функционират едновременно? Те функционират едновременно в човека и пак остава място за още тела. Как е възможно това? Много просто. Представете си, че имате една празна тенекия, в която туряте едри куршуми, с които едно време българите пълнеха своите пушки. Като я напълните с тези куршуми, в тенекията има още място. В празното пространство ще можете да турите от ситните сачми, но пак ще остане празно пространство. В това пространство ще можете да турите ситен пясък. И пак ще остане място. В това пространство можете да сипете известно количество вода. И при това положение ще остане още празно пространство, в което можете да турите около 10-15 грама спирт. Трябва ли да се питате как се събират всички тия неща в тенекията? Както в тенекията могат да се съберат няколко тела и пак да остане още празно пространство, така и в човешкото физическо тяло могат да се вместят още няколко тела, които да изпълняват своя самостоятелна функция.

Значи и в нашето тяло има доста празно пространство, което ние трябва да завладеем. В нашия ум има доста празно пространство, което не е заето от нашите мисли. И в сърцето ни има доста празно пространство, което не е заето от нашите чувства.

Един познат дойде един ден при мене и ме пита: "Ти си учен, учен човек, голям философ си, кажи ми къде е моята погрешка. Докато не вярвах в Бога, работите ми не вървяха. Като повярвах в Бога и започнах да чета Евангелие, работите ми пак не вървят. Как ще ми обясниш сега тази работа?" Да ти кажа. Ти си един много богат човек, искаш изведнъж да изкараш много работи. Ти искаш да започнеш с големи работи. Насял си 500 декара земя с жито, които искаш изведнъж да обработиш. При сегашните условия на живота ти си един бедняк, можеш да изкараш, да разореш само един декар земя, а искаш изведнъж да разореш 500 декара земя. Казваш: "Кой ще си губи времето да се занимава с този един декар земя?" Според мене, ако човек иска да бъде щастлив, то той трябва да разоре единия декар земя, а да мисли за 500-те декара. После в ума си можеш да градиш къщи, да правиш всичко, каквото пожелаеш, но единия декар земя трябва да разореш.

Мнозина са идвали при мене и са ми казвали: "Не съм даровит човек. Да бях поне някой писател, някой философ, поет или с някакъв талант, все бих направил нещо. А като обикновен човек, нищо не мога да направя." Ти много се лъжеш. Както те гледам, ти страдаш от много ум в главата си. Ти си изгубил връзката с твоето Царство небесно, вследствие на което не вярваш в Бога. Ти търсиш един свят вън от себе си. Ти търсиш добрите хора вън от себе си. Ти търсиш умните хора вън от себе си. Не, ти първо ще считаш себе си за един от най-умните хора. Кой е най-умният човек в света? Най-умен човек е този, който никога не прави погрешки. Кой е най-добър човек? Най-добър човек е този, който никога не се отказва да прави добро. Да правиш добро, това не е мъчна работа.

Този човек после ми разправяше, че не бил добър. Той въздъхва и ми разправя един свой сън. Сънувал една вечер, че пял пред една голяма публика, но така хубаво пял, че всички му ръкопляскали. Като се събудил сутринта, нито публиката останала, нито песента му. Сън било това. Казвам му: Без да знаеш, ти си бил певец. От невидимия

свят искат да ти покажат, че ти си даровит човек, но трябва да работиш, за да развиеш дарбите си. Ти имаш този глад в себе си, но има нещо замръзнало в тебе, което ти пречи да се проявиш. Той продължи: "Лошото ми е, че когото срещна в света, все ще му намеря някакъв недостатък. Мъж, жена или дете ли срещна, на този устата му била крива, на онзи носът му бил гърбав, на трети ушите му били лоши. Досега не съм срещнал един човек, който да ми харесва." Казвам му: Започни сега по обратния път. Започни да виждаш доброто и красивото у човека. Не му гледай кривия нос, или кривата уста, или грозните уши. Отивам при един банкер, който има правилен, красив нос, красива уста, добре сложени уши, искам му да ми даде пари назаем, но той не ми дава. Отивам после при друг един банкер, на когото носът е крив, устата неправилна, ушите лошо поставени. Искам му пари назаем и той ми дава. Кой от двамата е по-добър за мене? В дадения случай за мене е по-добър онзи, който може да ми помогне. Това е практичната страна на живота. Онзи човек, на когото носът е крив, по този начин той ви изпитва дали вие разбирате нещата или не. На този човек се е случило някакво нещастие в живота, поради което носът му е крив.

Има един анекдот за един американски милиардер, който по някакво нещастие пострадал така, че изгубил носа си, заради което трябвало да си направи изкуствен нос. Един ден той извикал един от видните американски художници да го нарисува, като му казал, че ще му плати скъпо, ако може да го нарисува добре. Художникът започнал да рисува и схванал добре чертите му. Трябвало да идва още няколко деня наред, за да довърши добре портрета. Като дошъл на втория ден, останал зачуден, че носът не бил така, както го нарисувал предишния ден. Той поправил носа и си отишъл. На другия ден пак дошъл, но носът не бил както вчера. Коригирал го и този път и си отишъл.

Така идвал той десетина деня наред, всичко било добре, но носът му създавал голяма мъка. Чудил се защо не може да го нарисува

точно, а трябвало всеки ден да го коригира. Най-после, когато останалата част на портрета била добре схваната, той видял, че носът не е точно нарисуван. Тогава казал на милиардера: "Господине, отказвам се по-нататък да Ви рисувам. Не зная защо, но носа Ви не мога да поставя както трябва." Милиардерът го погледнал, усмихнал се и спокойно му казал: "Господине, моят нос е изкуствен."

Той искал да направи една шега с художника и затова при всяко идване у дома му той помръдвал малко носа си. Но по това той разбрал, че художникът е голям майстор. И най-малкото мърдане на носа не оставало незабелязано от него.

Казвам: Изкуствените работи в света не могат да се рисуват. Умрелите работи в света не могат да се обичат. Казвате, че някой е умрял и не трябва да се мисли за него. Това, което обичате, не е умряло. Оставете умрелите да мислят за своите умрели. Тъй, както вие разбирате смъртта, няма умрели хора, няма смърт.

Знаете ли какво правят умрелите хора? Когато умните, добрите хора умират, знаете ли какво правят? Знаете ли къде отиват те? Те не отиват направо на небето. Те казват: "Ние имаме много работа, която не сме свършили на Земята. Ние още не сме живели за Господа, затова сега трябва да свършим тази работа." Тогава 100-200 души се събират около един беден, закъсал човек, на когото работите са много объркани, и започват всички да работят за него, докато го подигнат. Щом го подигнат, те го оставят свободен и му казват: "Хайде сега, служи на Бога. Иди да работиш за Господа." Като му направят това добро, те фотографират този беден какъвто е бил отначало и какъв е станал сега и с тази фотография те тръгват на небето, да покажат как 100-200 добри и умни хора са могли да подигнат един беден човек.

И вие, като отидете на онзи свят, ще се постараете да се групирате по няколко заедно и ще започнете да помагате на някой беден, докато го подигнете. Ако някой музикант закъса, стотина музиканти от онзи свят ще се съберат около него и ще му помогнат, ще го направят виден музикант. Ако днес вие не можете да успявате,

причината за това е, че няма добри, умни хора умрели. Те трябва да бъдат ваши близки, за да могат да ви помогнат. А сега около вас са се събрали все невежи хора, които не могат да ви помогнат. Невежите, наместо да подобрят работите, те ги развалят. Сега ние искаме да умират добри, умни хора, които да подобрят живота, да подобрят работите ви.

"Царството небесно" е онова, на което вие разчитате, и което можете да проверите. В него няма никакво изключение. Когато отидете в Царството Божие, при Господа, ще искате най-малкото, което Той може да ви даде. Ще кажеш: "Господи, не искам много. Дай ми само една трошица, както на всички, които са идвали досега при Тебе." Ако искаш много, нищо няма да получиш. Някой, като отиде при Господа, иска да му даде цяла една планета, да я управлява. Господ е употребил милиони години, докато създаде една планета, а ти искаш веднага да я получиш и да се наемеш с нейното управляване. Господ ще ти каже: "Много време ще чакаш, докато получиш това нещо." Една мома иска да се ожени за един красив, млад, добър момък. Тя отива при Господа и казва какво желание има. Този момък още не се е родил, а тя иска да се ожени за него. Тя трябва да чака, докато този момък се роди и порасне. Тогава тя отива при някой астролог да го пита какво ще є каже за женитбата. Той є казва, че този живот не є е определено да се жени. Определено є е да се жени, но следния живот. В този живот не ти е определено да се жениш. Ако искаш на всяка цена, тогава ще отидеш, като Настрадин Ходжа, да режеш клона на дървото, на което седиш. А след това камиларят ще те бие.

Сега, като говоря така, онези от вас, които имат разправии и недоразумения в дома си, казват: "Учителят има предвид нас." Никого нямам предвид. Женитбата е едно нещо, а това, което аз говоря, е друго.

Бог направи първите хора, но кой ги ожени? Бог създаде Адама, но видя, че той не може да живее сам. Господ искаше да му изпрати

една много хубава жена, но преди това Той искаше да го изпита колко знае. Един ден Бог даде задача на Адама да даде имена на всички животни. Учен човек беше Адам. Когато тури имена на животните, всички те се изредиха пред него две по две, мъжко и женско.

До това време Адам се чудеше на знанието и на мъдростта Божия, но [в] този момент той покритикува Бога в себе си и каза: "Чудно нещо. Аз сам турих имена на животните, зная много повече от тях, но въпреки това Господ ги е създал две по две, мъжко и женско, а мене остави сам да живея. На всички животни даде по една другарка, а мене остави сам. Измъчих се вече, как ще живея сам? Как ще свърша тази работа самичък?"

Адам прибърза в своето желание да има другарка. Като видя ума на Адама, Господ го приспа, извади две от ребрата му и създаде от тях неговата другарка. Някога човек е имал 13 ребра, но от долното, от тринадесетото, Господ направи жената. Числото 13 е силно число. И така и на Адама дошла другарка, от която той много се нуждаеше. Когато тури имена на животните, Господ каза на Адама, че всичко това, което вижда около себе си, е негово. В животинското царство, в което влязъл Адам, се породило желанието му да има другарка, която да му помага. И така се създала жената.

Питам: жената на Адама помагала ли му? Помогна му някой, но кой всъщност му помогна? Дотогава първите хора не знаеха какво нещо е страхът. Страхът беше най-силната, основната черта в животинското царство. Всички животни се страхуваха от Адама. Те минаваха със страх и трепет пред него. Той пишеше имената им и им определяше службата. Голям човек беше Адам, не беше това, което се говори в Библията. Обаче животинското у човека се събуди. Адам не знаеше какво нещо е страх. Запитаха Адама: "Знаеш ли защо тези животни ти се подчиняват? От страх." - "Какво нещо е страхът?" - "Ще го научиш."

Ева дойде, за да научи Адама какво нещо е страхът. Като сгреши пред Бога, Адам се уплаши и се скри. Като го викаше Господ, той отговори: “Чувам гласа Ти, Господи, но се убоях от Твоя глас. Убоях се от лицето Ти.” - “Защо се убоя?” - “Онази другарка, която ми даде, даде ми един съвет и аз съвсем закъсах.” В ума на Адама седеше идеята, че Господ е крив. - “Аз мислех, че ще имам една добра другарка, а Ти ми даде такава другарка, която ме накара да сгреша.” После Господ се обръща към жената и тя казва: “Онези животни, на които Адам даде имена, едно от тях, змията, дойде в рая и ме излъга. Моят другар є даде името и аз є повярвах, но тя ме излъга.”

Това са разни легенди, разни митове. Какви ли легенди и митове няма по този въпрос. Но трябва едно разбиране за противоречията, които съществуват в живота. Ти обичаш един човек, но после се ражда едно противоречие. Имаш любов към Бога, но един ден се ражда едно противоречие в душата ти. Ти мислиш вече, че Господ не мисли за тебе. Ти се молиш на Господа, но не получаваш отговор и казваш: “Господ ме е забравил, не ми отговаря на молитвата.” Защо се месиш в Божиите работи? Когато хората се раждат, по наше желание ли става това? Не, хората са раждат по желанието на Бога. Хората умират, обаче, по свое желание. Бог казва на първите хора: “В който ден ядете от забраненото дърво, ще умрете. Ще станете недоволни от живота си. И всичко онова, което имате, няма да бъде ваше, няма да разполагате с него.”

Но има един начин, по който човек може да не умира. Ако съзнанието на майката никога не се раздвоява и ако съзнанието на бащата никога не се раздвоява, ако те живеят помежду си в любов, а с всички съседи са в мир и съгласие, децата им никога няма да умират. Те могат да доживеят и до 100 или 120 години. Кога умира човек? Когато никой не го обича. Някой казва: “Защо ще живея на този свят, когато никой не ме обича? Другарите ми заминаха, никой не ме разбира, никой не ме обича.” Щом се намери човек в такова положение, той не може повече да живее. Ето, в Испания за 6 месеца

само са избити повече от един милион хора. Това е цяла чума. Това са хора, които се избиват помежду си с онези средства, които те сами са измислили. Испанците днес се бият братя помежду си и като хванат роб, не го държат като такъв, но го прекарват под нож.

Учените хора държат статистика за всичките промени, за всичките изтребления, които стават днес, за да покажат един ден на хората какви големи разрушения са ставали. Една тревога, една лоша мисъл е в състояние да умъртви в човека около 1-2-3 милиона клетки в неговия организъм. И след това тези клетки трябва отново да се пресъздадат. Погледнете един човек, вижте, че е отслабнал. Става нещо в неговия организъм. Дали това произтича от външни или от вътрешни причини, то е друг въпрос. Важно е, че всяка скръб, всяко страдание, всяко неестествено положение ще постави човек в някаква промяна.

Казвам: Когато ви говоря за Бога, аз имам предвид следното. Само любовта към Бога е в сила да подигне човека, да направи ума, сърцето и тялото му съвършено здрави. "Защо трябва да обичам Бога?" За да бъдеш здрав. Като имаш здраво тяло, ще имаш здрав ум, здраво сърце, крепък дух. Ако не обичаш Бога, няма да имаш тези неща, а каквото имаш, всичко ще изгубиш. Всички хора искат да бъдат здрави. Всички хора имат какво да ядат, но всички трябва да имат едно тяло, един подслон. Всички трябва да имат нещо, в което да вярват. Но това, в което вярвате, не трябва да бъде външно, нещо физическо. Тялото, това са 9-те блаженства, 9-те метода, в които можете да добиете всичко онова, което е потребно за сърцето, за ума, за душата и за духа ви в този свят, в който живеете.

Като ви говоря така, вие казвате: "В какво да вярваме ние?" Вярвайте в това, което [духът] ви е дал, вярвайте в това, което душата ви е дала; вярвайте в това, което умът ви е дал; вярвайте в това, което сърцето ви е дало. Вярвайте най-после и в това, което тялото ви е дало, което имате в себе си. Като пипнеш главата си, вярвай в Онзи, Който я създал. Несметни богатства се крият в човешката глава. Ако

някой умен пипне главата ви, веднага ще потекат положителни, възходящи енергии в нея. Обаче ако някой глупав пипне главата ви, течението на тия енергии ще спре.

Какво може да проповядва днес един проповедник? За да проповядва някой, той трябва да отиде в другия свят, там да изучава Божественото. И като дойде отново на Земята, тогава ще може да проповядва това, което горе е учил. Всичко друго не представя някаква проповед или някаква реч. Има неща за развлечения - и те са на мястото си. Другояче не може. Не мислете, че така, както се проповядва, това е проповед. Има проповедници, които разправят на хората за вечния огън, за вечното мъчение. Съществуват тия неща, но отде са ги взели хората? Ето, Земята и досега гори. В Земята има около 10 000 накладени огньове. Комините на тези огньове се виждат отвън и те постоянно пушат. Ако кажем, че Земята е нещо хубаво, ще влезем в разрез с разбирането на Божията благост.

В какво седи Божията благост? Когато бедният Лазар умрял, той отишъл в рая, а богатият отишъл в ада. И след това Христос ни разправя за разговора, който се е водил между Авраама и богатия. Богатият казал: “Отче Аврааме, изпрати Лазара да ми накваси гърлото.” Авраам му отговорил: “Голяма пропаст има между вас.”

Вземете един човек, който страда от проказа или от сифилис в гърлото. Кой може да му помогне? Пропаст има между него и другите хора. Може да се даде храна на този човек, но храната няма да го ползува. Какво трябва да се направи? Болестите са живи същества и който иска да помогне на болния, той трябва да разбира тия същества, да знае как да се разговаря с тях. Чели ли сте медицинските книги, да видите как са описани болестите, от които страда човек? В силни краски са отбелязани болестите на човешкия организъм. Тези болести показват анормалните състояния, в които се намира човек.

Има един лек, който лекува всички болести. То е панацея - то е Божията любов. Любовта Божия лекува всички болести в света. Ако ти вярваш, няма болест, която да не се лекува от любовта. Обаче, ако не

вярвате, тогава болестите няма да се лекуват и ще трябва да дойдат хората да ви лекуват.

И това не е лошо, но хората ще ни лекуват като хора. След 3 месеца вие пак ще имате нужда от лекар. След 5 месеца пак ще имате нужда от лекари. Наскоро на една млада жена от новото учение лекарите є правили операция, но пропуснали да направят нещо и затова є казали да мине малко време, докато оздравее малко, а след това ще є направят втора операция, да довършат започнатата. Казали є да излезе от болницата и след няколко месеца пак да се върне, да довършат операцията. Човешка работа е това! Може би лекарите да имат известни съображения, но важно е, че след няколко месеца пак ще трябва да се върне. Може би се опасяват, че не може организмът да издържи. Дойдеш ли до операция, трябва да бъдеш готов на всички изненади в света.

Трябва да се правят операции, но как? И Христос казва: “Ако дясната ти ръка те съблазни, отсечи я и я хвърли навън.” Ще ви дам едно ново тълкуване на този стих. Христос подразбира, че всяка ръка, която може да се отсече, е изкуствена ръка или присадена към тялото. Човек не се нуждае от присадени неща. Това, което е присадено в него, той трябва да го отсече и да го тури настрана от себе си. Някой има дървена, изкуствена ръка и у него се заражда желание да открадне нещо и да си постави една хубава ръка. Ръката на човека може да се върне. Ако той има Божията любов в себе си, ръката му ще дойде и ще се настани на мястото си. Христос казва: “По-добре е да влезеш в Царството Божие с една ръка, отколкото с две, но да се съблазняваш.” Ако едната ръка на човека е изкуствена, той не може да влезе в Царството Божие с две ръце. Мислите ли, че с вашите изкуствени крака ще можете да влезете в Царството Божие? Изкуствените крака и ръце не ги искат в онзи свят. Изкуствените крака и ръце, това са човешките кости. Всички вие мислите, че имате крака.

Същинските крака на човека, това са неговите добродетели. Същинските ръце на човека, това е правдата. Същинските очи на човека, това е истината. Същинските уши на човека, това е мъдростта, а същинската уста на човека, това е любовта. Човешкият език, човешката уста, това е любовта. Ако устата на човека е изкуствена, това се дължи на дявола. Все дявола ще обвиняваме. Всички изкуствени крака и ръце на човека все дяволът ги е направил.

Има един мит, в който се разправя, че в желанието си да бъде самостоятелен, дяволът решил да направи един човек. Той физически го направил, но не могъл да му вдъхне живот. Затова той се обърнал към Господа с думите: "Господи, направих един човек, но не мога да му дам живот. Ти му вдъхни живот, че да станем с Тебе ортаци." Затова Господ е станал съдружник с дявола, т.е. дяволът е станал съдружник с Господа. Човек има изкуствени крака, направени от дявола, поради което не може да служи на Господа. Онова, което Бог е направил в човека, с него именно той служи на Господа. Затова Христос казва: "Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие. Роденият от Бога грях не прави." Това е първото положение.

Сега, да оставим настрана въпроса дали това е така или не. Това е един мит, на който можете да турите каквито искате добри страни, или лоши, но важно е, че в живота има нещо, от което ние трябва да се освободим.

Представете си, че вие отивате през една студена зимна утрин при един богат човек и започвате да му разправяте своето положение. Казвате му, че сте беден, че нямате дърва, въглища, дрехи, но той ви поглежда под вежди и ви казва, че трябва да работите, да си изкарате прехраната. Вие просите нещо от богатия, но какво трябва да направите, за да ви даде нещо? Защо богатият не ви дава нищо? Защо не се отваря сърцето му? Богатият има изкуствени крака, ръце, уста, език и изпъжда бедния навън.

След време при същия богат човек идва друг един беден, който слиза от планината и влиза в дома на богатия. Той нищо не му иска,

но го пита какво ново има в техния дом. - "Остави се, дъщеря ми е зле болна. Викахме няколко лекари, и сега се събраха на консулт, но положението е много сериозно, не могат да є помогнат." - Какво да се прави? Бедният казва: "Откажете се от всички лекари." След това влиза в стаята на дъщерята и пита домашните: "Вярвате ли в Бога?" - "Досега вярвахме, но ето че лекарите не могат да помогнат на дъщеря ни." - "Ако вярвате в Бога, дъщеря ви ще се върне, ще оздравее." След това той се приближи към дъщерята, отвори очите є и духна вътре. После пипна ръцете є, краката є, отвори устата є и дъщерята на богатия започна да се съживява и оздравя. Тогава богатият се разположи към този беден човек и му каза: "Останете, моля Ви се, в нашия дом." Питам: Защо единия беден не приемат в дома си, а другия го приемат? Вторият беден носи Царството небесно в себе си. Той е външно беден, а вътрешно богат. А вие отивате при богатия човек и си мислите, че сте беден.

В това отношение вие имате крива идея за богатството и за сиромашията. Когато отивате при някой богат, вие ще отидете при него като богат човек, няма да мислите, че сте сиромах. И като богат, вие нищо няма да искате от него. Ако ти си роден от богат баща, как ще отидеш при него и ще му разправяш, че си беден, че нямаш ум, нямаш сърце развити? Как ще му разправяш, че умът и сърцето ти не достигат? Не, така не се говори. Ако отидеш при богатия, ще го посетиш като негов брат. Ще гледате на богатия като на човек, който се е подигнал в известно отношение и ще му кажете: "Братко, аз дойдох при тебе, със своята работна риза, да те поздравя за подиганeто ти." Ще се извиниш на брата си и ще го поздравиш, ще му изкажеш радостта си. Като те чуе да говориш така, той ще се заинтересува от тебе и ще те приеме в своя дом.

Следователно не се спирайте върху онова, което хората досега са ви внушавали. Казвате: "Щом човек се е родил веднъж, той непременно ще умре." Съгласен съм, че роденият трябва да умре. [По] начина, по който сега хората се раждат, смъртта е една промяна,

неизбежна промяна. Ако гъсеницата не се промени и не стане пеперуда, тя няма да се развива. Тя трябва да умре, за да стане пеперуда.

Ако отидете в Америка или в Англия и влезете в някое религиозно общество, което се отнася към известна община, ще чуете там да се разправят чудни и интересни духовни опитности. Рядко се случват някои опитности, но все таки се случват. Разправят за един случай с един сляп, който прогледал. Доколко е верен този случай, не се знае. Един богат американски милионер ослепял. Трябвало да му се направи операция. Явил се един лекар, който казал, че може да направи операция, от която слепият да прогледа. Богатият човек започнал да се колебае да се съгласи ли на тази операция. Той обещавал един милион долари на доктора, но с условие да го излекува. В това време един беден работник, също така сляп, се явил при милионера и му казал: "Вместо да правят опита с твоите очи, вместо на тебе първо да направят операцията, нека я направят на мене. И ако излезе сполучлива, тогава да я направят на тебе." Милионерът се съгласил. И в този ден, когато направили операцията на бедния, от която той прогледал, богатият умрял. Защо? Защото не може човек да приеме едно Божествено благо, ако не е страдал.

Благото е вливане в езерото, а изтичането от езерото е страдание. Ако нищо не си дал от себе си, ако нищо не е изтекло от тебе, ти не можеш да приемеш Божественото благо. Страданията в света идат по причина на това, че Бог иска да изтече нещо от нас. Сиромашията не е изтичане. Вие имате криво разбиране за нещата. Ако от гишето на един касиер цял ден изтичат милиони левове, осиромашал ли е този човек? Не, на другия ден той пак ще има пари. Следователно, ако ти вършиш волята Божия, в твоето гише постоянно ще има пари на разположение. Ако не вършиш волята Божия, ти ще излезеш вън от гишето.

Ако съвременните религиозни и учени хора се запитат какво са направили за Господа, какво ще си отговорят? Наскоро един познат

искаше да знае моето мнение по въпроса трябва ли да се целува ръка на владиката. Защо да не целува ръката на владиката? Как целува ръката на една млада мома? - "Но тя е млада мома, има нещо вдъхновено в нея." - По този въпрос аз имам една особена теория. Според мене първо богатите трябва да целуват ръката на владиката, а после - бедните. Когато богатият целуне ръка на владиката, всяко целуване струва една банкнота от 1000 лева. Значи той туря в ръката на владиката една банкнота от 1000 лева. След богатия ще дойде беден да целува ръка на владиката. Какво ще направи владиката? Той веднага ще даде на бедния банкнотата от 1000 лева, която е взел от богатия. Тъй щото, богатият ще дава, а бедният ще взима. Когато бедният получи 1000 лева от владиката, той ще каже: "Струва си човек да целува ръка на владиката."

Питам себе си: Ти дошъл ли си до това? Аз още не съм дошъл до това положение. Пък и нямам такива богати, които, като ми целуват ръка, да ми дадат по 1000 лева. При мене идват все бедни хора. Казвам: Аз няма какво да дам на тия бедни хора. И затова им казвам да не ми целуват ръка. Като ми целуне ръка, сиромахът ме пита мислено: "Какво ще ми дадеш?"

Казвам: У всинца ни трябва да се зароди онова силно желание да оценяваме талантите. Видите ли един музикант или един певец, оценете го. Ако не оцените него, оценете поне благото, което той носи в себе си. Когато певецът пее или музикантът свири, той дава от себе си хиляди. Това, което той носи в себе си, струва хиляди. А тъй, някой дал 100 лева за билет - това нищо не струва в сравнение с хилядите, които музикантът дава от себе си. От музиканта или от певеца излиза една енергия, която струва хиляди. Когато излизате от един концерт, вие излизате с голямо разположение. Това разположение не може да се купи с никакви пари. От него излиза нещо хубаво, нещо Божествено. Всички, които слушат концерта, са участвували в него. И дали даден човек приема нещо или не, това не важи за музиканта. Той дава от себе си и който е готов, приема. Достатъчно е човек да

има уши да чува и да възприема. Ти четеш една поезия и тази поезия те вдъхнови. Тези стихове за тебе са като светиня. Четете една статия, вдъхновявате се.

Та, вие трябва да четете всичко онова, което е Божествено, от каквато област да е: наука, религия, изкуство. Това са придобивки, това е благословение от великия свят. Това именно търсят хората.

Между вас има много талантливи хора, но вие трябва да минете през големи скърби, за да намерите мястото си. Много астрономи, музиканти, учени не знаят своето място. Дълго време работят в известна област, а след време стават например актьори и се изявяват в тази област като големи таланти. Други пък напущат музиката и стават астрономи, в която област се изявяват много добре. Аз зная за един от великите проповедници в Америка, че първоначално е бил обущар. Като такъв му се смели, но впоследствие той е станал виден проповедник. Той е ходил в Англия, в Америка да проповядва. Там са го слушали по 20-30 000 души. В първо време, като е отивал на църква, са го следели да не открадне нещо. Той не е знаел да чете, но с голямо постоянство и настояване, най-после достигнал да стане виден проповедник.

Много хора днес очакват баща им да умре, да получат голямо наследство, да оправят работите си. Казвам: Не очаквайте на имотите на вашия баща и на вашата майка, нито на вашия богат чичо, че тогава да се уредят работите ви. Ти имаш един талант да долавяш нещата. Развий този талант в себе си.

Ще ви приведа примера за българския герой Дан Колов. Той има успех, защото вярва в своята сила. Той днес разполага с милиони, но през какви големи мъчнотии е минал, той си знае. Ушите му са обрулени. Освен това, понякога така го хващат за врата, че докато се освободи, той си знае. За да стигне до това положение, за да направи тия милиони, той знае какъв труд е употребил. Той е минал през големи мъчнотии и страдания.

“Ама аз не искам да бъда Дан Колов.” Ако не искаш да бъдеш като него, бъди друг някой. Но работи, постоянствувай в известно направление. Един Дан Колов е постоянствувал и постоянствува на своя занаят, а срещате някой религиозен човек, който казва: “Не искам повече да се моля.” Без упражнения нищо не се постига. Ще се упражнявате година, две, три, десет, докато опитат силата ви. Един негър излезе да се бори с Дан Колов, но не можа да го победи. Той му даде един добър урок. Дан Колов е опечен човек, не може лесно да се излезе срещу него. После е излязъл един друг българин да се бори с този негър, но негърът му даде добър урок. Веднъж той е ял попарата на Дан Колов, знае как да се бори. Този българин е още ученик, лесно може да се справят с него.

Съвременните хора често правят грешката, която са направили двама ученици от старо време още. Един от техните християнски учители [ги] изпратил да проповядват. Те срещнали един езически жрец, който отивал да проповядва. Учениците го спрели и го запитали: “Сине дяволски, къде си тръгнал да проповядваш?” Той взима тоягата си, удря единия от тях и го повалява на земята. След това удря и втория, и него повалява на земята. - “Вие сте дяволски синове.” След това жрецът срещнал учителя на тия двама ученици. Учителят го поздравил и му казал: “Добър ден, братко.” - “Какъв брат ме наричаш ти? Преди малко аз наложих твоите ученици както трябва.” - “Много хубаво си направил, ти си им дал един добър урок.”

“Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.” Сега и на вас казвам: Не се обезсърчавайте. Светът иска герои. В света има една премия за геройство. Във войните се изпитва геройството на човека.

Един полковник ми разправяше една своя опитност. По едно време, във всеобщата война, когато нашите войски били към Солун, сражението било страшно. Като започнали да гърмят онези оръдия, онези гранати да летят във въздуха, просто ужас обхващал човека. Генералът се приближил към него и го запитал: “Как сте, господин

полковник?” - “Много добре съм.” - “Ами вие как сте?” - “И аз съм много добре.” Полковникът казваше: “После се чудих на себе си, на своето честолюбие. Аз умирах от страх, а трябваше да казвам, че съм добре, че не ме е страх. И генералът се намираше в същото положение, но и той не искаше да се издаде. И двамата минавахме за герои, за храбри хора.” - Е, какво научи от войната? - “Едно научих: че пред гранатите не можеш да бъдеш герой. Те никого не щадят. Под тях може да попадне и полковникът, и генералът. Най-после ние с генерала се скрихме в един окоп. Иначе гранатите щяха да ни пометат.”

Да, човек все трябва да има един окоп, в който да се скрие. Окопът, това е човешкият ум. Окопът, това е човешкото сърце. Крепостта, това е човешката душа. Силната защита, това е човешкият дух. Ако нямаш тези съоръжения, ти ще бъдеш бит от неприятеля си, който те напада. В подкрепата на твоя ум, в подкрепата на твоето сърце, там е Бог, Който действува.

Значи човек трябва да положи вярата си в Царството небесно, което е в него. Вярвай, че Онзи, Който те е изпратил на Земята, е в тебе и с тебе. Той те е изпратил да вършиш Неговата работа. Ако вършиш Неговата работа, ти си под защитата на Неговата мощна сила. Следователно Бог, Който ни е изпратил в света, Разумното Начало, Което ни е изпратило в света да се учим, ще дигне всички препятствия, които имаме в живота си. Всички препятствия пред вас ще се дигнат, но за това се иска вяра. Човек трябва да има вяра.

По който и да е начин, светът ще се оправи. Как? Бог иде да оправи света, но Той ще го оправи не по нашему, а по своему. Днес всички висши същества съдействуват на Бога в оправянето на света. Когато някой ваш брат закъса и се отчае от нещо, вие трябва да му се притечете на помощ, да му помогнете.

Сега ще ви приведа един пример за един млад момък, който се отчаял по нямане на пари, на средства да живее. В това време той обичал една мома. В отчаянието си той решил да се самоубие. Като се

научила момата за това, тя го извикала и тихо пошепнала нещо на ухото му. Тя му пошепнала само една дума, и той се отказал от намерението си да се самоубива. Каква дума била тя? Тя му казала: "Не се убивай. Знай, че това, което аз имам, е и твое, то е на твое разположение." Той се изправил.

Не е въпрос само да се говори, но нещата трябва да се изявяват на дела. От всички се иска дела, а не само думи. Така и вие трябва да кажете на Господа: "Господи, всичко, каквото имам, е на Твое разположение."

Тайна молитва
"Благословен Господ Бог наш"

7-а неделна беседа, държана от Учителя на 17.I.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ТАКА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ИЗДИГНАТ СИН ЧЕЛОВЕЧЕСКИ!

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само 14-и стих от 3-та глава от Евангелието на Иоана. “И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син Човечески!”

“Духът Божи”

За да стане всичко ясно на човека, той трябва да има условия - външни и вътрешни. Или той трябва да има пътища, проводници, през които да може да намери това, което търси. За пример какво би се ползувал човек, ако нямаше своите пет сетива? Какво би се ползувал, ако зрението му липсваше? Или ако слухът, или обонянието, или вкусът, или осезанието му липсваше? За него физическият свят щеше да бъде затворен. Та казвам: Като живеем на Земята, ние трябва да използуваме онези условия, онова, което съществува около нас.

Ние намираме, че някои неща в света са хармонични, а някои не са хармонични. За пример вземете двама цигулари. Единият от тях свири по-хубаво, по-изразително, по-приятно, а другият има в себе си нещо металическо, нещо сухо, нещо механическо. Този, който свири по-сухо, има по-добре развита мозъчната си нервна система. В него симпатичната нервна система е по-слабо развита, вследствие на което той няма мекота в свиренето си. По това именно се различават тия двама цигулари. Хубавото, мекото, приятното в единия цигулар, в неговата музика, се дължи на симпатичната нервна система, която е силно развита в него. За да свири един цигулар добре, това зависи още и от публиката, която го слуша. Публиката може да стане такъв

добър проводник, че да вдъхнови цигуларя и той да свири вдъхновено, а същата публика може да се постави спрямо цигуларя така, че той съвършено да изстине. Този цигулар казва: “Не съм вдъхновен, не мога да свиря.”

“Както Моисей издигна змията в пустинята.” Коя е причината, че Моисей издигна змията, от която хората се страхуват и която стана причина за човешкото нещастие? Според хората падналата змия била причина за човешкото грехопадане. Тя влезе в рая и изкуси жената. Така се създаде един лъжлив донос, че змията е причина за човешкото нещастие. На друго място виждаме, че същата тази змия, Моисей я издигнал в пустинята, за да могат хората да се лекуват. В този смисъл змията представя знанието. А знанието е благодатта за човечеството. Неразбраното знание носи всички нещастия, а разбраното носи всичкото щастие. И тогава Христос казва: “Така трябва да бъде издигнат Син Човечески.”

Моисей стигна до там, да издигне змията, да се лекуват хората. Но невидимият свят видя, че този емблем не е толкова правдоподобен, заради което изпрати вече не змията, но изпрати един човек, Син Човечески, който да донесе на хората истинското знание, което лекува. Така трябва да бъде издигнат Син Човечески. Той е знанието, което трябва да бъде разбрано. Като погледнете живота, виждате, че всичките нещастия произтичат от неразбраното знание. Онези, които не разбираха знанието, направиха пушките и топовете. Онези, които не разбираха знанието, направиха отровите. И в животинското царство е същото. Същото е и в човешкото царство. Онези пък, които разбираха смисъла на знанието, създадоха, направиха плодните дървета.

Сега на пръв поглед се вижда, че между растенията, животните и човека няма голяма близост. Между тях няма никаква близост, понеже човек не беше в началото, когато светът се създаваше. Знанието, това е резултат на всички онези наслоявания на земните пластове, всички онези геологически промени, през които Земята е минала. Но всичко

това са среди, пластове, наслоявания, които показват разните състояния на онзи мисловен свят, през който Земята е минала.

Това е така за онзи, който разбира. Но за онзи, който не разбира, той ще каже: “Какво отношение има между Земята и мисловния свят?” То е все едно да питате какво отношение има между ума, мислите на човека и неговите чувства. На пръв поглед като че няма никакво отношение. Например човек може да ви обича, но може да ви остави и да умрете. Човекът може да ви обича, но в едно бедствие не може да ви спаси. А някога човек може да не ви обича, а в едно бедствие може да ви спаси. Знание има човекът, може да ви помогне.

Преди няколко деня един познат ми разправяше как човек може да се лекува от ухапване на змия. Той ми изнесе цяла формула, цяла процедура. Ако се лекува по тази формула, ще оздравее; ако не се лекува по нея, може да умре. Сега аз няма да ви разправям тази формула, защото тя няма да ви послужи за нещо. В краен случай може да ви помогне, но ще ви разправя тази формула, когато ви потрябва. Ако ви ухапе змията, тогава ще ви разправя. Все таки една змия ще ви ухапе, не можете да избегнете от нея. Това е неизбежно.

Наскоро четох в един вестник за един учен човек, който ходил някъде из дълбините на Африка да търси от тези, скъпоценнните цветя, наречени орхидеи. Много мъчно се пренасяли тези цветя в Европа. Той дава една статистика, че от 27 000 образци от тези образци само два излезли здрави. Един ден, като се взирал към земята да търси тези цветя, той видял, че нещо леко се движи и помислил, че това е една орхидея. Оказало се, че е змия, със същия цвят като орхидеята. Орхидеите са много подвижни цветя, но същевременно много скъпи. Едно от тези цветя струвало 220 000 лева, а най-скъпото от тях се продало за 250 000 лева. То имало особени нюанси. Тъй щото, в търсене на това цвете, този учен се натъкнал на змия, която напълно наподобявала цветето по цветовете си. Той без малко щял да плати с живота си. Едва се избавил.

Сега, като ви навеждам този пример, питам: Какво ще се ползувате от това, че някой си учен тръгнал да търси орхидеи? Ще кажете: “Кажи ни нещо съществено.” От съществените неща всички сте задоволени, всички ги имате. Слава Богу, очите ви са здрави, имате достатъчно светлина. Дробовете ви са на място, имате достатъчно въздух. Както виждам, и стомахът ви е на място, приемате достатъчно храна и ядете сладко. Не само това, но имате и още съществени работи. Вие имате мозък в главата си, имате нервна и симпатична нервна система, имате възможност да проявявате вашите силови енергии, вашата деятелност на Земята. Но въпреки това все ви липсва нещо.

Да, липсва ви само една буква. Ако махнете само една буква на някоя дума, тази дума остава вече неразбрана. Една буква липсва на човека. Вие сами ще си намерите тази буква. Като намерите тази буква, вие ще придобиете всичко. Ако четете окултните книги, ще видите, че в Индия от хиляди години насам различни общества с духовен характер учат, работят, но досега още не са намерили онази дума, която им липсва. Те знаят много неща, само тази дума още не са я намерили. А на вас не ви липсва една дума, но само една буква ви липсва. И вие знаете много работи, но само тази буква не знаете. Като дойдете до някоя дума, в която се пише тази буква, вие не можете да прочетете и думата не знаете каква е тя.

Сега можете да ми зададете въпроса защо е така. Да ме питате това, то е все едно да ме питате защо даден цигулар свири така, а не иначе. Така се е учил човекът. Така се е учил, така свири. “Ами защо този човек говори така?” - Така е учил, така говори. - “Ама той трябва да ни обясни това нещо.” Той не го намира за съществено. Дойде някой и ме пита: “Ти какво мислиш за Христа? Син Божий ли е Той?” - Ами ти за какъв Го мислиш? - “За Син Божий.” - Тогава аз ще те попитам: Ти живееш ли като Него? Тогава казвам му: Ние с тебе се различаваме по две неща - ти вярваш, че Христос е Син Божий, но не живееш като Него. Аз пък живея като Него и тогава искам да Го

разбера. Аз искам първо да вляза в огъня и да се нагорещя, а не да се нагорещя и тогава да вляза в него. Да се мисли така, това е повърхностна мисъл. Следователно ти не можеш да знаеш дали Христос е Син Божий, докато не живееш като Него. Без любов ти не можеш да познаеш Син Божий ли е или не. Докато не обичате един човек, вие не можете да го познаете. До това време вие ще имате само механическо познаване.

Сега да се върнем към предмета. Съвременната култура се нуждае от знание. Съвременният свят е достигнал до най-високата точка на развитие. Тъй, както днес науката се развива, тя е повече разрушителна, отколкото творческа. Във философията си, в религията, в техниката, тя е повече разрушителна, отколкото съграждаща. Във възпитанието си тя е повече разрушителна, отколкото съграждаща. Тя е наука на змията. След като дълго време учителят е проповядвал, че трябва да се отнасяме добре с децата, че трябва да имаме добри отношения с тях, най-после казва: "Не може без дърво. Все трябва дървото да се приложи към децата, за да се вразумят и възпитат. Като ги удряш от време на време, тогава те слушат." Много учители са били бити от учениците си. Понякога децата са доволни от боя на своя учител, защото ги е ударил на място, но някога не са доволни - учителят им не ги е ударил както трябва. И вместо да ги възпита, той ги осакатил.

Един учител ударил едно от своите деца по главата, по ушите, но така лошо, че то оглушало. Като пораснало, като станал голям момък, той срещнал един ден учителя си. Той спрял учителя си и го запитал: "Ти помниш ли, че едно време ме учи?" - "Помня те." - "Помниш ли, че един път ме удари и аз оглушах с едното си ухо?" Веднага ученикът се засилва и удря две плесници на учителя си. Учителят си тръгва недоволен и си казва: "Така е то, учи деца, че после да те бият." С двете плесници ученикът иска да каже на учителя си: "Ти ме учи много добре, но ми даде лош пример."

Какво заключение може да се извади от този пример? Че вие не знаете кога какво да направите и как да го направите. Това е една погрешка, която се среща в цялата съвременна култура. Като проследите всичките методи в живота, ще видите, че и научните и религиозните, и философските - навсякъде хората започват добре, а свършват зле. Любовта между двама братя всякога започва добре, а свършва зле. Докато са при майка си, докато не са [се] оженили, те живеят много добре помежду си. Щом се оженят, те се скарват. Като дойдат двете жени, те насъскват братята помежду им и те започват да се карат, да делят имането на баща си. Питам: Тези две жени на място ли дойдоха? Те представят знанието на змията. Първата жена казва на мъжа си: "Не бъди толкова прост, толкова отстъпчив. Брат ти те играе, той иска да задигне имането на баща ти. Ти ще станеш просяк. Как гледаш това нещо! Отвори очите си и не ставай толкова глупав. Дай отпор на брата си, покажи му, че и ти знаеш как седят работите. Стресни му се малко, да не мисли, че може да те играе както иска."

Смешни са хората, когато искат да се стреснат един на друг. Те искат да покажат, че са герои. Много герои са най-големите страхливци. Колко герои са бягали от една кобра! Те знаят, че тяхното геройство не струва пара пред кобрата. И като я видят, те плюят на краката си и бягат колкото сили имат. Колко герои има, които бягат от мечки, от тигри, от лъвове. Какво геройство е това да не можеш да се справиш с една кобра?

Какво нещо е кобрата? Омразата е една ужасна кобра. Достатъчно е да те клъвне веднъж, за да умреш. И мнозина след това казват, че като умре човек, всичко с него се свършва. Аз виждам много умрели хора на Земята. Казва някой: "Едно време аз обичах, но видях, че това е празна работа." Според него любовта е празна работа, в нея няма нищо. Казвам: Този човек е един от умрелите. Ухапала го е кобрата, и той е вече погребан. Той се намира вече в астралния свят и казва, че няма любов в света. Жена, деца, всичко това е празна работа. Той е в онзи свят. За него всичко е илюзия. Умрял е човекът.

Това е вярно за този човек, но питам: ако ние отречем всичко в света и кажем, че всичко е илюзия, че нищо в света не съществува, кое е реалното тогава? Илюзиите са сянка на реалността. Как е възможно сянката да съществува без реалността? Може ли сянката да се прояви без обект? Вие имате една сянка, но тази сянка е сянка на някаква реалност. Вън от реалността никаква сянка не може да съществува. Казвате, че сенките съществуват. Не, съществува реалността, обектът, а сянката не съществува. Да се мисли, че сянката съществува, а реалността не съществува, в това няма никаква логика.

Та казвам: Първото учение е учението на Моисея, което господства във всички хора. Всички хора са издигнали змията в пустинята, както Моисей я издигна. Който е ухапан от змия, със змия ще се лекува. Но сега иде Христос и казва: “Така трябва да бъде издигнат Син Человечески, за да не погине всеки, който погледне към Него, който вярва в Него.”

Та казвам: До идването на Христа беше старата култура, а от идването на Христа насам е новата култура. От идването на Христа започва културата на Син Человечески, т.е. културата на Божественото знание в света. Христос донесе новото знание. Това, че Христос умря, това показва, че заедно с Христа умря и старата култура. Старата култура я разпнаха с Христа заедно на четири гвоздея, а новата култура представя главата на Христа, която остана незакована. До времето на Христа Моисей беше издигнал змията в пустинята, но с разпъването на Христа на кръста, заедно с Него се разпъна и старата култура.

В какво трябва да вярват хората сега: в умиращия Христос или в Христос, Който е възкръснал? В умрялата майка ли трябва да вярваме или в живата майка? В умрялата любов ли трябва да вярваме или в живата любов? В умрялата сила, в умрялата мъдрост ли трябва хората да вярват или в живата сила, в живата мъдрост?

Казвам: Новата култура, това е знанието на Сина Человечески. Това е новото разбиране, новите пътища на Провидението, новите

пътища на природата. Ако всеки вникне в себе си и чете някаква книга, ще види, че този автор е писал за старата култура. И така той трябва да различава кой автор е писал за новата култура и кой - за старата. Искаш да си отмъстиш някому - това е старата култура. Не вярваш в нищо - това е старата култура. Тщеславен си - това е старата култура. Всички стари работи представят старата култура - културата на змията.

Не е въпрос, че в старата култура няма нищо важно. Много важни работи има в старата култура, но в старата култура човек непременно ще стане жертва на онова, което му проповядват. И Христос беше разпнат от евреите, но те Го разпнаха по единствената причина, че те вярваха, [че] новото знание, което Христос носеше, ще разруши Моисеевото учение, ще разруши всичко старо. И те Му казаха: "Ти трябва да заминеш, за да остане старото в света." Те не знаеха обаче, че с Христа заедно заковаха и старото. Не се мина много време, Христос се измъкна от гроба, т.е. новото излезе от гроба. След това дадоха пари на стражата, за да кажат, че дойдоха учениците Христови и откраднаха тялото Му.

Кое се краде в света: старата, грозната мома или младата, красивата мома? Младата, красивата мома се краде, а не старата. Кое се краде: онова, което не струва пет пари, или скъпоценното, златото? Значи, ако учениците откраднаха Христа, те откраднаха ценното в Него. Само ценното се краде. "След това дойдоха учениците Му и Го задигнаха." Това е едно схоластическо разбиране, но въпросът съдържа една практическа основа.

Христос се яви на учениците Си, но те не Го познаха, понеже имаха знания на старата култура. Те искаха да видят Христа след разпятието. След разпятието Си Христос имаше съвсем нови, съвсем други разбирания. Като Го видяха двама от учениците Му, те не Го познаха. И Христос ги запита: "За какво говорите?" - "Говорим за нашия Учител." Христос започна да им говори, но те не Го познаха. Те Му казаха: "Господине, много хубаво ни говориш. Не можеш ли да

останеш с нас да ни проповядваш?" Едва след като ги благослови, те познаха, че Той е Христос. Едва тогава умовете им се отвориха да Го познаят, но Той изчезна.

Какво означава изчезването? Всеки човек, когото ние обичаме, като ни се яви, ще изчезне. Когато разбере любовта, снегът се стопява. Когато водата изгуби любовта си, тя замръзва. Когато видя, че снеговете и ледовете се топят, казвам, че любовта е дошла и всичко става нормално. И съвременният свят сега се топи. Защо? - Любовта иде в света.

Едно време ние бяхме така сцепени, както леда, но сега всичко това се стопи. Като си турях крака върху леда, можах да опитам каква любов има в леда. Ние не искаме това единство на леда, каквото хората търсят. Хората са свързани помежду си по друг начин, а не както частиците на леда помежду си. Има едно единство на човешката мисъл. Когато една велика мисъл свързва умовете на хората, това е истинското свързване. Ти може да си на другия край на Земята и пак да си свързан с всички хора по лицето на Земята, които имат връзка с великата мисъл. Сега не казвам, че това знание, което вие имате, не е никакво знание. Вие имате знание, което е ценно, но аз правя следното сравнение. Когато туряте дърва на огъня си и го стъкмите, за да го запалите, вие имате всичко на разположение, но ви липсва само едно нещо. Какво ви трябва? Дървата са на място, пирустията е на място, тенджерата е на място, но ви липсва само едно нещо. Всичко имате, но работата ви не върви.

Едно време българите са си служили с кремък, с огниво, с прахан. Извадят праханта от една малка кесийка, доближат я до кремъка и огнивото и тя се запали. Днес хората си служат с нови средства, те употребяват кибрит. Като приготвят огъня, тенджерата, трябва им само една клечка кибрит. Драсват клечката и тя се запалва. Доближат я до дървата и огънят се запали. В 2-3 часа яденето е готово. След това майката, бащата и децата ще се наредят около трапезата, всички ще бъдат радостни. Ако огънят не беше се запалил, ако яденето не беше

готово, всички щяха да се съберат в дома си, но ще бъдат неразположени духом, недоволни. Значи всичко е в огъня.

Огън липсва на съвременното знание. Кибрит липсва на съвременното знание. Питат как ще се оправи светът? Светът се нуждае само от една кибритена клечка - нищо повече. Щом цъкнете тази клечка, въпросът ще се разреши. Щом цъкнете тази клечка кибрит и новата култура ще дойде. Казвате: "Какво разбираш от това?" Аз ще ви кажа какво разбирам и вие ще го разберете като мене - не можете да не го разберете. Да цъкнете кибритената клечка, това значи да се запали вашият ум, да се запали и вашето сърце и да почнете да горите. Това е всичкото.

Като ви гледам, когото срещна, виждам, че сте много добри хора. Вие сте запалени вече и сте започнали да димите. Казвате, че някой човек дими. Казвам: Щом дими, той е на спасителния бряг, на спасителна точка. Ако някой никак не дими, аз го съжалявам. Аз не облажавам хора, които никак не димят. Като вляза в един дом и видя, че вътре дими, казвам: Добре е това, огънят се е запалил, не гори още добре, правилно, но горението ще се усили. - "Не може ли без дим?" - И без дим може, но при сегашните условия по-добре е да има дим, защото ще има и силен огън след време, отколкото да няма никакъв дим. Дето няма никакъв дим, няма и условия за пълно горение.

Няколко наши приятели направиха тук една нова кухня, но като влезеш вътре, цялата кухня е пълна с пари - няма отдушник. Казвам: На тази кухня липсва нещо. Какво є липсва, вие сами ще видите. На кухнята липсва един отдушник. Като се направи този отдушник, като є се направи една дупка, парата ще излиза навън и няма да пълни кухнята. Трябва да є се направи нещо като българските комини. В това отношение българите са добри инженери. Като направят един голям комин, една голяма дупка, парата ще излиза навън през комина и няма да се събира дим, нито водни пари в кухнята. Но и да има дим и пара, и това не е лошо. Ще отваряте прозорците. Някои

дават съвет как да се отвори една дупка, през която парата да излиза навън, да не се събира в кухнята.

Казвам: И вашата кухня не е построена както трябва, че се събира много пара, която не може да си намери път да излезе навън. Вашето огнище е направено така, че дими малко. И моето огнище, и моят комин не е направен както трябва, че като дойде някой вятър, наместо да излиза димът през комина, той влиза в стаята ми. За това този дим ме е изкарвал няколко пъти вън. Казвам: Днес печката няма да се пали, докато посоката на вятъра не се измени. Коминът протестира, че не му е дадена нужната височина. Като направиха един комин, дълъг 3-4 метра, като на фабрика, нямаше повече дим. Коя е погрешката, за да има дим? - Височината на комина, не беше достатъчно висок.

Казвам: Във вашето разбиране се изисква ново знание. Вие седите в една стара система и мислите, че разбирате Бога, че разбирате Неговите закони. Вярно е, че разбирате законите, но не знаете как да ги приложите. И в приложението се раждат много изключения. Дохождали са някои да ме питат как да постъпят, ако някой извади срещу тях револвер. "Представи си - казва някой, - аз изповядвам едно учение на мир, а дохожда някой при мене и ми вади насреща револвер. Не трябва ли да се защитавам?" Този човек ми представя един случай от старата култура.

Сега аз ще ви представя друг един пример. Представете си, че аз имам да давам около 50 000 лева на един човек, който същевременно е изпаднал много, беден човек е сега. Понеже иска парите си от мене, той ми казва: "Ще платиш ли дълга си, или ей сега ще извадя куршум, сега ще ти тегля куршум." Какво трябва да направя? Преди да дойде това положение, аз взимам 50 000 лева, които дължа, и отивам при този човек да му ги върна. При това положение, ще стане ли нужда този човек да вади куршум срещу мене или да ме плаши с куршум? Следователно старото учение отива да взима дълговете си, а новото учение носи благодатта. При новото учение невъзможно е

човек да ви убива. Ако мислите другояче, това показва, че нямате разбиране.

Сега ще ви приведа друг един пример. В едно от западните планински места в Америка, един американски мисионер ходил да събира пари за някакво благотворително дело. Хората били щедри и давали големи суми. Като събрал една крупна сума, той тръгнал да си отива за мястото си, дето била нужна тази сума. За тази цел той трябвало да мине през един планински проход. В това време един разбойник го проследил и се скрил зад едно голямо дърво да го причака и да го убие. Разбойникът си казал: “Защо са тези пари на мисионера? Те са нужни на мене, а не на него.” Като наближил към дървото, мисионерът, който бил на кон, почувствувал нещо, разбрал, като че нещо лошо има да му се случи. Той слязъл от коня си и отправил към Бога една гореща, искрена молитва: “Господи, запази ме.” След това, успокоен, той се качил на коня си и продължил своя път. Като стигнал до дървото, зад което бил скрит разбойникът, той видял един човек с пушка в ръка, но го отминал, без да му каже нещо.

След 2 години един умиращ от епархията на този мисионер вика мисионера у дома си, иска да се изповядa. Разбойникът запитал мисионера: “Ти знаеш ли кой съм аз?” - “Не зная.” - “Аз съм онзи разбойник, именно, който те причаквах в гората да те убия. Ти имаше в себе си много пари и аз се бях скрил зад едно дърво, въоръжен с пушка, готов всеки момент да те убия. По едно време ти слезе от коня, спря се нещо, и когато отново се качи на коня, с тебе заедно вървеше друг един човек на бял кон, добре въоръжен. Аз се уплаших и не посмях да тегля куршума.”

Следователно, когато човек отива да работи за Бога, той никога не е сам. С него заедно ще върви и друг някой, добре въоръжен, който всякога ще го пази.

Казвате: “Виждал ли е някой онзи свят?” Вие сте чудни. Нашият свят е в онзи свят. Ние сме като Иона в утробата на кита. Ние сме в утробата на онзи свят. Онзи свят, това са всички благоприятни

условия. Другият свят, в който искате да влезете, това е този свят. Вие сте в него, без да го познавате. Тази радост, това веселие, което имате на Земята, се дължи на онзи свят. Светлината, която възприемате, се дължи на онзи свят; въздухът, който дишате, се дължи на онзи свят; водата, която пиете, се дължи на онзи свят; земята, на която стоите, се дължи на онзи свят. Та, [в] кой свят живеете вие? - На онзи свят.

Казвате: "Разправи ни нещо за онзи свят." - Че, онзи свят е този свят. Този свят, разбран, е онзи свят, а онзи свят, неразбран, е този свят. Онзи свят е неразбран, докато този свят е неразбран. Щом този свят разберем, той ще стане онзи свят - онзи свят на благата, в който иде доброто. Под "онзи свят" ние разбираме широкия свят - светът на свободата. В този свят човек е свободен да мисли, свободен е да чувствува, свободен е да прави добро, свободен е да се занимава с всичко, каквото иска - да пее, да свири. Бог е оставил човека абсолютно свободен, в нищо не го е ограничил.

Разбирайте правилно какво нещо е свободата. Човек е свободен само в една много малка област, той не може да носи цялото човечество на гърба си. Ти можеш като баща да се грижиш за жена си и за 4-5 деца, но не за целия свят. Като слуга ти можеш да се грижиш за десетина души в едно семейство, но повече нямаш възможности. Друг някой може да има грижа за прехраната на няколко хиляди души, но вън от тази възможност той пак е ограничен - не може да се грижи за целия свят.

Като говорим, че трябва да се обичаме, ние имаме предвид това, че човешката любов е ограничена. Ти можеш да обичаш само баща си и майка си, или само брата и сестра си. Днес толкова са възможностите ти. Ти не можеш да обичаш ония твои братя, които са ти правили хиляди добрини. Ти още не ги познаваш. Това са ангелите на доброто. Благодарение на тях ти днес си това, което се виждаш. Ти познаваш само сянката на тези братя. Когато дойдат тези истински братя при тебе, ти ще видиш, че с тях не можеш нито да се караш, нито да спориш. В тяхно присъствие ти не можеш да мислиш

криво. Като те види, този брат ще ти каже: “Братко, всичко, каквото имам, твое е. Разполагай с него, каквото искаш. Аз имам пълно доверие в тебе.”

Направил си някаква погрешка. Това е обикновено нещо. Някой път си нервен. Това показва, че си наклал повече огън, имаш повече енергия в себе си. Ти си в положението на котел, който има много пара в себе си. Какво трябва да направиш? - Да извадиш малко пара, да намалиш огъня. И тогава всички работи ще се уредят.

Ние, съвременните хора, искаме да уредим всички работи изведнъж. Това е привилегия само за Бога. И Бог даже, за да създаде свят, Той е мислил цяла вечност. Сега сме в друга една вечност, в която Той пак мисли за онова, което впоследствие ще създаде. И при това положение, ние искаме да Му дадем съвет. Ние искаме да дадем своя проект. Затова аз казвам и съм казал на мнозина: Дайте вашия проект, по който светът трябва да бъде създаден, и аз ще го изпратя на Господа. Вие казвате, че светът не създаден както трябва. Всички вие сте недоволни от това, което не знаете. Всички вие вода газите, жадни ходите.

Двама съседи имали по няколко слуги. Единият господар се отнасял много добре със слугите си, хранил ги добре, вследствие на което те били доволни от него. Вторият господар винаги се оплаквал на съседа си от своите слуги. Той му казвал: “Много добри са твоите слуги. Моите не ме слушат, обичат да крадат - много съм недоволен от тях. Не зная какво да правя и как да се спогаждам с тях. Не можеш ли да ми дадеш един-двама от твоите слуги, а аз да ти дам от моите?” - “Може.” Разменили слугите си. След една година лошите слуги се поправили и господарят им бил толкова доволен от тях, колкото и от първите си слуги. Той веднага разбрал къде е грешката на съседа му. Той не хранел добре слугите си, не се отнасял добре с тях, а понякога даже ги излъгвал. Като видял съседа си, той го запитал: “Как се спогаждаш с моите слуги?” - “Много добре. Те са добри слуги.” - “Как така?” - “Че, ти не знаеш как да се отнасяш със слугите си, затова са

лоши. Ти трябва да им даваш от своето ядене. Както се храниш ти, така трябва да се хранят и те, да видят, че наистина си справедлив. Каквито плодове ядеш, и на тях ще даваш. Ще им даваш пари да си купуват хубави дрехи. Така те ще разберат, че ги зачиташ като себе си, че ги обичаш. Тогава и те ще ти отговорят със същото.”

Докато сме при Господа, ние всички сме добри, но като дойдем на Земята, ставаме лоши. Защо? Нашият господар е лош, държи ни гладни, не ни облича добре. И най-после изгубваш търпението си и казваш: “Не може да се живее така.” И ставаш като господаря си. Това е старата култура. Ние още мислим, че с лъжи и с хитрини може да се живее на този свят. Казвате: “Трябва да се вярва в Христа.” Но вие не сте готови, не се вярва така. Ние държим Христа някъде вън от нас. Докато държим Христа вън от себе си, ние няма да имаме никаква култура.

Ето как свързвам аз нещата. Ако моята градина не е изложена на слънце и плодовете не се греят, от нея нищо няма да излезе. Ако върху плодовете туря една дебела покривка, да не ги грее слънцето, те няма да узреят и нищо няма да дадат. Същото сме направили и ние. Ние сме турили такава една дебела покривка между Христа и нас, запалили сме една лампа и сме оставили плодовете да зреят на нея. Нашата лампа не може да застави плодовете да зреят. Те могат да узреят само ако тази лампа бъде във връзка със Слънцето. Ако Слънцето изгасне, нито една лампа не можеш да запалиш. Когато една лампа се запали, казваме, че Слънцето още не е изгаснало. Щом видим, че една лампа или един огън гори, казваме, че Слънцето още грее. Когато виждам, че някой пуши тютюн, или че тялото му е още топло, казвам, че има живот в този човек. Казвам тогава, че Слънцето още гори, макар и да не го виждаме.

Щом възприемем Божественото знание в себе си, ние ще създадем една нова култура. Старата култура може да служи още дълго време, но новата култура - културата на Син Човечески, ще я замести. В това отношение ние трябва да знаем какви са теченията в

природата, от какви посоки идат. Теченията идат от [6] посоки: отпред, отзад, отляво, отдясно, отгоре и отдолу. Значи, 6 посоки има, отдето идат теченията на Земята. Вие трябва да знаете тези течения. Всяко течение има свои специфични прояви. Освен тях, във вашата симпатична нервна система също така има няколко течения. Ако не разбирате тези вътрешни течения, вие не бихте могли да си обясните състоянията, през които минавате. Някога сте притеснени, усещате че нещо ви е мъчно, криво, не знаете причината за това. Причината се дължи на неправилните течения, които стават у вас. Ако разбирате Божиите закони, веднага ще можете да смените едно състояние с друго.

Преди няколко време аз се лекувах сам по един нов начин. По невнимание бях се простудил и кръвта се беше събрала в гърлото. Яви се голямо възпаление. Една млада сестра ме видя и се чуди какво ще правя сега. Казвам ѐ: “Лесна работа.” Взимам тогава чайник, възварявам вода, а настрана приготвям няколко пласта дебел памук. Потапям памука във врялата вода, а отдолу турям парче гутаперча*. Така горещ и намокрен във вода памука, турям го на гърлото ту от едната, ту от другата страна и го държа, не като съгреваещ компрес, а само по 2-3 минути и пак натопявам памука във врялата вода. Така правя няколко пъти. След няколко деня възпалението мина. Младата сестра седи като асистентка и наблюдава.

* гутаперча (нем.) - подобен на каучук продукт.

Казвам: Болното място се нуждаеше от движуща се вода, която можах да туря чрез топлите компреси. Като проникна на болното място, тази вода стана проводник на магнетизма, който подобри кръвообращението. Ако не бях направил тези

компреси, трябваше да ми правят инжекции, да предотвратят задушаването. Никакви превръзки нямаше нужда да се правят. Но важно е човек да знае, да умее как да направи тази работа. Онези, които си служат с медицина, те имат правила, които са прилагали от дълго време. Тези правила дават много по-добри резултати,

отколкото ония, които сега изнамират. Всяко проверено и изпитано нещо има по-добър резултат, отколкото новите, непроверени методи. Когато се говори за силата на някое лекарство, аз казвам: Ако едно лекарство лекува 5 на сто, то още не е лекарство. Ако лекува 10 на сто, пак не е лекарство. Ако лекува 50 на сто, така и природата лекува. Истинско и полезно лекарство е онова, което лекува поне 75 на сто.

Казвам: В новата култура, която сега иде, всеки трябва да вярва на любовта. Някой вярва в Бога. Казвам: Помоли се на Господа и виж дали Господ ще те послуша. Ако не те послуша, значи има някакво препятствие. Тогава ще се помолиш още един път. Сега аз това говоря за вярващите, но не да кажат, че нямат нужда от лекари. Лекарите са на мястото си. Ако лекарите изчезнат, в света ще дойде най-голямото зло. Засега лекарите са една предпазителна клапа в света. Тази клапа е на мястото си. Но казвам: Какво ще правите, ако попаднете на място, дето няма лекари? Ако сте някъде далеч в планината, дето няма лекари, какво ще правите? Вие трябва да имате едно познание, чрез което да се свържете с невидимия свят. Вие трябва да имате една връзка и като по радио, както сегашните параходи, във време на опасност по моретата или океаните се съобщават, викат за помощ. Ако параходите не дават никакъв сигнал, те могат да потънат. Същият закон се отнася и до невидимия свят.

Казвате: “Господ не знае ли?” Господ знае всичко, но Той е наредил нещата така, че като се намерите в голяма опасност, да дадете сигнал. Щом не дадеш никакъв сигнал, ти сам ще носиш отговорността. И като дадеш сигнал, ще вярваш, че ще ти се помогне. Ти дадеш сигнал, а после казваш: “Господ я ми помогне, я не.” Че ти обезличаваш твоята вяра. Не е въпрос какъв си, но ти поставяш своята вяра на изпитание.

Казано е в Писанието: “Потърси Ме в ден скърбен, и Аз ще ти помогна.” “Тогава ще Ме познаете и ще тръгнете в новата култура.”

Та казвам: Необходимо е сега да имате тази вяра. Вие можете да приложите вярата си навсякъде. Някои ме питат как да учат, как да

засилят паметта си. Слабата памет се дължи на човешките чувства. Когато става сблъскване между мислите и чувствата на човека, паметта му отслабва. Когато по-гъстата материя се намести в порядка, паметта на човека отслабва. Следователно, за да усилите паметта си, трябва да намалите интензивността на своите чувства. - "Не мога да помня." - Ти си внушаваш. Вярвай, че можеш да помниш. Ти не помниш, понеже си излязъл от Закона на Любовта. Всички хора, които са изгубили любовта си, не помнят. Онези пък, които имат любов, помнят. Вижте като обичате нещо, как помните. В правата любов е силата на любовта.

Паметта е склад на миналото, на настоящето и на бъдещето. Всичко се складира в човешката памет. Важно е, че чувствата не трябва да управляват ума, но само да влязат като подбудителна причина.

Ти се безпокоиш какво ще стане утрешния ден. Ти се безпокоиш да не умреш. Няма защо да се безпокоиш. Кой е определил, че ще умреш? Ако не пазиш Божиите закони, ти сам си приготвяш смъртта. Ако пазиш Божиите закони, ти никога няма да умреш. Ти ще заминеш като свети Илия, тържествено с огнена колесница, без да те погребва някой. Ако нямаш любов, други хора ще те погребват, и то на общински разноски. Слушам един вярващ да се оплаква, че няма кой да го погребе. Това е стара култура. Не мислете за погребението си, но мислете за вашето възкресение - възкресението на новия живот.

Казвате: "Това не може да се постигне на Земята, но като отидем на онзи свят, тогава ще го постигнем." Онзи свят е този свят. Като разберем този свят, той ще стане онзи свят.

Ти живееш с една жена, която не можеш да разбираш, и казваш: "Дотегна ми тази жена." Българите много вярват в късмета. В това отношение аз съм правил няколко опита. Познавах един българин, който не можеше да търпи жена си. Казвам му един ден: "Ти знаеш ли, че жена ти е много късметлийка? Всичкият късмет на дома ти

зависи от нея.” - “Не думай!” - “Истина ти казвам. Каквото каже тя, всичко ще стане.” - “Ами, аз съм я бил няколко пъти. - “Не я бий, ако искаш да ти върви. Гледай я като писано яйце. Ако я гледаш добре, на целия дом ще върви добре. Ако не я гледаш добре, и Господ няма да ти помага.” - “Право ли говориш?” - “Право говоря. Тя е царска дъщеря.” - “Че как е дошла до този хал тази царска дъщеря?” След една година той ме срещна и ми каза: “Много ти благодаря, както ми каза, така излезе. Тя наистина била много късметлийка.” И наистина, той я обикна, измени погледа си към нея. Срещам и нея, и тя ми благодари: “Много ти благодаря, дето даде този съвет на мъжа ми. Дано Господ го задържи в този път.”

Така трябва да мислите всички. Вие имате една жена, която Господ ви е изпратил. Като отидете в онзи свят, там ще я видите като ангел, който, за да дойде на Земята, се е въплътил в човешка форма. Без нея вие не можете да живеете. - “Как така?” - Така е.

В случая пак ще обвиним Адама. Той направи една погрешка. Като видя жената, която Бог създаде, Адам не каза, че тя е ангел, изпратен от Бога, но каза, че тя е “кост от костта ми и плът от плътта ми”. Тази беше неговата погрешка. Оттам насетне всичко му тръгна назад.

Тъй щото, ще вярвате, че жената, която имате, е изпратена от небето. Ще вярвате, че жената е едно благословение от Бога. Ще вярвате, че и мъжът е едно благословение от Бога. Пък, ако имате син или дъщеря, пак ще гледате на тях като на благословения, изпратени от Бога. Това е новата култура, това е новото вярване. Така гледам аз на нещата. Вярвайте абсолютно в онова, което Бог е наредил. Учете с любов всичко! Каквото и да вършите, най-малката работа, вършете всичко с подтика на любовта. В най-малката работа, която вършите, нека любовта ви бъде като основа. Когото и да срещнете, виждайте в този човек хубавото.

Казвам: Това е новата вяра. Ако очаквате всичко на Христа, вие нищо няма да постигнете. Я ми кажете, как ще ви учи Христос, когато

дойде на Земята? Той ще ви учи, че трябва да обичате Бога, да имате абсолютна вяра в Него, да бъдете готови на всички жертви заради Него, да не казвате, че това или онова не можете да направите. Всичко можете да направите заради Господа.

Щом влезете в Божествената Любов, всички ще обичате. Разногласието не седи в пълната любов. Ти обичаш едного повече, а другиго по-малко. Някои привеждат примера, че Христос обичал Иоана повече. Какво разбирате от това? Казва се, че Иоан обичал Христа повече, а другите Го обичали по-малко. Това значи: който има по-големи прозорци, повече светлина влиза през тях; който има по-малки прозорци, по-малко светлина влиза през тях. Къде е причината: вън или вътре в човека? В самия човек е причината. Ако отвориш душата си, и хората ще станат добри; ако затвориш душата си, и хората ще станат лоши. Под "душата" аз разбирам съзнателното у човека.

Христос казва: "Не мислете, че Господ и от тези камъни не може да направи да оживеят." Ние нямаме разбирания. Ние мислим, че нещата стават механически. Според някои теории тези камъни представят спящи духове, спящи хора. Един ден това нещо ще бъде като в "Хиляда и една нощ".

В приказките от "Хиляда и една нощ" има една приказка, в която се разправя за една царска дъщеря, която се казвала Пилял Кази. Като отивали при нея царски синове, казвали: "Да излезе царската дъщеря вън, да я видим." Тя казвала: "На камък да станеш." Като повтаряла тези думи три пъти, царският син се превръщал на камък. Хиляди царски синове се превърнали на камък. Останал последният царски син. Той отишъл при царската дъщеря и извикал да излезе вън, да я види. Понеже бил с кон, той казал на коня си: "Когато се обърна към царската дъщеря с думите да излезе вън, ти ще изцвилиш три пъти." Конят послушал господаря си, изцвилил три пъти. Като чула това цвилене, царската дъщеря забравила да каже думите, с които превръщала царските синове в камъни, така необикновено є се видяло

цвиленето на коня. Тя излязла да види какво става вън. Царският син веднага я хванал и я турил на коня си. Тогава отишъл към превърнатите царски синове в камъни и казал: “Ставайте, царски синове, царската дъщеря излезе вън.”

И тъй, конят, това е вашият ум. Докато вашият кон не изцвили, работите ви никога няма да се оправят. Докато човек не почне правилно да живее, право да говори, да мисли и да чувства, той няма да оправи работите си. Човек трябва да се научи да говори истината. Казвате: “Ние знаем голата истина.” Не, не е въпрос да се говори голата истина, но облечената истина. Голата истина, това е Адамовата истина. Вие трябва да говорите облечената истина, с бели дрехи. - “Кажи ни голата истина.” - Не, аз не говоря голата истина. Аз не се занимавам нито с голи деца, нито с голи хора. Аз не се занимавам със старата култура, но с новата култура, с облечената култура.

Сега казвам на всинца ви: Облечете се с новата любов, с Божията любов, с Божията вяра, с Божията надежда. Тогава вашият живот ще се промени издъно. Тогава ще познаете, че вашите братя и сестри са ангели, изпратени от небето. Те са слезли на Земята да ви помагат, но вие не сте ги разбрали и досега.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

8-а неделна беседа, държана от Учителя на 24.I.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ДА СТОРЯ

“Отче наш”
“Бог е Любов”

Ще прочета само няколко стиха от 6-а глава от Евангелието на Матея, от 1-ви до 4-ти стих.

“Духът Божи”

Сега ще се спра само върху две думи, които вие ще намерите някъде из Писанието: “Да сторя!” Англичаните имат една дума, която също така се произнася - story. Тя означава “приказка”. Българите пък казват: “Е, стори го вече.” Англичаните казват: “стори” [story], което означава “приказка”, “разказ”.

Като наблюдавам съвременния свят, виждам, че светът никога не е бил така удобен за наблюдение, както сега. Като се вземе предвид миналото на Земята, миналото на Слънчевата система, вижда се, че никога не е имало по-удобен момент за наблюдение, както сега. Сегашните хора правят големи погрешки, че не наблюдават. Те наблюдават дребните работи. Не трябва да се наблюдават дребните работи, но работите на природата. Това, което природата е направила, е ценно.

Всичко има в природата. Всичкото богатство, всичкото знание, което търсите, всичко ще намерите в нейните библиотеки. Нейните библиотеки са пълни с най-хубавите книги на видни поети, философи, учени, скулптори, музиканти, художници, алхимици. Каквото пожелаете, всичко ще намерите в библиотеките на природата. Там алхимиците превръщат желязото в злато. Там учени, лекари търсят начини как да се справят с различните болести. Всичко има в библиотеките на природата. Но там има следните надписи: “Човек, на когото краката не са чисти, да не влиза в библиотеката на

природата. Онзи, на когото сърцето не е топло, да не влиза в библиотеката на природата. Който има някаква мрежа на очите си, да не влиза в библиотеката на природата." Той трябва да има съвършено здрави очи. Ушите, ръцете, всичко трябва да бъде здраво на човека, който иска да влезе в библиотеката на природата да чете. Иначе, ако човек има най-малък някакъв недъг, не му се позволява да влезе в библиотеката на природата. Докога? Докато не се освободи от този дефект. Там пише още така: "На любители не се позволява да влизат в тази библиотека." Отвън могат да седят, но вътре не им се позволява да влизат. Онези, които търсят своето лично щастие, могат да седят отвън, там да наблюдават и да гледат, но вътре не им е позволено да влизат.

Идеята седи в това. Човек търси своето лично щастие, но то не може да бъде негов идеал. И да го търси, той никога няма да го намери. Личното щастие не прави човека щастлив. Защо? Понеже щастието не зависи от човека. Ако си дете, щастието ти зависи от твоята майка и от твоя баща. Ако си женен, щастието ти зависи от твоята жена. Ако си чиновник, щастието ти зависи от твоя господар, от твоя началник. Ако си министър, щастието ти зависи от царя. Ако си военачалник, щастието ти зависи от по-горния от тебе. Каквото и да направиш, ти не можеш да направиш това, което искаш. Щастието ти не зависи от тебе.

Понякога ние мислим, че сме свободни. Свободата е нещо относително. Свободата, която хората търсят, е нещо относително. Има една свобода в света, която изисква спазване на известни закони. По-свободно нещо от природата няма. Какво ли не е правила тя? Какви ли опити не е правила? Следователно, ако искате да бъдете свободни, ще отидете при нея, тя ще ви покаже как можете да бъдете свободни. По отношение на нея често ние постъпваме като малките деца. Като кряскаме, като се сърдим, като искаме това-онова, ние мислим, че тя ще отстъпи. Не, природата никога не отстъпва.

Повидимому нам се струва, че природата ще отстъпи и ние ще възтържествуваме. Не, природата никога не отстъпва.

Влизат разбойници в къщата на един маг, искат да го оберат. Те влизат със своите оръжия, готови за обир. Магът веднага ги поканва и им казва: "Заповядайте, господа. Всичко, което имам, е на ваше разположение." Той излиза вън, а тях оставя в къщата си свободно да се разпореждат. Щом влиза в стаята си, той бутва едно копче и стаята се напълва с вода. Разбойниците се виждат залени до гуша с вода. Тогава той ги запитва отвън: "Ще се опитвате ли втори път да обирате един маг? Ако ми дадете честна дума, че втори път няма да си позволявате това нещо, ще ви пусна. Ако не, ще ви оставя в това положение." Питам: ако се намерите в това положение в стая, в затвор, пълен до гуша с вода, какво ще правите?

Съвременните хора се намират именно в това положение. Те са затънали до гуша във вода и не знаят какво да правят. Те са влезли като разбойници в Божествения свят и мислят, че могат да правят каквото искат. Обаче положението им е опасно, те са затънали до гуша във вода. - "Какво трябва да правим?" - Трябва да бъдете послушни деца, да учите. Бог е направил света заради нас, да учим.

Ако искате да знаете какво представя светът, в който вие живеете, ще ви дам следното изяснение. Светът, в който ние живеем, е свят за забавление на ангелите. Когато ангелите се уморят от голямата работа, която имат, тогава те слизат на Земята да се занимават с нас. Те се занимават с нас като с малки деца. По този начин те си почиват. Като им разправяте за своите нещастия, за своите несгоди, те веднага уреждат работите ви и си заминават за другия свят. Те знаят всичко.

Сега във вашите умове ще мине друга една мисъл: "Какво представя другият свят?" Наистина аз ви говоря за онзи свят, но вие не сте го виждали. Някога можем да ви представим някои екземпляри от невидимия свят. Ако искате да видите някое рядко животно или птица, каквато е, за пример, райската птица, вие трябва да отидете в

тропическите страни и там да я видите. Струва ми се, че в нашата зоологическа градина няма райска птица. Ако речете да пренесете една райска птица от тропическите страни у нас, тя тук не може да живее. Тя е облечена като царска дъщеря, с хубава премяна. Сега, това ще ни отдалечи от онова, което искам да кажа.

"Да сторя!" Какво иска да стори човек? Всичко е сторено заради него. Само едно нещо му остава - да учи. Да прави крака - той ги има; да прави ръце - той ги има; да прави пръсти - той ги има; да прави очи, уши - и тях има. Какво трябва да прави? Ако рече да си направи стомашна система - и нея има. Ако му трябва въздух - и него има; ако му трябва вода - и вода има; ако му трябва светлина - и светлина има; ако му трябва храна - и храна има. Човек има всичко, но само едно нещо не му е дадено - знание не му е дадено. Всичко си има човек, само знание няма.

Знание, работа ви трябва! Това знание вие сами ще го придобиете. Учение е нужно на човека. И за това знание, за това учение ние сме принудени да служим. И цар да си, и княз да си, и патриарх да си, и владика да си, и какъвто големец да си, ще свалиш своята царска, патриарска, владишка дреха и ще започнеш да учиш. Ще се учиш, за да добиеш смирение. Иначе ще четеш надписа: "Онзи, на когото краката са нечисти, да не влиза в библиотеката на природата."

Сега нас ни казват, че като умрем, ще научим това, което ни е нужно. Други пък казват, че като умре човек, всичко с него се свършва. Вие ще се намерите в противоречието, което изживял един англичанин от Лондон, богат човек, който отишъл един ден в една от катедралните църкви да послуша какво ще се проповядва и да се успокои малко, понеже единственият му възлюбен син наскоро бил умрял. Той слуша проповедника, който говори за онзи свят, че душите на всички умрели отивали при Бога. Като се свършила проповедта, богатият господин се приближил при проповедника и го запитал: "Какво има на онзи свят? Къде е моят син сега?" - "Той е при

Бога.” До богатия господин седял един господин и казва: “Твоят син е при тебе.” - “Откъде знаеш?” - “Виждам го.” Богатият човек се видял в чудо: проповедникът казва, че син му е при Бога, а този скромен човек казва, че син му е при него. Питам: Кой от двамата е по-прав? Външният господин започва да говори на богатия: “Ако искате, да ви опиша сина.” И започва: “Той на ръст е такъв и такъв, облечен е с еди-какви си дрехи, очите му са кестеняви, веждите - тънки” и т.н. “При това, синът ви говори с Вас и Ви казва да не се безпокоите за него. Тук той се учи. Сега разбира нещата по-добре, отколкото по-рано. Той казва на баща си: “Татко, твоята педагогия не я разбирах така добре, както сега разбирам.” Питам: Кой от двамата е по-прав - проповедникът, който е на амвона, и казва, че синът на богаташа е при Бога, или външният господин, който казва, че синът на богатия е при него и се разговаря с него?

Ако ние разбираме, че Бог е на небето, това не е право. Бог е навсякъде. Бог е Същество, Което живее навсякъде. Апостол Павел казва: “Ние живеем и се движим в Бога.” Въпреки това ние Го търсим някъде. Това е физическо схващане на въпроса. Но според духовното схващане Бог наистина е небето, но под думата “небе” ние разбираме образ, символ, идеал на един възвишен, уреден живот - живот на възвишена разумност. Небето е центърът на напреднали същества, които живеят в самата вечност, които творят, които са създали материалния свят. Това представя небето - един уреден свят, който се грижи за всички същества около себе си. Всички звезди, които виждате на небето, това са все техни творби.

Цялата човешка раса живее разпръсната върху всички планети и звезди. Човек минава от една планета в друга, според степента на своето развитие. Красиви са планетите, през които ние минаваме своето образование, за да дойдем до една по-висока наука. Те представят светове, резултат на разумна деятелност. Всяка планета представя един университет. Детето първоначално постъпва в забавачница, после в първоначално училище, в прогимназия, в

гимназия, в университет. Като свърши университет, човек се специализира и след специализацията си той влиза в свят, дето жъне плодовете на своя труд. Сега някои от вас са в забавачница, други - в първоначално училище, трети - в прогимназия, в гимназия, в университет, след което ще се приготвят за широкия свят.

Един учен на миналото е правил ред изчисления по въпроса колко хора могат да населяват Земята, и по този въпрос прави известна статистика. Как се казва този учен, вие сами ще намерите името му. Той твърди, че в света съществуват около 100 милиона земи и ако на всяка от тия земи живеят по 300 милиона хора, то след като се размножават тия хора, след 6000 години, те пак няма да могат да попълнят Земята. Обаче, на всеки човек той определя по 30 сантиметра. Той казва: "Всеки човек се нуждае от една къща от 30 сантиметра, на която може да живее." Значи, като се съберат всички тия хора на Земята, те ще могат да живеят още 6000 години. Някои хора казват, че ако хората се размножават така, както днес се размножават, те ще изпълнят Земята. Не, този учен твърди, че подигането на човечеството седи в размножаването му. Подигането на човешкия ум седи в размножаването. В Божествения свят, дето има размножаване, там става подобряване на нещата; дето няма размножаване, там става влошаване. Според него, според този учен, щом се размножаваш, ти се умножаваш и подобряваш. Щом се влошаваш, ти не се умножаваш.

Та, на онези хора, които се страхуват, че когато хората се размножават, ще изпълнят света, ние възразяваме: вечността с нищо не може да се изпълни. Това, което е вечно, което е безпределно, никога не може да се изпълни. Размножаването е един разумен, духовен живот, от който не трябва да се страхувате. Ако ние мислим обратното, погрешката е в нашето схващане.

Един ден срещам един учен, който се занимава с болестите - лекар е той. Като ме видя, веднага започва да ме гледа отгоре до долу, да нямам някаква болест в себе си. Понеже той се занимава с

болестите, когото срещне, все го поглежда да не би да има някаква болест. Аз пък го гледам де не му достига умът. Аз не му търся болести, но гледам какво не му достига. После му казвам: Според мене всяка болест е отклоняване от здравословното състояние на организма. След като някой е работил дълго време и се е уморил, най-после от невидимия свят му дават отпуск, да си почине. Той трябва да се подчини на неговите закони. Щом се подчини, той ще трябва да легне на леглото си и да не се мърда. След това милосърдни сестри ще дойдат около него и ще го наглеждат, няма да му позволят да се мърда - абсолютно спокойствие ще му се наложи. На всички болни хора се препоръчва да не мърдат от мястото си, да не се скъса някоя нишка, някой кръвоносен съд у тях, да не стане някакво кръвоизлияние. Щом си почине, щом оздравее, той ще дойде до едно здравословно състояние. Здравословното състояние иде само по себе си.

Та казвам: Това, което невидимият свят счита за почивка, ние го считаме за болест. Какво значи думата “болест”? “Бол” означава “изобилие”*; “ест” - русите казват: “има”**. Значи, в болестта има голямо изобилие, а хората не разбират това и казват, че са болни. Филологически ни най-малко болестта не е това, което хората я считат. Болестта подразбира едно голямо изобилие на нещата. Тъй щото, в думата “болест” се съдържа съвсем друго нещо от това, което се съдържа според разбиранията на хората. Болестта е почивка. Когато някой човек заболее, той казва: “Досега мислех, че съм много твърд, че нищо не може да ме събори, но сега виждам, че не съм бил толкова твърд. Сега започвам да разбирам хората, да им съчувствувам и да моля Бога да им помага, да ги спаси. Сега започвам да виждам, че имам какво да дам на хората. Досега нищо не съм давал и съм живял само за себе си.”

Запитали един свещеник: “Накъде да се моля - на изток, на запад, на юг или на север?” - “Ами като те бият, накъде ще се молиш? Представи си, че така те бият, че турят главата ти на север, а краката

ти на юг. В каква посока ще се молиш?" - "В каквото положение ме поставят, така ще се моля." - "Ами като те бесят, накъде ще се молиш?" - "Накъдето ми падне, няма да избирам никаква посока."

Човек трябва да се моли при всяко едно условие, безразлично дали е изложен на изток, на запад, на север или на юг. При каквито условия и да се намираш, отправи ума си в тази посока, дето е Бог. Де е мястото на Бога? Аз съм го определял така: там, дето всички хора отправят ума си, там е Бог. Следователно отправи и ти своя ум в посоката, дето всички хора отправят ума си към Бога. Това място е центърът на живота.

Сега да се върнем към по-приятна мисъл. Вие сте много богати хора, но вашият капитал не е в обращение. Краката на вашите банки се клатят малко. Защо? Защото капиталът ви не е в обращение. Щом капиталът се вложи някъде, той трябва да бъде в обращение. На същото основание казвам: Човешката мисъл трябва да бъде производителна. Ако всяка сутрин, като ставаш, не можеш да направиш едно добро на себе си или едно добро на своя ближен и ако не можеш да изпратиш едно благодарително писмо на Господа, ти не си турил своя капитал в обращение. Ако аз съм в едно училище и слушам лекциите на своя учител, аз трябва да му благодаря за светлината, която той е внесъл в моя ум. Когато учителят ви говори за аритметическите и за геометрическите прогресии, ако знаете законите, как се създават тия прогресии, вие ще можете да уредите вашия живот.

Представете си, че имате два конуса, които се срещат с върховете си. Тези два конуса представят две различни движения. Ако започвате да се движите от първия конус към втория, т.е. отдолу нагоре, първо ще минете през широката част на конуса. Колкото по-нагоре се качвате, толкова конусът повече се свива. В това положение вие се намирате в състояние на взимане - взимате само. Щом дойдете до най-тясната част на конуса, вие започвате вече да давате, влизате в обратното движение на конуса. Значи в първо време вие сте в закона

на взимането, от другите взимате, а после влизате в закона на даването, от вас взимат.

Иосиф седя 2 години в затвор, в тъмница, за да научи закона на конусите. Как влезе в затвора, няма да ви разправям - важното е, че той трябваше да научи смисъла на конуса. Той влезе в затвора по единствената причина, че не искаше да се окаля. На Иосифа дадоха една висока служба, но същевременно му дадоха много хубави обуща и му казаха, че трябва да мине през една кална улица, без да се окаля. Той се отказа от тази си служба. Заради отказа му трябвало да лежи в затвор.

Като влезе в затвора, Иосиф срещна там други двама души от двореца на фараона - единият бил виночерпецът на фараона, а другият - неговият хлебар. Те сънували една вечер по един сън и се обърнали към Иосифа с желание да им ги разтълкува. Виночерпецът сънувал, че пак давал вино на фараона да пие. Иосиф му казал, че Фараон ще го върне пак на старото място. Хлебарят сънувал, че носи хляб на главата си, но птиците небесни се доближавали до хляба, който носел на главата си, и го кълвали. Тогава Иосиф му казал, че наскоро ще бъде обесен и птиците небесни ще кълват тялото му. След това Иосиф се обърнал към виночерпеца с думите: "Като излезеш от затвора, спомни си и за мене, защото аз съм затворен по причина на това, че не исках да се калям."

Както изтълкувал сънищата, така се случило. Виночерпецът бил пуснат на свобода, а хлебарят - обесен. Обаче невидимият свят си спомнил за Иосифа. По това време Фараон сънувал в една нощ два съня. Той сънувал, че от реката излизали 7 големи, тлъсти крави. След тях излезли други 7, но мършави. Мършавите крави изяли тлъстите. Фараон извикал всички свои сънотълкуватели, но никой не могъл да разтълкува съня му. Тогава виночерпецът си спомнил за Иосифа и казал на фараона: "В затвора с мене заедно имаше един млад човек, който знае да тълкува сънища." Иосиф знаел какво означават седемте тлъсти и седемте мършави крави. Седемте тлъсти крави, това е

конусът, който дава, а седемте мършави - конусът, който взима. Иосиф изтълкува съня на фараона. Той каза на Иосифа: "По-учен човек от тебе не съм виждал." И затова постави го на високо място, даде му висока служба. Фараонът му каза: "Оставям на тебе да събереш храна, колкото може повече, според твоите разбирания, че когато дойдат седемте гладни години, да има храна в запас, да можеш да спасиш от бедствие целия еврейски народ."

Мислите ли, че Иосиф беше прост човек, невежа? Не, той беше човек с големи познания. Той имаше достатъчно познания по окултните науки - с една дума, той беше човек в пълния смисъл на думата учен, който познаваше законите на природата.

Обаче съвременните хора, които считат, че светът е реален, той представя всъщност проекция на друг един реален свят. В реалния свят има перспективна и дескриптивна геометрия. В перспективната геометрия вие ще видите как са поставени нещата, а в дескриптивната геометрия според мене се изнасят седемте гладни крави, които ще изядат тлъстите. Според перспективната геометрия нещата са представени така, както са. Там има даване, а в дескриптивната геометрия има взимане. Докато виждаш един свой приятел, тебе ти е приятно, но един ден, когато започнат да ти описват какво е правил този твой приятел, тогава идва вече дескриптивната геометрия, тогава идват мършавите крави и ти започваш да вадиш от себе си това, което имаш.

Та, в геометрията има известни правила, проекции, как да се изчисляват нещата, как да работиш в перспективната и дескриптивната геометрия, в смисъл как да се приложат те в самия живот. Това не е лесна работа. Отвън е лесно да се пише, но да се разбере тази геометрия в умствения, в духовния свят и да можеш да я вложиш в себе си, това не е лесна работа.

Всеки човек трябва да бъде геометрик, да знае всяка дума къде да я постави - точно на своето място. Всяка дума представя едно тяло, следователно тя има своя форма и съдържание. Всяка дума,

проектирана в пространството, съставя цял един свят. Тя трябва да бъде поставена на своето място и след това да є се начертае път, по който тази дума трябва да се движи. Същото се отнася и до мислите на човека. Който не знае законите и хвърля само нещата в пространството, без определен ред и място, той ще се натъкне на ред противоречия. Турците казват: "На всяко нещо трябва да се намери чарето* му" - това значи да се намери мястото му.

Следователно човек трябва да се учи от законите, които съществуват в света. Ще видите, че Бог, който е създал човека, поставил го е на [неговото] място. Той е поставил на [тяхното] място и жената, и мъжа, и ангелите, звездите, Слънцето, Луната, всички планети и звезди - на всяко нещо е определил мястото и времето на [неговото] движение из пространството. Всеки човек иска да знае къде е неговото място. Може лесно да се определи мястото на всеки човек.

Ако един вол дойде при мене, аз веднага мога да му определя къде е неговото място и каква е съдбата му. Ще започна да му врачувам: "На тебе ти е определено от съдбата да бъдеш вол, да те впрягат в кола, да имаш хомот на шията си и с остен подир тебе да те мушкат и карат да вървиш напред. По 7-8 часа ще ореш на нивата, а след това ще ядеш слама в обора. Защо ти е така определено, не зная."

След това дойде едно славейче при мене и на него казвам: "Ти няма да ореш на нивата, остен след тебе няма да има, нито хомот ще имаш на врата си, но ти ще бъдеш поставено в едно кафезче и там ще пееш. Ще бъдеш поставено в една малка къщичка, дето ще живееш през целия си живот."

След това свинята иде при мене и ми казва: "Ти си гадател, кажи нещо и на мене." - "Ти ще бъдеш поставена в кочината, дето господарят ти ще дохожда по четири-пет пъти на ден да те храни, добре да те угои. Когато наближи българската Коледа, ще дойде същият този твой господар, но вече с нож в ръка, ще те заколи и след това от месото ти ще направят хубави работи. Маста ти ще стопят и

ще си служат при готвене.” Българите не мислят добре за свинята, но като дойде до месото є, там са на друго мнение. Свинската мас е много хубава за омекване на кожа. Когато кожата на някои обуща е твърда, намазват ги със свинска мас, за да омекнат. “Това ти е писано - казвам на свинята. - Защо ти е това определено, не зная. Съдбата ти е такава.”

Ако дойде някой човек при мене, и на него ще предскажа какво е писано. Първото нещо, което ще му кажа, е следното: пази се от безразборното ядене, да не ядеш какво и да е. Това е храната за човека, а всичко останало е храна за свинете, за говедата. Защо са малките семенца? За славейчетата. Не бутай тяхната храна. Яж онази храна, която е за тебе. Така е писано. Не се занимавай с онези мисли, с които животните се занимават. Не се занимавай с онези чувства, с които животните се занимават. Не се занимавай и с онова разположение, което животните имат.

Отде произлиза думата “свиня”? Аз взимам свинята като емблем на същество, което оценява живота. Тя толкова много обича живота, че когато предчувствува, че ще я колят, тя започва да вика толкова силно, че събира хората около себе си. Тя има силно желание за живот. Ако искате да създадете една приятност на свинята, идете при нея и започнете да я чешете по гърба. Тя веднага ляга на корема си и започва да се върти. Хубаво е това за нея, но свинята е закъсала в своето развитие. Тя е останала много назад в развитието си. Първоначално тя не е живяла така, но тъй както днес живее, тя е дошла в едно противоречие със своите по-ранշни разбирания. Тя е дошла в противоречие със себе си. Следователно след няколко хиляди години свинята ще се употребява главно за маслото си. Всичкото є предназначение ще се свежда само към това - да я гоят и да я колят. Какво друго предназначение може да има свинята? Значи тя е една форма, която е останала извън общата форма на живота.

Ще кажете, че Бог е създал свинята. Не, времето, когато Бог създал свинята, тя не е била такава, каквато днес я виждаме. Формите

на вола, на овцата и на всички останали животни едно време не са били такива, каквито днес ги виждаме. Първоначално животните са имали съвсем друго предназначение от това, което днес им се дава. И човек не мяза на онзи човек, който някога е бил създаден по образ и подобие Божие. Сега, дали вие ще приемете това нещо или не, то е друг въпрос.

Сега вие можете да зададете въпроса: "Какво трябва да се стори?" Човек все е сторил нещо и за това, което някога е сторил, той носи днес последствията му. Значи в първия конус вие сте взимали, а сега трябва да давате. Казва се сега, че от съвременните хора нищо няма да остане, от тях ще се вземе. Сега всички искат да бъдат щастливи в живота си. Че как можете при тези условия да бъдете щастливи? Утре майка ви умира - вие не можете да бъдете щастливи; баща ви умира - вие пак не можете да бъдете щастливи; брат ви или сестра ви умира - вие не можете да бъдете щастливи. Всички съвременни хора боледуват. Това показва, че сте изгубили нещо. От друга страна, къщата ви изгоряла, земетресение станало, болести дошли. Как мислите при един такъв свят да бъдете щастливи?

В този свят щастието е изключено. Не че и това не може, не че целият свят е болезнен, но важно е, че днес щастието много трудно се придобива. При тези условия, така, както ние живеем, така, както ние мислим, не можем да бъдем щастливи.

Трябва да се проповядва на хората. Те казват: "Кажете ни истината." Като им се каже истината, те намират, че истината била горчива. Горчива ли е истината? Не, истината е най-сладкото нещо в света, стига да знае човек как да я каже. Чудни са хората! Като кажеш на човека една сладка дума, тя лекува.

Дойде някой при мене, пита ме как лекувам. Ако е болен, аз му казвам една сладка дума, казвам му, че ще оздравее. Той се оплаква, че има хрема. Казвам му: "Това е едно пречистване за Коледа." - "Ама, треска имам." - Това е едно пречистване за Великден. Докато те хваща хрема или треска, ти си за облажаване. При треската ще имаш огън,

който ще изгори всички нечистотии. Като изгорят нечистотиите, ти се освобождаваш от тях. Хремата показва, че ти трябва вода. Носът постоянно капе, нещо постоянно изтича вън от него. Всички нечистотии, събрани в канала, излизат навън. Като мине това състояние, ти чувствуваш вече гласа си по-ясен.

Та казвам: Болестите в света съществуват като една предпазителна клапа, да не дойде нещо по-зло. Болестта е една предпазителна клапа, а здравето е нормалното състояние на човешкия организъм. Здравият човек всякога може да учи. Той трябва да учи и да слугува.

Мога да ви приведа много примери, но те са излишни. Има някои хора болни, но много малко се изисква от тях, за да оздравеят. Тук имаше един книжар, който е заминал за другия свят. Той ми разправяше една приказка. Той бил родом от едно село в Македония. Баща му имал воденица. Един ден го нападнали разбойници и го убили. Той видял всичко това и толкова силно го преживял, че цели 3 години го тресло. Цели 3 години го лекували и не могли да го излекуват. Един ден майка му решила да го даде в църква, да служи там, за да може по някакъв начин да се излекува. Един ден клисарят в църквата, заедно с един свой другар, и двамата млади, намислили да се пошегуват с детето. Те взели една кутия, вързали я с връв за една от иконите и от време на време дърпали връвта. Като дърпали връвта, иконите започнали да се движат. Те направили тази шега във времето, когато детето било в църква. Както седяло, то видяло, че някои от иконите започнали да се движат. То се уплашило толкова много, че припаднало от страх. Като го свестили, всички останали зачудени, понеже от този момент треската му вече не се повторила. Значи в него станали две движения: едното движение му докарало треската, а другото движение я излекувало.

Това е закон. Понякога едно нещастие освобождава, избавя човека от друго нещастие. Значи едно нещастие може да избави от

друго нещастие. Една радост може да ти даде условия за друга радост. Това е закон. Така се проявява Божественото.

"Какво трябва да се стори?" Създай първо в себе си условия, вяра в бъдещето. Веднъж си дошъл на Земята - ти трябва да знаеш, че някой те е изпратил. Ти трябва да се запознаеш с Този, Който те е изпратил. Той не само че те е изпратил, но Той е помислил за тебе. Той ти е дал светлина, въздух, вода, храна, заобиколил те е с баща и с майка, които те обичат, които те милват. Заинтересувай се от този добър човек, който те е изпратил на Земята, който ти е сторил всичко това. Заинтересувай се от адреса на този човек, да му напишеш едно благодарително писмо.

Сега аз мога да ви приведа много примери, но понякога примерите не дават нужното обяснение. Има един пример, който често съм привеждал, но малцина са го разбрали. Една кметица, жена на един български чорбаджия от старо време още, което се случило някъде из България. Докато бил жив кметът, тя имала на разположение много слуги, които вършели всичката є работа. Не се минало много време, кметът - чорбаджията - умрял, и работите му се така оплели, че кметицата се видяла в чудо, не могла с нищо да си помогне. Пък и ненаучена сама да работи, тя се затруднила много. Един ден отишла при един от своите съседи и го помолила да отиде в гората да є донесе малко дърва. Тогава съседът є казал: "Иди сама в гората, набери си дърва, вържи ги на един вързоп и започни тогава да викаш към Благата съдба. Тя е една много добра жена, която веднага се притичва на помощ."

Кметицата отишла в гората, събрала си дърва, направила си един вързоп и когато трябвало да го дигне и да го занесе в село, тя започнала да вика Благата съдба. Викала един, два, три пъти, но Благата съдба не дошла. Слънцето залязло вече и започнало да се мръква. Тогава кметицата си казала: "То се вижда, че Благата съдба няма да дойде, ами аз да си взема сама вързопа и да го занеса на село." Тя дигнала вързопа дърва на гърба си и поела пътя към селото.

Благата съдба, това си ти сам. Дигни товара си, да видиш колко е тежък, да заместиш тези, които са ти слугували. Ти се оплакваш, че Бог взел мъжа ти. Защо Господ взе мъжа ти? За да те научи да учиш и да слугуваш. Мъжът пита: "Защо Господ взе жена ми?" - За да се научиш да слугуваш и да учиш. Ти не обичаше жена си. При тебе тя беше цяла слугиня: готвеше ти, чистеше къщата, оправяше леглото ти и в края на краищата никаква любезност не отправяше към нея. Сутрин му държеше палтото да се облече. Мисли ли мъжът, че жена му е негова робиня? Ни най-малко тя не му е робиня. Затова именно Господ я прибра при себе си.

Днес навсякъде виждаме, че мъжът и жената спорят помежду си кой от двамата има по-голямо право. Казвам: И двамата имате право, но имате право да учите, имате право да слугувате - никакво друго право нямате. Тъй щото, дойде ли въпрос до правото на човека, казвам: Човек има само едно право - да учи и да слугува. И мъжът, и жената имат само това право, никакво друго право нямат. За другите работи нямат никакво право. - "Ами нямам ли право да обичам жена си?" - Нямаш право да я обичаш, понеже Господ я обича. - "Как така?" - Така е.

Ако питате мене, аз не искам любовта на хората, защото щом те ме обичат, аз трябва да платя за тяхната любов. Досега аз не съм срещал нито един човек, който, след като ме е обичал, да не съм платил за неговата любов. - "Че, аз от толкова време те обичам." - Да, обичал си ме, и аз трябва да платя за тази любов. Аз ви говоря искрено. Като дойде някой при мене и ми каже, че иска да ме обича или ме обича, аз му казвам: "Ти трябва да знаеш, че аз съм сиромах, нямам какво да платя за твоята любов." Така е, щом един човек ме обича, аз трябва да платя за неговата любов. Трябва да плащам, а аз нямам пари за това.

Сега, като ви говоря за любовта, искам да ме разбирате правилно. Аз не съм против любовта, но казвам, че такава любов, каквато повечето от съвременните хора имат, това е неразбрана любов. Ако аз

обичам някого и после му кажа, че съм го обичал и той трябва да знае това, каква любов е тази? В какво съм показал своята любов?

Да обичам някого, това значи, ако този човек е бил сакат, от моята любов той се излекува. Ако ръцете или краката му са били схванати, от моята любов и ръцете, и краката му се освобождават. Това значи любов. И след като освободя човека от всички негови недъзи и болести, той започва да учи и да слугува, това значи любов. А тъй, и след като съм обичал човека, той си остава пак сляп и глух, какво ще му разправям за своята любов? Какъв смисъл има тази любов? Какво ще разправям на този слепия и на глухия човек, че го обичам? Нищо няма да разправям на този човек за своята любов. Кой от вас е чул досега от Господа, че Той го обича? Слънцето ми говори, че Господ ме обича; въздухът ми говори, че Господ ме обича; водата ми говори, че Господ ме обича и храната ми говори, че Господ ме обича. Всичко наоколо ми говори, че Господ ме обича, само Господ мълчи по този въпрос.

Когато човек направи една погрешка, нека се вгледа в лицето на Господа, да види какво ще прочете. Той непременно ще види, че по лицето на Господа като че минава една мрежа, което показва, че е недоволен от него. Този, който е сгрешил, като види Божието лице недоволно, той веднага ще почувствува в себе си едно голямо неспокойствие, отсъствие на вътрешен мир. Всичко ще му се вижда криво, хората около него - изопачени, всичко в него се разбърква. Като съзнае погрешката си, да се обърне вътрешно с молба към Господа да го прости, защото той е готов да изправи погрешката си. Щом съзнае и изправи погрешката си, мирът му ще се възстанови. Свободен бях, направих погрешката, но свободен съм и да я изправя.

Преди няколко деня получавам едно писмо, адресирано: “До добрия господин Дънов.” Досега не бях получавал такова писмо. Мисля си: “Какво ли ще има в това писмо?” Отварям писмото и вътре намирам два билета за някакво кино, което щяло да се дава. Билетите са на стойност от по 100 лева. Погледнах датата, когато се дава този

филм - виждам, че за да отида на него, трябва да напусна беседата. Разбрах, че тези хора, които ми изпращат билетите, имат нужда от пари. Тогава турих в един плик 200 лева и им ги изпратих. Казвам си: Понеже те са ги изпратили за "добрия господин Дънов", трябва да им дам 200 лева. Билетите дадох на други, те да ги използуват. Понеже тези хора се нуждаят от пари, казах си: "Дайте кесаревото кесарю, а Божието - Богу." Ако не бях дал тия 200 лева, трябваше да си създам голяма неприятност. Трябваше да им кажа, че нямам пари. Че нямам пари, така е, аз взех пари назаем. Трябваше след това да работя, да спечеля тия пари.

Аз държа като правило следното положение: всеки ден работя и каквото спечеля, тогава ям. Аз не ям без да съм работил. Сега наскоро седя в стаята си и мия своята паница и лъжица. Някой тропа на вратата ми, иска да му отворя. Аз пък съм зает с миенето на чинията си, гледам дали съм я измил хубаво. Понеже се тропа силно, тогава излязох насреща с чинията в ръка и му казах: "Ще ме извините, аз мия чинията си, зает съм, а вие мислите, че не ви отдавам нужното уважение и почитание. Господарят ми иска да измия тази чиния хубаво." Той се усмихна.

Казвам: Ние трябва да имаме едно понятие за себе си. Седя в къщи и мия чинията си - това е една длъжност, трябва добре да измия чинията си. А някой тропа вън. Нека потропа, нека почака малко, докато измия чинията си. Отгоре ме наблюдават как ще измия чинията. - "Ама друг някой да я измие." - Не е така. От мене искат да я измия, и то много хубаво, да не оставям никакви нечистотии. - "Това не е важна работа." - Как да не е важна? Отгоре ме гледат как ще я измия. След това ще им отворя и ще им кажа: "Ще ме извините, че съм занят."

Питам: Знаете ли какво ще бъде, ако всички вършехме работата си сами, с най-голямо разположение? Аз сам върша работата си, никой не ми заповядва и на никого не заповядвам. Няма какво да проповядвам на другите как да я мият. Аз сам взимам чинията,

измивам я добре и след това внимателно я преглеждам, да не е останала и най-малката нечистотия. Също правя и с метенето. Аз взимам метла и лопата и измитам добре, да няма никакви прашинки. Като измета, оставам и метлата, и лопатата на място. Въпреки че мета толкова внимателно, пак остават малки прашинки. Чудя се отде се взимат тези нечистотии. Толкова чисто държа и пак се събрат нечистотии. И най-после се утешавам по следния начин. Казвам си: "Ако мета по три пъти на ден, пак се събират прашинки; какво ще бъде, ако метях само по един път на ден, или ако никак не метях?"

Оттук аз правя следната аналогия: ако след като учим и слугуваме, пак имаме мъчнотии, какво щеше да бъде, ако никак не учехме и не слугувахме? Тогава щеше да има много повече мъчнотии.

И тъй, човек трябва да има разположение да стори нещо във всеки даден случай. Като вляза в стаята си и започна да мия чинията си или да мета стаята си, веднага ще ми дойде на ума колко слуги и слугини са бити само заради това, че не са изпълнили длъжността си както трябва. Някои от тях са бити, а други не са. И тогава си казвам, че има хиляди и милиони хора по света, които вършат тази работа. Тогава аз се свързвам с тях и разбирам положението им.

Не мислете, че само простите хора вършат тази работа. Един японски принц пожелал да изучи характера на американците и затова помолил един свой приятел да му намери място за слуга при някое американско семейство, без да казва, че е принц. Приятелят му го препоръчал на едно американско семейство, дето той останал за известно време като слуга. Той миел чинии, метял, вършел всичко, каквото го карали. Семейството било много доволно от него. Те казвали: "Много добър е нашият слуга, много добре си гледа работата. При това, във всяко свободно време чете някаква книга, учи нещо."

След 3 месеца този слуга изчезнал някъде. Тогава американското семейство намерили приятеля, който им препоръчал този слуга, и го запитали: "Къде отиде твоят приятел? Ние искаме да му платим. Той

ни работи много добре.” - “Той не иска никаква заплата. Той е японски принц, който беше дошъл в Америка с желание да изучи американския живот. Той е доволен, че можа да научи нещо от живота на американците.”

Всички вие сте японски принцове, които сте изпратени на Земята да служите. И след като служите 3 месеца, след като учите 3 месеца, можете да отидете където искате. Но 3 месеца сте дошли да учите. Онова, което научите, научете го добре.

Сега от всички се иска смирение. Някой заболее или се намери в някакво трудно положение и се смущава. Не се смущавайте, но си спомнете, че всички ония същества, които създадоха света, не са болни, но са здрави. Онези, които създадоха света, не са сиромаси. При това, те са толкова чувствителни, че предвиждат всички ваши нужди. Това, което вас ви смущава, на тях е известно. Те искат да знаят до каква степен на развитие сте дошли и какво разбиране имате за реда и порядъка, който съществува в природата. Вие сте една книга и не сте прочели тази книга, не сте прочели себе си. Цялата история на вашия живот, историята на вашите деди и прадеди, историята на целия български народ, на цялото човечество е написана върху вас. Вие можете да си създадете една голяма история от “Хиляда и една нощ”. Вие не сте чели още това, което е написано върху вас. Какви ли не разкази, какви ли не поетически книги има написани върху вас, но вие още не сте влезли във вашата библиотека да четете.

Христос казва: “Аз съм Пътят, Истината и Животът.” Това значи: “Аз съм вратата за живота. Аз съм пътят, истината за знанието на онази велика библиотека, в която можете да влезете и да учите.” Ще влезете, ще излезете и паша ще намерите. Жалко е, ако при това положение вие нямате знание и мъдрост. Вие трябва да имате знание и приложение на това знание в себе си. Знание в приложение на любовта, на онова, което си научил. Това, което човек е научил, той трябва да го приложи.

Ние виждаме примери. Не беше ли Христос, Който казваше: “Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, който Ме е пратил.” На друго място Той казва: “Син Човечески няма де глава да подслони”. Много знания имаше Той, но важно беше онова съзнание в Него, че е дошъл да извърши волята Божия, да лекува, да утешава. Когато при Христа беше дошъл един богат еврейски равин, той видя, че при Христа седеше една голяма грешница и през всичкото време Му целуваше краката и плачеше. Тогава равинът си помисли: “Този човек навярно не ще да е някой знатен учен, нито виден пророк, защото иначе би знаел каква ще е тази жена, която се докосва до него.” Като разбра мисълта му, Христос му отговори: “Тази жена, откак съм дошъл, не е престанала да целува нозете Ми, а ти никакво целование не Ми даде. Затова за нейните грехове ще є се отвори път. Нов живот ще є се даде.” На тази жена, която целуваше краката на Христа, Христос є каза нещо много важно, което не е писано в Евангелието. То е писано на нея. Ако искате да знаете какво є е казал Христос, намерете я, тя ще ви каже.

“Да сторя.” Това значи на английски “стори” [story] - една повест, която е писана за живота. Тя е писана у нас. Да сторим, да проучим онова, което Бог е вложил у нас в много широк смисъл. Това се отнася до всички, безразлично дали сте българин, англичанин, французин, германец, японец или китаец. Но японците и китайците, като от по-ниска култура, от по-ниска раса, те трябва да прогресират. И българите също трябва да прогресират. Бялата раса трябва да мине в една по-висока стадия на развитие. Това положение, в което тя сега се намира, ни най-малко не е последното.

Лицето на бялата раса, в сравнение с лицата на другите раси, е доста добре устроено, но далеч още не е тъй симетрично и хармонично, както на бъдещите хора, които идат. Тези, новите хора аз ги наричам хора на любовта, хора на висшето съзнание, които искат да оправят света чрез любовта. Те казват, че благото на всички

хора трябва да бъде благо и на отделния човек. Трябва да се намери за това един начин.

В някои отношения аз съм се насърчавал от българина. Когато се намери някъде, дето няма нито кибрит, нито огън, той веднага вади от джоба си една кожена торбичка, в която има кремък, огниво от стомана и парче прахан. Веднага драсва кремъка в огнивото и се вижда искра. Приближава праханта до искрата и веднага тя се запалва. Така на бърза ръка той си приготвя огън. Ето една хубава черта на българина. Ако някой ме пита каква добра черта зная на българина, ще кажа: Българинът знае как да цъка. В това цъкане той ще изкорени своите слабости. Като цъка, искри излизат от кремъка. Някога искрите не попадат точно на праханта, но той повтаря и потретва цъкането, докато най-после праханта се запали. Знание е това. Има някои, които са толкова големи майстори, че още при първото цъкане, праханта се запалва. Други трябва да цъкнат няколко пъти.

Та, понякога нашият живот върви така, че каквото помислим, става. Понякога, като помислим веднъж, работите веднага стават. Някога за едно и също нещо трябва да помислиш два, три, четири и повече пъти, за да стане нещо. Като помислим няколко пъти, работите стават добре.

“Да сторя!” Какво трябва да стори човек? Аз да ви кажа какво трябва да стори човек. Да стори да има широки обуща на краката си, да не му образуват мазоли. Обущата му да са направени така, че да не го притесняват. После, той трябва да си направи ръкавици и дрехи свободни, никак да не го притесняват. После, да не си туря очила за украшения. Без очила да е. Едно време хората си туряха очила за украшение. Ако днес носи очила, те трябва да бъдат много хубави. Ако носи шапка, трябва да бъде с много хубава форма. Ако яде, да яде най-хубавата храна; ако пие, да пие най-хубавата вода; ако диша, да диша най-чистия въздух; ако възприема светлина, да бъде от най хубавата; ако чете книги, да бъдат най-хубави; ако се занимава с

някои въпроси, да бъдат най-възвишени и идеални и да ги разбира добре. Това е задачата на целия свят.

Ще кажете, че това са дребнави работи. Не, аз не ви препоръчвам дребнави работи. Дребните работи са за комарите; дребните работи са за жабите; дребните работи са за рибите; дребните работи са за птиците; дребните работи са за воловете, за конете, за говедата. За човека се изисква сериозна работа: да учи и да слугува на Бога, на ближния си, на себе си и на всички други.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

9-а неделна беседа, държана от Учителя на 31.I.1937 г.,10 ч. сутринта, София - Изгрев.

РАЗУМНИЯТ ЧОВЕК

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само няколко стиха от 7-а глава от Евангелието [на Матея] от 24-ти стих надолу.

“Духът Божи”

Ще взема само думата “разумният” човек. По какво се отличава разумният човек? Разумният човек се отличава по това, че всякога ходи прав. Той не е гърбав, не е огънат като стария човек. Умът на разумния човек е свързан със Слънцето, а краката му са свързани със Земята. Следователно той живее между Слънцето и Земята. Следователно разумният човек е свързан с два центъра. Каквото Слънцето учи човека отгоре, каквито заповеди му дава, това той изпълнява на Земята. [За] разумния човек Земята е една обширна лаборатория.

Сега във вашите умове може да влезе мисълта: “Ние не сме ли от разумните хора?” Понякога заставят човека, иска-не иска, да мисли. Той казва: “Няма какво много да му мисля.” Някой път природата може да те застави да мислиш. Как го заставя? Хване го някаква болест и той започва да мисли как да се освободи от нея. Човек трябва да бъде разумен. Как ще излезе от това положение, как ще се освободи от болестта, не е важно. Разумният човек всякога може да излезе от едно мъчение.

Английски стражари хващат един апаш. Апашът е човек, който, като се намери в трудно положение, оттук-оттам все ще вземе нещо без позволение. Стражарите хванали този апаш и го закарали в участъка. Те го затворили в една стая в третия етаж. Вързали краката и ръцете му с едно въже и го оставили на кревата да лежи. Стражарят

бил човеколюбив. Той оставил на апаша една свещ да му гори и си отишъл. Апашът бил от умните хора. Той започнал да мисли и си казал: "Защо ми е тази свещ?" В това време му дошло на ума да използува по някакъв начин тази свещ. Той дигнал краката си към свещта, да може да изгори въжето, дето бил вързан. После приближил ръцете си към свещта, да изгори въжето, с което били вързани. Макар че малко поизгорил ръцете си, но се освободил от въжетата на краката и на ръцете. Не само това, но като видял чаршафа на леглото, той го накъсал на парчета, които вързал едно за друго и направил от тях едно въже, с което се спуснал от прозореца и избягал. По едно време стражарят влязъл в стаята при апаша и какво било учудването му, когато видял свещта, че гори, стаята празна, а апашът го нямало. Не само това, но той задигнал също и чаршафа. Питам: този апаш глупав човек ли е бил или умен? Умен е бил.

Сега ще дойде критиката. Ще кажете: "Такъв пример не трябва да се дава, защото ще насърчава апашите да ходят да крадат." Ако разсъждавате по този начин, тогава можете да дойдете при Христа, при Когото доведоха една блудница и Го запитаха: "Учителю, Ти какво ще кажеш? В Моисеевия закон е писано, че такива трябва да се убиват с камъни. Ти как ще разрешиш този социален въпрос според новото учение?" Христос ги погледна и почна да пише с пръст на земята. Той смяташе нещо, правеше някаква сметка и започна да смята: 2 по 2 прави 4. И 4, делено на 2, прави пак 2. Две по 3 прави 6, а 6, делено на 3, прави пак 2. Той смяташе: С два крака ли трябва да ходи човек или с един крак? Да се убие ли трябва човек или да се изправи? Тогава Христос им казал: "Много добре е писал Моисей, но за да се изправи тази жена, всички вие трябва да бъдете светии. Ако сте светии, хвърлете всички отгоре є по един камък, но ако сте грешници, като хвърлите отгоре є по един камък, вие ще убиете тази душа. Следователно, за да се изправи, хвърлете отгоре є по един камък." И пак почнал да пише на земята. В това време един по един почнали да излизат навън.

Кое е по-хубаво: да умре един човек или да се изправи? Да се изправи е по-хубаво, отколкото да умре. В българския език думата "изправяне" има два смисъла. Да се изправи един човек, това значи да се изправи гърбицата му. Или, да се изправи един човек, на когото краката са схванати от ревматизъм. Думата "изправяне" може да се употреби и в морално отношение. Един човек, на когото волята по някакъв начин е отслабнала, може да се изправи, отколкото да се убие.

Питам сега: защо евангелистите са писали този пример в Евангелието? Какво ще допринесат на хората с този пример? Ще излезе от него, че така се насърчават всички грешни хора. Христос обърна внимание на тия хора, че нямат право да убиват грешниците. Само праведните хора имат право да убиват грешниците. Грешникът грешник не трябва и не може да убива. Защо? - Защото те са еснафи. Само праведният има право да убива грешниците. Защо? - Защото той не е като тях. Праведният само може да убива грешния. Подобното подобно не убива. Законът е такъв.

Сега вие трябва да се освободите от привременните работи. Има много работи, които човек ги разбира по съвсем опак начин. Представете си, че извършвате едно престъпление - обирате един банкер. Какво наказание трябва да ви се наложи? Представете си, че това е насън, обрали сте няколко милиона, но като се събуждате, виждате, че нямате пет пари в джоба си. Изтрезнели сте от това престъпление, но все таки направили сте го насън. Представете си друг сън. Вие сте вегетарианец, обаче насън ядете печена кокошка. Като се събудите, виждате, че това е било сън, но все пак сте яли кокошка. Какво наказание трябва да си наложите?

Това, което човек може да направи насън, и наяве може да го направи. Сънищата не са нищо друго освен една възможност да направи същите неща човек и в действителния, в будния си живот. Понякога сънищата са предпазителни мерки, да не направи в будния

си живот човек нещо, което може да му напакости. Чрез сънищата човек се предупреждава да не извърши нещо лошо.

Понякога човек сънува, че е богат, и в действителния си живот става богат. Понякога сънува, че е осиромашал, че е оголял, и в действителния живот осиромашава. Насън сънува, че учи, и в действителния живот учи. Малко изключения има да не се случи на човека това, което той е сънувал. В това отношение сънищата не са празна работа.

Ако знаете да тълкувате сънищата си, много нещо ще можете да предвидите и да избегнете. В свещените книги се предават много сънища. Фараон, за пример, е сънувал, че от една река излезли 7 тлъсти крави, които пасли трева. След тях излезли други 7 крави, но мършави. Те изяли тлъстите крави. Който не разбира от сънища, той не може да разбере какво означават тия крави. Който разбира, обаче, той може да каже, че на Земята ще настанат 7 плодородни и 7 гладни години, които ще изядат всичко онова, което плодородните години са дали. Фараон извиква всички мъдреци, всички учени хора в Египет да разтълкуват съня му, но никой не може да го разтълкува. Тогава трябваше да извикат Иосифа от затвора, той да изтълкува съня на фараона. Иосиф каза, че ще настанат в Египет 7 години на голямо изобилие, а след тях - 7 години глад. Ако не се вземат мерки, ще пострада целият Египет. Като видя голямата разумност на Иосифа, Фараон го направи главен везир, главен управител на цял Египет.

Значи всичко, каквото човек има да преживее, той го предвижда чрез сънищата си. Нещата не само се предвиждат, но се и предчувстват. Сънищата, това са един подтик от невидимия свят. Обаче вследствие на своето голямо неверие, хората често не обръщат внимание на тези предупреждения, вследствие на което се натъкват на големи противоречия в живота си.

Един мой познат ми разправяше следното: “Чудно нещо, аз съм човек с висше образование, свършил съм университет, но въпреки това има в мене нещо, което вярва и на най-глупавите работи.

Толкова положителен човек съм, но като ми проиграе дясното или лявото око, дясната или лявата вежда, винаги ми се случва нещо приятно или неприятно. При това, забелязал съм, че като ми проиграе лявото око или лявата вежда, винаги ми се случва нещо неприятно. Като ми проиграе дясното око или дясната вежда, работите ми се уреждат добре. Когато съм в добро разположение на духа и случайно ми проиграе лявото око или лявата вежда, казвам, че ще ми се развалят работите. Не се минава дълго време и наистина работите ми се развалят." Пита се този човек какво отношение има между неговите работи и проиграването на веждите или на очите му. Но човекът проверява, вижда, че има известно съотношение. "При това, забелязал съм, че когато намисля да посетя някой свой приятел и ми проиграе в това време лявото око, няма да го намеря в дома му. Това съм проверявал повече от сто пъти и в стоте едва ли ще има един случай на изключение." Питам го: "Как си обясняваш това нещо?" - "Не мога да го обясня, но вярвам в него. Както вярвам, така става."

Сега да се върнем към същественото - към разумния човек. Сега, това, което ще ви кажа, не го прилагайте в момента, но приложете го, когато съвсем закъсате в живота си, когато, след като сте чели ред философи и никъде не намирате утеха, тогава само приложете това, което ще ви кажа. Щом го приложите, ще видите резултата му. Толкова глупави работи сте правили и вършили, направете и това, което сега ще ви кажа. Чуйте и моите думи, които сега ще ви кажа: Дълбоко в себе си признайте, че всичко онова, което ви се случва в живота, е добро. Благодарете на Господа и кажете: "Господи, аз не искам нищо повече от това, което си ми дал." Поблагодарете дълбоко в душата си и останете с идеята, че Онзи, Който е създал вселената, не може да направи някаква погрешка. В Него няма никаква несправедливост - нищо повече. Той е абсолютно справедлив. Признайте това нещо дълбоко в душата си и почакайте половин час, за да видите какво ще стане с вас. Това някога може да стане изведнъж, но някога и в продължение на повече време. Ще почакате

само година и половина най-много и ще видите как всичко ще се измени.

Разправят за Емил Зола, голям реалист, че имал една торбичка с номера, в която бръквал всякога, когато ще дава под печат някой роман или когато започва да го пише. И от числото, което изваждал, той правел заключение ще му върви ли добре работата или не. И той сам казвал: “Не зная мога ли да се освободя от този атавизъм. Виждам, че е някакъв атавизъм, но въпреки това го правя. Вярвам или не вярвам, но все таки, става.” Атавизмът е нещо, което човек е наследил от деди и прадеди и постоянно се преповтаря. Има неща в света, които няма да станат, но има неща, които стават.

Някога в сънищата си човек може да вижда неща, които ще станат за него; някога може да вижда неща, които ще станат с другите хора; някога може да вижда неща, които ще станат с обществото, с неговия народ или най-после и с цялото човечество. Пророците на миналото са виждали неща, които ще станат за цялото човечество, и са ги предсказвали.

И тъй, разумният човек се отличава по своите възгледи. Разумният човек не е триизмерен, той има съвсем други схващания за нещата в сравнение с тия на обикновените хора. Той съди за нещата от причините към последствията. Разумният човек не обръща внимание на големите работи. Той обръща внимание на най-малките работи в света.

Разумният човек, като отива на далечно пътешествие, той взима със себе си една кобра. Като излезе някой тигър насреща му, веднага изважда кобрата. Достатъчно е да подигне главата си нагоре, за да не смее тигърът да се доближи до кобрата. Тигърът остава на мястото си. Кобрата е оръжието на разумния човек. Той казва: “Ако смееш да се приближиш, опитай се само.” Кобрата респектира не само тигъра, но всички животни, които са опитвали нейната отрова. Те всички я познават.

По какво още се отличава разумният човек? Разумният човек не знае какво нещо е обезсърчение, какво нещо е безверие, какво нещо е безлюбие. Той не знае какво нещо е тъмнината. Ако поставите разумния човек в някоя изба, в най-голямата тъмнина, той ще извади своята лампа и ще освети пространството около себе си. Той си носи светлината навсякъде. Като го извадите от тази изба, ще разберете, че той и тук е бил на светло. Дето и да го турите, в каквато тъмнина да го поставите, той веднага ще си направи инсталация, ще си извади лампата и свободно ще се разхожда - навсякъде му е светло. Разумния човек не можеш да го затвориш, не можеш да го излъжеш, не можеш да го вържеш, не можеш и да го подкупиш. Този човек с нищо не се подкупва. Защо? Защото всички съкровища на Земята са негови. Когато му потрябват пари, той не ходи в някоя голяма банка, "Гирдап" например, да вади оттам пари, но знае всичките големи банки в Земята и от тях си услужва.

Това, което ви говоря, няма да го вземете като една истина, 101 на сто, но ще го вземете като една древна приказка, от приказките на "Хиляда и една нощ". В Земята има големи банки, всяка от които има хиляди тонове злато. Там има парчета злато, големи, около 10-20-30-50 и повече килограма тежки. В тези подземни пещери има и скъпоценни камъни, големи като кокоши яйца; някъде има такива камъни, големи и като пачи яйца.

И това не го взимайте като истина. Аз не искам да вярвате в това. Вие можете да вярвате, а можете и да не вярвате - свободни сте. Мислите ли, че диамантите не могат да бъдат големи като пачите и като камилските яйца? Има в Земята толкова големи диаманти, но още не са ги намерили. Първите, разумните хора, които бяха на Земята, те извадиха ония диаманти, които бяха големи като камилски яйца. След тях хората извадиха диамантите, които бяха големи като пачи яйца. После извадиха диамантите, големи като кокоши яйца, а сега за нас останаха да намираме диаманти, големи най-много като гълъбови яйца. Големите диаманти са складирани някъде.

Както и да вярвате в тия неща, това още не е знание. Възможно е да има такива диаманти, но това е само вярване. Разумният човек сам си прави диамантите. Той може да си направи диамант, два пъти по-голям от камилското яйце. Щом пожелае, той може да си го направи сам. Той е майстор.

Съвременните хора мислят, че са много умни, че имат голям прогрес. Ако посетите фабриките, ще видите какъв прогрес имат. Ако се обърнете към онези разумни същества, които изпращат своята енергия от Слънцето, ще видите какво представя тяхната разумност, какво представя техният прогрес. Можете ли да кажете по какъв начин изпращат те слънчевата енергия от разстояние 92 сибометла [милиона мили] към Земята, и по този начин я отопляват? Казвате: "Нима разумни същества изпращат тази енергия чрез Слънцето, за да отопляват Земята?" Има една научна теория, според която Земята представя едно огнено разтопено тяло - възможно е да е така, но възможно е и по друг начин да става отоплянето на Земята.

Един от турските султани давал една голяма награда на онзи, който могъл да му каже една такава лъжа, така добре скроена, че да може да є повярва. Дошъл един човек при султана и му донесъл един много дълъг косъм, като казал: "Този косъм е от брадата на баща ми. Едно време баща ми простря този косъм през широчината на Дунава, направи от него един голям мост, през който можаха да минат всички войски на целия свят." - "Възможно е" - казал султанът. След това дохожда друг един при султана и му показва едно паче яйце. "Едно време - казва той - майка ми насади това паче яйце на една квачка и тя лежа върху него цели 21 деня. След това време от яйцето се измъти една камила." - "И това е възможно." Най-после дохожда трети човек, като води двама хамали със себе си, които носят един голям кюп, който съдържа около 500-600 килограма. Тогава той започнал да разправя на султана: "Султан ефенди, преди години твоят баща отвори война с московците, но понеже войната трая много години, баща ти нямаше вече пари да продължава войната. Тогава моят баща

му услужи с пари. Той му даде толкова пари, че трябваше да ги пренесе с този кюп." - "Виж, това вече не е възможно" - казал султанът. Ако султанът каже, че това е възможно, ще трябва да върне тия пари на сина. Той разбра, че това е лъжа. Докато двамата разправяха на султана работи, които никога не са ставали и не могат да станат, като далечни от живота, султанът казваше, че е възможно да са станали, но когато третият му разказа един случай, който е близо до живота, султанът го отрече. Ако го беше признал, трябваше да му даде тия пари, които бащата е взел назаем.

Казвам: Разумният човек е онзи, на когото ние трябва да подражаваме. Всичко в природата е предметно учение. Ако искате да ви върви, вие трябва всичко около себе си да изучавате, да наблюдавате. Често хората се смеят на египтяните, които обожавали Аписа*. Този Апис, именно, смекчаваше характера на египтяните, които бяха един много реалистичен народ. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, в Аписа те считаха, че живее някое божество, на което се кланяха. Египтяните одухотворяваха животните и казваха, че и у тях има нещо Божествено. Те мислеха, че във всяко животно се вселяваше някое божество, вследствие на което почитаха и уважаваха животните. Така гледаха те на Аписа, на котката, като на свещено животно. Там никой нямаше право да убива животните. Те бяха на голямо почитание. Ще кажете, че това е едно заблуждение.

След хиляди години хората ще се чудят на заблуждението на съвременните хора, че уповават толкова много на парите. Те казват, че без пари не може. И наистина, като турят няколко стотици хиляди лева в банката, те веднага имат упование, имат надежда, имат вяра, имат достойнство. Които имат пари, започват да ходят изправени, добре облечени и обути, със скъпи дрехи и обуща. Дето ходят, все за банката си мислят, в нея са вложени всичките им надежди. И след всичко това ще дойде някой проповедник да ви разправя, че може да се живее в света и без пари. Той ще проповядва на вас това нещо, а сам ще проповядва и работи за пари. Той сам се намира в

противоречие, а също така и вас поставя в противоречие. Казват, че пари не трябват на света, а те сами проповядват за пари.

Казвате, че и без пари може, а същевременно градите къща. Казвате: "Хляб трябва!" Казвате, че трябва да се създаде нов социален живот. Може да се живее и без пари, но парите трябва да се заместят с друго нещо. Все трябва да има някаква разменна монета. Защото цената на нещата не седи в самото злато, но в друго нещо.

Сега, като наблюдаваме всичко онова, което става в света, виждаме, че злото не седи в парите, нито вън от нас, но злото седи в самия човек. В човека има нещо неразумно. Той не разчита на своята разумност. Човек всякога трябва да разчита на първата мисъл, която идва в ума му. Тази мисъл се развива като едно зрънце. Щом тази мисъл узрее, тя постоянно се оформява. Ти имаш вече една идея, имаш поле да действуваш. Отхвърлиш ли първата мисъл и вземеш втората или друга някоя, тя непременно ще те постави на крив път.

Следователно в какво и къде седи злото? - Злото седи в това, ако човек отдели злото от доброто. При сегашните условия доброто, отделено от злото, няма никакво приложение. Ако злото е вън от вас, то има своето велико предназначение. Вземете злото в неговата научна страна. За пример знаем, че вътрешно Земята има висока температура, голяма топлина, вследствие на което се намира в разтопено състояние. Въпреки това, ние живеем на повърхността є. Защо? Благодарение на външната атмосфера. Тя, именно, изстудява, смразява Земята и дава възможност ние да живеем върху нея като върху твърда повърхност.

Злото смразява, а доброто разтопява. Злото и доброто, съединени в едно, чрез тях може да се работи, както златарят топи и обработва златото, дето трябва - повече топлина, дето трябва - повече студ. Дето трябва - доброто, дето трябва - злото, ще ги съединиш в едно. Ти трябва да работиш чрез тях, но не те чрез тебе.

Ако ги оставиш те да работят чрез тебе, животът ти ще се обърне с главата надолу. Вие ще се намирате в положението на човек, който

мисли, че като отиде в една кръчма и си пийне малко винце, че ще му дойде умът в главата. Мислите ли, че такъв един човек е умен? Мислите ли, че той може да мисли право? Той ще извади от една табакера тютюн първо или второ качество, ще го завие в една тънка книжка, ще си направи една цигара и ще запуши. Мислите ли, че такъв човек ще стане умен? И след това този човек ще мисли, че тютюнът ще оправи работите му.

Една баба казала на внука си: "Синко, да ти бая да не те среща мечка, да не те яде мечка." Той казал: "Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка, а не да не ме яде. Аз още не съм дошъл дотам, че като срещна мечка, да мога да се справя с нея. По-добре е мечка да не ме среща." Прав е човекът, той не е толкова смел, да се справя с мечка. И със своя талисман, който има в себе си, като види мечка, пак ще се качи на дървото.

Един индус, който приел християнството, разправя една своя опитност. В едно от своите пътешествия трябвало да влезе в една пещера, там да се скрие, и пред едно дърво на пещерата той видял една кобра, която го гледала право в очите. Той се уплашил, не знаел какво да прави, още повече, че кобрата била така близо до него. Като нямал никакво оръжие в себе си, той не се решавал да излезе от пещерата вън. Тогава му дошло на ум да се помоли. Веднага се обърнал мислено към своя Учител, да заповяда на кобрата да не го хапе. Докато се молил усилено, кобрата слязла от дървото, минала край него, без да му причини някакво зло. Ако той беше минал покрай кобрата, без да се моли, какво щеше да му направи тя? Значи човек всякога може да се обърне към Онзи, Който може да го освободи от злото.

Веднъж една малка пчела била хваната в паяжината на един паяк. Тя започнала да бръмчи и в това време видяла един човек и му казала: "Моля ти се, освободи ме от този нехранимайка, осакати ме, не мога да работя. Все някога ще ти бъда с нещо полезна." Той си помислил да я освободи или не. Най-после си казал: "Какво ми коства

да я освободя?” Бутнал с бастона си и развалил паяжината на паяка. Така пчелата се освободила и продължила своята работа. Един ден същият човек отишъл на лов, той бил ловец. В това време един негов неприятел го дебнел да го убие. Той насочил пушката си към него, но в това време пчелата излязла отнякъде и като видяла това, веднага отишла към неприятеля, жилнала го силно по ръката. От ужилването пушката мръднала настрана и спасителят на пчелата бил освободен. По този начин пчелата го освободила. Тя казала: “Ти ми направи едно добро, спаси живота ми, и аз ти отблагодарих за това.” Оттук се вижда, че и пчелата е в състояние да направи едно добро.

Казвам: Ние търсим своето щастие извън разумния живот. Обаче извън разумната човешка мисъл животът няма никаква реалност. Само чрез мисълта си вие можете да познаете дали даден човек е справедлив или не. Само чрез своята мисъл вие можете да определите какво нещо е човекът.

За да се пробуди съзнанието на човека, той трябва да провери нещата, и то чрез своята мисъл, а не чрез своите чувствувания. Без мисъл ти не можеш да провериш нещата. Мисълта е проверка. Ти не можеш да обичаш някого, без да си мислил за него. Щом мислиш за някого, ти можеш вече да го обичаш. В цялата човешка история ние нямаме нито един пример, дето някой да е обикнал някого, без да е мислил заради него. Все трябва да има някаква форма, която да го привлича.

Следователно не е право, когато някои казват, че човек не трябва много да му мисли. Не, на съвременните хора им трябва трезва мисъл. Думата “трезва” не е толкова добра, защото подразбира човек, който не е пиян. За да няма трезва мисъл, човек подразбира, че е пиян. Важно е човек да има една чиста мисъл, без никакви сенки, без никакви оттенъци. Сама по себе си мисълта е красива.

За да почнеш да мислиш, това показва, че ти си влязъл в един разумен свят. В разумния свят всички хора са щастливи по единствената причина, че мислят един за друг. Като се говори за

небето, някои мислят, че е подобно на Земята. Не, съществата на небето мислят един за друг, затова са щастливи. Като мислят един за друг, те са щастливи и се обичат. На Земята не е така. Минаваш покрай един човек, не мислиш нищо за него. По едно време поглеждаш в очите му и ти веднага виждаш неговата душа. Като погледнеш в ушите му, в тях трябва да видиш човешкия ум, в носа му - човешката интелигентност, а в човешката уста трябва да видиш неговото сърце. Ако не видите всичко това в човека, вие нямате представа какво нещо е човекът. Виждали ли сте какво нещо е окото на един разумен човек? Достатъчно е да ви погледне това око, за да се вдъхновите. Тогава вие сте готови на всички услуги, даже и на всички жертви за този човек. Тогава човек се освобождава от дребнавостите в живота и в него се заражда една свещена идея.

Днес търсят много хора в света, търсят ги по фамилия, по име. По име има много велики хора в света, но разумни хора трябват в света. Разумните хора почти нямат история. Какво ще описваш историята, или живота, на един разумен човек? Какво ще разправяш, че се родил преди 60 години? Преди тези 60 години, които сега живее на Земята, той е живял милиони години още.

Разумният човек има една история, която датира отпреди 250 милиона години. Той е живял и на Слънцето, и на Венера, и на Юпитер, и на Сатурн - къде ли не е живял? Разумният човек се разхожда из цялата вселена. Ако днес е в България, утре ще бъде на друго място.

Ще кажете, че разумният човек е странен. Не, той е разумен човек, той разбира онзи велик Божествен път. Като погледне на света, той вижда, че няма от какво да се обезсърчава. Вие, като сте дошли на Земята, обезсърчавате се, че няма кой да ви обича.

Разумният човек първо мисли за хората и после ги обича. Като срещне някого, той го наблюдава и изучава. Като влезе в дома ви, първо ще ви пита за жена ви, за децата ви, за къщата ви, за лозето, за нивите ви, за овощните ви дървета. Ще гледа как сте облечени, какви

дрехи носите и т. н. Той няма да ви пита защо обущата ви не са добри, но той се интересува от всичко. След всичко това ще видите, че в него не се ражда никакво противоречие. Ако му турите една печена кокошка, той няма да се откаже от нея. Той ще я погледне и привидно само ще яде, както и вие ядете. Ако вие ядете с трите пръста, и той ще яде така. Ако вие ядете с вилица и нож, и той ще яде като вас. Ще видите, че по нищо не се различава от вас. Той е господар на живота си, а вие сте роби на условията. Той всичко върши, но е господар на условията. Като си замине, той оставя една голяма торба със злато при вас и вие ще се чудите кой е оставил това злато. Той няма да каже, че е оставил тази торба, но ще я остави мълчаливо и ще си замине. Такава торба може да има най-малко 20 килограма злато. От тези пари вашият син и вашата дъщеря ще могат да отидат в странство да свършат известна наука. Какво ще кажете за този човек: разточителен ли е или не? Не, той прилага правилото: Даром сте взели, даром давайте.

Казвам: Сегашните хора имат една идея, че не трябва да се молят. Религиозните хора казват, че трябва да се молим на Бога. Светските хора пък поддържат идеята, че трябва да се вярва в парите, понеже те уреждат живота. Както и да се говори, хората още не са дошли до онова стабилно положение, на което да разчитат. Представете си, че уредиш работите си, но смъртта дойде. Какво ще правиш тогава? Разумният човек знае къде отива, а ти нищо не знаеш, ти предполагаш само.

В Америка един параход спира на пристанището. Слиза един беден човек на пристанището и се обръща към хората наоколо, които се посрещат едни други. Никой не му обърнал внимание, никой не дошъл да го посрещне. Тогава той извикал: “Няма ли някой брат на Христа и мене да посрещне?” Тогава се намерили много хора, които го посрещнали.

Все трябва да се намери някой човек в света, който да ви посрещне. Ние считаме Бога нещо извън нас. Защо? - Защото нямаме една свещена идея в себе си какво нещо е Бог в Своята същина.

В известна степен разумният човек е приблизителен образ на Бога. Който познава разумния човек, той ще има една идея за Бога. Ти търсиш този човек някъде, но нямаш никаква връзка с него. Погледни всичко, което виждаш: Земята, Слънцето, звездите, плодовете, растенията и животните - всичко това е създадено от Бога. При това всичко е така наредено, че си върви без никакви противоречия. И след това Той дълго време е мислил как да устрои човека на Земята. Той се интересува от него и урежда работите му.

Ако вие бихте живели във времето на цар Харун Ал Рашид, така щеше да се грижи той за вас, че всичките ви работи щяха да бъдат добре наредени. Добре щяхте да бъдете, ако той ви беше приятел. Или ако имате за приятел един голям банкер, в която и да е държава работите ви пак щяха да бъдат добре наредени. Или ако сте в някоя планета, и сте силен там, всички същества щяха да ви бъдат на разположение. Но вие трябва да знаете как да помагате на тия хора.

Сега вие се спирате на сегашното си тяло, обаче то не е пълен модел. Тялото, което сега носите, още не е съвършено идеално. Един ден, искаме или не искаме, ние трябва да напуснем това тяло. Засега то може да ни служи 10, 20, 40, 50, 120 години най-много, но един ден трябва да напуснем това тяло и да вземем друго, по-добре устроено. И в природата става същото. Постоянно се мени планът на живота. Природата мисли да съгради един нов план, който трябва да мине през вашата къща. Ето, и сега Мусман създава един нов план, който ще засегне много къщи и квартали. Той предвижда нов план на града. Имат или нямат средства, той не иска да знае. Казва: "Съборете тази къща - нов план минава. Тук няма да останете, ще отидете на друго място."

Сега да оставим това нещо. Аз не искам да ви представям тъмната страна на живота. Когато разумният човек дойде във вашия

дом, той ни най-малко не иска да му разправяте за вашите нещастия. Той ще ви пита от какво се интересувате: имате ли някакво изкуство, обичате ли някаква наука или музика, художество, изобщо, какъв интерес, какъв стремеж имате към нещо. Това интересува разумния човек.

Ако му разправяте, че страдате от ревматизъм, достатъчно е само да чукне с пръчицата си, и ревматизмът изчезва. Ако му се оплаквате, че очите ви са възпалени или че нищо не виждате, той с едно чукване само ви излекува. Той ви казва, че някъде сте сгрешили, но това не е важно за него. Той иска да знае какъв е вашият стремеж.

После ще ви попита имате ли някаква идея, вярвате ли в Бога. Вие ще започнете да му разправяте последните научни теории, които сте писали. Той ще ви каже, че всеки човек, който няма ум, Господ не съществува за него. За онзи, който има ум, и Господ съществува. За всеки мъртъв човек няма Господ. За всеки фалирал човек също няма Господ. За всеки човек, който забогатява, има Господ. Богатият навсякъде търси парите.

Тогава разумният човек ще ви даде едно голямо угощение в един салон, като нашия, ще ви представи един филм и вие ще разглеждате как се е създал светът. След това на друг филм ще ви представи създаването на Слънчевата система, създаването на другите светове, как живеят жителите там и т.н. Тогава вие ще го питате вярно ли е всичко това или не. Той ще ви каже, че тези картини ги е фотографирал през своето дълго пътешествие. Той ще ви покаже картини от Юпитер. Всичко това той сам е фотографирал. Колко време е мислил той, докато е намерил начин да снеме тези картини и да ги покаже на хората! Иначе, колкото и както да мислят, хората си представят другите светове като Земята.

Слънчевите хора коренно се различават от хората на Земята. Колко години живее едно Слънчево същество? За да се завърти Слънцето около своя център, нужни му са 20 милиона години. Тъй щото, когато казваме, че някой човек от Слънцето е на 10 години, това

число от 20 милиона трябва да се умножи на 10, за да се получат истинските му години. Значи този човек се равнява на наши 200 милиони години. Тогава каква разлика има между един човек, който е живял на Земята 10 години, и друг, който е живял на Слънцето 10 години? Слънчевите 10 години се равняват на нашите 200 милиона години. Грамадна разлика ще има. Такъв човек се коренно различава от човека на Земята. Земният човек ще мълчи пред Слънчевия като камък.

Сега аз ви разказвам една приказка от "Хиляда и една нощ", за насърчение. Някой от вас ще попита кога ще достигне това нещо? Вие всички сте кандидати за Слънцето. Ако вярвате, вие сте кандидати да отидете при тези разумни хора и да се освободите от ограничителните условия на Земята. Ако днес не вярвате в това, един ден ще го проверите.

Сега аз не искам да вярвате. Ще го проверите някога. Сега аз не мога всичко да ви докажа. Даже и филм да ви поставя, пак можете да кажете, че е измислен. Ще гледате филма и ще кажете, че е много хубаво направен, но е измислен. Дали е така или не, пак можете да се усъмните.

Само разумният човек може да разбере разумния. Само любещият човек може да разбере любещия. Само праведният човек може да разбере праведния. Само милостивият човек може да разбере милостивия. Такъв е законът в света.

И тогава мога да ви питам: Всинца вие не се ли намирате под хипноза? Уверени ли сте 101 на сто, че сте хора, на които съзнанието е свободно? Вие не сте ли в хипнотическо състояние?

Разумният човек е напълно събуден, той не е под юрганя. Неговото съзнание постоянно работи. Докато човек се страхува, той още не е събуден, той още не разбира Божия закон. Щом мислиш само за себе си, ти още не си събуден; щом не разбираш нещата, ти още не си събуден; щом не мислиш, ти още не си събуден; щом не си справедлив, ти още не си събуден. Това се отнася за цялото

човечество. Ти чувстваш пулса на човешката душа. Не е изложен човек само на страдания. Той може да страда, но има същества, които му помагат.

Аз съм правил ред опити, които и вие можете да правите. Преди години направих следния опит. Седя в стаята си и чувам, че една муха силно бръмчи, дава зов за помощ. Поглеждам в едно кюше на стаята си, в една паяжина се оплела тази муха и остават още една-две минути, паякът ще я удуши. Обръщам се тогава мислено към паяка и казвам: “Ще знаеш, че в моята стая, в мое присъствие, не позволявам да нападаш тази муха. И тя има право да живее, както и ти. Ти си влязъл в стаята ми без позволение, без да ме питаш имаш ли право за това или не. Затова ще пуснеш мухата още сега.” Той прие мисълта ми и се нахохори, остана недоволен. - “Ще ме слушаш или не? Защото имам бастон за тебе. Сега още ще се намериш вън.” И какво направи този паяк? Току взе да къса паяжината. Мухата се освободи и хвръкна вън. Паякът си каза: “Белята си намерих с тази муха.”

Сега аз не искам да ми вярвате. Направете опит, съсредоточете мисълта си и ще видите, че можете да помагате. Ако при сегашните условия на живота разумните, добрите хора не помагаха, светът щеше да бъде в ада. Сега е лошо, както казвате вие, но ако не бяха разумните хора да помагат, светът щеше да бъде 101 на сто по-лош, отколкото е сега. И като работят, хората пак си създават толкова много неприятности.

Разумните хора работят. На тях се дължи преобразованието на днешните общества. Те им влияят със своите мисли. Те казват на хората: “Така не трябва да живеете.” Те влизат между хората и ги вкарват в новите общества. Те им казват: “Така трябва да живеете, такива закони трябва да имате, така трябва да се отнасяте” и т.н. И благодарение на тях ние виждаме един голям прогрес на човечеството.

Така беше и във времето на Моисея. Той беше един от разумните хора на времето си. Ако четете неговите закони, виждате, че те са

много хубави. Ако евреите биха приложили законите на Моисея, съвсем други резултати щяха да имат. И ако дойдем до новите времена, и ако хората биха приложили Христовото учение, което има едно социално приложение, друго щеше да бъде положението на съвременното човечество.

Христовото учение има социално приложение, а не така, както хората го изучават. То си има своето приложение. Христовата любов е приложима. Какво коства на човека да приложи това учение, да приложи любовта? Какво коства на една държава от 10-15-20 милиона жители да направи къщи за всички хора? Сега Англия харчи около 13 милиарда английски лири за своето ново въоръжение. Ако тези пари биха се употребили за нещо разумно, каква голяма полза щяха да имат! И сегашните народи, които се въоръжават, и те не знаят защо правят това. И това е хубаво, създава се работа на хората, но ако Англия би употребила тия 13 милиарда английски лири за направата на къщички от по две стаи и кухня за хората, нямаше да има такава мизерия, каквато днес съществува. Сега там хората се поощряват да се женят, да раждат деца. Няма нужда от много деца. Едно-две деца сега са достатъчни. Казват, че на Земята трябвало 10 милиарда хора. При толкова много хора на Земята, това ще бъде цял ад. При това индустриално положение, в което се намира Германия, за пример, къде ще изкарва тази стока, която изработва? Ако нейното население се увеличи двойно, как и къде ще изкарва прехраната си? Ние още не мислим по това.

В Писанието е казано, че една държава трябва да се насели с разумни хора. Ние трябва да ограничаваме женитбите. Болните хора не трябва да се женят. Глупавите хора не трябва да се женят. Днес само здравите хора трябва да се женят, а другите да останат за други времена. "Трябва ли да се оженя?" Ако си здрав, ожени се. Ако си умен, ожени се. Ако не си здрав и не си умен, не се жени.

Та казвам: Само умните, само разумните хора имат право да се женят. За в бъдеще само разумните хора имат право да раждат деца.

Глупавите хора нямат право нито да се женят, нито деца да раждат. Че сега глупавите хора раждат деца, това е друг въпрос.

Не мислете, че аз искам да ви обиждам, но казвам, че светът така не може да се оправи. Ако аз имам един син, който не ме обича, защо ми е този син? Ако имам една дъщеря, която не ме обича, защо ми е тази дъщеря? Да имам една дъщеря, която може да ме обича така, както аз я обичам, разбирам. Или да имам един син, който може да ме обича така, както аз го обичам, разбирам.

Какво ще обичам едно верую, в което хората днес вярват, а утре се съмняват? - "Ама, той вярва в Бога." - Че, и аз съм дошъл дотам, по-далеч не съм отишъл. Ако имам един хляб и дойде при мене някой, аз му давам половината от хляба, а другата половина задържам за себе си. Като дойде втори, и на него давам половината от половината си хляб, а другата половинка задържам за себе си. Като дойде трети някой, и на него давам половинката и т.н. След това ще ме критикуват, че на някого съм дал една голяма половина, а на другиго - едно малко парче. Важно е, че от своето парче хляб аз давам на всички половинката и за себе си оставям другата половинка. И тогава, ако ме съдят, махна с ръката си, хлябовете се увеличават и на всички давам равни половинки. Тогава вече не могат да ме обвинят в несправедливост. Тогава и малки, и големи имат все по равна половинка. После и за себе си задържам една половинка.

"Че как стана това? Отде се взеха толкова много хлябове?" - Лесна работа. Брашно имам и меся. После, ще кажа на някои от тях, че хлябът се пренася през въздуха по един изкуствен начин. Тогава имаме не само един хляб, но много хлябове. Като им се каже така, това става достъпно за тях.

Сега аз говоря за живия хляб, който расте и се умножава моментално, като житното зърно. Всеки житен клас дава от 30-100-120 житни зрънца. Някои класове могат да дадат и повече зрънца.

Сега да се върнем към разумния човек, към същественото. Сега ще ви кажа нещо, което трябва да опитате. Приложете го само когато

загазите в нещо. Когато напълно загазите, когато четете всички философи и никой не може да ви помогне, тогава приложете това, което сега ще ви кажа. Толкова глупави работи сте слушали, послушайте сега и мене. Дълбоко в душата си признайте, че всичко онова, което ви се е случило в живота ви, е добро. Благодарете на Господа и кажете: "Господи, повече от това добро, което си ми дал, не искам." Благодари Му за всичко и остани в душата си с идеята, че Онзи, Който е създал вселената, не може да направи никаква погрешка. В Него няма никаква несправедливост. Той е абсолютно справедлив - нищо повече. Признай това нещо в душата си и почакай най-много една година и половина, да видиш какво ще стане с тебе.

Не казвам повече от една и половина година, за да не се обезсърчавате, но трябва да признаете това дълбоко в душата си и ще видите, че положението ви ще се измени. Но вие трябва да бъдете чистосърдечни. Няма да играете на въже, но в душата си ще съзнаете това. В душата си ще съзнаете, че Онзи, Който ви е дал светлина, Който ви е дал живот, и вие сте Му длъжни. Всички вие сте длъжни на Господа.

Сега, като ви проповядвам, аз си казвам: Аз трябва да бъда носител на Божественото. Какво ще остане в умовете на хората, ако не им проповядвам Божественото или ако им кажа някаква лъжа? Най-много в продължение на 100 години всякаква лъжа ще бъде открита. Каквато неправда и да извърши човек, най-малко в продължение на десетина години или най-много в продължение на 100 години, тя ще бъде разкрита.

Сега ще ви кажа следната истина: За човека трябва да мислите, а после да го обичате. За Бога е точно обратно: Бога трябва първо да Го любиш, а после да мислиш за Него. Значи, в това отношение в света има само едно изключение и то се отнася до Бога. За Бога, първо трябва да Го обичате, а после да мислите за Него. За човека е обратно: първо трябва да мислите за него, а после да го обичате. Бог първо е помислил за човека и тогава го е създал. След като е помислил за

човека, Бог казал: “Да направим човека по образ и подобие Свое”. Значи, Той първо е помислил за човека. Така трябва и ние да правим: първо да мислим за човека, а после да го обичаме. Дойде ли до Бога, първо трябва да Го обичаме, а после да мислим за Него. Любовта е Божествено нещо. Дойдете ли до Божествената любов, първо трябва да внесете любовта, а после мисълта. Дойдете ли до човешката любов, първо трябва да внесете мисълта, а после любовта.

Вие трябва да имате предвид това разграничение и навсякъде да го прилагате. Ако не го пазите, вие няма да имате никакви резултати. Опитът ви ще излезе несполучлив. Ако го пазите и прилагате, всичко ще ви върви добре. Само Един има в света, Който заслужава да Го обичаме без да мислим. Това значи: първо ще Го обичаме, а после ще мислим за Него. Ако и за човека приложим същия закон, какъвто е за Бога, ние ще влезем в едно противоречие.

Сега, понеже няма нито един от вас, който да не е играл ролята на любовта, който да не е обичал, кажете ми: как бихте определили вашата любов? Опишете ми какво е останало от вашата любов. Аз бих желал да ми дадете едно малко парченце, което е останало от вашата любов. Ако ми донесете едно малко парченце от вашата любов, аз бих ви платил за него колкото искате. Сега за една стара английска лира се плащат хиляди английски стерлинги.

Любовта не е нещо, което не се плаща. Тя минава от един живот в друг. Човек може да заспи, но като се пробуди, любовта пак действува в него. Любовта действува и в сънния живот, и в будния. Любовта действува и на Земята, и в другия свят. Дето и във вселената отидеш, все ще разбереш един закон, а именно: любовта действува навсякъде, но хората се различават само по степента на своята любов. Навсякъде ще видите такива чудесии, каквито не сте предполагали.

Ако отидете на Слънцето, ще ви водят от едно място на друго, на гости ще ви водят. Ако прекарате 3-4 години там, нищо няма да харчите. Дето и да отидете, ще ви обсипват с подаръци. Ще се чудите после как ще ги донесете от Слънцето на Земята. Ако направят един

такъв опит с вас, ще ви се стори, че това е една приказка от "Хиляда и една нощ". Могат да ви заведат на Слънцето, но как ще донесете на Земята подаръците, които ще ви дадат там? Ще кажете: "Който ни е завел, той ще има грижа за нашите подаръци, той ще ни ги донесе." Ако аз ви заведа, това не мога да направя, защото едва ще заплатя за билета ви. Пътят от Земята до Слънцето е 92 милиона километра. Ако на всеки километър се плаща по един лев, значи ще платя всичко 92 милиона лева за всеки едного. Значи един билет струва 92 милиона лева, и то в звонкови, а не книжни пари. Там книжни пари не се приемат. При това, за да ви заведа на Слънцето, вие трябва да тежите само един грам. При това, трябва да ви простра на такава ширина, толкова да олекнете, че да се привлечете от Слънцето. При това, като ви обсипят с толкова много подаръци, те струват милиарди левове. Нещата, които ще ви дадат на Слънцето, не бихте могли да ги използувате на Земята, защото не са пригодени за нейните условия. На Земята вие не можете да ги използувате.

Светлината, която иде от Слънцето, трябва да мине през ред реформатори и като стигне на Земята, тя слиза на дъното на Земята, дето пак минава през ред процеси, реформира се. Следователно светлината от Слънцето не може да стигне на Земята такава, каквато иде от Слънцето направо. После, когато светлината минава през мозъка, също така претърпява ред трансформирания, ред процеси. И там има ред трансформатори, които изменят светлината.

Това, което виждате отвън, това е един свят, който вие сами сте създали в себе си. Като дойдат до реалния свят, тогава те ще видят каква е разликата между това, което те са създали в себе си и това, което съществува вън от тях. Представете си, че разумните хора, разумните същества изпращат своята мисъл из целия свят.

Каква е мисълта на разумния човек? Какво мисли разумният човек? Когато дойде при един умрял човек, у разумния веднага се явява желание да го събуди, да го съживи. Ще дойде при него, ще тропне с крака си и ще каже: "Стани!" - и той ще стане. Той ни най-

малко няма да пролива сълзи за умрелия човек, защото той не е от слабите хора. И след това ще му каже: "Ти умря по единствената причина, че не вярваше. Ти умря поради своето неверие. Не бъди неверен, но верен. Ти умря по единствената причина, че не беше от любещите хора. Ти умря от безлюбие. Затова люби в бъдеще. Напусни безлюбието. Ти беше човек, който живееше в тъмнина и не възприе Божията мисъл. Напусни безлюбието и винаги работи с Божествената мисъл в себе си. Впрегни ума си на работа." Тури ръката си на главата и иди между другите хора да проповядваш новото учение.

В това отношение ние имаме един отличен образ в лицето на Христа. След като Го заковаха на кръста, Той каза: "В Твоето име предавам Духа Си. В Твоите ръце предавам Духа Си. Ти, Господи, знаеш как седи тази работа. Не им вменявай в грях. Толкова разбират те, но един ден всичко ще научат." Христос повидимому умря, за да слезе при умрелите. И като слезе при умрелите, Той ги извади оттам. Казва се в Писанието, че тогава много телеса са възкръснали. След това Христос се яви на учениците Си, за да им покаже, че има един живот на любовта, в който хората не умират.

Който има вярата на Христа, който люби Бога, той никога не умира. Пророците са казали, че Бог няма да остави преподобния Си да види изтление. Ти, който обичаш Бога, ти, който обичаш ближния си, и в гроба да слезеш, и на кръста да си прикован, каквото и да стане с тебе, един ден ти ще бъдеш избавен от лошите условия на живота.

Казвам: Такава е волята Божия, понеже ние се намираме в една епоха, когато има най-много страдания в света. Днес в Америка има повече от два милиона хора без подслон. Повече от 10-12 000 хора са издавени. Как и с какво ще им помогнем ние от България? Вие не можете да си представите какво значи два милиона хора без подслон. Каква тъга, каква скръб се изживява! Всичко пред тях е опропастено и разрушено. Вестниците съобщават, че приблизително има загуби за 600 милиона долара. Ако биха поискали от американците 100

милиона долара за нещо полезно, надали биха дали, но сега плащат глоба от 600 милиона долара.

Днес Господ глобява всички народи, както и цялото човечество, за непослушанието им. Те плащат данъка за непослушанието си. Разумният, разумното в света, изобщо, никога не може да се надхитри. Земята е много умна. Това, с което ти си работил, в края на краищата тя ще си го вземе, даже с лихвите му. Да знаем, че ще дойдем до последната митница. Вие трябва да знаете, че всичко, което сте придобили контрабанда, ще ви се вземе на последната митница.

Сега аз не искам да ви оставя с тази мисъл. Ти си вярвал в един човек, който е бил много богат, който разполагал със 100 милиона лева. Обаче един ден той осиромашава, изгубва тези 100 милиона и ти изгубваш разположението към него. Според мене човек, който е имал на разположение 100 милиона лева и в един ден ги изгубва, той не е разумен. Разумният човек никога не губи. Онзи, който може днес да печели, а утре да губи, той не е разумен.

Разумният човек може да се уподоби на човек, който е съградил къщата си на здрава основа, на камък. И затова всичко, каквото дойде в природата, бури, ветрове, стихии, няма да съборят къщата му. Неговото знание, неговата вяра, неговата къща ще устоят на външните влияния. А глупавият, който е построил къщата си на пясък, още при първите стихии, бури и ветрове ще изчезне, ще се събори неговата къща. Стихиите ще завлекат къщата му.

Това не показва, че природата е жестока, но тя ни дава един урок. Утре може да дойде такова наводнение и у вас вътре. Природата не се шегува. Като дойде, тя на общо основание действува. Пред нищо не се спира, но ние трябва да бъдем разумни, да мислим какво правим.

Сега ще се спра върху една мисъл, с която искам да приключа. Разумният човек има голямо самообладание. Той знае, че на Земята само един човек не е фактор. Много фактори има на Земята, но разумният човек е в съгласие с всички разумни хора по Земята. Той вижда как стават работите в природата и работи съобразно с тях.

Всички разумни хора имат само една велика цел и тази велика цел, това е Божественото в света.

Достатъчно е да се свържете само с един разумен човек в света, за да се оправят всичките ви работи. Същото се отнася и до физическия ви живот. Ако вие излизате на чист въздух, и работите ви ще се оправят. Ако не проветрявате къщите си, работите ви няма да се оправят. Ако дишате чист въздух и пиете чиста вода, работите ще ви се оправят. Но ако въздухът ви не е чист, ако водата ви не е чиста, и ако светлината, която приемате, не е силна, работите ви няма да се оправят. Тогава вие сте осъдени на страдания. Ако влезете в стаята на разумния човек, първо ще усетите, че въздухът му е много чист. Светлината му е много мека и приятна и ако крушките на електричеството или на светлината, с която си служи, са горели 10 и повече години, в тях няма да намерите никакви нечистотии. Водата, която пие, също е много чиста и съставена само от водород и кислород.

Водата съдържа нещо повече от другите води - жизнена прана, според както индусите я наричат. Ако отидете на Хималаите, там има от тази вода, но индусите я крият. Който пие от тази вода, той коренно се преобразява. И Христос загатва за тази вода. Той казва: “Аз съм живата вода, аз съм живият хляб.” Вие трябва да разбирате къде е тази вода. Тя може да бъде в самия човек, като извор, отдето ще извира.

Христос не отива по-далеч от човека, нито аз мога да ви кажа къде е тази вода. Като станете разумни, вие ще видите къде се намира тази вода. Нали знаете как Христос изцери слепия? Той го бутна тук-там, намаза очите му и го попита: “Какво виждаш?” - “Виждам хората като дървета.” После пак го бутна. - “Какво виждаш?” - “Виждам, че хората се движат.” И като го бутна трети път, пак го запита какво вижда. - “Виждам хората в тяхното естествено положение.”

Сега ние не вярваме на хората, че ни обичат, нито вярваме на тяхната честност. Като дойде някой в дома ви, вие гледате да не би да

е взел нещо. Ние сме хора на съмнението. Където и да отидете, ще те погледнат от краката до главата.

Има нещо, което ние познаваме в човека. Отива един човек при един банкер и го запитва: “За колко оценяваш лицето ми? Колко пари можеш да ми дадеш назаем?” - “1000 лева мога да ти дам.” Толкова доверие му внушил. Отива друг при банкера и го запитва за колко може да оцени лицето му. - “На тебе мога да дам 5000 лева.” Значи на него има доверие за 5000 лева. Отива трети: “За колко оценяваш лицето ми?” - За 25 000 лева.” Питам: Как познава банкерът на кого колко да даде? Има нещо, на което той се основава, което той познава вътре в човека.

Ще ви разкажа един анекдот. При хаджи Калчо отива един габровчанин да му иска пари назаем. Това било в турско време. Той му поискал 250 турски лири. Хаджи Калчо му дал тези пари, но някак си не му внушил особено доверие. Той си направил известни заключения и затова тръгнал подир своя длъжник да види какво ще прави. Длъжникът, като излязъл от дома на хаджи Калчо, взел посоката към рибарите и отишъл да си купи един килограм черен хайвер. Като купил хайвера, хаджи Калчо веднага се приближил до него и му казал: “Почакай малко, направил съм една погрешка, дал съм ти по-малко пари, отколкото трябва. Дай да ги проверя.” Взел парите, преброил ги, и му казал: “Човек, който взима пари назаем и отива да купува черен хайвер, той нито може да ги върне назад, нито мисли да ги плаща.” Взел парите и си отишъл дома. Длъжникът останал само с черния хайвер в ръцете си. Значи хаджи Калчо отишъл след него да види за какво ще харчи парите.

Същото прави и природата. Когато ти даде известно благо, тя тръгва подир тебе да види дали ще се спреш пред рибарите да си купиш черен хайвер. И като види, че се спреш пред някой рибар, ще се спре пред вас и ще каже: “Господине, имаш грешка.” Ще вземе благото от ръцете ти и ще каже: “Ти трябваше да употребиш това

благо за целта, за която ти е дадено, а не да купуваш с него черен хайвер.”

И тъй, не си играйте в живота, защото хаджи Калчо върви след вас. Ако се спрете пред рибаря да си купувате черен хайвер, и тя ще спре при вас и ще вземе назад благото, което ви е дала.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

10-а неделна беседа, държана от Учителя на 7.II.1937 г.,10 ч. сутринта, София - Изгрев.

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета само един стих от 1-ва глава от Евангелието на Иоана: "В начало бе Словото, и Словото бе у Бога".

"Духът Божи"

Разумното в света, това е разумният акт, който твори. Под думата "Слово" разбираме пробуждане на разумния акт в света, който създава цялата вселена. За да се разбере този процес, човек трябва да съпостави срещу него контрасти. Контрастите се заключават в противоположностите. Противоположностите съдържат някои неща, а някои не съдържат.

За пример, предназначението на рибата е да плава в морето, на птицата - да хвърка във въздуха, на коня, на млекопитаещото - да бяга, а на човека - да мисли. Обаче човек знае и да плава. Той е направил парахода, с който може да плава повече и от рибата. Той е направил аероплана, с който днес хвърчи повече и от птицата. Човек може да бяга повече, отколкото конят бяга. Най-после, човек мисли повече и от рибата, и от птицата, и от коня. По какво се отличава един човек от друг? По своята разумност. Той може да има качествата на рибата, той може да има качествата на птицата, той може да има качествата и на коня, но щом дойдем до човек, ние влизаме вече в друго едно царство.

Съвременните хора са дошли до едно положение, отдето животът им трябва да се обновява. Обновата е потребна, понеже половината от човечеството остаряват и умират. Какво да се прави с тези хора, които умират? Виждаме човек със знание и с мъдрост, но един ден умира и ние не можем да се ползуваме от неговото знание и

мъдрост. И след тях идват онези, които сега трябва да се учат. Колко труд, колко време трябва да се иждиви за тях.

Какво виждаме в света? Че от дълги векове и досега хората още нямат ясна представа за себе си. Те сега едва се учат как да живеят. Рибите не знаеха как да живеят и вследствие на това, че животът им в морето стана непоносим, една част от тях, по-напредналите, изхвръкнаха от водата и станаха птици. Големите страдания ги накараха да си направят пера и да станат птици. Птиците пък, от големите преследвания и страдания и гонения във въздуха, принудиха се да станат коне, да бягат и така да се спасяват от неприятелите си. И конете, като се ритаха, като страдаха, станаха най-после хора.

Казват учените, че всичко става по еволюционен път. Еволюцията върви по насилствен път. За да еволюира човек, трябва да се употреби голямо насилие. Насилието е творчески акт в природата. Природата твори по този начин. Земята едно време не е била в такова състояние, в каквото е днес. Преди милиони години хората не са били такива, каквито са днес.

Ние отчасти имаме детински възгледи и това, което не е съгласно с нашите възгледи, ни съблазнява. Някога ние се възмущаваме и намираме, че природата не е справедлива. В какво ще я съдим? В какво природата е несправедлива? Ако природата не ми е дала много да ям, каква неправда има в това? Ако в една воденица има малко брашно или малко жито є даваме да мели, де е неправдата тук? Някой се оплаква, че природата не го е надарила или че богатство не му е дала и т.н. - защо му е това богатство? Ще кажете, че природата е направила човека много дребен. Тя си прави ред опити. Тя е направила слона голям, но ако този голям слон се яви пред онези предпотопни животни, той ще изглежда като малко бебенце. Но ако едно от предпотопните животни се яви сега на Земята, в 3-4 месеца надали биха му стигнали горите в една държава. То скоро би я опропастило.

От опитите, които природата е правила, тя е видяла, че силата и величието на човека не седи в грамадната форма. Тя е разумна, добре обмисля нещата. Тя е направила рибите и след това казва: "С рибите светът не може да се оправи." После е създала птиците, но и за тях е казала същото. След птиците е създала коня, млекопитаещите, но и за тях е казала същото. Най-после е създала и човека. И за човека е казала: "И с него няма да се свърши работата."

Сега природата се е заела със създаването на нещо ново. Новото за рибите са птиците; новото за птиците е конят; новото за коня е човекът. Какво е новото за човека? Това вие ще го намерите. То е нещо неизвестно. Сега ви задавам една математическа задача с едно неизвестно, която сами трябва да решите. Ще кажете, че тези задачи лесно се разрешават. Не се разрешават лесно.

Сега, за пример, се развива цяла теория за хормоните. Какво разбирате под думата "хормони"? Хормоните са особен род елементи, с които учените искат да подмладяват старите хора. Чрез хормоните старият човек, който е изгубил смисъла на живота си, който е изгубил радостта си, може да се подмлади, да стане радостен и весел, очите му да светнат и бръчките на лицето му да изчезнат, да се подмлади поне с 10-15-20 години. Учените не са постигнали още това нещо, но се занимават с този въпрос. И са дошли по този случай до щитовидната жлеза като едно от условията за подмладяването.

Четете във физиологията за функцията на щитовидната жлеза и ще видите, че тя играе голяма роля между мъже и жени, в любовните им отношения. Онзи, у когото щитовидната жлеза е силно развита, се влюбва повече от този, у когото щитовидната жлеза е слабо развита. Тази жлеза бива женска и мъжка. Женската жлеза образува известни елементи, известни клетки, които, като се съединяват, според новата теория, образуват една нова физиологическа клетка, от която организмът постепенно се подмладява. Ако се интересувате повече от този въпрос, намерете в някоя книга писано и прочетете нещо по тази нова теория.

От гледището на окултизма теорията за подмладяването е стара. Умът, за пример, произвежда хормони. Думата “хормон” е гръцка и означава нещо, което има начало, един подтик в себе си, който може да произвежда. Това, което има подтик отвътре, е оформено и отвън. Намерете точно произхода на думата “хормон” в гръцки език.

Сега ще направя идеята за хормона малко по-ясна. Ще знаете, че умът и сърцето произвеждат по един хормон. Хормонът на мисълта и хормонът на чувствата, като се съединят в щитовидната жлеза, образуват една нова клетка. Ако знаете как и къде да поставите тази клетка, вие ще се подмладите.

Учените са дошли до заключение, че за да знае човек как да се подмлади, той трябва да знае начина, по който може да вкарва в мозъка си повече кръв. Хората остаряват преждевременно, защото не знаят как да хранят мозъка си с повече кръв. Хората остаряват, понеже не хранят достатъчно своя мозък. Хората не мислят достатъчно, защото, ако те мислеха, щяха да внесат повече кръв в мозъка си. Като влезе тази кръв в мозъка, тя ще почне да го обработва. Понеже мисълта на хората е много еднообразна, в мозъка не може да нахлува много кръв, вследствие на което те остаряват.

Някой казва: “Какво ще се прави? Къща нямам, това нямам, онова нямам.” Това не е мисъл. - “Ето, след 20 години ще умра, ще ме заровят в черната земя.” И това не е мисъл. Някой казва: “Да хванем няколко риби, да ги опечем, да минем някак живота си.” И това не е мисъл. Трети казва: “Дърва нямам, въглища нямам, нямам работа - не зная какво да се прави.” И това не е мисъл. Това са празни работи. Тези мисли именно карат хората да остаряват. Като не мисли правилно, кръвта отива на друго място, а не в мозъка.

Човек чувствува нещата със своята симпатична нервна система, вследствие на което се развива неговият стомашен мозък. Но не е все едно дали се развива главният или стомашният мозък.

Казано е в Писанието, че онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови. Или, онези, които вярват в Господа и Го обичат,

ще се подмладят и ще възкръснат. Учените хора доказват това нещо научно. Те правят опити и донякъде подмладяват хората. Те могат да ги подмладят за 10-20 години.

Допреди няколко години учените хора не можаха да определят функцията на сляпото черво и затова те поддържаха, че сляпото черво, като остатък на миналото, може да се отреже и да се хвърли. В Америка бяха въвели в мода да отрязват сляпото черво на децата, но забелязаха, че в резултат на това се явяваше запичане, храносмилането не ставаше правилно. С това те отравяха децата. Сегашните физиолози намират, че сляпото черво помага на тънките и на дебелите черва да отделят по-лесно нечистотиите. Обаче отрежат ли сляпото черво на човека, той е осъден вече на нови страдания.

Съвременните лекари са съгласни вече, че няма орган в човешкото тяло, който да не е нужен. Всички органи имат своето велико предназначение. Много от миналите и сегашните страдания на хората се дължат на това, че хората не са турили на работа органите, които Бог им е дал.

Сега вие трябва да си зададете въпроса защо трябва да любите. Ако не люби, човек никъде не може да си намери място. След като е мислил дълго време, най-после Господ създаде света заради любовта. Човек трябва да люби.

Следователно, за да живее, човек трябва да изучава законите на Божията любов. "Защо трябва да любя една жена?" За да се подмлади твоят живот. Жената пита: "Защо трябва да обичам мъжа?" За да се подмлади твоят живот - нищо повече. Ако дъщерята иска да продължи своя живот, тя трябва да обича баща си, а не майка си. Синът пък трябва да обича майка си. Така върви законът. Братът и сестрата пък отделно ще се обичат. Най-първо братът ще обича майката, сестрата ще обича бащата и тогава ще родят онази мощна сила.

Ако в дома така се кръстосат енергиите, такъв дом ще бъде здрав и физиологически, и духовно, и умствено. В такъв дом никакви

болести не могат да се явят. И да се явят някакви болести, те лесно ще заминат. Там всяка болест е добре дошла. Обаче в този дом никога не може да се яви такава болест, която да задигне един от членовете. Те живеят дълго време. Дълго време могат да останат на Земята. Те могат да живеят колкото искат. Ако намират за разумно, могат да живеят 100-120 години. Ако не им се живее, могат да си вземат паспорт и да заминат за другия свят. Нали когато един човек заминава за странство, продава всичкия си имот и със себе си взима само звонковите монети? Тъй щото, когато човек напуща Земята, той продава всичките си ниви, всичките си земи и със себе си взима само онова, което е най-ценно.

Сега вие се смущавате от онзи свят, но аз още не искам да ви направя екскурзианти, вие още не сте за изследователи. За да отиде човек на Северния полюс или на Хималаите, той трябва да бъде герой. Казва се, че човек може да отиде до Месечината. Той може да отиде, но за това се изисква гениалност, той трябва да бъде гений, човек, който е разрешил въпроса за смъртта и е дошъл в безсмъртието. Който иска да бъде гений, той трябва да е разрешил въпроса за безсмъртието. Смъртен ли е той, нищо не може да направи. Безсмъртен ли е, всичко може да направи.

Някои предполагат, че може да се направят такива гранати, с които човек може да стигне до Месечината. Добре е това, може да падне на Месечината, но там пространството е много рядко, а неговите дробове не са приспособени към тази атмосфера. Какво ще прави той там? Хайде, за една година може да има въздух, но после какво ще прави? Там няма никакви ниви, не може да се сее. При това, температурата е около 100-150 градуса студ. Какво ще прави тогава? Ще кажете: “Ти ходил ли си на Месечината?” Не съм ходил, но научните ми изследвания са такива. Според моите данни на Месечината има не по-малко от 120 градуса студ.

Сега да се върнем към това, което е сега. Това, което говорим, са [неща] за бъдещето, които не принадлежат на настоящето. Казвате:

“Какъв смисъл има животът?” Смисълът на живота не се отнася само до Земята. За нас Земята представя едно яйце, в което ние сме затворени. Засега можем още да прекараме в това яйце, но когато се излюпим, ще можем ли да живеем? Един ден Земята ще ни стане тясна и ние няма да намираме смисъл да живеем на нея. Какво ще правим тогава? Представете си, че свършвате всичките факултети на един университет. Каквото ви попитат, всичко знаете. Какво ще правите след това? Обаче искаш още да учиш. Тогава ще минете в някой по-специален факултет на някой университет. За пример, колцина от вас имат знанието, с което да превръщат желязото в сребро и среброто в злато? Колко души в България имат това знание? Или колко души в Англия, в Америка, или в другите страни на света знаят това изкуство?

Едва сега се явяват хора, които започват да говорят за подмладяването. Сега учените говорят за някакви хормони, причина за подмладяването, които се отделят от щитовидната жлеза. Засега тази жлеза упражнява известно влияние върху малкия мозък. Тази е причината, дето у хората се явяват някакви неестествени страсти и желания, някакви анормални състояния. За да се тури тази жлеза в правилно действие, от нея непременно трябва да се отделят два хормона, мъжки и женски, които да се съединят и да образуват една нова форма. Тази нова форма ще даде повече подтик на организма да отпрати повече кръв към мозъка.

Човек трябва да се научи да мисли. В човешкия мозък има цели области, които са празни, не са разработени. Те са като пустини. Защо са пусти тия места? - Вода няма в тях. Водата е потънала дълбоко някъде, на около 2-3000 метра дълбочина. Защо е станало това, и то си има своите причини. Сега Сахара е едно от лошите места за живеене, но един ден тя може да се наводни от Средиземно море и да стане добро място за живеене. Тогава европейците ще могат да живеят в покрайнините на Африка.

Казвам: Съвременните хора имат по една такава Сахара в своя мозък. Както в света съществуват 5 континента, така и в човешката глава има 5 чела. Днес едва предната част на единия лоб се разработва, а трябва всички тия 5 чела да се разработят добре. Първоначално се е развивала страничната част на човешкия мозък, както това и до днес виждаме в животните, главно в хищните животни - тигри, лъвове и др. Тревопасните пък развиват друга част на своя мозък. Едва човек е започнал по-съзнателно да работи, да развива и други части от своя мозък.

На човека са дадени главно две области от мозъка да развие. Той трябва да завлада тия две области от мозъка си. Тези области са моралната и умствената. Тях трябва той да развие. За да ги развие правилно, той трябва да разбира законите на природата. Ако той се развива правилно, тогава в горната част на мозъка ще се родят женските хормони, а в предната част на мозъка ще се родят мъжките хормони. Като се съединят тия два вида хормони, те ще родят една нова форма, която ще предизвика подмладяването.

Като не знаете как да се подмладите, един ден вие ще кажете: "Сега вече аз не намирам смисъл в живота." Защо? Защото сте остарели в живота си. Ще дойде някой да ми разправя, че се е обезсърчил, че животът му се е обезсмислил. Чудно нещо! Питам този човек: научил ли е всичко, което трябва за този живот, та да се обезсмисли неговият? - "Нищо не съм още научил, но не ми се живее." - Като не ти се живее, къде ще отидеш да живееш? - "Искам да се освободя." - Че, ако те извадят от един затвор и те поставят в друг, по-лош, по-добре си остани в първия затвор.

Вярно е, че Земята е затвор, но като умре, човек отива в един карцер, дето ще бъде поставен на големи изпитания. Не, по-добре не желай да умираш. Достатъчно е, че си умирал един път. Втори път не желай да умираш. Като си дошъл на Земята, искай да живееш, да придобиеш нещо. Ако разбираш законите на природата и черпиш от нея, тя може да те гарантира, да ти даде голям кредит. Тя винаги е

внимателна към всички онези, които разбират законите є и които ги изучават. Тя е открила своите тайни на тях.

Сега хората казват, че трябва да служат на Бога. Как ще служат на Бога, ако не зачитат Неговите закони? Зачитането на човешките закони не е зачитане на Божиите закони. За да зачиташ един Божий закон, ти трябва да се подмладиш.

Почнете ли да страдате, това показва, че вие не зачитате Божиите закони. Страданието е признак на незачитане на Божиите закони в себе си. А това незачитане спъва човека в неговото развитие. Някой казва, че се обезверил. Няма защо да се обезверява. Обезверяването показва, че ти нямаш ясна представа за величието в природата. Ти никога не си срещал същество по-деликатно, по-внимателно, по-разумно от природата. Ако човек разбираше природата, той лесно би се справил със своите страдания. И тогава, когато не я разбират, щом види, че страданията на човека станат непоносими, тя веднага се намесва. Човек тогава изгубва съзнанието си, не чувствува вече своите страдания. Природата го изважда от физическата област на страданията и го поставя в област, дето нищо не чувствува. Като минат страданията, тя пак го поставя при същите условия. Като лекува хората, природата ги приспива. Приспиването на човека, изгубването на съзнанието е метод, чрез който природата поставя човека при условие да си почине от страданията.

Сега, като ви говорих малко за щитовидната жлеза, можете да прочетете и вие нещо за нея. Освен тази жлеза, в организма има много още важни жлези. Една от тях е тази, която се намира между веждите, в мозъка някъде. Тези жлези индусите ги наричат “чакри”. Чакрите са особен род жлези, свързани със специални функции. От всяка жлеза се създават особен род енергии, специфични енергии. Ако човек не може да произведе в себе си умствени, духовни енергии, това показва, че съответните органи в него не са събудени. Човек трябва да работи върху себе си, да дойде до положение да отделя фина

енергия, с която да извърши някаква по-висока работа. Той трябва да се разбира в това отношение.

За пример, дойде ли до любовта, знае се, че любовта има 3 полюса, свързани с 3 различни центъра: любов към Бога, който център се намира в горната част на главата; любов към ближния, който център се намира в средата на главата; и най-после, любов към себе си, чийто център се намира в малкия мозък. Последната любов е най-груба, поради енергиите, които се развиват у човека. Днес хората живеят специфично с тази любов, вследствие на което мислят само за себе си.

Най-важна любов е любовта към Бога. Този център е от най-голямо значение у човека. И ако българите са страдали досега толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза, този център на любов към Бога е слабо развит. У славяните, обаче, този център - любов към Бога - е най силно развит. Затова именно на тях е дадено толкова много земя. Защото те обичат Бога. Няма народ, на който Бог да е дал толкова много земя, както на славяните. Докато славяните обичат Бога, всичко ще имат. Щом изгубят любовта си към Бога, всичко ще изгубят. На какво се дължи силата на човека? Силата на човека се дължи именно на тази жлеза у него, на любовта му към Бога.

Мнозина казват, че любовта е празна работа. Не, любовта не е празна работа. При това, когато в дома ви влезе човек, който има любов към Бога, от този момент в дома ви протича Божието благословение. Щом дойде в дома ви човек, който има любов към Бога, всичко протича - вие ставате по-здрави, по-интелигентни. Дето Божественото минава, всичко се развива, а дето Божественото отсъствува, там всичко се губи.

Питам: трябва ли да държите в ума си такава идея, която обръща всичко наопаки? Трябва ли да държите тази идея в ума си? Казвам: Разрешете идеята има ли Господ или няма. Вие я разрешавате, но нищо не можете да разрешите. Вие разрешавате идеята ще бъдете ли

щастливи или ще бъдете нещастни. Ако мислиш и любиш, щастлив ще бъдеш. Ако не мислиш и не любиш, няма да бъдеш щастлив.

Мнозина ме питат и са ме питали как виждам нещата. Сега ще ви представя как аз виждам нещата, за да ме разберете. Дойде някой при мене, иска да му кажа нещо. Аз веднага поставям пред себе си едно платно, един екран. Този екран е много чувствителен, като светочувствителната пластинка на фотографията. И ако искам да зная дали даден човек обича парите или не, веднага прекарвам светлината през този човек и ако той обича парите, на екрана веднага се очертават големи купове от злато. Веднага разбирам, че този човек обича парите. Ако искам да зная дали този човек е учен, аз пак прекарвам светлината през него и на екрана се очертават книги отворени и той чете, пише. Казвам: Учен човек е този. Няма ли нищо на екрана, той не е учен. Ако искам да зная дали даден човек ще бъде щастлив, и това може да се познае. Ако искам да проверя неговото милосърдие, правя същия опит. Веднага на екрана се очертава този човек с торби брашно, хляб в ръцете си и ходи да разнася на бедни вдовици, на сиромаси. Дойде някоя млада мома при мене, иска да знае ще бъде ли щастлива, ще се ожени ли. Като поставя екрана пред очите си, виждам, че тя има работа с четирима момци. Казвам: “Докато прилагаш многоженството, главата ти много ще пати.” Виждам, че единият от тях има продълговата глава. Другият - широка, дебели вежди. Казвам: “С този човек трябва да се готвиш да опъваш каиша.” Също така разглеждам и останалите двама. Но тя не знае кого да избере.

Тъй щото, каквото и да прави човек, той не може да се скрие от мислите си. Неговите мисли се четат. Нашите мисли не са създадени от сега. Те са образувани от хиляди години насам. Каквото човек мисли, не се губи. То се напечатва върху нашата глава, главно в нашия мозък. Когато някой не обича някого, образът на този човек се напечатва на очите му. Мозъкът е като фотографията, всичко се снема върху него. И човека, когото обичате, също се отпечатва неговият

образ в очите [ви]. Ако някой мисли да извърши някакво убийство, и това се отпечатва в очите му. Ако образът на любимия ви човек се изгуби от очите ви, или вие преставате да го обичате, или той престава да ви обича.

Един ден, когато отидете на онзи свят, няма да ви питат как сте живели, но ще прекарат светлината през вас и всичко ще се очертае на екрана. Ще ви кажат: "Гледайте сега, сами да видите какъв живот сте прекарали на Земята." Вие ще видите живота си в картини, отначало докрая. Вие ще видите как сте родени, в какъв дом, кой е бил баща ви и коя майка ви, през какви перипетии сте минали и ще ви питат: "Харесвате ли всичко това?" Вие ще се ужасите от това, което видите, но красиво е да видите своите животи и да се изправите. На този екран вие ще видите и добрите работи, които сте правили, и лошите, и по този начин ще можете да се оправите. Като видите погрешките си, ще разберете, че много неща не са били така, както вие сте ги мислили. Тия картини ще ги видите в един по-висок свят от физическия.

Сега да се върнем към Словото. За да разберете Словото Божие, вие трябва да вярвате в онова, което е вложено у вас. Вярата е един закон, който образува един хормон у вас. Вярата има свой специфичен орган. Ако вашата вяра не може да привлече кръвта в мозъка, тя е слаба вяра. И надеждата в човека има своя специална жлеза. Ако надеждата ти не може да привлече кръв в мозъка, и тя е слаба. Ако твоят разсъдък не може да привлече кръв в мозъка ти, и той е слабо развит. Ако и в музикално отношение вашата музика не може да привлече кръв в мозъка, слаба е вашата музика. Музиката на човека трябва да привлече кръвта към музикалния център.

Всички центрове на човешкия мозък трябва изобилно да се напояват с кръв, да могат да се развиват. Така само те могат да се обновяват. И след това трябва да се образуват хормоните на човешката мисъл, на човешките чувства, на Божествената любов, на милосърдието, на съзнанието, на съвестта у човека. Като се развият

или събудят всички тия центрове у човека, създава се тогава новият човек. Всички тия центрове ще създадат новия човек. Той няма да се създаде така, както мнозина си мислят.

Религиозните хора лесно решават въпроса за подмладяването, за новия човек. Обаче учените, светските хора ми харесват в едно отношение - че те се трудят, много работят. Религиозните хора много знаят, но малко разбират, а светските хора малко знаят, но каквото знаят, добре го разбират. Религиозният казва: "Господ е създал света, но как, не знаем." Светският казва: "Дали съществува Господ или не, ние не сме се занимавали с този въпрос, но донякъде поне знаем как е създаден светът."

Сега, в какво се заключава Словото у нас? Говорите за Словото Божие, но какво сте разбрали от Него? Всичко зависи от степента на развитието. Много религии има в света, но те не са на еднаква степен на развитие. Вземете само в Индия колко религии има, но всички са различни в степента на своите прояви. Религиите още не са разрешили най-важния въпрос. Те не са разрешили любовта към Бога. Те не са разрешили още и любовта към ближния, нито са разрешили въпроса любовта към себе си. Значи те не са разрешили трите главни въпроса. Каква религия, каква наука е тази, която не е разрешила трите главни въпроса?

Казват тогава, че трябва да се живее и да се служи на Бога. За какъв Господ говорят те? За въображаемия Господ ли говорят? Щом става въпрос за Господа, човек трябва да влезе в Него, да Го опита така, както опитва слънчевите лъчи. Човек трябва да влезе в общение с Неговия ум, да го опита. Защо е даден умът на човека?

Ще опитате Господа с любовта си, без да Му давате някакви наставления. Ще кажете: "Господи, помогни ми както искаш и чрез когото искаш - чрез камъче, чрез някоя птичка, чрез някое дете, както намираш за добре, готов съм всичко да приема от Тебе." Той не трябва да очаква Господ да изпрати Своите ангели да му помагат, но да каже: "Господи, готов съм да заема и най-долното положение, но

помогни ми само. Голям простак съм. Откак съм дошъл на Земята, така съм се объркал, така съм се оплел, че не мога да се освободя.” Ако чрез Божественото в себе си човек не може да възстанови своя първоначален живот и не може да задържи Божественото в себе си, какво знание има той?

Казват някои, че е светотатство да опитват Господа. Да, но сам Господ е казал: “Опитайте Ме, да видите, че съм благ.” Ще Го опитате разумно, а не по човешки. Съвременните учени, които се занимават с хормоните, на които са посветили цели години, виждат, че в тях седи подмладяването, те дават подтик на човешкия организъм. Докато религиозните хора говорят, че Бог е направил това, онова, учените хора се домогват до хормоните, които се отделят от различни жлези, и виждат, че в тях седи безсмъртието на човека.

Значи безсмъртието е вложено у човека, но той не знае как да го бутне. Щастието е вложено у човека, но той не знае как да го намери. Разумността е у нас, в челото ни, но не знаем как да я използуваме; смелостта е у нас, но не знаем как да я изразим. Всички дарби са у човека, но той не знае как да ги развива. И после, когато дойде някой да ни разправя нещо, ние питаме това, което ни се говори, вярно ли е, или не.

Това, което сега ви говоря, е опитано. Ако искам да ви покажа мога ли да пея или не, аз няма защо да аргументирам това нещо на думи, но ще започна да пея и вие ще видите мога ли да пея или не. Мога да ви разправям, че съм свършил музика, но това се доказва на опит. Следователно има неща, които ние моментално можем да докажем верни ли са или не. И щом ги проверим, ние трябва да вярваме в тях. Щом аз имам чувството на любов развито в себе си, с него аз мога да проверя любовта и на другите хора. Ако имам милосърдие, ако имам смелост и ако мога да мисля, по този начин аз ще мога да проверя милосърдието, смелостта и на другите хора.

Сега аз искам да ви освободя от мисълта да мислите, че аз оспорвам вашето знание. Вашето знание е на място, но в това

положение вие играете роля на риби, на птици, на коне и на съвременните хора. Аз нямам нищо против това, но ако рибите можаха да разрешат въпросите, нямаше защо да се създават птици. Но и птиците не ги разрешиха, и млекопитаещите не ги разрешиха, нито хората са ги разрешили. В Писанието е казано, че трябва да се създаде един нов човек.

Съвременните хора, мъже и жени, които искат да разрешат социалните въпроси, това е невъзможно днес, при сегашните условия на живот, при сегашната им любов. Невъзможно е днес да разрешат тия въпроси. И днес е възможно, но ум се изисква за това. Може да се направи опит в това отношение. Възможно е, но само при следното условие: младата мома да види само един момък и в него да няма никакво съмнение. Каквото и да направи той, в нея да не се яви никаква отрицателна мисъл. Същото се иска и от него. Тя трябва да го вижда в екрана, да знае какво прави и каквото после и да є говорят за него, тя да казва: "Аз зная всичко, каквото той върши, и не се съмнявам в неговите постъпки." Тя извади екрана си, прекарва светлината си през него и всичко, което є трябва, вижда. Тя вижда, че той отива да помага на бедни. Защо трябва да мисли, че той е лош човек? Екранът всичко є показва; на екрана се вижда човек такъв, какъвто е в действителност.

И вашите вярвания за Бога не са лоши, и те са добри. Така, както се молите, и това е добро. Ако е въпрос да говоря френски, и аз мога да кажа: "Знаете ли да говорите френски?" Или: "Добър ден, господине." На английски пък мога да кажа: "Какво правите?" Дотук съм дошъл. По-надалеч не мога да отида. Когато и да е, ще уча френски, няма да остана само с думите "Парле ву франсе"*, но освен това има и други философски работи от идеалния живот, които трябва да се изучават. - "Аз вярвам в Бога." - Това е френското "Парле ву франсе?" Или на английски: "[Ду ю] спийк инглиш?"** Ако ме турят да държа реч на английски език, ще се поставя в трудно положение. Не е въпрос да вземеш една книга и оттам да четеш, но трябва да се

научиш сам да говориш и то да бъде за всички разбрано. Трудно нещо е езикът. Всеки език си има своите особености.

Казвам: Има един начин за изучаване на езиците. Това е да се учат езиците с любов. Аз мога да изуча един език за един месец, за два, за три, за четири или за повече месеца, а мога да го изуча за една година или за повече - от любовта ми зависи това. Аз мога да уча някой език 25 години и пак да остане ненаучен. Това зависи от любовта, която имам към езика. За да изучите един език, вие първо трябва да обичате самия народ, в който се говори този език. Ако искате да научите френски, влюбете се в една французойка; ако искате да научите английски, влюбете се в една англичанка и т.н. Ако искаш да научиш езика на природата, ще се влюбиш в природата. Само така можеш да научиш нейния език.

Отлична е граматиката на езика на природата. Отличен израз има тя. Казвате: "Какво ще се види в природата?" Вие още не сте видели онази красота, онова величие, което тя е скрила от човешките очи. Какви ли не инструменти, пиана крие тя в себе си! Какви ли не картини, какво художество крие в себе си. Като влезеш в природата, ти като че се намираш в приказките от "Хиляда и една нощ". Никой няма да ви вярва на това, което виждате. Вие ще се намирате в положението на учения, който гледа под микроскоп и вижда различните хормони. За простия човек това не са никакви хормони, той даже не знае какво нещо е хормон. Ученият вижда в подробности как се развива тази клетка, как се движи, дали е женска или мъжка и т.н. Те се различават по форма една от друга, но за да се видят, трябва да се увеличат няколко хиляди пъти и тогава може да се разбере кои от тях са по-активни. Като нацъркате един от тези хормони в човешката кръв, той веднага ще се подмлади. Ако вие можете да възприемете идеите, те ще окажат върху вас такова влияние, каквото и хормоните - ще се подмладите. Живи са хормоните.

Тъй щото, ако повярвате в Словото, аз мога да нацъркам в кръвта ви от Него, мога да ви направя една инжекция, с която да изменя

живота ви. Но законът е такъв, че ако аз ви направя инжекцията, а вие не искате, нищо няма да придобиете. После, ако се усъмните, най-малкото съмнение ще ви причини някаква вреда. Ще кажете: "Какво ни направи този човек? Той ни омагьоса." Ако имате пълна вяра, ще може да ви се тури един хормон в кръвта. Но какво ще правите после с този хормон?

Представете си, че ви туря един такъв хормон в кръвта и с това продължа живота ви на 200-300 години. Но, като не разбирате живота, вие ще кажете: "Какво направи този човек, че ми продължи толкова живота и ми създаде толкова много нещастия?" Какво ще правите, ако останете да живеете на Земята цели 300 години? Вашите другари са измрели, нямате близки, с никого не се разбирате, а не можете да се освободите от тялото си, да заминете за онзи свят. Какво ще правите тогава на Земята? Какво ще правите, ако сте разсилен цели 500 години и трябва да седите през всичкото време пред вратата на някой министър? Какво ще правите при това положение?

Ако сте разсилен в природата, има смисъл. Там разсилният трябва да е свършил 6 факултета. Той разполага със знания. Ако отидете при главата на природата да я питате за нещо, тя ще ви каже: "Идете при разсилния, той е много добре запознат с тази работа, ще ви ориентира по всичко." Вие ще отидете при разсилния и той ще ви разправи всичко онова, което искате да знаете.

Разсилният, това са вашите крака. Щом краката на вашия разсилен започнат да изстиват, вие трябва да знаете, че положението не ви е добро вече. Разсилният ви трябва да бъде здрав. Вие веднага ще му изпратите кръвчица, ще му направите една баня, да подобрите неговото положение, ще го разтриете малко. Няма да го измъчвате, но ще се интересувате за неговото здравословно положение. Щом краката на вашия разсилен се стоплят, той ще ви благодари. Мислите ли, че вашите крака не мислят? Вие имате една повърхностна идея за вашите клетки. Клетките на тялото ви са много интелигентни. Знаете ли колко неща зависят от краката и от ръцете ви?

Сега това са само твърдения, не е още научен въпрос. Сега учените подемат въпроса за хормоните, за мъжките и за женските хормони, които подмладяват хората. Чрез тях те искат да усилят здравословно слабите деца.

"В начало бе Словото, и Словото бе у Бога." Питам: Къде ще търсите вие Бога? Кажете ми. В центъра на човешкия мозък, там е началото. Там е малката вселена, която си има едно слънце. Следователно от видимото слънце вие ще се пренесете във вашето слънце и от вашето слънце ще се пренесете към Бога. Човек трябва да намери своето слънце, за да може в неговия екран да се отрази неговата идея. В тази идея пък ще се отрази неговата мисъл. За пример, някой е болен, моли се, вглъби се в мисълта си и несъзнателно изпадне в безсъзнание. После се събуди и в него се яви мисълта, че след 3 деня ще оздравее. Така се случва - след 3 деня той оздравява.

Зависи как ще схванете това. Но ако човек има правилни отношения към Бога, и Бог ще има правилни отношения към него. Ако неговите отношения към Бога не са правилни, и Бог няма да има правилни отношения към човека. Ние сами предизвикваме Бога да има към нас такива отношения, каквито и ние имаме към Него. Ако някой човек намокри струните на цигулката си с вода и не взима това нещо в съображение, какъв тон ще издаде неговата цигулка? Ако музикантът не пази инструмента си, какво ще излезе от неговото свирене? Струните на цигулката трябва да бъдат сухи, а лъкът - намазан. Ако има пиано, той също така трябва да го пази.

Следователно, ако ние не пазим тялото си, което Бог ни е дал, като инструмент, какво струва това тяло? Вие не знаете какво богатство представя тялото ви. Върху това тяло милиарди същества разумни са работили с милиарди години и като са мислили много, те са разбрали, че това тяло е необходимо на човека. В това тяло се крият всички възможности за постигане на човешките идеали.

Човек не разбира тялото си. Ако ти търсиш живота вън от тялото си, ти не си го разбрал. Тялото включва всичко в себе си. С тялото си, с този капитал, човек всичко може да постигне. “Ама, аз нямам ум.” Защото го търсиш вън от тялото си. Твоят ум може да се прояви само чрез мозъка на твоето тяло. Ако си умен човек, ти трябва да вземеш всички грижи за мозъка си, да не го смущаваш, но да вярваш в него. Какво трябва да правиш? Не можеш да мислиш - ще се помолиш да отиде малко кръв към мозъка ти и ще започнеш да мислиш. Ако не можеш да мислиш, ако не можеш да учиш, ако не можеш да вярваш, ако си безсилен, помоли се да отиде малко кръв към тия специални центрове на мозъка ти и ще започнеш да се проявяваш.

Но мозъкът трябва да се пази в нормално състояние. Съвременните хора са мозъчно изтощени. Защо? Те се тревожат за нищо и за никакво. Всички хора чертаят нови планове и проекти за Господа. Всички проекти, които хората отправят към Бога, ще отидат в архивите на забравата. Преди това Господ преглежда всеки човешки проект, всяко негово недоволство и после го отправя в архивата. Оттам го изпращат назад на Земята.

Аз съм питал мнозина, които искат пари, могат ли да носят 500 000 лева. Те ги искат в злато, но и в книжни пари не могат да ги носят. Колко тежи един грам злато? Медните пари тежат още повече. Ако имаш комерчески характер и отидеш при Господа да искаш пари, Той ще ти даде пари, но не в злато, а в мед. При това, Той ще го натовари с тия пари, ще ги тури на гърба му, че няма да може да се движи.

Ти търсиш една красива жена, но тази красива жена има разноски: тя иска да се разхожда с автомобил, да носи скъпи, хубави дрехи, хубави обуща, да живее разкошно. Всичко това струва 2-3 милиона на годината, а ти имаш всичко 2-3000 лева годишен приход. Как ще се справиш с такава жена? И тя си има мястото, но е жена за някой княз, който има големи приходи. Аз разисквам сериозно този въпрос. Ти се радваш на тази красива жена, но тя не е за тебе. Ти не знаеш още как да се обхождаш с нея. Като дойде при тебе и види

положението ти, след една седмица най-много тя ще те напусне. И след това ще се оплаква, че жена му го напуснала.

Привеждал съм ви друг път примера, който и сега ще ви приведа. Един млад българин свършил науките си в Америка и като се върнал в България, отишъл при княз Батенберг да иска служба. Князът бил готов да го назначи на висока служба, министър в България, но го попитал: "С какво мога да Ви услужа?" - "Искам служба." - "Каква служба искате?" - "Да ме назначите директор в една от софийските гимназии." - "Щом искате да бъдете директор, идете при министъра на просветата. Той се занимава с тези служби." Така е - ако искате високи служби, трябва да отидете при царя. Повечето хора днес искат да бъдат директори на гимназии.

Аз привеждам този пример, за да покажа, че хората искат от Бога неща, които не са на мястото си. Те искат да заставят Бога да направи неща, които не се отнасят до Него. Който иска да стане директор, той трябва да отиде при министъра на просветата, той да го назначи. Царят може да подпише заповедта, но той назначава хората на по-високи служби. Всичко става по надлежен ред.

И тъй, вие трябва да изучавате себе си. Знайте, че всички възможности зависят от вашето тяло. От вашия мозък се определя стойността на вашия ум. От вашата симпатична нервна система се определя стойността на вашето сърце. А от функциите на цялото ви тяло се определя стойността на вашата воля. Когато се разглеждат удовете на човека, от тях може да се определи отпреди хиляди години през какви форми е минало едно същество, как е живяло през миналите поколения и т.н.

Това са отвлечени въпроси, но важното за вас е да не пренебрегвате тялото си. В това отношение вие можете да правите ред опити. Ако можете да направите една промяна във вашия мозък с една десета от милиметъра, това е едно голямо постижение. Ако наблюдавате кожата на разните части на тялото си, например на краката, на ръцете, на лицето, ще видите, че навсякъде тя не е еднакво

гладка. На краката кожата е по-груба, а на раменете - по-гладка. И съществата, които са работили върху нея, са от различна интелигентност. Та, ако можете да измените малко поне кожата на тялото си, вие сте постигнали много нещо. Кожата трябва да бъде чувствителна, да възприема. Тези клетки, хормони, трябва да работят, да бъдат майстори.

Вярата в Бога е творческа сила. Тя трябва да събуди човешкия ум, човешкото сърце и да даде подтик на човешката душа. Този век изисква хора на работата, не да бягат от живота, но да работят. По този начин животът може да се изправи, да се премахнат мъчнотиите. Тази е задачата на цялото човечество. Иначе как ще се създадат условия за новия живот? Как ще се внесе новият порядък на живота? Ето, сега в Испания се бият братя помежду си. Всички европейски народи се събират, търсят разрешение. Пет-шест месеца как воюват и държавите не могат да намерят метод как да постъпят. Те не могат да се намесят в тази война, да спрат избиването. Интересите на държавите са така намесени, че трябва разумно да действуват. Много време се иска, докато се успокоят хората.

Вземете колко време трябва да работи човек върху себе си, за да се справи със своята упоритост. Някой обидил някого и той не може да се примири с него, не може да му прости, защото неговото достойнство било засегнато. Ако ти паднеш в един кладенец и този, който те е обидил, дойде и ти подаде ръка и те извади от водата, ти няма ли да се помириш с него, няма ли да му простиш? Ако този човек, който ти е бил враг, сега дойде и ти подаде ръката си за примирение, няма ли да му простиш? Пак ли ще останеш със същото разположение? Сладките думи са сладки, но приятелят се познава във време на мъчнотия. Любовта към Бога се познава във време на мъчнотия. Вярата, надеждата се познават във време на мъчнотия.

Та, онова, което ви е нужно, е да напуснете вашите стари методи, донякъде поне. Българите минаха досега през няколко метода на възпитание. Първо учителите си служиха с фалагите*, така наказваха

учениците си и ги възпитаваха. Двама ученици взимаха две дървета, между тях поставяха ученика и учителят го биеше по краката.

Вторият възпитателен метод беше следният: двама от по-снажните ученици хващаха онзи, който трябваше да се накаже. Един от тях го туряше на гърба си, а другият държеше краката му. Тогава учителят взимаше една пръчка и го биеше по задницата.

Третият метод е днешният. Учителят взима една пръчка или една линия и казваше на ученика: "Дай си ръката." Щом подаде ръката си, учителят започваше да го удря. Ученикът тъкмо подаде ръката си, и веднага я скрива. Пръчицата често биваше дрянова. Сега това биене е заместено от някои учители с дърпане на ушите или с шамари, с плесници. Този метод мнозина го прилагат. Той още не е сменен.

Нямам нищо против тези методи, защото онези, които са много бити, те стават много учени. Турците имат една поговорка: "Който е много страдал, той много знае." Едно само трябва да желаете: като ви бие някой, да бъде той учен, че и вие да станете учени. Ако ви бие някой, да бъде той добър, че и вие да станете добри. Ако ви бие някой, да е богат човек, че като го глобят, да има какво да плати. Да ви не бие някой, който нищо няма, че после да ви моли да не го давате под съд. Богатият, като има какво да плати, ще ти каже: "Не ме давай под съд, но вземи тези 100 000 лева." Какво ще ти костват тези две плесници? Ще получиш поне 100 000 лева.

Някой казва, че Господ го е наказал. Аз бих желал Господ да ме накаже, защото това е едно благословение за мене. "Когото Господ обича, него наказва." Че, ако ти си болен и Господ ти удари две плесници, за да оздравееш, има ли нещо лошо в тия плесници? Ако ти си загазил материално и Господ ти удари две плесници, а сиромашията ти хвръкне настрана, какво лошо има в това? Когато Господ те наказва, това е добро, но ако не те наказва и те остави да си вървиш по своя път, това е лошо.

Та, когато страдате, не съжалявайте, макар че в страданието има една негативна любов. Не е за препоръчване страданието. Радостта е позитивната любов, а страданието - негативната. Страданието е майката, а радостта - бащата. Като се съединят, ще видите, че ще се роди нещо. При страданието вие виждате, че майка ви страда заради вас. Майката носи вашите грехове. Когато я питате защо страда, тя не казва, че носи греховете ви, че страда заради вас, но си мълчи. Само по себе си страданието не е страдание. Живите хора създават страданията на другите, но те създават и радостите им. Те създават и едното, и другото.

Сега да се върнем към същественото. Няма защо да се говори дълго време. Определете всеки ден по 10 минути, не повече, сутрин, на обед или вечер, когато имате свободно време, и си направете един отчет в себе си, какво ви трябва. Мислете за най-същественото, а не за друго нещо. Турете същественото в ума си.

И тогава ще бъдете в положението на онова малко бедно дете, което писало писмо на Бога. Това малко дете останало без майка и без баща и като нямало нищо, решило да напише едно писмо до Господа. То написало писмото, изказало своите нужди и го адресирало: "До Господа Исуса Христа в онзи свят." Пуснало писмото в пощата и се върнало в дома си, да чака отговор от Бога. Като получили това писмо на пощата, чиновниците се събрали да го прочетат заедно. Като видели тази чиста детска вяра, те решили да му помогнат. Наистина, като събрали една голяма сума, могли да задоволят всичките му нужди. Значи то получило отговор на своето писмо до Господа. Вяра има в това дете. То не разбира порядъка на нещата, но вярва, че Господ ще му отговори. И наистина, Господ му отговорил чрез чиновниците в пощата.

Нека станем и ние като малките деца. Нека имаме тяхната вяра. Като не разбираш някой въпрос, пиши едно писмо до невидимия свят, да ти отговорят. Съвременните хора се срамуват да се молят. Да се молиш, това значи да учиш езика на природата. Това е

единственият най-добър начин за изучаване езика на природата. Не е въпрос да седнеш на колене и да се смиряваш, но така трябва да се молиш, че да научиш нещо. Ще пращаш писмата си до Господа, ще кореспондираш, докато научиш техния език.

Ние сме закъснели в духовното. Ако евреите страдат от 2000 години насам, то е по единствената причина, че те избиваха пророците си. Колкото пророци дохождаха да ги учат на Божествения език и им говореха това, което Бог им казваше, те не вярваха на думите им и ги избиваха. Няма пророк, когото те да не са убили, но затова от толкова години насам са тласкани по Земята. И като дойде Христос, те пак не Го приеха.

Вие сте българи и затова вземете пример от евреите, бъдете по-умни от тях. Човек, който се обезверява в Божественото, за него ще дойде дървото, той ще мине през големи страдания и изпитания. "Всичко изпитвайте и доброто дръжте", казано е в Писанието.

Та казвам: Размишлявайте всеки ден по 10 минути, да станете по-милостиви, да имате повече любов към Бога, повече любов към ближните си, да обичате повече бедните, децата, растенията, животните, да обикнете въздуха, светлината, водата - цялата природа. Обикнете всичко в природата. Прекарайте всичко през ума си за 10 минути и се свържете с живата, разумна природа.

Вие можете да четете много религиозни книги, но ако не можете по този начин да размишлявате и да се свържете с всичко възвишено и благородно в света, вие и себе си не можете да облагородите. Всяка книга е важна дотолкова, доколкото ние можем да възприемем същественото от нея. Най-малкото съмнение е един червей, който изяжда човешкото сърце.

Каквото четете, мислете върху него. Във всяка книга има нещо вярно, което трябва да разглеждате внимателно и да проучавате. Спирайте се върху вярното и дръжте в ума си идеята, че другите хора не стоят по-ниско от вас. Хората нито са по-низко от тебе, нито са по-високо от тебе. Като видите едно животно, и за него не мислете, че

седи по-долу от вас. И то е на своето място. Щом Господ се е занимавал и се занимава с тия животни, вие не питайте защо ги е създал. Всяко растение, всяко животно - всичко, което Бог е създал, е на мястото си. Както виждате, от една женска хормона зависи подмладяването на човека. Ако имаш хормони, ще се подмладиш. Ако хормоните изчезнат, ти ще остарееш, а след това и ще умреш. Ако хормоните изчезнат, ти ще изгубиш смисъла на живота си, всичко ще изчезне пред тебе. Ако хормоните дойдат в човека, той ще се подмлади. Това е факт. В който дом хората имат повече хормони, и жената, и децата, и мъжът - целият дом ще се обнови и подмлади. Зачитайте вашите мъжки и женски хормони, които Бог е изпратил да работят за вашето подмладяване.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

11-а неделна беседа, държана от Учителя на 14.II.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЗАЩО ПЛАЧЕШ И КОГО ТЪРСИШ?

“Отче наш”

“Ще се развеселя”

Ще прочета няколко стиха от 20-а глава от Евангелие на Иоана, от 12-и стих надолу.

“Духът Божи”

Казва Исус: “Жено, защо плачеш? Кого търсиш?”

“Жено, защо плачеш и кого търсиш?” И двамата ангели зададоха въпроса на Мария “Защо плачеш”, без да я разбират. Но Христос я разбираше и затова я запита: “Защо плачеш? Кого търсиш”?

Плачът е състояние, което се отнася повече за децата. Плачът е едно състояние, общо за цялото човечество. Всички хора днес плачат. Всеки се оплаква, всеки плаче - в тесен и в широк смисъл. Плачът показва, че на човека му липсва нещо. Плачът е една от подбудителните причини. Детето плаче, защото или му липсва нещо, или го безпокои нещо. Недоволството у човека се отнася към същата категория. Човек е недоволен от нещо - има за какво да е недоволен. Противоположната страна на плача е доволството и радостта. Понякога и радостния човек плаче, но от радост.

Често хората пренебрегват най-важните работи в живота и считат, че плачът е нещо детинско, че човек не трябва да плаче. В старите окултни школи се казваше, че за да стане човек ученик, сълзите му трябва да [пресъхнат]. И християните са казвали, че християнинът трябва да престане да плаче. Какво трябва да прави? Не трябва да плаче. Обаче да не плаче човек, това е цяла наука, цяло изкуство. Ако може да придобие това изкуство, добре.

Може да не плаче човек, но той трябва да измени условията на своя [живот]. Много от съвременните окултни ученици са дали криво

обяснение на думите “сълзите на човека трябва да пресъхнат”. Да пресъхнат сълзите на човека, това е криво учение. Тези думи могат да се изтълкуват по друг начин, да им се даде съвсем друго значение. Някои казват, че така е писано в Моисеевия закон. Така е писано, но буквата умъртвява нещата, тя убива всяка мисъл.

Следователно сълзите на човека не трябва да пресъхнат, но трябва да се канализират. Ако водата не е канализирана, тя ще образува мокри места, мочурлуци. Думата “мочур” е турска, на български се казва “кално място” или “тресавище”. Водата не е виновна, но тя трябва да се канализира, да се тури на работа. Каквото и да се говори за сълзите, те имат благотворно влияние върху човека. Като излязат от очите, те ги пречистват. Първоначално природата е създала жлезите на очите, за да се чистят. Човек всякога трябва да чисти очите си. Затова именно е създаден плачът, за да пречиства очите на човека, да вижда ясно. А после е дошла службата на плача, то е второстепенна служба.

Ето, първоначално устата на човека е била създадена, за да яде той с нея. Но после, след като природата е мислила дълго време, решила е най-после да тури на устата и друга една служба. Същата уста е създадена за поемане на въздух.

В устата също е турен езикът, да вкусва и да опитва храната. Езикът пък е създаден не само да вкусва, не само да разказва какво е видял и чул, но и разумно да говори. Значи човешкият език има 3 функции: да се научи правилно да яде, правилно да разпознава вкуса и правилно и разумно да говори. При това езикът има задача не само правилно да пише, да се изразява като поет, но и правилно да пее. Всичката тази работа се върши все с устата.

Казвате: “Каква е службата на човека?” - Да мисли. - “Това е много проста работа.” Какво нещо представя човешката мисъл? Какво нещо е устата? Като приеме нещо в себе си, тя го чувствува като приятно и неприятно. Чувствуванията на човека представят един обширен свят. Чрез тях той разпознава положителните и

отрицателните сили в природата, приятните и неприятните състояния. Чрез тях той разпознава две същини на нещата, които съществуват в света.

В нашия век хората са достигнали до положението да се учат. В миналите векове, преди нас още, хората не са имали тези условия, защото от невидимия свят идваха големи войнства със своите оръжия, с цел да завладеят Земята. Сега хората трябва да напишат една книга, че няма вече какво да завладяват.

Първата война, първото слизане на съществата на Земята се наричаше "инволюция", а сега - "еволюция". Това са две чужди думи, които трябва точно да се определят. Някои учени точно са определили какво нещо е еволюция и какво - инволюция. Инволюцията представя слизане от голямото към малкото, а еволюцията е възлизане от малкото към голямото. Това са прости думи, но за да се разбере този път от малкото към голямото и от голямото към малкото, човек трябва да образува един цял кръг.

Един ден запитах няколко млади студенти, които се интересуват от науката, какво нещо представя правата линия. Какво представя нейната дължина? Те казаха, че най-малкото разстояние между две точки, това е права линия. Какво нещо е кривата линия? - Сбор от прави линии.

Ние се различаваме малко в разбиранията си. Кривата линия е съществувала преди правата. Значи кривата линия е права. Като се съберат много прави линии, не знаят накъде да вървят, ще ги турите в пътя на кривите линии. Само така те могат да се оправят. Следователно пътят на правата линия е кривата линия. Що е крива линия? - Пътят на правите линии.

Отде са измислили хората кривата линия? Те казват за някого: "Пътят на този човек е крив." Това е неразбиране на нещата. Никой човек в света не върви право. Наблюдавайте го как върви. Като наблюдавате човека, ще видите, че той върви накриво. Къде е тогава

неговата права линия? - “Ама, много праведен човек съм.” - Не, никой човек не върви в права посока, в прав път.

Ако вземете тия думи в буквален смисъл, вие ще изпаднете в противоречие. Ето, вземете, хората гледат на плача като на слабост на човека. Те казват: “Не е мъжествено да се плаче.” Те казват, че бабите плачат. Не, бабите най-малко плачат. Бабата плаче за нейния дядо, ако е умрял. Ако дядото е жив, бабата никак не плаче. Тя си го потупва от време на време по гърба и казва: “Да си ми жив!” Бабите разсъждават много правилно. В това отношение те мязат на Настрадин Ходжа. Запитали един ден Настрадин Ходжа какъв е смисълът на живота. Той отговорил: “Докато жена ми е жива, аз разбирам половината свят. Докато аз съм жив, разбирам целия свят. Ако жена ми умре, аз изгубвам половината свят. Ако аз умра, тогава изгубвам целия свят.”

Значи, в плача се крие нещо възвишено и благородно. Човек търси онова силното, мощното, възвишеното, благородното, отдето той е изгубил пътя си. Той се е отклонил от него и изгубил пътя си. Пътя си търси човек в света. Понякога му потичат няколко сълзи. Той сам не си харесва пътя, по който върви. Каквото и да направи, той чувствува, че нещо му липсва. В това отношение сълзите му представят един зов към онова, което някога е изгубил.

Кой оценява сълзите най-добре? - Растенията. Всяко растение използува сълзите много разумно. Вие правили ли сте опит да видите как действуват сълзите на растенията? Когато плачете, наместо да оставите сълзите ви да капят на земята, вземете едно малко цветенце в саксийка и оставете сълзите да капят върху него. Като направите опита, ще видите каква магическа сила имат сълзите. Но вие трябва да бъдете много учени, да намерите тази магическа сила.

Някой казва: “Омагьосаха ме.” Те не разбират какво нещо е магията. Да омагьосаш един човек, това не значи, че ще го омотаеш, но ще приложиш някакво знание по отношение към него. Магията представя знание. Магията подразбира знание на онези велики

закони, които функционират в природата. Според законите на природата всички неща стават много правилно. Който знае тия закони, за него всичко става; за онзи, който не познава законите на природата, за него нищо не става.

Когато видят човек, който знае много неща, хората казват, че този човек е голям магьосник. Под думата "магьосник" те разбират човек, който те е замотал. Днес обаче думата "магьосник" ни най-малко няма това значение, каквото първоначално е имала. Вземете думата "йезуитин". Какво представя йезуитинът? Той е християнин, човек, който вярва в Христа. Значи на хората, които вярват в Христа, им е дадено най-лошото име. Казват за някого: "Той е цял йезуитин." Значи той е цял християнин. Следователно всички християни са все йезуити. Какво лошо има в това? Има причини, поради които тези християни са наречени "йезуити". Важно е днес как ще се поправи тази работа. Понеже ние не искаме да я оправяме, тя сама по себе си ще се оправи. Няма какво ние да оправяме света. Един ден от човешките възгледи нищо няма да остане. Всичко това ще се утаи. Тази дума "йезуитин", в смисъл на "християнин", един ден ще се измени, ще є се даде друг смисъл.

И думите се изменят. За това има ред примери. В английския език, за пример, има една дума, която преди 200 години е означавала едно, а след 200 години тя означава съвсем друго нещо. Това е думата "привент"*. Преди 200 години думата "привент" е означавала: "Помогни ми, Господи, да направя нещо." А след 200 години тя означава: "Забрани ми, Господи, да направя това нещо." Как се е изменил толкова много смисълът на тази дума? Тя е претърпяла цяла еволюция. Същото може да се каже и за думата "йезуитин", която някога е означавала "християнин". Можете ли и вие сега да откажете, че не сте йезуити? Щом си християнин, ти си йезуитин. Значи в думата "християнин" се е вмъкнало едно такова значение, каквото тази дума не съдържа. - "Как? Аз да съм йезуитин?" - Какъв си тогава? - "Християнин съм." - Че, то е едно и също.

Сега аз изнасям тези странични въпроси само за изяснение. Често в ума ни, в сърцето ни влизат такива понятия, които имат точно обратен смисъл на това, което те днес съдържат, или на това, което природата първоначално е вложила в тях. Всичките погрешки на нашия живот седят в това, че сме изопачили нещата. Ние сме изопачили значението на нещата, на тяхното вътрешно съдържание, което природата първоначално им е вложила. Природата им е вложила едно, а ние разбираме друго. Ето защо често със своите разбирания хората са в противоречие с окръжаващата среда.

Често мнозина говорят за условията в живота, които определят развитието на човека. Други казват, че условията не са важни, но важен е човекът. Да, важен е човекът, който мисли. Условията са само средства, чрез които мисълта може да се прояви. Човекът е онзи, който обмисля нещата, какво може да постигне, ако има благоприятни условия.

За пример каква е била целта или намерението на природата, когато е създавала жената и когато я направила красива? Още не се знае смисълът на красотата, но чрез нея природата имала предвид да постави човека при условия да може от едно грубо състояние да премине в едно благородно, възвишено състояние. Красотата е един подтик, който природата е вложила с цел да помогне на човека да излезе от своето грубо състояние. Всички неща, които не са красиви, съдържат тъмнина, а всички красиви неща съдържат светлина, знание и мъдрост в себе си.

Красотата е сбор на всички велики добродетели, които съществуват в битието. Това е общо и за външната, и за сърдечната, и за умствената красота. И духът е красив, и душата е красива. Значи красота има навсякъде. Тъй щото, външната красота на тялото се обуславя от вътрешната красота на човешката душа и на човешкия дух.

Случва се, че и духът, и душата, и умът, и сърцето и тялото понякога биват грозни. Тяхната грозота се дължи на грубостта. Дето съществува грубост, там има грозота.

Казвате: "Как да разберем това нещо?" Вие го разбирате много добре. Кажете ли, че не го разбирате, аз съм уверен, че го разбирате повече, отколкото трябва. Съвременният свят страда от много знания. Ще дойде някой да ме пита зная ли какви са последните теории за светлината. Казвам: Старите теории ги зная, но новите още не съм научил. И тях един ден ще ги науча. Много теории има за светлината. "Ами знаеш ли теорията за произхода на живота?" - Не зная. - "Животът е произлязъл от една малка клетка." - Възможно е. Чудно ми е как е могло от такова едно малко същество да произлезе такава мощна сила - животът, в който хората сами не вярват. Те сами не вярват в това, което учат. Има едно противоречие. Животът не е произлязъл от такова малко същество. Вярно е, че животът е произлязъл от нещо малко, но какво е това малкото? То е работникът, то строи, то е демократът. Малките работници са все демократи, които работят, които строят, но всъщност животът е произлязъл от великото.

Животът произтича от безграничността, която няма начало, няма и край. Сам по себе си животът произтича от една същина, но не от малкото, а от голямото. За нас се показва, като че животът е произлязъл от една малка клетка, а всъщност тази клетка е само проводник на живота, както е проводник на водата чучурът на чешмата. Самият чучур, обаче, не дава водата. Водата изтича от съвсем друг източник, а чучурът служи като проводник на тази вода. Тъй щото, когато казваме, че животът е произлязъл от една малка клетка, ние се заблуждаваме в това. Клетката е само проводник на живота.

Клетката сама по себе си не е толкова проста, както мнозина си я представят. Те имат много сложен живот. Те имат особени специалности, каквито ние не можем да си представим. Тези малки

клетчици съставят целия човешки организъм. Едни от тях устройват мозъка, други - стомаха, трети - белите дробове, четвърти - нервната система и т.н. Клетките са разпределили помежду си работата. Те са отлични химици, знаят как да работят, как да съединяват елементите. Ако разгледате работата на клетките, които са в човешкия мозък, ще се учудите на това, което те вършат и ще видите, че по отношение на знанията си те са по-учени и от самия човек, в когото се намират.

Човек се мисли за господар на тялото си, но всъщност някои от слугите му знаят повече от своя господар. Човек е господар, но прост господар. Един ден той трябва да се обърне към Господа с думите: “Господи, бих желал да зная поне толкова, колкото знаят моите слуги в главата ми.” Мозъчните клетки са много учени.

Смирение се иска от човека. Той трябва да знае, че не знае много. Който не признава това, той си мисли, че много неща знае, а в същото време се чуди защо животът му не върви добре. Малко кръв имаш. - “Ами, много ям.” - Много ядеш, но кръвта не [от] яденето образува живота. Кръвта е водата на живота. Който няма достатъчно кръв в организма си и при това чиста кръв, работите му не вървят добре.

Ако разсъждавате по човешки, вие ще дойдете в стълкновение със сегашните биологически и физиологически разбирания. Аз не съм против хората, но съм за онези природни процеси, които всеки момент се извършват правилно. Тези процеси трябва да се изучават. Христос казва: “Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си”. Значи “ако ядете плътта Ми и пиете кръвта Ми, ще имате живот в себе си.” Ако не разберете дълбокия смисъл на тия думи, вие ще изпаднете в друга крайност, в каквато изпаднаха много от последователите на Христа. Ако им дадете криво тълкуване, ще дойдете до онова разбиране и онова мнение, според което се казва, че евреите имали обичай да пият кръвта на християните.

Вие трябва правилно да разбирате нещата. И във времето на Христа мнозина казваха: “Не знаем дали този е Син Божий.” Ако те

Го признават за Син Божий, трябва да разберат какво нещо е Синът Божий.

Много християни и до днес още се заблуждават, че са християни, само защото са пили от Христовата кръв. И те мислят, че като отидат на онзи свят, ще се препоръчат за християни, като кажат, че са пили от кръвта Христова и са яли от Неговата плът. Това според тях означава вярване в Христа.

Това са заблуждения, спорове, които стават не само между християните, но и между всички вярващи. Едни други се обвиняват, че еди-кой си не вярвал в иконите или че не вярвал в църквата, не посещавал църквата. Чудно нещо. Те не подигат въпрос дали някой вярва в Христа, но се застъпват за иконите, за църквата. Църквата и иконите са второстепенни неща, те отпосле са дошли.

Ние се застъпваме за съществените неща, в които трябва да се вярва. Като вярваш в човека и като го обичаш, ще обичаш и неговото тяло, ще обичаш и неговата дреха. Ако в човека вие не обичате онова, което мисли, всички останали работи не са съществени, не са важни. Това, което кара хората да се обичат, е душата. Ти можеш да обичаш само едно същество, което мисли и живее. Човек може да обича само живите същества, които се проявяват и които мислят. Само тия неща са достъпни за нас. Вие не можете да обичате мъртвите неща.

Казвате: "Това е камък." Камъкът е жив, и растенията, и въздухът, и водата, и светлината - всичко е живо. В природата няма мъртви неща. Всичко в природата е живо. - "Ама, еди-кой си човек е мъртъв." - Не, не е мъртъв той, но клетките, които са работили в него, напущат работата си и отиват на почивка. Когато умира, човек се прощава с всички свои клетки, ръкува се с тях, извинява им се и казва: "Ще ме извините, че докато бяхте у мене, аз не знаех как да се справя с вас, не знаех как да ви управлявам. Сега отивам при Господа да се уча, че като дойда втори път, да зная как да ви управлявам."

Ние, съвременните хора, не знаем как да се справяме със себе си, със своите клетки, а искаме да оправим света. Човек не може да оправи своя вътрешен свят, че ще оправи хората и света.

Защо плаче човек? Човек не плаче, но плачат неговите слуги, които са изгубили свободата си. Когато умре майката, детето плаче и казва: "Майка ми беше, която ми даваше живот." Че как така? Ти не можеш ли да живееш без майка? И без майка може да се живее. Аз бих желал да дойде някой при мене, да ми каже, че може да живее и без майка. Щом напусне майка си, младият момък веднага започва да търси някоя млада майка. Защо? - Не може да живее без майка. Младите момци търсят младите си майки, а младите моми търсят младите си бащи.

Бащата и майката са важни. Това трябва да го разбирате. Те съставят дома. Ако вие имахте тази идея, плачът щеше да престане. Който иска да знае как може да престане плачът, той трябва да разбира какво нещо е майката и какво - бащата и да ги цени. Като намерите майка си и баща си, и плачът ще престане. Като намерите майка си, ще я виждате и в младата мома, и в цветята - навсякъде ще я виждате. Ако се разболееш, майка ти ще дойде и ще каже: "Не бой се, синко, ще оздравееш." Ако осиромашееш, майка ти пак ще дойде и ще каже: "Не бой се, синко, сиромашията ще те напусне скоро." При всички случаи на живота ти твоята майка ще дойде и ще те утеши. Една е Майката. И при този зов ние плачем.

Христос я запита: "Жено, защо плачеш и кого търсиш?" - "Взели Господа моего." Думата "Господ" в еврейски език е в женска форма. Това значи: "Майка ми са взели", т.е. "Майка ми е умряла". Сега аз не искам да обяснявам тия неща, защото от едно заблуждение ще влезете в друго заблуждение. Който не знае какво нещо е майката и не я разбира, той нищо не знае. - "Е, майката е една жена." - Не е жена Майката.

"Ами какво е това, което омагьосва света?" Мъдрецът е магьосник. Значи човек е станал магьосник, след като е придобил

голяма мъдрост, след като е станал мъдрец. Това пък, което индусите наричат “мая”, това е силното, мощното, великото, което е създало света.

Когато говорите за заблужденията в света, вие трябва да знаете, че те се дължат на неразбиране на реалността. Тази е единствената причина за заблужденията в света. Заблужденията съществуват само в ума на човека, но не и вън от него. В природата няма заблуждения. Значи Майката съставя великото в света, великото в човека. Като разбереш нещата, тогава ще разбереш и Майка си.

От Духа излиза Любовта. Значи плодът на Духа е Любовта. Първият плод на Духа е Любовта. И тогава, според новите разбирания, Духът представя Майката. Като намериш Майка си, ти си намерил онази топлина в живота си, която може да те съживи, да те стопли. Духът, това е Майката, това е топлината на живота. Такава идея трябва да имате за майката. Майката може да бъде и една обикновена жена, но ако нямаш едно свещено понятие за майка ти, тя нищо не може да ти помогне. Имаш ли свещено понятие за майката, каквато и да е тя, ще може да ти помогне.

Сега, както ви виждам, вие не сте от онези, които искате да се заблуждавате. Като ви срещне някой, веднага ви пита защо сте тръгнали в този път да се заблуждавате, защо не държите християнството. Вие поддържате християнството, но какво всъщност е християнството днес? Християните не са нищо друго освен йезуитите в миналите векове. Какво са поддържали християните? Какво е било тяхното учение? Те са подържали идеята, че целта оправдава средствата. Всъщност целта никога не оправдава средствата. Значи, според йезуитското учение ти можеш да убиеш един човек, за да спасиш своя живот. Да, но като убиеш едного, после и тебе ще убият. Но какво се ползува човек, ако убие едного или другиго? Ако ти убиеш едного, и тебе ще убият. Де е тогава спасението? Как си се спасил? Къде остава тогава девизът на йезуитите, че целта оправдава средствата?

Казано е обаче в закона: “Не убий!” Не убивай онова, което Майката е създала. Не разрушавай онова, което Майката е създала. Съвременните хора оправдават убийството поради това, че като се защитават, могат и да убият. В самозащитата се позволявало убийството. Когато някой убива някого, той има криво понятие за него, той го мисли за [свой] враг. Ами ако този човек после разбере, че този, когото е мислил да убива, му е бил най-добър приятел? Ако го убие, той ще си причини най-голямото нещастие.

Когато отрязват крака на някой човек, с това му причиняват най-голямо нещастие. Лекарите обаче казват, че ако не му ампутират крака, ще се зарази всичката му кръв. Не вярвайте в това. Ако не вярвате в ампутирането на крака, ти ще оздравееш. Който изпълнява волята Божия, той всякога може да оздравее.

Заболява един добър, благочестив човек от крак и толкова се влошило положението му, че лекарите го посъветвали да отрежат крака му. Той им отговорил: “Не, не давам крака си. Щом съм дошъл на Земята, аз съм дошъл да живея и да работя за Бога с всичките си удове. Не разбирам защо Господ ще се нуждае от единия ми крак само. Ако е въпрос да пожертвувам нещо за Господа, аз цял ще се пожертвувам, цял ще Му се предам, но по никой начин не давам крака си. Готов съм на всякаква жертва, но не частично, а изцяло.” Той веднага излязъл от болницата и започнал да се лекува по обикновен начин и наскоро кракът му се излекувал.

Та казвам: Такова нещо е йезуитското учение. То иска да жертвува крака или ръката, някакъв уд. Не, не жертвувай крака си. Според Христа жертвата се разбира другояче. Той казва: “Представете телата си в жертва жива и благоугодна на Бога”. Той не казва, че трябва да пожертвувате крака или ръката си, но цялото си тяло, т.е. каквото имаш. Не мисли, че Бог ще злоупотреби с тебе. Ако служиш на Бога, Той ще ти бъде господар, а ти - Негов слуга. По-добър господар от Бога не можете да намерите. Ако се посветите в служене на Духа, ще знаете, че по-добра майка от Духа не можете да намерите.

Някой път ние се спъваме от мисълта, че това, което пожертвуваме, няма да отиде към своята цел.

Често хората разглеждат нещата повърхностно, занимават се с дребнави работи. Като видят, че някой изучава нещо или се подвизава в духовния живот, казват: "Този човек 20 години се занимава с духовни работи, трябва да е станал светия." За друг казват: "Този е постил 20-30 деня, станал е светия." Христос е постил 40 деня. Той е бил силен човек.

Наскоро преглеждах една статистика кой колко време може да пости. Птиците могат да издържат пост от 10-12 деня. След 12-дневен пост те умират. Обикновеният човек може да пости 20 деня, след което умира. Костната жаба* пости 500 деня. Змията - 800 деня. Има риби, които могат да прекарват пост, да седят гладни и до 1000 деня. Учените хора са намерили, че когато едно тяло изгуби половината от своята тежест, то умира, т.е. разрушава се. Следователно, дойде ли до това положение, да изгуби половината от теглото си, човек е осъден вече на смърт. Такъв е законът за поста.

Или, когато човек изгуби равновесието на своя живот, смъртта иде като естествено последствие. Значи животът представя едно равновесие между силите на сърцето и на ума. Следователно, щом се наруши равновесието между силите на сърцето и силите на ума, т.е. силите на живота, тогава идва вече смъртта.

Нови методи трябва за възпитание на младото поколение. Сегашните хора вървят към голямо размножаване, а с размножаването заедно се увеличават и страданията. При това положение животът става още по-несносен. Във времето на римската империя, когато е царувал Юстиниан, тогава хората са били много по-малко. Сега има голямо увеличаване на хората по Земята.

Хората трябва да се увеличават пропорционално на тяхната разумност. А днес, като се увеличават хората, не се увеличава тяхната разумност, а се увеличава тяхната вътрешна борба. Всеки иска да живее. Колко години най-много може човек да живее на Земята?

Средно човек днес може да живее най-много около 50-60 години, при това туй са години на тревоги. Ако пък приеме едно верую, постоянно ще мисли дали ще бъде спасен или не. Ако имаш богатство, постоянно ще се безпокоиш да не изгубиш това богатство по някакъв начин. Ако си здрав, ще се безпокоиш да не изгубиш по някакъв начин здравето си. Ако си чиновник, ще се безпокоиш да не те уволнят. Навсякъде в живота си човек все ще има условия за безпокойствия. Днес някой те обича, но утре ще се безпокоиш да не те разлюби. Ако те обича, ще те срещне, ще ти се усмихне, но ако не те обича, ще те срещне и нищо няма да ти даде. Отде иде безлюбието в света? Има едно коренно крайно вътрешно обезверяване между хората. Хората не вярват в това, което проповядват.

При един голям банкер в Ню Йорк дохожда един млад господин и му казва: "Господине, знаеш ли на колко хора ти дължиш? Знаеш ли, че твоето голямо богатство се дължи на труда на милиони хора?" - "Зная. Знам, че съм длъжен на около 500 милиона хора. Като разпределя справедливо богатството си между всички тия хора, на всеки се пада по един лев. Тъй щото, ето, вземи и ти своя лев и бъди свободен. Това мое богатство от 500 милиона е един голям дълг, който трябва да разпределя между всички хора."

Който има богатство, той трябва да знае разумно да се справя с него. Иначе той ще мине за безчестен човек. Природата държи точна сметка за всички неща. Казвате: "Да сме богати." Можете да бъдете богати, но трябва да знаете, че като ви направи богати, природата ще иска от вас първо да изплатите дълговете си. По този начин тя ще види кой колко е умен. Ако изплатите дълговете си, тя ще ви даде нова служба. Ако не изплатиш дълговете си, тя ще разбере колко си умен и ще те направи сиромах. Тогава няма да имаш на никого нищо да даваш, но няма и какво да взимаш. Тя казва: "Ти сега ще работиш." - "Дотегна ми да работя." Едно време те бяха направили богат човек, за да изплащаш дълговете си, но ти не искаше да направиш това. [Сега] те турят на работа, но ти не искаш да работиш. Природата

казва: “Още едно знание имам.” - “Какво е това знание?” - Да умреш. Това е последната инстанция, чрез която можеш да се освободиш от всички мъчнотии. Това е смъртта. И тогава никой няма да те търси: нито сиромаси, нито богати. Тогава всички ще се дезинтересират от тебе. Тогава никой няма да дойде при тебе. Ти ще останеш сам.

Да остане човек сам, това е едно философско окултно учение. И ще те остави Господ сам в пространството, в един остров. И след като седиш стотина години сам, без да похлопа на вратата ти нито една мухичка даже, тогава само ще разбереш какво нещо е самотията в живота.

Красотата на живота седи в това, когато онзи, който те обича, идва при тебе. Красотата на живота седи и в това и ти да отидеш при онзи, когото обичаш. В това седи смисълът на живота. Хората се страхуват от Бога, страх ги е да отидат при Него. Защо хората се страхуват? Много примери има, които показват как хората се страхуват. Те се страхуват от вампири, от много неща. Какво нещо са вампирите?

Един богат човек ял сливи, но една от кокичките на сливите влязла в кривото му гърло и той се задавил и умрял. Погребали го с всички почести, с всички церемонии. Като богат човек, турили на пръста му един скъп пръстен с хубав голям диамант. Един от присъствуващите на погребението, беден човек, видял този пръстен и турил в себе си мисълта да го открадне. За тази цел той отишъл на гробищата и като заровили умрелия, той останал там да чака всички хора да се разотидат. Като се разпръснали всички близки и познати на покойния, той отишъл до гроба, разровил го и посегнал да вземе пръстена на богаташа. За да се добере по-лесно до пръстена, той стъпил на гърдите му. В това време кокичката, която била заседнала в кривото гърло на богаташа, отскочила и той поел въздух и оживял. Бедният, който дошъл да краде пръстена, веднага избягал. Богатият обаче скочил от гроба и тръгнал да си отива у дома си. Като се върнал

и похлопал на вратата, всички негови домашни се силно изплашили и разбягали, понеже помислили, че е вампирясал.

Това представя едно комично положение, каквито англичаните често сами си създават. В това отношение те много обичат хумора. Когато някого не го приемат никъде, за такъв човек се казва, че е вампирясал. Такъв човек, дето и да отиде, никой не гледа с доверие на него, никой няма вяра в него. Всички гледат на него с подозрение. Това е особено положение, в което всеки човек може да изпадне.

Христос я запита: “Жено, защо плачеш и кого търсиш?” - “Господа моего взели.” Всички търсим Господа, нашата Майка, Духа Божий, Разумното в света. Като дойде Разумното у човека, То отвътре ще ни научи на всичко. Като дойде Майката у човека, Тя ще го научи.

Седиш ти и въртиш ръцете си, като някоя млада мома. Ще ме извините, че взимам за пример все младата мома, но такъв е днешният живот. Седи една млада мома, свършила гимназия, и си мечтае: “Да намеря някой млад, красив момък, с хубави мустачки, да се оженя за него, че да си поживеем добре. Да си вземем един апартамент с 3 стаи и кухня, с баня, че да си поживеем.” Така си мечтае момата, но майка є казва: “Слушай, я остави твоя възлюбен настрана. Зная ги аз тия възлюбени. Ти си се заблудила в него, но утре ще плачеш от него. Я стани, облечи се, та иди накрая на квартала. Там има една бедна вдовица, с няколко малки деца, която от няколко деня не е яла нищо. Вземи кошницата и тури в нея 1-2 хляба, малко кашкавал, сиренце, захар, да си хапнат малко и да се порадват. След това поговори с нея, кажи є няколко сладки думи. А така, да мислиш за своя възлюбен, нищо няма да спечелиш. Ти няма да живееш с него добре. Не мисли, че той ще дойде при тебе.”

Ти можеш да живееш само с онзи, когото ти намериш. Той може да ти бъде възлюбен. А този, който тебе те намери, с него не можеш да живееш. Той не може да ти бъде възлюбен. Когато жената намери своя възлюбен, тя ще може да живее с него. И когато мъжът намери своята възлюбена, той ще може да живее с нея. Но ако възлюбената го

намери, той не може да живее с нея. И ако той намери своята възлюбена, тя не може да живее с него. Когато момата намери своя възлюбен, тя трябва да му каже: "Слушай, иди да намериш своята майка. Аз не мога да живея без нея. Тя трябва да дойде при мене." И когато момъкът намери своята възлюбена, и той трябва да є каже: "Иди да намериш майка си. Без нея аз не мога да живея." Мъжът трябва да каже на жена си: "Ти намери ли баща си?" - "Не съм го намерила." - "Иди да го намериш и тогава дойди при мене. Тогава ще живеем добре."

Сега аз ви казвам какво трябва да правите. Вие възразявате, че вярвате в Бога. Съгласен съм с вас. Вие сте намерили своя възлюбен, но едно не ви достига - не можете да го задържите. Кажете ми кой от вас, като е намерил своя възлюбен, е могъл да го задържи, или своята възлюбена? Днес я намерите, но утре ще дойде смъртта и ще ви я вземе. Щом смъртта може да го задигне, той не е вашият възлюбен. След това ще кажете: "Взеха ми мъжа или жената." Че как могат да задигнат цял мъж или цяла жена? Аз не вярвам в това. - "Ама, изгори ме еди-коя си мома." Аз и в това не вярвам. Той сам се е запалил и изгорял.

Аз ви привеждам тия примери из живота, за да видите какви криви схващания имате за живота. Само така вие можете да видите какви криви възгледи имате за любовта, за добродетелта, за управлението, за отношенията между хората и т.н. Това са все заблуждения, това са неверни положения. Ние трябва да дойдем до онова положение, в което живеем. Когато Духът дойде у нас, когато реалността се прояви, тогава само целият ни живот може да се измени. Тогава вече няма да бъдем в положението на малките невръстни деца. Какво казва апостол Павел в 13-а глава на своето Послание? Той казва: "Като бях дете, мислих по детински, но щом станах възрастен, започнах да мисля като възрастен и напуснах детинските работи." За децата е казано, че на такива принадлежи Царството Божие. В думите "като бях дете, мислих по детски, но като

станах мъж, започнах да мисля умно", Апостол Павел е вложил друга идея. Той искал да каже, че като мъж, когато дошла в него истинската мисъл, той напуснал вече онзи тесен кръг, в който по-рано се движил. Значи като дете той се движи в тесен кръг, но като стане мъж, той напуща тесния кръг и започва да се движи в широк кръг. Та, всинца ние се нуждаем от онзи широк кръг, от широк свят, който стои пред нас.

Съвременните хора се страхуват да изучават бъдещия живот и затова казват: "Нека първо уредим физическия, сегашния си живот, че тогава ще мислим за бъдещия." Как ще уредите този си живот, когато след 10-30-40-60 години ще ви извикат за онзи свят? Това не е никакво уреждане на живота. - "Е, като ме изпъдят от една къща, ще отида в друга." - Това не е разрешаване на въпросите. Аз влизам в положението на онези, които, като влязат в една къща, поживеят няколко месеца и след това ги изпъждат. Все ще се местите от една къща в друга, но това не разрешава въпросите на живота. Живеете в една къща известно време и след това започват да ви увеличават наема, но като нямате средства, вие се измъчвате, не можете да платите колкото ви искат и се принуждавате да излезете от тази къща, да намерите някоя по-евтина. При това положение вие започвате да залагате, да продавате това-онова, да се освободите от трудните условия. Но това не прави живота ви щастлив.

Че кой не е бил изпъждан? Дойдат, хванат те и ти казват: "Ще излезеш вън от тялото си." Вие се молите, искате да ви почакат малко, но не ви слушат, казват ви: "Не, ще излезете навън." И като излезе човек от тялото си, близките му се успокояват, казват, че техният любим брат, сестра мъж, жена или дете е умряло. Това е примиряване само. Никаква смърт не е това, не е умрял този човек. Да се мисли, че е умрял, това говори за вашите криви разбирания. Казано е в Писанието: "Бог не благоволява в смъртта на грешника." Като греши още човек умира, а не умира когато и както вие разбирате, че е умрял. Вие трябва да имате съвсем друго понятие за смъртта. Когато някой

брат или сестра умира, той не трябва да губи съзнание, но да повика своите близки и приятели и да им каже: “Ето, аз вече заминавам за другия свят. Искам да си кажа с вас сбогом и да видя на кого ще изпратите много здраве за другия свят.” След това се ръкува с близките си и заминава.

Христос казва: “Какво търсите вие живите между мъртвите?” Следователно има едно положение, което ние трябва да напуснем. Това положение именно в сегашния живот ни смущава. Мнозина казват, че това положение именно демагнетизирва човека. Закон е: Докато ти не обичаш хората, никой не може да те обича. Който мисли, че първо хората трябва да го обичат, а после той да ги обича, той е попаднал на крив път. Закон е: Ти първо възлюби ближния си, а после и той ще те възлюби. Инициативата трябва да бъде у всеки едного и тогава, като залюби пръв ближния си, после и ближният му ще го залюби.

Какви са резултатите днес? Точно обратни. Защо? Защото всеки иска първо другите да го обичат, а после той тях да обича. Никога майките и бащите не могат да имат добри синове и добри дъщери, ако като основа на своя дом не са положили любовта. Много моми и момци са ме питали да се оженят ли, но аз съм им отговарял: Ако Бог ви е съчетал, можете да се ожените. Но ако Бог не ви е съчетал, тогава чакайте, не бързайте да се жените. Ако се ожените и Бог може да влезе във вашия дом и да живее с вас, тогава вашата женитба е намясто. Ако се ожените и Бог не може да живее между вас, по-добре да не сте се женили.

Как ще стане това съчетание? В никой дом не трябва да съчетавате противоречиви мисли и чувства между братята и сестрите на този дом. Щом такива мисли и чувства се съчетават между братя и сестри, непременно между тях ще има големи разправии, недоразумения. Христос казва: “Идете и кажете на Моите братя, че Аз отивам при Отца Моего, при Бога Моего.” Това значи: “Идете и кажете на вашите братя как трябва да живеят в бъдеще.” Как трябва да

живеят? - В любовта. Христос казва: “Всичко онова, което Аз направих в света, е за благото на Моите братя и сестри.” Всички вие трябва да вървите по този път. “Жено, защо плачеш и кого търсиш?” - “Взели Господа моего.”

И тъй, под думата “любов” аз разбирам Майката в света, а под думата “мъдрост”, това е Бащата. Под думата “Бог” разбирам Бащата. А под думата “Дух” разбирам Майката, Която съгражда нещата. Под думата “Дух” аз не разбирам ония обикновени духове, но Духа Божий, Който ободрява човешкия ум и човешкото сърце и оправя всичко в живота. Когато Духът, т.е. Майката, дойде у човека, неговият живот тръгва в нормалния си път. Когато Майката - Духът, присъствува в един дом, той изцяло се благославя.

Досега хората са живели без Майка си и без Баща си. Отсега нататък те трябва да живеят със своята Майка и със своя Баща. Досега вие сте търсили Майка си и Баща си в лицето на човека, но не сте Ги намерили. И това не е лошо, но не се придобива много. Добре е понякога човек да има някаква картина, но в тази картина не е вложен същинският живот. Днес рисуват образа на Христа, на светиите, но по-добре е човек да има живия образ на Христа и на светиите, отколкото техните нарисувани образи.

И тъй, докога ще плачат хората? Докато намерят Майка си и Баща си. Щом ги намерят, у тях ще дойде онова истинско радостно състояние. У тях ще дойде новото верую, което сега иде в света. Новата религия ще бъде религия на любовта между майката и бащата, на любовта между братята и сестрите в дома.

Жено, защо плачеш? Братко, защо плачеш? Сестро, защо плачеш? - “Взели Господа Бога моего.” Ще плачат хората, докато намерят Майка си. Майка им още Я няма.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

12-а неделна беседа, държана от Учителя на 21.II.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ТИ СИ ХРИСТОС, СИН НА БОГА ЖИВАГО

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета няколко стиха от 16-а глава от Евангелието на Иоана от 5-и до 18-и стих.

“Духът Божи”

“И отговори Симон-Петър и рече: “Ти си Христос, Син на Бога живаго.” [16-и стих]. Сега ще се спра само върху няколко думи от прочетената глава, които не са толкова важни. “Христос запита учениците Си: Ами вие кого Ме мислите, че съм?”

Човек все трябва да има нещо, на което да се обосновава, тил трябва да има, или той трябва да има някаква цел пред себе си, към която да се стреми. Тил трябва да има човек, т.е. място, от което е излязъл, и към което се стреми. Същото се отнася и до нашата Земя. Ако Земята нямаше цел, към която да се стреми, нищо нямаше да излезе от нея. Слънцето е целта, към която Земята се стреми.

Отговори Симон-Петър и рече: “Ти си Син на Бога живаго.” Тези думи имат значение само за онзи, който разбира нещата. Ако ви говорят нещо по астрономия, вие трябва да разбирате какво нещо е астрономията. В сегашния век не [е] както едно време е било. Днес знанието е проникнало навсякъде. Следователно днес не е както едно време, да вярваш във всичко, каквото ти кажат. Днес вече хората искат за всичко доказателства и при това не само от едно гледище, но от много гледища. Каквото им се каже, те казват: “Докажи това.”

Ние можем да докажем нещата не само по един начин, но по много начини можем да ги докажем. Дали съществуват нещата, ние можем да ги докажем чрез зрението си, чрез слуха си, чрез обонянието си, чрез вкуса и чрез устата си. Това са петте естествени

мерки, с които ние мерим нещата, но не са само те. Много начини още има, с които ние можем да доказваме нещата. Нещата могат да се доказват и чрез интуицията. Интуицията е особено чувство, чрез което човек схваща нещата непосредствено. С интуицията ти можеш да видиш неща, които ще станат в далечното бъдеще. С интуицията ти можеш да знаеш как ще започнеш и как ще свършиш.

Понеже засега интуицията не е развита у хората, като се интересуват за себе си, те обичат да ходят по различни гадатели, да им предсказват какво има да им се случи, какъв е късметът им. Всеки ученик, който учи, добър късмет има. Който не учи, той е кутсуз човек. Като не учи, при който гадател и да отиде, всички ще му кажат, че така, както върви, никакъв късмет няма да има. Ако учиш, късметлия си.

Късметът на човека, това е неговият положителен ум и неговото положително сърце. Според мене късметът на човека седи и в друго нещо. Късметлия е онзи човек, от когото са заинтересувани много разумни хора. Не един, не двама, не трима, но хиляди хора трябва да бъдат заинтересувани от някого, за да бъде този човек късметлия.

Когато Христос дойде на Земята, от Него се заинтересуваха трима мъдреци, но от най-великите мъдреци в тогавашния свят. Той беше малко дете още, когато от изток дойдоха тези трима мъдреци, да Го видят и да Го поздравят. Те казваха: “Този човек е късметлия, той носи нещо велико в света.” Те Му донесоха подаръци: един подарък за Неговия ум, един подарък за Неговото сърце и един - за Неговата добра воля. Какви подаръци Му донесоха, това не е писано в Писанието, но аз казвам, че Му донесоха хубави подаръци.

Тъй щото, ако и вие искате да бъдете късметлия, от вас трябва да се заинтересуват умни хора, а не глупави. Ако от тебе се заинтересуват глупави хора, и ти глупав ще станеш. Ако се заинтересуват лоши хора, и ти лош ще станеш. Късметът на човека се заключава в това какви хора ще се заинтересуват от него.

Както виждате, и аз вярвам в късмета. За мене късметът, т.е. щастието, седи в разумните хора. Благословение е да имаш един умен приятел; благословение е да имаш един умен баща; благословение е да имаш една умна майка; благословение е да имаш един умен брат; благословение е да имаш една умна сестра; благословение е да имаш един умен слуга; благословение е да имаш един умен ученик; благословение е да имаш един умен учител.

Казвам: Сега се отваря една нова страница в живота. Като четете Откровението, ще видите, че Иоан се е намерил в трудно положение. Той извадил една книга от небето, която била запечатана с печати. Тогава не се е намерил нито един учен човек, който да може да я разпечата, да види какво има в нея. Тази книга трябва да се отвори. Този, който плака, е бил Иоан. "Не плачи" - казва се. Най-после се намери един смел човек, който отвори тези 7 печата. Той е бил Иоан. Той показа какво е било написано в тази книга.

Ще питате коя е тази книга. Тази книга е вашата душа. Вашата душа е книга, запечатана със 7 печата. Вие сте човекът, който сте повикан да отпечатате тази книга и да видите какво има в нея. Вие можете да търсите вашето щастие отвън, но се изискват ред условия, докато го намерите. Ако семето търси своето щастие отвън, право е то - ние не отричаме това. Но ако това семе не се посее в някоя нива и ако то няма онези вътрешни сили, за да използува почвата, в която е поставено, това семе никога няма да разбере какво нещо е външният свят.

Та, сега всички говорят за добрите условия на нивата. Добрите условия съществуват. Никой не може да отнеме добрите условия. Единствената спънка на човека в сегашния живот, това са вътрешните условия. Човек сам е една голяма спънка за своето развитие. Той сам е една голяма спънка за своето щастие. Той сам е една голяма спънка за своето умствено развитие. Той сам е една голяма спънка за обходата на хората спрямо него. Мъчно нещо е да се справи човек с лошите условия.

Знаете ли от какво произтичат страданията и мъчнотиите на Христа на Земята? Понеже Той даде голямо доверие към хората, Той вярваше, че ще излезе нещо от тях. Когато човек се е създавал, казва се: “Да създадем човека по образ и подобие Божие”; казва се, че е гарантирано за него, защото ще излезе нещо от този човек. Обаче, когато се създаде човекът, той не беше доволен от себе си. Адам не беше доволен от себе си. Той не разбра какво се крие в неговата душа.

Казват, че Господ създал един човек в света. Какво може да направи сам човек? Че, той не беше сам. В света тогава имаше и ангели. Какво ли нямаше тогава? Адам не се занимаваше с това, което Господ беше създал. Той не се заинтересува от всичко това. Но като видя, че животните си имат по една другарка, той каза: “Хубаво е и човек да си има една такава другарка. Животът му тогава ще се осмисли. Горните същества са много учени, трябва да ги слушам, да им се подчинявам.” В Адама се криеше една черта на гордост. “А като имам една жена, тя ще ме слуша. Каквото є кажа, всичко ще прави.” Така си мислеше Адам, но скри това нещо от себе си.

Когато Господ мина покрай Адама, Той видя неговото недоволство. Така и вие виждате по лицето недоволството на някой човек от вас. Един ден Адам срещнал Господа в рая и Го запитал: “Господи, какво ще бъде моето бъдеще?” - “И много щастлив ще бъдеш, и много нещастен ще бъдеш.” - “Какво значи това?” - “Ще започнеш с щастието и ще свършиш с нещастието. Ще спечелиш много и всичко, каквото спечелиш, ще го изгубиш. Но след време твоята съдба ще се измени.”

Господ го остави свободно да се проявява. Тогава Адам си каза: “Така е то, така ще му пати главата на човека, докато е сам. Ако имах една другарка, нямаше да се случи това нещо.” И тогава Господ го приспа един ден. И току погледнеш, виждаш, че не си сам. Така и Адам, като се събудил, видял пред себе си красивата Ева, модерно облечена, на съвременен език казано, с много хубави дрехи, каквито тогава съществували. Казва тогава Адам: “Господ ми каза, че ще се

измени моята съдба. И наистина, отсега нататък аз ще бъда щастлив. Като дойде тя, всичко ще ми върви.”

Сега аз ви представям всичко това като един възглед, който и сегашните хора имат. Те мислят, че докато са сами, нищо не могат да направят. Те искат да разберат онези велики закони, които съществуват в природата. Те трябва да знаят, че не са сами в природата. Вие трябва да разберете и да изучавате законите в природата, която ви обикаля. За тази цел вие трябва да изучавате нейния език. Всичката погрешка на хората седи в това, че те искат някои неща преждевременно. Вие трябва да чакате да дойдат Божествените блага според определеното за тях време, според определените закони. Всяко нещо си има своето време.

Христос запита учениците Си: “За кого Ме мислите, че съм?” И отговори Му Симон-Петър и рече Му: “Ти си Христос. Син на Бога живаго”. Христос знаеше за какво беше дошъл. Той дойде на Земята, за да изправи всички погрешки на хората. Една от погрешките на първите хора се заключаваше в това, че те си казваха, че тази работа няма да се поправи с любов, но живот трябва. Те се заблуждаваха с живота. Вторите хора казваха, че животът няма да оправи света, но знанието. После си казаха, че и истината няма да оправи живота, но свободата. А пък свободата без истината представя армия, която няма нито цел, нито тил, нито прегради, нито оръжия. Това е една армия от голтаци, които отиват като абисинците да се бият.

Всеки човек, който не разбира нещата, казва: “Аз вярвам в Господа и като се помоля, всичко ще стане.” Ето един глупак. Той си мисли, че като си дигне ръцете нагоре и се помоли, всичко ще стане. Хубави са тези приказки, но те не са толкова верни.

Разправят за един руски владика един интересен случай. Той минал един ден покрай един овчар и го запитал: “Синко, какво правиш?” - “Паса овцете.” - “Пасеш овцете, но учил ли си се да се молиш?” - “Не зная как да се моля.” - “Как се молиш?” - “Ето как. Турям си кривака пред мене и го прескачам ту на едната, ту на

другата страна. Като го прескачам, казвам: “Господи, заради Тебе ще се помоля.” - “Не, синко, така не се моли човек. Ти трябва да научиш “Отче наш.” Заел се владиката да го учи и като го научил, казал му: “Ето, така ще се молиш, а няма да прескачаш кривака.” Владиката си заминал с параход. Като започнал овчарят да се моли, видял, че забравил молитвата на едно място и решил да тръгне да гони владиката. Казал си: “Забравих молитвата. Какво да правя? Отиде новият начин на молене.” Веднага туря кожуха си на водата, сяда върху него и тръгва по морето да гони владиката, който се е качил вече на парахода. По едно време владиката вижда, че някой тича след парахода. Вглежда се и вижда същия овчар, когото учил да чете “Отче наш”. - “Какво искаш, синко?” - “Владико свети, забравих молитвата, която ме учеше.” - “Моли се както знаеш. Карай си по старому.”

“Отче наш” без любов е владиката на парахода. “Отче наш” с любов е овчарят, който гони по морето владиката. Хората мислят, че може и без любов. Не, една молитва, една реч, една дума, една мисъл, едно чувство или една постъпка, продиктувани от любов, те са мощни сили. Или, една молитва, една мисъл, една дума, едно чувство или една постъпка, които не са продиктувани от любов, те остават безсъдържателни.

Това нещо съвременните хора не го схващат така. Те мислят, че ако един човек се влюби, е първокласен глупак. Те казват: “С любов работите не стават.” Или: “Много философия не се изисква.” Знание трябва на човека, да си оплете работите. Всички се опитват да оплетат работите си, но в края на краищата всички умни хора са все в затвора. Вие не сте влизали в затворите, да видите каква философия има там. Там всеки си разправя своята философия. Всеки разправя защо е влязъл в затвора. Затворът не е нищо друго освен един университет. Най-учените хора в света се събират все по затворите.

В един затвор се събрали около 20 души, все убийци. Те започнали един на друг да си разправят своите престъпления. Един от тях разправял, че убил един човек. Вторият - че убил двама.

Третият - трима и т. н. Най-после запитали един новодошъл между тях: “Ами тебе защо те туриха в този университет? Какво престъпление си свършил?” Или, с други думи: “Какъв изпит си държал?” - “Откраднах една кокошка.” - “Ти не си кандидат за този университет.” Всички станали от местата си и го набили добре. “Докато не убиеш един човек, ти не можеш да бъдеш в затвора. Срамота е за една кокошка само да бъдеш между толкова учени хора.” Наистина, всички хора, които не могат да убият една кокошка, минават за глупаци, а всеки, който може да убие 10-20 кокошки, той минава за доста голям герой. Той минава и за смел човек.

Сега ние можем да пренесем тия неща и в себе си. Светът има свое предназначение. Защо е създадено Слънцето? Защо е създадена Земята? Защо са създадени всички планети, всички слънца в света? Те си имат своето предназначение. Те имат свой смисъл. За тези неща вие не се интересувате, но се интересувате само за земни неща, само за земния живот. Вие сте дошли до пристанището на тази Земя, но защо сте дошли там, това малко хора знаят. Много хора не знаят още защо са дошли. И като пътници на Земята, те искат да бъдат щастливи.

Щастието е само подтик, и то за човека, който мисли. Щастието е достояние само за онзи човек, който добре мисли, който добре чувствува и който добре постъпва. Тези 3 неща обуславят щастието. Щастието е само за онези хора, които разбират нещата. Вие не можете да бъдете щастливи по единствената причина, че главата ви е много малка и тялото ви е много малко. Ние, които имаме тяло, които имаме мозък, още не разбираме това богатство, което е вложено у нас. Много ни е дал Господ, но много малко още знаем.

За пример, съвременните хора постоянно се гневят, но още не знаят отде произтича гневът. Един германец, още в миналия век, като е правил своите изследвания, казва, че гневът се дължи на два мозъчни центъра, които се намират около ушите, в задната част на ушите. Когато тези два центъра са силно развити, хората са много

гневливи. Според този германец центровете, които са в задната част на главата, около ушите, ако са силно развити, правят човека много гневлив. И затова в Писанието още отнапред е казано, че страхливите няма да наследят Царството Божие. Тогава кои ще наследят Царството Божие?

Страхлив е онзи човек, който не мисли. Всички хора, които мислят, не са страхливи. Всеки човек, който мисли, който има закономерност, не е страхлив. Следователно всеки човек, който не мисли, той не може да наследи Царството Божие. А кой ще го наследи? Всеки човек, който мисли, той ще наследи Царството Божие. Мнозина искат да бъдат безстрашни, но те трябва да знаят, че човек може да бъде безстрашен, смел, само докато мисли. Щом изгубят онази основа, върху която животът им почива, те стават страхливи. Когато богатият изгуби богатството си, той става страхлив. Когато ученият изгуби знанието си, той става страхлив. Когато музикантът изгуби способността си да свири, той става страхлив. Когато младата мома изгуби своята красота и своето здраве, тя става страхлива. Когато юнакът изгуби своята сила, и той става страхлив. Изобщо, когато всички хора изгубят същественото, върху което поставят живота си, и те стават страхливи. Следователно страхът е отричане на онзи разумен елемент, който ни води към постигане на нашето щастие.

Сега, ако съвременните хора си позволят да кажат на някого, че вярват в Бога или че Бог им е говорил, веднага ще бъдат осмени и подиграни. Сега в Румъния двама селяни разправяли на хората своите опитности. Единият от тях казвал, че Господ му се явил. Веднага започнали да се събират хора около него и да дават пари за построяване на една църква. Другият пък казал, че Господ му говорил да ходи между хората и да им говори да се обърнат към Него и да започнат един нов, добър живот. Той трябвало да ги учи как да живеят добре.

Не е достатъчно човек да вярва в Бога, но той трябва да се научи да живее добре. Сега хората се делят помежду си на различни религии и става въпрос дали даден човек е православен, католик, евангелист, окултист и т.н. Това не е никакво религиозно чувство. Това е криво разбиране. Православният трябва да представя един метод за любовта. Католикът трябва да е един метод за любовта. Евангелистът трябва да е един метод за любовта. Окултистът също трябва да е един метод за любовта. Всички религии трябва да представят методи, степени на любовта.

Така трябва да се разбира любовта. Не може да има любов там, дето няма разсъждение, дето няма ум. Любовта изключва страха. И тогава, като дойде страхът отвън, ние търсим хората, към тях прибягваме.

Така постъпваме и по отношение към Бога. Нас ни е страх от Господа и казваме, че не трябва да отиваме при Него. Чудна работа! Детето, което е родено от майка си, към кого трябва да отиде: при слугинята, тя да го заведе при майка му, или то само, направо трябва да отиде при майка си? Много естествено е, че то само, направо трябва да отиде при майка си. Когато детето направи някакво прегрешение, то се нуждае от слугинята, тя да отиде при майка му, да измоли прошка и тогава детето отива при майка си. Обаче, ако положението е естествено, детето само отива при майка си и си свършва работата, така, както си е.

Следователно когато Христос говорил за своя Отец, Той искал да каже, че Отец Му е по-умен от Него, и следователно Христос е дошъл на Земята да стори Неговата воля, а не Своята. Неговият Отец представя онова велико общество на разумни същества. Значи, около Бога живеят много разумни същества. И тогава, ние не можем да съществуваме, ако отричаме Божественото в себе си.

Аз разбирам отде е произлязло безбожието. Безбожието в света е произлязло от една лъжа. Когато излъжат човека 1-2 пъти в нещо, че няма никаква реалност, той започва вече да вярва в лъжата. И тогава

казвате, че няма любов в света. Каква е тази вяра без любов? Или какво е това приятелство без любов? Не, в света, в който живеете, вие трябва да поставите за основа любовта. Като говоря за любовта, аз не я взимам в тази форма, каквато днес хората я разбират. Това, което хората наричат “любов”, това са известни интереси.

Сега аз не искам да ви убеждавам да вярвате в нещо ново. Вие сте напуснали това ново. То е вашето право. Аз искам да ви убедя да вярвате, че не сте сиромаси. Вие не трябва да мислите, че нямате дрехи, че нямате обуща, ходите със скъсани дрехи и обуща, или че нямате пари, нямате майка и баща, нямате приятели. Казвам: Всеки от вас има едно съкровище, оставено от баща му, но трябва да си намерите документите, с които да го освободите. Аз ви давам сведения за това и вие трябва да се освободите от вашата сиромашия. Казват ви някои, че нямате пари, че нямате баща, че нямате приятели, че сте глупав. Оставете всички тия лъжи настрана. Не слушай приказките на хората. Иди сам провери тия неща. Провери ги с очите си, с ушите си, с вкуса си, с обонянието си и с осезанието си. И след това ще провериш с интуицията си, със своето вътрешно чувство.

Сега всички вие сте дошли до положението да разберете Бога. Но за всички вярващи има едно място, дето като дойдат, започват да се отклоняват. Дойде някой и ти казва: “Ти не вярваш в Бога както трябва.” Кажи си: “За да вярвам в Бога, аз трябва да имам съвсем друга любов. Сегашната ми любов е създала моето неверие.” Кажете на този човек да ви покаже друг такъв, който да има любов каквато трябва. И като не може да ви покаже , кажете си: “И ти не си по-умен от мене.” Тури този човек на опит. Кажи му: “Можеш ли да ме заведеш на Слънцето? И при това, можеш ли да ми платиш билета? Ако можеш да направиш това, аз ще дойда с тебе.” - “Как ще те заведа?” - “Щом не можеш да ме заведеш, тогава аз не приемам твоето учение.”

Съвременните хора вярват, че като умре човек, всичко се свършва с него и започват да го опяват, да му държат надгробни речи и с тарга го занасят на гробищата, дето го опяват и погребват в

земята. Обаче един от еврейските пророци се възнесе на небето, той не остана на Земята, между другите умрели. Когато трябваше да се възнесе на небето, той каза на слугата си: “Ти ще останеш тук и ще ме чакаш.” Илия не искаше да го види слугата му, но последният каза: “Дето отиваш ти, и аз ще дойда, не искам да остана сам. Ти няма да се освободиш от мене.” Другите пророци казаха на слугата му: “Пази господаря си, че ще го вземат.” Тогава слугата каза на пророк Илия: “Аз виждам, че ти ще си отидеш, но остави на мене поне кожуха си.” По едно време той вижда, че една огнена колесница слиза от небето. С колко коня е била тази колесница, не се знае точно. Едни казват, че била с два коня, други - с 4, трети - с 6. Приемете колкото искате коне, то е ваша работа. Важно е, че слугата на пророк Илия видя, че една огнена колесница дойде и взе Илия, който остави на земята само кожуха си. Както и да е, Илия се възнесе на небето с огнена колесница. Накъде отиде, не се знае. Навярно отиде на Слънцето, защото огнена колесница може да дойде само от Слънцето.

Този въпрос в научно отношение е много голям и дълъг. Вие не трябва да се плашите от огъня. Огънят е едно благо за хората. Ако и ние един ден можем да се возим с огнена колесница, никога няма да се простудим. И към най-студените облаци можем да пътуваме съвсем безопасно. Тази светлина и топлина, на която ще се натъкнем, е приятна и не причинява никакви пакости, никакви простуди. Мнозина считат огъня за нещо неприятно. Тази колесница, която взе Илия, беше колесницата на живота. Всички хора, които са придобили вечния живот, са влезли именно в такава огнена колесница.

Казвам: Христос най-после умря по човешки, но след това възкръсна. Казано е, че Илия отиде на небето с огнена колесница, а Христос - без такава. Какво ще кажете: кой е по-голям от двамата - Христос или Илия? Ако гледате на външната страна на нещата, ще кажете, че Илия е отишъл на небето с по-големи почести. Какво представя огнената колесница? Огънят, огнената колесница представя условие за пречистване. Илия отиде с огнена колесница, защото

трябваше да се пречисти. Тъй щото, всеки човек, който се качва на огнена колесница, това показва, че още не е пречистен, трябва да се пречиства, да мине през огън. Обаче, след като остави благословението си на хората, Христос почна да се въздига нагоре със своята мисъл и си замина. Мнозина питат как се е възнесъл Христос, с кое тяло се е възнесъл. За да се възнесе човек, ние нямаме предвид това смъртни тяло, в което сега живеем. Душата на човека си има особено тяло, с което може да се възнесе. Това тяло е толкова пластично и така добре направено, че може да става и малко, и голямо. Това тяло именно строи и физическото, и всички останали тела на човека.

Сега аз не искам да вярвате в това, защото, според мене, за да вярвате в нещата, вие трябва да имате любов, да ги проверите. Ако днес нямате нужната любов, ще чакате, докато я придобиете. Като я придобиете, тогава ще проверите нещата. Това, което днес ви говоря, един ден ще го проверите, ще видите, че е било вярно.

Сега може да не ви е потребно, но един ден, когато огладнеете, ще влезете в една гостилница да ядете. И ще бъдете доволни от това, което ще ви се даде. Вие може да влезете в колкото гостилници искате, но друго нещо ще изпитате, ако влезете в гостилница, в която яденето е хубаво. Ако влезеш в една човешка гостилница и се наядеш по човешки, ще умреш. Ако влезеш в една Божествена гостилница и се наядеш, ще станеш безсмъртен и никога няма да умираш. Ако се наядеш в една Божествена гостилница и умреш, веднага след това ще дойде ангел от небето и ще дигне камъка от гроба и ти ще бъдеш свободен. Божественото ядене всякога освобождава човека. Тогава вие всякога можете да управлявате Божествените закони.

Ние не отричаме сегашната деятелност. Защо? Защото всичко онова, което съвременният човек е измислил, е потребно. Няма нещо, което човек да е измислил и да е непотребно. Това са милиони методи и начини. Милионите хора, които са заети със съвременната наука, това са хора, които са минали към Божественото. Някой може

да каже, че не се нуждае от астрономия или от други някакви науки. Не, трябва ти и астрономия, и биология, и физика, и химия - всички науки ти трябват. - “Не ми трябва химия.” - Не, и химия ти трябва, понеже в стомаха се извършват всички химически процеси. - “Тогава психология не ми трябва.” - Не, и психология ти трябва. - “Ама аз не искам да се занимавам с електричеството и с магнетизма.” - Не, трябват ти, защото това са сили, които функционират в организма.

Вие няма да ставате калугери. Мнозина стават калугери, за да разрешат някой въпрос. Те мислят, че като отидат в монастир и се скрият там, че ще разрешат въпроса с жената; те мислят, че ще се освободят от жените. Всички калугери бягат от жените.

У Адам имаше една хубава черта, за която заслужава уважение. Той беше доблестен. Той казваше за Ева: “Добра или лоша, аз я изисках от Господа, и затова не я напущам. Аз ще отида с нея и каквато е нейната съдба, такава ще бъде и моята. Аз съм готов да споделя с нея съдбата си.” В който ден Адам беше готов да се пожертвува за жена си, в този ден Господ каза: “Понеже ти се пожертвува за жена си, и Аз ще се пожертвувам за тебе и за нея.”

Наистина, ако човек не е готов да се пожертвува за онзи, когото обича, тогава и Господ няма да се пожертвува за него. Ако е готов да се пожертвува, и Господ ще бъде готов да се пожертвува за него. Ако ти се откажеш от този, когото обичаш, и Господ ще се откаже от тебе. Ако ти мислиш за ближния си, и Господ ще мисли за ближния ти и за тебе. Ако ти се откажеш от ближния си, и Господ ще се откаже от тебе. Законът е такъв. Това не са измислици.

Днес хората един други се преследват и гонят. Не, любовта е нещо велико и свето. Не спъвайте хората в любовта, понеже, като ги спъвате, вие създавате злото. Какво лошо има в това, че двама души се обикнали? Най-после Бог живее между тях. Ако мислите, че като се обичат, Бог се проявява между тях, вие сте на прав път. Но ако мислите, че като се обичат, те проявяват своята любов, вие сте на крив път. За да се обичат двама души, Бог трябва да е между тях. Христос

казва: “Дето са двама или трима души, там съм и Аз посред тях.” Дето са двама или трима души, които се обичат, там е и Бог между тях. Къде е лошото тогава?

Та казвам: Ние трябва да освободим душата си от онези вътрешни терзания. Вие искате да знаете кой е на правия път. Правото всякога е там, дето Бог присъствува. Дето Бог не присъствува, там никакво право няма. Дето е любовта, там е Духът. И обратно: дето е Духът, там е любовта. Дето е любовта, там е вярата; дето е вярата, там е надеждата. Дето е надеждата, там е животът. Дето е животът, там е човекът. Човек[ът] е крайният резултат на живота. Зад човека нищо друго не съществува. Човек е последното, в което животът се изразява. Сам по себе си животът се изразява във формата на разумния човек.

Сега вие искате да угодите на хората. Аз виждам, че всички се стремите към това. Добре, ще угодите на един човек. Какво ще кажат другите, на които не сте угодили? Добре ли е да се стремите да угодите само на един пръст на ръката си? Само него миете, само за него се грижите. Какво ще бъде положението на другите пръсти, които ще изоставите? Умно ли е, ако само този пръст милвате, гладите, мажите? Не, ще миеш цялата си ръка, цялото си лице. Ще миеш и двете си очи, и двете си уши, и носа си, и устата си - към всички свои удове ще бъдеш внимателен.

Всички хора в света съставят части, удове от Божествения организъм. Срещате един човек, виждате, че е облечен с някакви дрехи, но в него има една душа, един ум и едно сърце. Всичко това вие трябва да намерите в човека. Ако обърнете внимание само на външността на човека, на неговата къща, на неговата дреха, вие пренебрегвате всичко онова, което се крие в тази дреха, в тази къща. Това, което се крие вътре, то е Божественото. Тялото на човека представя една малка кутийка, в която се крият скъпоценности. Какви ли скъпоценности не се крият в човека?

И запита Христос учениците Си: “Мене за кого Ме имат да съм?” Те отговориха: “Едни мислят, че си пророк Иеремия, други - пророк Илия, или друг някой от пророците.” После се обърна Христос към Петра и го запита: “Ти за кого Ме мислиш, че съм?” - “Ти си Христос, Син на Бога живаго.” Христос му каза: “Това не си го открил от себе си, нито някой отвън ти го е открил, но открил ти го е Отец твой отвътре.”

Следователно всякога, когато Бог ни открива нещо, ние сме на правата страна. Сегашните хора казват, че те са открили някои работи. Какво са открили те? - “Ама аз виждам нещата.” Очите, които Бог ги е дал, той вижда чрез тях. - “Ама аз чувам.” И ушите, които Бог ти е дал, той пак чува чрез тях. Всички чувства, всички сетива, които имаме, чрез тях пак Бог действува. Той иска да ни постави в правата посока, в правия път. Когато правите погрешки, вие ще чуете Неговия благ глас: “Не ходи в този път. Този път не е за теб.” - “Ами кой път да взема?” - “Вземи другия път.” И Господ ще ти посочи точно кой път да поемеш. “Ама хората ми казваха, че този път е лош.” Не, който път Бог ви посочи, него дръжте. - “Ама какво ще кажат хората?” Щом държиш за думите на хората, следвай тогава пътя, който те ще ти посочат. Всички хора страдат, понеже вървят по пътища, които хората им определят. Слушал съм бащи, които казват на синовете си: “Синко, какво ще кажат хората за тебе?” Ако това, което хората казват, е на място, разбирам. Но ако думите им не са на място, няма защо да се вслушваш в тях. - “Какво ще кажат съседите?” - Същото се отнася и до съседите. Ако думите на съседите са прави, вслушвайте се в тях, но ако не са прави, не трябва да ги слушате.

Срещам един православен свещеник, учен човек, който ми се оплакваше от сина си, недоволен бил нещо от него. Разправя този свещеник: “Чудно нещо, какво е станало сега младото поколение. Моят син, едва 15-годишно момче, ученик в шести клас, дошла му някаква идея, някакъв бръмбар в главата - да стане вегетарианец. Казвам му един ден: “Иванчо, иди да заколиш една кокошка.” - “Не,

тате, кокошка не коля.” Отказа и нищо повече. Майка му сготвила кокошка, вика го да си хапне, но той є казва: “Мамо, не ям кокошка. Аз съм вегетарианец.” - “Ти турчин ли си?” - “Не съм турчин, но не ям кокошка. Ако искаш да знаеш, турците ядат кокошка, те не са вегетарианци. Турчинът е турчин само защото не яде свинско месо.” - “Добре, не ядеш кокошка, не колиш кокошка, иди поне в избата да ми наточиш малко вино.” - “Не, татко, и вино не точа.” Видиш ли го този мой син! И вино не точи. Казвам му един ден: “Щом не точиш вино, иди поне да ми купиш една кутия цигари.” - “Не, татко, и цигари не купувам. Ако и да ти донеса чиста изворна вода, готов съм да отида на десетина километра разстояние, но да ти донеса хубава вода. Обаче нито вино точа, нито цигари купувам.” Какъв син е този, който нито кокошка може да заколи, нито кокошка яде, нито вино точи, нито цигари купува?”

Питам тогава свещеника: “Ти какво мислиш за сина си? Прав ли е той?” - “По Евангелието е прав. Той е тръгнал в добър път, но важното е, че иска и мен да обърне. Пък ще иска да ме прави и вегетарианец. Какво ще правя при това положение, като ще трябва да опявам курбаните?” Свещеникът ме пита след това: “Ти какво ще кажеш за тази работа?” Казвам му: “Бог е влязъл в сина ти и чрез него ти проповядва. Така Той иска да те изпита вярваш ли в Него или не. Ако не вярваш в сина си, тогава ще излезе, че ти си един лъжец, понеже ти го създаде. Какво трябва да прави този син? Той трябва да слуша Бога в себе си. Когато Бог създаде Адама, накара ли го да коли кокошки или да яде кокошки, или да точи вино и да Му купува цигари? А ти, като заставяш сина си да прави всичко това, не се ли питаш какъв баща си?” - “Е, много има да пати главата ми” - въздъхна си свещеникът и престана да говори за сина си, да се оплаква от него.

Сега и на вас казвам: Вие трябва да слушате онова, което може да ви подигне, което може да ви освободи от ограниченията. Това е онази вътрешна дълбока мисъл. Дръжте тази мисъл в себе си. Дръжте в себе си онази Божествена мисъл, онази Божествена любов, която

действува постоянно у вас. Дръжте в себе си онази любов, която носи знание, която носи свобода. Това е истината. И тогава всички ще вярваме така, както Христос е вярвал. Това значи да съзнава човек целта, към която се стреми. Това значи да чувствува човек, че има зад себе си тил.

Ако някои неща, към които се стремите, не станат в този живот, нищо от това, не се обезсърчавайте. Онова, което Христос искаше да постигне, да направи, стана ли? В Негово време стана ли това, което Той желаеше? Това беше един голям изпит за Христа. Ако Христос дойде днес на Земята, ще види, че работите са се обърнали. Той и днес вижда как работите се постигат. Едва след 2000 години работите Му се нареждат. Ако минат още 100 или 200 години, работите съвсем другояче ще се обърнат.

Сега вие се обезсърчавате и казвате, че светът не върви добре. Няма нищо лошо в света. Работите в света вървят много добре. Като казвам, че светът върви много добре, разбирам, че той върви към онази цел, с която може да се обясни истината. Всичко в света се развива така, че това, което днес противоречи на истината, както и всички ония хора, които днес не приемат истината, един ден Бог ще ги повика при себе си. Той ще каже: “Повикайте тези хора тук!” Какво представят сегашните войни? Когато хората не вървят в Бога, Той казва: “Направете една война, според вашите разбирания, както вие си представяте нещата, и вижте тогава кой е на правата страна.” И като се свърши войната, като видят колко хора са се осакатили, колко са избити, колко разрушения са станали, тогава едва могат да се доберат донякъде поне до истината. И след това всички народи искат да имат много войници. Те искат да имат много войници, но кой ще им ги достави? Кой създава децата в света? Ще кажете, че Бог ги създава. Те искат хората повече да се размножават, да се раждат повече деца. Но въпреки това ние виждаме, че днес хората се израждат.

Сега, като говоря по този начин, аз не отричам войната, но казвам, че човек трябва да воюва за истината, за Божествената правда, за идване на Божественото изобщо. Към това трябва да се съсредоточат нашите мисли. Това трябва да бъде нашата цел в живота ни. Ето, вземете сега какво прави Англия, която днес се въоръжава. Тя има за цел да поддържа мира в света. Тя ще даде гласа си само за онези, които искат да поддържат мира.

Царството Божие е само на страната на онези, които работят за мира в света. Аз не разбирам онзи пасивен, пацифистически мир, но [говоря] за онзи активен мир, който подига хората. Царството Божие е на страната на онези, които искат да се реализира Божественият план, който носи благото на всички хора, на всички народи по лицето на Земята. Когато всички хора почнат да живеят разумно, няма по-лесна работа от това.

Даже и при днешните условия, ако всеки човек би отделял по един лев всеки ден, въпросът би се разрешил добре. Тогава нямаше да има бедни хора на Земята, нямаше да има нещастни. Тогава нямаше да има бедни по света. Представете си, ако всеки българин би отделял на ден по един лев, а те са всичко 6 милиона българи. Значи на ден ще има 6 милиона лева. Ако те отделят по един лев в продължение на 100 деня, направете изчисление колко милиона лева щеше да има за това време. Ако пък това се направи в продължение на една година, много средства щеше да има за в полза на бедните хора на Земята. Този закон обаче не работи, защото всеки иска да вземе, а не и да даде. Ако у всички хора имаше желание всеки да даде по нещо, и богати, и бедни, и стари, и млади, тогава работите щяха да тръгнат напред. Не е въпросът както сега, да се проси само.

Ето каква трябва да бъде бъдещата система на даване. Върви някой и си мисли да има една ябълка, яде му се такава. Минава покрай него някой и незабелязано туря в джоба му една ябълка. Подир малко бъркваш в джоба си и намираш ябълката. Хапваш си и благодариш на този, който ти я поставил. Ти пък туряш друго нещо в

джоба на някой минувач. Ако всички хора постъпваха по този начин, нямаше да има сиромашия в света. Кой каквото пожелаеше, щеше да го има.

Сега аз мога цели часове да говоря върху сиромашията и начините за справяне с нея, но които ме слушат, ще кажат: "Ако ние постъпваме по този начин, къде ще му отиде краят? Ако постоянно даваме, какво ще остане за нас?" Не се безпокойте, Божиите блага са неизчерпаеми. Ето, тук, в София, срещу няколко милиона лева, се прекара от рилската вода. И днес всички софиянци са задоволени, имат достатъчно вода на разположение. Божиите блага са много, но не са разпределени правилно.

Сега всички имате една обща идея, мислите, че като дойде Христос, ще оправи всички работи. Добре, преди 2000 години Христос дойде на Земята, но не оправи всички работи. Той не постигна всичко онова, което желаеше. Понеже евреите не Го приеха, Той им разруши града Ерусалим, разруши и техния храм, който оттогава не може да се въздигне. Какво остана от великата Римска империя, която взе участие в разпъването на Христа? И тя се разруши. И от нея нищо не остана.

Следователно всички сегашни държави, които не вземат участие в живота на любовта, които не я приемат, и те ще се разрушат. Това ще го опитате. Така само ще разберете, че Бог е господар на света, а не хората. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена. Затова всички онези, които упражняват тази власт, трябва да имат това нещо предвид и да прилагат Божията правда. Властта трябва да бъде справедлива.

Сега да се върнем към въпроса. "Ти си Син на Бога живаго". Какво е Христос? Христос е разбиране на Божествения Дух и послушание към Божията воля. Той казва: "Аз не дойдох да изпълня Своята воля, т.е. това, което като човек желая, но дойдох да изпълня волята на Онзи, който Ме е пратил. Дойдох да изявя онова, което Отец Ме е научил." Отец пък е емблем на разумната любов, на

разумната мъдрост. "Аз дойдох да покажа на света, че само чрез една любов, която може да се приспособи към всички сърца, към всички умове, към всички души и към всички духове, светът ще може да се спаси." Това се разбира под думите "Син на Бога живаго". Христос казваше: "Според старите учения слабите слугували на силните, а според учението, което Аз нося, силните трябва да слугуват на слабите."

В бъдеще, за да бъде някой слуга, за да слугува, той трябва да е свършил 4 факултета. Господарят може да е свършил само един факултет, но от слугата си иска повече. Това е само за сравнение, да се види колко важна е службата на слугата. Всъщност и господарят трябва да е свършил най-малко 4 факултета. За в бъдеще слугите трябва да бъдат най-учените, най-способните хора.

В Царството Божие не се приемат невежи хора. Там и слугите, и господарите трябва да са свършили поне 4 факултета. Там и едните, и другите трябва да бъдат на еднаква степен на развитие. Там и господарят трябва да зачита достойнството на слугата си и слугата трябва да зачита достойнството на господаря си. Там има вътрешно равенство. Там има един вътрешен, духовен процес, съзнаване на правото на човека не по закон, но по любов.

И запита ги Христос: "Вие за кого Ме мислите?" - "Ти си Син на Бога живаго." - Щом е така, живейте и вие по този закон. Изпълнявайте волята Божия.

Следователно в сегашната култура всички хора трябва да станат Синове Божии. И онова, което Бог е създал, ние не трябва да разваляме. Казано е в Писанието: "Не разваляйте онова, което Бог е създал." Значи да не разваляме законите на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа, на нашия дух в живота. И тогава, като спазваме тези закони, ще видим, че не само в този свят, но и всички останали светове съдържат условия, възможности за нашето развитие.

И тогава, в бъдещето, хората ще учат не както сега, от състезание, но от любов. Днес професори, съдии, учени, всички се състезават, всеки иска да излезе над другия. Добро нещо е състезанието, но при състезанието се иска силни хора, както на физическото поле. Който иска да се състезава, ще му дадат един голям, тежък товар да го дигне. Който пръв го дигне, той е най-силен. Всеки трябва да има желание да дигне тежкия чувал. Всеки трябва да съзнава силата на другия. Като види, че може да дига тежкия чувал, да признае неговата сила.

Та, във физическо, в умствено или в сърдечно отношение, в различните тези светове ние трябва да отдаваме правото на онзи, който може да дигне тежкия чувал. Обаче дигането на тежките чували не разрешава всички въпроси. Всичко в света трябва да бъде за благото на всички. Като работите в тази посока, всички ще бъдете силни в живота.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

13-а неделна беседа, държана от Учителя на 28.II.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

В НАЧАЛО БОГ СЪЗДАДЕ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета само един стих от Битието: “В начало Бог създаде небето и земята, и земята бе неустроена и пуста.”

“Духът Божи”

В съвременния век хората говорят за неща реални и съществени. И в миналото хората са говорили за реални неща, и сега говорят за реални неща. Но малцина са разбирали това, което говорят. Само посветените хора са разбирали това, което говорят. За обикновените хора, за народа, всичко е било иносказателно. Те никога не са знаели какво нещо е истината. Посветените хора са били еднобожници, а непосветените - многобожници. Посветените са били учени хора, а непосветените - невежи. Това са два процеса.

Често ние казваме, че нещата са създадени. Да създадеш нещо, това още не показва, че това нещо е устроено. Казва се в Битието, че Бог създаде небето и Земята, и Земята бе неустроена и пуста. Значи, първият процес - създаването, е процес, който се грижи за великото в света. Създаването не се грижи за малките работи. Това е обща скица на вселената. Когато вселената е започнала да се създава, тогава Божият Дух, Който се грижил за това, се е занимавал с най-малките работи, с детайлностите. Сега ние сме във втория процес. И цялото човечество да изчезне, това нищо не значи за Бога. Казва Христос: “Бог може да издигне човеци и от тези камъни.” Ако едни изчезнат, други ще дойдат на тяхно място.

Сега ние искаме от Първия Принцип онова, което не е в Него. Ние искаме човешки неща. Понеже ти си заинтересуван от твоето здраве, например, искаш здраве. Ти искаш тогава и Първият Принцип

да се интересува от твоето здраве, а Той не се интересува. Ти искаш после да бъдеш учен човек, но Първият Принцип не се интересува и от твоето учение. Ти се интересуваш от богатството, но Той и от това не се интересува.

Този принцип е изразен в следното: “Не се противи в нищо.” С други думи: Не влизай в стълкновение с природата - нищо повече. Щом влезеш в стълкновение с природата, ти ще станеш на прах и пепел - нищо повече. Защо е така, никой не говори. Така е - нищо повече. Когато хората отварят войни помежду си и се бият, това се дължи на Първия Принцип. Като се избиват, хората си мислят, че така поне светът ще се уреди. Дали ще се уреди светът по този начин, то е друг въпрос. Първият Принцип в света не може да уреди нещата. Когато човек се гневи, това е Първият Принцип. Когато се гневи, човек губи вярата в нещата. Всичко отрицателно в света, това е Първият Принцип. Защо се гневи човек? Човек се гневи, за да покаже, че силният в него не иска да се занимава с пигмеи. Каква вяра може да има един силен човек в комара? За него комарът не съществува. Комарът може да има голямо мнение за себе си, обаче този комар за човека не съществува. Често по отношение на Първия Принцип и човек иска да играе голяма роля, но за Него човекът не съществува.

Човек понякога казва: “Защо светът е създаден така?” Как трябва да бъде създаден? Преди всичко, когато светът се е създавал, човек не е бил там, той не е играл никаква роля. Светът е създаден мимо нашата воля. Пък и безпорядъкът в света съществува мимо нашата воля. Ти съзнаваш, че войната не е на място, а въпреки това тя става. Ти не искаш да боледуваш, а при това боледуваш; ти не искаш да умираш, а въпреки това умираш; ти не искаш да се раждаш, а въпреки това се раждаш; ти не искаш да се родиш от един беден баща, а въпреки това ти го налагат. Това, което не желае човек, него му налагат.

Често хората искат да разрешат в дома си онези въпроси, които не се разрешават. За пример можете ли обикновеното желязо да го

направите да не ръждясва? Можете ли да направите така, че позлатеният предмет никога да не се изтърква? Сега ще ви дам едно обяснение. Представете си, че двама млади, мома и момък, се обикват и казват: "Ние не можем да живеем един без друг." Оженват се, но след 2 години и двамата казват: "Ние не можем да живеем един с друг." - Защо? - "Не се обичаме вече." От това аз вадя следното заключение: Тези двама души бяха позлатени. В продължение на двегодишен съвместен живот, от търкането, което ставаше между тях, златото се изтри и остана медта, бакърът, който постоянно ги трови. Че не се обичат вече, това показва, че те започват един друг да се тровят.

Щом нямате едно положително убеждение, вие сте позлатени. Ако сте слаб човек, вие сте позлатени; ако сте безверник, вие също сте позлатени. Навсякъде се срещат все позлатени хора. Казвате за някого: "Чудно нещо. Този човек беше вярващ, вярваше в Бога. Какво стана с него, че изгуби вярата си?" - Той е бил позлатен. - "Учен човек беше еди-кой си, но сега изгуби учеността си." - Той е бил позлатен само. - "Тази жена беше много красива, но нищо не остана от нейната красота." - И тя е била само позлатена.

Природата не обича позлатени неща. Ние сами се позлатяваме. Щом се позлатим, природата веднага ни изпраща на пазара да ни изпитат. И тя има специален камък, специални киселини, с които изпитва хората доколко са чисто злато или само позлатени. Щом види някой позлатен човек, тя му казва: "Твоето щастие може да трае още само един, два, три месеца, или най-много година-две, и след това ще изчезне." Щастието на съвременния човек продължава само докато трае златото, което е наслоено отгоре. Щом златото се изтрие, щастието му се изгубва. Истинското злато подразбира онова, същественото в човека, което при никакви условия не може да се изгуби. Такова нещо представят и природните закони. Един природен закон при никакви условия не може да се изопачи.

Щастието на съвременните хора не почива на нищо. Ние виждаме днес някой човек, който живее добре, здрав е, яде, диша, спи добре, но въпреки това все му липсва нещо. И съвременните хора, особено учените, констатират това, но още не са дошли до убеждението какво липсва на човека. Те казват, че човек се нуждае от магнетизъм. И ако той няма този магнетизъм в себе си, той не може да живее добре, не може да бъде доволен. Днес цели томове, цели трактати се пишат върху магнетизма. Магнетизмът е сила, която съдейства за развитието във вселената, за развитието на всички живи същества. Те казват, че движението на всички най-малки частици около един център, движението на Луната около Земята, на Земята около Слънцето, на Слънцето около други слънца, всичко това се дължи на магнетизма. Магнетизмът поддържа хармонията в живота, в цялата вселена. Ако магнетизмът изчезне, животът не може да се проявява.

Първото нещо, когато човек изгуби магнетизма си, това се познава по недоволството, което настава в него. Когато изгуби магнетизма си, човек става мрачен, песимист, недоволен от живота. Някой казва: “Не зная какво ми е. Добре ям, спя добре, мисля добре, но нещо ми е криво.” - Нямаш достатъчно магнетизъм в себе си. Който има малко магнетизъм, и на топло да стои, пак трепери, все му е студено. Като не знае какво да прави, виждаш го взел тамбура, свири. “Зная да свиря” - казва той. Какво ще свири? Вземе тамбурата и дрънка една песен. На втория ден - пак същата песен. На третия ден - същата песен. И след като свири 20 години, той казва: “Аз зная да свиря вече на 4 струни.”

Наистина, съвременните хора дрънкат на тамбура. Току слушаш някой: “Дрън!” - свири на ума си. “Дрън!” - свири на сърцето си. “Дрън!” - свири на душата си. “Дрън!” - свири на духа си. “Дрън-дрън”, докато умре. И като умре, казват, че душата на човека е дошла отнякъде и отива някъде. “Аз бих желал да взема един билет за онзи свят и да отида с онзи, който разправя, че душата отивала някъде.

Искам да ме заведе на онзи свят, да го видя." Такова е схващането на сегашните учени за онзи свят.

Според мене онзи свят е този свят. Онзи свят, за който вие се готвите, е този свят. Вие трябва да мислите право. Ако вземете една микроба, вие не можете да я видите с просто око. За да я видите, за да знаете нещо за нея, вие трябва да я поставите под микроскоп, който увеличава няколко хиляди пъти и тогава да я видите. Същата тази микроба, която едва с микроскоп може да се види, живее, влиза в човека, без да знае нещо за човека, за човешкия живот. Същото може да се каже и за човека. Същият този човек влиза и излиза от онзи свят, движи се между ангелите, между серафимите и херувимите, отива понякога и при Бога, без да знае това нещо. Остава нещо у вас, като че сте чели някаква приказка, нищо друго не помните. Същественото се заличава от съзнанието ви.

Вашето положение е подобно на приказката за плъховете, дето се разправя за един мъжки и за един женски плъх, госпожа и господин Плъхови, които имали една красива дъщеря, плъхица, която искали да оженят за някой много силен момък. Тръгнали те да търсят някой силен зет. Отишли първо при Слънцето и му казали, че идат при него, като при много силно същество. Слънцето им казало: "Идете при облаците, аз не съм най-силен в света. Често облаците ме засенчват." Отишли при облаците, но облакът им казал: "И аз не съм най-силен. Често излизат такива ветрове, че нищо не остава от мене. Идете при вятъра." Те отишли при вятъра. Вятърът им казал: "И аз не съм най-силен. Като духам, аз срещам на пътя си такива силни стени, че не мога да ги съборя. Те ми се противопоставят. Идете при една от тези стени." Те отишли при стената, и тя им казала: "И аз не съм най-силна. От мене има по-силни - това са плъховете, които така подронват основите ми, че могат да ме съборят." Тогава господин и госпожа Плъхови отишли при своя род и там си потърсили зет за своята красива дъщеря.

Аз разглеждам плъха като символ на малкото знание, с което хората разполагат. Като не знаят колко е това знание, хората често мислят, че знаят много. Добре е човек да мисли, че знае, но това знание той трябва да го използува в живота си. Дойде ли ви една болест, трябва да знаете, че тя представя едно любовно писмо, изпратено ви от невидимия свят. Някой изгубва богатството си - това е едно писмо от невидимия свят. Умрял някой - това е един тържествен прием в невидимия свят. Там ще ти направят хубава баница, ще те угостят добре. "Отде да зная дали ще ме приемат добре или не?" Който не знае как ще го приемат, той представя една от малките микроби, които често влизат и излизат от Царството Божие, без да съзнават това нещо.

"В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху бездната." Духът Божий, Който влиза в нас, създава една непрестанна борба. Тази борба произтича от Първия Принцип. Божественото пък почва да сформирува нещата. То тика човешкия ум към ново разбиране, към създаване на вътрешна връзка. Ако не се образува връзка с нещата, те не могат да бъдат разбрани. За пример, ако един предмет не се освети, човек не може да го види. Ако човек няма връзка с един предмет, той не може и да го чувствува. Щом не може да го види, нито може да го почувствува, той не може да разбере какви са неговите качества.

Мнозина казват, че науката е доказала всичко. Щом всичко е доказала, нека докаже какво нещо е магнетизмът, нека докаже неговите свойства и въздействие върху човека. Методите и начините, с които науката си служи, са верни, но всички неща не са доказани. За пример, ако разгледате една микроба с микроскоп, който увеличава няколко хиляди пъти, вие ще видите прости работи, ще кажете, че виждате нещо, което се движи, и толкова. Обаче ако истинският учен погледне през този микроскоп, той ще каже небивали работи: как тази микроба се размножава, как живее, с какво

се храни и т.н. Такова е отношението и на обикновените учени, както и на истинските учени към науката.

Тъй щото, мнозина имат добри методи за работа в науката, но не знаят и не могат да използуват онова, което тези методи им дават. Ако един обикновен човек погледне с телескоп към небето, той ще види много неща: ще види звездите, разните планети, но нищо повече не ще може да каже. Обаче ако един виден астроном погледне през телескопа, той ще каже много работи. Той ще каже какво е разстоянието на всяка една планета от Земята, какви елементи я съставят, има ли живи същества има там или няма и т.н. За него планетите представят съвсем друго нещо от това, което обикновените хора виждат и знаят. Обаче те не казват мнението си на другите хора, те го задържат за себе си. Ако в една плодна градина вкарате няколко малки деца, те веднага ще се нахвърлят върху плодовете и ще ги ядат, макар и недозрели. Те обичат киселите плодове.

Следователно, когато учените хора се въздържат да изказват мнението си, това се дължи на факта, че всяко тяхно мнение е един плод, узрял вече, но обикновените хора не са готови да го разберат още. Обикновените хора не са готови да възприемат новите идеи. Като малките деца, те обичат повече киселите плодове, недозрелите плодове, отколкото зрелите.

Ако дойде при вас някой виден учен, по какво ще го познаете и как ще го оцените? Ако дойде някой велик музикант, как ще го разберете? Двама души слушат един велик музикант, но единият е доволен от него, а другият е недоволен, не харесва музиката му. Този път, когато дохожда Пшихода, някои казваха, че сега не им харесал толкова много. Когато първия път го слушали, харесал им повече. Имал техника, но по-рано свирил по-добре. Други пък се произнесоха, че сега им харесал повече, много по-добре свирил. Кои са на правата страна? Чие мнение е по-вярно?

Мина покрай един човек, усмихна му се, поздравя го. Той казва: "Благороден човек е този." Мина покрай друг, не го погледна, замина

си. Той казва: “Този човек не е толкова благороден, не е внимателен.” Не, животът не трябва да се разглежда така. Усмивката не е всякога безкористна. Усмивката не е признак на благородство. Влизате, за пример, в един магазин. Господарят на магазина ви посреща любезно, учтиво, започва да ви предлага едни или други дрехи, убеждава ви любезно, но като си вземете дрехата, платите колкото струва, и той ви казва: “Благодаря, заповядайте и друг път.” Всичкото ви отношение е дотук. Щом платите, вие си излизате и любезността на дрехаря се свършва.

Това положение е естествено, защото ние в сегашния си живот се намираме още при неблагоприятни условия. Ако един музикант не може да свири добре, за това има ред причини. И гений да е, как ще свири този музикант, когато вечерта жена му го е била? Той не може да свири, защото е бит. Тя го е ударила някъде по ръката и магнетизмът му не може да се прояви. Такъв музикант не може да даде никакъв концерт. С дърво ли го е ударила? Не, тя може да не го е била с дърво, но достатъчно е, ако му е казала само една експлозивна дума.

Една експлозивна дума може да предизвика цяла война. Сега американското правителство се извинява пред германското, че кметът на града Ню Йорк е казал няколко обидни, няколко непристойни думи по адрес на Хитлера. Американското правителство се обяснява по следния начин: “Ние съжаляваме за тези думи, казани по адрес на Хитлера, виждаме, че [кметът] не е постъпил добре, но в Америка всеки гражданин е свободен да се изказва, да има свое мнение. Следователно ние не сме отговорни за неговите думи.” Ако гражданите в Америка не се ползуваха с такава свобода, тогава кметът щеше да намери затвора. Същият закон съществува и в природата. Ако ти си позволиш да кажеш нещо непристойно по отношение на природата, както този кмет е постъпил спрямо Хитлера, веднага ще ти искат извинение. И Америка е съгласна с това.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от здрава мисъл. Човек може да се опълчва против човешките работи, против всичко човешко в света, но дойде ли до великото, до Божественото, Което твори в него, там той трябва да има един отличен, дипломатически език. Нищо обидно не се позволява по отношение на Божественото, нито в ума, нито в сърцето, нито във волята. Нито една обидна мисъл, нито едно обидно чувство или обидно действие не се позволява от човека към Божественото в себе си или в другите хора.

Такъв пример имаме от времето на пророците. Бог изпраща един от еврейските пророци, Иона, да отиде в Ниневия и да каже на хората там, че ако продължават да живеят така разпуснато, Той ще разруши града им и от тях нищо няма да остане. Обаче в ума на Иона съществувала мисълта, че Бог не държи на думата си. Той казва, че ще ги погуби, но ще се смили над тях и ще вземе думата Си назад, а Ион ще остане изложен. Ще мислят, че той ги е излъгал. И тогава Ион казал: "Не се наемам с такава работа. Не искам да се излагам." Той взел торбата си, турил в нея каквото имал и се качил на един кораб, който отивал за Испания. Той мислеше да започне някаква търговия, като евреин, разбира се, но не му се позволи. По пътя се яви голяма буря, морето се развълнува силно. Пътниците взеха да се запитват кой между тях е причина за това нещастие. Ион им каза, че той е причина за тази буря и каза да го хвърлят в морето. Хвърлиха го в морето и бурята утихна. Като го хвърлиха в морето, казва се, че един голям кит го глътнал. Като се видял в утробата [на кита], Ион започнал усърдно да се моли и казал: "Господи, извади ме от този гроб. Щом изляза, ще изпълня волята Ти, ще отида не само в Ниневия, но и зад Ниневия и никога няма да си позволявам да говоря против Тебе." Щом преседял 3 дни в утробата на кита, Ион веднага тръгнал за Ниневия и си казал: "Лошо е да не изпълниш волята Божия, но още по-лошо е да прекараш в утробата на кита."

Ако Ион беше отишъл да каже на Ниневия това, което Господ му каза, той нямаше да пострада повече, отколкото пострада в утробата

на кита. Ион обаче си каза: “Я стане това, което Господ казва, я не стане.” Кое е по-хубаво: да бъде човек в кита, или да се посмеят хората върху него? По-добре нека хората да се посмеят, отколкото да бъде в утробата на кита.

Като наблюдавате живота на съвременните религиозни, които минават за набожни хора, за хора с будно съзнание, ще видите, че и те нямат това свещено чувство, това благородство, тази готовност да изпълнят волята Божия на всяка цена. Ако някой не вярва като тях, без да изследват работите, без да мислят много, те веднага ще кажат, че си безверник, еретик, какво ли не. Щом вярваш като тях, тогава си добър.

Те мязат на онзи турски кадия, съдия. В турско време съдиите са разрешавали самостоятелно и по-големи дела, а днес у нас самостоятелно решават съдиите само ония дела, които се отнасят най-много до 1000 лева. Та, при един такъв турски кадия отиват двама души да се оплачат, да им реши спора, който възникнал помежду им. Първият от тях отива при съдията и му казва: “Господин съдия, моят съсед се е заял нещо с мене, не иска да отстъпи. Но правото е на моя страна. Ето, аз ти давам сега една турска лира и като ти кажа да погледнеш на лицето ми, да помниш, че съм ти дал тези пари.” Съдията турил парите в джоба си. След малко пристига и вторият и казва: “Господин съдия, моят противник не иска да се разберем. Той се настроил против мене, не може да ме търпи. Ето, аз ще ти дам две турски лири, да решиш делото в моя полза.” Когато съдията ги извикал и двамата, да разправят причината за спора между тях, първият се обърнал към него и му казал: “Господин съдия, гледай на лицето ми.” Съдията му казал: “Добре, синко, но какво да правя с онзи, който има две лица?”

Като наблюдавам хората, виждам как те не се спират пред нищо. Всеки момент са готови да обидят този или онзи, да се нахвърлят върху него с най-обидни думи. Видят някого, казват: “Този човек принадлежи към еди-какво си общество, той не е от нашите. Той е

еретик, безверник" и т.н. Какво ще кажете за рибата, която живее между риби? Тя сега ли е станала риба? Тя е родена риба. Птицата, която се движи между птиците, сега ли е станала такава? Не, тя е родена птица. Конят, който се движи между конете, сега ли е станал такъв? Не, той от хиляди години си е кон и сега е роден кон. И човекът, който се движи между хората, сега ли е станал такъв? Не, и той е роден човек. От хиляди години насам той все човек се е раждал.

И след всичко това ще турят на някой човек име, че е православен, или католик, или евангелист. В какво се заключава православието? Православието седи в това да вярваш в икони, в църквата, в светиите ли? Да вярваш в църквата, в иконите в светиите, в пророците, това е второстепенно нещо. То е дошло отпосле. Православният казва, че човек трябва да вярва в иконите, които са нарисувани по стените на църквите. Евангелистът пък ще каже, че човек трябва да вярва в това, което е напечатано в Свещената книга. Каква свещена книга е тази, която е напечатана с оловни букви? Ако това, което казали Христос и пророците, е стенографирано и останало още от онези времена, разбирам да е свещено, но какво свещено е останало от тази книга? Или, ако това свещеното в книгата е приложено в живота на хората и пуснало дълбоки корени, разбирам. То може да се нарече вече свещено. Но ако не е пуснало корени в живота на хората и само се чете и препрочита като един роман, какво свещено е останало от него? Ако иконата може да внесе една свещена идея в човека, разбирам, но ако нищо не дава, какво свещено има в нея? И след всичко това искат да ни убедят, че Библията, че иконите били свещени. Нямам нищо против това.

Има нещо по-свещено и от иконите, и от Библията. Това са хората, които са писали Библията. Това е Христос, Който е говорил Словото. Те представят основата на живота. Ще кажете, че някой е измислил нещо. Никой нищо не е измислил. Какво ще измисли един човек като човек? Ще дойде някой човек да говори за създаването на света. Че, света не го е създал човек. Бог е създал света. Друг пък ще

говори за създаването на човека. Че, той не е създал човека. Трети ще говори за човешката мисъл. Преди всичко, човек не е бил във времето, когато се е създавал светът, нито във времето, когато се е създавал човекът и неговата мисъл.

Всички хора трябва да съзнаваме онази сила, която туря основа на живота. Щом съзнаваме тази сила, ние всички ще се разберем. Бог има един общ план в проявлението Си по отношение нареждането на Втория Принцип - Принципа на Любовта. Той иска да се образува една нова, съзнателна връзка между всички хора. За това могат да отидат цели 1000 години, но за Бога това не е важно. В края на краищата Бог ще застави всички хора да признаят този принцип.

Някой казва: “Аз не искам да вървя по този път.” - Много добре, свободен си. Обаче ще знаеш, че ако днес не тръгнеш в този път, кога и да е, ти ще тръгнеш. И щом трябва да тръгнеш кога и да е, по-добре тръгни с първия трен, отколкото с последния. Кое е по-добре: да отидеш на лозето, когато гроздето е узряло, или да отидеш, когато е вече обрано и е останало само баберки и ягорида? Разбира се, че е по-добре, когато гроздето още не е обрано, а е хубаво узряло. Винаги в началото е по-добре, отколкото в края. Всякога в края нещата са по-лоши. Ако очакваш края на нещата, ти ще бъдеш един стар човек с бяла коса и с бяла брада, с очи потъмнели и премрежени, с крака отслабнали. И тогава ти ще бъдеш на 100-120 години, а всички твои внучета и правнучета ще си дадат единодушно подписа и ще кажат: “Всички ние сме съгласни нашият дядо да дойде при вас, да направи една разходка. С нищо ние не го задържаме на Земята при нас.” Щом всички твои близки подпишат и дадат съгласието си за твоето заминаване, ти не можеш вече да останеш на Земята. Докато има един човек, който те обича, ти можеш да останеш на Земята; няма ли нито един, който да те обича, ти непременно трябва да заминеш. Престане ли и този, последният, да те обича, ти непременно ще умреш. Искаш или не искаш, ти непременно ще умреш.

Сега искам да ви наведа на тази сила, която работи в света. Разбиране се изисква за това. Не е въпрос да изоставим една идея. Важно е да се спрем върху Божественото, Великото Начало. Аз имам пред вид всички хора, според степента на тяхното развитие, като започнем от най-ниското стъпало и стигнем до най-високото. Във всички хора аз виждам една възможност. Човек е създаден, но дълго време трябва да работи Бог върху него, за да го устрои както трябва. Той ще мине по своя път според степента на своето развитие, но дълго време ще седи на тази градация, на която днес се намира. Обаче всеки за себе си не трябва да се спъва от ония хора, които още не са готови за този път. Всеки ще дойде на времето си.

Онова, което спъва човека в днешния живот, това се дължи на факта, че той не е запознат с онази магнетическа сила, която работи в света. Хиляди имена са дадени на тази сила. В Евангелието я наричат "любов", "мъдрост" и "истина". Това е онази сила, чрез която Бог спасява хората. Учените хора я наричат "животворен магнетизъм", който съществува като силна връзка между ума, сърцето, волята на човека; тази връзка съществува и между членовете на семействата, на обществата, както и между цялото човечество. Учените хора я наричат и с други имена, но казват, че за да бъде човек здрав, той трябва да работи по различни начини върху себе си, за да добие тази магнетична сила. За да придобива тази сила, човек трябва да яде, но това още не е достатъчно. Той трябва да знае как да яде, с какво да се храни; той трябва да знае как да ходи, как да се движи. Ако човек се клатушка като някоя гемия, той ще изгуби и онази сила, която има, без да придобие нещо.

По-магнетични същества от малките деца няма. Малките деца са крайно магнетични, но те разпръсват тази сила, това богатство, което природата им е дала. Като остаряват, хората казват: "Имах в себе си голямо богатство, много магнетизъм, но сега го изгубих. И ако сега някой ме духне, ще падна на земята."

Има методи, по които и старите могат да придобиват своя магнетизъм. - Как? - Има усул* за това. Знаете ли какво значи “усул”? Като правих своите научни изследвания, срещнах един учен човек, който ме попита: “Кажи ми, как познаваш хората?” - Не мога да ти кажа. За това се изисква усул. - “Но тъй, вкратце ми разправи.” - Не мога да ти кажа. Ако ти кажа нещата тъй, както аз ги разбирам, ти ще злоупотребиш с тях. Ти ще познаеш техните слабости и ще почнеш да ги лъжеш, да ги заблуждаваш. Ако знаеш нещата, ти трябва да мълчиш. Един ден, когато почнеш да служиш на човечеството, ще ти се дадат принципите.

Сега, за пример, всички вие искате да следвате Бога, да вървите в Неговия път. Бог изисква от вас всички да бъдете магнетични и така да се обичате, [да съзнавате] достойнството си. Слугата трябва да съзнава достойнството на господаря си; господарят трябва да съзнава достойнството на слугата си. Мъжът трябва да съзнава достойнството на жена си, а жената трябва да съзнава достойнството на мъжа си. Братът трябва да съзнава достойнството на сестра си, а сестрата - на брата си. Такива трябва да бъдат отношенията на всички хора помежду им. Това е едно магнетично състояние.

Ние трябва да съзнаваме онези заложби, които са внесени у нас. Щом не ги съзнаваме, ние [сме] хора демагнетизирани, ние сме вредни едни за други. Всички хора не искат да бъдат сиромаси, не искат да бъдат болни. Какъв е лекът против беднотията? Какъв е лекът против болестите? За

всичко това има лек, но човек трябва да го знае и да го приложи. Когато видиш един здрав човек, не съжалявай за това, но радвай се, че той е здрав. Ти трябва да изпитваш приятност при неговия вид и да благодариш на Бога, че имаш възможност да го срещнеш. Като видиш един човек с широка душа, любящ, радвай се, че си видял такъв човек, който ти е дал възможност да видиш как се люби. А ние, като видим такъв човек, веднага душата ни се свива. Ако господарят почувствува, че слугата му обича друг някой господар повече, сърцето

му веднага се свива и той го намразява. Ако църквата, към която се числиш, разбере, че ти предпочиташ друга някоя църква, веднага ще ти даде пътя. Този е начинът, по който днешните хора живеят. Това е кривият път.

Бог еднакво обича всички хора на Земята. Не ме разбирайте криво. Бог познава стремежите на всяка една душа и познава до какви постижения е стигнала. Колкото по-големи са стремежите на една душа, толкова по-големи възможности има тази душа. Бог слуша молитвите и на светията, и на грешника. Обаче от хилядата молитви на грешника Бог ще изпълни само една. А от 1000 молитви на светията Бог няма да изпълни само 10. Не мислете, че Бог ще изпълни всички молитви на светията. Той няма да изпълни само 10. Обаче светията никога няма да пита защо Господ не е отговорил на всичките му молитви.

Казвам: Всеки от вас може да бъде здрав, всеки от вас може да води един сносен живот, всеки от вас може да обича и да го обичат и да бъде напълно свободен. Защо хората подигат въпроса за ревността? Отде е дошла ревността в света? Сама по себе си ревността не е нещо лошо. Тя е творчески принцип и спада към Първия Принцип. Ако не знаете как да се справяте с нея, ще се яви омраза, завист, злоба и т.н. Който не знае как да се справи с ревността, тя ще събуди в него ред отрицателни състояния. Ревността е голямо богатство.

Казват: "Бог е ревнив. Колко е наказвал Той хората и народите." Бог е възлюбил еврейския народ, но като не изпълнявали Неговата воля, Той ги е пращал да се скитат цели 40 години в пустинята, дето ги е възпитавал по различен начин. Как ще си обясните това нещо? Бог не обича привидните неща. Когато човек казва, че обича, той трябва да отговаря на две условия: да даде, без да очаква да вземе нещо. Когато някой дава, а другият взима, и двамата трябва да изпитват свещено чувство. Любовта, обичта, е едно свещено чувство. В това състояние човек не може да страда. Той се намира в едно

магнетическо състояние. Някой казва: “Аз го обичам.” Но един ден го намрази. Ти нямаш разбиране. Ако паднете в магнетично състояние, вие не можете да страдате.

Казва някой: “Утре Земята може да се разруши.” При сегашните условия Земята не може да се разруши. Защото Земята е магнетически свързана със Слънцето и между тях има такава гореща любов, че Слънцето всеки ден обикаля около нея. Всеки ден гледа във всяко кьоше, да не се е вмъкнал някой. И по всички направления той я задоволява. Как няма да го обича Земята? Няма желание, което Слънцето да не задоволи на Земята.

Аз говоря за Слънцето от гледище на висшата наука. От това гледище Слънцето не е само груба материя. От това гледище Земята има душа, която живее и на която материалната Земя представя тялото. И в Слънцето живее един велик дух. Външната страна на Слънцето е това, което ние виждаме. Духът пък, това е разумното начало в Слънцето. Той е, който изпраща всичко на Земята.

По това има много теории. Ако четете тези теории, един ден ще видите дали всичко това е вярно. Дали е вярно или не, аз ви казвам: Не се бъхтете. Има лесен начин за проверка. Качете се на една колесница, която минава 300 000 километра в минута, и ще имате ясна представа за Слънцето. Оттам като го гледате, ще имате ясна представа за Слънцето, каква е неговата външна и вътрешна страна. Там ще видите какво има и какво няма. Като се върнете на Земята, вие пак можете да слушате теориите на учените и от онова, което вие сте видели, ще намерите грамадна разлика. Ония възгледи за Бога, които аз имам, това, което аз съм добил, реалното, аз държа на него. Могат на парчета да ме насекат, но аз няма да ги изменя.

Често аз слушам какво хората мислят за Господа и се усмихвам. Казвате: “Защо се усмихваш?” Господ е накичен с толкова човешки работи, с толкова джунджурии, че за да Го видя, трябва да отделя настрана всички тия джунджурии. Той е като някоя дама, която си е турила 10 була. За да видиш лицето є, ти трябва да махнеш първото,

второто, третото и т.н. була. Като слезе от планината Моисей, израилският народ не можа да го гледа и той се принуди да си тури було на лицето и дълго време трябваше да ходи с това було. Съзнанието на тогавашните евреи не беше готово да го разберат.

Сега вие казвате така: “Както говориш, ти рушиш нашите възгледи.” Ако моят камък изтърква вашето позлатяване, не нося никаква отговорност. Казвам: Това е позлатено. Нямам нищо против, но трябва да се знае, че не е злато. Което намеря, че е злато, казвам: това е златно. Всеки от вас трябва да си зададе въпроса златен ли е или е позлатен.

Някои от вас очакват Христос да дойде от небето. Какво ще Му кажете, като дойде Христос на Земята? Най-първо някоя сестра ще каже: “Господи, освободи ме от мъжа ми, не мога да живея с него. Освободи ме от тия деца. Те ми дотегнаха вече.” Слугата казва: “Господи, освободи ме от този господар.” Господарят ще каже: “Господи, освободи ме от този слуга.” Не, като дойде Христос, вие трябва да сте разрешили вече тези въпроси. Преди още да е дошъл, ти трябва да се примириш с жена си. Господари и слуги трябва да се примирят. Всички трябва да се примирят. Когато дойде Той, както Го описват, тогава ще има такъв дим, такъв огън, че всичко това ще се стопи. Казва апостол Петър: всичко ще се разтопи, цялата култура, и къщи, и железници. Всичко ще стане каша. И господари ще изчезнат, и слуги, и мъже, и жени. Все ще остане нещо, но какво ще остане, не зная. Писанието казва: Като не остане нищо, ние ще бъдем грабнати на въздуха да видим и да посрещнем Господа, а ония ще оставим на земята. Къде ще отидете, кажете ми?

Сега аз разглеждам нещата в техния широк смисъл, не давам една конкретна идея. Това е просто схващане. То е един образ. Това, за което ви говоря, представя един по-фин свят. Телата са облечени в една дреха по-фина, по-хубава. Значи не само вечер човек ще се разхожда във време на сън добре облечен, със златен колан и скъпа огърлица. С физическото си тяло ли си се разхождал? Не, друго нещо

има в [съня]. В съня нещата са съвсем други от тези на физическия свят. Някой сънувал нещо. Казвам: С кое тяло си бил? Де беше? Като се събуди, няма никаква мантия, никакъв венец на главата си - всичко е изчезнало. Не че е изчезнало, но е някъде другаде. Ти си бил в един свят със своето духовно тяло. Значи човек не живее само на Земята. Като някой матрос е той, който влиза в морето с водолаз. Той има специална дреха за водолаза.

Та казвам: Като тълкувате думите на Писанието, че човек се облича с духовно тяло, това значи, че той ще хвръкне като пеперуда, ще остави тялото си и ще прослави Господа. И тогава ще говорим Неговия език, ще говорим Неговата истина. И като дойдоха ангелите, казаха: "Слава во вишних Богу." Търсете слава не от хората, но от Бога. Славата, това е външната страна на Божествената любов. Значи външният свят, със своята хубава, привлекателна страна, с всички свои форми, това е славата Божия. Срещате един красив човек - радвайте се. Срещате [един] учен - радвайте се. Аз говоря за положителната страна. Говоря за един добър, за един справедлив, милосърден човек - това са качества, за които трябва да се радвате.

Сега учените хора казват, че магнетизмът е разпръснат. Казват, че прави дифузия. Той дифузирал в цялата природа, разпръснал се навсякъде. Едно растение не може да го използува така, както хората го използуват. И в човека тази дифузирана енергия се събира, кондензира в едно и се изразява навън. Тя се изразява в тъй наречения възвишен човешки магнетизъм. Такъв човек има достойнство, една самоувереност в човека. Който има тази магнетическа сила в себе си, той никога не се колебае в своите постъпки, никога не съжалява за нищо. Всяко нещо в него е отмерено, той не прави никакви погрешки. Той е богат човек.

Та, сега и големите нещастия на американците се дължат на това, че те бързат много. Тези нещастия, които сега стават, се дължат на изсичане на хилядогодишни гори. Те сега носят последствията на своите необмислени действия. Днес американците няма отде да

черпят този магнетизъм. Днес всички проповедници в Америка говорят за магнетизма. В Америка сега започват да залесяват. Те искаха да имат много ниви, да изкарват жито, да търгуват, но сега видяха, че и гори трябват.

Ние трябва да бъдем много внимателни спрямо растенията. Не можете да бъдете здрави, ако нямате правилни отношения към растенията и към дърветата. Аз съжалявам, че българите нямат правилни отношения към растителното царство. Наблюдавал съм някои българи как с брадва тук кълцат, там кълцат някое дърво, за да изсъхне и после лесно да го отсекат. Казвам: Добре е най-първо да се заемем със запазване на горите. После трябва да се учат да ги посаждат. Във всеки двор трябва да има плодни дървета, към които хората трябва да имат особено разположение, ако искат да бъдат здрави. Казвам: Като дойде новото, реалното в света, те трябва да се научат как да живеят. Ако не се научим да имаме добра обхода с растенията, хората сами между себе си ще се изпоядат. Благодарение на растенията, благодарение на житото, което е дошло да спаси света, животът е в добри условия. Ако нямаше жито в света, големи страдания щеше да има за човечеството. Ако нямаше плодни растения, ако нямаше гориво в света, хората щяха да бъдат подложени на големи страдания. Растителното царство е благо, което създаде Бог за човека.

Казвам: Човек трябва да бъде внимателен. Растителното царство е в човешкия организъм. Горите са също в човешкия организъм. Ако ти пренебрегваш растителното царство отвън, ти го разрушаваш в себе си. Щом го разрушиш и в себе си, всички болести идват около тебе. Ако ти се отнасяш така с растителното царство, същото ще стане и с тебе. Каквото съществува в голямата природа, това съществува и в малката природа - микрокосмоса. Като осакатиш всички растения в себе си, ти започваш да боледуваш.

И когато Христос дойде на Земята, Той даде много добър пример. Той каза: “Аз съм лозата, вие - пръчките, а Отец Ми е

земеделецът.” За Христа се казва, че Той е агнецът, агнето. А Христос даде друг образ за Себе си. Той казва: “Аз съм лозата, а вие - пръчките.” По този начин Той показа какво трябва да бъде нашето отношение към растителното царство. Христос приема да бъде лоза, хората - пръчки, а Отец - земеделецът, Който обрязва тия пръчки. Казвате, че едно растение е бук, друго - дъб, а трето - габър. Не, вие можете да научите много работи от растенията, защото в тях има скрит Божествен запас. Растителното царство е запас на Божествения живот, който трябва да мине през човешкия организъм. Ако ние злоупотребим с този запас, неизбежно ще страдаме. И казвам, че за бъдещото възпитание всички деца трябва да се възпитават в този дух, да не злоупотребяват с растенията. Ако българите могат да възпитат децата си да се отнасят добре с растенията, 75 на сто от техните работи ще се наредят добре.

Българите имат една лоша черта: когато някой се разгневи на приятеля си, за да му отмъсти, той отива в градината му и отрязва някое плодно дръвче или го накълцва, за да изсъхне. В това отношение те мязат на слугата на един български свещеник, който се хвалил, че може да реже лозите. Отишъл той да обреже лозите. Като се върнал, свещеникът го запитал: “Добре ли ги обряза?” - “Дядо попе, добре свърших работата.” - “Плачат ли лозите?” - “Плачат, плачат. Ако ги видиш, и ти ще плачеш заедно с тях.”

Ако хората не могат да се обхождат правилно с растенията, които седят на по-низко стъпало на развитие от тях, как ще могат да се обхождат помежду си? Хората, които седят на по-висока степен на развитие от растенията, са и по-взискателни от тях. Ето защо на всички ви препоръчвам да имате по едно растение, по едно цвете, което от време на време да наглеждате. Много нещо има да учите от растенията. Има неща, които са непознати за хората още. Сега ще си послужа с думите на апостол Павел, който казва: “Сега виждам мрачкаво, но един ден ще виждам ясно.” Днес растенията не ги разбирате, но един ден те ще ви говорят. Тогава няма да ги сечете,

няма да ги чупите, но като искате да си откъснете един плод, клонът на дървото сам ще се наведе, ще си откъснете колкото плодове искате и после пак ще се дигне. Един ден това ще стане, но вие трябва да имате непоколебима вяра. Това не се отнася до обикновените хора, но до гениалните.

Един мой познат ми разправяше следната опитност. Пътувал той през един горещ летен ден и се почувствувал много жаден. По едно време видял една круша. Доближил се до нея, но нямало нито една круша. Казал си: "Много късно съм дошъл. Всичките круши са обрани вече." По едно време се явил един малък ветрец и разлюлял клонете на крушата. В този момент на Земята паднали десетина круши. С това крушата искала да му каже, че отдавна го очаква и съзнателно е скрила тези десетина круши горе някъде в клонете си, никой да ги не види, да не ги откъсне. С това тя искала да прояви любовта си към него.

Ще кажете, че това е някаква случайност. Не, в природата няма никакви случайности. В разбрания, в разумния живот няма случайности. Случайности има само в неразбрания, в неразумния живот. Като погледнете към небето, Слънцето, Луната, звездите - в тях е Бог. Като погледнете към камъните, към растенията, към животните, към хората, към цветята, към водите, въздуха, светлината - и в тях е Бог. Той изпълва цялата природа. Навсякъде е Бог. Ако имате силно развито ухо, вие ще чуете, че Бог навсякъде и чрез всичко говори. Хиляди начини има, чрез които Той може да се прояви и проговори. Вие трябва да знаете Неговите езици, трябва да се вслушвате в тях и да ги разбирате.

"В начало Бог създаде небето и земята. Земята беше неустроена и пуста." И създаде в начало Бог вашата глава и вашето тяло. И днес още Той преустройва вашата глава, вашето тяло. Един ден вие ще бъдете много по-умни, много по-учени, много по-здрави, много по-богати и ще разбирате нещата много по-добре, отколкото сега разбирате.

“Благословен Господ Бог наш”

Тайна молитва

14-а неделна беседа, държана от Учителя на 7.III.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ДА НАПРАВИМ ЧОВЕКА ПО ОБРАЗУ И ПОДОБИЮ НАШЕМУ

"Отче наш"
"Бог е Любов"

Ще прочета само няколко стиха от 1-ва глава на Битието.

"Духът Божи"

Ще говоря върху стиха: "Да направим човека по образу Нашему и подобию Нашему." Най-важният предмет на Земята за проучаване, това е човекът. Всички други науки, които ни занимават, се изучават в човешкото битие. Следователно, ако човек не беше се явил на Земята, нещата щяха да бъдат недовършени. Тогава и животните, макар че са имали култура, но тяхната култура не е била такава, каквато хората имат. И това съзнание, което човек има, животните никога не са го имали. Този ум, това сърце и чувства, каквито се явяват у човека, животните никога не са ги имали. Има у животните нещо, което наподобява човешкото съзнание, но то коренно се отличава от него. Има нещо, което животните не са изучавали и не познават - те не са изучавали разумния ред на нещата.

Има религиозни, както и учени хора, които не са изучавали природата или повърхностно са я изучавали. Вследствие на което те често се намират в противоречия. Често те отричат това, което науката твърди. Това са частични възгледи в света. А ние изучаваме нещата както са в действителност. Нас ни интересува самата реалност на нещата, а не тяхното проявление. Нас ни интересува самият човек, а не това дали той е скръбен или радостен. Мене ме интересува как е устроен човек, а не какви са неговите състояния. Състоянията на човека са безпредметни за мене. Като срещна един човек, аз не се интересувам от това как той се обхожда с мене, нито какви думи ще

ми каже, но мене ме интересува неговата глава, неговото лице. Мене не ме интересува какво е написал или нарисувал този човек. Мене ме интересува неговата ръка. Зад главата седи човешкият ум. Зад ръцете му седи човешката воля. Зад лицето му седи човешката чувствителност. Това са важните неща, които изпъкват на пръв план.

Интересно е да се изучава човекът. Няма по-интересен предмет за изучаване от човека. Човешката глава, човешкото лице и човешките ръце трябва да се изучават не така повърхностно, но по онзи правилен път, по който нещата са създадени. Човек е като книга. На неговото лице, на неговата глава и на неговите ръце е написано всичко, което той е минал, което сега минава и което в бъдеще има да мине. Един френолог, като погледне главата на човека, той може да чете по нея като по книга. Като погледнал главата на един богат човек, френологът не искал да го обиди, ако му каже истината, затова казал: “Писмото на главата ти е написано много ситно, че не мога да чета по него. Друг път ще дойдеш при мене.” Понякога писмото на главата на човека е ситно написано, че не може да се чете. Когато се говори за знанието, мнозина казват: “Нас знание не ни трябва.” Когато казвате, че не ви трябва знание, това показва, че за вас знанието е много ситно написано, вследствие на което не можете да четете. Това говори за вашето невежество. Щом искате да придобиете знание, това показва, че за вас знанието е достъпно, едро написано е, вследствие на което можете да четете по него.

Ние искаме да изучаваме човека такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто не е. Разни теории има за създаването на човека, които могат да се приведат, но тях ги оставям сега настрана. В която библиотека и да отидете, все ще намерите писани теории за създаването на човека. Ако ви интересуват, можете да ги четете. В коя от тия теории ще вярвате, това не е важно. Съвременното знание в едно отношение служи като гимнастика, като упражнение за ума. Каквото представят гимнастиките за физическото развитие на човека, такова нещо представят и научните упражнения за ума. Има хора, които правят

упражнения на паралелки*, на разни люлки. Съвременните хора си служат с тези паралелки, с разни халки и люлки, но не знаят, че в някои отношения те не са много здравословни. Понякога тези упражнения стават като традиция, като религия и казват, че човек трябва да се упражнява. Трябва да се упражнява човек, но да знае как да се упражнява. Човек трябва да се учи, но да знае как да се учи. Като влезете в една гимназия или в една колегия, вие веднага можете да познаете кой ученик, кой студент ще стане учен човек. Онзи ученик, или онова дете, от което може да стане учен човек, има особена стойка, и в хода си има нещо особено. Но и онова дете, от което нищо няма да излезе, също така си има особена стойка и ход. Който не разбира законите, той казва, че така е писано на човека.

Ще ви приведа един анекдот из живота. Един умен дядо оставил в наследство една хубава книга на своя правнук, с поръчка да я чете. Книгата била голяма, имала много листа. Кой как дохождал на гости при неговия правнук, последният откъсвал по един лист на госта си, подписвал му се. Така късал той лист след лист, като оставил за себе си само един лист от цялата книга. По този начин той спечелил много приятели, но знанието, което било написано в тази книга, изгубил. Сега ние сме от тези учени, които постоянно късат листата на книгата на природата и ги раздаваме на своите близки. Така ние можем да спечелим много приятели, но знанието ще изгубим. А знанието ни е потребно. Приятелството се поддържа само чрез знание. Ако ти нямаш никакво знание, не можеш да поддържаш приятелството си. Приятелството не е само една привързаност, но то е едно чувство, което служи като основа в живота на човека.

Интересно е за човека да се запознае със своето битие. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие. Оттук ние трябва да знаем онези велики закони, които строят, които създават нещата. Създаването е началото на нещата, направянето е средата на нещата, а устрояването е краят на нещата. Ние сме вече в епохата на

направата. Едва сега сме започнали онзи процес на устрояването, когато идва и разбирането на нещата.

Когато се създават религиите, когато се говори за вярата на хората, и това не е нищо друго, освен създаване, поставяне основа на нещата. След като се построи една къща, за да се уреди добре или да влезе някой да живее в нея, това значи създаване на човешкия характер. Все трябва да влезе в тялото на човека, т.е. в неговата къща, някой, за да създаде неговия характер. Човек не е механическо същество, но той е живо същество, направено от безброй живи души.

Като казвам безброй души, това не значи, че нямат чет. Те могат да се изчислят, но са многобройни. Един математик е направил едно изчисление, според което в човешкия мозък се намират 3 билиона и 600 милиона малки души. Така може да се изчисли колко милиона души се намират в дробовете и в стомаха на човека.

Изчислено е, че човешкото тяло има 7 милиона прозорчета, през които минава светлината, и през които той диша. Колко слуги трябва да има на разположение човек, за да може всяка сутрин да отваря и затваря тези прозорчета? Като се върнете у дома си, направете сметка колко слуги ще ви трябват за отварянето на тия 7 милиона прозорчета, ако един слуга дневно може да отваря и затваря 1000 такива прозорчета. Значи природата е предвидила това и е наредила специални служебни клетки, които да се занимават само с отварянето и затварянето на тия прозорчета. Този учен математик не е изчислил колко такива души съставят очите, ушите, устата, както и всички останали сетива на човека.

Това съставя един интересен предмет за проучаване. Ако чувствителността, например, на човешките пръсти не е добре развита, това показва, че в човека липсва нещо. Ако вкусът на човека не е достатъчно развит, за да различава добре вкусовете, това показва, че му липсва нещо. Следователно, ако обонянието на човека не е развито, да възприема различните миризми, или ако зрението му не е развито, да може да вижда ясно нещата, или ако слухът му не е

достатъчно развит, за да възприема и различава и най-тънките трептения, това показва, че на този човек липсва нещо съществено. Засега ние виждаме едва на няколко километра, а се казва, че има хора, които виждат без тръбичка стотици и хиляди километра.

Сега аз не искам да вярвате в това, не искам да засягам вярата ви, но казвам, че това е аксиома, която трябва да се докаже. В геометрията е казано, че сборът на вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави. Но и това трябва да се докаже. Съвременната наука засяга съвсем друг род научни въпроси, като, за пример, на какво се дължи падането на телата, какво нещо е земното притегляне и т.н. Учените хора казват, че теглото на тялото зависи от неговия обем и от плътността на материята, от която е съставено. Следователно телата, които са в Слънцето, тежат повече от тия на Земята. Понеже Луната е по-малка от Земята, там пък телата тежат по-малко от тия на Земята. Според това, предполага се, че ако един човек отиде на Луната, той ще тежи там само 250 грама. Сметнете колко ще тежи човек, ако се пренесе на Юпитер, който е хиляда и двеста и петдесет пъти по-голям от Земята. Тъй щото, тежестта зависи от теглото, от обема на тялото. Колкото повърхността на тялото е по-голяма, толкова и налягането е по-голямо. Най-голямо е налягането в центъра.

В това отношение ние, живите същества, съставяме центъра на Битието. Колкото сме по-далеч от центъра, толкова и налягането е по-малко. Когато хората се запитват защо идат противоречията в света, казвам: Противоречията се дължат на налягането върху нас. За да се създаде една благородна човешка мисъл и едно благородно човешко чувство, се изисква голямо налягане. Не е достатъчно за това налягане от 1000 атмосфери, но е необходимо най-малко 250 милиона атмосферни налягания. Не се образуват лесно човешките мисли и чувства. Не мислете, че това нещо е доказано от някой съвременен учен. То е твърдение само. В бъдеще може да има още повече извънредни твърдения.

При това, колкото налягането е по-голямо, толкова и разумността е по-голяма. Камъните нямат никакви страдания, понеже налягането върху тях са много малко. Върху човека обаче налягането е много голямо, вследствие на което и страданията му са големи.

Ако прострете капилярните съдове на човека, които взимат участие в неговото кръвообращение, на една площ, те ще заемат едно пространство най-малко от 100 километра. Знаете ли какво голямо пространство е това? Няколко пъти може да се обвие цялата Земя. Това е една идея, която, ако се схване правилно, ще се види каква голяма разумност е работила за създаване на капилярните съдове, от които зависи здравословното състояние на човека. Когато капилярните съдове се разширяват правилно, човек е радостен и весел. Когато се стесняват, тогава човек става песимист и започва да боледува. Налягането върху капилярите се предизвиква от много причини, които играят важна роля върху човешкия организъм.

Може би вие не се интересувате от това как готвачът готви, но в някои отношения религиозните хора мязат на клиенти, които се хранят в гостилниците. Те очакват на готвача, той да си даде мнението хубаво ли е сготвено или не. Това е цяла наука. Вие не сте ходили по гостилниците, да видите как готвят готвачите. Често вие се отбивате ту в една, ту в друга гостилница или сладкарница да си хапнете нещо сладко, но не знаете, че в пастите много пъти се поставят развалени яйца. Когато гостилничарят или сладкарят купи развалени яйца, по незнание, разбира се, като се окаже, че яйцето е развалено, те не го хвърлят, но го турят между другите и по този начин се отразява вредно върху организма. Че ще пострадате, това е друг въпрос. Гостилничарят може да ви сготви каквото искате, но вие още не сте сигурни дали тази храна, която сте пожелали, е здравословна.

И ученият човек е като гостилничаря. Вие казвате, че ученият човек може да напише каквато книга пожелае. Всъщност не е така. Вие можете да напишете една книга, която не допринася нищо добро

за човека. Или някой може да създаде една религия, която да не допринесе нищо на човечеството.

Казано е, че всичко е за добро, но не всичко, което се прокарва, е добро. За пример, вземете, в някои училища или в някои домове при възпитанието на децата се препоръчва приложението на тояжката, като се казва, че тоягата е излязла от рая. Сега обаче се избягва пръчицата и за да успява и върви напред, на детето се обещават подаръци, възнаграждения, та по този начин да се поощрява да работи. За да стане по-добро, на детето се обещават ябълки, разни играчки, обуща нови, дрешки и т.н.

Какво се забелязва в домовете? Докато е малко, момиченцето или момченцето никого не слуша - нито майка си, нито баща си, своенравно е, упорито е, не иска да слуша. Като стане на 14-15 години, и момиченцето, и момченцето започват да се обличат добре, стават спретнати, внимателни към всички, започват да мислят, интересуват се вече от нещо. Майката казва: "Не зная какво става с нашата Петранка, интересува се от нещо, занимава се повече." Като се вслушва в разговора на майка си и на баща си, тя намира, че те говорят много обикновени работи. Защо? Защото нейният нов учител, младият момък, я занимава със съвсем други работи. Той ѝ казва: "Ти си ангел, слязъл от небето, не съм срещал подобен на тебе. Я погледни колко хубав нос имаш. Ако някой художник го нарисува, цял свят ще ти обърне внимание. Ами я погледни какви дълбоки очи имаш. Цялата вселена би могла да се огледа в тях. Неизмерима е дълбочината на твоите очи." И тя се чуди на своя нос, чуди се на дълбочината на своите очи, за които неща никой досега не ѝ е говорил така. - "Ами каква душа имаш? Цялата вселена ще се побере в нея." Като се върне дома си, тя си казва: "Добре, че поизлязох малко навън, да чуя нещо особено, дотегнаха ми обикновените приказки на баща ми и на майка ми."

Като разберат къде ходи дъщеря им, майката и бащата ще се съберат, ще търсят начин как да предотвратят това ново положение.

Те намират, че дъщеря им е тръгнала по крив път, намерила едно криво учение, от което трябва да я отдалечат. Майката казва: “Какво е това учение? Ще ми говори, че носът є бил толкова красив, че ако се нарисува, щял да създаде цяло преобразование. А очите є били толкова дълбоки, че звездите се оглеждали в тях. Душата є била толкова голяма, че цялата вселена могла да побере в себе си. Толкова се надигнала тази наша дъщеря, че не можеш да се приближиш при нея.” Какво трябва да правите с тази дъщеря? Ако аз бях майка на Петранка, ето какво щях да є кажа: “Я ми кажи, Петранке, какво може да стане от моя нос, за каква работа го бива? Виж после могат ли звездите да се оглеждат в очите ми. След това виж моята душа дълбока ли е, може ли в нея да се побере цялата вселена, както в твоята? В наше време нямаше такива работи. Ние с баща ти не можем да се разберем по тези въпроси. Той е станал много тесногръд. Той намира, че моята душа е много малка. Ти какво ще кажеш на това?”

Сега, това, което говоря, не е на научен език. Научният език е разбран език. Според него, каквото кажеш, може да се приложи. Това, което днес знаеш, ти трябва да го приложиш, да имаш резултат. Като насадя едно дърво и видя неговите плодове, аз имам вече основа за една наука. Този нов, млад професор, който е говорил на Петранка за нейния нос, за нейните очи, за душата є, той не е казал още нито половината от истината. Човешкият нос наистина е много красив. Затова виждаме, че след като е създал човека, Бог дълго време е мислил отде да вдъхне дихание на човека и най-после е решил да вдъхне дихание през носа му. Ако сам по себе си носът не беше толкова красив, Бог не би вдъхнал дихание през него. Ако така разглеждате нещата, ще видите, че новият професор е говорил на Петранка истината. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, не е никакво заблуждение.

Когато се обезсърчите и кажете, че от вас нищо не може да излезе, хванете носа си и състоянието ви ще се смени. Хванете носа

си първо при основата долу, после на средата и най-после горе и го запитайте какво ще ви каже той.

Някой ще възрази: “Толкова глупав ли трябва да бъда, че да се хващам за носа си?” Че кой е умен човек? Умен човек ли е този, който извади револвера си и го насочи срещу себе си и се убие? Умен човек ли е този, който взима едно дърво и с него набива жена си? Умен баща ли е онзи, който набива сина и дъщеря си за нищо и никакво? Ще кажете, че тоягата е излязла от рая. Това е една лъжа. Защо? - Защото в рая никога не се е позволявало да се секат дървета за бой. Може изсъхналите дървета вън от рая да са ги секли, но в рая не се позволява да се секат никакви дървета. Това, дето се казва, че тоягата оправя всички работи, това се отнася до единицата. Единицата е създала всички други неща, тя е създала всички числа. Какво означава думата “тояга”? Тя не е българска дума. Тя означава онова силното, мощното, творческия принцип. Евреите, вместо българската тояга, вместо единицата, имат буквата “иота”. Тя мяза на една малка запетая.

И това, което сега говоря, не са научни работи. Това не съставя предмет за наблюдение. Човешкият мозък е подложен на наблюдение. Който знае как да го наблюдава, той може да научи много работи. При изучаване на човешкия череп, аз съм правил много повече наблюдения върху черепи на умрели хора, отколкото на живи. На умрелите се забелязват центровете по-лесно, отколкото у живите. Като внеса една запалена свещ в черепа на човека, лесно мога да забележа как е живял. Ако този човек е мислил и разсъждавал добре, костта на това място е тънка. Ако е бил музикален, на мястото, дето е музикалното чувство, е доста тънка костта. Ако е бил религиозен, горната част на главата, дето е религиозното чувство, костта е доста тънка. Ако пък даден човек не си е давал труд да проучи нещата, на това място костта е доста дебела. Който не се е занимавал усърдно с известни области от науката или от изкуствата, тия места на черепа са доста дебели. Всички дебели места на черепа показват, че

способностите, които се крият под тия места, не са били разработвани. Същото се отнася и до човешкото лице.

Когато някой иска да бъде красив, той трябва да знае, че красотата зависи от човешката мисъл. Трябва да участвуват ред способности и чувства, за да стане човек красив. Човек, който има красиво лице и отличен гениален ум, веждите му имат особен строеж. Носът на гениалните хора не е такъв, какъвто е носът на обикновените хора. Гениалният човек няма никакво пристрастие към нещата.

Природата е строго разпределила нещата. Тя е определила какви трябва да бъдат чертите на лицето на обикновения човек, на животинския човек, на талантливия, на гениалния и на светията. Под думата "животински" човек аз не разбирам нещо лошо, но човек, който се намира в съвсем низко положение на развитие. В човек, който се намира в животинско състояние още, двете челюсти са издадени напред, като у животните. Той почти няма брада. Вместо брада има едно малко чуканче. Които изучават френологията и физиогномията на човека, измерват Камперовия ъгъл и виждат, че засега у хората от петата раса той достига до 85 градуса, не е дошъл още до 90 градуса, а трябва да стигне до правия ъгъл. Когато някой художник иска да предаде нещо хубаво на своите типове, те турят този ъгъл равен на 90 градуса.

Когато създаде човека, Бог тури в него две мощни, две силни неща.Той тури в човека един спящ дух и една спяща душа; второто нещо: един буден ум и едно будно сърце. Първите две неща, които постави в спящо състояние, аз казвам за тях, че се намират не в спящо състояние, но в почивателно. Те са в положение на хора, които почиват и очакват да дойде техният ред. Умът и сърцето трябва да бъдат будни за онзи момент, когато духът и душата се пробудят.

Та, онова, което трябва да дойде у човека и да работи, това е неговата душа. Та, новата култура, новото, което хората желаят, това е човешкият дух - мощното, силното, крепкото. Само човешката душа

и човешкият дух могат да донесат силното, крепкото, мощното в човека. Сега хората със своя ум и със своето сърце приготвят пътя за новото.

Когато ви се говори за новата култура, вие питате: “Какво ще ни донесе новата култура?” Бъдещето поколение, което идва, то ще ви покаже. Вие ще участвате в работата на новото поколение. Вие ще бъдете като неразделна част от него. Мислите ли, че капката вода се губи в океана? Не, тя и в него продължава да съществува. Чудни са хората, които мислят, че като умрат, всичко с тях се свършва и се изгубват. - “Какво ще стане с нас, като умрем?” - Каквото сте били и по-рано. Капката вода и извън океана, и в океана е все едно и също нещо. Разликата седи само в това, че докато си бил в океана, ти си бил чист. Вън от океана, ти си изгубил своята чистота, опетнил си се. Та, вие трябва да вярвате, че можете да се очистите. Ето защо човек трябва да се върне в другия свят, да се очисти. Затова иде смъртта. Смъртта е процес на очистване. Няма да се спирам повече върху смъртта, защото тя навява нещо страшно. Да, в едно отношение смъртта е нещо страшно, но в друго тя е благословение. Ако волът не умре, той човек не може да стане. Ако човек не умре, той ангел не може да стане. Под думата “ангел” не разбирайте същество с крила. Под думата “ангел” ние разбираме разумно същество, което мисли и което знае как да слугува на своите ближни, да бъде полезно на всички същества.

Сега, задайте си въпроса какво е вашето предназначение? Ако живеете на Земята 50-60-120 години, ще заминете някъде. Къде ще отидете? Ще кажете, че ще отидете на онзи свят. Какво представя онзи свят? - “Като отидем там, ще го научим.” - Вярно е, че като отидете там, ще го научите, но знаете ли колко време ще ви отнеме, докато го научите? После, вие нямате ясна представа за онзи свят. Вие мислите, че онзи свят е нещо отделно от този свят. Този свят, в който живеете, представя една малка част от онзи свят.

Земята ли създаде Слънцето или Слънцето създаде Земята? Според Библията се вижда, че първо Бог създаде небето и Земята, а на четвъртия ден създаде Слънцето. Според съвременните научни теории това е малко противоречиво, защото Земята е излязла от Слънцето. Според тях някога Земята е била в Слънцето и после е излязла от него. Същото може да се каже и за другите планети. И те са излезли от Слънцето. Кои са били причините за това нещо, няма да се спирам да ви обяснявам. Ако се интересувате за причините, вие можете да изучавате астрономия. Там ще намерите причините за излизането на планетите от Слънцето.

Нас ни интересува човекът. И за него можем да кажем, че е излязъл от едно разумно начало. Следователно не е разумно от страна на човека да отрича своето начало и да вярва в нещо вън от него. Не е въпрос във веруюто. В какво трябва да вярва и какво трябва да поддържа малката капка? Тя трябва да поддържа в себе си идеята, че е излязла от големия океан. Защо? Има ред причини, които са я извадили от големия океан. След години малката капка пак ще се върне в океана. Като една разумност, и човек е излязъл от океана на разумността. Като говоря за океана, вие ще го вземете като нещо неорганизирано. Под думата "човек" аз разбирам онзи свят, който е организиран. А под думата "първичен", "физически" свят аз разбирам един свят, който не е организиран още. Той е свят, в който съзнанието още не е пробудено. Съзнанието още не е пробудено в камъка, но някои учени поддържат, че и в камъка има един живот, но в спящо състояние. След като милиони години камъните се търкалят из природата, най-после някога ще се пробудят и ще образуват жива материя. Те трябва да минат през всички фази, през които е минал и висшият живот.

Сега да се върнем към въпроса за човека. Човек е същество, съставено от общество от 3 билиона и 600 милиона клетки, които живеят в неговата глава и представят разумното в него. Какво знаете за тези същества, които живеят у вас и с които сте в съобщение?

Всеки момент хиляди и милиони от тия същества минават и заминават през вашия ум, без да знаете защо става това. Ако питате човека защо има глава, и той не може да каже. Същото се отнася и до религиозните. Ако запитате един религиозен какво нещо е разумността, той ще каже, че нищо друго не знае, освен това, че Бог е създал разумното начало в човека. Всяко нещо, което мисли, което създава нещата, се нарича глава на тия неща. Началото всякога е глава, а краят какво е? Ако не знаем какво нещо е началото и какво - краят, ние няма да имаме ясна представа за реалността в живота.

Силите, които действуват в природата, са поляризирани, те имат два полюса. Следователно на Земята ние имаме два полюса - северно и южно полушарие, Северен и Южен полюс. Северният полюс е горе, а Южният - долу. Значи има две течения, които вървят от Северния полюс към Южния и обратно - от Южния към Северния. Вследствие на тези две течения в екватора се образуват най-благоприятните условия за живота, а двата полюса, това са силите, които идат от космоса, от цялото пространство и минават към екватора.

Не мислете, че тези два полюса са много далеч. Във всяка най-малка частица, била тя атом, съществуват тия два полюса. Така и във всяка частица на Земята има северен и южен полюс. Тези полюси са много близо един до друг. Ние знаем, че Бог първоначално създаде човека от земя, а после го направи мъжки и женски полюс. Мъжът, това е северният полюс, а жената - южният полюс. Значи силите на жената, силите на южния полюс, трябва да минат през северния полюс, а силите на мъжа, на северния полюс, трябва да минат през южния. Това място е екваторът, най-хубавото място. Сегашните хора не са пригодени да живеят на екватора. Хората, които живеят на екватора, не мислят. Те са повече хора на чувствата. Екваторът създава повече условия за развиване на сърцето, отколкото на ума, на човешките мисли. В умерените и студените пояси човек има по-добри условия за създаване на своя ум, за развиване на своята мисъл.

Каквото и да се говори, обаче, най-важното нещо в човека е неговата глава. Като изучавате човешката глава, ще видите, че от значение са и очите, и ушите, и носът. Важно е как са поставени ушите: дали са по-горе някъде или надолу, дали са повече отдясно или отпред, дали са широки или тесни. Много нещо зависи от устройството на ухото. Много нещо зависи и от слушането, как слуша човек. Добрият човек, като слуша вълните, които идат отвън, те образуват неговото ухо. Всеки човек, както слуша и възприема вълните, които идат отвън, така се образува и неговото ухо. Тази е причината, задето ухото на музиканта е другояче устроено от това на философа. На философа ухото е по-друго от това на търговеца и т.н. Какъвто е характерът на човека, такива тънкости има в ухото му. Като разглеждате ухото на някой умрял човек, вие можете да се произнесете за неговия характер, даже и да не сте го познавали от по-рано. Носът на болния е по един начин устроен, на учения - по друг начин и т.н. Изобщо, има хиляди форми носове. Казвате: "Нос е това." Не, носът е важен, защото по него се определят много неща. Хубавите неща не се разглеждат само отвън. Често носът схваща нещата по интуиция. Когато от ума на човека се излъчи една мисъл и се блъсне в носа на някого, той веднага може да познае умен ли е бил този човек или не.

Също така и по челото си човек може да различава разните мисли, които като вълни се предават в пространството. Ако някои мисли се блъскат в долната част на челото, те са от физическия свят. Ако дадени мисли се блъснат в средата на челото, те идат от литературния [духовния?] свят. Ако някои вълни се блъснат в горната част на челото или в горната част на главата, ще разберете, че те идат от Божествения свят. Това значи да има човек интуиция, да различава нещата отде идат. Който има развита интуиция, той схваща нещата моментално.

Казвам: Благословение е за човека да има един хубав нос, през който Бог да е вложил Своето дихание, Своята разумност. Тази

разумност, именно, постоянно устройва човешкия нос. Разумността не се заключава в дължината на носа, но в пропорцията, в съотношението му с човешката глава, както и с цялото негово тяло. Има една норма, на която нещата трябва да отговарят. Аз няма да се спирам върху тази норма, вие сами трябва да я изучавате.

Има една норма, която природата е определила точно нормата за гениалния, за талантливия човек, както и за светията. За всяко нещо тя е дала точна мярка. Ако се случи някакво отклонение от тази норма, това ни най-малко не показва, че нормата не е точна. Защо? - Защото има категории, степени от различните хора. Има талантливи хора от първа степен, от втора и от трета степен. Има гениални хора от първа, от втора и от трета степен. Има светии също от първа, от втора и от трета степен. Така се делят всички хора.

Един мъж е от първа степен, или първокласен, когато схваща всички трептения на природата. Второкласен е, когато схваща едва наполовината от онова, което става в природата. И най-после, той може да бъде и третостепенен, когато схваща само една стотна част от това, което става в природата. Същото се отнася и до жената. Всичко това зависи от деликатността, от чувствителността на организма. Казвате след това, че трябва да вярвате. Ако ти си един обикновен човек, а друг е гениален, вашите схващания ще бъдат ли еднакви?

Как ще познаете обикновения човек от талантливия и талантливия от гениалния? Дайте на тия трима души един килограм злато, един килограм барут и един килограм жито и вижте кой какво ще избере. Обикновеният човек веднага ще посегне към златото, талантливият - към барута, а гениалният - към житото. Онзи, който хваща парите, той е обикновен човек; който хваща барута, той е талантлив човек, а който хваща житото, той е гениален. Силата на човека седи в житото. Това не показва, че другите неща не са важни. Умният човек може да изкара и от златото, и от барута нещо важно, но смисълът на живота не е скрит нито в златото, нито в барута, а в житото. Гениалният човек се познава по това, че той винаги избира

житото. Къде ще поставим светията? Светията пък избира мястото, дето житото ще се посади. Той знае как да го култивира. Гениалният се спира върху цената на житото, а светията се спира върху неговото обработване.

Аз взимам думата "жито" в широк смисъл. Ти можеш да обработваш една мисъл в себе си като златото, можеш да обработваш една мисъл като барута, а можеш да обработваш в себе си една мисъл като житното зърно. Тези 3 мисли ще имат 3 различни качества, но всяка мисъл все ще допринесе нещо полезно. Най-хубавото нещо, което човек може да придобие, това е тази мисъл или това чувство, които е обработвал в себе си, да мязат на житното зърно, с неговите качества.

За да се постигне всичко онова, което човешката душа желае, трябва да се изменят начините за приложение на знанието. Да допуснем, че някой от вас има слаба памет и казва, че природата не му е дала силна памет, търси причините вън от себе си. Знаете ли какви са причините за отслабване на паметта? Центърът на паметта се намира в средата на човешкото чело. Хора, които имат силно развита памет, са обикновено добри историци. Историците имат изпъкнало отпред чело. Това може лесно да се провери. Ще забележите, че историците обикновено помнят добре събитията и датите. Как са развили своя център? Те са хранили с кръв добре своя център, запазвали са неговата енергия, не са я оставяли да изтича навън, като през някакъв канал. Ако не храниш мозъка си както трябва, ти не можеш да станеш учен човек.

Като не знаят причината за отслабване на паметта, мнозина казват, че главата им щяла да се пукне от много мисъл. Не, от много мисъл главата не се пука. "Ама боли ме главата." И от много мисъл глава не боли. Главата боли от много малко мисъл. "От много учене ме боли главата." И от [много] учене главата не може да боли. От малко учене те боли глава. Някой учи много, но се безпокои. В случая

учението не е причина за главоболието, но безпокойствието, тревогата е причина за това главоболие.

Ученият човек не се безпокои. Той учи, работи и изпитва приятност, не се безпокои. Като свърши своя научен въпрос, той е доволен. "Ама какво ще кажат хората?" Това не е важно за него. Той иска да знае дали това, което каже, е вярно, истинно. Не е въпрос той да се стреми да създаде някаква теория, която не е съгласна със законите на природата. Не е въпрос ученият да създава свои теории. Той трябва да се съгласява с това дали това, което казва, е вярно. Ако е вярно, то носи благословение както за самия него, така и за окръжаващите.

Някой иска да развива ума си, да усилва своята памет, но не знае как да постигне това. Той седне да учи и започне да свива устата си, да свива ръцете си на юмруци, иска всичко да запомни. Той не знае, че по този начин още повече ще забравя. Той трябва да застане свободен, да не се напъва. Щом искаш да възприемаш това, което учиш, не напъвай мускулите си, но напъвай нервите си. Мускулната енергия е като барута. Като кажеш "ху!", и тя се свършва. Ти трябва да впрегнеш разумната енергия в себе си на работа. Тя е като Слънцето, постоянно се увеличава. Нервната енергия е разумна енергия. Тя постоянно се увеличава, както се увеличава светлината на Слънцето. Тя върви от малкото към голямото, постепенно се усилва.

Следователно, за да помни човек, той трябва да обича това, което учи. Като възлюбиш един предмет, ти ще помниш всичко, което изучаваш. Които хора обичаме, ние ги помним. Които не обичаме, не ги помним. Но в тази любов трябва да има разумна мисъл. В любовта трябва да има мисъл. В любовта трябва да има взаимна обмяна на нещата. В какво седи обмяната? Между болния и здравия човек всякога може да става обмяна. Болният взима от състоянието и разположението на здравия, а здравият отнима нещо от болния. Болестта не е нищо друго, освен тор. Болният страда от излишен тор, а здравият, като взима част от този тор, той го употребява на ония

места в своя организъм, които се нуждаят от наторяване. Който разбира законите, той все ще изкара нещо добро от този тор. Така се създава връзка между болния и здравия. Онзи, когото си излекувал, ще ти бъде благодарен за това, което си направил за него, но и ти, който си го излекувал, ще бъдеш благодарен на болния, понеже си взел нещо от него.

Знайте, че благодарността е нещо реално. Благодарността е нещо материално. Когато някой художник рисува за пари, той получава едно възнаграждение за труда си, но когато рисува някого, когото обича, той не взима от него никакво възнаграждение и пак е доволен. Той е доволен, понеже е получил един любовен поглед, една любовна мисъл от този, когото обича. След това трябва ли художникът да съжалява, че е рисувал без пари? Най-после, какво е направил художникът? Той е взел едно платно и на него е нарисувал един образ, турил е няколко бои с четката си. Истинското художество се заключава не в туряне на боите върху платното, но ако художникът рисува един интелигентен човек, да знае как и къде да постави светлината върху неговия нос. Ако рисува един истинолюбив човек, да знае да постави очите му на място и светлината да пада добре върху тях. Ако рисува един човек на правдата, да знае къде да постави ушите му и светлината да пада правилно върху тях. Ако рисува човек на любовта, той трябва да постави устата му на място.

Сега, за да обясня мисълта си, ще ви предам един малък разказ за срещата на един млад момък с една красива, интелигентна, разумна мома. Той є казал, момъкът казал на момата: “Много съм доволен, че Ви срещнах. Като гледам очите Ви, намирам, че голяма магическа сила се крие в тях.” - “Да, но не са мои, назаем ми ги дадоха. Дадоха ми очите само за да ги отварям и да виждам къде ходя, да не се бутам.” - “Ами ушите ти колко са хубави!” - “И те ми са дадени като подарък, само да слушам с тях хубавото, което се говори в света, като с радио.” - “Ами колко хубав език имаш!” - “И него ми подариха, за да вкусвам с него хубавите работи в света.” - “Меки,

хубави ръце имаш.” - “И те ми са подарък, за да пипам и работя с тях.” Така се разговарят двамата. Момъкът казва: “Виждам, че всичко, което ти казах, че е хубаво, било все подарък. Кажи ми нещо, което е твое, което не ти е подарено.” Момата отговорила: “Виждам, че ти искаш нещо да ти се даде.” Момъкът помислил и казал: “Ами сърцето ти не е ли твое?” - “То е дадено вече.” - “На кого е дадено?” - “На човешкия дух, който работи в него.”

Ще кажете, че като дадем и сърцето си, ние трябва да фалираме. Не, не е така. Сърцето трябва да се обработва, а това може да направи само духът. “Кажи - казал момъкът, - кое е твое?” Момата казала: “Ще си помисля.” Наистина, каквото пипне човек в себе си, все не е негово, все му е подарено. Къде е човекът тогава? Този въпрос и до днес остава неразрешен. Всички хора обръщат внимание на това колко красиви са очите им. Очите представят обширен свят. Всички намират, че или очите, или устата, или носът, или ушите са красиви на човека, обаче те трябва да се замислят кое е онова, на което трябва да се спрат. Това, на което трябва да се спрем, е човекът. Всеки казва: “аз”. Българите пишат тази дума с три букви [азъ*]; англичаните - с една буква [I]; французите - с три букви [moi].

Казвам: Новото в света, това е човекът, когото Бог е създал. Сега това същество се развива, но често изпада в заблуждение от неща, които не са негови. Вие още не знаете как е устроена вселената. Едва сега изучавате физическия строеж на нещата. За Слънцето знаете, че е създадено от ред физически елементи. За светлината на Слънцето, за разстоянието му от Земята знаете поне приблизително, но за духовното Слънце нищо не знаете. Знаете нещо и за звездите, за разните планети, но това знание е частично, не е още пълно, истинско знание. Това знание е само външно.

Сега в Америка се е открила една машина за познаване на крадците и на лъжците в света. Като го турят пред тази машина, лъжецът веднага се познава. Той сяда на един електрически стол и така се познава. Но няма да се спирам върху устройството на тази

машина, нито кой е американецът, който я създал. Важно е, че като поставят човека пред тази машина, веднага може да се познае говори ли той истината или лъже. И в химията има такива методи за откриване на лъжите и престъпленията. Който лъже, той образува в своята кръв известен род киселини, които лесно могат да се познаят и изследват. Ако си праведен човек, тези киселини не могат да се образуват. Ако си лъжлив, тези киселини могат да се образуват. В бъдеще това ще стане наука. Днес хората още не го разбират това, но един ден ще им стане разбрана тази нова наука. Които не разбират тия въпроси и слушат за тази машина, те ще си направят криви заключения.

"И направи Бог човека по Свой образ и подобие Свое." Значи, Той направи човека да мисли като Него и да чувствува като Него, да бъде справедлив, както Бог е справедлив. Та, сега всичкото възпитание на хората седи в това да развият в себе си съзнание за справедливост. Ние имаме съзнание, но засега нашето съзнание определя само отношенията ни към физическия свят. Ние считаме справедливи само тия неща, които законът е определил. Някой е честен, справедлив само докато има закон. Щом няма закон, той счита, че може да прави каквото иска.

Кой е законът, който определя какво е право и кое не е право? Право е това, от което никой не страда. Щом има страдания, това не е право. Някой изяде една кокошка. За кокошката [не] е право това, но за човека, който я яде, е право. Казвате, че Бог е наредил така нещата. Не, това е една теория. Какво ще спечели човек, ако изяде една кокошка? Сега аз не защищавам нито вегетарианството, нито месоядството. Било е време, когато хората са се пържили много добре. Колко мисионери са пострадали от човекоядците. Преди 20 години четох в един вестник за тези човекоядци на един остров. Често при тях идвали мисионери да им проповядват, но в края на краищата всички били изядени. Най-после един смел и решителен мисионер посещава този остров и започва да им проповядва. Недоволни от

него, те започнали да цъкат със зъбите си, искали да го нападнат и изядат. Обаче при всички случаи той си оставал все тих и спокоен, не се страхувал. В края на краищата той успял да ги обърне и направи християни. Като ги виждал как се зъбили насреща му, той спокойно им казвал: "Не забравяйте, че мина вече времето на ядене на хора." Това показва, че неговите идеи били по-силни от техните. Тогава си казали: "Какво стана с нас? Наместо ние да обърнем този човек, той нас обърна." Индусите прилагат същия закон. Следователно човек не трябва да мисли, да се страхува какво ще стане с него. Някой умира от страх. Изобщо хората се страхуват да не умрат. Който е страхлив, той умира от страх. Ако не е страхлив, ако е смел човек, той няма да умре.

Ще ви приведа един такъв пример, да видите какво може да направи смелостта. Една богата американка, женена за един търговец, се разболяла сериозно. Тя обичала мъжа си и той я обичал. Повикал 12 лекари на консулт, да се произнесат за състоянието на болната. След като се посъветвали помежду си, най-после те казали на мъжа є, че трябва да се приготви да понесе тежкия удар, че жена му не може да издържи на болестта и трябва да си замине. Той се наскърбил много, но трябвало да каже на жена си какво я чака. Като чула, че ще умре, от очите є потекли няколко сълзи и тя казала на мъжа си: "Няма какво, ще се примиря с положението си, но ще те помоля за едно нещо и ще искам да ми отговориш, да ми обещаеш, че ще изпълниш това, което искам." - "Ако мога да ти изпълня обещанието, добре, но ако не мога да изпълня това, което желаеш, не мога да ти обещая нищо. Кажи какво искаш." - "Аз искам да ми обещаеш, че като умра, няма да се жениш за друга." - "Виж, това не мога да ти обещая. Ти знаеш, че аз имам слабост към жените. Мога да срещна някоя като тебе красива и добра и да се влюбя в нея." - "Щом е така, и аз няма да умра. Ще живея! Щом ти обичаш жените толкова много, твоята любов ще спаси и мене." Казва това и оздравява.

Казвате, че трябва да се мре. Не, ако човек иска да живее, ще живее; ако иска да умре, ще умре. Тази американка е била примирена

с положението се да умре, но понеже той може да се ожени след смъртта є, тя решава да живее. Тя не искала да я замести друга някоя жена. Това е било един стимул за нея.

Човек не трябва да раздвоява ума си. Психически силата на човека седи в неговата мисъл, в единството на неговата мисъл, а не в раздвояването є. Ако искаш да живееш повече, не внасяй две противоречиви мисли в ума си, защото те ще се стълкновят, ще влязат в борба помежду си.

Който иска да спечели, той не трябва да отдава своите недъзи на природата. Човек всякога трябва да съзнава онази велика истина в света и постоянно да я прилага в живота си.

Когато човек навежда главата си или когато я хваща, той трябва да знае защо прави това. Ако хваща носа си или коляното си, или главата си, или ухото си, човек трябва да повиква ума си, да вземе участие в това движение, да знае защо го прави. Никога не прави несъзнателни движения. Искаш някога да се почешеш. Виж защо трябва да се чешеш. - “Сърби ме нещо.” - Ако има някаква причина да те сърби, потърси причината. Може да е влязъл някакъв паразит в главата ти. Почеши се, извади паразита, подложи го на смъртно наказание и толкова. Не прави никакви несъзнателни движения.

Нека остане в ума ви мисълта, че вие имате несметни богатства, които не сте използували и трябва да използувате. В мозъка си имате големи богатства, които трябва да използувате, за да изпълните онова велико бъдеще, което ви предстои, но в което не вярвате.

Вие искате още в този живот да постигнете всичко това. Това не е възможно. Вие можете да постигнете всичко, но вашата нервна система не е така устроена да издържи на тия радости. Вие даже не сте изпитали тази скръб, каквато Христос е изпитал. Кой от вас е преживял такава скръб, че кръв да излиза от порите му? Кой от вас е преживял такова голямо напрежение? Казва се за Христа, че кръвта е излизала вместо пот от порите Му, но въпреки това сърцето Му е оставало здраво. Ако на някой от съвременните хора изтече кръвта

му, сърцето му непременно ще се пукне. Казвам: Не се пука човешкото сърце от страдания. То може да издържи на страданията. Те са благословение за него. Те носят условия за радости. Радостите са узрелите плодове, а скърбите са зреещите плодове. Следователно всеки плод неизбежно ще мине през скръбта, той е бил зелен и трябва да узрее.

Сега вие трябва да имате една необикновена, непреодолима вяра, а не като обикновената, която сега имате. Нека всеки подложи вярата си на опит, да види докъде е достигнала неговата вяра. За пример някой казва: "Аз вярвам, че утре времето ще бъде добро." Стани и провери. Ставаш и виждаш, че времето е облачно. Какво показва това? Това показва, че такова е било желанието ти, да бъде времето добро, а не твоята интуиция. Това е чувствувание. Ти искаш времето да бъде добро, затова предполагаш да бъде такова. Когато времето ще бъде хубаво според твоята интуиция, ти ще имаш особен род чувства. Ако почнеш да чувствуваш, че нещо ти е скръбно, тъжно, това показва, че времето ще се развали. Ако днес времето е облачно, намусено, но въпреки това ти изпитваш една вътрешна радост, това показва, че времето ще се поправи. Времето може още да не се е оправило, но клони към оправяне. Тези сили действуват вече в тебе и ти предчувствуваш неговото поправяне. Това поправяне на времето внася в тебе едно разширение. Развалянето на времето внася едно стеснение в пространството, вследствие на което чувствата ви не могат правилно да функционират.

При сегашните условия на живота хората се влияят от времето. Ние не трябва да се поддаваме на времето. Казваме: "Лоши времена са настанали, няма честни хора на Земята." Така не се говори. Преди всичко, ние не бихме могли да съществуваме, ако в света няма едно равновесие. Ако в света 75 на сто са лоши хора, а 25 на сто - добри, светът не би съществувал, щеше да изчезне. Най-малко трябва да има 75 на сто добри, а само 25 на сто лоши хора. Според една статистика, за да съществува светът, трябва да има 49 лоши хора, а 51 добри. Щом

Земята съществува, значи, 51 човека са добри, а 49 - лоши. Измени ли се отношението, да стане обратно, тогава Земята ще престане да съществува. Така трябва да разглеждате нещата. Каква е вашата вяра в силата на природата, ако приемете, че 51 на сто са лошите хора, а 49 на сто - добрите, или ако приемете, че 75 на сто са лошите, а само 25 на сто са добрите хора в света? Вашите заключения тогава няма да бъдат верни.

Вашите заключения за лошите хора в света са подобни на заключенията, които някои пътници вадят за живота. Те пътуват в южните части на Америка или на Африка, в големите пустини, и дигат толкова голям прах, че нищо не виждат на разстояние около десетина и повече километра. От това, което виждат, те мислят, че целият свят е само прах. Това е прахът, който те вдигат с краката си. Тъй щото, когато казваме, че злото е по-голямо от доброто, това е прахът, който ние сами вдигаме с краката си и го пренасяме на големи разстояния. Те не съзнават, че лошите условия са в техния ум.

"И направи Бог човека по образ и подобие Свое." И като направи Бог човека, постоянно мислеше за него. Като не вярвате в това, вие казвате: "Какво ще стане с нас?" Вие не знаете, че Божият Дух работи във всички европейски народи, във всички държави, във всички общества, във всички семейства, както и в отделния човек.

Всички хора казват: "Защо светът не се оправи?" Кой ще го оправи? Светът, който Бог е създал, е оправен. Има нещо, което не е оправено - то е човешкият свят. Човек сам е развалил условията, при които може да бъде щастлив. Следователно един ден, когато всички хора взаимно си подадат ръка, когато всички постъпват разумно, тогава ще имате условия за един добър живот, какъвто искате. Но понеже хората не се решават на това, всеки остава на своя морал - богатите си имат един морал, сиромасите - друг, учените - трети, религиозните - четвърти, всеки остава със своите разбирания и със своя морал. Следователно страданията в света се дължат именно на

този различен морал на хората. Един морал трябва да имат всички хора - да се изпълни разумната воля Божия у нас.

Какъвто малък подтик и да се яви у вас, във вид на една благородна мисъл, или едно благородно чувство, не го спъвайте, оставете го да се прояви. Съдействувайте му. Съдействувайте на вашите най-малки мисли и чувства, не ги спъвайте и не чакайте добри условия да се проявят. Някой казва: "Аз нямам условия да правя добро." За доброто всякога имате условия.

Ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. Един добър човек обичал да прави добро на хората, но в края на краищата той се натъкнал на тяхната голяма неприязнателност и извадил криво заключение, че няма добри хора в света. Това го отчаяло толкова много, че той решил да се самоубие. "Наместо да ставам причина другите да страдат, като не им помагам, по-добре аз да се самоубия. Не искам вече на никого да помагам." За тази цел той се отправил един ден към морето, дето искал да се хвърли да се удави. Като се приближил към брега на морето, той видял, че една млада мома, на около 19 години, се дави. За момент той се спрял в себе си и се запитал да є помогне ли или да я остави да се удави. - "Нека да направя и това последно добро." Хвърлил се той във водата и извадил давещото се момиче. Тъкмо извадил момичето от водата, до него се приближили двама стражари. "Скоро дай името си!" - му казали те. - "Ето, сега налетях на друга беля, това е като прави човек добро." Обаче оказало се, че това младо момиче било царската дъщеря. От този момент работите на младия човек тръгнали напред.

Казвам: Когато и вие направите последното добро, като извадите царската дъщеря от водата, и вашите работи ще се наредят, ще тръгнат напред. Ще дойде стражар при вас и ще ви иска името, да го запише. Щом името ви се запише, всичките ви работи ще се наредят.

"Благословен Господ Бог наш"

Тайна молитва

15-а неделна беседа, държана от Учителя на 14.III.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЛОТОВАТА ЖЕНА

“Помнете Лотовата жена!”

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава от Евангелието на Лука, от 20-и стих до края.

“Духът Божи”

Ще говоря върху един предмет, който не е толкова интересен за вас. Въпросът е за Лотовата жена. Може да не ви интересува въпросът за една жена, която играла някаква роля в миналото. Нещата стават интересни само когато се представят исторически, епохално. В живота на хората има един паралел в събитията, който е разумен. Нещата не стават случайно, произволно. За онези, които разбират живота, виждат, че има една възвишена мъдрост. Думата “мъдрост” разбира един разумен ред и порядък. Всеки, който се подчинява на този ред и порядък, за него нещата вървят по мед и масло.

Та казвам: Има неща съществени в живота, които трябва да се имат пред вид. Лотовата жена не беше лоша жена, тя беше много добра жена. В семейството на Лота преодоляваше женският принцип. Той нямаше синове. В Писанието се казва, че Лот имаше две дъщери. Те поддържаха убеждението на баща си и заедно с него напуснаха Содом и Гомор. Майката, обаче, Лотовата жена, беше много любопитна. Като излезе от Содом и Гомор, каза є се да върви напред, без да се обръща, но тя искаше да знае какво ще стане. Ще стане нещо, каквото е станало наскоро в Нови Лондон, в Америка. На едно място били събрани 1500 деца да учат. Наблизо имало някакви мини, които избухнали, и от тази експлозия всички деца, заедно с

учителите си, се намерили във въздуха. Всички се намерили на няколко километра разстояние от училището. Ще кажете: "Защо Господ допусна това нещо?" Други пък ще кажат: "Защо тези хора трябваше да построят училището на това място?" Ето, в Америка сега става такова голямо наводнение, реката Мисисипи и друга една река са се наводнили и пострадаха хиляди хора, но американците трябваше да предвидят това нещо. Много пъти са пострадвали от тези наводнения на реките и трябваше да вземат нужните мерки да ги избегнат. Те трябваше да направят един бент, но се изискваше за това една сума от 400 милиона долара. Те трябваше да харчат много, но енергията, която иде от природата, трябва да се канализира.

Понякога ние се питаме защо работите в света вървят така. Онзи, който не иска да работи, винаги пита защо трябва да се работи. Онзи, който не иска да учи, винаги пита защо трябва да се учи. Той казва: "Не може ли без наука?" Онзи, който не иска да върви по добрия път, пита: "Защо трябва да се живее добре? Нека живеем както дойде." Та, всеки човек върви по този път, по който той желае. А човешките желания не са, които оправят света. Значи лошото е в човешките желания, когато човешките желания станат едно ръководно правило. Щом човешките желания станат едно ръководно правило в света, тогава идат най-големите нещастия. Човешките желания трябва да бъдат едно спомагателно средство на онзи велик Божествен закон, който оперира в света.

"И както в дните Ноеви, така ще бъде и в дните на Сина Человеческаго." По какво се отличаваше Ной? В Ноевото семейство преодоляваше мъжкият принцип. Той имаше трима синове. Нищо не се говореше за дъщерите на Ноя. Един от синовете му беше не толкова благочестив. Един ден, когато Ной се беше напил, той видя голотата на баща си и разправи това и на останалите си братя. Един от благочестивите синове на Ноя взе една дреха и отиде да покрие голотата на баща си. "Както във времето на Ноя". Ной, който избяга от лошите хора, не можа да избяга от своя син. В [...] всички лоши хора

се удавиха във водите на потопа, но един от тия лоши хора, именно синът на Ноя, остана в неговия ковчег. По този начин, като се дръпна потопът и Ной излезе от ковчега, заедно с него излезе и неговият син. Също така и Лот, като бягаше от Содом и Гомор, с него заедно излязоха и двете му дъщери, които направиха една погрешка. Те избягаха от Содом и Гомор, но заедно с тях излезе и злото навън. То не изгоря заедно с лошите хора, но проникна в дъщерите на Лота и излезе вън от Содом и Гомор. Ако ви интересува тази история, вие можете да я прочетете.

Понякога хората се интересуват от дребни въпроси. Понякога питат защо еди-кой си човек е крастав. Много просто, кръвта му е нечиста. Защо има толкова болести? Защото кръвта му е нечиста. Онези хора, които имат чиста кръв, нито краста ги хваща, нито чума, нито дявол. Чистата кръв е емблем на чистите човешки мисли и чувства. Чистата кръв е извор на чистите човешки мисли и чувства.

Казват: "Какво е станало с Лотовата жена?" - Тя стана на солен стълб. Това показва, че на Лотовата жена липсваше сол. Лотовата жена представя една епоха, в която преодоляващо влияние имаше женският принцип. Първоначално, когато се създаде човекът, в тъй наречената златна епоха на човечеството, казва се, че Бог създаде човека по образ и подобие Свое. Значи, в тази златна епоха на човечеството Бог създаде първия Адам, който не е слязъл на Земята.

Сега аз не искам да вярвате в тия работи, давам ви ги като приказка. Дали ще вярвате в тях, то е ваша работа, но трябва да учите.

Вторият Адам, който слезе на Земята, на физическия свят, е направен от материалите на този свят и в него Бог вдъхна дихание на живот. Той представя мъжкият принцип. Този Адам, като седя в рая, му беше толкова приятно и той каза: "Много е приятно в рая, имам и растения, и животни около себе си, но тези растения и животни си имат другарки, имат с какво да се занимават, а аз няма с какво да се занимавам. Господ идва при мене само като Учител, предаде ми една лекция и си отиде, оставя ме сам. Всички същества, които ме

заобикалят, са по-низки от мене, не влизат в положението ми.” Така си разсъждаваше Адам. Бог видя в неговото лице недоволство. Тогава Той каза: “Не е добре за човека да бъде сам. Трябва да му създам един помощник, не както първоначално, а от елементите на света.” Понеже Адам искаше една помощница, Бог взе едно от ребрата му, един чифт от ребрата му и от тях създаде жената. Той взел две ребра от Адама, а не едно, чифт ребра взе. Значи, дотогава човек е имал 13 ребра. А числото 2 е число на борба. За да вървят работите на Адама, останали му 12 чифта ребра.

Сега, като ви говоря така, вие не трябва да защищавате положението на жените или на мъжете, но трябва да разбирате това нещо в преносен смисъл. Вие трябва правилно да разбирате предназначението на мъжа и на жената. Тъй, както разглеждаме този въпрос, той седи съвсем другояче.

Във времето на Адама ние имахме съвсем друга култура от тази, която днес имаме. Адам, който съставяше втората епоха, роди трима синове: Каин, Авел и Сит. Каин уби брата си Авела, а след това се роди третият син - Сит. Историята на Адама се преповтори и във времето на Ноя. Ной обаче не преживя същото. Тримата негови синове не се убиваха, но те подиграха баща си. И в Лотовата епоха се преповтори историята на Адама в рая. Като влезе в рая, дяволът изкуси Ева да направи едно престъпление на непослушание.

И Лотовата жена не послуша. Каза є се да не се обръща назад да гледа какво ще стане, но да си върви напред. Това е същото, което и на първите човеци в рая се каза: “Да не буташ от дървото на познаване на доброто и на злото”. Тя каза, че няма да бута, но после, като излезе от Содом и Гомор, помисли си: “Какво има в това, ако се обърна да видя какво става?” Щом се обърна назад, тя се превърна на солен стълб.

Казвам: Нещастията на хората идат все от малки работи. От една ябълка, или, както казват българите, само от един поглед. Така се нареждат всички работи, примери от всички епохи. Когато настъпи

епохата на Син Човечески, тогава всички епохи на миналото ще действуват едновременно. Тогава и Каин ще действува, ще убие брата си, и Лотовата жена ще престъпи заповедта и ще стане на солен стълб, и двете му дъщери ще направят престъпление, и синовете на Ноя ще подиграят баща си. Сега е времето на епохата на Ноя, когато синовете не почитат баща си. Казвам: Така ще бъде и в епохата на Син Човечески. И онези, които не разбират тази епоха, ще кажат, че светът ще се свърши. Няма да се свърши светът. Той едва сега започва. В света има две състояния: състояние на ден и състояние на нощ. Светът на деня е ден на работа, а светът на нощта е свят на почивка. И в растителното царство почивката е една необходимост, за да могат онези материали, онези енергии да се съберат, да се организират в растенията и на другия ден те отново да събират материали или енергии за живота необходими.

Та казвам: Сега ще се поучим от Лотовата жена. Какво представя Лотовата жена? Тя представя човешкото сърце. Какво представя Лотовата жена? Тя представя и човешкия ум. Значи, сърцето не върви така хармонично с умствените разбирания на човека. И всички противоречия в човешкия живот произтичат все от човешкото сърце. Следователно желанията, които хората имат, все ще ги накарат да погледнат назад. Няма защо да се връщаме назад. Мнозина казват: "Какъв съм бил в миналото аз?" За миналото не говорете. Не бутайте миналото. Всички онези, които искат да вървят напред, трябва да гледат към бъдещето. Бъдещето е пред вас. Бъдещето днес ще се реализира.

В какво седи бъдещето? Бъдещето на човечеството седи в разумния живот, който ще се организира. Там хората ще се разбират, ще се познават. Разумните хора ще се разбират като братя, но и законите на тези хора ще бъдат написани на техните сърца. Хората от тази епоха няма да се съдят. Съдилища няма да има, гробища няма да има, затвори няма да има, болници няма да има, убийства няма да стават. Това ще бъде епохата на Царството Божие на Земята.

“Наистина ли ще стане това нещо така?” - Сега не мога да ви кажа, но като дойдете и го опитате, тогава ще повярвате, че е така. Не питайте ще го видите ли! Ще го видите, разбира се. Тогава и вие ще бъдете и ще видите, че всичко е така, както днес ви се говори. Чудни сте, когато питате дали ще бъдете живи да го видите. Всички разумни хора ще го видят. Значи, ако излезете от един автомобил и тръгнете пеш, няма да виждате нищо. Не, разликата между движението ви с автомобил и движението ви пеш седи в това, че с автомобила ще се движите по-бързо и няма да имате възможност до различавате и наблюдавате нещата. Ако пътувате пеш, по-бавно ще се движите, но ще имате възможност да се спирате дето желаете и да разглеждате нещата по-отблизо, с по-големи подробности. Можете ли с автомобил да влезете в една къща? Не можете. Значи, за да се запознаете с хората на един дом, вие трябва да оставите автомобила си вън и така да влезете между тях. Автомобилът има отношение до външния свят.

Сега в Америка има 25 милиона автомобили. Ако автомобилите можаха да правят хората и държавите щастливи, най-първо Америка трябваше да бъде най-щастливата държава. Англичаните, французите, германците имат много по-малко автомобили от американците. Ако техните автомобили се съберат на едно място, надали ще дадат автомобилите на цяла Америка. Толкова много автомобили имат американците. В Америка се яви една класа апаши, които майсторски обираха автомобилите на богатите хора. И на тези богаташи не им оставаше нищо друго, освен да пият по една студена вода. Ако богатството на един народ може да разреши всички важни въпроси, тогава Америка трябваше да бъде най-щастлива, защото в Америка има най-много злато, но въпреки това американците не са най-щастливи. След това по богатство иде Франция. Ако след американците имаше някой щастлив народ, това трябваше да бъде Франция, но и французите не са щастливи.

Сега аз не оспорвам нещата, но ги разглеждам от историческо Божествено гледище. Всеки разумен човек има едно предназначение

в света. Това трябва да се вложи в съзнанието на разумните хора. Ако мислите, че сте дошли като странници на Земята, без никакво предназначение, вие се лъжете. Човек не е странник. В едно отношение всички хора са странници, но те трябва да съзнаят защо са дошли на Земята. Къде си дошъл? - "Не зная." - Къде е онзи свят? - "Не зная." - Къде отиваш? - "Не зная." - Чудно нещо! Дошъл на Земята, говори за велики работи, свършил университет, а не знае къде е онзи свят, не знае откъде е дошъл и къде отива. Има вярващи, които често се запитват едни други: "Ти Господ виждал ли си Го?" И след това казват, че Господ никой никога не е видял. Ако е така, тогава и човека никой никога не е видял. Вие виждали ли сте досега човешкия ум, или човешкото сърце, или човешката душа, или човешкия дух? Вие сте виждали само произведенията на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух, но не и тях самите.

Когато се казва, че никой не е виждал Бога, това подразбира Божията любов. Без любовта Бог е нещо непознато за вас. И всякога, когато се приближаваме към Бога да Го изучаваме, нас ни е страх. Бог мяза на един голям, дълбок океан. Като не знаем да плуваме, страхуваме се да не се удавим. Казвам: Рибите, които са толкова прости, не се страхуват от океана, а ние, разумните хора, се страхуваме да не се удавим.

Сега сравнението. Съвременният живот е един голям океан и в този океан на живота стават големи бури. И ние виждаме как хиляди хора, хиляди кораби потъват в този океан. Хората умират. Защо? Защото пътят, по който пътуват, не е естествен. Праведният човек в бъдеще ще вижда нещата и в този, и в онзи свят. Той ще вижда като Христа, Който излезе от гроба, но после се яви на учениците Си, благослови ги и се възнесе. - "Ама, дали това не е някаква илюзия?" Питам: Като гледате жена си пред вас, това не е ли някаква илюзия? Утре жена ви умре - къде е отишла? Докато я пипаш, тя е реално, но като умре, къде е тя? Не я ли виждаш пак? Ледът, който се стопява, не

е ли илюзия, като онази дреха, която остарява и се скъсва? Докато дрехата е нова, тя не е илюзия, но колкото повече я переш, тя изтънява, скъсва се и съвсем я изгубваш. Това не е ли илюзия? Реалността на нещата седи в това, че и като се изменят, те не се изгубват.

И тъй, онази епоха, за която ви говоря, иде вече. Вие мислите, че тези хора, за които ви говоря, сега ще дойдат. Те са вече на Земята. Те ще оправят света. Казвате: "По кой начин ще стане това?" Ще го видите. Ние не можем да изложим техния план. За пример можете ли вие да предскажете по кой начин ще стане бъдещата война? Вие знаете, че войната ще стане, въоръжават се сега хората, но отде ще започне, не знаете. Умните хора знаят отде ще започне войната, но тази война не е една фаталност. Ако хората искат, тя може да се избегне, но понеже не искат, тя ще стане.

Сега да дойдем до неща, които са близо до вас. Има известни мисли, които често ви препятствуват, вследствие на което вие не можете да разберете истината. Въпреки това искате да бъдете свободни, а свободата не може да дойде без истината. Здравият човек може да бъде свободен, но болният не може да бъде свободен. Умният човек може да стане свободен, но глупавият не може. Добрият човек може да бъде свободен, но лошият не може. Това са отношения.

Та казвам: Когато ние изгубваме вътрешната връзка на живота, ние изгубваме свободата си. Ние търсим свободата си, защото сме изгубили тази връзка. Щом я възстановим, с нея заедно ще дойде и свободата. Ние търсим здраве, ние търсим богатство, но всички тия неща зависят от човешкия дух, от човешката душа, от човешкия ум и от човешкото сърце. Ако вашият език не е много мек, не е пластичен и не знаете как да говорите, ще имате ли приятели на Земята? Сегашните хора казват, че парите създават приятели. Не, не, парите нищо не са. Златото в света, това е човешкият език. Всяка дума на място казана, това е злато.

В златото се крие друго нещо. Друго нещо подразбира златото. Златото е слънчев елемент, то е носител на много неща: на здраве, на знание, на живот. Ако вие нямате злато в кръвта си, както и във вашата мисъл, тогава тя не може да бъде устойчива. Окултното значение на златото е съвсем друго от това, което обикновено му придават.

В Писанието е казано, че ще дойде време, когато нещата ще се купуват по съвсем друг начин, а не като сегашния. Понеже вие искате да придобиете нещата без много работа, искате и Царството Божие да дойде още сега. Никой не ви препятствува. Във всеки дом Царството Божие може да дойде още сега. Ако искате, Царството Божие може да дойде още днес у вас. Никой не ви препятствува за това. Ако искате да живеете при Бога, никой не ви препятствува за това. Вземете за пример холандците, които се борят със стихиите на морето. Те го пресушават, за да се ползуват от сушата. Цели места засипват. Какво не прави човешкият дух! Като се борят с морето, те си създават суша, места за живеене.

Сега аз говоря за всички християнски народи. Кое им препятствува да влязат в Царството Божие? Мислите ли, че англичаните са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че французите са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че германците са глупави хора? Не са глупави. Мислите ли, че американците, или че руснаците са глупави хора? Не са глупави. Всички държави, които днес съществуват, не са [с] глупави хора. Ако влезете между тях, ще видите, че навсякъде съществува ред и порядък. Всяка държава си има свои закони, свои снаряжения, свой обществен строй, свои училища, свои църкви и т. н. Въпреки това на всяка държава липсва нещо.

Срещат се в една тясна улица в Лондон със своите автомобили един руски княз и един английски лорд и спират движението, не могат да се разминат. Явява се въпрос кой от двамата да отстъпи, да замине единият. Англичанинът изважда от джоба си вестник "Таймс"

и започва да го чете. Руснакът седи и чака. По едно време той изпраща шофьора си при английския лорд и му казва: “Господине, господарят моли като свършите с вестника, да го дадете на него, и той да го прочете.” Мислите ли, че тези хора са глупави? Не, те седят, търсят начин как да разрешат въпроса, че нито единият, нито другият да се върне назад. Този пример е изнесен само дотук, с което искат да кажат, че и двамата имат търпение, самостоятелни са и двамата. Четат, мислят, търсят начин за разрешение.

Ако аз бях на тяхно място, ето как бих разрешил въпроса: руският княз трябва да изпрати своя шофьор до английския лорд и да му каже: “Господине, моят господар моли Вие да се качите на неговия автомобил, а той - на Вашия, да размените автомобилите си, и тогава, ако се съгласите да се върнете назад, тогава вече ще се приеме, че не се връща назад Вашият автомобил, но моят.” Какво лошо има в това, ако разменят автомобилите си? Иначе невъзможно е нито английският лорд да се върне назад, нито руският княз. Ще излезе, че тяхното достойнство се нарушава. Обаче разменят ли автомобилите си, въпросът се урежда без накърняване достойнството на когото и да е от тях.

Често хората се карат помежду си. Скараните хора не са нищо друго, освен задръстени улици. За да се помирят, те трябва да разменят автомобилите си. Единият ще се качи на автомобила на другия и обратно. Какво им костваа да разменят автомобилите си? Този въпрос може да се разреши много лесно, когато ние гледаме само на бъдещето, без да се обръщаме назад към миналото. Миналото трябва да служи на хората като поука. Миналото е един резултат, от който трябва да извадим една поука. Настоящето е една лаборатория, а бъдещето е ровкият материал, който ние трябва да вземем и да го проучим.

Не мислете, че лесно можете да влезете в епохата на Сина Человеческаго. За да минете през тази епоха, вие трябва да минете през един голям, тежък изпит. Не е лесна работа да влезе Царството

Божие в човека. Това не е много мъчна работа, но не е и много лесна работа. Защото, ако Царството Божие само влезе в човека и веднага след това излезе, въпросите не се разрешават.

Ако само влезе Царството Божие у вас и веднага излезе, вие ще се намерите в положението, в което се намирал един окултен ученик. Един ден Учителят му го изпратил в света, като му казал: "Ще внимаваш, в отношенията си с хората ще постъпваш така, че нито един човек да не обидиш и нито един човек да не се оплаче от тебе." При това, Учителят му заповядал, като среща просяци, пари да не им дава. Щом влязъл в света, веднага след него тръгнали двама просяци. Какво да прави той? Той се намерил в чудо как да постъпи. Пари не трябва да им даде, а същевременно не трябва и да ги обиди. Не се минава много време, при ученика идва една млада мома, която го моли да даде някакъв цяр, че нейният възлюбен бил болен. И тук се намерил в чудо как да постъпи, защото Учителят му казал да не лекува болни хора. При това не трябва и никого да обижда. Същевременно Учителят му забранил да се меси в чуждите работи, особено когато баща възпитава сина си. Но иде при него един баща и го моли да му даде някакъв съвет как да постъпи със своя син, който бил много непослушен. Въпреки това, всички тези въпроси трябва да се разрешат. Какво трябва да прави с просяците? Вие ще кажете, че трябва да ги назначи на някаква служба. Добре е, но просяците крадат. Какво трябва да прави при това положение?

Ще кажете: "Какво му коства на този ученик да излекува възлюбения на младата мома, че да се оженят?" Добре, но като се оженят, мъжът ще започне да бие жена си. Какво трябва да прави тогава? Или какво му коства да даде един съвет на бащата, който възпитава своя син?

Питам: Защо бащата е пуснал в света този лош син? Всеки баща е отговорен, когато изпраща или пуща в своя дом един лош син или лоша дъщеря. Някой е допуснал и в рая един лош човек - адепта, който изкуси Ева. Ева трябваше да бъде разумна, да му каже:

“Господине, трябва да си вървиш. Къде са твоите акредитивни писма, с които си дошъл в райската градина?”

Пренесете тази мисъл и по отношение на вашите идеи. Вие пущате във вашия дом една неканена гостенка, ни в клин, ни в ръкав към вас, и след това є давате голям прием. После страдате и се мъчите отде дойде това нещо. И не само това, но тази идея започва да ви дава ново направление в живота. Отде накъде? Значи това, което досега си мислил и както си мислил, не е право, но отсега нататък ще мислиш право, откак тази идея те посети. Това не е в реда на нещата. Добро може да стане само това, което е родено добро - нищо повече. Така седи законът. Вие може да кажете, че човек трябва да се обърне към Бога. Сам по себе си човек е добър. Злото е дошло в него отпосле. Злото е една присадка. Следователно с тази присадка Бог ще се разправи.

Бог казва, че петата на жената ще смаже главата на змията, а змията ще нарани петата є. Но понеже този въпрос не е тясно свързан с вас, той не ви интересува. Сега аз мога всички да ви заинтересувам. Как? Виждам например, че някой от вас се интересува от пари. Като видя, че този човек не се интересува от беседата ми, но се интересува от пари, започвам да му разправям как може в един ден само да спечели много пари. Той веднага ще отвори очите си на четири. После виждам, че една мома иска да се ожени. Аз започвам да є разправям как може в един ден само да намери най-добрия мъж. После срещам родители, които се оплакват, че синовете и дъщерите им не ги слушали. Аз започвам да им давам съвети как могат да ги накарат да слушат. Те веднага отварят очите си на четири. Ако седна да ви разправям за някой виден автор, къде и по колко пъти неговите пиеси са били играни на сцената и какви видни актьори са ги играли, ще кажете: “Какво ни интересуват видните актьори и видните писатели?” Един млад руски студент слушал в Русия как свири един европейски знаменит цигулар. Студентът се отчаял, че никога няма да го стигне и от отчаяние се самоубил.

Един англичанин отишъл в Италия и се настанил в един хотел. По едно време той видял в една от стаите на хотела един млад човек, който седял с револвер в ръка и ту го турял до челото си, ту го слагал отново на масата. Пак взимал револвера, турял го до челото си и отново го свалял, турял го пак на масата. Англичанинът се приближил към него и го запитал: “Господине, какво правиш с този револвер?” - “Искам да се самоубия. Отежня ми да живея в дългове. Имам големи задължения.” - “Колко дългове имаш?” - “25 000 английски лири.” - “Ето, вземи този чек!” Англичанинът му подписва чека и след това му казва: “Дай на мене револвера, да ти покажа как човек се самоубива.” Туря револвера на челото си и моментално се самоубива.

Казвам: Авторът на този случай е могъл да го съчини и по друг начин. Той е трябвало да му каже: “Ето, аз ти давам 25 000 английски лири, за да платиш дълговете си. Не искаш ли да станеш мой син? Аз съм готов да те осиновя.” Вместо да се самоубива, по-добре ще бъде да осинови този млад италианец, че и двамата да живеят. Обаче този който е съчинил примера, искал да изнесе смелостта на англичанина. Англичанинът е смел във всяко отношение. Когато каже нещо, той веднага го направя. Каже и направи. Той не се колебае в своите решения. Като реши нещо, той веднага го направя, ако ще това решение да се отнася и до смъртта. Той не се страхува и от смъртта. Добра е тази черта у англичанина.

Който има силна вяра, той може да прокара своето убеждение. Който е страхлив, той всякога ще отстъпва от своите убеждения.

В цитирания стих за Лотовата жена се вижда, че в човека има желания, които трябва да се подчинят на доброто. Лотовата жена показа непослушание и понеже Бог беше предвидил това, казва, че ще отнеме на човека каменното сърце. Каменното сърце, това е Лотовата жена. Какво показва това? Това показва, че в бъдеще жената ще заема друго положение. Днес жената търси пътя.

Казвам на жените: Всяка майка, като зачене един син, трябва да му заповяда да обича жените и да им отдаде тяхното право. Майката трябва да напише този закон в сърцето на своя син. Сега идват проповедници в света и проповядват, че не трябва да се убива, не трябва да се прави зло, но да се прави само добро. Те проповядват едно, а майката проповядва друго. Тя пее на сина си в люлката войнишки песни, да стане голям войник. И това не е лошо, но друга песен трябва да пее майката на сина си.

Знаете ли каква е силата на човешката мисъл? Какво ще стане, ако всяка жена отива да се оплаква от мъжа си? Жените ни най-малко не трябва да се оплакват от мъжете си. По-добри мъже от тези, които сега имат, Господ не може да им даде. И мъжете не трябва да се оплакват от жените си. По-добри жени от тези, които сега имат, не могат да им се дадат. Ако една жена е недоволна или неразположена към мъжа си, предвид на това, че той не є доставя нужните средства за прехрана, нека не седят с нея да се одумват, но да се съберат около 20-30 жени заедно с нея и да є помогнат по някакъв начин. Как ще є помогнат? Ако тази жена е бедна, нека всички нейни другарки отделят по някаква сума и да турят на нейно име една сума от стотина или двеста хиляди лева. Щом мъжът є види, че тя има пари, веднага ще започне да я уважава и почита. Не е мъчно да кредитирате един човек. Мислите ли, че ако една жена е царска дъщеря, мъжът є може да я бие? Не може да я бие, защото веднага ще го интернират.

Сега често ние се спираме върху идеята, че сте чада Божии. Да бъдеш чадо Божие, или Син Божий, това е мощното в света. Сега ние се намираме в най-добрата епоха. В целия свят сегашната епоха е най-добра. В бъдеще ще има още по-добра епоха, но това е въпрос на време. Преди тази епоха хората са живели още по-лошо. И след всичко това, сега вие се осмелявате да кажете, че не можете да живеете добре.

Та казвам: Не може да се живее добре в света без едно ново съзнание, без нова обстановка на нещата. Нова мисъл трябва да се

всади в човешкия ум. Ако тази нова мисъл се всади в човешкия ум, тогава в света ще се даде ново направление на нещата, ново направление на човешкото възпитание.

Онези, които изучават растителното царство, знаят, че по никой начин не можете да присадите на едно дърво с костилки едно дърво, което връзва семки. Вие не можете да присадите на сливата ябълка. Костилка се присажда на костилка и семка - на семка. Ето защо, когато човек се възпитава, трябва да се започне оттам, отдето трябва. А човек трябва да знае отде да започне с възпитанието на младото поколение. Възпитанието на човека трябва да започне от човешкото сърце. И тогава човешкият ум трябва да се тури като метод.

Трябва да знаем какво да се развива в човека. Когато възпитавате човека, вие трябва да знаете как да регулирате в него страха; ако е много горделив, трябва да знаете как да урегулирате неговата гордост; ако е голям фанатик, трябва да знаете как да урегулирате този фанатизъм. Фанатикът мисли, че като неговите възгледи няма подобни в света. Който се наема с възпитанието на човека, той трябва да знае как да урегулира неговите възгледи. Ако срещнете човек, у когото вярата е слабо развита, трябва да знаете как да постъпвате с него, да се развие вярата му. Ако чувството на приятелство у някой човек не е развито, трябва да му съдействувате да го развие. Не че съвсем не е развито, но трябва още да се работи, за да го развие.

Майката трябва да създаде това нещо в своето дете. Още отначало, докато е в утробата є, тя трябва да внесе тези чувства в детето си. Ако желае и знае как, майката може да създаде гениален син. А същевременно тя може да създаде и един глупец. Ако в бременността си майката се тревожи много, тя не може да създаде от него никакъв гений. Докато е бременна, майката трябва да се занимава с най-хубавите работи: с музика, с изкуство, с наука, с духовен живот, с идейни работи. И когато синът се роди, той ще носи в себе си тези таланти и дарби, които майката е вложила в него.

Казва се в Писанието: “Роденият от Бога грях не прави.” Бог иска да ни роди. Когато ние страдаме, кое страда у нас? Вие мислите, че вие страдате. Не страдате вие. Когато страдате, това показва, че вашата Майка е бременна, иска да ви роди. Бог иска да ви роди и чрез страданията, през които минавате, Той иска да внесе у вас нещо велико, красиво, мощно, че като се родите, да станете виден герой.

Казвам: Сега е епохата на Сина Человеческаго. Тя е епоха, през която човешкият ум не е такъв, какъвто е бил в миналото. Човешкият ум ще се употреби за благото на съвременното човечество. Той работи вече навсякъде в света. Ние виждаме как всички общества и народи работят за създаване на една братска връзка между всички хора, между мъже и жени, между младото поколение - навсякъде в цялата християнска култура. Не само между християнските народи, но и между всички раси се работи за създаване на една вътрешна връзка между хората. Значи, разумният свят вече работи и вие трябва да имате вяра, да станете членове на тези общества, без да чакате те да дойдат при вас, но вие да отидете при тях. В Писанието е казано: “Които Ме търсят, те ще Ме намерят”. Какво значи това? - Онези, които търсят истината, те ще я намерят. Онези, които търсят знанието, които търсят любовта, те ще ги намерят. “А онези, които не Ме търсят, няма да Ме намерят.”

Та, сега съвременният християнски свят поддържа в себе си идеята Христос да дойде при тях и Го очакват. Не, ние трябва да отидем при Христа, а не да чакаме Той да дойде при нас. Не любовта да дойде при нас, а ние трябва да отидем при нея. Било е време, когато любовта е слизала при нас. А сега ние трябва да отидем при нея. Това е смяна. Как става това, няма да ви обяснявам, но ще ви приведа закона. С един пример ще ви обясня този закон.

Една високоинтелигентна мома от София се ожени за един македонец. Ако има македонци между вас, нека извинят, но фактът е такъв. Момата беше свършила американско училище, а той беше човек с религиозни убеждения. Той не харесва убежденията на жена

си и често є казвал: "Такава, каквато си, светска жена, не те харесвам, искам да се махнеш от мене." Но тя го обичала. Обаче тя не могла да върви по неговия път. Често той я потупвал. След десетгодишен съвместен живот, тя му казала: "Слушай, аз те мразя." Засилва се и му удря две плесници. И този пехливан трябвало след това да коленичи пред нея, да иска извинение, да є обещае, че ще се изправи. - "Не, не те искам." Значи, каквото той правил с нея, сега тя правила с него. Това е смяна на любовта. Ако първо жената отива при мъжа си, а той не разбере закона, след това той ще отива при нея.

По този начин никакво разбирателство не може да съществува между хората. Така хората не могат да живеят добре. Хората трябва да имат взаимно уважение и почитание помежду си. Човек трябва да уважава и почита и другите хора, както уважава и почита себе си. Така и епохата на Сина Человеческаго ще се смени. Това значи: старите епохи, старите разбирания ще се сменят. Със старото трябва да се простим. Ако доброволно не се простим, ще дойде насилието в света. Още 20 години преди смъртта си Толстой чувстваше, че ще дойде този режим в света и затова казваше на жена си: "Трябва да изпълним Христовия закон!" - "Не, от такива глупости аз не се интересувам." Обаче, като дойдоха болшевиците, Христовите идеи се приложиха, но не по убеждение, а по закон. Едно нещо е да се приложи любовта и свободата по убеждение, по свобода, а друго нещо е да се приложи по закон, или с насилие. Те дават два противоположни резултата.

Та, сега всички ние трябва да живеем за онези резултати, които идат от Божиите блага, от Божието благословение. Това трябва да дойде по мирен начин. Тогава вие не трябва да имате слабостта на Ева, слабостта на Адама, слабостта на Лотовата жена, нито слабостта на Лотовите дъщери, нито слабостта на Ноевите синове. Ние трябва да бъдем образци на смирение, на послушание. Христос казва: "Аз съм кротък и смирен по сърце." "Аз не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е проводил". Казвам: Благото,

което Христос ни донесе, и до днес остана за пример на цялото човечество. Христос не донесе някаква философия отвлечена, но за живота, и Той казва на учениците Си: “Ако вярвате в Бога, и вие ще правите чудеса, по-големи от тези, които Аз правя.” Това е бъдещето. Вие имате добри условия. Вие чакате сега да дойде Христос в света.

Сега ще дойде Син Човечески в света. И като дойде времето на Син Човечески в света, това е ликвидиране със старите обичаи, със старите убеждения. Ще дойде време, когато човек ще се съблече от старото, както змията се съблича от кожата си, както червеят излиза от своя пашкул. Вие трябва да се освободите от всички стари присадки и да влезете в Закона на Любовта. Това е новата епоха, която сега иде в света.

Сега на всички ви пожелавам да пазите свободата си, която имате. Свободата ви седи в мисълта, която имате. Ако вътрешно сте свободни, и отвън ще бъдете свободни. Ако отвътре не сте свободни, и външно няма да бъдете свободни.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

16-а неделна беседа, държана от Учителя на 21.III.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ИКОНОМИЯ В ПРИРОДАТА

“Отче наш”
“Бог е Любов”

Ще прочета само няколко стиха от 15-а глава от Евангелието на Иоана. От 4-ти до 6-и стих.

“Духът Божи”

Има две теми, върху които може да се говори: лозената пръчка и икономията в природата. Това са две теми, върху които може да се говори по нов начин. Досега ние сме имали по тези въпроси съвършено детински схващания. Добри са и тези детински схващания, но те обемат един много малък кръг на човешката деятелност. Първоначално детето е познавало само майка си и баща си, братята и сестрите си. Те са съставяли света, в който то се е движило. Че съществували други домове, други къщи, други градове и села, в които други хора живеят, или че съществували други държави, те не представяли предмет за възгледите на детето. И в човешките схващания за земния живот, за духовния живот, както и за Божествения, или за това дали има друг свят или няма, представят нещо подобно на детинските схващания. Казват някои: “Дали има друг живот след смъртта?” И си отговарят: “След смъртта няма друг живот.” Тогава иде и другото твърдение: след живота няма смърт - нищо повече. - “Ама трябва да се докаже това.”

Има 3 вида доказателства, които могат да се приложат: нещата могат да се доказват чрез усета на човека - по физически начин; нещата могат да се доказват чрез чувствата; и най-после нещата могат да се доказват чрез мисълта. Но тогава се повдига въпросът: каква полза има да се доказват неща, които съществуват? Това е губене на време и на енергия. Седите и мислите има ли задгробен

живот или няма. "Няма задгробен живот." Там е всичката лъжа, именно. Човек може да умре или може да живее - това зависи от него.

Често ние наричаме "смърт" всички онези промени, които стават в природата. Ние виждаме, че в природата стават много промени. Хората говорят за смъртта, но никой не знае какво има зад смъртта. Както и да е, аз не искам да споря върху смъртта, защото считам това за губене на време. Аз не искам нито да отричам смъртта, нито да я доказвам. Не искам нито да отричам живота, нито да го доказвам. Аз не намирам никаква вина и в онези, които отричат или твърдят нещата. Според мен това е губене на енергия за нищо и никакво.

В съвременния свят има една болест, която ние наричаме "неврастения" или изобщо някакво болезнено състояние. Както и да е, все трябва да му се даде някакво име. Неврастенията не е нищо друго, освен нехайно разпиляване на всички онези богатства, които ние притежаваме. Неврастеникът е богаташ, който харчи наляво-надясно. Богат човек е той, няма какво да се съжалява. Като изхарчи всичко и няма повече какво да харчи, казват за него, че е станал умен човек.

Казват, че човек трябва да осиромашее, за да поумнее. Това няма да го опровергавам, но не зная дали човек може да поумнее. Ако защищавам тезата "Безграничността на пространството", как ще я докажа? Или, ако защищавам темата "Безграничността на времето", как ще го докажа? Аз мога да си служа с всякакви доказателства, но вие трябва да сте запознати с аргументите на моите доказателства. Вие трябва да знаете онази област, с която аз ще си служа в дадения случай. Ами ако тези доказателства не са толкова очевидни?

За пример, аз ви казвам, че ви обичам, а после ви казвам, че не ви обичам или обратното: първо кажа, че не ви обичам, а после - че ви обичам. По какво се различава онзи, който обича, от този, който не обича? От чисто физическо гледище, ето какво е доказателството. Когато някой казва, че обича, вратът му трябва да стане по-дебел. Ако не стане по-дебел, а даже изтънее, това показва, че той не обича. Разбира се, ние имаме една мярка, по която се съди доколко най-

много може да се разшири вратът на онзи, който обича. Значи според степента на разширяването на врата може да се съди доколко е силна любовта на човека. Ако вратът се е разширил, човек има любов. Ако се е смалил, няма любов. Ако някой има врат, тънък 31 сантиметра, това е доста тънък. Някои дами, които са свършили по 4 факултета, те обикновено имат тънък врат, около 31 сантиметра. Ще кажете, че вратът им изтънял от много мислене. Не, този врат е изтънял от много тревоги. По цели дни тези дами са се тревожили, вследствие на което вратът им е изтънял. Такива хора са се предали в разрешаване на мъчни въпроси. Като казвам това, не искам да си съставите едно лошо мнение за тези хора. Вратът може да се разшири, да дойде до 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 сантиметра даже. За онзи, който има врат, тънък 31 сантиметра, има опасност дробовете му да изсъхнат. Но и за онзи, който има врат, дебел 40 сантиметра, има друга опасност. Той може да се удави някъде. Той трябва да изхвърли излишната вода от организма си. Той има толкова много вода в себе си, че трябва да се пази. Ако не я изхвърли навън, току виж някъде свършил внезапно.

Сега аз не искам да остава човека пред един страх. Според мене болестта е един метод на природата за разтоварване на непотребния товар, турен върху човешкия гръб. Човек е натоварен като кон, който носи 100 килограма товар на гърба си. Ето защо болестта трябва да дойде да го разтовари и той да остане един освободен кон, без никакъв товар на гърба си. Какво лошо има в това? Той е, да кажем, човек, който тежи 120 килограма. Ако остане с този непотребен товар, може да има апоплексия. Ако го хване една болест и той изгуби 40 килограма и остане 80 килограма, какво лошо има в това? Разтоварил се е от 40 килограма.

Природата обича икономията. Ако някой носи 120 килограма товар на гърба си, какво ще спечели с него? Ще кажете, че той може да бъде един добър войник. Добре, но животът не е една постоянна борба. Борбата е едно изключително явление в живота. Истинският живот е постоянен строеж. В природата има икономия. Следователно

не трябва да се харчат силите на природата безразборно, защото, ако си ги изхарчил, няма да има после откъде да наваксаш нови сили.

Ето защо, когато старите хора умират, това не е нищо друго, освен един търговски фалимент. Този човек е изгубил капитала си и след това неговата фирма се затваря. Казват после: “Еди-коя си фирма, или еди-коя си банка е фалирала.” И сега, за пример, в Америка, в голямата криза умряха 8 000 големи американски банки. Представете си, че всяка банка е имала приблизително по 100 000 000 долара. Къде отидоха тези долари? Парите не се ядат, но въпреки това казват, че тези банки умрели, т.е. фалирали. След известно число години започнаха в Америка да се явяват нови големи банки, с по 500-600 милиона долара.

Следователно при нямане на капитали хората умират, а при имане на капитали те се раждат. Всякога в природата има един излишък. Точна статистика няма на тия, които се раждат и тия, които умират, но приблизително умират годишно около 40 милиона хора, а се раждат 45 милиона. Значи с 5 милиона хора повече се раждат годишно. Ако дойде ден, когато повече ще умират, а по-малко ще се раждат, тогава ще дойдем до едно израждане. Израждането не е нищо друго, освен икономия в природата, за да се навакса онази изразходвана енергия, която е потребна. Съвременната наука разполага с много данни, с много факти в тази област. Учените идат със свои открития в различните области. Бъдещите хора трябва да се радват на тия открития, защото има за какво да мислят.

Казвам: Нужна е и икономия в природата. Трябва да се спре изтичането на нервната енергия.

Някой седи и мисли какво ще стане, като отиде в онзи свят, как ще го приемат, де ще отиде и т.н. Много малко хора има, които са отишли в онзи свят, но много хора има, които са дошли в този свят. Този свят може да се опише. Всички онези, които са описвали този свят, са го описвали много добре. Вземете за пример Данте и Милтон, които са описвали онзи свят. Те донякъде са ходили в онзи свят и

добре го описват, но щом дойдат да описват възвишения свят, който е извън човешките сетива, извън човешките чувства, там много малко нещо могат да опишат. Този свят, на който живеем, не е толкова привлекателен. Ще кажете, че съществата на онзи свят са много светли. Че, и тук имаме светлина. - "Ама, те са облечени със светли дрехи." - Че, и тук има предмети, облечени със светли дрехи. Вземете за пример печката. Докато не е нагрята, докато няма огън в нея, тя не е светла, но щом се нагорещи добре, тя може да се насветли, да се зачерви, да светне. Вземете една електрическа лампа: докато не е запалена, тя е тъмна, но щом се запали, тя започва да свети.

Хубави неща са тези, които учените пишат. Те имат за цел да обяснят какво представя онзи свят. Ние и тук можем да изучаваме онзи живот. Със своите телескопи учените хора изучават онези светове, които досега са били непознати за хората на Земята. Вземете за пример новите открития. Досега хората не знаеха много за Млечния път. Българите даже го наричаха "Кумова слама". Те си имат едно особено народно обяснение за образуването на Млечния път. Според тях някой си отишъл у кума си да краде слама. Като я натоварил, из пътя сламата попадала и от това се образувал Млечният път. Каква особена идея имали българите за Млечния път, но тя не е научна. Едновремешните изчисления за Млечния път били такива, че според тях в Млечния път имало 18 милиона слънца, а според новите изчисления в Млечния път имало 100 милиона слънца. При това те не били валчести, но кръгообразни. При това, за да се измине от единия край на Млечния път до другия, трябвало да се изминат 50 000 светлинни години, и то само от единия край на диаметъра до другия. Следователно трябва да се има предвид път, който светлината би могла да измине за една година, като се движи в секунда с 300 000 километра. Това взимат учените за единица мярка, или за една светлинна година. Значи 50 000 такива години са нужни, за да се измине само диаметърът на Млечния път. А Слънцето, за да обиколи

само един път около главината на Млечния път, потребни му са 200 милиона години.

Това мяза на положението, в което се намерил един учен, като се явил при един от турските султани. Султанът му казал: “Кажи ми точно какво е разстоянието от Слънцето до Земята или от Земята до Слънцето.” Ученият донесъл на султана един дълъг конец от едно голямо кълбо и казал: “Колкото е дълго кълбото, т.е. конецът, толкова е голямо разстоянието от Земята до Слънцето. Ако не вярваш, вземи ти единия край и върви нагоре, а аз ще държа тук другия край.” Това е доказателството. Следователно, ако някой не вярва, нека хване единия край на конеца и върви нагоре, а аз ще държа другия край, на Земята.

Сега, това ни дава повод за разсъждения. Ние разискваме върху въпроса какво нещо е животът на Земята. Всичко онова, което учените мислят, е добро, защото то представя един колективен ум, един колективен дух, който работи във всички направления, който работи с онази велика жива природа и изучава нейните закони.

Мнозина ще кажат: “Какво ни интересува Млечният път?” Ще кажете, че вие не се интересувате от хората. Да, но вашата майка и вашият баща, вашите братя и сестри, целият ваш дом е в зависимост от вашите съседи, от вашите познати, от обществото, в което живеете, от държавата, към която се числите като неин член, от цялото човечество, а после и от цялата природа. С всичко това ние се намираме в тясна вътрешна зависимост и връзка. Сега, това не само че е необходимо за вашето развитие, но един ден ще съзнаете, че голяма е била ползата от всички ония богатства, които сте имали в себе си и около себе си. Без тези вътрешни и външни богатства вие не бихте могли да се развивате. Днес всички сте богати, но не знаете къде се крие вашето богатство.

Вземете, за пример, в ларинкса си вие имате една малка ципица, за направата на която са отишли най-малко 100 милиона английски лири. Материалите, които са употребени за направата на тази

ципица, са взети от Слънцето, от всички планети, както и от най-далечно стоящите звезди. Цели експедиции са ходили по тия места, за да доставят нужните материали за създаване на ципицата на ларинкса. Магическа ципица е тя. Така е създадена, че каквото кажете с нея, да стане. Някои наричат това място "Адамова ябълка". Да, там е Адамовата ябълка, но на това място е ципицата, с която може да се пее, да се говори.

Казвате: "Защо Господ ми е дал този ларинкс?" Господ ти е дал този ларинкс да пееш и да печелиш пари с него; дал ти го е да печелиш приятели с него; дал ти го е да укротяваш зверове с него; дал ти го е, като стане бездъждие, да кажеш една дума и дъждът да дойде; като кажеш на Слънцето да изгрее, да изгрее, ако е залязло; като кажеш на умрелия да стане и да оживее, да оживее; като кажеш на някой да се роди, да се роди; ако някой се колебае и не иска да се ожени, като му кажеш да се ожени, и той да те послуша. Магическа сила се крие в тази ципица. Каквото кажеш да стане, става. Като знаете това, човек трябва да се пази какво ще каже. В това отношение турците имат един обичай, от който турските жени се пазят като от чума. Когато турчинът поиска от жена си вода и тя каже, че няма или че съдът е празен и няма вода, тогава турчинът има право да иска развод, да се разведе с жена си. Толкова страшно престъпление се счита това нещо между турците. Това е един стар обичай, но жената трябва да се пази, да не се приложи той към нея. Ето защо и вие трябва да се пазите от своя говор, от това, което можете да кажете на някого. От незнание как да говори, човек може да си създаде ред нещастия.

Знаете ли колко струва един добър глас? Един ден Аделина Пати отишла в Ню Йорк в пощата да си получи една доста крупна сума, около 25 000 долара. Обаче чиновникът казал, че не я познава, не може да є даде парите, освен ако намери човек, който може да удостовери нейната личност. Тогава тя се спряла в средата на пощата и изпяла няколко парчета. Като я чул директорът на пощата, казал: "Друг не

може да пее така, освен Аделина Пати". И веднага той разпоредил да є се даде сумата. Значи, Аделина Пати имала глас, с който всякога могла да разполага.

Друг един пример. В един театър, някъде из Европа, Аделина Пати била ангажирана да пее. Тя се явила при директора на театъра, условила се, но забелязала, че той има намерение да я изиграе нещо, да не изплати точно сумата, за която се условили. Тогава, тя намислила да му устрои една изненада. В момента, когато трябвало да се яви на сцената, тя не се явила. Публиката се събрала, чакала, ръкопляскала, но нея я нямало. Директорът на театъра се принудил да я търси. Отива при нея, но тя се бавила, нищо не му казала. Той є предложил още 25 000 франка, само да се яви на сцената. Тя започнала тогава бавно да се обува. Като видял колко бавно се обува, директорът є предложил още 25 000 франка. Тя обула и двата крака и тръгнала. Като излязла на сцената, той є обещал още 25 000 франка. Така тя изкарала тази голяма сума от 75 000 франка, за да се съгласи да излезе на сцената. Магическа сила се крие в тази малка ципица.

Казвате за някого: "Виж как Господ е надарил този човек." Бог всички е надарил. Всеки от вас би могъл да стане Аделина Пати. Но Аделина Пати схванала онзи важен момент, когато музиката действува в природата. Музиката не идва всякога. Ще сееш житото само когато е времето му: на пролет и на есен. То всякога не става. Всяко нещо става на своето време.

Както виждате, една толкова малка ципица е вложена във вашето гърло и тя представя такова голямо богатство. Освен нея, грамадни богатства са вложени в човешката глава. Несметни богатства се крият в човешката глава. Несметни богатства се крият в човешките дробове. Несметни богатства се крият в човешкото тяло. Някои имат в себе си тази магическа сила, че достатъчно е да положат ръката си върху главата на някой болен, и той веднага оздравява. Това, че всички нямат тази сила, се дължи на голямо нервно изтощаване. Когато изгуби своята нервна енергия, човек се демагнетизира и става

негативен. За пример, когато човек изпадне в мрачно състояние и казва, че не му се живее, това показва, че той се е демагнетизирал.

Вие не знаете какво нещо представя икономията в природата. Един богат човек виждал, че много харчи и решил по някакъв начин да направи икономия, да съкрати някои пера в бюджета си. Всяка година правил опит да икономисва, но все не знаел кое перо да съкрати. Една година той изгубил 3/4 от капитала си. Веднага, още същата година намерил кои пера от бюджета си да съкрати.

Да допуснем, че вие имате един приятел, в когото се съмнявате. Или вие можете да се съмнявате в баща си, че мисли да ви изиграе. Виждате, че баща ви иска да остави по-голяма част от имането си на брата ви. Кое ви дава повод да се съмнявате? Това, че баща ви иска да даде на брата ви по-голям дял от имотите си, се дължи на това, че той намира брат ви за по-умен и не иска да се разпилява богатството, затова му оставя по-голяма част. Следователно, когато Бог обръща някъде по-голямо внимание, то е защото Той иска да направи икономия, да не се разпилява Неговата енергия. Бог наблюдава всички, кой как живее и такъв кредит му отпуща. Бог познава всички хора от хиляди години, знае какъв е техният манталитет. Той знае кой как живее. Обаче всеки казва, че малко му е дадено.

Сега аз не искам да казвам къде са вашите погрешки в живота. Сега можете да кажете, че целият свят е християнски, вярва в Христа. Обаче според мене има едно вярване в празните каци, има едно вярване в пълните каци. Ако аз вярвам в една празна каца, какво ще придобия? Всичко може да се каже за тази каца: че има хубави обръчи, добре стегнати, от хубаво дъбово дърво е направена и т.н. Обаче отивам при тази каца, но не намирам нищо в нея. Обаче, ако аз вярвам в една пълна каца с жито, или със зеле, или с пиперки и отида при нея, моята вяра ще има вече друго отношение. Питам: Онова, в което вие вярвате, реално ли е? Има ли някакво отношение към вас? Защото нас ни интересуват само онези реалности, които имат

отношение към нас и към които и ние имаме отношение. Само чрез тази реалност човек може да постигне нещо в живота.

Та, когато говорим за любовта, ние я считаме като една реална сила, която човек трябва да знае как да употреби. И разумността е една реална сила, чрез която човек може да си послужи. И тогава казваме, че животът е резултат само от Закона на Любовта. Любовта е посадена като семе. Казват, че Любовта е плод на Духа. Следователно, дето и да е посаден този плод, той винаги дава живот. Ние уподобяваме живота на растение, което започва да расте. Следователно и това растение дава такъв плод, според този, от който е излязло. След това ние взимаме знанието като плод от мъдростта. Свободата пък разглеждаме като плод на истината.

Следователно така трябва да се разглеждат нещата. Мнозина обаче казват, че тия работи не ги интересуват. И тогава някои казват, че истината е горчива. Не, истината е, която дава свобода на човека. Най-хубавото нещо, с което човек може да се занимава, това е истината. Ако си болен и започнеш да се занимаваш с истината, ти ще оздравееш; ако си сиромах и започнеш да се занимаваш с истината, ти ще се освободиш от сиромашията. Каквото и да е положението, ако се занимаваш с истината, ти ще се освободиш от ограничителните условия, в които се намираш.

Същият закон се отнася и до [мъдростта], и до любовта. Ако започнеш да се занимаваш с онзи велик закон на мъдростта, ти ще се освободиш от всички несгоди на твоя живот. Тъй щото, трябва да знаете, че животът може да се прояви правилно само там, дето има свобода и знание. Там, дето няма свобода и знание, животът ще се прояви анормално. Следователно анормалността в живота произтича от отсъствието на свобода и знание между хората.

И в живота ние нямаме достатъчно светлина, за да помогнем на онези наши вътрешни стремежи. Много са стремежите на живота. Ние не трябва да оставаме в тази форма, в която досега сме се намирали. Ние още сега трябва да се примирим с лошите условия, че

като отидем в онзи свят, да ни е добре. На какво разчитате, че в онзи свят ще ви бъде добре? Трябва да има нещо, на което човек може да разчита. Човек може да разчита на любовта, че тя ще му даде живот. Той може да разчита на мъдростта, че тя ще му даде светлина. И най-после той може да разчита и на истината, че тя ще му даде свобода. Аз не говоря за тази свобода, за която хората сега се борят и се избиват. Не, това не е свобода. Аз имам предвид новото разбиране, новата икономия. Без тази икономия вие ще прахосвате Божествената енергия и нищо няма да придобиете. "Бог е допуснал това." - така ще кажат хората от религиозно гледище. Дали е допуснал това нещо Бог, то е друг въпрос, но ние виждаме, че хората злоупотребяват с благата, които Бог им е дал.

Какъв може да бъде поводът за една война? Или какъв може да бъде поводът да враждуват помежду си два града или два народа? Все трябва да има някакъв материален интерес. Всякога в един дом може да има спор между братя и сестри. Когато бащата в един дом умре, ражда се спор. Коя е причината за това? Причината на това се дължи, че хората вярват, [че] бащата може да умре. Представете си, че бащата не умира. Представете си, че бащата е най-силния човек в дома. Ако е така, той ще се разправи лесно със синовете си. Но представете си, че сегашните синове могат да станат по-силни от баща си. Но в природата не съществува такъв закон. Напротив, в природата съществува следният закон: синът никога не може да стане по-силен от баща си. Ако синът може да стане по-силен от баща си, тогава този баща не му е баща. Ако дъщерята стане по-силна от майка си, тя не є е майка. Че, ако в къщата ми дойде един вол, който е по-силен от мене, той от човешкия род ли е? Или, ако в къщата ви влезе един слон, който е по-силен от човека, той от човешкия род ли е? Той не е човек, не е от нашия род.

Сега хората искат да станат по-силни от Първата Причина, Която е създала света. Сега всички хора искат да ни докажат, че след като някой човек е вярвал в Бога, може да изгуби вярата си и да каже, че

повече не вярва. Той казва: "Не искам вече да се моля." Че кой те е заставил да се молиш? Чудно нещо. Този човек не иска да се моли на Бога, а изисква от хората да му се молят. Като дойде някой да иска услуга от него, той ще му услужи, ако му се помоли. Значи, на него могат да се молят, а той не иска да се моли на Бога. Дойде някой при вас и ви казва: "Господине, моля Ви се, направете това нещо заради мене." И вие му услужвате.

И тъй, ние не пазим икономия в живота, а трябва да се пази тази икономия. Природата не обича разточителността. Когато хората са разточителни, това се дължи на някакви погрешки, които са направили. И за да покрият тези погрешки, те стават чрезмерно щедри, до разточителни. За пример един богат човек има красива, млада жена, която има особено приятна, магнетична усмивка. Обаче този мъж има един обичай да закъснява вечер. Среща се с приятели, ходи тук-там да пийне. Като наближи да се върне, той не иска да има неприятности с жена си, не иска да се лиши от нейната хубава усмивка, съзнава, че трябва да става някаква правилна обмяна между тях и затова ще гледа непременно да є купи нещо: било шапка, обуща, дреха, някакви пръстени или други скъпоценности. За да доставя тези подаръци на жена си, нужни му са пари. Един ден парите се свършват от голямата разточителност. С какво ще подкупва тогава жена си?

Това значи да искаме да заместваме любовта с материални работи. Да, докато човек има пари, все ще може някак да уреди работите си по материален начин, но какво ще прави, когато парите му се свършат? При съвременния живот, който хората водят, едва ли, ако се раздели цялото богатство в света, ще се падне на човек само по 20 лева наследство. Какво ще направите с тези 20 лева? Ако са в злато, както и да е, но щом са книжни пари, даже и 30 лева да са, или 60 лева, пак нищо не представят. Днес 600 лева е заплатата на един обикновен разсилен. Първия месец, както и да е, ще отдели нещо, но втория, третия месец нищо не може да отдели. Какво ще прави след това?

Следователно в природата има и други източници, от които ние можем да се ползуваме. Не са само тези източници, които ние виждаме. Много още източници има в природата. Засега хората изучават само материалните източници. При заболяване на съвременните хора идат на помощ лекарите. Те дават едно, второ, трето лекарство, но положението на болния не се подобрява - работите му не вървят. Обаче, ако при болния дойде човек със силна вяра в Бога и каже на болния само две думи: “Слушай, ако повярваш, ти ще оздравееш”, болният може веднага да стане от леглото си. Всеки може да каже на болния, че ако вярва, ще оздравее, но всеки не може да оздравее от тия думи. Само онзи може да оздравее, който чува тези думи от човека на абсолютната вяра, без никакво колебание в своите думи. Този човек ще излекува болния без никакви лекарства. Ще кажете, че този човек го е хипнотизирал. Никаква хипноза няма тук. Щом от тези думи човек може да се излекува, тук действува вече друг закон - Законът на Вярата. При Христа идваха много прокажени. Той им казваше една дума, и те се излекуваха. Така излекува Той няколко прокажени, но само един от тях се върна при Него. Христос го запита: “Къде останаха другите?” Христос им казва: “Идете да се измиете, и ще бъдете здрави.” Значи, Той ги поставя във връзка с един свят, който им дава ред възможности да живеят.

Та казвам: Сега, като ви говоря за любовта, трябва да знаете, че любовта е един безпределен свят, от който човек може непрекъснато да черпи. Там е безсмъртието. Казано е в Писанието: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.” Да познаете Бога, това значи да познаете Любовта. Защото казано е, че Бог е Любов. Христос е казал: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.” Затова е слязъл Христос на Земята, да покаже на хората как да се хранят със Словото Божие. И който се храни със Словото, той ще живее, той ще бъде жив.

Ще кажете, че това трябва да се докаже. Това не може да се доказва по външен начин. Защо? Защото, ако искам да го докажа, ще

ви кажа: "Изяжте ме и ще видите, че е така." Опасни работи има в любовта. Ако при любовта човек не знае как да яде, той ще си създаде най-големите неприятности. Ако ти възприемеш любовта не по този начин, по който тя действува, тя ще произведе в тебе такива резултати, каквито не си сънувал. Тя ще ти създаде най-големите страдания.

Разправят, че в реката Нил имало такива жабчета, които прояждали корема на крокодилите и излизали навън. Като види тия жабчета, крокодилът се нахвърля върху тях, но те по особен начин свивали крачката си и крокодилът лесно ги гълтал. Те се престрували на умрели. Обаче, като влизат в утробата, в корема на крокодила, те започват да прояждат стените му и полека-лека да си пробиват дупка да излязат навън. В това време крокодилът се мята на една, на друга страна, докато коремът му се пробие. Тогава влиза вода вътре и той се обръща мъртъв. Защо става така? Защото той не е приел жабчетата както трябва. Това жабче казва: "Който ме приеме в корема си без да ме е смлял, ще му пробия корема и пак ще изляза навън." Значи крокодилът не е постъпил с жабчето по любов.

Какво показва това? Че вие трябва да възприемете любовта по всичките правила. За Бога вие не трябва да имате такова понятие, каквото съвременните хора имат и което внася спорове, деления и недоразумения между тях. За Бога трябва да имате едно велико понятие, като за Същество, Което носи живот, Което носи свобода, Което създава домовете, братята, сестрите, обществата и т.н. Бог създава правилни отношения между господари и слуги, между учители и ученици, между мъже и жени. Това, Което носи безсмъртието в Себе Си, това е Бог. Делението на хората на различни религии, това са все човешки системи. Това, че едни хора принадлежат към една религия, а други - към друга, това са все човешки работи. И това е добро нещо, и това са спомагателни средства, но то не е никаква религия, никаква наука. Вземете за пример, сегашните християни се делят на православни, на католици,

на протестанти и спорят по между си. Спорът се заключава в тяхното верую, откъде произтича Синът. Всички вярват в Христа, но все пак се различават в разбиранията си. Това е човешко разбиране. Хората не са разбрали още любовта, затова съществуват между тях много големи различия.

Сега някои от вас казват: "Аз не искам да нападам никого." Че, какво има да нападаш? Защо трябва да нападаш хората? Да мисли някой, че може да напада хората, това значи да е заблуден. Човек носи със себе си своите заблуждения, от които трябва да се освободи. Някой ще започне да говори за своите вярвания. Няма какво да се спирате на вярванията на хората. Вярванията ограничават човека. Аз говоря за вярата. Това, което не ограничава човека, е вярата. Тя поставя правилни отношения между всички хора. Когато вляза в един дом, аз имам уважение към всички в този дом: към майката, към бащата, към децата. Аз не започвам да уча синовете и дъщерите как трябва да живеят. Това е работа на бащата и на майката. Аз няма защо да ги уча на това, на което майката и бащата не са ги научили.

Ще кажете, че Христос е казал: "Който обича баща си и майка си повече от Мене, не е за Мене." Това е противоречие. Как ще си обясните това противоречие? [Същевременно] се казва, че един е вашият Отец. Многото бащи не разрешават въпросите. Многото бащи в света внасят спор. Казано е: "Един е вашият Отец."

Като проследите човешката история, виждате, че човек е минал и минава през много вярвания. Какви [ли] вярвания не е имал човек за Бога? Първоначално човек е вярвал в златния идол, на него се е кланял, после - в небесните тела и т.н. Не, той трябва да се отрече от всички ония идоли, на които досега е уповавал. И тези неща са хубави, но на времето си. Днес те не съставят никаква идея. Това, на което човек днес може да уповава, това е реалното в света. Ако влезеш в тази реалност, твоят живот напълно ще се измени. Сега аз ни най-малко не искам да оспорвам вашата любов. Аз съм от тези, които поддържат любовта, но казвам: Вашата любов трябва да се разрасте, да

се прибави към нея още едно клонче. Законът на природата е следният: върху старите клончета израстват нови, а върху новите - още по-нови. Там, додето сме достигнали, трябва да израстат нови клончета, върху които да се раждат нови плодове.

Сега ние трябва да изучаваме икономията на природата. Иначе човек ще изразходва много енергия. За пример омразата не е нищо друго освен изразходване на природна енергия безразборно. Всеки гняв, всяко съмнение, всяко подозрение, както и всички отрицателни черти в човека, всичко това трябва да се тури настрана. Казвате: "Може ли това да стане?" - Може. Но за да се изкъпете, вие трябва да отидете в най-чистата вода. Ако влезете в една мътна река и мислите там да се изчистите, това ни най-малко няма да ви се удаде. Следователно, ако останете в сегашните си стари разбирания, и по 20 пъти на ден да се къпете, пак няма нищо да постигнете. Ако държите старите си вярвания, пак ще си останете същите. Ще ме питат някои: "Ти вярваш ли в Христа?" - Ами представете си, че аз съм Христос. Не казвам, че съм, но според вашите аргументи казвам: представете си, че съм Христос. Срещне ме някой и ме пита: "Ти Христос ли си?" Какво трябва да му кажа?

Христос запита учениците Си: "За кого Ме мислите, че съм? Един от тях отговори: "Едни Те мислят, за пророк, а други - че си Илия. Тогава се обърна Христос към Петър и го запита: "Ти за кого Ме мислиш, че съм?" - "Ти си Христос, Син на Бога Живаго." - "И право казваш, защото това не ти е открила плът, но Отец Мой." Един е Отец. Учениците мислеха, че Христос трябва да стане цар, да управлява света. Не, Христос е цар на любовта. Като дойде на Земята, Той казва: "Син Человечески не дойде да Му послужат, но Той да послужи."

И сега очакват Христа, да дойде на Земята с корона на глава, да съди хората. Той ще ги съди, но в Правда. На богатите ще каже: "Следвайте по Моята любов. Не изнасилвайте братята си и споделяйте с тях това, което ви е дадено." И едно време искаха да направят Христа цар, но Той се отказа от това. Днес, когато искат да направят

някого цар, те имат предвид да се поддържа старият ред на нещата. Не, в света трябва да се възцари любовта, знанието и свободата. В света трябва да се възцари истината.

Като влезете в един дом, вие трябва да имате един правилен образ за истината. Какво трябва да представя мъжът в един дом? Когато влезете в един дом, може да няма такива лампи, с каквито светът днес си служи, но затова главата на мъжа трябва да свети, да се ползуват от неговата светлина всички. Всички в дома трябва да четат на светлината на бащата. Ако е зимно време, тогава няма да се палят печки, защото майката, със своята топлина, ще отоплява стаята. Следователно на светлината на бащата ще се чете, а на топлината на майката ще се греят. Бащата носи светлината, а майката - топлината.

Сега ще дойде възражението: "Какво ще правят тогава търговците?" Мислите ли, че светът, в който сега живеем, е най-разумният? Мислите ли, че той не може да се устрои по друг начин? Представете си, че навсякъде има градини, посадени с хубави овощни дървета, и търговците ходят от една градина в друга да събират плодове и да ги раздават на хората безплатно. Лошо ли ще бъде това? Който получи плодовете, ще каже на търговеца: "Благодаря." И той от своя страна ще благодари, че е услужил. Ако гостилничарят дава ядене безплатно, пак ще му се благодари. И каквото на него се дава, пак ще благодари. Навсякъде ще се чуват само благодарности. Така ще се уредят всички работи. - Как може да стане това? Направете опит и ще видите.

При сегашното положение на работите вие се намирате в положението на онзи турски дервиш, който нямал пет пари в джоба си, но отишъл в една баня да се къпе. Като се окъпал, той излязъл от банята и казал на баняджията: "Благодаря за хубавата баня." - "Ами да си платиш!" - "Че, аз служа на Бога!" - "Не се приема тук това. Ти трябва да си платиш." Тогава банята струвала само 10 стотинки. - "Нямам пет пари в джоба си." - "Като нямаш никакви пари, защо си дошъл да се къпеш? Ще ти взема дрехата, да се научиш друг път да

не идваш на баня без пари.” Дервишът взел да се моли на Господа: “Господи, дай ми по някакъв начин 10 стотинки или направи нещо, да се събори банята, за да се освободя от този изедник.” По едно време в банята се дигнал голям скандал. Баняджията отишъл да види какво става. В това време дервишът си отишъл и се освободил от баняджията. На пътя си той срещнал един турски ходжа, който се молел в себе си. Дервишът му казал: “Аз зная за какво се молиш.” Той знаел, че ходжата бил много користолюбив. “Ти се молиш за пари, искаш Господ да ти даде богатство. За пари не се моли на Бога, Той пари не дава. Аз се молех за 10 стотинки и не ми даде. По-скоро събори банята, отколкото да ми даде пари.” Това показва, че се намираш в крива посока на живота. Ако искаш нещо от Бога, искай живот, искай знание, искай свобода, но пари не искай. Парите са в тебе. Иди да попееш някъде, и веднага ще имаш 25 000 лева.

Сега казвам на всички ви: Възприемете Бога като любов в себе си, възприемете Бога като светлина и знание в себе си, възприемете Бога като свобода в себе си и всичко друго ще се уреди.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

17-а неделна беседа, държана от Учителя на 28.III.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЗДРАВОТО УЧЕНИЕ

"Но ти говори това, което приляга на здравото учение."

"Отче наш"
"Венир Бенир"

Ще ви прочета 9 стиха: от 1-ви до [9]-и стих от 2-ра глава на Посланието към Тита.

"Духът Божи"

Ще говоря само върху думите: "Здравото учение". В нашия век има една опасност човек да стане разсеян. Понякога в хората се заражда голяма амбиция да знаят много. Желанието им да имат много знания, много къщи, голямо богатство, да имат много ниви, много деца, да имат хубави мъже или хубави жени не са естествени. Хубави работи са тези, но в тях има една неестественост. Това са прекалени работи, а българите в такъв случай казват: "Прекален светец и Богу не е драг." Да знаят хората много, това не е в реда на природата. Невъзможно е човек да знае всичко. Да иска човек да знае много, това е абсолютно невъзможно. Природата, която е правила всевъзможни работи, е разпределила труда равномерно. За всяко нещо има съответни органи. Всяко животно е специалист в известна област. Всичко това природата сумира на едно място. Вземете за пример слуха на човека. Човек не може да чува всичко, което се произвежда в природата. И това е толкова по-добре за човека. Знаете ли какво нещастие щеше да бъде за вас, ако вие имахте възможност да чувате всичко, което става по лицето на Земята? Ако вашето ухо би било толкова деликатно, че можехте да чуете всичко, което става в цялата природа, ако бихте могли да възприемете страданията на всички живи същества, вие бихте желали да затворите ушите си, да

не чувате. Ако бихте чували всичко, вие нито за минута не бихте били свободни от всякакъв род изненади. Или какво щеше да бъде вашето положение, ако бихте имали толкова силно развито зрение, че да виждате всичко, каквото става по лицето на Земята? Тогава щяхте да виждате всички видове насилия, които се вършат. Земята е място на насилие. Вие говорите за любов, но от единия до другия край на живота навсякъде съществува само насилие. Доброто е само по повърхността на нещата. В науката има насилие, във възпитанието на децата има насилие, в растенията, в животните, между хората - навсякъде има насилие.

Сега ние си въобразяваме, мечтаем си за неща, които не съществуват. Представяме си нещата по-идеално, отколкото всъщност са. В някои области има такъв живот, но те не са между нас, хората. Този живот, за който си въобразяваме, зависи от нашите разбирания. Сега може да си зададете въпроса защо е така. Аз пък ще ви отговоря: защото не е иначе. Аз изхождам от реалното в света. Всяко нещо, което оспорваш, трябва да бъде видимо. Значи, за да оспорвате нещата, те трябва да бъдат видими. А всяко нещо, за да го отречеш, трябва да бъде невидимо. Следователно това, което твърдите, че е така, това е, което виждате. Казвате: “Аз го видях.” Или това, което схващате със своето съзнание, казвате: “Така е.” За онова, което отричате, казвате че не е така, че на ум не ви е идвало за него. Следователно въпрос става само за тия неща, които ние виждаме.

За пример често става въпрос дали има бъдещ живот или няма. Други пък казват: “Има ли духове или няма?” И този въпрос е спорен. Този въпрос може да се отрича, но въпросът има ли въплътени духове, този е реален въпрос. Ето, всички вие, които сте на Земята, сте все въплътени духове, облечени в материя. Отде дойдохте? Сега аз не искам да ви доказвам това нещо, но ви давам един нов възглед, като кога сте на кинематограф и гледате някоя нова картина. Не е въпрос да защищавам една теория. Всяка теория е наполовина права и наполовина не е вярна. Една от максимите на една стара окултна

школа е: "Всяка истина е наполовина истина, и всяка лъжа е наполовина лъжа." Значи в лъжата има половина истина и в истината има половина лъжа. Когато някой човек ви говори за Бога, вижте какви са съображенията му, защо ви говори. Когато някой човек ви дава пари назаем, той започва да ви говори, че има Бог, има друг свят, има ангели, има стремежи, най-после има закони, има и държава. Той говори много добре, и то само защото се страхува да не би да му ги не върнете. По този начин иска да ви обвърже. Когато някой не ви е дал нищо, никакви пари, той не се интересува от нищо, не се интересува има ли Господ или няма.

Та казвам: Във всички вярвания хората са заинтересувани. Не е лошо това, няма нищо лошо в това, че човек е заинтересуван от нещо. Че, ако човек не е заинтересуван от нещо, какво ще прави? Казват за някого, че е заинтересуван. Добре, че е заинтересуван. Но и в заинтересуваността все има някаква норма. Ако някой е заинтересуван от мене, за да ми помага, това е един въпрос, но ако е заинтересуван, за да ме използува, да ми одере девет кожи от гърба, каква заинтересованост е тази? Има богати хора, които ходят да обикалят здравите хора, бедните, но със здрави зъби, и им предлагат да им дадат от [техните] здрави зъби, за да ги присадят вместо своите, които са изгнили или съвсем паднали. Като намери такъв човек, богатият му казва: "Ще те моля да ми дадеш един-два от твоите здрави зъби, за които скъпо ще ти платя. Какво да правя, когато имам нужда от здрави зъби?" Лекарите знаят как да присаждат зъби. И по този начин зъбът минава от здравия в болния човек. Затова хората казват, че с пари всичко става. Но природата е един банкер. В края на краищата тя хваща и богатия, който е взел зъби от бедния, от сиромаха, и тогава на него взима не само един-два зъба, но всичките му зъби. Още в турско време имали обичай, когато някой яничар отивал да яде в някой дом, за всеки зъб му взимали по един грош. Значи, за 32 зъба трябвало да плати 32 гроша.

Та, по този повод има един анекдот, доколко е верен не зная, не съм го проверявал, така са ми го разправяли. Това е станало някъде във Варненско. Един делибашия отишъл при една вдовица да се нахрани. Като тръгнал да си отива, той не платил нищо, защото бил беден. Тогава вдовицата се оплакала на валията. Той казал: "Доведете този човек при мене, аз ще ти платя вместо него." Валията заповядал да го повалят на земята, да му извадят всичките зъби и казал: "Сега вече може да ходиш да ядеш където искаш, без да се страхуваш, защото за зъбите те караха да плащаш. Сега ще ядеш и няма за какво да плащаш, понеже нямаш зъби."

Това е една несправедливост. Някъде несправедливостта е много явна, а някъде е много скрита, много деликатно се прокарва, не се вижда. Има една дипломация, така заобиколена, че ти не можеш да разбереш какво се крие зад нея. Аз не говоря само за хората, но даже и в животните се забелязва тази дипломация. Имам една котка, която така си държи очите и пред мене, както когато е пред мишката. Тя седи пред вратата ми със затворени очи, но така е концентриран умът є към това да намери нещо за ядене, да є се даде нещо, че при най-малкото движение из стаята, накъдето се подвижа, ушите є постоянно мърдат. Същото прави и пред дупката на мишката. Седи като някоя статуя и само мърда ушите си. Мишката пък, понеже е много любопитна, като излезе от дупката си и види котката в това положение, тя мисли, че е нещо ново и веднага се качва на гърба є, иска да разбере какво е това новото. Острата муцунка на мишката показва нейното любопитство. Тя казва на котката: "Чакай да се кача на гърба ти, да видя какво е това." Мишката обича, щом излезе от дупката, да се качи на гърба на котката. Питам: кой е научил мишката да постъпва по този начин? Кой я е научил да се качва на гърба на котката? Аз няма да разправям цялата история за това, но само констатирам един факт. Котката пък има интерес от това. Тя е придобила голямо търпение. Когато дебне мишката, тя никога не държи очите си отворени, страхува се да не придобива големи

впечатления, но да бъде заета само с една идея. Тя отправя вътрешно погледа си към дупката на мишката и по този начин отправя вълните си към радиото на мишката, докато я изкара от дупката. Като приема котешките вълни, мишката излиза от дупката си и попада в обятията на котката.

Казвате: "Защо е така?" - Така е наредила природата. Това е едно действие. В това отношение котката е един актьор, а мишката е друг актьор. Онзи, който е писал драмата, писал, че котката трябва да хване мишката и да я изяде - нищо повече. Че и вие играете на сцената, а на сцената има доста сърцераздирателни моменти. Като мушнат някой актьор и кръв потече от раната му? У нас това още не става, но в странство, когато мушнат някой актьор с нож, в дрехата му някъде е скрит един мехур с червена боя и като се мушне мехурът, кръв протича. Публиката мисли, че е в действителност. Актьорите си говорят помежду си: "Внимавай как ще мушкаш, мехура да мушнеш, да не пострадам аз." Докато видите, че актьорът е паднал на сцената, след малко го виждате станал и раната му заздравяла. Защо става това? Така е намерил авторът за целесъобразно, и така се играе на сцената.

Понеже природата е възпитателка на хората, тя им е дала много занимания. Затова ние трябва да изучаваме котките, мишките, скъпоценните камъни, водите, ветровете, горите - всичко трябва да изучаваме. Много работи, хиляди работи ни предстоят за изучаване и за занимаване. Вън от това, човек трябва да се занимава и със себе си. Сега идат човешките теории, теориите на религиите. Започват да се запитват накъде трябва да се обърнеш, когато се молиш: на изток, на запад, на север или на юг. При това, как трябва да седнеш, изобщо как да се държиш, като влизаш в черква. Това са все човешки инструкции. При възпитанието на децата има ред правила. Когато учениците пишат, някои деца се навеждат много и учителят им обръща внимание да не се навеждат много, да пишат изправени. Като пишат

прави, силите на мозъчната и на симпатичната нервна система ще могат правилно да циркулират.

Сега ние сме дошли до положение, при което природата ни е дала 400 000 форми, по които човек може да действува. Това са все начини, по които човек може да действува. За пример имаме начини, по които растенията действуват; имаме начини, по които рибите действуват; имаме начини, по които птиците действуват; имаме начини, по които млекопитаещите действуват. И най-после имаме начини, по които различните раси действуват. После имаме начините, по които светлината, водата, въздухът и твърдата почва действуват. На пръв поглед ни се вижда, че светлината е нещо много обикновено, но тя е всъщност много сложно нещо. За да възприемете или придобиете едно понятие за светлината, безброй от нейните трептения трябва да влязат във вашето съзнание. След това тези трептения ще се превърнат в звук или щом дойде пределната граница на звука, тогава ще дойде светлината. Значи, има една междина между звука и светлината. В тази междина именно са нашите чувства, нашите чувствувания. Ние не схващаме чувствата като звук. Това се дължи на нашето недостатъчно развито ухо. Дойдем ли до светлината, ние се натъкваме на нейните 7 цвята. Червеният цвят на светлината е носител на живота. Който иска да бъде здрав, той трябва да изучава червените лъчи на светлината. Те представят определен род трептения.

Човек може да се ползува от благотворното влияние на всички лъчи, ако знае как да се поставя към тях, какво положение да заема, как да посочва своите мозъчни енергии и енергиите на своята симпатична нервна система. Ще кажете, че човек трябва де се излага на действието на ранните слънчеви лъчи, когато Слънцето изгрява. Така е, но той трябва да знае накъде да бъде обърнат, когато Слънцето е перпендикулярно на зенита. За тази цел мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена към Слънцето. Когато Слънцето залязва, мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена на запад. Когато

Слънцето е на юг, мисълта на човека трябва да бъде съсредоточена към юг, а когато е на север, мисълта му трябва да бъде насочена на север. Следователно, за да може да се ориентира по отношение цветните лъчи, природата изисква от човека най-малко 5-6 положения. Само така вие можете да ги употребите като органически сили за вашето развитие.

В музиката, както и в речта, цветните лъчи играят много голяма роля. Ти не можеш да произнесеш една пламенна, една пълна реч, ако като човек не изобилствуваш с червения цвят. Червеният цвят е магнетичен. Такъв човек, у когото червеният цвят изобилствува, от него блика живот и сила. Красив е червеният цвят.

Аз не говоря само за първата гама на цветните 7 лъча, но и за останалите две. Направени са опити и се доказва, че светлината има 3 гами от по 7 цветни лъча. Първата гама е тази, която ние виждаме. Над виолетовия цвят идва друг червен, след който се изреждат останалите цветни лъчи. След втората гама иде и трета гама. Така се повтарят един цвят след друг, като запазват същото разположение, каквото имат в първата гама. Може да се минава от една гама в друга. За онези, които не разбират законите на светлината, това е едно чудо. Не казвам, че трябва да вярвате в това, но онези, които са правили опити, казват каква е тяхната опитност. Като се стигне над ултравиолетовия цвят, настъпва се в една толкова тъмна зона, че сред бял ден човек може да ослепее. Който има присъствие на духа и може да държи съзнанието си будно и да знае, че не е ослепял, след 30 секунди или след 1-2 минути пред него отново ще почне да се явява светлина. След тази светлина той ще влезе в друг един свят на своето съзнание. Такова съзнание са имали светиите. Те са минавали в тази, така наречена духовна гама на светлината и са я изучавали около 20-30 години наред. Така са минавали те в духовния свят. Никой не може да бъде запознат с духовния свят, ако практически не влезе в духовната гама и светлина. Затова се изисква концентриране на ума.

Вие можете да направите този опит, но като го направите веднъж, втори път няма да пожелаете. Някои от вас са толкова страхливи, че като направят опита веднъж, ще кажат: "Достатъчно ни е това." Не е въпрос дали има друг свят или няма. Не е въпрос за вярата. Вярата се отнася до онова, което не виждаш. А ти трябва да влезеш в друг свят и да опиташ нещата. Тогава ти ще видиш, че между всички неща има нещо подобно.

Що се отнася до реалните неща, човек има право да говори. За онези неща, които не са реални, той няма какво да говори. Те са само сенки на нещата. Ако влезете в света, дето ще срещнете хора, които се разхождат натук-натам, без да говорят нещо, това не е реален свят. Там всеки върви сам за себе си, вглъбен в себе си, и колкото и каквото да му говорите, той нищо няма да ви отговори, като че не съществувате за него. Това показва, че ти не си в реален свят. Като влезеш в реален свят, ти ще видиш нещо познато. Когото срещнете, ще можете да се разговаряте, но вече не на английски, или на френски, или на немски, или на руски, или на китайски, или на японски, [но] на един съвършено нов език. Тогава вие ще разберете, че сте знаели още един нов език.

Сега аз не искам да вярвате в това, но представете си, че ви разправям една приказка от "Хиляда и една нощ". Все едно, че ви забавлявам. Не мислете обаче, че искам да ви заблуждавам. Ако е за заблуждения, светът е пълен с хиляди заблуждения. Ето сега, през месец май ще хвърлят една ракета до Луната. Дали тази ракета ще стигне до Луната, това е въпрос, но ще направят един опит. Един американец е приготвил тази ракета. Той е направил своите изчисления и ще видим доколко са верни. Това, което днес виждаме в грамофонните плочи, да говорят, не е малко чудо. Ако това някой би ви казал преди 20-30 години, вие не бихте повярвали. Но днес това е факт: грамофонните плочи говорят и пеят. Ще кажете: "Как може една плоча да говори?" Но днес виждаме, че една игла се върти и плочата говори и пее. Ако не бяхте видели това, щяхте да кажете, че този

човек, който ви говори, е излязъл малко от релсите на своя ум. Или, ако някой би ви казал, че с помощта на радиото ще можете да слушате какво се говори и пее в странство, пак не бихте повярвали, но и това е факт днес. Една кутия може да ви разправи всичко, което се върши вън от България. Не само че ще чувате, какво правят хората в отдалечените от вас краища, но в скоро време ще можете да виждате какво правят хората в далечните от вас места. По този начин светът ще стане близко до нас. Един ден ще дойдем до положение да виждаме какво се върши не само на този свят, но и на онзи свят. Не до висшите светове, но поне дотам, додето са стигнали нашите близки. Ще имаме поща, съобщение от онзи свят и ще можем да се разбираме със своите близки, заминали за онзи свят Ние ще получаваме поща от другия свят, с адрес до еди-коя си улица, еди-кой си град. И там има градове, както и на Земята.

Сега аз ви говоря за онзи свят не така, както други са ви го описвали, но вие няма да ми държите сметка за това. Онези, които са описвали духовния, невидимия свят, те са го представяли като нещо недостъпно, нещо недосегаемо. Като влезете в този свят, ще видите, че там няма затвори, няма болници, няма гробища, няма престъпления, никакви обири не се вършат там. Всяка къща е отворена. Там нямат ключове, както тук. Ако ти трябват пари, можеш да влезеш в коя и да ти са нужни. Ако вземеш една монета повече, отколкото ви трябват, тази монета непременно ще излезе от джоба ти и ще се върне там, откъдето е взета. Ако отидеш в една библиотека и вземеш две книги, едната, която още не ти трябва, веднага ще излезе от ръцете ти и ще се върне назад. Ако отидеш в един магазин и си вземеш два чифта обуща, единият от тях ще падне от ръцете ти и ще се върне назад. Не е позволено да се взимат две неща. Всеки има право да вземе само по едно нещо от това, което му трябва. Ако се взима само по едно, това не се счита за престъпление. Обаче вземат ли се две неща, едното непременно се връща назад. Тъй щото, в онзи свят няма възможност за кражби. Там не може да се краде. В онзи свят

не можете да чуете повече от една обидна дума. Кажат ли две обидни думи, езикът на човека се свързва. После трябва да кажете една добра дума, за да се развърже езикът ви. Там всичко се допуща само по един път. Ако се опитате да кажете една обидна дума, езикът ви се връзва. Ако дадете ухо на една обидна дума, ухото ви оглушава. След това трябва да кажете една добра дума, за да се възстанови слухът ви. Ще кажете, че това нещо е много добре измислено. И да е измислено, това показва, че се изисква ум, за да се измисли.

Казвам: Нищо в природата не може да се измисли, ако то не съществува. Гледате картините на някой гениален художник и казвате, че той е нарисувал хубави неща, хубава картина е измислил. Нищо не е измислил този художник. Той е нарисувал тази картина от природата. Природата първо я нарисувала и той после я копирал от нея. Той сам нищо не може да нарисува. При това, художникът не го е нарисувал толкова красиво, както природата го е нарисувала. Наскоро аз виждах една картина, която представя образа на Христа, рисувана от един италиански художник. Всъщност в действителния живот аз съм виждал много по-хубави картини, които могат да наподобяват донякъде образа на Христа, от тези, които художниците досега са рисували.

В село Чакма имаше една мома, родена красавица. Като нея друга не съм виждал. Толкова красива беше тя. Тя сега е в онзи свят. С красотата си беше запалила чергите на цялата околия. Отдето минеше, всички тръгваха подир нея. Но тя ни най-малко не съзнаваше това, вървеше си свободна. Но хората тичаха подир нея. Но до това време не се намери нито един български художник да я нарисува. Много красива беше тази мома.

Тъй щото, всички образи, които ни са дадени за Христа, са хубави, но Христос е бил по-изразителен. Както и да са рисували Христа, досега никой не е могъл да предаде същинските Му черти. Някъде са Го рисували по-женствен, отколкото в действителност е бил. Някъде са Го рисували по-мъжествен. Другаде са Му придавали

по-голяма строгост, а някъде - по-малка. Някъде са Го рисували с по-голяма мекота, отколкото всъщност трябва. Някъде са Го рисували с по-широк поглед към нещата, а някъде - с по-тесен. Някъде са Го рисували тъжен, наскърбен, а някъде - така, като че от нищо не се интересува. Това са все човешки схващания. Христос е имал скръб, но имал е и радост. Ако нямаше радост, Той не би живял на Земята. Че е бил сериозен в своята мисъл, и това е вярно, защото Той е мислил, че тази работа, която е предприел, трябва да се доведе до един край. Той не е мислил като обикновен човек, как да свърже двата края на едно въже, но е мислил за благото на Своя ближен, както и за благото на цялото човечество.

Сега да се върнем към Христа. Христос е извършил работата Си на Земята много добре. Той е бил много съобразителен, казват, че е бил вдъхновен човек. Когато е бил между земеделци, Той винаги е давал примери из земеделския живот. На тях Той е говорил за онзи земеделец, който е посял лошо семе на нивата. Когато бил между рибари, Христос говорил на техния език. Той им говорил един пример за рибар, който, като ловял риби, лошите хвърлял назад, във водата, а добрите турял в мрежата. Когато говорил за царе, Христос бил между царете. Който не разбира това нещо, той се чуди защо Христос си служил с такива примери. А всъщност Той говорил на разните среди по различен начин, за да могат да Го разбират. Между учените хора Той е говорил на научен език. Когато е бил между равините, говорил им на съответен език. Ще кажат някои, че така е бил научен Христос от невидимия свят. Как така да е научен от невидимия свят? А пък във видимия свят се казва, че мислите, с които човек си служи, не са негови. Ще кажете, че мислите на човека са от дядо му. - Че, и мислите на дядо му не са били негови. - Тогава от прадядо му. - Мислите, с които прадядо му си служил, и те не били негови. Всички хора са проводници на онези велики живи сили, които работят в природата.

За онзи, който съзнава нещата, всичко е от Бога. Ние трябва да съзнаваме това. Всичко е от Бога, но и човек е вложил нещо. Когато водата минава през някои планински или подпочвени места, тя взима някои елементи оттам, които не са є свойствени. Казват, че водата е безвкусна. Не, тя има много приятен вкус. Същевременно тя има много приятен цвят, макар да се казва, че е безцветна течност. Тя е емблем, представител на живота. Ако бихте пили от тази вода, от която животът се ражда, вие никога не бихте ожаднели. Пийте от тази вода! И след ако пиете от тази вода, сегашната щеше да ви се види много блудкава, много безвкусна. Все така има места на Земята, дето тази особена вода тече. От тази вода пият само просветените адепти. Тя извира само от високопланински местности. Тя извира от такива места, дето става особено кръстосване на слънчевите лъчи с центъра на Земята. На такива места водата се особено пречиства. Който пие от тази вода, той може да живее 100, 200, 500, 1000 и колкото години желае. Само 100 грама от тази вода са в състояние да внесат в човека особена сила и живот. - Къде са тези извори? - Те са запазени, недостъпни са за обикновените хора. Хубавите работи са недостъпни за обикновените хора. Но в бъдеще те ще бъдат достъпни. Ако и вие учите добре, един ден тази вода ще бъде достъпна и за вас.

В бъдеще, когато Шестата раса дойде на Земята, тогава лекарите няма да ходят със своите губерки да лекуват хората, нито със своите горчиви хапове и лекарства, но ще носят със себе си по едно шишенце от тази вода. Като отидат при някой болен, който страда от треска, достатъчно е да му дадат 1-2 грама от тази вода, за да се излекува. Оттам насетне никаква треска няма да го хваща. Даже една десета част от тази вода, от капката на тази вода, е в състояние да излекува всякаква болест - ревматизъм, главоболие, нервни болести и т.н. Така ще може човек лесно да се лекува. - Какво ще се плаща тогава на лекарите? - Днес как се плаща на лекарите? Най-малко се плаща по 100 лева за една визита. Американците оценяват човека според както е застрахован. Най-скъпият човек в Америка бил един

богаташ, който бил застрахован за 16 милиона долари. Ако отидете в Америка, ще видите, че даже и Айнщайн не струва толкова, колкото струва този богат американец, понеже се е застраховал за 16 милиона долара. Преведете тия пари на български, да видите колко струват. Тъй щото, според американците, [за] колкото повече си застрахован, толкова по-скъпо струваш.

И в природата е същото. Тези 400 000 форми, през които човек минава, това са 400 000 запалки, през които минава Божественото знание, Божествената мъдрост. Божественият живот минава също така през тия 400 000 форми. През всички тия форми минава човешкият зародиш. Следователно човешкият зародиш е последната форма. През човешката запалка влиза човешкият ум. До тази запалка всички животни нямат тези качества, каквито човешкият ум съдържа. Човек зависи от запалката, която има в себе си. Тази запалка именно го отличава от животните. Човек още не е спрял в своето развитие. Предстои му да мине през още една запалка. Христос казва: Вие сте родени като човек, но трябва ви още една нова запалка.

“Ако не се родите изново, от вода и Дух, няма да влезете в Царството Божие” - казва Христос. Ако в Шестата раса, в новия живот нямате тази запалка, вие не можете да бъдете свободни. Ето защо трябва да се проповядва на хората, че трябва да се родят изново. Каквото възпитание да дадете на една мечка, тя мечка си остава, каквото възпитание да дадете на един вълк, той вълк си остава, каквото възпитание да дадете на змията, тя все змия си остава. Човек трябва да мине през новата запалка, за да се възпита. Това е Божественото. Този е новият път. Този е пътят на спасението на хората.

Когато дойде на Земята, Христос казваше, че всички хора трябва да възприемат запалката на любовта. Той не говори за онази любов, която в няколко години изгасва, но за онази любов, която, като се запали веднъж, постепенно се усилва. Тя всеки ден все повече и повече се разширява, докато живите неща стават обичани от всички.

В тази любов и дърветата, и камъните, и изворите, и водите, и рибите, и птиците, и животните, и всички хора ти стават обични, всички неща ти стават близки до сърцето. И тогава нито болести ще има, нито ще имате желание да разправяте някому за болестите си. Ние ще бъдем такива, каквито Бог ни е създал. Сега човек може да убие някого без да му трепне сърцето. Такова желание, да се убиват хората помежду си, не съществува в Бога. Това е криво разбиране.

Хората умират по единствената причина, че не вършат волята Божия. Понякога човек трябва да умре, това му се налага. Не е лошо, че някой е умрял. Защо? - Защото животът на този човек е изопачен. Следователно, когато животът на човека се изопачи, той непременно трябва да умре. В сегашния живот в едно отношение смъртта е едно благо за човека. Човек трябва да умре, за да се обнови тялото му. Ако хората разбираха законите и ако възпитанието им беше друго, у тях не трябваше да се явява желание да се увеличават. Умножаването и увеличаването на хората трябва да става разумно. Хората не трябва да имат увеличаването на рибите, нито това на птиците, нито това на млекопитаещите. Хората трябва да се отличават по качество, а не по количество. Защо ни е едно голямо умножение, да имаме милиони хора, които ще се избиват? Защо ни са милиони хора, от които да се раждат престъпници? Защо ни са такива хора, които трябва да ги учим как да живеят? Преди всичко, тия хора нямат никаква идея за живота. И Бог не се нуждае от такива хора, но понеже е всеблаг, толкова богат, че и за най-лошите хора на Земята има какво да им даде. Ние привлякохме най-лошите хора на Земята. Нима онзи баща, който пиянствува, и като роди син, не носи отговорност за своя син, който наследява склонността на бащата към пиене?

Съвременната наука говори за наследствените качества на децата, които вървят или по линията на бащата, или по линията на майката. Понякога вървят по линията на своя дядо или прадядо. Сега аз не искам да оставям във вас мисълта, че наследствеността е нещо страшно. Наследствеността има своите добри и лоши черти. Бащата

на някого е бил музикален човек и синът наследява тази способност. Без много труд той става музикант. Майка му е била добра певица и тя е предала това качество на сина си. Ако дядо му е бил добър поет, а прадядо му - филантроп, синът или внукът придобива същите качества. Тъй щото, по каквато линия върви синът или дъщерята - по майчина или по бащина, тия качества носи в себе си. Тъй щото, законът на наследствеността има две страни: човек може да наследи добрите черти на своите родители, а може да наследи и лошите черти. Природата е допуснала и двете страни, защото са потребни за човека.

Злото в света съществува по единствената причина на съществуването на свободата. Дето има свобода, там и злото съществува. Ако нямаше зло и ако нямаше добро, и свобода нямаше да съществува. Ако съществуваше само добро, свобода нямаше да съществува. И ако съществуваше само зло, свобода пак нямаше да съществува. Свобода има само там, дето едновременно съществуват и добро, и зло. Свободата е резултат на един вътрешен избор. Всеки човек е освободен дотолкова, доколкото може да избере от двете положения доброто или злото. Доброто и злото не се налагат на човека, но той е абсолютно свободен да избере едното или другото от тях - от него зависи.

Понеже хората не вярват в свободата на човека, затова понякога те кипват, гневят се. Човек не мисли, затова се гневи. Гневът се появява преди човек да мисли. Гневът е чувство, което се зарежда под лъжичката на човека. Гневът се зарежда и в областта, която е зад ушите на човека. Щом се засегне този център в него, той веднага избухва, кипва и после, като се размисли, като му мине, казва: “Не трябваше да постъпвам по този начин.” Обаче, ако човек може да разедини мисълта от гнева и я изпрати в предната част на челото или в горната част на главата, дето е моралният, Божественият свят на човека, той ще започне да мисли и ще се почувствува свободен. И тогава, колкото и да го обиждат, той ще погледне на нещата с усмивка

и ще каже: “Няма нищо, тези хора не разбират, какво правят.” Аз съм виждал как лесно добрия господар се справя с работниците си. Някой работник се разярил срещу господаря си, иска да му отмъсти. Като го види в това положение, господарят му се приближава към него, потупва го по рамото и му казва: “Не се смущавай. Извини ме, ако нещо съм те обидил. Аз ни най-малко нямам желание да те обидя. Ти не си ме разбрал. Кажи какво искаш, аз ще ти помогна.” Не се минава много време, слугата започва да омеква и отстъпва в исканията си.

Та казвам: Това е здравото учение - да отговаряме на всичко с любов. Какво проповядваме ние сега? Ние проповядваме как е страдал Христос на кръста. След това започват да описват страданията на Христа, как е страдал, как се е мъчил. Признавам, че Христос е страдал много. И мене да ме заковат така на кръста, ще страдам, разбира се. Не е лесно да те заковат с два гвоздея на ръцете и с два на краката и в това положение да увиснеш на кръста. И в това положение всички хора Го подигравали и оплювали. Не е лесно да се понесат тези физически и морални страдания. Той изпитвал как светът под Него се руши. А съзнава при това, че е дошъл с идеята да спаси света, да помогне на цялото човечество. В тези страдания ние виждаме как един човек, който минава за Син Божий, е бил оставен от Бога за посмешище на хората. Той извиква всред тези страдания: “Господи, защо си Ме оставил?” Но най-после Той си каза: “Такава е волята Божия.” И предаде духа Си в ръцете на Господа, с думите: “Оправи тази работа, както Ти знаеш.” Ако вие бяхте на кръста, какво щяхте да кажете? Щяхте да се обърнете към тези хора и да се молите: “Моля ви се, отковете ме, искам да живея. Деца имам, жена имам, искам да живея.” Като се молите, щяха ли да ви снемат от кръста? Случва се понякога, че Бог освобождава човека.

Разправиха ми един пример, който се е случил някъде във Варненско. Турците осъдили един българин на обесване. Като го закачили на въжето, случва се, че въжето се скъсало. Закачили го втори път, но въжето пак се скъсало. Закачили го трети път, въжето

пак се скъсало. Тогава пашата казал: “Това е вече Божие дело. Пуснете го, не бесете този човек.” В това отношение турците са човеколюбиви и вярващи. Ако бяха българи, те нямаше да го пуснат, щяха да употребят някакви железни вериги, но пак нямаше да го свалят от въжето. Те ще кажат, че законът трябва да се изпълни, трябва да се обеси този човек. Какво показва това? Това показва, че ние сами градим своята съдба много жестоко.

Миналата неделя бяха дошли двама млади свещеници на беседа и казали: “Вашият Учител се прави на Христос.” Че, какво значи, че някой човек е Христос? Аз мога да кажа, че съм Син Божий, че съм дошъл да изпълня волята Божия. Аз не съм дошъл да изпълня своята воля на Земята, да стана господар, но съм дошъл на Земята като един слуга. Баща ми ме е изпратил на Земята като слуга, да изпълня волята Му и да не казвам на хората нито бяла, нито черна лъжа. Същевременно да не взема за себе си нито пет пари. Какво лошо има в това? Те мислят, че искам да стана владика или някакъв патриарх. Това са човешки работи. Аз нищо човешко не искам. Ако е въпрос да искам за себе си нещо, какво ще ми придаде положението на цар? Ако съм цар, всички ще се оплакват от мене. Ако съм владика, всички ще искат да ги благословя. Един ще дойде да го благословя, друг ще дойде да го благословя, ще ми целуват ръката.

Понякога съм се намирал в трудно положение. Като дойде някой да ми целува ръка, туря ми 100 лева в ръката. За да не го огранича, аз взимам стоте лева. Друг пък даде повече. С това те искат нещо. Питам ги: “Братя, защо ми туряте тез пари в ръката?” - “Да ги дадеш на някои бедни хора. Ти знаеш къде има бедни хора, можеш да се разпоредиш с тях както знаеш и разбираш.” По този начин те ме ангажирват като слуга, да правя добро на хората вместо тях. Ако 50 души ми оставят по 500 лева, по този начин ще се съберат 50 000 лева, които аз трябва да раздавам на бедни. Като им давам пари, бедните ще си съставят мнение за мене, че съм много добър човек. Къде ще намеря тези бедни хора, като са се научили да ме лъжат? Не е

въпросът там. Но всеки човек трябва да пази чисто съзнанието си. Лесно мога да се освободя от това нещо. Как? Като прекратя целуването на ръка. След това пък ще кажат, че съм се възгордял, че не искам да ми целуват ръка. Обаче, и за едното, и за другото аз имам известни съображения. Сега трябва да направя избор, да избера от двете злини по-голямата или по-малката. От двете злини ще избера по-малката. Закон е: Малкото зло винаги има любов към голямото добро; малкото добро винаги има любов към голямото зло. Човек, който обича малкото добро, винаги ще направи най-голямото зло. А човек, който обича малкото зло, винаги ще направи най-голямото добро.

Сега аз не искам да вярвате. За мене въпросът седи така, аз съм го намерил в своята опитност, че е така. Ако разбираш нещата, предпочитай най-малкото зло, за да направиш най-голямото добро. Ако предпочетеш малкото добро, тогава ще направиш най-голямото зло. Като дойде малкото добро при мене, казвам му: "Иди да доведеш своята възлюбена при мене, че и двамата едновременно да се представите." Тогава дигам ръцете си и ги благославям. Това значи, че ги угощавам. Значи угощавам малкото зло с голямото добро и малкото добро с голямото зло. Така разрешавам въпроса. Това е Божественият закон. Казвате вие: "Да си върви малкото зло." Не, било голямо или малко злото, в него има нещо добро. В голямото зло винаги има нещо добро. Това е за онзи, който разбира Божия закон. За Бога, Който всичко е създал, всичко е възможно. Това се отнася до Бога, но не и за нас.

"Здравото учение." За да се дойде до здравото учение, от всички се изисква една вътрешна връзка. За в бъдеще ние се нуждаем от гениални хора. За в бъдеще трябва да се създадат три вида хора - талантливи, гениални и светии. Бъдещото общество трябва да се състои от талантливи, от гениални хора и от светии. Талантливите хора, това са точките в света. Гениалните хора, това са радиусите, правите линии, а светиите, това са кривите линии. Когато една

неприятелска войска бомбардира някаква област, първо тя отправя своята граната нагоре във въздуха, по права линия. Като стигне до едно място, тази граната се изкривява и пада на земята във вид на крива линия. Тази крива линия е светийската линия. Значи, когато светията бомбардира злото, първо той отправя своето оръдие нагоре към Господа, в права линия; после то се изкривява и пада точно в неприятелския лагер, но по крива линия. Мислите ли, че светиите не се бият? Първо светията отправя една бомба нагоре във въздуха и като падне на земята, тя запалва хиляди хора. Бомбите на светиите са бомби на любовта. Това показва, че има нещо, с което хората трябва да воюват. Ако бяхме воювали за любовта, ние бихме свършили много повече работа, отколкото сега вършим. По-мощна сила от любовта няма. Ако воювате с любовта, вие бихте свършили много работа. Щом дойдете да воювате изпращайте бомби от любовта навсякъде. - По кой начин? - Като дойдете в мисловния свят, вие можете да изпратите на неприятеля си една силна мисъл, с която да го поразите.

В еврейската история се разправя за един от еврейските пророци, как бил нападнат от войските на царя по това време, защото той откривал плановете на царя. Царят изпратил войските си да обсадят града. Тогава слугата на пророка казал: “Целият град е обсаден.” - “Няма нищо -, казал пророкът. - Онези, които са с нас, са повече от онези, които са против нас.” Пророкът отворил очите на слугата и той видял много войници, много конници със своите оръжия, скрити навсякъде из горите. Тогава пророкът ослепил всички войници на царя и ги праща при техния господар. Питам: Ако един пророк само можа да направи това нещо, съвременните християнски народи не могат ли да направят същото? - Могат. - Тогава, как мислите, защо не го правят? Защото те още не са решили въпроса де е Христос.

Според мене съвременното християнство не работи още за Христа. Те работят само за своите лични интереси. Те нямат още онова високо съзнание, че трябва да се работи, че един е господарят на света, един е Господ, един е царят на света. Един е Бог и Неговата

правда. Това трябва да се съзнае от всички хора. Но това съзнание го няма още в хората. Ако отидеш при евангелистите, те ще те питат вярваш ли в Библията, вярваш ли в Христа, в това, което е казал? Ако отидеш при православните, и те ще те питат вярваш ли в тяхното верую. Ако отидеш между католиците, те ще те питат вярваш ли в непогрешимостта на папата. Около 200 милиона хора вярват в непогрешимостта на папата. Но ако аз кажа, че съм непогрешим, това е лошо. Тогава де е логиката на тия хора? - "Да, но папата имал някакво свидетелство от Бога." Не, хората са направили папата непогрешим, а не Бог.

Казвам: Всеки човек трябва да носи своя документ със себе си, че каквото говори, да е вярно. Не е въпрос човек да се представя такъв, какъвто не е. Хората мислят, че като наближи време да дойде Христос на Земята, Той първо ще съди хората, без да им се изявява. И като ги осъди, тогава ще слезе на Земята. Всички хора трябва да бъдат искрени. На този трябвало едно, на друг - друго нещо и всички очакват в края на краищата да ги възкреси Христос. Всички умрели ще ги възкреси и ще дойдат до едно място, едно стадо да станат. И оттам насетне смъртта няма да има власт над хората. Няма да има разводи, няма да има престъпления, няма да има омраза. Всичко това ще бъде един нов свят. Казано е в Писанието, че Бог ще създаде ново небе и нова Земя. Мнозина очакват нова Земя. Не, Земята ще бъде същата, но в нея ще станат известни промени. Тогава, дето и да мине човек, покрай дървета, покрай извори, покрай камъни, всичко ще му проговори. Тогава и дърветата, и камъните, и растенията, и животните, и птиците - всички ще ви поздравяват. Всички по братски ще живеят. Това е здравото учение, за което хората отсега трябва да се приготовляват.

Когато говорят за любовта, хората говорят за неща фантастически. Не, любовта не е фантазия, тя може да се опита. Когато страда, човек може да опита любовта. Благодарете, че страдате. Степента на страданието показва степента на развитието на човека.

Колкото повече страда човек, толкова по-голяма възможност има той да се развива. Аз бих желал всички да имате страданията Христови. Според мене вие като страдате, ще можете да се подигнете. Без страдания вие ще бъдете обикновени хора. Всички светии са били хора на страданията. Но те са съзнавали смисъла на страданието и са го превърнали в благо за човечеството. Хората се страхуват от страданията. Естествен е този страх. Вие да се страхувате от сиромашията. Радвайте се на сиромашията. Страх ви е от болести. Радвайте се на болестите. Страх ви е от смъртта. Радвайте се на смъртта. От какво ли не се страхуват хората? Нека у вас остане само онзи свещен страх, че любовта може да закъснее да дойде. Човек трябва да се страхува да не би правдата да закъснее да дойде. Той трябва да се страхува да не закъснеят разумността, топлината и светлината да дойдат. От другите, странични работи ние не трябва да се страхуваме.

Сега вие ще ми зададете въпроса: "Ти опитал ли си всичко това?" Не съм го опитал. Защото ако ви кажа, че съм го опитал, ще кажете, че това не е истина. Има неща, които трябва да се опитат. Тъй, както чувствувате нещата в дадения случай, те са реални неща за вас. Обаче това, което сега чувствувате, не е още онова, което в бъдеще ще се прояви. Вие още не сте срещали светии. Но в бъдеще, ако срещнете един светия, вие ще се уплашите и ще се прострете на земята. Един френски писател писал една книга против католическата църква, заради което бил повикан от папата. Като отишъл при него, той се прострял на земята със съзнанието си, че се намира пред един свят човек. Обаче след разговора си с папата той излязъл толкова ожесточен и озлобен, че излял всичката си злъч против него. Той излял всичкото си неверие срещу католическата църква. Ние благодарим за такива светии. Има смисъл да падне човек пред един светия, но като стане, да се почувствува изчистен, освободен от вътрешния страх в себе си, както и от греха в себе си. Бъдещите светии ще бъдат такива, че ще лекуват човечеството, ще помагат на

бедни, на страдащи. Бъдещите гении ще учат хората на всички изкуства, на всички науки. Бъдещите талантливи хора ще подемат цялото човечество, ще помагат на хората, за да се оправи светът.

Сега аз ви желая който за какъвто иска да се кандидатира: за талантлив, за гений или за светия. Всеки трябва свободно да си направи избора. Кой каквото желае, това да си избере, за да може да работи за бъдещето човечество, което иде сега в света.

18-а неделна беседа, държана от Учителя на 4.IV.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ВИДЕЛИНАТА И ТЪМНИНАТА

"Отче наш"

Ще прочета само един стих от 1-ва глава на Евангелието от Иоана, 5-и стих: "Виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе."

"Духът Божи"

"Виделина" и "тъмнина". Това са две думи, две условия за човека, както и за човешкия живот. Ако търсите филологическия произход на тези две думи, думата "виделина" означава: това, което има знание. Някои казват, че думата "виделина" произлиза от думата "веди". А думата "веди" означава: да знаеш да мислиш, да говориш, да пишеш. "Ведите" е свещена книга, в която са събрани мъдростите от вековете. Щом се говори за виделина, това значи, че имаш някакъв дял, който трябва да получиш. Този слог се съдържа в самата дума "виделина" - "дял" и "веди"*. Следователно думата "виделина" е сложна дума, съставена от "да знаеш" и "да имаш дял" в това, което знаеш.

"И тъмнината я не обзе." Тъмнината подразбира нещо гъсто, известна гъстота. Значи, искаш или не искаш, нещата стават, но не стават така, както ти ги искаш. Под думата "тъмнина" ние разбираме всички материални светове. Като се махне слогът "об" от думата "обзе", остава само глагола "зе" ["взе"]. Значи, като дошла виделината, която носила дял и знание, дошла и тъмнината, която била много сиромахкиня, че могла да вземе нещо от виделината. Това са филологически работи, в които има доста голяма философия. Това е един особен род филологически разбор на думите. Някои филолози, които ме слушат сега, могат да преведат тия думи от филологическо гледище. Те се занимават с произхода на езиците.

Сега аз искам да ви говоря за виделината, за да можете да вземете вашия дял и да придобиете вашето знание. Значи, виделината е вътрешната страна, а светлината - външната страна. Светлината е това, което се е проявило. То съдържа друго нещо в себе си. И думата “светлина” е сложна. Светлината е изкуство, което трябва да се научи отвън, а виделината е един живот, който трябва да се научи отвътре. Тъй щото, като говорим за светлина, разбираме физическия свят. То е изкуството, което може да се научи отвън. Виделината пък се добива чрез знанието. За да стане учен, човек трябва да има виделина.

Сега аз мога да развия много философски работи. Много пъти човек намира голяма мъчнотия, докато дойде до положение какво да говори и какво да не говори. Защото, ако говори много, не струва. И ако говори малко, пак не струва. Това е наука. Значи от многото, което знае, човек пак трябва да учи какво да говори във всеки даден случай. Когато казвам, че някой знае много, аз разбирам това в един смисъл, а вие - в друг смисъл. Представете си, че отидете при курната на една чешма, която ви казва: “Знаеш ли от колко години тека тук? Знаете ли колко много работи зная? Знаете ли колко вода е изтекла от мене и какви ли работи не зная?” Който не знае, казва: “Какви ли работи ще знае тази курна?” Да, тя знае много, защото много вода е изтекла от нея. Водата е условие за живота, но тя не е самият живот. Виделината е условие за живота, но тя не е самият живот. Тъмнината пък е една дреха, необходима за материалния живот. Значи тъмнината е потребна за материалния живот, но не е потребна за вътрешния живот на човека. Тя е една необходимост, защото без нея неприятно е да ходите гол зимно време, без никаква дреха. Добре е зимно време да имате една топла, хубава дреха. Значи тъмнината е хубава топла дреха. Обаче, не взимайте думите ми криво, да мислите, че ви препоръчвам да ходите в тъмнина. Не, в тъмнината само човек си почива и спи, а във виделината той работи.

Казвам: Аз обръщам вниманието ви върху виделината, а тъмнината е само една сянка. И на художника е нужна тъмнина, като сянка, като контраст на работата му, да може да се направят образите по-хубави, повече да изпъкнат. Сенките дават ефект на образите. При сенките добре изпъкват чертите на човека. За да изпъкне една добродетел в картината на художника, той трябва да тури сенки. Ако иска художникът да изрази, че един човек е честен, добър, умен или справедлив, той трябва да тури сенки, но не безразлично къде - точно определено е мястото на сенките. Той трябва да знае точно къде да тури сенките, да изпъкнат чертите на човека.

Когато художникът иска да нарисува човек наблюдателен, умен, той няма да му тури тънки вежди, но ще му тури дебели, масивни вежди. Така е нарисуван като тип Тарас Булба с дебели вежди, а не с тънки. Големите герои имат дебели, а не тънки вежди. Погледнете какви са веждите на Толстоя. Като го погледнете, виждате как той гледа изпод дебели вежди. Това се отнася до умните хора на Земята, но не и в духовния свят. В духовния свят тънките вежди са на мода, а на физическия свят, на Земята - дебелите вежди. На Земята, който има дебели вежди, е умен човек, а който има тънки вежди, е глупав. В духовния свят е точно обратно: който има тънки вежди, е умен, а който има дебели вежди, е глупав. Като казвам глупав човек, да не ви обижда тази дума, защото според мене в думата “глупав” се съдържа нещо хубаво. Под думата “глупав” аз разбирам един добряк човек, който вярва на всичко. Той, и като дава, и като взима, и като губи, и като печели, все се радва. За такъв човек казват че е глупав, понеже не разбира нито кога е беден, нито кога е богат, нито кога е учен, нито кога е невежа. Той за всичко се смее: И в скъсани дрехи да се облече, и в здрави дрехи да се облече, все се смее. За такъв човек казвам: Този е човек, който има особени разбирания за нещата.

Сега ще ви изнеса един анекдот из живота на Хенрих IV. Един ден той отишъл на лов в гората и се заблудил, навлязъл навътре в гората и не могъл да излезе, да намери своята свита, своите

благородници. На пътя си той срещнал един селянин с кола. Той го помолил да го изведе с колата си вън от гората, да намери своите хора, които го чакали. Хенрих IV се качил на колата (или на кабриолет, не се знае точно какво е било), но селянинът му дал почетно място и започнали да се разговарят. Хенрих IV запитал селянина: “С какво мога да Ви бъда полезен? С какво мога да Ви услужа?” - “Искам да видя краля. Ще ми бъде приятно, ако можете по някакъв начин да ми съдействувате в това.” - “Много лесна работа е тази. От мене само искай.” - “Как ще стане това?” - “Ето, скоро ще стигнем до едно място, дето ще видиш много хора събрани. Като видиш, че снемат шапки, един от тях ще остане с шапка на главата. Този, който остане с шапка на главата, той е Хенрих IV.” Скоро те стигнали до едно място, дето благородниците чакали краля. Като слязъл от колата и се приближил до тях, всички свалили шапките си, само той останал с шапка на главата. Тогава Хенрих IV се обърнал към селянина и го запитал: “Видя ли, кой остана без да сваля шапката си? Видя ли, кой остана с шапка на глава?” - “Не зная, господине, ние двамата с вас останахме с шапки.”

Сега, като ви привеждам този анекдот, намирам един смисъл в него, турен от автора, а аз му поставям друг смисъл. Казвам: Все трябва да остане един човек с шапка на главата си. Следователно не съжалявай, че си яздил на такава проста кола, защото коларят на тази кола остава с шапка на глава, когато всички останали свалят шапка на своя крал. И коларят искал да каже на краля: “Не съжалявай, че си се качил на такава проста кола, защото и мене французите ме почитат като тебе.”

И тъй, най-същественото нещо, на което шапката остава, това е виделината. Единственото място, дето шапката не остава, това е тъмнината. В тъмнината всички шапки слизат, свалят се, а във виделината всички шапки остават, т.е. качват се. Следователно, щом вашата шапка е на главата ви, вие сте виделина. Щом вашата шапка не е на главата ви, вие сте тъмнина. Не ме разбирайте криво. Когато

шапката ви слиза от главата, тогава вие поздравявате вашия господар. Свалете шапката си от главата и поздравете този господар. Като се обръща към селянина, кралят го запитва: “Разбра ли сега кой е кралят?” - “Не зная на кого свалят шапка, на тебе или на мене, защото и двамата сме с шапки на глава. Ако беше само ти с шапка, както и да е, но и двамата сме с шапки.”

Казвам: Ние трябва добре да разгадаваме онова, което природата е създала. Ние трябва добре да разбираме нейните работи, както и това, което е вложила в нас. Това не се отнася само за един ден, но всеки ден има задачи, които човек трябва да реши. Сега аз искам да ви поговоря вкратце върху някои работи, които могат да ви задоволят, които могат да ви бъдат полезни. За тази цел ще ви приведа още един анекдот, който се е случил в Париж, в трамваите. В трамвая влизат две дами и сядат близо до вратата. Едната от тях се пази много от течение, бои се да не се простуди, да не я хване хрема и да умре. Другата пък страда от задуха. Тя се бои да не би в затворения трамвай да умре от задуха. Едната иска да се отвори вратата, да влиза въздух в трамвая, за да не се задуши и да умре. Другата пък иска вратата на трамвая да се затвори, да не става течение, да не се простуди и умре. Викат тогава кондуктора, той да разреши въпроса. Едната госпожа се оплаква от задуха, иска да се отвори вратата на трамвая. Другата се страхува от течение и простуда, не иска да се отвори вратата. Кондукторът се намира в чудо, не знае как да разреши въпроса. Един благороден господин, който бил също в трамвая и чул тази разправия, казва на кондуктора: “Господине, отворете малко вратата за онази, която страда от задуха, а после я затворете за другата, която се страхува от течение и от простуда.” Веднъж ще отворите вратата и после ще я затворите, за да задоволите и двете, да не умрат.”

Казвам: Понеже и у вас има един, който страда от задуха, а друг - от хрема, затова един път отворете вратата, а после я затворете. Та, когато вратата на къщата ви се отваря, това става за онзи у вас, който страда от задуха. А когато се затваря, това става за онзи, който страда

от хрема и се безпокои да не се простуди и да умре. Само така могат да се примирят нещата. Затова понякога ту ще отваряме, ту ще затваряме вратата, за да не умрат и двете. И двете жени били нервни.

Виделината съставя една отлична наука за вътрешния живот на човека. Когато изучава основните закони на природата, човек се домогва до същественото знание, което е потребно за сегашния живот на човека, и за малки, и за големи, които боледуват и които се раждат. Виделината в природата е потребна за всички. В природата и в живота не може да стане никаква промяна без законите на виделината. Тя има две прояви, две страни. Едната страна е като изгряването на Слънцето, което, като изгрява, ни дава нещо, без сами да знаем това. И всичко онова, което природата е вложила у нас, без да знаем, все внася нещо. Така внасят нещо у нас и растенията, и минералите. Всеки човек, когото срещнете, или всяка книга, която четете, все упражнява върху вас известно мощно влияние върху съграждане на човешкия характер. Това мощно влияние наричат "Божественото" в човека.

Като не разбираме този закон, понякога ние се мъчим да турим една преграда на онази обширна деятелност на природата, която работи. Често с нашите бентове, с нашите канали, които поставяме, с нашите закони, ние си създаваме ред неприятности. Всички неща, които ние считаме за анормални, се образуват от бентовете, които хората сами си поставят. Ето, някои хора, за пример, влагат в ума си мисълта, че са бедни и ще преживеят един лош живот, докато най-после умрат. Това е една мисъл, натрапена отвън. Това показва, че хората не разбират смъртта. Може да възкръсне само умрелият, живият не може да възкръсне. И може да умре само живият, умрелият не може да умре. Умрелият може да възкръсне, а може и да оживее. Две възможности има за него. А живият може да умре и може да се разложи. Това са две възможности. Защо е смъртта? - За да се родиш изново. Защо е животът? - За да оживееш изново. Човек се ражда, за да оживее. И ако човек в живота си не умре, той не може да се

освободи. И ако в смъртта си не оживееш, ти нищо не можеш да придобиеш. Защото в смъртта си човек научава онова, което в живота си не може да научи. Ти в смъртта само можеш да оцениш живота и само в живота ще можеш да оцениш смъртта. Това са антитези.

Смъртта е ограничение. Човек постепенно умира. Човек постепенно се ограничава, ограничава, докато дойде най-голямото ограничаване - смъртта. Смъртта иде от неразбиране на виделината. Смъртта иде от желанието на човека, който служи на тъмнината, да вземе виделината и да я ограничи. Всеки, който се опитва да хване светлината, виделината за себе си, той умира. Всеки човек умира, когато се опита да задържи виделината за себе си. Виделината не позволява на никого да я пипа, нито да тури тапия върху нея, като частна собственост. Тя е единствената величина в света, която е свободна от владение от когото и да е. Тя минава без позволение оттам, отдето никой не може да мине. Тя не търпи никакви препятствия, никакви ограничения, никакви коментари. И тъмнината се опитала да обземе виделината, но видяла, че това не е в нейните размери, нито в нейните сили.

Та казвам: Единствената погрешка в живота седи в това, че хората искат да бъдат щастливи. Никой не може да направи себе си щастлив. Това не е в тяхната възможност. Това не е в човешката власт. Да иска да стане щастлив, това подразбира, че човек се е родил нещастен и иска да намери щастието, да се направи щастлив. Питам: Как ще се освободиш първо от нещастието? Ти казваш, че не искаш смъртта, но как ще се освободиш от смъртта? Ти трябва да имаш знание, да можеш да използуваш живота разумно. Ако не можеш да използуваш живота както трябва, ще дойде смъртта. И ако със смъртта не можеш да се справиш както трябва, животът няма да дойде. Ако знаеш как да се справиш със смъртта, животът ще дойде. Когато ви говоря за виделината и тъмнината, вие ги считате вън от вас. За да разберете виделината и тъмнината, вие трябва да ги разглеждате като нещо вън от човешкия дух. Виделината е това, което

крепи човешкия дух и му дава сила и мощ. В същото време, тъмнината е онова, което дава сила на човешкото тяло. Ако на Земята би настанала вечна виделина, нашето тяло не би било в състояние да издържи този напор на виделината, вследствие на което ще ви сполетят по-големи нещастия. Когато тъмнината, която ограничава човешкото тяло, е дошла на Земята, тя се опитала да ограничи и виделината, но видяла, че не може да я ограничи.

Сега и у хората се явява желание да ограничат своите възгледи. За пример, някой знае, че го обичате, но въпреки това дохожда и ви пита: "Обичаш ли ме?" Щом зададе този въпрос, той вече предрешава своята съдба. Щом кажете, че го обичате, у вас, както и у него, ще настане една реакция. Защо? - Всяко постигнато желание е израз на смъртта. Това стана и с първите човеци. Те бяха недоволни от това, което Бог им даде. Какво им липсваше? Те имаха в рая всичко: и плодове, и жито, сами си сееха, разхождаха се в градината, имаха всички забавления. Но един ден у тях се яви желание да вкусят от плодовете на забраненото дърво. Но щом вкусиха от забранения плод, те изгубиха всички блага и привилегии, с които се ползуваха в рая.

Следователно, щом искате да знаете дали някой ви обича, трябва да знаете, че това е последното дърво, което опитвате и заради което ще ви изпъдят от райската градина. Питате някой човек дали е честен. Няма защо да питате. То е написано на неговото лице. Вие трябва да знаете да четете. Сами ще четете, без да го питате. Ако някой човек дойде и сам ви се изповяда, то е друг въпрос, но няма защо вие да го питате. Аз съм за свободата. Когато искате някой да се изповяда пред вас, това е насилие. Никакво насилие не се позволява. - "Ама аз искам да зная какъв е той пред Бога." Бог го знае какъв е. Този човек се е изповядал пред Бога, защото има доверие в Него. В тебе няма никакво доверие. Той ще ти каже нещо за себе си, а ти ще отидеш да го разправяш на другите хора. Къде остава тогава уважението и почитанието ти към този човек? Когато някой ти разправя нещо за себе си, това трябва да потъне в дълбочината на твоя живот.

Съвременните хора се натъкват постоянно на една и съща погрешка. Те изнасят погрешките на другите хора. Каже ли ти някой нещо за себе си, остави го да потъне дълбоко в тебе, да се утаи някъде. Какво правят хората от хиляди години насам със своите възлюбени в дома си? Те ги заравят някъде, оставят ги скрити, от никого да не се видят. Така заравят и злото, и доброто в Земята, никой да не ги види. Но работата е там, че когато добрият човек умре и върху него посадят една круша, тя дава такива вкусни плодове, каквито никъде не сте виждали. Ако посадите една круша върху някой лош човек, от тази круша излизат безвкусни, лоши плодове. Като вкусите от едната и от другата круша, вие веднага познавате характера на човека. Като слушате да се говори така, вие казвате: "Това са особени работи. Как е възможно отпреди толкова хиляди години да се роди върху [земята] някаква круша, която да показва какъв е бил характерът на човек, който е живял преди хиляди години?" Ако турите един железен прът в силен огън, след половин час или по-малко от половин час вие ще усетите, че прътът е силно нагорещен, ще познаете, че е бил в огън. Отде знаете това? - Защото по пръта минава енергията на топлината. Ако този прът е на няколко километра разстояние и е добре нагорещен, чувствителният човек ще може да усети топлината на този прът.

Та, в природата има една вътрешна нишка, която прекарва добрите и лошите черти на цялото битие. Този закон съществува и във всеки човек. Ако погледнете човека, ще видите, че той е оплетен от нишки на тъмнината и виделината. Когато покрай вас минава една от тъмните нишки, вие ще бъдете неразположени. Ако минава някоя от светлите нишки, вие ще бъдете разположени. Преплитането на тъмните нишки със светлите постоянно създава вашите добри и лоши състояния, вашите вътрешни състояния. - Какъв е тогава изходният път? - Изходният път седи в това всеки ден да умножавате нишките на виделината. Нишките на виделината трябва да надминават тия на тъмнината, да дойдат по възможност до

максимално число. Вие трябва да дойдете до положение да имате три четвърти от нишките на виделината и една четвърт от нишките на тъмнината. Това е естественото положение. По-малко от четвърт от нишките на тъмнината не можете да достигнете. Каквото и да правите, в края на краищата всеки от вас ще си замине с една четвърт от нишките на тъмнината. Но трябва да се стараете да придобиете три четвърти от нишките на виделината. Каквото и да правите, поне една четвърт от нишките на тъмнината ще остане у вас.

Та казвам: Според този закон вие не трябва да се обезсърчавате. И в единия, и в другия случай невидимият свят е поставил живота върху една оптимистическа база. Когато имате три четвърти от нишките на тъмнината и една четвърт от нишките на виделината, вие не трябва да се обезсърчавате, защото нишките на тъмнината могат да се намаляват, а нишките на виделината - да се увеличават. Нишките на виделината във вашия мозък са много по-силни, отколкото нишките на тъмнината. Най-хубавите чувства у човека се произвеждат от нишките на виделината. Хубавите, светлите мисли са плод на нишките на виделината. Благородните, моралните чувства са също така плод на нишките на виделината. Достойнството на човека, музиката, изкуството, поезията, изобщо всички хубави и красиви неща в света са все плод на нишките на виделината. Човек не може да бъде красив, ако няма поне три четвърти от нишките на виделината в себе си. По количеството на нишките на виделината се съди за красотата на човека.

Христос носеше в Себе си три четвърти от нишките на тъмнината. Той се бореше само с една четвърт от нишките на виделината срещу три четвърти от нишките на тъмнината. Защо имаше толкова много нишки на тъмнината? Защото Той понесе греховете на хората. Вие не знаете какво значи да носите греховете на хората. Вие не знаете какво нещо е да се бориш с лошите условия на живота. А Христос имаше да се бори именно с лошите условия.

Сега да оставим този въпрос настрана. Ако речем да говорим за характера на Христа, ние ще дойдем до едно голямо противоречие. Сега аз не искам да кажа нито една дума, която да хвърли сянка върху съзнанието или образа на Христа, защото по Негов адрес и без това са казани и много добри и много лоши работи. И от едната, и от другата страна тия работи са преувеличени.

Когато един се обърна към Христа с думите "Учителю благи", Христос му каза: "Защо Ме наричаш благ? Благ е само един Бог." С това Той искаше да каже: "Ти Ми даваш една титла, която Аз не мога на земния живот да нося. Аз не мога да мина за благ, защото имам един изпит, който трябва да мина на Земята, а още не съм го минал. При това, не зная как ще го мина. Сега Ми предстои да мина едно кръщение, да свърша една работа." Ето, и вие мислите, че като Син Божий, Христос свършил работите Си много лесно. Историческите факти обаче показват, че работите са взели съвсем друг характер. Това, дето кръв и вода е излязла от порите на Христа, показва каква борба, какво притеснение е минал.

Сега аз искам вие да разберете Христа така, както сега Той се проявява у вас. Вие живеете с идеята за Христа такъв, какъвто се е проявил отпреди 2000 години насам. Не, вие трябва да знаете, че от 2000 години насам Христос се е променил извънредно много. Мислите ли, че Христос е останал такъв, какъвто е бил преди 2000 години? След смъртта Си Той се явил на учениците Си, но те не Го познали. Как ще Го познаете вие след 2000 години? Той е вървял по целия път и се разговарял с учениците Си, но те не Го познали. Мислите ли, че ако днес дойде Христос между хората, че те ще Го познаят? Те няма да Го познаят ни най-малко. Сега ще се яви тази мъчнотия: как ще познаете Христа? Вие ще Го познаете така, както познавате хубавата храна, както познавате чистия въздух и вода, както познавате светлината, както познавате хубавите изкуства, както познавате хубавата музика и т.н. Вие ще Го познаете така, както познавате хилядите хубави работи. Вие знаете да четете хубави

книги, знаете много езици - френски, немски, английски, руски и като чуете, че някой произнася някоя дума неправилно, веднага го коригирате - знаете и произношението на езиците. Ако един човек знае толкова много неща, толкова много езици, как да не познае Христа? Аз съм виждал Христа в някои духовни събрания, седнал на последния стол, дето никой няма да седне, и оттам слуша какво проповедникът говори. Проповедникът разправя, проповядва, и после се обръща към Христос с думите: “Пътниче, ти познаваш ли Христа? Голям грешник трябва да си ти, щом си седнал там до вратата.”

Ще ви приведа един пример за един виден проповедник в град Бостън. Той проповядвал в една от аристократическите църкви, дето се събирали много хора да го слушат. Столовете в тази църква били постлани с плюш и всеки стол струвал много скъпо. Имало столове, които стрували по 100 долара, които правят 8000 лева наши пари. Една вечер този проповедник сънувал, че държал някаква проповед за Христа и църквата била пълна с хора, все отбрани, от аристократическото общество. По едно време той видял един беден, скромен човек в църквата, който седял на последно място, но прав, нямало за него стол. Направило му силно впечатление вниманието, с което този човек слушал проповедта му. И затова той си помислил: “Като свърша проповедта си, ще отида при този човек да се запозная с него.” Щом свършил проповедта си, той веднага слязъл от амвона и се отправил към посоката, дето бил този интересен за него човек. Каква била изненадата му, когато не го намерил. Попитал един от членовете на църквата: “Къде остана този господин, който седеше на последното място?” - “Той си отиде.” - “Кой беше този човек?” - “Той беше Христос.” След това проповедникът се събудил от сън и си казал: “Един път дойде Христос в моята църква и нямаше стол за Него, та трябваше през всичкото време да седи прав.” От този момент проповедникът се разпоредил да ходят да помагат на бедни, на страдащи. От този момент той се разпоредил да се плаща на ония, които свирят в църквата. Ако на всяко пение и свирене се плаща по 10

долара, то на месец ще се събере около 32 долара. По този начин човек може да си създаде една служба.

Та казвам: Като става въпрос за вашия живот, вие си го представяте по-ограничен, отколкото е в действителност. Не си представяйте живота толкова ограничен. После, като дойде до другия свят, до небето, започвате да питате има ли друг свят или няма, има ли хора там, какви са те, как живеят и т.н. Хубави работи са и тези, но това е атавизъм. Вие искате да знаете какво представя другият свят. Ние изхождаме от едно становище, дето въпросите не се разрешават просто. Вие мислите, че като умрете, ще излезете от тялото си и ще отидете в другия свят. Обаче, дали ще отидете в другия свят, това е въпрос.

Вие имате един пример от Свещената книга, дето се казва как е умрял бедният Лазар и как - богатият, при вратата на когото живял бедният Лазар. Богатият бил погребан с всички почести и уважения, с речи и песни, с хубава кола, а бедният - като незнаен войн, без всякакво опело, без кола, без почести и уважения. Обаче този незнаен войн отиде в лоното на Авраама, а знайният войн - в ада. Вие трябва да се освободите от ограничените възгледи на хората. Ако някой православен ме попита в какво седи православието, ще му кажа, че за да бъде православен, той трябва да вярва в догмите на православната църква, да почита иконите и църквата. Ако някой католик ме пита в какво седи католицизмът, ще му кажа, че за да бъде добър католик, той трябва да вярва във всичко онова, което католическата вяра проповядва. Ако някой евангелист ме пита в какво седи евангелизмът, ще му кажа, че за да бъде добър евангелист, той трябва да изпълни всичко онова, което Евангелието препоръчва. Ако някой будист ме пита какво трябва да прави, ще му кажа, че той трябва да изпълни всичко онова, което Буда е проповядвал. Ако мохамеданин ме пита какво трябва да прави, за да бъде добър мохамеданин, ще му кажа, че трябва да изпълни всичко онова, което Мохамед на времето си е казал. Обаче това са частични положения в живота. Ако някой от вас

ме пита какво трябва да прави, ще му кажа: Ти не трябва да правиш нищо от това, което досега казах на другите. Защо? Защото природата не обича еднообразието, тя всеки ден иска от човека нещо ново.

Вие можете да влезете в стълкновение, но ще знаете, че аз не защищавам никакво положение. Ако една жена ме пита какво трябва да прави, ще є кажа: Ще обичаш мъжа си, децата си, ще готвиш добре, ще чистиш, ще переш, ще се грижиш за всички в дома си. Ако една слугиня ме пита какво трябва да прави, ще є кажа: Ти ще служиш на господарите си, ще ги слушаш, ще изпълняваш волята им. Ако един търговец ме пита какво трябва да прави, ще му кажа, че ще продава, за да задоволи своите клиенти. Обаче ако дойде при мене човек, който нито е женен, нито е слуга, нито е търговец, ще му кажа: Ти няма да правиш нищо от това, което казах на другите.

Ще кажете, че това е противоречие. Не, не е противоречие. Защо? - Защото това не го казвам за вас. Вие сте женени, вие сте слуги, вие сте търговци. Това не се отнася до вас. Ако дойде някой, който е излязъл от тези положения, на него ще говоря другояче. Пита ме една млада мома какво трябва да прави, за да є вървят работите добре. Казвам є: За да ти вървят работите, ти трябва да се обличаш добре, да се оглеждаш често в огледалото, да видиш как са веждите ти, намазани ли са или не, намазано ли е лицето ти. При това, дето ходиш, все ще се усмихваш, ще бъдеш любезна, учтива с всички, да се харесаш на хората. Ако дойде при мене една баба на 90 години и ме пита какво трябва да прави, ще є кажа да не прави нищо от това, което казах на младата мома.

Като ви говоря така, аз искам правилно да разсъждавате. Вие търсите новото, а живеете по стар начин. Сега аз мога да ви кажа, че тъй, както проповядва един православен свещеник, прав е той. Както проповядва един евангелски проповедник, прав е той. Както католическият проповедник проповядва, и той е прав. И будистът е прав в това, което изповядва и проповядва.

Но като дойдем до новото, там няма да се проповядва нищо от това, което православните, евангелистите, католиците, будистите или мохамеданите проповядват. Сега, като проповядвам, аз не искам да проповядвам това, което другите учат. Аз не искам да влизам в чужда територия. Аз съм човек на свободата. Обаче ако вляза в една православна църква, аз ще проповядвам така, както там проповядват. Тогава ще бъда правоверен. Тогава няма да казвам, че не трябва да вярвате в това, което свещениците учат. Онези, които дойдат да ме питат какво трябва да правят, понеже не вярват в православната църква. Ако бабата ме пита какво трябва да прави, ще є кажа, че няма и не трябва да прави нищо от това, което момата прави, от това, което казах на младата мома. Какво трябва да върши старата баба? Ето какво трябва тя да върши. Старата баба трябва да свири много хубаво. Тя трябва да рисува много хубаво. Тя трябва да бъде красноречива. И после, всичко, каквото прави, без пари да го прави. Освен това, на старата 90-годишна баба бих препоръчал да носи вода на болни, на страдащи. Където се изискват добри работници, все старите баби бих препоръчал. Ако млада мома дойде при мене, бих є казал: Ти не трябва да ходиш много, не трябва да се занимаваш с работи, които ще ти вземат ума. Ще седиш повече у дома си и ще помагаш на майка си.

Та, на онези от вас, които са млади, казвам: Вие трябва да се обличате хубаво, да се носите чисто, да привличате момците, в най-чист и красив смисъл на думата. На старите казвам да не правят нищо от това, което казвам на младите. На старите препоръчвам да вземат стомни в ръце, четки и инструменти и да свирят. Сега е станало точно обратно. Старите са престанали да пеят и да свирят, а са оставили тази работа на младите. Те излизат на сцената и се пъчат. Как може млад човек да изрази страданията на един велик музикант? Слушате музиката на Бетховена, с онези бури, с онези гръмотевици - изразява той своите страдания. Младият не може да изрази по никой начин страданията на музиканта, който е създал тази музикална

пиеса. Само старите, след като улегнат в живота, биха могли да изразят страданията, които са изнесени в едно парче. А тъкмо тогава те престават да свирят и да пеят и оставят всичко в ръцете на младия. Същото правят старите по отношение на молитвата. Докато са били млади, те са се молили повече. Като остареят, престават да се молят.

Молитвата не е нищо друго, освен една прочута реч, държана от някой красноречив говорител. Тази реч се държи пред някое възвишено същество. Като свършите речта си, то ще ви направи една добра критика. Докато им държите реч, те, възвишените същества ще ви слушат с най-голямо внимание, но после ще ви държат критика. Много безсмислени речи са държали хората на Господа. Някой се изправи на молитва и започва: "Господи, много страдам." Това не е молитва. Аз бих желал да кажете така: "Господи, Ти виждаш, че малко страдам. Дай ми повече страдания, т.е. повече богатство." Страданията са богатствата за човешката душа. А тъй, да разправяте на Господа колко сте страдали, колко молитви знаете, това не е никаква молитва. Не, според мене молитвите са за младите, а за старите нито една молитва не е нужна. За тях трябват стомни. Стомните в ръка и на работа. Вземе старата баба стомната в ръка и ме пита: "Какво да правя с тази празна стомна?" - Ще я напълниш с вода. - "Ами, изворът е много далеч." - Ще направиш една услуга да отидеш до извора. Нека бабата се разговаря със стомната. Като се върне от вода, нека пита стомната какво да прави с тази вода. Стомната ще є каже да я излее в кацата. Изпразва стомната. - "Ами сега?" - "Пак ще отидеш на извора да ме напълниш." Този е първият урок, който стомната може да ви даде. Старият казва: "Аз, старият философ, който съм се молил толкова години, сега трябва да ходя на извора да пълня и да празня стомните."

Като отиде няколко пъти до извора за вода и се върне дома си, старият ще каже: "Сега започвам да разбирам защо сърцето се е пълнило и изпразвало. Ако сърцето някога се напълни с кал, ще трябва да отида на извора, да го разбълникам, да излея от него калта,

да сипя чиста вода, пак да го разбълникам. Така трябва да направя няколко пъти, докато се съвършено изчисти.” Така пълни и изпразвай сърцето 4-5 - до 10 пъти, докато съвършено се изчисти. Стомните, това са сърцата на хората, които, като пълнят и празнят от водата на чистия извор, и те най-после ще се изчистят.

За да изправиш сърцето си, ти трябва да бъдеш на 90 години. Хайде, да не са 90, нека са 85, или 80, 70, до 60 години. Всички, които са до 60 години и от 60 надолу, те са все млади, а от 60 години нагоре те спадат към старите. На тези, които са на 60 години, казвам: Да свирят на пиано, да пеят на сцената, да вземат четки в ръка и да рисуват, да изнесат на изложение своите художествени картини. И най-после те трябва да държат навсякъде речи. Освен това, най-малко по 4-5 пъти на ден да ходите на извора да пълните стомните си, както и тия на своите ближни, да сипвате вода в каците им. Считам, че тази програма за старите е достатъчна. Ако сте на 50 години, вие сте още млади. Колко души от вас са стари! Повечето са още млади, само няколко души виждам на 60 и от 60 години нагоре. Всички останали са кандидати само за високите служби. Те в бъдеще могат да ги заемат.

“Виделината свети в тъмнината.” Във всички хора има едно правилно разбиране на виделината. Първо трябва да внесете в ума си мисълта, че всичко онова, което Бог е направил, и досега е останало неразбрано. За пример, нашият дух, нашата душа, нашият ум и нашето сърце са неразбрани неща. Но затова туй, което не се разбира, трябва да се изучава. Това, което е разбрано, трябва да се прилага. Това е разпределението между разбраното и неразбраното в живота. Щом нещата се разберат, ще се приложат. Щом не се разбират, ще се проучават. Следователно неразбраните, незнайните, непроучените неща ще ги изучаваме. А онези, които знаем и разбираме, ще ги приложим. Младият се познава по това, че това, което знае, не го прилага. И онова, което не знае, не го проучава. Той чака нещата да му капнат отгоре някъде, наготово.

Едно трябва да знаете: Природата може всичко да ни даде, но едно нещо не може да направи заради нас - природата заради нас не може да яде, природата заради нас не може да диша, природата заради нас не може да мисли, природата заради нас не може да спи, нито да почива. Това са работи, които ние сами трябва да извършим.

Всякога недоволството в човека произтича от факта, че му липсва нещо. Всеки недоволен човек в света е крайно користолюбив. И обратно: Всички користолюбиви хора в света са крайно недоволни. Той е недоволен и користолюбив от това, че не го уважават и почитат, или че няма любов. Че какво по-голямо уважение можеш да искаш от това, че Господ е мислил върху тебе, създал те е, дал ти е отлична глава, която милиарди струва, с два хубави прозореца и две слушалки, с един нос, с една уста, с отличен ум и сърце, с отлични дробове и стомах, с два крака и с две ръце, които с нищо не се изплащат? И след всичкото това богатство ти се осмеляваш да казваш, че никой не те обича, че никой не мисли за тебе. Щом мислиш така, ти си един беден човек, който не говори истината.

Сега аз бих могъл да изнеса много още факти, но не искам, защото могат да се накърнят чувствата ви, а не желая това да става. Аз имам два възгледа за живота. Когато виждам, че някои хора грешат много, си казвам на себе си: "Слушай, ти си причина за тези неща. Ти трябва да се заемеш с изправянето им." И когато виждам, че хората живеят много добре, вършат добри работи, казвам си: "Ти си причината и за доброто в света." И едното, и другото положение нося. Когато дойде въпрос за лошото в света, казвам си, че аз съм причина за него. И когато дойде въпрос за доброто, пак съм аз причина за него. Това е правилното разрешение на въпросите. Така трябва да мислите и вие. Всъщност вие мислите точно обратно: когато дойде доброто в света, вие мислите, че причината за доброто сте вие сами. А когато дойде до злото, тогава считате, че другите са виновни. Мислите ли така, вие никога няма да разрешите въпросите.

Хората са преплетени едни с други. Когато седя спокойно в стаята си, изведнъж възприемам една мисъл. Аз не оставям тази мисъл без да я изследвам. Понеже имам инструмент, с който изследвам характера на мислите, веднага го взимам и започвам да изследвам от коя станция е дошла тази мисъл, кой я изпратил, какво иска и т.н. Веднага си записвам името на станцията, часът на идването на мисълта, лицето, от което е стигнала и т.н. Веднага ми отговарят, че тази мисъл е дошла от Лондон или от Берлин. Като разбера отде иде, успокоявам се. Тъкмо затворя станцията, чувам от друга станция: "Искам да се самоубия, да се хвърля във водата." И аз отговарям от моята станция: "Почакай малко, ще ти дам един добър съвет." - "Какъв е този съвет?" - "Почакай, ти още не си дошъл до щастието си. След 4-5 месеца работите ти ще се оправят." Ако се окаже, че на станцията е била някоя млада мома, казвам є: "Не бързай да се самоубиваш, скоро ще намериш един богат млад момък, ще се ожениш за него." - "Щом е така, няма да се убивам, ще чакам." Продължавам да се занимавам. Изведнъж от друга станция чувам: "Какво да правя, детето ми умира?" - "Не бой се. Във вашия град има един виден лекар, извикайте го, той ще помогне на детето. То ще оздравее и като порасне, ще стане виден писател." Майката се зарадва и успокоява. Така се провикват едни след други, не мога да се занимавам.

Сега и на вас казвам: Ще се оправят работите ви. Сега пътуваме през океана с един голям параход. Мисля, че след 2-3 години най-много ще ни сполети една голяма буря, от която параходът ще се пука, ще се вълнува. Пасажерите ще повръщат, ще лягат и стават, но като мине този голям параход тези изпитания, тогава ще дойде нова светлина за всички. Няма да се плашите. Този параход е много голям, той няма да потъне, но ще имате само едно малко неразположение. Обаче вие не искате да имате никакви изпитания и страдания, никакви нещастия.

Нещастията не са само заради вас. Земята е виновна за всичко. Тя има да изкупва много грехове, та, като наказват нея, заедно с нея и вие теглите. Следователно не наказват нас, но Земята наказват, а ние теглим. Какво ще кажете за това? Така е и в живота: бащата направил някакви грехове, а синът тегли заради него, той носи последствията. По закона на наследствеността синът носи греховете на баща си и страда. Тя сега, Земята, е направила много грехове, които не трябва да изнасям. Знам какви са греховете є, но трябва да мълча. На младини тя е направила някакви погрешки, които отдавна е съзнала, но сега трябва да носи последствията им, да ги изкупи. Земята е направила много малки погрешки, но те носят големи последствия. Нейните последствия днес и нас засягат. Защо? Защото ние сме дошли на нея да живеем и затова трябва да понесем част от нейните условия. Понеже тя е съзнала своите погрешки, разкаяла се е, поправила се е, тогава и Господ є дал обещание, че ще є направи нова рокля, нови дрехи, с букет в ръка. И след това като млада булка ще є дадат банкет, ще я издигнат на нужната чест и почит. В бъдеще Земята ще бъде княгиня. Щом Земята е княгиня, и вие ще бъдете княжески синове и дъщери.

Сега пожелавам доброто на вашата майка!

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

19-а неделна беседа, държана от Учителя на 11.IV.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СИНАПОВОТО ЗЪРНО

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава от Евангелието на Лука.

"Духът Божи"

"Да имате вяра колкото синаповото зърно." Вие живеете в един културен век, във век на любов към знанието. Вие живеете в един век на изкуството, дето човек трябва да работи. Сега вие се намирате в положението на богатия, който след като дълги години е живял в своето богатство, че не е намерил щастието си, като мине покрай някой овчар, започва да му завижда, че живее много спокоен, безгрижен живот. Той си казва: "Колко е щастлив и доволен този овчар. Аз, с всичкото си имане, съм нещастен." Не, този човек се самозалъгва. Овчарят пък завижда на богатия. Като мине покрай къщата на богатия, овчарят казва: "Блазе на този човек, че живее в такава къща, напълно задоволен от всичко. Той не е простак, глупак като мене, с години да пасе овцете. Ех, аз да съм на негово място! Щастлив щях да бъда, ако имах тази къща и това богатство." Богатият завижда на овчаря, а овчарят - на богатия.

Често хората си задават въпросите: мъж ли да бъдеш или жена, господар ли да бъдеш или слуга, учител ли да бъдеш или ученик. Сега мога да ви наведа на ред още контрасти. Да, но ако в света нямаше господари, думата "господар" щеше да изчезне. Ако нямаше слуги, думата "слуга" щеше да изчезне. Ако нямаше жени, думата "жена" щеше да изчезне. И ако нямаше мъже, думата "мъж" щеше да изчезне. Но ако всичко това изчезне в света, тогава какво щеше да остане? Понякога хората искат да изправят света, като коренят всичко.

Казвате: това е жена, името є е “жена”. Обаче онези, които създадоха името на жената, те бяха мъдреци. Те не са мислили година, две или десет, но хиляди години наред са мислили, докато създадат жената. Мъдреците, възвишените същества са мислили хиляди години наред какво име да дадат на жената, как да я кръстят. Като са я кръстили, те са я пратили на Земята. И сега, след като тия същества са мислили хиляди години, докато създадат жената и я кръстят, а вие сега набързо я определяте като някаква ценност и казвате: “Аз не искам да бъда жена.”

Че, ние още не знаем мъжа. Той тепърва има да се явява. Засега той е невидим, скрит е някъде. Аз бих желал, който от вас намери един мъж, да го доведе при мене. От толкова години насам аз търся мъжа, и още не съм го намерил. Аз ще ви благодаря, ако намерите един такъв мъж и ми го доведете. Сегашните мъже ние ги наричаме “мъжки жени” - нищо повече. Вие се смеете на това, защото се натъквате на един контраст. Вие се смеете за това, което не разбирате.

Вие се смеете, както се смели едно време на Франклина, когато бил малък. Един ден баща му му дал един гологан, да си купи, каквото иска. Той взел гологана и намислил да отиде в някоя сладкарница да си купи сладкиши. Но в това време той срещнал деца, които носели в ръцете си една птичка. Франклин пожелал да купи тази птичка и запитал децата колко я продават. Децата му казали: “Ще дадеш за птичката толкова, колкото пари имаш сега в джоба си. Той извадил гологана си от джоба и го дал на децата срещу птичката.” Като се върнал дома си сестрите му взели да се смеят, че купил скъпо птичката. Като видял, че не е направил пазарлъка евтино, Франклин започнал да плаче.

“Вяра, колкото синапово семе.” Какво означава думата “вяра”? Ако вземете еврейски език, ще видите, че там силата на думата седи в съгласните букви. Думата “Бог”, за пример, на еврейски език се пише от 4 съгласни: Иехова. Евреите не произнасят името както трябва, но го сричат: “еох-вей-иот-мей”. Първата съгласна буква означава

творческия принцип в живота, принципа, който твори. Вторият принцип е онзи, който съгражда нещата и ги обработва отвътре. Третият принцип е пак съгласна буква - “вав” - който държи нещата в равновесие. И четвъртата буква се повтаря два пъти. Някои пишат тази дума с 3 букви, а някои - с 4. А така, както думата е в български език, тя има 3 гласни, които съединяват съгласните. Те са буквите а, о, и. Тази дума е силна. Ако в твоята вяра има буквата А, О, И, тя всичко може да направи. Щом на твоята вяра липсва едно А, или едно О, или едно И, тя е слаба вяра вече и се превръща във вярване. Тогава идат вече онези полугласни букви.

Най-голяма вяра човек има в себе си. Някой път човек се разколебава и в себе си, но главно ще изхождате от вярата в себе си. Човек вярва в себе си повече, отколкото в кого и да е друг. Понякога той преувеличава нещата. Някога човек вярва, че силата му е много голяма. И каквото вярва, така става. Някога мисли, че това, което вярва, няма да стане. И като не стане, започвате да се обезверявате. Не само вие имате основание да се обезверявате. В древността някои от видните пророци са се обезверявали. Те са проповядвали, т.е. предсказвали някои неща, и каквото са предсказали, не е станало. Такъв пример имаме с един от еврейските пророци, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва на хората, че след 40 деня Ниневия ще пропадне. Той предсказа това на хората от града Ниневия, но Ниневия не пропадна. Така е хроникирано в Библията. Много работи, които са предсказани, са станали, но много работи не са станали.

Мнозина от вас смесват вярата с вярването, с човешкото прозрение, със знанието. Вярата е един Божествен принцип, една Божествена сила, която функционира в света. Вие трябва да разбирате качеството и времето є. Вярата не се проявява всякога. Вярата се проявява през известни епохи, епохално, но човек може всеки ден да развива вярата си. От времето на Моисея до Христа вярата се различава. Когато дойде Христос, Той написа една нова страница за вярата. Той създаде епоха на вярата. Моисей казваше: “Око за око, зъб

за зъб", обаче Христос каза: "Това няма да вярвате. Сега няма да бъде око за око и зъб за зъб, но точно обратното." Моисей казва: "Човек трябва да обича своя народ повече, а другите - по-малко." И Моисей имаше дълбоки причини да проповядва своето учение. Моисей не позволяваше на евреите да се женят за чужденци. Макар че ние днес поддържаме, че в любовта няма нации, няма никакви граници.

Не, в тази любов, която съвременните хора проповядват, има нещо неразбрано. Ако един бял човек се ожени за един черен, какво ще донесе на човечеството, кажете ми? Мислите ли, че ако един бял се ожени за един негър, че ще роди някакъв гений или светия? Вземете, има ли някой черен светия? Коя църква днес познава някой черен светия? Всички светии са все бели, все светли. Значи черният човек не може да бъде светия. Какъв брак е този, който се свързва между един бял и един черен? Двама души, които се женят, трябва да имат едно верую, един Бог, в Когото да вярват. Те трябва еднакво да разбират Закона на Любовта. Трептенията на тяхната кръв не трябва да бъдат противоположни, но еднакви. Някои казват, че единият може да бъде турчин, а другият - православен, те пак ще си живеят. Турците обаче имат една поговорка, като казват: "И така да е, пак не вярвай."

Сега, аз ни най-малко не искам да засягам вашето положение. Ако засегна положението ви, ще кажете: "Ами какво да правим ние, които вече сме се оженили?" Досега вие сте правили само проба в женитбата. Никой от вас не е женен. Това, което вие наричате на Земята женитба, не е нищо друго, освен проба, освен съдружие. Сегашната женитба е само учреждение - нищо повече.

Според мене истинска женитба, т.е. женитба по любов е онази, когато, мъжът и жената, като се оженят, никога да не виждат нищо отрицателно, нищо лошо в себе си. Каквото и да направи мъжът, каквото и да се говори за него, жената никога да не вижда никакви отрицателни постъпки в него, нито пък мъжът да вижда нещо лошо в жена си. Каквото направят единият или другият, те да виждат само добро.

Кажете ми, има ли няколко души между вас такива? Ако има няколко души само помежду ви, които живеят по този начин, аз съм готов да си взема думата назад. Освен това вие нямате още и религия. Че вярвате някои от вас в Господа, аз оспорвам това. Какво ще ми кажете тогава? Докато работите ти вървят добре, ти вярваш в Господа. Щом работите ти почнат да изостават, ти не вярваш вече в Господа и казваш: "Какъв е този Господ, Който върти света както си иска?" Щом мислиш така, ти нямаш никаква религия, за тебе не съществува никакъв Господ. И след това ще дойде някой да ми казва, че вярва в мене. Той може да вярва в когото и да иска, но това не е Закон на Вярата. Според мене вярата е отношение, връзка между души, които имат едно и също верую. Такива души са свързани със Закона на Любовта. Те работят за идване на Царството Божие на Земята. Това значи религия. Предназначението на религията е да прокара Царството Божие на Земята. Религиозните хора се отдалечиха от това разбиране и те обърнаха идеята за Царството Божие на частна собственост, да станат праведни, свети, че като отидат на небето, да вземат първото място. Това не е смисълът на небесния живот.

Сега аз засягам този въпрос от гледището на новото в света. Старото вече си отива, но онова, което ще дойде на негово място, ще хване ли новия път или пак ще тръгне по пътя на старото? Ако речете да хванете пътя на старото, вие ще имате същите резултати, каквито досега сте имали. Никой не е доволен от сегашния живот. Защо? Защото сегашните хора живеят в една полубожествена култура. Те не са още в Божествената култура. Ето, ние виждаме, че като наложи Бог една от своите заповеди на старите хора, на хората от старата култура, те не я изпълниха. Като не изпълниха заповедта на Бога, те излязоха от рая, и сегашните хора след тях влязоха в една съвсем човешка култура.

Ако разгледате вярванията на сегашните хора, ще видите, че там няма нищо Божествено. Ще чуете да се говори, че жената трябва да се подчинява на мъжа. Че, ако една жена и един мъж се бият по 3 пъти

на ден, каква култура е тази? Ако не се бият по 3 пъти на ден, и по един път да се бият, това не е култура. Даже и по един път в годината да се бият, това пак не е култура. Каква култура е тази, ако учителят бие учениците си, или ако майката бие дъщеря си? И това още не е култура. И след това ще кажат, че тоягата излязла от рая. Но тогава тоягата беше сурова, а сега е суха. Да те бият със сурова тояга, е едно, а да те бият със суха е съвсем друго. Казвате: "Какво нещо е боят?" От един бой до друг има грамадна разлика.

При един от старите светии, който имал в себе си златни монети, идвали бедни, просяци, да искат пари. Той ги запитвал: "Колко искате?" Ако някой каже, че иска 20, 30 или 40 златни монети, той му удрял толкова плесници. За всяка златна монета той удрял по една плесница. Като си отивал дома си, бедният казвал: "Биха ме, но поне ми дадоха нещо." Тъй щото, ако отивате при този светия, той ще ви даде нещо, но колкото ви даде, толкова тояги ще ви удари. Ако удряте, удряйте поне на свят. Като ударите човека, дайте му нещо. А тъй, да набиеш човека, без да му дадеш нищо, в това няма никакъв смисъл. Казвате: "Засега ние още поддържаме боя." Така е, и от него има нужда някога. Знайте, че този порядък, в който сега живеете, има смисъл, във всяко нещо има някаква ценност. За да се измени този порядък, да се замести с новия, вие трябва да го прекарате през огън. Като го прекарате, като руда, през голям огън, вие ще можете да извадите златото, което е скрито в нея. Вие трябва да извадите ценното, съдържанието от тази руда. Всички хора трябва да минат през огън. Затова и Писанието казва: "Всичко старо трябва да изгори."

Онези от вас, които не могат да тълкуват нещата, казват: "Какво ще остане тогава, като изгори светът?" Ценното ще остане. Засега в света има много неща, които не са ценни. Вие влизате в един град и се чудите на красивите му здания. Вие се чудите на големите здания, но не знаете какво представят те. Идете в Ню Йорк, да видите там 25-етажни здания, в които живеят не по-малко от 250 фамилии. И ако погледнете от кой и да е прозорец на тези здания, вие няма да видите

никакъв слънчев лъч. Красиви са тези здания, но най-ценното - Слънцето, не прониква в тях. Те са цели затвори. Но ако ви се падне да отидете в някой от крайните квартали, като квартала Баури, в който живеят повече от 50 000 души жители, вие едва ще излезете оттам. Благодарете се, ако можете да излезете от този квартал здрав и читав, с дрехи на гърба си. Тъкмо сте се облекли с фрак, с цилиндър на главата си, или с чисти, хубави дрехи, едва ще се запазите да не ви оберат. Но от калта на децата няма да се спасите. Те ще ви накалят. Тези деца ще ви накалят, ще нахвърлят кал върху вас. И дрехите, и шапката, всичко ще бъде кално, и като излезете оттам, всички ще знаят, че сте минали през този квартал.

Казвам: И сега е същото положение на Земята. Кой светия, който е дошъл на Земята, не са го оцапвали? За кого вестниците не са писали? Кой християнин на времето си не е бил преследван? Какви ли епитети не са туряни на християните по това време, пък и до днес още се преследват всички хора с нови идеи. Какви ли епитети не са туряни на жената? Цели романи има писани за нея. Когато някой писател иска да въздигне една жена, той ще окаля друга. Едната ще я представи като разумна жена, а другата - паднала жена. И по този начин, чрез този контраст, той ще въздигне едната, а другата ще понижи. След това ще представи един морален човек, с голям морал в себе си, у когото се събужда едно възвишено благородно чувство да повдигне тази паднала жена. Питам: По този начин на възпитание, от толкова хиляди години насам, колко мъже и жени са се повдигнали?

Желанието на човека да подигне света трябва да бъде лично желание. Всеки сам трябва да пожелае да се подигне. Ако в една жена няма желанието да се подигне сама, никой друг няма да я повдигне. И ако един мъж сам няма желание да се повдигне, никой друг не е в състояние да го повдигне. Ако в един мъж няма желание сам да се контролира, никой друг не може да го контролира. Ако една жена няма сама желание да се контролира, никой друг не може да я контролира. И ако едно дете само не може да се контролира, никой

друг няма възможност да го контролира. Ако педагозите продължават да мислят, че с техните методи те ще могат да възпитат децата и да ги отправят в права посока, аз оспорвам това тяхно твърдение. Ако това беше възможно и лесно, защо Христос, Когото считат за божество, не може днес да оправи тия 500 милиона християни и да ги тури в правия път? Че какво ни препятствува? Защо не може това да се постигне? Защо не можете да измените човешкото естество?

Никой не може да действува против вярата на човека. Когато се казва, че можем да бъдем едно с Христа, разбирам, че и у нас трябва да действува желанието, онази воля, да изпълним волята Божия. Значи, нашата воля и волята на Христа трябва да действуват в една и съща посока. Когато волята на хората се съединява в едно, тогава те стават силни. Някой казва: "Аз оправих този свят." Не, човек може само да даде условия за нещо, но той сам не може да оправи тази работа. Аз мога да дам условия за една ябълка или за една круша да израсне, но ни най-малко не мога да вложа в нея импулса за растене. За да израсне ябълката, в услуга са є дошли светлината, топлината, влагата и почвата. От друга страна, и аз мога да є създам някои благоприятни условия, но по никой начин не мога да вложа в нея онзи импулс за растене, който є е даден от самата природа, от Бога. Който мисли по друг начин, той е на погрешен път.

Днес хората са станали много умни, научили се да присаждат. Те могат да присадят на една ябълка круша, или на крушата - череша или слива, но не могат да видоизменят естеството им. Ако един ден се пречупи присадката отгоре, веднага, ако коренът на дървото е бил слива, или череша, черешата ще започне свободно да си расте. По същия начин и ние, хората, се присаждаме и мислим, че спасението на човечеството седи в присаждането. Някой казва: "Да има някой да ме присади." Обаче, щом тази присадка се пречупи, веднага пак ще се прояви първото естество на човека.

И апостол Павел, който беше израилтянин, като позна закона на противоречията, каза: "Кой ще ме избави от това противоречие?" Той

само загатна това, но намери един изходен път. Той каза, че човек може да претърпи едно превръщане. Низшето естество на човека може да се превърне, може да се преобрази, но за това се изисква голяма топлина и голямо налягане. И въгленът може да стане диамант, но за това се изисква голямо налягане и голяма топлина. Вие можете да образувате какъвто искате диамант, но за това се изисква голямо налягане и висока температура.

Същото може да се каже и за човека. Най-красивите и възвишени мисли, чувства и желания на човека се създават при най-голямата топлина и при най-голямо налягане. Казвате: "Къде да намерим тази голяма топлина?" Най-голямата топлина в света, която е в състояние да разтопи и най мъчнотопимите тела, това е любовта, т.е. тя произтича от любовта. Без любовта вие не можете да образувате тази голяма топлина. Ако вие искате да станете господари на своята съдба, непременно трябва да оперирате с огъня на любовта. Вие непременно трябва да оперирате със силата на любовта. Щом имате тази топлина, след това ще ви трябва и голямо налягане. Налягането иде от Духа. За тази цел трябва да дойде знанието у вас. Знанието не може да се добие без светлина. Дето е мъдростта, там е светлината.

Има мъдреци в света, но за да добият нужната светлина и знание, те са минали през такива тежки изпитания, каквито вие не можете да си представите. За да се даде на някого името "мъдрец", той трябва да мине през такива тежки изпитания, каквито обикновеният човек не може да си въобрази. Искате ли и вие да придобиете светлина и знание, да станете мъдреци, трябва да напуснете лесния път. Вие искате да влезете в небето, като място на забавления. Не, небето не е място за забавления. Небето е място на щастливите хора, но щастието не е забавление. Щастието е нещо велико. То представя онзи истински живот, отдето може да се види смисълът на живота. Има ли този живот, човек ще може да се справи с всички свои мъчнотии, дето и да е, при каквито условия и да се намира.

И сега, понеже сте на Земята, вие търсите вашето щастие. Имате право да го търсите, аз не съм против вашето щастие, защото и аз сам го търся. И аз искам щастието, но не е достатъчно само да се търси, но трябва да се разбира. И аз търся щастието, и аз хлопам навсякъде заради него. Само с искане нищо не можеш да намериш. Чрез искането човек може да намери пътя, по който щастието ходи. По пътя на търсенето пък ще намерите мястото, дето щастието е заровило своето богатство. По пътя на хлопането ще намерите всички приятели на щастието, от които ще научите характера на щастието. Като намерите щастието, вие трябва да се научите как да се обхождате, да се отнасяте с него. При сегашното си разбиране на нещата, макар и да минавате за религиозни и за духовни хора, вие още не сте такива. Представете си, че двама млади се обичат и след време се оженят. Те имат еднакво верую, обичат Бога. Но ако се случи в дома на тия млади [да] дойде един млад човек, по-красив от мъжа на младата жена, той веднага ще се уплаши, ще помисли, че тя ще го хареса повече. И ако те започнат да се разговарят помежду си, той ще остане недоволен. Или, ако в този дом влезе една жена, по-красива от възлюбената на мъжа, какво ще помисли тази възлюбена? Те се представят за набожни хора, но не си вярват, нямат доверие един на друг. Не само тия двама са на изпитание, но на същото изпитание се намирали и бедният Лазар, [и] богатият, при когото Лазар често се явявал. Ако сиромахът Лазар, като вижда богатия, всякога добре облечен и нахранен, а също така и целият му дом, децата и жената, и каже, че какъв е този Господ, Който е дал в изобилие всичко на богатия, а на него е дал само сухи корички хляб, този сиромах е на крив път. Той вади криви заключения. Той не мисли логически правилно. Изводите му не са прави и заключението му не е право.

Сега, като ви говоря като на ученици, аз имам пред вид, че никой от вас не е женен. И понеже не сте женени, вие искате да се ожените. Понеже сте дошли на Земята да се жените, сега аз ви разправям как трябва да се жените. Вие можете да ми разправяте, че сте учени, това-

онова, но всичко туй трябва да го турите настрана и отново да започнете. Ако сте в света, вие можете да живеете както искате. Там аз не намирам никакви противоречия. Но разумният човек, като ходи в пътя си, той не трябва да пълни кесията си с кал, че като среща бедни и болни хора, да вади от калта и да им дава. Ако има кал в кесията си, в такъв случай той трябва да бъде един лекар, който да вземе тази кал и с нея да помогне на болните хора. С кал може да се превърже раната на някой болен, но за подаяние кал не може да се дава. Ако носиш нещо със себе си, ти трябва да носиш някакъв скъпоценен камък или някакъв предмет от най-чистото злато. Ако носиш нещо в торбата си, ти трябва да носиш най-хубавия хляб, най-чистата вода, най-хубавите дрехи и обуща. Някой казва, че не носи какви и да е обуща или каква и да е шапка. Не, ако нося обуща, аз не бих желал да нося обуща от свинска кожа. Нося ли такива обуща, краката ми непременно ще почувстват тази свинска кожа. Аз даже не бих желал да нося обуща и от гума, защото гумата ще привлече всичкото влияние на електричеството и магнетизма от Земята. От мое гледище гумените обуща не са много хигиенични. Ще кажете, че са здрави. Те могат да бъдат здрави, но не и здравословни. Аз имам един инструмент, с който понякога си правя малки дупчици на своите обуща, за да могат през тях да проникнат силите на Земята. Сега да не би и вие да се заемете да правите такива на обущата си, защото през тях ще минава не само магнетизмът и електричеството на Земята, но и водата.

Казвам: Вие трябва да носите в ума си само една идея - да учите. Този съвет ви давам. Не взимайте нещата в тяхното статическо положение. Не взимайте работите в тяхната свършена форма. Никога не желайте да бъдете най-добрият човек, нито най-богатият, нито най-ученият. Никога не мислете за нещата в тяхната завършена форма. Освободете се от понятието на господар или на слуга. Не мислете дали сте господар или слуга, мислете, че сте свободни. Освободете се от понятието на учител или на ученик. Дръжте в себе

си мисълта, че Бог ви е изпратил на Земята да бъдете в даден момент или господар, или слуга, или учител, или ученик.

Това е един практически метод, чрез който човек може да се освобождава от тежестите си. Щастието, което човек има, е само един момент през деня, то е моментно. Един човек може да ти бъде верен само в даден случай. Следователно отношението на един човек към друг може да се изменя. За себе си някой човек може да е неизменяем в отношенията си, но вие може да му искате нещо, което ни най-малко не е във ваша полза и което не говори, че този човек е изменил отношенията си към вас. Представете си, че вие сте се разгневили на някой човек и искате да му отмъстите. Дохождате при мене, искате един нож или някакво огнестрелно оръжие. Аз по никой начин няма да задоволя вашето желание - никакво огнестрелно оръжие няма да ви дам. Това показва ли, че аз съм изменил отношенията си към вас? Или ако дойдете при мене и искате вино. Аз пак няма да ви услужа. Това не значи, че любовта ми към вас е по-малко, отколкото ако бях ви услужил.

Следователно да обичаш един човек, това не значи, че трябва да му услужваш във всички негови желания. Ако пък му дам всичко, каквото иска, тогава ще кажа: "Ще ти дам каквото искаш, но ти сам ще носиш отговорността на своите желания. Ти няма да ме държиш отговорен за своите постъпки."

И Бог е дал пълна свобода на човека, но го е оставил да носи последствията и отговорността за всички свои постъпки. Той казва на човека: "Ако вървиш по този път, ти ще носиш последствията за постъпките си." И сега хората са свободни да правят каквото искат, но като дойдат лошите последствия, те казват: "Защо Господ е направил света така?" Хората сами си създават нещастия. Ако днес в някое семейство влезе една млада жена, веднага другата става нещастна. Веднага сърцето ѝ се свива, тя поглежда неспокойно към другата жена. Питам: Каква връзка има между идването на тази жена и тревогата на първата? Тази жена се заблуждава. Силата на човека не седи във

външната му красота. Човек може да бъде красив и да има сила, но той може да бъде грозен и пак да има сила. Отде предполагате, че този човек ще употреби силата си за зло? Че, ако един ангел слезе от небето, мислите ли, че той може да се влюби във вашата дъщеря? Когато ангелът погледне към дъщеря ви, той вижда, че тя не е направена от фина материя. Когато вляза в някоя дрехарница, с пипане на дрехата аз веднага познавам от каква материя е направена, какво е качеството є. Мислите ли, че ако цветът на материята е хубав, че и самата материя е хубава? Колкото и да е хубав цветът на материята, ако качеството му не е добро, той не може да радва човека. Като се разгледа материята под микроскоп, може да се види дали е вълна или памук.

Казвам: Спрете се върху онзи велик закон, който оперира в човека. Ние трябва да знаем този закон и да го изпълняваме. Що се отнася до човешките закони, човек трябва да ги е надраснал. Има закони, които по никой начин не могат да се отменят. За пример, влизаш ли във водата, ти непременно трябва да знаеш да плуваш. Ако не знаеш да плуваш, ти ще се удавиш. Ти влизаш в света, но ако не разбираш силите на парите, ти и там можеш да се удавиш. Парите развращават човека. После ти влизаш в сиромашията. Сиромашията е място, дето човек придобива знания. В богатството човек не може да научи това, което учи в сиромашията. В сиромашията именно човек може да намери онези хора, които го обичат. Като сиромах, човек може да намери онези, които го обичат, а не като богат. Сиромашията е пробният камък, чрез който човек познава хората. Понякога Бог ни поставя в условията на сиромашията, за да ни изпита.

Вие виждали ли сте бедни хора богати и богати - бедни? Виждали ли сте някога как се отнасят жената и децата в някое семейство със своя баща? Като влезе в дома си, никой не му обръща внимание. Те го считат като будала. Като вляза в дома му, този човек ме посреща и ми казва: “Синовете ми и жена ми ме считат голям будала, но аз не съм такъв. Те не ме познават.” Тогава влиза жена му

и казва: "Ние трябва да угостим нашия гост. Купи нещо, защото в къщи нямаме нищо приготвено." - "Няма нищо, жена, този човек не се нуждае от никакви гозби." В това време той хлопва с пръчицата си и веднага в стаята се слага трапеза, с разни плодове, тропически, каквито никой не е виждал. Казвам: Това, което този мъж носи в себе си, жена му даже не го е сънувала. Жена му живее с човек, когото не познава. Ако тя го обичаше, той щеше да є се открие, но понеже не го обича, той остава затворен за нея. И тогава тя казва: "Отде ми даде Господ този мъж, да се мъча с него?"

Къде е пробният камък сега? Изследвайте човешките души. Всяка душа е един велик свят. Когато някои казват, че Месечината е празна, ненаселена, това се отнася само за тези, които така мислят. Месечината, Венера са забулени за човешките очи. Юпитер се намира в огнено състояние. Сатурн е студен, той има обръчи около себе си. Сега той е без трите венци, защото ги е изгубил. След няколко години ние можем да видим тези венци. Те се губят и явяват периодически. Това е едно оптическо положение, което той приема в своето движение.

И тъй, напуснете своите детински схващания за Бога. Вие придавате на Бога такива качества, каквито човек има. Силата и величието на Бога седи в това, че Той [търпи] всички наши глупости. Като мине покрай нас, Той всичко вижда. Няма нещо, за което, ако се оплачем на Бога, да не го оправи. И после като видим, че всичко се е наредило добре, съжаляваме, че сме се оплаквали. Ти се оплакваш от брата си. Господ те пита: "Какво е направил брат ти?" - "Изяде ми 100 000 лева." Той заповядва на ангелите да ти дадат 500 000 лева. Какво лошо ти е направил брат ти? Вместо 100 000 лева ти получи 500 000. Ако той не беше ти изял 100 000 лева, ти нямаше да получиш 500. Че какво зло е направил брат ти тогава? Мъжът се оплаква от жена си, че го измъчила. - "Дайте му друга жена, по-красива и по-добра от другата." Какво лошо има в това? Какво е изгубил този мъж? Нищо не е изгубил.

Когато двама души не живеят добре помежду си, Господ ги размества. Той праща единия от тях при други хора, а при втория изпраща онези, които го заместват. Бог всичко може да направи, да подобри живота на хората. Бог размества хората.

Често хора, които се обичат, се запитват дали ще се познаят един ден на онзи свят. Може да се познаете, а може и да не се познаете - зависи. Вземете примера за Лазаря и за богатия. Богатият представяше един аристократ, с богато положение, който мислеше, че всичко знае. А Лазар представяше един невежа, човек несретник. Богатият казваше за Лазаря: "Нека си научи урока. Затова е пратен на Земята." Там именно седи погрешката на богатия. Лазар си учеше урока много добре. Но богатият не се поучи от Лазара. Сиромахът Лазар беше благ човек. Когато богатият минаваше покрай него, той го поглеждаше мило, с мил поглед. Обаче богатият си казваше: "Нека си научи урока, да знае, че тези работи не минават пред мене. Работа, работа се иска в света. Пари, пари трябва да се печелят." Понеже богатият не се поучи от благостта на Лазара, като отиде на онзи свят, положението им се смени. Лазар взе мястото на богатия, а богатият - мястото на Лазара.

Сега ще ви приведа един пример, който, ако не можете правилно да изтълкувате, може да ви съблазни. Той е из американския живот. Двама американци се сдружават, влагат доста големи капитали и започват заедно да търгуват. По едно време те си казали: "Хайде да се оженим, да ни тръгнат работите по-добре." Оженили се, но и на двамата работите не се оправили. Единият казал: "Каква беля си наведох на главата!" И другият казал: "Като се ожених, създадох си само по-голяма беда на главата." Какво да правят? Решили да разменят жените си. Като разменили жените си, те започнали да живеят добре. Това става навсякъде в света. Като направят една погрешка с женането си, хората поправят тази погрешка, като разменят жените си. Те я поправят по американски. Човек започне

една работа, не му върви. Той прилага един, втори, трети начин, докато най-после му тръгне.

Като не могат да живеят мъжете и жените добре, те искат да се развеждат и питат: "Трябва ли да се развеждаме?" Ако става въпрос до Божественото, казвам: С Божественото в себе си не се развеждай, но с човешкото можеш да се развеждаш. Божественото дръж, а с човешкото можеш да се развеждаш. Човек едва сега е почнал да прави опити да живее с Божественото.

"Вярата на синаповото зърно." Ако вашият вътрешен живот се смущава, това показва, че вярата ви е слаба. Синаповото зърно е свързано с истината. Ти трябва да обичаш истината. Буквата И е срзана с истината. Буквата А е свързана със знанието в човека. Човек трябва да има знания. Буквата О представя онези велики Божествени условия, при които добродетелта трябва да расте.

Ако мислите, че това е теория, вие трябва да направите опит да я проверите. Понеже мъжете и жените често се спъват в живота, ще ви дам едно правило, което трябва да приложите. Дали ще имате успех в тази работа, то е друг въпрос. За пример, при вас дойде една сестра и започва да се оплаква от мъжа си, че не могат да живеят добре. Тогава другите сестри взимат нейната страна и започват да укоряват не само нейния мъж, но всички мъже. Те казват, че мъжете са груби, не влизат в положението на жените. По техен адрес те отправят много думи. Не, това не може да оправи мъжа. Нека тези няколко сестри се съберат на едно място и помислят от какво се нуждае този мъж. Ще видят, че на този мъж му липсва любов. Тогава нека те се помолят за него, нека му изпратят своята любов. Нека всички сестри го обикнат чрез неговата жена. Ако те успеят да го обикнат, той ще започне другояче да вижда жена си, в друга светлина. Като погледне жена си, той ще каже: "Измени се нещо моята жена, станала е по-красива, очите є са станали по-красиви" и т.н. Тогава, каквото направи жена му, всичко ще му бъде приятно. Същия закон можете да приложите и по отношение на мъжа. Когато мъжът се оплаква от жена си, нека се съберат десетина

братя, десетина мъже и да се помолят за своя другар. Ако те успеят да обикнат жената на своя другар чрез него, той ще започне да вижда, че тя се е изменила, станала е по-добра и красива.

Всички вие страдате от безлюбие. Вие искате да поправите света с педагогически правила. Казва жената: "Аз трябва да готвя хубаво на мъжа си." Не само че трябва да му готвиш хубаво, но и хубаво да се обличаш и хубаво да му говориш. Хубави са тези работи, но те са второстепенни. Те сами по себе си ще дойдат. Кажете ми, как ще говорите сладко на един човек, когато нямате любов?

Аз съм правил в това отношение много опити. Дойде някой при мене, иска някаква услуга. Аз му давам 10 лева. Той казва после: "Много жесток човек си, не влизаш в положението ми. Какво може човек да направи с десетина лева? Дай повече." Дадеш му 100, пак е недоволен. Дадеш му 200, пак е недоволен. Не стига това, но отгоре казва: "Откак се запознах с тебе, всичко ми тръгна назад. Книги не мога да чета, объркох се." Какво трябва да кажа на този човек? Аз проверявам какво е моето учение. Казвам му: "Прав си." Той дойде при мене и се проявява такъв, какъвто си е. Защо трябва да искам да се проявява такъв, какъвто не е? Аз не търся в света светии, нито търся гении или талантливи хора, но и грешници не търся. Какво търся? Аз за себе си зная какво търся. Аз търся само Едного в света. Във всички хора аз търся Бога - нищо повече. Ако срещна един грешник, в него аз търся Бога. Като видя богатия, сиромаха, животното, водата, растенията, камъка, въздуха - във всичко търся и виждам Бога. И мечката като срещна, тя престава да бъде за мене мечка. Мечката е мечка докато не съм видял Бога в нея. Щом видя Бога в мечката, тя ми става мила и приятна. Докато не видя Бога в мечката, тя не ми пада на сърце. И в светията търся Бога. Докато не Го намеря, светията не ми свети. И докато в гения не намеря Бога, за мене той не е никакъв гений. И в талантливия, докато не видя Бога, той за мене не е талантлив човек. Навсякъде търся Бога. - "Много проста работа." - Не е проста работа. Аз виждам, трудно е положението на хората, но мъчно

може да им се помогне. Влизам в положението на човека, но не мога да му помогна.

Аз съм правил много опити, мъчно можеш да убедиш човека. Но все пак съм намерил един начин да убедиш човека и да му помогнеш. Срещам едного, който ми се оплаква, че някой му взел 500 лева и 3 години вече, но не му ги връща. Питам го: "Не можеш ли да му простиш, да не искаш тия пари?" - "Как да му ги простя?!" - "Добре, ако аз платя за него, ще му ги простиш ли?" - "Ама той ще ми върне ли парите?" - "Ето, аз плащам за него." - "Ама той ще си плати ли? Аз искам и той да си плати. Не, това не е метод." След това отивам при онзи, който има да дължи тия пари, и му казвам: "Слушай, този, на когото дължиш е малко сприхав човек, ще ти създаде големи бели, ще те мачка. Ето, вземи тези 600 лева и иди да си ги платиш, да се освободиш от него." - "Ама как, за 500 лева ще ме убие ли?" - "А бе, ти си плати, да се освободиш. Той и за 100 лева може да те претрепе." - "Е, тогава нека сам дойде да си ги вземе, няма да му ги нося на крака." Както виждате, първия не мога да го убедя да вземе парите от мене, иска и длъжникът му да си ги плати. Вторият пък не иска да приеме парите, или иска кредиторът му да дойде да си ги вземе. Той пита: "Защо ти трябва да ми дадеш пари? Нека почака малко."

Питам: какво ме интересува единият и другият човек? Интересуват ме. Хората са свързани помежду си. Не мога да кажа, че ще го оставя да прави, каквото иска. Щом левият и десният крак ме заболят, положението ми не е безразлично. И двата крака ми трябват. За мене всички хора са важни.

Аз съм намерил един метод, по който да убеждавам хората. Ще ви приведа един пример. Това беше във Варна. Дохожда при мене един господин и ми казва, че Бог не съществува, никакъв друг свят не съществува, че всички светове са празна работа, че те са само забавления за хората и т.н. "Аз не искам никой да ме убеждава в това и не може да ме убеди никой." Виждам, че този човек е млад и му казвам: "Знаеш ли, че този Бог, в който ти не вярваш, е намислил да

ти даде една много красива, 19-годишна мома?” - “Тъй ли? Ако ми даде такава мома, аз ще повярвам в Него.” - “Ще опиташ.” Тогава намери той една млада, красива мома и повярва в Бога в момата. - “Ако намеря такава красива 19- годишна мома, готов съм да повярвам в Господа.” - “Ще я намериш, не се шегувам.” Аз започвам да му описвам каква ще бъде тази мома. Описвам я точно такава, каквато е на сърцето му. И на него му става приятно. Като видя, че има възможност да намери такава мома, той казва: “Чакай, аз още не бързам, доста съм груб, че се страхувам да не би да я изгубя. От тази моя грубост тя ще започне да търси друг някой. Не искам още да се женя.”

Та казвам: Има Един, Който всякога ни обича. Все има нещо, заради което Бог ни обича. Той е вложил у нас нещо, за което ни обича. Най-малко Той е вложил Своя живот в нас. Дали ще бъдеш на Земята или в онзи свят, все ще се намери някой, който да те обича. Любовта не може да се унищожи. Никой не може да живее сам. Човек трябва да обича и да го обичат. Ако ти не можеш да видиш Бога във всички форми както действува, ти не можеш да бъдеш щастлив човек.

Казвам: При сегашните условия на живот много съблазни има в света. Съблазните не могат да не дойдат. Те неизбежно ще дойдат, но да се избегнат, човек трябва да изпълнява волята Божия. Вие трябва да виждате във всички хора доброто, което се крие в сърцето им. Така, както разбирам хората, аз зная, че никой човек не мисли лошо. И за мъжа, и за жената мога да кажа същото. Дълбоко в себе си нито мъжът, нито жената имат желание да направят някакво престъпление. Престъпленията, които хората вършат, не са техни, те са съвършено чужди неща. Когато казваме, че човек може да се огреши, вярно е това. Човек може да се огреши, но това състояние е чуждо, не е негово. Когато сгреши, човек си въздъхне и казва: “Има нещо у мене, което не го харесвам. Отде е дошло, и аз сам не зная.” Той започва да страда. Дълбоко в душата си той съзнава, че не е направил добре, и се измъчва. И той се чуди как не може да се освободи от него. Та, това,

от което не могат да се освободят хората, от него страдат. От него страдат и мъже, и жени, и учители, и ученици, и господари, и слуги - всички страдат от това в себе си, от което не могат да се освободят. Нито в душата на слугата, който краде, има нещо от това престъпление, нито в душата на господаря има нещо против своя слуга. Това е едно подхлъзване, нещо привидно. Следователно заблужденията на хората се дължат на това, че те са направили привидните неща реални и от тях се заблуждават и започват да страдат. Трябва да се правят научни изследвания.

Сега, да ви приведа един пример из моя живот. Дохожда един ден един познат и ми оставя една полица от голяма, крупна сума, да седи при мене на съхранение, защото инак е щял да я забута някъде. "Мене могат да ме оберат, а ти всичко виждаш, тебе не могат да те оберат." Имаше доверие в мене и остави полицата си. Остана при мене полицата, но си казвам, че може да си навлека някаква беля с нея. Турих я в една кутия. Минаха се година, две, той още не дохожда. Един ден я потърсих, да видя седи ли на мястото си, но не я намирам. Мисля си: "Къде ли съм я турил?" След това взеха да ми дохождат други мисли: да не би някой да е влязъл в мое отсъствие и да е взел полицата. И след това трябва да я плащам на човека. Взех да си мисля кой може да е влизал. Седя спокойно и размишлявам. Един ден нареждам книгите си и в една кутия, забутана някъде, намирам полицата. Извиквам всички ония, които предполагаха, че този или онзи е влизал, и им показвам полицата. После си мисля: Ако не беше се намерила тази полица, как щях да убедя човека, че наистина е изгубена? По никой начин не бих могъл да го убедя. Преди да намеря полицата, обръщам се към тия духове, които са си поиграли, и им казвам: "Ще донесете полицата тук - нищо повече." След време те донесоха полицата, туриха я в друга кутия и така се свърши работата. Аз не се рових да търся много. Казах им да не си играят с мене и да донесат полицата. Иначе щях да заведа дело против тях.

Казвам: Често вие имате пълно доверие на някои, които могат да създадат ред интриги. Не се съблазнявайте, но помнете, че всичко в света съдействува за добро. Имаш лош мъж - за добро е. Имаш лоша жена - за добро е. Имаш лош син - за добро е. Имаш лоша дъщеря - за добро е. Като дойде добрият син, за какво иде? За благословение. Лошата жена е за добро дадена, а добрата - за благословение. Значи лошите хора са за добро, а добрите - за благословение. Като държите тази философия в ума си, ще ви олекне.

Казвате: "Лесно се говори, но мъчно се прави." Лесно се говори, но и мъчно се говори. Не мислете, че сега ми е лесно да ви говоря. Знаете ли колко беля си създавам с вас, като ви говоря? Като слушате да ви говоря по някои въпроси, вие се заемате да правите опити. И колкото опити излязат неуспешни, вие казвате: "Учителят ни накара да правим тези опити." И след това ще започнат ред тълкувания, или да питат защо трябва да си губят времето. Ако е въпрос за оправяне на света, не съм аз, който заповядвам на пролетта да дойде. Не съм аз, който заповядвам на Земята да се върти около Слънцето. И без моята заповед Земята се върти около Слънцето, около своята ос; пък и Месечината се върти около Земята все без моя заповед. Хората се раждат и умират пак без моя заповед.

Някои ще кажат, че вярват в Бога. Не, аз ви говоря сега по човешки. Човешките работи са човешки, а Божествените работи са извън човешкото съзнание. Вие говорите за Слънцето, но ходили ли сте на Слънцето? Колкото и да ме убеждавате, никой от вас не е ходил на Слънцето. Ако ме питате дали аз съм ходил на Слънцето, ще ви кажа като човек, че не съм ходил на Слънцето. Пиша романи, приказки за Слънцето. Пък мога да ви кажа, че съм ходил на Слънцето да видя дали ще ми повярвате. Не съм ходил, но ако искам, мога да отида на Слънцето. Всичко, което съм поискал, аз съм го направил. Аз поисках да дойда на Земята, и дойдох. И вие сте толкова силни, колкото съм силен и аз. И вие сте поискали, и сте дошли. Следователно, колкото съм силен аз, толкова силни можете да бъдете

и вие. Де е вашата слабост тогава? Сега да кажа обратното: На Слънцето не съм ходил, но мога да отида. Първото положение можете да оспорите, но второто положение? Като казвам, че като поисках да дойда на Земята, и дойдох, така и вие поискахте да дойдете на Земята, и дойдохте. Защо първото положение повярвахте, а второто не вярвате? Защо не вярвате, че можете да отидете на Слънцето? Аз да ви кажа: защото любовта ви към Слънцето е по-малка, отколкото любовта ви към Земята. А у мене любовта ми към Слънцето е по-голяма, отколкото любовта ми към Земята. Тази е разликата само. Ако любовта ви към Слънцето е по-голяма от тази към Земята, и вие ще можете да отидете на Слънцето. Всички неща стават по Закона на Любовта. Езика, който обичате, или предмета, който обичате, всякога ще бъдете в него пръв. Онзи предмет, към който любовта ви е по-малка, и успехът ви към него ще бъде среден. Същото се отнася и към живота. Ако любовта ви към живота не е толкова силна, и животът ви няма да бъде много добър.

"Вяра като синапово зърно." Когато работите ви не вървят добре, намерете десетина или най-малко трима ваши приятели и ги помолете да съединят умовете си с вашия и да се помолят да тръгнат работите ви напред. Щом пожелаете това, работите ви ще тръгнат напред. Ако трима души се съберат на едно място и искрено пожелаят някой да оздравее, той непременно ще оздравее. Ако трима души се съберат на едно място и повярват в нещо, то ще стане. Но вярата им не трябва да бъде вярване, като това на онази баба, която имала пред къщата си една чукара и казала: "Ще се помоля сега, та като стана сутринта, да видя, че чукарата се е махнала от пред прозореца ми." Като станала сутринта, тя видяла, че чукарата била на мястото си. Тогава тя казала: "Стана така, както си мислих." Значи, тя си мислила: "Тази чукара я се махне, я не се махне." И наистина, чукарата не се махнала. В този случай аз ни най-малко няма да се моля чукарата да се махне, но аз ще се махна от къщата. Понеже аз съм, който мога да

изменя закона, затова ще отида на друго място да живея. Но чукарата не може да ми представя някаква мъчнотия.

Не си създавайте излишни мъчнотии. Вие сами си казвате, че работите ви няма да вървят, и наистина не вървят. Вие сами се самоосъждате. Не, кажете си: "Бог ме е изпратил на Земята, дал [ми е] отлично сърце, отличен ум, отлична душа и дух, дал ми е сила, и тази работа, която започвам, ще върви, защото е Божествена. Тя не може да не върви." Някой казва, че не може да живее добре с жена си. Не, нека си каже, че ще живее, ще се разбере. Не е въпрос да предприемете само една служба, но турете в ума си мисълта, че сте двама души на една работа, и ще се споразумеете. Вие сте учител и ученик - ще се споразумеете. Вие сте господар и слуга - ще се споразумеете. Според великия закон някой път е по-добре да бъдеш господар, а някога - слуга. Някой път е по-добре да бъдеш слуга, или учител, или ученик, или жена, или мъж. През всички фази на живота трябва да мине човек. Не трябва да има нещо, което да те спъва. Каквото и положение да си представиш в ума си, да си готов да го заемеш, да влезеш в това положение. Да не те е страх. Страхът и любовта действуват еднакво. Това, което най-много искаш, ще ти дойде до главата. И това, което най-малко искаш, и то ще ти дойде до главата.

Затова турете в ума си положителната мисъл: "Не сме ние, които ръководим света." Чрез Своята любов, чрез Своята мъдрост, чрез Своята истина и сила, Бог е определил нещата. Той е предначертал пътищата на всички живи същества. Бог се грижи за вашия ум, в който вярвате. Вярвайте в ума си, той ще ви изведе на правия път. Какво друго да ви кажа? Няма да ви кажа да вярвате в мене. Няма да ви кажа и да вярвате в Христа. Вие в Христа вярвате, защото Бог е говорил чрез Него. Вярвайте във всеки човек, чрез когото Бог говори. Всеки човек, чрез когото Бог не говори, не му вярвайте. Всеки човек, който говори от Бога, вярвайте му. Който говори от себе си, него изслушвайте и му кажете: "Ще опитам това нещо, и ако се окаже вярно, ще го направя."

Казвам: Когато стане въпрос за човешкото, ангажирайте се по отношение на него да го опитате. Що се отнася до Божественото, него прилагайте в живота си. Това значи да имате вяра колкото синапово зърно.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

20-а неделна беседа, държана от Учителя на 18.IV.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ДА ИДЕМ ВЪВ ВИТЛЕЕМ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета няколко стиха от 2-ра глава от Евангелието на Лука. Ще говоря върху 15-и стих от прочетената глава: “Да идем, прочее, във Витлеем.”

“Духът Божи”

“Да идем, прочее, във Витлеем.” Някой път несъдържателните думи имат смисъл. Същото може да се каже и за числата. Има някои несъдържателни числа в математиката. Най-несъдържателното число в математиката е нулата. Обаче това число има сила да увеличава и да намалява. Ако го туриш пред единицата, това число се намалява 10 пъти, ако го туриш зад единицата, тя се увеличава 10 пъти. Значи това, което е нищо, има сила да увеличава и да намалява работите. Тъй щото, тези хора, които минават за нищо, понякога намаляват и увеличават нещата. Но ако зад единицата турите друга единица, ще се получи числото 11, а числото 11 може да създаде само мъчнотии в живота на човека. За пример, двама момци за една мома ще създадат голям скандал - нищо повече. Ако турите нулата зад единицата, тя не само че няма да създаде скандал, но ще създаде най-благоприятни условия за женитбата.

Та казвам: Вие живеете в един век, когато организираната разумна човешка деятелност се проявява. Ако хвърлите един поглед на обширното поле, в което науката се развива, ще видите, че тя се развива във всички области. Днес науката се развива и в кухните, и по домовете, и в тенджерите - навсякъде. Днес има готвачи, които са свършили университет, които имат диплом за това. Има готвачи, които получават два-три пъти по-скъпо и от някои професори. Сега

нямам статистика, с която да ви доказвам това, но онези от вас, които се интересуват, могат да отидат в света, да намерят такива готвачи. Мнозина гледат на готвачеството като на проста работа. Не, сложно нещо е готвачеството. В готвачеството се крият тайни, които готвачите познават. Готвачеството е цяла тайна, която жените познават. Когато мъжът е недоволен от жена си, аз зная причината за това. Той е недоволен от нея, защото тя не знае да готви. В това съм 101 на сто убеден. Ако жената знае как да готви на мъжа си, тя ще бъде така обичана от него, както никой друг. Ако жената не знае да готви, и мъжът є [ще] бъде недоволен от нея, тя ще се оплаква от съдбата си, от това-онова. Казвам: Никой не е виновен за нейното положение, освен това, че тя не знае да готви. Като не може да се справи с невежеството си, тя намира този или онзи виновен за положението є. Ако тя знаеше да готви, въпросът щеше другояче да се постави. В готвачеството има някаква магия.

Сега дяволът е дошъл да учи религиозния човек как трябва да готви. И дяволът си има своя кухня. Господ направи водата, а дяволът направи виното. Господ направи водата, а дяволът направи спиртните питиета, разните абсенти и коняци. Много произведения има от дявола. Сега аз говоря за дявола почтено, като за учен човек. Дяволът казва: "Не е само Господ, Който може да прави някои работи. Той създаде само водата, а аз мога да направя ред спиртни напитки. В това отношение аз съм по-голям майстор от Господа. Водата, която Господ е направил, служи само за разхлаждане на хората, а напитките, които аз правя, служат още и за веселие. Като пият от моите напитки, хората ще придобият вдъхновение. Не само Господ може да прави много работи, но и аз мога да правя. Тъй щото, имайте вяра в мене."

Казвам: Както сте дошли на Земята, вие не трябва да се ограничавате в една тясна атмосфера. В каквото отношение и да попаднете, в духовно, в религиозно, вие трябва да се разширявате, да не се спирате пред дреболиите на живота. За пример, ако мислите, че

вашият дом е свят, ще знаете, че и другите домове са свети. Ако църквата, в която ходите, е свята за вас, и другите църкви трябва да бъдат свети. Ако вашата служба е свята, нека бъдат свети и службите и на всички останали хора. Ако вашата наука е свята, гледайте така и на науките на всички останали хора, защото те са все една и съща област. В природата съществува само една биология, една физика, една химия, една математика, една музика, едно изкуство. Тъй щото, кой с каквото се занимава, всички хора в края на краищата се занимават все с наука или изкуство от тия, които влизат в природата. Всички тия науки и изкуства използуват силите на природата. В това отношение вие не можете да кажете, че една наука има преимущество пред друга.

Една наука може да заема по-високи области, по-високи центрове у човека, но това още не значи, че тя е по-важна от останалите. Има известни центрове в мозъка, както и известни органи в човешкия организъм, които заемат по-високо място от останалите, но това още не значи, че останалите центрове и органи нямат никакво значение. Нима онези клетки, които живеят в краката, нямат почетно място? Ако всички органи или всички клетки на човешкия организъм биха отказали да вършат функцията на краката, какво би станало тогава с човешката глава? Като знаете това, вие трябва да се пазите да не изпаднете в заблуждението да делите нещата на важни и маловажни. Едно трябва да знаете - че всички неща, които ангажират вашето съзнание, са еднакво важни за вас, а също така и еднакво полезни. На всяка мисъл вие трябва да отдадете съответното място, което є подобава. Всяка идея трябва да се тури на своето място.

Сега аз не искам да ви говоря неща, които да ви отегчават, но искам да ви кажа как трябва да живеете, понеже вие може да живеете по-добре от мене даже. В някои отношения аз ви похвалявам. Вие си миете устата по три пъти на ден, когато аз не си мия устата и по два-три деня. Мнозина от вас по три пъти на ден си миете лицето, а аз и

по два пъти на ден не си мия лицето - забравям. Вие по няколко пъти в седмицата отивате на баня, а аз и по един път на месеца не ходя. В това отношение съм изостанал много назад. Като казвам така, не казвам, че правя добре. По-добре е човек да се мие по няколко пъти на ден, отколкото никак да не се мие.

Някой дойде при мене и ми каза, че бил излъган. Казвам: Аз те облажавам, щом някой е могъл да те излъже. Аз имам отлично мнение за онези, които могат да се лъжат. На онези пък, които не са лъгани, аз гледам малко скептически. Когато лъжат някого, аз казвам: Блазе на този човек, защото се отнася към вярващите. Затова се казва: "Блажени вярващите."

Като гледам как този го закърпили, онзи го закърпили, казвам, че това са вярващи хора, а не безверници. Когато не ме закърпи някой, аз се чудя защо не са ме закърпили. Но после си обяснявам причината. Ако не са ме закърпили или ако малко са ме закърпили, причината на това се крие във факта, че аз обикновено нося по 1-2 лева в джоба си. Понеже имам слабост, като нося повече пари в джоба си, всичко да раздам, затова обикновено нося по 2-3, най-много до 5 лева. Тъй щото, и да искам да дам повече, нямам в себе си. Понеже икономисвам енергията си, затова нося по 2-3 лева в джоба си. Из пътя срещам много просяци и всички ме познават. Защо ме познават и как, не зная, предполагам да са ясновидци. Не зная отде се явяват толкова просяци. Толкова ли съм богат, че всички излизат насреща ми? Аз не се спирам да изследвам причината защо има толкова много просяци в света, но казвам: Тия просяци в миналото си са били все пророци. Като не са знаели добре да пророчествуват, те са изпратени днес като просяци. Аз не давам днес на просяците много, защото е казано на пророк много да не се дава. Като излизам от къщи, гледам как да разпределям парите си: в единия джоб турям 10 лева, а в другия - няколко монети по 2 лева, защото не е позволено да се дават повече от 1-2 лева на просяци. Тъй щото на един пророк давам по 1 лев, а на другите - по 2 лева. Като видя някой пророк,

бръкна в джоба си, мисля, че съм напипал някоя голяма монета, а се оказва, че била 1 или 2 лева. - "Нямаш ли повече от 2 лева?" - В бъдеще. Когато повече пророкувате, повече ще ви дам.

"Да идем във Витлеем!" Когато човек отива до Витлеем, все ще намери нещо ново. Новото, това, което е родено, е във Витлеем. В света се ражда нещо и всички ние сме на стража като овчарите. Няма човек в света, който да не е овчар. Всеки седи при своите мисли и чувства у дома си и мечтае за своите идеали, когато идва ангелът при него и му казва: "Радвайте се, роди се вече Спасителят на света!"

Та, сега и вие, които пазите вашите стари идеи и старите си чувства, трябва, като овчарите, да напуснете стадото си, да отидете във Витлеем, да видите Онзи, Който се е родил. Понякога вие намирате погрешки в онези хора, които обичат промените в света. Не е лошо човек да обича промените, но в промените трябва да има едно вътрешно съгласуване, една вътрешна хармония. Всяко ново нещо, което човек избира, трябва да се съвпада със старото, което напуща. Между старото и новото трябва да има връзка. Това е един Божествен закон. Ние не можем да седим на същия уровен и да имаме едни и същи вярвания. Вярванията на хората се изменят. Ученикът от първо отделение мисли, че неговият учител знае много, че е много учен човек. Така е, това не може да се отрече. Защото един учител в първоначалното училище е свършил поне гимназия, а има учители, които са свършили даже и университет и са станали учители в първоначални училища. Те заслужават похвала, но много от тях са станали първоначални учители от зор, по нямане места в гимназии. Като няма място в гимназия или в прогимназия, за да не стоят без работа, висшистите стават първоначални учители. И това е добре, защото понякога децата задават философски въпроси. И те се нуждаят от висшисти. Един висшист може да преподаде много по-добре азбуката, отколкото един учител със средно образование. Ако аз бях учител в отделенията, за буквата А бих създал такива приказки, които детето не би забравило през целия си живот. През целия си живот то

ще помни какво нещо е буквата А и който разбере какви елементи крие в себе си тази буква, той би приложил в живота си силите, които се крият в тази буква.

Казвам: Природата сега се е заела да ни преподава. Тя дойде при нас и започва да ни преподава първите си уроци. Ти седиш и си недоволен от живота. Пари имаш, недоволен си, че са малко. Жена имаш, недоволен си и от нея. Защо? Казваш, че имало по-красиви жени от твоята. Деца имаш, и от тях си недоволен. Защо? Имало по-добри деца от твоите. Слуги имаш, и от тях си недоволен, че не били много добри. Каквото ти дадат или каквото ти кажат, все си недоволен. Тогава дойде природата, тури те на легло. Тогава, като полежиш 5-6 месеца, жена ти, децата ти, слугите ти започват да ти услужват. Ти се нуждаеш от тяхната помощ. Като ти услужват, ти започваш постепенно да ставаш доволен от тях, от живота, от всичко, което те обикаля. Кое е онова в болестта, което те е заставило да станеш доволен? Защо при здравето си беше недоволен, а при болестта си стана доволен?

Природата учи човека на това да вярва и да вижда, че щастието му зависи от нещо много малко. В даден случай човек се нуждае от малко. Представи си, че ти имаш разни сладкиши, хубав мед, пресен хляб, но отиваш на планината, дето всичко това замръзва. Там има студ около 34-40 градуса. Всичко замръзне, стане на кокал. Какво те ползуват тези сладкиши? Ти се нуждаеш само от една кибритена клечка. Тя ще разреши въпроса. Кибритената клечка, която може да внесе малко топлина в студа вътре, тя е в състояние да стопи всичко, което е замръзнало, и да направи окръжаващата среда приятна за тебе.

Та, недоволството в живота подразбира, че човек има малка топлина в себе си. Следователно вие се нуждаете само от една кибритена клечка. Аз считам, че недоволството на човека се дължи на малката температура, която има той. Другояче казано: недоволството

на човека се дължи на това, че чувственият или духовният свят в този човек е слаб. Аз не говоря за обикновените хора.

Някой казва: “Аз обичам всички хора.” Той обича всички хора, а при това пак е недоволен. Според мене, който обича, той всякога е доволен. Който не знае как да обича, той всякога е недоволен. Така седи въпросът. Някой казва, че вярва в Бога. Питам го: Доволен ли си? - “Не съм доволен.” - Не вярваш в Бога. - “Аз съм влюбен.” - Доволен ли си от този, когото обичаш? - “Не зная, аз трябва да го опитам.” - Дойдеш ли до положение да опитваш своя възлюбен и той да те опитва, работата ви няма да върви добре. Представете си, че аз имам един приятел, който е вложил 200 000 лева в банката, и аз от време на време му отпущам по една-две хиляди лева, това ни най-малко не е някакво доверие. Срещу това, което му давам, този човек има вложена много по-голяма сума, която стои като гаранция. Да имам доверие в един човек, това значи, след като той нищо не е вложил, нищо няма, да мога да му вложа доверието си. Жената или мъжът имат доверие един в друг, но защо? Защото или единият, или другият е вложил в банката една сума от 500 000 лева. Мъжът е здравеняк, свършил е четири факултета, има на какво да му се вярва. Тогава и жената му, и децата му, всички го уважават и почитат. Учен е човекът, вложил е нещо в банката. Някой казва: “Жена ми ме обича.” - Защото си вложил известен капитал в банката. Дойде някой мъж и се оплаква, че жена му не го обичала. - Много естествено. Нищо не си вложил в банката, няма за какво да те обича. - “Децата не ме обичат.” - Нямаш нищо в банката. - “Приятелите не ме обичат.” - Нямаш нищо в банката. Наскоро един приятел ми се оплакваше от положението си. Той казва: “Жена ми не ме обича, децата ми - също, всичко крият от мене. Не ме считат за близък. Искам да направя връзка с тях, но не ми се удава. Считат ме за разбойник.” Питам го: В банката нямаш ли пари? - “Нямам.” - Там е всичкото. - “Да, ако имаш пари, работата щеше да върви добре. Синовете и дъщерите ми казват, че не съм бил баща, както трябва, не съм им направил апартаменти, къщи, както

другите имали. Какъв баща си, ако след смъртта си оставиш ние да ти плащаме дълговете?"

Та, и вие, когато обичате Христа, има причина за това. Защо ще обичате Христа? - Защото ще плати дълговете ви. Хората обичат Христа, но в Негово име какво ли не се върши днес? Ще излезе някой да проповядва, че така казал Христос, иначе казал и на края на месеца ще му платят няколко хиляди лева. Ще отидат на гробищата, ще полеят гроба и ще им се плати. Ако нямаше това поливане, нищо нямаше да се плаща. Това ви говоря, за да бъдем искрени.

Сега аз ви говоря за вътрешния живот, който изисква голяма искреност. Често, като проповядвам на хората, и аз се запитвам: "Защо проповядваш на хората - да ги убедиш в истината или да оправиш работите си?" Ако пък съм измислил една теория, ще се запитам: "Защо разправяш на хората за своята теория - да ги научиш на нещо ново или искаш те първи да опитат твоята теория? После можете да се оплачете от мене, да кажете, че съм ви вкарал в крив път.

Аз не искам да направя същата погрешка, каквато направил един виден педагог. Оплакваше ми се един евангелски проповедник от един виден педагог. Един ден той прочел нещо от неговите съчинения и се спрял върху думите му, дето педагогът казвал, че човек може да направи всичко, каквото пожелае, от човека. "Въз основа на неговите думи аз се ожених за една мома, от която исках да направя нещо. Ожених се за нея, но главата ми побеля. Аз мислих, че ще мога да є предам своето учение, но след като є преподавах цели 20 години, тя не се мръдна нито на йота от своето. Тя излезе десет пъти по-разложена в характера си от англичанина. Огън да гори около нея, тя не се мърда. Но от всичко това научих един урок и си казах: "Втори път като се женя, няма да се женя, за да поправям хората."

Аз поставям работите другояче: никога не се качвам на кола, която коларят още не е свършил. След като я свърши, тогава мога да се кача на нея. Господ още не е завършил човека, че аз ще се заемам да го завърша. Новото в света седи в онова широко разбиране на

нещата. И при това разбиране на нещата, хората все пак имат правилни разбирания.

Питам един ден един стар българин: “Така, както ме гледаш, ако ти поискам пари, с колко можеш да ме кредитираш?” Той ме погледна, усмихна се и каза: “До 1000 лева мога да ти дам.” Казвам му: “Прав си.” И наистина, всички българи могат да ме кредитират до 1000 лева. Каквито грешки и престъпления стават днес в България, всички ги приписват на моето учение. Те казват: “Неговото учение е виновно за това.” Наскоро се извършило едно убийство, някакво престъпление, и престъпникът избягал от затвора и се скрил при някой от нашите. Той не го познавал, но му се помолил да го приеме за една-две нощи. В това време полицията го търсила и го намерила при нас. Като го хванали, казали, че той е наш човек. С това искат да припишат неговото престъпление върху нас. Съществува един закон в света, според който всеки човек може да избегне от съдбата си с помощта на онова, което хората му кредитират.

Сега аз давам този пример само за изяснение на истината. За мене животът представя една пиеса, която е толкова красиво написана, актьорите є са много разнообразни. Всеки човек, учен или прост, все трябва да вземе някаква роля, която да изпълни както трябва. Някои хора могат да заемат някои долни роли, но какво ще правят? Те трябва да изиграят ролята си, била тя важна, почетна или непочетна. Каквото и да правите, каквато роля и да ви се даде, вие все трябва да я изиграете. Какво ще правиш? Всички важни роли са заети, ще вземеш някаква роля, защото без роля е още по-лошо. Каквато роля и да играеш, тя не се отнася до твоя характер. Ти ще играеш ролята на една жена или на един мъж, без да представя твоя действителен живот.

Един българин ми разправяше следното. “Аз не ходя на любовни сцени в театъра.” Защо? - Защото жена му била актриса. Той казва: “Когато жена ми играе любовни роли, аз не ходя на театъра. Да не ти дава Господ да попаднеш на такива работи.” - Защо? Нали знаеш, че

това е на шега, не е действителност? - “Остави се, днес на шега, утре на шега, докато видиш един ден, че станало на истина.”

И тъй, в живота си ние сме принудени да играем разни роли. Всички хора са добри или лоши по отношение на техните роли. Ако ролята на някого е да представи лош човек, той ще играе ролята си така майсторски, че да покаже наистина лош човек. Ако някой играе ролята на добър човек, ще трябва добре да представи ролята си. Изобщо, всички роли трябва да се играят добре. Ако играеш ролята на сиромах, ще я играеш добре. Някой млад човек пък трябва да играе ролята на старец. Някой млад, 21-годишен момък трябва да играе ролята на 85-годишен старец. От ваше гледище право ли е това или не е? От гледището на някой моралист, това е лъжа. Моралистът ще каже: “Този човек е млад, не е стар. Какво се почернил толкова?”

Аз вървя по улиците и виждам, че един млад човек въздиша. По-нататък виждам, че един стар въздиша. Аз изваждам инструмента си и меря, да видя какви са въздишките на младия и какви - на стария. По този начин аз искам да видя от каква болест страда младият и от каква - старият. Виждам, че и младият, и старият имат разстройство в черния дроб. Болестта и на двамата е една и съща. Какъв цяр ще им препоръчам? - Да ядат кисели лимони. Ще започнат от един лимон и всеки ден ще увеличават по един лимон, докато стигнат до 10 лимона: днес един лимон, утре два, на третия ден три и т. н. Като стигнат до 10 лимона, ще започнат да се връщат назад. Така се лекува черният дроб.

Сега аз имам съвсем друга мисъл за разстройството на черния дроб, но не искам да я изнасям на пазар. Не е полезно всичко да се изнася на пазар. Не е полезно с всичко да се прави опит. Има известни киселини, с които не може да се прави опит. Опасно е с тези киселини да се прави опит. Има някои взривни вещества, с които е опасно да се правят опити. Има известни чувства у човека, които не трябва да се засягат.

Аз засягам, за пример, [...]. Аз го разглеждам така, както е в пиесата. Някой човек е малко нечестен, обича да послъгва, но сам той

не е такъв, обаче в пиесата е представен такъв. Друг някой пък е учен, философ - така е представен в пиесата. Друг пък е поет, но той сам не е такъв, обаче в пиесата е писано, че е поет. Някой разсъждава философски, без той сам да е философ. Научил е нещо наизуст и го декламира. Това е старият живот, в който ние живеем. Какво ще ходите на драма да гледате как живеят семействата? Вие имате един син и една дъщеря, които не ви слушат. Каква по-хубава пиеса искате от тази? Имате един слуга, който обича да пооткрадва. Какво ще ходите на театър да го гледате? Вие го имате в дома си. Този слуга ти задигнал няколко хиляди лева. Какво ще ходите по театрите да го гледате? Благодарете на Бога, че е пред очите ви и ще гледате как хубаво си играе ролята.

В една роля за един лев или за два, три, четири или пет лева не могат да те осъдят. И на небето не съдят хората за пари. Там няма никакви съдилища, които да съдят човека за пари. На Земята има закон за кражбите, но на небето такъв закон не съществува. Виж, ако си направил един идол, един истукан и си коленичил пред него да се молиш, за това могат да те съдят, но да те съдят за кражба, такъв закон там няма. Ти може да си обрал десетина търговци, да си взел от един до 10 милиона лева, никой няма да те съди. Но коленичиш ли пред един идол да се кланяш и молиш на него, веднага се завежда углавно дело против тебе. Онези педагози, които познават законите на живота, препоръчват човек да не се стреми към богатство, да не краде, не толкова против кражбата въстават те, колкото против вярата на хората в парите. Като забогатеят, било по честен или по нечестен начин, грехът ги следва вече, защото започват да вярват в силата на парите. Престъплението седи не в открадването на парите, но във вярата на човека в открадnatите пари. Ако човек открадне няколко милиона и ги раздава на сиромаси, той не е извършил никакво престъпление. Но ако започне да вярва в откраднатите пари, престъплението вече го следва. Докато вие туряте най-малката мисъл в парите и почнете да разчитате на тяхната сила, а не на онази

същина, която седи зад парите, вие вече подлежите на углавно дело. Тогава идат вече изпитанията в живота и богатството ви постепенно ще се вземе. Та, вложи ли човек вярата и упованието си в парите, грехът вече го следва.

Къде е погрешката в един дом? Погрешката в дома се заключава в това, че майката и бащата възлагат всичката си надежда на своята дъщеря или на своя син и мислят, че те ще ги гледат на стари години. Синовете и дъщерите ви ни най-малко не са изпратени във вашия дом да ви гледат на старини. Те са възпитаници на вашия дом. Бог ги е изпратил при вас, да види какво възпитание ще им дадете. Щом турят надеждата си в своите синове и дъщери, а не в Бога, родителите са направили вече първото престъпление, срещу което се завежда углавно дело. Родителите трябва да обичат децата си, но да не поставят надеждата си в тях. Съвременните хора очакват на синовете и на дъщерите си повече, отколкото трябва. Колко трябва да очакват от тях? Те трябва да очакват на синовете и на дъщерите си толкова, колкото очакват от себе си. И синът очаква от баща си повече, отколкото трябва. И той трябва да очаква от баща си толкова, колкото очаква на себе си. В любовта има отношения.

Ние всички трябва да съзнаем, че Първият Принцип, Който е в нас и зад нас, представя онази същина, на която всякога трябва да разчитаме. Ние трябва да съзнаем, че нашата сила е толкова голяма, колкото имаме връзка с Бога. Съзнателна връзка трябва да бъде тя. Не мислете, че вие можете да се свържете с Бога в коя и да е църква. Не, вие можете да познаете вашата вяра само в най-големите изпитания. В най-големите изпитания вие можете да познаете докъде сте стигнали във вашето верую. Ако при големите изпитания вярата ти не се поколебае, голяма е твоята вяра. Но ако при малките изпитания вярата ти се поколебае, малка е твоята вяра. При най-големите изпитания ти трябва да кажеш като Иов: “Господ даде, Господ взе.” Иов беше един мъдрец, който се изпита.

Любовта трябва да бъде за нас като вътрешен пробен камък. Ако имаме този пробен камък, ние можем да създадем един вътрешен живот в себе си. Само по този начин ние можем да създадем формите на истинския живот в себе си. Казано е в Писанието: “Когато всички пътища на човека са благоугодни на Бога, Той го примирява с враговете му.” И тогава Бог ще ти съдействува на всяко място. И дето и да ходиш с тази свещена идея, нищо не трябва да говориш на хората за нея. Ти трябва да държиш тази свещена идея дълбоко в душата си.

Аз гледам как духът работи в човека. Гледам как някои учени хора посвещават цели 20-30 години за изучаване на някой научен въпрос. Някой посвещава 20-30 години за изучаването на известен род микроби. Той сам се е обърнал на микроба. По цели часове седи над микроскопа, наблюдава, изучава живота на тази микроба в най-големите подробности. Какво особено намира той в тази микроба? Изучава я. И като свърши работата си, той написва едно научно съчинение за този род микроби, да покаже на хората какво представят тия микроби, как живеят, как може да се предпазват от тях и т. н. Този човек работи за пари. Той е посветил цели 30 години за един научен въпрос, а ти, човекът, който работиш за Бога, не си готов да посветиш 10 години за служене на Бога. Кой от двамата седи по-високо? Ти не си готов да посветиш 10 години за служене на Бога, а този учен посвещава цели 30 години за една микроба.

Някой казва: “Дотегна ми да мисля за Бога.” - Това, което ти е дотегнало, това не е истината. Нас ни дотягат човешките въжделения, човешките формули, човешките символи. Само човешкото може да дотегне, а Божественото - никога. То носи живот в себе си. Христос казва: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога”. Под думата “вечен” живот се разбира онзи красив живот, в който човек може да даде всичко. Това не значи, че трябва да го даде изведнъж, но през течение на цялата вечност. Все дава.

Казвам: Това са новите веяния, които трябва да имате предвид. Когато някой се препоръчва за окултист, аз го питам: С кои окултни науки си запознат? Хиромантия познаваш ли? - “Малко.” - Графология? - “Малко.” - Физиогномия? - “Отчасти само.” - Френология? - “Също.” - Ами астрология? - “Много малко.” Питам: Какъв окултист си, като не познаваш тия окултни науки? - “Е, познавам линиите на ръцете.” - Че си познавал линиите на ръцете, това не значи, че си окултист. Две-три линии на ръцете всеки може да познава. Да бъдеш окултист, да познаваш тайните науки, това значи, като видиш един човек, да му кажеш: “Ти ще се ожениш след една година през месец май. Жена ти ще бъде красива, напета. Ще ти се родят 3-4 деца, които ще бъдат лоши, ще те изпъдят от къщата ти.” - “Ама аз не вярвам в това.” - Не искам да вярваш. Ти сам ще го изпиташ. И като го изпиташ, тогава ще разбереш какво нещо е окултна наука. Ако всичко се сбъдне така, както съм го предсказал, окултист съм. Не се ли сбъдне, никакъв окултист не съм.

Това са неща, които съм изследвал и като ги зная, с тях мога да гадая както и когато искам. В природата има положителни неща. За мен не е мъчно, зная тия неща. Достатъчно е много малко да надигна пердето и да чета. Когато виждам нещата, аз съдя за възможностите, които се крият в тях. А възможностите се определят от степента на човешкото развитие. Според светлината, която имам, аз съдя за възможностите. Като предскажа нещо, аз зная колко възможности има за сбъдването му и колко изключения. Аз зная, че в предсказанията ми има най-малко 10 на сто изключения. Някъде има 15, 20, 30, 40, 50 на сто изключения, но от 50 надолу не слизам. Има 3 възможности да се сбъдне предсказанието: при едната възможност само 1 на сто е вярно; при втората възможност - 50 на сто е вярно, а при третата - 101 на сто е вярно. Третият случай може да се сбъдне най-много 2-3 пъти в годината, рядко и до десетина пъти. Ако някой предскаже с процент 101 на сто, това предсказание е много вярно. Има такива предсказания от някои окултисти, но за да могат да направят

тези предсказания, те трябва да се намират в особено повишено състояние, когато са виждали много далеч.

И тъй, използувайте тия състояния, които имате. Всички можете да бъдете пророци. Всички можете да се ползувате едни от други. Не оспорвайте пророчеството на другите хора. Дойде някой при мене, казва: “Искам да видя ръката ти.” - Не, ръката ми не можеш да видиш. Виж ми лицето. - “Искам и ръката ти да видя.” - Ами, не обичам да си давам ръката. - “Тогава да пипна главата ти.” - Нито главата ми не обичам да пипат. Гледай лицето ми и се произнеси. Но не позволявам да пипаш нито ръката ми, нито главата. - “Хайде тогава, свари едно кафе, да ти гадая.” - Нито на кафе искам да ми гадаеш. Ето, лицето ми е едно сварено кафе, гледай по него. Ако ти не можеш да четеш по лицето ми, че по кафето ще четеш.

С това аз не искам да ви настроя против онези, които гадаят, защото според мене всички хора са гадатели. Срещате един човек и казвате: “Този човек не ми харесва.” Значи и вие сте гадатели. Познавате какъв е човекът и го харесвате или не. Казвате за някого: “Този човек е малко шмекер.” Отде познавате? По лицето му, по очите, по устата. Значи вие четете по лицето на човека. Тънки работи са тези.

За да отгадаете съдбата на един човек, вие непременно трябва да го обичате. Ако между този, на когото гадаете, и вас не се създаде връзка, този човек ще остане за вас затворена книга. Ако го обичаш, тогава в ума ти ще се хвърли светлина и ти ще можеш да четеш по него. Тъй щото, можете ли да хвърлите светлина в живота на човека, вие ще можете да четете по него и да гадаете нещата. Обаче, ако животът на даден човек е обвит в своята атмосфера, вие няма да можете да проникнете в него, няма да можете да му гадаете. За вас този човек ще остане непознат.

Казвате за някого: “Този човек е много скрит, много таен.” - Няма скрито-покрито в света. Какви тайни може да има този човек, кажете ми? Според мене тайни няма на Земята. Доколкото зная, за мене няма

тайни на Земята. Какво може да крие един човек? Ще крие, че обича парите, или че има знания, или че обича жените, или че вечер се моли. Какво лошо има в това, че някой обича жените? Да криете нещата, това са човешки работи. Този човек е художник, затова обича жените. Господ е направил жената, за да я обичат. Че този човек обича ближния си, какво лошо има в това? Той обича ближния си. Какво лошо има в това? От ваше гледище това е против вашия морал. Какво лошо има в това, ако обичам една жена?

Като я обичам, аз ни най-малко няма да є пиша такива любовни писма, каквито хората пишат. Ако є напиша едно любовно писмо, ще є кажа: Господ ти е създал добри условия, дал ти е отлично сърце и отличен ум, да ходиш с тях между хората, да им влияеш. Още като те видях, зарадвах се, че Бог ти е дал хубав нос, хубави очи, хубава уста. Щом мога да оценя тези є качества, това показва, че Бог и на мене е дал такива хубави неща. Когато срещна една такава жена, в мене се явява свещен трепет. Щом видя такава благородна жена, в мене се явяват възвишени мисли и чувства, и аз пожелавам да проявя своето благородство към хората. Аз се радвам, че мога да напиша едно такова писмо. Колкото повече жени срещам, които Бог е създал, толкова повече са и мъжете, които Бог е създал.

Сега какво правят хората? Те постоянно казват: “Пазете се от мъжете. Пазете се от жените. Пазете се от младите моми и момци. Пазете се от старите баби” и т.н. Стари баби са онези, които правят сватовщина. Като рече да направи работа на някоя мома, тя ще срещне някой млад, добър момък и ще започне да му говори: “Синко, видях една мома, като нея няма друга.” Пак го срещне, пак за нея ще му говори, докато накара момъка да пощуреe. Като се ожени, момъкът вижда, че момата не била такава, каквато бабата я препоръчвала, и си казва: “Отде се намери тази баба, да ми скрои тази работа!” Не, бабата не трябва да се налага. Ако иска да хвали една мома, тя трябва да каже: “Синко, тази мома ми се вижда добра. Виж ти, ако ти се попада на сърце, вземи си я, но аз не мога много нещо да ти кажа за нея.

Мене ми харесва, но за тебе ти сам ще имаш думата. Може човек да се излъже.”

Сега вие сте млади. Господ ви е пратил на Земята да учите Закона на Любовта. Че, ако вие срещнете една млада мома или една жена, как да не знаете как да я обичате? Как да не знае мъжът как да обича една жена? Или може ли жената да не знае как да обича един мъж? Че, Господ е вложил закона Си в нея. Ако пуснете водата да тече, тази вода ще си избере онзи път, който є подхожда. Водата веднага ще намери онзи път, онази почва, по която да върви.

Казвам: Всички хора имат условия в живота, но знание се изисква да могат да използуват тия условия. Аз искам да ви освободя от някои наследствени черти. Вие бягате от себе си. Хубаво е това, защото всъщност вие бягате от греха, от злото в себе си. Но ако ти не влезеш в големия огън, да опиташ неговата сила и да останеш невредим, ти няма да познаваш колко си силен. Ти трябва да влезеш между жените, да те опитат, да видиш можеш ли да устоиш на този огън. Те са Божественият огън. И всяка жена трябва да влезе между мъжете, да опита техния огън. И като излезе оттам, да каже: “Аз съм минала през този огън, познавам го.” Тя трябва да разчита на себе си.

Така работи Бог в света. Тези, които Бог е обичал, Той ги е оставил в света. Не ви ли се е случвало баща ви и майка ви, които ви обичат, да заминат за някъде и да ви оставят на произвола на съдбата всред света? Хората казват, че си горкият. Но ти имаш една солидна опитност, има на какво да разчиташ. Казваш тогава: “Аз вярвам в Бога. Аз минах през една голяма опитност и зная вече какво нещо е Божественият огън. Няма какво хората да ме убеждават има ли Господ или няма. Аз излязох от едно страшно положение и зная вече има ли Господ или не. Аз минах през големи изпитания и вярвам вече в Бога.” Онези, които не са минали през тези изпитания, те не познават Бога, те не се нуждаят от нищо още. Но онези, които са минали през големи изпитания, те познават Бога и вярват в Него. Между Бога и тях има известни отношения.

Бог иска всички ние да бъдем трудолюбиви и да се учим в Неговата любов, да няма никаква леност в [нашите] чувства. Много болести в хората се дължат на реагиране срещу своите чувства. Много жени са виновни за създаване на ред болести в мъжете. И много мъже са причина за ред болести в жените. Защо? - Те реагират срещу своите чувства и по този начин си причиняват различни болести. Ако живеят по този начин, хората ще се натъкнат на ред катастрофи. Понякога жената така наплашва мъжа си, че той не смее никъде да погледне. Днес се страхува от нея, утре се страхува, докато един ден се разстрои черният му дроб.

Питам: Къде е свободата, за която всички хора говорят? Не е въпрос жената да стане стражар за мъжа и да ходи подир него, да го пази, да го морализира. Бог е закон, а не жената. Бог ще постави и жената, и мъжа в правия път, а не те помежду си. Ако остане на мъжа да тури жената в правия път, горко му. Мъжът трябва да бъде закон сам за себе си. Всеки човек е носител на Божията любов, и той трябва да даде тази любов в пълната є чистота, така, както е излязла от Бога - от недрата на Бога.

Аз искам да ви наведа на свободата, да бъдете свободни, но не така, както днес сте свободни; вие трябва да имате едно вътрешно верую. В какво трябва да вярваме? Всеки човек има едно вътрешно чувство, на което да разчита. Не се смущавайте. Съвременните хора се смущават повече, отколкото трябва. Каквото и да ви се случи, турете го настрана. Че някой ви обрал, взел ви 20, 30, 50, 100, 200 хиляди лева. Какво от това? Ти човек само за толкова пари ли си? Че, вие разполагате в себе си с един грамаден капитал. Само тялото, което имате, струва повече от 250 милиарда английски лири. При това положение е срам за вас да правите въпрос за някакви 100 или 200 хиляди български лева. И един милион е нищо пред богатството, с което разполагате. Това са 250 милиарда английски лири! Ако се страхувате за някакви си 100 000 лева, питам: къде ви е вярата тогава? - "Ама вярно ли е всичко това?" - Даже и половината от истината още

не съм казал. Знаете ли това? Ами ако ви кажа, че вие разполагате с една сума от 100 квадрилиона, какво ще кажете? Знаете ли какво число е 100 квадрилиона? Ако цялата Земя е от злато, пак не могат да се изплатят тези 100 квадрилиона английски лири.

Ние, дребните хора на Земята, казваме: "Какво ще правим? Ние ще умрем гладни." Какво по-голямо богатство можете да искате от онзи отличен ум и от онова отлично сърце, които Бог е вложил във вас? Какво ще кажете за онзи дух и душа, които Бог е вложил във вас? Вижте този син майчин, който има 100 квадрилиона на разположение, и след всичко това смее да каже, че гладен щял да умре! И след това дойде някоя жена при мене и се оплаква, че мъжът є не я обичал. Много просто. Тя не знае да готви. Нека дойде при мене, аз имам една хубава кухня, ще я науча да му готви както трябва. Нека опита това и ще види, че като му наготви добре, той ще остане доволен от нея и ще си вземе думите назад. Каквито лоши думи є каже, ще си ги вземе назад. И ако жената не обича мъжа си, нека и той се научи да готви добре. Едно време готвеха само мъжете, но сега и жените станаха готвачи, че се яви конкуренция. Не зная сега кой готви по-добре: мъжът или жената. Засега нито жените, нито мъжете още са добри готвачи. В природата най-добрите готвачи са плодните дървета. Орехът е готвач, крушата е готвач, ябълката е готвач, сливата е готвач, черешата е готвач, картофите са готвачи и т.н.

И тъй, новото верую в света седи в разбирането и в прилагането на любовта по пътя на най-малките разходи. Ние ще оставим сегашния си живот такъв, какъвто е, не трябва да се борим с него. Никога не се борете със себе си, но се борете със своите лоши наклонности. Още по-точно ще ви кажа: Не се борете и със своите лоши наклонности, но ги канализирайте. Не се борете със себе си, защото нищо няма да придобиете. Един от видните окултисти искал да победи злото в себе си и в резултат на тази борба той съвършено изчезнал. Казано е в Писанието: "Не противи се на злото". Това значи: Не се бори със злото в себе си, за да не те отвлече. Човек трябва

да бъде умен, да канализира своите мисли, чувства и постъпки, да им даде ход. Казано е в Писанието, че Бог действува в човека. Следователно оставете всичко на Бога, Той ще оправи работите ви. Всички пориви, които се зараждат в човешката душа, представят Божествени импулси, но криво разбрани, събрани някъде повече, някъде по-малко. Всички импулси са Божествени, но като са били подпушвани, те са образували един жабуняк. Първоначално всички чувства и желания са били Божествени, но отпосле са били подпушени. Сега тези бентове трябва да се отпушат, да дойде онова първоначално положение.

Какво ви коства на вас, всички, които ме слушате, да бъдете свободни? Като видите някой брат или сестра, да си кажете: “Този брат или тази сестра имат нещо Божествено в себе си. Ще стане нещо от него. От него ще излезе човек.” Макар че днес го виждате такъв, но има някакви добри заложби в него. Защо да не мислите така? Ако мислите по този начин, светът лесно ще се изправи. Този е правият път на самовъзпитанието. Имайте вяра един в друг, понеже и Бог има вяра във вас. И ако Бог, Който е създал небето и Земята, при всички наши прегрешения има вяра, че от нас ще стане нещо, защо и ние да не вярваме като Него? Щом Бог има вяра в нас, че ще стане нещо от нас, и ние трябва да имаме вяра в себе си, че ще излезе нещо от нас. Аз вярвам, че ще стане нещо от вас - нищо повече. Аз вярвам, че от вас ще стане даже нещо повече, отколкото вие си въобразявате. Сега вие сте достигнали вече до областта на гениите. Вие мислите гениално. Както виждам, мислите ви са гениални, методите ви са талантливи, а постиженията ви са на обикновените хора. Още една стъпка ви остава. Сега нека поне методите ви да бъдат гениални, а постиженията ви - талантливи. След това трябва да дойдете до гениалните постижения.

И тъй, раждането на Христа подразбира онази нова идея, която се ражда у нас. Тази нова идея ще преобрази света. Така, както нещата стават отвън, това не ни ползува. Онова, което е в нашата душа и в

нашия ум, това е важно за нас. Значи за вас е важно това, което се ражда у вас.

"Да идем във Витлеем!" Вашият Витлеем, това е мястото, дето се ражда новото. Това е вашият ум, вашето сърце, вашата душа и вашият дух. Идете във Витлеем да го проверите. Това е, което Бог е вложил във вас. Това е отдавна вложено, а не от сега, но сега се изявява. Вярвайте в това, което Бог е вложил във вас. Само по този начин можете да се подигнете. Реализирайте това, което по друг начин не може да се постигне.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

21-ва неделна беседа, държана от Учителя на 25.IV.1937 г. (Връбница), 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СТАНА НЕВИДИМ

"Отче наш"
"Светъл ден"

Ще прочета 24-та глава от Евангелието на Лука.

"Духът Божи"

Ще говоря само върху думите "Стана невидим."

"Стана невидим." Ние считаме, че когато нещата станат видими, са реални, а когато са невидими, са нереални. Обаче ние виждаме, че когато учениците видяха Христа и съзнаха, че това е бил Той, реалността изчезна, Христос стана невидим. За да разбира реалността, човек трябва да има знание. Реалност е това, което можеш да провериш във всички положения. Човек разбира реалността, когато може да се справи с всички мъчнотии. Когато не може да се справи с всички мъчнотии в живота си, човек отчасти познава нещата. Това, с което човек не може да се справи, птиците се справят. Това, с което човек не може да се справи, рибите се справят. Обаче това, с което рибите се справят, а човек не може да се справи, ни най-малко не показва, че човек седи по-долу от рибите. И това, с което птицата се справя, а човек не може да се справи, ни най-малко не показва, че човек седи по-долу от птицата. Сега е много мъчно да се говори на хората. Защо? - Защото всички хора имат свои определени възгледи. В каквато област и да влезеш, все ще се намериш в едно противоречие. Ако влезеш между религиозни хора и зачекнеш техните вярвания, веднага ще се намериш в едно противоречие. Ако засегнеш въпроса за Христа, и там ще се намериш в едно противоречие. Ако влезеш между учени хора и засегнеш някой въпрос, и там ще се намериш в едно противоречие. Ако не знаеш как да се справиш, и в музиката, и в изкуството да попаднеш, все ще се

намериш в едно противоречие. Често слушате хората да критикуват някоя картина, че еди-къде си имала една погрешка. - Къде е погрешката?! Казвате, че в очите някъде имало някаква погрешка. Щом е така, кажете де е погрешката, за да може така да се поправи, че да ти хареса. - Ама носът є не бил добре нарисуван, или устата била лошо нарисувана. Важно е човек като критикува, да знае къде точно е погрешката и да може да я поправи. Той трябва да каже: "Ето, така трябва да се поправи." Дойде някой музикален критик и критикува пението или свиренето на някой музикант. Той трябва сам да даде модел, да покаже как трябва да се изпълни това, което критикува.

Съвременните хора са така свързани със своите стари възгледи, че не могат, пък и не искат да се освободят от тях. Но те трябва да знаят, че искат или не искат, те ще се освободят. Човек ни най-малко не иска да се освободи от своите детински възгледи, но иска или не иска, ще се освободи. Докато си дете, ти се възхищаваш от едно или от друго, всичко те въодушевява, но като пораснеш, напущаш детинското и казваш: Това е детинска работа. До едно време те интересува семейният, домашният живот, но като станеш на 120 години, казваш: "Това е детинска работа." Старият човек се интересува от много отвлечени работи.

Питам: Кой е на правата страна? Детето, възрастният или старият? Нито един от тях не е на правата страна. Защо? Защото това дете в детинството си трябва да знае всичката история на буболечиците, на всички живи същества, които са били преди него. И ако го питате нещо по това, то нищо няма да знае. То мисли, че е много нещо, а е забравило историята на онези събития, които са предшествували неговото идване на Земята. И възрастният човек намира, че положението на детето нищо не представя, а той не знае, че именно оттам е минал и той. Той мисли, че детинството е нещо глупаво. Той не знае дали старите са по-умни или малките деца; той не знае дали старите са по-глупави или малките деца. Аз приемам и двете положения. Има малки деца, които са по-умни и от стари хора.

Има стари хора, които са по-умни от малките деца. Има малки деца, които са по-глупави от старите; има стари, които са по-глупави от малките деца.

Сега разсъждавайте както искате. Ще кажете: “Защо е така?” Че как трябва да бъде? Пита ме един човек защо носът на еди-кого си е много дълъг. Казвам: Защото мисли много. - Ами защо носът на еди-кого си е много широк? - Защото чувствува много. - Ами защо ръцете на еди-кого си са много груби? - Защото много работи. - Ами защо еди-кой си е болен? - Защото е седял много. [Но] отчасти само е така. В отривистата реч нещата отчасти само се изясняват. Обаче нещата могат и да се доказват. Има известни отношения, известни доказателства.

Вие сте изучавали аритметика, но ако бихте изучавали нейния вътрешен смисъл, то щяхте да знаете свойствата и качествата на числата от 1 до 10, щяхте да знаете техния произход. Щяхте да знаете онази динамическа сила, която тези числа съдържат в себе си. Външно числата представят само сенки, но от сенките на тия числа вие ще намерите онези истински реални числа. Ако вземете за пример числото 1. То представя един скъпоценен камък, едно растение, една малка буболечица, една риба, една птица, един слон, един човек, или един ангел, или един Бог. Това са все динамически сили. Числото е все единица, но ако имате единица, която представя едно божество, с това число вие можете вече съзнателно да работите. Вие не можете да извършите никаква работа в света, ако нямате сила, а всичките сили се съдържат в числото 1, в единицата. Следователно само чрез единицата светът се твори, т.е. създава. За да се създаде светът, единицата е необходима. Числото 1 е живо число. То е най-силното, най-разумното число. То е число, което разбира своята работа. Но след като светът се е създал вече, този свят не може да се устрои с числото 1. Числото 1 знае само да твори, но по никой начин не може да устройва. За да се устрои този свят, за да почне да прогресира, да еволюира, трябва да се внесе числото 2. Значи, числото

2 ще устрои света. Но за да се осмисли този свят, за да му се даде цел, смисъл, стремеж, трябва да има някакво движение. За да има някакво движение, трябва да влезе числото 3.

Сега ще се спра върху геометрията, ще говоря на геометрически език. Вие сте изучавали триъгълниците в геометрията. Вие казвате: "Какво особено има в един триъгълник?" - Триъгълникът е нещо живо. Той има много значения. Когато един от ъглите на триъгълника се увеличава, човек става материалист. Значи, когато един от ъглите в триъгълника става тъп, а другите два - остри, човек става материалист. Когато двата ъгли на триъгълника се увеличават, а третият се смалява отвътре и става остър, тогава човек става философ.

Това се отнася за онзи, който разбира нещата. Основата на триъгълника показва физическата страна, физическото естество на човека. Значи, ако имате триъгълника АВС, тогава страната АВ представя тялото на човека. АС представя чувствата на човека, неговото сърце, а страната ВС представя ума на човека. Трите страни на триъгълника представят 3 отношения, от които се вижда дали тялото е по-добре устроено, или дали умът повече строи или сърцето повече строи в човека. Едновременно и умът и сърцето строят. Само че познава се къде умът строи и къде - сърцето.

Там, дето умът строи, там линиите са повече праволинейни, там се образуват повече прави линии. Хора, които водят повече умствен живот, всякога са по-високи, по-тънки, по-сухи. Те имат повече прави линии, а не закръглени. Там пък, дето сърцето е строило, преобладават повече закръглените линии. Тези хора не се стремят към високи идеали, те се занимават с дребнави работи. Те казват: "Да е хубаво нещо, да е кръгличко, да мяза на Месечината. Няма какво да фантазираме, да вървим нагоре, да се занимаваме с неща, които не знаем."

И тогава се подига въпросът: какъв трябва да бъде човек - нисък или висок? В това отношение турците са малко груби. На високия човек те казват, че бил дангалак, че бил малко абдал. А ниския човек

го наричат “беля на Господа”. Кое е по-хубаво: ако си много висок, ще те нарекат “дангалак”, ако си много нисък, ще те нарекат “беля на Господа”? Обаче, така може да разсъждава само един ориенталец. Турците, изобщо източните народи, не обичат много да разсъждават. Затова турците казват: 7 ката нагоре и 7 ката надолу. Повече от това те не знаят и не искат да знаят, не искат да разсъждават. Те разсъждават като африканци. И африканците не обичат много да разсъждават.

Един знаменит негърски проповедник в американските колонии някъде проповядвал на своите негри как Бог създал човека. Той казал: “Бог взе пръст, меси я, прави, струва, направи от нея човека. След това той тури човека на плета, дето го суши цели 3 деня и след това му вдъхна жива душа, и той стана човек.” Един от слушателите го запитал: “Ами кой създаде плета?” - “Това не е твоя работа да се интересуваш.” Значи, плетът е даденото. Че Господ направил човека, че го сушил, това-онова, може да се говори, но когато се задава философски въпросът кой е направил този плет, за него не трябва да се пита. След това друг от слушателите го запитал: “Ами защо беше нужен плет на Господа?” Проповедникът се замислил и после отговорил: “Плетът е нужен, защото Господ знаел, че хората ще правят погрешки, та да има пръти, с които да бие глупавите хора.” Това не е никакво обяснение, никакво доказателство на нещата. На кое място, именно, бяха тези пръти? Кой ги сече? Кой ги сади? Като нямаше хора, кой сече тези пръти? Като говорим за прътите, ние излизаме от свое гледище. Преди човека къде бяха тези пръти и кой ги сечеше? Значи невъзможно е Бог да е сушил човека на плета, понеже плетът се яви отпосле.

Следователно в това проповядване за създаване на човека няма никаква логика, нито някакво доказателство. По този начин се опровергава теорията на този проповедник, че така е създал Господ човека. При това, когато се е създавал плетът, ни най-малко Бог не е имал предвид да бие хората. И след това ще разправят, че тоягите са

произлезли от Божествения плет. Та не се ли свършиха досега тези тояги?

Както виждате, това са разсъждения, каквито съществуват навсякъде в света. Някой допусне нещо, и оттам нататък се гради останалото. Това донякъде само е вярно. Има относителни вероятности в света. Това са неща, които до известна степен само са вероятни. Слушам един музикант и намирам, че свири хубаво, ясен тон има, музикално свири. Казвам: Ти имаш магнетизъм в тона си. - Че как се туря магнетизмът? - От съчетанието на тоновете зависи. Ти взимаш такива тонове, които дават яснота на тоновете, но не знаеш още как да ги съчетаеш, да им придадеш известна мекота. На съвременните музиканти трябва да им се говори как се строят тоновете. Често в хармонията взимат терца, после кварта, квинта, секстима, септима, дохождат най-после и до октава. В тези числа има ред математически отношения. Според мене, когато някой музикант взима терци, в терците се явява мелодия. Понеже в терцата се взимат два тона, това показва, че бащата тук отсъствува, а се взима само майката и синът. Като вземете квартата, тук влиза вече и дядото. Може да влезе и старата баба. В квартата тоновете са различно построени от терцата. Там няма никаква мелодия.

Това всичко се отнася до музиката. Колкото и да ви обяснявам тия неща, не могат да се разберат. Защо някъде има мелодия, а някъде няма, за това има ред дълбоки причини. Сама за себе си хармонията съществува като една същина. И според правилата на хармонията и в миналото, и сега, и в бъдеще се създават различни произведения. Щом някъде се създаде една хармония, тя е в състояние да трансформира нещата.

Когато мъжът на някоя жена е неразположен, тя не трябва да се разправя с него, но като го види, че си иде неразположен, а знае да свири на пиано, нека седне пред пианото и да вземе няколко акорда, няколко музикални тона. Щом чуе тези тонове, той веднага ще измени настроението си. Рече ли да му дава съвети или да го

морализира, той още повече ще се раздразни. Ако пък жената знае да свири на китара, нека вземе китарата и да излезе пред него като някой италианец и да му посвири малко. Какво прави днес жената? Като види мъжа си неразположен, тя счита за унижение да му посвири малко, да го развесели. Кое е по хубаво: да посрещнете мъжа си с китара и да му посвирите, или да започнете да го хокате?

Когато учителят влиза в клас и завари учениците не по местата си, той взима тояга и започва да ги налага. Не, така не се възпитават ученици. Ако аз съм на мястото на един от тези учители, когато влизам в клас и видя, че учениците дигат шум, веднага ще седна пред пианото и ще започна да свиря. Това ще внесе особен род енергия в учениците, вниманието им ще се концентрира, и те ще се смирят. В това отношение учителят трябва да бъде истински педагог, да знае как да постъпва с учениците си. Съвременните учители говорят за душата на детето, а сами не вярват в душата. Душата си има своя къща, има си и своя врата. Който иска да проникне в душата на човека, трябва да знае нейния адрес, номера и къщата, и да почука вътре. Като ти отворят, може да се разговориш с нея.

Съвременните хора са напуснали Божествения ред на нещата - лесния път, по който могат да вървят, а са тръгнали по мъчния път. Какъв е изходният път днес, след като хората са хванали вече мъчния път? Срещам един, който ми се оплаква, че загазил, че объркал сметките си, преждевременно остарял. - Защо? - “С това пиене.” - По колко лева харчиш годишно за пиене? - “Около 4-5000 лева. Какво да направя, как да оправя сметките си?” - Ето как. Престани да пиеш, и тези 4-5000 лева ще представят една печалба за тебе. Обаче, продължаваш ли още да вървиш в стария път и да пиеш, след 10 години ти съвсем ще загазиш. Щом си харчил по 4-5000 лева в годината, ти ще можеш да ги възстановиш.

Погрешката на съвременните хора седи в това, че те не взимат в съображение своите сметки и мислят, че лесно могат да изправят забърканите си работи или да се справят със своите недъзи. Те не

взимат предвид, че за да се създаде един лош навик, са се иждивили години. Те не мислят, че поне толкова години още им са нужни, за да се справят с един недъг. Те мислят, че изведнъж могат да се освободят от недъзите си “але-пасе-хоп”. Те мислят, че като маймунка, могат изведнъж да се качат на върлината. Не, не се качва лесно на върлината. Мъчно се изправят навиците. Изпитвали ли сте какво нещо е крастата? Като те хване онзи сърбеж, че не можеш да си намериш място? Можеш ли при това да не се почешеш? Представете си при това да сте войник. Като войник вие трябва да се държите мирно, почтено, а крастата ви мъчи, трябва да се чешете. Щом ви видят в това положение, веднага ще ви уволнят. Докато оздравее, войникът ще излезе от казармата.

Та, когато казват, че някой има добри навици, а други - лоши, аз не съм съгласен с това. Има само лоши навици, а добри навици няма. Според мене само лошото може да бъде навик, а доброто не може. За злото има навик, но за доброто няма никакъв навик. Щом постъпвам добре, това вече не е навик, то е разумен стремеж на любовта. В любовта няма навици, в мъдростта няма навици. В любовта и в мъдростта има един вечен прилив. Обаче в отрицателната страна на любовта има навици.

Обаче, за да не се смущава човек, ние казваме, че образуваме добри навици. Щом образуваш добри навици, ще образуваш и лоши навици. Но човек трябва да има и добри навици. Защото, ако в една държава съществуват лъжливи неща, това показва, че съществуват лоши хора, които са направили позлатените монети, т.е. фалшивите неща. Как ще наречете вие държавните пари - навик ли са те? Те не са навик, те са средство за улеснение. А какво представят лъжливите пари? Средство ли са те? Не са средство. Те са една голяма спънка. Ако някога човек се е лъгал с една голяма сума фалшиви пари, той става вече много внимателен.

През време на европейската война един арменец от Цариград идва при един голям богаташ и му показва една торба със

скъпоценни камъни. Той му казва: “Ето, тази торба със скъпоценни камъни можах да прекарам през границата много евтино и затова я продавам само за 10 000 лева. Богаташът, като видял толкова много скъпоценни камъни, помислил си: “Ще ги взема, за да разбогатея по един лесен начин.” Той дава на арменеца 10 000 лева. Като купува торбата, започва внимателно да ги разглежда. Каква била изненадата му, когато вижда, че тези скъпоценни камъни не били нищо друго, освен обикновени стъкълца от различна големина.

Следователно, ако се спрете върху познанията си за вярата, ще видите, че вашите познания не са нищо друго освен торба с обикновени стъкълца, които продавате за скъпоценни. Та, когато някой казва, че има вяра, питам го какво може да направи със своята вяра.

Мнозина казват, че и без музика може да се мине в света. Аз често обичам да свиря на пиано за развлечение. Вечер, когато свърша работата си, слизам и свиря на пиано около десетина минути. Един брат ми казва един ден, че наблюдавал следното явление на два пъти. Една вечер имало вън силна буря и в това време аз съм започнал да свиря. Щом свиря, и бурята престанала. Същото се случило и друг път. Той вади свое заключение. Казвам му, че това може да е някаква случайност. - “Не, не е случайност това.” Казвам: Вярно е, че бурята разбира от музика. Тя се е разгневила нещо и аз я укротявам с музиката. Щом є посвиря малко, тя престава. Като посвирите и на най-разгневения мъж, той веднага ще млъкне. Ако пред пианото седне една красива мома и започне да свири, тя ще бъде в състояние да укроти и най разярения мъж.

Всеки, който може по този начин да свири на пиано, той е красив човек. Музикалните хора са красиви хора по душа - нищо повече. Всички музиканти са красиви хора. За музикантите аз имам високо мнение. Според мене всички немузикални хора са хора от низша култура. Аз нямам две мнения по този въпрос. В Царството Божие не приемат човек, който не знае да пее и да свири. И Питагор

на времето си не е приемал ученици, които не знаят да свирят, които не познават музика. Дойде ли до музиката, порядъчно ще пееш и ще свириш. В музиката всички хора се сближават. Там има равенство. В музиката и богати, и сиромаси се примиряват. Като слушаш музика, приятно ти е и по този начин не различаваш къде си. Ако си на някое хубаво място и слушаш, ти се радваш. Следователно музиката дава онова, което другите изкуства не могат да дадат. Тя задоволява човека.

В това отношение човек трябва да пее в душата си. Аз не съм за външното пение, което е изкуствено. То отпосле ще дойде, като един резултат. Но има едно вътрешно пение. Казано е в Писанието: "Пейте и възпявайте Господа в душата си". Ама че си бил тъжен или скръбен, пей. Щом пееш, ти ще трансформираш състоянието си. Когато плачеш, това показва, че ти още не разбираш пението. Наместо да плачеш, пей. Ако бях на ваше място, досега щях да имам най-малко 100 песни за скръбта, щях да я възпея. Какво ли не бих направил от тази скръб. Ако имаш нещо изкълчено, ще пееш, ще създадеш една песен. Ако издадете всички песни, които съчините, знаете ли колко пари ще можете да спечелите в сегашния свят? И ако ги издадете, вие ще се прочуете по целия свят: и във Франция, и в Англия, и в Германия, и в Русия, и в Япония, и в Китай - навсякъде. Не струва ли тогава човек да знае да пее и да свири, да съчинява песни?

Казвам: Ние се нуждаем от разсъждение. Сега вие разсъждавате, но отчасти само. Когато някой страда, това е неговото частично разбиране. Музиката лекува. При лекуване на каква и да е болест не се иска някакво голямо изкуство. Съвременните лекари си служат с някакви лекарства, с които притъпяват чувствителността на човека и той не усеща големи болки. Болката се намира на предната част на мозъка. Там има безброй бели нишки. Съвременният човек чувствува болките повече, отколкото човекът на миналото. Той е по-чувствителен. В мозъка има ред съединителни нишки, които предават съпротивлението на мозъка. Някои големи съпротивления

се предават като големи препятствия, а някога тия препятствия се предават като голяма болка. И човек може така да пресече тази болка, че никак да не я чувствува. Когато трябва да се направи някаква голяма операция на човешкия организъм, лекарите упояват болното място с кокаин, да не се усеща никаква болка. И наистина, болното място става безчувствено като дърво и лекарят спокойно реже. Обаче, като се свърши операцията, болката се удвоява.

Природата не обича да се притискат нейните енергии. Това е закон. Не мислете, че вие ще можете да спестите страданията. Който избягва страданията и не иска да страда, той е скържав човек. Всички великодушни и щедри хора в света са минали през големи страдания. Който не е минал през големи страдания и скърби, той не може да бъде щедър. Скръбта, страданието създават най-хубавата храна за подигане и създаване на най-хубави мисли и чувства в човека. Като четете живота на великите, на гениалните хора, ще видите, че те са минали през такива големи изпитания и страдания, които вие тепърва ще изучавате. Това се отнася до всички области. Вземете, същото беше и с Христа. Христос мина през такива големи скърби и изпитания, които Му дадоха такива знания и познания, каквито Той по-рано нямаше. Той знаеше тия неща теоретически, но като мина през голямата скръб, Той доби такива знания и опитности, каквито на небето не можеше да придобие. И Павел казва за Христа: “Ако и да беше Син Божий, трябваше да мине през големи изпитания, за да научи това, което другояче не може да придобие.”

Ако при страданията не придобиваме нищо, те са безпредметни. Защо трябва човек да се мъчи и да страда, ако в страданията и мъчнотиите не придобива нищо? И ако в несгодите човек нищо не придобива, те нямат смисъл. Придобие ли нещо, те се осмислят.

За да може човек да издържи изпитанията и страданията, природата му дава известен запас сила. По този начин се внася едно равновесие в силите на природата. Наблюдавайте и ще видите как действува природата. Всякога, когато ще даде някакво голямо

страдание или изпитание на човека, същевременно тя ще му даде и такава голяма радост, за да може да понесе страданието, което се готви да дойде. Голямата радост съдържа в себе си елементи на благословение, чрез които човек може да понесе страданията. Това е метод на природата. Природата предварително дава на човека една такава голяма радост, че да може той да издържи страданието, което ще дойде. Казвате: "Взеха ми радостта." - Не, никой не ви е взел радостта. Тя е отишла при страданието, за да можете да го понесете. Радостта не е изчезнала.

И Христос не е изчезнал за учениците Си. Докато Го видели, и Той изчезнал. Това значи: Той е влязъл в техния живот. Христос влиза във всеки човек, който така разбира истината. Това не значи, че сте изгубили Христа. Напротив, вие сте Го придобили. Това, което сте изгубили, то е спечелено. А това, което сте спечелили, то е изгубено. Това е така от мое гледище и вие ще го проверите. Това и аз съм проверил. Това, за което съм мислил, че съм го спечелил, оказва се, че е загубено, а това, което мисля, че съм загубил, излиза, че съм го спечелил.

Добродетелта, вярата, истината, любовта - всички Божествени неща не се губят, не изчезват. - "Ама, аз не мога да ги спечеля." - Аз пък не мисля така. - "Ама, аз изгубих истината." - Истината никога не се губи. Щом кажете, че сте я изгубили, вие мислите, че е била ваша собственост. Може да е станало в съзнанието ви известно помрачаване, но истината и по-рано е била толкова, колкото и сега. И любовта не се губи. И по-рано, и сега е все една и съща. Има схващания, че любовта се губи. Не, тя никога не се губи, нито се изменя. Един ден, когато хората изменят старите си схващания, те ще видят, че любовта нито се губи, нито се изменя. Тя остава една и съща. Не се смущавайте. Знаете, че любовта всякога остава неизменна. Тя не се губи. Това е философско схващане на въпроса за любовта.

Любовта не се губи, но вие трябва да пазите ума и съзнанието си да не се помрачат. И сърцето ви не трябва да става твърдо, каменисто, да не може на него нищо да расте. Всички трябва да се пазите от себе си, от личния живот. Опасността не е в Божествения живот, но в човешкия, защото не знаете как да живеете. И като не знаете да живеете, по някой път можете да си създадете големи неприятности и страдания.

Аз често привеждам различни примери, но всякога мисля, като приведа един или друг пример, как ще ви се отрази, каква полза ще ви донесе. В даден случай аз мога да приведа един пример, който да ви принесе по-голяма вреда, отколкото полза. Ето защо, за всеки пример аз мисля доста време. И ако схвана, че той ще причини някому повече вреда, отколкото полза, не го казвам. Не е достатъчно само да илюстрирам едно положение, но трябва да видя какво ще допринесе даден пример за благото на всички.

Сега да се върнем към живота на щастието. Ние търсим щастието, искаме да го намерим, без да имаме предвид, че има един свят на щастието, в който трябва да влезем. Като влезете в този свят, вие ще бъдете щастливи. Като излезете от този свят, ще бъдете нещастни. Много естествено. Ако затворя всички прозорци на къщата ви, вие ще бъдете лишени от светлината. Обаче, ако отворя всички прозорци, веднага ще стане светло. Същото може да се каже и за човека. Ако затвори всички свои прозорци, Божественото не прониква през него и той се намира в тъмнина. Ако затвори всички прозорци на своята душа, той се намира в голяма тъмнина.

Откъде трябва да влиза Божествената светлина в човека, за да гради? Мнозина се страхуват от Божественото. А други, като станат набожни, започват много да постят. Обаче Божественото не се заключава нито в многото ядене, нито в многото постене. Божественото се заключава в това: човек трябва да яде първокачествена храна, а не каква и да е. При това ще яде малко, без да преяжда. И като се наяде, човек ще благодари на Бога, че му е дал

една хубава храна. За всеки добър обяд той трябва да благодари на Бога. Той трябва да благодари на Бога, че между многото работи Той се е погрижил и за него.

Че как да не се благодари за всичко, което е дадено на човека? При това, той всеки ден намисля различни работи, разни идеи. Някой иска да стане пръв министър на България. България не се нуждае от министри. Някой пък иска да стане владика. България не се нуждае и от владици. Други мислят по кой начин България да си достави пари. България не се нуждае и от пари. България се нуждае само от едно нещо: тя се нуждае от любов. Хората трябва да имат повече любов едни към други. България се нуждае само от любов, от нищо друго. Всичко друго тя си има: и пари, и богатства. Много злато е заровено в земята.

Днес всички хора търсят щастието във външни неща. Българите не знаят, че нямат нужда и от вяра. Те имат вяра повече, отколкото им трябва. Те са много суеверни. Те повярваха в германския кайзер, който каза, че каквото завладее България, то ще бъде нейно. "Каквото завладеят от Сърбия и от Румъния, все ще остане на българите" - тъй казваше кайзерът и те вярваха. Питам: Господ ли е кайзерът, че толкова трябва да му се вярва? Какво излезе накрая? Каквото завладяха българите, всичко им се взе. Много естествено! Кайзерът не е Бог, да знае какво ще стане. Казвам на българите: Те трябва да имат повече любов помежду си и да знаят, че каквото Господ каже, ще се сбъдне. Тогава Той няма да праща българите нито в Сърбия, нито в Румъния. Ако им е за земя, Господ ще пренесе българите на Месечината и ще им каже: "Ето, разполагайте се тук нашироко. Ето, тук не ви трябва нито Сърбия, нито Румъния, нито Русия, живейте по български, както намирате за добре." Така е по Божествено. Ако живеете по кайзерски, ще отидете и в Сърбия, и в Румъния и ще се върнете назад без никакви придобивки. Отидете ли в Сърбия и в Румъния да завладявате, ще се намерите в стеснително положение.

Сега аз искам да ви помогна, понеже всички вие съставяте за мене предавателни станции, чрез които искам да предам една истина на целия свят. Чрез вас, като чрез предавателни станции, ще се предаде едно учение. Не е въпрос само да се предаде едно учение, но хората трябва да го опитат. Ако болните го приемат, ще оздравеят. Ако сиромаси и бога-ти го приемат, между тях ще се възстанови мир и съгласие.

Разбиране трябва да имат хората. Това нещо със закон не става. Както днес мислят хората да оправят света, по никой начин не могат да го оправят. Ако кайзерът каже да отидем в Сърбия, ще отидем в Сърбия и ще се върнем. Ще отидем в Румъния и оттам ще се върнем все без нищо. България е била велика, но сега е малка. Римската империя е била велика, но сега е малка. Всички държави са били някога велики, но сега са изгубили своето величие.

Божественият закон има съвсем друго предназначение. Всички хора трябва да бъдат любещи и разумни. Всеки трябва да знае, че като е дошъл на Земята, той е дошъл не само да живее за себе си, но да изпраща навсякъде светлина. Като е дошъл на Земята, той трябва да знае, че за да бъде полезен за себе си, трябва да бъде полезен и за другите. Той е една необходима единица, която трябва да свърши нещо. Казва някой: "Какво мога да направя аз?" От вас не се иска да създадете света. Светът е създаден. От вас се изисква да не разваляте света. Едно се иска от сегашните хора: да не разваляте хубавото. Ние знаем да разваляме нещата, но не знаем да съграждаме. Ако светът можеше да се оправи със закони, Моисей създаде толкова хубави закони, но израилският народ не можа да се спаси чрез тях. Моисеевият закон не можа да спаси евреите. От толкова хиляди години те се скитат по света, възпитават ги, за да разберат великата истина. Учените хора казват, че евреите са били невъзприемчиви по отношение на Божественото учение. Сам Моисей казваше за тях: "Още малко, и този народ ще ме убие." Те имаха един законодател, когото насмалко щяха да убият.

Днес всеки човек си има свои особени възгледи за живота. И затова, когато говори с някого, човек иска възгледите на този човек да бъдат в съгласие с неговите. Нима това, което човек говори и мисли, е абсолютно вярно? Нима това, което един или друг човек говори, е резултат на нещо? Кой каквото говори и мисли, това са частични схващания. Всичко онова, което крепи живота, което създава живота, което се грижи за създаване на трайни връзки, това е реалното. Има един реален живот, който ще нареди всички работи. Казвате: "Как ще се оправи светът?" След хиляди години, като дойдете на Земята, ще видите как ще се поправи света. Сега никой не може да опише как ще стане оправянето на света.

Сега един англичанин описва каква ще бъде бъдещата война. Той си я въобразява и казва: "Представете си, че над Лондон се явят 200 неприятелски аероплани. Със своите бомби те са в състояние да разрушат града. Докато се явят други аероплани да ги отстранят, те ще нахвърлят своите бомби в града и ще се отдалечат. Тези бомби имат това свойство, че първоначално не се пръскат, но като минат няколко часа, тогава се пръскат и произвеждат небивали пожари и разрушения всред града. Нищо не може да им се противопостави." И след всичко това, което този англичанин описва, хората пак продължават да се въоръжават. Защо? Защото мислят, че по друг начин не могат да си помогнат. Това е едно схващане, което няма никакво основание. Днес няма човек в света, който може да каже на хората, да ги убеди да не се въоръжават. Хората ще продължават да се въоръжават. Тъй както вървят, войната неизбежно ще дойде. След тази война доброто ще дойде в света и тогава ще видят резултатите. Какво може да допринесе една война? - Нищо не може да допринесе. Крайният смисъл не е във войната.

Според мене земният живот е само едно училище. Колко време най-много ще живея на Земята? Най-много 120 години. Какво ме интересува тогава, че след заминаването ми, след 120 години, хората в България или другаде живеят добре? Аз се интересувам от това, като

живея сега на Земята, да живея добре. Къде ще бъда след 120 години, кажете ми? Или, къде ще бъдете вие след 120 години?

Казвате, че това са далечни въпроси. Не, това са важни въпроси. Ние трябва да разрешим въпроса за живота, въпроса за човешката душа. Те са съществените въпроси. Цялата еволюция на човека се дължи именно на това разбиране. За в бъдеще хората ще почнат да мислят, че животът не е така произволен, както е сега, т.е. както сега мислят. Понеже съвременните хора имат материалистически схващания, те гледат временно да подобрят живота. Но временното подобрение не е никакво подобрение. Ако се създаде един временен кредит, това е лесно, но после трябва да се плащат лихвите на този кредит.

Във Франция изнасят един интересен случай. Френската държава останала с един дълг към някои наследници отпреди 400 години. Тя не могла да изплати дълга си на времето на наследниците, вследствие на което този дълг днес е станал толкова голям, че всичкото злато, с което разполага Франция, не би могло да го изплати. Сега тя търси начин как да се освободи от този дълг. Един от френските представители извикал един от наследниците на този дълг и му казал: “Да ви дадем 20 милиона, че така да мине.” Ако рекат да го изплащат с лихвите, колкото богатство има френската държава, няма да може да го изплати.

Ето защо, не оставяйте сегашните си погрешки да се изплащат през вековете. Колкото е по-малка погрешката, още сега може да се изправи. Затова, сгрешите ли, не отлагайте с изправянето им. Сега вие не сте отговорни за онова, което става в света. Казвам: Всички хора са отговорни. За да съдим света, трябва да повикаме всички хора от началото на света, от Моисеево време и досега. Всички хора носят известна отговорност. Ако се съди света, така трябва да се съди. Всички хора трябва да отговарят по малко. Не само сегашното поколение е виновно за всичко това, което става. И предишните поколения са яли и пили, правили са погрешки. И те трябва да вземат

участие в изправянето на света. Не е право само сегашните поколения да изплащат греховете на всички минали поколения. Донякъде е право и сегашното поколение да изплаща греховете на миналите, но не всички грехове.

Казвам: Вие не трябва да се смущавате от това, че хората страдат. Няма нито един човек в света, който да мине без да плаща за дълговете си. Един ден ще ви вземат всичко и ще ви изпъдят вън от Земята. И космите даже ще ви вземат и ще останете без нищо. Сегашните хора искат да бъдат свободни, но това, което те наричат "свобода", не е никаква свобода. Това е робство, това е неразбиране на нещата. За подобрението на света има 3 начина. Едни поддържат, че светът трябва да се поправи по физически начин. Те са една трета прави. Други поддържат, че светът трябва да се поправи духовно. Това е пак една трета от истината. Те са една трета прави. Трети поддържат, че светът трябва да се поправи умствено. И те са една трета прави. Обаче, като се съберат и трите разбирания, ще имаме три трети истинско разрешение на въпроса. Това е Божественото разрешение на въпроса. Обаче, както и да се говори днес за изправяне на света, по този начин, по който се говори за изправяне, това е невъзможно.

Сега аз мога да ви говоря за братството, да ви го препоръчвам, но хората имат различни разбирания за братството. Ако си богат, ти си по-добър брат; ако си сиромах, ти си по-лош брат. Изобщо, в света има много бедни братя. Като дойдат да ти проповядват нещо за братството, [бедните са,] които проповядват братството. Защо? Защото искат да им се даде нещо. От богатите братя пък малцина са приели идеята за братството. Повечето не я приемат. Те казват, че още не е дошло време за братството. Защо? - Защото ако кажат, че братството е дошло, трябва да отворят касата си. Значи бедните вярват, че е дошло време за братството, а богатите вярват, че още не е дошло време за братството. Казвам: Турете сиромасите на мястото на

богатите и богатите на мястото на сиромасите и тогава вижте техните възгледи.

Сега аз не искам да разрешавам въпроса за братството. Върху този въпрос мнозина учени са писали, те са се нагърбили да го разрешават. Всички държави в света имат за задача да разрешат този въпрос. И обществото на народите имат за задача да разрешат този въпрос. Всички философи, писатели, поети, учени пишат по този въпрос и дават добри отговори. Всички, които проповядват, които и да са те, в моите очи седят високо. Техните идеи са добри. Всичко харесвам на хората, но само едно нещо им липсва. Какво е това нещо? С думата "любов" не мога да го кръстя, с "обич" - също, с "амур"* - също, със "севмек"** - също. Сега се чудя с какво име да нарека това, което липсва на хората. Ако го нарека "любов", вие ще разберете едно нещо; ако го нарека "обич", ще разберете друго нещо. Ако го нарека "симпатия", и това не определя думата. Ако го нарека "вяра", "надежда" - и тези думи не го определят. Не зная каква нова дума да намеря за него. Тази дума е така нова, както има едно ново растение, за растенето и развиването на което се изисква съвършено специална почва.

В природата съществува следното положение: когато два елемента се доближат, от тях се проявява животът. Повидимому тези два елемента могат да изглеждат мъртви, но като се съберат на едно място, от тях се явява животът. Когато два живота се съединят на едно място, от тях се явява едно чувствуване. Две чувствувания, събрани на едно място, създават една мисъл. Когато две мисли се съберат на едно място, явява се едно високо любовно чувство.

Аз не искам да вярвате в тези неща, понеже не сте ги проверили. Но аз ви изнасям тези неща, за да видите как животът се явява. Понеже досега физиците мислиха, че от мъртвото се явява живото, но се оказа, че всичко има живот в себе си. Няма мъртва материя в света. Думата "мъртва" материя е частично вярна.

“Стана невидим.” Когато Христос благослови хляба, Той стана невидим. Следователно, когато изгубите всичко, вие ще намерите истината. Докато мислите, че имате знание, че имате това-онова, вие сте далеч от истината, вие не я познавате. Щом речете, че всичко сте изгубили, вие ще намерите истината. Значи, когато съзнаете, че всичко сте изгубили, вие сте близо до истината.

Ще ви приведа един пример за един голям шегобиец, който отива при един свой приятел, лекар, да му иска някакво лекарство. Той му казва: “От едно време изгубих апетита си, нямам никакъв апетит, стомахът ми е нещо разстроен. Не знаеш ли някакво лекарство?” - “Знам, но трябва да дойдеш утре.” Сутринта той отива при своя приятел и му казва, че е дошъл за обещаното лекарство. Докторът му дал някакъв горчив цяр. Като го вкусил, той извикал: “Горчив е този цяр. Изглежда, че е нефт.” - “Добре, щом го позна, това показва, че вкусът ти е възстановен. Я, и апетитът ти е възвърнат!”

И наистина, когато човек съзнае, че е изгубил истината, това показва, че той познава кое е същественото в живота и ще я намери. Щом съзнава това, човек е готов да възприеме истината по новия начин. Докато страда, човек е вън от всякаква опасност. Щом престане да страда, опасността го следва. Докато усеща болки в стомаха, в гърдите си или където и да е, човек може да се лекува. Престане ли болката, неговата работа вече е свършена. Такова е положението на парализираните, на които органите са атрофирани.

Значи, докато страдаме, ние сме на правия път. Има един живот у нас, който напира, иска да се изрази навън. Във всяка душа има нещо, което иска да излезе навън, да се прояви. Във всяка душа има един стремеж, който иска да излезе навън. Дайте ход на този стремеж в себе си. Дайте ход на това, което не виждате, но което се заражда във вашата душа, във вашия дух, във вашето сърце и във вашия ум. Щом му дадете ход, тогава всичко в живота ви ще стане ясно и тогава вие ще разберете защо животът и светът се развиват по този път, а не по друг някой. Тогава вие ще видите приемуществото на този живот и

ще разберете, че той не е един от най-добрите пътища, но не е и от най-лошите.

Има и по-добри пътища от сегашните, но каквото и да правим, ние сега не можем да излезем от тях. Ние трябва да извървим тези пътища, ние трябва да бъдем умни, та като дойдем в новия път, към който наближаваме, да го използуваме както трябва. Ако изберете един път като сегашния, вие ще се намерите на същите противоречия. Вие трябва да изберете един по-добър път от този, в който сега вървите.

Та, всеки от вас трябва да си даде отчет, по какъв път върви и каква работа върши.

Та, пожелавам ви всеки от вас да осъществи своите идеи, своите добри мисли и чувства.

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

22-ра неделна беседа, държана от Учителя на 2.V.1937 г. (Великден), 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

НОВО СЪРЦЕ

"Отче наш"
"Бог е Любов"

Ще прочета 18-а глава от Иезекиил и ще се спра главно върху думите: "Направете си ново сърце."

"Духът Божи"

Съвременната култура е достигнала до едно положение - хората се нуждаят от почивка. Те трябва да знаят как да си почиват. Съвременните хора не знаят именно това - как да си почиват. Там се крие най голямата опасност. Почивката е обмяна, при която известен род почиващи енергии трябва да минат в активно състояние. А онези енергии, които са в активно състояние, трябва да минат в почиващо състояние. Човек не е създаден да работи постоянно. Казва се, че човек трябва да работи, но хората не разбират какво нещо е работата. Работата не е нещо физическо, тя е нещо вътрешно. Само човешкият дух работи. Това, което наричат "мъчение", мъчението е работа отвън, работа на краката. Трудът е в ръцете, а работата - в духа. Вие смесвате понятията "мъчение", "труд" и "работа", а те не трябва да се смесват. Работа имаме, когато духът на човека работи разумно. А трудът е по необходимост. Мъчението иде пък без да го иска човек. Във всички области на знанието не са дадени точни понятия за мъчението, за труда и за работата.

Ако се спрете върху човека, как е създаден индивидуално, и той сам няма ясна представа какво нещо е човекът. Човек говори и за семейството, но той няма ясна представа какво нещо е семейството. Семейството е образувано от индивиди. Обществото е образувано от семейства. Днес хората говорят и за общество, но и за него нямат ясна представа. Обществото е по-сложен организъм и от индивида, и от

семейството. Най-после дохождаме до цялото човечество. То е създадено от индивиди, от сърца и от умове, от души и духове.

Душата е онова, в което ние живеем. Духът пък твори. Умът е това, с което ние сега се запознаваме. Умът и сърцето, това са деца на духа. Умът е момченце, малко дете, което върви по мъжка линия. Дъщерята пък е момиченце - това е дъщерята на духа. Дъщерята на духа е сърцето на човека, което върви по женска линия. Това значи: умът е роден от големия баща - от духа; сърцето, то е родено от голямата майка - от душата. Та, когато пита някой какво нещо е духът или какво нещо е душата, казвам: Това, от което е роден умът, е духът; това, от което е родено сърцето, е душата. След това се задава въпросът какви трябва да бъдат отношенията на ума и на сърцето към духа и душата и обратно - какви трябва да бъдат отношенията на душата и на духа към ума и към сърцето. Отношението на ума към сърцето е такова, каквото е отношението на водата към вятъра. Водата е сестра, а вятърът е брат. Какво не прави, когато братът дойде. Когато сестрата дойде и е събрана на едно място, тя се отличава с голяма мекота. И който се разхожда покрай нея, изпитва приятност. Обаче като се разсърди, тя обръща всичко наопаки. Къде е майката? Майката е Земята. Слънцето пък е бащата. Къде е Бог? Сега се явява друга категория. Слънцето е синът на Бога, а Земята - дъщеря на Бога.

Това са сравнения, аналогии. Вземете, на Земята няма таланти, няма и гении, но има обикновени, религиозни хора, които казват, че трябва да се вярва в Господа. Когато говорим за вярата, ние разбираме онази абсолютна и непоколебима вяра. Не мислете, че ние туряме на нещата цена, каквато те нямат. Ако турите на книжните пари еднаква цена, каквато на златните монети, няма да се мине много време и цената на книжните пари ще мине, а ще остане само цената на златните монети. Златните пари винаги ще запазят своята цена. Същото се отнася и до идеите. Вие имате една идея, на която давате известна цена. Обаче, ако тази идея един ден изгуби цената си, тя се намира в положението на книжните пари, които лесно се обезценяват.

Питам: един ден, когато отивате от този за онзи свят, можете ли да вземете една колесница и с нея да се качите? Аз виждам всички хора, които днес умират, отиват в онзи свят с колесници, взети от Земята. Казват, че свети Илия заминал за небето със своята огнена колесница. Защо е заминал с огнена колесница? Казвате, че това е станало, защото той е бил светия. Че какъв е бил свети Илия? Един евреин военен, който изклал главите на 400 пророци. Той беше военен, както в наше време има войни, и казваше, че трябва да се убие този, да се заколи онзи и т. н. Той бораваше с нож и след това мина за светия. Защо тогава и ние да не минем за светии? Значи всички хора, които колят, могат да минат за светии. Свети Илия клал и минава за светия. Защо тогава и ние, които колим, да [не] минем за свети? В това няма никаква справедливост. Аз изнасям тия неща логически. Това, което е било справедливо тогава, защо да не е справедливо и днес? И сегашните хора се бият, колят все за Бога, за обществото, за отечеството. Сега, като говоря за свети Илия, аз не искам да се меся в неговите работи, не искам да отговарям за него, то е негова работа. Това не е моя работа. Той да си отговори за своите работи, какво е правил на времето си. Ние никога не трябва да се месим в чуждите работи. Какво правят сегашните хора, и в това не трябва да се месим. Ако искат да се бият, да се бият, ако искат да търгуват, да търгуват. Кой каквото иска да прави, оставете го на мира, не му се месете в работите.

Съвременните хора знаят много неща, но те трябва да научат децата си как да ядат. Сегашните майки искат да дават на децата си да ядат много, изобщо повече, отколкото трябва. Вижте какво правят кравите със своите малки. Когато теленцето иска да яде повече, отколкото трябва, майка му веднага го бутва. Когато не иска да му даде повече, отколкото трябва, вдига млякото си нагоре. Щом дигне крака си и го бутне, теленцето вече разбира, че майка му не иска да му даде. Някои телета са много деликатни, досетливи. Достатъчно е майка им малко да ги бутне, за да се оттеглят от нея. Кой учи

теленцето как да иска от майка си? Щом трябва да поиска нещо от нея, то знае вече как да иска. То само се учи как да проси от майка си, как да иска от нея. Ако останем ние сами да се учим как да ядем, ние по-скоро ще се научим, отколкото да ни преподават това изкуство в училище. Невъзможно е човек да не знае как да яде.

Сега не мислете, че искам да ви уча. Целта не ми е нито да ви уча, нито да не ви уча. Казвате: "Каква ти е целта тогава?" Целта ми е да си продам стоката на цена. Хубавата стока искам да си продам на цена и от вас да взема пак хубава стока. Аз съм търговец. Ще ви продам хубави дрехи, но и от вас искам хубава цена. Вие имате нужда да се облечете хубаво и да се покажете пред хората, пък аз имам нужда от пари. Аз искам да отида на разходка на Парижкото изложение, да видя чудесиите на съвременната култура.

Един проповедник проповядвал за онзи свят. Като го запитали дали е ходил на онзи свят, той казал, че не е ходил, но така са го описали някои. - "Ами тогава защо проповядваш неща, които не са верни?" - "Как да не са верни?" - От всичко, което казваш и проповядваш за онзи свят, само 25 на сто е вярно, а останалите 75 на сто не е вярно. Ти проповядваш, че съществата от онзи свят били наредени на родове, едни били по-близо до Христа, а други - по-далеч. Казвам: В този свят е така, но вие си представяте онзи свят подобен на този и му туряте една Божествена табела. В онзи свят онези, които много обичат, са най-далеч от Христа, а онези, които малко обичат, са близо до Христа. - "Отде знаеш това?" - Ами ти отде го знаеш? Колкото ти го знаеш, толкова и аз го зная. Близо или далеч, това са относителни човешки работи. Ние можем да чувстваме, че сме близо до Христа, но Бог има съвсем други отношения към нас. Който взима повече, той е по-близо. Като взима по-малко, той е по-далеч. Който иска да вземе повече, той е по-близо. Следователно, щом си малък, ти си далеч; щом си голям, ти си близо. Щом си богат, ти си близо при Бога; щом си сиромах, ти си далеч от Бога. Щом си болен, щом страдаш, ти си далеч от Бога. Щом си здрав, ти си близо до Бога.

Щом си умен, ти си близо до Бога; щом си глупав, ти си далеч от Бога.

Това са ред сравнения, чрез които трябва да дойдем до новото. Другояче трябва човек да мисли. Ако Христос дойде днес на Земята, при сегашните социални отношения между хората, какво трябва да направи? Ние трябва широко да разглеждаме индивидите, семействата, обществата, държавите, народите и техния политически живот. Политическият живот представя отношения между държавите. Тъй щото, под думата "политика" се разбират отношенията, които съществуват между държавите и техните посланици, които изпращат. Чрез посланиците си те уреждат взаимните си отношения така, че да не стане някакво стълкновение между тях, да не си причинят някаква вреда.

Питам: на какво се дължат стремежите на хората? Ако водата има стремеж да тече надолу, каква е нейната цел? Аз разглеждам нещата съвсем другояче. Един философ казва, че Земята е съставена от спящи духове. Онези духове, които не са искали да служат на Бога, са станали канари, да спят. Те не са искали да работят. И впоследствие Господ е поставил най-голямата тежест върху гърбовете на тези същества. Онова, което поддържа пластовете на Земята, това са канарите, които се намират под нея. Значи канарите са спящите духове, а земята, това са спящите души. Какво представя водата? Водата, това са пробудените деца, които сега са започнали да се движат. Какво е духът? Това са събудените души. Какво е светлината? И най-после като дойдем до човека, и той представя един събуден дух. Вие не знаете, че стъпвате, че ходите върху вашите братя, които спят. Вие стъпвате върху почвата, върху душите, които спят. Като дойдете до водата, която е раздвижена, и до светлината, която също така е раздвижена, идвате най-после и до човека. Какво представя човекът? Човекът е една събудена душа, един събуден дух, един събуден ум и едно събудено сърце. Обаче за културата на човека още не можем да говорим, защото той не е напълно събуден. Хиляди

години още трябва да минат, докато човек напълно се събуди. Събуждането е много интересен процес. Ти не може да видиш страданието на човека, понеже не си събуден. Ако си пробуден, ти ще разбереш неговите страдания и ще можеш да го лекуваш. Щом не чувствуваш неговите страдания, ти нямаш знания, нямаш възможност да го лекуваш.

Какво нещо е страданието? Не мислете, че причината на страданието е голяма. Ако детето на една майка умре, тя ще плаче. Защо трябва да плаче? Та, защо трябва да плаче тази майка? Това още не е страдание. Защо ще плаче за едно дете, което е умряло? Защо малкото момиче ще плаче за една кукла, на която кракът се е счупил? Или, защо ще плачете за една къща, която изгоряла и т. н.? Това е вашето разбиране на нещата. Земята няма да бъде за вечни времена. Казвате: "За в бъдеще." [В] бъдещата култура ще дойде една раса, наречена "на кротките", които ще бъдат за дълги години наследници на Земята. Или казано другояче: Най-умните хора на света, те ще останат наследници на Земята и дълго време ще живеят.

Сега, за да не ви дам една крива идея. Не трябва да мислите, че всичките ония пориви, които са в душата на човечеството или в душата на един народ, или в едно семейство, или в един човек, че те са празна работа. Не, това са енергии на живата природа. Тя иска да създаде от нас, иска да ни застави по който и да е начин, тя употребява всичките методи - и добри и лоши. От нашето гледище имаме методи, които са добри. Онези методи, които можем да приложим и да се ползваме, наричаме добри. А ония, които не можем да приложим и да се справим, наричаме лоши методи. Понеже ние имаме едно схващане за нещата. Кои неща са добри и кои лоши? Ние имаме едно схващане.

Тук, преди няколко време, ме посети един господин. Този човек много чел, от историята привежда много примери. И казва: "От моето четене, от моето казване, да ви приведа един пример от историята, той е следният." Ако искате, аз ще ви го приведа, идеята ще предам.

Когато решил Сократ да стане философ, той трябвало да се уедини, да започне да мисли за новата философия, която да проповядва на своя народ. Уединил се в себе си, нищо не го интересувало. Един ден дошъл един карагьозчия*, който играел на въже. Сократ като чул, че играе, излязъл из къщи да го гледа как играе на въжето. Неговите ученици се отчаяли и казват: “Гледай, нашият учител умните хора не иска да ги слуша, а пък като дойде този акробат, излезе да го гледа.” Той казва на тях: “Аз уважавам този акробат. Ако вие бихте употребили толкоз време да ходите по въжето на живота, не щяхте да падате, да имате счупени глави и крака. Моите уважения. Колко време той е ходил, упражнявал се, докато да ходи по въжето. Аз се уча от него. Желая в моя път, по който вървя, да вървя. Намирам, че много добър урок ми даде.” Казвам: Ние трябва да се ползуваме от един човек, който постъпил [така] - толкова време да може да ходи по едно въже. Тази работа не е лесна работа.

Ще ви приведа друг пример от новите времена. Двама души в Америка, в миналия век, опъват едно въже над Ниагарския водопад и се хващат на бас единият да мине въжето. Първия път минал по въжето сам, втория път взел един приятел и с него пак минал по въжето. И като слезли, питат кой е по сръчен: този, който го носеше, или този, който седеше на гърба? По-учен е бил този, който го носил и ходил по въжето, а онзи, който бил носен, имал по-голяма вяра. Той имал такава вяра, че ще го пренесе. Ако вие на гърба на природата нямате тази вяра като този акробат... Ако нямате тази вяра в себе, когато сте върху гърба є, какво допринася нашето невярване, което имаме във всичките си съблазнявания, във всичките си обезверявания? Най-първо искате да бъдете щастливи. Животът ни ще претърпи много големи бури.

Сега Писанието казва: Този пророк както разбира, може ли човек да се оправи? Казва: “Направете си ново сърце и нов дух.” Откъде да вземем тия материали, да направим ново сърце? Той казва: “Направете си ново сърце и нов дух.” Значи трябва да го закачим

някъде. Къде ще го закачим? Ще дадем една патерица в природата да ни направят едно сърце и ще дадем едно украшение, да ни създаде един нов дух. Новият дух, аз го турям, това означава човешкият ум. Апарат трябва на ума. И на новото сърце трябва апарат. Този апарат го имаме вече. Човек е дал този апарат. Сърцето, което имаме, то функционира вече и този апарат на духа и него имаме - мозъкът на човека. Сега човек трябва да се учи да разбира законите на своето сърце и да разбира законите на своя ум. Ние излизаме отвън и казваме: “Не е умът, а човешката душа.” Нито за ума, нито за сърцето ние имаме ясна представа. Нито имаме ясна представа какво нещо е душата. Даже нямаме ясна представа за човешкият ум.

Не мислете, че всичко е в главата. Много малка част има в главата. Тази, обраслата глава е чувствувание. Тази част от главата, която е покрита с косми, там са чувствата. В тия чувства се крият много хубави работи, но и много лоши работи се крият. Разумното, духът, е тази, голата част на лицето. Всичката друга обраснала част е наследство от животинското царство. Космите са наследство от животинското царство. По това се отличава. Жената се отличава по това, че тя се е избавила от своята брада. Какво нещо е жената? Туй, което е без брада. Брадата представя грубото в човека. Брадата представя невъзпитаната човешка воля. Това са ония неестествени желания. Човек иска всичко да опита. Понеже жената, като отиде при дървото на живота, тя имаше брада и като съгреши, изгуби брадата си. Анекдотът е, той е: онзи, който я изкуси, казва: “Аз ще те науча да нямаш брада, за да те познава Адам.” [Адам] имаше брада, той не знаеше туй изкуство. Той не знаеше да си обръсне брадата. Мъжът и днес се бръсне. Жената като тури този знак, изчезнаха космите. Или другояче казано: От познаването на доброто и злото, в нея омекнаха чувствата. Понеже Адам беше направен от пръст, от която животните бяха направени, имаше грубия елемент. Понеже жената беше направена от една област много по-деликатна, от ребрата, от една по-фина материя, в нея лицето є стана гладко.

Жената е образ на ангелите. Всичките жени са без бради. Ангелите бради нямат и мустаци нямат. Един ангел като видиш, никакъв косъм няма по лицето. Затуй жените са символ на ангелите. А на какво е символ човекът? Той е символ на боговете. Всичките богове имат бради. Сега не искам да вярвате в тия работи, като говоря фигуративно. Брадата не е нещо лошо. В източните на-роди всичките божества са без бради. Ако на едно божество нямаше брада, то вече не божество, но това е понятие на западния свят, то влиза в неговите идеи. Ако идете в Англия или Америка, не дават голяма цена на брадата. Там като идеш, за да бъдеш почитан, трябва да си обръснеш брадата. Ако имаш брада, поне малко ще я подстрижеш, и ти ще бъдеш като някой странник, като на изложение, ще те гледат всичките. В Америка не може да си оставиш брадата [да] ти расте. Някой, ще видиш, оставил бакембарди до гушата. Някой си обръснал мустаците, обръснал си и брадата.

Казвам: При сегашния живот ние, за да се домогнем до онова същественото, Божественото у нас, онова, което при всичките условия остава неизменно... Ония чувства, ония мисли, които при всички изпитания, които минава индивидът или обществото, или семейството или целият човек, туй, което остава при всичките изпитания, то е реалното, на което може да разчитаме. Има неща, които са преходни. За пример, вие казвате, че вярвате. Мнозина от вас вярвате, че човек се прережда, мнозина не вярвате, че се прережда, понеже ако вярвате и мислите, че прераждането е в разрез с християнството, следователно онези, които вярват в прераждането, означава учение езическо. Прераждането не го създадоха езичниците. Прераждането съществува ли като факт? Туй, което е в природата, не принадлежи нито на езичеството, нито на християнството. - "Ама, има вярвания." - Туй, което ти вярваш, съществува ли в природата? Ако то съществува, е важно. Ако ти си го създал от себе си, то е изкуствено. Едно произведение на човешкия гений, това са второстепенни работи.

Казвам: По какво ще познаете вие, че един човек се е преродил на Земята? Най-първо, логически, възможно ли е, един човек, който в 30 години да има тия дарби - дарбите които има? Възможно ли е в 30 години да развие това, което има? То е невъзможно, немислимо. Вие виждате един малък желъд - този желъд съдържа всичките качества на милиони дъбове, които са живели хиляди и хиляди години. Желъдът, това е дъбът в една малка форма, която ще расте. Растенията, и те се прераждат. Всичко в света се преражда, видоизменят се тия форми. Цялата цивилизация се дължи на този закон, на видоизменението. Има неща, които остават в човека. Духът в човека е това. Някои мислят, че духът се изменя. Казват: "Къде е човекът?" Човекът е онова, което расте и се развива, но не се изменя. Разумното в човека, неговата външна форма е, за която казваме, че той се е преродил в една такава форма. Някой мисли, че той се е родил някой вол. Той не разбира какво нещо е волът.

Аз веднъж минавам покрай един българин, който седи в градината, гледам задигнал мотиката на рамото и един кърт иска да излезе. Казвам: "Какво правиш?" - "Осакати градинката къртът. Каквото знае той си прави." Казвам: "Какво мислиш да го правиш?" - "Ще го претрепам." - "Слушай, този кърт е едно щастие, ако не рови, по-лошо ще бъде. Рекох, да не го изваждаш, да не го убиваш, пусни го из другите градини." Тука, преди няколко години, мисля 2-3 години има, нашият брат, който обработва градината, беше хванал един кърт и казва: "Учителю, какво да правя с този кърт?" - Кажи му на този работник: ние нямаме пари да му плащаме. Той дошъл, занеси го на Витоша, има работа, а пък тук може да иска да му платим.

Сега, при съвременното възпитание човек трябва да знае как да въздейства на своето сърце, човек трябва да знае как да въздейства на своя ум. Това са новите начини. Сега ние ще въздействуваме по начини, които не са толкова практични. Ти вземеш един билет - нали вземате лотарийни билети - и искаш да ти се паднат 100-200-500 000 или един милион. Чакате 3 месеца, дойде

тегленето, но билетът няма печалба. Но лотарията е хубаво нещо, понеже развива вярата. Трябва добър математик, да знае кой билет ще спечели. В природата нещата не са произволни, те са обосновани на един закон. Ако разбирате законите, може да имате печалба. Та, аз мога да ви наведа на мисълта, мога да ви кажа и кой билет ще спечели, но не искам да ви направя една пакост. Аз мога [да кажа], че може да спечели на някой от вас, като вземете лотариен билет, че [да] направим изчисления. Но на някой от вас трябва 10 години да взема всеки път по един билет и 10 години като взема, на десетата година ще му се падне. На някой му трябват 15, на някой - 20, а на някой 1 година трябва, а на някой трябва само един месец. Хубаво сега, мога да предскажа, не по лицеприятие, аз може да ви обичам, но не мога да ви помогна. В изчисленията тия пари са изчислени още от дълго време. Аз не мога да изменя закона. Аз може да ви предскажа, но ни най-малко не показва, че аз го правя. Мога да ви предскажа, че ще съмне, но деня не го правя аз. Петлите като пеят, не съмва заради петлите. Не престават да пеят петлите, петлите като пеят, Слънцето залязва, но ни най-малко като престанат да пеят петлите, Слънцето не изгрява или като пеят петлите, Слънцето изгрява. Хубаво е петлите да пеят, когато Слънцето изгрява, хубаво е да пеят, когато залязва.

Казвам: Не се смущавайте от фактите. По някой път вие казвате: “Защо идат тия лошите мисли?” Те са петлите, които пеят, когато Слънцето залязва. Утре ще дойде доброто във вас - то е петелът който пее, когато Слънцето изгрява. Когато дойдат във вас лошите мисли, знайте че при изгрева на Слънцето не може да дойдат те. При залеза на Слънцето не може да дойдат добрите мисли. Идете да изпращате Слънцето и всякога ще почувствувате някаква скръб, ще почувствувате, че нещо се губи. Връща се разположението, като започне изгревът на Слънцето, веднага ще се зароди една красива мисъл във вас.

Нашите вярвания, онова, което Бог е създал... Аз не вземам думата “Бог”, аз не говоря за един Бог, Който хората са създали. Туй,

което хората са създали, те го търсят отвън. Онова, което е в природата, ние живеем в него. Онова в мен великото, мощното, което ме кара да мисля, което образува гениите, талантите, светиите, туй, което сближава хората, което им дава живот, свобода, то е Бог в нас. Бог е, Който се бори в света против мъчнотиите. Във всичките хора Бог се бори.

И на тази основа казваме: Свободата непременно ще дойде, понеже Бог е, Който иска свобода. В нас Божественото е ограничено. [Щом] се ограничава Божественото, когато Бог се събуди за свободата, няма сила в света, която да Му препятствува, то е въпрос само на време. Не се безпокойте кога ще дойде свободата. Щом Бог се е ангажирал да търси свободата, Той ще я намери. Щом Той стане свободен, ще бъдете и вие свободни. Ако Той не е свободен, и вие няма да бъдете. Христос, като съзнаваше този закон, казва: “Не би имал никаква власт над Мене, ако не ти е дадена отгоре.” Кому е дал властта? На Пилата кой му даде властта? Някои мислят, че от Бога е дадена властта. Аз ви оставям вие да разрешите този въпрос.

Когато вие грешите, правите едно престъпление, от Бога ли е ? Когато правите някое добро, от Бога ли е? Може, то е възглед у вас. Тогава аз ще ви попитам. Ако едното е от Бога, защо като направиш престъпление, чувствуваш скръб, а като направиш добро, чувствуваш радост? При скръбта Бог показва, че онова, което ти правиш, не е за тебе. Нищо повече. Казва: “Тази работа беше за другиго, тя не е за тебе.” Следователно когато човек прави туй, което не е заради него, тази работа не е нужна. Ти си се заел с една работа, която не е за тебе. За друг е тази работа. За пример, няма какво да взема един чук и да разбивам леда. Слънцето ще направи това. Аз ще оставя друг да бъде стопен. Като пекне Слънцето, като дойде Божественото, ледът ще се стопи. Пи-там: Ако мене ме съдят за едно престъпление, че съм счупил едно парче лед, престъпление ли е туй? Ами когато дойде Слънцето и счупи леда, тогава кого ще съдят?

Казвам: Сега ви трябва една философия, едно ново разсъждение във вас. Ще правите онова, което е за вашето добро и турете онова, което трябва да се съгради. Как ще си помогнете на вас? С вашето сърце. Аз много пъти съм казвал: някой се разболее - викат лекар. Аз, ако се разболея, лекарите най-после ще викам. Ако пратя за някой лекар, аз ще пратя за лекар, който е роден да бъде лекар, не който отпосле е станал. Той като дойде този лекар, който е роден, той носи своята аптека със себе си. Аз ще му кажа: "Дай си ръката" и когато лекарят вземе ръката на болния, той внася много по-голяма сила, отколкото всички предписани лекарства. Един лекар ми разправяше: "Всяко лекарство, което давам, всяко шишенце, което давам, ще го пипна с ръката си. И дето пипна, направо болният оздравява, а дето не пипна, този болен заминава за другия свят." Този закон е [и] за проповедниците. За проповедниците трябва да дойдат не хора, които са ги направили проповедници, но те са родени. Туй, което проповядват, трябва да го знаят. Защото чрез тях Той действува, в Него трябва да се създаде нещо. Като дойде някой богат човек, богатите хора трябва да бъдат онези, които Бог ги [е] направил, не които сами [са] станали богати. Онзи, който е богат, го тикат онези, които Бог не ги е направил, те са винаги затворени.

Та казвам: Сегашните религиозни учения, ние считаме, че всяко учение, което дойде да хвърли светлина в живота, считаме за едно щастие. Казвате, съвсем ще се измени редът на нещата. Ще се измени. Ти на едно малко дете може да му кажеш, че когато се роди това сестриче, че бабата го донесла от реката. Да, бабата го донесла, от реката го извадила, и станало туй дете. Като стане туй дете по-голямо, ще види твоята лъжа, че децата не се вадят от реката, но от друго място идват. Ние проповядваме нашите идеи за богатство или за вегетарианство или някои проповядват месоядство. Някои хора застъпват известни идеи, понеже имат приход. Някои проповядват вегетарианство, понеже имат известен приход от гостилницата. Разправя, разправя, а той още не е идеен. Някой може да проповядва

плодна храна или ако проповядва месна храна, трябва да има свини, овце, говеда. Той е говедар, своя добитък препоръчва. Тогава ние ще кажем, че “аз вярвам в Бога.” Ще приведа един пример. Един си купил сляп кон и отишъл да проповядва. Казва: “Виждам, че конят е сляп.” Някой казва “вярвам в Бога”, пък е сляп. Щом казваш, че вярваш в Бога, трябва да имаш две очи. Умрял този, който проповядвал, и отишъл в другия свят. Казва: “Господи, аз за Тебе проповядвах.” - Ти проповядваше, продаваше слепия си кон и казваше, че има две очи, за да вземеш повече пари. Ние проповядваме, че има Господ. Конят е с едно око, но искаме да го направим с две очи. Духовният живот, той е Божествен. Аз не съм срещал досега хора невярващи. Има хора, които са се обезверили в човечеството, но щом дойдем да говорим за Божественото, всичките вярват. Казвам: Ти в това ли вярваш?

Един безбожник ми разправяше: “Да се изповядам пред тебе. Аз съм проповядвал и досега толкоз години, че няма бъдещ живот, като умре човек, свършва се, но нещо [в] мене ми казваше: “Ами ако има?” Като кажа: “Няма бъдещ живот”, нещо ми казва: “Ами ако има?” Баща ми умря. - “Ами ако е жив баща ти?” Като ми каже така, като че ми стегне сърцето. И досега не съм решил кой е в мене, който говори. Казвам: туй е нещо наследствено, халюцинация. Баба ми, дядо ми.” Казвам: Дядо ти вече умрял, баба ти, и ако те са мъртви и ти говорят, значи, дядо ти е жив. Помислиш за дядо си, той ти казва: “Не съм умрял. Аз съм жив.” За баба си като помислиш, и тя казва вътре: “Не съм умряла, аз съм жива.” Ти казваш: “Дядо ми умря”, но отвътре някой ти казва: “Не, жив съм аз.”

Та казвам сега: Да се създаде новото сърце. Всяко едно благородно желание в човека, което е в неговата душа, служи да се създаде едно по-добро сърце. То е един материал.

Мнозина от вас по някой път боледувате. Аз да ви дам едно малко наставление. Имате голяма температура, да кажем, треска имате, 40-41 градуса. Може да си турите инжекция, или може да вземете една баня, или каквото и да е, но аз казвам: Аз ако съм, ще се

разтривам тук зад ушите, тия кости, ще направя най-малко 99 разтривки и ще произведе в мене по-добър резултат, отколкото ако туря 10 инжекции. Защото тук е един център, който е свързан с устойчивостта на живота. Това са токове. Това са два тока, положителен и отрицателен, събужда се животът. Ако вярваш, единият ще се изяви, ще влезе в съобщение с всичките здрави хора, ще потече всичката енергия, няма да се мине един-два деня и ще стане в тебе веднага един вътрешен преврат. Хубаво [е], у някои хора тази част е издадена; тази част, която е издадена, ред поколения са били здрави. Той не умира. Душата на косъм виси, но той живее. Онзи, на когото тук е слабо развито, умира лесно. Онзи се връща, не умира, дълго време живее. Онези хора, които живеят дълго време, устройството на брадата е другояче, [другояче е] устроена волята. Дълговечните хора устойчиви са, затуй живеят 100-120 години. Онези хора, които ще умрат скоро, брадата е друга. Когато ви гледам тук, то един няма, който да живее 100 години. Някои ще живеят 50, 60, 70, 80, 85, 95 години.

Вярата е една вътрешна връзка, връзката подразбира онзи човек да създаде в себе си сърцето. Всякога, когато станеш сутрин, поблагодари на Бога, че ти е дал сърце. Искай туй сърце да си извърши работата. По някой път виждате ритъмът на сърцето дали е равномерен. Неравномерното биене на сърцето от какво произтича? На стари години, когато се развалят зъбите на хората, понеже много хора бързат, те считат че яденето не е важно. Яденето ще бъде като религията, ще ядеш и благодариш. Яденето е Божествена обмяна. Ти вземеш най-нисшите елементи, тия елементи ще се преработят и те ще влязат в строежа на твоето тяло. Ако тази храна не е както трябва, какво тяло ще се създаде по този начин?

Религиозните хора обичат много да постят. Религиозните хора обичат да говорят преувеличено нещата. Мене ми казва един: “Аз съм постил 40 дни.” Казвам: Как си постил? 40 деня вечер вземал по една закуска, по един чай и [по] един хлебец. Аз казвам: И 100 деня постя

така. По закона на постенето не е. Постът трябва да става не всякога. Когато човек иска да пречисти своя организъм или има хронически болести, които с нищо не се церят, един дълъг пост може да употребиш за лекуване. Постът е за две неща: да се усили твоята воля, да се усилят твоите чувства и да се избавим от ония ненужните вещества. Затуй, ако човек [пости] ден, два, 3, 10, 15 деня, ще вземе да усеща разположение. Даже към 30-ия ден ще вземе да се балансира, [но] като дойде до 40-ия ден, трябва да се върне, защото ако пости повече, той ще замине за другия свят. Има известни болести, които сега [при] съвременните лекари, не се поддават на никакви медикаменти. След 10 деня, след 15 деня, не умират болестите. Човек трябва да има воля. Охтиката, която не се поддава на лечение, [може да се излекува], само че човек трябва да бъде волев, за да преодолее болестта. Ако го е страх, ще умре. Ти като постиш, със страх не пости. Ти като постиш, трябва да имаш вяра. Вярата е положителен елемент.

Аз да ви кажа произхода на страха. Какво разбирам под думата "страх"? Той е най-високата точка, до която животните са достигнали. Страхът е най-високият връх, който те създадоха. Най-високият планински връх е той. Понеже животните като се качиха на този връх, той беше толкоз висок, че се уплашиха да не би да паднат. Този животински връх е турен и оттам започва човешката култура.

Туй, което наричат "справедливост", се пада върху страха, върху страха отгоре се пада човешката справедливост. Ние имаме един морален свят и ние ще създадем още един висок връх отгоре. На този, най-високия връх, [на] най-високия връх на човека ще бъде любовта. Истинската любов, тя е на средата на главата отгоре, на темето. Това, което индусите наричат "хилядолистник", с 1000 листа. Когато той се събуди в човека, той е мощният господар в света. Цялата природа е на неговите услуги, на неговото разположение. Ако у тебе хилядолистникът е развит, ако се намираш в голяма нужда и изпратиш една мисъл, че имаш нужда, онези, които те обичат, на край света да са, ще дойдат да ти помогнат.

Вие, ако разбирате закона, не мислете, че сте сами. Вие се заблуждавате. Никой не е сам. Всички души в света слизат групово. Аз не искам сега да вярвате. Аз ви говоря неща, не в които вярвам, но които зная. Проверете ги! Не искам, аз не искам да се поддавате на суеверия. Но душите идват групово. Най-малката група се състои от 10 000, от 20 000, от 30 000, 40 000, 50 000, 100 000, 200 000, 1 милион, 2 милиона, 3, 4, 5 милиона, 100 милиона. Колкото групата е по-голяма, толкова е по-разумна. Колкото групата е по-малка, по-обикновена е. Ценни са големите групи. Следователно, ако вие принадлежите на една група от 10 000 души, 100 000 души, по цялата Земя вие сте свързани като един организъм. Ако вие се държите в изправно положение, ще се образува при сегашните условия една връзка, едно отношение между вас.

Злото така иска - ние да се изолираме, да мислим, че сме сами в света. Това не е вярно. Никой не е сам, никой не умира за себе си. Ако се раждаме, за себе си не се раждаме. Ако умираме, за себе си не умираме. Казва Христос: “Аз не дойдох от Себе си, но от Онзи, който Ме е изпратил. От Себе си не идвам, нито пък вие сте дошли от само себе си.” Вие сте изпратени на Земята, в туй трябва да вярвате, не си изпратен сам.

Казвам: Тази вяра трябва да се развие. Сега се ражда едно противоречие между религиозните хора, които вярват в Бога. Кой вярва в Бога повече? Кой е по-правоверен? Коя църква или коя религия? Безпредметно е това. Кой е прав? В твърдата почва, или въздуха, или светлината - може да разсъждаваме. Тъй субективно може да разсъждаваме - те съставят едно цяло. Ако нямаме земя, ако нямаме вода, с какво ще поливаме? Ако имаме земя и вода и ако няма въздух, кой ще пренася влагата тогава? И ако нямаме светлина, която иде от Слънцето? Следователно тия неща съставят едно цяло.

Ние можем да кажем: човешките мисли съответстват на светлината. Онзи волевият характер на човека съответства на въздуха. Личните чувства съответстват на водата. А туй, най-

нисшето, съответствува на земята. Следователно земята трябва да бъде за нас почвата, върху която трябва да работим.

Някои от вас минават 50-60 години и изведнъж казват: "Ще се мре." Да умрете, че пак да се върнете. Ще умреш и ще видиш, че не е страшно. Някои хора се изпомъчиха, като умират. Най-хубавото е да умреш. Няма нищо в това. Когато знаеш, е най-приятно. Но когато не знаеш, е най-мъчно. Защото опасността е, че като излезеш извън тялото, в невидимия свят ще минеш една зона, дето има голяма буря. И като те вземе тази буря, ще започнеш да се мяташ. Туй, което плаши хората, е бурята. А пък трябва да има тихо време, когато няма буря. Философски, този път, по който душата ще мине, ще влезе в оня свят, дето има пак ливади, извори, хора, но всичко е даром. Като влезеш в другия свят, този ред на нещата съвсем ще се измени, ти си свободен гражданин. Трябва да носиш вярата. Ако не носиш вярата - онази вяра развива любов към цялото човечество, към всичко, което Бог е създал, - ти не можеш да бъдеш гражданин.

Затуй казваме по някой път: трябва да имате любов. Като вървиш по пътя, една малка буболечица настъпиш, една малка мравя настъпиш, сгазвате я. Каквато лоша черта да има, ние в своя характер не сме по-добри от мравите. Една мравя е откровена, ще открадне едно зрънце. Един човек зрънце не краде, той като краде, милиони ще краде. Та, ние сме много взискателни към живота. Някой път съм оставил прозорците си отворени и някой като влязъл в стаята, донесли ми баница и котката влязла в стаята, наяла се хубаво, като вляза, погледна я и казвам: "Да ти е сладко." Защото тя като излезе, казва: "Никога не съм яла тъй сладко, но туй е изключително. Кому другиму ще занесат такава сладка баница, като на един учител." Но когато у човека се зараждат желания, едно желание [е], като видиш, че яла котката, да кажеш: "Чакай да я хвана!"

Но казвам: Ново сърце трябва, ако нашите възгледи за живота са да бъдем свободни. Аз ви говоря за свобода, няма никакъв смисъл да ви заблуждавам. Аз колкото и ясно да ви говоря, някои неща има,

които могат да ви заблудят, или да се самозаблудите, или да считате, че аз съм заблуден. Невъзможно е, по никой начин. Светлината, в която аз живея, е толкоз голяма, че всичките неща се виждат.

Някой върви подир мене и гледа какво аз правя. Казвам: Не е само това, има други работи, които той не подозира. Той даже не подозира, че мене ми е неприятно, че върви подире ми. И той ме следи. Във време на войната една вечер се връщам, вървя по пътя и един детектив видя ме, тъй с брадата, и той помисли, че съм затворник, който изскача от затвора, върви, дойде до мене. “Моля - казва, - приятно ми е, че Ви срещнах”. Пипа ми брадата, да не би да е изкуствена. Мисли, че някой от затвора излязъл. После казва: “Извинете, господине.” Казвам му: “Съжалявам, че нищо няма да спечелиш. Откога сте започнали този занаят? Ти си попаднал на един човек, аз съм в затвора, но ти си два пъти в затвора.” Туй го казах като пример. “Втори път - казвам, - няма да се излагам, да искам да ми бутат брадата.”

Във време на война забранено е от 12 часа да се ходи през нощта. Аз излизам от един дом късно. Той казва: “Да дойда да те изпроводя?” Но аз тръгвам сам. Ето при мене иде едно черно куче, върви след мене, срещат ме стражари, то изтича, завърти се около стражаря и той мисли, че аз съм някой инспектор. Дойде кучето до друг пост, пак се завърти, доведе ме до къщи и туй куче беше като ескорт. Казвам: “Много ти благодаря.” Какво ще кажете на туй? Аз разбирам закона. В дадения случай туй куче разбрало, че съчетание има, понеже туй куче ме придружаваше. Туй куче върви подир мене. А те мислят че съм детектив, дегизиран.

Имайте вяра в онова, което живее във вас, най-първо; след туй имайте вяра във вашите ближни; имайте вяра и в себе си. Три неща има, в които човек не трябва да се колебае. Вярата в Бога е за нашия ум. Вярата към ближните е за нашето сърце. А вярата към самите нас е за нашата воля. Ние, като обичаме себе си или като вярваме в себе

си, ще усилим нашата воля. За да усилиш сърцето, трябва да имаш вяра в ближните. За да усилиш своя ум, ти не трябва да отричаш Бога.

Отричаш [ли] Бога, ти и последен човек няма да бъдеш. Ти искаш да станеш гениален, ти искаш да станеш гений, ти искаш да станеш поет - ти можеш да станеш всичко, ако имаш една непреодолима вяра. Бог за тебе да бъде едно свещено нещо, едно Същество, вътре да слушаш Неговия глас. Четеш един автор и се възхищаваш; природата, която е отворена книга за тебе; Слънцето, което изгрява за тебе; звездите, които изгряват за тебе; вятърът, който лъха; водата, която тече - всички тия неща няма ли да ми говорят? Едно Същество има в тебе, То е всесилно - да имаш свещено чувство, а ти ще идеш да питаш някой философ има ли Господ, няма ли Господ. Вие ще мязате тогава знаете ли на какво? Има един анекдот. Няколко българи, градинари, ходили 20 години и като се върнали след 20 години в къщи, питат: "Вашите мъже имаха ли бради?" Те казват: "Нямаха." Ние - казва - не сме тогава вашите мъже, понеже имаме бради." Ти сега ще питаш жена си дали си същият или не. Това е, когато питаш има ли Господ или няма Господ. Излязъл си на младини и се връщаш на старини и питаш дали си същият или си друг. И с брада, и без брада, ти си същият. И като си добър, и като си лош, пак не се заблуждавай - ти си същият. Добрият е отвътре, а злият - отвън. Те са две положения. Ако ти вярваш или ако ти обичаш Бога, всичко това Бог ще превърне за твое добро. Ти ще видиш, че всичко в света съдейства за добро.

Сега, това са новите идеи, това са новите тежнения, които трябва да имате. Сега има много работи, с които човек може да се занимава. Желае да има дарби, да изучава езици. Желае да предвижда нещата, които ще станат. Да може да предвиждаш, например, ти имаш някоя търговска операция, да предвидиш дали ще спечелиш; или искаш да станеш чиновник - [дали] ще те назначат; или искаш да се ожениш - дали ще се ожениш за другарката, която трябва, и да знаеш ще имаш ли деца и какви ще бъдат да предвиждаш. Още преди да [се сгодиш],

да знаеш, отдалече да видиш каква ще бъде твоята другарка, отколкото да се ожениш, че тогава да я изучаваш. Децата ти трябва да ги знаеш преди да са дошли. Жена си ти трябва да знаеш преди да си се оженил. Приятелите си трябва да ги знаеш преди това, а не сега да ги търсиш. Трябваше отдавна да сме ги намерили.

Казвам: Вярвайте в оня Господ, Който вложил във вас ума ви, сърцето ви, дал ви сила и дарби, вярвайте в Него. Вярвайте във всичко онова, което Той е направил. Вярвайте във всички добри хора в света, които трябва да изпрати да работят заради Него, във всички тях вярвайте.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

23-та неделна беседа, държана от Учителя на 9.V.1937 г., 10 ч.сутринта, София - Изгрев.

РАБСТВО И ПРИЯТЕЛСТВО

“Отче наш”

“Ще се развеселя”

.

Ще прочета само 15-и стих от 15-а глава от Евангелието на Иоана: “Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца Си, явих ви го.”

“Аум”

Сега ще говоря върху двете думи от прочетения стих: рабство и приятелство. Отличителната черта на рабството седи в това, че рабът не знае какво прави господарят му, а приятелят знае какво прави приятелят му. Следователно човек в живота си може да играе роля на раб, който не знае що прави господарят му. На същото основание понякога хората не знаят какво върши природата, защото са раби, а те могат да знаят какво върши тя. Такова е положението на човека в живота, а той сам е създал рабството. Човек сам е станал раб, не е слугувал, но раб е станал. А рабството не е нищо друго освен отдалечаване от онзи прав път на познаване. В рабството влиза чувството на страха. Страхът е най-високото чувство, което е развито у животните. Рабът се страхува от господаря си, а при чувството на приятелството има известна привързаност. В приятелството страхът не играе важна роля, там важна роля играе съзнанието, което човек има.

Ако се спрем върху живота на сегашните хора, ще видим, че между всички, били те учени, религиозни или светски хора, все има едно неразбиране. Всички религиозни все спорят за нещо, не се разбират. Това показва, че в религията има робство, там никой не може да мисли свободно. Ако срещнете един мюсюлманин, той ще ви

каже, че има всичко 7 ката нагоре и 7 ката надолу - повече от това нищо няма. Какво означават тези 7 ката нагоре и надолу - има нещо в тях, но той нищо не казва. Знае само, че така е писано. Вие сте изучавали закона на Моисея и виждате, че там има закон на рабство. Когато Моисей изведе евреите от Египет, той ги води цели 40 години из пустинята, път, който можеше да се извърви най-много за 3 месеца. Те се обезсърчиха и въстанаха против Моисея. Защо трябваше цели 40 години да пътуват из пустинята? За да се образува в тях характер. Като четете историята, ще видите, че през това време евреите постоянно третираха въпроса за яденето и пиенето. Те казваха на Моисея: "Ти ни изведе от Египет да умрем тук гладни." Египет представя света, а влизането на евреите в пустинята, това представя отиването им към Ханаанската земя. Който влиза в Ханаанската земя, той трябва да има особени разбирания върху нещата.

Сега хората казват: "Да си поживеем малко на Земята." За да си поживее човек на Земята, за това се изискват условия. Ти можеш да бъдеш богат човек, милионер, учен, но не можеш да разбереш живота. За да разбереш живота в неговата вътрешна пълнота, твоята душа трябва да бъде будна, твоят ум трябва да бъде буден, твоето сърце трябва да бъде будно и твоят дух трябва да бъде буден. Тези 4 неща в човека трябва да бъдат събудени.

Сега аз искам да ви наведа на факта: Хубавите неща се раждат на хубави места. Хубавите неща не се раждат на лоши места. За пример, ако ти се родиш при мъчни условия, не можеш да живееш лесен живот. Вземете за пример, от Стария Завет примера с Иосифа. Той представя един млад човек със силен характер. Той прояви такъв характер, защото имаше убеждение. Иосиф се роди от една майка, която беше обичана от Якова. Той трябваше да работи цели 14 години заради нея, за да му я дадат. Седем години го лъгаха и той трябваше да работи още 7 години, докато взе Рахил. При това трябва да се знае, че характер като този на Иосиф може да се роди само от такава майка.

И само от една майка като Мария можа да се роди Исус. Една обикновена майка ще роди един обикновен син и една обикновена дъщеря. Една обикновена глава ще роди една обикновена мисъл. И едно обикновено сърце ще роди едно обикновено желание. Една обикновена душа ще роди един обикновен стремеж. Един обикновен дух, който се занимава с дреболиите на живота, с това, което занимава кокошките, ще роди също такива дреболии.

Сега, понеже сме влезли в една фаза на живота, дето смъртта царува, искаме-не искаме, ще умираме. Земята е едно училище. Човек е изпратен отнякъде на Земята, като на училище, да се учи. И той трябва да свърши това училище. В Слънчевата система по-добро място от Земята няма. И по-горно място от Земята няма. Великите души, които искат да свършат нещо, слизат на Земята да се тонират.

И тогава вие запитвате: “Нима Христос, една такава велика душа, слиза на Земята да научи нещо?” На едно място Павел казва, че макар и да е знаел много нещо Христос, Той все таки е научил много работи, които не е знаел. Христос не е знаел какво нещо е страданието на Земята. Той не е знаел какво нещо е смърт на кръста, да Го прободат в ребрата, да Го бият римските войници, а след това да се подиграят с Него. Той не знаеше какво значи да Го облекат в царска мантия, а после да Му турят трънен венец на главата. Той не е знаел какво значи да Му изневери някой от учениците и после да Го продаде, и то така евтино, само за 33 сребърника - толкова евтино. Христос не знаеше всички тези неща и ги научи. Някои казват, че Христос е знаел всичко. Не, има някои работи, които Христос не е знаел. Тези неща именно Той не ги знаеше, а знание без опит не е знание. Той трябваше да преживее тези неща, които не ги знаеше, да има опитност за тях. Ако Бог всичко знае, Той всичко е преживял. Знаете ли вие това? В Него стават и добрите, и лошите работи - всички представления. И адът е в Него, и раят е в Него. И доброто е в Него, и злото е в Него. Всички противоположности са в Него. И

добрите, и лошите хора са в Бога. И сега Бог трябва да се справи с тях, да ги извади от заблужденията им, в които се намират.

Сега да оставим настрана въпроса защо светът е създаден така. Когато вие ще създавате един нов свят, създайте го не така, както Бог го е създал, но така, както вие намирате за добре. Създайте един нов свят по ваш начин. А това защо Господ е създал света така, това е Негова работа. Хората разглеждат живота, света, по човешки начин. И наистина, ние виждаме, че много религиозни хора, които искат да минават за набожни и милостиви, не издържат на това положение. Те вършат ред престъпления. За да не вършат престъпления, съвестта им трябва да бъде силно развита, обаче има религиозни хора, на които съвестта ни най-малко не е развита. Човек може да бъде религиозен, без да е справедлив. Религиозността се дължи на чувството на привързаност на човека към нещо. Като обичаш един човек много, ти вече имаш религия. И понеже сега човек обича себе си повече от всичко друго, той има една религия на егоизъм.

Сега да се върнем към съществения въпрос. Човек първо трябва да има права мисъл, прави разбирания за нещата. Ще ви приведа един пример из живота на американските религиозни общества. В Америка има много съживителни събрания, в които хората ходят да се молят. Един беден християнин често ходил в едно от тия общества да се моли. Като се връщал от едно от тия събрания, той минал покрай дома на един банкер, който, като броил парите си, забравил една торба с пари на прозореца на къщата си. Като минал покрай банкерската къща, бедният погледнал нагоре към прозореца и видял торбата с парите. Той си помислил: "Ето, този банкер оставил тази торба с пари за мене." Като си казал тези думи, той взел торбата и отишъл у дома си. Като видял жена си, казал: "Жена, ето аз ходя в съживителните събрания, моля се на Бога и Той като знае положението ми, наредил така, че банкерът да забрави торбата си с парите на прозореца заради мене. Бог послуша молитвата ми." Как

стана това? Банкерът оставил тази торба на прозореца на къщата си, но той има много торби с пари.

Обаче какво станало? Като започнал да се моли, торбата веднага застанала между молитвата му и Бога, вследствие на което не може да се моли. Той разсъждавал правилно, но торбата с парите непрекъснато го следяла. На втория ден пак започнал да се моли, но торбата пак застанала между молитвата му и Бога. Той си казал: "Отде се взе този дявол да ми пречи?" На третия ден пак се моли, но торбата пак изпъква пред него. Най-после той си казал: "Не мога да търпя това положение, ще отида да занеса торбата с парите на банкера." Той забелязал, че връзката му с невидимия свят започнала да се къса. Като занесъл торбата на банкера, той казал: "Ето, вземи си торбата. Ако тя не беше застанала на пътя ми между мене и Бога, нямаше да ти я върна, щях да я задържа за себе си, но понеже тя ми се яви като препятствие в живота, връщам ти я назад."

Ще кажете, че този човек нямал съзнание. Не, невидимият свят насила го заставил да върне парите назад, с което да докаже, че парите не са една необходимост в живота. На религиозния човек не му трябват никакви пари. Той трябва да мине покрай торбата без да я забележи и торбата, "але-пасе-хоп", да тръгне подир него. Казвате: възможно ли е това? Значи, да вземете торбата и да бягате с нея, е възможно, а да бягате от торбата и да кажете "але-пасе-хоп", било невъзможно. Защо да не е възможно да кажа тези думи и торбата да тръгне след мене?

И златото си има свой език. Ако знаете езика му и говорите на него, то ще ви следва. Питат банкерите как са спечелили богатството си. Те знаят как са го спечелили. Те знаят езика на златото. Според наблюденията в психологическо отношение е доказано, че в известно отношение човек може да стане толкова богат, колкото злато има в кръвта си. Златото при златото отива. Доброто при доброто отива, злото при злото отива. Такъв е великият закон. Подобните неща се привличат.

Сега, това, което ви говоря, не го туряйте в противоречие с това, което имате в себе си. Защото, ако го турите в противоречие, вие ще мислите, че имате всичкото знание на света. Тогава, ако имате всичкото знание, няма защо да ме слушате. Седете в къщи и уредете вашия живот. Ако всички ония, които проповядват... В света има толкова проповедници, които проповядват туй, което не знаят. И аз мога да проповядвам. Мога да ви избера на всинца ви да вземете лотариен билет и да ви кажа, че ще спечелите. Ако аз сега ви предскажа и всинца ако вземете по един билет и ако ви предскажа колко души от вас ще спечелите? Има един закон на вероятностите. Тънки изчисления трябват, но ако направите изчисления и ви накарам да спечелите пари преждевременно, аз ще съгреша сам. Аз считам, един човек, ако го нагостя преизобилно и разстроя неговата стомашна система, аз не съм направил услуга. Аз считам, че не е уместно в човека да събудиш алчност. Всичките хора не обичат еднакво парите. Някои много ги обичат. Тези, учените хора, като изследват човешкия мозък, забелязват, че ония хора, които обичат парите, имат на главата си един център, който обича да трупа. Те намерили в катерицата, в мравята, че този център е силно развит. Мравята, дето влезе, трябва-не трябва, задигне го, носи го; и катерицата като намери каквото намери, събира го. Пък има едни земни кучета, които събират картошки, правят цели складове. Та, в обществото на животните се зараждат всичките нещастия, всичките недоразумения, всичките противоречия.

Религиозните хора са роби, не са добродетелни. Между тях едва сега започват [...]. Преди 30-40 години в Америка между евангелските църкви, между православните, баптистките не може да излезе проповедникът да проповядва от една църква в друга. В православните църкви мислят, че който е православен, той може да бъде спасен, който е езичник не може да бъде спасен, но въпросът не седи тъй. Много езичници има в света, които ще ги намерите един ден в Царството Божие. Не е въпрос до името, но до онова чувство,

което човек чувствува в себе си. Има езичници, които познават Христа по-добре, отколкото християните. То е до любовта. Ти не можеш да познаеш един човек, ако нямаш любов.

Тогава, ако ние познаваме Христа... Че, икономическия въпрос Христос го разреши. Ако всичките хора бяха като Христа, икономическият въпрос щеше да бъде разрешен. На 5000 души Той даде хляб и с 5 хлебчета ги нахрани. Много добре разбираше икономическия въпрос. 500 милиона християни, ако имаха едно сърце като Христа, икономическият въпрос не щеше ли да се разреши? Ако всичките свещеници във всичките религии на християнството, ако всичките имаха този ум на Христа, не щеше ли да се разреши икономическият въпрос? Ако всичките управляващи имаха този ум на Христа, не щеше ли да се разреши този въпрос? Значи има нещо в съвременните държави, има едно положение, което е робско. То е законът на Моисея, който господарува върху човека. За да дойде до второто положение, той трябва да има съответни качества.

Тогава аз да ви представя един пример. Един господин, който имал обичай да ходи да купува инструменти, намерил един екземпляр от Страдивариус, но не знае да свири; ходи, показва цигулката, но не иска да я продаде. Само я показва. Един ден влиза в едно богато семейство, носи цигулката. Там имало гениален музикант. Той като [я] вижда, казва: "Аз нямам такава цигулка, може ли да ми я дадеш да посвиря?" - "На радо сърце." Какво става с двамата? След като посвирил половин час, казва: "Аз ти подарявам тази цигулка, тя не е за мене, тя е за тебе." И оттам насетне този виртуоз и този, който носел цигулката, се сприятелили. Онзи говори на обществото, а пък кой свири - онзи свири. Онзи, който носил цигулката, своето богатство той подарил на онзи, който знаел да свири. Онзи, който знае да свири, днес е министър.

Днес трябват в света певци, трябват свирци в света. В света трябват мислители на новата мисъл, не да се повтарят старите мисли, че Бог е Любов. Тогава вие ще се намерите в едно противоречие [като

оня човек], който като намерил Библията, взел да я чете, да направи връзка, да му се оправят работите. Станало точно обратното. Като [не] чел Библията, имал пари, но като почнал да я чете, изгубил парите, изгубил всичко, което имал, и най-после казал: "Тази книга ми донесе всичките нещастия." Взел, че я хвърлил в огъня. Изскочило едно парче и на него той прочел: "Бог е Любов." И той разбрал тази мисъл и туй парче го турил в джоба и от него ден всичко му тръгнало напред.

Ти докато не се научиш да обичаш хората, [...]. Аз това го турям правило за себе си, но и за вас. Христос казва да обичаш ближния като себе си. Аз казвам тъй на себе си: Ще обичаш другите хора тъй, както Бог ги обича. Както Бог ги държи в ума Си, в Своето сърце, и ти ще бъдеш така внимателен, защото то е закон. И за в бъдеще, ако така не се внесе законът, няма да може да се разбираме. Христос казва така този закон: "Както Ме е Отец възлюбил, тъй и Аз" - значи по същия начин. Не казва: "Както Себе си ви обичам." Същия закон туря. Казва: "Както Ме е Отец възлюбил, тъй и Аз ви възлюбих." Следователно, ако ние не може да обичаме другите хора, нашите ближни, на които съзнанието е пробудено, онези хора, които очакват нашата помощ... В света има хора страдащи, които очакват да им се даде помощ. Тази помощ няма да бъде толкоз материална, колкото духовна, защото материалните блага, това са резултати на един духовен живот. Духовното в света е, което урежда нещата. Ако хората духовно биха уредили или ако Божествено биха уредили, светът ще се уреди. Другите неща лесно се уреждат.

Христос казва: "Не ви наричам вас раби, наричам ви приятели, понеже каквото чух, изявих ви го." Какво направи Христос? Той оправи много работи. Той казва на учениците: "В дома на Бога Моего много жилища има." Цялата Слънчева система, всичките системи, това са условия за всички, които любят Бога. Казва: "Всичките земни страдания, те са нищо. За вас този великият свят е създаден." А пък

ние се самозаблуждаваме, а пък нас ни заблуждават от временните неприятности, които имаме на Земята.

Сега някой казва: да се научи човек да говори. Човек не може да говори хубаво, ако душата му няма този импулс. Не може да дадеш на другите това, което в себе си нямаш. Само великият музикант в света може да научи хората да свирят. Само великите певци могат да научат другите да пеят. Само онзи, който разбира, може да научи другите да разбират. Следователно, ако вие имате дарба, тя ви е дадена отнякъде. Ако имате дарба отнякъде, тя ви е дадена. Ще повикате Онзи, Който ви е дал тази дарба.

Всичките гениални хора, всичките талантливи хора, всичките светии на Земята, които имате, и те са имали подобни майки. И техните майки са били гениални. А за майката има съвсем друго понятие. Аз не разбирам майката [като] една обикновена жена. Аз разбирам майката [като] една необикновена жена в света, която може да роди един необикновен човек. Аз разбирам баща[та] [като] един необикновен дух, който може да роди в света пак подобен на себе си. И Писанието казва, че Бог направи човека по образ и подобие.

Ние седим и се занимаваме, мислим, че съвременните хора, със сегашните наши схващания, ние мислим, че с нашите сегашни разбирания и схващания, ние мязаме на Бога. Ами тогава как ще разберете думите на Христа: Ако човек не се роди изново, ако човек не се отрече от себе си, ако човек не се отрече от баща си и майка си и от всичко в света, той не може да бъде ученик? Не само той не може да бъде ученик, но той никога не може да извърши това, което се изисква от него. Следователно, ако ние сме ученици, ние ще извършим на Земята туй, което никой не може да извърши.

Сега някои мислят, че ако тръгнем по пътя, по който Христос [е] казал, ние ще бъдем нещастни. Не. Животът ще се подобри - 10 пъти по-добре ще бъде, отколкото е сега. Ако се приложи Христовото учение, тъй както Той е проповядвал. Болни хора няма да има. Затворници няма да има. Недоразумения няма да има. Погребения

няма да има. На Земята ще живеят само толкоз хора, колкото могат да бъдат щастливи. За всеки едного от тях ще има преизобилно. Преизобилно трябва да има. Човек не трябва да седи в една къща от 300 метра. Един човек не трябва да мисли, че е щастлив. Не, най-малко 1000 декара земя трябва да има, с градини, с паркове, с ябълки, с круши, с лимони. Вселената е толкоз широка, че Бог е предвидил всичко. Някои мислят, че земята е разсадник. Тогава всичките слънчеви системи, колкото има, Бог е предвидил по една Земя за един човек. Най-после, като ти дотегне, Господ ще те прати на толкоз широка Земя, и ти, [на] който искаш отнякъде може да пратиш писмо да ти дойдат на гости. Тогава хората ще си ходят на гости. На Земята само един ще живее, а другите ще идат като гости, ще живеят и ще се връщат. Така Бог е разрешил въпроса.

Понеже ние по човешки мислим, като сме дошли, не искаме да идем по-далече. Всеки хванал по 300 метра, направил една къща и казва: "Не се мърдам." Някой път с лостове трябва да го изпъдят. И като умира, не умира, ами моли се, не иска да умре, не иска да иде в другия свят. Сега, аз мисля, че вие не сте от тези, които не искате да идете, не искате да умирате.

Ама не се самозаблуждавайте както онзи българин в Свищов. Пак ще ви приведа примера за един, който се занимавал с окултизъм. Молил се, молил се, да му покаже Бог как да забогатее. Той казва: "Беден окултист не може." Напредва времето му и като се моли, моли, една вечер иде един и му казва: "Аз ще ти кажа къде има пари." Отиват на едно място и му дава една голяма торба пари. Той хваща парите, той върви, уловил парите, но отде около него е дошла една крава и започнала да се върти наоколо. И той казва: "Тази беля отде дойде." Най-после догневяло го, че ритнал кравата, и като ритнал кравата, помислил, че кравата се обърнала с четирите крака нагоре. Той казал: "Така ти се пада." Но какво да види: това той сънувал и като се събудил, държал с ръцете си чаршафа, покривката на масата и като дръпнал покривката, на масата имало шише вода, то се разляло

и паднало на земята, а пък масата я обърнал нагоре с краката. То е смешно положение. След като се събудил, видял това.

Другият свят е видим. Ще държим една покривка. Тази живата крава е масата, която е обърната с краката нагоре. Сега, може би в този пример има нещо преувеличено. Но аз вярвам, като правя своите преценки, 25% е вярно, а 75% го намирам преувеличено. Защото този, който го направил, малко го [преувеличил], да поосмее окултистите. Но вярвам, че 25% е вярно.

Мисълта, която ще ви наведа. Има едно положение, което трябва да го възприемете сега. В окултизма има една теория. Човек много пъти след като се е раждал, от много майки като се е раждал, най-после трябва да се роди сам. Онези от вас, които са дошли до положението, няма да ви раждат майките, вие сами трябва да се родите. Вие трябва да създадете един характер, такава гениална мисъл, че всичките нови мисли, нови чувства, които ще дойдат, да влязат, да образуват бъдещето ви. Сами да се родите. Човек в себе си сам ще се зачене и ще стане в него една метаморфоза, тъй както гъсеницата може да се превърне в една пеперуда и човек ще се преобърне, ще се роди сам. Човек няма да бъде съвършен по сегашното обикновено разбиране. По сегашния път ако вървят, такива ще бъдат резултатите. Ако сега ви говоря по въпроса на самовъзраждането, отсега трябва да събирате онова богатство във вас, във вашите умове и сърца, богатство, което е потребно за новото, за създаване на новото тяло, с което вие трябва да се облечете.

Докато човек не се облече с това новото тяло, той винаги ще носи тия недъзи, които сега носи. Знаете ли какво влияние оказва стомахът? Знаете ли какво влияние оказва дихателната система? Знаете ли какво влияние оказва нервната система върху целия организъм? Ако стомашната ви система у вас не е правилна, ако правилно не се развива, както трябва, непременно ще се струпат такива вещества и ще започне да расте коремът ви, ще се натрупат вредни вещества в кръвта ви, ще станат анормалности. Ако във вас

вземе надмощие вашата дихателна система, във вас може да се роди един темперамент много избухлив. Вие ще станете съвършено лековерен. Тези хора, които са лековерни, дихателната им система е много слабо развита. Ако е силно развита нервната система, те стават неврастеници.

Та казвам: Потребно е едно нормално развитие на мозъчната система, едно нормално развитие на дихателната система, понеже дихателната система е свързана с чувствата на човека. Човек не може да има едни благородни възвишени чувства, ако няма една отлична дихателна система.

Аз бих ви препоръчал да не се изтънява носът ви. Онези от вас, които сте много нервни, нетърпеливи, хващайте носа си за края и го упражнявайте, после го изтегляйте назад и малко на широчина. Природата тъй е направила, тези, които се секнат постоянно, те постоянно упражняват носа си, за да започнат да мислят.

Много пъти вие се гневите. Аз да ви кажа, лесно може да се оправи това. Щом се разгневите, направете един опит. Ти си добър, няма защо да се сърдиш, поглади носа си и ще видиш по него, че от носа излиза нещо. Когато човек се разгневи, ноздрите се разширяват, трептят. Поглади го отгоре, отстрани. Ти кипнеш и направиш нещо, може година, две години да минат, за да изправиш това. Поглади малко носа си. Това е честолюбие, как да ни обидят. Той има особени понятия. Носът е отделен, някой път действува отделно.

Някой ще каже: "Ще се занимавам с носа си!?" Ако дигнеш ръка, да започнеш да налагаш другите, кое е по-хубаво: с носа си ли да се занимаваш или с другите хора? Аз съм забелязал: там, дето не сме употребили ума си, всякога има лоши последици. Дойде някой, поглади носа си. Той като види, че гладиш носа си, той ще се поусмихне, и той хване носа, мисли: "Да не прави някаква магия?" Той само се поусмихне и казва: "Дай си ръката. Защо бараш носа?" Казва: "Имам лоша хрема."

Ще кажем: има една лоша хрема в човека. Едно лошо чувство, аз го наричам “хрема”. Цял час, два часа не можеш да дойдеш на себе си, изхарчиш излишна енергия. Ще бъдеш много внимателен - като дойдеш, ще пипнеш носа си много деликатно. Много деликатно ще концентрираш ума си. Ако ти го хванеш, няма да го разтриваш, но едва ще се докосваш и по този начин ще направиш връзка.

Защото двете ръце, това е законът на духа. Това са положителни сили, които действуват. Дясната ръка е положителна сила, която възприема. Лявата ръка е положителна сила, която дава в природата. По някой път ти ще употребиш ръцете. Ако цигуларят иска да свири на цигулката и някой път не може да вземе тона, като поглади няколко пъти, може да свири хубаво. С него и виртуоз може да се състезава. Като не прави туй упражнение, той е един обикновен цигулар.

В човека има нещо гениално, стига той да го знае. Туй го наричат “вдъхновение”. Ти ще гледаш с духовните неща да влезеш в съприкосновение, с Божественото. Хубаво е по някой път да имаме един наш приятел. Аз бих желал... ако имам един учител по музика да ми преподава, аз какво ще направя - ще избера първокласен учител и ще искам той да ми поглади лявата ръка, по 3 пъти да си прекара към пръстите, нищо повече. А пък ако този учител преподава, тогава бих желал да ме бутне по челото, да прекара двете си ръце. Ако някой пее хубаво, бих желал да ме бутне по челото, да излезе и да предаде от магнетическата сила.

Ти, ако дружиш с обикновени хора, обикновен ще бъдеш; ако дружиш с велики хора, велик ще станеш; ако дружиш с талантливи, талантлив ще станеш.

Та, има един закон в света. Великите хора се събират, за да помагат на другите. Те са проводници на великите блага.

Писанието казва: Божественият Дух е, Който раздава дарбите в света и затова човек трябва да мисли върху Божествения Дух, за да може да дойде онова великото в неговата душа.

Христос казва: “Аз не ви наричам вече раби.” Сега ще кажете: “На стари ли години ще уча?” На стари години ти страдаш, защото не си учил досега. Аз на вас, старите хора, препоръчвам да си направите една китара, някоя цигулка или тамбура, най-малко тамбура, или окарина, или пищялка, а който не знае и на тях да свири, нека си купи един тъпан. В съвременната наука, която е постигнала толкоз велики факти, в своите наблюдения подразделят науката и материала подразделят. За пример, ако аз бях един геолог, най-първо ще има да изсвиря едно парче - като ида, ще ми върви. Ако съм някой химик или физик, пак ще изсвиря друго парче и като ида, природата ще ми отвори вратата. Сега учените хора мислят, кой каквото и да е, трябва да пее, да пее за себе си. Тогава за геология има особени парчета, за химия има особени парчета, за физика има особени парчета. Ако съм един красив и млад момък, искам да запазя здравето. За здравето има особени песни.

Сега аз не искам вие да вярвате. За мене вярата е изключена, понеже аз ви говоря за неща, за които съм правил опит. В музиката аз съм правил опити, доста опити съм правил. Много пъти някои братя са ме слушали и някои са бягали. Трябва да знаете закона, ако не знаете как да мислите, хората ще започнат да мислят. Като знаете как да мислите, хората ще се приближат. Ако не знаете как да чувствувате, хората ще бягат от вас и ще се чудите защо. Ще се образува сила, която отблъсква.

Религията за какво служи? Казваме: “Да обичаме Господа.” - “Че къде да Го намерим?” Мислите ли, че Господ е като човека, да Го намерим на едно място? Къде е Той? В тази грандиозна идея. Всеки един от вас в живота си има моменти, когато неговото съзнание може да бъде будно. И аз зная, за пример, дали един билет може да спечели от лотарията. Аз вземам един билет. Понеже този въпрос е неразбран, недостъпен е за вас. Ако седя до един, който има билет, ще му кажа щом дойде времето за неговия билет, неговият ум се отвлича нанякъде и няма да спечели; той седи и е уверен 101%, че ще спечели.

Този човек, който ще спечели, той гледа всичките, които спечелят, той се радва на всичките, че спечелили някои 100 лева или 100 000 лева или 1 милион, все едно е за мене. 5 лева са както 5 милиона. Някой път аз бих взел 5-те лева, отколкото 5-те милиона. Петте милиона ще ми създадат много неприятности. А при 5-те лева аз съм спокоен. Ако знаят, че има 5 милиона, апашите ще се наредят, а пък при 5-те лева, аз съм свободен. При дадените условия, аз бих предпочел да нося 5 лева, отколкото 5 милиона. Сега вестниците пишат, че от [...] имало нещо откраднато. Навсякъде трябва да имаш 5 очи.

"Не ви наричам вече раби." В обществото има един вътрешен страх, една вътрешна несамоувереност, едно вътрешно подозрение. Ние сме в една епоха, когато трябва да се научим да вярваме в нещата. Не да вярваш, че вълкът може да стане една овца. Не може да стане овца. Не да вярваме, че овцата може светия да стане. Овцата светия не може да стане. Всякога да даваме на овцата туй качество, което тя в дадения случай има в себе си. За мене една овца е само това, което в даден момент е в моето съзнание. Някой път и вълкът е момент на моето съзнание. Може да минава някой път една мисъл. Един момент или едно чувство минава, което има характера на овцата, или на птицата, или на светията, или на ангела. Зависи доколко може да схвана, кой е зад тази мисъл вътре в [мене]. Минава един господин, някой млад момък, оттук иска пари, оттам иска пари, навсякъде го изпъдили. Той казва: "Няма оправия в света. Да живея както Господ писал." Един ден върви една госпожица модерна, паднала є кърпата, дава є я, доста скъпичка била, казва: "Госпожице", и подава кърпата. Тя му казва: "Дайте си името" и оттам насетне всичко тръгнало, тя му урежда работата.

Една кърпа навреме дигната, навреме ще оправи работите. Една кърпа ненавреме дигната няма да оправи работите. Ти ще пропаднеш в този живот. Една мисъл, която дошла навреме в твоята душа, в

твоето сърце - ако кърпичката на твоята мисъл вдигнеш, работите ще се оправят.

Казвам: Какво ни препятствува да имаме любов? Не тази любов, от която хората стават неврастеници. Аз наричам "любов" - в присъствието на един човек ставаш спокоен, колкото и да си скръбен, мязаш на един хубав ден, като днешния. Като изгрее Слънцето, птиците пеят. Казвам само по някой път: че какво ми липсва? Другите хора са богати, че този е красив - радвай се на това. Радвай се, че този човек е здрав. На туй трябва да се радваш. Щом го имат, туй нещо от тях ще мине и до тебе. Ако един човек някой път е болен, може да направите опит. Когато лекарите казват, че вашата работа е свършена и трябва да се готвите за другия свят, тогава направете този опит. Понеже ще заминете за другия свят, свържете се с най-здравите хора в света, хванете се за тях и вижте какво ще стане с вас. Който е правил този опит, е имал сполучлив резултат.

Ще бъдеш искрен, като се обърнеш към Бога, и Той ще ти помогне. Не да играеш на въже или да играеш ролята на онова магаре, което минавало през една вода, натоварено със сол. То паднало във водата и като се вдигнало, солта се разтопила и му олекнало. Но вторият път като минавало, било натоварено с вълна и като се потопило във водата, вълната се намокрила и товарът му станал по-тежък. Ако направите този опит, вие изневерявате на вашите обещания. Всеки път не изпълнявате това, което сте обещали. Не обещавайте много. Казвате: "Утре ще стана, ще взема един хляб, ще го занеса на една вдовица." Стани навреме, иди в църквата, запали една свещ, занеси хляб на вдовицата. Или някой човек се е съблазнил, закъсал е - ти на него ще му кажеш една блага дума. Срещна един човек, казва: "Закъсал съм." Казвам: "Ще се оправят твоите работи. Ако твоите работи не се оправят, ела при мене, аз ще ти дам. Но аз ти казвам, че ще [се] оправят 101%." На другият ден иде този човек, казва: "Започнаха да се оправят моите работи."

Ние сме служители на Бога. Говорете на хората, че работите се оправят, и ще се оправят. Божественият Дух казва: "Този свят Аз го създадох за вас, не грешете. Добро правете." Казвам: Не грешете, но добро правете. Щом се запознаеш с доброто, злото иде като сянка. Щом се запознаеш с любовта, омразата идва като сянка. Щом се запознаеш с истината, лъжата идва като сянка. Да ви не смущава тази сянка. Дръжте се за тази реалност на живота, която ще даде стабилност на вашето сърце, стабилност на вашия организъм. Стабилност ще даде и на вашия ум. После, трябва да имаме един ум да схваща, не да забравя. Че, каквото сме обещали, да [не] забравим. Но всички ще помним, както Бог помни нещата. Като обещае нещо, никак не трябва да забравя нашите обещания.

Сега пожелавам на всинца ви да бъдете не добри, но при сегашните условия да бъдете приятели на доброто, което сега иде в света, и да бъдете готови, че да носите даровете и дето минете, да казвате: "Доброто иде. Правдата иде. Любовта иде. Светлината иде вече в света." Всичките страдания ще си идат. Иде вече светлината. Всичко е на оправяне вече. Всичко се свърши вече. Повече страдания няма да има. Много гноища ще излязат. Всичкото лошо трябва да излезе навън. Тази гной, нечистотиите, отвътре всичко туй ще излезе. Че новото ядене, новото пиене, новото мислене, новото чувствуване ще създадат нещо ново в света.

Та казвам сега: Изстисквайте всички нагноясали неща, да идат навън и да остане само същественото. И тогава турете онази основа в живота си - да любим един другиго тъй, както Бог ни е любил.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

24-та неделна беседа, държана от Учителя на 16.V.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЕЛАТЕ ДА РАЗСЪЖДАВАМЕ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета няколко стиха от първата глава от Исаия, от 16-и стих нататък. Неща, които са казвани повече от преди 2500 години.

"Аум"

Ще се спра върху думите: "Елате сега да разискваме, говори Господ."

В сегашния век се изисква малко другояче да се разглежда животът. Не може да го разглеждаме както преди 2000-3000 години, нито даже преди 100 години. Във всичките форми, които сега съществуват, те ще останат за децата, за бъдещите деца, които прогресират. Те ще останат за забравените. Сегашното знание може да е забавление за малките деца на бъдещето. Онези от вас, които искат да разберат смисъла на живота - вече се разкрива в ново. Всичките тези нови открития, които идат, туй е сближение на цялото човечество, на хиляди и хиляди учени хора, които работят. Те не работят по свой почин, от само себе си. Всеки, който не разбира, мисли, че туй е произволно. Туй показва, че има един разумен свят, който е решил да се открие на човеците. Не е далече времето, когато някоя сутрин ще се събудите, ще видите, че виждате. Не това, което е, не което сега виждате, но нещо повече. И ще се намерите в едно противоречие, като онзи бедния американец, който бил съвсем закъсал и мислил да се самоубие, направил завещание, но сутринта като става, гледа една торба злато, турена отпреде му, и едно писмо. В писмото пише: "Няма защо да се самоубиваш, вземи торбата и не се самоубивай. Животът ти струва повече от тия пари." Той се чуди откъде е дошла тази торба. Търка очите си, да не би да е сън.

И съвременната култура мяза на този американец. Всеки иска да има, понеже не му върви както той мисли, но иска да се самоубие. Бащата е тъжен, понеже синовете му не са такива, каквито той иска. Майката е тъжна, понеже дъщерята не е такава, каквато тя иска. Учителят е тъжен, понеже учениците не са такива, каквито [той] иска. Държавниците са тъжни, понеже поданиците не са такива, каквито те искат. Навсякъде има едно разногласие. Но туй разногласие сме го произвели ние.

Та казвам: Трябва да благодарите, понеже нова светлина е влязла в света. Условията, при които вие живеете, са толкова благоприятни, понеже самата Слънчева система, самата Земя е навлязла в една нова чувствена област. Има чудни работи да се откриват за бъдеще. Ще станат промени на Земята. Има един нов план, който трябва да се изпълни. Че някоя и друга къща ще се засегне - няма нищо, на друго място ще се съградят. Нали сега, когато прокарват един план в града, нали сега в София ще прокарат Мусмановия план, някой се безпокоят, че ще засегне къщата им. Няма нищо, ще платят тази къща и ще съградите на друго място. В света иде един план, не се безпокойте, може би другите къщи ще бъдат 3-4 пъти по-добри, отколкото сегашните. За бъдеще ще имате кооперации. Най-малко един дом ще има два декара. За всичките квартиранти ще има място. Сега едва 100 метра има. Малко място има. Едни до други се трупат и не знаят какво да правят.

За да видите великия план на природата колко е умен, природата в един апартамент от 19-21 сантиметра на дължина и от 15-16 широчина и от 15-16 в дебелина е турила квартиранти от 3 билиона и 600 милиона жители. Живеят вътре, не се карат. Всеки има апартаментче, градина. Този апартамент ние го наричаме Великата човешка глава, която ражда много работи. Тия жители вътре не се карат, но оставят време да мислят заради нас. Като уреждат своите работи, и на нас, хората, уреждат работите.

Казвам: Тия ограничения, които сега съществуват, ние сами сме ги наложили сами на себе си. Неразумните желания ограничават човека. Човек има много неразумни желания, които са го ограничили и са внесли сегашната тъмнина, която съществува. Когато човек има неразумни желания, тогава и науката не може да му помогне. Мислите ли, че в Индия, тази философия... Още в началото [Индия] имала една отлична философия, но в ума на индусите имаше [от] тази тъмната материя. И най-после индусите, като не можаха да намерят онзи Божествен път, искаха да турят табела върху човешкия живот и да узаконят както е бил създаден човек. Те узакониха четирите свои касти и казват, че така е направил Бог света. То не е така. Че е така светът, съществува като факт, но това е един общ ред и порядък, който по-нисши, други същества поставиха.

Бог признава този ред, но Той ни най-малко не иска да го узакони. Бог не е узаконил тия касти, тези разделения между хората, които съществуват. Те са разделения, които ние сме образували. Че в една къща единият [е] мъж, а другият [е] жена, а други са деца, това е един ред, който произтича от едно естество, понеже хората са паднали. Сегашният порядък произтича от едно отклонение от правата посока на човешкото развитие. Ние не сме в правия път на човешката еволюция. Туй трябва да го имаме предвид. Следователно силите, с които разполагаме, материалите, с които разполагаме, не са тъй чисти. И затуй всичките наши мисли са теории и понятия за живота. Има нещо, което е криво.

И в сегашния век иде нова епоха, която иде да изправи една погрешка, която някога е направена. Не е далече туй бъдеще. Туй може да ви подпиша. С двете ръце може да ви го подпиша. Ако не вярвате, чакайте и когато стане, ще видите, че е така. Иде един порядък в света, който всичките хора ще видите. Всичките неправди, всичките тия противоречия, индивидуални, обществени, семейни, народни, на цялото човечество, всичко туй ще се оправи. Как? - Ще го видите. Не може да разправям. Не може да разправям на един болен

човек как ще оздравее. И да му казваш, пак, но като оздравее, ще види. Туй е вътрешен процес, който ще се извърши от светлината, от слънцето, от въздуха, от водата, от храната, от окръжаващите хора, но този процес е вътрешен, не може да видим по-тънкостите, които стават.

Казвам: Всички трябва да се радват. Някои философстват, имат малко познания. Ние не може да не се радваме. Тълкуванията на хората нас ни радват. Фактите на нещата мен ме радват. Една череша ме радва повече, отколкото тълкуванието на черешата. Мене ме радва една слива повече, отколкото тълкуванието на сливата. Фактите ме радват, които съществуват. Мене ме радва един скъпоценен камък такъв, какъвто е, повече, отколкото философията как се е образувал камъкът. Учените хора имат своите теории как са се образували камъните. Но скъпоценните камъни си остават такива. Ние нямаме скъпоценни камъни още като камилско яйце. Такива камъни нямаме. После, с всичката наша култура, нямаме 12 000 скъпоценни камъни като камилски яйца. 12 000 дребосъци, имаме ги, но като камилски яйца не зная колко има.

Та, в съвременните математически изчисления, някой път вас ви се вижда грамадно число 14 000. Мислите кой знае какво означава 14 000. В даден случай 14 000 няма тежестта на 1 килограм жито. В един килограм жито има 16 000 зърна. 14 000, трябват още 2000, за да станат 1 килограм. Във вашия ум седи 14 000 зърна. Тия зърна, за да проявят своята сила, която е скрита в тия зърна - тя е грамадна, но на тия зрънца трябва да се създадат условия, да се проявят. Един килограм жито колко струва? - 4-5 лева. Сега [едва] 2-3 лева. Какво може да направят с 14 000, което струва 3 лева? Какво може да направиш? Но ако знаеш езика на житното зърно, ако знаеш да говориш на житото както трябва, ако можеш да говориш на неговия език, ти си разрешил един от главните въпроси - икономическият въпрос е разрешен. Ти може да имаш само едно житено зрънце, не ти трябват 14 000. Като станеш сутринта, на туй житено зърно да говориш, ще го покриеш с

един прах, ще му поприказваш и след туй ще видиш, че ако сте двама - ти с жена си, ще намерите цял един сомун и [тъй] вкусен, знаеш колко вкусен! Ако имате деца, като го ядете, след туй пак ще остане житното зърно. Няма да чакате от фурната да го изваждат, но хубав опечен хляб ще бъде.

Аз вземам тази форма само за да изясня тази идея. Вас ви се вижда несъвместимо и фантастично. Така беше фантастично и за радиото. Така беше фантастично и за телефона. Сега руските учени са на полюса и съобщават по радиото, дават сведения. Туй показва какъв е мощен човешкият дух. Приготвили са храната. Трябвало да заколят 3000 кокошки, за да направят 30 оки кокоши прах. Трябвал им, за да не ги хване една болест, да имат пищна храна. Казват, че тия 22-ма души, които отиват, ще прекарат много хубаво и само ще се лишат от едно благо - няма да има топла баня, но ще се мият само с разреден спирт. Зимно време 50-70 градуса, всичката вода замръзнала, с какво ще се мият? Ще имат може би в палатките под 7-8 градуса. И тия хора ще прекарат най-малко 6 месеца в тъмнина, при тия несгоди, и пак ще се занимават с научни работи, ще изследват магнетизма, ще изследват теченията на Северния Океан, ветровете и ще дават сведения по радиото какво течение става. Казвам: Кой ги праща сега тия хора на полюса?

Според мене Северният полюс представя главата на човечеството. Южният полюс представя краката. Следователно откриха краката, сега се открива главата. Кацнаха на главата и ще видят какво ще ги научи тази глава. Показва, че главата има най-високата точка на света. Хималаите не са толкова високи; най-високата точка, това е Северният полюс. Това е добър признак. От тази глава ще дойдат нови разпореждания, туй показва, че човешкият дух се е повдигнал на една вътрешна висота, хората на Земята мислят заедно, искат да се съединят и да почнат да мислят заедно. Постигнатото благо от един народ не е важно кой го е открил. Той не се открива, Северният полюс. А на славяните - отиват първи и се

дават наставления, понеже първи отиват на полюса, дават им се наставления какво трябва да правят. Ходиха англичаните - не можаха да отидат там. И французите ходиха, и италианците ходиха.

Едно време, ако четете еврейската история, когато Господ създаде света, явиха се всичките еврейски букви 22 и Господ казва на първата буква: "С тебе не може да създам света, понеже лоши имена с тебе се пишат." Явило се е М-то, казва: "Ти си буквата на смъртта." Всичките букви се явили и най-после останала втората буква на еврейски - Б - и с нея Бог започнал да създава света. И казва Господ: "Бера, бераша, берахи."

Казвам сега: Новото създание - славяните, са първата буква. Славяните са първата буква, с която ще започне новата култура. Славяните започват с буквата С. Сега някои ще кажат: "Не е така." Всеки един народ, който може да допринесе на човечеството, който може да бъде проводник на Божественото, всеки народ може да бъде като славяните. Славяните ако не слушат, и те ще станат като другите народи. В славяните трябва да се пробуди онова Божествено Начало, първо в света да служат на Божественото, а второ да се служи на човешкото. Първо човек да урежда благото на своите ближни, а после да урежда своето благо. Сега въпросът е другояче поставен. Всеки урежда своето благо и после урежда благото на своите ближни. Това е само един принцип. Този принцип навсякъде ще засегне. Ако идете в Америка, в Англия, навсякъде в семейството раздорите са върху това кой да управлява вкъщи. Бъдещата култура носи две качества: вкъщи ако мъжът иска да бъде господар, трябва да бъде господар и слуга; и жената, която иска да господарува, и тя трябва да бъде господар и слуга. Нямат ли тия качества, нищо няма да стане. Ще заповядваш и сам ще го направиш. Жената ще заповядва и тя сама ще го направи. Синът, и той ще бъде господар и слуга; и дъщерята ще бъде господар и слуга. Всички ще бъдат господари и слуги. Най-първо ще заповядват на себе си и ще го направят. И след като го направят, тогава ще го предават на другите.

Сега казва пророкът: “Елате да разискваме - казва Господ.” Тогава трябва да се разисква. Няма да търсим Господ в будизма, в християнството, във всичките създадени форми. Аз говоря за християнството като човешка форма и за будизма като човешка форма. В Божественото трябва да има правилни отношения, както човек има отношение със Слънцето. Вечерно време може да представят Слънцето на кино. На киното може ли да зреят плодове? Може да имате една илюзия, но ако очаквате от киното да излезе нещо, 40-50 лева ще отидат и нищо няма да дойде от киното. Вие ако очаквате от човешките системи, вие ще имате едно задоволство. Не че са безполезни, но съществеността е онова, което съществува в природата. Ние вече живеем в такъв свят. Трябва да научим тия закони.

Пита някой има [ли] друг един начин на разглеждане. Представете си, че аз искам да ви опитам доколко вие сте верни. Като дойдете, вие ще кажете, че “аз ви обичам, аз съм готов да умра.” Сега слугата казва: “Аз съм готов да умра.” Дойде другият, казва: “Аз съм готов да умра.” Десет слуги дойдат и всичките казват, все ще умрат. Аз не искам слугите да умират. Искам вие да живеете и да работите. Тези, които умират, ето аз как ги опитвам: на всичките тия мои слуги, ще им дам всичкото имане, пари, и ще ги оставя да управляват. Те не знаят, [че] като дам парите, ще ги разделя и няма да ме познават. И като ида, питат ме: “Ти кой си? Трябва да си удостовериш личността.” Да имам карта. Аз съм умен човек, вземам, че си изтеглям всичките пари по един начин, който те не знаят. Отивам, касата празна. На друго място изграждам една къща, много по-хубава, те са пак сиромаси. Тия слуги аз ще ги накажа. Едни ще станат болни. На други дрехите им взели. На други децата им ще ги бият. Всичките нещастия ще опитат, какво да правят. Те няма да ме знаят. Аз ще кажа: “Вие как постъпихте - много зле. Ограбихте човека.” Хората ще изчезнат, не знаят накъде отиват. “Тъй ли?” - казвам. - Ще идете да го

търсите, да се разкаете за прегрешенията и като го намерите, аз ще ви кажа тогава и всичките болести ще изчезнат.”

Някой път не е хубаво да се разкрие истината на хората и да ви кажа защо. Някой пред мене седи, виждам го, той ми е длъжен, той ми дължи 200 000 лева, но той не ме познава. Той казва: “Моля, господине, може ли да ми кажете кой сте?” - “Странник съм.” Не искам да му кажа, понеже ще му се обърне сърцето. Ако му кажа, че съм аз, ще се смути. Искам да го държа в невежество, за неговото щастие. Не искам да подигам този въпрос, за да не подигам неговите страдания. Някои от вас искате да се запознаете с Господа. “Къде е?” Ще ви се обърне сърцето, ако ви кажа. Пред вас ще излезе една картина, едно пространство, неизмеримо, с хиляди години ще мислите, че се е обърнал светът. Господ, Който е толкоз благ, Той се е скрил, минава за един много обикновен човек в света. Вие питате къде е Господ и казвате: “Някъде е Господ в света.”

Та казвам сега: В правата мисъл, новото човечество трябва да се отличава с две качества. Първото качество го имате. Вие може да грешите. Всички от вас ви считам първокласни герои, това го знаете, туй геройство го познавам. Ако сега не дойде второто качество - да направите... Първото нещо - прегрешенията, сте ги правили, но герои на доброто още не сте станали. Щом дойдете до доброто, казвате: “Не може.” Щом правиш прегрешение, казваш: “Мога да го направя.” Щом дойдеш до доброто, казваш: “Условия няма, хората не са още добри. Доброто не е дошло.” Казва някой, че не живее добре с жена си. Той казва: “Живял ли си с такава неразбрана жена?” Аз му давам съвет и му казвам: Търпи я. Той казва: “Изяде ме. Ти - казва, - живял ли си с лоша жена?” Казвам: Аз не съм толкоз герой, намирам, че си голям герой, понеже живееш с тази жена. Понеже не съм герой, не се завземам за такъв живот. Понеже тя е по-паднала на един герой. Герой е тази жена. Той казва: “Какво да правя?” - “Ще є станеш слуга.” - “Как?” - “Каквото ти каже, ще го изпълниш. Думата є на две няма да

правиш. Какъв ще бъде краят?" - Направѐ това за една година и ела при мене, аз ще ти кажа какъв ще бъде краят.

Само един господин дойде при мене и ми казва: "Господ живот и здраве да ти дава. Каквото ми каза, стана. Жена ми била ангел. Каквото ми каза, като те послушах, измени се цялата работа. По едно време се подчинявах, започна да ме слуша, влиза в положението ми, тръгна добре работата." Ами че този закон е верен. Ако тази жена не се подчинява, в нея Божествено възмущение има. Ти искаш да подчиниш Божественото - ти ще си строшиш главата. Ако жената мисли да подчини в мъжа Божественото, нищо няма да остане от нея.

Казвам: Не е въпрос за човечеството да се подчини мъжът. Човешкото у мъжа трябва да се подчини на Божественото у жената. И човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Туй е сега процес. Тъй разбрано, вече има смисъл. Мъжът трябва да се подчини на Божественото у жената и човешкото у жената трябва да се подчини на Божественото у мъжа. Тогава имаме философия и в децата ще бъде така. Човешкото на бащата и майката ще се подчини на Божественото у сина и човешкото на сина ще се подчини на Божественото на бащата и майката. Вече имаме нов закон, който важи и за дъщерята, и за слугите, навсякъде. Като се приложи този закон, вече имаме едно истинско положение, една нова философия, едно ново разбиране. При сегашното разбиране ще имаме постоянно стълкновения, неразбиране в живота.

Казвам: Новите разсъждения кои са? Трябва да се научим да зачитаме. Всеки човек иска да бъде уважаван и почитан. Почитайте в човека Божественото. Като срещнете един човек, във вас да се роди едно чувство да зачитате туй, Божественото, да намерите Божественото в човека, да знаете, че той има нещо, което може да уважаваш. Не като минеш, да кажеш: "И този е като другите хора." Има нещо у човека, което ние още не сме проучили. Ами че всички поддържат, че Бог толкова е възлюбил света, че Бог слязъл да спаси света. Писанието казва: "Не обичайте света. Бягайте от света." Как ще

приемем тези две неща? Бог е залюбил този свят. И на нас ни проповядва ние да не обичаме света, а да бягаме от света. Трябва да се даде едно тълкуване. Понеже Бог възлюбил света, не влизайте да разваляте онова, което Бог съгражда. Аз виждам често какво става. Няма да се обиждате. Нямам предвид да изнасям недъзите, но казвам къде е погрешката. Аз съм наблюдавал тия неща, имам данни отвсякъде. И в Германия [е] така, и в Америка е така, и в Русия е така.

Един от видните проповедници в Германия, няма да му кажа името, толкоз виден красноречив проповедник, прочул се е, че е дошъл императорът да го слуша. Като го чул, понеже бил беден, казал да му подобрят материалното положение, да му увеличат заплатата. И така направили. След време императорът попитал: "Какво става с нашия проповедник? Не се чува, както по-напред, както говореше по-рано." Министърът бил духовит и казал: "Петелът, като затлъстее, не пее." Като затлъстял този петел, намерил си една тлъстичка кокошчица, оженил се за нея, родили му се деца, започнали да ходят по удоволствия и проповедта тогава останала. Всичките в света казват: "На този човек материалното положение се е подобрило." Щом се подобрява материалното положение на хората, ако те са неразумни, ще имат опитността на този германски проповедник. След време ще затлъстеят и няма да пеят.

С това не ви препоръчвам сиромашията, но сме дали на богатството по-правилно разрешение. Богатството е условие за разумните хора. Богатството в ръцете на разумните хора; да не става както сега, да минава от едно лице в друго. Аз считам богатството важно произведение. Всичките хора да имат туй произведение, те са общи блага. Всеки един човек трябва да има свой дял. Така трябва да седи идеята в ума.

Да допуснем, ти имаш една слугиня. От тебе зависи да работи 10 или 12 часа. Може да имаш съзнание, че тя да има отношение като дъщеря. Много пъти случва се, че като постъпите с една слугиня, ще се родят противоречия. Но туй още не показва, че този закон още не

може да се приложи. Може да се приложи. Няма човек в света, когото ти обичаш, ако знае, че го обичаш... Когато един човек е уверен, че го обичаш, той никога няма да злоупотреби с твоята любов, понеже, ако ти изневери в дадения случай, той ще усети такава голяма болка, както никога не е чувствувал.

Вие не сте страдали, когато човек изгуби любовта. Били ли сте на Северния полюс с руските учени, където да останете 6 месеца, да бъдете в тъмнина 6 месеца, че като изгрее Слънцето, като ви светне, ще мислите, че някое божество излиза. Когато човек изгуби любовта - това слънце на душата, - настава такъв мрак и тогава да си като че в ада си. Онова, което [носи] радости на човека, то е любовта. Парите са само украшение. Имането е само украшение. Но онова, което дава трайност на нещата, то е любовта. Любовта е свързана с още други велики добродетели в света и техните сили заедно работят върху нашата душа. Помнете само едно нещо: когато става в света едно подобрение, количеството трябва да се намали. Когато количеството се намалява, ценността се увеличава. Ето какво подразбирам. За да изкарате един килограм розово масло, трябва да сварите 3000 килограма розов цвят. От 3000 килограма вие ще изкарате един килограм; количествено имате един килограм, но цената на този килограм се повишава. Цената на един килограм розов цвят може да е 5, 6, 9 лева, но 1 килограм розово масло струва много повече, отколкото 1 килограм розов цвят.

В сегашния наш живот много от количествените неща, които ние притежаваме, от нашето знание, от ония обществени схващания, ние мислим, че сме много силни, че сме много здрави, един ден човек остарее и се чудиш къде е отишла твоята младост. Къде е отишла? Ти може да вярваш в Бога, един ден ще остарееш и ще започнеш да се съмняваш.

Един български православен свещеник ми разправяше: “Аз бях голям вярующ, но като станах на 85 години, почнах да остарявам и си казвам: “Я има Господ, я няма.” Започнах да мисля: “Ти едно време

учеше хората да вярват, а пък сега един дявол е влязъл." - Не е дявол, но това е твоята старост. Много нечиста кръв се е събрала в твоите жили, в твоята глава, че Божествената светлина не може да влезе. Казва: "Тъпак станах. Едно време четях, а пък сега не мога. Едно време имах отлична памет, сега вече една молитва 4-5 деня чета и не мога да запомня. Попска глава." Казвам: Трябва да влезе нова кръв. Човек трябва да се обновява. Кръвта трябва да се обновява. Ние като поддържаме животът да се подмлади, човек най-първо трябва да подмлади кръвта си. На един стар човек ако се внася чиста кръв - един ден ще се подмладяват хората и няма да бъде далече, когато хората ще може да се подмладяват. Ако човек рече да умира, ако се внесе тази кръв, веднага ще се подмлади, бръчките ще изчезнат и човека можем да го върнем назад 40-50 години, да му турим една възраст 25 години. Казвате: "Възможно ли е?" - Възможно е.

Когато вие започвате да остарявате, не се спирайте върху вашето минало. Когато едно религиозно общество започва да отпада, започва да мисли едно време как живееха светиите. Остави светиите. Ако едновремешните светии дойдат да живеят сега, те за мене не са светии. Едновремешните светии трябва да бъдат сегашни светии. Сегашните светии трябва да бъдат бъдещи светии. Тъй гледам на въпроса. Ние ги туряме някъде. Ще им турим образ, ще ги търсим по гробищата.

Сегашните християни ходят да търсят Христа в Иерусалим. Целият православен свят отива там да Го търси. Ами че нали вярвате, че Той е възкръснал, че е горе на небето, че Той не е в Палестина? Че трябва да почитаме мястото - ами не е ли по-хубаво да почитаме Неговото Слово? Ако ние имаме Христовата любов, Палестина ще бъде най-малко три пъти повече почитана.

Често ме срещат и казват: "Ти вярваш ли в Христа?" Казвам: Едва сега се уча. "Че как така?" Казвам: Вяра имам, но сега се уча. Вярване имаме в Христа, но вяра няма. Много слабо ми е вярването. Даже се съмнявам дали Христос е проповядвал. - "Че как?" - Това за мене не са

факти. Историческите работи са приказки, но вяра имам. Казва: “Ти вярваш ли?” Казвам: Че аз вчера с Христа приказвах. - “Где Го срещна?” - Аз с вяра ходих. Аз приказвах с Христа. Приказвам не с вярване, а с вяра. - “На какъв език се разговаряте?” - На български. - “Христос знае ли български?” - Много добре го знае. - “Ами после на какъв език?” - После на английски, на френски, много езици знае. - “Ти какво ме смяташ?” Счита, че го смятам. За мене аз ти говоря една истина, както е заради мене. Ако считаш, че те смятам, ще извиниш. Ако мислиш, че искам да те смятам, казвам: Не може да имаш туй познание, докато сам не се запознаеш с Христа. Когато дойде Христос на Земята, вие няма да Го срещнете. Нито цилиндър ще носи, нито фрак. Той ще бъде простичко, хубаво, чисто облечен, ще бъде достъпен, навсякъде ще ходи и ще изучава хората както са. Влезе някъде при бедните - Той няма да ги направи богати, но в който дом влезе, ще даде наставления как да живеят. Там, дето Христос мине, светът ще се поправи.

Христос иде сега на Земята, не както в Палестина, да Го знаят; Той иде неизвестен. Той сега иде да оправи света. Сега някои казват, че не е време. Сега иде вече. Христос иде на Земята, понеже има власт. Не тъй, както господарите, но отдето мине, има власт да поправи света. Като мине, като стъпи кракът на Христа в някоя богата къща, ще се запали сърцето на богатия човек и той ще започне да раздава. Като светне Христос в сърцето на младата мома, тя ще иде да слугува на хората. Ще я считат глупава. Всичките хора ще станат глупави, ще ги считат за глупави, че те няма да си уреждат работите. Какво има да си уреждам работите си? Казват: “Слушай, ти ще остарееш.” Казвам: Едно време бях стар, сега се подмладих вече. Остаряването - в миналото. В каквото ти вярваш - може да турят под магнетически сън, че те считат, че си стар, а може и да се подмладиш.

Божественото в себе си носи вечната младост. Човешкото носи вечната старост. В небето има 24 старци, които представят човешкия порядък на Земята. Всичките други са млади. 24 старци и Господ ги е

турил на почетно място. Казвате: “Какво представя?” - Епоха на човешкото вярване. Че от всяка една епоха на човешкото вярване Господ взел по един екземпляр, че като го погледнеш, той представя цяла епоха на хората, които вярват като него. Тия старци казват: “Да не вярвате, да не живеете както ние живяхме.” Защото казва Евангелист Иоан, че всички се покланяли пред Господа и всички падали пред Господа и хвалили. Онези, които не разбират този закон, ще кажат: “Какво унижение, да се покланят.” Те благодарят на Бога, че ги избавил от голямото заблуждение и очакват да се подмладят. Но докато ние не завършим цялата еволюция на човеците, не може да излезем от това положение.

Сега туй ще оставим, то е вярване. То спада към друга категория. Сега аз искам да ви изнеса онова, което е за вашето подобрение, което може да ви направи герои в света. То е Божественото начало. Но в туй Божествено начало вие трябва да вложите една вечна справедливост в себе си, една вечна святост да вложите в себе си. Не само да вложите, ами да възприемете тази вечната истина, която носи свобода.

Тогава Господ казва: “Елате да разсъждавате. Всичките ви минали грехове, всичко туй ще бъде заличено.” Казвам: При новите условия мъчнотиите, в които се намирате, как трябва да се разрешат? Има религиозни мъчнотии. Християните още не могат да се спогодят, нямат едно верую в Христа. Ако вземете католическата църква, тя мисли, че е най-права. Ако вземете евангелистката църква, тя мисли, че е най-права. Всичките секти мислят, че са най-прави. И право забелязва един американски писател. Той прави едно сравнение и казва: “Ние, съвременните християни, мязаме на евреите, всичките 12 племена, които носеха скинията. Всички носеха някаква част от скинията. Кого как срещнеш, казва: “Скинията носим.” Не носеха цялата скиния. Отидат до едно място и се покланят. Сега всички вярват, че носят по нещо от истината.

Когато дойде цялото човечество до онова Божествено учение, което ще открие първоначалното учение, на великата Божия любов,

учение на великото Божие знание, на което светът е бил създаден. Учение на великата свобода, на Божията истина, учение за любовта, което е храна на човешкия живот. Как трябва да се преобрази човешкият живот? Ние не може да се подмладим, ние не може да бъдем щастливи, докато не почнем да се храним с плодовете на любовта. Можем да остаряваме, можем да страдаме, понеже не се храним от любовта. Говорим за любовта, но тя е нещо умствено, отвън. Вие още не сте яли от плодовете на любовта. Ако вие вкусите онзи първия плод на любовта, вие ще възкръснете. Ако вие вкусите от плода на любовта, всичките ви болести ще изчезнат. Ако вие хапнете от първия плод на любовта, всичките недоразумения ще изчезнат. Ако вие хапнете от първия плод на любовта, сърцето ще светне и всичките недоразумения ще изчезнат. Ако вие вкусите от плода на любовта, ще имате любов към всичките хора. Ще обичате всеки един човек. Понеже вие като хапнете от този плод, всички, които са около вас, понеже съставят един организъм, тази кръв ще мине в другите и ще започнат да чувствуват като вас. Вие искате да обичате някого, но връзка няма между двама ви. Ако се образува вътрешна връзка, онази Божествена връзка, в която ние живеем и се движим, тогава онова, което аз придобивам, придобиват го и другите. Каквото другите придобиват, това и аз го придобивам.

Следователно живеем не за себе си. Всеки живее и за другите. Бог живее за нас и ние живеем за Бога. Бог живее в нас и ние живеем в Бога. Но за тази идея трябва едно изяснение. Ние казваме: “Ще се върнем.” Къде ще идем? Тогава нашата личност, нашият дух, нашият ум, нашето сърце, ще придобият друг израз. Тогава ще се почувствуваме свободни и ще видим какво е свобода. Ние сме роби сега. Някой казва, че е свободен. Един слуга, когото тормози господарят, свободен ли е? Един верующ когато го е страх от Бога, верую ли е това? Казва: Любовта изпъжда всеки страх. Ако в нас съществува страх от Господа, туй е неразбрана идея.

Та казва сега: "Елате да разсъждаваме." Сега другата идея - казвате: може ли туй да се приложи? Може да се приложи. Давам възражение на едного. Той носи един тон лед. "През една малка дупка - казва - можеш ли да прекараш този лед?" - "Ще ми дадеш време." - "Как?" - "То е моя работа." След 3 часа той прекарва. - "Че къде е ледът? - "Стопих го." Ледът може да се прекара през една дупка.

Ние, съвременните хора, искаме да минем в другото царство. Като стопим леда. Ние искаме да влезем в Царството Божие. Ще се стопим като водата. Ние ще се разтопим под огъня. Може да влезем, но не такива, каквито сме. Сега подигат въпроса: "Какви ще възкръснем?" Ще възкръснем 4-5 пъти по-добри, отколкото сме сега. Но трябва сегашното смъртно да се погълне от безсмъртното и съвършено да се изменим.

Сега не засягам вашия живот, сегашния живот. Сегашният ваш живот е предисловие. Ония хубавите мисли, които идат някой път, ония хубавите чувства, благородните постъпки, не ги отблъсквайте от себе си. Не считайте, че е нещастие. Хубавото, което е дошло в ума ви, [не] е илюзия. Илюзия не е хубавата мисъл. Илюзия не е едно хубаво чувство. Една опечена кокошка не е илюзия. За мене една мисъл е много по-реална, отколкото една опечена кокошка. И аз ям понякога опечени кокошки. Че как не? Всяка кокошка, която ям, оживява. И риба ям. Щом като изям рибата, ще я намеря в морето и тя е жива. Всеки приемам в дома, но го приемам не да го използувам, а да му дам живот.

Казва: "Който Ме яде, ще има живот." Като ядем Христа, ще влезе да поправи това, което по друг начин не може да се поправи. Има нещо мъчно за разбиране, понеже схващате материално, нашите ръце, нашата глава, нашата красота. Казвате: "Как тъй, аз, човека, да вляза вътре?" Ти, човекът, за когото аз говоря, ти не може да минеш през най-малката дупчица. Ти, човекът, няма кой да те спре. Ти, човекът, като излезеш из тялото, ще бъдеш толкоз учен, че може да идеш до Слънцето, може да идеш до Вселената. След като излезеш из

тялото, ако не задържиш нищо материално, ще идеш до Слънцето ще влезеш. Всичките души на хората ще бъдат отворени и ти може да влезеш в тялото. Ти като искаш да изучаваш хората, ще видиш техните глави, ще видиш тайните, които се крият, и целият свят ще бъде за тебе отворена книга. Какво страшно има в такава смърт? Тогава ще живееш за всичките хора и те ще живеят за тебе. Ще живееш в който и автомобил искаш. Няма да имаш един автомобил. Който автомобил искаш, с него ще пътуваш. Сега имаш специален автомобил. Ако той се строши, работата е вече свършена.

Тази идея е малко неразбрана. Казвате: "Как да живеем в другите хора?" Че, то е красиво. Да живеем в Бога какво е? То е великото. В Бога се разширява нашето съзнание. Бог не се нуждае от нас. Той е безпределен в Своите прояви. Материалният свят сам по себе си е ограничен. Ние сме ограничени по единствената причина, понеже Божественото у нас се е прекъснало. Ако някой път ние се обичаме, то е по единствената причина, че Божественото у вас и Божественото у мене, те не се съобщават. Но Божественото в един човек не може да проникне в материалното в другия човек. Божественото в другия човек не може да проникне в материалното на другите. За бъдеще Божествената светлина ще влиза в човешкия свят и тогава нещата ще станат ясни.

Казвам: Когато дойде Божествената светлина в света, ще разкрие тайните, които сега са скрити. Един учен човек сега правил опити. Той правил опит, че може да скрие нещата на сцената. Туря скъпоценни камъни. Поставяме един артист на сцената и като пусне тази светлина, артистът изчезва, не че го няма, но не се вижда. Сега ще дойдат учените хора. Като блесне тази светлина, веднага вие ще се видите. Сега първото вече вие сте го направили. Вие сте невидими един за друг. Ще дойде сега ученият човек, който ще ви направи видими един за друг. Всинца сте невидими, не се познавате.

Казва Господ: "Елате." Къде да идем? Казва: "Елате да разсъждаваме." То е някъде. При сегашните наши разбирания как ще

Го намерим? Как ще разсъждаваме, [къде] да идем? Ще ми кажете: “Вярвай, както аз вярвам.” Много добре. Дойде на друго място. Казват: “Другите каквото говорят, не вярвай.” Едно Божествено учение приема всичките вярвания и счита всичките хора, в каквото вярват, е право, но то е право само заради тях. Следователно има нещо, за което вярвам. Следователно има нещо вярно само заради нас, а Божественото е право за всичките души. Ако аз имам Божественото, имам правата вяра. Говоря на един човек, схваща го. Щом не може да го схване, изменя, намеря друг начин. Дошъл съм, че човек може да го разбере.

Веднъж говорих на един голям материалист, от крайните материалисти. То беше преди 25 години. Обръща се към мене и ми казва: “Ти трябва да знаеш, че на прости хора не говориш. Аз съм свършил университет. Имам ум да разсъждавам. Чел съм много, няма да ме заблуждаваш. Говорѐ като на човек.” Рекох му: Аз не искам да ти говоря нещо, което не вярваш. Няма да те карам да вярваш. Аз те поздравлявам и казвам: твоето верую е отлично, много хубаво е. Казва: “Допусни, че аз вярвам в нещо. В какво вярваш ти? Ти - казва - вярваш в заблуждения.” Хубаво - казвам, - да допуснем, че е така. Какви са твоите аргументи, че аз вярвам в заблуждения? Ти - рекох, - може ли да ми предскажеш моят живот след 5 години какъв ще бъде?” - “Аз съм човек в заблуждения. Тази теория за Бога е на заблуждение. Аз не поддържам такава теория - казва, - аз не мога да ти предскажа.” Аз пък - рекох, - ще ти предскажа. След 5 години, в еди-коя си година, еди-кой си месец, в твоя живот ще стане едно коренно преобразование. След като се ожениш, туй ще стане. - “Че как?” - Запиши си го.

Той сега е в другия свят. Преди една година дъщеря му идва при мене, и това стана, най-после жена му изгоря и той казваше: “Аз вече повярвах в оня свят, но тя стана жертва заради мене.” Та му казвам: Хубаво, ако на тебе този Господ, Който ти проповядвам, ти даде разумна жена, която да те обича, как ще постъпваш с нея? Ще

повярваш ли? Ако този Господ, за Който ти говоря, може да уреди всичките противоречия на хората, ти какво ще направиш? Ще повярваш ли в Него? Ако този Господ, за Който ти говоря, може да освободи всичките хора от робство, ще повярваш ли? Казвам: Аз проповядвам този закон. Този Господ иде, този Господ проповядвам. Аз проповядвам и друг Господ - Който може да ме освободи от всички противоречия.

В тази истина трябва еднакво да вярваме. За мене и за вас трябва да има същата цена, но аз вярвам по един начин, вие - по друг. Тази светлина не трябва да минава през много умове. Тя трябва да минава от източника направо във вас. Ако една истина мине от един ум във втори, в трети, четвърти, то не е истина. Аз, казва Исаия преди толкоз хиляди години... Аз говоря за Исаия не какво е писал, но чета откъде е взел, откъде е излязъл и казвам: от главата на Исаия ли е излязла, от главата на един евреин? Той казва: "Измийте се, очистете се." Отлична е тази идея. Значи Исаия преди туй време е бил един адепт, който учил цялата история, знаел цялата история. Не се преражда, много пъти идва. Най-после идва като пророк, доста видно място заема. Исаия сега пак е на Земята, пак е проповедник, виден учен, където и да е. Онова, което той е черпил, той не го е измислил. И аз като ви говоря, не ги измислям тия неща. Аз говоря за една реалност, в която живея. Опитвам я, не само аз, но хиляди милиони същества има, които опитват неща, които за в бъдеще ще опитваш. Приятно ми е, че като опитате, ще кажете: "Вярно е." Всичко онова, което не е вярно, ще видите, че не е така.

Сега не считайте, че оня свят е нещо непонятно за вас. Вие като влезете в другия свят, вас ще ви падне като мед това, което ви говоря. Ще кажете: "Това е за света, за който мислихме. Това разбираме." Вие мислите, че оня свят е като вятър, няма никакво съдържание. Какви ще бъдат къщите ви? - "Дали ще има семеен живот?" Тъй, както живеят, и мъже има, и жени има. Тогава какво ще кажете? Законът е такъв. Мъжът само криво да погледне жена си, и тя ще изчезне. И ако

жената хвърли само крив поглед, мъжът ще изчезне, тя не може да го види. В този свят ти не може да се скараш, ти не може да помислиш зло. Или ти, или този, за който мислиш, изчезва. И семейство има, и възпитание има, и университети, и музика, и художество, но каква грамадна разлика има. На какво ще мяза идеята - ще мяза на "Хиляда и една нощ." Турската поговорка казва: "И така да е, пак не вярвайте." Сега как ще ми вярвате? Понеже не искам да ви говоря, аз не искам да ми повярвате. Понеже, ако ми повярвате, няма да искате да седите на Земята, ще искате да заминете от Земята. Преди години в Америка имаше една цяла треска в Аляска за злато. Много хора изпродадоха своите къщи. Няколко души забогатяха, но другите какви ли не страдания претърпяха.

Та казвам: Бъдещият свят е създаден за вас. Този свят, вие няма да идете при него, той сам ще дойде при вас. Вие със своите мисли, със своите чувства, ще идете. Този свят ще слезе при вас и ще се нагоди като външно условие. Един ден ще се на-мерите и тогава ще благодарите в себе си, че сте поддържали тия идеи на човечеството.

Казвам: Сега е необходимо да поддържате човещина. Не да мислите за своето благо. Ако река да говоря за моето благо, какво ще ви проповядвам за другия свят? Какво ще придобия, кажете ми? После, повече от 30 години мене ме считат, че малко не ми достига, че моят ум не е на място. Тези, които ме считаха така, техният ум изхвръкна. Много пъти са ми казвали: "Трябва да има английски които да те заставят да проповядваш." Казвам: Ако мене ме заставят английски да проповядвам, то съм нещастен човек. И по-нещастен човек от мене няма в света. Ако имам някаква користолюбива идея, казвам, по-ниско от това нещо няма. Аз не искам да убеждавам хората да вярват в това, което не е. Искам да вярват в онова, което живеят, в онова, което носят в себе си. Онази човещина, онова Божественото. Казвам: Вярвайте в това. Аз казвам: От себе си нищо няма да ви дам, от себе си мога да ви дам само условия да се подигнете и да познаете Божественото.

Казва: "Елате да разсъждаваме." Тогава има един пример за Исуса Навина. Среща една вечер в лагера един въоръжен, той си изважда меча и казва: "Кой си?" Онзи, въоръженият, казва: "Аз съм от Господа." Изважда си меча, мисли, че е неприятел. Тогава Исус Навин му се покланя.

Като срещнете, ще попитате: "Ти от кои си?" Ще извадиш меча си - "От Господа съм." Мечът, това е Словото. Като извадиш твоя меч, да светне, да излезе светлина. Не светне ли твоето чело, твоята глава, твоят гръб, твоето лице, твоите очи, твоят нос, твоята уста, не светнат ли дрехите ти, нищо няма да излезе. Хората със светлина се отличават. Умовете със светлина, лицето със светлина, челото със светлина, страните, сърцето, тялото - навсякъде светлина трябва да има. То е Любовта, която трябва да познаете във всичките сърца и да не мислят хората за своите нещастия в света, защото нещастията ние може да ги поправим. Всичките нещастия идат само от материалните несгоди. Сега имаме всичките изгледи. Трябва ни голяма разумност, не само на един човек, не само на един народ. Цялата култура, всичките образовани народи, тази идея да проникне у тях: да бъдат добри. Тази борба, която става, е на място. Не е лоша борбата, но ще дойде едно споразумение. Всички имат добро желание, всички искат свобода, но тази свобода ще дойде по един закон, както в механиката - всяко нещо трябва да бъде на своето място.

Та казвам: На вас препоръчвам да напуснете старото верую и да възприемете вярата, вярата в Божественото. То да бъде ваше ръководство. Умът ви да бъде служител на онова, което вие разбирате. Не мислете, че няма да имате нужда от другите. Мене ми е приятно, когато слушам един музикант. Когато видя един художник, който рисува, един работник, който работи, навсякъде, каквото възприемам - мравите, пчелите, дърветата, навсякъде виждам каква разумност има в природата. От туй, което виждам, аз се спирам пред едно дърво с благоговение, виждам каква разумност, каква интелигентност работи. По някой път като ви казвам, че си разговарям с тези дървета, при

неблагоприятните условия ми разправят как са преминали. В туй аз не ви казвам да вярвате, не искам да ви убеждавам. Казвам какво виждам. Ако не виждам такива дървета, вие сте прави. Ако мисля, че аз се разговарям при тия дървета, които виждате, то не е вярно, за мене дърветата са вече друго нещо. И като седна при туй дърво, като седна при една череша, клонът се приближава при мене. Нещо казва: "Я ги вземете." Всички те оживяват. Тия дървета с любов вече ми дават. Като ям, [с] всяка череша, която изяждам, влиза живот. Виждам какво голямо самоотричане, каква голяма жертва правят. Те са жертва на цялото човечество. Казвам: Много благородна черта. На тях казвам: "И аз бих желал да бъда като вас. Туй значи разбиране." Те ми казват: "Ние желаем два пъти повече да бъдем като тебе." Казваме: те са дървета, растения. Но аз съм минал по този път, съзнавам това. То е Божественото. Казвам на всинца ви: Спрете се при едно животно, трябва да имате благородство. Погледнете - една душа седи, за бъдеще ще има Царството Божие. Седите при един беден човек - пред него има бъдеще. Който и да е, това е Божественото.

Елате сега да разсъждаваме. Като разсъждаваме така, ще се премахнат всичките противоречия. Но за нас още от днес може да се премахнат всички противоречия и тогава трябва да работите без противоречия.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

25-а неделна беседа, държана от Учителя на 30.V.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев. (На 23.V.1937 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа)

БЯГА В ТАРСИС

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от пророк Иона, първите 3 стиха.

“Аум”

Аз ще взема само две думи: “Ниневия” и “Тарсис”. Иона търси своето избавление в Тарсис, бяга в Тарсис. Господ го праща в Ниневия, а той бяга в Тарсис. Тарсис, той е подобен на Земята, а Ниневия е подобна на сегашния живот. Дето Бог изпраща хората на Земята, за да живеят добре. Трябва да изпълни Божия закон. Хората имат прави желания, всички искат да живеят добре. Те разбират един живот да бъдат щастливи, да бъдат здрави, да имат достатъчно храна, да имат жилище, да имат дом, да имат деца, да имат приятели, да имат общество, да имат народ, но това са външни условия. Ние не сме пратени на Земята да я пресъздадем. Земята е създадена, тя има всичките условия за живота. Не сме изпратени да пресъздадем живота. Не сме изпратени нито да пресъздадем любовта, за да я изявим.

Сега, за няколко време бъдете свободни. Всички имайте своите възгледи. Те са частични неща. Отчасти виждате, отчасти разбирате. Вие казвате: “Аз виждам.” Това, което ти виждаш, е част, една микроскопическа част. Казваш: “Аз разбирам живота.” Това разбиране е микроскопическо. Казваш: “Аз имам познание.” Това познание е микроскопическо. Какво разбира човек от живота? Или даже сегашните учени хора, след като са иждивили 30-40 години, за да се създаде такава наука като геологията, да се познае как се е образувала Земята, колко хиляди хора, колко хиляди умове са

работили, за да се разгадае. Ние мислим, че геологически е доказано. Геологически доказано е, както един орач, който оре земята, поразровил малко, но какво се крие в нейните дълбочини? От 6000 километра, от повърхността до центъра на Земята - 6000 километра. Какво знаят учените хора? Предполагат както искат. Никой не е ходил в центъра на Земята. Всички мислят, че центърът на Земята е в разтопено състояние. Но центърът на Земята е по-твърд от твърдостта на нашите скали. Ами вътре има такова голямо налягане. При такова налягане може ли да има течно състояние? По-твърдо от камък е. Центърът на Земята е по-твърд от диамант. Веществата, които са там, са по-твърди от диамант.

Сега може да оспорвате. Аз твърдя върху научно основание. Който оспорва... В науката има спор. Двама души, които се спорят - двама души като теглят въжето. Коя е посоката на истината, по която вървят хората? Те като спорят в света, тогава се хваща тази диагоналната линия, по която хората ще излязат на спасителния бряг. Двама души - единият обича, другият мрази. Те теглят едно и също въже. Че, любовта е едно въже - единият на едната страна, който мрази, и другият на другата страна, който обича. Онзи, който мрази, тегли въжето към себе си и онзи, който обича, и той тегли въжето към себе си. Тогава има посока по средата. Тази посока, това е животът, който се изразява от условията на любовта и на омразата. Възражения има.

Всички казвате: “Защо е злото в света?” Аз не съм казвал: “Защо е огънят в света?” Без огън не може. Хиляди жертви стават. Колко пожари стават. Параходи се запалват, хора се изгарят, къщи горят, мъчениците с огън са ги горели. И при това зло, този огън допринася много големи злини, но зимно време, при този студ, ако нямате накладен огън, какво ще правите? Даже тия, които са на Северния полюс, са приготвили гориво, за да може да прекарат зимата.

Ние казваме в езическите времена, един езичник, който е бил преди Христа - Платон, какво е казал за музиката. Ние мислим, че

християните, които носят идеите на Христа, те имат всичката истина. Той казва така: Музиката е морален закон. Тя дава душа на вселената, крила на мисълта, утеха на скръбта. Тя дава на всички неща радост и живот. Тя е основа на реда. Тя уяква човека, издига го към всичко добро, към всичко, що е добро, хубаво и красиво. Какво е разбирал Платон? Всичките певци и свирци. Щом певецът влезе при болния човек и му изпее една песен, той трябва да стане. Влезеш в една къща, дето хората са сиромаси, дошли до отчаяние - като посвириш с цигулката, веднага щастието ще дойде. Ще потече като мед и масло. То е музика. Ние изучаваме живота от едно гледище, което не е вярно. Ние изучаваме живота от няколко пречупвания.

Под думата "пречупване" аз разбирам едно, а вие разбирате друго. Ако се пречупи човешката воля, е зло. Пречупването не поддържа друго пречупване, а се подразбира отклонение на светлината. Щом светлината се пречупи, тя се отклонява от своя път. Щом топлината се пречупи, тя се отклонява от своя път. Щом доброто се пречупи, то се отклонява от своя път. Всяко нещо, което се пречупи, се отклонява от своя път. Всяко отклонение, пречупване, не е отслабване обаче. Ако човек престане да живее добре, ако се пречупи в него доброто, последствията ще бъдат смъртта. Когато доброто се пречупва, ражда се смъртта. Когато злото се пречупва, ражда се животът. Тогава то е един контраст, една философска мисъл. Той пречупва злото в себе си, за да се роди животът. Защото в дадения случай злото и доброто са две възможности, които съществуват.

Ние не знаем всъщност какво нещо е зло. Ние знаем само проявите на злото, последствията, но и последствията не са една права мярка да покажат кое е зло и кое е добро. Да кажем, някой път може да откажете на един ваш приятел, който има слабост да пие. Може да му откажете да не пие. Той се усеща обиден, понеже вие не зачитате неговите чувства. Ако му дадете пари, ще седне в кръчмата и ще пие, докато изпие парите. Но от това добре ще го боли главата. Тогава ще мязате като онзи, който се оженил, ходил на кръчмата и се

напил. Кръчмарят го бил и неговият другар го бил. Като се върнал в къщи, на сутринта става и казва на жена си” Защо ти снощи ме би? Я, месата ми навсякъде сини, дето си ме била. Защо ме би?” Питам сега: жена му ли го е била или кръчмарят го е бил? Всичките тия хора казват: “Защо Господ ме наказва така?” Те са в кръчмата. Тебе кръчмарят те е бил. Не е твоята жена, която те е била, но кръчмарят и твоите другари, [с които си] ял и пил. Ти се връщаш и мислиш, че жена ти е крива. И каквото стане, казваш: “Защо Господ ми даде тази беля?” Но ти си ходил в Тарсис, там търсиш своето спасение на запад, на запад е Тарсис.

Сега аз не искам да ви разубедя във вашите вярвания. Каквото вярвате, е право. [Но] искам от вас да направите една малка жертва, да направите едно малко пречупване, една хилядна част от правоъгълника, в едно направление. За пример, решете, че всеки ден като станеш, да кажеш 4-5 хубави думи. Да си туриш за правило, като срещат някой човек угрижен, да му кажеш 4-5 сладки, добри думи, но когато и да е, занят-не занят. Каквато работа имаш, да си оставиш работата и да кажеш тия 4-5 сладки думи. И ако бих отишъл по този начин да изпълня този закон, ето аз как щях да го изпълня. Ако бях един чиновник, ще си туря заплатата в джоба и като ида при една бедна вдовица, ще кажа: “Добър е Господ.” - “Как е добър? Три-четири деня гладувам, какъв е този Господ?” - “Добър е Господ. Ето, изпрати ме да ти кажа нещо.” Ще оставя малко хляб, ще оставя малко сиренце, ако е пролетно време, ще є оставя череши. Казвам: “Господ ме е изпратил.” На второ място отивам, отчаял се човекът, казвам: “Ти си много способен. Много се учиш, от тебе човек ще стане.” - “Какво ще стане от мене? Баща ми се кара, нямам условия, сиромашия, беднотия.” Казвам: “Ето, аз нося хубави книги, давам ти, за днес да прекараш, 100 лева. Добър е Господ. Изпратен съм да ти кажа, че от тебе човек ще стане.” Ако вярваш, утре друг ще изпрати, ако не вярваш, ще останеш както си бил по-напред. Четири думи, като ги

кажа, ще бъркам в джоба, няма да раздам всичко, каквото имам в моя джоб.

Когато говоря аз за даването в света, разбирам: има един закон, едно вечно даване, което произтича от Бога. Даването е закон от Бога. Ти не може да даваш, ако не си свързан с онзи Вечен Принцип. Само здравият човек може да раздава, само разумният човек може да раздава. Само умният, само любещият човек, само истинолюбивият, само човекът, който носи истината, той може да раздава. Болният човек какво ще раздава, своите болести ли? Бедният какво ще раздава, своята сиромашия ли ще раздава? Длъжникът какво ще раздава, своите дългове ли ще раздава?

Какви ли не положения има в живота за морала на хората. Във Варна един грък, след като играл на комар, един голям търговец бил, като факт ще ви го опиша. Като факт е верен; може да има малко преувеличение, възможно е. Той след като играл, заложил всичко и като нямал какво да залага, заложил и жена си, и това е станало причина жена му да го напусне. Тя като се научила, напуща мъжа си. Питам: каква е била неговата идея, като е заложил жена си? Че, ние всеки ден не залагаме ли нашето сърце, не залагаме ли нашите мисли навсякъде? Не са ли заложени? Кой от нас не е заложил? Кой е свободен? Някой се влюбил. Друг тича отподире му. Какво от това, че се е влюбил? Казва: "Аз го обичам." Че, ти като го обичаш, при него ли ще идеш? Слънцето изгрява от изток и залязва на запад. Ще седнеш и ще почиваш. Туй не е любов. Ако обичаш Слънцето, ще използуваш неговата енергия, ще се научиш да четеш, ще бъдеш добър, ще бъдеш трудолюбив - то значи да обичаш. Някой казва: "Вярвам в Бога." Вяра, която не внася светлина в човешкия ум, това е невежество. Вяра, която не внася добрина в човешкия ум, това е невежество. Казва: "Вярвам." В какво вярва? Вярва в туй, което не е. Ако ние всички вярваме в това, което е, и животът ни ще бъде това, което е. И понеже не вярваме в това, което е, затова във всичкия наш живот е туй, което не е.

Вземете християните. Християните вярват, че Христос е Син Божий. Те вярват в туй, което не е. Че как ще вярвам, че Христос е Син Божий? Идете при някого, идете, питайте кой и да е свещеник, проповедник, много добри хора, но ще намерите, ще опитате и ще направите един опит. Повикайте един свещеник и кажете: “Моля, заради Христа, може ли заради Христа да ме приемеш в дома си, да преспя, може ли заради Христа да ми дадеш един обед, може ли заради Христа да ми дадеш една добра препоръка”, и ще видите изведнъж ще каже: “Ще ме извините, жена ми е болна.” И ще започне да те праща на друго място. Някъде ще се намерят да те приемат, не отричам. Идете при някой владика и кажете: “Заради името на Христа, може ли, дядо владика, тази вечер да остана при вас?”

Аз не искам да опитвам в какво вярват християните. Вашите вярвания и моите вярвания пет пари не струват. Да мисля, че съм добър човек, пет пари не струва. И другите да мислят, че са добри, пет пари не струва. Ако струва пет пари, това е много. Но и пет пари не струва. Дойде при мене един човек, аз го предугаждам. Казва: “Слушай, може ли да ме осигуриш?” - Казвам: Мога да те осигуря само за един ден. - “Ами за другите дни?” - За мене съществува само един ден. Вън, в пространството, колко дни има? Казва: “Кой ще ме поддържа?” - Ако си на Северния полюс, има само един ден и една нощ. Той иде с една човешка идея да го осигурявам. Какво ще те осигуря? Защо искаш да ме лъжеш? Ти идваш при мене да ме лъжеш. Светотатство е да искаш аз да уредя твоите работи. То е светотатство. Ние заедно излязохме [от Бога]. Колкото на тебе даде, толкоз и на мене. Даде ни еднакво и ни изпрати. Знаеш, толкоз и толкоз ти даде. Какво ги дяна тия пари? Какво ще те осигурявам? Какво направи с тия пари? Той започна да се извинява, че това било, онова било. Казвам: Тия извинения, аз за себе си не ги приемам и за тебе не ги приемам. Аз не може да те осигуря, но може да ти покажа своята добра воля - за една вечер може да те приема, с едно условие. За едната вечер ще ми бъдеш господар, за другата вечер ще ми бъдеш слуга. Колкото дни

седиш, слуга ще ми бъдеш. Готов съм да те осигуря, но каквото ти кажа, ще изпълняваш волята ми, ако не искаш, извинявай.

Знаете защо му казах така? И аз имам един господар, и аз съм слуга. Следователно аз искам да се подчини тъй, както аз се подчинявам на моя господар. Понеже не искам да ме държат отговорен за тебе. Каквото ти кажа, ще го направиш. Като направиш това, което аз казвам, ти ще бъдеш отговорен заради [себе си]. Като дойдеш вкъщи за една вечер, ще те приема. Но втората вечер ти ще правиш аз каквото кажа. И всички ще работят за Един. Не тъй да кажеш: "Каквото Господ дал." Господ е дал нещата, тия неща, които Господ ги дал, не са вкъщи. Онова, което Господ е дал, не се намира в човешкото тяло. То е в природата. Ще го търсиш по хората, по водата, по земята, ще го търсиш по житото, хляба, въздуха, светлината. Всичките тия неща, които Бог дал, ще ги търсиш, те имат всичко отвън. Ти какво си събрал? Нищо не сме събрали. И ти си имал, но всичко си разпилял. Всичко не че си разпилял в този смисъл, всичко е поставено отвън. И тогава ние трябва да поставим една такава станция, както всички тези изследователи на Северния полюс, установили са, по 200-300 телеграми на ден от полюса пращат. От онези места телеграми пращат. Те там не могат да орат, не могат да обработват. Те там носят всичко за ядене, на тия места не могат фабрики да се образуват, но отиват с научна цел да изучават какъв е климатът на Северния полюс, какви са ветровете, каква е дълбочината на морето, магнетизма, електричеството изучават, има ли животни и т. н. И понеже вярват, че Северният полюс е, който направлява климатическите условия на Земята.

Казвам: Ние сме пратени на Земята с една цел да установим една станция. Ион установи една станция. Казва му Господ: "Иди в Ниневия." Да идеш на Северния полюс. Ниневия е град студен. Що е Северният полюс? Земята има два полюса. Защо Земята е студена на Северния полюс? Човешкият егоизъм е Северният полюс. Двата полюса са образец на онзи ужасен егоизъм, който съществува в

сърцата на хората и на всички живи същества. Ако хората решат да живеят по Бога, и двата полюса, Северният и Южният, ще се стопят и ще бъдат тропически места. Било е време, когато Северният полюс и Южният са били тропически места. Това учените хора го твърдят.

Въпросът седи малко по-другояче. Не можем ние да разглеждаме живота само от едно гледище. Имаме 3 гледища и за да бъде вярно, трябва да ги вземем предвид. Имаме физическия свят, едно физическо поле. Физическият свят, то е външната страна на физическия свят, а физическото поле е вътрешната страна на физическия свят. Имаме едно духовно поле и един свят на духа. Имаме едно духовно поле, имаме умствен свят и умствено поле. Умственото поле, това е външната страна на умствения свят. Казвам: Сегашните учени хора още спорят. Онези, които не знаят дали има живот или не. Чудни са хората! То е толкоз очевидно. За един учен човек, за един адепт е очевидно. Като умре животното, къде ще иде? И хората като умрат, ще идат при хората, в човешкия рай. Едно животно като умре, ако не го приемат неговите, ако повярва, то ще влезе в човешкия свят на Земята и ще се прероди като човек. Тогава оня свят за животните ще бъде човешкият свят. Значи - минаването! Правилно ли е [като] едно животно да те впрегнат целия ден с хомота да ореш?! Ще кажеш, туй го вършиш от добра воля. Не е от добра воля, но насила работиш. Като влезеш от животинското царство в човешкия свят, няма да има хомот. Животът пак ще има трудности.

Казвам: Вие като умрете, къде ще идете? Вие ще идете в оня свят. Вие като умрете, трябва да идете при праведните хора. И те са на Земята и тогава ще се преродите. Праведните като умрат, ще идат при светиите. Светиите като умрат, къде ще идат? Ще идат при ангелите и т. н. Всичките са тук, на Земята.

Ама аз като говоря за Земята, още две Земи има. Вие една микроскопическа част виждате от физическата Земя, а пък за другите Земи имате такива някой път прозрения вътрешни. Земята какво нещо е в умствено отношение или какво нещо е Земята в духовно

отношение? Тя е грамадна, велика е Земята в духовно отношение. Когато Христос се възнасяше, накъде отиде? Той отиде нагоре, в духовната Земя да живее. Тук беше долу, на физическото поле, излезе от физическото поле и отиде над облаците. И казва Писанието, че един ден ще Го видим по същия начин, ще дойде по същия начин. Не по същия начин ще дойде на Земята, но "по същия начин" се разбира на вашето съзнание, защото тия, които Го изпращаха, имаха туй космическо съзнание да видят, че се е възнесъл. Даже Писанието казва: които са видели, се усъмниха в тази работа и подозирали.

Казвам: На първо място във вас трябва да се събуди съзнанието. Всички хора имат желание да се освободят от вътрешните ограничения на живота. И могат да се освободят. Как ще се освободят? Знание трябва. Рибите се научиха да плават, но те [се] ограничиха и влязоха във водата. Човек, който плава... И рибите се научиха да плават, но човек не се ограничи, направи си кораби и ходи навсякъде. И човек плава, но не плава като рибите. Птиците се научиха да хвъркат, туриха си пера, ограничиха се. Човек и той се научи да хвърка, но не като птиците. Направи си аероплан и вече достига да носи по 10 тона на един аероплан. Като влезе човек в този аероплан, може да пътува с много по-голяма бързина, отколкото птиците.

Та казвам: При сегашните условия, както сме ограничени всичките хора, има вярване, че като дойде Христос, ще оправи света. Това подразбира: Христос трябва да влезе в сърцата на хората, в техния духовен свят и да се научат тия хора да живея по любов. После Христос ще влезе в техния умствен свят, ще хвърли светлина и хората ще се научат да мислят. Ако един човек дойде при мене и ако сърцето ми е право... Ако един човек, който и да е от вас, сърцето му е право, умът му е прав, няма какво да иска от мене. Аз зная вече какво му трябва и аз ще му услужа. Аз наричам умните хора са прави. Лесно може да се услужва, а онзи, на 20-30 километра болен? Аз трябва да напусна работата, аз трябва да му занеса, наместо той да дойде. Той е болен, аз трябва да ида.

Христос какво казва: “Болен бях и не дойдохте при Мене.” Тази е ограничена философия. Било е време, когато Христос, когато Господ е слязъл при болните. Сега ние трябва да отидем при Господа. Било е време, когато ние сме ходили при бедните, при болните. Сега болните ще дойдат при нас. Ние сме ги опитали, сега те трябва да дойдат при нас. Как трябва да дойде един беден човек? Да дойде бедният със запалено сърце, да дойде бедният при мене със запален светъл ум, добре дошъл е той. Този, който има запалено сърце - това са препоръчителни писма. Това е Законът на Любовта, който гори в неговото сърце. Той има свещен огън. Този, на когото умът е запален, той има свещен огън на Божественото знание, на светлината, която излиза. Всичко, което аз имам, може да го делим братски, но ако дойде той по същия начин, както е слязъл, нали ние сме слезли, яли сме, пили сме, че всичко сме изхарчили, дошли сме на Земята, тук да търсим братски живот. Такъв живот на червеи! Обикалям градината, виждам едно дърво изсъхнало, изсъхнали клоните му. В неговата градината. Казва: “Защо е станало така това дърво?” Някои червейчета го изяли, да ги хванем. Трябва да намерим една голяма дупка, някой червей влязъл вътре. Преди години една ябълка беше нападната от червеи, изядоха я червеите и тя плати с живота си.

Казвам: По същия начин този червей като го намериш, този червей, него ще извадиш из дупката навън, за да спасим дървото. Ти си повяхнал в живота, обезсмислил се животът ти - влязъл е някой червей вътре. Бръкни в дупката, дето е влязъл, извади го навън, изхвърли го. Всяка горчива дума, всяко [горчиво] чувство, всяка горчива мисъл турете настрани. Сега много пъти вие мислите, че някой ви е обидил. Ако вас може да ви обидят хората, вие сте слаби хора. Всеки човек, който се обижда, е слаб. Но да оставим обидата. Че ви е обидил, то е друг въпрос. Но всеки, когото може да обидят, той е слаб човек. Силния човек никой не може да обиди.

Сега, един господин свършил университет и на друг казва: “Каква баба си.” Онзи казва: “Баба съм?!” Хваща го за крака, вдига във

въздуха. “Аз ли съм баба или ти си баба? Кой е баба?” Че, онзи, който те обижда, хвани го, вдигни го нагоре, надолу го обърни и питай: “Ти ли си баба или аз съм баба?” Аз не разбирам думата “баба” така. Тази дума ние сме я изопачили. “Баб” е източна дума. “Баба” значи “голям”. Баба, набъбва. И като не знае как да набъбва...

Всеки човек, който се обижда, той е слаб човек. Трябва да станеш силен, за да се не обиждаш. Всеки човек, който може да се окаля, той е невежа човек. Умният човек никога не се окаля. Умният човек ще си направи аероплан, в кално време ще се качи на аероплана. Щом дойде вкъщи и е окалян, аз го зная, че пеш е ходил. Дойде някой, окалял се, казва: “Много се окалях.” Другият идва чист. - “Че как така? Времето беше кално. Аз се окалях. Онзи защо не се е окалял?” Човекът знае да хвърка.

Сега чета във вестниците: 300 американци авиатори, които следвали в едно училище за авиаторство, всеки ден пътували по 180 километра за дома си. Качи се на машината и вечерта пак се връща. Ако би рекъл човек да ходи пеш, работата е непостижима.

Та, сегашните хора искаме без онова Божественото знание, без онази Божествена добродетел, без онази Божествена любов, без онази Божествената истина, ние искаме да постигнем нещо в света. Ние можем да постигнем само обикновени работи. Когото срещнеш, казва: “Къде отиваш?” - В Тарсис. Гледам чиновниците като тръгнали в Тарсис. Домакините излезли в Тарсис. Художникът - в Тарсис. Никой в Ниневия не отива. След като се върнат, гледам, спорят кой е християнин.

Някои ме питат: “Ти вярваш ли в Христа?” Ами ако аз съм Христос - какво ще кажеш? Той казва: “Слабият във вярата, зеле яде.” - Ако аз съм Христос, какво ще кажеш? Какво разбираш? Две разбирания има за Христа. Ако разбираш Христа тъй, както един еврейски пророк, който казва на Господа: “Господи, Ти си станал като мечка на пътя ми”... Казва: “Като мечка си застанал на пътя.” Ако ти мислиш за Христа, че Той е мечка на твоя път, ти не можеш да бъдеш

като Него. Казвате: "Като Христа не можем ли да бъдем?" Значи Христос е застанал като мечка на пътя му. Питам тогава: Ако Христос дойде, че влезе в тебе да живее и ти казваш като апостол Павел: "Не живея аз, но Христос живее в мене"? И Христос казва: "Сега ще бъде Моята воля." Апостол Павел слезе от коня долу и му каза: "Отсега ти няма да гониш християните." Пита го: "Кого гониш?" И оттам като слезе, Христос го възседна. Казва: "Дето те пратя, ще идеш да проповядваш. В Ниневия ще идеш." И той ходеше с коня, и той търсеше Тарсис. В Тарсис отиваше.

Та казвам на този: Ако мислите, че аз съм дошъл в света, за да излъжа хората, такива преди мене са били много по-майстори. Аз не съм голям майстор. Ако аз съм дошъл да лъжа света, много прост съм. Аз съм последният в тази работа. Ако съм дошъл да завладея света, дошъл съм много късно. Много големи майстори имаше преди мене. Те дойдоха, няма смисъл сега. Ние трябва да дойдем да възстановим на ново място. Под думата "ако аз съм Христос" - аз съм човекът, който съм дошъл да служа на Бога, да бъда последен слуга, както ми каже, да го направя. Това разбирам Христос. Сега аз оставям богословските теории, както те разбират, за тях ги оставям. Моето разбиране [е] да стана един слуга, да услужвам на всички ония, на които Господ иска да услужи, да услужа на всички, които се обръщат към Бога. Христос е дошъл. Той казва: "Син Человечески [не] дойде да му послужат на Земята, но да послужи на всички."

Ако дойдем ние до онази страна, която ти обичаш, в света има само една същина. Турците имат едно вярване, то е следующето. То е източната философия. Те вярват, че един ден Господ ще унищожи всички същества, целият свят, няма да остане нито един. Ангелите ще останат, архангелите, архангел Михаил, понеже беше един, сам ще си откъсне главата. Сега Господ ще каже: "Има ли някой?" Господ ще остане сам и Той ще каже: "Няма никой, Аз съм сам в света." Дяволът, всички отидоха, остана Господ сам и светът се изправи.

Ако вие така разбирате, нямам нищо против туй. Вие сте прави, но Той е сам. Един в света, Който е създал света, Който може да го унищожи, той е Бог. Когато дойдем до хората, ако един човек ми казва: “Знаеш какво мога да направя?”, аз казвам: Аз съм майстор в едно нещо - да слугувам съм голям майстор, като мене слуга не може да намерите. Господаруването сега го уча. Но за слугуването съм такъв майстор. Та, втори като мене няма. Втори слуга като мене не може да има. Ако някой иска да ме подражава, да сме разумни, да бъдем будни, туй няма да го бъде. Ако мисли, че слуга като мене да бъде, не може. Хич няма да го бъде. Той, като Архангел Михаил, да си откъсне главата.

На Бога е правото да господарува в света. Моето право е аз да слугувам. Аз го съзнавам. И всички ония, които слугуват, не сме един. Ние сме много. Бих желал всеки един, който слугува, той е в мене и аз в него. И всички като слугуваме, Бог живее в нас и се изявява. Ако вие така не разбирате, далечния живот за себе си, отвън не го изявявате. Аз на себе си го доказвам, на себе си казвам: Слушай, каквото и да правиш, ти си слуга. Бог е господар. Като тебе друг слуга няма. Няма мъчнотия, с която ти да не може да се справиш. А пък когато виждам, че хората правят погрешки, казвам: Туй е тяхно забавление, чрез своите погрешки те се учат. Това е. И от заблужденията се учат. Всичко е за тяхната наука. Но за онези, които слугуват... Който се учи, може да прави погрешки, но който слугува, никога не може да прави погрешки. Който слугува, той вече е свършил учението и започва друго учение - на слугуването. Той не трябва да прави погрешки. Някой път може в 100 милиона години да направи една погрешка. Много микроскопическа, която само той може да види, но веднага трябва да я изправи.

Та ви казвам една истина: Решете се в себе си да бъдете верни на Онова Начало, на Онзи, Който ви е дал живота. Задайте си един въпрос. След като напуснете земният живот, къде ще бъдете? Ще бъдете при праведните. От съвременните хора при праведните ще

дойдат, от праведните - при светиите. От светиите - при ангелите и от ангелите - при Бога. Туй е един път, по който постепенно ще минеш. От стъпка в стъпка. И като идеш до Бога, тогава ще се върнеш да слугуваш на Земята. Който не е ходил при Бога, той не може да слугува. Веднъж човек ще слезе да се учи на Земята и след като завърши науката, ще иде при Бога. Втори път като завърши, ще дойде пак.

Едно време Христос дойде да слугува, не Го оставиха хората. Казваха Му: "Такъв слуга не искаме." Сега Христос иде в света да покаже на хората, на мъже и жени, на учители и ученици, на професори и свещеници, на владици и на царе, на всички, как трябва да се слугува на Бога. Какво нещо е да бъдат всичките хора слуги и синове Божии.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

26-а неделна беседа, държана от Учителя на 6.VI.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЗАПАЛЯТ СВЕЩ

“Отче наш”
“Бог е Любов”

Ще взема само една част от 5-ата глава от Евангелието на Матея.

Ще взема само думите: “Запалят свещ.” Всяка дума, в живота трябва да има точки, чрез които човек може да се ориентира. На физическия свят човек има няколко точки, с които се ориентира. Щом ги изгуби, той изгубва посоката на своето движение. Когато един кораб изгуби своето положение, той се лута. Когато някоя птица попадне в мъгла, тя се лута, изгубва своето положение. Човек често изгубва своето положение и всички ония неприятности в живота, произтичат все от изгубването на някое основно движение. Ще взема думите: “Когато се запали една свещ, не се туря под шиник, но се туря на свещник, да свети на окръжаващите.” Всеки човек има по една запалена свещ в себе си. Някой път може да е неговото сърце. Други считат неговия ум. Казвам: Ако свещта е запалена, тя не трябва да се туря под шиник. По някой път на хората се проповядва едно учение, като че хората са дошли на Земята като наследници. Но сега са определени наследниците на Земята - само кротките ще наследят Земята. За бъдеще Земята на тях се пада, а пък другите са само кираджии. Тъй щото онези, които са наематели, трябва да знаят, че как и да е, все ще дойде ред те да напуснат Земята - стаята, в която живеят. Къщата не е тяхна.

Онази изходна точка, която човек трябва да има, е: той трябва да знае своето начало и своя край. Ако не знае началото си, поне да знае краят какъв е. Човек знае, че е роден веднъж, ще има знания, че е роден. Той не помни кога е роден, кога се е раждал не помни. Не зная дали има някои, които помнят кога са родени. Дали някой помни, че е

бил в утробата на майка си? Това не помни. Това е затворена книга, запечатана.

Казвам: Ние сме се стремили да сведем живота. Постоянно мислим, искаме да го сведем към Земята. Казва се, че Земята е за кротките. Всеки, който иска да бъде наследник на Земята, той трябва да стане кротък. А пък за Царството Божие Писанието казва, че в Началото Бог създаде небето и земята. Небето Бог създаде за разумните, за много напредналите същества, за тях е небето. А пък за онези, ненапредналите същества, за тях е Земята. И там ги е оставил. Тъй щото кротките едва сега се сподобили. Кротките още не са за небето, те са за Земята. Затова ще бъдат наследници.

Нас ни интересува запалената свещ. Човек всякога трябва да бъде ориентиран в своя живот. Малко хора има, които са запознати със себе си. Мнозина в съвременния свят има, които се занимават със спиритизъм. Казват, че има духове. Някой им говори, но кой? Някой път минава някой ангел, или архангел Гавраил, или Михаил, или Наполеон, или Александър Велики, или някой от пророците. Някъде Исаия говори. Кой ли не говори? Те все казват, но те нямат доказателства дали Архангел Гавраил говори. Някой казва: "Господ ми говори, откровение имам." Казвам: Какво откровение? Никакво откровение не е това. Те все казват, но нямат доказателства. Казал: еди-коя си страница на Библията писано. Това не е никакво откровение. "Казва ми, че ще умра." Това не е откровение. Това го знаят и децата. "Казва ми, че ще се оженя и ще имам лоша жена." Казвам: Че това не е откровение, и хората го знаят това.

Не е лошо човек да се съобщава с духовния свят, но той трябва да разбира законите. В старо време онзи, който се е занимавал с духовния свят, Питагор, който е учил в Египет, понеже била наука достъпна за жреците, за високопоставените, да се съобщават с другия свят, простият народ не е учил нищо. Питагор, който вземал своите ученици, по някой път своите ученици поставял една, две, три, четири години на подигравките на другите. Такива подигравки,

каквито не сте сънували. Ако можеш да издържиш, ще влезеш като ученик да те посветят в работите.

Казваш: “Аз не искам така.” Като дойдеш на Земята, ще те турят на подигравки. Такива големи подигравки, каквито не си виждал. Най-първо, ти си философ, пратен от небето, с високи възгледи за себе си. Майка ти ще те вземе тебе, философа - туря те на една страна, на друга и след като те хвърли, започнеш да плачеш. След това ще тури в люлката и ще те тури на гърба или може да ви тури в количката, ту напред, ту назад. Този, ученият човек, седи в люлката. Тя казва: “Не се смейте, един ден той велик човек ще стане.” Той ще пише книги да заблуждава хората. Ще пише книги за това, което не знае. Ще говори за небето, дето не го е сънувал.

Сега аз поставям въпроса: небето не е място, дето може да надзърнеш, да виждаш. Тия виждания не мязат на истинското виждане. Някой казва: “Да видя.” Виждането не е външната страна да познаеш един човек. Ти ако искаш да познаваш един човек, онзи, когото ти познаваш, още една година преди да дойде, ти знаеш и като тръгне, ти усещаш неговите стъпки и като наближава, чувствуваш, че иде. Един, когото познаваш, имаш за него съвсем друга представа. Между хиляди да е, го познаваш. Казваш: как може да го познаеш? Веднъж минавах през планината. Един овчар пусна агънцата при овцете. То търси майка си и между тия хилядите овце, всяко агънце намира своята майка. По обонянието, по мириса познава къде е майка му.

Някои хора задават въпроса: ако едно агънце между хилядите овце намира майка си по нейното ухание, ти досега Господа, Който те е създал, как по същия начин да не може да Го намериш? Въпросът не е там. Ние намираме Бога. Дойде някой и казва: “Тя не ти е майка.” Сега таман някой се ожени, казва: “Тази не е за тебе.” Зная едно семейство в един български град. Жена му много добра и той добър, един гледач (не съм против гледачите, но казвам, трябва да бъдем умни) иска да го предупреди и казва: “Пази жена си, че тя има

слабост към мъжете.” Веднага се зароди една мисъл и този човек стана неврастеник. Създава какви ли не образи за жена си. По кой начин тя да се оправдава? Казва: “Имаш слабост.” Коя жена няма слабост към мъжете и кой мъж няма слабост към жените? Ако любовта е една слабост, благословена е тази слабост. Ако любовта е едно престъпление, благословено е. Казва: “Ти Бога не обичаш.” Че, де има закон? Какъв закон има да не обичаш? Де е казано да не обичаш? Закон има да обичаш. Ако не обичаш, ще те накажат. Де има закон да не обичаш? Ние искаме друг закон - да създадем един закон против Божия закон. Престъплението седи там: когато един има обич и не обича. Няма обич - не изпълнява закона. Там е.

Та казвам: В нашия живот се изисква една вътрешна свобода. Онези от вас, които са се подигнали на една степен на развитие, искате да бъдете свободни. Да бъдеш свободен във всичките свои постъпки, никой да не те съди, ти сам да се съдиш. Как ще съди Господ света, не знаем. Че ще бъдем съдени, то е друг въпрос. Нам не ни е дадено да съдим; може да дадеш някому един приятелски съвет как да обича. За пример аз ако ида в един дом и видя, че мъжът и жената обичат, като ги погледнем ще кажем, на мъжа ще кажем: “Много добра жена имаш. Каквото ти каже тя, слушай я. Думата є на две да не правиш.” - “Ама, роб ще ме направи.” - Не бой се, кой става роб; ами че в Писанието пророците били раби Божи, пък били най-обичаните от Бога, на тях Бог дава откровения. Мислиш, че ти ако обичаш жена си, ако я обичаш както Господ я обича... Бог я оставил да създаде едно тяло, което струва милиарди. Ти имаш една жена, за която Бог е похарчил несметни пари. По човешки говоря.

Или, мъжът като говори за жената, под думата “жена” разбирам, това е първото дете, което се роди в света. Първото дете на човека е жената, а първото дете на Бога, което се роди, това беше Адам. Понеже първото дете е Божествено и нямаше с кого да си играе, нямаше забавление, Господ дава сън на Адама и даде му и друго дете. Божието дете и детето на човечеството идват да си играят, двамата да

се забавляват, значи за едно развлечение. Думата “развлечение” взимам в много хубав смисъл: да се занимава Адам. Той от Божествения свят носеше всичките свои богатства и Ева носеше всичките богатства на човешкия свят. Тя носеше своите богатства, за да могат двамата да живеят в рая добре.

Сега, разбира се, това е една далечна история, която трябва да се изправи, за да се оправят вътрешните връзки. Ние не сме дошли още до положението да разбираме какво е отношението на една майка към дъщеря є, или отношението на бащата към сина. Най-първо, бащата на Земята още не ти е същински баща. Ако се приеме теорията на прераждането, ти досега най-малко си имал 20 бащи, във всяко прераждане имаш по един нов баща. Питам: кой ти е баща? Не е един, не са двама, не са трима. Там има бащи. “Баща” подразбирам: първият, от който сме излезли. Един е Бащата в света. Значи душите са излезли всички от Бога. Истинският баща е Той. Всичките ония, които са се въплотили в материята, за да образуват нашите тела, те са помощници, те са сътрудници на Бога, които играят ролята на бащи. Някой играе известна роля, казва, че този твой земен баща не е, трябва да намериш твоя духовен баща. Христос казва: “Всеки, който изпълнява волята на Баща Ми, той Ми е баща, той Ми е и майка.”

Казват: Хубостта на живота седи в ония богатства, които ние имаме. В духовния свят всичкото благо е любовта на Бога, която има[ме] към Него. Всичкото благо на хората на Земята, на човеците, всичкото благо на мъжете седи в Бога. Да вземем мъжа - на мъжа всичкото благо седи в любовта, която Бог има към него. Всичкото благо на жената, на хората, които са на Земята, седи в любовта, която ближните имат към Него. Това са двата велики закона, които управляват света.

Казвам: Ти искаш да бъдеш щастлив. Трябва да имаш или първия закон - Любовта на Бога, или за да бъдеш щастлив, трябва да имаш втория закон на Бога - Любов към ближния. Ако в света няма едного да обичаш, да бъдеш проводник на Божията любов… Цяла

история има. Вие мислите, че любовта, която имате на Земята... Щом влезете в невидимия свят, цяла история ще има за всеки едного от вас, ще има един роман написан: каква е била любовта ви, дали е била искрена или не е била - всичко туй написано в подробности. Всички тайни един ден ще видите на кино, като герой с името му. После ще кажете: "Да видим този герой, който играл тази роля." Тогава ще се намерите в положението на онзи актьор, който играл в Цариград, играл една роля от Шекспира, една от неговите драми, мисля "Отело" е била, и като гледал турчинът ония работи, на другия ден казал на актьора: "Ти ли забърка ония каши снощи?"

Всякога, когато ние не разбираме нещата, създаваме своето нещастие в света. Ние търсим причината. Че причината е била в Ева. Ева създаде своето нещастие, така е. И Адам създаде сам своето нещастие. Синовете на Адама, техните деца, създадоха своето нещастие. Всеки сам създава своето нещастие. Тогава, след като създадем своите нещастия, казваме: "Как Господ нареди света!" След туй ще намерим един дявол и ще го турим той за причина. Дяволът създаде своето нещастие, но дяволът не създаде нашето нещастие. Бог създаде благото, но туй благо не можем да възприемем, ако не възприемем Божията любов. Без Божията любов се създава нещастието на човека. С Божията любов се създава щастието на човека. Без любов към Бога се създава на човека нещастие. С любов към ближния се създава щастието на човека.

Казвате: "Не си струва да обичаме ближните." Другите може да се отнасят както искат. Другите може да кажат: "Вие не заслужавате да ви обичат." "За какво ще ме обичат хората?" Може да ни обичат за нашите отлични мисли, може да ни обичат за нашите отлични чувства, може да ни обичат за нашите отлични постъпки, за 3 неща, които са съществени. Как може да ни обичат за нашето тяло? Понеже можем да им служим. Но 3 неща взимат съществени, за които може да ни обичат. Три неща има, за които ти може да обичаш другите. Защото, ако ти не обичаш хората, не може да стане обмяна. Ако не

може да стане обмяна между твоите мисли и мислите на ближните, вие сте затворници, нищо не можете да се ползувате.

Казвам: Защо трябва да обичаме? Хубаво, ако можеше човек сам да живее, нямаше защо в света да живеят толкоз милиарди хора. Ако тия хора не се нуждаят от някои други пособия за своето развитие, светът не би бил създаден по този начин. Но всичките форми на природата са създадени, за да може Божията любов, по какъвто и да е начин, да достигне до всеки ум, до всяко сърце и до всяка душа. Всичко в природата е така нагласено, че както и да е, чрез радост или чрез страдания, по който и да е начин, Божията любов трябва да намери един път, да дойде в човешката душа, да може Божественият живот да произведе онова, което Бог е намислил. Света Бог го е създал, има си своя цел.

Целта на Бога при сегашните условия седи във втория закон - да се научим да обичаме ближните си. И ще започнеш ти тогава със закона за ближния: от баща си, от майка си, от брата, от сестра си, от слугинята и после постепенно започваш надолу към нисшите животни, към всички ти трябва да храниш едно възвишено чувство. Така е според моите разбирания.

Сега няма човек по света посветен. Само със своите чувства на една [мравя], която може да дойде вкъщи... Колективно се вземат мравите. Какво може да обичаме в една мравя? Там, дето има мрави, змиите бягат. Следователно една змия може да нагълта цяла жаба; една мравка някой път направи малка погрешка, ще вземе житеното зърно, ще го пренесе от едно място на друго.

Та казвам: Това са посторонни* работи, които отвличат ума ни. Човек като живее на Земята, той трябва да владее известни закони. Засега ние казваме, че ако човек е богат, трябва да владее всичко. Отчасти е вярно това. Защото, едновременно с богатството, което създава блага, се създават други неприятности. Богатството може да го изгубиш, може да ти откраднат. С богатството може да се създадат и много приятели, и много неприятели. Това е при сегашния порядък

на нещата. Ние считаме, че богатството е една необходимост, но ние схващаме само едната страна, резултатите на туй богатство. На Земята богатството е резултат на човешкия дух. От хиляди години туй злато, което е извадено от Земята, е складирано като разменна монета. При това, на туй богатство отгоре има нещо друго, което съответствува. На всеки един човек на Земята в разумния свят се пада по нещо от благата. Божествените блага са общи за всички. От въздуха всеки може да се ползува толкоз, колкото той разбира. Умният човек ще иде горе в планината, ще диша чист въздух, а който не е умен, ще седи в града, ще диша въздух, пълен с нечистота. Умният човек ще иде в планината, ще пие чиста вода, другият, който не е посветен, ще пие вода, която не е чиста. Единият може да каже: "Аз нямам време, не разполагам." Не е въпросът до време. [Посветеният човек], той събира едно богатство в себе си. Знанието е едно богатство. Аз наричам "богатство" туй, което от детство до старини, и в ранни времена, и на старини да имаш едно богатство, с което да можеш да измениш живота си. Туй е знание вече.

Туй знание човечеството го има. Колективният човешки дух има лекарства за болестите. Има известни институти за спазване, за разработване на храните. Ред и порядък е турил човешкият дух. Колективно човек се ползува, [но] още човечеството не е достигнало до тази степен на съвършенство, както е горе в Божествения свят. Туй отношение между хората го няма, но всички ние се стремим към туй съвършенство. И ние се спираме върху въпроса: Какво ни ползува нас оня свят? Питам тогава другия въпрос: Какво ни ползува нас този свят? Ако има кого да обичаш, има оня свят, ако има кой да те обича, тоя свят го има. Ако няма на този свят кого да обичаш, няма го. Ако в този свят има кой да те обича, този свят го има. Ако няма на този свят кой да те обича, няма го. Ако има на този свят кого да обичаш, има този свят. Ако няма на този свят кого да обичаш, няма го.

Земният живот е приятен, ако има кой да те обича. В духовния свят е приятно, когато има кой да те обича. И двата свята представят

едно цяло в себе си. Ако разглобим само физическия свят, той не е реален. Сега няма аз да ви убеждавам, аз зная вече, че вие знаете доста за оня свят, но понеже онзи свят, той прогресира…

Как се открива светът на един учител? Най-първо учителят, който постъпва в първо отделение, най-първо децата имат едни познания в първо отделение. Детето ще има едни понятия за учителя си в първо отделение, но ако върви 10-15 години, те ще имат съвсем друго разбиране за учителя. В началото ще видят едно, а после ще видят, че в душата на учителя се крият много тайни, които той постепенно разкрива.

Та казвам: Сега какви са нашите познания за Бога? Много елементарни. Да кажем, един момък може да опита за в бъдеще: ето как ще се женят хората. За да ви изясня една идея, сега да допуснем както е в науката. Един момък иска да се жени, той е от средна фамилия, или да кажем, беден е. Иска да знае неговата възлюблена ще го обича или няма да го обича. Да кажем, има много богати приятели, някой княз, някой лорд, някой много учен, някой ще бъде гениален, талантлив, ще каже: “Идете да я попитате, завържете малко любовни връзки, пишете малко любовни писма”, но тя го зареже. Щом го зареже, ще знае, че не му трябва той да я търси. Щом си престанал да пишеш писма, няма какво да ходиш да плачеш при вратата, въпросът е свършен, няма какво да плачеш, той не е за тебе, нищо повече. Момата от другата страна иска да опита, момъкът де ще го остави. Приятелски ще му пише такива писма. Ако той престане да ѐ пише, тя ще знае.

Тогава вие ще се намерите в положението на онази китайка. Една красива китайка се оженила за един търговец пропаднал, много умен човек, философ. След като живели дълго време, той станал философ. Намерила си тя един ден един богаташ, китаец с пари, и казва на мъжа си: “Ти си мъдър човек, но дотегна ми да живея в беднотия. Твоята философия не ме ползува. Освобождаваш ли ме, да живея с еди-кого си по-добре? Той ѐ казва: “Освобождавам те, радвам

се.” След 4-5 деня настанала криза в Китай и повикали този философ да я оправи и той станал първият човек в Китай. Тогава жена му искала да се върне при него и му казала: “Да заживеем както по-напред?” Той є казал: “Добре, да заживеем.” Но взел чаша с нектар, разлял я на земята и казал: “Събери това масло в чашата. Ако може да събереш този нектар в чашата, тогава и ние ще можем да заживеем.”

Ако дойдат изпитанията, вие напущате идеята за Бога и казвате: “Що ми трябва да ходя да страдам за Господа!? Да идем в света, да живеем добре.” Един ден, когато дойде Царството Божие, всички ще кажете: “Господи!” Този китаец изля тази чаша и каза: “Ако можеш да събереш туй масло.”

Сега да напуснем този въпрос. Казвате: Какво нещо е любовта? Какво нещо е вярата? Да ви приведа простия пример. Една млада мома, която бащата и майката родили, каквото кажат баща є и майка є, тя критикува. Срещне я един млад момък, каже є, че я обича и тя казва: “Той казва.” Отлична вяра има. Той є казва, че тя ще бъде царица и тя всичко туй вярва. Питам сега: Кой накара, откъде, какви доказателства има тази мома? Той само няколко думи є казва. Кой накара тази млада мома да вярва? Кои са силните доказателства, кой автор, кой философ? Той є казва: “Тръгни”, и тя тръгва с него. [До]сега тя живеела щастливо при баща си. Кой я накара да вярва, че при момъка ще бъде по-добре? Тя в Бога не вярва, но в него вярва. Че как ще обясните: в Бога не вярва, а в него вярва? На момъка всичко вярва.

Казвате: “Как да вярваме в Бога?” Казвам: Както онази мома вярва в момъка. Той нищо няма, един глупак, оттук-оттам взема, и тя вярва в него. Тази мома не е глупава. Ако тази мома можеше да запази туй чувство към момъка, тия неща са дадени. Тази мома, когато се е влюбила, то е предметно учение заради мене. Похвалявам я. Тази мома, с едно срещане, трепна є сърцето, готова е да пожертвува живота си. Казвам: Тя духовно седи в дадения случай много по-високо в своето разбиране, понеже има приложение. Тази мома не е заблудена, нито онзи момък, който се е влюбил, е заблуден.

Заблуждението произтича от съвсем други съображения. Отпосле идват те.

Сега, разбира се, аз не обяснявам. Някой казва: увлякъл се е. Какво нещо е увлечението? Ако една вода влече, тя е силна. Слабата вода може ли да влече? Туй впечатление, туй обяснение не е така слаба работа. Туй впечатление, за да произведе такъв обрат в тебе, то е силно. Да кажем, видиш една млада мома, красива, и не може да се освободиш. Образът се е напечатал в ума ти, живееш с него. Казала ти е няколко думи, тия думи не може да излязат из ума ти. В света, дето ходиш, дето работиш, постоянно като някое кино се върти. Аз си обяснявам така: Влюбените хора са като грамофонни плочи на любовта. Двама души, които са влюбени, не е самата реалност. Грамофонните плочи се връщат. Има всевъзможни плочи. Онзи, който обича една мома, се върти. Но не се върти така бързо, не се върти. Той ту се върти на едната страна, ту на другата. Ту от ляво на дясно, но има едно въртение, плочата е крива. Някой път много бърже се върти. Бързото въртене замотава.

Ние се лъжем, че сме опитали любовта. Извинете ме. Няма нито един човек на Земята, който да е опитал любовта. Едва сега трябва да опитаме. Любовта не може да я опиташ, докато не видиш най-големите страдания, докато не минеш най-големите страдания. И [когато] влезеш в един свят без страдания, тогава ще опиташ любовта. Докато си в света на страданията, ти не може да опиташ любовта. Страданието, то е сянката на любовта. Там, дето има страдание, няма любов.

Казвате: “Дотегна ми от любовта.” Дотогава, докато ти дотяга, ти не си опитал любовта. Любовта като дойде, разрешава въпроса и на Земята. Онази, истинската любов като дойде, настава вътрешен мир. Просветление има човек. Има едно самодоволство в себе си. Един мир, който никой не може да го отнеме. И Христос казва: “Мир ви давам, Моя мир ви оставям.” После казва: “Както Ме Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.” Идете - казва, - за да имате Моята любов, вие ще

имате страдания по-рано. Но радвайте се на всичко това, защото в края на краищата, Христос рече в един момент: “Сега познах като че всичко Ми е дадено от Тебе.” Това беше в момента, когато умираше. И след туй, като се яви на Мария: “Не се допирай до Мене, защото отивам при Отца Си, който Ми е дал всичката Си любов. Не се допирай до Мене, понеже излизам из човешкия свят на страданията, не се допирай, нека да ида горе при Отца Си, да се пречистя и като се върна, ще нося със Себе си онази истинска Божествена любов.”

Този дух, като се различи, ще разбирате онова, което Бог изисква. Казвам: Тогава ще дойде законът. Ние търсим сега да ни обичат. Не, ще търсим онази любов. Тя ще бъде любовта на двамата, ще бъде любовта на Бога, Който живее между хората. Писанието казва: този период ще дойде на Земята, и Господ казва: “Аз ще се веселя между тях и ще направя Своето обиталище. Те ще Ми бъдат синове и дъщери и Аз ще живея между тях.” Тогава ще се образува онзи дом, онова щастие, което хората търсят. Може да четете разни автори. Всичко онова, което се е писало, е хубаво. Изисква се сега, при най-лошите условия, когато се изпитвате, да употребите Божията любов в себе си и вярата към Бога - това е запалената свещ. Докато човешкото сърце, докато човешкият ум не се запалят с тази Божествена любов, човек всякога ще се намира в едно безизходно състояние. Когато се запали светилникът, казва Христос: “Вие сте солта.” Светлината всякога осветява. Прави живота сносен, понятен. Тогава противоположностите, които сега съществуват, ще изчезнат.

Ние се намираме в края на един век, на най-големите изпитания. Ние се намираме в една епоха, гдето всичкото жито, което е събрано, ще мине през решето, ще се пречисти. Ще имаме друга една нова епоха, ще дойдат нови порядки, нови разбирания. Светът ще бъде преустроен. Светът ще бъде както гъсеницата, която става пеперуда. Така коренно ще се измени светът. Пеперудата се отличава по това, че тялото ще се смали, тя ще има две крилца и няма да прави пакости по листата и на дърветата. Ще ходи и ще се храни с нектар.

Казвате: “Как ще живеем?” Да дойдем да живеем по Бога. Да живеем по Бога, то ще бъде вътрешен живот, няма да има смущения, недоразумения. Какви ли не терзания има във всяка душа. Една майка, на която умира синът или дъщерята, един слуга копае, има няколко души господари - какви ли не терзания, навсякъде написани и казват: “Животът няма смисъл.” Той има смисъл за настоящия порядък. За бъдещия порядък други условия трябват. Апостол Павел казва: “Като бях дете, като дете мъдрувах, като станах мъж, напуснах детинските работи.” Мнозина от вас, които сте излезли от детинството. Тази свещ трябва да бъде запалена. Всеки един от вас, като му дойде едно малко мъчение, изпитание, да бъде будно съзнанието. Ако на вашия тъпан има прах отгоре, аз вече зная, че този тъпан не е бит. Ако на вашия тъпан няма прах, зная, че тъпанът е винаги бит. Тъпанът трябва да се бие, умът трябва да мисли, не да се тревожи. Тревогата не е мисъл. Да търкаляш един тъпан и да го биеш, това са две различни неща. Колелото се търкаля, а тъпанът се бие. Като бие тъпанът, всичките войници се събират. Та казвам: Ако при вашия тъпан хората се разбягват, той е мъртъв; ако при вашия тъпан хората се събират, той е един от живите тъпани.

Трябва да мисли човек. Питам: Когато един овчар отдели една овца и от кожата є направи една гайда, тури едно врещяло, тури един пискун, на тази овца кое е по-добро - овцата да е жива или да бъде на гайда, да свири? Да страда човек, аз го наричам овца, а да мисли, аз го наричам гайда. Гайдарджията вдъхне дихание и гайдата свири. В страданието овцата не разбира, тя живот има. Трябва да имаме известни условия, много по-високи. Фигуративно се говори.

Та казвам: Ако при нашите страдания животът не може да мине, в мисловния живот... Ти се смущаваш за утрешния ден, ти си свободен човек. Но религиозният човек си, говорил си на другите хора, че Бог ще промисли и т. н., но иде и ми казва: “Как ще промисли Господ заради тебе?” Казвам: Ако човек сам не мисли, и Господ няма да мисли.

Да ви приведа един пример от американския живот: В Америка живял един работник, на когото името било Ева Ре. Това е класическо изречение, значи “Бог е промислил”. Жена му била по-реалистка и му казва: “Ти със своето “Ева Ре” нищо няма да направиш. Ако ти не промислиш, ще умреш. Глупава работа е това.” Но той все си мълчал. Започва една криза, уволняват всичките работници, един ден уволняват и него, и тя му казва: “Ева Ре.” Един ден, когато се свършват парите, той отваря прозореца, моли се на Бога. Иде едно дете, той казва: “Йова Ре.” Детето носи една умряла гарга и хвърля гаргата отгоре му. На него му станало мъчно, такава подигравка, но казва: “Няма нищо, Господ ме опитва.” Хванал за врата гаргата и гледа, че нещо набъбнало в гушката на гаргата; отваря устата и гледа един наниз, и вижда една огърлица, надписана на жената на един фабрикант. Тази жена оставила си огърлицата на прозореца, чистила и гаргата я задигнала. Нещо му казва: “Иди я продай.” - “А не, не продавам.” Взема огърлицата и я занася на фабриканта и му разправя как седи работата, как дошла гаргата. Този фабрикант казва в себе си: “Този е честен човек. Той можеше да продаде огърлицата.”

Казвам: Господ като се грижи за тебе, и ти ще се погрижиш. Ако Господ се грижи за нас, и ние трябва да се грижим за другите. Трябва да бъдем честни като този работник. При най-малките изпитания, в най-малките работи, човек трябва да бъде честен. Трябва да наблюдаваме Божествения Дух. Бог ни гледа в малките работи, в ежедневния живот, в малките работи ние се изпитваме какво разбиране имаме. Дойде някой човек, ти искаш да го подядеш, ти си бакалин, искаш да продадеш 1-2 грама по-малко, но той е същият закон. Не подядай. По някой път някой реже хляб - на този, когото обичаме, даваме повече, по-дебела филия режем, а когото не обичаме - по-тънка филия. Не. Тури три пръста и по три пръста на всички давай. Някой път отрязваш едно парче наполовина, вижда ти се много и оставяш за себе си. Винаги по-голямото парче давай, а по-малкото оставяй. Каквото имаш - плодове или дреха или плат, по-хубавото

давай. В Божествения свят всякога по-хубавото дават на другите, а за себе си оставят по-малкото. Туй е едно изпитание. Когато Господ не иска да те изпитва, той ще ти даде толкоз много ябълки, круши, но това е изпитание. Щом имаш 4-5 крушки, не е изпитание. Няма какво да се изпитваш.

Та казвам: В малките работи, владайте мислите си. Кипнеш в себе си - спри се, на тези, на които си кипнал, кажи: "Почакайте, ще ви задоволя и вас." Човек трябва да влада своята мисъл. Когато известна негова мисъл го нервира, когато известни чувства го нервират. Да престанат да ви нервират вашите мисли и чувства. Всякога, при най-лошото разположение, имайте разположение на духа, да живеете в един свят, който е независим от вашите слабости. Не оправдавайте вашите слабости.

Разправяше ми един брат. Един грък живеел в Бургас много щедро, но щом дойде някой просяк, той го изпъди навън, но той като излезе, вземе 5-10 лева, настигне [го] и му ги мушне в джоба. Като го изпъди, ще го настигне в някоя затънтена улица и ще му мушне парите в джоба. Вие ще кажете: човекът има съзнание, вижда, че не е хубаво туй нещо. Той ще каже: "А бе, глупак, ти сега ли намери, когато съм най-неразположен духом!" Не мислиш правилно, защото ние трябва да бъдем внимателни. Ако си просяк, иди, когато този човек е разположен. Ти ще го намериш някой път в неразположение, ще искаш да уреди най-първо твоите работи.

Та, този, запаленият светилник, който е за мене, поставете го и работете съобразно със светлината в себе си, за да станете силни. Силни хора се изискват по дух. После, не съдете никого; имайте мнение за хората, но не съдете никого, понеже с каквато мярка мериш ще ти възмерят. Щом съдиш, ти образуваш една форма, непотребна за тебе. Не дръжте погрешките на хората в ума си. Ако искате да се освободите от много несгоди, не дръжте погрешките във вашето съзнание. Колкото се може дръжте всичките погрешки навън, а в ума си дръжте онова хубавото.

Ако искате да се избавите, ако искате да ви върви, това е Божественият закон. Това е солта. В солта няма гниене. В светлината няма заблуждение. Ако вашият ум е запален с Божествената любов, нека ви служи и каквото ви подари, онова чувство, интуицията, ви казва: “Постъпи право.” Всякога постъпвайте право. Този е пътят, дето трябва да дадете пример. Да бъдем проводници. Бог иска да проявим своето благородство. Той сам няма да слезе, но всинца можем да бъдем проводници на Божията любов, на Божията светлина, на Божията сила, на всички Божии добродетели. Като служим на Бога, едновременно ще се подигаме, ще станем силни и мощни, ще имаме Божието благословение и доброто мнение на нашите ближни.

“Благославяй, душе моя”
“Отче наш”

27-а неделна беседа, държана от Учителя на 13.VI.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ВЕЛИКОТО МАЛКО И ВЕЛИКОТО ГОЛЯМО

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само няколко стиха от 12-ата глава на [Евангелието от] Матея, от 17-и стих надолу.

“Духът Божи”

Има две неща в живота, които човек не може да си представи ясно. Те са великото голямо и великото малко. Както и да си представяме Слънцето, ако вземем Слънцето като израз на великото голямо, как бихте могли да си го представите? Както и да си го представяте, вие не можете да си го представите такова, каквото е всъщност. Колкото и голямо да си го представяте, колкото и пъти да го увеличавате, вие не може да си [го] представите такова голямо, колкото [е] в действителност. И колкото пъти да увеличавате великото малко, вие пак няма да имате ясна представа колко малко е то. Защото колкото и да увеличаваме малкото, ние изгубваме представа за дребното, за малкото и след като намаляваме малкото, ние изгубваме мярка за големината му. Но това не е спънка, понеже това са крайните полюси на битието. Полюсите на нещата, това са местата, дето растат красивите неща. Там са материалите, които се събират за работа. Там са енергиите, които се разклоняват. А топлите, умерените пояси, това са местата, дето човешкият живот се развива.

И тъй, когато говорим за злото и за доброто, от философско гледище, ние трябва да оставим настрана всички религиозни гледища за нещата, понеже всички религии са организирани от хората, от понятия, според степента на тяхното развитие в дадения случай. Значи религиите биват според степента на човешкото развитие. Който се интересува от въпроса за религиите, който ги изучава, ще

види, че те не са били такива, каквито са днес. Пък и бъдещите религии няма да бъдат като днешните. И те ще се изменят. Както всичко друго, и религиите се изменят. Няма нещо в света, което да не се изменя. Единственото нещо, което не се изменя, това е Бог. Вън от Бога всичко се изменя и променя и ще благодарите, че е така, защото ако не беше така, това щеше да бъде най-голямото нещастие за хората.

Вие казвате, че сте нещастни. Турете една запетая след частицата "не", и ще станете щастливи. Частицата "не" препятствува на щастието. Дайте на един обикновен човек богатство, и той ще стане щастлив. Отнемете му богатството, и вие ще го направите нещастен. В какво седи нещастието? Ако му дадете, той ще се зарадва. А като сте му дали богатството, ни най-малко не е придобил нещо, не е станал по-тежък, но е придобил една идея и казва: "Всичко мога да направя." Като му го вземете, казва: "Нищо не мога да направя." Тази мисъл, която влезе, че нищо не може да направи, тя го спъва, не самото богатство.

Сега богатството е едно идолопоклонство. Силата е едно идолопоклонство. Учението е едно идолопоклонство. Добротата е едно идолопоклонство. Това са все идолопоклонства в разни форми. Казвате: "Да бъдем богати, защото богатството ще ни направи щастливи." Или: "Да бъдем учени, защото учението ще ни направи щастливи." Това са само условия за живот. Животът е повече от богатство. Животът е повече от знание. Животът е повече от доброто и злото, понеже злото ако не е, тогаз нямаше защо да говорим. Защото в живота се раждат доброто и злото и трябва да функционират. И доброто, и злото се поддържат от самия живот. И доброто, и злото, както ние познаваме, за нас е добро. Злото, обаче, за живота има съвсем друго отношение. Мислите ли, че дявола, който ни мъчи толкоз, че Господ се тревожи? Той ходи по някой път при Господа на аудиенция. Защото един княз на аудиенция се явява да изкаже своите уважения и почитания. Когато той се яви при Господа,

казва: “Аз управлявам света много добре. Държа в ред и порядък, наказвам, който не се подчинява.” Може да кажем, че е законник. Според всичките закони живее. Най-изправно по закона живее дяволът. Досега никой не може да го отрече. Да е направил някое престъпление, хората се хващат, неговите служители, но никой досега не го е изобличил. Затова властта му не пада. За да падне властта му, той трябва да се уличи, да е направил престъпление. Ако вие сте недоволни от дявола, дайте заявление, защото трябва факти да кажете. А не само, че той е лош. Всеки може да каже, но трябват факти, да се докажат.

Казвам: Ние трябва да изменим понятието за добро и зло. Имаме извратени понятия, които ни препятстват. Ние мислим за злото това, което не е. Ние мислим зло. Ние мислим за добро това, което не е добро. Има неща, които нито са добри, нито са лоши. Такова нещо е човекът. Човекът по естество нито е добър, нито е лош. Никой не го знае. Щом дойде доброто и злото, тогава е добър и лош. Тогава го познаваме в едно отношение като лош, а в друго отношение - като добър.

Сега аз не искам да ви занимавам, понеже това са понятия извън човешкото схващане, извън живота, извън сегашния наш живот. Защо съществува злото в света, то е един въпрос неразрешен. Когато попитали един адепт от древността, един от най-учените, древни адепти в Египет неговите ученици за злото, той само си стиснал устните и нищо не отговорил. Казва: “Не може да се говори за зло.”

Сега да се върнем към прочетената глава. В един от стиховете се казва: “В Негово име народите ще се обединят.” Следователно всеки човек трябва да има неща, на които да разчита. Кое е същественото, на което може да се разчита? Някои считат за съществено знанието, други - силата, трети - доброто, четвърти - богатството и т.н. Всички тия неща са полезни, но те още не представят онази основа, върху която животът е положен. Защо? Защото и онези, които имат знания, страдат, и онези, които нямат знания, пак страдат. И онези, които

имат богатства, страдат, и онези, които нямат богатства, пак страдат. И силните страдат, и слабите страдат.

Питам: Какво тогава ще ни допринесе знанието? Все ни допринася нещо. Със знанието ние можем по-лесно да се освободим от страданията. И силата ни допринася нещо. Все таки чрез силата си човек може по някакъв начин да скъса въжето или може да пречупи своите вериги и да избяга някъде. Но за слабия тази възможност е изключена. Тогава, кое е онова, на което човек може да уповава? Кое е онова, на което човек може да гради живота си?

Човек не дошъл на Земята за ден или за два, нито само за година или две, но той е дошъл за дълги години на Земята. Мнозина казват, че като умре човек, с него всичко се свършва. Да, за днешния ден всичко се свършва, но за утрешния ден всичко започва отново. Ето защо ние трябва да бъдем готови за всеки ден, който носи възможностите в себе си. Съвременните хора градят своето щастие върху една основа, която не издържа. Понятията, които хората имат в живота, при големите изпитания, които им дохождат, не издържат. Един християнин се оплакваше от положението си, като казваше: “Чудно нещо, докато бях светски човек и не четях Библията, работите ми вървяха напред. Откак станах християнин и започнах да чета Библията и Евангелието, работите ми тръгнаха назад.” Защо работите му не вървели добре? Защото той станал християнин, [за] да тръгнат работите му още по-добре. Аз не зная при такива мисли работите му да вървят добре.

Може да върви напред на човека, но само когато той познава нещата. Той трябва да познава доброто и злото, да знае, че те се явяват периодически в света. Под думата “зло” ние подразбираме неблагоприятните условия, които понякога идват в света. Благоприятните и неблагоприятните условия в живота се редуват периодически. Ако се спрете върху нашата Слънчева система, мога предварително да ви кажа, че след всеки 9 месеца пролетта иде; след всеки 9 месеца лятото иде; след всеки 9 месеца есента иде и след всеки

9 месеца зимата иде. Вземете числата на аритметиката. Като започнете от 1, до 10 числата непрекъснато се увеличават, но от 10 нагоре, иде едно периодическо повтаряне на числата: 10, 20, 30 и т.н. Всяка система от числа означава нещо. Учените още не са обяснили какво разбират по думата “добро”. Под думата “добро” ние разбираме всички добри, всички благоприятни условия, които са сумирани в едно. Но трябва да знаете, че добрите условия винаги са свързани с неблагоприятните условия. Ако вие изпуснете онази нишка или онази връзка, с която са свързани добрите условия, вие ще влезете в една област на неблагоприятните условия на живота. Значи, в доброто или в разумното в света има нещо, на което трябва да се надяваме. Кое е това нещо? Онова, на което ние можем във всички случаи да се надяваме, това е Любовта. Но любовта още не разрешава всички въпроси. Любовта е нещо, което трябва да се възприеме. Всякога животът излиза от любовта. Значи, когато животът излиза от любовта, тогава любовта е достъпна за изучаване. Вън от живота любовта е непознаваема. Ние казваме, че Бог е Любов, но разбираме онази любов, която има отношение към живота, който Бог ни е дал, както и при условията, [с] които ние сме заобиколени. Само тогава ние познаваме любовта.

Любовта излиза от друга една същина, която ние наричаме “Дух”. Като стане въпрос за Духа, ние имаме смътно понятие за Него. Писанието казва: “Дето е Духът, там е свободата.” Следователно онова, на което ние можем да разчитаме, това е любовта, понеже от любовта излиза животът. Щом се яви животът, знанието е вече възможно. Щом има знание, и свободата е възможна. Без живот знанието е невъзможно. Без знание свободата е невъзможна. И без свобода животът е невъзможен. Животът сам по себе си подразбира свобода. Да живее човек, това представя най-голямата свобода, която са му дали. Защо? Защото само чрез живота се дават на човека всички възможности.

Тогава вие питате: "Защо стават престъпленията на света?" Защото животът носи всички възможности в себе си - и добри, и зли. Следователно, щом човек влезе в живота, той може да извърши всичко, каквото иска. Но и ще понесе последствията на всичко, каквото иска. От всичко онова, което е искал и направил, той ще понесе последствията.

Ще кажете: "Какво ще ни донесат всички тия познания, които имаме?" От това, което сега знаете, вие ще се намерите в една задънена улица. След това ти ще чуеш един ден, че те носят в една погребална колесница, след тебе вървят близките ти и плачат, свещеници или проповедниците те опяват и ти държат надгробна реч. След това ще те заровят в земята и ще кажат, че си отишъл на небето. А ти сам ще чувствуваш, че си заровен в гроба. Едни ще кажат за тебе, че си в рая, други - че си на небето, трети - на Земята, а ти ще знаеш най-право, че си заровен в гроба.

Сега аз не опровергавам с това, че човек не може да отиде на небето, но с тези разбирания, които днес имате, вие не можете да отидете на небето. Вие още не сте хора за небето. Че тогава, питам ви: може ли мравката да има право на гражданство в човешкото царство? Може, донякъде само є се позволява. Понякога мравката влиза в стаята ми и аз я хвана и я изхвърлям навън. Колкото и отвисоко да я хвърля, тя не умира, понеже е много лека. Подскочи на Земята и нищо не є става. Вярвам, че и вие постъпвате с мравките по същия начин. Може ли една мравка или една мишка да има гражданство във вашата стая?

Чудно е, че вие сегашните хора, мислите, че с тия разбирания, които имате, можете да отидете на небето и да бъдете признати като тамошни граждани! С този характер и с тези разбирания невъзможно е да влезете в небето, в Царството Божие. Можете да влезете, но трябва да бъдете запознати с техните закони и правила. Възможно ли е да назначат за професор човек, който не познава никаква наука? Щом никъде не е учил и нищо не е свършил, той по никой начин не може да стане професор. Той трябва да е свършил някаква дисциплина. Вие

не можете да хванете един адвокат, който не знае нищо за международното право. На такъв адвокат вие не можете да имате никакво доверие. На един човек, който не е изучавал химия, вие не можете да имате никакво доверие. На един физик, който не е изучавал физика, вие не можете да имате никакво доверие.

Така и религиозните лесно казват за всяко нещо: "Бог знае всичко." Но ти какво знаеш? Това е важно. Господ е направил този свят заради тебе, но ти какво си научил? Ти не знаеш, че Господ го е направил заради тебе и като отидеш на небето, нищо няма да знаеш. - "Ами аз вярвам в Христа." - Че, и аз вярвам в Христа. Всички хора вярват в Христа. Кой не вярва в баща си, и в майка си, и в брата си, и в сестра си, както и в народа си, но не е въпросът само да вярвате. Той може да бъде твой баща или майката ти да бъде твоя майка, но ти трябва да имаш реални отношения към тях. В смисъл, знанието, което майка ти има, да бъде и твое знание и знанието, което баща ти има, да бъде и твое знание. Майка ти желае да бъдеш точно като нея в обходата си. И баща ти желае същото.

Сега аз говоря за умните хора в този случай. С това не хвърлям никакъв упрек върху когото и да е. Същинският баща никога не може да бъде лош. Ако той е лош, това показва, че е пастрок. И ако майката не е добра, тя не е същинска майка, тя е мащеха. И ако един брат е лош, той не може да бъде същински брат. И ако сестрата не е добра, тя не е същинска сестра. И ако слугата ти не е добър, той не е истински слуга. Същинският слуга не може да бъде лош. Аз в тия неща вярвам напълно. Аз ви казвам какви са моите вярвания. Доколкото съм ги опитал, аз не съм намерил в тях нито едно изключение. Онези качества, които бащата съдържа, той винаги ще ги предаде на сина си. И онези качества, които майката съдържа, тя винаги ще ги предаде на дъщеря си.

Ето, от толкова хиляди години Исаия е говорил на евреите, но неговото учение остана неразбрано за тях. Евреите имаха една идея, че те са първият народ и всички останали народи ще трябва да им

служат. Като четете Стария Завет, виждате, че на евреите са дадени от Бога 33 000 обещания, но те и досега не се изпълниха. Те са дадени в друг смисъл. Преди всичко, под думата “евреин” не се разбира “израилтянин”. Друго нещо се разбира. Под думата “евреин” се разбират избраните от цялото човечество, от хиляди години насам. Тези обещания ще се дадат и ще се изпълнят по отношение на този избран, разумен народ, който ще бъде пълен с любов, със знание, със свобода. От своята свобода те ще дадат и на другите народи. Само на този народ ще бъде дадена цялата Земя. И тези хора, този народ ще бъдат от кротките хора, за които се казва, че кротките ще наследят Земята.

Та, при сегашните си разбирания вие искате вашият живот да се подобри, но знаете ли, че с подобряването на живота, влошават се условията на живота? За пример, ако вие бихте желали Земята да стане толкова голяма и тежка, колкото Слънцето и ви се задоволяват желанията, знаете ли какво зло щеше да ви се стовари отгоре ви? Всеки от вас би станал тежък най-малко 16 000 тона. Как щяхте да се движите с тези 16 000 тона? Мислите ли, че при едно такова голямо и тежко тяло от 16 000 тона вие щяхте да бъдете щастливи? Понякога вие искате да бъдете богати, да имате 100 милиона лева на разположение. Щом имате 100 милиона лева на разположение, тогава и теглото ви ще се увеличи. Всички хора ще съсредоточат умовете си към вас. Вие ще знаете повече от сега и ще бъдете по-нещастни, отколкото сте сега. Тогава ще почнете да подозирате и своите си към вас.

Та казвам: Ние трябва да взимаме нещата в тази форма, в каквато Бог ги е създал. Бог, Който е размишлявал през цялата вечност, Той е предвидил в продължение на 120-годишен живот на Земята какви способности, какви дарби трябва да имате, каква нервна система, какви органи трябва да имате, за да съответствуват на сегашното ви развитие. Обаче за всичко това ви трябва метод, начин, по който да можете да използувате Божествените блага, които ви са дадени. Във

всички религии досега все са били давани начини. Някои религии са препоръчвали като метод вярата, други са препоръчвали обичта, любовта, но при всички тия методи и начини хората все са дохождали до някакви противоречия.

Първите хора, които Бог е създал, според описанието на Библията, са поставени в рая, при най-добрите условия на живота. Един ден Бог отишъл при Адама и му казал, че в рая има едно дърво, от плодовете на което по никой начин не трябва да ядат. Който яде от плодовете му, той непременно ще умре. "Ако ти и твоята другарка ядете от плодовете на това дърво, каквото имате, ще го изгубите и ще умрете. Всичко добро, което имате в себе си, ще го изгубите."

Можете да попитате защо Господ не е изхвърлил това дърво от [рая], но го е оставил за изкушение. Наистина, Той е можел да го изхвърли вън от рая, но кажете вие, защо пък трябвало да го изхвърли? Това дърво беше турено в рая изключително за великите гости, които идвали един път през хилядите години. Тези велики същества се събират един път през хилядите години на конгрес. Тогава именно те си хапват от плодовете на това дърво. Само те имат право да ядат от тези плодове. Та, като се казва на първите хора да не бутат от плодовете на това дърво, то беше именно затова, че това дърво даваше плод само един път в хилядата години. Погрешката на Адама се заключаваше в това, че той си позволи да яде от плодовете на едно дърво, които бяха определени за гости, които идват един път в хилядата години. За Адама пък бяха определени дърветата на целия рай.

Кое тогава накара Адама да яде от тия плодове и да не слуша заповедта на Бога? Той не послуша, защото искаше Земята да се увеличи, да стане голяма като Слънцето, а щом се увеличи Земята, и неговата земя ще се увеличи. Със Земята заедно ще се увеличи и неговата тежина. Адам стана 16 000 тона тежък, а щом стана толкова тежък, той не можа вече да влезе в рая. Затова трябваше да го изпъдят вън от рая. Сега вие казвате: "Тежък е животът." - Да животът сега е 15

000 пъти по-тежък, отколкото е бил във времето на Адама. Понеже Адам е пожелал неговият живот да бъде по-добър, като живота на Слънцето, затова е трябвало да напусне рая и да излезе вън.

Сега аз не искам да вярвате в това, което ви говоря, но ви навеждам на тия неща като на вярвания, които можете да проверите. Ако сте недоволни от сегашният си живот, вие нищо не можете да постигнете. Бъдете доволни от живота си и използувайте богатствата, които имате в себе си.

Преди години един български учител дойде при мене и ме попита: "Как мислите, от мене може ли да излезе музикант?" Той искаше да следва музика, но аз му казах: "Според познанията, които имам, Вие не сте за музикант. Ти не си роден за музикант, затова можеш да се научиш да свириш като обикновен музикант, но никога не можеш да станеш композитор. Затова не си губи времето. Учител можеш да станеш, търговец можеш да станеш, архитект можеш да станеш, но да станеш музикант в този живот, не ти е позволено. Ако не вярваш това, като отидеш да учиш музика, ще провериш думите ми!"

Мислите ли, че всеки от вас може да стане певец или музикант? Вижте само какви уши, какво чело имат музикантите. Певците пък имат особено устроено гърло, ларинкс. Ципицата на гърлото им не е като [на] обикновените хора. Тяхната ципица произвежда особени трептения. И днес правят цигулки, но това, което Страдивариус е направил, никой досега не може да го достигне. Има един особен начин - това, което Страдивариус е направил, е направил. Те са изучавали всички подробности в цигулката му: от какво дърво [я] е направил, как е правил лъка, но все още не са могли да го достигнат. Той е поставял особен лък, какъвто и до днес още не могат да изнамерят. При това, той така е изрязвал дърветата, че нишките на дървото да падат успоредно със звука, с трептенията на звука. Те не трябва да вървят непрекъснати, но да бъдат успоредни. Той е разбирал много добре тази работа. В това отношение той е бил голям

капацитет. Той е познавал много добре законите на отражението на звука. В цигулката на Страдивариуса има много кривини. В нея почти всички ъгли се събират в една линия. По този начин се получава една особена интензивност. А лъкът на цигулката му, който е поставен повече от два века, седи и до днес като брилянт. Неговата цигулка се цени особено по лъка [є]. Един е бил Страдивариус, а не двама. Втори Страдивариус в света няма, не се е родил още. Също така един е бил Паганини в света. Втори Паганини не се е родил. На колко години се раждат великите хора в света?

Сега аз не ви говоря това нещо за обезсърчение. Всеки човек е създаден да стане в края на краищата един гений. За всеки човек е точно определено времето кога може да стане гений. Той трябва да дочака времето за проява на своята гениалност. Като дойде времето, той ще стане гений, нито една минута по-рано или по-късно. Могат да минат десетки и стотици хиляди години, но все ще дойде времето им. Чакайте с търпение времето си. Всеки може да стане велик в света. Вие не можете да станете изведнъж велики хора. Всеки по реда си може да стане велик.

Сегашните учени са правили ред опити да измерват теглото на Земята. Те са претеглили Земята, претеглили са и Луната. За да имате представа за теглото на Земята, вземете числото 6 и след него 21 нули. За да имате представа за теглото на Луната, вземете числото 74 и след него 18 нули. Как са измерили теглото на Земята и на Луната, това не се знае, но факт е, че учените разполагат с тия данни. Много смятания се изискват, за да се добере човек до истинското положение на нещата. Много учени хора мъчно могат да решат тази задача. Не е лесен въпросът да се определи теглото на Земята и на Луната. Както и да се е изчислило това тегло, все трябва да е приблизително. Аз ви давам тия данни така, както учените са ги предали на света. Ако имаме везни, на които можем да поставим Земята, тогава само можем да се произнесем дали това число е вярно или не е вярно. Представете си, че бихте желали да претеглите всички планети в Слънчевата

система - какви везни би трябвало да имате? Като знаете теглото на Земята, трябва да турите на едното блюдо на везните Земята, а на другото блюдо - Слънцето и така ще ги уравновесявате. За учения човек това не е много тежка работа. Преди години един учен човек беше изчислил колко материал има във Вселената. Теглото на Вселената е изчислено 9 и накрая 90 нули. Който не вярва, нека провери сам. Този, който е изчислявал това нещо, той се е намерил в трудно положение. Мъчна работа е тази, но въпреки това човек понякога се занимава с велики работи.

"В Негово име ще се обновят народите." Следователно онова, на което ние ще се надеем, това е Великото в света. Какво е Великото, ние още нямаме ясна представа. Мнозина Го наричат "Бог", но това понятие е абсолютно неопределено заради нас. Ние всякога чувствуваме този живот, който излиза от Бога. От Него всичко изтича в изобилие.

Много пъти страданията на хората произтичат от това, че им е дадено повече, отколкото трябва. Никога хората не страдат от нямане. Те всякога си страдат от много имане. Някоя майка има дете, което след време умира и тя започва да страда. Защо страда? От имане. Ако нямаше дете, нямаше да страда. Някой човек има знание, Господ му е дал един ум, но материалните работи не вървят. Защо? Защото той е умен. За материалните работи той иска да стане господар и на материалното в света. Мъчно се подчинява материята. Ние сме се хванали с една работа. Някой иска да уреди материалния си живот. Единственото нещо, което не може да се уреди в света, туй е материалният живот. Който се е заел да уреди материалното, всякога загазва. Та, този материалният живот, духовният и Божественият, мощното, силното, Духът, той не може да се справя с материята. Материята като хване този Дух, иска да го подчини. А той иска да се освободи от нейната прегръдка. Създава разни форми, за да я залъгва. [Та,] всичките тия светове Духът е създал, за да залъгва материята, която иска да обхване Божествения Дух и да го подчини на себе си.

Туй, което ни отличава и обхваща, то е материалният живот. Искаш да станеш богат човек. Твоето желание е правилно. И на туй желание милиони години не може да се реализира. Един ден твоите синове, като седят, ще намислят нещо. Казват: "Хайде!", ще идат да вземат богатството. Всеки човек иска онова благо, което ти искаш. Следователно щастието не може да бъде един материален обект в света.

Сега аз ви представям тази материя, както учените хора я разглеждат от разни становища. Материята се гради, материята се завладява, но никога не се подчинява. Досега никой не е успял да я подчини. Затуй в Индия философите казват: "Щом вярваш в материята, ще [се] намериш в един илюзорен свят." Ти всякога можеш да бъдеш изненадан. Ти си млад, остаряваш. Ние се изненадваме в материята. Как ти е побеляла главата, не знаеш. Как си се изменил, не знаеш. Как си остарял, не знаеш. Толкоз незабелязано, че не можеш да видиш. Мислиш, че си млад, започваш да стареещ. Току започват да ти вържат краката, ревматизъм имаш, станеш неврастеник. Материята постоянно те връзва. Станеш набожен - ще те сплаши, че има ад, че има огън, ще гориш. Вкиснеш се. Влезеш в рая - тя казва: "Като седиш хиляди години в рая, ще ти дотегне." Какъв ще бъде краят? Даже ако ти внесеш материалния живот в рая, материята е в сила да развали твоето щастие.

Затуй Христос е казал на Своите ученици: "Ако не се отречете от всичко материално в света, вие не можете да бъдете Мои ученици, не можете да бъдете Мои последователи." Ако ти не се отречеш от всичко материално в ума си, в душата си, ти не може да разбереш законите. Не може да градиш новия живот. Не да напуснеш стария живот и да бягаш - това не е отричане. Хората бягат от живота. Тогава светите хора, които не искат да се опетнят, да навлязат парите в джоба му, че е грешно. Че, това, което имаш, не е ли грешно? Твоята майка, която те е родила, не е ли грешно? Че, баща ти, целият свят... Как ще се освободиш?

Това е една неразбрана идея. Желанието ти да бъдеш силен, да владееш над хората - ето една неестествена връзка, която ти имаш. Защото туй желание, Бог, Който създал света, Той ще го владее, ти няма да го владееш. Единствен, Който създал света, Той е господар. Мислите, че една въшка, която се качи на главата, започва да прави своите изследвания, мислите, че аз ще я търпя дълго време? Все ще взема един гребен, ще я намеря, където и да е, и след като я намеря, ще є прочета смъртна присъда. Може да я хвърля в огъня, може да я хвърля някъде; тя се е научила на месоядство. Където и да я туриш, я очаква смърт.

Та казвам сега: Най-добрите хора трябва да имат едно схващане. Тяхната религия, трябва да носи 3 качества. Учение, религия, обществен живот - каквото и да е в света, трябва да носят 3 качества в себе си. Ако е религия, да носи живот, да носи светлина и знание, да носи и свобода. Ако е наука, да носи живот, да носи знание, да носи и свобода. В каквото и да е отношение, ако човек е силен, силата трябва да носи. Истинска сила, която произтича от същината на живота, от същината на нещата. Тя носи живот, тя носи светлина, носи знание, носи и свобода.

Щом имаш тия трите качества, ти вече имаш правилно отношение към хората и те имат правилно отношение един към друг. Защото ние живеем в един организъм. Ние сме необходими един за друг. Всеки човек, колкото и да е малък, е необходим. За пример вземете ръката - първият пръст, вторият, третият, четвъртият, палецът са еднакво важни за човека. Ако се отсече един пръст, виждаме какво липсва. Всички имат еднакви граждански права в тялото. После вземете очите, ушите, носът, всичките други органи, който и да е орган, ако той не функционира тъй, както трябва, всички други органи влизат в положението на онзи орган, който страда. Ако е здрав, всички му съдействуват и са радостни с него. Казвам: Тази е новата култура, която иде в света, за която хората се борят.

Казва: “В Моето име.” Той няма да учи хората да се карат, да се бият. Дотогава, докогато хората се карат и се бият, те не се разбират, не са на правия път. Те иждивяват енергията за нищо и никакво в света. Вземете испанската война. Има вече, една година наближава, как се бият - какво се ползуват? За бъдеще имат някаква опитност, но нищо не допринася една война. Вземете българската история - толкоз време българите са воювали, какво са допринесли те? Вземете войните на Симеона, на Иван-Асена, вземете сегашните войни. Колко войни са водили българите? Какво са допринесли те? Казват, че трябва да се воюва. Може да се воюва, но човек, който воюва, трябва да има живот, трябва да има знание, трябва да има свобода. Да знае какво място му е дадено. На всеки народ му е дадена земя. Определена е. Едно време, когато Господ изведе евреите из Египет, даде им Палестина. Не им даде някоя голяма земя. На този, избрания народ, даде една малка земя.

Ако вие не можете да уредите малкото, как ще уредите голямото? Вие всички сте кандидати, след като умрете, да идете в другия свят. Ако сте в английска[та] държава, трябва да научите най-първо английския език, да изучите онзи английски народен дух, който има. Туй го казвам за изяснение, без туй вие в Англия не можете да живеете. Ако не разбирате езика, англичанинът нищо няма да ви даде. И ако нямате туй знание, вие не можете да бъдете полезен и няма да ви дадат място. Ако сте един човек честолюбив, с един отличен ум - англичанинът се отличава по това. Английският народ има свои постижения, към които се стреми. Те имат нещо постигнато. Туй, което англичаните постигнат, туй, което българите постигнат, то ще бъде общо достояние на цялото човечество за в бъдеще.

Аз ви навеждам: Когато вие изучавате природата, изучавайте какво е вашето отношение в света. Кому може да разчитате сега, кажете ми. Аз виждам малките деца, като ги гонят. Най-първо, като гонят едно дете, то казва: “Олеле мамо, олеле мамице!”, после: “Олеле татенце!”, “Олеле батенце!”, “Олеле сестрице!”, и най-после казва:

“Олеле Божичко!” Вие ще уповавате на този, на онзи, и един ден ще дойдете на едно място, дето няма кому вече да уповавате.

Сега аз ви казвам: Аз вярвам, че вие вярвате в Бога, аз вярвам, че вие имате доброто желание да Му служите, но едно нещо не зная: имате ли някой от вас, който да не е упрекнал Господа в нещо, който никак да не е упрекнал Господа в нещо? Има ли някой от вас (ако го търся и ако може да намеря, ще ми бъде приятно), който никак досега никога в нищо не е упрекнал Господа? Значи, на нашето служене на Бога ни липсва [нещо] - това е любов към Бога. Хората едва сега започват. Ние казваме да обичаме Бога, но колко е велика тази идея. Казват: “Да обичаме Господа.” Ние сме достигнали като обичаме някого, започваме да го тормозим. Вижте онзи възлюблен, който казва: “Ти си божество, ти си моя спасителка, ти ще бъдеш моят живот, без тебе не мога да живея.” След като се задомят, престава да е божество. Защо е така? Неразбраната любов е в света. Хората като се оженят, щом се оженят, ядат от дървото на познаване доброто и злото и тогава се примесват добрите и лошите условия.

На вас, женените, аз бих ви препоръчал какво трябва да правите, за да се избавите. Онези от вас, които не са женени, ще ви препоръчам един урок, а онези, които са женени, да намерят добрата черта, която е изгубена. Мъжът изгубил добрата черта. А онзи, неженениият, да не изгубва добрата черта, която е намерил в своята възлюблена. Туй, което си придобил, не го губи. Онова, което си изгубил, гледай да го намериш. Изгубена е любовта в света. Любовта трябва да се намери за женените. Младите са намерили любовта и съветвам ги да не изгубят любовта. Щом изгубят любовта, всичко моментално се свършва. И така е казал един реформатор в Англия, Джон Веслей. Като проповядвал, дошло му на ум да се ожени. Оженил се човекът и мисли, че може да проповядва, но щом се оженил, жена му казва: “Няма да ходиш да скиташ, да проповядваш на тази, на онази. Тази любов аз я зная.” И след три деня, след като се оженил,

среща един свой приятел и му казва: “Не си струва човек да се жени.” Разбира се - с такава неразбрана жена.

В семейния живот ревността какво е? Понеже англичаните нямат бради, няма де да го хване за брадата, те си режат космите, тя го хваща за косата. Някой ще каже: “Как, да го бие жена му?” Жената, когато е силна, бие. Във Варненско една жена праща дъщеря си и казва: “Иди кажи на баща си да дойде.” Той се запил с другари в кръчмата и дъщерята отива и казва: “Татко, майка те вика.” Той казва: “Кажи є да почака.” По едно време иде майката с едно дърво и като го удря, счупила му ръката, завела го вкъщи. Отишъл човекът на друго село, за да си прави ръката. Пита го човекът: “Как си счупи ръката?” Казва: “Яздех на коня, че паднах.” Срам го е българина да каже, че жена му го е била. Понеже се запил в кръчмата, има право да го бие.

“В Неговото Име ще се надеят народите.” В Неговото име трябва всички да се надеете. За Бога ние трябва да приемем новата любов, която ще възкреси хората и ще внесе побратимяване на народите. Няма друга сила в света, която може да побратими народите. Няма друга сила в света, която може да внесе ред и порядък, освен любовта. Имаме друг един малък пример. Не беше ли възможно в България, преди да се роди сегашният престолонаследник, да се опрости дълга - 1 милиард и 100 милиона? Не беше ли възможно на всичките затворници да се намали с 3 години затворът? Ето, с раждането на едно дете става.

Та казвам: Когато любовта се роди в сърцата на всичките хора, не само с 3 години, но всичко изведнъж ще се оправи и хората ще живеят братски.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

28-а неделна беседа, държана от Учителя на 20.VI.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ВЪЗЛЮБЕТЕ ГОСПОДА!

“Добрата молитва”
“Ще се развеселя”

Ще ви прочета само два стиха от 31-ви псалом: 23-ти и 24-ти стих: “Възлюбете Господа, всички преподобни Негови. Господ съхранява верните и въздава изобилно на онези, които се обхождат горделиво. Имайте дързновение и да се укрепи сърцето ви, всички, които се надеете на Господа.”

“Духът Божи”

Ще се спра върху онази хубавата мисъл, която е казал псалмопевецът: “Възлюбете Господа.” Думата “възлюбете” Господа е един скъпоценен камък, който, ако се обработи, придобива своята цена. Любовта е закон на освобождаване. Без любов свобода в света не може да има. Най-неразбраната любов стяга връзките. По някой път онези, които те обичат, ще те свържат по-добре, да не би да паднеш. Майката, която обича детето си, по някой път му причинява болка, страдание, не от зло желание, но от неразбиране. Във всичките хора има един страх от Бога. Малко хора има, които обичат Господа, повечето се страхуват от Него. По някой път се съмнявате дали е навсякъде или не. Някои се съмняват дали е всесилен или не. Понеже, като се намерите в голямо нещастие, казвате: “Ако беше всесилен, не би допуснал тия работи, които се случват с мене.” Питам: Когато Господ допуща някоя ябълка да бъде обрана от децата или от птичките, нещастие ли е? От материално разбиране, за крушата или черешата е голямо нещастие, че я обират. Но с туй се подразбира, с обирането се разпространява нейният род.

На едно място Павел казва: “Отчасти знаем, отчасти мъдруваме.” Тъй, както е сложен нашия живот, ние виждаме навсякъде едно

противоречие. Противоречието произтича от факта понеже ние търсим своето лично благо в света. Светът не е създаден заради нас. Светът не е създаден за мравите. Светът не е създаден за гущерите. Светът не е създаден за змиите. Светът не е създаден за животните. Не е създаден и за човека. Че човек живее в света, то е друг въпрос. Че мравите живеят, то е друг въпрос. Сега, онова чувство, което ние имаме: как така човек да страда!

Понеже човек е направен по образ и подобие Божие, светът е създаден за Бога. Човек е създаден по образ и подобие, значи Бог създаде света за Себе си. Тогава, когато вие обичате, за кого обичате - за хората или за вас? Вашата любов, която вие създавате, за кого я създавате - за хората или за вас? За вас са я създали. И при това искате да покажете, че вие обичате другите хора. То е второстепенно. Всеки един човек е само един пробен камък за вашата любов, за да се познае колко тя е силна. Любовта ви, след като се прояви, тя остава пак за вас. Ако вашата любов не може да ползува самите вас, тя никога не може да ползува и другите. Ако вашата любов може да ползува вас, тя може да ползува и другите. Ако вашата истина, която имате вие, не може да ползува самите вас, да ви ръководи, то тя не може да ползува и другите. Ако вашето знание не може да ползува самите вас, не може да ползува и другите. То е един закон, който трябва да го имате предвид.

Трябва да знаете, че днешното знание няма да ви бъде полезно за утре. За утрешния ден има друго. Днешната храна няма да ви бъде потребна. Вие се нуждаете от много храна. Животът изисква всеки ден нещо ново. Една от грешките, които правят вярващите, учените хора в света е, че те искат да бъде светът с вас тъй, че каквото имате днес, да се осигурите за целия живот. Такава осигуровка няма. Всеки един човек е осигурен за един ден. Понеже в Бога има само за един ден. Шестте дни ние сме ги направили. Ако идете на Северния полюс, там има само един ден. Като изгрее Слънцето, 6 месеца грее, а 6 месеца е нощ. В умерените пояси, на екватора, там имаме ден и нощ.

Има религиозни хора, които се питат кой ден трябва да празнуваме - събота или неделя. Казвам: Един ден има в света. - "Че как? Шест дни." Казвам: За тебе 6 дни, а за мене има само един ден. Онзи ден, когато ти постъпиш право, ти си в съботата; когато не ги обичаш, ти твориш, създаваш - и животни, и змии, и гущери, какви ли неща не създаваш. При всичките дни ти ще създадеш всичките животни. В Божия ден ще си починеш, ще обичаш всичко онова, което ти си създал.

Сега казвате: "Защо те обичам?" Ако вие обичате Бога, след туй не трябва ли да обичате всичко онова, което Той е създал, към което Той има известна благосклонност, известно внимание? Какво понятие Бог ще има за вас, като ви вижда? Като своенравно дете, където минавате, рушите. Тук идете, там счупите нещо, кажете обидна дума, извадите нож, мушнете, убиете някого. Той върви подир вас и вижда всичко онова, което вие виждате. Затова се спрат хората и казват: "Така е нареден животът." Така сме го наредили ние. Питам: Съвременните болници Господ ли ги нареди? Съвременните хирургически ножове Господ ли ги направи? Съвременните пушки, съвременните ножове, съвременните параходи, Господ ли ги създаде? Съвременните фабрики Господ ли ги създаде? Може някой да каже, че Господ е дал материалите. На Господа не Му трябват фабрики. По-хубава фабрика от човека надали има. Ако искате образец на фабрика, стомахът е отлична фабрика, която светът не е виждал. Даже във всяко едно отношение стомахът, който минава за едно отлично прозвище, е отлично уреден. В стомаха има 10 милиона куверти за ядене. Десет милиона гости се гощават, за едно угощение 10 милиона насядат на куверти по 3 пъти на ден. По 10 милиона, по 30 милиона се хранят вътре. Тези 30 милиона извършват такава работа, че от останалото, което не може да изядат, пращат в дробовете. Туй, което не могат да изядат, там има куверти (няма да кажа колко са) и пращат в мозъка. Там са повече милиони.

И казвам: Бъдещето седи в онова проникване, което трябва да направим, да влезем в света, който вече е уреден за нас. Ние сме дошли на Земята, ние сме пътници тук, на Земята. Някои може да минат като пътници, но ние сме дошли да се учим. Следователно ти като постъпиш в училището, трябва да знаеш какво да учиш. Аз разглеждам въпроса, че от едно мъчение може да се освободите само като дадете половината от туй мъчение на другите. От едно страдание може да се освободиш само като дадеш половината. Една работа може добре да я ползуваш, като дадеш половината. Само по половина ще даваш. Онзи, който не разбира закона, ще каже: "Мъчно е да дам всичкото." Ако ти дадеш всичкото, мъчно е? Ако ти дадеш всичкото, ще фалираш, мъчно е. Да дадеш един голям капитал, чрез който ти трябва да функционираш. И трудът е капитал, и работата е капитал. Мъчението е на физическия свят, трудът е в духовния свят, работата е в умствения свят. На Земята щом си, половината от мъчението ще дадеш на своите ближни. Да допуснем, че ти имаш един хляб от 10 килограма. Колко може да изядеш? Може да имаш семейство, ти, жена ти, децата ти - по едно кило, 5 кила. А 5-те кила, какво ще ги правиш? Петте кила трябва да ги дадеш на своите ближни, които него ден нямат хляб. Ако ти не използуваш този закон, туй мъчение на твоите ближни ще се върне върху тебе. Всичките наши страдания и неразбирания се дължат на ония далечни, в миналото изпуснати моменти, когато не сме извършили волята Божия, не сме я направили. И сега не вършим волята Божия както трябва. В коя и да е църква, в кое да е общество, все има правила. Хубави са тия правила, но тези правила са далечни, да засягат този велик закон, с който ние трябва да функционираме в света.

За пример Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината, и Животът." Защо не е казал Христос: "Аз съм животът, Аз съм истината, Аз съм пътят?" Така можеше Той да каже. Или пък можеше да каже: "Аз съм истината, Аз съм пътят, Аз съм животът." Защо ги тури така? Какво

представя пътят? Пътят представя знанието. Без знание път няма. Там, дето трябва да дойде светлината, да се използува, то е истината. Животът, това е крайната точка. Всичките придобивки на пътя е животът. Условията, с които ти можеш да се ползуваш, това е пътят да придобиеш живота. Туй е истината. Следователно трябва да имаш път, знание, трябва да имаш истина. Трябва да имаш живот. Вечният живот, това е смисълът. Ако в този живот, който живеете на Земята, не може да постигнете, да придобиете вечния живот, вие сте изгубени. Ти може да си търговец, но в края, като направиш баланс, нямаш придобивка, имаш борчове. Ти си турил един капитал от 100 милиона - какво ще се ползуваш от тази придобивка?

Сега искам да дадете внимание. Туй, което ви говоря, то е заради вас, не е заради мене. Туй, което сега вие може да придобиете, може да излезете, понеже всички вие сте тръгнали в живота. Даже онези, които минават за много прозорливи, ако ви попитат, не зная колко души от вас ще има [...], какви са последните новини в другият свят, какво пишат вестниците, какви са последните научни изследвания в духовния свят. Мнозина ще кажете: "В България, аз съм слушал, че видели Господа, облечен в шопски дрехи, с бяла аба." Те са верни, ни най-малко не осъждам това. Някой път някое дете може да направи едно колелце, да му тури линии, да каже: "Това е Слънцето." Хората може да си представят Слънцето. Слънцето ни най-малко не мяза на този малък кръг с тия линии. Това е само едно понятие във вас.

Бог е неразбрано Същество. Най-неразбраното. Сега, думите "неразбраното", "непонятното", "недостъпното" за схващането на човека, това е Бог. Преди всичко, ти когато се родиш, във всичките твои мъчнотии, когато се намериш в мъчение, Той е първият, Който е при тебе, и ти показва пътя, по който може да излезеш. Понеже ти като не Го разбираш, започваш да си съставяш една философия. Бутнал те някой отзад, паднал си на пътя. Виждали ли сте тия картини, с които играят децата? Сгънат ги и като войници ги нареждат, като бутнат единия, еднакво и всичките падат, налягат

всичките. Да допуснем, че някой човек вас ви бутне, вие трябва да знаете, обръщате се и казвате: "Господине, неделикатен сте, това е безобразие от Вас." Онзи е малко по-сприхав и се захваща един спор между вас. Питам сега: какво се постига? Нищо не се постига в дадения случай. Всяка мъчнотия в света, тя си има свое предназначение. Всеки един предмет, той си има свое предназначение. В съвременната наука са още далеч учените хора да знаят защо най-първо се родиха металите, защо после дойдоха растенията, после дойдоха рибите, птиците, вървят по един начин и най-после се роди човекът. Това е един път, който човешкият дух е минал. Даже вие говорите за вашия дух. Като четете някоя окултна литература, там има такива неразбрани думи - "полярната епоха", "лемурийската епоха" и т.н. Аз казвам тогава да ви туря и "епохата на човешкия дух", "епохата на човешката душа", "епохата на човешкото сърце", "епохата на човешкия ум".

Сега, според туй тълкувание като казват, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето, понеже умът в човека е дошъл най-после. Когато дошъл умът в човека, тогава е изгряло Слънцето. Преди да е дошъл умът, човек не е могъл да разбира какво е бил духът. Всичко е било както когато падне някоя голяма мъгла и не може да видиш. Трябва да идете в Лондон, да знаете какво е мъгла. Англичаните постоянно [в нея] живеят. Ще бъде преувеличено да кажем така, но повече от времето в Лондон е в мъгла. По някой път е толкоз гъста, че трябва да пущат електричество да осветляват зданията. Първоначално на Земята човек се е намирал в такава мъгла, той едва себе си виждал.

Та казвам: Тази епоха, когато някой път човек повярва, че става религиозен. Много религиозни хора имат мъгла в ума си. Казват: "Защо да вярвам?" Има ли Господ или няма? Има ли онзи свят или няма? Има ли ум или няма? Нали този свят има. Казват: "Като има, къде ще ида?" Ами като се раждаше, знаеше ли откъде дойде? Понеже си се родил без да знаеш откъде си дошъл, ще умреш, ще идеш без да знаеш къде. Защо ще умреш? Сега искате да знаете къде ще идете.

Ще идете там, отдето сте дошли. Че как да не знаете? Защо да не знаете откъде сте дошли? Онзи, младият син, който напусна баща си и отиде в света да яде и да пие, не знаеше ли откъде иде? Той докато имаше пари, баща си го забрави. Като го турихa и стана свинепасец, не му даваха и рожкови да яде, тогава се сети за баща си и казва: "Ще ида при баща си и ще му кажа: "Отсега нататък не искам да бъда господар, но искам да бъда като един от твоите слуги."

Всичкото нещастие на всичките религиозни и светски хора е, че всеки иска да стане господар. Всеки иска най-малко 5-10-15 000 лева. Ако е в България, му са достатъчно, ако е в Америка - 1000, 2000, 10000 долара на година. На един богат американец не му достигат - американците са доста разточителни. Един американец прави екскурзии и за 6 месеца похарчи 1 [милион] долара в Европа и се връща. Питам: Какво е придобил? Един милион долара по 83, това са 83 милиона лева. Половината, 42 милиона, колко стават? 120 милиона долара. Вие ще кажете, че тези американци са доста разточителни. Всеки един съвременен човек е така разточителен в своите мисли, желания и постъпки, в онова, хубавото, красивото, Божественото. Ти имаш едно разположение, което с пари не може да се купува. Ти имаш една мисъл, която с пари не може да се купи. За пет пари я продадеш. 15 милиона изчезнат и ти се намериш като пътник. След туй ни най-малко не си даваме отчет, търсим условията отвън. Нещастията в живота идват, понеже ние не обичаме Господа. Казва: "С каквато мярка мерите, с такава ще ви възмерят."

Сега, тази сутрин аз засегнах един въпрос. Кой от вас, като се е женил, е питал Господа да се жени или да не се жени? Кой от вас, като се е оженил, [е питал] Господа да роди или да не роди? Тук един професор ще иде в гимназията да преподава - от само себе си ли ще иде? Трябва да го назначат. Професора трябва да го назначат, трябва да му дадат лекции да преподава по някои предмети. Сега хората, без да ги назначават, отиват и за Господа говорят. Разправят както онзи американски проповедник. Той казвал: "Едно време Господ намерил

хубава пръст, направил човека, че го поставил на плета и 3 деня седял на този плет и като се изсушил, вдъхнал и човекът оживял." Един го е попитал: "Отде намери плета?" Той казва: "Не е ваша работа."

Казвам: Сега ще оставим американския негър; негърство във всичките хора има. В човешката мисъл ние само обясняваме нещата за другите. Ние само ги обясняваме, тъй както онзи гръцки свещеник проповядвал за щедростта от християнско гледище: "И казва Христос: който има две ризи, едната да даде на ближния си." Попадията го слушала, харесала проповедта, че който има две ризи, да даде на ближния си, отива вкъщи, попът имал две ризи, дошъл един бедняк и тя му дала едната риза. Идва попът, търси си ризата и казва: "Къде е ризата?" Попадията казва: "Дадох я, както казваше." - "Това е - казва - за другите, не е за нас."

Сега всички проповядвате, че трябва да се обичаме. За себе си аз трябва да си туря правилото: Да се обичат хората. Досега Господ казвал ли е, че трябва да се обичат? Кой досега е чул, че трябва да се обичат? Много са говорили, пророците са говорили, но Господ никъде не е казал, че трябва да се обичат хората. Нещастието на хората иде [от туй], че има безлюбие. Понеже казва Господ: "Каквото Ми пращате, това и Аз ще ви пратя. Каквото влагате, това и Аз ще вложа във вас." Единственото нещо, което ние знаем - Бог е вложил в нас живота. Бог е вложил в нас ония хубави, прекрасни думи. Бог е вложил в нас Своята сила, свободно да разполагаме. След туй Бог е вложил тази светла мисъл, която имаме, която в нас работи. Всичките ни постижения може да ги постигнем само по този път. Той казва: На този път щом сте, Господ е там. Щом имаш ти истината, Господ е в истината. Щом имаш живота, Бог е в живота. Ти казваш: "Къде е Господ?" Господ е в пътя. Щом съм на Земята, Господ е на Земята. Неговият Дух живее. Неговият Дух вътре в Земята живее. Ние мислим, че Господ е извън. На Земята живее. Всичките тия растения, които изваждат тия сладките сокове, те ги изваждат из Божествения Дух, Който ги е складирал. Къде е Господ? Господ е в Земята. Къде е

Господ? Господ е в Слънцето. Тази светлина Господ я праща. Господ е навсякъде, по цялото небе, във всичките звезди. Това, което виждаме, е проявление на Бога. Питате: “Къде е Господ?” Искате да Го представим като обикновен стар човек с брада. Това са наши детински схващания. Казвам: Господа на кого ще ми уподобите?

Казвам сега: Възлюбете Господа! И новият начин - когато обичаш някого, ще кажеш... Ти имаш право да обичаш само по следния начин: искаш да се запознаеш с някого, пак имаш право да го обичаш, ако кажеш: “Да обичам този брат и тази сестра, ще мога ли да обичам чрез нея всичките други братя и всичките други сестри?” Ако можеш чрез този брат да обичаш всичките братя, Бог е там. Ако можеш чрез тази сестра да обичаш всичките сестри, Бог е там. Ако искаш да обичаш само този брат и да го задържиш за себе си, Господ не е там.

Казвам: Какви са мерките, с които може да се мерят нещата? Този брат, когото ти си обикнал, ще бъде начало, а всичките други ще бъдат край. В туй ще се прояви Божията любов. Ако така хората биха разбрали... Това е новата епоха, която иде, това е Царството Божие. Христос казва: “Ако имате любов към Мене, опазете Моята заповед.” Когато Христос е казал да се отрече човек от братя, сестри, от всички лъжливи учения, от майка, братя, сестри, от всичко туй трябва да се откажеш, да дойдат новите братя и новите сестри. Те трябва да се поставят. Той казва: “Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, е Моя майка, баща и брат.” Значи всички, които изпълняват волята Божия, са наши братя. Онези, които не изпълняват, не са. Онези, които не изпълняват волята Божия, ние не може да ги обичаме и към тях, и да искаме, не можем да проявим нашата любов. Има някои хора, които не можеш да ги обичаш. Не мислете, че ти може да обичаш един камък. И да го обичаш, този камък не е в състояние да почувствува твоята любов. Един камък, след хиляди години, като се освободи, той може да бъде достъпен за любовта.

Сега говоря само за онези, които вече изпълняват волята Божия. Туй съзнание вече се е пробудило във всички, пробудило се е във вас. Ако вие не разбирате така мистично, ако не разбирате закона, ще се родят ред страдания, ще се родят болести. Страхът се ражда от безлюбие и непослушание. Всеки един от вас може да направи опит. Цяла статистика има. В един дом, дето жената и мъжът не са на един ум, нещастията започват да идват. Ако децата са в разрез, разногласие, този дом се разсипва. Има статистика, дето съществува взаимна любов между мъжа и жената - вземам в най-хубавата форма, аз не вземам според мене. Според мене, аз мисля само така: В света има само една жена, има само един мъж. В света има само един брат, само една сестра, целият свят е един дом от един брат и една сестра, а другите са частици на това цяло. Може би туй да не ви е приятно. Казвате: "С нас какво ще стане?" Че, ти като влезеш в туй цяло, в този брат, ти ще по-чувстваш какво нещо е брат. Като са много братя, ти ще се чудиш кого да обичаш, а като е само един, ти ще го обичаш. Следователно, когато ние обичаме само едного, ние имаме същата идея, понеже ти не може да обичаш всичките. Това са части. Туй, което вие виждате на Земята, това не е нищо друго, освен човек, разложен на своите части. Растенията, водата, моретата, всичките тия животни, които съществуват, това представя човекът, разложен на своите части. И човек носи онази представа, за този големия човек, грамадния човек. Но само поетически. И казва: "Ще бъдем едно стадо и един пастир." Така казва Писанието.

Казвам: Тази идея трябва да застане, за да може да използувате вашите сили. Сега аз не искам да ви кажа както онзи. Вие да прилагате нещата. Но всеки, направете един опит, направете един сполучлив опит. Всеки един да опита, то е благо за всичките хора. Доброто, което аз мога да направя, то е благо за всичките. Злото, което аз мога да направя, то е зло за всичките. Затова, за в бъдеще, всички трябва да престанем да правим злото, понеже ние едни други си пакостим и на себе си пакостим. Всички трябва да започнем да

правим доброто с любовта, с милосърдието, с въздържанието, с кротостта, с тази добра обхода, която може да дадем. Всички така трябва да започнем да живеем. Бог така постъпва с нас. Един човек, който живее един грешен живот, като влезе в онзи свят, то започват да го изправят и този човек постепенно го изправят и като му отворят целия живот, каквото е правил, поставят го като на филм. Във виждането на филма, човек ще види всичките тайни работи. Това е филм с всички подробности и като започне да вижда филма на своя живот, започва да плаче. И като започва да плаче, тогава се явяват хубавите неща. И между 20-30 злини се явяват светли точки, хубаво направени неща и стане му много приятно. Така и вие ще се намерите в това положение.

Един анекдот има из американския живот. Един богат американец, много богат бил, но скъперник, нищо никому не давал и само веднъж, минал един работник, че му дал един морков, откъснало му се от сърцето. Отива в небето, изпъждат го оттам и казват: “Не можеш да дойдеш тука, понеже никаква добрина не си направил.” Той дал заявления на Господа. Казва: “Не знаех, аз мислех, много добрини съм направил.” Господ казва: “Разгледайте книгата на живота му.” И като разгледали, намерили, че дал един морков. Казват: “Дайте му моркова, да се хване за него и като се хване, да го издърпате нагоре.” Като се хванал той за моркова, за него се нахванали още много други и като се обърнал, казва им: “Морковът е мой. Какво правите на този морков?” И като казал това, паднал долу.

Сега по някой път и вие се спирате да кажете: “Едно време аз това направих.” Това е вашият морков. Един морков го носите, но щом кажете, че е ваш морковът, той ще се скъса. Казвате: “Аз съм дошъл да живея.” Дошъл си да живееш, но не за себе си. - “Дошъл съм да обичам.” Вярно е, но не за себе си. Трябва всички да обичаш. Че, толкоз хиляди години вие сте живели. Толкоз хиляди години живяхте едно време като растение, живяхте като риба, живяхте като птица, живяхте като млекопитающо, като големите животни, мамонтите, и

сега сте дошли като хора. Как искате да живеете? Сега хората се делят - един е българин, друг е англичанин, друг е французин, американец. Англичанинът кой е? По-културен е. Действително някои народи са по-културни, но в този смисъл културните народи тепърва трябва да дойдат в света. Един език да имат. Не да говорят английски. На един език да говорят, с който да се разбират. Такъв език вече съществува в природата. Той е езикът на любовта. Някои от вас искате да изучавате един език. Онези, които имате обич към езиците, лесно ги учите, а онези, които нямате обич към езиците, мъчно ги учите. Всеки предмет, който вие обичате, лесно може да заучите. Всеки предмет, който не обичате, мъчно може да се схване.

Та казвам: Новите схващания за живота са следните. Вие седите някой път, разглеждате се в огледалото, казвате: "Остаряхме, побеляха ни главите." Това нищо не означава, че побеляла главата. То е знак, че сняг е наваляло. Ти казваш: "Прегърбих се." Нищо не значи. Това показва, че много си се натоварил; за да не се прегърбиш, ще дадеш товара си. Като станеш свободен, без товар, ще се изправиш. Като пекне Слънцето, главата ти ще бъде пак черна. Често главата побелява от много знания. Но и от много тревоги побелява главата. Има два вида побеляване в света: едните глави побеляват от глупост, а другите глави побеляват от голяма разумност. По два начина на човека може да му побелее косата. Но ако косата може в 24 часа да побелее, има ред факти такива, от големи тревоги стават и от голям страх може да побелее. Но по същия закон, може в 24 часа да почернее косата.

Сега да се върнем към онзи въпрос: "Възлюбете Господа." Любовта е една велика сила, с която човек трябва да работи. Било е време, когато човек се е хранил с материални работи. Сега се изисква храна, която съдържа сила. Сега със сила трябва да се храни човек. Не е чувствување. Чувствуванието е само усет. Хората казват: силна храна. Значи храна, която съдържа сила. Любовта е този велик закон. Ако ти ядеш без любов, не може да се ползуваш. Ако ти вършиш една работа без любов, нищо не може да се ползуваш. Всичките работи,

които вършиш в живота без любов, ти няма да можеш да се ползуваш от тях.

В нашето съзнание трябва да се установи великият закон, че любовта трябва да бъде мярка за работата, която трябва да извършим. При мене, често познавам хората, като дойде някой, аз съм разположен да му помогна, защото обичам Господа. Някой път не съм разположен и трябва да правя усилия над себе си и наблюдавам тия хора, към които не съм разположен да услужа. Онзи, към когото съм разположен да му дам нещо, каквото и да му дам, той е доволен, а онзи, към когото не съм разположен, като му дам нещо, ще го остави и казва: "Малко ми даваш." Той е много претенциозен. В Закона на Любовта нещата се увеличават. Аз често съм казвал: Ако ти имаш една златна монета, която получиш с любов, с нея ти може да пропътуваш целия свят, да си купиш всичко и тя пак ще бъде в джоба ти. Където и да я дадеш, тя ще се върне в джоба ти. На хиляди места може да я размениш, но в джоба ти се връща. Тя е като подквасa.

Толстой привежда един пример. Мисля, че това е било в големия глад, който беше в Русия в миналото столетие, в едно затънтено място, дето хората измирали от глад. Едно дете казало на баща си - то било зимно време, в една бурна нощ, - казва: "Ходи някой петербургски гражданин, да помага. Заблудил се е. Аз виждам свещ, търси спасение, да може да се избави от бурята." Отворили и вижда, че туй семейство е на издъхване. Онова дете което го казало, се сбъдва и оттам си урежда прехраната на туй семейство за цялата година. Но детето, като хапнало хляба, казало: "Аз трябва да си замина."

Та казвам: Някой път искате да живеете, но вие ще си заминете. Ако, да кажем, някой от вас го викат, готов ли е да замине за другия свят? Ако някой сега отива на изложението в Париж, трябва да има 1500 французки франка в джоба си. Как ще прекарате във Франция? Трябват ви най-малко 80 лева за хотел. За хотел, за ядене 10 и по 100 лева - трябват ви най-малко 1000 лева. Вие заминете за другия свят,.

Какво ще правите там? Ако обичате Господа, ще ви посрещнат. Ако идете във Франция, ако имате приятели, може да отидете при тях, но ако нямате приятели, трябва джобът ви да е пълен. Хотелиерите ще ви приемат.

Не считайте, че само верующите отиват в другия свят. Които не са в църквата, и те отиват. Има хора в света, които живеят добродетелно. По друг път влизат в Царството Божие. Вие казвате, че който вярва само в Господа Исуса Христа, той ще бъде спасен. Отде знаем, че другите хора няма да бъдат спасени? То не е закон. Аз не зная какво нещо е едно вярване. Един турчин много добре разрешил. У турците има един обичай, че всеки турчин, който те обича, той ще ти каже да станеш мюсюлманин, да приемаш правата вяра. Във Варненско, един свещеник харесал го кадията, много добър бил. Казва му: “Ти не трябва да бъдеш православен свещеник, но ти мюсюлманин ще станеш.” Намерил се в чудо свещеникът. Три пъти го канил да стане мюсюлманин. Съдията, който бил много умен човек, този човек му казва така: “Не се знае кой е мюсюлманин.” И в турците има едно вярване, че след като умирали, имало 70 000 камили, които пренасяли и невярващите турци в християнските гробища, и вярващите християни - в турските.

Сега не се знае кои камили ще ви пренасят. След като умреш и дойдат ангелите при тебе, ще идеш в небето, но ако не дойдат ангелите? Сега ни най-малко не ви считам за невярващи, но разглеждам въпроса, понеже животът е прогресивен, вие трябва да се учите, да свършите училището. Да кажем, в миналото вие сте се учили хубаво, но днешния ден, утрешния ден, живота, който става - има много работи да се видят. Тази любов, с която досега сме разполагали, тя не е онази любов, която Бог изисква. Още не сме дошли до онази всеобемаща любов. Тия изпитания, които имаме, ние не сме готови да ги претърпим. Аз говоря за вярващите, за онези, които съзнават. За всички трябва да се проповядва да възлюбят

Господа. Всичките народи в света ще се разберат, понеже Бог ще бъде пастир, а другите ще бъдат едно стадо.

Любовта трябва да се възприеме като сила, с която трябва да се работи. В ума трябва да бъде тази сила, и в сърцето ми, и в духа ми. По отношение на духа, аз разбирам, че то е първичното. Тази любов трябва да дойде в нашето сърце, в нашето тяло - тогава тялото ще бъде здраво. Ако любовта дойде в сърцето, чувствата са силни. Ако любовта дойде в мисълта, мисълта е силна, и тя е здрава. Когато любовта не функционира в ума, когато любовта не функционира в сърцето и в тялото, тогава се зараждат всички неразположения и болезнени състояния и често хората се самоубиват, обезсмисля се животът и казват: "Няма защо да живеем." Животът има смисъл, когато има път, има обект, когото да обичаш. Кой е онзи обект? Ти имаш една жена, която обичаш. Утре умре - де ще я намериш? Господа всякога може да Го намериш, и навсякъде. Той е във въздуха, трябва да Го търсиш. Той е в светлината, в дърветата, в животните. Навсякъде е. Ако ти си онзи, който Го обичаш, ти ще Го видиш, че Той се проявява навсякъде и всичко е творение на Неговия Дух. И като разбираш Неговия език, Бог ще ти помага.

Сега мнозина казват: "Ние сме от новото учение." Кой е от новото учение? Ако Господ е с нас, ние сме от новото учение. Ако Господ не е с нас, ние сме от старото учение. Аз разбирам: ако всичките хора изпълним волята Божия, ние сме от новото учение; ако не я изпълним, ние сме от старото учение.

На какво се учим сега? Туй благо е както Слънцето грее за всички - така и Божията любов е за всички. Ние не знаем какви са крайните преднамерения на Бога. Бог от нас не изисква нещо невъзможно. Всеки един човек, когото вие срещате, всеки един човек, с когото вие се запознавате, добър или лош, той е една възможност заради вас, за някакво постижение. И при най-лошите условия, хората, които и да са те, ще покажат за вашето добро. Ако вие разбирате Божия закон, ако работите с любов, ще видите каква е

великата Божия мъдрост. Казвате сега да няма лоши хора. Ами, ако няма камъни, с какво ще градим къщите си? Ако няма дървета, с какво ще градим къщите си? Ако няма вода, какво ще правим? Ако нямаше въздух, какво ще дишаме? Всички тия неща са дадени. Човешкият дух е нещо по-тънко, по-възвишено. Всичко туй служи на човека. Човешкият дух, човешката душа, човешкото сърце и човешкият ум, това е същината, която Бог отглежда. Всичко друго отвън служи за нашето вътрешно постижение. Да имаме една вяра, като минаваш, да не те е страх. Да виждаш Божието присъствие навсякъде.

Ако всичките хора биха живели с тази идея, икономическите въпроси ще се разрешат. Сегашният порядък, какъвто и да е, ако всеки стражар, ако всеки съдия, всеки адвокат, или майка, или баща, имаха туй съзнание, отдето и да минаваш, вече ще има един ред и порядък, такъв, какъвто не сме виждали. Съзнание трябва да има в хората.

Казвате: "Като дойде Христос." Ами то е много външно. Христос трябва да дойде вътре в съзнанието на хората. Следователно тази работа трябва да се предаде. Допуснете, че аз ви уча по музика. Как ще ме разберете? Трябва сам да пея или да свиря на нещо. Както аз пея, вие не можете да пеете. По-добре от мене ще пеете. Както аз пея, по-добре не може. Законът в музиката е: ти никога не може да предадеш туй, което не знаеш. Никога не може един човек да предаде да пее, ако не обича пее. Щом има едно малко съмнение и казваш: "Аз не съм роден за певец." Ти не си роден за певец, но ти трябва да пееш, защото ще се намериш в противоречие.

В едно царство на миналото, всичко ставало все с музика. Като влезе някой пътник, имало ключ, като бутне, ще се отвори. Ако знае да бутне, ще изсвири една мелодия и хората ще знаят, че си пътник. Ако си гладен и знаеш да пееш, ще имаш хляб. Ако не бутнеш на място нещата, ще се намериш в противоречие. И при Бога като идеш, ще бутнеш. Имаш нужда от хляб - ще бутнеш това копче, веднага ще

имаш този хляб. Има издадена една книга скоро на английски. Един разправя преди 20-30 години своята опитност в Индия. Един американец отива при един индуски адепт, казва: "Хляб няма." Казва: "Хлябът сега ще дойде." Пита го: "Колко хляба ти трябват?" - "Пет хляба." И дойдат 5 топли хляба, така хубаво изпечени, както от фурната излезли. Трябват им репички. Каквото им трябва, веднага ще се намери. Как ще кажете, че това е илюзия? Не е илюзия. Казва, че Христос 5000 души нахрани с 5 хляба и няколко риби.

Има едно богатство, което се дава само на ония, които имат Закона на Любовта. Ако Божият закон не работи, причината е в нас, любовта е слаба. Има една статистика. Онези българи били щедри. Едно време, които са били щедри и много добри, като посеят нивите си, [на] неговата нива класовете са два пъти по-големи от онези на скържавите българи. На скържавите българи и класовете са скържави, а които са щедри, и класовете са щедри. Ако вие сте скържави, и класовете ви са скържави. Ако сте щедри, но щедростта да бъде един вътрешен закон, да изразява Божията любов и мене да ме радва, че изразявам Божията любов. В тази любов не се осиромашава, защото аз ще раздам онова, което Бог ми е дал. Както казва Писанието: "Даром сте взели, даром давайте."

Сега казвате: "Какво ще правим ние? Можем да измрем гладни." Ако обичате Господа, топлина ще имате. Ако не Го обичате, студът ще се увеличи. Ако обичате Господа, ще се подобри животът ви, едно подобрение вътрешно. Знаете ли какво е хубаво вътрешното подобрение? Когато човек има туй разположение на духа, че всичко е светло, ясно, има една самоувереност, дето и да минеш, няма да знаеш само един език, [а] всичките езици. Дето минеш, на всичките езици ще говориш. Ако дойде Божията любов във вас, няма да знаете по няколко езика. Както бяха в Америка - имаше хора, които не знаеха американски. Българи има, които не знаят български, германци, които не знаят германски език. Не е въпрос за онова филологическо съчетание. Всяка дума има ценност. Като произнесеш

една дума, трябва да има валидност. Защото всичките езици са излезли от един общ език. Следователно една дума, за да бъде силна, ти ще се молиш. Кога ще бъде послушана молитвата? Ако може да превърнеш думите, с които се молиш, на небесен език, веднага ще имаш отговор.

Та казвам сега: Приближавате се към една опитна наука. Вътрешно в християнството. Казва Христос: “Като имате вяра, всичко ще ви бъде. Ако кажете на тази планина да се премести, и тя ще се премести.” Но не в този буквален смисъл се разбира. Христос не иска да преместим планините - най-мъчната работа в света, но имаш горчиво чувство - с любов да го разтопиш, да го преместиш. Имаш едно блато - да го преместиш от едно място на друго. Всичките спънки в живота, които идат, отдето минеш, да можеш да примириш хората. Че как мислите? Има един такъв пример. Двама души се бият, спира се при тях един певец, изпява им една песен и те престават да се бият. Този певец като им изпява песента, те се примиряват. Явява се съзнание, че не трябва да се бият. За да пееш, в душата си трябва да имаш любов. Не може да пееш, ако нямаш любов.

Казвам: Възлюбете Господа. Започнете всички да пеете. Псалмопевецът казва: “Пейте и възпявайте Господа в сърцата си.” Тогава сиромашия, несгоди, всички тия неща ще бъдат далече. Веселието и радостта ще ви бъдат сподвижници в живота.

Казвам: Животът, който иде, е живот на любовта. Който не е готов за тази любов, ще изгори, а който е готов, ще се стопи. Желая ви да се стопите, а не да изгорите.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

29-а неделна беседа, държана от Учителя на 27.VI.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

МИСЛЕТЕ ЗА СВЕТЛИНАТА

“Отче наш”
“Фир-Фюр-Фен”

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от Евангелието на Иоана, от 1-ви до 6-и стих.

“Аум”

“В Него бе животът и животът бе виделина на человеците.”

Ще разгледам въпроса малко от друго становище. Хиляди томове има писани за Бога, каква е Неговата същина. Колкото и да четете тия философски трактати, вие ще имате смътни понятия, ще изгубите онова понятие, което имате за Бога. Колкото повече чете човек, толкоз повече се обезверява. Въпросът не е обоснован. Ако в тези думи ние мислим: “В Него бе животът и животът бе виделина”, Бог е Виделина. Бог е Светлина. Ако човек мисли, че Бог е като виделината, като светлината, той ще придобие много по-ясно понятие, отколкото философските трактати като му дадат. Можем да кажем, че Земята е създадена от светлина, от топлина. Топлината е създала всичките блага на Земята, които идат, но те се пренасят чрез трептенията на светлината.

Казвате, че ние живеем в Бога. Ние живеем в светлината, тя ни обгръща отвсякъде. Тогава, когато ние се намерим в едно тежко състояние, значи намалила се нашата светлина. Щом се намалява нашата светлина, нас ни става тежко. Ако светлината пребъдва по-малко в нас, тогава иде едно приятно състояние. Писанието казва, че тъмнината не я обзе. Бог е виделина, човек е тъмнина. Следователно човек не може да обземе светлината. Той иска да обхване светлината и да я подчини. Досега човек се стреми, иска да заповядва на Бога. Той мисли, моли се на Господа и казва: “Аз каквото се помолих,

каквото си помислих, Господ го направи.” Ти боледуваш - защо? Защото искаш твоята воля, не Божията воля. Ти осиромашаваш - защо? Защото искаш да стане твоята воля, не Божията воля. Ти си невежа - защо? Защото искаш да стане твоята воля, не Божията. Ти си безсилен, защото искаш да стане твоята воля, не Божията воля.

Сега ще кажете, че учението, което Христос проповядва, е неприложимо. Няма да го разберат. Тъй, както прилагаме туй учение, няма да му излезе краят. Че как няма да му излезе краят? Ако един търговец има мек език, няма да те изпъди навън. Ако искаш да купуваш, ако не - излез. Ако намериш погрешка, ще каже: “Извинете, господине, попаднала е такава стока. Извинете, втори път ще Ви доставим.” Този човек, макар и недоволен, ще каже: “Благородно се отнесоха.”

Та казвам: Не зная на какво основание отгоре хората мислят: “Ако ние вървим по Закона на Любовта, светът няма да се оправи.” Или: “Ако вървим по Закона на Правдата, светът няма да се оправи.” Досега ние проявяваме един свят на безлюбие. Осем хиляди години ние живеем без любов. Осем хиляди години ние живеем без правда. Осем хиляди години ние живеем без милосърдие. Милосърдието тук-там се проявява. Майката, някой път като носи детето, плаче и тя казва: “Дотегна ми.” Майката, и тя изгубва търпение. Майката минава за много милостива, но по някой път съвременните майки оставят слугините да гледат техните деца, а те ходят по концерти, забавления, по журфикси и т.н.

Сега аз не искам да хвърлям никакъв упрек. Според мен вашите наследени черти зависят от едно неразбиране. Не може да бъде човек щастлив вън от светлината. Било е време, когато хората са се видели в едно ужасно положение на Земята. Било е цял ад. Сегашните хора са били потиснати, много по-лошо са били потиснати, отколкото рибите са били потиснати. Те не са дишали с дробове. Атмосферата е била толкоз гъста, че един с един хората не са [се] виждали. Този свят, както сега го виждате, отсега се проявява. Когато хората са излезли из

тия тежките условия, от тази гъстата материя, когато умът дошъл в хората и започнал да действува, оттогава се е появила виделината. Откак всичката вода се е събрала в големите океани и морета, тогава горната атмосфера се пречиства. И виделината и светлината на Бога слезли. Тогава човек се е проявил и за него е започнала една нова епоха.

Казвам: В светлината седи една от великите тайни в живота. Светлината и топлината е това, което вие трябва да проучвате. Теоретически хората спорят. Ако разбирате много добре висшата математика, и речта ви ще бъде много добра. В няколко изречения ще може да изразите едно положение. Но понеже не сте математици [...]. Математиката мяза на житено зърно или на ябълчно зрънце. Колкото и да ви разправям, трябва да се посее, да изникне, да израсте, да се развие, да го видите и тогава да имате ясна представа какво нещо е ябълката. Или, когато ние говорим за светлината, тази светлина трябва да влезе и да започне да работи във вас.

В животните умът не действува. Понеже в тях цялото чело е обрасло с козина. Едва образуването на човешкото чело, то е скорошна епоха, това е място, дето светлината влиза. Това е място на лицето, което светлината е обработила. Един човек, който няма гладко лице, един, който е космат, той не може да има правилен ум. Един човек, ако видиш, че постоянно се чеши*, една мома, която постоянно си чеши косата, не е лошо човек да си чеши косата, ако тя се занимава със своята коса, тя ни най-малко няма понятие какво нещо е косата. Тя чеши косата, но косата, това са антени, чрез които се възприема светлината. Светлината има един език. Космите, това са струни, чрез които светлината свири. Езикът на светлината, това е косата. Ако твоята коса е добре вчесана, ако ти разбираш това изкуство, това е езикът на светлината. Ти от косата ще започнеш да чувствуваш какво ти говори светлината.

Сега се чешиш, искаш да се харесаш на другите хора. Ами че как ще се харесаш? Една ябълка, за да ни се хареса, трябва да е сладка, да

има вкус. Един цвят, за да ни е благоприятен, трябва да има ухание. Една вода, за да ни е приятна, хубава, трябва да бъде чиста и вкусна. Че как мислим ние да бъдем обични един на друг, ако нямаме съответни качества? И следователно ние можем да бъдем полезни един на друг дотолкоз, доколкото можем да отразим Божествената виделина и Божествената светлина в другите хора. И другите хора може да ни бъдат дотолкоз обични, доколкото те могат да отразяват Божествената светлина и топлина в нас. Казвате: "Той е тъмен човек." Светлият човек е светия. Светията носи светлина. Те са израз на Бога. Бог е светлина. Днес виждам тази светлина, това е езикът на Господа, това е Неговото проявление. Тази светлина като влезе във вас, трябва да имате известно разположение в себе си. Казвате: "Животът е, който носи виделината." Има един прогресивен начин. Христос казва: "Аз съм виделината на света и който Ме следва, ще има виделина в живота."

Ние искаме едно подобрение. Сега аз ще ви говоря за неща, с които вие може да си послужите. Вие искате да знаете де е мястото на Господа. Мястото на Господа е вътре във вас. Мястото на Господа е вашата глава. Има едно място, една станция в главата, дето Господ живее. Има една станция във вашата глава, дето Господ всеки ден ви препраща светлина. Христос казва: "И ти влез в скришната стаица", а сега човек ще направи една къща, ще направиш скришна стая. Не е тази стая. Ти и 10 пъти да влезеш, не е тя. Ти ще влезеш в тази скришна стаица, която Господ от памтивека е направил заради [Себе си]. И там като се помолиш, за да приемеш Неговата светлина и виделина, тогава Той ще ти въздаде наяве. И външните условия ще се подобрят.

Сега някои искат да разберат любовта. Бог е Любов, но любовта е нещо неразбрано. Бог е нещо велико, нещо мощно. Тя е плод на Духа. Любовта, за да се разбере, от Любовта трябва да излезе животът. Но и животът, за да се разбира, и той е непонятен за нас, и той е несносен. Виделината, която излиза из живота, вече става достъпна. Светлината

е нещо, което произлиза от самия живот. И когато животът започва да изпуска тази светлина навън, тогава нашият живот става щастлив, или другояче казано: в нас трябва да се пробуди съзнанието.

Аз често гледам между живота и между хората. Хората не може да влязат в своето положение. Наскоро дойде една рускиня при мене, нещастна е, много загрижена, изменя се съдбата, изгубила е своето богатство. Имала имане в Русия, но от 15-16 години е в България. Трябва да се върне, някои документи трябват, пари няма. Казва, че се намира в едно трудно положение. Казва, че по естество е духовен човек, религиозна, но се обезверила. Този Господ, който проповядва, не вярва в Него, в църквата е ходила, в православната, в католишката, но в нищо казва че не вярва. Чуди се какъв е този Господ. "Пет-шест котки - казва - имам. Страдат." И като я слушам, ѝ казвам: Сестра, котките не са светии. Знаете ли колко пиленца стават нещастни от тях? Те ядат пиленца.

Вие ще кажете, че растенията, покрай които минаваме, не грешат. Но и растенията имат прегрешения. Ще оставим нещата. Под думата "прегрешение" аз разбирам, че растенията още не се хранят. Растенията са дошли в помощ на хората. Понеже, при онази въглената киселина, която съществуваше на Земята, ако растенията не бяха дошли да я погълнат, да изядат тази отрова, те станаха месоядни. Растенията погълнаха, изядоха я. И тогава Земята стана достъпна, за да може човек да живее в нея. Казвам: Вие не може да разберете. Вие мислите, че тия растения са само отвън. Ако вие изучавате тия организми, цели гори има вътре в човека. Много хора са станали слаби по единствената причина или че много блага имат в себе си, или че са започнали да изтребват своите гори. Нервните хора са изтребили своите гори. Най-първо ти ще възстановиш своето растително царство. Когато съградиш къща, няма да оставиш дървета около къщата, понеже не са здравословни, привличат влагата. Човек няма нужда отвън за влага, но сухота. Сега на Северния полюс се

оплакват от влага. Съжаляват тия учените хора, че не може да се изсушат. Водата нахлува в техните палатки.

Питам: Ако ние се измокрим и няма къде да се подслоним, защо ни е знанието? В света има 4 неща, които трябва да ги знаем. Той трябва да знае отношението на твърдата почва, той трябва да знае какво отношение има водата, той трябва да знае какво отношение има въздухът и какво отношение има светлината. Твърдата почва, водата, въздухът напълно се регулират от светлината. Когато един човек не мисли и не чувствува правилно, храносмилането му не става правилно. Следователно се образува венозна кръв, която е носителка на всички болести. Второто положение: Когато човек не мисли добре и не чувствува добре, той не диша добре. Когато човек не мисли добре и не чувствува добре, неговата нервна система, мозъчната му система и симпатичната нервна система не функционират правилно и тогава се ражда неврастения. Значи мисълта ти е права само тогава, когато твоята мисъл и твоите чувства са прави и само тогава, когато подобрят храносмилането ти. Твоята мисъл и твоите чувства са прави само тогава, когато подобрят твоята дихателна система. Твоите мисли и твоите чувства са прави само тогава, когато подобрят твоята мозъчна система и симпатична нервна система. Щом има едно разногласие в тия 3 области, мислите ти и чувствата ти не са правилни.

Коя е причината? Малко светлина приемаш. Един от учените физици разправя следното, за да обясни в какво отношение светлината е полезна: Вземете един, два, 3, 4, 5, 6 хиляди волта електричество и ако го пуснете в човека, този ток поразява. (Той е един славянин, който обяснява своите теории.) Вълните на този ток от 4-5 000 волта, които минават, са толкова едри, че като минат през тъканите на човека, разкъсват ги. И вследствие на това го убиват. Но ако турят 50-100-200 000 [волта] ток, тогава тия частици, които минават, са толкова дребни, че минават през порите и никаква пакост не правят. Ако турите на човека 20-30 000 [волта] ток и ако мине този

ток през него, всичките бръчки ще се махнат. Един ден хората ще се подмладяват чрез електричество.

Магнетизмът е носител на топлината, а електричеството - на светлината. Електричеството е външната форма на светлината, топлината е външната форма на магнетизма. Сегашните науки изучават начин, по който може да се приложи магнетизмът. Те прилагат електричеството. Имате осветление, но още светлината ние не може да я употребим като един възпитателен метод за самия човек. Ти си неразположен, да кажем, чудите се какво да направите. (Сега говоря на вас, които сте просветени. Не че сте светии. Просветени сте в тази област. Да кажем, в едно музикално училище сте, трябва да знаете нещо от музика; или в художествената академия сте, трябва да знаете нещо от изкуството. Понеже вие сте в тази академия, в окултната наука, вече разбирате дълбоките тайни на окултизма. Хиляди години ще учите, все повече знаете от хората.) Ако ти си неразположен духом, мъчно ти е, нападат те най лоши мисли, седни, остави всичко настрана и кажи: "Бог е виделина, Бог е светлина" и мисли върху това. Не мисли какво е писал Сократ, какво е писал Платон, какво е казал апостол Павел. Ето, Иоан казва: "В начало бе Словото и Словото бе Бог." Мислете, че Бог е светлина. След туй, като разбереш какво нещо е светлината, какво нещо е топлината, ще дойдеш до тялото и ще дойдеш да разбереш Бога като любов.

Любовта по какво вече се отличава? Любовта е една сила, която разрешава всичките противоречия. Светлината носи със себе си всичките блага, а пък Любовта е, която разпределя, тя дава всичко от себе си. Зад Любовта е Божественият Дух. Онова, Което урежда всичките неща в света, то е Божественият Дух. От Него произтича светлината. Светлината е, която е достъпна заради вас.

Да допуснем, че вие сте малокръвен - мислете за светлината, мислете повече за червения цвят, за най-хубавия червен цвят. Във вас ще потече този истински живот. Не ви върви, сиромашия имате, бедно се храните - мислете за светлината, мислете за червения цвят,

мислете за портокаления цвят, мислете за зеления цвят. Щом мислите за зеления цвят, сиромашията веднага ще се оправи. Зеленият цвят изправя сиромашията. Мислете за жълтия цвят. Жълтият цвят помага за развитието на ума. Специфична светлина, която е храна на обективния човешки ум. Като мислите, вие ставате по-умни. Казвате някой път, не сте религиозни, в Бога не вярвате - мислете за червения цвят, мислете за портокаления цвят, мислете за зеления цвят, мислете за жълтия цвят, мислете и за синия цвят. Синият цвят подхранва вярата. Подхранвайте туй чувство към Бога. Най-после, усетите, че сте слаб, нямате кураж, сила няма - мислете за виолетовия цвят.

Ето, в светлината се съдържат тия 7-те краски. Тогава имате една погрешка, как да се справите с всичките мъчнотии. При всичките погрешки хората се оплакват и все плачат. Един плаче, че работа няма. Друг плаче, че сиромашия го е налегнала. Мислѐ за светлината. Какво ти коства да мислиш за светлината?

Човек трябва да има търпение в света. В какво седи търпението? Има един пример в Талмуда, за Хилел - един еврейски мъдрец, който се отличавал с голямо търпение. Някой се хванал на бас, че може да го изкара из търпение. Хилел правел по една баня в месеца, за да освещава съботата. Един ден, в събота, когато правел банята, онзи отива при него, Хилел излиза от банята и казва: “Синко, с какво мога да ти бъда полезен?” Онзи грубо му казва: “Я ми кажи, защо очите на морските животни са валчести?” - “Защото живеят в пясъците.” Той излиза и след малко пак се връща и пита още по-грубо: “Защо крилата на [патиците] са големи?” - “Защото живеят в блатисти места.” Той излиза навън и се връща трети път и още по-грубо казва: “Още един въпрос ще те питам. Я ми кажи, защо главите на [змиите] са сплеснати?” - Защото нямат [морал]. Най-после се връща и го пита още един глупав въпрос. Казва: “Ти си онзи голям мъдрец, за когото говорят, че си чист и свят и втори в еврейския народ у нас не се е раждал.” - “Защо, синко?” - “Заради тебе аз изгубих един бас.” - “По-добре, синко, да изгубиш ти баса, отколкото аз да се опороча. Върви

си с опитността, която си придобил, и не съжалявай. Ще се оправи тази работа."

Казвам: Ние в живота си [не] всякога посрещаме като Хилела. Ще дойде някой, таман си правиш банята и ти току кипнеш. Не кипвай. Не знае ли, че баня правиш, че размишление имаш? Тук, преди години, в кафене Македония седят двама души и разискват върху новите идеи на социализма. За тогавашния социализъм, за братство, за равенство. Един селянин се е пънкал* да си бутне колата, а те двамата спорят кой е прав. Те го гледат и казват: "Да се дигне товарът." Един ги слушал и помага на селянина. Казва: "Ако чакаш на тези, които се разправят, да помагат..." Ние може да разглеждаме теоретически, но като отидем в оня свят, какво ще бъде? Като идем в оня свят, много добре, но докато идем в оня свят? Сега ни препоръчат как да идем в оня свят. Как ще идем в Америка? В оня свят по-мъчно се отива. Някой българин няма нито пет пари, как ще иде? Няма пари, с плаване не става, с лодка не става, трябва да има пари, за да премине. Казва: "Ти като умреш." Ти като умреш, ще идеш във Франция, по суша, до морето ще чакаш. Цялата Земя е пълна само с тези, които нямат билет за онзи свят и чакат някой да дойде, да им заеме.

Ние умираме по единствената причина, че имаме малко светлина. Казва: "Да имате виделината на живота, и които чуят гласа Ми, ще оживеят." Следователно всеки, който чуе гласа на светлината, той ще бъде жив. [За] да бъдем ние с Бога, трябва да имаме светлина. Сега не считайте, че някой умрял и оставил черупката. Мислите, че бубата, която излязла из своя пашкул, умряла? Мислите, че една змия, която съблякла своята кожа, умряла? - Не.

Та, ние имаме едно повърхностно понятие за сегашното положение. Ние сме в преходно състояние. Туй тяло, тази форма, която имаме сега, трябва да се измени. Тя не е толкоз хубаво направена. Има много неща, които трябва да се внесат вътре, неразработени са. Ако погледнеш челата на хората, ако погледнеш

очите им, ако погледнеш веждите им, носа, устата, има толкоз дефекти, изопачени са, виждаме Божественият План какъв е. Колко трябва да работим? Ако моето ухо е Божествено, щом го пипна туй ухо, моята работа трябва да се оправи. Щом пипна туй ухо и работите ми не са оправени, ухото ми не е по Бога направено. Ами че, аз трябва ли да се заблуждавам? Когато един царски син не върви по кръвта на царя, той не е царски син. Ако ти си овчарски син и си мислиш, че си царски син, възможно е твоята кръв да има тая сила, която има кръвта и на царския син. Казваме, че сме от Бога родени. Тогава, ако сме от Бога родени, ако в нас се пробуди Неговият Дух, тогава "всичко онова, което попросите в Мое име, ще ви бъде." Какво има да се съмняваме? Ще дойде онзи период в света, когато хората ще се обичат. Когато хората се разбират, те трябва да светят. Ако лицата им може да светнат като Слънцето, те се обичат. Ако може да се сгорещят като червения огън, те се обичат. Все да има една малка промяна. Колкото повече светлина има, толкоз за човека е по-добре.

Казвам: В светлината ние трябва да видим проявлението на Бога. Всеки ден Той ни говори. Бог казва: "В светлината, която Аз ви пращам, се крие вашето щастие." Тогава, имаш една болка - веднага прати тази Божествена светлина, една мощна светлина, на болката, моли се. Моли се, докато твоята молитва се реализира. Ако си беден, моли се. Ще каже някой: "Аз работя." Ти като се молиш, ще знаеш да работиш по-разумно. Знаете ли в какво седи хубавата работа? Аз може да обработя 1 декар земя, а друг може да обработи 10, 20, 100 декара. Аз може да обработя 1 декар, който да ми даде приход [като] на 100-те декара. Аз може да направя от този декар да извадя жито 10 пъти, 20 или 100 пъти по-хранително отколкото онова, което е родено на 100-те декара. Мислите вие, че много трябва да се обработва. Мислиш ли, че като хукаш онова, придобитото, ще има благословение? Ако онзи земеделец може да оре земята без да псува, ако отидеш без да пъшкаш, с радост, и ако впрягаш воловете само по два часа и те с радост орат... Казвате: "Как ще храня децата?" Питам:

Като работим толкоз, ставаме ли по-щастливи? Много работим, но малко може да имаме.

Дойде някой при мене и ми казва: “Кажи ми, ти как вярваш в Бога?” Казвам: Аз не вярвам в Бога, аз Го виждам. В мене е и навсякъде Го виждам. Ти вярваш, а аз Го виждам, аз ходя в Него. И навсякъде Той ме ръководи. Той ме пита: “В какво вярваш?” Аз Го виждам, Той ме ръководи. Казвате: “Защо Го търси?” Той Го търси там, дето Го няма. Казвам: Де Го търсиш? - “Ходил съм във всички църкви.” Той е навсякъде, и в църквата е. Но едно място има на твоята глава. Казва: “Господ е толкоз голям, как ще Го намеря в моята глава?” Това е една философия. Големите неща в света не са силни. Силни са малките неща. Големите неща са за проявление в света, за да се виждат, понеже на далечни пространства са, ще бъдат отдалечени, за да се виждат. Онова, което знаеш, което е достъпно за твоя ум, то е онова малкото, дребното, непонятното. То ще дойде до тебе. Малките неща идват до тебе, затова Бог се проявява в малкото в света. Големите работи ти за в бъдеще ще изучаваш. Великите работи за в бъдеще ще изучавате.

Вие не знаете колко трептения има в един червен цвят. Един червен цвят има 400 билиона трептения. Тия работи как ги разбирате? Събрани толкоз много вълни, един милион по един милион. Вие ще имате колко трептения се събират в един лъч, за да ни стане той достъпен. Всяко трептение в себе си, в него е Божественият Дух. В тия малките трептения, Божественият Дух е, Който регулира трептенията на светлината и я прави достъпна за човешкия ум.

Та казвам: Сега нас ни трябва едно съзнание, както Христовите ученици се обърнаха към Христа и Го питаха: “Кажи ни, как да се усили нашата вяра?” Той им каза: “Ако имате вяра колкото синаповото зърно...” Вярата е като синаповото зърно. Оставете го върху действието на светлината и вярвайте в светлината. Ти казваш: “Аз не вярвам в Бога.” Бог е светлина. Ако ти не вярваш в Бога, ти имаш особено, извратено понятие за Бога. Бог не е това, което хората

мислят за Него, нито е онова, което ония определения дават. Онова, което дава радост, онова, което дава здраве, онова, което дава светлина, онова, което дава топлина, онова което дава изобилие и всичките блага, във всичко туй е Бог, Който всеки ден се проявява. Хлябът, който ядете, той е събрана светлина в едно място. Плодовете, които ядете, то е светлина, събрана в едно място. Водата, която пиете, то е светлина, събрана на едно място. Въздухът, който дишате, то е светлина, а самата светлина носи за себе си живота. Той е в светлината.

Щом възприемете светлината, вие ще възприемете живота. А щом животът във вас влезе, тогава ще влезе любовта. Казва там Писанието: “Това е живот Вечен, да познаете Бога, Единия, Истинския Бог.” Щом познаем любовта, тази светлина ще започне да действува в нас. Ако любовта влезе, въпросът във вас е разрешен. Най-първо трябва да дойде светлината. Щом дойде любовта, всички хора щом вие обикнете, всеки, който ви обича, ще иска да ви направи услуга. Ще бъдете ли вие тогава товар? Причината, че страдаме е, че не ни обичат хората. Не ни обичат, понеже нямаме светлина. Ако ние можем да дадем светлина на хората, ще се даде подтик на хората, за да ни обикнат.

Казвам: Всички ние имаме един интерес: Да подобрим нашето положение. Но, ако вие учехте заради Господа, ако вие правехте добро заради Господа, ако всичко на Земята изпълнявате. Казва се в Писанието: “Търсете първом Царството Божие и неговата правда и всичко друго ще ви се приложи.” Ако приложим тази светлина, тогаз животът ще се подобри. Няма противоречие. Мнозина от вас може да имате тази опитност, но опитността трябва да стане непреривна в нас. Човек не трябва да се спира само с едно добро на деня. Той всеки ден трябва да използува всичките условия да прави по някое добро незабелязано. Вие можете да минете покрай някое дете и да му кажете сладка дума, вие може да минете покрай някое дете и да му

дадете студена вода. Каквото малко добро и да направиш в света, то е, което помага за подигането на света.

Онзи грандиозен въпрос, който имаме, че трябва да се оправи физическият свят, по-добре да е нареден... След хиляди години нашата Земя ще навлезе в нова област, ще дойде една нова светлина и Земята ще се промени. Но въпросът е сега каквито сте. Ако стане едно изменение на Земята, такова, каквото вече в миналото е станало едно изменение... Хората с хриле дишаха. Когато Бог направи човека, измениха се хората и останаха само с дробове да дишат. Сега ще дойде такова време и хора, които нямат нови органи, ще измрат. Вие живеете и този Божествен живот ще създаде нови органи. Като се измени Земята, ще започнете да дишате. Това е за едно обяснение. Като излязоха рибите из водата, започнаха да функционират дробовете. Онези риби, които не можаха да си създадат дробове, измряха. Сега апостол Павел казва: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." Някои ще измрат. Ако отсега вие не приготвите тия нови дихателни органи, с които да възприемете по-ефирните трептения, ако вие не сте готови да възприемете новата светлина, която ще дойде, вие ще ослепеете. Следователно нашето око трябва да се приспособи на светлината постепенно. Един болен човек винаги се приспособява. Онзи слепият човек, на когото Христос отвори очите, казва му: "Как виждаш?" - "Виждам ги като дървета." След туй започна да вижда, че се движат и най-после дойде до онова нормалното състояние да вижда хората.

Дотогава, докато вие хората ги виждате като дървета, вие гледате хората, но не можете да ги обичате. Казвате: "Какво ще обичам?" Дотогава, докато не можеш да видиш в другия човек нещо за обич, малко светлина имаш. Докато онзи, който те гледа, не може да види, и той малко светлина има. Щом дойде светлината, ще видя, че в този човек има нещо, което може да обичам. Не може [ли] да обичате един музикант, който свири хубаво? Не може ли да обичате един певец, който пее хубаво? Не може ли да обичате един художник, който

рисува хубаво? Не може ли да обичате един зидар, който гради къща хубаво? Не може ли да обичате един шивач, който шие много хубави дрехи? Не може ли да обичате един хлебар, който прави хубави хлябове? Невъзможно е да не го обичате. Може ли да не обичате майка си, която ви е дала всичко? Да кажем, една майка, която трепери над тебе, всичко, каквото има, ти е дала, може ли да не я обичаш? Не може.

Казвам: Повече светлина. Някой път хората казват: “Повече любов, не повече светлина.” По някой път мислете за светлината като разумна проява на живота. Мислете за светлината, в която Божият живот се проявява. Мислете за светлината, в която Божият Дух се проявява. Мислете не за тази обикновена светлина, за онова, което тук ви е събрало. Къде ще идете от тази светлина? Всичко, каквото имате, вие го дължите на светлината. Всичко за в бъдеще, което ще дойде, и него го дължите на светлината. Деца, ако имате, здрави са, това здраве зависи от светлината и от нея ще дойде. С жена си живеете добре - от светлината зависи. Нивите ви без светлина не може да родят. Плодните дървета без светлина не може да родят. В света виждам, че без светлина нищо в света не може да расте. Затворете някое цвете, някъде в някоя стая, дето мъчно възприема светлина - ще видите как съхне и ще видите как отслабва. Отнесете го на светлина, и то се освежава. При всичкото това знание, което имаме, ние търсим Бога и пак Го търсим. Писанието казва: Онези са намерили Бога, които са разбрали какво нещо е страданието. Онези хора, които не разбраха какво нещо са страданията, те [не] разбраха, че страданията се лекуват със светлина. Че теб ти е тъмен умът, ти подозираш жена си в лоши постъпки - ти светлина нямаш. Какво ще видиш? Ти си представяш това, което го няма в нейния ум.

Преди години при мене дойде един гадател, един доктор, доста виден. Турили му един бръмбар в главата: “Жена ти е много скромна, но се е влюбила в еди-кого си.” Сега, като че ли има един любовник той започнал да подозира. Идва при мене да провери вярно ли е това

или не. Казвам: Не подозирай жена си. Който ти е казал това, той не е разбрал. Този гадател не е разбрал.

Не подозирай хората в това, което ти сам вършиш. Не приписвай на хората [това], което ти сам вършиш. Онова, което ти вършиш, има два начина: доброто, което ти вършиш, приписвай го на хората, но лошото, което ти вършиш, не го преписвай. То е спасителният път. Никога не приписвай лошото на хората. Ти нямаш светлина. В злото, което си направил, нямаш светлина. И тогава, не си давай светлината. Доброто, което си направил, в светлина си го направил. Казва: "Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Бога."

Та казвам: Носете навсякъде запалена вашата свещ. Аз ще ви помоля вас да очистите вашата станция, която е запрашасала. Туй свещеното място, там, дето Господ иде, в скришната стаица, там е щастието, и всичките блага на човека на Земята. Ако искате на Земята да живеете един отличен живот, непременно стаицата трябва да бъде очистена. Ако искате да имате дом, добри деца, ако искате да имате добродетели, трябва да почистите вашата стаица. Не може животът ви да се подобри, ако вашата стаица, вътре във вашият мозък, не е почистена, ако прозорците не са всякога отворени. Тя е стаица, в която човешкото око не може да проникне. Само вие имате право да влезете. Когато Божествената светлина влезе в тази стаица, тогава ще се отвори пред вас целият невидим свят и тогава ще кажете: "Сляп бях едно време, а сега виждам." Сега, ако аз бих ви отворил очите да видите - не че може да го направя, но да предположим, че мога да ви отворя очите да видите, - тогава ще излезете и ще разправяте на хората. Какво ще кажат те: "Мръднало му е." Кой ще повярва в това?

Казвам: Реалността седи в това. Аз не искам да се заблуждавате. Всяко учение, което носи светлина, всяко учение, което носи топлина, всяко учение, което носи здраве, което носи мир, съгласие, милосърдие, кротост, въздържание, всички тия учения идват от светлината. Казвам: Спирайте се върху тази светлина. Когато сте в

най-мъчните състояния на духа си, мислете за светлината. Бог е виделина. Мислете за тази виделина, докато тя ви озари и вие се качите във вашата стаица. Потърсете Господа, дето не сте Го търсили. Не Го търсете при храмовете. Писанието казва: Било е едно време. Сега Господ е изменил мястото. Едно време беше долу, в сърцето, сега е горе. Тук ние много Го безпокоим. Слуша голям шум. Горе като се качи, е по-хубаво.

Човек трябва да разсъждава. Бог е Виделина. Бъдете и вие във виделината. Ходете във виделината. Животът ви ще се оправи и ще ви дойде една нова радост, едно ново веселие, една нова сила, един нов стремеж, който досега не сте имали.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

30-а неделна беседа, държана от Учителя на 4.VII.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

АЗ ЩЕ ДОЙДА

“Отче наш”

Ще прочета няколко стиха от 8-ата глава от Евангелието на Матея, от 5-и стих до 8-и стих.

Ще взема само няколко думи: “Аз ще дойда.” Животът не представя едно забавление. Забавление не е. Животът не е и страдание. Животът не е и радост, нито животът е скръб. Животът не е богатство. Нито е сиромашия. Животът не е слабост, нито е сила. Животът е нещо, което сега хората опитват. Туй, което сега имаме, не е животът. В този живот има много противоречия. Там, дето съществуват противоречия, реалност няма - една картина, едно забавление. Какво може да се ползуваш от една картина? Картината може да представя нещо, но представлението не е за човека. Музиката може да представя, но да не е за човека. Защото музиката е за свободния, за ухото. Изкуството е за окото. Уханието е за носа. Храната е за езика. Земята е забавление за краката на човека.

Забавлението е потребно нещо, не отричам. Реалността е обвита в много обвивки. Вие трябва да снемете всичките обвивки, докато дойдете до реалното, от което може да се ползувате. Едно дете не обича да взема лекарство. Намира един лекар, който туря горчивото лекарство в сладка обвивка. И детето като близне, казва: “Мамо, в началото беше сладко, но после стана горчиво.” Детето не може да разбере как сладкото стана горчиво. То отвън е сладко, а отвътре - горчиво. Ние по някой път като малките деца се чудим как тъй отвън е било сладко, а после е станало горчиво. Туй, което е сладко, не е животът и туй, което е горчиво, и то не е животът. То е забавление. Сладчината в живота е потребна само за да придаде мекота в характера на човека. Защо трябва мекота? Горчивината е потребна, за

да даде стабилност. Щом дойде повече, не трябва. Ако калите един нож във водата и дълго го държите във водата, той ще се кали.

Сега онова, което ви казвам, вие не го сравнявайте със сегашния ваш живот. Всичко онова, което имате сега, е хубаво, отлично, вие го имате. То е ваше притежание. Но ако останете на това, което сега имате, вие след време ще го изгубите, понеже, колкото и да е голямо едно езеро, ако няма притоци да се вливат в него, колкото и да е голяма водата, ще се изпари. В природата няма такъв застой. Младият не трябва да се заблуждава, че туй, което има, ще го задържи. Ако не знае, ще остарее. Старият човек да се не заблуждава, че има знание. Старият в своите знания оглупява. Старият изгубва знанието. Младият изгубва силата. И тогава старият го замества. Старият като изгуби знанието си, къде е старият? Силният не трябва да се залъгва със своята сила - и той може да изгуби силата си.

Три неща има в света, които не губят своята ценност. Това е Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина, които никога не губят своята цена. Това е абсолютната реалност. А всички други последствия, които идват, все се видоизменят. Следователно животът е един начин да се запознаем с Божията любов и с Божия живот. За да се запознаем с живота, непременно трябва да има две противоположни посоки. Едната посока е сладка, а другата - горчива. Едната посока е мека, а другата е твърда; едната е гореща, а другата е студена. На един музикант може да му дадете някое голямо творение, но малко музиканти има, които свирят хубавите творения. Не само да го изсвири, но да може да го изсвири правилно. Според както е определено, според времето. Малко музиканти има, които могат да дадат това съдържание.

Вие сте учили в химията нещо за водорода. Учили сте нещо за водорода, за кислорода и за азота. Знаете ги, че това са елементи. Обаче се оказва, че тия елементи са привидни. Някои от тия елементи са разложени. Но да ги вземем тъй, както са. Въглеродът дава твърдост, устойчивост, водородът дава мекота, а кислородът дава

активност, деятелност, горение. А азотът, той е елемент, който уравновесява нещата.

Да направя друго едно сравнение. Вие имате човешкия дух, човешката душа, човешкото сърце и човешкия ум. Каква линия вие може да прекарате между тия елементи? Един мъж има стремеж към жената. Високите планини имат стремеж към долината, водните пари от долината, които се изпаряват, отиват по планината. Твърдите тела от планината вървят надолу. От планината идат към долината. Има едно течение.

Сега думата "мъж" съвсем е изопачена дума, която изгубила своя смисъл. Под думата "мъж" ние разбираме много работи, но работи, които не са красиви. Мъжът обича да пие, да бие, да сече дърва, да троши камъни, да бие жена си, да бие синове, дъщери, съдия става, войник става. Всичко става. И казваме: "Това е мъж." Жената обича да мете, дига прах из къщи. Тя обича да чисти, да тупа, по причина на мъжа си. Някой мъж като я бие, дотегнал є животът, тя тури някой килим, вземе тоягата и казва: "Знаеш как ме би?" и тя бие. Сега аз туй малко го подсолявам. Тя, като бие килима, казва: "Да знаеш, че аз съм господарка вкъщи, дето ви туря, там ще седите." Килимът, дето го турят хората, казва: "Както кажеш, господарке." И след туй вие вървите отгоре му. Както вие кажете, тъй ще направи. Вижте килимът как слуша думите ви. По някой път килимът се понабръчква, но дума не казва.

Казвам сега: Ако ние сравним човека в туй отношение, човек като килима ще изпълни ли волята Божия? От аналогията трябва да се извади едно сравнение. Често в математиката имате тия сравнения: X, У, Z. Какво означава X? X винаги означава един неизвестен мъж. У означава неизвестна жена, а Z означава неизвестно дете. Следователно, от X като намериш мъжа, ще намериш У, ще намериш жената. Като намериш жената, ще направиш едно равенство и тогава ще намериш на какво е равно Z. Казвате: 3 неизвестни. Всички изобщо, вие се занимавате с 3 неизвестни в света: X, У и Z. Вие не

знаете величината. Един мъж не знаете на какво е равен. Може да е равен на нула. Може да е равен на единица. Може да е равен на две единици, на 10, на 1000, на милион. Пък може да е равен на една хилядна част от нулата. Може да е равен на една хилядна част от единицата. Пък и жената не знаеш на какво е равна. Някой казва: "Аз търся У." Какво е количеството и качеството на този игрек?

Мнозина [на] мене се оплакват от своите жени. Сега ни най-малко не хвърлям упрек. Аз ви считам, че не сте женени. Нямате тази опитност. Като считам, че първи път идете на Земята, като ангели сте и нямате тази опитност. Разправям една опитност, за да разберете. Ако смалите вашата опитност, вие ще се заблудите. Казвате: "Вижда ми се, едно време беше добра, сега се е изопачила." Казвам: Не. Ти си я бутнал там, дето не трябва. Ти и добрия кон като бутнеш по задницата, ще те ритне; не го бутай. Ти ще погладиш малко. Ти на миролюбивия кибрит като теглиш, той се запалва. И може да си създадеш нещастие. Жена ти е творение на Господа. Виж какво Бог е написал на нея. Господ казва: Като вземеш жената, ще четеш какво Господ е писал на челото, какво Господ е писал на носа, на дължината на носа, на широчината на носа. Ще прочетеш какво е писал на горната устна, на долната устна. Ще прочетеш какво е писал на ушите. Ще прочетеш какво е писал на веждите. Те са главни неща, ще ги прочетеш. Ако не ги прочетеш, няма да знаеш.

Сега под думата "жена" какво разбирате? Желаеш нещо да постигнеш - то е един женски елемент. Искаш нещо, искаш слава, величия, сила, да те уважават, да те почитат хората, искаш да бъдеш богат - те са все женски придобивки. Искаш мъдрост, знание, сила - те са все женски придобивки. Искаш да станеш музикант, да пееш - това са женски работи. Искаш да имаш красота - това е женска работа. Искаш хубаво да се обличаш, искаш Слънцето да те грее - това е женска работа. Онова, мъжкото Слънце, образа не ми показва. Женското Слънце, всяка сутрин като излезе, тщеславие има в него, показва се. И като залезе, казва: "Вие не ме оценявате, нека да си

отида, че да видите вие, без мене нищо няма да направите.” Засега в природата само женският принцип е. Аз го наричам “девата”. Девствеността, майката, всички най-възвишени неща се откриват посредством женския елемент в света. Разбиране много широко на тия, обикновените работи в света.

Тъй ако може да разбирате, живота си ще може да го преобразите. Защото от чисто окултно гледище, един мъж, който сега е мъж, в следующото прераждане ще бъде жена, в третото прераждане ще бъде дете, ще умре преждевременно, после пак ще дойде жена, пак мъж, пак дете. Сега да не спъвам с тези работи. Вие ще кажете дали тия неща са верни или не. Сега, ако бихте повярвали в лъжата, лъжата щеше да стане реалност за вас. В древността един ученик, който не разбирал учението на учителя си, отива при него и казва: “Носи туй злато.” Посмял се и казва: “Моят учител не разбира.” Учителят казал: “Ела да видиш.” Казва му: “Твоята воля може да преобрази желязото в злато”, и като отворили, този къс желязо се превърнал на злато.

Следователно всяка една лъжа в живота, всяко едно заблуждение в живота, ако вие вярвате, както този мъдрец, както този учител, всичките ви страдания ще се превърнат на злато, от добрите и хубавите работи в света.

Всичкото зло в съвременния свят произтича от доброто. Всичкото зло в света произтича от любовта. Какво ще кажете вие? Аз съм виждал, като се роди едно дете, майка му го обича, мир и радост има вкъщи. След туй роди се второ дете и аз съм виждал, понеже майката гали второто дете, първото дете отива да бие второто, защото майката го обича. Казва: “Ти стана причина да изгубя онова благо на майка си.” То бие за първото място.

И казва, че падането на ангелите, на светлите духове, причината станала, когато се родили хората. Те се разгневили на Господа. Защо Той обърнал внимание на човека? Та, и досега духовете ви мъчат. Казват: “Вие станахте причина да напуснем небето. Вие като се

родихте в света, дойдоха всичките нещастия на нашата глава.” Вие казвате: “Какво съм направил на дявола? Вие взехте от любовта ми.”

Затова Христос казва: “Любете враговете си.” Любете враговете си и против техния път не вървете. Учете се да не постъпвате така, то е едно заблуждение. Никой не може да отнеме вашата любов, която вие имате. То е едно криво разбиране. Тъй, както вие разбирате, не може да се даде никакво разрешение на въпроса. Този социален строй, както сега съществува, той трябва да мине. Сегашният живот по никой начин не може да се изправи. Каквото и възпитание да се даде на хората, хората ще останат такива, каквито са сега, нищо повече. Ти, вълкът, колкото и да го възпитаваш, ще си остане вълк. Овцата, както и да я възпитаваш, тя ще си остане овца. Може да се измени една форма на съществото, но трябва да се измени и нейният вътрешен смисъл. Само, тази овца ще мине в по-висока форма и вълкът ще мине в по-висока форма. Писанието предвижда тези неща и казва, че вълкът и овцата ще живеят заедно на Земята, няма да си правят никакво зло, но всичко трябва да се измени.

Та казвам: Сега ви трябва знание, но има едно знание, което е опасно. Понеже, ние искаме едно знание, което ще внесе онова великото Божествено благо. Не искаме да търсим погрешките на хората. Да търсиш погрешките на хората, това не е знание. Знание е да намериш доброто, онова, което Бог е вложил в човека. Това е знание. Добродетелите, които Бог е вложил в човешката [душа], там е скрито знанието. Грешките, които ние правим, те са наше изобретение. Те са спънки, те не са нещо важно. За пример, никой не може да говори истината. Защо не може да говори истината? Има да дава някому, пък сумата е крупна. Казва: “Няма да му давам.” Защото, ако каже, че има да му дава, трябва да му плати. Ако плати, той ще се лиши от известно благо. Казвам: Това са частични неща, които спъват живота ни.

Сега онова, което желаем, как ще го постигнем? Вземете съвременните астрономи, които разглеждат небето - каква мярка

имат? Ние имаме метър. И астрономите имат метър. Знаете ли какъв е астрономическият метър? На първо място, астрономите вземат разстоянието от Земята до Слънцето, което е близо 150 милиона километра. Туй го вземат за метър. Сто и петдесет милиона километра, то е един астрономически метър. И казват, от Слънцето до най-далечната планета има 30 метра. От Слънцето до Нептун има 30 метра. Изчисляват го 400-500 милиона километра разстояние. Това са 30 астрономически метра. Даже, [на] астрономите тази мярка им се вижда малка. Имат друга една мярка за измерване - една светлинна година. Тя е пътят, който изхожда светлината за 1 година. Туй разстояние го взимат за 1 метър и тогава казват, че от нашето Слънце до най-близката звезда има 3 години. Значи оттука до най-близката звезда, 3 години ще вземе на светлината да измине този път. Три години, колко хиляди има това? Това [е] пътят, изминат не в един ден, но в една година. Така учените хора го изчисляват. Нас какво ни ползуват всичките тия далечни слънца? Обаче ще дойде един ден и ще видим, че всичко във Вселената има отражение в нас. И големите тела, и малките тела, всеки елемент, колкото и да е нищожен, в природата оказва влияние. Някои хора страдат от нямане на желязо. Някои хора страдат от изобилие на злато. Някои хора страдат от изобилие на живак.

Казвам: Природата изисква ние, като вървим в Божествения път, да дойдем до онова положение, дето нещата трябва да се създадат по онзи път, по онзи начин, който Бог е определил за човека. Та, човек трябва да внесе от елемента първо на любовта. Той трябва да внесе елемента на живота. След туй трябва да внесе елемента на знанието и трябва да внесе елемента на свободата, истината, да започне той с тях да работи в себе си. Ако една майка има 10 деца (само за изяснение ще ви дам това), умре едно дете - ще я засегне. Казват ѝ: “Имаш още 9.” Умре второ - пак я засегне. Казва: “Осем имам още, наспорил ги Господ.” Умре 9-ото, 8-ото, 7-ото, остане само едно. Ако туй,

последното, умре, че няма нито едно дете, тогава скръбта е голяма. Ако има още едно, скръбта не е толкоз голяма.

Казвам: Законът е колко деца човек трябва да има в света? Колко истини човек трябва да има в себе си? Две истини, три ли? - Една. Колко мъдрости трябва да има в себе си? - Една. Колко любови трябва да има? - Една. Сега вас ви е приятно. Аз се чудя на хората. Една задача, която е трудна за разрешение. Защо човек, когато го обичат, му е приятно? Пък той като види, че другите [не] го обичат, не му е приятно. Защо тъй? Не може да ме обича някой, когото и аз не съм обичал. Ако ти го обичаш, ти му се отплащаш за любовта, с която той те е обичал някога. Туй е в реда на нещата. Казваш: "Ама той не ме обича." И ти не си го обичал. Следователно, започни да го обичаш и за в бъдеще, след 1, 2, 3, 4, 5 деня и той ще се обикне. Този закон е много верен. Минава някой момък, не обръща внимание на някоя мома. Казва: "Нищо не струва." Той не я обича - тя да започне да го обича. Като знае този окултен закон, тръгне подир нея и казва: "Колко е красива! Какви са хубави очите ѝ!" Казва: "Ама знаете ли какви очи има? Знаете ли колко красива уста има? Като я стисне тъй!" За устата говори. Той си мръдне малко носа, казва: "Колко хубав нос има. Пък ходът ѝ какъв е!" И след туй започва да хвърля око на нея. Започва да разправя за нейната любов. Има автори, които искат да покажат, че хората не са свободни.

Единственото нещо, от което човек не може да се избави, то е любовта. Нито един не е устоял, който може да каже, че е честен. Като дойде там, ще капитулира. Светлата мисъл като дойде там, отиде. Казвате: "Защо е така?" Не зная. Аз като изследвам, не съм намерил нито един, който да е устоял против любовта. Затуй казвам: Онези, които изучават любовта, трябва да имат чисти сърца. Да знаят, че има само едно понятие - то е да обичаш всички същества, както Бог ги е създал. Ако ти не ги обичаш, ти хвърляш петно на Божието лице. Някой обича някого и казва: "Много хубаво прави. Но защо да е така? Ама, защо да е така?" Който не обича, е виноват. Който не обича, е два

пъти виноват, а който обича, е веднъж виноват. Ако обичаш, веднъж ще бъдеш виноват, ако не обичаш - два пъти. Тогава, едно от двете. Афоризъм е това, едно противоречие. Защо трябва да го обичаш? Ако обичаш един човек, ще му направиш две добрини. Ако не го обичаш, ще му направиш само една добрина. А в истинския живот никой не ви обича да му направиш една добрина. Всеки обича две добрини. Щом е едно добро, казва: "Носи си го, не ми трябва." Щом са две добрини, с двете ръце ги взема.

Казвам: Новото учение в света иде, за да даде една светлина. Тъй, както хората живеят, те ще си живеят този живот. Тъй както е. Не може да го изправим. И няма защо да го изправяме. Не сме ние отговорни. Хиляди поколения са били на Земята, те са идвали и са оставили своите последствия. Какво ще ходим да оправяме техните работи? Нека дойдат те да си оправят работите. Ще кажете: Христос дойде да вземе греховете на човечеството. Какво означава Христос да дойде да вземе греховете? Христос дойде на Земята и взе греховете на човечеството и като ги намери всичките тия, които правеха грехове, казва: "Я елате вие, Аз за вас търпях, хайде сега вие да изправите всичко." Той ги намери всичките и тогава взе ключа на ада, понеже хората се скрили в ада. Казва: "Да се оправи тази работа, не може по този начин да се живее." Като дойде Христос в домовете, ще вземе ключовете на ада и ще ви попита: "От какво сте недоволни?" Ще кажете: "Господи, никой не ни обича на Земята." Той ще ви каже: "И вие никого не сте обичали. Никой заради Мене не мисли." И вие заради никого не сте мислили. "И Господ ме е забравил." Ти и за Него не си мислил. Започни да мислиш за Господа, и Той ще започне да мисли за тебе.

Чудни сте! Господ е мислил, мислил заради нас, но ние трябва да знаем: ако Той не беше мислил, ако Той не ни е обичал досега, ако Той не ни е давал тия условия, туй което имаме, на кого го дължим? На тази скрита, велика любов. И Той никога нищо не е казал нищо за своята велика любов. Христос, Който излезе от пазвата на Отца, и Той

мисли заради вас. Вие не мислите заради Него. Толкоз сте заети на Земята, че само за светски работи мислите. Под думата “светски” работи разбирам “мои работи”. За пример често правим такава малка погрешка: някой път, като пишем някоя буква, не дописваме докрая. В български език, някой път наместо “ер малък” (ь) турим “ер голям” (ъ), или наместо “ъ”, пишем “ы”. Погрешка е туй според законите. Казвам: Грешка ли е? Като съм учил английски език, там пък има друго противоречие: 4-5 букви ще напишеш, пък само една буква произнасяш. Другите букви са като абдиканти. Не само там е мъчнотията, в произношението. Ако някъде не произнесеш меко накрая, ако произнесеш малко по-твърдо, друго значение ще добие думата.

Мнозина идват при мене и казват: “Кажи ми, по кой път да тръгнем?” Тръгнете в Божествения път, обичайте Господа. “Но как да Го обичаме?” След като се наядеш, обичай Господа. Кажи: “Много Ти благодаря за хляба, който ми даде.” След като пиеш вода, кажи: “Много Ти благодаря за водата, която ми даде.” След като изгрее Слънцето, кажи: “Много Ти благодаря за Слънцето, което изгря.” Прочетеш някоя книга - кажи: “Господи, благодаря Ти, че си пратил този човек да напише тази хубава книга.” Слушаш някой музикант, чуваш някой певец, някой художник, или видиш красив човек - кажи: “Господи, благодаря за този човек.” Благодари на Бога за всичко. Като срещнеш лоша жена, кажи: “Господи, благодаря Ти за тази лошата жена.”

Един ден вие ще благодарите много за лошите хора. Когато дойде онзи изпитателен човешки дух, Сатана, в съвета Господен, Господ му обърна внимание и казва: “Ти обърнал ли си внимание на Моя раб Иов? Като него няма друг.” Казва: “Не си го изпитал. Дай ми аз да го изпитам.” Разговора ще ви кажа, който не е писан в Библията. - “Зная, ти си много строг. Ще го осакатиш нещо, като ти го дам да го изпиташ.” - “Не - казва. - Бъди уверен. Аз като го изпитам, той ще те люби два пъти повече, отколкото сега те люби. Аз като го поставя

натясно, той ще разбере Твоето слово и ще каже: "Господи, каквото Ти казваш, е право." Казва: "Хубаво." И тогава го туря Бог на изпит. Има един закон, който ограничава духовете. Казва: "Всичко можеш да туриш на изпитание - имота му, богатството му, - но не и живота, Божественото в него няма да буташ, защото ако буташ, последствията ще се върнат на тебе." И виждаме, че туй, което е казал, става. После Иов казва: "Слушал съм много пъти за тебе, но сега виждам, че моите разбирания не са такива, каквито бяха едно време." Хубаво е да имате един приятел, когото да обичате.

Ще обясня. Един от видните проповедници - Муди, американски проповедник, реши да отиде в Англия да проповядва. Имал един богат приятел в Ню Йорк, казва му: "Като дойдеш, ще спреш тук." Тръгват Муди и Сенке - отличен певец, със своя орган. Той бил първокласен певец. Муди и Сенке ги знаят, единия - като знаменит проповедник, а другия - като отличен певец. Но като отиват в Ливърпул, неговият приятел умира. Не се спира работата на Муди. Муди започва своята работа и пак успява.

Сега и вие, като Муди, обичате някого. Ама той умре утре. Казвате: "Защо Господ ми го взе?" Само един ли приятел трябва да имате на Земята? Често хората говорят за множество. В раздвояването на любовта съществува множество. Там, дето има любов, дето има единство в любовта, множество няма. В едно прераждане имаш една жена. Досега човек се е преraждал 200 пъти. Де ви е едноженството? Сега да се разсъждава от чисто окултно гледище. В единството на любовта, когато хората се обичат, формата не се изменя. Когато любовта не е така чиста, тогава онази душа, която ти обичаш, ти като дойдеш на Земята, няма да дойде. Понеже усеща нечистота. Праща друга форма. Ти казваш: "Не е това." Ти се самоизлъжеш. Това показва, че ти не си имал такава силна любов, да дойде на Земята. Защо Господ не слиза на Земята? Защото знае, че Го лъжем. Ще ни прати такива богове, каквито ние искаме.

Сега моето желание не е да ви забавлявам, нито да ви утешавам. Но ви казвам една истина, с която трябва да се лекувате. Моето желание е, ако някой има една рана, да си тури цяра, да се лекува. Аз не искам да съдя никого, за мене е важно да се лекуват хората. За мене е важно да се пробуди тяхното съзнание, да се пробужда тяхната любов, да се събужда стремеж за знание, за свобода, за всички добродетели. За всички техни погрешки не обръщам внимание. Бог казва: "Ще залича греховете ви. Ще ги хвърля зад гърба Си и няма да ги помена вече." Ако Господ не ги заличава, ако не ги хвърля зад гърба Си, какво щеше да стане? Той казва: "Започнете да обичате, да вървите по Моята воля и всичко ще залича." Ако ние вървим по нашите пътища, именно нашите дела ще изскочат пред нашите очи и тогава ние сами ще се измъчваме в света. И казва Христос на този стотник: "Аз ще дойда." Казва той: "Господи, аз не съм достоен." И всичко това ще бъде.

Та казвам сега: Не правете погрешката, която направи един гръцки зидар. Един майстор, като градял една къща, паднал и си строшил двата крака. Като останал на леглото, започнал да роптае. И казва: "Зевсе, аз мислих, че ти си умен. Направил си един закон да си чупят хората краката. Не можеш ли да направиш другояче света? Ти ме осакати. Сега съм неполезен." Пита го Зевс какво иска. Той казва: "Искам да суспендираш този закон, да бъдат краката ми здрави." Казва, точно така ще бъде законът. Краката му оздравяват. На втория ден, той взема чуковете и качил се да гради къщата. Иска да забие един гвоздей, но гвоздеят не се забива. Чукът няма тежест. Догневяло го и хвърлил чука във въздуха. И чукът останал така, във въздуха виснал. Ядосал се още повече и сам скочил, но и той останал във въздуха. Седял така два, три деня, останал гладен и започнал пак да роптае. "Зевсе - казва, - аз мислех, че ти ще направиш нещо по-хубаво, а пък то сега стана по-лошо. Този ред е по-лош, първият беше по-добър. Но дай ми повече разбиране, повече живот, повече свобода, повече любов, за да изпълня твоята воля."

Сега и на вас казвам: Нека се върне първият порядък, Божественият, да ви даде Господ повече любов, повече знание, повече свобода, да вършим волята Божия.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

31-ва неделна беседа, държана от Учителя на 11.VII.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

НО АЗ ЩЕ ПОГЛЕДНА

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще ви прочета 2-ри стих от 66-а глава от Исаия: “Защото ръката Ми е направила всичко това и е станало всичко това, говори Господ, но Аз ще погледна на тогоз, на сиромаха и на съкрушения духом, и на оногоз, който трепери от словото Ми.”

За да може да разбере природата, чувствата на човека трябва да са отворени. Поне така, както сега човек се намира, в това положение, очите му трябва да са нормални, ушите му трябва да са нормални, неговият нос трябва да е нормален, устата му трябва да е нормална, и пипането с ръцете му, и то трябва да бъде нормално. Нормалният човек е мярка, с която ние мерим нещата. Казваме, че нещата могат да бъдат нормални, в нормата, и анормални, извън нормата. За пример, често ние питаме защо съвременното човечество страда. Хората още не знаят причината за [своите] страдания. Че страдат, това е факт. Хиляди страдания има в света. Ако вземете някое медицинско списание, ще видите хиляди фотографирани болести в него. Хиляди язви има, от които човечеството страда. При това, съвременната наука констатира, че тия язви се дължат на един по-низш живот в човека. Това са микроскопически животинки, които никак не се виждат, но са в състояние да изядат човека. Вземете, за пример, туберкулозата се дължи на такива микроскопически бацили, които нападат човека, изяждат дробовете му, вследствие на което той умира.

Сега, именно, ние отправяме въпроса към съвременния човек: какво разбира той под думата “човек”. В старо време, според закона на еволюцията, под думата “човек” се е разбирало “същество, което мисли”. Това е една четвърт от истината, това още не е цялата истина.

Човек не е само същество, което мисли, той е същество и което чувствува. След това туй същество има и други претенции, търси някаква си свобода. Първо, борбата в света, която е започнала и между най-малките същества, до човека, се дължи все на въпроса за яденето. Всяко същество първо се стреми да се нахрани, да се наяде. И после, когато говорим за условията на живота, разбираме ония условия, при които всяко същество може да се развива правилно и да расте. Представете си, че едно растение е посято на място, покрай което минават хиляди животни, много добитък. Какво ще бъде положението на това дърво? Като минават покрай него, всички ще се търкат в самото дърво. И представете си друго дърво, което е посадено в една градина. Как мислите, кое от двете дървета ще се намира при по-благоприятни условия? Следователно, ако покрай твоя ум и покрай твоето сърце минават много тревопасни и всички се потриват, каква култура ще имаш? Ще охлузгат кората ти. Колкото и да търпи това дърво, нормалното положение е да се огради то, да му се дадат добри условия.

Аз правя сега тези аналогии, да видите в какво положение се намирате. После, хората са крайно немарливи. Те искат да осигурят живота [си] на Земята. За колко години човек може да се осигури? Най-много за 120 години. Едно време хората са живели и до 999 години. Така е, ако вземем Библията за авторитет. Но Библията е един малък превод от истинската Библия. Мнозина мислят, че това е цялата Библия. Други пък взимат само Евангелието за авторитет. Не мислете, че Евангелието е всичкото, което Христос е говорил. Сам Иоан казва, че Христос е говорил по 3-4 часа. И ако всичко, което е говорил, беше напечатано, щеше да се събере в хиляди книги, големи като Библията. Ако имахме това знание, то щеше да бъде за нас полезно. Защо това знание не е дошло до нас, това е друг въпрос, обаче то се пази. Нищо в природата не се губи. Всичко онова, което Христос е говорил, то се пази. Тези книги един ден ще се намерят и вие ще ги четете тогава. Мислите ли, че когато един човек дойде в

света, той от само себе си идва? Мислите ли, че един пророк от само себе си говори?

По какво се познава дали един човек има авторитет или няма? Всеки ден вие можете да видите какъв е вашият авторитет и на какво се равнява. Вашият авторитет се равнява на 30, 40, 50, 60 най-много до 100 килограма - според това колко килограма най-много можете да дигнете. Наскоро ми разправяха, че един германец могъл да дигне до 2000 килограма тежест. Всички актьори на сцената могат да докажат доколко е вярно това. Ако наистина човек може да дигне до 2000 килограма тежест, това е огромна сила за един физически човек. Но със своя ум човек е направил машини, с които дига десетки и стотици хиляди килограма тежест. Представете си тогава, как Слънцето, което е около милион и 300 000 килограма по-тежко от Земята, как може да се държи в пространството. При това, то се движи в една много рядка среда. Не само това, но Слънцето пътува с грамадна бързина в пространството.

Сега вие ще кажете, че тези въпроси не ви интересуват. Съгласен съм с вас. Онзи, който не е музикален, той не се занимава с музика, но все-таки няма същество в света, което да не се занимава с някого. Вземете, за пример, онзи учен естественик, естествоизпитател, който не се интересува нито от музика, нито от поезия, но като седне пред трапезата да яде, започва като един обикновен човек, като дете да криви устата си на една и на друга страна, да дъвче храната си. Този учен човек, като дъвче една хапка след друга, мисли, че много нещо е спечелил. И след това казва: "Наядох се много добре." Така сме свикнали ние да говорим, но няма какво да се прави. Питам: кое заставя съвременните хора да ядат? Преди всичко ние още не сме се научили да ядем от любов. Защото да яде човек без любов, това е насилие. Значи, нещо заставя човека да яде.

Сега, като ме слушате да говоря, аз не искам да ви кажа, че нищо не знаете, че трябва да учите, но казвам, че вие трябва да разбирате света. Онова, което сте научили в първо, второ, трето и четвърто

отделение, колкото повече се качвате нагоре, в прогимназията и в гимназията, ще ви послужи като тил за новото, което трябва да учите. Младият като дойде в света, иска да стане стар. Старият, като остарее, иска да стане умен. Това са желания. Питам: в дадения случай какво придобива старият и какво придобива младият?

Сега аз не ви говоря тези работи за обезсърчение. Напротив, аз разглеждам тия работи малко по-другояче. Какво ще стане, ако аз посадя една нива, и всичко, каквото тя ражда, не го събирам? Всичкия ми труд ще отиде напразно. Не, сламата аз трябва да турям на една страна, а житото - на друга. Следователно знанието ни е потребно като насъщна храна в нашия живот. Така аз разбирам знанието. Ако то не беше храна за нас, то щеше да бъде безпредметно. Знанието е потребно като храна за ума. От знанието, значи, се храни нашият ум.

Аз наричам ума първия, големия син на човечеството. Бог изпраща този свой голям син в света да се възпитава, като в училище, в което да се учи и да възраства. Най-първо светът е започнал със сърцето. Сърцето е голямата дъщеря на Бога. Като е дошло в света, сърцето се е увлякло малко, вследствие на което е сгрешило. То се е обленило и повече не иска да учи. Сърцето казва: “Защо ми е нужно знание и наука? Може да се живее и по друг начин.” Така, именно, сърцето е хванало пътя на живота, който е пълен не само с радости, както то е очаквало, но и със страдания. В този път, каквото се придобива, същевременно се и изгубва.

При сегашните условия на живота всички хора се намират в затруднително положение. Като не могат да се справят с положението си, най-после хората се утешават с мисълта, че като умрат, те ще отидат на онзи свят. Питам: кои са онези, които, като са отишли на онзи свят, са се върнали да ни разправят, как се живее на онзи свят? Не е въпросът там, че никой не се е върнал от онзи свят. Може би някои да са ходили. Може и между вас, които ме слушате, да има някои, които са ходили на онзи свят, но важното е, че между този и

онзи свят хората поставят рязка граница и по този начин си представят онзи свят такъв, какъвто всъщност не е.

Отношението между този и онзи свят е такова, каквото е отношението между младостта и старостта. Младият и старият е един и същи човек. Каквото е бил като дете, такъв, същ е и като стар. Все един и същ човек е той. В какво седи разликата между младия и стария? Мнозина не приемат, че човек се преражда. Разни теории има за прераждането, но важното е, че човек е излязъл от Бога. Всяка душа е излязла от Бога и е дохождала много пъти на Земята, превъплътявала се е. Тя е идвала тука да се учи. Както годината не се състои само от един ден, така и животът на душата не се състои само от един живот. Без тази теория за прераждането ние не можем да си обясним наследствените черти на човека. Човек носи в себе си много придобити черти. Ако вземем един престъпник, без прераждането ние не можем да си обясним отде и как в един живот той е могъл да развие в себе си толкова порочни черти и да извърши толкова порочни деяния. Окултистите поддържат, че вълците са закъснели хора в своята еволюция. Като нямали какво да правят, те станали разбойници. Други пък вярват, че Бог е създал света. Но Бог е създал всичко. И под думата "създаване" се разбира някаква вътрешна идея. Всичко, което Бог е създал, служи като форми за развитието на самия живот. Сега, ако вземем идеята, че всичко, което живее, има душа, тогава можем да кажем, че във всичко има живот.

Значи, със сърцето започва животът. После иде друга една форма на живота - явява се умът. После иде човешкият дух и човешката душа. Сега се явява спор, дали човек има дух и явява ли се духът. Духът живее ли? Също така се явява въпросът човек има ли душа или няма.

Сега, да оставим тия философски въпроси настрана, защото така, както са те поставени, не могат да се доказват, т.е. нямат нужда от доказателства. А пък това, което не е, няма нужда и от опровергаване. Няма какво да ви доказвам онова, което е, и няма какво да отричам

онова, което не е. Аз го оставям така, защото да се занимавам с него, то е губене на време. Веднъж един ме пита: “Ти можеш да знаеш дали човек има душа.” Аз го питам: “Пък ти можеш да знаеш дали живееш? Той казва: “Аз усещам, че живея.” - “Тогава, по същия начин и аз усещам, че човек има душа.” - “Че как го усещаш ти? Как усещаш душата?” - Казвам му тогава: “Как ще си обясниш онова противоречие, което съществува в живота? Срещаш, за пример, един човек, когото даже не познаваш, и знаеш, че след 10 години ще му се случи това и това нещо. И наистина, човек следи и вижда, че така, както му е предсказано, така се и случва. Отде може да знаеш какво ще се случи след 10 години на даден човек? Има хора, които виждат надалеч, има хора, които виждат наблизо. Има хора, които с погледа си обгръщат цялата Земя. Те могат да я виждат отвсякъде. С погледа си те я обхващат, както детето хваща една топка в ръката си. За тях Земята е като една малка топка. Къде са тия хора? Не искам да ви кажа, сами трябва да ги намерите. Като се върти Земята, те я виждат, как е населена. Те виждат всичко и чуват всичко. Земята се върти пред тях, и те насочват погледа си навсякъде, вследствие на което всичко виждат и чуват, знаят всички езици.

Важни са думите, които пророкът казва: “Аз ще погледна към сиромаха и към съкрушения духом и към онзи, който трепери от словото Ми.” “Онзи, който трепери от словото Ми” подразбира “онзи, който обича словото Ми”. Под думата “треперене” в този смисъл аз разбирам едно синовно отношение. В любовта има един страх, но аз го наричам “свещен страх”. В любовта страхът е едно благословение.

Та, при сегашните условия, при които живеете, всичко в света съдейства за добро. Това нещо трябва да се обясни научно. За пример, в живота на някой човек се случва една изключителна опитност и той мисли, че в дадения случай тази изключителна опитност не му е потребна. Не, тя му е потребна, като лист на дървото. Листът на дървото е потребен, за да диша чрез него. Може и без един лист, но все таки, когато листата на дървото окапват, ние

мислим и считаме това нещо за анормално състояние на дървото. Тъй щото, когато ни сполетяват големи изпитания, ние считаме, че това са някакви противоречия в живота. Когато един син е в несъгласие с майка си и с баща си, той се намира в едно противоречие. И когато ние сме в противоречие с природата, ние се намираме в изключително състояние.

Сега аз не разглеждам въпросите частично, но тъй, както са поставени в целокупната природа. Това, което целокупното човечество един ден ще придобие, то ще бъде достояние и на най-малките същества в света. Но понеже светът още не е достигнал до това положение, затова идат тези изпитания и страдания. Умовете на хората трябва да се просвещават. Ние трябва да имаме такива методи, чрез които истината да влезе в света. В едно здание, колкото повече светлина има, толкова е по-добре за самото здание и за хората, които живеят в него. Колкото по-малко светлина влиза в едно здание, толкова то е по-нехигиенично. На същото основание, колкото повече знание има човек, което може да подкрепва човешкия ум, толкова по-добре за него. За човека е потребно знание, което може да го научи как да мисли.

Сегашните хора са дошли със своята мисъл до това разбиране. Като наблюдавате какво правят воюващите страни, ще видите как са станали силни. Те хвърлят една граната, тежка около 250 килограма, на 50-60 километра разстояние. Има такива гранати, които отиват много по-далеч. Като избухне една такава граната, тя изравя земята на дълбочина 400-500 метра. В съвременната война ще видите как небесните птици снасят яйцата си отгоре. Сега вече имаме аеропланите, наречени умствени птици, които снасят яйцата си отгоре. Като се снесе едно от тия яйца, то веднага се излюпва, пилето веднага излиза от него и започва да рови на грамадни разстояния.

Сега да разгледаме живота малко по-другояче, в друга форма. Идете в една фабрика, която прави хартия, да видите как се произвежда. Там ще видите цели купове от борови парчета нарязани,

от които се образува една каша. От тази каша, като се прекара през особени валяци, се образува най-после хартията. От тази хартия впоследствие се печатат най-хубави книги. Ще кажете: защо са страданията на дърветата? Тези дървета трябва да им се даде друга форма. За да придобият друг вид, те трябва малко да пострадат. Като пострадат, ще се превърнат в книги. Съвременните хора не искат да страдат. Има страдания в света, които са разумни. Ако вашите страдания са разумни, вие сте блажени, но ако страданията ви не са разумни, тогава те са безполезни, безпредметни. Ако страдате като дърветата, за да стане от вас хартия, върху която да се печатат хубави работи, тези страдания са на мястото си, имат смисъл. Когато се пожертвувате за подигане на човечеството, това страдание има смисъл. Но когато сте една гора, която животните изяждат, това страдание няма смисъл, не е на мястото си.

Мислите ли, че Бог не страда? Единственото същество, което страда най-много, това е Бог. В това отношение има два възгледа. Пророкът казва: "Аз бях в Израил като натоварена камила. Дотегна Ми да нося вашите грехове." Това значи: "Дотегна Ми да нося вашите мисли, чувства и постъпки, с които да нося вашите страдания и за които да съм отговорен." Тези думи пророкът туря в устата на Бога. Други пък казват, че Бог е всесилен, всемъдър. Той не се нуждае от нашата помощ. Той иска само да ни убеди в това, което върши, за да не го разваляме ние. Той ще оправи всичко. Няма нещо в света, което Той не може да преобрази. Злото, страданията, смъртта, неверието, войните - всичко това един ден Той ще примири. Нищо няма да остане от тях. Писанието казва, че ще влезем в един напълно уреден живот.

Кога ще бъде това? Ако го приемете, то може да бъде още днес. Това зависи от вашия ум. Ако вие можете да се подигнете с ума си, вие още днес можете да влезете в този уреден свят. Но за да влезете в този свят, трябва да притежавате 4 неща: душата ви трябва да бъде

свободна; духът ви трябва да бъде силен; умът ви трябва да бъде светъл, а сърцето ви трябва да бъде пълно с добрина.

Днес всички проповядват, че Христос ще спаси света. Онези от вас, които са християни, като отидат при вратата на Христа, Той ще излезне и ще ви каже: "Извадете доброто от вашето сърце, което ви се дава." Ако вашето сърце е пълно само с мухлясали добрини и ако умът ви е пълен само със свещи, които не горят, че само цъкате и никаква светлина не получавате, и ако силата ви се заключава само в пълни бомби с взривни вещества, как ще ви приемат в другия свят? Въпреки това вие искате да влезете в другия свят да бъдете свободни. Свободата иде по друг начин. Съвременните хора не познават тоя начини. За да възприемем свободата, ние трябва да приемем Бога в душата си и да Му дадем свобода. Когато дадем свобода на Бога в себе си и Го оставим свободно да работи в нас, когато го оставим свободно да работи в душите ни и най-после, когато приемем Бога в духа си, ще станем всесилни, защото Бог е всесилен. Когато приемем Бог в ума си, ние ще имаме знание. Когото Го приемем в сърцето си, ние ще имаме всички добродетели. Ако всички животни растат благодарение на слънчевата енергия, която влиза в тях, същото ще стане и с растенията, и с минералите, и с рибите, и с птиците, и с млекопитаещите. Дотолкова, доколкото слънчевата светлина влиза в живите същества и се разработва разумно, дотолкова тя е полезна.

Първоначално религиите имаха за задача да научат хората на езика на невидимия, на Божествения свят. Те бяха един вид училища за хората. Не е достатъчно само да вярва човек в Бога, но той трябва да се научи да люби Бога. Такава беше задачата на първоначалните религии. Щом Го люби, той ще почне да изучава и Неговия език. Ти можеш да изучаваш езика само на онзи, когото обичаш. И ако ние още не обичаме Божествения език, това показва, че още не обичаме Бога. Ние още не сме се заинтересували от езика на Бога и затова не го изучаваме. За пример българинът обича само български език, англичанинът - само английски език, французинът - само френски

език, германецът - само немски език. И след всичко това мнозина запитват какви ще бъдат в онзи свят.

Някои поддържат, че в онзи свят хората пак се делят на българи, на англичани, на френци, на германци и т.н. Един българин прави изчисления, че щом българите на Земята са 6 милиона, в онзи свят ще бъдат 60 милиона. Тогава, ако китайците на Земята са 500 милиона, колко трябва да бъдат на онзи свят. Вземете отношението 6:60 и вижте какво ще бъде отношението на 500 милиона. Значи 500 милиона ще се обърне на 5 милиарда. Вие ще се намерите в едно затруднително положение. Представете си, че една голяма войска минава и след нея или пред нея се [сипе] голям картечен огън. От цялата войска, голяма като римската, остава само един полк. Можете ли да си представите какво ще бъде положението на този полк, като се огледа около себе си и навсякъде вижда своите мъртви приятели, т.е. вижда приятелите си мъртви, нападали на Земята? Представете си, че цялото човечество един ден измре, а останете жив само един Вие. Какво ще бъде Вашето положение?

Това, което ви казвам, е само за изяснение. Това става в нашия свят, между хората, които сме изложени на постоянни промени. Промени стават и в злото, и в доброто. Измененията стават в злото, а промените - в доброто. Така разглеждам аз въпроса. Следователно, когато човек греши, той се е изменил, а когато прави добро, той се е променил. Промяната е възходяща, а измененията са низходящи. Затова, именно, се казва, че Бог всичко изменя в света. Той изменя грешника, значи, понижава го надолу, а променя доброто, добрия човек - въздига го нагоре. Следователно ония, които грешат, се изменят, за да грешат по-малко. Той ги намалява. Ще дойде ден, когато грешникът няма да греши. Според тази аналогия и доброто ще дойде до едно място и там ще спре, т.е. няма повече да се променя, т.е. няма да правят добро. Какво състояние ще бъде в света, когато доброто престане и злото престане, т.е. грешните престанат да грешат и добрите престанат добро да правят?

Сега да разгледаме отношенията между господаря и слугата. Като работи слугата, господарят му плаща. След това се ражда едно различие. Ако господарят подяжда слугата си, той прави зло. Ако слугата подяжда господаря си, и той прави зло. Ако един ден господарят осинови слугата си, направи го свой наследник, какви ще бъдат отношенията им? Слугата няма да има желание да подяжда господаря си и господарят няма да има желание да подяжда слугата си - ще се примирят.

Та, когато ние влизаме в областта на Божествената любов, отношенията между хората няма да бъдат никакви други освен отношения между души. Най-хубавото състояние в света е това, което изпитва човек, когато някой го обича. Каквото друго и да казвате, това е най-хубавото състояние - да ви обичат и да мислят добро за вас. Да те обича някой, да мисли добре за тебе, да те чувствува в сърцето си и да ти даде пълна свобода - няма по-хубаво състояние от това. Единственото идеално същество, което иска да ни даде своята свобода, това е Бог. Той иска да ни даде на разположение свободата, която Той има. Той иска да ни даде на разположение Своята светлина, Своята доброта, Своята благост, Своята сила и т.н. Въпреки това у нас се заражда въпрос: трябва ли да служим на Бога?

Как ще си обясните това противоречие в човека? Сега няма да ви обяснявам това противоречие, но казвам: Противоречията в света произтичат от безлюбие. Там, дето има безлюбие, винаги съществува противоречие. Там, дето любовта отсъствува, винаги се явява алчност в човека. И човекът търси живота там, дето го няма. Някои съвременни писатели, като разглеждат живота на Христа, не го разглеждат така, както е писано в Свещеното Писание. Те казват, че като слезнал на Земята, Христос бил много богат, но всичкото Си богатство раздал на сиромасите, а живота Си - за цялото човечество. Питам: Като даде всичкото Си богатство и живота Си за човечеството, с това Христос изгуби ли нещо? Нищо не е изгубил, напротив, Той спечели много нещо. Ако вие се намирахте във времето на Христа,

когато страдаше, когато минаваше през този голям изпит, можете ли да си представите каква перспектива е имало пред Него? Той не е виждал никакъв успех. След 2000 години обаче ние виждаме перспективи за нещо велико. Няма да се мине много време, и тия перспективи ще се увеличат.

Та казвам: Колкото лошо да е вашето положение, то не е по-лошо от това на Христа. Мнозина от вас сте сиромаси, но все пак положението ви не е по-лошо от това на Христа. Може би някой не се е домогнал до положението на някой висш чиновник или до положението на министър, но все пак то не е толкова лошо. Колкото долно положение и да заемате, вие пак не сте в положението на Христа, все пак положението ви е по-завидно. Тъй щото, от нищо няма да се оплаквате. Аз харесвам стремежа на съвременните хора да бъдат свободни. Права е тази идея. Аз насърчавам тази идея, но свободата трябва еднакво да засяга всички живи същества. Свободата не подразбира всички да имаме еднакви дрехи, като войници. Не, на малките деца - малки дрехи, на възрастните - за възрастни, на старите - за старите дрехи. Вие имате особена представа за старите хора. Старите хора, които аз съм виждал, са много красиви. В Писанието се казва, че на небето има 24 старци, между които сега се готви да влезе още един, да станат 25. Те представят цели епохи. Когато човечеството довърши докрая своята еволюция, ще мине през 7 епохи, с което ще образува един старец. Той ще бъде като началник. Той ще разполага с всичкото знание, с всичката свобода, с всичката сила, с всичката доброта на човечеството. Тогава всички хора ще дойдат при Него и Той щедро ще раздава. Така разглеждаме ние стария човек.

Казвате: “Той е стар човек.” Както и да е, но всеки от вас ще отиде при този стар човек. Той казва: “Синко, ела при мене. Ела да ти кажа как да живееш. Едно време и аз живях [така], то що е патила главата ми, докато дойда до това място. През какви места съм минал, докато дойда до това положение. Казвате: “Там има стари хора, все неженени мъже.” Там старият брат и старата сестра живеят в едно

тяло. Там вече не съществуват отношения на мъже и на жени, други отношения съществуват. В невидимия свят има преливане на душите. Там душите се преливат. Там може и двама, и трима, и 10, и 100, и 1000 души да се прелеят, в едно тяло да се съберат и после излизат. Те са свободни, кой каквото иска може да прави. В другия свят човек може да бъде свободен.

Сега, каквото и да се говори за онзи свят, е много добре, но въпросът е тук какво трябва да се прави. Сега говорим за този свят. Важно е тук какво трябва да се прави. И казва Бог: “Аз ще погледна на тебе”. Наистина, ако Бог не погледне на тебе, от тебе нищо няма да стане. Ти разсъждаваш съществува ли Бог или не. Ако кажеш, че не съществува, ти Го отричаш. Щом почнеш да разсъждаваш има ли Господ или няма, Той те е погледнал вече, Той те е родил. Щом негодуваш, Той пак те е погледнал и те е заставил да мислиш.

Разправяше ми един материалист как се е борил със себе си. Той казва: “От 20 години вече живея един отличен живот. Преди това си казвах: “Няма Господ в света.” Но нещо вътре в мене ми казваше: “Ами ако има?” - “Не, няма Господ.” - “Ами ако има?” - “Това са суеверия.” - “Ами ако не е суеверие?” Каквото кажа, все противното ще ми се нашепва отвътре. Седя в едно раздвояване, но нещо отвътре ми проповядва.

Питам: Къде седи истината, в отричането или в твърдението? Щом човек съпостави две идеи в себе си, той непременно ще дойде до една трета. Човек може да умре преждевременно. Щом човек умре, сърцето му престава да тупа и този човек, който е говорил сладко, който имал свой идеал, престава да говори и слепи очи. Около него седят приятелите му и плачат.

На мене са ми разправяли разни теории по въпроса за смъртта, но аз съм го изследвал от различни гледища, но не съм го засягал. Някои са ми разправяли, че са виждали умрелите, че вървят подир ковчега си. Други пък са ги виждали отгоре на гробовете им. Моите изследвания са малко по-други. Аз съм наблюдавал момента, когато

умрелият умира. Пред мене са умирали мнозина. Тогава пред мене се представя едно голямо, чисто море, на което водата започва да се увеличава в границите си с един милиметър. Значи, когато някой умира, т.е. заминава за другия свят, границите на това море се увеличават с един милиметър.

Понякога аз правя опити да се съобщавам с умрелите, да се разговарям с тях. Като ми се обади някой умрял, аз му казвам: “Покажи се.” Той не иска да се покаже. Пред мене умрелите се срамуват да се покажат. Щом ми каже, че не смее да се покаже, аз не го изнасилвам. Питам умрелия: “Как си?” - “Съжалявам, че съм живял така.” - “Как трябва да се живее?” - “Е, да се върна сега на Земята, другояче бих живял.”

Но както и да ви говори умрелият, като дойде до едно място, каквото и да го питаш, не говори повече. Защо? Защото има една граница на нещата. Там нещата са обратни. Онова, което става в онзи свят, те не могат по никой начин да го обяснят на жителите на Земята, не могат да кажат как става. Защо? Представете си, че имате четирите направления или посоки: вие познавате движението в дължина, широчина, и дълбочина. Но освен това движение има едно четвърто, което е насочено към всички посоки, и към центъра на Земята. Като напира отгоре, едновременно се връща и към центъра. Значи, това изтичане не става към периферията, но става към центъра.

Това са неща, които човек непременно трябва да си представи, да си ги въобрази. Онези, които са ясновидци, виждат, че небето се отваря. Всеки от вас може да има такава една опитност. Гледаш, пред тебе се отваря една картина: виждаш планински върхове, полета, обрасли със зеленина, чисти пътища. Това нещо го няма никъде на Земята, а ти го виждаш. Ще кажете, че това е някаква илюзия. Да, но илюзията, миражът, е отражение на някаква реалност. Тъй щото, това, което вие наричате мираж, не е нищо друго, освен една отдалечена реалност. Щом виждаш тия неща, това показва, че има някаква

реалност. Без реалност ти не можеш да виждаш нищо. Без реалност никакво отражение не може да съществува.

Сега аз не засягам външната страна. Аз съм засягал и другия въпрос. При известни случаи, за пример, ти трябва да влезеш във връзка с някои същества извън Земята, които седят на по-висока степен на развитие, отколкото хората на Земята. Който отиде при тези същества, които разбират Божиите закони, те веднага ще му предпишат какво трябва да направи. Който ги послуша, той благословен ще бъде. Такава опитност имаше апостол Петър, който беше затворен. Онези негови приятели, 120 души, които постоянно се молеха за него, с молитвата си извикаха един ангел от небето, който влезе в затвора при Петра, който седеше с веригите си и му каза: Стани, опаши се! Ангелът бутна оковите, и те паднаха от нозете му. Той бутна вратата, и тя се отвори. - "Върви сега след мене." - И Петър тръгна. - "Върви си сега по пътя, тук да те няма. И като те потърсят утре, да не те намерят. Да не се покажеш много честен. Тази честност тука не минава."

Сега, като говоря за любовта, любовта е един свещен акт. И ние не трябва да обичаме така, за да покажем любовта си пред света, но тя трябва да бъде един таен акт. Свещено нещо е любовта. Обичаш някого - остави го свободен. Ангелът, който освободи Петра, имаше любов в себе си. Само по този начин човек разбра какво нещо е любовта. Когато този ангел дойде при човека, в сърцето му ще пламне особен пламък. Така стана и с Петра, но оттам насетне Петър беше готов да понесе всички страдания. Ако при тебе не дойде един ангел да бутне оковите на краката ти и не ти каже да станеш и не ти даде сила да излезеш навън, ти ще останеш завинаги в затвора. Този ангел трябва да дойде да ти покаже звездите, светлината и да те прати да разправяш на приятелите си, че той те е извел. Това е доброто, което влиза в твоето сърце.

Сега и аз ще направя в дадения случай същото: ще бутна оковите ви и ще кажа: "Станете!" Оковите ви ще паднат, вие ще станете и ще

излезете вън. След това ще ви кажа: “Идете сега при братята си и им кажете какво ви е казал Господ.” Възможно ли е това? Възможно е, няма какво да се съмнявате. Съмнява се само онзи, който няма нищо, който нищо не е придобил. Но онзи, който има свобода, има сила, има светлина, има и добрина, той няма в какво да се съмнява. Човек няма в какво да се съмнява. Но слугата може да се съмнява в господаря си, докато е слуга. Овцата може да се съмнява във вълка, че може да я изяде. Когато вълкът стане овца, овцата не може да се съмнява във вълка.

Едно време, когато русите дошли да освобождават българите, един турски паша запитал един от руските генерали: “Ние толкова време управлявахме българите, но нищо не можа да излезе от тях. Вие какво мислите да правите с тях? Мислите ли да им турите казашки шапки?” - Освен, че не мислим да им турим казашки шапки, но ние мислим да си турим български калпаци, да станем като тях. Турчинът се учудил и казал: “О, Аллах! Само Бог може да ви накара да си турите калпаци, защото нашите глави са много страдали от тия калпаци.” Казвам: И ти, като руския генерал, ще отидеш при някого да го освободиш, и като го освободиш, турският паша ще те пита: “Ти искаш да му туриш своята шапка ли?” - “Не, аз ще туря неговата шапка на главата си, неговия калпак.”

Следователно, ако в дадения случай вие не можете да станете като този, когото освобождавате, вие не го обичате. И Бог, за да ни покаже, че ни обича, Той слиза на Земята между нас, туря нашия калпак, взима нашите немощи. Той става едно с нас.

Сега могат да ви говорят много богословски работи, да ви проповядват кое е правото учение. Според мене правото учение седи в свободата, в силата, в светлината, в добротата. Там, дето има свобода, има право. Дето има сила, има и право. Дето има светлина, има и право. Дето има доброта, има и право. Това са 4 необходими неща. И когато вие разрешавате известен въпрос, ще кажете в себе си: “Да имам свободата на Бога! Ще вложа Божията свобода в душата си,

Божията сила в духа си, Божията светлина в ума си и Божията доброта в сърцето си." По този начин само между хората ще се образуват истинските връзки и всички ще бъдете радостни и доволни. Защото въпросът не е да бъдем слепи. Въпросът не е в това да разискваме върху нещата, но в това, да станем ли Синове Божии или не, да се проявяваме ли като Синове Божи или не. Мъжът трябва да се прояви като брат, като Син на Бога. Жената трябва да се прояви като Дъщеря на Бога. Щом се проявят така, те ще могат да си подадат взаимно ръка и да започнат да работят в това поле.

Тъй, както е сегашният живот, той е отличен. Какво липсва на живота? Единственото нещо, което смущава човека, това е въпросът за смъртта. За човека смъртта е един червей, който постоянно го гложди и постепенно го изяжда. Тези дни, като се разхождам из нашата градина, виждам една круша съвършено изсъхнала. Клонете є нависнали. Приближавам се, виждам един червей влязъл в нея и я осакатил. Казах на градинаря да вземе един тел и да извади червея навън. Ако е въпрос да храним червея, лесна работа, ние ще го пенсионираме. Но той не трябва да остане в крушата, да я осакати. Доста го търсих, докато го намеря. Намерих го най-после, но той успял да изсуши централните клонища. Ако и в човека влезе един такъв червей, който изяжда, и човек ще се изсуши.

Казвам: Сега Господ е дошъл и поглежда в нас. Той намира, че и в нас има такъв един червей, който суши: Ще питате: "Не е ли достатъчно само вярата, която имаме?" - Не е достатъчно. - "Ами надеждата?" - И тя не е достатъчна. - "Ами любовта, която имаме?" - И тя не е. Ето какво разбирам аз под думата "любов". Щом се запознаете с Божията любов, за която ви се говори, всичките ви страдания, всичките ви противоречия, всичките ви грехове, които имате, ще изчезнат - помен няма да остане от тях. И дето минавате в света, нито едно куче няма да ви залае, нито една змия няма да ви ухапе, нито едно животно ще те нападне. И вятърът ще млъкне, и Слънцето ще гледа към вас като любяща майка, с жив трепет. Ако носите тази

любов в себе си, дето минавате, и дърветата ще ви се покланят и ще ви предлагат от своите плодове. Кога ще дойде тази любов? Още днес можете да я имате. Аз ви говоря за една опитност, която познавам. Не считайте, че тия неща са непостижими. Аз ви говоря за неща, които са постижими, които лесно можете да постигнете. Има неща, които днес не можете да постигнете. За пример, в дадения момент не можете да станете ангели. Но тази любов още днес можете да я придобиете. Светлината, която аз възприемам от Слънцето, могат да я приемат и камъните, и растенията, и животните, но важно е, че аз зная как да я възприемам и да храня с нейните лъчи клетките на своя мозък, а малките буболечици това не могат да направят. Те казват, че това не е заради тях. За да възприемат светлината, както аз я възприемам, те трябва да изменят своята форма.

Та, сега, всички вие трябва да започнете да работите. Като ви гледам главите, намирам, че много от вас нямате такива глави, каквито трябва да бъдат, не отговарят на истинските мерки. Аз имам точни мерки какъв трябва да бъде човешкият череп, какви трябва да бъдат веждите, носът, устата на човека. Човек трябва да се измени, да изправи носа, ушите, устата, брадата, веждите си. Не със сантиметри, но поне с една десета част от милиметъра. Той трябва да измени челото си, ръцете си, очите си. Като пипна ръцете на някои хора, усещам голяма коравина, твърдост, като една твърда почва, която няма никаква мекота в себе си, никаква влага. Някои се стремят да имат хубава уста. Да, устата на човека трябва да бъде хубава, да диша живот от нея, да има красив трепет. От очите на човека трябва да излиза светлина. Като се приближите към такъв човек, вие веднага ще изпитате същото въодушевление, каквото и той има. Ще изпитате същите стремежи като неговите. Като минете покрай такъв човек, веднага ще изпитате в себе си едно желание да направите някому добро. И изобщо, добрите хора подтикват към добри дела, към добри мисли и чувства, към добри постъпки, към свобода.

“Аз ще погледна на сиромаха и на съкрушения духом и на този, който трепери за словото Ми и който люби словото Ми.” Така говори Господ. Сега има два начина. Ако ви кажа по един начин, вие можете да мислите едно, ако ви кажа по друг начин, вие ще мислите друго. Като се върнете дома си, каквото Господ ви пошепне, направете го. Като се върнете дома си, каквото Господ ви каже на душата, на духа ви, на ума и на сърцето ви, направете го. Като се върнете дома си, Господ може да ви каже: “Измийте краката си.” Той сам може да вземе леген, и както Христос каза на Петра да си измие краката, и на вас ще ги измие. Петър каза: “Господи, не искам да ми миеш Ти краката.” - “Ако не оставиш да ти измия краката, нямаш дял с Мене.” - “Тогава не само краката, но и главата ми можеш да измиеш.” - “Не, достатъчно е само краката ти да измия.”

Сега, ако ви кажа друго нещо, криво ще ме разберете. Второто нещо, което трябва да измиете, е да измиете езика си. Ако аз бих взел леген да ви измия, нямаше да измия само краката ви, но ще измия езика ви. И ще кажа на всеки от вас, че ако езика ви не измия, вие нямате дял с мене. Понеже вие няма да чакате аз да дойда да ви измия краката, затова казвам: Измийте краката си, измийте и езика си, за да не се съблазнявате. Знаете ли как да направите това измиване? Представете си, че сте господар, но слугата ви е направил едно престъпление и вие мислите как да го наложите по-добре, да почувствува това, което е направил. Тъкмо се готвите да наложите слугата си, но Господ ви среща и ви казва: “Измий добре езика си.” Ти измиваш езика си и казваш: “Добре че слугата ми се провини пред мене, че стана случай да срещна Господа, Който ме накара да измия езика си. Ако не бях Го срещнал, съвсем щях да оцапам езика си.”

Това значи: Простете вашите прегрешения и прегрешенията на вашите ближни, за да имате общение с Бога. Ние трябва да простим и на себе си, и на всички, за да бъдем подобни на Бога. Понеже Той прощава, и ние ще простим. Аз няма да направя нищо от себе си.

“И ще погледне на сиромасите и на наскърбените.” Понеже Господ погледна, ще каже: “Сега желая да измиете краката и езиците си.” Като измиете краката и езиците си, вие ще разберете всичко, което досега ви се е говорило. Новото учение седи в това, поне веднъж в живота си човек да измие краката си и езика си, както трябва. Щом измие езика си, в него ще дойде Божият мир.

Пожелавам ви сега да дойде Божият мир, Божията радост и Божието веселие във вас. Като измием краката си, Божият мир, Божията радост, Божието веселие и Божията любов да дойдат у нас.

Тайна молитва

Днес имате най-чистата вода, с която можете да измиете краката си и езика си.

32-ра неделна беседа, държана от Учителя на 29.VIII.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев. (Беседите от 18 и 25.VII., 1, 8, 15 и 22.VIII.1937 г. са отпечатани в томчето съборни беседи “Лъчи на живота”).

ТОЙ МИ Е И БРАТ, И СЕСТРА, И МАЙКА

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще ви прочета само няколко стиха от 3-та глава от Евангелието на Марка, от 31-ви стих надолу.

“Аум”

Важното за един певец е да пее добре и да има добра основа. Да пее добре и да знае как да пее и какво да пее. Също така важно е и за онзи, който говори, да знае какво да говори и добре да говори. Добри неща са само онези, които носят живот, които носят светлина и които носят свобода. Това са 3 неща, които човек постоянно трябва да държи в ума си. Но щом изгуби мярката на свободата, той изгубва свободата си. Щом изгуби мярката на светлината, той изгубва знанието си. Щом изгуби живота си, той влиза в смъртта. И тогава казвам: Онова, което липсва в съвременния живот на хората, това е, че те са изгубили тези 3 мерки. Те мерят нещата по съвсем друг начин. Те искат да имат живот и да го придобият чрез храната, но как се [придобива живот] чрез храната? Храната поддържа живота, но самият живот не произтича от храната. Храната е само един проводник. Защото не е само храната, която поддържа живота, нито само светлината, която го поддържа, нито водата само го поддържа, нито въздухът, нито мисълта го поддържа. Това са неща, които само подкрепват живота. При това, съвременните учени хора имат особено определение за живота. Мъчно може да се определи какво нещо е животът. Ако определят живота така, както той се проявява на Земята, това е само външната страна на живота. Обаче, философски, животът не е произлязъл отникъде. Той отникъде не се е проявил. Ако е приемем,

че е произлязъл от нещо, трябва да знаем от какво именно е произлязъл.

Сега, това са начини на разсъждение. В дадения случай вие не трябва да искате да знаете всичко. В дадения случай не е необходимо всичко да разберете. Соломон се оплаква, че многото знание носи тежест за човека. Някой иска да бъде голям математик, да знае всичко. Ако сте един математик, ще знаете много; ако сте един геометрик, пак ще знаете много. Един математик може да направи изчисление, да знае дали един билет от лотарията ще спечели или няма да спечели. В математиката няма случайности. Като знае, че при дадена лотария има 100 000 билета, знае колко от тях печелят, той ще може да изчисли колко от тия билети ще печелят и кои номера именно ще печелят. Който е истински математик, той ще може да сметне кой билет ще спечели 1 милион, кой ще спечели 500 000 лева, кои билети ще печелят по 200, по 100 000 лева и т.н.

Сега ще представя въпроса малко по-другояче. Представете си, че аз владея цялата Земя и разполагам с всичкото нейно богатство. Ако при това богатство взема да се занимавам с някаква лотария, която се разиграва в Англия или в Америка, ще ме считат ли хората за умен човек? При такова богатство аз не мога да се занимавам с такива малки работи. Но ако нямам пет пари в джоба си, има смисъл тогава да приложа моите знания по математика, да правя изчисления, кой билет печели. Някои ме питат: "Знаеш ли кой билет ще спечели?" Само онзи билет ще спечели, който съм опитал, но първо трябва да го опитам. Това, което мене не лъже, и вас не лъже. Но това, което мене лъже, и вас лъже. Следователно ония неща, които са ме лъгали, аз няма да ви ги препоръчвам, а ония неща, които мене никога не са лъгали, аз мога да ви ги препоръчам, защото и мене, и вас няма да компрометират. Ако съм голям математик, за мене ще бъде по-важно да сметна колко години ще живее даден човек, как ще свърши живота си, дали ще отиде в рая или в ада, отколкото да изчислявам дали ще спечели или не. За мен е важно да зная, даден човек с кого ще живее

по-добре - с Бога или с дявола, с Бога ли ще живее добре или с хората. Тази задача е по-интересна от другата.

Та казвам: В съвременния живот има неща важни, които трябва да се изучават. Има едно положение, което хората заемат в света - неустойчиво положение. Защо изпада човек в това положение? - Защото е изгубил равновесието. При такова едно нарушаване на равновесието може да стане непредвидена катастрофа. Корабът, който пътува, може да се обърне някак си във водата и да потъне. Този кораб може да срещне някоя подводница или някоя мина. Има такива подводници, които могат да потопят цяла култура. Следователно пътят, по който хората пътуват, трябва предварително да бъде изчистен, да се вземат мерки за това.

Чудни са хората, когато някой път казват, че вярват в Бога, но не им върви напред. Някой е голям патриот, но не му върви. Друг е голям учен, но пак не му върви. Друг някой е велик изобретател, учен човек, но пак не му върви. Значи има нещо криво в този човек. Най-първо човек трябва да провери върви ли му в живота. На човека всичко трябва да му върви. Животът е съставен от ред неща, вследствие на което, за онези, които не го разбират, той е труден. Трудният живот е само за учените хора, за хора, на които съзнанието е подигнато. Тези хора трябва да разрешат трудните въпроси. Обикновените хора казват: “Аз вярвам в Бога.” Така всеки може да каже. И аз мога да кажа, че съм учен човек и вярвам в науката. Науката не иска да є вярваш, но трябва да я изучаваш. “Ама аз вярвам в математиката.” Това е друг въпрос, ти трябва да я изучаваш. “Ама аз вярвам в музиката.” И това не е достатъчно, ти трябва да я изучаваш. Такава вяра е вяра на сенките. Ти можеш да вярваш в сенките, но друго е да вярваш в дърветата.

Тогава имаме следния закон: Реалността никога не може да съществува в своята сянка. Реалността никога не може да произтича от сенките. Сенките произтичат от реалността, но реалността никога не произтича от сенките. Следователно всяко знание, с което ти не

разполагаш в даден случай, то е сянка на живота. Всяко знание, с което ти можеш да разполагаш в даден случай, то е една реалност. Следователно ти трябва да знаеш дали нещата са реални или не. Важно е да знаеш дали някой те обича или не те обича. Важно е да знаеш, ако някой те обича, дали те обича заради самия тебе, или за знанието, или за парите ти, или за силата ти, или за друго нещо. Това са странични работи.

Аз съм привеждал и друг път този пример, който сега ще ви приведа, за мнима любов. Един млад българин, току що се върнал от странство, отдето си купил много хубав, скъп златен часовник. Като вадил часовника си, едно младо момиче го проследило и се хвърлило върху него. То започнало да го прегръща, да го целува и да му казва: "Вуйчо, колко се радвам, че те срещнах." В първо време българинът останал учуден от своята роднина, но после приел, че възможно е да е негова племенница и веднага є предложил да я заведе в хотела, да є услужи. Тя се повъртяла натука-натам, после казала: "Вуйчо, ще изляза малко из града, имам да свърша една работа." Тя излязла и повече не се върнала, но отнесла със себе си и златния часовник на своя вуйчо. Значи той бил вуйчо, когото обича само докато вземе часовника. Щом му отнела часовника, той престанал вече да є е вуйчо. Тъй щото, когато някой ваш роднина дойде при вас и ви нарече "вуйчо" или "братко", вие трябва да проверите след него, дали часовникът ви е на място, или не е.

Аз вземам часовника като мяра на времето. Един човек, който нарушава порядъка на времето и ти не знаеш колко е часът, той не ти е нито брат, нито роднина. Всеки, който не те оставя свободно да мислиш, не те оставя свободно да решиш дадена работа, никакъв брат не ти е. Братът трябва да остави брата си за дълго време да бъде свободен. Всеки трябва да бъде свободен. Каквото направи, да го направи от свободна воля. Христос казва: "Всеки, който изпълнява волята Божия, той Ми е и брат, и сестра, и майка." Как ще проверим тази идея?

Идеята за Бога не е идея, която съществува вън от нас. Нашата реалност съществува в реалността на Бога, понеже Бог е нещо повече от реалността. Значи, има нещо повече от реалността. Има една дума, с която тази реалност може да се обозначи. Някои метафизици казват, че Бог е едно несубстанциално Същество. Той е Същество извън всякаква субстанция. Субстанцията подразбира нещо, от което светът е създаден и се създава. Частицата "суб-" значи "под" - това, от което се образуват нещата, което работи. Думата "есенция" разбира сила, която произвежда нещата. Мнозина смесват думата "есенция" със "субстанция". Това са две различни, производни думи. Ние употребяваме думите "сила" и "материя". Качеството на материята и качеството на силата са две различни понятия.

Та казвам: Навсякъде съществуват такива противоречия. Всяка права линия, която иска да стане по-дълга, отколкото е, тя става крива. Такова правило съществува във висшата математика. Така и аз намирам, че всяка права линия, която иска да стане по-дълга, отколкото е, тя става крива линия. В една права линия не могат да се вложат 3 точки. Съществува положението, че между 2 точки може да се прекара само една права линия. Правото отношение, правото нещо съществува само между две души, а между много души, това е кривото отношение, кривото нещо, крива линия. Следователно право не може да съществува между много хора. Всички противоречия в живота се дължат на това, че човек разрешава една задача, която никой досега не е могъл да разреши. Хората искат да приложат правото между много хора. Това е невъзможно. Моите изчисления са такива, че това нещо математически е невъзможно. Ако искате да вложите правото, вие можете да го вложите само между двама души, но не и между повече от двама. Всички хора не могат да постъпват право. Между всички хора двама могат да постъпват право, но всички хора не могат да направят двама души да постъпват право. Ако многото хора могат да накарат двама души да постъпват право, значи

те са криви хора. Ако аз съм прав, каква нужда има хората да ме карат да постъпвам право?

Ще кажете: "Какво практическо приложение има тази философия?" Прави сте. И аз се запитвам. И вие трябва да се запитате. В какво се заключава работата на един певец, който е пял цели 30 години? В това време той е развивал своята ципица на ларинкса. През това време той е раздвижвал въздуха: приемал е въздух и го е изкарвал навън. Казват за него: "Добър певец е." Но след 30 години този певец умира. Какво е допринесъл на света? От сегашно гледище той нищо не е допринесъл, но от гледището на висшата математика, този певец, който е пял цели 30 години, в идеалния свят той е създал онези красиви форми, които ще останат за бъдещата култура. През тези 30 години той е създал нови форми, които ще послужат за новата култура. В това отношение всички певци са пионери на бъдещата култура. Благодарение на певците от миналото, сегашният живот е определен. Сегашните певци пък ще определят бъдещия живот.

Ще кажете: "Отде накъде певците да определят живота?" Ние не разглеждаме музиката като едно чувствуване, но музиката е основа на човешката мисъл. Съвременните наблюдения показват, че има един особен център. Този център се намира на челото някъде. Който от вас се интересува, той ще намери точно мястото на този център. В човека има две течения, които вървят нагоре и образуват около очите една осморка. Този музикален център се образува от пресичането на тия два центъра. Ъгълът, който се образува при пресичането на тия две течения, тия две енергии, е музикалният център. Следователно музиката в човека е един възел, който съединява електричеството и магнетизма, за да носи човешките добродетели и постъпки. Следователно, ако твоята мисъл не се влияе от тези възли, ако тези проводници не са съединени, ти нищо не можеш да прокараш в света.

Казвам: Днес всички говорят за бъдещото възпитание на децата. Ако бях учител, щях да карам учениците си по три пъти на ден да пеят. Като пеят, те ще бъдат здрави. Като вляза в един дом, няма да

проповядвам никакъв морал, но щях да накарам и мъжа, и жената, и децата да пеят по 3 пъти на ден. Ако вляза в едно съдилище, ще накарам и съдиите, и адвокатите да пеят по 3 пъти на ден. - "Ама ние не вярваме." - Не е въпрос за вярата. Приложете пението и ще видите неговите резултати. Не така да пеете, че от единия до другия край да ви чуят. Не е важно всички да ви чуват като пеете, но в тихото пение и в небето ще ви чуват. А като крякате, и на един километър няма да ви чуват. Тихото пение, но от любов, се чува и на онзи свят. При тихото пение мисълта е силна. Не мислете, че човек трябва силно да пее. Важно е като пее, да мисли.

Когато светът се създавал, всички са пели. Този свят е създаден музикално. Първо ангелите пяха, а после създадоха света, и то по всички музикални правила, точно определено. Те наредиха музикално всички орбити, по които Слънцето се движи, както и звездите. Това е една велика идея. За да пееш, първо трябва да съзнаваш защо пееш, да има една свещена идея, един свещен трепет в душата ти. Когато споменеш името Бог, ти трябва да чувствуваш Бога и Той трябва да се проявява в тебе. Дето и да си, трябва да имаш този свещен трепет. И тогава ще видиш, че на такова състояние и камъните, и дърветата отговарят, и всичко в природата отговаря. Споменеш ли с този трепет свещеното име на Бога, всичко ще ти отговори. Достатъчно е да имате това благоговение към Бога в себе си.

Ще кажете: "Хората мене не ме почитат." Хората не те почитат, защото не обичаш Бога. - "Ама аз го обичам, аз работя заради Него." - Не, ти не работиш за Него, ти не изпълняваш Неговата воля. Неговата воля е твоя воля. Така трябва да бъде. - "Ама аз нямам ли воля?" - Щом не работиш за Бога, ти не изпълняваш Неговата воля. - "Ама не съм ли свободен?" - Чудни са съвременните хора като говорят за свобода. Баща ти, за пример, е пил вино и след това и ти вървиш по неговия път. Това не е свобода. Ако не пиеш вино, ти щеше да бъдеш

свободен. А така, дядо ти пил, баща ти пил, и ти пиеш, вървиш по техния път. Къде е свободата ти?

Следователно, за да бъдем свободни, ние трябва да се освободим от влиянието на нашите деди и прадеди. Ние трябва да се освободим от влиянието на всички техни постъпки, които не са естествени. Какво е свойството на виното? - Като пиеш вино, първо ще изгубиш съзнанието си и силата си. След това в тебе ще се яви желание да повърнеш назад всичко онова, което си приел. Че, ако ти, след като си пил в някоя кръчма или ял нещо неестествено, и след това се яви желание да повърнеш всичко това назад, може ли да се каже, че ти си ял и пил по законите на музиката? Всяко нещо трябва да става музикално. Когато ме канят някъде на гости, аз си давам ухото, да чуя дали като са готвили, са пели или не са пели. Ако са пели, вкусът на яденето е съвсем друг от този, ако не са пели. Ако не са пели, яденето се отразява неприятно върху стомаха. Мнозина са ме питали как да готвят. Досега не съм казвал, но сега ще ви кажа: Като се готви, трябва да се пее. Като се копае лозето, пак трябва да се пее. Като се сее и жъне нивата, пак трябва да се пее. Като се шият дрехи и като кроят, и като учи човек, все трябва да се пее. Каквото прави човек, все трябва да пее. Според мене пението е една формула. То представя правата мисъл. Ако пееш, ти всякога ще имаш едно разположение на душата си.

Христос казва: "Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той е и майка, и брат, и сестра Моя." Само по този начин могат да се примирят известни противоречия в света. Защото, ако противоречията, които сега имаме, не можем да ги примирим, как ще ги примирим в бъдеще? За пример често ме запитват къде е онзи свят и като отидем там, ще се познаем ли. Вие тук не се познавате, че на онзи свят ще се познавате. В онзи свят няма никакво познаване. Какво ще се познавате? И отиде бедният Лазар в лоното на Авраама, а богатият отиде в ада. Богатият позна Лазара, но какъв смисъл има в това познаване? Ако се познаем, но ти си в едно място, а аз - на друго,

тогава какво ще каже богатият? Той ще каже: "Отче Аврааме, изпрати Лазара при мене да ми накваси гърлото." С това аз не искам да ви представя какво нещо е адът, но казвам, че в човека има един ад, той е неговите тънки и дебели черва. Стомахът е католическото чистилище, а сърцето на човека, това е раят. Като дойдеш до човешката глава, това е Бог, от Който човек е излязъл. Главата представя небето.

Казва Писанието: "В начало Бог създаде небето и земята." Това създаване не подразбира този свят, който ние виждаме сега. В начало Бог е създал първичния свят, от който е произлязъл материалният свят. Като не разбират законите, хората казват, че Бог е създал сегашната Земя. Сегашната Земя е отпосле създадена. Казва се още в Писанието: "И веселиха се в тази земя, и наслаждението им беше със Синовете Божии." Това подразбира онази Земя, за която хората се готвят.

[Сега] представете си, че слушате един певец, но неговото пение не е на място. Вие ще се обезкуражите от това пение. Преди години, в XIX век един цигулар слушал един европейски виртуоз да свири в Одеса. Той свирил толкова хубаво, че руският цигулар, който го слушал, толкова се обезсърчил, че като се върнал у дома си, счупил цигулката си и се самоубил. Той си казал: "От мене няма да стане никакъв цигулар."

Сега аз не искам да представя така живота, че да отидете да се самоубиете и да строшите цигулката си. Всеки, който слуша този цигулар, може да стане като него. Въпросът е само на време. Този цигулар е придобил тази дарба чрез постоянство в упражненията.

Понякога вие разглеждате живота си и казвате: "Аз не живея добре." Не мислете, че не живеете добре. Понякога вие искате от живота повече, отколкото той може да ви даде. Това, което изисквате, този живот не може да ви го даде. И ако би ви го дал, то ще бъде за вас безполезно. Представете си, че вие искате да бъдете милионер в настоящия век и да живеете в Америка. Знаете ли какво нещастие ще

ви създаде това богатство? Американските милионери и милиардери имат на разположение около десетина детектива, които ги пазят, пазят главно децата им, да не ги откраднат гангстерите. Сега във вестниците предадоха един случай. Един богат съдържател на едно американско кино имал едно младо момиче негърка, която я пазили 19 детектива, да не я откраднат. Но гангстерите успели да я задигнат от нейния съдържател. Но той упорито я защищавал. Започнала се една кървава борба между двата лагера. Сражението взело сериозен характер: намесили се картечници, оръжия, докато най-после и полицията се намесила. Така се свършила тази борба за една черна робиня.

И сегашните войни за какво стават? - За икономическото положение на народите. Всеки народ иска да подобри своето икономическо положение. Няма ли друг изход? - Има, но дотам са дошли днес хората. Всичко се върши за прехраната.

Сега да вземем другото положение. Всички тия народи минават за християнски. Ако всички тия народи съзнаваха, че има един Господ, Който е създал света и Той е създал Земята, като е определил мястото на всеки човек, на всеки народ, те трябваше да зачетат това, което Бог е определил на всеки народ. Въпреки това всеки човек, всеки народ иска да разшири своя живот повече, отколкото трябва, отколкото му е дадено.

Сега в какво седи истината? Ако аз съм хлебар, бих желал да бъда най-добрият хлебар в града. Ако съм хлебар в София, бих желал да изкарвам такъв хубав хляб, че всеки да каже: “Няма такъв хлебар в цяла София.” Ако има други хлебари, всеки да мяза на мене. Ако някой е певец, да пее най-хубавите работи. Ако някой е лекар, да лекува най-добре. А ние разглеждаме нещата и казваме: “Това не е наша работа.”

Съвременните хора са по-силни в науката на разрушаването, отколкото в науката на съграждането. Срещате един вярващ, който има отлично състояние и разположение на духа, което струва

милиони, но виждате след малко, че за една обидна дума, казана от някого, или за това, че някой го подял със стотина или с двеста лева, и той е готов да изгуби това състояние, да изгуби своя мир. Ето, англичаните, които са много умни, прилагат своето хладнокръвие. В Средиземно море има много подводници, но те се отнасят към тях хладнокръвно, защото, ако се отвори война, целият свят ще се блокира, всичко ще спре. Ако се отвори една такава война, въздухът ще се запали. Ако в Европа сега се отвори една война, ще има най-малко 20 000 хвърчила из въздуха. И при това всяко от тези хвърчила ще носи около 50 тона взривни вещества. Можете да си представите какво могат да създадат тия аероплани.

Всеки човек си има по един аероплан, с който да изпраща своите лоши мисли и чувства. Ако бомбите в такъв един аероплан избухнат, те ще създадат ред нещастия. Та, изисква се да правим едно различие в доброто и в злото, което едновременно функционира в нас. И доброто е полезно, и злото е полезно, но човек трябва да знае, в каква доза да ги употреби. Той трябва да знае как да постъпва с тях. Ще постъпвате така, както Бог постъпва.

Откъде изпъдиха човека: от рая или от Земята? Човек не е изпъден от рая, но от небето, и то за една малка погрешка. Хората казват, че Бог е направил рая, но този рай, за който те говорят, не отговаря на онзи, който е описан в Библията. В Библията се казва, че в рая имало 4 реки, а сега са останали само 2. Къде са другите две реки? Един брат дойде и разправяше за тези реки, че ги видял. Казвам: Къде са другите две реки? И тогава се посмях малко с него и научно му казах, че едната река е на Северния полюс, а другата - на Южния. Казах му: “Ти не разправяй това нещо на други хора.” Според мене двете реки, това са артериалната и венозната системи в човека. И двете излизат от сърцето. Едната е мозъчната система, през която тече електричеството, и [другата], това е симпатичната система - на магнетизма. Значи, системите на чистата кръв и на венозната. Този брат ме погледна и ми казва: “Това, което аз съм писал, го разбирам,

но това, което слушам сега, не зная как да го нагласяя." - Няма защо да го нагласяваш. Къде е раят, това не е важно за мене. Аз зная, че раят е някъде. За мене е важно, че има Господ и не искам да зная вън от мене ли е Той или вътре в мене. Аз зная, че Господ съществува, зная, че Той е създал всичко, но дали е вън или вътре в мене, това не зная и не ме интересува. Зная, че Той работи вътре в мене. Зная, че и аз живея в Него, но къде, не зная. - "Че как така? Ти си учен човек, как да не знаеш това?" - Има неща, които аз сега ги уча. Той мисли, че аз мога да зная всичко.

Аз не искам да играя ролята на онзи турски ходжа, който казвал на султана, че знае всичко, какво Господ правил: кога ставал, кога почивал, кога се разправя с праведни, кога - с грешни. Султанът го слушал и нищо не му казвал; той бил един от големите ходжи. Един ден султанът поканил на гости гръцкия патриарх, да се запознае с ходжата. Като дошли при него, султанът им казал: "И двамата сте учени хора, много знаете, и затова аз искам да ви послушам, да чуя някои неща от вас, които не зная." Най-първо, султанът решил да ги нагости, затова той казал на слугите си да сварят 4 килограма мляко, да донесат пресен, хубав хляб и казал на гостите си: "Хайде сега, всеки сам да си надроби хляб в чинията." Султанът си надробил, а след него и гостите си надробили. След това султанът им казал: "Хайде сега всеки да яде от хапките, които той сам е дробил." - "Че как ще знаем кои хапки на кого са?" - "Ако не знаете кои хапки е дробил всеки от вас, как можете да знаете какво прави Господ всеки момент?"

Та сега, и ние много неща знаем, много умни хора сме, но като надробим хапки хляб в млякото и като го объркаме, не знаем кой кои хапки е дробил. Иначе всичко знаем и всичко можем по магически начин да разрешим.

Та, потребно е всеки човек да си направи един вътрешен отчет. Но аз съм против вътрешната самокритика. Човек трябва да има ясна представа за себе си. Всеки, който иска да се научи добре да пее, той трябва да слуша такива певци, които добре пеят, да ги слуша отвън

или отвътре. Както и да е, но трябва да ги слуша, да използува онова, което те знаят. Който иска да научи математика, или геометрия, или художество, той трябва да се среща с такива хора, да се ползува от техните знания. Художникът, за пример, има много вярно око. Той поставя всички линии на място. Има линии на добродетелта и ако я поставиш на място, ще представиш такъв образ, но ако малко кривнеш линията, ще представиш съвсем друг образ. Оптимистът и песимистът се много различават. Устата на песимиста е малко увиснала надолу. Когато мустаците на човека са увиснали надолу, той е песимист, а когато са завъртени нагоре, той е оптимист. Когато косата на момата е добре вчесана, с равен път в средата, тя е оптимистка. Когато косата є е разчорлена, тя е песимистка. Който иска да бъде оптимист, трябва поне по 3 пъти на ден да си чеше космите на главата. Чеши косата си и не се бой.

Та, да дойдем сега до думите на Христа: “Всеки, който изпълнява волята Божия, той е и брат, и сестра Моя, и майка.” Сега казвам: Всеки може да пее, но онзи, който е даровит, като него никой не може да пее. Важността на Христовите думи седи в това, че много са говорили преди и след Него, но това, което Той е казал, никой не може да го каже. Защо? Понеже нямат тази опитност, това знание. Не е въпрос само теоретически да знае човек нещата, но трябва да ги е опитал, да дадем един образец. Та, когато Му казаха, че братята Му седят вън, Той отговори: “Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е и брат, и сестра, и майка.” Значи, идваме до брата и сестрата.

Значи, ако във всеки даден случай човек не може да отдели в себе си онези мисли, чувства и постъпки, които му помагат, той не може да познае кой е неговият брат, сестра и майка. Във всеки човек има известни мисли, чувства и постъпки, които му помагат. И той трябва да ги познава, да ги различава от другите. Вие мислили ли сте някой път за себе си? Ще кажете че сте мислили, но знаете ли колко сложен процес е мисълта? Във всяка мисъл в човека се намесват безброй други същества, разумни и неразумни. Разумните същества

се интересуват от вашата мисъл. И ако решите нещо криво, те казват, че не е така. Ти седиш, с дни мислиш върху нещо, бориш се, а те ти нашепват, че не е така, както мислиш. И след като се подчиниш на тази Божествена мисъл, която ти нашепва нещо, ти изпитваш в себе си мир и радост. И всякога, когато ние не послушваме тези разумни същества, всякога съжаляваме.

Та, спазвайте законите, които функционират в природата. Два закона има, които трябва да взимате предвид: някога правата мисъл идва първа, а някога - последна. Някога правото чувство идва първо, а някога - последно. Някой път правата постъпка идва първа, а някога - последна. Коя е диагнозата, по която да познаете кога правата мисъл е първа или последна? Когато не си раздвоен нито в мисълта си, нито в чувствата, нито в постъпките си, правата мисъл, правото чувство и правата постъпка са дошли първи. Щом си раздвоен в мислите, в чувствата и в постъпките си, ще знаеш, че първата мисъл, чувство или постъпка не е права. Тогава ще чакаш да дойде последната мисъл, последното чувство и последната постъпка.

Следователно човек трябва да знае, че във всяка мисъл, във всяко чувство и във всяка постъпка, които решава, той решава една задача. Ако не си раздвоен, задачата е право решена. Ако си раздвоен, задачата не е право решена. Ако искаш да знаеш дали си добър човек, виж има ли нещо в тебе, което куца, или няма. Ако има нещо, което куца, ти не си добър. Ако няма такова нещо, ти си добър. Човек може да бъде раздвоен само в даден момент, не всякога. В първо време само житното зърно се раздвоява, но като покара коренчета и листа, то се радва вече, защото съдържа всичко в себе си. Житното зърно не придобива нищо отпосле. То носи всичко със себе си. Като се посади в земята, то само се проявява.

Всеки момент, когато ние проявяваме известна постъпка, ние трябва да участвуваме с цялото си естество. И тогава ние сме или добри, или не. Ако в този момент ние изпълняваме волята Божия, ние сме добри. Ако в мисълта на човека седи първо да изпълни своята

воля, какво той ще направи, а на последен план седи волята Божия, той е на крив път. Неговата мисъл е крива. Защото мисълта на човека не е в състояние да схване всички възможности. С такава мисъл човек може да схване само една възможност, но една негова права мисъл, едно негово добро чувство и една добра постъпка определят живота му за 25 000 години. Лошата постъпка може да определи живота на човека най-много за 100 години. Значи, ако човек направи едно зло, за 100 години все зло ще му върви. Ако пък направи едно добро, за 25 000 години все добро ще му върви. Та, ако искате да знаете защо човек трябва да прави добро, казвам ви: Правете добро, ако искате да ви върви 25 000 години все на добро. Който е направил едно добро дело, за 25 000 години на добро ще му върви. Който е направил една лоша постъпка, за 100 години все на зло ще му върви. Защо е така, не зная, но моите изчисления така показват.

Сега, друго нещо. Вие сте изучавали смятане. Знаете, че като делите някое число, най-после остава една единица, която не може да се раздели. Ако получите десетично число, пак остава една единица, която може да разделите на 10 части, но пак остава и от нея една единица. Можете да продължавате до безконечност, тогава нещата се намаляват. Но най-после ще дойдете до едно положение, че трябва да спрете делението. Ще дойдете до периодическите дроби, дето числата се повтарят периодически. Като дойдете до периодическите дроби, в които няма никакво разрешение, трябва да спрете. Като турите десетична точка, има разрешение. Като дойдете до периодическа дроб, никакво разрешение няма. Там трябва да спрете. Има една обстановка на нещата, която нищо не определя. Ако не искате да спорите с някой човек, дайте му тази единица, която не е делима. Например, делите 10 000 лева, но остават от тях 99 лева. Тези пари не ги делете, дайте ги на другия, за да не става спор. Ако някой банкер дели, той няма да се съгласи с мене. Той ще дели и остатъка. Той другояче мисли, не мисли като мене. За него всяка пара е ценна, защото хвърля лихви. А като се съберат тия лихви, те дават крупна

сума. Тази математика вие я държте за себе си. Аз харесвам тези банкери, които разсъждават така. Те на стотинката турят лихви. Така става, когато правите погрешки. Като правите погрешки, за една стотинка се турят лихви, даже и за една десета от стотинката. Като делите според закона на доброто, не делете остатъка. Остатъкът при доброто не може да се дели. Делението е само в неразбрания живот. В разбрания живот обаче, в добрия живот, никакво деление няма. Когато на някое разумно същество му се поревне да знае какво нещо е делението, то слиза на Земята, на физическия свят. Като научи делението, качва се горе и там проповядва какво нещо е делението. Като го питат какво нещо е делението, то им казва: "Отлична наука е, там, имам на Земята приятели, които го прилагат. Ако искате да го научите, слезте при тях, те ще ви научат." Ако искате да научите изваждането, пак трябва да слезете на Земята. На небето няма изваждане.

Тия неща, които ви казвам, са мимоходом казани. Те са само за обяснение. Любовта е потребна за живота. За вас е важно да имате едно правилно разбиране за любовта, защото от него зависи вашият живот. Но и любовта иска пение. Без пение никаква любов не може да съществува. Като се влюби, човек веднага започва да свири и да пее. Аз съм виждал моми, които, като се влюбят, взимат метлата да метат, но в това тяхно метене има музика, ритъм има. Като вземе да маже, в мазането също има музика. Като маже с любов, чувате, че от ръката му излиза някаква песен. Някой като тропа с ръката си, във всяко хлопане има музика. Други пък, в тропането им няма никаква музика. Та, ще знаете: Единствената сила в света, която регулира живота на хората, това е любовта. Този живот се изразява във вътрешна музика и песен. Когато започне да мисли за Бога, всичко му се вижда красиво. Като мисли човек за Бога, колкото и да е тъжен, веднага душата му ще се развесели. Тогава човек и художник ще стане, и музикант ще стане, и поет ще стане - всичко може да излезе

от него. Тогава светът пред него се разширява. Дето и да отиде, всички хора, всички живи същества ще го обичат.

Затова казвам: Обикнете Бога, за да се оправят работите ви. Обикнете Бога, за да станете здрави. Обикнете Бога, за да станете силни. Обикнете Бога, за да станете умни. Обикнете Бога, за да станете богати. Вършете Неговата воля в душата си. Аз искам всички да станете такива, да имате всичко, каквото пожелаете. И като имате всичко, да слезете при онзи, който нищо няма и да го научите на същите неща, каквито вие сте придобили.

“Добрата молитва”

33-та неделна беседа, държана от Учителя на 5.IX.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ДОБРОТА И СПРАВЕДЛИВОСТ

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета няколко стиха: от 8-а глава на Иоана 23-ти стих; 7-и стих от 9-ата глава на Иова; 17-и стих от 3-тата глава на Ефесяните.

“Аум”

В живота ние сме дошли до една епоха, която подразбира чисто веяно - в голямото всичко е овърхано - не е отвеяно. Сега трябва отвяване. На туй отвяване сламата отива на една страна, а житото - на друга страна. Мнозина, като разглеждат живота, не разбират този процес; така и очакват от земния живот туй, което никога няма да имат на Земята. Аз туй не ви го казвам, да кажете: “Аз бих желал да ми доведат тия, щастливите хора на Земята колко са, да ги видим.” Един англичанин правил статистика и намерил, че в Лондон, от 8 милиона жители, има 250 щастливи семейства, 3000 средна хубост, а на другите Господ да им е на помощ.

Много пъти ние казваме, че науката доказала това. Науката е доказала, че страданията са необходими. Науката е доказала, че радостите са необходими. Науката е доказала, че светлината е необходима и тъмнината е необходима. Съвременната наука се стреми да подобри живота на хората, но се стреми по един път, по който щастието на човека не може да се постигне.

За пример, ако вие натрупате повече познания във вашия мозък, това не значи знание. Знанието като един капитал трябва да се пласира. То трябва да има доход. Най-първо казваме, че има наследствени черти. Как ще познаете дали вашият капитал е в обращение? Аз ще ви дам малко, микроскопическо познание. Главата на човека представя вложеният капитал - грамаден капитал е той.

Лицето на човека представя капиталът в обращение, който донася някакъв приход. Ръката показва какъв приход има от този капитал. Че, туй е един факт. Онези, които правят наблюдение, трябва да знаят това. Ако ти на главата си имаш един признак, че си много умен човек - формата на главата ти показва, че си умен, - този признак го нямаш на лицето, нямаш го и на ръката, тогава имаш едно отношение 1:3. Значи имаш една вероятност към две изключения - 1/3 към 2/3. Ако на главата съществува този признак на разумност, имаш го и на лицето, тогава имаш 2/3 и едно изключение. Имаш 1/3. Ако съществува признак и на ръката, ти си от умните хора. Такъв един човек ние го наричаме близо до съвършенство, съвършен човек. И при това, когато тази форма съществува в главата, главата има не такава форма, не както сегашните хора имат.

Някои хора искат да бъдат щастливи. Като се гледат главите ви, при такава форма на главата щастливи не можете да бъдете. При такава форма на главата и при такова лице пак не можете да бъдете щастливи. От чисто научно гледище ви казвам, понеже формата не съответствува на онези енергии, които може да се проявят. Разумната енергия изисква една особена форма. За пример, за да направите вие едно колело на един аероплан, което може да се върти в една минута по 10-15 или 20 000 обращения, знаете ли туй колело колко гъвкаво трябва да бъде! Колко разумно трябва да е направено. Ако туй колело не е направено така, няма да може да се движи така бързо, а бързината на аероплана зависи от бързината на това колело. Следователно, ако колелото се върти бавно и движението ще бъде бавно; ако се движи бързо, и движението ще бъде бързо. Има съответствие между движението на колелото и движението на аероплана. Колелото е човешкият ум, върти се отгоре. Ако вие погледнете човека от невидимия свят, ще видите, че на човека има едно колело, което се върти и от туй колело зависи движението на човека.

Сега, онези, които са рационалисти, ще кажат: "Как ще го докажеш?" Аз няма какво да доказвам, за мене е доказано. Ако не е за тебе доказано, че аз да ти го доказвам! Една истина, която я зная, аз ни най-малко не доказвам. Туй, което аз не зная, него мога да доказвам, и на себе си и на другите. Ако някой човек иска да му доказвам дали съм добър, казвам: Следи моя живот, няма какво да ти доказвам. Ти тръгни подир мене, и ще знаеш добър ли съм или не. Аз като ходя, като стъпвам, по краката ще разбереш. По думите ще събереш всички данни и факти и ще разбереш доколко аз съм умен.

Та казвам: При сегашните условия, при които ние живеем, ние изследваме природата по един патологичен начин. Ние, за пример, в икономическо положение се намираме още както малките птиченца, икономически я разбираме тъй, както малките птиченца я разбират. Как я разбират? Щом са в гнездото, те чувствуват, че крилцата им са слаби и краката са слаби и ако се покаже майката, те си отварят устата. Майката вложи нещо, те си затворят устата и се оттеглят. Туй е икономията [в] първата фаза. Аз го наричам "икономия на яденето". Хората, когато се срещат, все си отварят устата и майката туря една хапка. Щом те хранят тебе, ти си още едно дете. Майка ти те храни, няма какво да се дигаш, да мислиш, че много знаеш. Ще знаеш, че твоите крилца не са израсли, че краката са слаби или ще знаеш, че твоята добродетел не е силна или че твоята справедливост не е силна и ще разчиташ на майка си. И тогава ще турят, че ти вярваш в Бога.

Но птицата има разумност. Майката и бащата, като идат, носят нещо, виждаш го. Ние ръката виждаме, но Господа не Го виждаме Ние туряме едно заблуждение и казваме: "Аз сам се храня." Това е първото заблуждение. Колкото малкото птиченце може само да се храни. Храни се само, но онази храна, която е в твоята ръка, баща ти и майка ти са я донесли отнякъде. Не казвам, че през целият живот ще носят. То трае най-малко един месец. Щом усвоят тази наука (за 30 деня учат този урок на яденето), като научат урока, майката казва: "Стига вече, научихте си урока." Малките птиченца след туй почват да

упражняват крилцата си и да хвъркат - това е второ отделение. Майката показва, после седи на клон-чето и ги гледа и казва: “Я опитайте!” И то опитва крилцата си и кацва при майка си. Тя му казва: “Браво.” Второто възпитание е да хвърка от клонче на клонче и туй трае около 10-20-30 деня, цирикат наоколо. Най-после майката тръгне напред, като генерал, като офицер, и бащата тръгне, и децата, 5-6 отподире, вървят като войници. Искат да ги заведат там, дето има храна, и им казват: “Заповядайте, както ходи бащата, както ходим ние, ходете и вие по същия начин.” Туй става с птиците, но става и с нас. Ние сме в първата фаза, отварянето на устата. Втората ще дойде, от клонче на клонче.

Сега може да ме попитате: “Как да го разбираме?” Разбирайте го както искате, аз ви давам свобода. Според мене да се повтарят нещата не е наука. Наука е да се учи човек и да се прилагат нещата. Това е наука. Онзи художник, който рисува, поставя линиите и най-после нарисува една картина. Гениалният художник, той, като постави една линия, тя остава. Той никога не трие. Този, който никога не трие, той е гениален художник. Този, който трие, не е гениален. Докато вие триете погрешките, вие сте ученици. Когато един ден няма да имате гума и няма да триете, тогава ще бъдете гениални. Аз разглеждам обективно, реално. Така е в училището. Ако вие пишете едно писмо и триете с гума, тази хартия изгубва своята способност, разлива се мастилото, не е чиста и вие вземате друга, нова хартия. Тогава пак сбъркаш. Турците имат един обичай, който е добър. Един турчин като започне да се моли, ще започне да си мие ръцете ушите, очите и почва да се моли, но ако направи една погрешка, малка погрешка, няма да ви казвам, правят някаква погрешка, той вземе пак и наново се моли. Като направи втора погрешка, пак наново започва да се мие и почва молитвата си наново, дотогава, докато не прави погрешка. Вие казвате: “Не може да се мия втори път, нямам време.” По-добре е да правиш без погрешка.

Често ние говорим за Христа. И някои казвате: “Ние разбираме Христа.” Аз турям едно правило: Всеки човек, който обича Христа, може да обича и мене. Всеки човек, който не обича Христа, не може да обича и мене Всеки човек, който обича мене, обича и Христа. Законът е пак същият. Ако някой каже, че обича Христа и не обича мене, законът наполовина е верен. Някой ако каже, че мене обича, а Христа не обича, законът е наполовина верен, защото трябва да признаем онзи авторитет. Всякога ученият - в пълния смисъл онзи, който е учен, - е който носи знанието със себе си. Няма какво да оспорваме.

Христос донесе в Себе си тази абсолютна доброта. Не като човек. Донесе една абсолютна справедливост. Туй, което някои го наричат една слабост. Евреите искаха да ги освободи, да им донесе една физическа свобода. Христос казва: “Ако приемете Моето учение, ще станете първият народ, но ако не приемете Моето учение, хиляди години ще има да страдат вашите еврейски глави.” - Тъй ли? Ти не си националист.

Един народ не е само в света, за да бъдат националисти. Че в какво седи национализмът? Човек трябва да бъде националист. Цялото човечество, всичките хора може да бъдат националисти, не само българите да бъдат националисти. Всичките народи трябва да бъдат националисти. Но нека видим какво ще ни донесе национализмът, тъй тясно, както го разбират. Националността трябва да я разбираме много широко. Онова, което Бог е турил, то е национално. Той турил нациалността като едно чувство във всеки един народ. То е едно Божествено чувство, трябва да се развие благородно, защото, ако не се развие, човек може да стане както е станал вълкът. Защо е станал вълк? Отишъл едно време вълкът при овцете и казва: “Господарят е страшно страшен изедник. Той турил кучетата да ви пазят. Млякото ви взема. Вълната ви взема, децата ви взема. Елате при нас, ние ще ви освободим от този изедник.” Аз сега разсъждавам върху тази басня, че положението на овцете при човека

не е цвете, право е донякъде, но ако овцата бъде при вълка, ще бъде ли в по-добро положение? Два пъти ще бъде по-лошо. Следователно по-хубаво е да бъде при човека, отколкото при вълка. Казвам: Сегашните неща в света, които се проявяват, и всичко онова, което се проявява, не е лошо. Националността не е лошо нещо, не е само една националност.

В човека френолозите са открили приблизително 40 центрове само за проявяване на чувствата. Има индивидуални чувства. Има семейни чувства, има обществени чувства. Има самосъхранителни чувства, има морални чувства. Всичките тия чувства съставят едно гражданство. Имат еднакви права в своето развитие.

Казват "патриотизъм" или "патер". То е любов към бащата. Питам: Кой е първият баща на човечеството? - Бог е първият баща. Следователно всички трябва да Го обичаме. Ние трябва да се стремим да очистим тази Земя от всички нечистотии, да я очистим от всички неправди, които съществуват. Това е бащиния и трябва да желаем и тази бащиния трябва да имаме предвид. Не само подобрението на един народ. Англичаните искат да бъдат първи в света. Французите искат да бъдат първи в света. Не е така. Народите са като синове при Бога. Един народ може да бъде по-голям народ, по-големи усилия ще прави. В един дом след най-големия син идват втори, трети, четвърти, пети, но всички трябва да спазват известни правила, известни отношения. Не мислете, че първородният, най-големият може да е най-умен. У евреите Яков имаше 12 сина, но кой беше най умният? Не беше най-големият син. Синовете му бяха родени от две майки. От едната, от възлюблената, която той обичаше, му се родиха два сина. Едната жена му бяха натрапили отвън. Неговият дядо беше толкоз умен, че на Якова натрапи по-старата и от нея Господ му даде повече синове. А на онази, възлюблената, на нея даде само двама сина и Иосиф, първият син от тази майка, беше много умен и възлюбен и като го пратиха в Египет, стана едно от египетските величия. Тогава в Египет се развиваше една отлична култура.

Като разглеждам сегашния живот, има щекотливи въпроси, с които не трябва да се занимаваме, понеже в природата работата е определена. Има милиони учени хора, които се занимават с всичките отрасли в науката, с всичко се занимават, всичко туй така се сумира и почваме ние да изучаваме. За пример, сега се изучават тайните науки, открития на човешкия характер, но сега тайните науки се употребяват в криминалната психология. Психология употребяват и в съдилищата. Тази психология не се прилага като един възпитателен метод.

За пример двама души завързват приятелство. От чисто психологическо гледище трябва да се разгледа имат ли съответствуващи способности. Други, които характеризират, ако ги нямат, да не завързват приятелство, понеже ще се развали. Двама души искат да встъпят в семеен живот. Трябва да видят имат ли тия чувства, които характеризират. Трябва да се види разумността, написана ли е на главата, на лицето или на ръката. Ако е написана, добре дошли сте. И на възлюбления ако [е] написана разумността на главата, на лицето и на ръката, и двамата като се съединят, Бог ще ги благослови. Ако разумността е написана само на главата на възлюбления и на жената е написано само на главата и на лицето, тогава ще имаме 3:3. И аз да ви предскажа, че ще имате един нещастен живот, и този закон птиците го спазват напълно. Птиците, в семейните [отношения] по-добре са разбрали този въпрос. Мъжът и жената еднакво мътят, и двамата носят храна. Някога се случи нещастие с бащата, тогава майката отглежда. Но изобщо, при отглеждането на птиците не се случват големи нещастия.

Та казвам: Свързани в едно или две. Казва се в стиха, че "турил под печат звездите" (Йов, гл. 9, ст. 7) и неизследимите богатства Христови (вж. Послание к Ефесяном, гл. 3, края на ст. 8). Онова, което спъва съвременните хора, то е едно криво предаване на ония наследствени черти. Има дарби в човека, които са вложени от природата, от Бога направо са вложени. Има придобити някои

качества, които са вложени и от нашите деди и прадеди. Да кажем, малко си сприхав - то е вторична способност. Или си малко недоверчив - то е вторична способност. Или разложен си - то е вторична способност. Ти обичаш недовършените работи. Започваш много добре и до края оставяш нещата недовършени, обещаваш и не си държиш обещанието - това са вторични способности. В Божественото, това са гениалните хора, онези, които са станали гении в света. Гении са, които са развили в себе си Божественото. Те са били верни на онези черти, които са дадени от Бога. Тях са развили. Гениалните хора не мислят толкоз за себе си, те искат да бъдат полезни в света. Не искат да бъдат полезни, за да се прославят. Те знаят, че като се подобрява светът, подобрява се и тяхното положение. Щом светът се подобрява, и нашето положение ще се подобри. Щом светът не се подобрява, и нашето положение не може да се подобри. Щом знанието расте - идете в кой и да е народ, - щом то се проявява, то е общо достояние на всичките, които знаят. Днес може да минава от една област в друга.

Казвам: Сега трябва да имаме една ясна представа за Христа. Не тъй, както Христос е бил преди 2000 години, защото, когато Христос се яви на Земята, евреите казваха: "Ние знаем, че Бог на Моисея е говорил, а на този човек - не знаем. Моисей беше на Синайската гора, с Бога се разговаряше, даде ни закона, подигна нашия народ, а този нищо не е направил заради нас." Казват: "Ние сме под римско робство, освободи ни от тях и ние ще повярваме." Христос казва: "Ако вие Ме последвате в Моето учение, Аз ще направя римляните ваши братя и добре ще живеете, не като роби, но като братя. И вие ще бъдете като братя на римляните."

Ако дойде един англичанин в България, трябва да говори български. Английски, български, това са човешки езици. Има в природата един Божествен език, който ние тепърва има да учим. Англичаните, французите, българите, русите, които и да са, всички като се научат, той трябва да бъде есперанто. Сега някой в Полша

направил есперанто, но този есперанто е взет от латински, от славянските езици. Не е лошо това, хубаво е, но не е Божествен език. В Божественият език има една дума - като кажеш “братко” на вълка, веднага ще ти проговори вълкът. С този език като идеш при една круша, крушата ще ти проговори.

Сега може да ме попитате дали е вярно. Вярвайте само като го опитате. Сега само го слушайте. Турците казват: “Олабилєр”* - може да е така, но няма защо да го отхвърляте. Нещата, които са верни, и да ги докажем, са верни, и да не ги докажем, са верни. Нещата, които не са верни, и да ги доказваме, пак не са верни. Верните неща, и да ги отхвърлите, и да ги приемете, те са все верни. Истината няма нужда от доказателство - и в самия живот се проверява това.

Веднъж ме срещна един евангелист и след като му говорих за Христа... Той страдаше от една болест и аз му казвам: “Ако аз те излекувам, какво ще мислиш заради мене?” Той ходеше при този лекар, при онзи лекар. Казва ми: “Да не би да ме туриш в кривия път, че като ме излекуваш да ми кажеш да се откажа от Христа?” Рекох тогава: “Защо ти са тия разбирания?” Христос разбираше, лекуваше с онази Божествена сила. Ако аз лекувам по същия начин, вземам вода от същия извор. Всеки човек, който лекува по този Божествен начин... Човешкият начин се отличава с много подробности. Гледам сега аз от природното лекуване: сутрин ще направиш една седяща баня, на обяд - втора, вечерта - трета. Три-четири месеца ще правиш и ще имаш известни резултати; после ще правиш разтривки. Но това е един метод за богати хора, които не са работили. За тях този метод е много добър, но ти си чиновник, нямаш време, на обяд де ще ги направиш? Трябва да вземеш 3 месеца отпуск.

Според мене баните са на място, но по този метод аз другояче постъпвам. Аз бих препоръчал 3 бани на ден, но ето как ще препоръчам. Най-първо ще вземеш една баня за ума си; дето и да си, може да я вземаш. Каква баня? - Да бъдеш по-умен. Втория ден ще кажеш: “Да бъда по-умен, да бъда по-умен”. И после ще казваш:

“Станах умен, станах умен, станах умен. Прилагам разумността и служа на Бога.” Това са все бани. Три месеца ще ги правиш. После ще препоръчам разтривки - да обичаш хората. Аз седя там и ще се разтривам с ръце. Като седя, пак правя разтривки - да обичам хората. Какво ще ми забележат? Аз съм там, не могат да ми турят цензура да обичам хората. Каквото и да правиш, ти можеш за 10 секунди или за 10 минути [да мислиш]: “Да обичам хората, да обичам хората, да обичам хората” и най-после да мислиш: “Да правя добро на хората, да правя добро на хората, да правя добро на хората.” Това е третата баня. И ти ще оздравееш. Ще имаш толкоз подобрение, даже двойно подобрение, отколкото от седящите бани.

В 14-та година дойде един беден човек при мене, страда от една болест - страда от треска. Да вземе пелин му препоръчвам. Казва: “Пари нямам.” Рекох му: “Тогава ти ще вземеш пелина без пари.” - “Как?” - “Ти ще седнеш и мислено ще идеш да вземеш пелин от аптеката. Ще влезеш в аптеката и ще вземеш пелин.” Казвам му: “Слушай, ти ще седнеш на масата и ще си представиш, че влизаш в най-главната аптека в София и ще кажеш на аптекаря: “Дай ми 3 хинина.” Той веднага ще ти даде и ти ще вземеш, ще излезеш от аптеката и ще дойдеш вкъщи. Всяко едно хапче ще го разделиш на 3 и ще вземаш по една трета. Ще капнеш няколко капки лимон в хинина и така ще го гълташ, и като изпиеш всичките, ще те остави треската, пък ако не те остави треската, аз ще ти дам пари да вземеш хинина.” Той ходил, направил моя опит и казва: “Остави ме треската.” Казвам: “Хубаво, и аз съм свободен да не ти давам пари.” Но на един богат човек никога няма да му кажа да се лекува така. Този закон работи за бедните в света. Някой от вас не го е направил.

Всеки от вас може да се лекува. Хинин може да вземеш колкото искаш. Това е за да се усили вярата на човека. Ако всеки от вас би имал тази вяра - вяра без съмнение, - законът работи отлично. Ще ви кажа следния факт: Един американец издал една книга, огромна книга, показва хора, които се лекували с вяра. Една жена страдала от

неизцерима болест, неврастения, лекували са я най-видни професори. Лекували са я, [чете] тази книга и веднага повярва това, което казват, и става от леглото, като че е оздравяла. Това е самохипноза.

Ще ви приведа един пример: Двама паралитици, турили ги в болницата в един град и ги забравили, там те лежали 12 години, в това градче близо до планината. Влиза една змия в града и като я гонят, змията влиза в болницата, дето били паралитиците, като влязла в стаята им и те като я видели, избягали. И така те се освободили. И те казват: "Господ здраве да дава на змията." В дадения случай те така се уплашили, виждат голямата опасност и забравили, че са болни, мислят, че ще ги изяде и като помислили, че са здрави, изскочили от болницата.

В Закона на Вярата дотогава, докато влиза нещо в ума ти, всичко става. Вярата включва всички възможности. Христос казва: "Ако имате вяра колкото синапово зърно и ако кажете на тази планина да се премести, ще се премести". Щом имаш най-малкото съмнение, законът не работи. Казвам: Ти ще забравиш за своята болест, за твоите нещастия. Бедният може да се освободи от своята беднотия, но трябва да забрави беднотията. Дотогава, докато мислиш за твоята беднотия, ти ще я влачиш след себе си. Дотогава, докато се страхуваш, че може да загубиш богатството си, ти може да го загубиш. Ако в ума ти не влиза никакво съмнение, онова, което имаш, ще остане за тебе. Казвам: Първото нещо, съмнението влиза и ние нарушаваме Божествения закон. Казвам: Бог господарува навсякъде в природата. И като дойдем в един изключителен случай, казваме: "Не вярвам в Господа" - и тогава идват нещастията.

Разправят, потъва един кораб и един казва: "Ще се дави човек, но тук само Бог може да ни избави". След това се учудва, намира се при някои хора, които го отърват. Как са го извадили от водата?

Аз да ви кажа: Всеки на Земята е пратен да развива своето радио, да бъде в съобщение с другия свят. Търсят онзи, загубения руски авиатор и не може да разберат къде е кацнал. Ако той може да каже

на кое място е кацнал, веднага ще идат да го избавят. Сега ходят, търсят и не може да го намерят. Казвам: Всеки един от вас трябва да има един апарат за предаване, трябва да съобшиш, че си в някое изключително условие и тогава ще дойдат да ти помогнат. Пък ти не искаш да дадеш никакво съобщение, и ти потънеш в морето. Ако имаш туй радио в себе си и дадеш съобщение, непременно ще дойдат да ти помогнат. Тогава ние обясняваме [защо] онези тримата младежи, които бяха хвърлени в пещта, не изгоряха. Казват: “Само нашият Бог може да ни избави. Ако не ни избави, ние не се кланяме [и] тогава на вашия Бог.” Тогава направи Данаил и дойде тогава онзи ангел и им помогна. (Даниил, гл. 3) Казват: “Здрав ли си?” - “Здрав съм. Този Господ, на Когото служа, прати Своя ангел и ме запази.”

Защо сте дошли на Земята? Да развиете вашето радио, да може да се съобщавате с невидимия свят, че всеки ден всеки от вас по апарата да имате съобщение. Ако не можете вие сам, съюзете се двама, трима, религиозните общества се съединяват, вярват в Бога. Едно религиозно общество може да се съобщава. Българският народ, и всеки народ, трябва да има радио. Българският народ, английският народ, величието на един народ седи в радиото, с което може да се съобщава. Еврейската история е пълна с такива примери. Когато те се обръщаха към Бога, Бог им пращаше помощ. Христос казва: “Когато се намерите в трудни времена, не мислете какво ще каже Отец ваш, дайте съобщението.”

Имаме този пример с апостол Петър, когато беше затворен. Всичките братя се молиха дълго време и след туй от невидимия свят дойде един ангел, който го извади из затвора. Сега вие се спирате и казвате: “Това са изключителни условия.” Изключителни са само за ония, които имат радио. Едно общество, един човек, който има туй съобщение с невидимия свят, изключения за него няма. “Все, що попросите в Мое име, като вярвате, ще ви бъде.”

Та казвам: Същевременно подразбирам една вътрешна връзка и тогава цялата Земя [на] нас ще ни бъде на разположение. Хората

около нас, и за тях ще имаме предвид други разсъждения. Всичките хора не могат да вярват тъй, както ние вярваме. Не е нашето вярване, което ще ни съедини.

Две неща има, които обединяват хората: тяхната доброта и тяхната справедливост. Или, нашето сърце и нашият ум са, които ни сближават. Навсякъде ние се сближаваме по този начин. Важна роля на всичките жени е да съединят човечеството по сърце. Всичките жени трябва да работят, да обединят човечеството по сърце. Това е жената. Задачата на мъжете е да обединят човечеството по ум. Тогава жените ще подхранват доброто, а пък мъжете - справедливостта. Тогава ще имаме цялото човечество обединено и като дойдат децата, новото поколение, тези майки и бащи, които са направили връзка с Божествената мъдрост и с Божествената любов, които са направили връзка с въплотената доброта в света и справедливост, те ще имат ново поколение, нови деца, които ще носят знанието на свободата. Тогава ще имаме един свят близо до Царството Божие на Земята.

Та казвам: Ако вие обичате Бога, може да обичате всички. Ако не обичате Бога, вие не можете да обичате и всички. И вашето бъдеще е предрешено. Всички ония, които не обичат Бога, бъдеще нямат и всичко е свършено за тях; за всички ония, които обичат Бога, бъдещето е за тях. Тъй седи Великият закон в света. Най-първо трябва да обичаме Бога, за да се реализира нашият идеал на Земята. Като се реализират нашите идеи, ще се реализират и Божиите идеи. В Божия план е да се реализират Божиите идеи в нас. Всеки човек, каквото направи за Бога, то ще бъде едно благо заради Него.

Не е въпрос само за вярване. Вярата е само една сила за постижение на нещата. Трябва една мисъл, в която да има справедливост, трябва едно благородно чувство, в което да има доброта. Трябва да има една права постъпка, в която да има свобода. Дотогава, докато ние не сме справедливи, дотогава, докато ние не сме добри, дотогава не сме свободни. Защото да си свободен, в даден случай да може да направиш всичко онова, за което сърцето ти

копнее, това наричам свобода. Свобода е в даден случай да може да направиш всичко онова, за което умът ти копнее, да може да направиш всичко онова, за което сърцето ти копнее, та никой да не те ограничава. Щом те ограничава, ти не си свободен. Да знаеш, че онова, което правиш, е добро; да знаеш онова, което правиш, че е справедливо, не само за тебе, но и за окръжаващите. В тия постъпки ще бъдеш радостен и весел в себе си и всички окръжаващи ще бъдат и те доволни.

Казваме, че това е идеал. Христос иска всички да бъдат като Него. Не като Него. Няма да искате да бъдете като Христа. Трябва да пострадате. То е невъзможно. Но в постъпките, в мислите може да бъдете като Христа справедливи. В сърцето може да бъдете като Христа добри. Във волята може да бъдете и в постъпките може да бъдете свободни, както Той е бил. Той казва: "Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я отнема." Той е свободен, понеже един човек, който не може да положи душата си и да вземе душата си, не е свободен. Той казва: "Имам власт да положа душата Си." Свободата седи в това. Ако твоята душа не е готова на най-големите изпитания, ако тази душа не може да излезе от тебе и да влезе в тебе, ти не си свободен. Щом душата излезе... Аз бих желал да излезе моята душа, но да има връзка между духа и душата, да има вътрешна връзка, защото душата трябва да бъде свободна, да излиза, да се освободи от къщата. Душата не е ли свободна да проходи? Ако човек е затворен вкъщи, свободен ли е? При страдания казвате: "Излезе ми душата." Той е свободен човек. Не само да излезе, но и да се върне. Сега душите не излизат и не се връщат и всичката опасност е там. На съвършените душите излизат и се връщат. Съвършеният човек отива при Бога и се връща при Бога. Отива, взема наставления, слиза на Земята и върши волята Му. И възприема всичките неща на радо сърце, тъй както може да се възприемат нещата.

Та казвам: За вас онова, което е потребно, е следното. Поне малките препятствия, които имате в живота, да ги премахнете. Някой

път идват някои съмнения. Някой път във вас се заражда съмнението как ли ще свършите живота си на Земята. На Земята ще свършите тъй, както учениците свършват. Способните ученици накрая, след като държат изпит, като завършат, дават им техните дипломи, държат речи. Излизат със слава и чест при домашните си. Когато напущаме Земята, трябва да се върнете с дипломите, че сте завършили туй училище и се връщаме в невидимия свят да ни посрещнат. Свършили сме по всичките предмети.

Вие мислите дали ще ви приеме Христос. Като идете, Христос ще каже: "Дайте си дипломите. Той е като баща." Вие нямате никакъв диплом и няма и приемане. "Назад!" Като носите онези ваши дипломи от Земята, и ангелите ще ви посрещнат, и светиите, и ще кажат: "Ето един достоен син на човечеството, който работи по всичките правила, които Бог е дал."

Сега аз ви казвам: Работете! Някои от вас сте намислили да напуснете училището преждевременно. Не напущайте училището. Някой току дойде и казва: "Умира ми се, не ми се живее на Земята." Казвам: Защо ще умираш? - "Искам да ида в другият свят." Казвам: Никъде няма да идеш. Ти не си ходил в оня свят. Туй, което са ти разправяли, не вярвай-те. Вие вярвате както младите моми и младите момци. Радвам се на такава вяра, но е много жалко, когато една млада мома се разочарова. Тя най-първо мисли, че като този млад момък няма друг. После казва: "Като него дявол не съм виждала." Тази мисъл, че е ангел, да остане. Влизат някои вярващи братя, тия братя като влязат в едно общество, казват: "Чудесни са тия братя." След 4-5 години казват: "Страшни дяволи са." Но тия братя са по-добри, само че ние, които влизаме между тях, ние трябва да бъдем добри, защото болният, който отива между здравите хора, ще го бутнат там, дето е болен. Той трябва да бъде здрав.

Казвам: Не изменяйте мислите си. Всичките хора са добри. Има нещо лошо в хората, но злото е нещо наследено, дошло е сега. За добро е и то. Злото е допуснато в света. Страданията са допуснати.

Ще дойде една епоха, когато тия злини в света няма да ги има. Ще дойде една епоха, когато на Земята въглища няма да има. Как ще го видите? Засега има доста гробища. Тогава няма да има никакви гробища. Няма да казваме, че умираме, а ще казваме, че има отиване и връщане. Дойде някой и аз вече се готвя да получа писмо от нашите да се върнат. Те не са умрели, но са заминали при домашните в тяхното отечество. То не е на Земята, тук, а е в странство. Там ще учат и ще завършат своите науки. Някой път може да се ходи, да се връща. Туй не вярват някои. Като казваме, че някой ходи и се връща от оня свят, казвате, че той е от извеяните. Значи чистото, което е извеяно, пари струва, а нечистото не струва. В извеяните хора вярвам повече, отколкото в неизвеяните. Неизвеяните трябва, казвам, да ги пресеем, да наследим богатството Христово.

Сега сме в една епоха, дето има много да се учи, да се опознавате. Вие още не сте изучавали какво нещо е човешкият ум, какво богатство се крие в човешкото сърце, какво богатство се крие в човешката душа, какво велико богатство се крие в човешкия дух. И в най-простия човек, и в най-простото растение, богатства са скрити вътре, всичко онова, което Бог е открил. Растенията са разумни същества, които съдържат в себе си откровения, които на тях Господ открил. Животните съдържат откровения, които Бог в тях е скрил. И човек носи особени откровения, и светлината носи особени откровения. Топлината носи особени откровения, водата носи особени откровения. Твърдата почва, всичко в света носи велики богатства, които трябва да изучаваме.

Ние още не сме учили в света, ние виждаме много малка, микроскопическа страна, която ни най-малко не е човекът. Това, което виждаме, не е човекът още. За пример какво има да мислите за един човек? Като минавате покрай пътя, вашият крак се е счупил. Мине някой човек, побара ви крака и веднага кракът зараства. Какво ще кажете? Какво ще помислите? Ако вие сте потънали в проказа, този човек само махне с ръка и проказата изчезне, какво ще мислите

за него? Този е човекът, който говори с новия език. Той само дигне ръката си и казва: “Вие не сте болен.”

В Америка има една религиозна госпожа, Еди се казва, която се занимава с християнската наука, казва: “Християнската наука [е], която лекува.” Тя като дойде, казва: “Твоят крак не е счупен” и като туриш тази мисъл в ума си, кракът ще заздравее. Каквато и да е болест по същия начин лекуват. Един американец, на който му се строшили двата крака, отива при един, от това учение, и той го излекувал. И най-после лекарят му казва: “Ти трябва да платиш за лекуването.” Онзи казва: “Ще Ви платя, но ще си въобразиш - както ти ме лекуваше, така и парите ще дойдат.”

Любовта е силата, която внася здравина на сърцето. Светлината е силата, която внася здравината на човешкия мозък, на човешката мисъл. Силата на истината седи в здравината на човешката воля. Някой иска да има силна воля. Ако твоята воля се подхранва от истината, ако твоето сърце се подхранва от любовта, ако твоят ум се подхранва от мъдростта, ти може да си един от тези хора, тогава всичко, каквото искаш, то ще ти бъде. Любов с вяра и надежда без никакво съмнение; мъдрост, в която да няма никаква тъмнина и истина, свободен да бъдеш, без никакво противоречие да няма в ума ти. Никъде да не се съмняваш, да не се чувствуваш, че си ограничен - нищо повече.

Онзи, големият човек и да е заблуден, заблуждението е у нас, понеже ние не разбираме онзи закон на увеличаването и смаляването. Някой път ние искаме някои работи в света, но те се постигат чрез закона на увеличаването, те се постигат чрез закона на смаляването. Казваме някой път: “Трябва да се увеличим.” Човек сега се увеличил, за да постигне някои неща. Но трябва да се смали. Смирението е закон на смаляването. Има закон, който се разрешава чрез сила. Има закони, които се решават чрез смаляване. Казва се: “Царството Божие не е в думи, но със сила се взема.”

Много пъти ние казваме: “Слабите хора са силните хора.” В какво седи силата на една микроба, която под микроскоп едвам може да я видите? Но в този микроб има такава грамадна сила на размножение, че в 24 часа милиони стават, и като се размножат, от нечистотиите може да уморят човека. Сила има един микроб. Разплодяването е толкоз силно, че може да умори когото и да е.

Злото вие може да го ограничите чрез светлината. В сърцето може да ограничите злото чрез топлината. Злото във вашата воля може да ограничите чрез вашата сила, чрез свободата. Свободният човек зло не прави. Всички ония хора, които правят зло, не са свободни. Една бомба, която се пръска и убива 10 души, свободна ли е? Нагласена е тя. Като дойде, пръска се и само веднъж се пръска. Лошият човек само веднъж може да направи едно зло. Щом го направи, той е слаб. В доброто законът е обратен. В доброто човек като го прави, всякога силата се увеличава, а в злото силата се намалява. Следователно човешкият ум чрез неправдата се атрофира. Чрез отсъствиетио на доброто сърцето се атрофира. А от отсъствието на истината човешката воля се атрофира. Свободата е закон за силата на човешката воля.

Всички трябва да се борим да бъдем вътрешно свободни. Каквото да ни се каже, само ако е право, само ако е добро, тогава може да се коригираме. Този човек е свободен, който прави неща, които са прави, които са добри. Онзи човек, който се води по закона на Любовта, по закона на Божията мъдрост, по закона на Божията истина, този човек в буквалния смисъл е свободен.

Сега и на вас ви пожелавам да бъдете здрави по сърце, да бъдете здрави по ум и да бъдете здрави във всичките ваши постъпки.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

34-та неделна беседа, държана от Учителя на 12.IX.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ИДЕТЕ ПРИ ЧИСТИТЕ ИЗВОРИ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета 54-та глава от Исаия. Тази глава, когато е писана, човечеството е било повече от 2500 години, то е било далеч от реалността. Значи толкоз е било далече в пространството и сега сме толкоз години по-близо. Тъй щото, ние разбираме нещата по-добре, отколкото те са ги разбирали. Някои неща са били известни, а някои неща сега стават известни.

“Весели се, неплодна, която не раждаш.” Значи да се радва една жена, която не ражда. Нещо непонятно за тогавашните времена. Според идеите на евреите жена, която не ражда, се счита нещастна.

Онзи, който знае хубаво да пее, е едно благо. Но да пее онзи, който не знае, той всякога ще излезе със скръб. Почти всичките хора мязате на певците и свирците, които излизат на сцената и се връщат наскърбени. Целият живот е една сцена, на която ние се явяваме, с големи аспирации, вдъхновени и след туй слизаме от сцената с наведена глава. Някои искат да знаят от какво произтичат противоречията. Има едно противоречие. Ако певецът не може да пее, причината е в него. Понеже той не е развил гласа си, който Бог му е дал. Ако свирецът не може да успява, не е свирил. Онзи, който говори, ако не успява, не е развил речта си. Причината е у него.

Ако някому не върви в света, помнете. Вие мислите, че човек в света може да бъде богат, че човек в света може да бъде силен, без да бъде добър и без да бъде справедлив. Абсолютно това е невярно. Величието на света и на всичките хора, следете историята не само тук, на цялата Земя, но проследете историята на цялата Вселена - законът е един и същ.

Сега още ние не знаем предназначението на доброто какво е. Писанието казва, че човекът отишъл да вкуси от плода на доброто и злото. Човек се захванал с една трудна задача. Господ му казал: "Тази задача ще оставиш за после", но човекът имал амбицията и казва: "Тази задача може да я разреша." Че може да я разреши, вярно е. Но човек започнал да разрешава задачата не навреме. После Писанието казва: "И понеже Адам станал като един от нас, да познава доброто и злото и понеже няма туй знание, да не би да вземе повторно от дървото на живота и да стане безсмъртен и този глупак мъчно ще поправи тази погрешка", та му забранил да яде от дървото на живота. Защо? Защото опасността ще стане двойно по-голяма, отколкото е сега. Сега ако умираме, е лошо, но ако не умираме, е два пъти по-лошо.

Аз не искам сега да се спирам върху отрицателните работи, защото и вие не може да си представите човек да говори за злото - то е опасна работа. Да говориш за дявола е опасна работа. За каквото и отрицателно да говориш, то е най-опасната работа. Това са взривни вещества. Мислите ли, че ако закачите дявола, не е погрешка? Колко помощници има? На колко главите са побелели, които са се занимавали с дявола. Някой път казвате: "Противи се на дявола." Трябва да подразбирате "Противи се на служителите на дявола", а не на дявола. Христос казва: "Не противи се злому." Дяволът е един принцип извън живота. Няма живот. Един ден като стъпи с крака си някъде, ще те смачка и нищо не казва. В "Отче наш" се казва "Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго". Бог да се застъпи да ни изведе от лукавия. А вярващите сега искат да се борят с дявола. Всеки, който се е борил с дявола, тъй се е оцапал, че му трябват два, три живота да се очисти от миризмата. Даже толкоз смели християни има, що се женят за някой лош мъж, женят се за дявола да го реформират. Казвам: Това е опасна задача. Вие казвате: "Какво трябва да се прави?" Оставете тази работа. Онзи, Който допуснал злото в

света, оставете Той да разрешава. Пък вие оставете този въпрос, абсолютно не се занимавайте.

Някои ме питат какъв е произходът на злото. Казвам: Какъвто е твоят произход, такъв е и произходът на злото. Защото ти си сам едно зло и питаш произходът на злото какъв е. Всички други същества кански плачат от човека. Казват: “Този господар е много лош.” Всички се оплакват. Има толкоз заявления против човека, толкоз оплаквания. Ще дойде една съдба. Всички хора ще бъдат съдени. Кой от вас не е изял 100 кокошки? Кой от вас не е изял 100 агнета? Кой от вас не е изял 100 риби? Ще кажете: “И Христос ги пече.” Аз другояче разбирам. Не печи риба, която не обичаш. Печи ония риби, които обичаш. Щом изядеш една опечена риба, която не обичаш, тя ще ти причини най-голямото зло, което не предполагаш.

Никога не яж туй, което не обичаш. Никога не мисли за това, което не обичаш. Мисли за това, което обичаш. Мислиш ли за онова, което не обичаш, ще ти дойде някое голямо нещастие. Има един свещен страх в света. Той трябва да съществува. Но този свещен страх слабо са проявили. Но един “свещен страх”, един “свещен трепет” го наричам - то е на мястото. И най-високата култура, до която животните достигнаха, е страхът. У тях страхът беше свещено чувство. Едно животно, като го онеправдаеш, плюе на краката си, бяга. И като се качи на високото място, благодари на Бога, че краката му са дълги, че могло да избяга. Виждал съм някой път, децата от една махала, някой е смел юнак, седят, карат се децата и то казва: “Само ме удари, да видиш какъв юнак съм.” Онзи като го удари, казва му: “Ти като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа.”

Ти засягаш дявола и казваш: “Я ме удари!” Той те плесне, казваш: “Още един плесник.” Още един път го удари и той казва: “Като дойдеш в нашата махала, ще ти кажа.” И във вашата махала ще бъде същото. Положението ще бъде такова, както на един турчин, бабаитин, на който син му биел все гяурите. Казва: “Баба (татко), знаеш ли, един гяур набих.” Казва му: “Синко, не прави това нещо.”

Един ден той хванал един българин и казва: "Хванах един българин да водя по пътя, но не идва. Пусни го - не ме пуща." Като се върнал, малко накуцвал. Казва: "Намери ли си батко си?" - Казвам: Ти не се закачай с гяурите, защото са лоши.

Сега вземаме стиха и казваме: "Всичко чрез Бога може." Хубаво. "Всичко чрез Бога", се подразбира "всичко добро". Бог е реалност, най-великото в света. Всичко добро се разбира, а не всичко зло. То не е от Бога.

Та казвам: Вземете вашата идея за любовта. Мнозина от вас имате едно понятие за любовта. Даже да вземем любовта като течност, любовта като едно въздухообразно тяло, и любовта като едно етерно тяло, и любовта като светлина да я вземем. За да добиеш една гама от любовта... (Знаеш ли какво значи "гама"? Вземаме един научен термин, "гама". Гами има в музиката. Но в сегашната биология има един хормон, един грам от хормона е най-скъпото вещество, и в биологията струва 12 милиона лева един грам. Но в света няма още един грам. В света има само няколко гами. Една гама е една милионна част от грама.) Та казвам: Ако вие имате една гама от любовта, то трябва да работите 3000 години. Една милионна част от грама да имате, 3000 години трябва да работите като човек. Защото то е разпръснато из цялото пространство. После, най-скъпото вещество е любовта. Не се позволява нито една прашинка, и най-малката капчица, колкото и малка да е, не се позволява да падне. На най-чистото място някъде. Любовта трябва да иде на друго място. Вие мислите, че може да си играете с любовта. Щедро давате. Това са ваши заблуждения. Това са резултати. Един човек с песен може да се занимава, но то не е музика, самото [...] музика. Може да се занимаваш с резултатите на пеенето. Пението е като раздвижиш въздуха. Този въздух все ще трепти, но самата музика, която чувствуваме в дадения случай, много малко е.

Колко може да предадете от вашата музика? Ако вие можехте, понеже музиката е първата форма, единствената дреха, с която

Любовта се облича. Музиката е една от най-красивите дрехи. Ако вие, само с крачето на тази дреха, с която е облечена Любовта, ако може да засегнете кой да е мъртъв човек, той ще оживее. В който и дом да влезе, ако достигне едно трептение до ушите на хората, всичките спорове на тия хора веднага ще престанат.

Казвате: “Как ще се оправи светът?” Светът ще се оправи само с Любовта. Къде са ония хора, чрез които Любовта ще се прояви? Казвате: “Нашето сърце гори.” Горенето не е любов. Любовта е изявление на Бога. Това е дрехата на Бога. Вие казвате: “Бог е Любов.” Значи, достъпната дреха на туй абсолютното Същество, на туй безграничното Същество, Което може да бъде достъпно за нас, не само за нас, но за най-възвишените същества. Има 3 начина, по които Бог е достъпен. Бог е достъпен само чрез Любовта. “Бог е Любов”, казва Писанието.

Та казвам сега: Реалното, то трябва да е вече като една наука. Понеже ние искаме да влезем да проповядваме едно учение, да напуснем Земята. Няма какво да напущаме Земята. Тази Земя ще работим, да я преобразуваме. Затова сме дошли на Земята. Господ казва: “Ще преобразите света.” Ще преобразим, понеже ние сме дошли да работим. - Тази работа как ще стане?

Някъде в Америка, в пристанището имало една подморска скала, на която много кораби се разбивали и американското правителство решило да се справи с тази канара, турили 3000 дупки, поставили взривове, съединили го с ток и само едно дете на 5 години като натиснало копчето, цялата канара била разрушена. Ние дупки пробиваме, динамит се слага, и един ден и най-слабият като побутне копчето, всичко туй ще изчезне.

Сега вие мислите Христос ще дойде с ангелите от небето, да тури ред и порядък и вие да останете да ядете и да пиете, облечени хубаво, с капели, с лачени обуща. Като дойде Христос, ще имате повече от лачени обувки. Ще се оплакват говедата от лачените обуща, ще се оплакват овцете от хубавите дрехи. Ще се оплакват, понеже, ние

правим нещата не с любов. Ние гледаме животните от любов. Всичко в света ние вършим без любов и туй го наричате "егоизъм". Едно безлюбие има. И право е, всичко ние вършим без любов. И вследствие на това страдаме. Дето умираме, умираме по същата причина.

Казвате: "Христос умря." Христос умря заради нас, заради нашето безлюбие. Уморихме Го ние и възкръсна за Своята любов, която имаше към Бога. Любовта му беше по-силна. Следователно Той знаеше, че трябва умре. Казва: "Тия хора ще ме уморят." Казва: "Така е решено." Има един, Той трябваше да опита колко е силна любовта Му, че след като Го умориха хората, чрез любовта възкръсна. Той казва: "Имам власт да положа душата Си, имам и власт да я взема. Хората може да Ме уморят, но Аз ще възкръсна."

По същия начин и вас хората уморяват. Вашите деца ще ви уморят. Вашият възлюблен ще ви умори. Вашите ученици ще ви уморят. Каквото имате, ще ви уморят вас, туй да го знаете. Христос имаше един ученик, който Го предаде. Но Го предаде евтино. Но те му обещаха, казват му: "Ако Го предадеш в нашите ръце; еврейските свещеници му казват: "Ти ще бъдеш цар на евреите, ще бъдеш знаменит, цар еврейски може да бъдеш." А щом го предаде, казват: "Ти си предал един изменник, който искаше да разруши еврейския народ." И той си казва: "Така ли Го продавам?" Пред Него седи една грандиозна идея и като Го продаде, видя своята погрешка, че никаква цена няма. Юда имаше амбицията, но като предаде своя Учител, любовта се отне от сърцето му и той почувствува всичкото безсмислие в живота и той се обеси.

Мислите ли вие, че ако предадете вашия Учител, въжето ви ще бъде куршумът, въжето ще бъде смъртта? Аз говоря принципално. Ти дойдеш някой път до убеждението, готов си Господ, Който е в тебе, да Го предадеш. И мислиш, че като Го предадеш, ще се подигнеш и велик ще станеш. Той като си замине, ти ще видиш безсмислието на човешкия живот. Ако ние може да носим страданията в света, то се дължи на Онзи, Който живее в нас. Той казва така: "Аз, Който

създадох света, ако ти ме слушаш, ако вървиш по пътя, ще ти дам. Аз ще изкарам всичко на победа.” Следователно оставете тогава Господ във вас да се състезава. Вие губите победата в себе си и искате да я придобиете отвън. В себе си трябва да я придобиеш. И първото служение е да оставиш Господ в тебе да действува, абсолютно да се не разклати умът ти.

Три неща предложи на Христа: “Покажи - казва - силата си.” Той казва: “Силата от Бога иде. Със Словото иде силата.” После го кара от храма да се хвърли. Христос му казва: “Не изкушавай Господа Бога твоего. Понеже ти си Ме качил горе на храма, няма какво Аз да се хвърлям.” И най-после Му казва, ако му се поклони, ще му даде всичките царства на Земята.” - “Тия царства не са твои, те са на Господа, да си вървиш, откъдето си дошъл.”

Вие имате ли сте изпитания? За пример, някой път вие кипнете и се разгневите. Има два вида гняв: един гняв, който иде от любовта, и един гняв, който иде от безлюбието. Ако се гневиш от любов, на място е, любовта е спасителка, благословение е. За Бога казват, че се е разгневил. Вие не сте опитали гнева на Бога. Гневът на Бога дава живот. Ако Господ не се гневеше!... Гневът на Бога подразбира Неговата любов към всички тия глупави деца, които не разбират Божията любов. Седиш, гневиш се. Онзи, способният ученик не се научи. Възмущаваш се, имаш доброто желание човек да станеш. Всичко ще ти дадем, пари, дрехи, обуща, всички каквото искаш, ще ти дадем. Някой музикант, професор, като намери едно даровито дете, казва: “Учи се, всичко ще ти дадем.”

Та, първото нещо: Вие сте се обезверили; не сте се обезверили, но сте дошли да вярвате в себе си повече, отколкото в Бога. Най-първо вие мислите, че всичко може да направите. Като дойдете до големите изпитания, казвате: “Туй нещо не стана както мислех.” Няма нито едно същество в света, на което работите да са станали тъй, както то е мислило. Нашите мисли стават дотолкоз, доколкото ние реализираме онзи първичен план на Бога. Нашата свобода седи, че Бог има един

специален план - ти да се развиваш. Там седи твоята свобода. Ти имаш широк простор да употребиш каквото искаш, да реализираш своята воля в себе си. Ако реализираш, герой ще бъдеш, и талантлив, и светия, всичко ще станеш, какво ли не!

Вие всички искате да станете силни хора в света. Но едно време, когато Бог създаде света, създаде най-големите животни и после всичките животни се представиха пред Бога да им даде властта. На големите животни, Той им казва: "Много сте големи, не може да управлявате, ще изнудите света." Дойдоха най-малките. Казва им: "Много малко ядете, ще държите хората гладни." Намери човека по средата някъде и казва: "Единственото същество, което може да управлява, то е човекът." Той беше малко детенце, играеше си и нямаше съзнание. Господ взема най-слабото същество. И между всички животни човекът е по-слаб, понеже бяха по-стари от него. Всички животни бяха създадени преди човека. И Господ казва: "Туй, слабото същество ще турим за в бъдеще да има власт." И тогава всичките животни дигнаха една голяма врява: "Как тъй?" Днес това е факт. Че туй, слабото същество, на което гледаха с презрение и всички сега се чудят, че туй, слабото същество, трябва да ги учи. Всички стари философи останаха на заден план.

Всички онези горделиви мисли вътре във вас, те мязат на силните животни. Онази велика мисъл на животните, туй е човекът. Туй, което мисли, е човекът. Имаш в себе си една мисъл, която не се мени - тя е Божествена. Туй, което не се мени във вас, върху него приложете вашето щастие, понеже искате да живеете на Земята. Ако вие не можете да развиете вашия ум, ако вие не можете да развивате вашата доброта тук, на Земята, ще проповядвате сега за другия свят. Другият свят е велик свят на разумни отношения, разбиране има. Не както тук между нас. Ние нямаме разбиране. За пример, ако един слуга отиде при един съвременен богат човек, той може ли да му даде ключовете на своята каса? Най-първо той няма доверие.

Някой път някои ми казват: "Говори ми за оня свят." Казвам: Аз за оня свят не обичам да говоря. За Божия свят обичам да говоря. Туй, което аз зная, е, че Божият свят е вътре в мене. И светът на ангелите е вътре в мене, и човешкият свят е вътре в мене. В човешкия свят е ангелският свят. В ангелския свят е Божественият свят. Тия трите свята са вътре, едновременно ги виждам; и хората виждам, и ангелите виждам, и божествения свят виждам. Как? То е моя работа. Аз казвам просто, че го виждам, а как го виждам, то е моя работа. Как го виждам, няма да ви разправям. Човека не го виждам като животно, защото животното ходи на четири крака. Едно различие има. Защото, рибите как ги виждате? Рибите ги виждате както плуват без крака. Птиците крила имат. Като дойдете до ангелите, и тях представят с крила. Ни най-малко нямат крила. Вие казвате: две крила имат.

Най-слабият ангел в небето има 25 милиона крила. Всяко крило подразбира една мощна сила, то е закон на ума, на движението. Следователно с 25 милиона крила един ангел може да пребroди цялата наша Вселена и да му останат още в запас, гориво, да осветява. (Туй по човешки говоря.) Ако стъпи един ангел във вашия дом, какво ще стане? Ангелите не идат. Ако дойде един ангел във вашата къща, вашата къща ще изгори. И в църквата не стъпват, понеже и църквата ще изгори. Едно от качествата е: където стъпи, изгаря. И в училището не могат да стъпят, защото ще изгори. И те често от благоразумие, да не причинят вреда, понеже ще стане някакво нещастие и удар, за да не стане [така], идат по-рядко и то трябва да вземат предохранителни мерки, да не би да се запали светът от тях, защото ако се запали, ще изгори.

Казва Писанието, че Земята един ден ще изгори. Ще изгори по единствената причина, че няколко от тези ангели ще дойдат и ще запалят Земята. Казвате: "Когато се запали Земята, какви трябва да бъдем ние?" Ние се плашим от огъня, който гори. Но огънят на ангелите е един процес на чистене, горението е светлина. Както водата за нас уталожва нашата жажда, така е в ангелския свят

горението. Светлината е като водата. Както водата смекчава твърдите вещества, за тях светлината е като водата. В тази светлина те се къпят. Техните океани, техните езера са направени само от светлина. Как ще си го представите? Няма какво да ме разбирате. Казвам: Има едно подобие между водата и светлината по отношение на човека.

Сега нека дойдем до ония неща, които са близки. Ние поддържаме един Божествен живот, който може да преобрази Земята, разумно да я преобрази. Не да раздели хората, но да внесе една хармония в този Божествен живот. Трябва да се пресъздаде сегашното устройство на света. Божественият живот трябва да преустрои най-първо нашата мисъл, трябва да преустрои нашите чувства, трябва да преустрои нашите постъпки.

Тази сутрин ви рекох: Ти ако поставиш един човек в любовта си по-горе от тебе, ти ще го намразиш. Всеки човек, когото туряш по-горе от себе си, ще го намразиш. Всеки човек, когото туряш по-долу от себе си, той ще те намрази. Всеки човек, когото туряш по-горе от себе си, най-първо ще те възлюби, но ти ще го намразиш. Всеки човек, когото ти туряш по-долу от себе си, ти ще го възлюбиш, но ще го подцениш и той ще те намрази. За да [не] се яви омраза, ти ще го държиш наравно на себе си, и за да не те намрази, ще го държиш равно на себе си.

Следователно, за да няма омраза, един човек няма да го туряш нито по-долу, нито по-горе от себе си - за да не го намразиш и за да не те намрази и за да се разбирате. И тогава отношенията между вас [ще бъдат] по Закона на Любовта [и] ще се споразумявате. Онези хора, които се обичат, те са като човешките крака. Веднъж единият отива напред и върху другия пада тежестта, после се сменят. Да се обичат, то е законът на съвместния живот. Да обичаш някого значи в един момент да носиш тежестта, в следующия момент той да носи тежестта. Когато има правилна обмяна, [тогава] има любов. Когато го натовариш като кон, пък ти вървиш без нищо да носиш, никаква любов няма.

Сега казвате: “Както ни е възлюбил Христос.” Че, ние имаме една идея, всички проповядват, аз съм слушал много евангелски проповедници, казват: “Изкупил ни е Христос, осиновил ни е”, както някои бедни деца осиновява. Осиновени, мислят да не работят. Да ги имат като дъщери, които да се обличат по три пъти на ден с дрехи, с ръкавици, само да се показват. Че, това не е никакъв Божествен живот! В новото учение, учените хора като ти готвят, ще станеш учен човек, а простият като ти готви, ще станеш прост. Защо ученият като ти готви, учен ставаш, а простият като ти готви, прост ставаш? Добрият като ти готви, добър ставаш и лошият като ти готви, лош ставаш. Бедният като ти готви, беден ставаш, сиромахът като ти готви, беден ставаш, богатият като ти готви, богат ставаш. Тъй седи истината. Другото не е вярно. Според онова, което ние сме изследвали, не е вярно.

Христос казва: “Син Человечески не дойде в света да Му послужат, но да послужи.” Казва: “Ако мене Ми служат, Аз ще стана като тях.” Но Той ще послужи, Той ще предаде тази любов, това знание, тази мъдрост, тази истина. Всичките неща, които носиш, само чрез служението ще ги придадеш.

Той казва: “Аз ви позволявам да Ме ядете.” Той отиде и по-далеч. Днес ти ще изядеш, но утре ще дойде до тебе, но ако Го изядеш, какво значи? Буквално, то е неговото Слово. Ако бихме възприели Христовото учение и го приложим в живота, да започнем от семейството, от живота, от църквата, от училището, ако го приложим вътре в себе си, върху ближните, навсякъде ако се приложи, и учители, и свещеници, и работници, и господари, ако всички приложеха Христовото учение, светът щеше да има съвсем друг вид.

Идва тука един православен свещеник, иде рано, аз не обичам да приемам сутрин рано, но идва този свещеник рано и казвам му, какво му е притупало да го приемам? Много бързал. След като поговорихме, той казва: “Този свят вече си отива. Всичко си отива.” И сега този свещеник ми разправя. Отива той за помощ [при един]

виден владика [и той] му казва: “Ти от мене не искай никаква помощ, иди при него и виж какво той може да направи. Аз го мразя, не искам да го видя, ние никак не се обичаме.” Аз го питам: Защо тия благообразни служители на Христа не се обичат? Какво има? Имането на баща си ли делят? Какво делят?

Често и на мене казват: “Вие взехте нашите овци.” Казвам: Овците ваша собственост ли са? Тези души в света, в църквата, те са души на Бога. Че как мислите? Аз овца ли съм, аз ще бъда подобен на вас. Дето срещна овца, съвсем другояче постъпвам. Аз с овцете говоря. Аз, като ги срещна, не ги благославям като вас, но като я срещна, питам я: “Пиеш ли хубава вода? Пила ли си хубава вода?” И като ми каже, че не е пила, пътувам 2-3 часа, [заведа я] при един извор да пие чиста вода. Казвам: “От тази вода, като си жадна, да пиеш.” После питам я: “Хубава храна имаш ли?” Заведа я при най-хубавото пасище и є казвам: “Като огладнееш, тук да идваш.” И като намерят, че се е преобразила овцата, казва: “Много хубав извор, много хубаво пасище.”

Това е новият начин за проповядване. Не казвам на овцата, че трябва да повярва в Господа. За Господа на овцата не говоря, защото, щом започна да говоря на овцете за Господа, ще вляза в спор. Ако кажа, че искам да стана овчар, тя казва: “Ние вече имаме понятие от тия старите овчари. Тия старите овчари ми взеха вълната, взеха ми млякото, взеха ми децата. Ти от тях ли си?” Как ще им докажа аз, като отивам при овцете? Казвам: “Аз дойдох да се уча как [да] живея при овцете и да стана като вас една овца. Какво ще кажете? Как да бъда като овца?”

Че, защо Христос взема един пример и казва: “Аз съм лозата, а вие - пръчките, Отец Ми е земеделец, който обработва.” Че какво има от това? Христос избира лозата. Тя не е така проста, както ние мислим. И овцата не е така проста. Овцата е едно същество, което никога не се поддава на греха, това е огънят. Огън е овцата, Божествен огън. В този смисъл, а не в тази форма, както разбираме. Онзи свещен

огън, който носи в себе си Божествения живот, той е овцата, а те сега разбират тия овци. Ако те имаха тези живите овци, пастири щяха да бъдат, както Моисей беше в пустинята. Бог го прати да стане овчар и в онзи момент, когато видяха [къпината] да гори, Той казва (в къпината беше Христос, Който гореше, и Той казва): "Аз съм лозената пръчка, която гори. Не се приближавай до тази пръчка, изуй си обущата, понеже мястото е свещено."

Щом ние се приближаваме при една душа, в която Бог се проявява (аз не говоря за външната страна), щом се приближаваш до коя и да е душа, която гори, трябва да изуеш обущата си и да имаш един свещен възглед, който и да е. Аз не говоря за човешките дела. Щом се приближаваш при една душа, в която Бог се проявява, тя гори, ние трябва да изуем обувките си, да имаме един свещен възглед, един свещен трепет, че има една душа, в която Бог присъствува. И тогава ще имаш съвсем друга представа и ще гледаш как се проявява, няма да гледаш външната страна. Ако разбираш така човека, ти си почувствувал Божията любов. Ти като схванеш, че в човека Бог се проявява, отваря се неговата душа. Аз съм го проверил. Само една дума като кажа, забелязвам една малка усмивка и той казва: "Човещина е", някой път като кажа и в човека веднага се отваря неговото сърце и той казва: "Като е така, аз съм готов да го направя."

Казвам: В новото учение имате туй разбиране в живота, разбирайте така; ако така не разбирате, това са старите разбирания, старите религии. Някои владици и патриарси, да ги поживи Господ, не да ги поживи, но да ги съблече Господ. Слугинята да се съблече е разумно от своята нечистота и да си облече нови дрехи. Всички трябва да се облечем с онези нови дрехи на любовта. И тогава, като се облечем, ще се познаем, ще си подадем ръка. Сега се ръкуваме, целуваме се. Тъй, както сега е, престъпление е. Ако целунеш един човек без любов, то е престъпление. Ако се ръкуваш с един човек без любов, то е престъпление. Ако говориш без любов, то е престъпление, и добро ако вършиш [без любов], и то е престъпление.

Какво трябва да правим? Най-хубавото нещо, което можете да направите, казва Писанието: нито едно оръжие. Сега се опитаха някои тук и се изпоплашили горе, на Витоша. На Черния връх на наблюдателницата паднал гръм и вестниците пишат, че трябва да вземат предохранителни мерки, може гръмотевица да ги избие, тия туристи. Тия туристи не трябва да отиват горе. Тия туристи, които ходят по Витоша, не се позволява. Те трябва да ходят със свещено чувство, не да ядат и да пият. Които ходят на Витоша, чиста вода и чист хляб ще ядат. Даже не се позволява жертвоприношение. В старо време ходеха жертви да принасят на Бога, но само на Моисея [на] високите места ходеха да принасят жертва на Бога. Никому не се позволява да заколи едно агне и да го яде на Витоша. В Божествения свят не се позволява. За три прегрешения не може да измият греховете. Долу, в полето може да ядат, но горе, на Витоша, не може, не се прощава. Те мислят, че като идат горе, че няма да ги сватосват горе със своите уреди. Месоядството е позволено с любов. Който има любов, да яде месо, който няма любов, никакво месо да не яде. Който няма любов, трева да пасе. Който има любов, няма да пасе трева. Един закон трябва да има.

Седна аз, дойде някой и ми казва: “Не влизаш в положението ми.” Аз в своето положение искам да вляза. Казвам му: Ти ако си на моето място, какво ще направиш? Представи си, аз имам 200 милиона лева. Казваш: “Ще раздам.” Хубаво, ще раздадеш на тия хора и те започват да ядат, да пият и да се разхождат и ще се развратиш. Мислите ли, че доброто с пари става? Не, не. Аз искам, като направя една услуга на тебе, да я направя от любов, да чувствувам, че Онзи, Който е в тебе, е доволен, и казвам: Ако Той не е доволен, не ти правя добро. Не искам да се самозаблуждаваш. Ти, ако дойдеш вкъщи, казваш: “Аз не обичам да ям боб. Ще ми заколиш кокошка.” Казвам: Аз няма да ти заколя кокошка, понеже Господ не е в тебе. Щом ти искаш кокошка, Господ не е при тебе, щом ми даваш заповеди, щом дойдеш в дома ми и казваш: “Дай ми моето право.”

Щом се усъмняваш в мене, Господ не е в тебе и ако аз се усъмнявам в тебе, Господ не е в мене. Ако аз се съмнявам, Господ не е в мене. Ако ти се съмняваш, Господ не е в тебе. Тогава и в тебе Господ не е, и в мене не е. Какво ще направим? Тогава аз няма да се усъмнявам в тебе и ти няма да се усъмняваш в мене. Аз ще те обичам както аз разбирам, не по твоите правила, а по моите; и ти ще ме обичаш както ти разбираш - то е Божественото, то е новото. Една пълна свобода. Тогава да се зачитаме, да виждаме Господа навсякъде, където се проявява.

"Той е недостъпен, не съм виждал Господа." Може би след хиляди години няма да Го видиш. Като се качиш на небето, като ангел, едва ще го видиш, като едно слънце. Ти ще го видиш в един малък размер. И няма да имаш една ясна представа какъв е Той всъщност. Ако искате някой път да имате една идея за Господа, трябва да четете Сведенборг, той го е въплотил, по Сведенборгски. Питам тогава: Какво разбрахте?

Бог е едно колективно произведение на всичките разумни в света. В най-разумното Бог ще се прояви. Бог е колективно проявление. В сърцето, онова, което можете да почувствувате, то е пак Бог. В постъпките пак е едно колективно проявление. И в колективната мисъл, която се проявява, то е Бог, и в колективните чувства, то е пак Бог в тебе, ти и Той се проявявате. Колективните постъпки, в които ти се проявяваш, то е пак Бог, и там Бог се проявява. Ако ти в мислите не може да видиш Бога, никъде не може да Го видиш. Ако и в колективните чувства и постъпки не може да Го видиш, никъде не може да Го познаеш. Затова Сократ е казал: "Познай себе си, за да познаеш света!"

Никакво оръжие няма осигуровка. Каквото и оръжие да употребиш против мене, когато Бог се проявява, туй оръжие няма да успее, защото колективните мисли, колективните чувства и колективните постъпки, това е Божественото, там е великият закон,

на който всички велики същества еднакво мислят, еднакво се подчиняват и всичко вършат от любов, не от насилие.

Казвам ви сега едно правило, което трябва да приложите: Никога не изливайте любовта. Не мислете, че любовта е като водата. Любовта е много ценно нещо. Вие мислите, че любовта може да я разливате навсякъде. Ако имате само една гама, която е една милионна част от грама, 3000 години ви са потребни, за да го съберете, а като имате тази гама, вие ще бъдете на Земята най-мощното същество и всичко може да вършите. Вие може да бъдете гений, светия, може да бъдете учител, какво ли не може да бъдете! Но трябва труд, трябва работа, трябва знание, трябва единство, разбиране на онзи велик закон, с който Бог управлява света разумно. Човек е във връзка с всички разумни същества, с мнозина ваши приятели, с които вие още не се познавате.

Аз някой път казвам, че хората на Земята, те са знайни в небето като галените деца, своенравните деца на Бога. Когато ангелите се усещат уморени от грандиозните работи, Господ ги праща на Земята за развлечение между хората и като дойдат тук, са в развлечение. При всичките своенравности на хората, те стават много весели, във всичко виждат много красиво, във всичко, което човек си представя, те виждат нещо грандиозно. Казват: "Тук има нещо много хубаво, имаме нещо ново в света" и като се върнат при Бога, похваляват тия своенравни деца. Всяко дете е толкоз своенравно, че иска да бъде като Бога.

И тогава искам да ви освободя от онзи страх: да не би да осиромашеете. Ако сте сиромаси, любовта я няма. Повикайте любовта и богати ще станете. Ако се усещате невежи, не ви стига умът, повикайте любовта и учени ще станете. Ако сте безсилни, повикайте любовта и силни ще станете. В каквото и противоречие да сте, повикайте любовта, тя е необходима. Любовта е, която носи всички Божествени блага в света. В този смисъл, "Любовта" е един израз. В древната окултна наука го наричат "Дух", Който изнася и раздава

всичките дарби на човеците, според Свое осмотрение. Бог в Своята любов раздава Своите блага на хората, на Земята. За да може Бог да раздаде ония блага, които преди векове, от цялата вечност е определил за вас, Неговото желание е да бъдете вие Негови добри деца, носители на онова Велико учение, за което сте дошли на Земята.

Вие още не сте работили и искате да отидете на небето. Христос е слязъл от небето, Христос е тук, на Земята, а вие искате да отидете на небето. Вие не може да намерите Христа там. Сега Христа в рая няма да Го намерите. В рая те нямат нужда от Христа. Той е тук, на Земята. Те отиват да покажат как са страдали, че да ги помилва Христос. Христос ще ги намери тук, на Земята. Ако тук ги намери, и горе ще ги намери; ако тук не ги намери, и горе няма да ги намери. Вие сте дошли тук, на Земята, за да се запознаете с Христа. Ако тук не се запознаете, Той казва: “Този човек се отрече от Мене на Земята и Аз ще се отрека от него горе.” Ако вие се отречете от Него и Го потърсите горе, Той ще каже: “Аз не ви познавам.” Така седи учението.

Тия думи, ако са верни - аз вземам думите, които Той казва: “Ако вие се отречете, и Аз ще се отрека.” Ако вие ме познавате, ако носите моето учение, аз ще се застъпя заради вас и тогава, в сегашните времена, идете в света и проповядвайте любовта. Не да проповядвате, че имало любов - на мястото на Бога турете Любовта. Имало любов, имало мир, имало братство, имало доброта, имало щедрост - те са потребни - имало мъдрост, имало Господ, имало онзи свят, имало ангели. Оставете тия въпроси, те са научни въпроси. Любовта е важна. Любовта ще спаси света. В умовете на хората ще турите знанието, то ползува. Където и да влезе любовта в света, трябват ни честни хора навсякъде.

Сега тъй, както върви светът, много добре върви. Това са милиони учени хора в света, които работят. Радвайте се. Всички

учени хора са запалени лампи, това е осветление. Радвайте се на всеки един човек.

Казвам: Всеки един човек от вас, който и да е, всеки един от вас, който работи, той е една запалена свещ. Радвайте се на тази запалена свещ. Защото светлината е колективна и в тази светлина Бог се проявява. Радвайте се на звездите - в тях Бог се проявява. Радвайте се на Слънцето, радвайте се на растенията. Един ден, ако вашите очи се отворят, вие ще видите, както Моисей видя, горящата къпина. Моисей трябваше 80 години да работи, за да види къпината, която гори, да види, че има нещо, което гори и не изгаря. То е същественото. Мнозина, като дойдат до космическото състояние, винаги виждат дърветата да горят. И един ден, ако видите дърветата да горят, ще знаете, че във вас се е пробудило космическото съзнание. Радвайте се! Едно ново съзнание, едно ново разбиране се е пробудило във вас. Че всичко в света е животворен огън, в който човешката душа се намира.

Сега ви пожелавам да идете на чистия извор. Пожелавам ви да идете на чистите пасища, да пиете от хубавата вода и като се върнете, да разправяте. Като идете при добрите пасища, като се напасете, да дойдете и да разправяте за хубавите пасища и да разправяте за всичките благословения, които сте видели. Това ви пожелавам.

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

35-а неделна беседа, държана от Учителя на 19.IX.1937 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

XXIII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1937-1938)

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

Отче наш.
Фир-Фюр-Фен

Ще прочета първа глава от Битието. Който чете Библията по обикновен начин, той ще знае само първата глава и ще спори, как трябва да се разбира. Първата глава е един малък извод, едно малко, но велико откровение, как се е създал светът. В първата глава се вижда, колко принципи са разкрити в създаването на света. Светът се е създал в шест дни, а в седмия Бог си е починал. Какво представя денят на почивката, това е скрито за нас. Ние не сме били в това начало на създаване, но някои са били. Кои са били там? – Тези, които са диктували на Мойсея това откровение. Мойсей е писал книгата Битие по откровение. "В начало създаде Бог небето и земята. Земята беше неустроена и пуста. И рече Бог: Да бъде виделина. И стана виделина. И нарече Бог виделината ден, а тъмнината нощ. И стана вечер, и стана утро – ден първи." Този ден е забележителен с явяването на първия принцип в света. Бог е проявил своята мисъл, своята светлина.

"И рече Бог: Да бъде твърд сред водите. И разлъчи вода от вода." Този е вторият ден – ден на разделянето – отделя се една вода от друга вода. Този ден се отличава по това, че за него Бог не е казал, че е добро, но за втория ден е премълчал.

"И рече Бог: Да се събере водата, която е под небето, на едно място и да се яви сушата." Това е третият ден, третият принцип. Значи да се яви нещо добро в света, водата трябва да се отдели на една страна, за да дойде сушата.

"И рече Бог: Да бъдат светила на твърдта небесна, за да разлъчат деня от нощта" – ден четвърти, четвъртият принцип, който е влязъл в

света. Така се създадоха и останалите принципи – ден пети и ден шести.

Аум.

Ако рече човек да прочете първата глава, той трябва да употреби години, за да придобие онова знание, което е вложено в тази глава.

Сега ще ви прочета няколко пасажа от една книжка, издадена от "Житно зърно", превод от английски, под заглавие: "Лекуване чрез цветните лъчи". Ще ви прочета главата, която е на стр. 60: "Символичният език на цветните лъчи" /според Учителя/. В тази глава се говори за светлината, затова ще ви прочета, да видите какво влияние упражнява светлината. Светлината върши чудеса. Значи, за да познаваш червения цвят, трябва да познаваш любовта. За да познаваш любовта, трябва да познаваш живота. За да познаваш живота, трябва да познаваш всички блага, които се крият в него. Когато някой човек е груб, това показва, че има излишък от червения цвят в себе си, от неговата енергия, и той трябва да се освободи от нея. Безволието, малодушието е липса на син цвят. От това гледище, лошите хора всякога имат по-голяма топлина, а по-малка светлина. Добрите хора обратно: те имат повече светлина, а по-малко топлина. Червеният цвят поглъща всичко в себе си.

Казвам: Противоречията, които сега съществуват в човешкия живот се дължат на това, че човек е забравил това откровение. Ние не знаем какво носи всеки ден. Ние започваме с първия ден на седмицата, понеделник. Ако някой се интересува от астрологията, като наука на миналото, той ще изпадне в друго едно откровение. Астрологията е наука на откровенията, друга една Библия. Да знаеш влиянието на планетите, на 12-те зодии, това не е нещо обикновено. Какво носи първият ден? Този ден се намира под влиянието на месечината. Следователно, първият ден е ден на светлината, но първият ден е неделята. От еврейско гледище е така, но ние сме ги заместили. На мястото на еврейската събота ние сме турили неделята. На мястото на еврейския понеделник, ние сме турили неделята. От

астрологическо гледище, който иска да се избави от болестите, той трябва да познава влиянието на първия ден. Който иска да се освободи от всички болезнени състояния, той трябва да разбира законите на светлината. Защото организмът ни всякога страда от две причини: някога от недоимък, някога от изобилие. Преди няколко години гледах как няколко баби по на 80 години, капацитети по лекуване, се събрали да лекуват един болен. Като наблюдавам лицата на тия баби, никак не приличат на баби. Челата им, носовете, устата, брадите им правилни. Всички се събрали и мислят, дават мнението си. Най-после решиха, че трябва да изпотят болния. Как ще го изпотите? И защо трябва да го изпотите? – "В него са се събрали много нечистотии, които непременно трябва да излязат навън." – Как ще го изпотите? – "Ще вземем в един голям съд вода, в която ще турим ечемик и ще го варим. После ще налеем ечемичената вода в едно корито. Болният ще поставим над коритото, ще го натрупаме със завивки, да стои над парата, докато се изпоти хубаво. Така ще стои най-малко половин час. И след това болният ще се съживи." След това бабите ми разправят, че докато излиза от болния топла пот, той още не е здрав. Щом започне от него да излиза студена пот, те ще прекратят изпотяването. Това е било според тяхната наука.

Сега аз правя своите заключения, научни заключения. Когато водата в човека застои, тя образува жабуняци. Следователно, тази вода чрез изпарения, чрез изпотяване, трябва да излезе навън. Щом излезе вътрешната вода от организма, на мястото ѝ трябва да се внесе нова. Защо? Защото, ако от организма извадите една вода и не внесете нещо ново, положението му ще се влоши. Ето защо, когато човек се изпотява, за да не се простуди, той трябва да гледа да запази своята вътрешна топлина. Та когато човек боледува, може да се лекува чрез изпотяване, чрез нагорещяване с цветни лампи. Някои от тях имат ефект, а други нямат. Ще ви дам метод как да се лекувате. Болното място ще нагрявате с тази лампа. Ако почне да се изпотява, ще избърсвате потта с чиста кърпа. След като се изпотявате дълго

време, намажете болното място с дървено масло и после изпийте една, две чаши гореща вода, за да запазите вътрешната си топлина, т.е. да набавите онова количество вода, което чрез потта сте изгубили. Чрез потта човек губи известно количество топлина, която трябва да се набави. Здравословното състояние на организма зависи от чистата вода, която той има в себе си. Водата е носителка, добър проводник на здравето. Сегашните хора не се лекуват, както трябва. Ако имаш изобилие от нечиста вода, извади излишъка навън. Но ако нямаш изобилие вода, тогава внеси известно количество вода в организма си. Не само водата трябва да се набавя на организма, но има организми, които страдат от недоимък на въздух. Запример, вие не приемате достатъчно количество въздух в дробовете си. Дробовете на съвременните хора не са достатъчно развити, за да могат да поемат нужното количество въздух за организма. Здравословното състояние на един човек зависи от повърхността на неговите дробове. Колкото повърхността на неговите дробове е голяма, толкова човек е по-здрав. Колкото повърхността на дробовете му намалява, толкова и той изгубва здравето си. Колкото повече се увеличава повърхността на човешкия мозък, толкова по-умен става човек. Колкото повърхността на неговия мозък се намалява, толкова повече се намалява и неговият умствен живот. Този принцип се прилага в много области в живота. Колкото повърхността на един съд се увеличава, толкова водата в тоз съд се сварява. Може тогава за пет минути да се свари вода в съд с широка повърхност. Запример, ако повърхността на земята се намали 50 пъти и топлината й ще се намали 50 пъти. Слънцето е по-топло от земята, понеже има една повърхност от един милион и 300 хиляди пъти по-голяма от повърхността на земята.

Сега онези, които не разбират законите, ще мислят, че всичко, което става на земята, е произволно. Човек, на когото повърхността на мозъка е малка, не може да бъде умен човек. Той е обикновен, но не умен. Гениалният човек трябва да има една обширна повърхност на своя мозък. Ако повърхността на мозъка не е голяма и

чувствителността на човека не е голяма. На физическия свят хората страдат по две причини: едни от тях страдат от това, че повърхността на стомаха им се е разширила много. Други страдат по причина на това, че повърхността на стомаха им се е намалила. Въз основа на това някои религиозни казват, че Бог ще унищожи стомаха на човека, неговата охотливост да яде много. Човек се е поддал на един апетит, с помощта на който чрезмерно е разширил повърхността на своя стомах. Повърхността на стомаха не трябва да бъде по-широка от тази на белите дробове.

Сега някои от вас, които ме слушате, ще кажете: "Какво ни интересува въпроса, как можем да бъдем здрави?" Този въпрос трябва да ви интересува. И аз ще ви кажа: За да бъдете здрави, вие трябва да имате здрав баща и здрава майка, нищо повече. Ако не сте роден от здрав баща и от здрава майка, никой не може да ви помогне в света. Това поддържат и всички религии. Те дават методи как може човек да се освободи от своето лошо наследство. И Писанието дава цяр, как може човек да бъде здрав. Ако болният може да се роди от Бога, той ще оздравее. Да се родиш от Бога, това значи да се родиш от вода и дух. Роденият от дух и от вода подразбира да се роди от здрава майка и от здрав баща. Колкото и да ви се говори, ако се родите от болна майка и от болен баща, вие съвсем ще закъсате. Че как можете да се родите от вода и от дух? Чудно нещо, вие сте духовни хора, не разбирате ли това? Когато децата ви питат как се раждат хората, вие как им отговаряте? Как им казвате истината? Вие още от начало внасяте в децата лъжата. Като не можете на научен език да им изнесете истината, вие им казвате, че бабата носи децата от реката. Фигуративно, мистично, това е така. Бабата носи децата от реката, но коя е тази река? Реката е майката. Майката е водата, в която детето живее и се ражда. Като не разбират частичната страна на въпроса, децата приемат, че наистина малките дечица идат от някаква външна река, подобна на тази, в която жабите живеят. И някои религиозни, като разглеждат някои въпроси от Библията, имат такива смътни

понятия, каквито малките деца имат за раждането на малките деца. Казвате: “Как може да се роди човек от вода и дух?” Писанието казва: “Роденият от Бога - роденият от вода и дух”. За да разберете тези неща, вие трябва да имате една основна идея. Вие постоянно ще питате, има ли Бог в света или няма. Ти не можеш да знаеш, има ли Господ или няма, докато не се родиш от Него. Щом се родиш от Него, ти ще знаеш, има ли Го или Го няма. Ако не се родиш от Него, тази идея ще бъде недостъпна за тебе. Тя ще бъде толкова достъпна за тебе, колкото ако отидете да проповядвате на някой вол, че има Господ, че има друг свят. За да разбере тази идея, този вол трябва да се роди като хората, да е направен от Бога. Той трябва да бъде направен от Господа. Сега вие сте направени от Господа, но не сте родени от Него. А в Новия завет, според учението на Христа се казва: “Роденият от Бога грях не прави”.

Сега аз искам да ви представя нещата както са, а не да правя различие между тях. Няма какво да ви говоря, кой е прав и кой крив. Кое учение е право? Според мене, има само едно основно учение, което всички хора трябва да го разбират. В света има един Господ, Когото хората са разделили: Индусите мислят по един начин, християните – по друг начин, мохамеданите – по трети начин. Кои от тях са прави? Идете при индусите и вижте, имат ли гробища. Ако имат, правото учение не е при тях. Християните имат ли гробища? Имат. Правото учение не е там. Дето отидете и не намерите гробища, там е правото учение. Ще ме питате: “Ами при вас има ли гробища?” Вижте, ако намерите гробища, правото учение не е при нас. Ако няма гробища, там е правото учение. Аз ви говоря за едно учение, дето няма болести. Аз ви проповядвам едно учение, дето омраза няма. Аз ви проповядвам едно учение, дето тъмнина няма, алчност няма. “Ама как може да бъде това?” – Нямам време да се спирам, да обяснявам как може това. Това е кратковременна работа. Няма да ме спирате да ме питате какъв е хлябът. Елате при мене, ще опитате. Аз не обичам да аргументирам научните работи. Този хляб добър ли е, заповядайте.

Вие сте авторитет, яжте и ще видите, добър ли е. Каквото бъде вашето мнение, такова ще бъде и моето. Вие сте жадни. Няма да ви разправям каква е водата, но ще ви кажа: Пийте от моята вода. Ако тя утоли жаждата ви, добра е. След това мога да ви покажа и самия извор, но с условие, че тази вода няма да я продавате. Ако сте от онези, които мислите да продавате водата с бутилки, кракът ви няма да стъпи на това място. Аз мога да ви покажа и фурната, отдето взимам хляба. Но ако мислите да го продавате, кракът ви няма да стъпи там.

Мислите ли, че мелниците, в които сега мелим житото, са Божествени? Ако искате да ядете най-хубав хляб към края на пролетта и началото на лятото, тогава житото е най-хубаво, още докато не е напълно узряло. Това е най-хубавият хляб. Това е онази манна, онези семенца, които евреите са яли в пустинята. Тя падаше от небето, но най-после им дотегна, и те казваха: "Няма ли малко месце, малко рибица, кисели краставици, кисело зеле и т.н.". Казвам: Дотогава, докато ние спорим, кое учение е по-право, ние не сме на прав път. За правото учение няма какво да се спори. Там, дето няма гробища, там е правото учение. Дето има любов, там е правото учение. Дето няма любов, няма право учение. Дето има светлина, там е правото учение. Дето няма никаква светлина, там не е правото учение.

Та казвам: Въпросът е, при сегашните условия, как да се поправим. Ние имаме хиляди проповедници. Моите почитания към тях. Имаме милиони лекари, които също работят в това направление. Те са допринесли много. Но ние се нуждаем от лекари, които не трябва да ни лекуват, когато се разболеем, но да ни лекуват преди да се разболеем. Когато Христос умря, държаха Го в гроба само три дни и на третия ден Той възкръсна. А за обикновените хора се казва, че след хиляди години ще оживеят. Казва се, че когато Христос дойде втори път на земята, тогава всички ще възкръснат. Че ако човек лежи хиляди години в земята и като дойде Христос и го съживи, тогава какво ще стане с него? Да си прекарал в гроба, както и да е, но да си прекарал хиляди години, от човека няма прах даже да остане. Като

дойде Христос, с кое тяло ще ни възкреси? Ако някой е тежал 65, а друг сто килограма, с кое тяло ще ги възкреси Христос? Важно е, че в бъдеще хората ще възкръснат. Ще дойде възкресението на хората. Днес християните трябва да проповядват учението, че роденият от Бога ще възкръсне. Който не е роден от Бога, той не може да възкръсне. Когато Христос казва на Никодима, един от видните капацитети на науката по това време, че ако човек не се роди отново, не може да влезе в царството Божие, той запита Христа: "Как е възможно стар човек отново да влезе в утробата на майка си? Може ли човек втори път да влезе в утробата на майка си?" Христос, като чу, каза: "Ти си учител израилев, не разбираш ли това?" Сега това учение са го заместили с думите: "Когато ние умрем и отидем на другия свят, тогава ще ни научат на това, което днес не знаем." Че трябва да умрем, така е, но ние трябва да разберем, какво нещо е смъртта. Всеки от нас трябва да има съзнание. И най-малкото лошо желание, и най-малката лоша мисъл, и най-малкото лошо чувство у вас трябва да умрат. Всички отрицателни неща у вас трябва да умрат и да останат само добрите мисли, добрите чувства, добрите желания и добрите постъпки. Тъй щото, когато казвате, че трябва да умрете, трябва да разбирате какво трябва да умре у вас. У вас трябва да умре всичко онова, което причинява смърт. Всички онези неща, родени от безлюбието, всички чувства, родени от безлюбието, и всички постъпки, родени от безлюбието, трябва да умрат, нито едно от тях да не остане. Какво трябва да остане ? Трябва да останат само ония деца, които са родени от Божията Любов, от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Така седи въпросът. Това е възможно вече. Това е учението, което Христос проповядва. Ако не приемете това учение сега, вие няма да възкръснете никога. "Които чуят гласа ми, ще оживеят". Това значи, всички ония хора, на които сърцата са отворени, за да възприемат Христовата любов, всички ония умове, които са отворени, за да възприемат Христовата светлина, и всички ония души, които са

отворени да възприемат Божията истина, като чуят гласа Му ще станат, ще оживеят и ще се нарекат синове Божии.

Сега не взимайте всички тези твърдения в крайна мисъл. Не мислете, че за да намерите истината, трябва да отидете някъде в гората или в някой манастир, или в Индия, или в небето. И в небето да отидете, там истината няма да я намерите. И в Ерусалим да идете, там истината няма да я намерите. И в планините да ходите, там истината няма да я намерите. И който проповедник да ви говори, истината няма да я чуете и от него. Истината ще прозвучи вътре във вашите души. Правото ще прозвучи вътре във вашите души. Истината ще прозвучи във вашите души само тогава, когато Любовта ви стане майка, Мъдростта ви стане баща, а Истината ви стане брат. Само тогава вие ще разберете смисъла на живота. Така поставям въпроса аз. Любовта трябва да ви стане майка. За нея ще се хванете и тя ще ви даде живот. Баща ти ще ти донесе нужната светлина, а брат ти - необходимата за тебе свобода. И тогава, като кажеш на Любовта "майка", веднага ще почувствуваш Христа. Сега ходиш, не виждаш, че си объркан. Защо? Защото майка нямаш. Объркан си. Защо? Защото баща нямаш. Объркан си, защо? Защото брат нямаш. Казвате: "Къде е сестрата ?" Сестрата сега я спасяваме. Сега всички вие сте объркани сестри, които сега трябва да се родят. В света трябва да се раждат все сестри, все жени. Братя не ни трябват. И от всички сестри, които се родят, една само ни трябва, но на свят да е. Една сестра ни трябва, която да е образ на истината, да свети. Всеки търси сестрата. Под думата "сестра", аз разбирам свободата, която всеки търси. Свободата е сестрата. А онези, които търсят силата, те търсят брата. Сестрата носи свободата, а братът носи силата. Ако вие имате една сестра в себе си, а нямате един брат, вие ще бъдете слаби, ще бъдете роб на условията. Сега, ако ме питате какво да правите с вашето досегашно учение, с вашите бащи и майки, ще ви кажа да отидете тях да ги питате. При мене, преди години, дохожда едно младо момиче, което е свършило гимназия и ми задава следния въпрос: "Всички ми казват,

че моята майка не ми била майка. Аз я обичам, но тя ми задава големи скърби. Майка ли ми е тя?" Иди при нея и я питай, тя ще ти каже. Сега идете и вие при вашите майки и ги питайте, майки ли ви са те или мащехи. После идете при вашите бащи и ги питайте бащи ли ви са или пастроци. Чудни сте вие. Защо ще вярвате в една майка, която умира? Защо ще вярвате в един баща, който умира? Защо ще вярвате в един брат, който умира? Защо ще вярвате в една сестра, която умира? Вярата ни трябва да бъде поставена на една майка, която не умира, която е безсмъртна. Вярата ни трябва да бъде поставена на един безсмъртен баща. Вярата ни трябва да бъде поставена на един безсмъртен брат. Вярата ни трябва да бъде поставена на една безсмъртна сестра. Това са четири символа. Аз трябва да живея в един дом, в който бащата е безсмъртен, майката е безсмъртна, братът е безсмъртен и сестрата е безсмъртна. Това е животът на небето. Това е учението, което Христос е проповядвал. Той казва, че трябва да се отречем от всички лъжливи учения, които до сега са ни залъгвали. От тях трябва да се отречем. Аз виждам заблужденията на онази млада невеста, булка, с венец на глава, с копринена рокля, с гирлянди околовръст, с лачени обуща, с пръстени на ръцете и си казвам: О, невесто, колко ще опъваш каиша! Аз бих желал да видя една невеста, на която дрехите да не са шити тук, на земята, че после да плаче с тях, но да е родена с дрехите си. Казва се за Адама, че бил роден с дрехите на светлината. Сега това е правото учение. Но аз не искам да дойдете в стълкновение със себе си. На този въпрос аз искам да гледам практически. Представете си, че вие сте един болен, който лежи на леглото си и са ви гледали десет души доктори но в края на краищата ви казват: "Ти искаш ли да живееш?" – "Искам, разбира се." – "Ти богат човек ли си?" – "Богат съм, имам сто милиона лева на разположение." Питам го: Ти готов ли си да се откажеш от всичкото си богатство? – "Не може ли без да се отказвам?" С други думи, ти искаш ли да се откажеш от болестта си, от кревата, на който лежиш, от милосърдните сестри, които те лекуват? – "Ами тогава кой ще ме

гледа, кой ще ми слугува?" Ако можеш да се откажеш от всичко това, то значи самоотричане. Щом искаш да се излекуваш, кажи в себе си: "Отказвам се от моята болест, не искам да я видя. Отказвам се от всички слуги, не искам да ги видя. Отказвам се от болницата, не искам да я видя. Отказвам се от стоте си милиона, не искам да си спомня за тях. Отказвам се от всички, започвам да работя с едно петаче, само да вляза в новия живот. Като оздравея, като изляза вън от болницата, ще почна да работя и да приемам всичко от Бога, ще приемам от онзи чист въздух, ще приемам от онази безсмъртна светлина. Ще приема всичко това в душата си и ще кажа: Господи, благодаря ти за тази светлина, която ми даваш, Благодаря за този живот, който ми даваш. Ти си Бог мой, Господ мой, сега очите ми виждат вече. Ще ходя в Твоята виделина и ще изпълнявам Твоята воля."

Благословен Господ Бог наш!

Сега ще свършим с два стиха: "Да направим човек по образ и подобие свое." "И както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих."

1-ва неделна беседа от Учителя, Държана на 26 септември, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

БАЛ МАСКЕ

Отче наш.
Бог е Любов.

Сега ще кажа първите няколко стиха от първата глава на Евангелието от Йоана: “В началото бе Словото. И словото бе у Бога. И словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез него стана и което е станало, нищо без него не стана.”

Духът Божи.

Ще прочета един малък цитат от беседите.

Стр.................

Философията на живота седи в това, да се избягват еднообразията. В живота съществува едно еднообразие, което носи всички неприятности. Щом започва да ти става мъчно, ти си вече в еднообразието на живота. Даже ако пее човек, ако пее една и съща песен, и тя става еднообразна. Разнообразие е нужно в живота. Но трябва да знае в какво седи разнообразието. Ами не е ли еднообразие, ако всеки ден четем молитвата “Отче наш” все по един и същ начин? Днес я четем, утре я четем, ред дни я четем, все по един и същ начин, докато най-после тя стане еднообразна. Всякога, когато четеш “Отче наш”, трябва да внасяш една нова мисъл. Всеки ден човек трябва да внася едно ново тълкувание в нея. Ако два пъти четеш “Отче наш” с една и съща мисъл, ти си вече на крив път. И през целия си живот, и през цялата вечност все трябва да се притуря по нещо ново, както в молитвата “Отче наш”, така и във всичко, което правите. Щом тази молитва стане еднообразна, тя изгубва вече своя смисъл. Такова еднообразие има и в съвременната математика и геометрия. Те стават вече дедуктивни, сухи науки. Например, в геометрията имаме теоремата, че срещу равни страни лежат равни ъгли и срещу неравни

страни лежат неравни ъгли. Защо е така, това геометриците го доказват. После има и друга една теорема, че сборът от вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави ъгла. И това геометриците го доказват. Има начини, по които го доказват. Трите ъгла в равностранния триъгълник са равни помежду си. И това се доказва, но защо са равни, не се обяснява. Друго едно твърдение: От равни окръжности излизат равни радиуси. Три точки, които са еднакво отдалечени от трета, са на еднакво разстояние една от друга. Правите линии, които свързват тия точки, са успоредни помежду си. Това обаче са математически и геометрически семенца. Такива твърдения съществуват и в окултната наука. Всяка математическа или геометрическа проблема трябва да се тури в почвата, да израсте и после да се разгледа, да живее и да се определи отношението, което съществува между нея и останалите проблеми. Под думата “точка” ние разбираме само нещо разумно. Само разумните неща образуват точка. Точката е нещо подобно на зародиш, който съдържа всички възможности. Разумността е точка, която съдържа възможности. А правата линия е движение на тази разумност. Правата линия представлява най-малката възможност, която се прилага в даден случай. Човек трябва да се запознае с тези разумни центрове. Цялото човечество, всички хора страдат от това, че те търсят разумността там, дето не е. Възможността за придобиване на разумността е вложена в твоя мозък. Там са турени всички апарати. Следователно, ако човек не знае как да функционира с тези апарати, разумността не може да се прояви в него. Ако търсиш разумността вън от твоята глава, вън от твоя мозък, ти си на крив път. И любовта си има свои центрове, свои апарати. В сърцето, във връзка със симпатичната нервна система и с белите дробове, има известни апарати, и ако ти не знаеш, как да употребяваш тия апарати, любовта няма да се прояви. Ако търсиш любовта вън от себе си, ти никога няма да я намериш. Вън от човека любовта не може да се прояви. Идейно любовта може да съществува, но този въпрос трябва да се докаже. Като говорят за своята любов,

мнозина казват, че любовта им е голяма. Как се измерва любовта? Много просто може да се измери, но това измерване не трябва да стане преди още човек да е обикнал някого. Тогава той се намира в нормално състояние. Представете си, че един човек има врат, широк 32 сантиметра в обикновено състояние. Измервате врата му след като е обикнал някого. Ако вратът му тогава е 31 сантиметър, това показва, че не само че няма голяма любов, но даже любовта му се намалила. Ако като обикнеш някого, вратът ти се разшири с един сантиметър, това показва, че любовта действа в тебе. Ако не със сантиметри, то поне с милиметри ще се увеличи окръжността и врата, и ръцете, и очите – навсякъде ще стане едно увеличение. Това показва, че животът в човека се е увеличил. Щом животът изчезне, всички части на тялото се намаляват по обем поне с милиметри. Тази мярка – милиметри е много голяма, но поне с десета, стотна, хилядна част от милиметъра може да правят измервания. Може да се правят измервания и още по-нататък, с десетохилядни и милионни части от милиметъра, но това са много тънки мерки. Ние си служим с мерки, които днес са достъпни за нас.

Като казвам, че трябва да имаме любов към Бога, питам: Защо трябва да имаме любов към Бога? И защо трябва да имаме любов към ближния си? Ние трябва да обосновем на научна база, защо трябва да обичаме Бога. Ако ти не обичаш Бога, от тебе нищо няма да излезе. Бог не се нуждае от тебе. Той от нищо не се нуждае. Тъй щото, ти със своята любов нищо няма да му придадеш. Ако Го обичаш, нещата ще минат от Него в тебе, и от тебе човек ще излезе. Но ако не Го обичате, с тебе ще стане същото, каквото с дядото и магарето. Ще кажете, че това е обидно. Че през целия си живот човек върши неща, които обиждат неговата мисъл. Когато човек мисли криво, това е едно робство. Когато чувствува криво, това е робство. И когато постъпва криво, това е робство. Това всичко не е нищо друго освен едно робство. Кривата мисъл руши, кривото чувство руши и кривата постъпка руши. Някой казва: “Аз не искам да вярвам в Бога.” – Това е

за тебе. Като вярваш в Бога, ти нищо няма да му придадеш. Но като вярваш в Бога, ти ще намериш пътя, ще имаш светлина да се движиш из този път. Докато човек не намери Божествения път, той нищо не може да постигне в живота си. И най-великите хора в света са опитали тази истина. Изобщо всички хора в света са велики. Аз ги деля на четири категории велики хора: обикновените хора са велики, талантливите са по-велики, гениалните са най-велики, а светиите са над гениите. Обикновените хора разсъждават много обикновено, но те трябва да влезнат в света на светиите, да видят какво значи истинска мисъл и разсъждение. Те се коренно различават от обикновените хора. Често се говори за гениални хора на земята. Но тези хора, които се явяват на екрана на света, те не са истински гении още, те са представители на гениите. Ако видите един гений в истинския смисъл на думата, ще се учудите от това, което той може да направи. Например, ако влезе в един салон, той ще може да го вдигне с едната си ръка. Ако срещнете един светия, ще видите, че той разполага с такава сила, че може да премести земята от място на орбитата ѝ на друго. Но той никога няма да направи това.

Често някои мислят, че са талантливи хора. Нека се запитат какво могат да направят като талантливи хора. Други пък се мислят за гениални. Нека се запитат какво могат да направят като гениални. Те могат да направят това, което един обикновен човек не може да направи. Ето какво могат да направят обикновените хора. Обикновеният човек се сърди – това е гениално. Обикновеният човек може да се съмнява, това е гениално. Обикновеният човек може да те подозира – това е гениално. Обикновеният човек може да те излъже, това е гениално. Обикновеният човек може да се маскира и това е гениално. В това отношение обикновените хора са гениални. Едно време българските ученици, като изучавали гениалните писатели, като Шекспир, Гьоте, Гогол и др., те намирали техните недостатъци и казвали, че приличат на тях. Да бъдеш гениален по причина на някои

свои недостатъци, това не е никаква гениалност. Талантливите и гениалните ученици мислят малко по-другояче. Това е цяла наука.

Сега, от научно гледище, трябва да се изучи защо вярата на обикновения човек е слаба. Изобщо, корените на ума се намират в сърцето. Следователно, всяко дърво, което няма корени, не може да има плодове. Вярата е плод на това дърво. Често религиозните, като говорят за сърцето, казват, че то е покварено, опорочено. Това показва, че те нямат ясна представа за първичния човек, когото Бог създаде със сърце, пълно с всички възможности за проява на вярата. Първичният човек, това е космическият, истинският гений, който носи в себе си сърце, богато с възможности за проява на вярата. Човек не може да има вяра, докато не обича. В дадения случай умът е екран, върху който вярата на човека ще се прояви. Умът е екранът, върху който ще се прояви вярата. Върху това платно на ума ще се прояви и знанието. Че наистина умът е платно, се вижда по това, че каквото човек знае, всичко пише на екрана. Обаче, махнат ли се картините от екрана, човек нищо не знае. Има известни центрове на човешкия мозък, дето като бутнат, той всичко забравя. Има болести, след които човек всичко забравя. Той забравя съществителните имена, прилагателните и местоименията. После забравя глаголите и остават в паметта му само съюзите. Като започне да оздравява, всичко това постепенно се възстановява. Най-последни се възстановяват съществителните имена, понеже са от най-нов произход. Съвременните философи и учени се занимават с въпроса за създаване на земята, за произхода на живота, за което са писали ред книги. Те не са били свидетели на това създаване на земята. Въпреки това, някои от тях описват нещата много ясно, но все пак се нуждаят от една справка, по-точно да опишат процесите, през които е минала земята в пътя на своето създаване. Как е създадена земята, това е филмоване – цял филм има по този въпрос. Представено е създаването на земята в най-малките подробности, от единия до другия край. В този филм са представяни последователно всички

геологически периоди. Ние трябва да намерим този филм и да четем от него. В този филм ще се види нещо прекрасно, как се създал света, не по описанията на учените, но както е в действителност. Има нещо вярно в описанията на учените и на духовните хора по този въпрос, но не е пълно, обясненията не са точно дадени. Щом имаме филма, от там ще почерпим абсолютната истина. Филмовано е и създаването на първия човек. Според теорията на Дарвина, човек е произлязал от едно малко животно, което постепенно се е развивало. За произхода на човека има две теории: Едната теория поддържа, че човек е произлязъл от маймуна, а другата теория поддържа, че маймуната е произлязла от човека. Учените и до днес се занимават с този въпрос. Някои поддържат, че от човека са произлезли всички видове животни. Но това говори вече за израждане на човека. Няма какво да се спори по тези въпроси. И едната, и другата теория са прави. Вярно е, че човек е произлязъл от микроба, от протоплазмата. Това е според закона на еволюцията. Значи, човек е създаден по еволюционен път. Според друга теория, предполага се, че човешкият дух е слизал постепенно на земята и по инволюционен път е създаден човекът. Значи, човек постепенно си е създавал подходяща форма, с която е слизал на земята. Колкото по-надолу е слизал в гъстата материя, толкова в по-дебела обвивка се е обличал, докато е дошъл до формата на маймуната. Някои ще кажат, че това е противоречиво и на Библията, и на положението, в което човек се намира. Ще каже някой: "Нима аз съм произлязъл от маймуна? Нима моите прародители са маймуни?" Нима водолазът, който слиза в морето, за да изпита неговото дъно, е истинският човек? Не, това е една форма, в която човек се облича, за да може да изпита дъното на морето, да направи своите научни изследвания. Като излезе от морето, човек хвърля своята обвивка и става пак същия човек. Маймуната показва, че човек е живял при неблагоприятни условия, заради което е трябвало да си тури маймунска маска ала и съвременните хора се маскират.

Срещат се двама маскирани на един бал маске. Единият казва на другия: “Можеш ли да дигнеш малко маската си?” – “Не смея.” Той иска от маската да дигне малко, защото по гласа се крие, че това е неговата жена. Но и тя разбира, че под тази маска се крие нейният мъж. Тя му казва: “Не, господине, не мога да сваля маската си. Но ще ми бъде много приятно, ако я свалите.” – “Да, на тебе ще ти бъде приятно, но на мене никак няма да ми бъде приятно.” Срещат се на бал маске други двама, единият от които дължи известна сума от десет години насам. Кредиторът казва на длъжника си: “Искам да свалиш маската си да те видя. Много ще ми бъде приятно.” – “Не смея да сваля маската си.” Това са неща из живота на обикновените хора. Не е лошо, че са се събрали на бал маске. Като наблюдавам живота на хората, като изучавам животните, виждам, че всички са маскирани, всички се намират на бал маске. Срещам една мечка на бал маске и казвам: Можеш ли да си дигнеш маската? Ще ми бъде много приятно да те видя. На тебе ще бъде приятно, но на мене ще бъде крайно неприятно. Срещам един заек, пак на бал маске. Следователно, не мислете, че ние се познаваме. Тук сме дошли на бал маске. Един ден, когато напуснем този бал маске, ще се познаем. Сега, докато сте на земята, ще играете на този бал маске. Докато сме на бал маске, поне сме свободни. Всеки има свобода на своите мисли и чувства. Ако познават някого и го видят на бал маске, веднага ще го осъдят. А така поне е свободен. Там отиват и свещеници, и философи, и никой не ги познава. Иначе, ако видят един проповедник или свещеник на бал маске и го познаят, веднага ще го питат: “Нали проповядваш на хората? Защо си дошъл тук?” Тогава ще кажат: “Мислите ли, че проповедниците са така набожни, както се представят? Ни най-малко не са така набожни, както се представят.” Аз съм срещал мъже и жени, които се подозират, съмняват се един в друг. Ако знаят, че са на бал маске, те няма да се смущават. Те трябва да знаят, че са на бал маске и да не се смущават. Когато жената види друг мъж и се разположи към него, тя започва да се страхува от мъжа си. Няма защо да се страхува.

Тя трябва да каже на мъжа си, че тази втора маска е на онова лице, което преди десетина години я извади от водата, когато се давеше. Значи, той я спасил. Кой е той? Не го зная кой е, но знам, че ме спаси от водата.

Казвам: Помнете, че възгледите на съвременните хора за живота не са меродавни. Този живот е само встъпление към онзи велик живот, в който им предстои да влязат. Щом е встъпление, то е нещо подобно на първо отделение, гдето децата изучават азбуката и постепенно изучават съединяването на буквите в срички и после в цели думи. Вземете, например, всеки народ си има своите добродетели. Англичаните – тяхното име започва с буквата А. Франция се пише с буквата Ф, Германия – с Г, България – с Б, Русия – с Р. Всяка буква си има свои характерни черти. Това, че Англия започва с гласна буква, показва, че англичаните са практични, опитни хора. Техният път е отворен навсякъде, защото започват с гласна буква А. Дойдете ли до Франция, Германия, до Русия, до България, всички започват със съгласни букви, което показва, че техният път е затворен. Дойдете ли до Япония, и те започват с гласна буква, както Англия. Японците и англичаните са еднакво амбициозни. Японците се считат за Богоизбран народ. Англичаните се отличават със своята честност, германците със своето трудолюбие, французите със своята външна деликатност и учтивост. Ако искаш да станеш честен, иди в Англия. Ако искаш да станеш трудолюбив, иди в Германия. Ако искаш да станеш с добра и деликатна външна обхода и да си учтив, иди във Франция. Та Бог е създал всички народи като огнище или като средища за възпитание на хората. Хората едни други се възпитават. Народите са възпитателни Божествени институти. Всеки народ в света носи в себе си една велика добродетел. И като дохождат народите в съприкосновение помежду си, те взаимно си влияят и възпитават. Казах вкратце по нещо за някои народи, а за останалите вие сами ще си мислите. Англичанинът е честен. Каквото изработят, те го поставят на изпит. За тази цел има комисия, която преглежда

всички стоки, които се изработват в Англия, те го преглеждат. Което издържи на изпита, изнася се навън. Което не издържи, оставя се за Англия, там да се употребява. Те никога не пущат навън неизпитана стока, за да не се компрометира английската честност. Това е една традиция в тях. Не само народите, но и всеки човек индивидуално носи в себе си една велика добродетел. Той е изпратен на земята със специфична мисия. Каквато добродетел има един човек, никой друг не може да има като неговата, тя е специфична. Докато е на земята, човек трябва да работи специално за развитието на своята специфична добродетел. Ако Англия изгуби своята честност, всичко с нея е свършено. Ако Германия изгуби своето трудолюбие, всичко е свършено с нея. Ако Франция изгуби своята учтивост и деликатност в обходата, всичко е свършено с нея. Същото може да се каже и за другите народи. Всеки българин доразвива в себе си освен своята специфична добродетел като човек, но и като българин. Казвате: "Каква добродетел има българинът?" И той има една добродетел, но вие трябва да я намерите сами. Има един анекдот, който разправя какво е дадено на българина от Бога. Първоначално, когато Бог създавал света, Той извикал всички народи да им даде нещо от своите блага. Той раздавал благата. Всички народи дошли един след друг и взели по нещо. Най-после дошъл и българинът. Каквото поискал, всичко било дадено. Най-после той си казал: "Ама работа, а." Господ му казал: Ето, работата ще бъде за тебе. Но и след българина имало още закъснели. Това бил циганинът. "Това е маскарлък вече." Тогава ще остане за тебе маскарлъкът, казал Господ. Следователно, когато се раздават Божиите блага, идете навреме, а не оставайте на опашката. Ако отидеш пръв, ще вземеш най-доброто, но ако останеш последен, ще вземеш маскарлъка. Все таки, българинът не е останал на мястото на циганина, защото работата му е била дадена. Работата е едно благословение. Българинът е научил работата, той работи доста добре. Има още да учи как да работи, но все пак знае работата си. Той винаги започва добре, а като дойде до края, винаги ще изкриви нещо.

Той обича малко да кръшка от работата си. Англичанинът е честен, германецът – трудолюбив, французинът е с отлична обхода. В българите се забелязва същата черта и в писането им. Българинът започва писмото си красиво, четливо, но към края ще го сбута, ще го изкриви. Най-малкото човек трябва да почва писмото си красиво и да го свършва красиво, дори към края трябва да бъде още по-красиво написано. Същата черта българинът проявява и в религиозно отношение. В първо време той е много работлив, моли се по четири-пет пъти на ден, но на края казва: "Може и без молитва" и престава да се моли, или се моли само от време на време. В първо време се моли по 4-5 часа на ден, после по един час, по десетина минути, по една минута, докато най-после се моли по един път в седмицата. В това отношение той мяза на онзи, който, като отишъл на църква, свещеникът казал: "С миром идите." Той отговорил в себе си: "И ние идем." Значи, този човек е отивал само по един път в годината на църква. Какво разбираме под думата "църква"? Църквата подразбира целия живот на човека. Не само един път, но цял живот човек трябва да се моли. Ако човек си мисли, че с едно добро може да направи нещо, неговата работа е свършена. Църквата е в самия човек, и през целия живот той трябва да ѝ служи. Щом служиш на своята църква, ти можеш да принадлежиш към всички църкви. Не е въпрос към коя църква да принадлежим. Много църкви има, много листа и цветове има дървото, но едно е дървото. Всички хора имат различни идеи за Бога. Едни Го проповядват по един начин, други по друг начин. Бог е неизменен. Той изменя нещата, но сам е неизменен. Три неща определят Бога. Първият образ на Бога е Любовта. Щом любиш, ти си една трета от Бога. Щом разсъждаваш добре, ти познаваш две трети от Бога. Щом обичаш истината, ти познаваш три трети от Бога. Следователно, Бог е Любов, Мъдрост и Истина. От тях излизат други три: Бог е живот, Бог е светлина, Бог е свобода. От тях пък други три. Животът е движение, знанието е приложение, а свободата е изпълнение. Следователно, има девет категории всичко: любов,

мъдрост, истина – едната категория. Живот, знание, свобода – втората категория. Движение, приложение и изпълнение – третата категория. Ако от любовта не излиза живот и от живота не излиза движение, подтик в тебе, любовта ти не се е проявила. Ако от твоята мъдрост не излиза знание, и това знание не е приложимо, то остава безпредметно. Това показва, че мъдростта ти не се е проявила. И ако от истината, която си възприел, не произлиза никаква свобода, и от тази свобода няма никакво изпълнение, и свободата ти, и истината ти са безплодни. Мъчнотията в нашия живот седи в това, дето мислим, че много сме постигнали. Това е самозаблуждение. Все пак много сме постигнали, но ние сега събираме известни факти, които трябва да разработваме. Например, някой иска да стане министър. Но като стане министър, той трябва да си зададе въпрос, какво добро ще допринесе на хората. Или ако някой иска да стане професор, цар или какъвто и да е друг, той трябва да се запита, какво ще допринесе с това свое високо положение на себе си и на своите ближни. Например, като кажа за себе си: "Аз", какво разбирам? Аз съм човекът, който отварям вратата. Като кажа "ти" на тебе, употребявам второ лице, имам пред вид: приятел, ти си, който я затваряш. Като кажа "той", трето лице, имам пред вид: Приятел, ти си, който я отваряш и затваряш. Значи, "той" – третото лице, заповядва да се отваря и затваря вратата. Следователно: "аз", който отварям врата, "ти", който я затваряш и "той", който заповядва да се отваря и затваря, това съставя господарят, истинският човек. Ако ти не можеш да отваряш и затваряш вратата, ако ти не си господар да заповядваш да се отваря и затваря вратата, ти не си още пълният, истинският, пълният човек. Тъй щото, когато мислим за Бога, ние трябва да бъдем готови да изпълним всичко онова, което Той ни е поверил. Най-първо Бог ни поверява любовта си. Значи, аз трябва да съм готов да отворя врата и да дам живот. И тази любов трябва да излиза навън. След това Бог ни поверява мъдростта си. Това значи, че аз трябва да зная, как и кога да затварям вратата. Щом е зимно време и стаята е отоплена, трябва да

се затваря вратата, да не изстине стаята. Щом е зимно време, разумният човек няма да отваря всички прозорци и врати, да изстива стаята, но ще ги затваря, да се задържи вътрешната топлина. И най-после Бог ни поверява и истината. Като дойде истината в човека, той ще заповядва да се отваря и затваря вратата, според нуждата. Ако стаята е много затоплена и е много горещо, той ще заповядва да се отвори вратата. Ако намери, че е много студено, той ще заповяда да се затвори вратата. Някога вие трябва да отворите вратата на вашето сърце, а някога да затворите. Понякога пък трябва и да отваряте, и да затваряте. В окултната наука има известен род правила, които непременно трябва да се изучават. Тези правила сега са предадени на хората по един много неестествен начин. Един англичанин е написал една книга, в която описва колко молитви е направил в продължение на 90- годишния си живот и за резултатите, които е имал от тези молитви. В тези години той е направил един милион и 500 хиляди молитви, с помощта на които той можал да издържа около 2-3 хиляди бедни деца. Всичко това са проверени факти. С това той иска да подчертае какво нещо е силната молитва. Всичките си молитви той е написал с датите, когато ги е правил и какво е получено в резултат на всяка молитва. Той пише в книгата си, какво е получил от първата, от втората, от третата си молитва и т.н. Един ден, като се молил, при него дошъл господин и му казал: "Вашият институт има ли нужда от пари?" – "То е твоя работа." – "Искам да ги оставя". – "Както намираш за добре". И като го запитал трети път, най-после външният господин казал: "Оставам тези пари тук, правете с тях, каквото искате." Ако вие бяхте на мястото на този англичанин, не зная как бихте постъпили. Може би щяхте да постъпите като него. Както и да е, но само един е този англичанин, който е правил опита. Втори англичанин не е постъпвал така. Никой до сега не е повторил опита. Ако вземем този пример за меродавен, ние не можем да го направим. Той е уникум. Този опит е единствен, но ако всички хора постъпват по този начин и никой не работи, какво ще стане с нас? Например, мнозина мислят, че

адвокатството не е работа за нас. Добре, но ако нямаше нито един адвокат, какво щеше да стане? Мнозина мислят, че слугинската работа не струва. Но какво щеше да бъде положението на хората, ако нямаше слуги? Мнозина се оплакват от господаря и казват, че и без господари може в света. Не, не може и без господари. Хората не разсъждават правилно. Какво щеше да бъде положението на човека, ако той нямаше глава, като господар на цялото тяло? Трябва един господар в света. Една глава трябва да заповядва на тялото. Ако главата се махне, какво ще стане с тялото? Вие искате да живеете без господари. Това е невъзможно. В слънчевата система има един господар – Слънцето. И всички планети се въртят около него. То е разумен господар. Някой казва: "Аз не искам никакъв господар." Тъй щото, не е лошо да бъдеш господар, нито е лошо да имаш господар, но господарят трябва да бъде умен човек. Слънцето е милион пъти по-голямо от другите планети, от другите слънчеви планети.

Та сега целта ми е, каквито възможности се крият у вас, да се развият. Мнозина от вас, които сте дошли на около 45, 50, 60, 70 години, казвате: "Нашата работа е свършена вече." Вие се самоизлъгвате, че вашата работа е свършена. След като мислите така, вие имате желание да умрете, да отидете в другия свят. Добре е човек да умре, но първо той трябва да се осигури, като умре, ще възкръсне ли. Ако умре и няма да възкръсне, не бих го съветвал да умре. Но ако умре и възкръсне, тогава нека да не се страхува. Тогава работата ти ще върви. Но ако не възкръснеш, не отивай на онзи свят. Тогава при смъртта, в онзи свят положението ти ще бъде десет пъти по-лошо от сегашното. Следователно, малкото страдание е за предпочитане пред голямото. Аз не съм против смъртта, но като умре, човек трябва да съблече кожата си, както змията се съблича и да се яви в него разумното, да влезе в новия живот. В Писанието е казано: "Да минем от смърт в живот." Смъртта е едно преходно състояние. Когато някой от по-старите се оглежда и вижда, че лицето му е старо, малко набръчкано, не му става приятно. Защо се самозаблуждавате от

временния живот, от маските на живота? Защо се заблуждавате от маските на младостта, на юношеството? Преди всичко, вие не сте си турили сами маските, други са ви ги турили. Като влезете в един затвор и ви наметнат един халат, вие ли сте си го турили? Други ви го турят. Или като влезете в една болница и ви облекат с болнична дреха, вие ли я обличате? Други ви обличат. Там ви предписват ред правила, които трябва да спазвате. Около вас обикалят сестри милосърдни и ви наглеждат какво правите. Аз считам живота на човека и като млад, и като стар, и като юноша, все маска. Някой казва: "Виж на какво съм замязал." На какво? На маска. Че се е сбръчкала вашата маска, не съм виновен аз. Други я сбръчкаха. И след това ще ме заблуждават, че съм остарял. Не е вярно това. Излъгали са те. И хиляди хора да ти кажат, че си остарял, не вярвай. Можеш да повярваш само при едно условие, ако си станал умен. Затова, като ти кажат, че си остарял, кажи: "Дали станах умен човек?" Ако си станал умен, вярвай, че си остарял. Но ако не си станал умен, на никого не вярвай. Ако приемеш, че си остарял, това значи да приемеш, че си отслабнал. Според мене старостта подразбира влизане в областта на Божествената мъдрост и придобиване на знания. Старостта е една служба. Но след като цялото човечество завърши своята работа, от милиони, милиони години насам, едва ще изкара един старец. Сегашната раса като завърши своето развитие, ще изкара един старец, представител на цялото сегашно човечество. Засега на небето има само 24 старци, представители на различни епохи. Сега се създава 25-ия старец. Засега в камарата на човешката раса няма много представители от старците на светлината. Другите разумни същества имат повече депутати. От земята имат само 25 старци, но 25-ият още не присъствува на заседания. Вие си давате вид, че сте остарели. Не, вие още сте много млади. Не мислете, че сте много остарели. Радвайте се, че сте още млади.

Сега, това, което мога да ви кажа на всинца ви е, да хвърлите своите маски. Сега човек трябва да ви убеждава, че можете да живеете

и без маски. Че всеки от вас може да се подмлади. Как подмладяват хората? Ще вземат някого от вас, ще го хипнотизират и той ще се подмлади. Сега аз бих ви казал как можете да се подмладите, но ако ви кажа, знаете ли какво ще стане с вас? Всички вие ще пощуреете. С вас ще стане същото, което е станало с няколко ханъмки, които са ходили при един български чорбаджия да пият българско вино. Като пили от него, то било доста силно, те започнали да играят. Като се върнали при турския бей, казали му, че ходили при един български чорбаджия и пили от неговото хардалия вино. Те му казали, че от това вино се разиграли. Отишъл и той при българския чорбаджия и пил една чаша, втора, трета, но по едно време казва: "Ефенди, иска ми се да пея." – "Пей." – "Иска ми се да играя." Казал му после: "Играй." Първият признак на подмладяването се придружава с това, че всички ще се разпеете и разиграете, че никой няма да слуша. Всички ще започнат да пеят и играят. Който ви слуша, ще каже: "Какво стана с тия хора? Пощуряха ли нещо?" Не казвам, че ще бъдете смахнати, но всеки ще изкаже радостта си свободно, а другите няма да ви разберат и ще дадат криво тълкуване на вашата радост.

Та казвам: Като ви дойде до пеене, пейте. Дайте ход на пеенето. Ако ви се играе, дайте ход на играта. Ще кажете: "Как е възможно, стар човек да играе?" Старият именно ще играе. Когато старият цигулар свири, той свири с изражение. Външните условия на живота постоянно изменят нашите вътрешни състояния. Те изменят състоянието на нашето храносмилане, на нашето дишане, както и на нашата мисъл. Тези смени, които стават, действуват много неблагоприятно в живота на човека. Вследствие на това, човек придобива едно песимистично разположение. Човек говори за Бога, за любов, за мъдрост, за истина, а при това е тъжен. Всякога са осъждали християните в едно, а именно, че са много тъжни. Християнството не е наука на тъгата. И новото верую не поддържа песимизма. Песимизмът си има свои причини. Той се дължи на едно неестествено разбиране на великия живот. Ние живеем при големите

блага, които Бог е вложил в природата и въпреки това, ходим да гладуваме и жадуваме и сме нещастни. Сега мощното е в любовта. Вложете любовта в сърцето си за подмладяването си. Вложете мъдростта, знанието и светлината във вашия ум. И това е за подмладяването ви. Вложете най-после истината и свободата във вашата душа. Това е път към подмладяване. Мислете върху тия три неща и никога не взимайте пред вид противоречията, които съществуват в света. От хилядите противоречия, които се зараждат във вас, те не са ваши. Понякога известни противоречия, които се пораждат във вас, не са ваши. Те са противоречия на птиците или противоречия на вълците, на тигрите, на змиите, на крокодилите, на паяците и т.н. Някои противоречия са на някои низши същества извън вас, които не ги виждате. Някои противоречия се дължат на внушение. Аз имах един подобен пример, който се случи с мене. Преди повече от 30 години се разхождам край брега на Варна, на южната страна, дето брегът е най-висок. Намирам се на разстояние около половин километър от брега. Изведнъж ми дохожда една мисъл, каквато никога не ми е идвала. Чудя се, отде е дошла тази мисъл. Наоколо си не виждам никакви хора. По едно време се наклоних малко настрана и виждам двама млади хора, мома и момък се целуват като брат и сестра. Като ги видях, си казах: Божа работа е тази. Помислих, че е дяволска работа. Отде дойде в ума ми тази мисъл? Като ги видях, казах си: Нека се целуват. Какво лошо има в поведението им? Те се целуват по бял ден, когато Слънцето ги гледа. Бог ги гледа отгоре. Защо трябва да се смущавам? Те не го правят в тъмнината. Беше един хубав, ясен ден, когато цветята цъфтят, птичките пеят. Какво има да се възмущавам от това? Божия работа е тази. Който не разбира, ще каже: "Как не ги е срам?" Та ние не разбираме Божиите работи. От целувки ние не можем да се освободим. Слънцето ни целува, вятърът ни целува, водата ни целува. Понякога водата ни целува и краката, но като отидем на баня, тя ни целува навсякъде. Пък и хлябът ни целува. Вие се възмущавате и

казвате: “Не може ли без целувки?” Не може. Целувките дават живот на хората. Аз говоря за онези целувки, които носят живот в себе си, а не за онези, които носят смърт. Храненето е целувка. Дишането, слушането, мисленето са все целувки. Това са все Божествени целувки. Като разберем смисъла на целувките, ние ще влезем в друга една реалност, да разберем, какво нещо е животът извън целувките. Ако вие не разберете този живот в целувките, как ще разберете живота извън целувките?

Сега пожелавам ви само целувки на този свят!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

2-ра неделна беседа от Учителя, Държана на 3 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ПОДОБНО Е НА НЕВОД

Ще прочета няколко стиха от 13 глава от Евангелието на Матея, от 47 стих надолу: “Пак е подобно Царството Божие на невод, който биде хвърлен в морето и събра от всякакъв вид риби.” / 47 ст. /.

Една велика истина може да се обяснява с отвлечени понятия. Значи, един невод, една мрежа, която била хвърлена в морето, се уподобява на Царството Божие. Това обяснение подразбира вътрешния процес на нещата, както един ботаник намира един особен екземпляр и започва да го изучава. От това растение той си прави заключенията.

За живота има два вида възгледа: Единият възглед произтича от самата личност, личен възглед и един общ възглед, или един външен и един вътрешен възглед. Всеки човек иска да бъде отделно, сам за себе си щастлив, защото състоянието на листата винаги зависи от състоянието на цялото дърво. Каквото е състоянието на дървото, такова ще бъде състоянието на листата. Следователно, докато ние не изучаваме разумната природа изцяло, да видим какви са отношенията ни към цялото, ние никога не можем да имаме прогрес. Прогресът на всеки индивид поотделно зависи от цялото. Всички възможности, всички дарби, които се крият в една душа, се развиват и растат по единствената причина на цялото. А цялото е разумното в света. Хубаво нещо е и личното, индивидуалното, но без цялото, то нищо не представя. И ако днес отделният човек се счита нещастен, то е поради това, че той мисли, какво неговото обществено положение не е добро. Какво има да се оплакват листата на едно дърво? Може ли дървото да има някакво пристрастие към един или към друг лист? По едно стечение на обстоятелствата един лист може да се намира на северната, а друг на южната страна. Тези листа, които се намират на юг, често пострадват повече, но пък придобиват и по-големи блага.

Тези, които са към север, придобиват по-малко блага, но пострадват и по-малко. По този въпрос са създадени много теории, които се обясняват с кармата, или чрез някакво предопределение, или чрез съдбата. Това са все теории, които не обясняват нещата. От какво зависи личният живот на човека? Човек трябва да изучава цялото, той трябва да изучава цялото си тяло. Ако той еднакво не обърне внимание на главата си, на гърдите си и на своя стомах – три важни свята в него, той ще се намери в голямо затруднение. Ако човек угажда само на главата си, то ще се намери в голямо затруднение. Ако угажда само на дробовете си, той ще падне в друга погрешка. Ако угажда само на стомаха си, той ще падне в трета погрешка. Здравословното състояние на човека зависи от взаимността, която осъществява между главата, дробовете и стомаха на човека. Често вие говорите за чувствения свят, но не знаете, кои са ония органи, чрез които чувствителността се проявява. Вие говорите за силата на човека, но едва ли знаете кои са органите, чрез които силата се проявява. Казвате, че силните хора са мускулести, но зад мускулите седи друга една енергия. Ако тази енергия не се впрегне, мускулната енергия не може да се прояви. Вие говорите за мисълта. Няма съмнение, че мозъкът е органът, чрез който мисълта се проявява, но колко малко се знае днес за мозъка. В старо време е имало едни теории за проявите на мисълта, а сега се явиха нови теории. Новите теории определят къде се локализират човешките способности и чувства. Яви се тъй наречената наука "Френология", която създаде голям спор между учените. После се яви някаква теория за жлезите, теория, която изследваше обема и ръбовете на мозъка. Най-новите теории имат едно механическо разглеждане на нещата. Както и да се изучава мозъка, това разглеждане е още частично. Интелигентността на човека не се крие в неговия мозък. Мозъкът е склад, в който се събират всички данни, всички факти. Мозъкът представя една библиотека, в която човек влиза и излиза, вади книги от едно място, туря ги на друго, чете, прелиства. Ако той знае номерата, коя книга

къде се намира и ако знае да чете, той ще може да се ползува от своята библиотека. Казвате за някой човек, че не е набожен. Всички хора могат да бъдат набожни, но отчасти. В правия смисъл на думата “набожен”, малцина могат да бъдат такива. Всички хора са набожни от страх. Страхът е една подбудителна причина в тях. Като дойде страхът, хората стават много набожни. Щом мине страхът им, те пак приемат онова естествено положение. Набожността на съвременните хора мяза на страха на децата от баща им. Като дойде бащата в къщи, всички деца стават много набожни, приемат всичко с голямо смирение, защото за тях бащата представя страха, известен авторитет. После, всички хора не са еднакво умни. Всички хора не са еднакво добри. За да бъде добър, човек трябва да има развити органи на доброто в себе си. Доброто си има свои органи. Умът си има свои органи. Духовността в човека също има свои специфични органи. Всички хора не могат еднакво да обичат семейството. Ако разгледате този въпрос научно, ще видите, че всички мъже не са еднакво годни да бъдат бащи и всички жени не са еднакво годни да бъдат майки. Много майки нямат разположение към майки, понеже това чувство, любов към децата, не е силно развито. И затова, ако такава жена стане майка, като роди дете, тя го праща в някой приют, там да го отгледат. У някои майки чувството на любов към децата е толкова силно развито, че те постоянно се безпокоят за децата си, да не би нещо някъде да им се случи, да не ги сполети някакво нещастие. Те отиват до анормалност в любовта си към децата . Някои майки се заблуждават, мислят, че като почне детето да плаче, страда. Не, детето не е в тялото, то е извън тялото си. Страданията на детето са като свирката на автомобила. Дойде някой, стисне тръбата на автомобила и тя издаде глас. След малко пусне тръбата и страданието изчезва. Това е не само с децата, но даже и с възрастните. Виждате някой човек, че страда и плаче. Той мисли, че по-големи страдания от неговите не съществуват. Щом мине страданието, той нищо не помни, като че нищо не е било. После се чудиш на себе си защо си

страдал, защо си се смущавал от нищо и никакво. Срещате един човек и той ви се оплаква, че е много неразположен. Защо е толкова неразположен? Защото бил пушач, а нямал тютюн. Много просто, давате му една, две цигари, неразположението му изчезва. Човекът ли е това? Не, това е машината на човека, която страда, защото в дадения момент няма огън в огнището си. Турите ли малко огън и го оставите да се разгори, тогава състоянието му се изменя. Мислите ли, че къщата на човека е самият човек? Мислите ли, че онова пиано, което свири само, автоматически, и може да изпълнява само някои определени парчета, а не каквото вие искате, може да се нарече музикално? Ни най-малко. Мислите ли, че часовникът, който показва времето, е учен? Ни най-малко. Тъй щото ние имаме учени часовници, учени пиана, но те не могат да се сравнят с живия, учен човек, който е автор на много неща. Или ако вземете една грамофонна плоча и я турите на грамофона, тя започва да се върти, да изпълнява цели роли, декламации, музикални номера, но тази плоча по никой начин не може да се нарече музикална, учена.

Съвременните хора мязат на такива грамофонни плочи. В този смисъл страданията на хората не са нищо друго, освен такива грамофонни плочи, които са пети в миналото. Според закона на кармата, някой човек е направил в миналото си някакво престъпление, заради което днес трябва да плаща. Ще турят в твоя грамофон една плоча, и като се върти плочата, ти ще гледаш как си извършил престъплението. Като гледаш това, ти започваш да страдаш, да плачеш, да се разкайваш. След това ще почнат да те учат как да живееш, какво да правиш, за да не правиш повече престъпления. Казвате: “Какво ще ме убеждават хората? Аз не чувствувам ли в себе си нещата?” Знаете ли колко са неверни човешките чувства? Според мене, едва ли на десет хиляди чувствувания едно от тях е вярно, в смисъл реално. Останалите са повече илюзии. Човек лесно се поддава на влиянието на времето и от това определя и своите състояния. Например, ако времето се развали,

започне да вали дъжд, сняг или се яви буря, човек е наклонен да мисли, че Бог е неразположен към него. Ако работите му не вървят добре, той пак отдава на Бога. Хората са готови да отдадат всички свои неуспехи и неразположения на Бога, като че Той има нещо против тях. Отчасти това е възможно, но вие трябва да знаете, че в природата съществува един разумен порядък на нещата. Ако времето се развали и започне да вали дъжд, това не се дължи на тебе. В света има милиони същества, които в дадения момент се молят за дъжд. Този ден ти може би си искал добро време, но твоето желание не се съвпада с желанието на останалите хора. Значи, едни хора обичат лошото време, други обичат доброто време. На кого трябва да угоди Бог? Някога, в старо време било това, до Господа се получили две молби в един и същ момент. Първата молба била от градинарите, които молили за дъжд, защото от голямата суша, която настанала, зеленчуците им почнали да изсъхват. Втората била от керемидарите, които молили да им се даде повече слънце, защото тъкмо сега изсушавали глината, а след това трябвало да пекат гърнетата, че им трябвало сухо, слънчево време. Като прочел тези две толкова противоречиви една на друга молби, Господ ги изпратил да се споразумеят помежду си за времето. Иначе, ако даде само едно време, ще угоди само на керемидарите или само на градинарите. Ако върви на градинарите, на керемидарите няма да върви. Обаче по този въпрос още няма никаква спогодба. Те не са дошли до никакво споразумение. Когато Господ създал първия човек, той отишъл при Създателя си и казал: "Моля да ми дадеш добра жена, добра другарка, която да ме почита и уважава, да цени онова, което си вложил в мене, иначе не бихме могли да живеем." След това жената отишла при Господа и го помолила да ѝ даде добър мъж, който да я обича, да обича и всичко онова, което тя обича. Господ ги изпратил да се споразумеят помежду си, но и досега още те не са разрешили този въпрос. Този въпрос и до днес още не е разрешен, понеже се разглежда от лично становище. Така се гледа и на живота. Ти не

можеш да бъдеш щастлив, ако цялото не е щастливо. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако цялото не е здраво. Ти не можеш да бъдеш умен, ако цялото не е умно. Ти не можеш да бъдеш богат, ако цялото не е богато. Следователно, всичко зависи от цялото. И тогава, ако има някакво нарушение на този закон, ти ще прегледаш какви са отношенията ти към цялото, и ако намериш някаква погрешка, да я изправиш. Като изучаваш цялото, ти ще намериш пътищата, по които може да се устрои твоя личен живот. Съвременните култури минават през едно доста голямо изпитание. Съвременните народи, колкото и да са културни, още не могат да съзнаят, че благото на отделните народи зависи от благото на цялото човечество. Ако на цялото човечество е добре, той се намира в положението на отделния човек, който иска само неговите работи да вървят добре. Това е невъзможно. Ние казваме, че в света трябва да има единство между всички народи и между всички хора. Бог е навсякъде. Ние не знаем какво представя Божието присъствие. Ние нямаме ясна представа за това. Ние казваме, че Господ присъствува навсякъде, но когато някой човек направи някаква погрешка, ни най-малко не мисли, че Господ е там, вижда погрешката му. Обаче, когато хората се произнасят за неговата постъпка и намират, че той не е постъпил добре, тогава той започва да мисли. В дадения случай този човек не мисли, че Господ е там, вижда неговите постъпки и говори на общо основание върху нещата, без да се замисля.

Казвам: Присъствието на Бога е нещо специфично. То се изявява като особена светлина, която изтича навън. Онези, които са готови да възприемат тази светлина, която прониква в техните умове, в техните сърца и в техните души, те са винаги внимателни, даже и към най-малките си постъпки и към постъпките си към най-малките същества. Онези, които не са готови за тази светлина, те винаги постъпват, както намират за добре, вследствие на което се намират във вътрешно противоречие. Някой път се намирате пред един страх, че ще се разболеете. Някога изживявате един вътрешен страх, че ще остареете.

На какво се дължи този страх? Все има някаква причина този страх. Малко хора има, които не преживяват този страх. Малко хора има, които не преживяват този вътрешен страх. Някои хора се показват, че не ги е страх, но всъщност имат един вътрешен страх. Един български полковник ми разправяше една своя опитност във време на всеобщата война. Един ден, като били около Солун, отишли заедно с генерала да инспектират позицията. В това време англичаните отворили страшен огън, който ги обсипвал от всички страни. От страх зъбите на полковника започнали да цъкат. В това време генералът го запитал: "Как си, господин полковник?" – "Много добре съм." Какво ти много добре, зъбите ми цъкаха от страх. После полковникът запитал генерала: "Как си, господин генерале?" – "Много добре съм." И двамата сме много добре, но и на двамата зъбите цъкаха от страх. Как няма да се страхуват? Пукането на гранатите е нещо необикновено. Да пукне една граната около тебе, може да ти откъсне или крак, или ръка или да те осакати, да те отнесе там, дето не трябва. Как да не се страхуват хората? Преди всичко те са отишли там, дето не им е работата. Сегашните народи се заели да уреждат общите въпроси, а те уреждат личните, вследствие на което стават смешни. Едно време народите питаха Господа, да отворят ли война или да не отворят. Сегашните народи никога не питат. Те трябва да питат Христа, да отворят ли война или да не отворят. С кого ще се бият? Те имат право да воюват и трябва да воюват, но да знаят къде е техният неприятел. Когато дойде една болест, човек трябва да воюва с нея. Болестите се дължат на малки микроби, с които трябва да знаете как да воювате. Тези малки микроби са в състояние да уморят човека. Някой път те се загнездват в коляното на човека и го изяждат, като нож го режат. Някога се загнездват в дробовете му и създават охтиката. Те постепенно изяждат човека на общо основание. Някой път нападат стомаха. Къде ли не проникват те? Тези микроби именно са големите врагове, с които трябва да воюваме.

И тъй, трябва да се изучава цялото. То представя онзи Божествен ред и порядък на нещата. Има хиляди и милиони учени, които се занимават с изучаване на цялото, на законите, които го управляват. В това отношение има много данни събрани, но няма нищо организирано, от което да се види, по кой път трябва да се върви. Казвате, че трябва да вярвате. Оказва се, че се изисква нещо повече от вярата. Само с вяра не може. Вярата е едно чувство в човека. Човек трябва да се надява. Надеждата е второ чувство. После казват, че човек трябва да бъде твърд. И това е едно чувство в човека. Други казват, че човек трябва да има самоуважение. И това е едно чувство в човека, което си има своето място. Когато някой човек казва, че трябва да се държи сметка за общественото мнение, и това е особен род чувство. Когато човек започне да разсъждава, че всяко нещо си има своето място, това е вече способност в човека. Това показва, че умът в човека е започнал да работи. Когато двама души започнат да се обичат, ние различаваме между тях няколко вида любов. Има една единична любов – любов само за човека, когато той може да се удоволствува. Има една любов, която е подобна на тази от противоположните полюси – половата любов. Има и трета любов, която наричам неутрална – любов към децата. Децата са соли в живота, които осоляват бащата и майката. Ако в някой дом няма деца, домът се разваля. Има една любов за приятелство, за дружба. Има една любов за самия себе, за своето благо. Най-после иде другата любов, любов към ближния, която е общодостъпна. Това е едно чувство в човека, което сега откриват. То се намира близо до висшите способности в човека - горе някъде. Когато главата на човека е издигната горе, това чувство го има там и се нарича милосърдие. Когато главата на човека горе е сплесната, това чувство на милосърдие отсъствува в човека. Това чувство се отнася до цялото, до общото. Когато това чувство съществува в човека, той изпитва любов към всички хора. Когато го няма, той изпитва любов само там, дето не трябва. Та казвам: Когато хората се сдружават, те се сдружават на научна база и тази дружба

има особени признаци. Те са временни сдружавания. Например, всеки би се влюбил в един банкер, защото касата му е пълна с пари. Парите му привличат любовта. Щом парите се свършат и любовта на хората към парите изчезва. Тази любов е на база на интерес. Някой казва: “Аз обичам този човек, защото ми помогна.” Но тази любов е търговска. Тази любов е основана на взимания и давания. Влизате в някой дюкян, който продава хубави дрехи. Търговецът е готов да ви убеди всячески да си купите една или друга дреха. Пък вие имате разположение към него, но само дотогава, докато купите дрехите. Значи, любовта ви се отнася към дрехите, а не към самия търговец. Това представя външна страна на любовта. При тази любов хората си правят ред сметки. Когато дрехарят изгуби, хората не го посещават вече. Значи, в света съществува и още една търговска любов. Ако при тази любов вие мислите, че хората ви обичат заради Бога, вие се лъжете. Хората могат да ви обичат, докато имате стоки за продан. Хората могат да ви обичат, ако сте учен, знаете няколко езика и можете да им доставяте книги. Те могат да ви обичат и заради силата ви, че сте се упражнявали. Това са все пособия, заради които човек може да бъде обичан. Има обикновени борци, които нищо не могат да спечелят, но сега съществуват боксьори, които със силата си за една вечер могат да спечелят няколко стотин хиляди лева. Те изнасят силата си пред хората, които се интересуват, искат да видят силата им. Днес скъпо се плаща, за да видят силата на един боксьор. Е добре, в сегашния век кой с какво може да бъде виден? Човек може да бъде виден със своето сърце, с добродетелите, които е развил в себе си. Той може да бъде виден със своя ум. Той може да бъде виден със своя дух, със своята сила. Силата на човека зависи от неговата разумност. Онези хора, които са силни на физическото поле, имат силно развит обективен ум. Те са много наблюдателни. Разправяха ми как се борил Дан Колов. Дан Колов се прави, като че е слаб, оставя се на противника си да го събори на земята, но оттам той гледа, наблюдава, кой момент да хване противника си за крайчеца на крака. Така той

изучава слабата страна на своя противник. Като го хване за крака, преплете го и го повали на земята. Тъй щото, докато гледаш, че Дан Колов е на земята, като победен, изведнъж го виждаш изправен, хванал противника си и го събаря. Като го хване за крака, така го извива, че ще го строши. И неприятелят постепенно капитулира. Стратегия се иска при тази борба, Дан Колов не гледа изведнъж да победи противника си, но чака най-удобния случай. В това отношение той е далновиден, има присъствие на духа. Като види, че противникът му е малко разсеян, той веднага го издебва. Онези, които не са изучавали този закон, казват: "Да дойдем да се запишем между вас." Че борба е това, не е лесна работа. Ако не знаеш да се бориш като Дан Колов, ти ще умреш, не можеш да живееш. Ти трябва да се пазиш. Най-първо ще те питат колко езици знаеш. Ще кажеш, че знаеш само български. След това ще те питат какво си свършил. Някой ще каже, че е свършил четвърто отделение. Друг ще каже, че е свършил гимназия, трети ще каже, че е свършил университет. Според мене, всеки трябва да има висше образование, да знае законите на цялото, да може да урежда своя живот. Всички намираме една погрешка в икономията. Икономията е резултат. В природата има един закон на икономията. Според законите на икономията, не трябва да се харчи излишно. Човек не трябва да изразходва чувствата си напразно. Има хора, които много се радват. Аз зная, че няма да се мине седмица, две и тези хора, които много са се радвали, ще преживеят обратни реакции. Колкото силна е била радостта им, толкова силна ще бъде и скръбта им. При това, като учи, човек не трябва да пресилва ума си. И умът се уморява. Като работи умствено, от време на време човек трябва да си почива. Колко време трябва да си почива? Научно не е точно определено, колко време човек трябва да си почива. Важно е, че той трябва да избягва еднообразието било в науката, било в музиката, в художеството. В музиката трябва да има форма, поезия, сила. Магическа трябва да бъде музиката. Човек трябва да направи нещо с музиката, а така да свири само като обикновен

човек, това е длъжност. Музиката има смисъл, когато може да послужи нещо на човека. В природата съществува едно пиано, което има 25 хиляди клавиши и 3500 октави. Дали вярвате в това или не, аз не искам да ви убеждавам. Ако човек може да изпее тона “до” във всичките октави на това пиано, никой музикант не би могъл да се сравни с него. Този човек ще бъде един маг на земята. Сега ние докъде сме достигнали в музиката? Ние имаме само няколко октави. Та когато говоря за музиката, аз разбирам това пиано, което съществува в природата. Докато се научи човек да вземе само тона “до” от тия 25 хиляди клавиша, ще минат хиляди и милиони години. Някои музиканти са дошли до там, че схващат цялата природа като една симфония. Всяка планета, всяко слънце, всяко малко тяло в природата си има свой тон. И нашето Слънце си има своя симфония. И Земята, и Марс, и Венера, и Сатурн – всички планети изобщо си имат своя определена симфония. Всичко това представя една величествена музика. Ако някой музикант би могъл да чуе тази музика и след това да слезе на земята, все ще му остане нещо от нея. После, ако се качим горе във възвишения свят, ще чуем, че всяко едно растение има свой тон. Ако слухът ви е развит и влезете в една гора, вие ще чуете разнообразните тонове на дърветата там, от които може да се образува цяла мелодия. Когато ние схващаме тоновете на дърветата като шум, като шумолене, това показва, че слухът ни не е добре развит, не може да схваща тоновете. Питам: Какво би било вашето положение, ако бихте чували, че и камъните пеят, и дърветата пеят, и изворите пеят, и вятърът пее, и светлината, която иде от Слънцето, пее? Пеене има навсякъде, но ние виждаме само външната форма на цветовете, например, на червения цвят и не можем да схванем тона, който излиза от този цвят. Това е една разумна музика, до която съвременните хора не са дошли. Та казвам: От вас се изисква сега разположение. При най-лошите условия на живот да бъдете разположени. Аз често съм правил опити в това отношение и съм сполучвал. Когато съм пътувал някога в голям студ, достатъчно е да

пея една песен и да стане по-топло. Студът в природата може да се погълне. Ако вие бихте могли да пеете както трябва, даже и със седем октави, с които разполагате днес, вие бихте могли да изпеете една такава сюита или някоя друга песен, с която да отворите сърцето и на най-скъперника банкер. Като му попеете така, той ще отвори касата си и ще ви даде, колкото ви са нужни. Като пееш на банкера, той ще ти даде пари. Ние се намираме в положението на онзи евангелски проповедник, който запитал един актьор: "Не зная какво правите с хората. Пари им взимате, представяте нещата неверни, какво ли не правите с тях, а при това те плачат, разчуствувате ги и пари отгоре на това ви дават. Ние не им взимаме пари, проповядваме им истини, а не можем да ги разплачем, не можем да ги трогнем." Тогава актьорът му отговорил: "Ние проповядваме лъжите като истини, а вие проповядвате истините като лъжи. Там е причината. Ти проповядваш, че има Господ, а същевременно казваш: Я има, я няма." Не е въпрос да имаме само една опитност, но тя трябва да бъде обоснована. Според мене, когато се говори нещо, то трябва да бъде абсолютно изпитано, да няма никакво съмнение, никакво изключение. Ако на десет хиляди факти има само едно изключение, то е право. Но ако на десет хиляди факти само един е верен, а всичко останало е изключение, това не е никаква истина.

Сега ние искаме да се прояви любовта в света, но без музиката не може да се прояви. Музиката е музика на цялото, тя не принадлежи на едного. Такова нещо е и любовта, тя не принадлежи на едного. Музиката е нещо Божествено. Ако при пеенето или при свиренето умът на човека не взима участие или ако и сърцето не взима участие, ако и душата не взима участие и най-после, ако и духът не взима участие, ти никакъв музикант не можеш да бъдеш. Ако и в говора на човека не взима участие умът, сърцето, душата и духът му, той ще бъде един обикновен говор. Каквато работа и да върши човек, ако в тази работа не взима (участие) неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият дух, нищо няма да излезе от нея. Затова именно

казвам: Човешкото сърце е създало планетите. Човешкият ум е създал Слънцето. Човешката душа е създала вселената, а човешкият дух е създал вечността. Значи, духът е създал хилядите безбройни вселени. Тъй щото, когато говорите за сърцето, не мислете, че то е слабо, както вие си го представяте. То е създало нашата земя, както и всички останали планети. Чрез сърцето Бог е пожелал да създаде, да устрои земята. Казва се в Писанието: "Дух Божий се носеше по земята." Значи, земята е устроена според желанието на сърцето. Каквото то е пожелало, това е създало. Нашата земя е устроена само за добродетели – нищо повече. Следователно, щом ние станем добродетелни, и другите изкуства ще дойдат. Ти не можеш да станеш музикант, ако не си добродетелен. Ти не можеш да станеш философ, ако не си добродетелен. Ти не можеш да станеш красив, ако не си добродетелен. Ти нищо не можеш да станеш, ако не си добродетелен. Добродетелта е основа на живота. Доброто е основа на живота. Това трябва да го знаете. Само по този начин може да имате успех в живота. Аз не говоря за личното добро, да направите добро на някого. Вие трябва да имате добро сърце, не в смисъл добро разположение, но сърце, което твори, което създава нещата. Мнозина питат: "Защо трябва човек да бъде добър?" Човек трябва да бъде добър, защото върху доброто се основава неговият живот. Ако ти не си добър, нищо не можеш да постигнеш в живота си. Следователно, доброто е за самия тебе. Ако ние разглеждаме по този начин Царството Божие, то е една възможност да излезем от земята и да отидем към Слънцето. Значи, да се запознаем със Слънцето, това е въпрос на ума. Като се запознаем със Слънцето, ще искаме да опознаем нашата душа. За тази цел ние трябва да изучаваме вселената. Ако искаме да изучаваме духа, трябва да изучаваме вечността. Какво нещо е вечността? Вечността е проспект или едно велико бъдеще, което стои пред човека, за да знае какво стои пред него. Когато художникът рисува краските, той ги нарежда по закона на музиката. И богатството се определя от законите на музиката. Ти не можеш да станеш богат, ако

не знаеш правилно да вземеш тона “фа”. Онези, които са станали богати, пеят добре тона “фа”. Онези, които са станали умни, пеят добре тона “ми”. Набожните, духовните хора взимат много вярно тона “си”. Който не може да вземе вярно тона “си”, той не може да бъде набожен. Някой казва, че е набожен, че се занимава с философия. Може да си много набожен, но основа на живота нямаш. В сегашния живот на човека основа на земята са сърцето и умът. Хората на земята едва са дошли до ума и до сърцето. Що се отнася до душата, те едва сега са започнали да имат прозрение. Като изучаваме сърцето си, каквото посееш в тази почва, веднага започва да расте. Градинарите изучават различните почви и знаят на каква почва какво растение може да расте. Мнозина вярват в късмет. Има късмет в света, но той се основава върху музиката. Ако ти знаеш да изпееш гамата от седемте тона както трябва, ще бъдеш късметлия. Не знаеш ли да я изпееш, няма да бъдеш късметлия. Колкото късметлии съм срещал, те са все хора умни, духовити, нещо живо има в тях. Те не знаят какво нещо е мрак, те не знаят какво нещо е неуспех. Преди години срещнах един късметлия човек, който имал един ортак, но го изиграл 8 хиляди лева. Той казва: “Няма нищо, аз пак ще спечеля тия 8 000 лева, но той няма да има нищо.” И наистина, след две години го срещнах, той ми каза: “Аз спечелих осемте хиляди лева.” Човек не трябва да бъде дребнав. Сега аз не зная какво повече да ви кажа. Често изнасям неща, които могат да се видят. Вие се спирате върху една малка погрешка на човека, или върху една обидна дума, която ти казал. Това значи, че той е изял малко от парите ти. Или пък не е платил дрехата, която е взел от тебе. Все има нещо, което човек не е платил. Някой път във форма на заем взимат някои неща и после не връщат, не плащат.

Един прочут българин, преди години се случило това, в Свищов, се връща от Америка и отива в един дрехарски магазин, облича едни хубави, нови дрехи и казва на търговеца: “Моля, завийте старите ми дрехи в една книга и пратете момчето да ги занесе на еди коя си улица и еди кой си номер. Там ще ги платят.” Сред това отива в един

обущарски магазин и там обува едни от най-хубавите обуща. После казва на търговеца: "Завийте старите ми обуща и ги занесете на еди коя си улица и еди кой си номер, там ще ги платят." Момчето отива на посочения адрес, но не намира никого, никой не плаща нито дрехите, нито обущата. След това търговецът среща този българин в едно кафене и го пита: "Къде са парите за дрехите?" – "Нали ги платих?" Така настоявал, че и дрехите, и обущата били платени, че и двамата търговци не могли да направят нищо по-нататък. Не се минаха много години, този българин пострада, убиха го за нещо в София. Това е факт. Има нещо странно в човека. Такова било неговото разбиране. Той, като е фиксирал един адрес, мисли, че може да са платили. Някой вземе пари на заем и после настоява, че е платил. Не си платил. – "Не, платих ти." Някой смята: Ето, тук са 20 лева. И още 80 правят сто. Хубаво, като даде 20-те, дай и останалите 80. – "Нали ги платих?" Той мисли, че като ги сметнал, с това заедно ги платил. Сам се лъже човекът. Той смята криво. Имайте предвид, че природата никога не се лъже. Тези неща не зависят от вас. Има прояви в живота на хората, които са наследствени. Както човек е в състояние, като върви някъде, да падне в някоя яма и да каже, че не е видял, така и в живота си може да направи една погрешка и да каже, че не е видял. Това са погрешки от недовиждане. Като се уплаши, човек казва това, което не е вярно. Когато детето счупи нещо, страхът иде в него преждевременно и то казва, че нищо не е счупило, или че то не е счупило дадения предмет.

Казвам: Сега вие трябва да проучавате цялото. Всички възможности са складирани в човека. Значи, всички възможности на природата, положителни и отрицателни, са складирани в човека. Положителните качества са тия, които носят сила. Те са външни. А отрицателните качества някой път носят вътрешна обработка, мекота в човека. Затова жената считат за мека. Тя носи вътрешни възможности, мекота. Жената носи отрицателните качества на човека, а мъжът положителните. Жената е станала страхлива и обича да

полъгва повече от мъжа, а мъжът е станал груб. Той употребява силата си там, дето не трябва. Жената се плаши, а мъжът мисли, че всичко в света може да става със сила. Под думата “сила”, той подразбира ума, но умът трябва да се постави на своето място. Като наблюдавам хората, виждам с колко малко може да им се повлияе. Срещам един ден един господин, дошъл при мене и ми се оплаква от лошите условия на живота. Казва: “Няма добри хора в света.” Аз го слушам, но нищо не му казвам. Взимам два хубави грозда и един хляб, давам му ги и казвам: Заповядайте, хапнете си малко грозде с хляб. Вие сте пътник, уморени сте, хапнете си малко. Като видя гроздето и хляба, той веднага се усмихна, благодари и състоянието му се измени. Казвам: Колко малко се изисква, за да се измени състоянието на човека. Ако бях седнал да му проповядвам да вярва в Бога, това, онова, трябваше ми най-малко половин час, а така състоянието му се измени моментално. Двата грозда и половината хляб му проповядваха и работата се уреди. Казвам: Дайте на човека два грозда и половин хляб и работите му ще се уредят по-скоро, отколкото ако започне да проповядвате. Вярвайте в онази почва на вашето сърце, което Бог ви е дал. Вярвайте в онази семка, която Бог е вложил във вас. Дайте им условия да растат. Вярвайте в светлината на вашия ум и във възможностите, които се крият във вашето сърце, като им дадете условия да се развият. Защото от тях зависи вашето бъдеще богатство.

Сега, като говоря за музиката, имам предвид музиката като метод за работа. Като ставате сутрин и не сте разположени, пейте. Не ви вървят работите, пак пейте. Каквото и да се случи в живота ви, пейте. Аз бих желал да видя едно общество, в което всички да пеят. Като се скарат двама души, да започнат да пеят. Като започне единият да пее и другият ще пее и ще се примирят. Ако един има да дава и друг има да взима, нека и двамата започнат да пеят. Като пеят, работите им ще се уредят. Казвате: “Може ли това да стане в сегашния живот?” Може, разбира се. Само чрез пеене може да си помогнете.

Ако мислите, че светът може да се оправи по друг начин, вие се лъжете. Сегашният свят по никой начин не може да се оправи. Каквато основа му е турена вече, така ще се ликвидира. Затова се иска пеене, да се трансформират състоянията ви. Новият живот, който сега се внася, трябва да има съвсем друга основа. Аз не говоря против сегашния живот. Сегашният живот ще го преживеете такъв, какъвто си е. Като дойдем до стария живот, който си яде месо, да си яде месо, който си пасе трева, да си пасе трева, който си пие винце, да си пие винце. Който пие вода, да пие вода. Който яде плодове, да яде плодове. Кой каквото се е научил, него да прави, нищо повече. Не учете хората на нови работи. Какво ще учите овцата да яде месо и вълкът да пасе трева? Не разрешавайте тези въпроси. Щом се сърдите, ще знаете, че сръднята се дължи на месоядните животни във вас. Щом сте тихи и спокойни, това състояние се дължи на тревопасните във вас. Това са две различни състояния. Когато разсъждавате, хората във вас имат думата. Когато сте добри, не мислете, че доброто е ваше достояние - доброто е достояние на цялото човечество. Доброто е едно велико благо, което Бог е подарил на цялото човечество. Следователно, като си добър, ти се ползуваш от това велико благо. Като си умен, не мисли, че това е твое лично благо. Гениите израстват от човечеството. Гениите са клонищата на гениалния човек, или на цялото човечество. И религиозните хора са един клон от цялото човечество. Сега някой мисли къде ще отиде. Че той никъде не е бил. Никъде няма да отидеш. Къде ще отидеш вън от дървото? За листата вън от дървото няма никакъв живот. Ако листата се отделят вън от дървото, те ще окапят. Ако дървото вземе друга форма и извади корените си от земята, то ще стане животно. Тогава животът седи другояче. Сега вижте и между хората. Половината от тях са материалисти, а другата половина духовни. Вие се питате защо хората са материалисти. Много просто, те живеят в гъстата материя, долу в земята. Те не виждат Слънцето. И корените не виждат Слънцето. Затова материалистите казват, че Бог не съществува.

Другите казват, че Бог съществува. Да, за клонищата има Господ. Щом някой човек е материалист, това показва, че той живее в корените на дървото. Материалистът казва, че животът е много тежък. Прав е човекът, тежък е животът. Аз му казвам: Понякога и на мене ми се иска да дойда да живея в корените, да видя, какъв е там животът. Да проуча вашия материализъм. При това положение няма да има никакъв спор. А сега и едните, и другите спорят помежду си, кой е правоверен и кой е безверник. Нито единият, нито другият. Ако извадите един корен от земята и го оставите на слънце, той веднага ще повярва, ще стане идеалист.

Един млад идеалист човек, като слушал да се говори за Бога, за това – онова, казва: "Аз не вярвам в нищо. Такъв, какъвто е сега светът, аз в нищо не вярвам." След като го слушах цял час да развива теориите си, аз го запитах: Представи си, че ти се даде една красива, млада, умна мома, за която да се ожениш и тя те обича, тогава ще повярваш ли? – "Ще повярвам." Значи, като изкарах корените на този човек на слънце, той веднага повярва.

"Пак е подобно Царството Небесно на невод, който биде хвърлен в морето, и събра всякакъв вид риби." Понякога вие внасяте в религията по-голяма вяра и повече очаквания, отколкото може да ви даде, вследствие на което в края се обезсърчавате. По този начин вие пакостите на себе си. Мислите ли, че цялото дърво не мисли за всеки лист и за всяко клонче? Когато дървото се намира в нормална среда и в нормални условия, то всякога изпраща достатъчно количество храна за всички листа и клонища. Тъй щото, всеки лист и всеки клон, който се държи за дървото, никога няма да се намери в безизходно положение. Разглеждайте живота като нещо цяло. Не отделяйте хората от себе си. Наистина, всеки човек е отделен, той има самостоятелен живот, но една разумна сила свързва всички хора в едно цяло. Всеки човек, в каквато малка степен и да е, той е полезен за вас. Това е един нов възглед. Всички хора, с които се срещате, за които можете да мислите, са полезни за вас. И корените са потребни

за вас. И корените са потребни за дървото, и клонищата са потребни. И листата са потребни за дървото, и цветовете. И плодовете са потребни за дървото. Всички части на дървото са потребни на цялото, защото от качеството на плода зависи и качеството на самото дърво. Казано е в Писанието: "Така да просветнат делата ви пред Господа." Аз съм ви казал много пъти, че всички вие сте добри. Вашата грешка седи в това, че вие тепърва искате да станете добри. Ако сега искате да станете добри, вие много сте закъснели. Вие всички сте добри, нищо повече. Всички сте умни. Вярвайте само във вашето сърце, че е добро. Вярвайте и във вашия ум. Като вярвате в сърцето и в ума си, те ще ви покажат онова, което е вложено в тях. Те ще ви се изявят. Казано е в Евангелието: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Защо трябва да дадем сърцето си на Бога? Като вижда, че не можем да обработим сърцето си, Господ казва: Дайте ми за малко време сърцето си да го обработя, да видите как ще изникнат всички хубави работи, които са вложени в него. Като дадете сърцето си на Бога, ще изникнат и израстнат всички онези хубави работи, които са вложени от памтивека, и които чакат благоприятни условия за своето развитие.

Сега от всичко, което ви казах, нека останат в ума ви две неща: Вярвайте, че сте добри и вярвайте, че сте умни. Тъй щото, каже ли ви някой, че си много глупав, кажи му, че си умен и страдаш от много ум. Ако някой ти каже, че си лош, кажи му, че си много добър и страдаш от добрините си. Някой път дадеш на някого повече, отколкото трябва и той казва, че си много добър. Ако му дадеш по-малко, ще каже, че си лош, ще започне да ти се сърди. Давайте на човека малко, колкото за хляб.

И тъй, вярвайте, че сте добри и изявявайте доброто, което Бог е вложил във вас. Вярвайте, че сте умни. Работете в това направление в бъдеще. По този начин по-лесно можете да се избавите от страданията.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

3-та неделна беседа от Учителя, Държана на 10 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА

Отче наш.
Ще се развеселя.

Разумният свят минава през една особена зона на вселената, през една особена, специфична зона, специфично поле. Светът никога не е имал толкова благоприятни условия за развитие, както днес.

Сега аз искам да ви кажа нещо ново. Страданията в света произтичат от повторението на едни и същи работи, на едни и същи неща. Постоянно да слушате хората да казват: “Изгубих си парите или изгубих си младостта, изгубих си ума, изгубих си сърцето, изгубих си силата” и т.н. Макар че има една поговорка, която казва, че повторението е майка на знанието, всъщност не е така. Повторението не е майка на знанието. Този, който е създал тази поговорка, трябва да я коригира: Учението е майка на знанието, а не повторението. Това, което никога не се повтаря, то е учение. Това, което се повтаря, то не е учение, то е майка на заблуждението. Това е парадокс. Можете да сте съгласни с това, а можете и да не сте съгласни, безразлично е. И за мене може да има някои неприятни работи, но носят се.

Та казвам: Сега ние трябва да изучаваме живота. Ние говорим за живота като за нещо ценно. От всички живи същества на земята, човекът е единственото същество, на което природата е дала толкова много блага. От всички блага, които природата му е дала, той цени най-много живота си и ума си. И ако той се оплаква от едното от тия блага, това показва, че той не разбира благата, които му са дадени, не може да ги цени. Ученият е недоволен. Ако някой учен е недоволен от знанието си, казвам: Той не трябва да бъде доволен от знанието си, но от това, че има какво да учи. Като вижда колко много му предстои да учи, той трябва да бъде доволен именно от това, че има какво да учи.

Често хората се спират върху любовта, но в този смисъл, както те я разглеждат, любовта е нещо непонятно. И мъдростта е нещо непонятно. И истината е нещо непонятно. Те са непонятни не само за хората, които живеят на земята, но и за най-възвишените същества даже. Те завинаги ще останат непонятни. Това е парадокс. Има същества, които знаят толкова много, че пред тях ние минаваме за малки червейчета. Но и тия същества пред още по-възвишените от тях, които по-добре познават Божествената наука, минават пак за малки червейчета. Казвате: "Какво нещо е Бог?" Оставете този въпрос настрана. Колкото и да разисквате върху него, нищо няма да постигнете. Разправят, че учените хора, философите, като разисквали върху този въпрос и с милиони и милиарди години, през което време се създали цели вселени и светове, те нищо не могли да разрешат, а всичкото това време за Бога се сторило като една секунда от времето. За нас това време се счита милиони и милиарди години, а за Бога минало като една секунда.

Питам: Какво ще спечелим ние, ако сме недоволни от живота? Досега никой нищо не е спечелил от недоволството. От учението всички са спечелили по нещо, но от недоволството – никой нищо не е спечелил. В света съществува един относителен закон, който се изявява в цялата природа. Според този закон всичко, каквото съществува в природата, е нагодено според времето, според момента на дадените условия. И организмът на сегашните хора е пригоден точно за сегашната епоха. Сега хората се делят на набожни и ненабожни. Те се делят още на правоверни и неправоверни. Според мене, веднъж живея на земята, аз съм правоверен. Това значи, всички хора, които живеят, са правоверни, а онези, които умират, не са правоверни. Всички хора, които забогатяват, са правоверни, а всички ония, които осиромашават, не са правоверни. Всички хора, които засилват здравето си, са правоверни, а ония, които загубват здравето си, не са правоверни. Всички хора, които поумняват, са правоверни, а ония, които не поумняват, не са правоверни. Много още положения

могат да се наредят. Сега мнозина се запитват, защо човек е създаден така? Защо светът е такъв? Духовните казват, че човек е създаден такъв според условията. А трябва да се знае, че извън условията на земята нещата не могат да съществуват, т.е. не могат да се проявяват. За всичко трябва да има условия. Ако вие затворите един човек в една стая, от която извадите всичкия въздух, вие ще го лишите от всякаква деятелност. Когато чета някаква философска книга, аз приемам, че всички теории, които този философ писал, са верни. Но като свърша книгата, изпитвам голяма скръб, голямо страдание. И тогава казвам, че причината на моето страдание се дължи на философа, чиято книга прочетох. Значи и той е имал такива страдания. Той не казва цялата истина, но изнася само хубавата страна. Когато някой търговец ще фалира, той се представя, че има много капитал, за да прикрие истинското си положение, той се представя, пред хората, че разполага с голям кредит. Погледнеш, след няколко месеца, той претърпял голям фалимент. Защо фалирал? – Защото нямал капитал. Каква била мисълта на търговеца? Какъв е смисълът на търговията? Търговията е едно условие, един вид наука или изкуство, което има за цел да сближи хората. Чрез покупко–продажбата, която става между търговеца и клиента, става правилна обмяна. Тази обмяна именно сближава хората. Също така вие се сближавате и с адвоката. Ако имате някакво дело при някой адвокат, вие се сближавате с него. Като отидете при някой учен човек, пак можете да се сближите, посредством научните мисли, които разменяте помежду си. Ако отидете при някой учител по музика, пак можете да се сближите с него. Той ще ви даде нещо ценно от музиката.

Та казвам: В сегашното учение има такива условия, каквито в миналото не са съществували. Като разгледате сегашните учебни заведения, забавачници, отделения, прогимназии, гимназии и университети, както и различните музикални и художествени академии, ще намерите такива удобства, каквито по-рано не са съществували. Навсякъде ще видите библиотеки, пълни с книги. В

миналото, за да се добере човек до нещо научно, трябвало е да търси пергаменти, на които е било написано нещо. В миналото не са съществували такива удобства, каквито днес имаме. Тогава книгите са били недостатъчни. За да се добере до съчиненията на Хермеса, Питагор е трябвало да чака цели 20 години. За тази цел, той е трябвало да отиде в Палестина, дето се е запознал с учението на Мойсея. Той е взел нещо от съчиненията на Хермеса, на Мойсея и написал някаква своя теория. След всичко това учените казват, че така е казал Питагор, или иначе е казал. Но 20 години е трябвало да чака, докато научи нещо. Но и Питагор не е казал всичко, каквото знаел. Като го запитвали за някакъв важен въпрос, той затворил устата си и премълчал. Не е позволено да се говори за свещени работи. Често са запитвали, кой е създал Господа. За това не се пита. По този въпрос не може да се разсъждава с ума си. Кажете ли, че Господ Го е създал някой, веднага ще се запитате, кой е създал този някой. Това е перпетум мобиле. Ти имаш една идея, в която няма никаква философия. Всички хора разискват върху създаването на света по един механически начин. Създаването на света не е механически процес. Светът е създаден разумно. В сегашния век трябва да се изучава човекът. Гърците са казали: “Познай себе си!”. Как може човек да се познае? Сега, има неща, които не могат да се кажат, но могат само да се загатнат, за да мислите върху тях. Човешкото лице представя една книга, върху която са написани най-хубавите работи. Върху лицето на човека има особени линии, по които може да се познае дали даден човек е добър, разумен, дали има воля, постоянство в себе си и т.н. По линиите на лицето човек може да познае, дали сърцето на човека е добре развито, дали той е музикант, художник, скулптор, оратор. За всяко нещо има особена линия и ако човек може да чете, по тези линии ще чете написаното върху човека, ще го познае. Който се интересува от тия въпроси, той може да измерва линиите, и по дължината им да прави верни, научни заключения. Как се измерват тези линии, сега няма да ви кажа. Наблюдавайте челото

на един музикален и на един немузикален човек, да видите каква грамадна разлика има. Гениалният музикант има съвсем друго чело от това на немузикалния. Ако сравните формите на главите на един духовен човек и на един, който не духовен, ще видите, че те коренно се различават. Ако се изучават френологически черепите на хората, на разните нации, ще видите грамадната разлика между тях. Черепът на съвременния французин мяза много на гръцкия череп. Черепът на славянина пък мяза на този на евреина. В известно отношение си мязат, но някъде се различават.

Съвременните хора се интересуват от гадание и като искат да им се каже нещо, намират някои гадатели. Един познат ми разправяше, че ходил при един гадател, който му казал, че ще отиде в Индия. Това, че ще отиде в Индия, по-скоро означава, че той ще се скара с някой човек. И наистина, не се мина месец оттогава, и той ми казваше, че се скарал с някого. Друг пък разправя, че видял насън, че една змия го гони. Казвам: Никаква змия няма да го гони, но той ще срещне човек, който има характер на тази змия. Трети пък сънувал, че бивол го гонил. И той срещна човек с характер на бивола. Като се спират върху тия неща, често хората изпадат в суеверията на източните народи. Източните народи са много суеверни. В какво седи суеверното? Когато човек се лакоми към нещо, той често изпада в суеверие. Когато човек се лакоми за бързи печалби, той изпада в суеверие. Един турски ходжа забогатял много и давал пари под лихва. Един турчин отишъл при него и му казал: "Защо държиш парите си, че не ги даваш на ония, които са затруднени? Аз имам нужда от двеста лири. Дай ми тези пари за шест месеца срок, ще ти плащам сто на сто лихва." Ходжата веднага извадил двеста лири и му ги дал. Турчинът плащал лихвите редовно и в продължение на шест месеца той изплатил чрез лихвите половината от парите. Той запитал ходжата: "Доволен ли си от мене?" – "Доволен съм, но какво ще стане с майката на парите?" – "Ти остави майката настрана." Значи, турчинът му дава половината от дълга си чрез лихвите, а другата

половина изял. Много от съвременните хора имат тази философия на ходжата. Те влагат капиталите си, от които искат да спечелят сто на сто. В края на краищата, какво излиза? Половината от капитала им дава сто на сто лихва, а половината го изяждат длъжниците. Питам: Кое спъва човека? Това е вярата, която няма никаква основа. Идва при теб един човек, който иска пари назаем. Каква гаранция ти дава той? Че всеки може да дойде при тебе да ти иска пари назаем, за да съгради голяма къща, каквато никой не е виждал и след това ще ти обещава, че ще се ползуваш от къщата, както от своя. Много от съвременните педагози казват, че трябва да се изучава човешката душа. Чудни са тия учени! Те не са изучили още човешкото сърце и човешкия ум, а искат да изучават човешката душа. Трябва да се започне първо от сърцето и от ума. Първо трябва да се изучава човешкото сърце, а после и човешкия ум. Оттук трябва да се започне при съграждане на съвременното възпитание. Същото трябва да направят и религиозните. И те трябва да започнат оттук. Преди всичко, човек трябва да се освободи от онези натрапени идеи за Бога. Те си го представят такъв, какъвто не е всъщност. Ако четете някои метафизически книги, от страх космите ви ще настръхнат, но всичко, каквото се пише в тия книги, не е проверено. Никой не е проверил тези работи. Ако разгледате теориите на учените, ще видите, че те казват, какво всичко в света е само материя. Те прибавят, че материята е съставена от йони, които се делят на атоми. Атомите пък образуват молекули. Под думата "материя" трябва да се разбира нещо, което не се дели. Щом материята не се дели, от нея нищо не можете да вземете. Ако материята е същината на живота, тя винаги трябва да остава нещо цяло. Ако ние дължим живота си на материята, ние никога не трябва да умираме, значи животът ни не се дължи на материята, на тялото. Защо трябва да умира човек? – За да се избави от едно заблуждение. Казвате: "Много страшно нещо е човек да умре." Никак не е страшно да умира човек. Ти можеш да направиш опит, да умреш няколко пъти. Човек може да работи върху себе си година, две,

и повече, да научи начина, по който да излиза от тялото си, т.е. да умира, но съзнателно. Човек може да излиза от тялото си, т.е. да умира, но съзнателно. Човек може да излиза от тялото си, т.е. да го остави на кревата си, да се разходи малко и после пак да се върне в тялото си. Понеже сегашните хора не са излизали от затвора, от тялото си, като им кажат, че трябва да го напуснат, да излезат от него, те изживяват ужас. Като им кажат, че трябва да напуснат тялото си, затвора, сърцето им започва да тупа, и те казват: "Какво ще се прави вън от този затвор?" Те казват: "На този свят има поне ядене и пиене, а вън от него какво ни очаква?" Някои окултисти представят онзи свят тъмен, такъв, какъвто не е в действителност. Някои хора обичат много да ядат. Това е една слабост. Щом става въпрос за ядене, българите веднага привеждат различни анекдоти за хора, които обичат да ядат повечко.

В един анекдот се разправя за един българин, който обичал повечко да си хапва и пийва. Един ден той отишъл при своя кумец, който му приготвил печена гъска. Понеже обичал да си хапва, той хапнал добре от гъската, но същевременно надигал по една чашка винце: ту за здравето на кумеца си, ту за здравето на кумицата, на кумчетата и т.н. Като се напил добре, станал да си върви. Като тръгнал за двора да се качи на магарето си, не може да се качи. Търси главата на магарето, не може да я намери. Пипал тук, пипал там, найпосле пипнал опашката на магарето и си казал: "Чудно нещо! Хванах шията на магарето, но къде е главата му? Какво стана с мене? Омагьоса ме този кръстник. Не струва втори път човек да ходи при кръстника си и да пие, и да яде толкова много."

Казвам: Този пример взимам само за изяснение на нещата. Това е само едно изяснение, човек може да мисли както иска. Важно е, че повечето хора са взели днес едно противоположно движение на онова, което трябва да бъде. В света съществува една разумност. Тя определя положението на човека по следния начин: Ако човек се намира на прав път, той ще расте, ще се развива, ще има светлина в

ума си и топлина в сърцето си, всичко ще има – и богатство, и сила, и знание. Но ако не върви в правия път, ще му се случат точно обратните неща. Индусите, както и някои от източните народи, като не са искали да признаят това, поставяли са го като карма в живота на човека. Да, но кармата не изяснява нещата. Ако поставят човека в един затвор, това нищо не изяснява, но ако е прекарал там десетина години, той трябва да се запита, какво е спечелил от този затвор. И сегашните хора трябва да извикат от невидимия свят по-учени от тях, да им помагат. Те досега са извиквали само такива, които не са годни за живота, нито за работа. Какво трябва да се прави? Духовните хора трябва да съсредоточат мисълта си към разумния, невидимия свят, да се помолят да им изпратят умни, учени хора, които могат да преобразят света. Светът се нуждае от гениални музиканти, гениални художници, гениални писатели, учени, философи, астрономи, естественици, математици, които могат да разправят на хората, в какво седи истинският живот. Казвам: Вие трябва да знаете, какво е написано на вашето лице, ще бъдете ли щастливи, или няма да бъдете. Това не значи, че на земята вие можете да бъдете щастливи, но поне да знаете, има ли на лицето ви написана линията на щастието, линията на разумността, на топлото сърце в човека. Това трябва да носите в себе си. Слънцето изпраща светлината си върху земята и от тази слънчева енергия се ползуват всички зародиши. Слънчевата светлина и топлина събужда нашата мозъчна енергия, за да можем да работим. Първо, човек трябва да знае, как да постави главата си по отношение на слънцето. Ако иска някой да стане учен човек, той трябва да знае как и по какъв ъгъл да постави главата си спрямо слънчевата светлина. Ти не можеш да станеш учен, ако не знаеш начина, по който да възприемаш жълтия, златистия цвят на светлината. Казвате: “Отде да зная как да поставя главата си? Пък и кой ще ми каже това?” Не е въпрос в това, но първо вие се съмнявате, дали наистина човешката интелигентност зависи от жълтия цвят на

светлината. Хората не подозират даже, че жълтият цвят е даден като предметно учение при развиване на човешката интелигентност.

Сега, аз искам да ви наведа на мисълта, че човек може сам на себе си да бъде гадател. Като става сутрин, нека поглежда ръката си и сам да се произнесе, дали този ден работите му ще вървят добре или няма да вървят. Или ако започне една работа, той трябва да знае предварително, ще свърши ли тази работа успешно, или няма да я свърши. Преди години един гръцки параход пътуваше от Бургас до Балчик. На този параход решил да се качи един каракачанин, да си търси щастието по градовете. Като се запътил към парахода, кучето му, което било с него, започнало силно да го тегли, да излезе от парахода, да не се качва. Той погледнал кучето си и помислил, че като го разходи малко, пак ще се върне, но кучето поне ще бъде спокойно. Върнал се назад, направил няколко крачки. След това пак се запътил кам парахода, още повече, че си купил билет. Кучето му пак го тегли да се върне назад, да излезе от парахода. Тогава той си казал: "Макар че съм платил за билета, но ще послушам кучето си." Върнал се и този ден не пътувал. Параходът заминал, но и досега още не се знае накъде е останал, не се върнал повече. Никой от пътниците не се върнал, не се е спасил, освен каракачанинът, който послушал кучето си. Значи, кучето е знаело, че параходът ще потъне, а каракачанитът не е знаел. Органът или чувството, с което може да се предвиди предстоящата катастрофа, беше силно развит в кучето, а в каракачанина не беше. Обаче, каракачанинът беше разумен, той послуша своето куче и се спаси. Казвате: "Е, едно куче ще слушам." Не е така. Ако хората биха слушали своите животни, катастрофите щяха да бъдат по-малко. Ако човек язди вечер на кон, поради голямата тъмнина, той не ще може да се ориентира и ще се забърка в пътя си. Но ако той пусне коня свободно да пътува, последният ще го изведе на добър край. Преди години пътувахме с един приятел към едно варненско село. В това време валеше силен дъжд. Пътят, през който щяхме да минем, беше залят с около 30 см. вода. Казвам на

приятеля: Ние се излагаме на голяма опастност. – “Какво да правим?” – Да останем някъде в селото. Или, ако искаш непременно да вървим, да се оставим на конете. Ако те тръгнат, можем да продължим пътя си. Ако не тръгнат, ще останем някъде да почиваме. Ние се оставихме на конете и те ни изкараха благополучно. Конете знаеха накъде да ни изведат, но човек не знае. Друг факт. На един наш приятел му дошло наум да направи един барометър от шишарките на боровете. Той поставил една шишарка на една дъска, до нея близо един показател със стрелка, която се мести според промяната на времето. По този начин той си съставил евтин барометър, за който може да вземе патент. Има закон, на който се основава направата на този барометър. Когато времето е влажно, шишарката набъбва, разтваря се. Когато времето е сухо, шишарката се свива. Тъй щото шишарката познава повече времето от човека. Питам: Кога човек тежи повече, когато яде или когато гладува? Законът е много ясен. Когато кожата на човека започва да пожълтява, а очите му да се помрачават, той трябва да вземе мерки. Клетките му казват: “Слушай, господарю, ти не живееш както трябва. Тъй, както се разполагаш с нас, няма да отидеш далеч. Ние ще фалираме и ще те оставим. И ти ще фалираш, и ние ще фалираме.” Единственото нещо, което говори за нещата така, както са, това е стомахът. Езикът може да се подкупи, да се излъже, но стомахът никога. Той казва: “Господине, тази работа вън трябва да отиде. Аз не мога да я обработвам. Ако я туриш втори път, пак ще я изхвърля. Ти трябва да знаеш, че такива работи не върша.” Три неща има в живота, които човек трябва да слуша и в които трябва да вярва. Той трябва да се вслушва в стомаха си, каква храна иска. Не да пита вкуса си, но да слуша стомаха си. Второто нещо, което трябва да слуша, това са дробовете. Той трябва да се допитва до тях, какъв въздух искат. И най-после той трябва да се допитва до мозъка си, каква храна трябва да приема. Дробовете са свързани с човешкото сърце. Оттам трябва да започне човек. Дишането регулира човешкото сърце. Човек не може да бъде търпелив, ако не диша правилно. Ако

човек диша и издиша бързо, като физхармоника, той не може да бъде търпелив. Бавно, плавно трябва да диша човек, да може да задържа въздуха в дробовете си до една и половина минути. В една минута човек трябва да вдиша и да издиша 20 пъти. Това е естественото дишане. Онези, на които дробовете са болни, те правят по 30 – 40 вдишки в минута. Тази е причината, задето кръвта не се окислява добре. При мене са дохождали много болни със слаби гърди и аз съм им давал начин на лекуване, главно с дълбоко дишане. Понеже в дробовете има растителни клетки, които се нуждаят от въглена киселина, то чрез дълбоко дишане, чрез задържане на въглената киселина в дробовете, тези растителни клетки се засилват и продължават своя живот. Следователно, като задържа въглената киселина за по-дълго време в дробовете си, човек усилва растителните клетки в себе си. Щом ги засили, той става здрав. Много растения разбират от дългия живот. В тях се крие цялата наука за продължителността на живота. Има растения, които, ако ги отрежеш, пак продължават да растат. Ако отрежеш човека, той не може вече да расте. Растението и десет пъти да го режеш, то все расте. Обаче, ако съвсем го изкорениш, тогава ще престане да расте. Често учените говорят за съвестта на човека. Съвестта е уред, който претегля нещата. Като направиш нещо, той веднага тегли. Той претегля постъпката на човека и му казва: “Това, което си направил, не е право.” Всяко чувство в човека трябва да се претегля. Съвестта не казва на човека какво трябва да направи, но му казва, че това, което е направил, не е право. Той казва: “Какво да направя?” Тя не му казва какво да направи. Питам: Кое е онова, което ще поправи човека? В помощ на човека идва друг един уред, наречен интуиция. Като сбърка нещо, тя казва на човека: “Направи така и така и работата ще се поправи.” Сега, като изучаваме съвременните философи, както и тия на миналото, виждаме, че те са писали хубави работи, но не са дали метод, как да се приложат тия работи. На какво се дължат страданията и мъчнотиите, на които съвременните хора се натъкват? Те се дължат

на бента, който сегашните хора са поставили мажду големия и малкия мозък, вследствие на което кръвта се спира в малкия мозък. Това спиране на кръвта създава ред болезнени състояния в човека. Често кръвта в човека се спира в тия центрове, които са около ушите, и тогава човек става лош, изопачава характера си. Той започва да се кара с всички хора. Най-малкото докосване до тия центрове го кара да избухва. Обаче, ако човек знае как да препраща кръвта по всички центрове на мозъка равномерно, да ги препраща от задните части на мозъка в предните, той ще избегне всички аномалии в своя живот. Затова се изисква знание. Защо хората днес не могат да живеят добре помежду си? Например, кажеш на един човек, че не е честен и той се раздразнява. Щом искаш да му кажеш, че не е честен, ти трябва да бъдеш готов да му кажеш това нещо научно. Тогава той ще повярва. След това ще му дадеш начин, как да се поправи.

Преди 30 години, когато ходих из България да правя своите научни изследвания, отидох в Габрово, дето срещнах един учен човек, свършил в Швейцария. Той ми каза: “Защо ходиш да заблуждаваш хората?” – Аз не заблуждавам никого, но правя своите научни изследвания, гледам доколко са верни. – “Аз не вярвам в тях.” – Че и аз не искам да вярваш, но мога да ти кажа още сега две интимни неща от живота ти, които само ти знаеш. Обаче не искам да има никой между нас. Той ме покани у дома си. Седнахме двамата един до друг и аз му казах: Ти си роден от село. В детинството си не си оставил нито едно дете, на което да не си счупил главата. Цялото село се оплакваше от тебе. Вярно ли е това? – “Вярно е.” – После, ти обичаш да взимаш повече, а по-малко да даваш. “Кой ти каза това?” – Никой не ми е казал, наука е това. Всичко е написано върху човека. Няма нищо скрито-покрито в природата. Всички хора носят своето минало върху себе си: и доброто носят, и лошото носят. Човек е една голяма, написана книга. Който знае да чете, всичко ще прочете. Ето, четете Библията и виждате как е сгрешил Давид. Той направил един грях, който от две хиляди години насам се чете и препрочита. Всеки,

който чете Библията, ще каже: “Чудно нещо, този цар не можа ли да не направи такъв грях? Не можа ли да не направи такива работи?” По-добре, че е така. Защото едновременно с лошото, което човек прави, се пише и доброто му. Значи, той има кредит в банката: ще вземе, но и ще даде. Та сегашните християни трябва да изучават природата в новата светлина. Природата е майка на човека, и той трябва да изучава своята майка. Това, което е в природата, то е и у нас. Това, което не е в природата, а е у нас, то не принадлежи на природата. Значи има неща, които в природата ги няма, а у нас ги има. Следователно, това, което едновременно го има и в природата, и в мене, то е право. Това, което не е в природата, а в мене го има, то не е право. Следователно, доброто е в природата. Вие ще кажете, че в природата стават земетресения. Земетресенията не стават от природата. Те се дължат на същества, ненапреднали, които обаче знаят някои закони и създават тия земетресения. Когато някоя голяма бомба падне в някой океан и избие хиляди риби, това волята Божия ли е? Какво ще кажат рибите за това? Как ще си обяснят това явление? Те ще кажат, че е станала цяла катастрофа в техния живот. Станала е местна катастрофа. Казвам: Цялото тяло на човека, неговите мускули, нерви, артерии, вени – всички са подложени на големи преобразования. Те трябва да познават своя организъм, да могат да се справят с всички положения, в които могат да изпаднат. Не е достатъчно само човек да констатира, че е нервен, но той трябва да знае причината на своята нервност. Щом е нервен, това показва, че има много застояла вода в организма си. Щом изсъхне, водата в него е намаляла. Важно е за човека в дадения случай да вкарва в организма си винаги прясна вода, която дава възможност на магнетизма в него да проработи. Магнетизмът е необходим, защото той гради, а електричеството движи нещата. И електричеството е на място в организма, защото то движи биенето на сърцето. То е тъй наречено космическо електричество. Ако човек живее в съгласие с Божиите закони, той ще има правилен ритъм на сърцето си, правилен пулс.

Този човек може да живее дълго време, но щом наруши Божиите закони, той изгубва ритъма и сърцето му не работи правилно. Когато сърцето на някой човек не работи добре, казват, че клапите са разхлабени. Възможно е това, но дълбоките причини за разхлабване на клапите се крият другаде. Лесно е да се каже, че някоя електрическа крушка не свети, защото е разслабена. Но защо се развъртва? Самото елекричество развъртва крушката. Важно е, че електричеството казва на човека да мисли. За да свети крушката, тя трябва добре да се затегне. Когато искате да завъртите крушката, трябва да я хващате само за медната част, да не се разваля. Речете ли да я въртите, както ви попадне, скоро ще я развалите. Съвременният свят страда все от такива педагози, които безразборно въртят и завъртват хората, вследствие на което развъртват крушките им. Ще седне някой да ви учи, как да вярвате в Бога. Това е вложено в човека, няма какво да го учат. Ще дойде някой певец да учи на музика онзи, който познава музиката. Той трябва да го учи, как да пее, но не и да му говори за музиката. Аз бих желал да слушам певеца да ми пее. Там е знанието. Някой може да ви разправя за музиката, колкото иска, но това е специфична област, не е за всички хора. Ако вземете един учебник по хармония, вие ще се намерите в задънена улица. Там има много работи, и то все сложни. Там се говори за гамите, за начина, по който се строят, но всички хора не разбират, всички не могат да бъдат специалисти по тази област. Обаче, всеки може да се ползува от музиката, защото ако човек не е музикален, той не може да мисли. Ако не е музикален, човек не може да мисли право, не може да чувствува право и не може да постъпва право. Това всички трябва да знаете. Музиката е израз на трептенията. Третият принцип в музиката е хармоническият принцип. В него са трептенията. Ако сърцето на човека не трепва, какво може той да очаква от живота? Ако в ума на човека няма едно музикално трепване, какво може той да очаква от живота? Когато хората дойдат до положение да схващат трептенията на светлината, те ще възприемат тия трептения във вид

на симфонии. Най-хубавите симфонии са тия на светлинните вълни. Светлината свири. И в чувствата на хората има музика, такава, каквато те не са сънували. Всички цветове на спектъра имат особени тонове. А всяко нещо, което пее, е разумно. Следователно, в цветовете на светлината има разумност. Това показва, че цветовете излизат от един разумен център, от един разумен свят. Те представляват сенките на нещата. Ако знае свойствата на всеки цвят, човек би могъл да се лекува с тях, както и да сменя своите състояния. Когато е неразположен, човек трябва да си послужи с червения цвят. Вземете си едно червено стъкло и прекарайте през него светлината, или една призма, през която да прекара светлината. Като наблюдава известно време червения цвят, неразположението му ще изчезне. Ако някой е анемичен, достатъчно е пет-шест пъти да си послужи с червената светлина, за да стане с него едно малко подобрение. Когато човек е нервен, нека се погрее известно време на зелените лъчи на светлината. Когато иска да усили деятелността на своя мозък, човек трябва да използува жълтите лъчи на светлината. Тогава той ще усети в себе си прилив на повече светлина в ума си. Човек трябва добре да изучава цветовете, да може да се ползува от тях. Съвременните хора са оголели от недоимък на жълтата светлина. Те имат изобилие от червената. Войнствените хора имат преизобилно червена светлина в себе си. За да изтече червеният цвят от хората и да не пострада света, пущат на хората кръв. Войната е лошо нещо, но засега тя е една необходимост. Ако не стават войни, ще се случват по-големи катастрофи от войните. Ако войните не ставаха, щяха да стават големи земетресения или се разрушава някоя планета и отново се създава. Астрономите от време на време забелязват, че някоя звезда се запалва и почва да гори. Това е цяла катастрофа.

Сега аз изнасям тия неща, не за да се страхувате. В света има един велик, разумен план, който работи. Ако съвременните хора имаха чувството любов към Бога, към Неговото име, всички тия неща щяха да стават по съвсем друг начин. Хората произнасят Божието име

така обикновено, като че произнасят името на баба си и на дядо си. Но произнесете ли Божието име, ще го произнесете със свещен трепет в себе си. Хората още не знаят Божието име. Те казват: “Татко”, но разбират друго нещо. Вие казвате татко, баща и отче, но каква е разликата между тия думи в българския език? Татко е онзи, който побеждава мъчнотиите. Отче е онзи, който дава условия. Баща е онзи, който ти помага за растенето. Някой филолог може да отрече това знание на тия думи. Аз съм изучавал филология, познавам образуването на езиците. При образуване на езиците има един естествен път. Първоначално всяка дума имала само едно значение. Запример, като кажете думата “пожар”, всеки разбира, че нещо гори. Обаче, кажете ли думата “любов”, тя вече се е обезсолила. Ако в някое общество на хора кажете думата “пожар”, всеки разбира, че нещо гори и бяга по-скоро да излезе навън. Кажете ли обаче думата “любов”, всички ще се погледнат, ще се усмихнат и ще кажат: “Какво говори този празнословец?” И в английски език има думи, които имат различно значение. Например, две различни думи: “лъжец” и “законник”, имат нещо общо. Те са “лое” и “лае”. Като се изговорят тия думи, при едно подхлъзване на езика може да излезе едната дума вместо другата. В единия случай се разбира човек, който не казва нещата, както са, а в другия случай се разбира човек, който работи със законите. Кои са причините, че тези думи са изменили своя първичен смисъл? Сега ние няма да разрешаваме този въпрос, понеже онези, които са създавали езика, са имали предвид великите закони на природата. Езикът не е създаден от нас. Първоначално, когато Бог изпрати човека на земята, той му предаде езика, но така, че всяка дума имаше само едно значение. Бог му каза така: Ще произнасяш само онези неща, които разбираш. Които не разбираш, няма да произнасяш. Щом не чувствуваш любовта, ти не трябва и не можеш да говориш за нея. Щом я почувствуваш, говори за нея. За каква любов се говори? Има една любов, която изгаря хората. Тя ги превръща в пепел. Има една любов, която разтопява хората, както

огънят разтопява металите. Но има една любов, която прави хората светли и осмисля живота им. Като придобие тази любов, човек се радва. Любовта не е просто нещо. Тя е един велик свят, непознат още за хората. Засега хората изучават само живота. Любовта е едно отражение в живота. Тя не се отнася за напредналите същества, за светиите. За живота човек може да говори, колкото иска, но дойде ли до любовта, там не трябва да пипа. Христос казва: "Ако ме любите, ще опазите моите заповеди." Кои са тези закони? – Те са законите на Божията мъдрост. Вие не можете да изпълните любовта, ако нямате знания. А за да можете да приложите това знание, Вие трябва да имате истината в себе си. Това са методи. От любовта, човек трябва да мине към Мъдростта и Истината. Това са формите, през които човек трябва да мине, за да станат понятни на човека. Не се самозаблуждавайте, правете разлика между личното и Божественото. Понякога човек развива своите лични чувства и мисли, че те са Божествени. Докато мисли само за себе си, човек развива своите лични чувства. Докато мисли само за ядене и пиене, той развива центровете си около слепоочните области. Това е любов, която е обща за всички животни. Няма животно, което да не се интересува за тази любов. Обаче, когато влезете в Божествената любов и я разберете, вие ще дойдете до истинския живот. При това положение всички животни, растения, камъни ще ви станат приятни и ще ги разбирате. Всеки трябва да направи опит в това отношение.

Един мой познат ми разправяше следната своя опитност. Вървял един ден през едно поле и силно ожаднял. Отдалеч видял една круша и прибързал да я стигне, да си откъсне няколко плода. Като се приближил, разгледал натук, натам, но останал излъган, на крушата нямало нито един плод. Той си въздъхнал и казал: "Така става, когато човек закъснява. Да бях дошъл по-рано, щях да намеря няколко плода. Няма Провидение в света." Тъкмо казал тези думи и един малък ветрец лъхнал. Вятърът разклатил дървото и след малко от него паднали десетина зрели круши. Той се навел, събрал крушите и

казал: "Има Бог в света. И за мене е помислил." Ще кажете, че това е една случайност. Не, никаква случайност не е. Онези, които обичат този човек, са знаели, че той ще мине след известно време и са запазили няколко круши и за него. Понякога очите на човека се замрежат, да не вижда. Може би онези, които са минали преди него, ако бяха видели тези круши, щяха да ги оберат. Но очите им били замрежени, и те не ги видели.

Казвам: Никога не дообирайте вашата круша. Оставете на нея поне десетина круши за онзи, който ще мине последен. Какво щеше да бъде положението на хората и на света, ако в света царуваше Божията Любов, Мъдрост и Истина? Ние щяхме да имаме истински живот. Ние щяхме да имаме един свят само от добри хора. Навсякъде щяха да ни посрещат с думите: "Добре дошли!" Това зависи от нас. Казвате: "Какво можем да направим ние?" Всеки от вас може да стане една лупа, която да концентрира Божествената светлина. Всеки от вас може да произведе такава светлина, че да запали човека – нищо повече. Аз не казвам, че трябва да запалиш човека така, че на пепел да стане, но човек да стане. Ако не го запалиш, нищо няма да стане от него. И в Писанието е казано: "Обърнете се към Мене и Ме потърсете в ден скръбен, и Аз ще ви помогна." Тези думи имат ли някакъв смисъл? – Имат, но ние трябва да се приближим към Бога с такова благоговение, да нямаме никакво съмнение в душата си. Сега аз не искам от вас да станете светии, защото светията е човек, който се е приготовлявал най-малко хиляда години, за да дойде един живот светия. В един живот светията не става светия, той само се проявява, а приготовлението му е било хиляда години. Казвам: Не аспирирайте да станете светии. За какво трябва да аспирирате? Аспирирайте да станете щастливи. Бъдете щастливи в дома си, да имате деца, които да почитат майка си и баща си, да вървят във вашия път. Да бъдете щастливи, значи да срещнете избранницата си и като я погледнете, да падне мед на сърцето й. А сега като влезе мъжът в дома, жената се ужасява. Сега аз не засягам вашия живот. Това се отнася за другите

хора. Сега като говоря по този начин, казвам: Внимавай на думите си, защото тези хора могат да се обидят.

Ще ви приведа примера за Ноя и трите му дъщери. Ной имал само една дъщеря, но за нея се явили трима кандидати. Всеки от тях така настоявал да я вземе, че казвал: “Ако не я взема, ще се самоубия.” Ной, който бил адепт, знаел превръщането на животните в хора, затова превърнал котката си в своя дъщеря и магарицата си в трета дъщеря. Като дошли тримата кандидати, той дал дъщеря си на първия от тях. На втория дал втората си дъщеря, превърнатата котка. А на третия дал третата си дъщеря – превърнатата магарица. Всички си отишли доволни. След една година Ной отишъл да посети зетьовете си. Първо отишъл при онзи, който взел превърната магарица в човек. Той го запитал: “Как си, доволен ли си от дъщерята?” – “Доволен съм, но понякога обича да реве и да рита.” – “Родът й е такъв.” После отишъл при втория си зет: “Как си?” – “Добре съм, но понякога жена ми обича да дращи.” – “Такъв е родът й.” Най-после той отишъл при същинската си дъщеря и я запитал: “Как сте?” Зетят казал, че е много доволен от жена си, цял ангел е. Досега една лоша дума не му е казала. Лоша дума не е чул от устата й. Какво е лошото в човека? Че понякога рита, дращи, реве. От какво зависят тия прояви в човека? Често хората са недоволни от своя живот. Защо? – Защото не работят да развият своите дарби и способности. В човешкото сърце и в човешкия ум се крият несметни богатства, които трябва да се развиват. Всички въпроси върху реформиране, устройване на обществото и ред още, са написани в сърцето на човека. Оттам трябва да се извадят законите за неговото реформиране. Няма защо сега да се правят опити. Всичко е написано в сърцето. Един морски офицер от Англия казва: “Законите на Англия са закони на природата.” После добавя: “Законите на природата са закони на Англия.” С това той иска да каже, че каквото и да прави Англия, законите й са взети все от природата. Като наблюдавате какво прави природата по отношение към нас, виждате, какво изобилие ни

изпраща. Тя ни изпраща толкова много слънчева светлина в изобилие и нищо не иска за това. Слънцето всеки ден изгрява и нищо не иска от нас. То ни дава изобилно вода, въздух, храна, и никога няма да изпрати пристави да секвестират имотите на човека. Невидимият свят никога не секвестира нещата. Нашите порядки не са такива. Ако някой не плати електричеството си, ще прережат жиците на осветлението. В невидимия свят, обаче, жиците седят от хиляди години насам, никой не ги прерязва. В съвременните големи градове внасят чист въздух, но трябва да се плати прескъпо за него. У нас е лесно. Щом отвориш прозореца си, и чистият въздух веднага влиза. От толкова години как сме на земята, за светлина, за въздух нищо не плащаме. Вярвам, че и още толкова години да прекараме, за въздух и за слънчева светлина нищо няма да ни искат.

Сега ще ви дам няколко правила: Когато изгубите парите си, не гледайте към земята. Когато ви сполети някакво нещастие, пак не гледайте на земята. Дигнете очите си нагоре и кажете: "За добро е." Кажете ли така, парите ще дойдат. Във вестниците се пишеше един интересен случай за един крадец. Той влязъл в един дом и откраднал парите на един човек. Крадецът научил по някакъв начин, че този човек бил беден, имал жена, деца, които оставил в лишение. Тогава той намерил обрания и му казал: "Господине, ще ме извиниш, жалко ми е за децата ти, аз не знаех, че си беден. Но сега направих един добър гешефт, обрах един богаташ, и затова ще ти върна парите с лихвите заедно. Занаятът ми е такъв – да обирам хората, ще ме извиниш, че и ти попадна на моята ръка." Питам: Как се яви това съзнание в този крадец? – Това показва, че в човека има благородство. Съвременните хора се интересуват от окултните, от тайните науки, но ги изучават само за такива случаи, дето не трябва. Те ги изучават само да ловят крадци и престъпници. Те изучават дали даден човек е престъпник. Престъпността, лошите склонности в човека лесно се познават, но важно е да се изучи доброто в човека, да се открият неговите способности. В училищата лесно се констатира, че даден

ученик е неспособен. Трябва обаче да се намери начин, как да се помогне на такъв ученик. Има закони, по които неспособните ученици могат да се изправят. Като се знаят тия закони, децата в училище трябва да се нареждат в класове според своите възможности и способности. В България приемат за ученик онзи, който е навършил вече осем години. Това не значи, че всички деца, които са навършили осем години, са за първо отделение. Нито може да се каже, че всички деца, които са навършили 12 години, са за прогимназия. Мозъкът на човека трябва да се приготви. Ако българите се водят по системата на германците, тя не отговаря за тях. Германците са работили усилено в това направление. Индусите пък са работили хиляди години върху ясновидството. Колко(то) пъти европейците са се опитвали да прилагат методите на индусите, те са си напакостявали повече, отколкото да са се ползували. Защо? – Защото индусите са се упражнявали с години, когато европейците нямат тази подготовка.

Казвам: Вие трябва да знаете, че не може да започнете една работа, докато умът и сърцето са раздвоени. Не се безпокойте, не бързайте, чакайте да настане единство между ума и сърцето ви. Някой се разболее и веднага търси лекари, страхува се. Няма какво да се страхувате. И да се страхувате, пак ще умрете, поне умри като човек. Смъртта не е толкова страшна. Страшно е да умре човек, когато има връзка със земята. Когато обичате някого на земята и не можете да се разделите от него, тогава е страшно да умира човек. Но когато не обичате някого толкова силно, че да не може да се отдели от него, тогава смъртта е спасение. Сега аз не засягам това, което сте. То е много хубаво, но казвам, че с това знание, което днес имате, не можете да минете. То трябва да стане почва за едно ново знание на човека. Виждате един човек с някаква слабост. Не го съдете, но вижте имате ли тази слабост в себе си. Срещате един добър музикант и харесвате в него една добра черта. Вижте, имате ли тази черта в себе си. Какъвто човек срещнете и видите в него една добра черта, вижте

има ли я у вас, защото трябва да я добиете. Изведнъж това не може да стане, но с време, затова е дошъл човек на земята. Ако той знае, как да постъпва, ще има всичкото благо и един ден ще живее така, както иска. Сега вие се молите на Господа и после се оплаквате, че не ви слушал. Има нещо, за което Бог не ви слуша. Ако аз съм човек, който е закъсал материално, ето какво бих направил. Ако разполагам с добър глас, ще отида при някой богат, който има милиони на разположение, но е болен от тежка болест, и ще му кажа: Слушай, приятелю, аз ще ти изпея една песен, но за това искам да ми платиш десет хиляди лева. Щом изпея песента, ти ще оздравееш. Ще му кажа, че като попея пет минути, болестта ще изчезне. При едно условие обаче, ако даде десет хиляди лева, ако наистина оздравее. Аз от своя страна ще дам писмено задължение, че ще взема парите само ако той наистина оздравее. По този начин сделката ще се направи, и аз ще спечеля тия десет хиляди лева. Пейте! И в Писанието е казано: “Пейте и възпявайте Господа в сърцето си, в ума си, в душата си и в тялото си.” И при най-мъчните условия да се намерите, пейте. За добро е всичко. Бог е, който работи в нас и ни отправя към великия живот. Ние трябва да създадем онази връзка, която първоначално е съществувала. Тази връзка днес е скъсана и вие трябва да я възстановите. Христос дойде на земята именно, за да образува тази връзка. Първата връзка е връзката на Любовта. Втората връзка е връзката на Живота. Третата връзка е връзката на Мъдростта и Знанието. Четвъртата връзка е връзката на Истината и Свободата. Това са връзките, които трябва да възстановите. Вие не може да започнете първо с Любовта. Първо ще започнете с Живота. Животът е богатство. Казано е в Писанието: “Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.” Как ще го познаете? – Като го обичате. Като обичате Бога, вие ще го познаете. Не можете да познаете Бога, докато не Го обичате.

Та казвам: Почнете да обичате Този, когото не познавате, но Който ви познава. Вие мислите, че трябва да обичате само онези,

които познавате. И така обичате. Не, почнете да обичате тези, които не познавате; започнете ли да обичате онези, които не ви познават, ще видите, че те ви обичат. Дали вие ги познавате или не, то е друг въпрос, но казвам ви, че Той ви обича. Започнете сега да обичате. И нека всички хора бъдат за вас отворени книги. Всеки човек представя лист от една книга. Всички книги пък се съдържат във великата книга, която Бог е написал. Започнете да четете великата книга, която Бог е написал. Това е задачата, която предстои сега на всички. Тази е задачата, дадена на всички хора на земята.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

4-та неделна беседа от Учителя, Държана на 17 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев. (Забележка: По каталога на Елена Андреева на 24 октомври, 1937 г. няма беседа.)

МЪРТЪВ БЕ И ОЖИВЯ, ЗАГИНАЛ БЕ И НАМЕРИ СЕ

“Защото този твой брат мъртъв бе и оживя, и загинал бе и намери се.”

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Лука. Ще се спра върху 32 стих от прочетената глава.

Духът Божи.

Големите противоречия в живота произтичат от човешките възгледи. Хората искат да наложат на света своите разбирания и своите възгледи за нещата, и да се приемат за меродавни. С това те влизат в противоречие с основните закони в живота и в природата. Онзи, Който е създал света, той е поставил за основа един закон, който управлява целия свят. Онзи, който е създал човека, който му е дал ум, Той е поставил един закон, който управлява човешкия ум. Въпреки това, човешката мисъл е отрицателна. Положителната мисъл носи живот, а отрицателната носи смърт. Ние виждаме в свещената книга, че за непослушанието на първия човек дойде смъртта в света. Ето защо, като заключение може да се каже, че животът ще влезе чрез послушанието, а смъртта чрез непослушанието към Неговото учение. Христос е едно съединително звено. Той дойде в света, за да примири човечеството. Днес всички хора не вярват в Христа, но има 500 милиона християни вече, които вярват в Христа. Те поне трябва да се примирят. Има вярващи в Евангелието, но и те не се примиряват. Те цитират, четат и препрочитат Евангелието, но не могат да се примирят. Ако тия, вярващи в Христа, в Евангелието, не могат да се примирят в Негово име, тогава става въпрос, дали наистина следват

Неговото учение. Други хора минават за будисти, вярват в Буда. Те вярват в Буда, но не изпълняват Неговото учение. Като четат Евангелието, православните казват, че каквото е могъл да каже Христос, всичко е казал вече. Не, по думите ние съдим другояче. Той казва: “Много още има да ви кажа, но още не сте готови да чуете и да възприемете това, което може да ви се каже.” Казвам: Който и да се опита днес да изнесе истината, той всякога ще бъде подозиран. Във вярващите има едно подозрение. Като те чуят да говориш, веднага ще те питат: "Ти какъв си?" Ако отидеш в една православна църква, ще те питат: “Ти православен ли си?” Ако си православен, ще те приемат. Ако отидеш в една евангелска църква, ще те питат, евангелист ли си? Ако отидеш в католическа църква, ще те питат, католик ли си и т.н. Все таки, човек трябва да има някакво име, но името не създава човека. Човекът създава името. Всички спорят върху въпроса, кой е на правата страна в света. В притчата за блудния син виждаме, че синът, който живял при баща си, се сърди на баща си, намира, че той не постъпва разумно. Той казва на баща си: Аз, който ти служа толкова години, нищо не съм получил от тебе, а този ти син, който изяде и изпи всичко, сега пак иде и ти му даваш от моето богатство. Баща му го успокоява и му казва: Нека се повеселим, защото този твой брат мъртъв бе и оживя, загинал бе и намери се. Това, което имам, твое е. Щом братът се гневи на баща си, това показва, че той няма любов. Не е ли добре мъртвият да оживее? Коя майка или кой баща не би се зарадвал, ако мъртвият му син оживее?

Новото възрение в света трябва да бъде това, че Христос е едно звено в сегашния човек. Всичко е добро в света, но едно нещо не достига на хората. Като вляза в православната църква, виждам, че всичко е добро там, но се приближавам при свещеника и тихо му пришепвам: Едно само не ви достига, любов нямате. Като отида в някоя евангелска църква, виждам, че и там всичко е добро, но едно им липсва, любов нямат. Отивам в католическата църква и виждам, че всичко е отлично там, но едно им липсва, любов нямат. Отивам при

съдиите, виждам, че всичко е добро там, и законите им, и съдиите им, но едно им липсва – любов нямат. Отивам при учителите, при разните училища и виждам, че всичко е добро, но едно нещо им липсва, любов нямат. Дето и да отида, намирам, че всичко е много добро, но едно липсва – любов нямат. Казвам: Сега е времето, когато любовта трябва да дойде. И Христос каза на богатия: Всичко, каквото имаш, е добро, но едно ти недостига – любов нямаш. За да опита любовта му, Христос му каза да отиде, да продаде всичкото си имане и да го раздаде на сиромасите. Следователно, когато любовта дойде между хората, ще се решат и всички въпроси. Друго разрешение вън от любовта няма. Вие постоянно си задавате въпроса, кой е прав? Този въпрос, кой е прав и кой е крив, не може да се разреши на земята. Дали някой е правоверен или не е – и този въпрос не може да се разреши на земята. Той може да се разреши само като отидем при Бога. Когато човек умре, тогава отгоре ще се разреши, дали той е бил прав или крив, дали е правоверен или не. За да бъде човек правоверен, ето на какво трябва да отговаря. Той трябва да осветява името Божие. Той трябва да желае идването на царството Божие на земята. Той трябва да изпълнява волята Божия. Така казва Господнята молитва. Но това не става насила. Това трябва да бъде един вътрешен импулс в човека. Ако се освети името Божие на земята, ако дойде Царството Божие на земята и ако се изпълнява волята Божия навсякъде, дошла е любовта на земята. И тогава целият свят, при какъвто ред и порядък на нещата да е, ще приеме любовта. Любовта ще бъде такова нещо, каквото светлината и топлината за растителното и животинското царство. Любовта ще бъде такова нещо, каквото е въздухът за хората. Това е същественото, което любовта носи със себе си. Всяко нещо, което носи живот в себе си, е Божествено. Всяко нещо, което отнима живота, е човешко.

Питам: Как могат хората да се спогодят? За да се спогодят хората, те трябва да имат един баща. Дойде някой при мене и ми казва: "Ти не ме обичаш." Питам го: Ти обичаш ли баща ми? Ти искаш да те

обичат, а не обичаш своя Баща. Ти си скръжав по отношение на Него, нищо не даваш. Как ще обичам такъв човек? Не може никой да го обича. Син, който не обича баща си, и Бог не го обича. Дъщеря, която не обича майка си, и Бог не я обича. Най-първо ние трябва да обичаме Бога. Каква култура е тази, в която хората нямат любов към Бога? Аз не разглеждам Бога като нещо отдалечено, отвлечено от нас, но като същина, която функционира в нас. Движението, подтикът на хората в света се дължи именно на този Бог, Който работи в нас. Ние не знаем къде е този Бог. Ние не знаем де Той се намира. Казват, че Бог е на небето. Под думата "небе" аз разбирам разумния живот. За да разбират Бога, хората трябва да бъдат умни, добри, справедливи. Ако човек не е добър, не е умен и не е справедлив, не може да се очаква много нещо от него. При това положение не може да се очаква любовта. И тогава думите на Христа (не) могат да имат сила за нас. Без любов ние не можем да разберем Христа, нито можем да разберем неговите страдания. Ние не знаем още какви са били страданията на Христа. Ние още не можем да разберем противоречията, които съществуват в съвременното християнство. Ние не знаем още какви противоречия е внесло съвременното християнство в Духа на Христа. Мислите ли, че Христос, като вижда престъпленията, които се вършат в Негово име, е доволен? Не е доволен, но търпи. Страданията, които хората едно време носеха, са съвсем различни от тия, които сега преживяват. Христос казва: "Едно ви не достига..." Какво е то? На всички ви трябва любов, в която всички трябва да отстъпите от стария път и да влезнете в новия път – в пътя на светлината, в пътя на доброто, в пътя на справедливостта, в пътя, който носи щастие на човешката душа. Вие разбирате тези неща. Аз вярвам във всинца ви и намирам, че всички сте много добри. Дето и да съм ходил, във всички намирам само една погрешка: Едно ви не достига – любов ви трябва. Днес хората се оплакват от любов, но тя е неразбрана любов. Всички казват: "Дотегна ни тази любов." Жената казва: "Едно време мъжът ме обичаше, а сега ме мрази." Учителят се оплаква от учениците си и т.н.

Това не е любов. Учител, който се оплаква от учениците си, той не ги обича. Христос имаше 12 ученика. От тях само един изневери. Той го предаде за пари. Имаше слабост към парите. Останалите 11 издържаха, макар че и от тях някои в началото побегнаха, но после пак се върнаха. И в съвременните християни има нещо, което трябва да изпъдят от себе си. Кого трябва да изпъдят? Те трябва да изгонят Юда Искариотски, който игра ролята на шпионин, предаде Христа. Казват за някого, че не е правоверен, бил безбожник. По какво се отличава добрият човек? Добрият човек си има известни качества, по които се познава. Както плодът има известни качества, по които се познава, така и добрият човек има известни качества, които Бог е вложил в неговото сърце, в неговия ум, и в неговата душа, и в неговия дух, по които той се познава. Това, което е вложено в човека, то представя неговата същина.

Казвам: Това, за което аз ви говоря, е потребно. Вие няма какво да оправяте света. Аз виждам, че светът е оправен, но той страда само от недоимък на любовта. Аз вярвам, че по който и да е начин любовта ще дойде. Един ден любовта ще дойде, но вие трябва доброволно да отворите вратата ѝ. Ако не отворите врата на любовта доброволно, тя насила ще влезе, но няма много да се ползувате. Какво прави съвременната държава? Когато властта иска да влезе в някой дом, тя влиза насила. Тя не пита, дали ще ѝ позволят, не гледа на това, че домакинът е затворил вратата си, тя натиска и влиза. Но какво се ползувате от такова насилие? Вие трябва да разберете закона на любовта. По-добре да го разберете с любов, отколкото да го разберете без любов, с насилие. Всеки закон, който е разбран с любов, има смисъл, но разбран без любов, няма смисъл. Щом един закон е разбран без любов, в това разбиране е влязло известно насилие. Ето защо, хората трябва доброволно да отворят сърцата си за Бога. Когато хората държаха сърцата си затворени, те могат да имат някакви съображения. Те имат право да затварят сърцата си, но трябва да имат предвид, за кого трябва да ги затварят. Човек не може да отвори

сърцето си за хората, докато не го отвори за Бога. Ако цветето не се отвори за Бога, за никого не може да се отвори. Слънцето е, което отваря цветята. Щом Слънцето отвори цветето, тогава от него излиза благоухание. Ако Божията любов не е в състояние да отвори нашето сърце, ничия друга любов не е в състояние да го отвори. Колкото една свещ е в състояние да отвори цветето, толкова и човешката любов е в състояние да отвори сърцето на някой човек. Обаче, ако слънцето изгрее, цветът ще се отвори. С това не искам да кажа, че не сте опитали любовта. Божията любов все още не сте я опитали. В човешката любов всякога остава един малък страх, едно малко подозрение, но в Божията любов няма никакъв страх, никакво подозрение. В човешката любов мъжът подозира жена си, жената подозира мъжа си, проповедникът подозира членовете, не ги харесва нещо, членовете подозират своя проповедник, и те не го харесват и т.н. В човешката любов нещата не са на мястото си, а в Божията любов всяко нещо е на своето място. Христос не казва за себе си, че е дошъл да властвува, да царува, но казва: Аз дойдох в света да дам живот на хората и да им кажа как да живеят. Христос дойде да проповядва на хората Божията любов, която разрешава всичките мъчнотии в света. Той понесе греховете на хората доброволно и прие най-големите страдания и противоречия. Христос можеше да се помоли на Бога да изпрати 12 легиона ангели да му помогнат, но Той прие да изпълни волята Божия, да се пожертвува за човечеството. И затова Христос казва: "За този час дойдох." Значи, единственото нещо, което разрешава всички мъчнотии в света, това е Божията любов. Всеки човек има в себе си едно чувство, с което може да познае любовта. Всеки човек има очи, с които може да познае светлината. Всеки човек има уши, с които може да познае разумното Слово. Всеки човек има един нос, с който може да познае аромата на цветята. Всеки човек има една уста, чрез която може да възприема храната и да различи хубавата храна от лошата. В това отношение ние не можем да се съмняваме. Питат някои: "Кое е правото учение?" Много лесно може

да се познае това. Ако храните едно дете със здрава, доброкачествена храна, то ще бъде здраво и ще се развива добре. Ако го храните със слаба, лоша храна, то няма да се развива добре, няма да расте. Това дете постоянно ще боледува. В Божественото учение всички хора са здрави и весели. В Божественото учение противоречията лесно се разрешават, а в човешката любов – мъчно се разрешават. Чрез притчата за блудния син, Христос дава един пример, какво трябва да се прави с онези, които не вървят в правия път. Те трябва да се оставят свободни да научат урока си. Когато научат урока си, тогава те ще се върнат сами при Бога и ще бъдат добри негови служители. Онзи син, който бил постоянно при Баща си, имал голямо мнение за себе си, той мислел, че е праведен. Всъщност, блудният син имал по-високо съзнание. Той имал по-голяма любов от първия, и когато се върнал при баща си, дошъл с голямо смирение и готовност да работи като един от неговите слуги. Той се обръща към баща си с думите: Татко, аз разбрах всичко. Направи ме сега като един от слугите си. Не само в православната църква, или само между християните, но и между будистите, мохамеданите и навсякъде има два вида вярващи, два вида религиозни. Едни от тях са ходили в странство и са хора със смирение, а другите не са ходили в странство и са горди, високомерни, с голямо мнение за себе си. Те всякога мислят, че Господ не е обърнал внимание на тях, не им е дал това, което заслужават. Те казват: “Ние сме се трудили много, но няма полза от нашия труд, никой не ни оценява.” Бащата отговаря на тези свои синове: “Синко, всичко мое е на твое разположение. Всичко имаш.” Сега аз ще туря в устата на бащата думи, които не са казани в притчата. Бащата казва на сина си: “Синко, всичко имаш на разположение, много си добър, но липсва ти малко любов. Трябва да вложиш любов в сърцето си. Това само не ти достига. Братът ти, който сега се върна от странство, донесе със себе си тази любов. Затова и аз сега отидох да го посрещна и прегърна. Зарадва се моето сърце,

защото той донесе със себе си Божията любов. Да се повеселим заедно с него. Бих желал и ти да имаш тази любов в сърцето си.”

Сега пожелавам ви и вие да се върнете, и вашият баща да се порадва с вас наедно. Сега пожелавам ви и вие да влезете с вашия баща и да се порадвате на върналия се брат, който е изпоял всичко.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

5-та неделна беседа от Учителя, Държана на 31 октомври, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

РАЗУМНОТО СЛОВО

Отче наш.
Ще се развеселя.
Духът Божи.

Много говорители цитират известни пасажи от книгите на някои учени. Сега и аз ще ви цитирам няколко пасажа от книгата "Лъчи на живота" – беседи, държани на Рила, 1937 г. Ще ви цитирам нещо от беседата "Опитано е."

Всяка липса в човека предизвиква известно безпокойствие. Старите хора обикновено стават нервни, защото като дойде склерозата, прави ги твърди, втвърдява ги. Значи, старите стават твърди, а младите меки. Следователно, за да се подмлади, човек трябва да мине от твърдост в мекота. Казват за някого, че е войник. Кой не е войник, кой не воюва? Ние всеки ден воюваме. – С какво? – Със злото в света. Казват някои, че ние сме мирни хора. Не, ние воюваме със злото. Войната е нещо духовно. Сегашните хора правят опит да воюват и на физическото поле. Ще кажете, че ние проповядваме против войните, че не трябва да се воюва. Не, ни най-малко, ние не сме против воюването, но трябва да се знае как да се воюва. Ако брат ми е лош човек, и с него ще воювам. Той ще ми удари една, две плесници, но аз ще го хвана за краката, ще го издигна във въздуха и така ще го подържа известно време, ще му покажа силата си. По този начин ще му обърна внимание, че в него е влязъл един дявол, който трябва да се извади навън. След това ще му прочета една глава от Евангелието, да види какво е казал Христос.

В беседата "Опитано е" се казва, че човек, който не се качва по планините, не може да бъде добър. Това се вижда чудно на хората, но така е всъщност. Който иска да се повдигне, той трябва да се качва

нагоре по планините. Никъде другаде не може да намери Господа, освен по височините. Там ще познае доброто. Всички хора трябва да бъдат екскурзианти. Когато спорят хората, дали Господ съществува или не, казвам: Докато живея и Бог съществува. Щом умра, Господ не съществува. Значи Бог съществува за живите хора, за умрелите не съществува. Когато хората говорят за красота, трябва да знаят, че от тях зависи да бъдат красиви. От мислите, чувствата и постъпките на хората зависи да бъдат красиви или не. Здравите хора се отличават по това, че имат достатъчно количество сребро в кръвта си, а богатите хора имат излишък злато в кръвта си. Това са малки обяснения върху четеното от беседата "Опитано е."

Словото представлява съществена храна, която е необходима за човека. Без храна човек не може да продължи живота си на физическото поле. Мнозина правят опити да не ядат, повече да постят. Но постът има съвсем друго предназначение. Постът е наука за правилно хранене. Като пости, човек има пред вид да даде почивка на стомаха си. В стомаха има десет милиона работници, които работят за храносмилането. Представете си, че човек трябва да плаща на всеки от тия работници по един лев за всяко ядене: сутрин по един лев, правят десет милиона лева, на обед по един лев правят още десет милиона и вечер по един лев, правят още десет милиона лева. Значи, човек трябва да има дневно по трийсет милиона лева, за да плати надницата на тия десет милиона работници. Отде ще вземете тия пари? Вие не мислите по това, но казвате, че светът е лош. Вие нямате представа за онази велика икономия, която съществува в природата. Вие нямате представа, какво нещо е Божественият порядък, за който постоянно трябва да благодарите. Вие сте изгубили смисъла на нещата. Погледнете се в огледалото и казвате, че сте остарели. Помислете само, колко работници работят за вас. Щом започнете да се храните, те веднага започнат да работят. За какво, мислите, работят? За вас ли? Не. Те работят от любов към Бога, за Божията любов. Те казват: "Понеже си чадо Божие, понеже Бог те е изпратил

на земята, ние ще работим заради Бога, от любов към Него.” Като ви накарат на някаква работа, вие веднага започвате да роптаете и казвате: “Не съм му роб, не съм му слуга.” Питам: Тия десет милиона работници, роби ли са на вас? И най-после, Бог, като видял недоволството на хората, казал на смъртта да дойде на земята. Той е допуснал смъртта заради недоволството на хората. И смъртта казва: “Понеже тези деца не те слушат, остави ги малко на мене, аз ще ги възпитам.” Когато смъртта хване недоволния, тя го туря в земята, взима му всичко и го пита: Ще слушаш ли сега Баща си? Като го държи 30, 40, 50 години гладен в гроба, най-после недоволният се обръща към Баща си: “Мили татко, дотегна ми вече да седя в този гроб. От толкова години съм гладен, няма нищо за ядене.” Тогава Господ праща да го извадят от там и го питат: “Втори път ще бъдеш ли недоволен?” Казват за някого, че като умрял, тържествено го погребали. Какво тържество е това? Той ще види в гроба такова тържество, каквото никога не е видял. Тържествено погребение и изпращане разбирам, когато този човек може съзнателно да се прости с всички и да занесе писмо на близките им, да каже, че те са добре. А тъй, никакво писмо не носи от тях, нищо не може да им каже, сам не разбира какво е станало с него, в това няма никаква тържественост.

“Словото Божие е опитано.” Дойде някой при мене и ми казва, че е закъсал нещо, болен бил. – Какво значи думата “закъсал”? Ако си жена, не си добра сестра – това значи закъсал. Ако си мъж, не се добър брат. Следователно, щом някой ми каже, че е закъсал, ако е жена, това показва, че не е от добрите сестри, ако е мъж, не е от добрите братя. Щом си закъсал, изпрати молитвата си към Баща си и кажи: “Татко, помогни ми, закъсах, не съм добър син.” Баща ти ще ти отговори: “Щом си закъсал, намери погрешката си и я изправи. Не се извинявай с Петко или със Стоян, но изправи погрешката си. Нарушил си някакъв закон, изправи го.” Аз нямам нищо против смъртта, против умирането. Когато умира човек, трябва да мине транзит през смъртта, с експреса, и да влезе в живота. А тъй, да го

хванат като роб, че после да го изкупват, това не ви желая. Аз не желая никой от вас да остане в царството на смъртта. По-лошо място от царството на смъртта няма.

“Божието Слово е опитано.” Казвам: Въоръжете се с любовта. Когато говоря за любовта, аз разбирам тази сила в света, с която можем да превъзмогнем всички мъчнотии. Единствената връзка, която може да ни свърже с идеалния свят и да ни направи силни, това е любовта. Без любов, животът е много тежък. Който дава без любов, той дава скръжаво. Даде един лев и мисли, че много е дал. Който дава с любов, извади от джоба си сто лева и мисли, че малко е дал. Като извади хиляда лева, и тогава намира, че е дал малко, но в този момент няма повече в себе си. Който получава с любов, той пък е доволен от онова, което му е дадено и намира, че много му е дадено. Като даваш без любов, онзи, който получава, пита: “Още не може ли да дадеш?” Той е недоволен, защото даваш без любов. При любовта като даваш, дай, че да потече в изобилие. А тъй, ако даваш и едва капе, това е даване без любов. Когато някой ти направи едно добро без любов, той те запитва как си закъсал, защо си дошъл до това положение, чете ти ред молитви. Добре понякога на човека да четат една молитва.

Сега, като ви говоря по този начин, не искам да ви съдя, но казвам, че човек трябва да бъде буден, защото често може да наруши някои от великите закони на подсъзнанието или на съзнанието. Подсъзнанието е закон на миналото, а съзнанието е закон на настоящия живот. Човек едва съзнава погрешките си в самосъзнанието си. Човек може да съзнае не само своите погрешки, но и погрешките на другите. И тогава, като дойде до самосъзнанието и свръхсъзнанието, той ще разбере, че има в себе си нещо по-високо, което Бог е вложил в него, и от което може и той, и ближните му да се ползуват. Писанието казва: “Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е определил за ония, които Го любят.” Който обича Божиите деца, той обича Бога. И като направи едно добро дело на едно от най-малките Негови деца, няма да се мине много време, и Бог ще му

плати. Като дойде някое Боже чедо при вас, вие го изпъдите. Дойде второ, пак го изпъдите. Вие мислите, че само за вас трябва да мислят. Като че само вие сте в света. Мислете за вашите братя. Кои са вашите братя? Мислете за онези ваши братя, които ви обичат и които са образец за вас. Търсете ги навсякъде по света. А пък ония, които не ви обичат, те представят работа за вас. Вие трябва да се ползувате от любовта на ония братя, които ви обичат. Онези, които не ви обичат, са празни стомни. Вие трябва да ги напълните. Като ги напълните с вода и вие ще бъдете доволни, и те ще бъдат доволни.

Един ден срещнах един свободомислящ, който ми каза: "Не ми говори за тия работи, в които не вярвам. Кажи ми нещо реално." Тогава аз му казах: Ти си млад човек, навярно мислиш да се жениш. – "Разбира се, че мисля. Какво друго ще правя?" – Добре, ако аз ти избера една добра, красива другарка, какво ще кажеш тогава? – "Тогава ще повярвам в Бога и ще му служа. Готов съм да направя за Него всичко. Но ако ми дадеш някоя другарка, която цял живот да ме мъчи, не вярвам в такъв Господ." Тъкмо това се случва в живота. Някоя мома се оженва за мъж, който не я обича и тя казва: "Измъчи ме този човек." Нейната длъжност е тя да го обича, да го напълни с вода, че като се върне при баща си, да каже, че го е напълнила. А тя какво прави? Хукнала при баща си, не иска да живее при този мъж. Не, тя трябва да го разглежда като празна стомна и да постъпи с него като със стомна. Да го измие, да го занесе на извора, да го напълни с чиста, изворна вода и така да му даде нещо ценно в живота. Ако аз съм жена и се намеря на такъв зор, ето какво бих направила: Ще го наблюдавам известно време, докато започна да го изучавам и ще намеря онези добродетели, които са скрити в него и само тях ще държа в ума си. Постоянно ще мисля за тях и ще казвам: "Добър си, добър си." Ще гледам всячески да му угодя. Няма да се мине много време и той ще почне да ме гледа изпитателно и ще каже: "Има нещо добро в тази жена." Щом мисля добро за него и държа положителни мисли в ума си, и той ще се измени по отношение на мен. Аз ще

мисля, че той е добър, умен, учен, силен човек, че от него може да стане и поет, и музикант, и художник, и цар, каквото пожелае. Как да не може човек да стане цар? В Писанието е казано: "Царе и свещеници сме, в Бога живеем." Казват някои, че говоря против царя. Как ще говоря против царя? Че аз съм цар. Щом говоря против царя, аз говоря против себе си. – "Ти говориш против държавата." – Как ще говоря против държавата, когато аз сам имам държава? Не мога да говоря против държавата си. Аз съм човек, който защитавам държавата. – "Ама против религията говориш." – Как ще говоря против религията? Аз съм човек с власт. Не само за себе си мога да кажа това, но за всички хора казвам, че ние сме и царе, и офицери, и войници, и банкери, и съдии, всичко сме. – "Против съдиите говориш." Как ще говоря против съдиите, когато аз сам съм съдия, сам съдя своите постъпки. Как мога тогава да говоря против колегите си? Аз имам всичкото уважение и почитание и към съдиите, и към офицерите, към всички имам уважение и почитание, защото едновременно и аз съм всичко. Понякога аз гледам колко звезди имам, да зная кой офицерски чин съм. Казват, че в небето най-простият войник е от офицерски чин. В Божествения свят най-простите войници са офицери. "Словото Божие е опитано." Оградете се със словото Божие. Винаги мислете най-хубаво за вашия Баща. Да мислим заради Него и да бъдем готови да вършим Неговата воля. Заради любовта на нашия Баща да обичаме и себе си. Така само ще вършим и Неговата воля и ще бъдем благоприятни на Него. Тогава ще се върнем в отечеството си със съзнание, че сме вършили добре работата си на този свят.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

6-та неделна беседа от Учителя, Държана на 7 ноември, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

И НЕ МОЖАХА НА ТОВА ДА МУ ОТГОВОРЯТ

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета само шести стих от Евангелието на Лука (глава 14).

Бог е Любов.

“И не можаха на това да му отговорят.” Ще се спра върху тия думи. Всякога, когато един ученик в училището не може да отговори, това показва, че той не е учил. Когато един сиромах не може да си плати дълговете, значи, той не е работил. Когато богатият пропада, това показва, че той не си е държал сметките както трябва. Казва се в стиха, че не можаха на това да му отговорят. А всеки, който не може да отговори, все трябва да отговори някога. Неотговарянето на един отговор не е отговор. Има много неща в живота, които ни смущават. Защо? – Защото не ги знаем. Не е нещастие, че не ги знаем. От какво зависи така нареченото щастие на земята? Човешкото щастие е преповторение на миналото. Някога човек може да преживее цял живот само в един ден. Какъвто е бил миналият му живот, такъв ще бъде и този ден. Който вижда нещата, това е ясно за него. Ясновидецът е човек, който вижда нещата, това е ясно за него. Ясновидецът е човек, който вижда нещата, както са, той ходи в светлина. Слепият ходи с пипане. Сега някои казват: “Докажи това.” Всички ония хора, които искат да им се доказват нещата, ходят с пипане, те са слепи. Могат да се доказват нещата, но това е дълъг процес. За да се доказват нещата, се изисква много време, а когато се виждат, лесно става всичко, хората лесно се споразумяват. Човек трябва да бъде щастлив, човек трябва да бъде богат. Богатството е едно условие за щастието. За да бъде щастлив, човек трябва да бъде учен. Учението е едно условие за щастието. Има богати хора, които са

нещастни, има и сиромаси, които са щастливи. Богатството и сиромашията са условия. От човека зависи при тия условия може ли да бъде щастлив или не може. Богатият, но нещастен човек е по-глупав от сиромаха, който е щастлив. Сиромахът, който е щастлив, е учен човек. Защо? Той може да използува и най-лошите условия.

Та казвам: Когато искате да отидете в Англия и Франция и да бъдете успешни, какво ви трябва? Вие трябва да знаете английски или френски като англичанин или като французин, да знаете техния характер, да се съобразявате с тях. Сега ние сме дошли на земята в една чужда държава. Земята не е наше отечество. Ние сме странници на земята. Вие искате да бъдете в една чужда държава и да бъдете щастливи. За да бъдете щастливи, вие трябва да знаете езика на тази страна. А езикът на тази страна е такъв, че ако работиш, ще ядеш. Ако не работиш, няма да ядеш. Ако дишаш, ще живееш, ако не дишаш, никакъв живот няма. Ако мислиш, работите ти ще вървят. Ако не мислиш, никакво оправяне на работите няма да има, напротив, работите ти ще се забъркат повече. Турците казват: "Който дава пари, ще свири на свирката." Казвам ви тази поговорка на турски език, а не на западноевропейски, понеже вие спадате между изтока и запада. Днес хиляди хора говорят за щастието на цялото човечество. Щастието се добива общо. Стремежът на цялото човечество е към придобиване на щастието; милиони майки са заети с придобиване на щастието. Милиони бащи са заети с придобиване на щастие, благоденствие за човечеството. Милиони хора работят за придобиване на благоденствието. Милиони майки, бащи, братя, сестри, учители, учени – всички изобщо работят за благоденствието на човечеството. И ако това благоденствие закъснява, това показва, че има нещо, което липсва на хората, те не са учили още условията, при които могат да бъдат щастливи. Ако поставите едно мекотело на силна топлина, то веднага ще изсъхне. Ако една глистя излезе на повърхността на земята, тя веднага ще умре. Докато е в земята, тя запазва своята кожа, но щом излезе на повърхността, тя се изсушава

на слънцето и умира. Благото за нас не е благо за глистите. Следователно, лошите условия понякога са едно благо за човека, за дадения случай. Те не са благо за целия живот на човека. Понякога, обаче, лошите условия са спънка за човека, те го потърсват. Сега ние трябва да знаем кое е онова, което ни спъва.

Сега ще ви приведа един пример, да видите кое е онова, което спъва хората. Един от английските кръстосвачи, параходи, спрял на едно пристанище на Ориента. Английските моряци обичат понякога да слизат в града на това пристанище, да се повеселят малко. Като слезли, те вързали лодката на пристанището и отишли в града. Като се върнали, те били доста весели, забравили да развържат лодката от брега. Цяла нощ гребали и мислили, че пътували. На сутринта обаче, те видяли, че се намират на същото място, на брега на пристанището. Казвам: Това не показва, че хората не правят усилия, но въпреки усилията им има нещо, което ги връзва. Трябва да се развържете. Връзването е до време. Щом моряците стигнат до пристанището, лодката трябва да се развърже, за да върви. Тъй щото, понеже ние сме в света на увеселение, като се върнем от увеселението, трябва да развържем лодката си. Ако не я развържем, ще видим, че каквито усилия и да правим, ние няма да постигнем целта, към която се стремим. Ние виждаме, че и децата, които ги считаме за глупави, понякога проявяват голяма тактика, като генерали. Те имат особени планове. Когато някой гони детето и то се намира в голямо затруднение, веднага вика баща си, и по този начин, който го гони, той непременно ще се спре. Като извика баща си или брата си, то ще се избави от неприятеля си. Такава тактика имат и някои птици. Птиците минават за глупави, но не са глупави, умни са те. Някои птици имат на опашката си бели пера, които обикновено крият. Но когато тази птица се намери пред голяма опасност, преследвана от свой неприятел, тя веднага разперва опашката си, и белите пера изведнъж блесват в очите на неприятеля, на врага. Той се стъписва веднага и остава назад. Достатъчно е да се намира няколко минути на

разстояние от неприятеля си, за да може птицата да избяга. Казвате: "Защо е този, белият цвят на опашката на птицата?" – Да плаши. Бялото знаме стъписва неприятеля. Докато неприятелят мисли какво да прави, птицата вече е избягала.

Питам: Кои са начините за примирение в света? Всички хора се оплакват от лошите условия на живота. Повечето хора се оплакват от безправието в света. Земеделецът се оплаква, че жито няма. Градинарят се оплаква, че плодове няма, тази година нямало много плодове. Лозарят са оплаква, че гроздето не е станало, както другите години. Всички се оплакват от някаква криза в света. Че има криза, вярно е. Но кризата ни най-малко не е някакво нещастие. Оплакват се хората, че не могат да си доядат. Че не могат да си доядат, това не е никакво нещастие. Трябва ли непременно човек да си дояде? Той може да остане и малко гладен. Човек може да си дояде и да замине за другия свят. В такъв случай по-добре е да не си дояжда. Ще кажете, че вяра е нужна на човека. Нужна е вяра на човека, но вярата му трябва да се обърне в наука за разпознаване на онези основни закони, които регулират човешкия живот. Любовта трябва да се превърне в друга наука, която носи всичките елементи за човешкото щастие. Много се говори за любовта, но къде е изкуството на любовта? Изкуството на любовта се крие на две места в човека, а именно той трябва да изпита езика си, да възпита гърлото си. След това ще вземат участие и неговите очи. Когато искате да привлечете един човек, все таки трябва да знаете как, да имате начин за това. Ако искаш да завържеш приятелство с един човек, първо трябва с очите си да си послужиш, да видиш неговите най-хубави черти. После трябва да си обърнеш ухото така, че да чуеш най-сладките думи от него. После трябва да нагодиш носа си така, че да възприемеш най-хубавото ухание, което излиза от него. Дойде ли до пипането, това ще остане за най-после. Първо ще видиш човека, когото обичаш, после ще го чуеш, ще го помиришеш и най-после, най-малко четири – пет години от запознаването ви, можеш да го пипнеш. Ако в началото на

запознаването си го пипнеш, всичко ще се развали. Дали вярвате в това или не вярвате, не е важно. Едно ще знаете, че ако в началото пипнете нещата, всичко ще се развали. И най-хубавите работи да са, ще се развалят. Пипането осакатява хората. Пипането е достояние на много учените хора. Който иска да пипа, той трябва да бъде светия, или някакъв мъдрец, някакво божество или най-после ангел. А обикновените хора, които нямат в себе си нито едно от качествата на светията, на ангела, на Божеството, току те хване и иска да пипа. Какво ще пипа? Пипането е едно благо. Вие сте дали на думата "пипане" съвсем друго значение от това, което тя съдържа в себе си.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от една основна, положителна наука. Ще кажете, че много знаете. С вашето знание именно дойдохте до този ред. Дотолкова, доколкото знаете, вие създадохте света. С вашето знание вие само се въоръжавате. До 1941 година Англия предполага да има 25 от най-големите драндаута, Америка – около 20, а останалите държави около десет, девет, осем, седем. След няколко години ще има повече от сто хиляди аероплана, хвърчащи птици по небето. Хвърчащите змейове, за които се говори в Откровението, това са тия аероплани, които изригват огън. Едно време във войните страдаха войниците, те бяха виновни, а сега страда мирното население. Войниците няма да страдат толкова, колкото мирното население. Ето, в града Шанхай в Китай пострада мирното население повече от войниците. И в бъдеще, като се наплодят тия змейове много, ще почнат да хвъргат огън отгоре. Казвате: "Защо Господ създаде така света?" – Този въпрос го оставете настрана. Запитайте се, защо вие направихте света такъв. На онези, които запитват защо Господ създаде света такъв, Той отговаря всекиму според случая. Ако някоя жена задава този въпрос, той й отговаря: Хайде ожени се, дай пример, как ще създадеш своя свят. Същото казва и на мъжа. Като се оженят, те раждат деца, които приличат точно на тях, и тия деца започват да се карат помежду си, карат се също така и мъжът, и жената. Мъж и жена не се спогаждат, брат и

сестра не се спогаждат. Кой е причина за това? Господ ли е причината? Вие казвате, че светът не е възпитан. Онзи, който казва така, Господ ще го направи учител, ще му даде деца да възпитава и ще го пита: Покажи ни сега как трябва да се възпитават хората. Сега всички хора правят проекти, без да подозират. Те не знаят, че са поставени на такава работа, на която се изпитват техните проекти. В бъдеще, когато се създава нов свят, нека всеки баща, майка, брат, сестра, дойде със своите проекти и покаже как трябва да се оправи сегашния свят и как трябва да се създаде нов. Всеки трябва да си даде кандидатурата за това, което иска да направи. Бащата и майката ще ги питат, колко деца са родили и как са ги възпитали. Учителите ще ги запитат, колко ученици са имали и колко от тях са възпитали, според тяхните разбирания. И военните ще дадат доклад за своята деятелност. Днес всичко е на мястото си. Какви трябва да бъдат военните? Едни поддържат, че колкото повече хора се убиват, толкова по-добре. Други поддържат, че може да се воюва, без да убиват хора. Войниците знаят да воюват и да убиват, но как ще воюват, без да убиват, това не знаят. Убиването нищо не допринася. Това е една крива философия. Тази крива философия е опитвана от хиляди години насам и не е дала никакви положителни резултати. Някой казва: “Ако стана управник в България, лесно ще оправя работите: този ще обеся, онзи ще убия.” Какво значи това? Това значи, че ако влезе в лозето, ще го изреже. Да, но ти трябва да бъдеш много умен, да знаеш, коя пръчка да изрежеш и коя да остане на лозата. Често вие виждате в себе си известен стремеж и желание към нещо. Ти се запитваш защо е това желание. Искаш да ядеш, но казваш: ”Не може ли без ядене?” Ти трябва да ядеш, за да живееш на земята. Ако не искаш да ядеш, ще напуснеш земята. Ще си вземеш паспорт и ще заминеш. Обаче, щом си дошъл на земята, непременно трябва да ядеш. Щом си на земята, ти трябва да дишаш. Ако искаш да не дишаш, ти трябва да отидеш на друго място. Когато рибите станаха недоволни от живота си във водата, от невидимия свят Провидението

им каза, че могат да излязат при по-добри условия, при по-свободен живот, но трябва да се приготвят за тия условия. Те ще излязат от по-гъста среда и ще минат в по-рядка материя. Та и ние, съвременните хора, можем да излезем от този свят и да влезем в друг, дето може и без дишане. Както рибите превърнаха хрилете си в дробове, така и ние ще превърнем нашите дробове в особени органи и ще дишаме чрез етера. Етерът, от който всички хора умират, ще бъде среда за хората, те ще живеят в него. Ако човек се върне в положението на риба, както по-рано е бил, той непременно ще умре. Той не може вече да живее във водата. Ако рибите преждевременно напуснат своята среда, и те ще умрат. Те нямат още дробове, с които да дишат като човека. Казвате, че като умре човек, отива в друг свят. Светът, в който отива човек след смъртта си, изисква от него особени органи. Той не може да диша там нито с дробове, нито с хриле, той се нуждае от етерни дробове, които не заболяват от никакви болести. Това е само твърдение. Един от турските султани извикал при себе си един от учените мъже по негово време и му казал: “Кажи ми, колко е далеч от тук до небето.” Ученият взел едно голямо кълбо конци и казал на султана: “От земята до небето е толкова далеч, колкото е дълъг конецът на това голямо кълбо. Ако не вярваш, вземи единия край и върви нагоре, а аз ще остана тук да развивам кълбото.” Това нищо не разрешава. Следователно, когато искаме да разрешим една мъчнотия, ние трябва да бъдем способни, да знаем, къде се крие мъчнотията и как можем да я разрешим. Каквото и да правим, ние никога не можем да определим, къде се намира краят на нещата. Ученият човек може да покаже, че краят на нещата ще бъде добър. Доброто в света се познава по това, че има начало, има и край. А злото няма начало, няма и край. Знаете ли какво означава това? Това показва, че всички неща, които нямат край, нямат никакви условия за развитие. Лошият човек се смалява, смалява и като се смали съвсем, от него нищо не остана. Щом нищо не остане от лошия, той трябва отново да се повърне и да стане добър. Следователно, когато от лошия нищо не

остане, в бъдеще, той ще стане добър човек. Ако пък добрият човек престане да се подчинява на законите на доброто, той лош ще стане. И като стане лош, от него нищо няма да остане. Той пак ще се намери при същия закон. Единственото нещо, което може да спаси лошия, е да дойде в положението от него нищо да не остане. Като не остане нищо, той добър човек ще стане. Добрият човек пък никога не трябва да се връща назад.

"И не можаха на това да Му отговорят." Ние не отричаме съвременния живот. Съвременният живот е условие за вечния живот. След 50 – 60 – 100 – 120 години вие няма да бъдете в това положение, в които сте сега, съвсем ще се измените. Сегашните ви понятия за живота, стремежите, които сега имате, един ден ще се изменят толкова много, че те ще станат безпредметни, както са безпредметни кукичките, гагичките, които децата са рисували в своите първи години на учение. От тях помен няма да остане. Някога те са били много съдържателни, но сега са много безсъдържателни. Мнозина мислят, че като влязат в другия свят, ще носят същия си характер. Ако са обичали да се карат, да се гневят, и там ще правят същото. Не, това там не се позволява. Какво ще правите тогава? В онзи свят няма къщи, няма кревати, няма маси и столове. Като влезете там, сами ще го видите. Аз трябва да ви кажа, в какво седи щастието на живота. Щастието се заключава в онези велики, светли мисли, в онези (мисли), които човек допуща в ума си, в онези велики и благородни чувства, които храни в сърцето си, в онези възвишени стремежи, които се крият в душата му и в онези велики подтици, и в онази сила на неговия дух.Това е човекът, това са четирите елемента, това е раят на живота. Значи, раят е човешкото сърце, човешкият ум, човешката душа и човешкият дух. Когато говоря за небето, аз разбирам човешкото сърце. Само там може да живее човешкото сърце. На земята сърцето не живее, но робува. И умът не живее на земята, но слугува. На земята и душата, и духът са ограничени. И в Писанието е казано, че духът, който имаме, се намира в голямо утеснение, в

голямо ограничение. Следователно, ние още не сме добили своята свобода. Апостол Павел, който разбира този закон, казва, че цялото създание е подчинено на един закон на ограничение.Това, че ние се стремим към свобода, показва, че сме свързани от порядъка, който съществува на земята. В бъдеще ще дойде нов порядък на нещата. Този нов порядък се заключава в разумното в човека. Във всеки човек се забелязва един Божествен подтик, който иде периодически. Казва се, че Божественото в човека е в спящо състояние и от време на време се пробужда. Обаче, Бог е оставил човека свободно да се проявява и наблюдава, кой какво прави. Като наблюдава крадците, Бог не гледа на тях, както ние гледаме. За него престъплението (не) седи в кражбата, която крадецът върши. Същината на престъплението се заключава в това, че крадецът мисли, че като открадне нещо, ще стане щастлив. В кривата мисъл е престъплението. Когато месоядецът яде месо, престъплението му не седи в това, че яде месо, но в мисълта му, че като яде месо ще стане по-силен и по-умен. Месоядецът мисли, че месоядните животни са по-учени от тревопасните. Ни най-малко не е така. Кой тигър или кой лъв може да се сравни със слона, който е вегетарианец? Тъй щото, когато казвате, че месоядните са по-силни, това може да се обори с много примери от живота. Знаете ли кои бяха първите месоядци? Първите месоядци бяха мъховете по камъните. Те изядоха месото на камъните. Предците на мъховете са първите месоядци. Те се прилепиха върху камъните и ги разлагаха, изядоха месото им. След това дойде друга една епоха. Вегетарианците са били преди месоядците, преди появяването на мъховете. Предците на камъните са били вегетарианци, а камъните отпосле са станали месоядци. Затова са дошли мъховете да ги ядат, да ги научат как да живеят. След това влизаме пак в един преходен период. Сега в човешкия живот едни животни са месоядци, други вегетарианци. Злото в човека е свързано с месоядството. В злото всякога има насилие. Доброто е свързано с вегетарианството, защото в доброто няма никакво насилие. Ние трябва да станем добри, за да избегнем

насилието в света. Докато има насилие, никакво добро не съществува. Ако ти изнасилваш сърцето си, ако ти изнасилваш ума си, ако ти изнасилваш душата си и ако ти изнасилваш духа си, какво ще добиеш? Например, ти искаш да се убедиш, че трябва да обичаш хората. Това не става с насилие. Любовта с насилие не иде, и с пари не се купува, и с наука не се купува. Любовта с нищо не се купува. Тя е съществувала преди знанието, преди силата, преди живота – тя е съществувала преди всичко. Любовта е първичното начало, от което всичко излиза. Смешно е, когато някой иска със знанието да придобие вашата или моята любов. Не съм срещал досега човек, който със знанието си да е придобил любовта на някого. Знанието е едно украшение. Сега, вие може да разсъждавате както искате, но аз не искам да вляза в стълкновение с вашите мисли, да ви доказвам, че знанието поражда любов. Казвам, обаче, че в сегашния живот на хората има много малко любов, това се чете по вашите лица. Лицата на всички показват безпокойствие. Казвате, че обичате. Ако наистина обичате, лицата ви трябва да бъдат светли. Виждали ли сте как свети лицето на този, който обича? А сега лицата ви са набръчкани. Очите, устата, носът ви, всичко изразява недоволство. Когато тръгвате по планините, вие виждате навсякъде трапища, долини, набраздявания. Това са все недоволници. Те всички се оплакват, че са го обрали, нищо не им оставили. И планината се оплаква, че са я обрали. Тя казва: "Нищо не оставиха по върховете ни, навсякъде само лед и сняг." Понякога, като наблюдавам природата, казвам си: Колко е красив този свят. Обаче, като се вглеждам, виждам, че две мравки се бият, два паяка се борят. Червеите в земята, и те се разправят за нещо. Ние мислим, че всичко е в ред и в порядък, но кога? Докато ние бъркаме в джоба си, има ред и порядък, но когато другите започнат да бъркат в нашите джобове, никакъв ред и порядък не съществува. Докато ти мислиш и учиш, има порядък. Щом престанеш да мислиш и да учиш, смущението иде. И в най-добрия живот има такива смущения, които развалят реда и порядъка в нещата. Докато дъщеря

ви, която сте родили с любов, е при вас, вие я гледате като ангел Божи, изпратен на земята. Дойде ден, когато вие искате да я задомите. Казвам: Знаете ли тази ваша дъщеря, колко скандали ще ви създаде? – "Как така? Тя е цял ангел." – Да, докато е при добри условия на живота, тя е ангел, но когато я поставите при лоши условия, в този дом като се яви в нея ревността, тя ще създаде такива неприятности, че ще се чудите къде отиде този ангел. Един руснак завързвал жена си всяка вечер с букаи, да не би във време на съня му да стане и да излезе някъде. Сутринта като ставал, той питал къде е ходила през нощта. При това положение той се смущавал да не би букаите някак да се изхлъзват от краката ѝ и тя да отива при чужди мъже. Страшно нещо е подозрението. То обсебва човека така, че го прави проводник на лоши мисли и чувства. В която църква и да отидете, веднага ще ви запитат, защо сте дошли, ще ви подозрат в нещо. Ако отидете в някоя държава и речете да се изкажете по-свободно, веднага ще ви подозрат, че не зачитате реда и порядъка в тази държава. Обаче има един общ порядък, който трябва да се спазва от всички. Доброто съдържа в себе си един порядък, който е общ за всички. Злото е зло за всички. Любовта е обща за всички. Това не значи, че на всички може да се даде еднакво любов, но всички трябва да се ползуват от любовта, както всички живи същества се ползуват от въздуха.

Сега кажете, върху какво почива щастието на човека? Мнозина мислят, че щастието почива върху богатството. Някоя жена се оплаква от мъжа си, че не се отнасял добре с нея и тя си казва: "Ако баща ми беше богат и можеше да ми дава пари, мъжът ми щеше да се отнася добре с мене." Мислите ли, че парите могат да заставят мъжа ви да се отнася добре с вас? Една гъркиня от Бургас се оженила за един българин. Баща ѝ дал две хиляди турски лири. Докато имали тези пари, те разполагали, живеели добре. Щом свършили парите, мъжът ѝ казал: "Не мога вече да разполагам. Иди при баща си да поискаш още две хиляди турски лири." Та и вие сте щастливи с онова, което Бог е турил във вас. Като слезете на земята, вие харчите от него,

докато го свършите. Щом се свърши житото, вие казвате: “Ще отидем сега при баща си да вземем още жито.” Що е умирането? Умирането не е нищо друго, освен пълното изхарчване, изяждане и изпиване на благата, които Бог е дал на разположение на всеки човек. Като осиромашее, той казва: “Ще отида горе да взема пак някакви блага.” Казвате: “Пак ще се преродим.” Можете да се преродите след 5, 10, 20, 30 години. Няма нищо страшно в смъртта. Страшното седи в неразбирането. За да предпази хората от смъртта, Бог им казва: От това дърво няма да ядете нищо повече. Право ще мислите, право ще чувствувате, право ще постъпвате, право ще ядете. Така е казал Бог на Адама. Но след него дохожда другият и му казва: Няма да приемете нещата на вяра, без да ви се доказват. Всичко ще опитате, ще проверите, вярно ли е това, което ви се казва. Значи, две философии съществуват в живота. Сега ние вървим по философията на доказването, всичко иска да ни се докаже. Някой, който ще се жени, пита: “Добра ли е тази мома?” – Много е добра. Но излезе, че не е добра. Какво ще питате за златото? (По какво се отличава?) – По това, че не се окислява. При каквито и условия да го турите, то все не се окислява. Кой е добър човек? – Който не се окислява. Злато е добрият човек. Кой е лош човек? – Който се окислява. Той е желязо, той е смес. Какво да правим с лошия човек? – Ще го калайдисаме. Калайдисването става на всеки три – четири месеца. Влизам тези дни в нашата кухня и виждам съдовете некалайдисани, медта се червенее. Казвам: Трябва да се калайдисат тия съдове, да не се отровят хорат. Ще ги калайдиисаме. Питам: Ако и вас трябва на всеки три месеца да ви калайдисваме, какво ще правите? Не е практично калайдисването. Следователно, за да не ви калайдисват, вие трябва да сте от злато направени. Златото се нуждае само от едно малко почистване. Всички вие можете да бъдете направени от злато. Човек трябва да работи в себе си, да развие известни добродетели, особено търпението трябва да се развива. Често са идвали при мене някои и ми казват да ги приема, че много бързали. Тъкмо тогава пък аз не искам да ги

приема, имам работа. Те настояват, много бързали. Казват: “Влез в положението ми.” Казва някой: “Влез в положението ми. Хляб се пече на гърба ми.” Казвам: Ако на твоя гръб се пече един хляб, на моя се пекат два хляба.

Преди години, още във войната, през 1914 г., дохожда в дома ми една млада мома, иска непременно да се срещне с мене. Аз казах, че съм зает, имам много работа и днес няма да приемам никого. Но тя се моли и казва, че въпросът й бил за живот и за смърт. Като ми каза, че въпросът й бил за живот и за смърт, реших да отменя решението, да я приема. Влиза тя, гледам една угледна мома, усмихва се малко и ми казва: “Ще ви моля да ми кажете, ще бъда ли щастлива?” Казвам: Щом поставяте въпроса така, ще ви кажа, че сега е война. И ако имате някой възлюбен, той може да бъде убит. – “Кажете ми тогава ще се върне ли жив или ще бъде убит.” Като видях, че тя настоява, тогава аз реших да направя едно изключение. Обикновено никога не казвам на човека това, което има да му се случи, но на нея казах. Тя помисли, че ще й кажа нещо за щастието. Но аз й казах: Ти няма да живееш дълго време на земята, остават ти само две години. Но както виждам ти никак не си още приготвена за онзи свят. Ако отидеш така неприготвена, главата ти ще пати много. Затова съветвам те да си купиш едно Евангелие и да започнеш редовно да го четеш, да се молиш, да се приготвиш малко за онзи свят. При твоя случай, едва ли на десет хиляди един може да попадне такъв, при който да се отмени съдбата. Като чу това нещо, тя забрави за какво беше дошла. Ако двете години минат благополучно и ти не заминеш за другия свят, пак ме посети. Тя си отиде, но и досега още не е дошла. После мислех, защо трябваше да смущавам тази душа? Защо трябваше да й кажа всичко това? Но, помислих си: Ако сега не я смутя, там като отиде, в другия свят, още повече ще се смути. Аз зная, че ако отиде така неподготвена за онзи свят, тя ще седи вързана около гроба си най-малко 20 години. А така, ако се стресне и като замине след две години за онзи свят, тя ще се освободи скоро, най-много четири, пет месеца

ще прекара в гроба. Има случаи, когато на четиридесетия ден душата се освобождава. Друго не можах да кажа на тази мома. На вас няма да кажа тия страшни работи. На вас ще ви кажа: Станете кандидати за списанието Любов. Сега в невидимия свят се издава едно ново списание – Списание на любовта, в което се разглеждат всички социални въпроси, как човек може да бъде щастлив, да преживее в този свят, както трябва. В това списание се препоръчва едно нещо: Прозорците ви да бъдат по-големи, да прониква през тях повече светлина. Стаите ви не трябва да бъдат много сухи, да има малко влага, да бъдат топли. После в списанието на любовта се препоръчва да не миете чиниите си с ръце. В тенджери няма да готвите. На онези от вас, които не обичат да готвят, ще им бъде добре. Но онези, които знаят добре да готвят, ще ги уволнят. Тогава няма да има какво да правят. В списанието на любовта се говори, че на хората са изпратени нови семена за плодни дървета, каквито хората не са сънували. Всяка домакиня ще има по два декара земя, посадена с тия плодни дървета, че като вържат плодове, тя ще угости с тях онзи, когото обича. Житото няма да се мели. Тогава то ще бъде не като сегашното, но голямо като ябълки. То ще представя малки самунчета, които ще се дават само на ония, които обичате. При това, тогава няма да си служите с вилици. Всеки ще хваща плодовете с трите си пръста само. Тези плодове ще бъдат толкова чисти, че няма да става нужда да се мият. Като опитате плода на вашия възлюбен и видите, че е сладък, това показва, че ви е обичал. И ако той яде сладко, ще познаете, че и той ви е обичал. По този начин вие ще си създадете едно вътрешно приятелство. Сега вие проповядвате идеята за Бога, но не ви е ясна. А така тя става ясна, не е отвлечена вече. Тя не е отвлечена, но не и фамилиарна. За мене идеята за Бога не е фамилиарна. Тя е свещена идея. Мястото, седалището на Бога, не е в човешкото сърце, нито в човешкия ум. То е в човешката душа. Бог живее в душата на човека. Истинската идея за Бога е идеята за човешката душа, любовта, която живее в човешката душа. И Христос запита: “Защо ме наричате благ?

Благ е само един Бог.” Благ е само Бог, Който живее в нашата душа. Вие търсите благия Бог в света, а Той живее в душите на хората. Казано е в Писанието: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.” Всеки може да познае Бога в душата си, вътре. Тялото е в душата, но душата е извън тялото. Вашата душа е едновременно в тялото ви, в ума ви, в сърцето ви – тя прониква целия космос. Същевременно тя е и извън космоса. Душата представя великото, Божественото начало, за което се казва в Писанието, че Бог е направил човека по образ и подобие свое. Тя е великото в света, което не може да се описва. Душата е повече от всичко. Следователно, това, което е повече от всичко, там живее Бог. За в бъдеще ние трябва да търсим този, живия Бог, тази вечна разумност. От Него извира любовта. Само Той може да внесе в душите ни онази радост и веселие, които ние очакваме. Той няма да дойде от никъде другаде, освен от нашите души. Ето защо, трябва да дойде онова опознаване на душите. Вярвайте, че имате души и Бог живее във вашите души. Някой се сърди за нищо и никакво, че му взели пет, десет, сто лева. Какво обиране е това? Ти не си сиромах, разполагаш с цялата Вселена. Какво повече можеш да искаш? Ако ние почнем да мислим и да вярваме, че Бог живее в нашите души, никой не би могъл да ни обиди. Мога да ви приведа много примери, да видите, че е така. От живота на апостола Павла имаме примери, в които виждаме, какво е направил той. И това, което апостол Павел е могъл да направи, и ние можем да го направим. Англичаните имат едно изречение за случая. Те казват: “Каквото хората могат да направят, и аз мога да го направя.” Кога? Детето може да направи всичко за баща си, но когато го обича. И бащата може да направи всичко за детето си, но когато го обича. Майката всичко може да направи за дъщеря си, когато я обича. И дъщерята може всичко да направи за майка си, когато я обича. Когато любовта излиза от душата на хората, на отделния човек, тя всичко може да направи. Докато любовта не дойде да царува на земята, светът не може да се оправи. Този е малко физически израз.

Затова ще предам мисълта в друга форма: Докато любовта не започне да извира от душата на човека, светът няма да се оправи. И ако хората са нещастни, причината за това е, че те търсят своето щастие някъде в ума си, в сърцето си или в тялото си. Центърът на любовта е вашата душа. Центърът на вашето щастие е във вашата душа. Това значи да се новородите. Като се новородите, вие ще станете нов човек, който мисли по нов начин и разбира нещата по нов начин. Отдето мине този човек, цветята ще поникнат и ще цъфнат; отдето мине този човек, изворите ще потекат. Отдето мине, всичко ще се събуди.

Сега и на вас желая, отдето минете, всичко да израсте и да бъдете носители на това учение. Това е учението за човешката душа, дето Бог живее. Единственото щастие, което сега ни очаква, е Бог да ни дойде на помощ в тоя свят.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

7-ма неделна беседа от Учителя, Държана на 14 ноември, 1937 г., 10 ч. преди обяд, София – Изгрев.

И ВИДЕЛИНАТА СВЕТИ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само първите пет стиха от първата глава от Евангелието на Йоана, това, което е същественото. “В начало бе Словото.”

За да осмисли живота си, човек трябва да намери същественото в своя живот, както и същественото в живота изобщо. Същественото е това, което при всички условия на живота не се изменя. Нищо в света не е в състояние да измени същественото. Човек никога не може да бъде изненадан от същественото. Същественото дава смисъл на живота. Когато ние се разочароваме от живота, това показва, че нямаме същественото. Обезсърчението иде от това, че ние нямаме почва, върху която да градим нещо.

Та казвам: За да бъдат ясни нещата при сегашните условия, необходими са няколко положения. Например, често се говори за правото. Какво е правото? В правото има четири важни положения. Едното положение е, че всички можем да бъдем прави и всички можем да бъдем криви. Второто положение е: Ако аз съм прав, другият може да бъде крив. Третото положение: Ако аз съм крив, другият може да бъде прав. Тъй щото, дойдем ли до правото, трябва да разглеждаме въпроса, прав ли е или не. Защото ако единият е прав, другият е крив. Ако единият е крив, другият е прав. Значи, за да знаеш своята кривина, ти трябва да съзнаеш правото на другия. Или, ако не съзнаваш кривината на другия, ти не можеш да бъдеш прав. Сега ние искаме в света да бъдем прави, без да признаваме правото на Бога. Бог, който е създал света толкова разумно и ни е дал всичко, каквото ни е нужно, често ние си позволяваме да мислим, че Той е

създал нещата криво. Ние, създадените, мислим за своя Създател криво. На какво основание, какви са фактите, за да мислим, че има неща, които не са прави? Казано е в стиха: "И виделината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе." Защо Бог е допуснал тъмнината в света? – За да се яви доброто, хубавото, което хората хранят. Чрез светлината се вижда доброто на хората. Така Бог се радва на доброто на хората. Така аз мисля, а другите дали така мислят, не зная. Така мислят всички добри хора. Тъй щото, и тъмнината е толкова потребна в света, колкото и светлината. Ако тъмнината не съществуваше, грешниците щяха да се схумят, нямаше да могат да живеят. Тъмнината обаче закрива прегрешенията им и те не могат да виждат своята грозота. Сега това, което ви говоря е второстепенно нещо. Аз не искам да спирате вниманието си върху грешките, които човек прави. Греховете и погрешките на хората представят временното им състояние. Обаче не мислете, че то е от скоро, от десет, сто или хиляда години. То съществува от милиони и милиарди години насам. Следователно, не е лесно да се изправи. Представете си, че трябва да носите едно страдание два милиарда години. Даже и един месец не е лесно да се издържи, дори и един ден е много, или няколко часа наред не е лесно да се издържи едно страдание. Ние не сме за страданията, но без страдания няма растене. Какво ще правите? Някой казва: "Не може ли без промени в света?" – Може и без промени, но тогава физическият свят няма да съществува. Ако няма промени в света, тогава няма да съществува този свят, с всичката своя красота. Ако промените не съществуваха, тогава човек не би се раждал, не би умирал, нямаше да има пари, нямаше да бъде здрав, нямаше да има никакви удобства. Всички блага в света се дължат, именно, на промените в света. Който иска да не се променя, да отиде в духовния свят. Там промените ще се сменят с растенето. Който не е доволен от растенето, да отиде в Божествения свят, там има само обновяване. Като стане недоволен от обновяването, ще слезе в духовния свят, ще започне да расте. Като стане недоволен от растенето, човек ще слезе

във физическия свят, ще започне да се променя. Така ще слиза човек и ще се качва. Тъй щото, когато човек е недоволен, той трябва да знае, от какво е недоволен. Недоволен е някой от сиромашията. Какво иска? Иска богатство. После е недоволен от болестта си. Какво иска? Здраве. Ще му се даде. След това е недоволен, че няма дрехи, обуща, шапка, книги и хиляди още работи. Каквото иска, все ще му се даде. Човек трябва да знае, че неговото щастие се обуславя върху страданията и глада на други същества. Някой се качва на параход, но знае ли той, колко страдания са претърпели онези, които са го градили? Знае ли колко души са умрели, докато го съградят? Колко дървета са станали жертва, докато го направят? Колко тона желязо са били нагрявани до зачервяване, докато се построи този параход? И след всичко това, хората се оплакват от страдания. Обаче страданията са донесли удобствата и благата, на които се радваме. “Не може ли без тези удобства?” – Може и без тях, но параход няма да има. Някой иска да се жени. Можеш да се ожениш, но ще знаеш, че жена ти, децата ти ще боледуват от време на време. “Не може ли другояче?” – Може, но не трябва да се жениш. “Може ли без болести?” – Не може. Ако искаш да не страдаш, може, но не трябва да се жениш, а така, като се ожениш, можеш да народиш колкото деца искаш. Можеш да имаш едно, две, три, пет и повече деца. Ето, Яков имаше 12 деца. Не е лошото в децата. Трябва да разбирате добре нещата. Има дребни същества, които в 24 часа раждат по няколко милиона деца. Колкото по-интелигентни стават хората, толкова по-малко деца раждат. За Бога се казва, че имал само един единороден син. Бог имаше само един Син, Който Го слушаше. Който беше готов да изпълни волята му. Той беше готов да понесе всички страдания на човечеството заради Бога. Беше готов да ги понесе. Този един Син замества всички синове, които хората на земята имат.

И тъй, от какво зависи щастието на човека на земята? Щастието на човека зависи от неговото разбиране. За да бъде щастлив, човек трябва да бърза. Да бърза, това значи да се стреми човек да постигне

нещо в един момент. Има смисъл човек да бърза да постигне нещо в един момент. Има смисъл човек да бърза, но в тази бързина не трябва да има никаква тревога, че това нямал, че онова нямал. Всичко трябва да дойде на своето време, без да се бърза в постиженията с тревоги и безпокойства. Всички неща в разумния свят стават точно на времето си, те не закъсняват нито секунда. Те могат да закъснеят най-много с осем минути. Това е по отношение на времето, с което иде слънчевата светлина до земята. Докато дойде до земята, светлината закъснява с осем минути. Тъй щото светлината, която виждаме в даден момент на земята, е закъсняла с осем минути, тя не е сегашна, но е излязла преди осем минути. Това се обуславя от пространството, от онова място, на което слънцето се намира. Та когато нашето щастие закъснее да дойде, затова не е причина природата, че тя не иска да ни го даде, но обстановката на земята е такава, че щастието закъснява понякога с един ден, или с няколко дена, с една седмица, месец, години. Има случаи, когато щастието може да дойде най-малко след 20 години. Това се дължи на разстоянието, отдето иде. Понякога то иде от някоя звезда или след 20 години, или след хиляди години. Не, че природата няма желание да ни изпрати това щастие, да ти услужи, но трябва да чакаш, докато дойде експреса. Ти казваш: "Не мога да търпя." Ще се научите да чакате. Както ви виждам, всички вие сте дошли преждевременно. Взели сте си билет по-рано, отколкото трябвало. Който иска да се роди на земята, той трябва да разбира много добре астрология. Най-първо той трябва да знае, в кой месец на годината да се роди – 12 месеца има. Той трябва (да знае) в коя седмица през месеца или през годината да се роди, а то са 52 седмици. Той трябва да знае още и кой ден, кой час, коя минута и коя секунда да се роди. Всичко това трябва да се знае точно. Ако ти не си роден през годината, през месеца, през седмицата, през деня, часа, минутата и секундата, когато е трябвало да се родиш, твоите работи на земята няма да се оправят. Не, че природата няма желание да ви помогне, но между избора на времето, през което сте дошли и

природните влияния има едно несъответствие. Едно нещо е човек да вярва, а друго нещо е да знае. Ние трябва да разбираме закона. Едно нещо е човек да бъде изпитван, а друго нещо е човек да бъде изкушаван. Бог изпитва и опитва хората, но никога не ги изкушава. Той ги опитва да види, доколко са добри, могат ли да устоят на една служба, една длъжност, която ще им повери. Опитва ги да види, имат ли сила, имат ли знание. Когато иска да направи някого цар, Господ го изпитва, ще може ли да издържи на това положение, защото иначе той може да направи хиляди погрешки. Когато го изпита, тогава ще го постави на тази длъжност. Но що се отнася до изкушенията, в Бога изкушения няма. Често хората сами се изкушават.

Ще приведа един пример, който често съм привеждал. В един манастир живели няколко много благочестиви калугерки със своята благочестива игуменка. Игуменката била много добра, вследствие на което калугерките често използували нейната добрина. Те обичали да ядат печени яйца, затова взимали от яйцата на кокошките. Но като се свършвали яйцата, игуменката не могла да завъжда малки пиленца. Затова тя забранила на калугерките да пекат яйца и да кладат огън в манастира. Но въпреки забраната, игуменката забелязала, че яйцата пак липсвали. Тогава тя, като обикаляла една вечер килиите, вслушала се, чула, че две калугерки си говорят тихо, погледнала през вратата и какво да види: едната държи в ръце запалена свещ, а другата на закривен тел държи едно яйце на пламъка и го пече. Тя се засмяла и си казала: "Пустият му дявол, на какъв мурафет ги научил." Дяволът бил близо до игуменката и казал: "Не ме обвинявай, защото този мурафет и аз не го знаех, за пръв път сега го виждам." Та често и дяволът се учи от хората на различни мурафети. С този пример аз само обяснявам нещата, но той ни най-малко не пречи на този или онзи да се проявяват както искат и както разбират. Няма съмнение, че на всяко нещо си има известна причина, но дали тази причина е вътре или вън от нас, дали тази причина е вътре в самата природа или в Бога, това е друг въпрос. Може би тази причина да е в звездите,

може да е в планетите, в земята, в самата природа, може да е в силите, които функционират. А някога причината може да е в самите нас. Та трябва да знаете астрология. Онзи, който добре знае астрологията, ще ти покаже от какво трябва да се пазиш. Той ще ти направи хороскоп и ще ти каже, например, че ти обичаш да похапваш повече, отколкото трябва. Трябва да се пазиш от преяждане. При това трябва да знаеш каква храна да употребяваш. Аз съм чел много книги по хигиена на храненето, но още сме далеч от истинската хигиена. Човек трябва да избягва еднообразието в яденето. Всеки ден човек трябва да употребява специфична храна. За да бъде човек в пълната смисъл на думата, човек трябва да има своя специфична храна. Не само по отношение на храната е това, но и въздухът, и водата, които употребява, трябва да бъдат специфични за всеки едного. Мислите, чувствата и постъпките на човека също така трябва да бъдат специфични. При сегашните условия на живота ние не сме още господари на своята съдба. Аз съм привеждал някои примери за търпение. Сега ще ви приведа пак един пример, който и друг път съм ви казвал.

Често християните говорят за търпение, но имат ли те търпението на онзи английски математик, за когото ще приведа примера. Той работил усилено цели 20 години върху един въпрос, решавал ред задачи, и всичко написвал на малки листенца, които после систематизирал. За да не разбъркват работите му, той винаги заключвал стаята си, да не би някой от домашните му да скъса някои от тези листчета. Един ден, обаче, той отишъл на разходка и забравил стаята си отворена. В това време слугинята влязла в стаята на господаря си и като видяла на масата толкова много листчета разхвърляни, казала си: ”Чакай да изчистя стаята на господаря си, да го зарадвам. Тези непотребни листчета ще ги събера и изхвърля навън.” Тя събрала всички листчета и ги изгорила. После измела и изчистила стаята добре и излязла навън. Като се върнал господарят, тя му казала: “Господарю, изчистих стаята ти добре. Всички

непотребни листчета ги изхвърлих навън и ги изгорих. Сега е чисто и приятно вътре.” Като погледнал масата си и видял, че всички листчета с решени задачи, резултат на неговия 20-годишен труд, били изгорени, той й казал: “Моля те втори път да не правиш това.” Това не (е) преувеличение. Труд от 20 години пропаднал. Та и вие някой път събирате цели 20 години наред пари, като листчетата със задачи на този професор, и в един ден дойде слугинята и ги задигне. Какво трябва да правите? Могат да ви утешават, че е все едно къде са тия пари, дали у вас, или в джоба на някой друг. Както и да ви утешават, не е все едно. Когато парите са в твоя джоб е едно, а когато са в джоба на друг някой е друго. Тъй щото, колкото и да ви разправят, че е безразлично къде са парите, това не е така. Теоретически може да е така, но парите имат сила само когато са в твоя джоб. Знанието е в сила, когато е в моя мозък. Когато е в твоя мозък, то има сила за тебе. Силата в моя мозък е за мене, силата в твоя мозък е за тебе. Богатството в моя джоб е за мене, силата в твоя мозък е за тебе.

Та казвам: Първо вие се нуждаете от едно вътрешно спокойствие и голяма вяра в Бога да разрешите въпросите от Божествено гледище. Един учен правил изчисления върху човешкия мозък и дошъл да заключението, че човешкият мозък може да събере знание, което е равно на това, което би се съдържало в 90 книги, големи като Библията. И като се напечата това знание в мозъка, ще остане място още за 900 такива книги. С това той иска да каже, че като се събере в мозъка знанието, което досега е известно, пак ще остане в мозъка за още 900 такива книги. Това показва колко неразработена материя има в нашия мозък. Някой седи и мисли какво да прави. Той не знае, че още не е започнал да работи. Чета в един от вестниците за една бедна, но много благодетелна жена, която ходи от къща в къща в Англия и убеждава богатите хора да помагат. По този начин, чрез богатите, тя е помогнала досега на 250 хиляди души, мъже и жени. Тя има бюро в Англия, в Лондон, дето бедните ходят и тя им помага. Тя знае как да убеждава богатите да помагат на бедни момичета и жени,

да се избавят от нещастията в живота. Някои питат как да помагат. Питам: И ти като тази бедна жена, благодетелка, не можеш ли да помагаш? Ако всеки човек би могъл да помогне на 250 хиляди души в света, знаете ли какво щеше да бъде положението на хората? И сега седите и казвате, че вие нищо на никого не можете да помогнете. Вие сте се обезверили. Според мене, всеки човек може да помогне, като тази англичанка, поне на 250 хиляди души. Англичаните казват: "Каквото хората могат да направят, това и аз мога да направя." Казват: "Защо Господ направи света?" – Заради вас. – "Ама специфично за мене ли?" – Да, специфично за тебе. Като дойде Иван, Господ му казва: Иване, този свят е направен специфично за тебе. Като дойде Драган, Той му казва: Драгане, този свят е направен специфично за тебе. – "Възможно ли е това?" – Да, специфично е направен, и частно, и колективно. Светът е проявен частично. Целият свят още не е проявен. Вие виждате само една част от него. Какво виждате вие? Всички хора по земята виждате ли ги? Всички градове виждате ли ги? Не ги виждате. Няколко града виждате само. Знаете ли колко града може да виждате? Аз наричам истинско зрение да виждаш всички градове, всички държави, всички добри хора по лицето на земята, които се подвизават. Да виждаш не само един театър, на който си отишъл, но всички театри, всички концерти, всички цигулари, които свирят в даден момент по целия свят. Това е виждане. Ти виждаш ли всички жени по лицето на земята, като говорят на мъжете си? Това не е ли музика? Да чувате всички благи думи, които излизат от устата им. Виждате ли всички благодетели по света? Казвате, че това не е за нас. Кое е за вас тогава? "Не ми се живее, искам да умра." Значи, ти си много скромен, не искаш големи тържества, искаш да те турят в един дървен ковчег. Не, аз в дървен ковчег не влизам. Че аз сега съм в дървен ковчег. Достатъчно речи са ми държали досега. Знаете ли какви надгробни речи са ми държали? По-хубави от тях не ми трябват. Ами като умре, кой ще го замести? Колко пъти съм умирал досега? То да е един път, но много пъти съм умирал. Какво разбирате

вие под думата “умиране”? На умирането аз научих колайлъка. Сега вече не уча умирането, аз уча науката за живота, как трябва да се живее. В умирането няма никакво изкуство за мене, никаква наука. Сега аз търся законите, по които трябва да се живее. Животът уча сега, а не смъртта. И вие трябва да изучавате великите закони на живота. Досега се е учило как да се осъждат хората. Сега започнете да търсите, да изучавате хора богати с добродетели и умни. Оставете вече осъждането, оставете кой е беден, кой е болен. Здрави, умни, добродетелни хора търсете вече. Сега и аз търся умни хора, не по-умни от мене. По-учен от мене е само един Господ. Умни като мене търся. Всички останали хора са като мене. Това е моето правило. Само Господ е по-учен от мене. Той е над мене, а всички останали хора на земята са като мене. Това е моето правило. Каквото правя, аз всякога коригирам своите постъпки. Като направя нещо и видя най-малката погрешка, веднага се коригирам. Като дойде някой при мене, гледам дали е умен като мене. Ако е умен като мене, разбираме се. Ако не е умен като мене, аз се сърдя. Като видя, че някой е умен като мене, аз се радвам, защото ще се разбираме. Но като срещна някой, който не е умен като мене, аз се сърдя и му казвам: Голям си простак, иди да работиш, да станеш умен като мене. Тази ми е слабостта, че се сърдя на ония, които не са умни като мене. Тази е моята философия. И вие можете да опитате тази философия. Някой път вие мислите, че този или онзи седи по-високо от вас, или че този или онзи е по-умен от вас. Аз научих тази философия. Едно време и аз се безпокоях, че този или онзи е по-учен от мене. Сега вече не се безпокоя. Няма по-учен от мене. Само един има по-учен от мене, той е Господ. Достатъчно е, че има един по-учен от мене. Всички останали са като мене. Някои казват: “Не можем ли да станем като Господа?” – Какво ще станете като Господа? Вие не можете да станете като мене, че като Господа ще станете. Аз съм мярка за вас. Станете като мене, че после ще мислите за по-нататък. Светът не станал още като нас, а ще мисли да става като Господа. Това е въпрос на далечното бъдеще. Може да стане

някой, но това е въпрос засега. Сега вие трябва да желаете всички хора да станат като вас учени, да не останат прости. Всички хора трябва да станат добри като вас, а не да останат лоши. Няма по-хубаво нещо от това, да желаете всички хора да станат като вас добри, учени, умни и т.н. Ако някой от вас е добър художник, той трябва да желае всички хора да станат добри художници. Ако някой е музикант, той трябва да желае всички хора да станат музиканти. Ако някой е силен, той трябва да желае всички хора да станат силни. Ние имаме нужда от добри, от учени, от силни, от умни хора в света. Ние имаме нужда от добри, от учени, от умни, от силни майки, бащи, братя и сестри. Само при това положение нашият живот може да се прояви. Това може да се постигне по магически начин. Представете си, че един човек, член в едно голямо общество, е беден. В една минута или най-много в един час, той може да стане милионер. Ако всички тия един милион хора, членове на това общество, дадат на този човек само по един лев, той ще стане милионер. Или, ако на такъв беден се дадат сто хиляди лева, едновременно с този милион могат да се направят десет щастливи. Ако всеки ден стават по десет души щастливи, в сто деня ще станат хиляда души щастливи. В двеста дена ще станат две хиляди души щастливи. В триста дена – три хиляди души ще станат щастливи. Значи, в една година могат да станат 3,650 души щастливи. Ако всеки ден дават на един милион хора по един лев, но 500 милиона християни отделят всеки ден по един лев от касата си, тогава няма да има бедни хора на земята. Днес ще дойде един запис от сто хиляди лева, утре ще дойде друг и т.н. Къде ще турите тези пари? Ще има ли тогава оплакване от беднотия? Така ще можете да помогнете на тъжни, на скръбни хора. Един ден срещам една баба на около 80 години. Гледам я, има правилни черти на лицето си. Тя ми каза: "Синко, много работи научих от живота, но едно нещо само не можах да постигна. Имах един добър дядо, но умря. Жално ми е много за него, не мога да го прежаля. Много съм нещастна." Като я изслушах, аз й казах: Бабо, аз имам едно изкуство, с което мога да те подмладя.

– “Можеш ли, синко?” – Мога. Не само това, но мога да върна и твоя дядо, и то млад, какъвто е бил по-рано. Тя се изправи, отвори широко очите си. И наистина, щом може дядото да се върне, щом може бабата да стане млада, тя е вече щастлива. Аз говоря истината. Какво означава подмладяването? Да може бабата да се подмлади, да се върне дядото й пак млад, това не е нищо друго, освен човек да се върне към Божествения живот, от който някога се е отклонил. Това, което човек обича, или което специално бабата е обичала, своя възлюбен дядо, това е Божественият живот в човека, който е заминал за някъде. Да се върне дядото при бабата, това значи да се върне при нея Божественият живот, от който някога е излязъл. Като говоря с бабата, виждам, че дядото седи при мене и ми казва: “Слушам те, хубаво говориш. Поговори малко на бабата да я насърчиш. Тя ме много обича, но като бях при нея на земята, тя ме измъчи, тя не знае още законите. Като дойде при мене, ще се научи. Тя ще се научи там да върши волята Божия.” После се обръщам към бабата и казвам: Знаеш ли какво ми говори твоят дядо? – “Какво ти говори? Къде е той? И аз искам да го видя.” – Не, засега само аз мога да го виждам, ти не можеш още да го виждаш, не си готова. Тя въздъхна, тогава й казах: Слушай, бабо, аз мога и тебе да подмладя, и дядото мога да подмладя, но с едно условие: Ще дадеш обещание, че ще възлюбиш Господа. – “Къде ще го намеря, синко?” – Ще се учиш, бабо, но като дойдеш втори път на земята, ще бъдеш млада и ти, и дядо ти, но ще обичате Бога и ще изпълнявате Неговата воля. Тогава няма да бъдеш стара, както си сега. Тя се успокои и ми каза: “Като е така, синко, това, което говориш, от твоята уста да влезе в Божиите уши. Ела, синко, пак да ме посетиш, много хубаво ми говориш. Никой друг не ми е говорил като тебе.” Казвам: Ние трябва да се подмладим. Дядото трябва да се подмлади. Духът и душата трябва да се подмладят. Умът и сърцето трябва да се обновят. Това трябва да стане. Следователно, когато аз говоря за любовта, аз разбирам онзи велик, разумен процес на вътрешно обновяване, което осмисля живота и прави човек

свободен, мощен и независим от онзи вътрешен страх. Човек не трябва да се страхува от мнението на хората, защото те могат да мислят, както искат, но тяхното мнение не е меродавно.

Казано е: "В начало бе Словото." Значи, в начало бе разумното. По-нататък се казва: "Светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе." Турете това начало в себе си. Това не значи, че го нямате, но трябва да го възстановите. Сега всинца ви искам да ви подмладя, да се подмладите, нищо повече. Същевременно аз искам вашият дядо да се върне, децата ви да се върнат. Възможно ли е това? – Няма нищо невъзможно. Бедните мога да направя богати, но всичко това може да стане само при едно условие: Да се научите да любите Бога. Като направите това нещо, всичко друго аз ще направя. Възможно ли е това? – Възможно е. Ако се научите да любите Бога, силата ще бъде във вас. Казва Христос: "Дето са двама или трима събрани на едно място, там съм и аз." Следователно, ако вие, двама или трима, сте събрани в името на Бога, в името на любовта, Бог ще направи заради вас всичко, каквото желаете. Нещо повече даже Бог е в сила да направи за вас. Казано е в Писанието: "Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за ония, които го любят."

Казвам: Същественото, което ви трябва, то е любов към Бога. Тази любов не е изключителна, тя е любов на подмладяване. Щом Божествената любов дойде във вас, болестите ще изчезнат. Щом Божествената любов дойде във вас, сиромашията ще изчезне. Щом Божествената любов дойде във вас, грехът, безсилието, всички противоречия ще изчезнат и ще дойде истинският живот. Тогава всеки ще седи под дървото на смоковницата и ще се радва на всички блага. Мгого пъти сме се спирали под някои дървета, но те са били съвсем други. Когато се спра под някоя круша с хубави и увиснали надолу плодове, аз казвам: Бих желал да бъда като тебе с такива хубави плодове, бих желал и аз да имам, за да давам и на другите. Някои мислят, че крушата е глупаво, незначително същество. Не, умна е крушата. Като гледам Слънцето, което свети, аз казвам: Бих

желал и аз да издавам светлина. Като гледам някой извор, който утолява жаждата на жадните, казвам: И аз бих желал да бъда такъв извор като тебе. Следователно, отдето и да мина, като видя красивото и великото в света, аз виждам Божественото в него и казвам: И аз бих желал да бъда като Слънцето, като водата, като вятъра, като плодородната круша, като всеки добър човек. Та пожелавам и вие да гледате по този начин. Този е пътят за нашето издигане. Бог присъствува навсякъде в природата. Ние трябва да имаме един вътрешен усет, да Го приемаме, да Го почуствуваме. И като почувствуваме Божието присъствие, веднага ще почувствуваме едно особено трептение, като трептението на светлината и една неземна радост. Тогава всички страдания на земята ще изчезнат. Никой няма да пожелае да отиде на небето да живее, но дето мине, навсякъде ще носи радост и веселие. Той ще знае как да лекува тъжни и скръбни хора. Той ще лекува тъги, скърби, страдания и болести. Като говоря за любовта, аз имам предвид единствената сила в света, която може да ни въздигне. Тя е в състояние да съедини в едно всички живи и умрели, да ги въздигне. Ако любовта не може да извади мъртвите от гробовете и да ги въздигне, това не е любов. Аз говоря за онази любов, която е създала тези дървета, които дават хубави, сладки плодове. Аз говоря за онази любов, която е създала чистите планински извори, водата на които уталожва жаждата на всички утруднени пътници. Защо може да утоли жаждата на пътниците? – Защото там е Божественият Дух. Ако човек пие вода и не мисли, че в този извор присъствува Божественият Дух, той е нещастен човек. Ако диша въздуха, ако яде хляба и не мисли, че във въздуха, в хляба присъствува Божественият дух, той е нещастен човек. Ако се разговаря с приятеля си и не мисли, че в приятеля му е Божественият дух, той е нещастен човек. Мислете, че Бог присъствува във вашия приятел, в сина ви, в дъщеря ви, в жена ви и в мъжа ви, в учителя и в учениците ви, в съдиите и т.н. Навсякъде присъствува Божият дух. Вие седите и съдите някой човек. Можете да го съдите, но съдете го

по любов. Не гледайте само на престъплението му, но мислете, че и в него присъствува Божият дух.

Сега аз не искам да направя нещата много лесни за вас, нито искам да ги направя много мъчни, аз ви говоря за живота, не искам да ви говоря за себе си. Аз съм минал по такива пътища, през каквито човешката душа никога не е минавала. Аз не желая нито един от вас да мине по този път. Той не е път за минаване. Достатъчно е, че аз съм минал по него, няма защо други да минават. Каквито сведения искате по него, ще ви дам. Ако и вие минете по него, няма нищо повече да научите. Аз желая вие да минете и да вървите по този път, по който сега аз минавам. Не искам да минете по този път, по който аз съм вървял, но искам да минете по този път, по който аз отивам. Този път носи истинското щастие. Всичко онова, за което копнеете, този път го носи. Там долу сте минали вече. Този път съдържа миналата история. Там ще научите миналата история. Защо умрял някой? – Умрял е за някое прегрешение. С това въпросът не се разрешава. Аз говоря за настоящето. За мене миналото представя пътя на смъртта. Аз не искам нито един от вас да умира. Ако някой умре, аз искам да мине не от живот в смърт, но от смърт в живот. Да умрете, за да влезете в живота, а не от живота да влезете в смъртта. Та, ако някои от вас още не сте доумрели, искайте да умрете така, че да влезете от смърт в живот. Истинският идеал за човека е възкресението. Човек трябва да се освободи от смъртта, да не става нужда повече да умира. Той трябва да се обедини, да стане едно с Бога. Там, дето е Бог, и той може да бъде. Ние мислим, че Господ е извън този свят. Не, Господ е вътре в този свят.

Един господин ми разправяше една своя опитност. Един ден той бил много недоволен от слугата си и го ругал на общо основание. Това се случило в присъствието на неговия приятел. Като го наругал както трябва, той се обърнал към приятеля си и му казал: “Ще ме извиниш, не постъпих добре. Аз наругах много слугата си, още повече в твое присъствие. Ако аз бях на мястото на слугата си, не бих

могъл да нося това ругание.” Какво показва това? – Съзнание има човекът. След това този господин продължи: “Аз виждам, че този слуга не може да направи това, което искам от него. Преди всичко той няма това разбиране, каквото аз имам. Той не може да направи това, което искам от него, а пък аз меря със същата мярка, с каквато и себе си меря. Не съм прав.” Казвам: Всички ние ругаем слугите си на общо основание, а Господ ни слуша. Вие искате слугите ви да постъпят така, както е невъзможно за тях. Вие искате от едно пет- годишно дете да се прояви като един 25 годишен виртуоз. Това е невъзможно. Аз не похвалявам онези хора, които искат да изкарат на 15 – 16 годишна възраст виртуози. Виртуозът трябва да бъде поне на 21 годишна възраст. Същото се отнася и до писателя и до поета. Те трябва да се проявят на 21-годишна възраст – зрялата за тях възраст, образувана от три пъти по седем. Следователно, не бързайте по-рано да ставате виртуози и гении. Ако сте на 25 годишна възраст, Божието благословение е с вас. Някои от вас сте едва на 15 – 16 години. Малцина са по на 21 – 25 години. Гениите, талантливите хора и светиите са по на 25 години. На обикновения човек времето още не е дошло.

Казвам: Ако вие още не сте богати, времето ви не е дошло. Не се обезсърчавйте. Ако не сте гениални, времето ви още не дошло. Чакайте времето си. Това не значи, че трябва да седнете и да чакате, да излезе билетът ви. Аз не разбирам това време, но покрай другата си работа да отделите малко време и за тази мисъл. Покрай многото си работи, аз се занимавам малко и с музика. Ако има една наука или изкуство, с което най-малко да съм се занимавал, това е музиката. За музика отделям най-много 5 – 10 – 15 минути, не повече. Аз пазя следното правило: Когато ми дойде на ум да свиря или да пея, и в леглото да съм, ставам и започвам да пея или да свиря, или да пея, и в леглото да съм, ставам и започвам да пея или да свиря, най-много пет минути. Но никога не обичам да смущавам хората около себе си. Свиря или пея много тихо, никой да не чува. Дали е студено, това не

ме спира, свиря си. Добре е човек да свири, да пее, да мисли по пет минути на ден. Дойде ли ви някаква идея и в леглото да сте, станете и си я запишете. Ако постъпвате по този начин, в продължение на 30 години, вие ще свършите много повече, отколкото ако бихте следвали няколко академии на изкуствата или науките. Човек не може да усвои едно изкуство или една наука, ако няма любов. Любов трябва да имате към всичко, което предприемате. Каквото изкуство или наука и да искате да постигнете, любов трябва да имате. Към всичко, към каквото се стремите, вие трябва да бъдете проникнати от онази Божествена любов, която въздига душите. Когато любовта дойде, тя донася всички възможности. Когато в дома ви дойде човек, който хубаво пее, вие ще го приемете. Преди да ви е пял, вие ще го питате колко време ще седи, а като ви попее, ще го помолите да поседи по-дълго време при вас. Ако в дома ви дойде един гениален художник, като не го познавате, ще го питате колко време ще седи, но като видите изкуството му, ще го задържите за повече време, да нарисува жена ви, децата ви и вас. Ако в дома ви дойде един гениален лекар, веднага ще го задържите в дома си да излекува онези от вас, които са болни и ще кажете, че ви е приятно да остане за по-дълго време между вас. Следователно, ако и вие носите великата Божия Любов, с която да помагате на вашите братя, вие ще бъдете добре дошли. Сега аз бих желал всеки да носи в себе си според своите сили и възможности Божията любов. И всеки, който ви види, да каже: Останете за по-дълго време с нас!

Благословен Господ Бог наш.
Тайната молитва.

8-ма неделна беседа от Учителя, Държана на 21 ноември, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

МАЛКИТЕ ЗАПОВЕДИ

Ще прочета само няколко стиха от пета глава от Евангелието на Матея, от 17 стих надолу.

Духът Божи.

Съществуват малки и големи заповеди, малки и големи правила. Сега ще гледам да направя беседата си малко разнообразна, защото еднообразието убива човека. Често религиозните беседи стават еднообразни, а с еднообразието нищо не се постига. Да бъдеш еднообразен, това е най-лесна работа. Обаче, модерно е да бъдеш разнообразен. И в това отношение нашият век е крайно взискателен. Днес е мъчно да говориш или да бъдеш художник, музикант, писател, архитект, адвокат, съдия, майка, баща или какъвто и да е. Във всички случаи ти си изложен на критика, и то на ужасна критика. Като видят някое момиче, веднага ще кажат: "Тази дъщеря чия е?" Веднага ще поставят майката на критика. "Ами тези деца чии са? Тези ученици чии са?" И учителите, и художниците – всички са изложени на критика. Като посещавам художествените изложби, аз виждам как трепти сърцето на художника и току се навъси. Веднага сърцето на художника трепва. Отивате да слушате някой цигулар, и там има критика. А сърцето на цигуларя трепери ли, трепери.

Казвам: От всички се изисква голяма разумност, умни да бъдете. При сегашните условия не се живее лесно. Дошло е време, когато човек трябва да тегли думите си. Всяка дума, която той изказва, трябва да я тегли. Като дойде да кажеш една дума, преди още да си я изказал, трябва да я туриш на везните, да я претеглиш по английски. Защото излезе ли човек да говори, без да контролира думите си, ще бъде поставен на страшна критика. Като излезеш да говориш, веднага тия, които разбират от граматика, ще почнат да теглят думите ти, че не си турил глагола на място, или съществителното, или

местоимението, или съюза и т.н. Когато говори, човек трябва да бъде много внимателен. Не само това, но хората са научили по почерка да познават характера ти. Като намерят почерка ти, ще те критикуват, ще определят характера ти. По почерка може да се познае дали си щедър или си скръжав, как вършиш работата си, учиш ли се добре или не, умен ли си или глупав и т.н. Що се отнася до човешкия характер, всичко е написано в почерка му.

Сега да оставим това настрана. Това са отрицателни черти в живота. В критиката няма никаква философия. Тя е еднообразие. Ще казват за някой човек, че бил лош или че не постъпвал добре. И ще го повтарят няколко пъти. Това не е никаква наука, това е еднообразие. Или ще казват за някого, че не знае да свири. Това е еднообразие. Друг не знаел да рисува. И това е еднообразие. Добре е, като видите картината на някой художник, да намерите добрите ѝ страни – да кажете, че очите на картината са хубави, или носът ѝ е хубав, брадата също е хубава със своите линии и т.н. При това положение има върху какво човек да говори. Това е наука. А то е лесно да кажеш, че картината не струва. Това е като капелмайсторът, да махне с пръчицата си. Но и капелмайсторът не маха току – така, и той спазва известни удари. Има един, два, три, четири, пет, шест и повече удара. И капелмайсторът трябва да знае кога, колко пъти трябва да удари и колко време да трае всеки удар. Не е само в махането, но има начин на това махане. И капелмайсторът може да бъде критикуван. Той трябва да знае да командува нотите. Като види, че някой от музикантите не се отнася добре с някоя нота, той ще му каже: “Ти не се отнесе правилно с еди-коя си нота, скоро да се върнеш назад.” Ако не се отнесе правилно, отново ще го върне. Ако някой иска да стане музикант, какво трябва да прави? Когато някой иска да стане музикант, аз не го съветвам веднага да иде на училище. Не, първо той трябва да ходи да слуша разни музиканти или певци, да се събудят в него музикалните енергии и след това да отиде на училище. Това подготвяне може да трае една – две години, но непременно ученикът

трябва да мине в подготвителната работа. Всеки цигулар или певец все предава нещо от себе си на своите слушатели. Ще кажете, че човек трябва да бъде даровит. Право е, че човек трябва да бъде даровит, но ако няма условия тази дарба да се развива, той ще остане в положението, в което първоначално е бил. Ябълчната семка е даровита, има в себе си условия да излезе добра ябълка, но ако не се посади в земята и не израсте, и след това, ако Слънцето не я грее известно време, нищо няма да излезе от нейната дарба. Следователно, който иска да развие музиката в себе си, той трябва да се излага не само на едно музикално слънце да го грее. Много музикални слънца трябва да го греят и от всяко едно слънце да получи по нещо.

Сега аз няма да се спущам във философия, да развивам този въпрос, защото има неща, които непременно трябва да се проверят. Ако искаш да бъдеш здрав, не търси лекари, но ходи да търсиш здрави хора. С това не искам да кажа, че лекарите не са на място. На мястото си са лекарите, поне те могат да помогнат на човека, когато той се намери в трудно положение. Те са професори. Ако търсиш здраве, намери някой здрав човек и се ръкувай с него. После намери друг здрав човек, разговори се с него и т.н. Като срещнеш десетина здрави хора и с всички се ръкуваш, най-после ще приемеш нещо от тяхното здраве. Всеки здрав човек предава нещо от себе си на болните. Следователно, здравите трябва да се ръкуват с болните, а болните – със здрави. Това е икономията на природата. Следователно, когато болният се ръкува със здрави хора, той взима оттук, оттам по нещичко, по един, два, три, десет, сто, докато образува един малък капитал в себе си. Обаче, ако човек не употреби на място Божествения капитал, който му е даден, ще му искат сметка, ще го държат отговорен. Пък и болният ако харчи безразборно, ще му се държи сметка. Ако искаш да станеш художник или да развиеш в себе си какво и да е изкуство, иди да търсиш такива хора, които са гениални в дадена област. Ако искаш да станеш добър човек, търси добри хора,

не само в България, но по целия свят. Като намериш десетина добри хора и направиш връзка с тях, и ти ще станеш добър.

Сега мога да ви дам ред още наставления. Представете си, че сте беден, нямате пет пари в джоба си, а искате да станете богат човек. Тръгнете из целия свят – в Англия, Америка, във Франция, в Германия, да намерите богати хора и с тях да дружите. – “Като нямам пет пари, как ще тръгна да пътувам от една държава в друга?” – Това можете и мислено да постигнете. Или купете си портретите на видни милиардери в света и ги наблюдавайте. Ако искате да станете художник или музикант, купете си също портретите на великите музиканти и художници, поне на десетина от тях, турете ги на масата си и всяка сутрин като ставате, гледайте ги и си кажете: “И аз бих желал да стана виден художник или музикант като вас.” Като се свържете с техните портрети, няма да мине много време и те ще оживеят за вас. Ако не можете да си купите портрета на някой виден човек, накарайте някой ваш близък художник да го нарисува с блажни бои. Така да го изучавате и да се свържете с него. Ако и това не можете да постигнете, тогава, като си лягате вечер, помолете се да сънувате някой виден човек и да се разговорите с него. Да сънувате един велик човек, това е нещо повече, отколкото да го срещнете в будния си живот. Мнозина мислят, че сънищата са забавления. Не, често сънищата са по-реални от действителния, будния живот на човека. Чрез сънищата човек придобива някога много повече нещо, отколкото в будния си живот. После, не се смущавайте, че сте срещнали на пътя си маймуна, или кон, или вол, или петел, или кокошка, или паяк, или паун, или някаква мечка. Не бързайте изведнъж да си давате мнението за тях. Магарето е една щастлива страница от живота на човека. Вълкът е друга щастлива страница от живота на човека. Като видиш едно дърво, било череша, слива, праскова, круша, лимон, портокал, всички плодове изобщо са късмет, една щастлива страница от живота на човека. Каквото срещнете на пътя си (мислете), че то представя една от щастливите страници на

вашия живот. Че някоя страница била червена или жълта, това да не ви смущава. Тези дни, както се хранихме, донасят ми три ябълки. Поглеждам една от тях и се усмихнах. Гледам едната й страна е червена, а другата жълта. Взех тази ябълка и разправям, защо е станала от едната страна червена, а от другата жълта. Като видяла Слънцето за пръв път, тя се засрамила и станала червена. Нейната сестра, като видяла Слънцето за пръв тът, тя се свила и станала жълта. Значи, едната като се засрамила, придобила живот. А другата като се свила, станала жълта. После разрязах ябълката и си казах: Първо ще изям червената част, да опитам живота, а после ще опитам жълтата половина на ябълката. Ще кажете: "Какво се ползува от жълтата или червената половина на ябълката?" В ябълката има отлична философия, отлична идея има в нея. И тя има добри черти. Вие не сте изучавали ботаниката в нейния вътрешен смисъл, не само това как растат и каква форма и строеж имат, но и техния произход да знаете, защо са дошли на земята. Тогава ще видите, че всяко едно растение или дърво, не е само така дърво, както го виждате, но че те крият нещо дълбоко в себе си. Ако отидете там горе, дето е мястото на ябълките или на други плодове и растения, отдето те са дошли, ще видите, че там те са много умни, те са цели философи. Понякога те са по-умни и от най-умните философи на земята. Последните даже не могат да се сравнят с тях. Като погледнете една ябълка, виждате какъв цвят, какъв аромат имат те. Ако искаш да придобиеш маниери, да имаш добра обхода, яж ябълки. Те предават нещо в характера на човека. Който иска да бъде всякога добре, спретнато облечен, с чисти дрехи, нека да яде ябълки. Ако искаш да развиеш ума си, да придобиеш по-голяма интелигентност, яж круши. Ако искаш да добиеш вяра, яж сливи. Ако искаш да се усили надеждата ти, яж череши. Черешата крие в себе си запас от онази енергия, която подхранва надеждата в човека. Значи, черешата подхранва нашето сърце. Оттук вадим заключението, че плодните дървета са дошли на земята в помощ на човешкото развитие. Следователно, добре е всеки

дом, всяка градина да има по няколко плодни дървета и то разнообразни: череши, ябълки, круши, сливи, праскови. Ако не много, то поне две, три, но да бъдат разнообразни. Същевременно, добре е в градините си да имат и различни цветя: сини, червени, жълти, розови, зелените действуват отлично. Ако някой намира, че е груб, че няма добри маниери, нека си има една градинка, в която да отглежда различни цветя, те облагородяват човека и внасят мекота в характера му. Цветята имат лечебно действие. Ако аз съм един лекар, като дойде някой болен при мене, първата работа, като първа рецепта, която бих му предписал, ще бъде да го накарам да си посади в градината един карамфил или една роза или друго някакво цвете и да го полива редовно, да му се радва. Той няма да усети как краската на това цвете ще влезе в него и ще почне да му действува. Когато човек се обезсърчи или уплаши от нещо, в него веднага изчезва червеният цвят. Той постепенно започва да пожълтява.

Казвам: Природата е един велик институт, един великолепен свят, в който всяко нещо е на мястото си. Често вие искате да отидете на небето. Къде е небето? – Тук е небето. Това, което човек вижда, мравите не го виждат. Това, което човек вижда и мисли, рибите нито го виждат, нито са го мислили някога. За рибите това е непостижимо. В това отношение пред рибите хората са Божества. Това, което човек мисли, на ума на воловете никога не би дошло. Те вървят и си казват: “Тежък е животът.” Така и ние казваме: “Какво представят ангелите? Къде живеят те?” – Ангелите са при нас. Близо или далеч, това зависи от бързината, с която човек се движи. Значи, близостта е закон на движение. Ако се движиш бързо, ти си близо. Ако се движиш бавно, полека, ти си далеч. На физическия свят разстоянията се определят от бързината на движението. И в умствения свят е същото. Когато ти се движиш с ума си бързо, разстоянието става по-голямо, отдалечаваш се. Щом умът ти се схваща, ти си близо до предметите. Когато се намира пред напреднали същества, човек пред тях не трябва да бъде бърз. Пред тях той трябва да намали, да спре малко движението си.

Когато отидеш при прости хора и искаш да бъдеш добър, слез на техния уровен, приказвай на техния език. Бъди на еднакво равнище с тях, не се показвай като някоя висока чукара. Като се поставиш на техния уровен, ще ги зарадваш. Сега и Витоша е полезна за нас, защото е достъпна, защото е близо. Ако беше далеч, тя щеше да бъде недостъпна за нас и нямаше да се ползуваме от нейните енергии. Та казвам: Когато отиваме между хората, ние трябва да бъдем достъпни за тях. Аз имам предвид да бъдем достъпни за умните хора, а не за глупавите. Защо? – Защото умният, когато го срещнеш, той всякога носи едно велико благо за тебе. Ако искаш да придобиеш някакво благо, търси добрите, умните хора, търси художниците, музикантите, учените. Ако имаш да придобиеш някакви опитности, търси простите хора. От тях можеш да придобиеш само опитности. Простите хора сами ще се наложат. И без да ги търсите, те ще ви намерят. Обаче, талантливите, гениалните, великите, умните и добрите хора, вие сами трябва да ги търсите, те няма да ви търсят. Обикновените и простите хора сами ще ви намерят. Няма защо вие да ги търсите. Не се безпокойте дали ще намерите прости и обикновени хора. Те винаги ще бъдат пред вас. Простите хора ще ги срещате толкова много, че понякога ще се отегчите от тях, няма да искате да ги срещате. Великите хора, обаче, рядко се срещат. Вие искате да станете красиви, какво трябва да правите? Търсете красиви моми и вървете постоянно подир тях. Ако аз съм една мома и желая да стана красива, аз ще търся красивите моми в света и ще вървя подир тях, ще гледам как живеят, как се обличат, постоянно ще ги фотографирам. – "Ама с това ли ще се занимавам?" – Едно зная аз, с каквото се занимава човек, това става. И наистина, вижте един свинар, който 20 години е пасъл свине, в края на живота си и той започва да става като тях. Ако някой се занимавал 20 години с пасене на говеда, в края на краищата и той започва да прилича на тях. Следователно, това, с което човек постоянно се занимава, най-после започва да прилича на него. Забележете, ако мъж и жена са живели дълго време заедно и са

станали баба и дядо, в края на живота си те започват да си мязат и стават лика прилика, като два стръка иглика.

Сега аз ви говоря неща, които са верни, не ги измислям. С това аз искам да ви кажа, че вие трябва да използувате нещата в живота, защото, ако не ги използувате, вие пакостите сами на себе си. Вие страдате от неизползувани работи. Ще кажете за някой човек, че не струва да дружите с него. Не е така. Ако един човек за вас няма никакво съдържание, за друг някой има съдържание. Ти можеш да не обърнеш внимание на една ябълка, но Господ отдавна е обърнал внимание на нея. Той отдавна е турил печата си върху нея. Ти погледнеш към едно животно и казваш: "Животно е това." Да, но Господ отдавна е турил печата си върху това животно. Той го гледа как върши работата си днес и казва: "Много добре правиш." Аз съм гледал внимателно очите, погледа на вола и казвам: Бих желал да имам това, което волът има в своя поглед, в своите очи. Господарят му го бие, а той погледне спокойно, философски, не се навъсва, но си казва в себе си: "Господарю, един ден и ти можеш да се намериш на моето място, тогава ще разбереш как трябва да се отнасяш. Едно време и аз бях като тебе сприхав, но сега уча урока си. Ще се оправя един ден." Сега вие веднага ще кажете: "Човек ли е бил някога?" Питам: Когато един човек не се отнася както трябва, човек ли е той? – "Ама говедо ли съм?" Ако ти не се отнасяш като човек с любов в пълната смисъл на думата, можеш ли да се наречеш човек? Ако ти не (се) обхождаш с любов като човек, ако не се обхождаш със знание и мъдрост, като човек, и ако не се обхождаш с истина и свобода, като човек, каква е твоята човещина? Човещината се заключава в любовта, която трябва да проявиш към всички. Човещината се заключава в знанието и мъдростта, които трябва да проявиш към всички. Човещината се заключава в истината и свободата, които трябва да проявиш към всички. Не е въпрос към всички еднакво да се проявявате, но трябва да знаете как да се обхождате с всяко живо същество.

Та казвам: "Малките заповеди". Ще започнете от малките заповеди. "И той, който наруши една от най-малките тези заповеди, и научи така человеците, най-малък ще се нарече в Царството Небесно, а който стори и научи, той велик ще се нарече в Царството небесно." – 19 ст. (Евангелие на Матея, гл. 5). Ако ти не можеш да изпълниш най-малките заповеди, и големите не можеш да изпълниш. Някой казва: "Кой ще започва с малките заповеди?" – Започни с малките заповеди, но свърши с големите. Не започвай с големите заповеди, а да свършиш с малките. Започнеш ли така, ти вървиш в обратния процес. Така гледате и на времето. Някога виждате, че небето се заоблачава и казвате, че денят е лош. Не казвайте, че денят е лош. Като завее вятърът, не казвай, вятърът е лош. Не туряйте в ума си мисълта, че времето е лошо или че вятърът е лош. Казвайте, че всичко е за добро. Ако е студено, кажете, че студът е за добро. Знаете ли какво благо е студът? Когато искат да запазят някои храни или други някакви вещества в прясно състояние, да не се разлагат от топлината, поставят ги в специални хладилници. Следователно, в някои случаи студът е такова благо, каквото е топлината. Но ако постоянно е само студ, тогава се намираме пред едно голямо еднообразие. И топлината, ако е постоянно, и тя е еднообразие. Студът е точно противоположен на топлината, топлината е топла отвън, а студена отвътре, а студът е топъл отвътре, а студен отвън.

Сега това не искам да ви го доказвам, няма защо да се доказва, то е въпрос на опит. Един ден това учените ще го докажат, защото имат възможност да го опитат. Аз харесвам учените в едно отношение: Като започнат да обясняват нещо, те го обясняват така, че става много ясно. Ще кажете, че това е проста работа. Не е проста работа. Как учи майката детето си? В първо време тя не му говори като професора, но му говори на негов език. Постепенно тя отива към по-сложното, започва да го коригира, докато един ден и то започва да говори като нея. Ако умът на човека още не е слязъл на този уровен, на който майката се намира, тя може ли наведнъж да го повдигне? Та всички

ония хора, които не могат правилно да се обхождат, в морално отношение те са още деца. Слезте на уровена на децата и каквото те направят, одобрете го. Някое дете счупило една стомна, кажете: “Ще купим по-хубава стомна.” Скъсало си дрехите или обущата, кажете: “Ще купим по-хубави, здрави дрехи и обуща.” Ако аз съм баща на едно палаво дете, ето какво бих направил: Ще кърпя обувките му, ще ги направя само кръпки. Лятно време ще оставя скъсаните места незакърпени, да има дупки за проветряване, а зимно време ще оставя обущата му само с кръпки. Сегашните хора, ако имат две кръпки на обущата си, казват: “Срамота е да се ходи така пред хората.” Едно време, ако някой ходеше бос, считаха, че този човек не е умен. Днес, когато и дипломатите започнаха да ходят боси, казват, че светът се е изменил. Умно постъпват тия хора. Ако едно време някой се осмеляваше да ходи гологлав, всички му се смееха и го наричаха извеян. Днес и дипломатите ходят гологлави. Те имат пари, но ходят гологлави, искат да израстнат космите на главата им.

Сега ще ви дам едно ново изяснение за страданията. Когато някои питат защо идат страданията в света, казвам: Страданията идат, за да почернеят космите на главата на човека. Дотогава, докато главата на човека побелява, страданията не са на мястото си, хората още не са се научили да страдат. Щом от страдания космите на главата почерняват, това показва, че хората са разбрали смисъла на страданията. Като дойдат страданията, хората стават щедри, казват: “Няма ли някой да дойде, да ни ги вземе?” Вие се страхувате от страдания и бързате да ги дадете на този, на онзи. Не, като дойдат страданията, задръжте ги в дома си, те са богаташи, но се преструват. Вие не знаете още какво представят страданията. Най-големите богаташи в света, това са страданията. Страданието е е голям богаташ, който се преструва, че няма пет пари в джоба си. Казвате за някой човек, че е лош. Той привидно е лош, но вътре е добър. Среща ви един човек в гората, спира ви и ви обира. Като разбере, че сте беден човек, че имате жена и деца, той казва: “Съжалих се на беднотията ти,

на твоите деца. Ето, вземи парите си, а отгоре на това и две хиляди лева. Ти какъв си? Християнин ли си?" – "Да, християнин съм." – "Иди си тогава дома си и се научи по-добре да се молиш. Благодари на Христа, заради Него ти върнах парите." Та казвам: Вътрешната страна на живота седи в това, да виждаме във всичко една добра черта. Ти не можеш да развиеш самостоятелно в себе си каква и да е дарба, ако не се свържеш с ония хора, които са я развили преди тебе. Ти не можеши да бъдеш добър човек, ако не се свържеш с добрите хора. Ти не можеш да бъдеш талантлив, ако не се свържеш с талантливите хора; ти не можеш да бъдеш светия, ако не се свържеш със светиите; ти не можеш да бъдеш добра майка и добър баща, ако не се свържеш с добрите майки и с добрите бащи по лицето на земята. Ти не можеш да бъдеш и добър учител, ако не се свържеш с добрите учители. Следователно, ако искаме да прогресираме, ние трябва да държим връзка с разумните хора. Така ние ще се опознаем. Нали на едно място Христос казва, че някой си имал нива, която продал и намерил един драгоценен бисер. Някой иска да учи цигулка. Той продава нивата си и следва. Баща му и майка му се сърдят, но той учи. Българите казват: "Цигулар къща не гледа." Как да не гледа къща? Някой цигулар дава концерт и на една вечер получава 50 – 60 хиляди лева. Малко ли е това? Ако си чиновник, колко ще ти платят на една вечер или на една година? Значи, тази поговорка се отнася за учащия, за този, който не е ходил в странство да се учи. Той не може да гледа къща. Но онзи, който е ходил в странство да учи, на него сърцето тупти. Той не тича подир парите да ги търси, но те идат подир него.

Разправят за Паганини, че бил голям скъперник. Не, Паганини не бил скъперник, но бил икономист. Един ден, като вървял из улиците, срещнал на едно кюше един старец, който държи в ръката си една цигулка и скрибуца. Пред него седи една копанка празна. Като видял това нещо, Паганини се навел, взел цигулката на стареца и започнал да свири. В това време се събрали много хора около Паганини и

копанката моментално се напълнила догоре с пари. Като видял това, старецът се обърнал към Паганини и казал: “Синко, защо не дойде по-рано?” Хубаво е, кога някой цигулар да се спре пред твоята копанка и да засвири. Хубаво е понякога да срещнете човек с добра обхода. Например, аз съм срещал говорители с добра обхода, с хубаво съчетание в движенията им, в ръкомаханията им. Много хора имат хубави маниери, хубава обхода, че ти е приятно. Години минават след това и ти не можеш да забравиш тяхната обхода. Тяхната обхода е толкова хубава, че паметна остава в ума ти. Добре е да срещаме такива хора навсякъде.

Сега аз ви проповядвам за самовъзпитанието. Вие искате да достигнете до Божественото състояние, да мислите само за Господа. Тогава и вие ще замязате на онези гръцки философи, които проповядвали, че човек трябва да гледа само нагоре към небето. В стара Гърция имало два вида философи: едните философи проповядвали, че само на земята трябва да се гледа, другите проповядвали, че само нагоре трябва да се гледа. Онези, които проповядвали, че трябва само нагоре да се гледа, имали това нещастие, че падали често в дупки. Като гледали само нагоре, те не виждали дупките пред себе си, че често хълтали в тях. Другите пък, които проповядвали, че само надолу трябва да се гледа, имали нещастието да се удрят в греди. Като не поглеждали нагоре, те се удряли в греди, които били над тях. И едните, и другите философи трябва да се коригират. Когато няма дупки пред тебе, нагоре гледай, но когато има дупки, т.е. някоя опасност, надолу гледай. – “Кога да гледаме нагоре?” – Щом всичко върви добре, нагоре гледайте. Щом работите на земята не ви вървят добре, надолу, към земята гледайте. Научи се езикът ти да бъде сладък. Като срещнете някой човек, който се нуждае от вас, обърнете се към него с мек, нежен език и го запитайте: “Любезни господине, в какво мога да ви услужа? Аз съм на ваше разположение.” Една добра постъпка и една добра мисъл към човека отправена, са в състояние да подобрят неговия живот. Щом е

така, не отказвайте на човека никаква услуга. Дойде в ума ти една добра мисъл, отдели за нея 1 – 2 минути. Това е до външния живот на човека. Добрата мисъл не е, както мислите, една проста черупка. Тя има известно съдържание в себе си. Мислите са живо нещо. Много същества се обличат в нашите мисли. Като дойде някое такова същество, покани го, разговори се с него и го изпрати. То ще ти остави нещо от това, което носи в себе си. Възприеми мисълта, която то носи в себе си и не казвай, че тя нищо не струва. Всяка мисъл, която дойде при тебе, трябва да ѝ дадеш място. Всяко чувство, всяко желание, което дойде в тебе, то е Божествено, дай му почтеното място в себе си. Както и да постъпите, не се срамувайте, щом тя е Божествена. Аз бих предпочел да се срамувам, ако нищо не правя. А така, като прави нещо, човек трябва да се радва, че все пак нещо върши.

Пред къщата на един богат арменец умряло едно куче. Арменецът видял това. Покрай къщата му в това време минавал един турчин. Арменецът се обърнал към турчина: "Слушай, давам ти една меджидия, ако изхвърлиш това умряло куче." – "Аз пък ти давам две, ако ти го изхвърлиш." Арменецът веднага слязъл, изхвърлил кучето. Казвам: Когато ви накарат да направите нещо, не се отказвайте. Арменецът разбрал, че все трябва да се намери някой, който да изхвърли това умряло куче. И като видял, че ще му платят за това, той се заема да го изхвърли. Какво приложение може да има този пример в живота? Някой казал някоя обидна дума за тебе и тя дошла до ухото ти. Обидната дума е умрялото куче. Ти казваш: "Има ли някой, който може да изхвърли тази лоша дума навънка?" Мъчно се изхвърлят лошите думи, които си чул. Има начини, по които могат да се изхвърлят лошите мисли и чувства навън. Но тези начини не са такива, каквито ти знаеш. Никога не можеш да изхвърлиш една лоша мисъл или едно лошо чувство от себе си по начина, който ти познаваш. Да ги изхвърлиш от себе си, това подразбира да ги заместиш с други добри мисли и чувства. Ще повикаш една добра

мисъл и ще оставиш да се разговаря с лошата. Представете си, че някой е сиромах и се намери пред една каса, пълна с пари. В това време иде изкушението в него. То му говори отвътре: "Бръкни в касата и си вземи колкото пари искаш." Това е една лоша мисъл, която веднага трябва да се замести с друга добра. Какво трябва на направи този човек? Той веднага трябва да си представи, че е много богат и че има пари, къщи, всичко има на разположение. Като мисли, че е богат, този човек ще се освободи от изкушението. Той ще постави тези две противоположни мисли в себе си да се борят. Тури доброто в себе си. Доброто е граница на злото. Човек трябва да има качеството на Христа. В какво седи величието на Христа? В неговото голямо търпение. Той имаше силата да извика 12 легиона ангели да му помогнат. Тия ангели бяха в състояние в 24 часа да изчистят цялото човечество. Колко правят 12 легиона ангели по шест хиляди във всеки легион? Обаче, Христос предпочете да приеме другото положение, да покаже на хората, какво нещо е търпението. Цяла нощ да се подиграват и ругаят римските войници с Него, а Той да седи тих и спокоен, да издържа. Знаете ли каква мисъл имаше Христос? Не само това, но тия войници го удряха един след друг. Но в края на краищата всички тия войници, които се подиграваха с Христа, се отвратиха най-после от себе си. Те си казваха: "Какво нещо е това? Какъв човек е този?" И дойдоха до заключението, че това е едно Божество. Не е човешко това нещо, да се издържа на това напрежение. Христос само ги поглежда и мълчи. Това значи търпение. Да не изгубиш присъствие на духа си нито за момент и да казваш на себе си: "За добро е това." Христос по този начин опита неправдата в света. Той разбра какво значи неправдата. Същевременно Той намери начин как да се справи с неправдата в света. Питам: Когато дойде едно страдание, трябва ли веднага да се противопоставите на него? Че вие показали ли сте поне най-малкото търпение? Имали ли сте случай с вас да се гаври цял един легион римски войници от по шест хиляди души? Опитвали ли сте вие, какво значи тия войници да ви

турят венец на главата, да ви обличат с мантия, да ви се кланят и да казват да си помогнете сами, щом сте син Божи? Какво геройство се иска от човека след всичко това да вижда добрата страна на живота? Та когато казвате, че човек не трябва да прави зло, така не се маха злото. На злото трябва да се противопостави доброто. На омразата трябва да се тури любовта, на безлюбието също трябва да се постави любовта. На лъжата трябва да се противопостави истината. Изобщо, на всяка отрицателна проява в човека трябва да се тури в противовес една добродетел. Онова, което в даден случай ние считаме за зло, то е зло, защото не работи в наша полза, за нашия успех. Една отрицателна мисъл в човека може да произведе склероза, неврастения или пожълтяване на очите, или какво и да е разстройство. Ако човек живее според мислите на своите добродетели, той винаги може да бъде здрав и бодър. Ако ние приемем в себе си идеята, че всички хора сме братя, светът ще се поправи. Но знаете ли колко мъчно можете да направите един човек ваш брат? Ти не можеш да направиш един човек твой брат, докато ти първо не му станеш брат. Ти никога не можеш да станеш майка на едно дете, докато не го отгледаш. В какво седи майката? Майката трябва да даде най-добър пример как трябва да се възпита човека. Погрешката на майката седи в това, че понякога и тя сама е недоволна от това, което носи в себе си. Работата, която майката върши, е добра, но понякога и тя се запитва: "Защо ми трябваше това нещо?" Тя е на изпитание. Тя трябва да издържи този изпит докрай. Сега аз не се спирам само на физическото поле, не разбирам думата "майка" само във физически смисъл. Вие сте заченали една мисъл, но не сте я родили, трябва да я родите. Зачeнали сте едно желание – трябва да го родите. Имате заченатa една постъпка, трябва да я родите. Всяка мисъл, която се зачева във вас, трябва да се износи – дете е тя. Желание, което сте родили, ще ви бъде дъщеря, а мисълта – ваш син. Постъпките пък, които ще направите, всякога носят Божието благословение. Това е храната, която ще дойде за вашите дъщери и синове, които са родени от вас. Човек може да

постъпи добре само тогава, когато е родил една дъщеря – едно желание и един син – една мисъл. Когато сте родили една мисъл и едно желание, вие ще можете да направите едно добро дело. Това дело ще има всички средства за постижение. Само по този начин ще може всеки един идеал да се постигне. Ако у вас не се роди едно желание и една мисъл и не направите една постъпка, нищо не можете да постигнете. Значи, всяка постъпка трябва да бъде резултат на човешките мисли, чувства и желания. Тази е новата философия. Това е разбирането на мистицизма, това е разбирането на окултната наука, това е възпитанието на невидимия свят. Това се изисква от всички хора. Методите на сегашното възпитание коренно се различават от тия на невидимия свят. Може би да има за това известни съображения – това е друг въпрос.

Казвам: Какво трябва да правите сега при големите мъчнотии, при които се намирате? – Седнете да размишлявате за великите хора. Всяка вечер мислете най-малко около половин час за великите хора във всички области: в музиката, в поезията, в художеството, в науката – във всички области, да видите през какви страдания са минали те. Щом нямате какво да правите, мислете за тях. Те ще ви свържат със себе си и ще ви помогнат. Вижте какво се постига днес с радиото. Някой параход се намира в някакво бедствие. Веднага съобщават по радиото и друг параход му се притичва на помощ. Едно време това не съществуваше. Ето защо и вие чрез вашето радио, чрез вашите мисли, чрез вашите чувства изпратете своя зов за помощ към невидимия свят и помощта веднага ще дойде. Ако помощта понякога не дохожда, причината за това сте вие, не знаете как да прекарате мислите и чувствата си. Вие не знаете как да съобщите къде се намирате. Вие трябва да им съобщите къде, на какво място и в какво положение се намирате. Казвате: "Нали Господ знае всичко?" Какво Господ знае, това е друг въпрос. Ти трябва да изнесеш положението, в което се намираш. Ти отиваш да учиш. Не казвай, че искаш да научиш всичко изведнъж. Но като научиш някои неща теоретически,

ще искаш да се специализираш върху нещо. Ти държиш в ръцете си онова, което искаш да специализираш. Като свършиш с него, тогава предприеми второ, после трето и т.н. Човек не трябва да спре само върху една специалност. Всяко нещо трябва да се постигне последователно, за да се осмисли нашият живот на земята. Нашият живот зависи от нашите мисли, от нашите чувства и от нашите постъпки. С каквито хора се събереш, за каквото мислиш, това ставаш. Като изучавате живота на великите хора, ще видите, че те са имали дълбоки разбирания. По какво се отличава Христос? – Със своята любов към Бога. Всяка вечер Той се уединявал, отивал е да се моли, да се разговаря с невидимия свят. Когато се е намирал в трудно положение, Той се качвал на планината и там се е разговарял с Илия, с Мойсея. Сега някой може да иска да му се докаже това нещо. Ние не доказваме доказани работи. Илия нали е живял на земята, логически е, че нищо в света не се губи. Вие знаете, че материята не се губи, но и енергията не се губи и животът не се губи, и индивидуалността не се губи, и сърцето не се губи, и умът не се губи, и душата не се губи, и духът не се губи. Нищо в света не се губи. "Дали ще се познаваме в онзи свят?" – Десет пъти повече ще се познавате, отколкото сега се познавате. Но, за да се познавате, вие трябва да се обичате. За да се познавате, вие трябва да сте умни, да обичате истината. Роби не могат да се познават. Само свободни хора могат да се познават. И за да познаеш слугата си, ти трябва да го направиш свободен. Слугата ти е роб външно, а ти си роб вътрешно, и като такъв, той има лошо мнение за тебе. Когато го освободиш отвън, той ще те освободи отвътре. Тогава вие ще си подадете ръка. Ти ще му кажеш: "Ти имаш същото право, което и аз имам. Бог има същата любов към тебе, каквато и към мене. И ти трябва да бъдеш добър и богат." Тогава и слугата ти ще каже: "Господарю, и аз имах лошо мнение за тебе, но сега аз те обичам." Това е законът, който действува.

Казвам: Обичайте се, за да ви обичат. Учете, за да ви учат. Обичайте истината, за да ви кажат. Който не обича истината, не му се

казва. И никой, който не учи, не го учат. Никой, който не люби, не го любят.

Желая ви сега: Обичайте, учете и истината говорете!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

9-та неделна беседа от Учителя, Държана на 28 ноември, 1937 г., 10 ч преди обяд. София – Изгрев.

СИЛА, БЛАГОРОДСТВО, СВЕТЛИНА И ДОБРОТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от шеста глава на “Посланието към Ефесяните.”

Духът Божи.

Когато обикновените работи в живота се преповтарят, те стават тягостни. Даже и любовта, която хората толкова много търсят, като се преповтаря по един и същ начин, и тя става тягостна. Тази е причината, задето любовта, т.е. думата “любов” е станала безсъдържателна. По възможност, човек трябва да избягва повторението на нещата, макар че се казва, че повторението е майка на знанието. Трябва да се определи кое повторение е майка на знанието. Само онова повторение е майка на знанието, което е свързано с разнообразието. Повторението на разнообразието е майка на знанието. Никога не повтаряйте еднообразието. Като повтаряш любовта, повтаряй я във всичката нейна разнообразност. Когато любовта е еднообразна, тогава в живота иде нещо горчиво. Сега, понеже живеете в този свят, няма да ви разправям как живеят богатите хора. Ако ви разправям, вие ще станете кисели. Защо? – Понеже като нямате това, което богатите хора имат, вие ще кажете: “Те имат, ние нямаме.” Ако ви говоря за учените хора, вие ще се вкиснете. Ще кажете: “Те са учени хора, а ние не сме.” Ако ви разправям за силните хора, пак ще се вкиснете, ще кажете: “Ето, те са силни хора, а ние като нямаме сила, нищо не можем да направим.” Ако ви разправям за онези, които имат власт, ще кажете: “Ето, те са хора с власт, всичко могат да направят, а ние, като нямаме власт, нищо не можем да направим.” Но всичко това са преходни величини

на земята. Човек вечно силен, вечно млад няма да остане, все ще дойде време, когато ще остарее. Младостта на младия ще му се отнеме. И старият няма да остане вечно стар – старостта ще му се отнеме. На силния ще се отнеме силата, на красивия – красотата, на учения – знанието. Каквото човек има, в края на краищата ще му се отнеме. Това не е за обезсърчение, но трябва да знаете, че всичко, каквото имате в този свят, все ще ви се отнеме. Кога? – След време. Значи, вие тук сте под аренда, под наем. Вие сте имали едно здание за сто години. Като дойде 99 година, вие трябва да го оставите на други, трябва да си вървите. Каквото има човек, всичко ще го остави на земята. Вие сте наели една къща под наем за пет, десет, 20, 30, 40, 50, 60, 70 – най-много до 120 години, но щом минат тия години, вие я оставяте и си заминавате за онзи свят. До това време вие трябва да ликвидирате с всичко, каквото имате. Казвате, че някой е умрял много млад. За толкова години е наел къщата. Някой е умрял на една-годишна възраст. Казвате: "Защо толкова малко е живял?" – Така се е условил. Още със слизането си на земята, човек прави условие, сделка, колко време ще живее на земята. Сделките се правят горе, не на земята. Понякога хората се карат помежду си. За да се справят по някакъв начин, единият от тях ще го викат горе. И после те се питат защо е станало така. Всеки ще отиде на своето време. Онзи, който има да дава и онзи, който има да взема, няма да умрат в едно и също време. Единият ще умре по-рано, а другият по-късно, ще чака да изтече времето, до което е взел къщата под наем, докато изтече арендата му.

Сега във вашия ум се ражда мисълта: "Дали това е така?" Дали това е така или не е, то е друг въпрос. Това е само за изяснение. Например, понякога може да се проповядва, че човек трябва да бъде красив. Защо? Какво допринася красотата? Красивите моми не са от най-набожните, от най-трудолюбивите. Това е за земята така, а за небето е друг въпрос. Не казвам, че красивите моми са лоши, но важно (е), че красивите моми са изложени на големи изкушения.

Грозната мома не е изпитвала такива изкушения, каквито красивата мома има и на каквито е изложена. Красивата мома получава какви ли не писма, пълни със сладки думи и обещания, от които тя може да бъде излъгана. Грозната мома обаче не получава много писма. Тя може да получи едно писмо, а може и нищо да не получи. Като гледа как красивата мома получава писма с нежни, сладки думи, нещо ще я бодне в сърцето и ще каже: "Ето, това разбирам писма." Но тя не знае, че от всички тия писма едва ли 25 на сто е вярно, а останалото 75 на сто не е вярно. Сега, като ви говоря това, вие понякога може да го вземете присърце и да ви засегне. Не, не взимайте нещата много присърце. То всъщност не е така. То е като във вестниците, пишат, преувеличават нещата, за да имат по-голям ефект. Пишат, например, че в някое събрание имало около десетина хиляди души. – Не е така. Едва ли е имало в това събрание около 2 – 3 хиляди души. Тъй щото, в този свят трябва да се прави шконто на нещата. Например, ако след единицата поставите числото 3, тя ще се увеличи 13 пъти. Всъщност единицата се е увеличила десет пъти, а тройката остава собственост на самото число три. Обаче, ако поставите тройката пред единицата, тя се увеличава повече пъти. Тя се увеличава 30 пъти. Значи, всяка единица се е увеличила десет пъти. Тъй щото, в първия и във втория случай всяка единица се е увеличила десет пъти. Като разглеждам сегашната музика, виждам колко потънкости, колко сложни работи има в нея. Не е лесна работа музиката, както мнозина мислят. Който не разбира колко сложно нещо е музиката, главата му може да се замае. Като вървите от "до" към "ре", вие може да повишите тона "до", като вземете нещо от "ре". Тонът "ре" има допирни точки с "до" само в понижението си към него. Много гами има в музиката, но достатъчно е да си служат хората с мажорните, миньорните и хроматическите, както си служат досега. Двама души, мъж и жена се обичат. Мъжът има съприкосновение, допирна точка с жената по закона на повишението, а жената с мъжа по закона на понижението. Това нещо може да се смени. Ако турите тона "до" на мястото на "ре",

и тонът “ре” на мястото на “до”, законът веднага ще се измени. Значи, формата трябва да се измени. Без да разбирате закона, вие казвате: “Защо трябва да се понижавам?” Вие не разбирате закона, това не е понижение. Ако супената ви лъжица не беше понижена, не беше вглъбната и я турите в чинията, какво щеше да вземе оттам? Нищо нямаше да вземе. Значи, ако лъжицата беше повишена, т.е. изпъкнала, тя нищо не можеше да вземе от чинията. Всички блага в света идат все от понижението. Мажорните гами дават яденето, но щом дойде ядене и пиене, това правят миньорните гами. Това е само за обяснение. Като дойдете до музиката виждате, че не е лесна работа. Вие трябва да изучавате гамите, да можете да минавате от една гама в друга. Ако не знаете гамите, не можете да минавате от една в друга. Същото става и в природата. За да измениш състоянието, в което се намираш, ти трябва да измениш гамата, в която си поставен. За да измени живота си, човек трябва да се ръководи най-малко от десет гами: пет мажорни и пет миньорни.

Сега вие сте дошли на земята да учите музика. Музиката не се заключава само в пеенето. Да пееш само, това е проверка на музиката. Музика подразбира едновременно слушане това, което се пее на земята и в духовния свят, между ангелите. Същевременно ти трябва да слушаш и музиката в Божествения свят, да видиш как се трансформират тия три вида музика една в друга. Това значи музикален човек. Тези дни ходих да гледам операта “Таис”, в която ми хареса балета, както и първата част на операта. Там музиката е тържествена, добре започва. Аз не съм чел операта, но от това, което видях на сцената, разбрах, че този калугер най-напред е бил влюбен в нея, но отпосле я загубил. Затова той станал калугер. Сега като я вижда отново и чува за нея, той си спомня, че тя е била неговата възлюблена и отива да я спаси. Той отишъл да я спасява, защото имал любов към нея. В първо време той си представя, че отива да я спаси заради Бога. В първо време той си представя, че отива да я спаси заради Господа, но после не излиза така. Той й говори за Господа, за

другия свят и тя го повярва. Погрешката на този калугер седи в това, че като я извади от едно място на ограничения, въведе я в друго място на ограничения – в манастира. В първо време тя искаше да го прегърне и целуне, а после у него се яви същото желание. В първия случай той издържа, тя не издържа, а накрая тя издържа, той не издържа. В този случай не му я дадоха. Той трябваше, като я извади от света, да не я завеждаше в манастира, но да (я) остави свободна да работи за Бога. Силата на Божественото седи в това, човек да издържи на всички противоречия в живота. Докато сте били на небето, вие сте били големи светии, но като слязохте на земята, тук се изпитва вашата сила, вашето знание. Тук ви изпитват докъде можете да стигнете. Та не е лошо човек да греши, но като греши, той трябва да се изправя. Според мене, грешенето произлиза от горенето. Греши човек, значи той е дошъл много близо до огъня и се е изгорил. Та като греши, човек трябва да гледа да не се изгори. Следователно, докато младият момък се грее отдалеч на огъня на младата мома, той никога не може да направи престъпление. Щом се доближи до огъня на младата мома, той ще изгори. Та казвам: От съприкосновението на топлината на този огън вие можете да изгорите. Право ме разбирайте. Така обяснявам аз нещата. Може би някои да не сте съгласни с мене, а дето не сте съгласни, оставате на вашето мнение. Аз се радвам, че имате ваше мнение. Ако пък вие може да дадете едно по-добро изяснение на нещата, още по-добре. Наскоро бях на един концерт. Една английска пианистка свири. Хареса ми както свири. Тя има не само техника, но и разбиране. Всичко, каквото свири, изпълни го отлично. Тя има отличен ритъм. Колко години е свирила, докато дойде до това положение! Ще кажете, че е била даровита. И даровита да е, тя е изпълнила всички възможности. Тя е дошла до това положение само с ред упражнения и работа. Тя е вярвала в музиката. Онези, които не са станали музиканти, те не са вярвали в музиката. Всеки човек става това, в което вярва. Ако някой вярва, че може да стане силен, ще стане силен. Ако някой вярва, че може да стане

красив, ще стане красив. Ако някой вярва, че може да стане учен, ще стане учен. Временно поне човек е в състояние да стане това, което иска. Често хората искат от Бога Той да ги направи, каквито иска. Това схващане не е вярно. Вие искате да дойде при вас някой велик художник, да нарисува една много хубава картина и вие да турите подписа си под нея, да кажете, че вие сте я нарисували. Има гениални музиканти, художници, писатели, които напишат нещо хубаво, издадат го, продадат го и подписват името под своето произведение. Те са бедни, правят това за пари. Но всъщност това, което са написали, не е тяхно. Нищо не е наше в света. Но все таки добре е, че си е направил труда да напише нещо, което му се е продиктувало. Този, който се е подписал, направил е това под давлението на онзи, който му е диктувал и се радва, че е написал нещо, че името му е под известно произведение. Първото нещо, което се изисква от вас, е да бъдете справедливи. Има една справедливост, една велика правда в света. Всеки трябва да желае да се отдаде правото на всеки едного. И ако искате да опитате, имате ли такава справедливост, проявявате ли я в живота, правете опити. Аз съм правил ред опити. Вървя по пътя и гледам, че пред мене пъпли една мравка. Аз веднага обикалям, правя й път. Аз съзнателно й отдавам нужното почитание. Искам да проверя, мога ли да отдам нужното внимание на една мравка. Заобиколя и оставам свободно да си върви. Като видя някой мравуняк, също така го обикалям, не го тъпча. Като дойда до някое дърво или до някое цветенце, и на него сторвам път, обиколя го, не го закачам. На всяко цветенце гледам да отдам известно внимание и почит. При това аз имам друго схващане по отношение на растенията, цветята и животните, на по-долностоящите от мене. Всички цветя аз ги считам изложение на онези, които са ги работили. На всички цветя, растения, животни, оказвам внимание, гледам да не правя някоя погрешка. Като вървя, също така обръщам внимание и на камъчетата, и тях считам изложени от някой велик майстор. Като минавам през някоя река, аз гледам и нея да не прегазя. Щом дойда до реката, обиколя оттук,

оттам, търся път да я прескоча, да не газя във водата. И след това съм доволен, че съм я прескочил. Като ме види някой, че прескачам някоя вада или някой извор, пита ме: "Защо прескачаш тази вада?" – Не искам да наруша порядъка на извора или на вадата. От друга страна някой човек може да се намира под мене и да пие от тази вода. Друго е, ако съм някой светия, но това не зная. Изобщо, аз не мътя водата на по-голям светия от мене. Ако е въпрос за някой грешник, аз мога да му размътя водата.

Едно трябва да знаете, хубавите неща всякога трябва да се оценяват. Ако искате да се подигнете в Божествения свят, вие трябва да имате една оценка за хубавите неща. Има животни, които имат много хубави черти. И растенията имат някои хубави черти. Често аз се спирам пред животните, пред птичките и гледам, какви хубави дрехи са си направили, колко хубаво са ги нашарили. Понякога се спирам пред плодовете и намирам, че те имат хубави благоухания. Тяхното благоухание се разнася надалеч. Хубавите неща спират моето внимание. Някои казват: "Учителят всичко знае." Аз непрестанно уча, защото в целия свят има постоянно нови неща. Има много нови неща в света, които постоянно идат, и които аз не ги зная. Тях постоянно уча. Светлината, която всеки момент слиза на земята, е нова за мене. Аз трябва да я изучавам. Хората, които са остарели, както и да е, аз ги познавам, но тия, които всеки момент се раждат, са нови за мене и аз постоянно ги изучавам. Новото поколение е със съвсем други стремежи от стремежите на старите хора. Казвам: Животът се мени всеки ден. И в природата има едно вечно разнообразие. Божиите пътища са непостижими. Ако някой мисли, че всичко знае, той ще дойде до точката на замръзването. Да мисля за себе си, че всеки момент трябва да изучавам новото – нищо повече. Не е въпросът, че не зная, но съзнанието всеки момент се разширява и в него влизат все нови и нови неща. Едно трябва да знаете: Човек може да учи само този предмет, към който има обич. Ако той не обича даден предмет, не може да го разбере. Щом не може да го

разбере, той не може и да го изучава. Сега ще ви обясня, какво нещо е обичта. Тя е една затворена книга. Обаче, като отворя някой лист от тази книга, аз започвам да чета. По този начин се създава връзка между мене и книгата.

Та казвам: Животът е една книга, която, като отваряш всеки ден, ти можеш да четеш по един, два листа. Всеки ден ще четеш. Ако не можеш да четеш от тази книга, животът ще остане за тебе затворена книга. Не е въпросът само да чете, но човек трябва да знае, какво може да му се случи през деня. Като ставам сутрин, аз зная какво може да ми се случи, но въпреки това не мога да изменя онова, което може и трябва да ми се случи. Защо? – Защото ако го отменя, няма да имам тази опитност, която ми е определена. Това нещо ми е определено за придобиване известна опитност. Представете си, че имам десет лева в джоба си, които съм определил за кино. Обаче, среща ме на пътя един беден човек, който ми иска да му услужа с десет лева. Аз му давам десетте лева, които имам в джоба си, макар че съжалявам, задето не мога да отида на кино. Аз знаех, че това щеше да ми се случи, но не можах да го избегна. Ще кажете, че можех да взема назаем отнякъде десет лева. Не, ако взема назаем пари, работата съвсем ще се развали. Турците казват: "Който ще свири, той трябва да си плати за свиренето." Ако взема десет лева назаем и ги дам на някого, това е според мене търговска сделка. Правилното е да дам на бедния човек десетте лева и да се откажа от отиването на кино. Какво особено ще спечеля, ако отида на кино? Аз зная какво има на киното. Щом дам десетте лева на бедния и се върна в къщи, аз зная вече какво се представя на киното. Аз имам вече пред себе си целия филм. Ще кажете, че това е лесна работа. Лесна работа е само за онези, които разбират закона. Обаче за онези, които не разбират закона, десетте лева отидоха безвъзвратно, те няма вече да се върнат. Това подразбира стиха: "Давайте и ще ви се даде." Но знаете ли колко мъчно се дава? Ако ти си горе на планината, лесно можеш да

изпратиш вода надолу. Но онзи, който е долу в долината, не може да изпрати вода горе на планината.

Та сега да дойдем до онзи вътрешен предмет, с който трябва да се позанимаем. Пак трябва да се занимаваме с този предмет сега, понеже сме на земята, ще живеем по земному, ще чувствуваме по духовному и ще мислим по Божественому. Така разбирам аз въпроса. Ще мислиш така, както Бог мисли, ще чувствуваш така, както ангелите в духовния свят чувствуват и ще постъпваш, както хората на земята постъпват. Нямам предвид всички хора, но само разумните, които спазват великите закони на природата. Ако постъпва, както обикновените хора постъпват, това са ред анормалности. Така и певецът трябва да знае правилно да пее. Не пее ли правилно, той се намира в положението на някаква аномалия. За този певец ние казваме, че или е пил студена вода, или е ходил на разходка, че се е изпотил и гласът му е пресипнал, или друга някаква причина е повлияла върху неговия глас. Ако пази гърлото си, певецът ще пее много добре. Но ако не го пази, било от простуда, било от някакви психически неразположения, той няма да пее добре. Някой певец се скарал със своя приятел и после не може да пее. Ред причини има, които влияят върху гласа на певеца. За да пее добре, от човека се изискват четири елемента: Той трябва да има едно отлично сърце, един отличен ум, една отлична душа и един отличен дух. Такъв трябва да бъде според мен певецът. Ако някой иска да бъде философ или учен, той също така трябва да съдържа тези четири елемента в себе си: Да има отлично сърце, отличен ум, отлична душа и отличен дух. Същото се изисква и от поета, писателя и т.н. В каквото и отношение да иска човек да се прояви, в него трябва да присъствуват тия четири елемента. Не присъствуват ли тия четири елемента в човека, и без да иска, той ще прави погрешки. Свещеният трепет при пеенето иде от сърцето. Яснотата на тона иде от човешкия ум. Изразът, съдържанието на пеенето иде от душата, а цената на всичко това може да дойде само чрез човешкия дух. Който пее по този начин,

той никога не се смущава от хората. Като пее така, певецът чувствува, ча сърцето му говори на неговия ум, на неговата душа и на неговия дух. Щом сърцето му проговори, той забравя външния свят и може да даде израз на своето пеене. Който слуша пеенето на този певец, казва: "Този певец пее хубаво, защото не само сърцето му говори, но умът му и душата му, и духът му говорят." Този закон е верен във всички прояви в живота на човека. Човек не може да бъде религиозен, докато сърцето му не говори, докато неговият ум, неговата душа и неговият дух не проговорят. Религията е външно проявление на онова, което става в човека. Какво означава религиозността? Религиозният човек най-първо трябва да бъде посят в Божествената градина. Религията е разсадник на човешките добродетели. Да бъде човек религиозен, това значи да бъде посаден, поливан и отглеждан в любов. За да бъдеш човек, ти трябва да минеш през три разсадника: първо ще минеш през разсадника на любовта, после през разсадника на мъдростта и на истината. Оттам насетне ще те изкарат навън, да се развиваш самостоятелно. За да кажем, че някой човек е израсъл, той трябва да има три качества в себе си: Качеството на любовта, на мъдростта и на истината. Всеки човек, който е дошъл на земята, е минал през тия три разсадника, но е забравил това и сега трябва да си спомни. Той съдържа в себе си качествата на любовта, на мъдростта и на истината. Като дойде на земята, той ще започне да си припомня какво е учил в първия разсадник. После ще си спомня какво е учил във втория разсадник и най-после ще си спомни какво е учил в третия разсадник. И като си припомни всичко това, той трябва да го прояви в сегашния си живот. Например, срещате един човек, който се нуждае от вашата услуга, но вие не искате да му услужите. Представете си, че вие се намирате в такова положение, че от невидимия свят искат да ви дадат някакво благо, но преди това искат да ви изпитат. За да ви изпитат, изпращат при вас един беден човек, на когото трябва да услужите нещо. Обаче, този беден човек всъщност е един светия, който се облякъл във формата на един бедняк, да видят доколко сте готови да

му услужите. Вие се намирате пред ликвидация със своята съдба. Ако не се отзовете на този беден човек, вие ще се провалите, няма да издържите изпита си. Много примери има в това отношение от историята. Ето, Христос носеше за еврейския народ едно велико благо, да станат един велик народ, но те не оцениха това благо и разпнаха Христа. Онези от тях, които приеха това благо, станаха велик народ. Обаче, останалите, които не оцениха благото, което Христос им носеше, две хиляди години вече се лутат из целия свят. Те са повече от 15 милиона евреи. Не само евреите постъпиха така, но и до днес всички хора, всички народи мязат на евреите в това отношение. Ето защо, ние считаме за евреи всички онези, които не оцениха и не оценяват благата, които Бог им изпраща чрез някого. Всеки такъв човек е евреин. Ако Бог изпрати при тебе един спасител и ти не го оценяваш, ти си евреин. Щом е така, цели две хиляди години главата ти ще се лута и блъска по земята, докато се научиш да оценяваш, докато се научиш на този закон. Като научиш този закон, щом получиш някакво благословение от Господа, ще го държиш с две ръце и ще кажеш: “Господи, много ти благодаря за благото, което ми даде.”

Сега да оставим тази философия настрана, защото не само евреите, но и всеки народ, който би попаднал в положението на евреите, може би щеше да постъпи като тях. Това давам, обаче, само за изяснение. Следователно, за да не бъдете евреи, вие трябва да приемете всичко онова, което Бог ви изпраща. Онзи, чрез когото Бог изпраща своето благословение, няма да дойде с празни ръце, но ще дойде с натоварени камили. Когато Слънцето дойде в света, веднага ще се познае неговото идване. Цветята ще започнат да цъфтят, водите да текат, птичките да пеят – навсякъде ще има радост и веселие. Всички ще познаят, че Слънцето е дошло в света. Това е Божието благословение. Когото Бог изпраща, всякога го изпраща с пълни ръце, с подаръци и благословения, а не с празни ръце, той носи своето благословение. Слънцето е далеч, но то ни изпраща своята светлина.

Светските хора казват, че Господ не съществува. Религиозните и набожните казват, че Господ съществува, но някак си не е разположен към нас. Защо Господ не е разположен към нас? Бог не съществува ли или не е разположен към хората, защото между Него и своята душа те са образували голяма, гъста мъгла, която им пречи да Го виждат. Такава мъгла видях тези дни в нашата кухня. Влизам един ден в кухнята, но нищо не може да се види. Сестрите, които готвят, са обвити в гъста мъгла, по-гъста от лондонската, не можеш да ги видиш на един метър разстояние даже. Не, така не може да се живее. Ние трябва да измислим някакво приспособление към казаните, че парите да отиват нагоре и да излизат от комина, не да се събират на едно място. Онези, които построиха тази кухня, толкова са разбирали, така са я построили, че парата се задържа в кухнята. Иначе, кухнята е много красиво построена, добре направена, но тя е егоистична кухня, задържа парата в себе си. Сега измислихме нещо, с което да изкарваме парата навън. По този начин сестрите, които готвят в кухнята, ще имат по-голямо разположение. Като наблюдавам какво става в кухнята, казвам, че всички последователи на Бялото Братство имат много пара в себе си, не могат да я изпуснат навън. Парата трябва да излезе навън, за да може свободно да се работи в кухнята.

Сега като се спирам върху кухнята, аз вадя своето заключение: По същия начин и вие често ставате причина за своите страдания. Вървя по улицата, но след мене върви един просяк и ми врънка, иска да му дам нещо. Аз бъркна в джоба си и мисля, какъв начин да намеря да му дам пари, без да уроня неговия престиж, неговото достойнство. Вървя и си мисля, не съм взел кесията в себе си. Ако бъркна в джоба и извадя нещо, то ще бъде много малко, най-много един – два лева. Ако му дам тия пари, той няма да остане доволен и ще си каже: “Този човек изглежда добър, а колко малко дава.” И затова аз вървя, говоря с него, питам го как му върви търговията. Най-после започвам да му говоря, че аз зная едно изкуство, според което той може вече да не проси. Или пък му казвам къде може да отиде да проси. Казвам му, че

с просия не върви много, но ще му дам следното изкуство, да се научи да не проси. Сега вие искате да знаете какво е това изкуство. То е интимен въпрос, ще го кажа само на някой просяк. Сега и ние просим от Господа. Но какво трябва да просим? Проси от Господа знание. Проси от Господа разум. Твоето бъдеще е определено. Бог те е заобиколил с всички блага, но от тебе се изисква само да оценяваш това, което ти е дадено. Не мисли, че като се молиш, ще добиеш това. То отдавна е предвидено и ти е дадено от Бога. Само е въпрос на време, кога ще го получите. Всеки ден като получавате Божиите блага, вие трябва да съобщавате, а вие мълчите. Получавате Божиите блага и си мълчите, но като се намерите натясно, тогава трябва да се проявите любезни и казвате: "Това, татко, онова, татко." Не, когато получите едно Божие благо, вие трябва да постъпите така, както синът постъпва към баща си. Ще кажете: "Много ти благодаря, татко, за голямата любов, която имаш към мене. Много се зарадвах, когато получих твоето благо."

Та казвам: Ако всички хора бяхте добри, работите ви щяха да вървят добре. Не казваме, че не сте добри. Вие сте добри хора, но имате свойствата на захарта. Като ви срещне водата, вие се разтваряте в нея и отивате заедно с нея да гуляете. Не че искате това, но като дойде водата при вас, вие се разтваряте и тръгвате с нея заедно. Казват за някого: "Този човек се увлякъл в света." Захар е той. Като види водата, разтваря се и тръгва с нея. Водата не е някакво нещастие за човека. И за захарта не е нещастие. Какво от това, че захарта се е разтворила във водата? Един ден, като се изпари водата, захарта си остава на мястото си, отново се отделя като захар. Водата не взима нищо от захарта, нито захарта печели нещо от нея. Захарта изменя само формата си, а водата придобива временно вкуса на захарта. Казвам: Благоприятните условия в света не създават нещо ново, но те помагат само за видоизменение формата на телата. Когато нещата в твоя живот се изменят, ти не трябва да съжаляваш за това, което е станало. Тогава как ще подобрим сегашния си живот? Как ще

примирим противоречията в живота? Противоречията биват няколко вида: физически, противоречия на сърцето и противоречия на ума. Знаете ли колко мъчно се поправят противоречията на сърцето? Даже и в невидимия свят те съставят една велика задача. Там се изработват ред методи, по които да се изправи човешкото сърце, да стане устойчиво. Човек не трябва да се лишава от онова, което иска. Той не трябва да се лишава от онова, което иска. Той не трябва да се лишава от яденето, но той трябва да се научи как да се храни. Той трябва да се научи правилно да се храни, да използува храните, които той употребява. Той трябва да знае в какво количество да употребява храните. Същевременно той не трябва да се отказва от въздуха, но да се научи правилно да възприема въздуха. Той не трябва да се отрече и от мисълта си. Някои мисли са лоши, но човек трябва да изучава закона на човешката мисъл. Вие се нуждаете от наука за сърцето, да знаете как да се справяте със своите чувства. Когато в сърцето ви се появи едно положително чувство, в противовес на него ще се яви едно отрицателно. Като знаете законите, по които чувствата се явяват, ще видите, че винаги се редуват едно положително и едно отрицателно. Никога не могат да се явят положителни чувства едно след друго. Положителните чувства се отблъскват. Когато членовете в един дом се карат, причината на това се дължи на факта, че те са станали положителни. А положителните чувства винаги се отблъскват. Същото нещо срещаме и в музиката. Когато два положителни тона се срещат, те образуват дисонанс. За да има съзвучие, единият тон трябва да бъде положителен, а другият отрицателен. Те образуват хармонично съчетание. Има акорди, които не са хармонични, образуват дисонанс. Казвате: "Господ да оправи нещата." – За себе си Господ ги оправил и направил. Ние трябва да се научим да направим това, което Господ е направил. Ние тепърва трябва да изучаваме тия неща. Някой казва, че като се помолил, Господ направил работата му. Не, ти сам трябва да се научиш как да направиш работата си. Ти трябва да се научиш как да произнасяш думите, ако искаш хората да

те обичат, ти трябва да знаеш как да поглеждаш хората, от една или от друга страна, отляво или отдясно. Не само това, но ако искаш хората да те обичат, ти трябва да знаеш как, от коя страна на тях да застанеш: отляво или отдясно, отпред или отзад. Някои хора имат хубава обхода. Наскоро срещнах една мома, която ми разказа една своя опитност. Тя срещнала един млад, красив, образован момък, който й направил добро впечатление. Тя се възхитила от някои негови качества и решила да му напише анонимно писмо. Той й отговорил. Така са разменяли помежду си няколко анонимни писма. Най-после тя получила едно писмо от него, в което той пише, че иска да знае точния й адрес, да се срещнат, но от този момент тя престанала да му пише. Той й писал, че ако не се срещнат, тази кореспонденция няма смисъл. Казвам й, че е направила хубаво, дето е престанала да му пише. Тя ми показа едно от писмата, да видя почерка му. Аз й обърнах (внимание) на една от главните букви в писмото и казах, че по тези ъгли, които се образуват в тази буква се вижда, че той е добър човек, но мисли повече за себе си, отколкото за другите. Може да има едно изключение в това, но 75% е вярно. Изключението е само 25%. После казвам на тази мома, че е направила добре, че престанала да пише на този момък, защото от дядо си тя е наследила една черта – голяма подозрителност. Ти си много добра, с добро сърце, но ако те предизвикат, ти така ще се проявиш, че сама ще се почудиш на своята подозрителност. По-добре ти напиши едно писмо на Господа. – "Какво да му пиша?" – Пиши, че си срещнала един добър, умен момък. Той знае по-нататък. А това, че в писмата има тирета и двоеточия, това показва, че той е човек, който мисли изключително за себе си. Той е човек, който има особено мнение за себе си, счита се за Божество. Той мисли, че всичко в света е негово. И дяволът мисли, че всичко е негово. Той казва: "Този свят аз го създадох." Като срещне двама души, той казва: "Видите ли тези хора, аз ги създадох." Той казва: "Ето, всички лекари, всички съдии, всички учители, всички свещеници, всички майки и бащи все аз ги създадох,

а днес всички са против мене.” Дяволът се оплаква днес от хората. Казвам: Ако всички хора бяха добри, кой щеше да ги съди? Нямаше да има нужда нито от съдилища, нито от войска, нито от стражари. Тогава хората нямаше да се бият помежду си. Ако всички хора бяха учени, кой щеше да ги учи? Нямаше да има нужда от учители. Дяволът казва: “Аз създадох разнообразието в света.” – Той изопачава работите. Той не е създал разнообразието. Съгласен съм с това, че той създаде еднообразието, но разнообразието, което си приписва, не е негово. Разнообразието е закон на Божествения свят. Еднообразието е закон на земята. Тъй щото, дойде ли еднообразието в живота, вие ще знаете къде е неговият източник. Що се отнася до разнообразието, от каквато степен и да е, колкото малко и да е, дайте му нужната цена. Имаш един малък талант, отдай му нужната цена. Не казвай, че не си даровит човек. Ако жълъдът не е станал голям дъб, причината за това не се крие в него, не са му дадени благоприятни условия. Като го посадите в земята, след сто години той ще стане величествен дъб. Ако имаш в себе си една малка дарба във вид на семка, след сто години тя ще се прояви в тебе като едно голямо дърво, като голяма дарба. Вие не знаете колко много зародиши има във вас, които като малки семенца чакат времето на своето развитие, да се проявят като големи дарби. Някои от вас очакват като умрат, като отидат на другия свят, че отново да се преродят, при по-добри, по-благоприятни условия. – Че вие сега трябва да използувате живота си, който сте го наели под наем за 60 – 70 години. Като слязохте отгоре, какво мислихте? Вие сте мислили нещо. Кой каквото е мислил, да го свърши. Всяка работа може да се свърши по три начина. За свършването на дадена работа все ще се намерят хора, които да помагат. Не мислете обаче, че за да свършите една работа, непременно около вас ще дойдат най-учените хора да помагат. Не мислете при това, че най-учени хора са тия, които са дипломирани. Вашите очи са един диплом. Ушите ви са друг диплом. Устата е трети диплом. Ръцете са друг диплом за определяне на чувствителността. Изобщо, всеки човек носи със себе си пет

диплома. Устата е диплом, който определя как ще се храни човек. Ушите са диплом, с които човек слуша и възприема нещата. Красивото ухо на човека показва безбройните усилия на човечеството, за да се създаде един отличен, красив език, който да се възприема с ушите. Гънките на ухото са израз на красивата човешка реч. За в бъдеще ухото ще се измени още повече, ще се усъвършенствува. Колкото повече гънки има ухото, толкова по-добре за него. В бъдеще и човешкото око ще се измени. Някои хора имат валчести очи, а други елипсовидни. Хора с елипсовидни очи имат един характер, а тия с валчести очи имат друг характер. Хора, които имат валчести очи, са раждани вечер, а тия, които имат елипсовидни очи, са раждани денем. Изобщо всяко нещо, всяка форма на човешките удове има свои физиологически причини.

Сега, като влизате в новата култура, като поемате нова посока в живота си, вие трябва да имате вяра, че всичко можете да постигнете с труд и постоянство. Не че всичко трябва да се постигне с труд, но като вложите труд и постоянство в работата си, ще видите, че всички заложби, които са скрити във вас, ще могат да се развият. Всичко, каквото желаете, ще може да го постигнете. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Онези, които отиват в чужди държави, като във Франция, Германия, в Англия, без да знаят езика на дадена държава, достатъчно е да прекарат там само една година и само да слушат, ще видят, че по силата на особен закон, в тях започва да се просветява нещо, да се зазорява, и те започват да различават думите една от друга, започват да разбират езика. Някои се безпокоят, че не могат лесно да научат някакъв език. Ако се оставят спокойни и работят в това направление, те няма да забележат как езикът ще се прояви сам по себе си. В човека има вложена способност за изучаване на езиците. Някои искат да бъдат религиозни. Няма защо да се силят да станат религиозни. Оставете това чувство само да се прояви, вие ще станете религиозни сами по себе си. Всеки човек по естество е религиозен. Оставете благородното в себе си да се проявява и вие ще

станете религиозен. Оставете вашите мисли и вашите чувства сами да се проявят. Не ги стимулирайте. Щом ги стимулирате, вие сами ще се спънете. Вие се безпокоите дали сте умни или не. Вие сте по-умни, отколкото предполагате. Когато яздите вечер в тъмна нощ на кон, ако се оставите на коня, той ще ви изведе благополучно в пътя, но ако вие го карате, ще се заблудите. Ако минавате през някоя тъмна гора и ви очаква някаква засада, оставете се спокойно на коня. Той ще почувства опасността, която ви очаква и ще избере такъв път, който ще бъде съвършено безопасен за вас. Речете ли вие да го карате, ще се натъкнете на нещо, което не сте желали. Ако има наводнение някъде, конят няма да иска да мине през това място. Случва се, че господарят иска да излезе с коня си някъде, но конят не иска да върви. Той го насилва, но конят не иска да върви. Не го насилвайте, щом не иска. Та ако конят може да предчувствува тези неща, защо човекът не може да развие в себе си това чувство и да се ползува от него? И в човека има едно чувство на самосъхранение, което му подсказва какво има да му се случи. Ако човек се остави на това чувство в себе си, той ще може да избегне много нещастия в своя живот. Това е Божественото чувство в човека, което му нашепва. Той предприема една работа, това чувство му казва: "Не бързай толкова, почакай малко." Той бърза, иска по-скоро да свърши работата си. Не, почакай малко. В чакането е спасението. Много от страданията на хората се дължат от бързането им. Някои страдания пък се дължат на голямото отлагане. Две крайности има в живота на човека: голямо бързане и голямо отлагане на нещата. Тези неща спъват развитието на човека. Не бързай да станеш праведен човек, но не отлагай да станеш праведен човек. Не бързай да станеш музикален човек, но не отлагай да станеш музикант. Какво значи думата праведен човек? Праведен човек е този, който поставя нещата на тяхното място. Музикант е онзи, който туря всяка нота, всеки знак на своето място. Тъй щото, праведен човек, музикант е този, който поставя всяка своя постъпка, всяка своя мисъл и всяко свое чувство на мястото им. Казвате: "Този човек има отлични

мисли, отлични постъпки, благородни чувства.” Това значи музикант, това значи праведен човек. Неговите произведения са добре написани. Всичките му работи са добри. Всички трябва да си съдействувате.

Сега ще ви дам един съвет като на музиканти: Малко пишете, но добре пишете. Много сложни работи не пишете. Ти искаш някой път да знаеш добър човек ли си или не си. Направете следния опит: Направете едно малко добро на някой човек и вижте, дали този човек ще ви благодари или не. Два начина има, по които можете да познаете, дали сте добър човек. Някой път, като направите добро на някой човек, той може да ви благодари. Някога може да не ви благодари. И в двата случая, това е признак, че вие сте добър човек. Този човек може да не ти благодари, защото, ако ти си му дал пет лева, други са му дали десет, 20 или 50 лева. Този човек е ангажиран с тези, които са му дали повече, тъй щото до тебе още не е дошло ред. Следователно, ти не трябва да мислиш, че само ти си му дал нещо. Значи, нещата трябва да се проверяват и оценяват. Вие не се оценявате помежду си. Например, вие имате приятели, на които не знаете добродетелите. Например, някои от вашите приятели са музиканти, други поети, трети философи, които имат вътрешно прозрение. Като не ги познавате, вие казвате: “Той не се е проявил още.” Благодарете, че той не се е проявил още. Ако той се прояви, условията ще бъдат съвсем други. Един орех можете да го носите в джоба си и сте в безопасност, няма да пострадате. Но ако един ден вие посадите този орех и той стане голям орех с гъста сянка, под която вие един ден си почивате, той така ще ви изненада, ще ви причини такава вреда, която за цял живот ще я помните. Кой е виновен? Голямото благо. Малките блага не вредят. Същият закон се отнася и до дарбите. Големите дарби пакостят на хората. Следователно, оттук можем да извадим следното заключение: Никога не почивайте под сянката на една голяма дарба. Никога не се приближавайте до голямата дарба. Стойте далеч от нея. Избирайте повече южните

страни, отколкото северните. Големите дарби ще те засенчат, а сенките са винаги опасни. Стойте далеч от големите дарби. Те са големите сенки в живота. Стойте на южната страна, дето Слънцето силно грее. Ако стоите на северната страна, дето Слънцето слабо грее, това наричам аз гърба на дарбата. Това аз уподобявам на разположението или неразположението на човека. Когато един човек е неразположен към вас, той ви обръща гърба си. Когато е добре разположен, той ви обръща лицето и ви се усмихва. Закон е това. Всеки човек, който обръща лицето си към вас и ви гледа, и ви се усмихва, той е ваш приятел. Всеки човек, който в даден случай ви обръща гърба си към вас, ще знаете, че той не се интересува от вас. Питам тогава: Ако вие обръщате гърба си към доброто, какво показва това? Че не се интересувате от него.

Сега, например, всички вие имате желание да служите на Бога. Но ако ти си избран да направиш едно добро и не направиш доброто, но обърнеш към него гърба си, не си ли обърнал гръб към Бога? Например, срещаш един обременен човек, спри се пред него и му кажи една сладка дума. Не се иска много, за да помогнеш на човека. Вие мислите, че всички трябва да имате пари, за да направите едно добро. Светът не се нуждае от пари. Светът има повече пари, отколкото му трябват. Светът се нуждае от сладки думи, да кажеш на човека една сладка дума на място. Кажи на човека: "Ще се оправи работата ти." Или кажи му: "Ти имаш добро бъдеще. Ако работите не се оправят, ела при мене." – "Ама ще се оправи ли работата ми?" – "Ще се оправи. Ако не се оправи, ела при мене." Всичката мъчнотия на хората седи в това, че те не вярват. – "Ама ако не се оправи?" Като казвам, че Слънцето ще изгрее, ще изгрее. Като казвам, че лятно време Слънцето ще изгрее в четири или четири и половина часа, така ще стане. Ако не изгрее, ела при мене. Ако пък е зимно време, ще кажа: Слънцето ще изгрее около седем и половина часа. – "Ако не изгрее?" – Ако не изгрее, ела при мене. "Ама как така се познава?" – И ти можеш да знаеш всеки месец в колко часа изгрява Слънцето. Това

може всеки да знае, при това точно. Не се обезсърчавайте. Мнозина идват при мене и ми казват, че не им върви. Казвам: Този път, по който вървите, на никъде няма да ви изведе, нищо няма да излезе от вас. – "Как така?" – Преди всичко, вие не вярвате в Бога, а искате другите хора да ви направят гениални. Очаквате ли на хората, нищо няма да излезе от вас. Най-първо ще проверите, че вие имате дарба в себе си да пеете и можете да пеете. И, второ, ще вярвате, че Бог ви е надарил. Не туряйте в себе си мисълта, че нищо нямате, никакви дарби не са вложени във вас. Не, вярвайте, че Бог ви е надарил и ако работите, ще развиете дарбите си. Та сега две неща ви препоръчвам: да вярвате, че сте даровити хора и имате много дарби в себе си. Ако не вярвате, елате при мене. Остава ви сега само да работите. Сега вие ще питате, по кой начин можете да бъдете добри. Всички вие трябва да имате магическата сила в себе си, че като отидете в един дом, в който един от членовете е болен, да го потупате само по гърба, да му кажете, че той е здрав, но си въобразява, че той е болен и той ще оздравее наистина. Ще му кажете още, че от него може да излезе много нещо. Така той ще се насърчи. Онази, болната жена, която се допря само до дрехата на Христа, усети, че от Него излезе сила. Но тя вярваше в Христа, вярваше, че ще се излекува. Това, в което вярвате, ще стане. Вие трябва да вярвате, че Бог е вложил във всички ви дарби, които вие трябва да развивате. Желанието на Бога е всички да станем добри и да вършим работа. Всички трябва да бъдем и музиканти, и художници, и поети, и скулптури, какви ли не. Вие казвате: "Да бъдем набожни, да се молим на Бога." Оставете вашата набожност настрана. Набожността не е нещо, което може да се придобие отвън. Сега мога да ви определя какво нещо е набожността. Който не зачита майка си и баща си и презира хората, той няма никаква набожност. Набожният човек има благоговение към Бога, към хората. Набожният човек има благоговение и към детето. При това, той се радва на дарбите на другите хора. Който не е набожен, ако той види някаква дарба в човека, казва: "Това не струва, онова не струва." – Не, това е криво

заключение. Така не се мисли. Утре тебе ще те срещне някой и той пък ще мисли, че в тебе няма нищо. Никой не е взел даром своите дарби. Това, което всеки човек носи в себе си, той го е взел още първоначално. Още с излизането си от Бога, той носи дарбите със себе си, които Бог му е вложил. Та едно трябва да знаете: Вие сте даровити, без да знаете, че сте даровити. Сега всички искате да бъдете красиви. Това е добро желание, но трябва да знаете как да станете красиви. Онзи, който има бръчки на лицето си, той ще иска да свали тези бръчки. Който е сиромах, той ще иска да се освободи от сиромашията. Учениците, които пишат и правят грешки, имат си гуми, с които изтриват направените погрешки. Други пък изтъркват погрешките с ножче. Трети пък с хляб ги изтриват. За предпочитане пред всички е гумата. Някоя стара сестра се оглежда в огледалото и си казва: "Отде ли е дошла тази стара баба?" – Не, ти трябва да си кажеш: "Ти си остаряла, защото много се тревожиш. Ако не се тревожиш толкова много, ще се подмладиш." Колкото повече мисли човек за старостта, толкова повече ще остарява. Старостта иде по причина на внушението. Кой как те срещне казва, че си остарял или ще остарееш и ти наистина остаряваш. Колкото повече хора отвън ти внушават, че ще остарееш, ти наистина ще остарееш. Баща ти, майка ти, приятелите ти казват, че ще остарееш и ти си остарял вече. Щом ти каже някой че си остарял, вземи огледалото и си кажи: "Бабо или дядо, да не се тревожиш, ако искаш да се подмладиш." Сега аз ви казвам само как можете да спрете старостта, ако пък ви кажа, как може да се подмладите, това е цяла наука вече, за която трябва много да платите. Представете си, че един старец, който е сега на 80 години, иска да се подмлади, да стане на 30 години. Първо ще го питам колко иска да плати. В Писанието е казано: "Онези, които чакат Господа, ще се подмладят." Подмладяването е закон съзнателен, а не механически. Вас ви очаква подмладяване, но вие трябва да знаете как да се подмладите. Казано е: "Блажени децата." Не е казано, че старите са блажени. Като мислите, че животът е лош, вие преждевременно

остарявате. Не мислете, че животът е лош. Животът е добър. Вие мислите, че условията са лоши. Не мислете, че условията са лоши. Вие мислите, че времето е лошо. Не мислете така. Времето не е лошо. Гледайте на всичко оптимистически. Защо? – Апостол Павел казва: "Ние живеем и се движим в Бога." Ако вие живеете в Бога и се движите в Него, тогава какво лошо може да има в този живот? Всичко, каквото става отвън, е добро за цялото човечество, но добро е и за мене. Та казвам: Всичко онова, което се случва в живота ви, считайте, че е за ваше добро. И в Писанието е казано: "Всичко, каквото се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за тяхно добро." Знайте, че доброто ще подмлади сърцето, а мисълта ще подмлади ума. Благородството ще подмлади душата, а силата ще подмлади човешкия дух. Следователно, силата е за духа, благородството – за душата, светлината е за ума, а доброто е за човешкото сърце.

Тези неща ви пожелавам и на вас.

Тайна молитва.

Благословен Господ Бог наш.

10-та неделна беседа от Учителя, Държана на 5 декември, 1937 г. 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

МАТЕРИАЛНА, РЕАЛНА И ИДЕАЛНА ЛЮБОВ КАТЕГОРИИ НА ЛЮБОВТА

Отче наш.
Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 20 глава на Матея, 6 – 17 стих.

Духът Божи.

“Тогава праведните ще просветнат.” (Евангелие на Матея, 13:43)

Всеки, който не разбира Писанието, ще каже, че праведните ще просветнат след хиляди години. Не, всеки човек трябва да просветне, не за в бъдеще, но още сега. Още сега трябва да просветне. Тази предпоставка, че за в бъдеще праведните ще просветнат, трябва да се махне. Тя е отживяла своето време. Тази подложка, която досега сме имали, трябва да се махне. Друга подложка трябва да имаме. Друга подложка трябва да се постави сега. Основата на досегашните разбирания в живота е била човешката любов. Тя е стимулът. От човешката любов се е родило всичко това, което сега имаме. Това го наричат егоизъм. То е любовта на земята. Не е лоша тази любов. На времето си тя е била на място. Но сега човешката любов не е на мястото си. Представете си една малка рекичка, която е карала една малка воденичка. При малката воденичка тази рекичка е на мястото си. Тя изкарвала, мляла много добре брашното, житото си. Но при една голяма воденица от 12 камъка тази вадичка, тази рекичка не е на мястото си. Голяма река е нужна.

Та сега и ние седим и мислим, как беше едно време. Това едно време го няма вече. Едно време панталонките за малкото дете бяха евтини, защото то беше малко, едва на пет години. Тогава тия панталонки струваха едва стотина лева. Но сега, когато това дете е

станало на 21 година, тия панталони струват скъпо, около хиляда и повече лева. “Едно време как вярвахме?” – В какво сте вярвали? Ако вземете (вярата) на нашите родители, на нашите майки и бащи, и тя не е била много обоснована. Ние не знаем даже, доколко обичаме майка си и баща си. Привидно вие мислите, че ги обичате, но като дойде въпрос на изпитание, тогава се познава вашата любов. Ако кажат на някого, че майка му или баща му е умрял, той даже се радва, казва, че се е освободил от тегла. Той иска да каже за онзи, който се е освободил, за бащата или за майката. Когато някой слуша, че няма Господ в света, той се радва, казва: “Добре, че няма Господ в света, да няма кой да ни контролира.” Каквото направиш, все ще мислиш за Господа. Все ще те питат не те ли е страх от Господа. Това е една крива детинска идея. Те не разбират същността на нещата. Бог е една основа, без която няма смисъл. Бог, любовта, е основа на живота. Вън от любовта животът е немислим. Ние схващаме Бога много материалистически, вследствие на което правим много погрешки. Три проявления има Бог. Бог е нещо материално, Бог е нещо реално и Бог е нещо идеално. Идеалното излиза от реалното, а реалното от материалното. Тъй трябва да схващаме нещата. Някой иска да го види материално. Ако искате материален Господ, вие имате баща. По-материален Господ от бащата какъв може да искате? Със своята тояжка този баща може да те сурвака като на Нова година. Можеш да мислиш, че това не е право, но какво ще правиш? Баща ти е, който прилага законите. Ти нямаш право да променяш неговите закони. Ти нямаш никакво вето. Та понякога и ние дохождаме до някакво демократическо управление, искаме да се наложим, отгоре на това и критикуваме, че редът и порядъкът в света не е такъв, какъвто трябва да бъде. Не че редът не е такъв, какъвто трябва да бъде, но ние трябва да го изпълняваме. Хората на земята тепърва проникват в този порядък. Като говоря за хората, аз имам предвид други хора, които живеят, както Бог изисква. А сегашните хора сега се учат как трябва да живеят. Сегашните хора едва сега се учат, как трябва да живеят. Не

че никога не са живели по Бога, но така, както са живели, този живот им е излязъл кисел. Докато е млад, човек се радва на младостта си. Като остарее, съберат се неговите близки и си казват: “Дано по-скоро си замине.” Като чуят, че някой човек е остарял, изкуфял е, нищо не разбира. Той трябва да си замине. И той слуша, горкият, всичко това. Ти си родил, отгледал толкова деца и един ден те казват: ”Да си отиде той вече на другия свят.” Че онзи свят е съвършен. Той не иска такива изкуфели хора. Някой бил голям грешник и затова искат да го изпратят на онзи свят. – Че ако ние не можем да го търпим, на онзи свят съвсем не могат да го търпят. В онзи свят е направен договор, какви хора могат да се приемат там. Често хората изпадат в противоречия, защо грешните хора живеят по-дълго време на земята, а праведните по-малко. Между земята и небето е направен договор, който се състои в следното: Грешните хора ги оставят да живеят по-дълго време на земята, а по-малко в онзи свят. За праведните хора е точно обратно: те са оставени да живеят по-малко време на земята, а по-дълго време в онзи свят. Когато хората на земята не са доволни от праведните хора, от невидимия свят им казват: “Пратете го при нас.” А когато хората са недоволни от някои грешници, те искат да се освободят от тях, но от невидимия свят им отговарят: “Тия хора нека останат при вас, и ние не ги искаме тука.” Тази е причината, задето грешните хора остават по-дълго време на земята.

Сега аз искам да имате ясна представа за греха. Грехът е нещо, което вие сами сте създали. Грехът е произлязъл от непослушанието. Ние имаме особена представа за законите на природата. Вие четете Библията. Казвате какво е казал Христос, какво е писано в природата, но малцина са чели онази голяма Библия, книгата на природата. Онова, което Бог е писал на небето, което е писал и в природата, това е оригиналът. А това, което е писал на земята, това е преводът. Земята е направена съобразно със законите на небето. Значи, земята е направена по законите на небесния, на Божествения свят, в който има пълна хармония. Обаче, земята не е влязла още в тия закони, понеже

сега се приготовлява. Тя още не е попаднала под законите на хармонията. И каквито погрешки прави земята, Бог ги извинява. Когато хората правят погрешки, Бог не счита това за грях. Че ги наказва, това прави той с цел да ги изправи. Когато железарят туря желязото в огъня и го нагорещява, че го извива, че го огъва, мачка, той няма намерение да го накаже. Не, той иска да изкара съвсем друго нещо от това желязо. Бог има намерение да изкара нещо хубаво от хората, затова ги поставя на огън. Ако си калай, ще те нагреят до 233 градуса, докато се стопиш. Ако си желязо, ще те нагреят до 1200 градуса. Ако си платина, ще те нагреят между 2500 – 3000 градуса. Колкото по-упорит и по-своенравен става човек, толкова по на големи изпитания го поставят.

Сега ние искаме да дойдем до онова разбиране на живота, което носи просвета. Ние трябва да използуваме живота на земята. Мнозина казват, че вие не разбирате нещата. Не е въпросът там. Вие разбирате много неща, но въпросът е как да ги приложите. Направете един опит да видите, колко мъчно се живее, както трябва. Ако, запример, ви кажа да дадете пари на сиромасите, като считате, че вие внасяте тия пари в Божествената банка, няма да повярвате. Ще кажете: "Къде ще търся тези пари? Веднъж да ги дам в ръцете на сиромаха, повече не мога да ги намеря." Ако ви кажа да вложите парите в Божествената банка, веднага ще се съгласите. Там няма да вложите пет, десет или стотина лева, както бихте дали на някой сиромах, но сте готови с хиляди лева да внасяте в тия банки. Не е лошо това. Като живее на този свят, човек се нуждае от пари за този свят. Той трябва да живее тук, на земята. Аз разглеждам другояче въпроса. Някой казва: "Мене не ми трябват пари." Не, трябват ти пари, трябва ти богатство. Тази идея трябва малко да се пречисти. Казва се: "Горко вам, богати!" Защо е горко на богатите? – Горко вам, богатите, които не оценявате богатството, което ви се дава. Горко и на вас, сиромасите, които се готвите като приемете богатството, да го употребите като богатите. Тъй щото, горко и на богатите, и на сиромасите. Горко на

богатите, които употребяват богатството не според Божиите закони. И горко на сиромасите, които се готвят, като станат богати, да употребят богатството си като богатите. Сиромахът като сиромах си мисли, като стане богат, да си живее малко като богатите. Как ще живее сиромахът? Щом забогатее, първо ще си купи автомобил, ще си купи апартамент, ще се облече хубаво, ще яде и ще пие, ще си създаде благоутробийце, да разбере какво нещо е животът. Според него това имение е смисълът на живота. Всеки ден, всяка вечер да може добре да си хапне, да си пийне. Горко на тези сиромаси, които мислят така. Това не значи, че човек не трябва да яде. Щом живее, човек трябва да яде, но как и колко, това е важният въпрос. Въпросът за яденето е разрешен в Божествения свят. На всеки човек е определено колко храна трябва дневно да консумира. Не само дневно, но определено е, колко храна трябва човек да употребява сутрин, колко на обяд и колко вечер. Човек трябва да яде за трите свята: Сутрин ще яде за земния, за физическия свят. На обед ще яде за духовния, за реалния свят. А вечер ще яде за идеалния, за Божествения свят. Затова старите хора именно ядат идеално. Той не може да яде много, защото се готви за идеалния свят. Вижте малкото дете – не само един път на вечер яде, но майката трябва да става пет – шест пъти през нощта да му дава да яде. Гледате го малкото дете като някое джудженце, но яде, по десетина биберончета отиват на ден. Защо яде толкова много? Готви се за този свят. Малкото дете се приготовлява за физическия свят. И по десет пъти на ден да яде не е лошо. Като дойдете до възрастния човек, който се готви за духовния, за реалния свят, той яде по три пъти на ден. Като дойдете до стария човек, той намалява яденето си, той повече пости. Казва: ”Достатъчно ядохме и пихме, сега ще ядем по-малко.” Той си определя диета. Питам, кои от тримата са по-прави? – Всички са прави. Детето яде като материалист, възрастният яде като реалист, а старият яде като идеалист. Някой казва: “Аз си похапвам хубавичко.” – Материалист си.

Казвам: Сегашните възгледи на хората трябва да се изменят. Това не значи, че старата основа, върху която досега сме живели, трябва да се изхвърли. Изобщо, ние нищо не изхвърляме. Обаче, ние трансформираме нещата. Човек трябва да знае как да ги трансформира. Този закон и в миналото са го прилагали. Среброто може да се превърне в злато. Медта и живакът също могат да се превърнат в злато. Това е възможно за онзи, който знае нещата. За онзи, който не ги знае, те си остават така, както са били. И златото, за което говорим, има три качества: материално злато, реално злато и идеално злато. Когато материалното злато влезе в човека, той става материалист. Кагато влезе в него реалното злато, той става реалист. И когато влезе в него идеалното злато, той става идеалист. И веруюто на хората се определя от златото, което е в тях. Какъв живот ще живееш, зависи от златото, което е в тебе. Ако имаш материалистическо злато в себе си, ще ядеш и ще пиеш на общо основание. Ако имаш в себе си златото на реалния свят, ще живееш един разумен, духовен живот. Ако имаш златото на идеалния свят, ще живееш идеален живот. И тогава животът ще бъде съвсем друг. Аз имам образци от материално злато и мога да ви ги покажа. За реалното злато нямам още образци. Трябват ми няколко години, за да извадя от кръвта реалното злато. Това злато, което държите в джоба си, е материално злато. Това, което е в кръвта ви, то е реално злато. Това злато, което е в главата ви, е идеалното злато. Когато някой казва, че не може да обича, казвам, че този човек няма идеално злато в себе си. Каже ли някой, че не може да обича в реалния свят, това показва, че няма реално злато в себе си. Каже ли, че не може да обича в материалния свят, това показва, че няма материално злато в себе си. Така разрешавам аз въпросите. Имаш ли злато в себе си, можеш да обичаш. Нямаш ли злато, не можеш да обичаш. Казвате: “Защо е така?” Сега ще аргументираме въпроса. Да допуснем, че ти никога не си виждал една жена. Как ще я обичаш? Тя е била като сянка за тебе. Ти никога не си я виждал. Но когато тази жена дойде при тебе, ти веднага можеш да я обикнеш.

Значи жената е реалното злато в мъжа. Когато мъжът види жената, веднага сърцето му трепва. Пулсът му се увеличава от 72, най-много до 80. Повече от 80 не може да отиде. Когато дойде до идеалната любов, сърцето на човека започва да тупа толкова силно, че той почти изскача вън от тялото си. Ето защо, досега никой човек не е издържал и не може да издържи на идеалната любов. Щом дойде до тази любов, човек хвръква и заминава за другия свят. Засега идеалната любов е недостъпна за земята. Даже и при реалната любов, сърцето на човека започва силно да тупа. Опасна работа е реалната любов. Когато дойде тази любов, човек става много мек. И най-коравите хора тя ги прави меки. Той започва постепенно да се разпуща, не му се работи, не му се учи, нищо не иска да прави. Той обича тогава само да съзерцава и казва за себе си: "Аз съм само съзерцание." Преди няколко деня дойде при мене една млада сестра, която ми каза: "Учителю, животът ми се обезсмисля. Усещам една пустота в себе си." Казвам: Щом животът ти се обезсмисля, дошла е реалната любов в тебе. Аз зная как може тази сестра да стане щастлива. Достатъчно е да види някой млад брат, красив, да й се усмихне малко, и тя ще стане красива. Аз не се смея. Напротив, отнасям се с всичкото уважение и почитание. Питам: В какво седи реалната любов на майката? Реалната любов на майката се заключава в нейното дете. Като й се роди дете, всички казват: "Роди ни се дете." Щом дойде реалната любов и майката, и бащата имат вече надежда. Докато децата са добре, здрави и живи, това е катиталът на родителите. Капиталът на момата е момъкът. Капиталът на момъка е момата. Това е ефектив. Всеки трябва да има златен ефектив, с който да разполага. Всичко това е хубаво, но в какво седи разрешението на въпроса? Разрешението на въпроса седи в това, че тази мома, в която момъкът се е влюбил, на нея е хвърлил око някой от реалния, от духовния свят. Друг някой момък от реалния свят е хвърлил око на нея. На момъка пък е хвърлила око друга някоя мома от реалния свят.

Сега ще ви приведа един пример из живота, който го е разказала една стара жена, българка, на около 85 години. Като била млада, в нея се влюбил един млад момък, змей. Змеят е човек от другия свят. Той се явявал от време на време. Като се отворило херцеговинското възстание и той отишъл на това възстание. Преди да замине, той ѝ казал по какво ще познае дали е жив и ще се върне при нея, или ще го ранят и ще умре. В селото някъде имало извор. Тогава той ѝ казал: Ако този извор пресъхне и престане да тече, тя ще познае, че той е убит. Ако до края на възстанието не престава да тече, той ще се върне жив и здрав. Този момък имал намерение да я задигне със себе си. Случило се обаче, че този извор престанал. Значи, той бил убит и повече не се върнал. Тази мома се оженила, родила няколко деца и после разправяла този случай на своите близки. Та когато любовта на някоя мома се развали, това показва, че я любят не само от този, но и от онзи свят. Следователно, когато една жена не е доволна от мъжа си и постоянно се кара с него и намира, че не е учен, че е прост, това показва, че си има друг любовник, от другия свят. Ето защо, онзи от вас, който мисли да се жени, да гледа да не би неговата възлюблена да има друг някой любовник от другия свят. Сега аз не искам да вярвате в това, което ви говоря. Не е въпрос за вярване. Това е знание, това са факти, които трябва да проверите. И като ги проверите, вие пак оставате на особено мнение. Ни най-малко не ви задължаваме да вярвате. Аз разглеждам нещата съвсем материалистически. Вие трябва да знаете, че всеки човек, който е на земята, обичат го най-малко трима души. Един ще го обича от физическото поле. Това е неизбежно. Вие не можете да се освободите от любовта на физическото поле. Друг ще го обича в реалния свят и трети ще го обича в идеалния свят. Тази идея Христос я е изказал със следния стих: "Голяма радост е на небето, когато един грешник се обръща към Бога." Защо? Защото той е свързан в невидимия свят поне с един, който го обича. Тогава всички ангели пеят, че той е станал едно с тях. Следователно, онази велика любов, за която ние пъшкаме и мечтаем в

света, седи в това, че при тази любов има винаги трима души, които едновременно обичат човека: единият е на физическото поле, другият е в духовния свят, а третият в идеалния свят. Най-красивата любов е тази, именно, когато един те обича на физическия свят, вторият – в духовния свят, а третият – в идеалния свят. Това ние изказваме още и с думите: "Велико е, когато Бог те обича, когато ангелите те обичат и когато хората те обичат." Хората не могат да си представят как е възможно ангелите да ги обичат. Те имат особена представа за ангелите. Те не знаят, че ангелът е същество на голямо благородство и любов. Когато един ангел обича някого, той напуща мястото си на небето и слиза на земята да помага. Ангелът може да слезе на земята само когато обича. Без любов кракът му никога не би мръднал да слезе на земята. Единственият фактор в света е любовта. Без любов ангелът никога не би бил готов на каквато и да било жертва. Това не става само с ангелите, но и с Боговете. Когато любовта влезе в сърцата на боговете, и за тях действува същият закон. Само при любовта те са готови на всякаква жертва. За любовта всички същества са готови на жертва. Такова нещо е онзи велик импулс, онази велика любов, която е готова на всякакви жертви.

Често хората ме питат правоверен ли съм. От мое гледище, правоверен човек е онзи, който обича физически, реалистически и идеално. Само този човек може да бъде правоверен, само той може да бъде светия. Вие говорите за светиите, но не разбирате тяхната любов. Престъпната любов е само физическа. Следователно, когато физическата любов не е подкрепена от реалистичната и от идеалната, тя е престъпна. Тя е едностранчива любов. Това всъщност не е любов. Когато физическата любов е свързана с реалната и с идеалната, това ние наричаме Божествена любов, която осмисля нещата. Благословение е в света, когато хората се обичат. Някои казват, че съжаляват, че са обичали някого. Казвам: Няма по-велико нещо в света от любовта. Следователно, когато хората съжаляват, че са обичали, това показва, че те не са обичали с трите вида любов

едновременно. Сега аз ще ви дам една диагноза, по какво се отличава любовта. Ще ви говоря върху неща, върху които не е позволено да ви говоря. Защо не е позволено да се говори по този въпрос? Защото в ума ви може да влезе една крива мисъл и вие ще кажете: "И в този свят е като в нашия." Не е така: Това, което вие наричате любов на земята, не е никаква любов. То е привидна любов. Когато човек има една правилна физическа любов, той има здраво, отлично тяло, добре организирано. Когато има реална любов, неговото сърце е отлично. Той не знае, какво нещо е скръб. Той е оптимист и всичко му върви наред. Когато има в себе си идеална любов, той е гениален човек с отличен ум. Хората на идеалната любов са гениални, талантливи хора. Те са всичко в света.

Казвам: Ако искате да се подигнете, вие трябва да се стремите към тези три вида любов. Бог се проявява чрез личната любов. Бог се проявява чрез реалната любов. Бог се проявява и чрез идеалната любов. Когато ние изпълним закона Му по правилата на материалната любов, Той ни възнаграждава, като ни дава едно здраво тяло. Когато изпълним закона Му по правилата на реалната любов, Той ни дава едно отлично сърце. Когато изпълним закона Му по правилата на идеалната любов, Той ни дава един гениален ум. Някой иска да бъде гений. Всеки може да бъде гений, ако има в себе си трите вида любов. Имате ли в себе си трите вида любов, вие ще бъдете щастливи. Аз се чудя на съвременните хора, защо трябва да страдат и да пъшкат, когато щастието е в техните ръце, от тях зависи да бъдат щастливи или да не бъдат. Когато човек види любовта в хората, когато види, че двама души се обичат, той се радва, приятно му става на душата. Ако човек няма любовта в себе си, като види как двама души се обичат, сърцето му започва да се свива от ревност, от завист. Дето има ревност, любовта е неправилна. Може да проверите това, а не да го приемете само на вяра.

Та казвам: Ние можем да бъдем щастливи на земята само тогава, когато в нашето тяло се възцари материалната любов, когато в

нашето сърце се възцари реалната любов и когато в нашия ум или в нашата душа се възцари идеалната любов. В човека тия три вида любов трябва да живеят едновременно, като три течения на любовта. Всъщност, те представят една и съща любов, но материалите, от които е създаден физическият свят, се различават от тия, от които е създаден реалният свят, както и от тия материали, от тази субстанция или есенция, от която е създаден идеалният свят. Следователно, когато не се чувствувате добре на физическия свят, материалната любов е слаба у вас. Когато се чувствувате стеснени в сърцето си, наскърбени нещо, това показва, че реалната любов у вас е слаба. И най-после, когато се усещате стеснени в ума си или имате някакво умствено противоречие, това показва, че идеалната любов у вас е слаба. Затова, ако искате да организирате тялото си добре, увеличете в себе си материалната си любов. Ако искате да организирате сърцето си добре, увеличете реалната любов в себе си. Ако искате да организирате ума си, увеличете в себе си идеалната любов. Някой казва, че вярва в Господа. Вяра без любов е лъжа, ще ме извините, но мога да кажа и по-меко: Вяра без любов е заблуждение. Вяра с любов е благо. Когато при тебе дойде онзи, който те обича, ти веднага ще почувствуваш една топлинка и светлинка. И ти, който никога дотогава не си работил, ще започнеш да работиш. И ако до това време сърцето ти никога не се е отваряло, ще се отвори и ще започнеш да правиш добро на всички хора. Със своя ключ той отваря сърцето ти. Това са диагнози, които трябва да знаем. Ние трябва да се радваме на всички хора, които внасят онова хубавото, благородното и възвишеното у нас. Като наблюдавам една круша или една ябълка, аз виждам любовта, която е в тях. Вечер аз често излизам да мириша цветята. Ароматът на цветята, това е тяхната любов. Особено вечер те миришат много приятно. Това е тяхната любов. Когато се намерят в голямо затруднение, те започват да пъшкат, да страдат. Тогава аз им държа една проповед. Казвам им: Не се безпокойте, вашата любов е добра. Един ден вашето положение ще се подобри. Цветята са много

отзивчиви. Като им се кажат няколко сладки думи, те се усмихват и почват да издават повече миризма, благоуханието им се увеличава. Ще кажете, че това е заблуждение. Възможно е. Ако съм се заблудил, аз мога да коригирам своето заблуждение. Не желая и вие да се заблуждавате в същото нещо. Има известни заблуждения, в които желая хората да си останат, но има известни заблуждения, от които желая хората да се освободят. Аз искам да се освободите от заблуждението, че някой не ви обича. Не искам да се освободите от заблуждението, че има кой да ви обича. В това трябва да вярвате. Да дойде някой да ви убеждава, че не ви обича, не вярвайте. И ако някой дойде да ви убеждава, че ви обича, и в това не вярвайте. Това е заблуждение. Заблуждението седи в това, че вие още не сте оценили неговата любов. Като не оценявате любовта на човека, наместо да създаде тази любов нещо благородно във вас, тя внася елемент на ревност и вие почвате да го ревнувате, отваряте писмата му, искате му сметка с кого се срещал, какво са му писали и т.н. Този, който ви обича, той не може да направи никакво престъпление. Едно нещо трябва да знаете: Онзи, който ви обича в даден момент, той не може да направи никакво престъпление. Онзи, който не ви обича, има възможност да направи някакво престъпление. Та когато казват, че някой е направил някакво престъпление, трябва да знаете, че той не го е направил в любовта. Вярвайте в любовта и знайте, че в любовта не може да стане никакво престъпление. Следователно, за да направи човек известно престъпление, той трябва да излезе от закона на любовта. Никакво съмнение на допущайте в любовта. Същият закон се отнася и до вярата. И вярата има три категории: материалистическа, реалистическа и идеална. Същото може да се каже и за надеждата. И надеждата бива три категории: материалистическа, реалистическа и идеална. Вие познавахте вярата и надеждата, но досега не знаехте, че надеждата, както и вярата се простират, т.е. живеят в три свята: в материалистическия, в реалистическия и в идеалния. Това е новото верую, по което ние

трябва да се различаваме. Като срещна някого, питам го: Ти обичаш ли някого на физическото поле? – "Обичам." – Колко, един или двама? – "Сега ги избирам." – Ами в духовния свят? – "За него още не мисля." – Ами в Божествения свят? – "Кой знае, и там още не съм стигнал." Тогава казвам на този човек: Слушай, мнозина са идвали при мене със своята възлюблена, но нищо не съм им казвал. Сега на тебе ще ти кажа: Ти си избрал една много добра мома, която те обича, но ти не я обичаш. След две години ще ти я вземат, това да го знаеш. Тя си има друг любовник. – "Как така? Не казвай такова нещо?! Кой е той?" – Той е горе. Ако я обичаш, той ще я остави при тебе, приятно му е, но ако не я обичаш, понеже той я обича повече от тебе, ще си я вземе горе. Ако злоупотребиш с нея, ще ти я вземат. Няма защо да бяга при баща си. Като не може да живее с тебе, (може да) отиде при своя възлюбен горе, който я обича. Право ли е да ти я вземат? За да не ти я вземат, ти трябва да я обичаш. Иначе, вземат ли ти я, ще бъдеш нещастен. И като ти я вземат, няма да видиш добро в света. Казвате: "Е, жена е, навсякъде може да се намери жена." Не е така. Само една жена има за един мъж. Няма много жени. Тези, многото жени, които виждате, са за другите, не са за тебе. Казвате: "Жени много, колкото искате." – Лъжете се вие. И вижте в птичия живот как е. Там се ражда само едно братче и едно сестриче. Там братя и сестри се женят. Колкото мъжки се раждат, толкова и женски. Ако прегледате гнездото, ще видите, че ако има три мъжки пиленца, ще има и три женски. Същият закон (е) и в цялата природа. Ако има някъде повече женски, причината на това се дължи на постоянното избиване. Женските остават, а мъжките отиват в другия свят. Този закон трябва да съществува и в живота на хората. За всеки мъж е определена само една жена. Знаете ли какво голямо наказание се налага на онзи, който престъпва Божия закон? Голямо е наказанието на онзи, който престъпва закона на любовта. Един от еврейските царе престъпи този закон. Той видя една жена, хареса я, но понеже тя беше женена, той като цар заповяда да го убият и взе жена му за своя жена. Оттам

насетне той не видя бял ден в живота си. Всичките нещастия се струпаха върху главата му. Не само върху него дойдоха нещастията, но и върху сина му. Син му, който се роди от тази жена, имаше 300 жени и 600 наложници. По този начин той искаше да научи нещо. Ако мислите, че законът може да се измени по отношение на вас, вие се лъжете. Щом Бог приложи този закон по отношение на еврейския цар, който беше избраник негов, и направи престъплението му, което той скришом извърши, достояние на цял свят, той и вас няма да пощади. Затова казвам: Бъдете внимателни, да не грешите против любовта. Не ви казвам да не обичате, но казвам: Не лишавайте никого от неговото благо, не лишавайте, както Давид лиши. Радвайте се на любовта на всички хора, понеже твоята любов е любов, и тяхната любов е любов. Всеки човек трябва да се радва на любовта, която Бог му е дал. Така трябва да бъде в бъдещето учение за човечеството, което ще дойде. Такава трябва да бъде любовта: материална, реална и идеална. Казвате: "Повярвай и ще бъдеш спасен." Казвам: Повярвай във всичко онова, което става в материалния свят. Повярвайте във всичко онова, което става в реалния свят. Повярвайте във всичко онова, което става в идеалния свят. Аз съм ви казвал много неща, но сега като на християни от 20 век казвам: В света иде една нова епоха, в която ще царува една нова любов. В сегашния свят ще се материализира реалната любов. Когато Христос дойде на земята, с него постъпиха по чисто материалистически съображения. И затова Христос пита: "Когато Син човечески дойде втори път на земята, ще има ли достатъчно вяра между хората," т.е. ще има ли достатъчно хора, които да Го приемат тъй, както реалната любов изисква, или ще постъпят по правилата на материалната любов? Ние знаем какви са последствията на материалната любов. От две хиляди години светът върви все по правилата на материалната любов, но виждаме последствията на тази любов. Вие познахте Христа донякъде с материалната любов. Но ако сега не можете да го познаете с реалната любов в душата си, вие нищо няма да постигнете. Вие трябва да го

познаете реално и след това в душата ви да се роди стремеж към идеалната любов. Когато възприемете идеалната (любов) в душата си, вие ще се намирате в състоянието на нирвана, което, според индусите, се счита като сливане на душата с Бога.

Сега, за да ви стане мисълта по-ясна, казвам: Ако живеете във физическия свят, вие ще разберете надеждата. Като живеете в духовния свят, ще разберете вярата. Като живеете в Божествения свят, ще познавате любовта. Вярата е форма на любовта, а надеждата е форма на вярата. Мнозина мислят, че като дойдат до идеалната любов, ще се изгубят. Не, тогава именно ти ще познаеш, че си човек. Когато трите вида любов едновременно функционират в човека, тогава той ще познае, какво нещо е човек. Тогава той ще разбере какво нещо е човешкото сърце, човешкият ум, човешката душа и човешкият дух. Само тогава можете да разберете какво велико нещо е човекът. Тогава вие няма да гледате на хората с презрение, както сега гледате. Ще кажете: "Сляп бях едно време, но сега виждам. Глупав бях едно време, но сега имам знания. Студено беше сърцето ми едно време, но сега се стопли. В тъмнина бях едно време, но сега съм в светлина." Когато трите вида любов започнат да функционират едновременно в тебе, тогава вие ще разберете стиха от Писанието: "Ще минете от смърт в живот." Това подразбира възкресението на човека. Но човек не може да възкръсне, докато в него едновременно не действуват и трите вида любов: материалистическа, реална и идеална. Когато тези три вида сили на физическия свят, в реалния свят и в идеалния свят действуват едновременно в човека, те ще създадат в него онези условия, при които той може да стане безсмъртен, да придобие гениален ум. Тогава всички хора ще бъдат талантливи, ще могат да оценяват живота. Когато питате, как ще се спаси съвременният свят, казвам: Съвременният свят може да се спаси само по този начин, а именно като приемат всички хора в себе си и трите вида любов и ги оставят свободно до функционират в тях. По този начин ще се разрешат всички въпроси в живота. Светът се

нуждае от гениални умове, които да разрешат икономическите въпроси в живота. Сега хората се стремят към физическо изобилие, но трябва да дойдат гениални умове, да покажат как могат да се стопят снеговете и ледовете. Като дойде любовта, тя ще разтопи всички ледове и снегове и за всички ще има изобилно земя. Светът се нуждае от гениални майки и от гениални бащи; светът се нуждае от гениални братя и от гениални сестри, които да имат в себе си трите вида любов. Ако вие имахте тази любов в себе си, бих направил един опит с вас. Но ако сега бих рекъл да направя този опит, всички бихте фалирали. За себе си аз съм правил много опити. Малки опити съм правил, не големи. От микроскопическите опити, които съм правил виждам, че и големите, които бих направил, ще излезат също така верни. Каквото е в малкото, това ще бъде и във великото.

Сага, да не ви дигам много в реалния свят. Ако ви дигна и в идеалния свят, вие ще забравите земята, ще забравите своите длъжности. Двама светии се подвизавали в една пустиня цели 20 години. Единият от тях имал силно желание да надникне само за пет минути в духовния свят, да види какво има там. Един негов приятел, високо издигнат, дошъл един ден при него и му казал, че може да го заведе в духовния свят, но само за пет минути. Като надникнал в този свят, той се увлякъл толкова много, че не усетил как минали 250 години. Приятелят му казал: “Стига вече, много стана.” – “Остави (ме) на свобода, ти нямаш никакво търпение, едва пет минути откак гледам. Такова разнообразие представя духовният свят.” За да го убеди приятелят му, че цели 250 години наблюдавал в духовния свят, той го завел в манастира, където бил игумен и го накарал да прегледа книгата, в която са били написани имената на всички бивши игумени и да види къде е неговото име. Той останал зачуден, когато видял името си написано преди 250 години и срещу името му било написано: “Този игумен замина за някъде и не се знае къде е отишъл, и до днес още не се е върнал.” Като видял, че в манастира имало вече

съвсем други порядки, каквито той не познавал, едва тогава се убедил, че наистина е бил в духовния свят 250 години.

Та ако сега и с вас (река) да направя този опит, трябва да ви чакам цели 250 години, а не разполагам с толкова време.

“Праведните ще просветнат.” – Кога? – Когато в тях почне да говори физическата любов, да пее реалната любов, и да мисли идеалната любов. Това значи да мине човек от смърт в живот. Животът тогава ще се осъществи така, както ние го очакваме.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

Сега ще кажа още няколко думи, за да направя мисълта си ясна. Да не мислите, че има нещо хипнотическо. Ако отидете в един дом, дето има майка, баща, син и дъщеря, трима души могат да ви обичат. Бащата го обичат трима души: жената, синът и дъщерята. Майката я обичат трима души: бащата, синът и дъщерята. И синът го обичат трима души. И дъщерята я обичат трима души. Майката е реалното в дома. Бащата е идейното. А синът и дъщерята представят материалното.

11-та неделна беседа от Учителя, Държана на 12 декември, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ЗАКОН ЗА КОНТРОЛИРАНЕ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще ви прочета една част от пета глава от Евангелието на Йоана, от 25 стих надолу.

Духът Божи.

Когато се изучават Писанието и Библията, те трябва добре да се изучават. Цялата природа, както вие я виждате, тя е една Божествена книга, която ние още не сме научили да четем. Благодарение на великите хора, които знаят този странен език, и ние се ползуваме от тази книга. Те са оставили за нас преводна литература от тази книга, от която и ние се ползуваме и с която се занимаваме. И следната култура ще бъде не култура на човешкия ум, нито култура на човешкото сърце, но култура на човешката душа. Човешкият ум сега се намира в един преходен свят. Онова, което постигаме с ума, е преходно. Не че не е реално, но е преходно. То ще мине като едно пособие, както пособията минават от едни ръце в други. Ти пътуваш с железница, но тази железница не е създадена специално за тебе, тя е едно пособие. Хиляди хора ще минат през тази железница и ти не можеш да кажеш, че тази железница е специално за тебе. Сега вие казвате: ”Какво трябва да се прави?” Бащата мисли какво трябва да се прави. Съдията мисли какво трябва да се прави. Адвокатът мисли какво трябва да се мисли. Ученикът мисли, какво трябва да се мисли. Професорът мисли, че трябва да чете лекциите си в някой университет, или в някоя гимназия. Слугата мисли, че има работа. Всеки човек все има някакъв занаят.

Какво е предназначението на човека? Ние се занимаваме с това, което не е предназначението на човека. Младата мома се занимава с

това да се облече с копринена рокля, да си тури хубава шапка на главата, нови модерни обуща, да намаже лицето си и така да се представи. Хубаво нещо е мазилката. Така мажат хората и къщите си, подовете си. Някои мислят, че няма нищо лошо в това, че турил малко червеничко на устата си или на лицето си. Наистина, нищо лошо няма в това, аз гледам широко на нещата. Червеничкото е за украшение. Според мене, всичко е хубаво, но когато е на мястото си. Лошо нещо е само това, което не е на мястото си. Представете си, че аз съм попаднал в гората, десет деня не съм ял, краката ми не държат. Срещам един човек, който ми дава една торба със злато. Поглеждам към златото и казвам: Не се нуждая от злато, аз се нуждая от хляб. Вземи торбата си назад. В дадения случай злато не ми трябва. В дадения случай един хляб ще ми послужи повече, отколкото златото. Златото не е за мене, то е за други хора. На мене хлябът ще ми помогне, а на другите няма да помогне. Следователно, това, което в даден случай може да помогне на мен, на вас не може да помогне. Това са логически изводи, които отчасти са верни, отчасти не са верни. Ако след като съм гладувал десет деня и краката ми не държат, това показва, че не съм от много силните хора. Аз съм от слабите хора. Паякът гладува по цели месеци. Дървеницата пък пости шест месеца. Те имат сила да постят. Като видите един паяк в стаята си, макар че нищо не е ял, той си прави мрежата, движи се от едно място и казва: "Правя си своите изчисления." Казвате, че дървеницата била глупава. Не е глупава дървеницата. Те, както и паяците, си имат радио, по което предават всичко, каквото става. Ако в леглото на някой човек има дървеници, той туря около краката на леглото чаши с вода, за да не могат да се качват на леглото. Те веднага съобщават това една на друга и веднага се качват на тавана, отдето се спущат. Те си правят математически изчисления. А след това вие казвате: "Дървеница е това." Да, дървеница е, но тя се спуща от тавана и вие се чудите отде е дошла. Та в света ние не страдаме от глупави работи, но от много умни работи страдаме. Светът страда все от умни работи.

Онзи, който е направил гранатата и знае, от какво разстояние да я хвърли, за да може като се пукне, да падне на целта и да убие много хора, от глупост ли е направил това нещо? Когато някой напише една книга, с която застави хората да се карат, глупав ли е? Мислите ли, че онзи, който дига скандали, е глупав човек? Не, той е много умен. Всички хора страдат от много ум. Затова не се оплаквайте , че сте глупави, но кажете: "Господи, от много ум страдаме." Не че човек има много ум, но преизобилието, което е в него, не може да го канализира, вследствие на което не може да го впрегне на работа. Когато излишната енергия седи във вашия ум, тя става причина да направите нежелателни неща. Например, ако боднеш един силен, здрав човек, той веднага ще те плесне с ръката си, че ще се търколиш на земята. Идете обаче при някой болен, който е на умиране и го бутни, той ще каже: "Не ме бутай, братко." Той не може да си подигне ръката. Питам: Кое е онова, което прави зло в света? Злото се дължи на онази енергия в човека, която не е турена на място, не е впрегната на работа. Различните науки показват как стават нещата в света. Физиологията, например, показва различните функции в човешкото тяло. Химията показва, от какви елементи е съставен светът. Физиката показва какви сили функционират в света, в цялата природа. Астрономията се занимава с небесните тела, с пътищата, които те изминават. Психологията се занимава с проявите на човешката душа. Социологията се занимава със социални въпроси.

Сега, след като има толкова много науки, задава се въпросът: В какво седи щастието и нещастието на човека? Това зависи от два фактора, а именно как разбира човек основните елементи на своето сърце и на своя ум. Щастието и нещастието на човека зависи от това, какво знае той от умствената физика и химия, както и от сърдечната физика и химия. Много науки има още, които човек трябва да знае. Някой казва, например, че има добри мисли и лоши мисли. Не само това, но човек трябва да знае в даден случай кои мисли могат да му помагат и кои не му помагат. Човек е като едно радио, следователно

всички мисли, които минават през ума му, не могат да го ползуват. Той може да възприема мислите на целия свят. Някои мисли влизат в подсъзнанието му, някои в съзнанието му, други в самосъзнанието и четвърти в свръхсъзнанието. Значи, мислите идат от четири места. Едни от тези мисли са положителни, а други са отрицателни. Същото може да се каже и за чувствата: едни от чувствата са положителни, а други – отрицателни. Тъй щото, щастието на човека зависи от контролата, която човек може да постави на своите мисли и чувства. Едно нещо трябва да помните: Всяка мисъл, пусната в пространството от кого и да е, тя някога ще се реализира. И тогава, дето и да сте, ще ви намерят, за да получите придобивките от своите мисли. Каквото ви се пада, ще ви се даде. Всяко чувство, което е излязло от вас и се е реализирало, един ден ще се върне пак при вас. Да получите придобивките от него. В невидимия свят има един институт, който се занимава с това. Индусите го наричат това: карма йога и дихарма йога. Аз го наричам страдания на живота и радости на живота. Следователно, има една наука за страданията на хората – карма йога я наричат, наука за причини и последствия на нещата. Когато дойдат страданията, хората веднага започват да мислят защо страдат. Под думата “карма”, българите разбират – “кърми” – да отхрани някого. Значи под “карма” се разбира да се нахрани един човек. Наистина, като дойдат лошите последствия, човек вижда, че трябва да се нахрани.

Често хората поставят своето щастие на други хора. Те очакват щастието им да дойде от баща им, или от майка им, или от приятелите им, или от народа им и т.н. С това те се поставят на крив път. Хората могат да ви донесат условия за щастие, но да ви направят щастливи, това по никой начин не могат. Единственият човек, който в дадения случай може да ви помогне, това сте вие самите. Например, вас могат да ви донесат храна богата, доброкачествена, но кой ще донесе храната до устата ви? Кой ще сдъвче храната? Това ще направите вие сами. Никой не може да дъвчи храната заради вас. Вие

сами трябва да учите. Каквото вие сами научите и разберете, остава за вас. Някой казва: "Аз не съм учен човек." В това седи неговата погрешка. Друг пък казва, че разбира повече от останалите. И в това седи неговата погрешка. Щом разбира повече, това, което е повече, нека го даде на другите. Ако пък разбира по-малко, нека остави другите да го разберат вместо него и да му помогнат. Тъй щото, който не разбира нещата добре, нека ги научи. А който има излишък, излишното да го даде на други. Природата не обича никакъв излишък. Ние сме проводници на Божествените блага. Всеки човек влиза в Божествения организъм като уд. И в този смисъл той трябва да изпълнява волята Божия. Човек е доволен от устата си и от движенията, които тя прави, защото чрез тези движения тя обработва храната, която влиза в нея. Благото на човека седи в движенията, които прави неговата уста. Благото на човека седи в движенията на неговото тяло. Ако той не се движи, ще се парализира. Та когато се отказвате да бъдете проводници на Божественото, вие действувате против себе си. Първата идея, която човек трябва да възприеме от природата, е да спазва правилна обмяна между нещата. Колкото взима човек, толкова трябва да дава. За да дава човек, първо трябва да взима. Като вземеш, ще дадеш навън. Често хората се смущават от този въпрос за даването и казват, че не могат да дават. Когато говорим за даването, ние имаме предвид човек да дава от това, което е взел, а не от това, което не е взел. Давай от това, което си взел. Ти не можеш да задържиш в себе си въздуха, който си взел. Топлината, която си взел, не можеш да я задържиш в себе си, трябва да я дадеш. Задържиш ли я, ще изгориш, въглената киселина, която се отделя при дишането, непременно трябва да излезе навън. Иначе човек ще се задуши. Какво му пречи на човека да каже две думи някому? Кажи на човека, че го обичаш. Достатъчно е малко да се разлюлее въздуха от тези думи, за да стигнат до ушите на някой обезсърчен човек. Какво пречи на човека да каже тези думи? Казвате: "Аз не искам да му кажа, че го обичам." Че още като си казал на човека, че не го обичаш, ти

отваряш кантората си и започваш да защищаваш дела. Човек трябва да разсъждава право. Той мисли, че ако каже на някого, че го обича, ще се компрометира. Че любовта е единственият капитал, който подига хората. Лошото в любовта е в това, че в многото човек прави престъпления. Не е лошото в парите, но в множеството на парите. Не е лошо човек да има пари, но тези пари той не трябва да ги употребява не на място. Като има пари, добре е човек да си купи книги, да направи една хубава къща за приемане на гости, да прекара железници, от които да се ползуват всички, да се грижи за сирачета, за бедни вдовици и т. н. Всичко това е на място. Казва някой: "Аз не мога да оправя света." Ти не можеш да оправиш света, но и светът няма нужда от твоето оправяне. Обаче, със своя живот ти можеш да препятствуваш на правилното функциониране. С твоя живот ти можеш да направиш някакво смущение в невидимия свят. Вие седите спокойно, но не подозирате, че някой светия в гората може да направи някаква пакост. Вие се чудите как е възможно светия да направи пакости. Със своята мисъл даже светията може да повлияе на хората за зло или за добро. Ако някой цар намисли да отвори война, в която ще тласне целия си народ към погибел, светията може да предотврати тази война. Ако светията рече: "Не ми влиза в работата какво ще прави този цар", той не постъпва добре. Напротив, светията трябва да се яви при царя и да му каже: "Това, което си намислил да правиш, няма да доведе на добър край. То няма да бъде добро нито за тебе, нито за твоя народ. В края на краищата, ти ще изгубиш войната. И след това ще платиш скъпо за всичката твоя необмисленост." Когато съдят царя за неговата постъпка, едновременно с това ще съдят и светията, защо не го е предупредил. Като четете живота на царете, виждате, че Бог изпраща пророците да дават съвети на царете. Бог изпраща пророците да кажат на царя как трябва да живее.

Та сега вие сте онзи цар, който е намислил да направи нещо. Има един светия у вас, който не се интересува от живота на този цар и казва: "Нека прави каквото иска, нека си живее както разбира." Той

не иска да каже на царя, прави си оглушки и царят прави големи глупости. И затова като съдят царя и го викат, заедно с него съдят и светията. Сега кой е вашият цар и кой е вашият светия? Светията, това е твоят ум, който живее в гората. Царят, това е твоето сърце, което постоянно греши. Наляво – надясно то лъже, прави грехове. Ту това дърво отреже, ту онова, но после му искат сметка. То не дава пет пари за нищо, но после за всичко му искат сметка. Кой е виновен за това? – Светията е виновен. Сега светията го държат отговорен за всичко, което царят прави. Затова светиите са се пробудили вече и взимат предвид всичко онова, което царете вършат. Питам: Какво ви коства да се научите да се самовладате? Да допуснем, че у вас е дошла мисълта да набиете някого. Ти не знаеш дали можеш да го набиеш. Един американски студент отишъл да гледа как един силен пехливанин пижулист ще се бори. Той казал нещо по негов адрес, но затова получил такъв силен удар, че се повалил на земята и изкълчил крака си. След това той разправял на студентите, свои другари, какво научил от тази работа и казвал: "Втори път няма да смея да се явявам пред такъв силен човек. Един негов удар ме събори на земята." В България това нещо не съществува. Когато искат да си отмъстят двама души, те взимат едно дърво и така се разправят. В Америка ако някой човек обиди друг, те не се отправят към съдилищата, но се боксират. Единият удари другия, той пък получи удар от първия, разкървавят лицата си и въпросът се свършва. С това всякаква обида изчезва. Онзи, който е претърпял крах, той вече знае какво да прави. Той знае вече лошите последствия. Когато човек направи някоя погрешка, хората непременно ще го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит? Има ли някой от вас, на когото главата да не е разбивана? Ето защо от всички се изисква самовладане, владане на мислите. Мисълта е динамическа сила. Най-опасната сила, която е причинила на хората ред нещастия, това е човешката мисъл. В света има три вида мисли: Божествени, мисли на природата и мисли на човечеството. Всички заедно представят нещо цяло. Мощно нещо е човешката

мисъл. Тя е създала материалния свят. Светът е създаден от човека, но не от този обикновения човек, както днес го виждате, но от космическия човек, който строи. Като съедини в себе си Божествената мисъл и мисълта на природата, той е създал материалния свят. Когато се говори за духа и за душата, трябва да знаете, че духът е свързан с Божествената мисъл, а душата е свързана с мисълта на природата. Умът пък е свързан с човешката мисъл. В това именно седи изкуството на човека да се самовлада, да владее мислите си. Сега, като ученици, вие сте в една школа и всеки ден се изпитвате. Например, някой от вас се изпитва чрез сиромашията. Нямате пари, навели сте главата си, тръгнали сте отчаяни, недоволни, че нямате пари. Какво от това, че нямате пари? Че нямате пари, това е една задача, която ви е дадена, да се види как ще я решите. Не мисли, че нямаш пари, това е привидно положение, ти сам се заблуждаваш. Например някой казва, че е болен. Той сам се заблуждава. Той сам създава болестта. Болестта не е създадена от Бога. Човек сам създава условията за болестта и сам става болен. Следователно, ти, който сам създаваш болестта, сам можеш да я излекуваш. Ти сам създаде болестта си и след това отиваш при Бога, искаш да те лекува. Бог никога не лекува болести, които Той не е създал. Ако страдаш от белите дробове, той ще те изпрати при тинтявата. Ако кашлиш, ще те изпрати при черния пипер. Ако нямаш вяра, ще те изпрати при зелето. Ако страдаш от безлюбие, ще те изпрати при хляба. Хлябът ще те научи как да любиш.

Често хората изпадат в заблуждения. Някой от тях заболее и веднага след това казва: "Аз се помолих на Господа и Той ме излекува." Значи, ти сам си създал известна болест, а после отиваш при Бога да те лекува. Не, Господ ще те научи сам да се лекуваш. Среща ме един приятел и ми казва: "Аз съм много самостоятелен човек, но с жена си не мога да се спогодя." – Там е злото, че си много самостоятелен. Но и тя е много самостоятелна. И двамата са самостоятелни. Следователно, и двамата не страдат от някаква

сиромашия, но от много имане. Значи, има нещо неразбрано между хората, вследствие на което работите им се развалят. И в двамата има един и същ стремеж. Мъжът иска да управлява и жената иска да управлява, вследствие на което се сблъскват в общия си стремеж. Тя му казва: “Ще отидеш да донесеш вода.” – “Не, ти ще отидеш.” – “Ще отидеш да ореш нивата.” – “Не, ти ще отидеш.” Съвременните хора мязат на онзи българин, който рекъл да отиде на лозето да копае. Това било в турско време. Жена му казала: “Почакай малко, лозето не е полято още. Затова кажи: Ако е рекъл Господ.” – “Не, полято, не полято, не е важно. Аз ще отида да копая. Никак не се интересувам от това дали е рекъл Господ или не е.” Той впряга колата и отива на лозето да копае. Случва се обаче, че турците го хващат и цял ден го впрягат в ангарията да работи. Като се връща вечерта у дома си, той казва на жена си: “Жена, отвори, ако е рекъл Господ.”

Казвам: Това лозе е в самия човек. Лозето представя човешкия ум, който трябва да се копае съобразно Божиите закони. Значи, има правила, по които човешкият ум трябва да се копае. Ако не спазва тия правила, лозето няма да даде никакъв плод. Запример, някой иска да има приятели. – Как ще има приятели, ако той не е развил в себе си чувството на приятелство, на дружелюбие? Този център се намира отзад на главата. Като ви дойде някой приятел на гости, вие трябва да знаете как да го нагостите. От този център вие ще вземете енергия и с нея ще нагостите своя приятел. Не знаете ли как да го нагостите, той не може да ви бъде приятел. Всяко нещо зависи от това, как угостявате човека. Ако му дадете храна, той ще дойде и втори, и трети, и четвърти път. Колкото по-добра храна му давате, толкова по-добър приятел и клиент ще ви стане той. Ако не го нагостите добре, той не може да ви стане приятел. Бог е вложил чувството приятелство в човека. Ако имаш това чувство в себе си, ти ще обичаш Бога. Тогава и Бог ще те обича. Ако нямаш това чувство в себе си, ти не можеш да обичаш Бога. Тогава и Той няма да се интересува от тебе. Бог се интересува от тебе дотолкова, доколкото Го обичаш. Сега ние

изпадаме в друго едно заблуждение, вследствие на което се питаме обича ли ни Бог. Ние трябва да знаем, че Бог ни обича, понеже ни е дал тяло. Всичко, каквото имаме, ни е дадено от Бога. Бог ни е показал вече своята любов. Втори път няма какво да ни я показва. Аз съм посял вече това семе и очаквам това семе да израстне. Ако израсте, ще се радвам. Ако не израсте, ще зная, че моят труд е отишъл напразно. Ние сме Божествени семена и Бог очаква да израстем. Ако нямаме Божественото в себе си, с какво ще се занимаваме в този свят? Когато говоря за любовта между хората, аз имам предвид следната идея. Онзи, който ви обича, той всякога ще ви донесе нещо ново от Божественото съкровище. Който ви обича, той всякога ще ви донесе онова същественото, от което се нуждаете. И когато вие обичате някого, също така трябва да му донесете нещо ново от Божественото съкровище. Не е достатъчно само да му казвате, че го обичате. Не, вие ще му донесете нещо, нещо, от което той ще остане доволен. И тогава между вас ще се образува вътрешна връзка. Щом между двама души се образува вътрешна връзка, това показва, Бог присъствува между тях. Бог е, който образува вътрешната връзка между хората. Никой не е в състояние да образува една нова връзка. Божествената връзка е връзка на свободата, а човешката – връзка на робството. Следователно, когато ние искаме да се освободим от една връзка, ние искаме да се освободим от една човешка връзка, която заробва, а не от Божествената, която дава свобода. Когато Бог прави връзка между хората, Той й дава свобода, светлина, живот, знание. Когато човек прави връзка, той взима живота на човека, той му взима парите. Когато пощаджията иде при човека, той трябва да му даде нещо, а не да очаква от него да получи. Следователно, когато вие отивате някъде, вие трябва да дадете нещо, а да не очаквате да получите от другите. Ако отивате да занесете на хората Божията любов, не очаквайте нищо от тях. След като прочетат хората писмата ви, самите ви писма ще ви препоръчат. Ако пощаджията ви донесе едно писмо от чичо ви, което съдържа един чек от 15 милиона, вие ще кажете на пощаджията:

“Много ви благодаря за това писмо. Ще очаквам още едно такова писмо да ми донесете.” Като разбере какво писмо е носил, раздавачът казва: “Щастливо е било това писмо. Казвам: Стремете се да бъдете раздавачи на такива писма, които съдържат чекове от 10 – 15 милиона. Казвате: “Защо да не са за нас тия писма?” Ако ви посетят десет души и всеки ви донесе един чек от десет милиона и то не в банкноти, а в сребро, ще имате сто милиона лева в една година. Ако в един месец занесете десет писма, т.е. 30 писма, вие ще имате 300 хиляди лева. И това е в злато. Ако тази работа върви така, тогава в една година колко ще занесете? Ами за 30 години колко ще занесете? Ако турите тези пари в банката и след 200 години дойдете на земята, вие ще имате милиарди.

Сега, както виждате, ние оперираме с големи величини. Някой казва: “Аз не искам голямо богатство.” Ние се нуждаем от богатство, което не се изтощава. И като го крадат, да не могат да го откраднат, да не се смалява това богатство. Има едно богатство в света, което не се краде, това е човешката мисъл. В това отношение вие трябва да бъдете богати. Ако човек се обижда, той не е богат човек. При всяка една обида, човек става най-малко два пъти по-богат, отколкото е бил по-рано. Всякога хората ни хвалят, за да им дадем нещо повече. Когато някой започне да ви хвали, че вие сте такъв, онакъв, че като вас не е срещал човек, това показва, че той иска да вземе нещо от вас. И вие сте длъжни да давате. Защо? Всеки извор или всяка чешма е длъжна да дава на когото и да е: и на животни, и на хора, и на буболечици. Който дойде, все трябва да му се даде и то кой колкото иска. Божественият извор никога няма право да отказва нещата, да каже, че на този или на онзи не иска да даде. Всеки е свободен да вземе толкова, колкото иска. Когато ние дойдем до положението на този извор, да даваме на всички, ние сме дошли до положението да изпълняваме Божията воля. Лесно е да се каже, но мъчно, трудно е това изкуство.

Та тепърва трябва да изучавате владането на човешките мисли. Има хора, към които като се приближаваш, между него и тебе трябва да поставите друг някой човек. Има хора, при които като се приближаваш, между тях и себе си трябва да поставиш двама души. А при други някои трябва да поставиш трима души. Слънчевата система е поставена по същия начин. Месечината е най-близо до Слънцето. Слънцето не иска да бъде много близо до Венера. Защо? – Защото е жена. Слънцето може така да се захласне във Венера, че да не може да свърши работата си. И Земята е турена малко по-далеч от Слънцето. То се плаши и от нея. Марс е още по-далеч. После иде Юпитер, който иска уважение и почит, малцина биха се ползували от него. После иде и Сатурн. Той е един голям критик, голям философ, който гледа на всичко наопаки. Слънцето е турило Сатурна далеч от себе си. И вие искате да бъдете свободни като Слънцето. И оттам Слънцето изпраща светлината си на всички планети. Тази философия и посветените са я изучавали от памтивека – самообладание на своята мисъл.

Сега вие вярвате в Бога, но като ви се случи едно изпитание, спрете се да помислите защо е това изпитание. В този случай спрете се да видите изпълнявате ли волята Божия, мислите ли право. Като останете сами в къщи, вземете си едно огледало и се огледайте. Аз бих желал всеки от вас да си има едно огледало, валчесто или четвъртито и да се оглежда. Ако намислиш да кажеш някому нещо, извади огледалото и се огледай. Ако видиш, че лицето ти се е изменило, нищо не казвай. Но ако лицето е запазило първия си вид, можете да кажете това, което сте намислили да кажете. Понякога ние грешим, като говорим и хубави, и лоши работи. Понякога човек иска да каже истината, но вместо истината излезе някаква лъжа. Казвате на някого, че е лош човек. Не казвайте, че е много лош. Той може да е лош, но не е много лош. Многото е излязло от тебе. Или пък казвате за някого, че е много добър човек. Той не е много добър, но е добър човек. Казвате, че някой човек е най-лошият. Ако е най-лош, Господ

не го е създал. Лесно може да се поправи светът, ако този човек е най-лошият. Вържете този човек и ако светът се поправи, той наистина е най-лош. Ако не се оправи, значи той не е най-лошият човек в света. Значи има друг по-лош от него. Писанието казва, че най-лошият човек в света е дяволът. Затова, когато вържат дявола, светът ще се оправи. Бунтуването сега на света се дължи на това, че навсякъде търсят дявола да го вържат. Това размърдване, това бунтуване в света, тази война се дължи на това, именно, че от невидимия свят навсякъде търсят дявола да го вържат. Няма място, дето да не се крие дяволът. Той се крие във всеки едного от вас. Търсят го във всеки дом. Най-после го търсят и по долапите, да не се е скрил някъде. Ако той е влязъл някъде у вас, предайте го.

Сега ще ви приведа един анекдот, но сестрите да не се обиждат. Този анекдот може да е създаден от някой философ, който имал зъб на сестрите, т.е. на жените. От истинността на този анекдот ще извадим 75 на сто настрана, а ще задържим само 25 на сто. Някой си не могъл да живее добре с жена си. Каквото ѝ казвал, тя все наопаки вършела. Един ден тя отишла на кладенеца да вади вода. Като вадила вода, тя се навела много ниско. Той ѝ казал: ”Недей се навежда така ниско, ще се удавиш.” – “И да се удавя, тебе какво ти струва?” – “Ще ме оставиш сам и няма да зная как да се справя с децата си.” – “Никой не ти е виновен, да не си ги народил толкова много.” Тя се хвърлила в кладенеца. Той започнал да плаче и да нарежда: ”Какво направи сега, че ме остави сам с толкова деца?” Като седял около кладенеца и нареждал, половин час след това видял, че дяволът излязъл от кладенеца, но цял побелял. – “Остави се, една жена влезе в кладенеца, че ми създаде големи безпокойствия. Уплаших се от нея, че избягах.” Като чул това, мъжът на удавената, който бил много беден, но сръчен човек, веднага намислил да използува този случай за подобряване на материалното си положение. Той започнал да лекува болни, ходил от къща на къща. Като отивал при болния и до главата му виждал

дявола, той тихо му пошепвал: "Бягай, че жена ми иде." Като чувал това нещо, дяволът веднага хуквал да бяга и болният оздравявал.

Казвам: Сега от всички се изисква самообладание на мисълта им. Човек трябва не само да разграничава мислите си, но и да знае в дадения случай какъв резултат може да произведе всяка мисъл. Никога не допущай в ума си една противоположна мисъл, която след време може да ти причини известна вреда. Само положителните мисли строят. Всяка отрицателна мисъл, останала в човешкия ум, действува като киселина – руши. Добрите мисли градят. Та въпросът не седи в това да не допущаме отрицателни мисли в себе си, но да ги разграничаваме. Никога не давайте ход на отрицателните мисли в себе си. Оставете лошите мисли да бъдат самостоятелни, не ги ограничавайте. Ограничите ли лошите мисли, те ще избухнат. Те са подобни на експлозивните вещества, могат да експлодират. Оставете лошата мисъл самостоятелно да действува. Ако някоя лоша мисъл минава през ума ви, оставете я свободна, не я ограничавйте. Тя е минала през хиляди умове и през вашия ще мине. Например, през ума ви може да мине мисълта, че ще умрете. Че ще умрете, това е вярно, но кога и как, не се знае. Преди една седмица дохожда при мене една млада жена, която ми разправяше, че се съобщавала със заминалата си майка. Понеже тя не живеела добре с мъжа си, майка й се явила и й казала: "Щом не можеш да живееш добре с мъжа си, ще дойдеш вече при мене." Тя й определила даже кога ще замине. Дъщерята се приготвила и чака това време. Казвам й: Тези думи на майка ти може да не са буквални. Умирането има двояко значение. Ти можеш да умреш в прав смисъл на думата, но може да се случи и друго нещо. Когато младата мома се разочарова в някой момък, тя иска да умре. Но умирането означава, че тя иска да се влюби в друг някой момък, да забрави мъките и тъгите си. Щом се влюби, тя ще забрави скръбта си. Какво означава думата "умиране"? "Умира", това значи човек да отиде в света, да си поживее – в мира сего. В света са условията да живее човек. Всички неща стават все в мира. Та сега ние

сме турили особено значение на думата "умиране". Според вас да умре човек, това значи да изгуби всички условия. Не, да умре човек, това значи да влезе в правия път. Който умира, той не може да прави никакви престъпления. Сега да оставим въпроса за умирането. Но вие трябва да контролирате вашите мисли. Та когато чувствувате, че ще умрете, в дадения момент друг някой умира. Или когато ви кажат, например, че в сряда ще имате някакво богатство, наистина, вие го нямате, но в определения ден друг някой го има това богатство. Ние влизаме в противоречие, понеже схващаме нещата отделно. Законът е – Благото е благо за всички. Животът е живот за всички. Сиромашията е сиромашия за всички. Всеки може да стане сиромах, всеки може да стане и богат. Ако сиромашията дойде при вас, не считайте, че е нещо зло за вас. Ако вие може да разберете смисъла на сиромашията, ще видите, че тя носи в себе си едно голямо богатство. Същото може да се каже и за болестите. Толстой предава една своя опитност. Той се разболявал четири – пет пъти и казва, че след всяка болест получавал едно особено просветление, особено схващане за живота. Ако тези болести не бяха дошли, той не би имал това просветление. Всяко страдание носи също така известно благо за вас. Според изследванията на учените, болестите се дължат на особени бели нишки, които се намират в предната част на мозъка. Те започват да страдат и на тях се дължат страданията при всяка болест. Когато възприемем нещо криво, това криво разбиране реагира върху човешкото тяло и човек изпада в песимистично състояние. Казва Писанието: "Каквото и да ви се случи, считайте, че е за добро." Представете си, например, че вие гоните един човек да го убиете. В това време вие се подхлъзвате, падате и си счупвате крака. В този момент онзи, когото гоните, бяга и се спасява. За него счупването на крака ви е едно благо, но след време то ще бъде благо и за двамата. Един ден, като оздравее кракът ви, вие ще придобиете една опитност. Често нещастието на хората зависи от неразбиране законите, които действуват в природата. Ако днес убиеш някого, утре друг ще убие

тебе. Така хората се избиват едни други. В сегашната епоха хората мислят лошо едни за други. Те трябва да започнат да мислят добро едни за други. Не мисли лошо за жена си и за мъжа си, не мисли лошо за приятеля си и за народа си, за отечеството си, не мисли лошо за човечеството. Оставете нещата да стават така, както природата ги е определила. Тя не е глупава. Тя е взела предпазителни мерки за всичко. На какво се дължат престъпните мисли и чувства? В сърцето на човека понякога се зараждат престъпни желания и чувства, които стават причина за ред престъпления. Има хора с котешки приоми. Те гледат като котки и могат да извършат ред престъпления, каквито котката върши с мишките. Като види някоя мишка, котката застане спокойна, като изтукан, не се мърда. Тя се прави, че не я вижда. Като погледне към този изтукан, мишката започва да се интересува, какво е това, което седи така неподвижно. Мишката иска да се качи на гърба на котката. Острата, тясна муцунка на мишката показва голяма любознателност. Щом се доближи до котката, последната веднага проточва десния си крак напред, натисне мишката и я хване между лапите си. Тогава тя отваря вече очите си. Та в човешкото естество има нещо котешко. Това показва, че човек е двойно същество: в него има един невъзпитан човек, наречен човек – животно и друго едно добро същество. Това, невъзпитаното естество става вечер и иска да яде. Среднощ, когато е време за спане, това същество става от сън, наклажда самовара, иска да пие чай. След два часа пак става, иска да пие винце. След един час пак му се яде нещо. Той казва: “Защо да не пия? – Пие ми се винце.” Защо пък да не пиеш вода, а трябва да пиеш вино? Значи, в човека има едно същество, което постоянно яде и пие и ние плащаме. Това същество трябва да се възпитава. Това е човешката мисъл. Това показва, че умът е двояк. Според окултната наука, той се дели на висш и низш ум. Низшият е като дете, каквото види, всичко иска. Той казва: “Мамо, дай.” А кой ще плаща, той не иска да знае. В такива случаи висшият ум трябва да се намесва. В религиозно отношение, когато се проповядва Христовата Любов,

човек се натъква на големи неприятности. Това и аз съм опитвал. Когато проповядвам любовта, аз си създавам големи неприятности. Вместо да се събуди висшият ум в човека, събужда се низшият ум. Често дойде този, онзи, започват да ме безпокоят. Тогава низшият ум в мене ми нашепва: "Стани, удари на този една плесница, на онзи една, че да се освободиш, да те оставят на спокойствие." Аз мълча, не се поддавам на тия нашепвания. Мисля си, какво ще спечеля, ако започна с плесници? Нищо няма да придобия. Напротив, ще създам големи скандали, които нищо няма да ме ползуват. С плесници въпросите не се разрешават. Като чуя, че някой хлопа на вратата ми, аз се съсредоточа и виждам какво иска. Този човек е гладен. Аз веднага ставам, давам му един хляб и го задоволявам. Друг пък няма пет пари, иска пари от мене. Аз зная, че всеки, който хлопа на вратата ми, все има някаква нужда. Лесно е да се освободи човек от някой, който го безпокои. На вратата си мога да туря електрически жици, през които да минава ток и всеки, който похлопа на вратата, ще го засегне токът и той ще отскочи настрана. Така е постъпил един американски учен. В дома му влязъл един апаш и обрал парите му. Ученият американец го уловил и му казал: "Остави парите, те не са много, но погледни тези две златни дръжки, те струват повече. Вземи тях и ги продай." Апашът хванал двете дръжки, но останал учуден. Веднага по тях започнал да тече ток и той не могъл да се отдели. Така ученият професор го разигравал из стаята си. Онзи тропал, но не могъл да се отдели от дръжките. Тогава ученият го запитал: "Още веднъж ще влизаш ли в дома на учени хора да ги обираш?" Като го освободил, апашът избягал и втори път не помислил да краде. Когато низшият ум вземе надмощие в човек, той казва: "От мене човек няма да излезе." Не, кажи си: "От мене човек ще излезе. Аз имам бъдеще, имам добри условия." Като кажеш така на този ум, той ще утихне. Той обича да го хвалят. Кажи му даже, че като тебе такъв човек няма. Не споделяй своите мисли с низшия си ум. Той всичко разваля. Затова и Христос е казал: "Каквото дясната ръка прави, лявата да не

знае.” На низшия ум не казвай мнението си, не казвай какво мислиш да правиш. Ако дойде едно обезсърчение, не се спирай пред него. На едно обезсърчение не туряйте друго обезсърчение. Бог не е създал хората да умират и да се разправят заради Него. Бог е допуснал страданията само като една опитна школа. Всяко страдание носи едно велико благо в себе си. И смъртта е допусната в света като едно велико благо. Хората умират, за да живеят в бъдеще, да минават от смърт в живот. Иначе, сама по себе си смъртта е немислима. Не е възможно в един Божествен порядък смъртта да съществува, ако не носи в себе си едно велико благо.

Та онова, което сега се изисква от вас, то е да се заемете за своето самовъзпитание. Мнозина от вас сте нервни, не можете да търпите. Някой от вас да има един съсед, не може да го търпи, казва: “Да се махне този от тука.” Ако той се махне, друг ще дойде. Не искайте въшките да се махнат от света. Вие трябва да имате два гребена: един гъст и един рядък и с тях да ги хванете. Ако прекарате тия гребени през косата си, въшките ще се хванат и после ще ги чукате. Така правят обикновено жените. Но те не трябва да постъпват по този начин. Като хванат въшките, те трябва да ги поставят в едно шишенце, което да затворят добре. Страшно нещо е човек да се напълни с въшки. Разправяше ми един познат: Ходил на едно място на гости. Дали му едно чердже да се завие. Но то било пълно с въшки, че и той се напълнил от него. Оттам насетне, казва той, дето ходех, всякога си носех свещ. Преди да легна, преглеждах дрехите внимателно, и тогава лягах да спя.

Казвам: Съвременият свят на хората е нещастен. Това се дължи на паразитните мисли, от влиянието на които човек не може да се освободи с години. Добре (е) човек да може да ликвидира с паразитните мисли в себе си. Как може да ликвидира с тях? Например, като дойде омразата в човека, той не трябва да се бори с нея. Човек не трябва да се бори с лошите мисли в себе си. На мястото на омразата турете любовта. На мястото на някое лошо чувство турете

едно добро чувство. На мястото на една лоша постъпка турете една добра постъпка. Безлюбието се цери с любовта, безверието – с вярата, безнадеждието с надеждата, грубостта с милосърдието. На всичко отрицателно в себе си противопоставяйте положителното. Дойде ли сиромашията при вас, не се борете с нея, но вместо сиромашията турете богатството при нея. Направи приятели сиромашията с богатството. Щом туриш богатството на мястото на сиромашията, работите ти веднага ще тръгнат напред. Аз ще ви дам един метод, как може да се справите със сиромашията. Ако искате да станете богати, турете богатството при сиромашията, т.е. обикнете един богат човек. Като минавате покрай канторета на един богат човек, поздравявайте го учтиво. Няма да мине много време и той ще се заинтересува за вас. Но правете това от обич. Някой като минава покрай канторета на някой банкер, току погледне сърдито и каже: “Този изедник, събрал парите на всички хора.” Днес от всички хора навсякъде се изисква учтивост. Ако не сте учтиви с хората, един прост, един невежа човек може да ви направи голяма пакост, да ви причини голямо зло. Ти си учен човек, но ако не се отнесеш с невежия добре, той може да извади кобура си и да те убие. Учтиви трябва да бъдете. Учтивостта е едно спасително оръжие и в ръцете на простия, и на учения. Носи това оръжие всякога със себе си. Срещнеш един беден, нещастен човек, кажи му една добра, една сладка дума. Сега четете съчиненията на този, на онзи, че трябва да бъдете морални. В какво седи моралността на човека? Често човек се проявява неморален без да иска. Той по наследство носи в себе си, било от баща си, майка си, дядо си или баба си, от четири поколения насам една лоша наследствена черта, с която не може да се справи. Натъкне ли се на тази черта, той не е господар на себе си. Който знае законите на внушението, той може да лекува и другите хора, както и себе си. Но ако не знае тия закони, той не може да лекува нито себе си, нито другите. Внушението е сила, която се проявява и в отрицателното, и в положителното. Например, някой лош човек може да ти внуши да направиш на някого някоя пакост. И

ти, като седиш, ставаш да извършиш тази пакост. Защо, за какво, сам не знаеш. Ти вършиш това под влиянието на една чужда мисъл. За тази пакост, за този скандал, който си направил, ще те поставят в затвор четири, пет години. А мисълта, която си приел, не е твоя. Какво трябва да се прави в такива случаи? Като получите една мисъл, веднага изпратете срещу нея една добра мисъл, която да й реагира и тази добра мисъл ще отиде към този, който изпраща лошата мисъл към вас и тя ще реагира върху него. Добрата мисъл е оръжие, с което човек постоянно трябва да воюва в света. Добрата мисъл е револверът, с който човек може да се бори, не разбирайте криво. Има револвери в света, които убиват, но има револвери, които оживяват. Добрите мисли са именно от тия револвери, които оживяват. Когато видите някой хипнотизиран, вие можете да го събудите с плесници. Като му ударите няколко плесници, той ще се събуди. Лоши ли са тия плесници? Обаче да биете хората с ръката си, да им удряте плесници, то е стар метод. Ръката е създадена за превръзки. В краен случай тя може да се употреби за плесници. Употребявайте ръката си само за добро. Който е употребявал ръката си за биене, той нищо не е придобил. Езикът пък е създаден, за да говори добро на хората. Защо трябва учителят да бие учениците си или пък да им говори грубо? Ако види, че учениците му са много горди и мислят, че много знаят, той трябва да извади един от тези ученици на дъската и да му каже: "Ти си един от способните ученици. Сега ще ти дам една трудна задача, да я решиш." Ученикът решава, мъчи се, изпоти се цял, но не може да реши задачата. При това положение той сам вижда колко знае, не е нужно учителят да му говори. Като се намери пред това контрастно положение, той сам ще се справи.

Казвам: Вие имате големи богатства, но научете се сами да контролирате своите богатства. Контролирайте това богатство в себе си. Вярвайте в това, че всеки човек може сам да контролира своите мисли и чувства. Тъкмо рече човек да контролира мисълта си, когато нещо в него започне да го човърка: "Кажи това, кажи онова." По-добре

е човек да се въздържа, да страда отвътре, отколкото да страда отвън. Колкото и да те човърка вътре в тебе, ти трябва да мълчиш. Когато хората вършат престъпления в света, мислите ли, че напредналите, възвишените същества не виждат всичко това и не ги човърка нещо отвътре да кажат някоя дума? Да, но те знаят законите, те владат своята мисъл и нищо не казват. Като виждат, че не вършиш добро, те само ти нашепват: "Не прави така, не е добро, което вършиш." Като ти нашепнат няколко пъти, те те оставят свободен да правиш каквото искаш. Те имат ред възпитателни методи, чрез които помагат на хората. Човек трябва да се научи да се въздържа. Някога, след като съм държал някоя хубава беседа и излизам от клас, две сестри се хванали, спорят: едната казва, че другата нищо не разбира. Втората казва за първата, че нищо не разбира. Като не могат да дойдат до споразумение, те ме питат мене, коя от двете е права. Нито едната не е крива, но аз съм крив – защото като съм оставил на двете едно кило ябълки, да си ги разделите, едната взима повече, а другата по-малко. Погрешката е в мене, че оставих ябълки да си ги разделят по Божествено, като мислих, че те са умни. Ако бях дал на едната сестра една ябълка и на другата една ябълка, те нямаше да се карат. Ако аз бях на мястото на тези две сестри, ето какво щях да направя: За себе си щях да задържа най-малките, най-дребните ябълки, а на сестрата щях да дам най-едрите ябълки. Но не всякога едрите ябълки са най-хубави. Същото може да се каже и за мислите. Често малките, дребните мисли са по-добри от едрите, от големите мисли.

И тъй, стремете се да изработите в себе си този велик закон на самообладанието. Когато искаме да възпитаме някои хора, първо ние трябва да се самовъзпитаме. Преди всичко ти не можеш още да се самообладаваш, а искаш да възпитаваш другите хора. Някой човек ти говори, но ти едва го изслушваш. Изслушай го спокойно и като си замине, кажи: "Този човек ми говори много добре." Какво правиш ти? Като си замине, казваш по негов адрес: “Този човек ми говори много лошо. Не можах да го изтърпя." Не, изтърпи го. Той едва е намерил

един човек, който да го изслуша. Едно трябва да знаете: Когато при вас дойде някой човек и ви създаде някоя голяма неприятност, след него ще дойде друг, който ще ви създаде една голяма приятност. В света доброто и злото, скръбта и радостта се редуват като нощ и ден. Ако спазвате този психологически закон, след всяка една скръб ще дойде една радост, след всеки неуспех ще имате един успех. Няма изключение в този закон. Ако има изключения, те зависят от неправилното разбиране на нещата. Ние се съмняваме в Бога и започваме да го критикуваме. Вие казвате: "Господ ни е забравил. Към другите е по-добър, отколкото към нас." В Бога няма никакво пристрастие. Той има желание всички хора да бъдат радостни и щастливи. Щастието е непостижимо за всички, но поне всички могат да бъдат радостни. Вие трябва да оценявате радостите и скърбите, които идат. Страданието, това е почвата, върху която живеем, а радостите – това са семената, които излизат от почвата. Един ден тия условия могат да се изменят, но сега, при дадените условия, контролирайте вашия низш ум и дайте ход на вашия висш ум. Това е реалното, което не се изменя. В сърцето и в ума ви ще стават промени, във вашите чувства и идеи ще стават промени, но във вашето аз, или това, което наричам разумната човешка душа, там положението всякога трябва да се запазва едно и също. Тя е единствената връзка, която съществува между Божественото и човешкото.

И тъй, владейте своите мисли. Бъдете господари на своите низши мисли. Бъдете слуги на своите висши мисли. Този е законът, който трябва да спазвате.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

12-та неделна беседа от Учителя, Държана на 19 декември, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ИМАШЕ НЯКОЙ ЧЕЛОВЕК

“Имаше някой човек от фарисеите, на име Никодим, началник юдейски”.

Ще прочета трета глава от Евангелието на Йоана, от 1 – 13 стих.

“Имаше някой човек от фарисеите, на име Никодим, началник юдейски”. /1 стих/.

Духът Божи.

Ще взема от прочетения стих само думата “Никодим”, като характерна черта. На времето си Никодим не е бил обикновен човек, но необикновен, високоучен човек. Той идвал при Христа вечер, а не сутрин и го разпитвал върху някои важни въпроси. Учените хора страдат от много знания, а простите, невежите – от невежество. Значи, когато знанието не е употребено на място, то е една тежест. Когато невежият не знае как да се ползува от своето невежество, и той страда. Между учения и невежия трябва да стане една обмяна такава, че невежият да стане учен, а ученият трябва да има разположението да се разтовари малко от знанието си, да бъде щедър. Учените трябва да бъдат щедри. В какво седи истинското знание? Истинското знание седи в малките работи, в знанието на малките работи. Запример, като сте ходили в училището и сте се занимавали с числата, като сте дохождали до нулата, вие сте се запитвали, какво нещо представя нулата. Нулата е нищо. Но въпреки това казвате, че Господ е създал света все от нули. Значи, Господ е създал света все от малки величини. Мнозина запитват, как е възможно светът да се създаде все от нули? За невежия това е една велика тайна, за учения, обаче, той знае как седи работата.

Сега аз не искам да ви озадачавам, но взимам съвременната математика и си служа с нея. Ако някой има нула грошове в джоба си,

той всъщност няма нищо. Но в математиката това, което е нищо, нулата, става нещо. Ако подир единицата поставите една нула, тя става десет пъти по-голяма от по-рано. Нищото си остава пак нищо, но има сила да увеличава единицата десет пъти. И после, ако това нищо, нулата, я поставите пред единицата, тя я намалява десет пъти. Значи нулата, която от себе си нито се увеличава, нито се намалява, има силата да увеличава и да намалява числата десет, сто, хиляда и повече пъти. Как става тази работа? Вие казвате, че човек трябва да бъде прав. Какво се изисква от човека, за да влезе в Царството Божие? Както виждате, това, което увеличава и намалява нещата, само нито се увеличава, нито се намалява. При това, то е съвсем криво, навсякъде е криво, като една окръжност. Казвате за някого, че е крив човек. Кой човек е крив? Всеки човек, който нито се увеличава, нито се намалява, е крив. А всеки човек, който се увеличава и намалява, той е прав човек. При това може да се докаже, че безброй прави линии образуват кривата линия. Значи, кривото се образува от безброй прави линии, които се съединяват. Линия, която не е образувана от прави линии, няма никаква стойност. Всяка крива линия пък, която е образувана от прави линии, има свойството да увеличава и да намалява. Правата линия представя енергия, която изтича от центъра и отива към периферията. Значи, всяка енергия, която изтича от центъра или от дъното, или от материалния свят, е права линия. Всяка енергия, която се връща от периферията към центъра, е крива линия. Тя е сбор на прави линии, които се връщат в центъра, от който са излезли.

Сега може би вие не може да направите връзка между тия неща, но трябва малко разсъждение. Там е мъчнотията. Много хора страдат, понеже не знаят как да ядат. Не е лошо нещо яденето, но човек не трябва бързо да дъвчи храната си. Човек се наяде бързо, казва, че яденето е било отлично, но после се оплаква, че коремът го заболял. Защо го боли коремът? Той е ял много бързо и не е дъвкал храната си добре. Всеки човек, който не дъвчи храната си добре, е прост човек, а

който добре я дъвчи, е учен човек. Всеки човек, когото коремът го боли, е прост, а онзи, който не страда от корем, е учен човек. Който страда от главоболие, е прост човек, а когото главата никак не го боли, той е учен човек. Всеки, който боледува, е прост човек, а който никак не боледува, е учен човек. Който е здрав човек, той е учен. Това малко не ви допада. Това са максими, които аз засягам. Ние не можем да ги избегнем. Ангелът си върши работата отлично. На каквато работа и да го изпратят, той я върши отлично, а човек гледа да свърши работата си лошо. Защо? Преди години в Бургас на двама усърдни християни дошла една идея да проповядват Словото Божие. Единият от тях бил неженен, арменец, който бил добър шивач, свършил в Париж. Другият бил бъргарин предприемач. В главата на българина предприемач се родила идеята да напусне работата си и да проповядва Словото Божие. Той срещнал един ден арменеца шивач и му казал: "Знаеш ли каква идея ми дойде: хайде да напуснем занаятите си и да се заемем с проповядване между хората." Арменецът веднага приел тази идея и напуснал занаята си. Два дена след това, той отишъл при предприемача и му казал: "Хайде да тръгнем вече, аз напуснах работата си." – "Почакай малко, аз имам още работа, не съм успял да убедя жена си." Значи, той успял да убеди арменеца, а сам той не е убеден. Всяка работа, която изведнъж не може да се направи, тя непременно ще се развали. Ако работата се развали, ти не си учен човек. Ако устои, ти си учен човек. В какво седи злото в света? В недовършените работи. Това започнеш, не довършиш, онова започнеш, не довършиш, докато най-после останат работите ти недовършени. В какво седи доброто в света? Във всяка завършена добре и разумно работа.

Никодим отива при Христа, но не може да разбере елементарните работи. Христос му казал: "Ти си учител израилев, учиш другите хора, а не можеш да разбереш елементарните работи." Той не може да разбере как е възможно човек да се роди отново. Мнозина говорят за новораждането. Те казват: "Човек трябва да се

роди от дух и от вода.” Какво се разбира под думите дух и вода? Хората по това нищо не разбират и нищо не знаят, а учат другите на това, което и те сами не знаят. Сега аз взимам нещата в частност. Понякога ние се намираме в едно противоречие и дойдем до едно положение, дето не разбираме нещата. Защо? Защото хората изобщо изпадат в заблуждение, като мислят, че щом научат нещо, всичко знаят. Не е така. Светът не седи на едно място. Вие не знаете в каква посока днес се движи Земята. Може да кажете, че Земята се движи около Слънцето, но в коя посока именно, към коя звезда се отдалечава и към коя се приближава? Това не знаете. Това даже не ви интересува и казвате: “Това е обикновена работа.” Земята, това е пристанището, на което един ден ще се спрете. Защо да не се интересувате от неговия път? Вие може да седите още милиони години на този параход, но един ден той ще спре на пристанището и вие ще излезете от него. Като спре на пристанището, вие ще напуснете парахода. Какво ще стане с този параход? Може би с хиляди години да се поправя. Той ще се даде на ремонт. Щом параходът се поправи, отново ще ни турят на него и пак ще тръгнем в пространството, но вече в друга посока. Сега, като ме слушате да говоря така, ще ме питате: “Това, което говориш, така ли е?” Ами това, което вие говорите, така ли е? Вие ще кажете, че това, което аз говоря, не е така. Тогава и вашето не е така. Ако моето не е така, и вашето не е така. Ако моето е така, и вашето е така. Какво ще ми разправяте за дишането, ако не дишате? Какво ще ви разправям за дишането, ако аз дишам, а вие не дишате? За да ви разправям за дишането, трябва и вие, и аз да дишаме. Само при това положение можем да се разберем. Какво ще ви разправям за дишането, ако нито аз, нито вие дишате? Трябва да има отношения между нас. Дишането ще представя за вас една непозната, неизвестна област. Какво представя въздухът вие трябва (да) знаете. Дишането е един елементарен процес, който също трябва да го познавате и да го прилагате. Ако не започнеш от а, б, никога не можеш да се научиш да пишеш. Ако не знаеш азбуката, как

ще пишеш? Ако не знаеш да изговаряш гласните и съгласните букви, как ще говориш? Езикът трябва да се упражнява. Човек първо трябва да се учи да диша. Дишането е процес на мислене. Ако правилно дишаш, ще почнеш и правилно да мислиш. За физическото поле дишането е упражнение за правилно мислене. За да стане мисълта на човека на физическото поле ясна, човек непременно трябва да се научи да диша. Индусите имат един метод за правилно дишане, но хората още не са научили да дишат, както трябва. Това зависи до известна степен от смяната на температурата, понеже те нямат още една постоянна температура. Температурата е разнообразна. При студа човек се свива, диша по-плитко, а при топлината се разширява, диша по-свободно. При студа въздухът е по-чист, но при топлината е по-нечист. При топлината въздухът се разширява повече, а при студа разширяването е по-слабо. Следователно, при студено време окисляването е по-слабо, а при топлината е по-силно. Сега, като говоря за процеса на дишането казвам, че мъртвите не дишат, но не вършат и никакви престъпления. В тях няма кражби, няма лъжи, няма ядене и пиене. Те минават за добри хора. По-добри хора от мъртвите няма. Най-добрият човек в света е мъртвият. Той никога няма да те излъже, нито открадне. Той не прави никакви взимания и давания. Мъртвият човек не прави никакви престъпления, но и никакво добро не прави. Живите хора, обаче, правят престъпления, но и добро правят. Онзи, който не прави никакво престъпление, той не прави и никакво добро. Каква е разликата между мъртвия и живия? Мъртвият нито престъпление прави, нито добро прави, а живият и престъпление прави, и добро прави. Кое е по-хубаво от това? Вие искате да направите само добро, а да не правите престъпления. Тогава трябва да умрете. Който иска да прави само добро, а да не прави зло, той трябва да умре, нищо повече. Искаш ли да правиш добро и зло, тогава оживей! В живота се ражда желанието, мисълта на човека да прави добро, а да не прави зло. А в смъртта се явява желание в човека да оживее. Следователно, живите трябва да умират, а мъртвите трябва

да оживяват. Когато живите умират, нулата е отпред на единицата, а животът се намалява. Когато мъртвите оживяват, нулата е след единицата и животът се увеличава. Сега аз ви давам една магическа формула, която, ако можете да приложите в живота си, чудеса бихте могли да направите. Сега казвате: “Кажи ни.” – Какво ще ви кажа? Ще ви кажа да умрете. – “Ама искам да успявам в живота.” – Тогава умри. – “Искам да оживея.” – Значи, ти си мъртъв вече. Значи живият може да умре, а мъртвият – да оживее. Сега, това е буквално схващане. Семето, докато е в хамбара, е мъртво. И ако това семе иска да прави добро, то трябва първо да мине през процеса на страданията. И ако мъртвият иска да прави добро, той непременно трябва да излезе от хамбара си, да оживее. Човек трябва да разсъждава философски. Ако и семето не разсъждава философски, като види, че му проповядват, ще каже: “Аз в хамбара не мога да оживея, че в земята ли ще оживея? Мене ли ще заблуждавате?” И наистина, какво ще му доказваш? Ще го пуснеш на нивата, нищо повече.

Казвам: Излезте от вашите съкровищници и влезте в Божествената нива, ако искате да правите добро. Вие имате известни възгледи, които ви спъват. Хвърлете ги настрана. Всяко нещо, което ви спъва в живота, турете го настрана. Ако имаш нещо в мозъка си, което те спъва, не го хвърляй, но го тури настрана. Ако има нещо, което спъва сърцето, турете го настрана. Ако има нещо, което те спъва в тялото, тури го настрана. Оставете тялото, ума и сърцето си свободни. Защото Бог се проявява само при свободните хора. Той ще дойде с духа си и когато ви намери свободни, ще почне да действува. Законът е такъв. Когато житното зърно излезе от хамбара и влезе в нивата, Бог веднага го намира и е на негово разположение със светлината си, с топлината си, с влагата си и започва да работи върху него. По този начин житното зърно постепенно се увеличава. Вие имате лоша представа за страданията, вследствие на което не искате да страдате. Вие трябва да си обяснявате страданията философски. Ако не искате да страдате, останете в хамбара. – “Ние не искаме са спим.”

– Щом не искате да спите, ще отидете на нивата. – “Ама страдания има там.” – Тогава едно от двете ще приемеш: Ако искаш да страдаш, ще приемеш страданията. Ако искаш да правиш добро, ще приемеш страданията. Страданията са път в живота. Ти ще страдаш, докато влезеш в живот. Щом влезеш в живота, страданията ще престанат. Хората страдат още, понеже не са влезли в пълния живот. Щом влезат в пълния живот и страданията ще престанат. Който не е разбрал още смисъла на живота, който Бог е дал, той не е разбрал пълния живот. Христос казва: “Аз съм пътят, истината и животът.” Аз превеждам този стих в следния смисъл: Аз съм пътят за мъдростта, аз съм пътят за истината, аз съм пътят за любовта. Ти не можеш да бъдеш в този път, ако мъдростта не е с тебе. Тя ще ти покаже пътя. Ти не можеш да намериш и свободата си, ако нямаш път за истината. Ако не отидеш до истината, ти не можеш да бъдеш свободен. Когато някой казва, че е намерил пътя и истината, питам го: Ти свободен ли си? – “Не съм.” – Ти не говориш истината. За да говориш истината, преди всичко ти трябва да бъдеш свободен. Ще каже някой, че другояче разбира истината. Както и да я разбира, едно трябва да знае: Човек не може да говори истината, докато не е свободен. Ако устата ти не е свободна, ако не можеш свободно да я отваряш и затваряш, как ще говориш истината? Ти трябва да бъдеш свободен, да се отваря и затваря устата ти. Устата ти трябва свободно да се отваря и затваря. Езикът ти трябва свободно да влиза и излиза, за да можеш да говориш истината. Другояче казано, за да бъдеш свободен, за да говориш истината, твоят ум и твоето сърце трябва да бъдат едно. Умът ти трябва правилно да мисли, сърцето ти трябва правилно да чувствува, а волята ти трябва добре да разбира и прилага нещата. Волята представя свят по-възвишен от умствения. Сърцето, това (е) животинското в човека. Сърцето представя изобщо животинското царство, умът представя човечеството, а волята, това е Божественият живот. Така седят работите. Та като говорим за ума, за сърцето и за волята, ние трябва да знаем, кое какво представя. Волята представя Божествения,

разумния живот на земята. Като говорим за сърцето, все таки добре е човек да си има едно животно, едно конче например. Като тръгнеш на екскурзия, ще вземеш кончето си и ще натовариш на него багажа си. Но ще се оплакваш от това конче, че ритнало с крака си, че направило някаква пакост. Но ние трябва да го извиним. Умът ще мисли, а сърцето ще върши работата.

Та когато имате известни усети, ще знаете, че сте на вашето конче, кончето е което усеща, а не вие. Когато почнете да мислите, конят почва да чувствува. Значи, конят и човекът са свързани заедно. Когато дойде Господ – волята, всичко върви наред. Господ ръководи работите. Господ ръководи и кончето, и тебе. Тогава ти мислиш и работиш и работата се свършва добре. Казвате: “Ти си животно.” Няма в света човек, който да не е животно, който да е без сърце. Някой казва: “Аз животно ли съм?” – Нали имаш сърце? – “Имам, но и животните имат сърца.” Сърцето бие и в млекопитаещите, но вие не знаете какъв е пулсът на тия животни. Когато човек лъже, сърцето му особено бие. Ако преживее разлюбване, пак особено бие. Ако не е научил уроците си, сърцето му пак особено бие. Всякога сърцето му има особен пулс. В сърцето има доста музика. Някой път сърцето пее с мелодии, някой път с акорди. На земята певецът пее с един глас, а в музикалния, в умствения свят един певец пее всякога едновременно на три гласа. Той взима едновременно три тона. Като запее, той пее трио. На земята трима души трябва да пеят едновременно, а на небето само един може да пее трио. На някои хора гласът е раздвоен. Рядко са такива хора, но има ги. А що се отнася до такива, които могат едновременно да пеят на три тона, това са съвършено рядко. Сега няма да питате как е това. Като не сте слушали такива певци, не можете да разберете. Пък и аз не съм слушал такива певци на земята. Това са вметнати мисли.

Знание е нужно на хората. Истинското знание се отличава по това, че внася известна сила в човека. Но знание без вяра и без надежда не може. Вярата и надеждата са крилата на знанието.

Животното и човекът са двете крила, с които човек може да се движи в света. Някой човек се възмущава, как така да има животински работи в себе си. Че нали има газове, които могат изведнъж да напълнят известни тръби и да карат колелото да се движи. Те са нещо по-долно от животното. Виждате как параходите се карат от водата. Като се нагорещи водата, тя започва да движи колелото. Това показва, че човек е умен. Той е впрегнал парата и я заставя да работи вместо него. Идеята, че има нещо животинско в човека, не е лошо нещо. На земята без животно човек не може. Те са помощници на човека, те са неговите слуги. Следователно, в човека има една животинска душа, която е свързана с него. Тя живее в човешкото сърце и той трябва да я възпитава. Човек трябва да бъде справедлив към нея. Тя не иска много от човека, освен да се обхожда добре с нея. Има религиозни схващания, според които хората мислят, че са неспособни, не знаят как да живеят. Като стане религиозен, човек иска да умре, да отиде в другия свят. Същевременно той не иска да гледа дома си, жена си и децата си, не иска да ходи на служба. Това са особени религиозни хора. Обаче, това е неразбрана религия. Като станеш религиозен човек, тогава именно и науката, и семейството, и жената ти, и децата ти, и службата ти ще се осмислят. Тогава човек ще цени всичко. Засега той върши работи, без да ги цени. Ти имаш жена, но не си я оценил. Тя е една царска дъщеря. В нея се крият неоценими богатства. Често съм говорил за Адам и Ева, но криво сте ме разбирали. Много казват: "Отде дойде тази Ева в рая, че развали цялата работа." Това е неразбиране на нещата. Вие трябва да благодарите на Ева, на тая царска дъщеря, че внесе толкова много знание. Тя направи една малка погрешка и когато Господ я попита защо сгреши, тя се оправда със змията. Като запитали Адама защо сгреши, той се оправда с Ева, като казва: "Господи, аз мислех, че тя знае повече от мене, но тя ме увлече." Господ му отговорил: "Че тя от тебе излезе. Аз от тебе взех ребро и направих жената." Адам и Ева се оправдали със змията, мислили, че тя е по-учена от тях, а всъщност, тя ги излъга. Щом

змията ви е излъгала, аз ще ви поставя в борба с нея. Тя ще нарани петата на мъжа, а жената ще й смаже главата. И тогава питам жените: От какво има да се плашите в света? Жените постоянно се оплаквате от мъжете, а те са ваши бащи. Какво лошо трябва да говорите за вашите бащи? Всичко, каквото имате, сте го взели от мъжете си. Защо трябва да се оплаквате от тях? Жените са деца на мъжете. И какво има да се оплаква от своето дете? Когато мъжът види една жена, трябва да каже: "Това е моето дете." И когато жената види мъжа, трябва да каже: "Това е моят баща." Всичката погрешка в първите хора седеше в това, че първият човек не знаеше какво нещо е любов. Нито Адам знаеше какво нещо е любов, нито Ева знаеше какво нещо е любов. Те дойдоха за пръв път на земята и не знаеха какво нещо е любов. Те се оплетоха в любовта. Когато змията влезе в рая и излъга Ева, в душата на Адама се яви ревност. Той каза: "Взеха дъщеря ми." И след това той тръгна след нея. Той обичаше дъщеря си, тази хубава царска дъщеря и каза: "Не мога без нея, дето отиде тя, там ще отида и аз." Тя беше кръстена на името на Бога – Ева – Йехова. Сега аз искам да ви дам едно обяснение. Ева, това е онзи свещен идеал, който има всеки човек в душата си. Два идеала има в света. Единият е Ева, Йехова, който е, който съдържа всичко в себе си. Другият е Адам, който е създал Ева. Адам представя физическия свят. Той е носител на духа, т.е. това, което създава нещата. Значи, Адам подразбира разумната душа.

Казвам: Духът у вас, това е Адам. Душата, това е Ева. Вашата душа е Ева, а вашият дух – Адам. Друго положение: Вие сте умът, а вашата възлюбена, това е сърцето ви. Някой път вие не можете да се споразумеете, вследствие на което отдавате всичката вина ту на вашата майка, ту на вашия баща. Често казвате: "Да обичаме Господа, да обичаме Христа." Съгласен съм с вас. Няма по-хубаво нещо от това да обичате Господа, да обичате и Христа. Как ще обичате Господа, от ваше гледище? Вие поставяте въпроса неправилно. В математиката имаме четири действия. Вие не можете да събирате от там, дето не сте внасяли, дето не сте събирали. Ти не можеш да изваждаш от там, дето

не си събирал. Ти не можеш да делиш там, дето не си умножавал. Вие трябва да разбирате този закон. Казвате, че трябва да давате. За да дава, човек първо трябва да е събирал, да е придобил известни опитности. Само при това положение човек може да опита Божията любов. Докато не си събирал никакви опитности, ти не можеш да опитваш и Божията любов. Вие трябва да опитате Божията любов. За да разбере(те), какво нещо е Божията любов, вижте първо какво правят децата. Като стане от сън, то веднага прегръща майка си. То иска да й каже: "Мене Господ ме изпрати да ти дам любов." Като вземе в ръцете си това дете, майката веднага се зарадва, защото то й показва любовта на Бога. Детето представя любовта на Бога. Който не знае това, той казва: "Какво се занимава тази майка с това малко, глупаво същество?" – Не, тя не разбира тази работа. Когато прегърне детето си, то започва да пише в ума, в сърцето и в душата й. Тогава тя казва: "Господи, благодаря ти за това хубаво писъмце, което ми даде." Така разбира умната майка идването на детето в дома й. Но глупавата майка казва: "Господи, защо ми даде това дете? Да ми създава толкова безпокойство?" Та ако искате да знаете смисъла на раждането на децата, ще знаете, че когато се ражда син или дъщеря в един дом, това са двете писма, които Бог праща в света. Човек трябва да възприеме и положителната, и отрицателната любов на Бога чрез своите синове и дъщери. Те ще го научат на Божията любов.

Та най-първо, ние сме длъжни да възприемем от Бога това, което той ни изпраща. Първо трябва да дойде слънчевата светлина на земята и тогава да я възприемем. Такъв е законът. Като възприемеш и складираш тази светлина в себе си, тогава ще възприемеш Божието благословение. Ако възприемеш и светлината, и влагата, тогава семето ще започне да расте нагоре. Растенето е вторият процес. Това, което расте, сме ние. Щом израснем, ще почнем да градим. Слънцето, което помага за растенето, за издигането, това е Божественият закон, който работи. Човек не може в пустинята да намери любовта на Бога. Там всичко изгаря. Това, което е добре прието от нас, само то ще се

обработи. Човек трябва първо да приеме изобилно блага, светлина и топлина, че онова, което е вложено в него, да израсте. Сега вие гледате някой щастлив човек и не можете да се съберете в кожата си, че този човек е щастлив. Не! Радвайте се на неговото щастие. Този човек, който е щастлив, който има жена и деца, той е приел Божието благословение. Радвай се, че той е приел това благословение. Виждаш едно дърво, което расте. Радвай се, че то е възприело Божията любов. Това дърво расте от радост и дава своите плодове. Всички дървета, които ни дават плодове, дават плодовете си от благодарност към Бога, че Той им дава блага, своите благословения. Като дават плодовете си, те казват: "Ние сме възприели от Божиите блага в изобилие, вземете сега и вие от нас." Та сега, направете и вие това, което растенията направиха. Как ще го направите? Срещате един обезсърчен брат, който си счупил крака. Макар и да не го познаваш, спри се при него и му кажи: "Няма нищо, лесно ще се поправи кракът ти." Срещаш един ученик или студент, който е пропаднал на изпит. Спри се и му кажи: "Не се отчайвай, ти си способен ученик, лесно ще издържиш изпита си. Ти ще свършиш с отличие." Срещаш една мома, която е отчаяна, оставил я възлюбленият й. Кажи: "Не се бой, друг, по-добър ще дойде, ще бъде десет пъти по-добър." Тъй щото, дето ходите, насърчавайте хората. Казвате: "Мене кой ще ме насърчи?" Като насърчавате хората, вие и себе си ще насърчите. Ще кажете: "Каква полза от това?" Кажи на човека доброто и не мисли, ползата е голяма. Като кажеш на един човек, че ще оздравее, това е полза за него. Като кажеш на някого, че ще се ожени, това е от полза за него. Като кажеш на градинаря, че плодовете му ще родят изобилно, това е от полза за него. Като родят дърветата му, той ще ти донесе и на тебе от своите плодове. Като кажеш на хиляда хора нещо добро, и те ще ти донесат по нещо. Като чуеш някой човек да казва, че от него нищо не може да излезе, кажи му: "Не, от тебе човек ще стане. Едно време и аз мислех като тебе, че човек няма да стана, но станах. Едно време аз мислех, че съм животно и станах животно. Едно време и аз мислех, че съм растение и станах

растение. Но като престанах да мисля, че съм животно и мога да стана човек, станах човек. Едно време мислих, че ангел ще стана и станах ангел.” Това може да се аргументира. Ще опитате това нещо. Това е логика. Какво нещо е логиката? Логика, логично е това, което става. Това, което не става, не е логично. Всяко нещо в света, което става, е логично. В света стават само логични, разумни неща. Само те се реализират. Когато в душата на човека дойде една радост, това е логично, разумно. Когато нещата не стават, в тях няма никаква логика.

Питам: Каква логика имаше Никодим, който посещаваше Христа само вечер, от страх да не го видят, да не изгуби авторитета си. Пък и той беше любознателен, искаше да знае, какво ще му каже Христос. Христос му каза: Ти си много учен евреин, но едно нещо ти липсва: ти още не си възприел онази първична материя, от която можеш да направиш, да съградиш своето ново тяло. Никодим се чудеше, как може да създаде ново тяло. Христос му казваше, че при тази материя ще дойде сила дух, който ще изработи нова форма, в която човек ще влезе да живее. Но въпреки това, Никодим разсъждаваше по стария начин. Той не разбираше как може да се създаде тази материя без мъж и жена. Как може да бъде това? Никодим казваше, че така може само чрез майка си да се създаде. Иначе той не разбираше въпроса, който Христос му обясняваше. Но Христос му казваше: Остави майка си. Ти сам ще се родиш. За да се роди сам, човек едновременно ще бъде и мъж, и жена, няма да има нужда от майка и от баща. Това нещо става без мъж и без жена, без майка и без баща. Когато хвърлите семето в земята, земята ли му е майка? Всъщност, земята играе роля на много добра майка, без да му е майка, тя го отхранва. Та според новото схващане, нещата стават и без майка. Но като считаме, че земята е наша майка, ние ходим, тъпчим върху нея, какво ли не правим върху кожата на своята майка земя. Навсякъде ровят земята и какво ли още не правят върху нея. Интересно е да се види, какво понятие имат съвременните хора за земята. Дето вървите, казвате:

”Майка е нашата земя.” Вие трябва да се възпитавате, чиста да пазите тази своя майка. Животните не мислят, че земята е тяхна майка. Но като дошъл на земята, чавек е започнал да мисли, че земята е негова майка. Те казват, че земята е тяхна майка, понеже Бог е взел материя от земята и направил от нея човека. Това е факт. Наистина Бог е взел материя от земята и направил от нея човека. Това става и в жената, която ражда едно дете. Зародишът, това е само материята, с която майката разполага, но после иде духът, влиза в нея, взима тази материя и съгражда от нея дете. Значи ние сме от земята. Затова е казано: От пръст (си) и в пръст ще се превърнеш. Защо ще се върнеш в пръстта? Там, дето въздухът и водата едновременно присъстват, там е животът, там е разумността. Водата е емблем на чистата материя. Ако духът и водата не присъстват едновременно, не може да се образува никаква форма. Щом няма форма, не може да се вмести и никакво съдържание. И тогава не може да има никакво проявление. Формата е отвън, а съдържанието отвътре. Аз, който трябва да внеса мисълта, съм отвън. Мисълта е разумното нещо. Мисълта произтича от това, че ние разсъждаваме за формата, както и за вътрешното съдържание. Та казвам: Мисълта в живота е това разумното, което разсъждава. Като разглеждаш своя ум, своето сърце, ще видиш, че всичко това е в разумното, в духа.

Тези са новите положения, които вие трябва да знаете. Защото вие се намирате в една епоха на матура. Сега трябва да се държи изпит, да се види, какви промени е претърпяла материята от хиляди години насам. Онези професори, които ще ни изпитват, са добри. Ако не си готов, ще те върнат, ще те скъсат на общо основание. Ако някой се жени, това е една задача. Сега аз бих ви казал как ще стане тази работа. Някоя жена се ожени за един лош мъж. Какво трябва да прави? Тя трябва, като заспи вечер, да отреже едно клонче от него и да го присади. Като стане сутринта, той ще се чуди, как е станало това, че отдолу е трън, а отгоре – облагородена присадка. Така продължава няколко пъти наред, докато най-после той се види коренно изменен.

Той сам се чуди как е станала тази работа, че се е изменил. Казва: "Тази жена съвсем ме измени." Той не знае, че тя го е присадила. Тя казва: "Колко си добър." Ако жената е лоша, мъжът трябва да я присади. След година, две, тя ще каже: "Измених се съвсем." За да се присаждат хората, знание се изисква. Апостол Павел дава един пример. Той казва: "Като дърво маслинено, което се присажда в питомно." Духът е този, който присажда нещата. Научете се да присаждате доброто в себе си. Ако имате един порок, не считайте, че е непоправим. Порокът е един трън в човека. Отрежи този трън и го присади. Нетърпелив си, отрежи това трънче от себе си и го присади с търпение. Малко си скръжав. Отрежи това клонче и го присади с щедрост. Малко си жесток. Отрежи това клонче и го присади с милосърдие. Ако не обичаш хората, отрежи това клонче и го присади със снизходителност към тях. Не се страхувайте, че хората плачат. Важно е да плащат кармата си.

Та духовният живот е велика наука. Ако духовните закони се внесат в живота на хората, те биха били щастливи. Най-малко 50 % от сегашните им несгоди щяха да изчезнат. Щяха да останат най-много 15 %, а толкова лесно се носят. И сега ние очакваме да дойде Христос от Небето. Че Христос дойде между евреите, но какво направиха? Хората и сега се готвят за война. Те са впрегнали своите скорострелки, своите топове и снаряди. А от друга страна отгоре змейовете снасят своите яйца и поразяват когото нападнат. Като паднат на земята, тия яйца се излюпват и пиленцата започват да пискат върху земята. Но всичко, което има да стане и което видите, че е станало, в края на краищата ще кажете: "Слава Богу, за добро беше това." Всичко ще се превърне за добро. Но сега, докато стават нещата, е лошо. А после, че всичко ще бъде сто и едно на сто добро, в това няма никакво съмнение. Но засега е малко неприятно.

Сега аз ви съветвам да отидете при Христа, но не вечер, а денем. Тогава вашият ум ще бъде светъл, вашето сърце ще бъде топло. Като отидете при Христа, каквото Той ви каже, приложете го. Той ще ви

каже пак същото: Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие. Но ако се родите отново от вода и дух, Царството Божие ще бъде за вас.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

13-та неделна беседа от Учителя, Държана на 26 декември, 1937 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

КОЙТО ПРИЕМЕ СВИДЕТЕЛСТВОТО НЕГОВО

Отче наш.

Ще прочета само един стих от третата глава от Евангелието на Йоана, 33 стих: “Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен.”

Духът Божи.

Казва се в Откровението, че Йоан във видение видял една книга, която имала седем печата, че никой не могъл да я разтвори. Какво имало написано в книгата, никой не е видял. Дълго време той плакал. И най-после се намерил един, който разтворил тази книга. Сега и ние трябва да благодарим, че тази книга се е разтворила.

“Който приеме свидетелството Негово.” Понякога ние искаме да докажем, да аргументираме по разни начини, дали Слънцето е реално, дали е материално. Кои са свидетелствата, които аргументират, че Слънцето е действително? Нашите очи. Очите на всички същества свидетелствуват, че има една такава реалност, понеже очите са създадени по правилата на Слънцето. Ако питаме разумен ли е светът, кое е свидетелството за тази разумност? – Нашите уши. Разумното в света е създало ушите. Сега мога да ви наведа ред други доказателства, които доказват, че съществуват известни реалности. Понеже ние не сме свидетели на новия начин, ние сме още на стария начин, на децата, на биберончетата. Всеки от вас си носи по едно биберонче, да си го смуче, а това е елементарно знание. Един ден вашите биберончета ще паднат. Какво ще правите тогава без биберончета? Ще ви израстнат зъби и ще почнете да дъвчете храната си. На някои като им паднат биберончетата считат, че са нещастни. Това е първото им нещастие. Щом падне биберончето от устата му, той започва да плаче. Щом турите биберончето в устата

му, той млъква да плаче. Докато не дадат биберончето в устата му, дълго време продължава да пее, като певец. Майките не обичат да се продължава тази песен и затова турят биберончето в устата му и детето млъква. Казвате: "Алегорично ли е това?" – То е и алегорично, и материалистично, и реалистично, и идейно. Съществуват ли материалисти? – Съществуват, понеже и материалният свят съществува. – Съществуват ли реалисти? – Съществуват, понеже и реалният свят съществува. Ами идеалисти съществуват ли? – Съществуват, понеже и идеалният свят съществува. За всеки свят съществува известна категория хора, които отговарят на този свят. Следователно, за материалния свят свидетелствува нашето тяло. За реалния свят свидетелствува сърцето. За идеалния свят свидетелствува умът. За мене тези аргументи са достатъчни. Повече аз не искам да аргументирам. Каквото ми говорят от реалния свят, аз го разбирам със сърцето си. Следователно, всеки свят си има своя азбука, своя граматика, свой език, свои съществителни, прилагателни, глаголи, наречия, съюзи, местоимения и т. н. Всеки свят си има своите препинателни знаци.

Та казвам: Новото в света, това е новият език, а сега влизаме в една нова епоха, която аз наричам епоха на реалното в света, т. е. епоха на сърцето. Когато говорим за любов, за братство, за равенство, за организиране, ние подразбираме сърцето, реалния свят. Любовта ще управлява реалния свят. Според разбиранията на сегашните хора, когато се говори за любов, разбират детински работи. Казват за някой, който се е влюбил, че е малко така смахнат. Когато млад човек говори за любов, както и да е, но когато стар човек, на 60 – 70 години говори за любов, казват, че този човек е малко смахнат, не е с ума си. Значи старият човек не трябва да говори за любов. Като заговори за любов, той трябва да е светия. Като говори за любов, езикът му се опетнява, значи, грехота е старият да говори за любов. Ако каже, че обича някого, всички вестници ще заговорят за него. Според тези разбирания излиза, че любовта е унижение за стария човек. Като

дойде младият, който и да е, той може да говори за любов, но старият да се унижава, да слиза толкова долу, това не е позволено за него. Че това именно е любов, че тя не се поддава на никакви закони. За нея закон не съществува. Тя ще постави човека там, дето не е мислил. За нея и високите, и ниските хора са едни и същи, безразлично е. Като влезе в ада, и адът тя ще го направи рай. А като излезе от рая, раят става ад. Дето влезе, тя всичко превръща. Отдето излезе, всичко обръща наопаки. Дето е любовта, там е раят, там е блаженството, там е Бог, там са всичките блага. Отдето излезе, тя взима със себе си всичките ценности. Тя е един свободен свят. Вие трябва да схващате нещата научно. Като казвам, че дето любовта излезе, тя дига ценностите си. Щом дигне ценностите си от едно място и ги носи на друго, вие веднага тръгнете след нея. Погрешката на хората се заключава в това, че щом тя напусне едно място, те не тръгват подир нея, а остават подир нея, а остават на същото място, защото то е било рай. Това място е било рай, но щом тя го напусне, то става ад. Тогава, напусне ли любовта едно място, тръгнете и вие с нея. Щом любовта влезе в ада, влезте и вие с нея. Това е новото учение. Ако нямате това разбиране, вие сте в един материалистичен свят. Влезе ли любовта в пъкъла, влез и ти с нея. И не бой се. Излезе ли тя от рая, излез и ти с нея.

Сега аз не искам да аргументирам този език, защото езикът ми ще се изтрие. Аз съм аргументирал този въпрос толкова много, че ако продължа да го аргументирам, ще изтрия езика си, а не искам това, не искам после да си поправям езика. Та сега, като влезете в реалния свят, ще говорите по-малко. При това, всяка ваша дума трябва да има само едно значение. Каквото кажете, така да е, а не да се тълкува по много начини. Като кажете, че сте гладни, да се разбере само това, гладни сте, нищо повече. И като сте гладни, вие се нуждаете само от хляб. А това: кокошчици, маслинки и други неща, това са на второ място. Те могат да дойдат от вашето изобилие. От моя страна като кажа, че съм гладен, аз разбирам само хляб, а останалите неща, те

зависят от вашата добра воля. Ако дойдат ябълки и круши, добре дошли, но като кажа, че съм гладен, разбирам само хляб, никакви кокошки, агънца, ябълки или круши. А кокошки, агънца и други работи, те са човешки изобретения. Не че другото е лошо, но то е човешко. Всичко, което иде вън от хората, това е от вас, от хората. Когато някой иска неща, които не се предвидени от закона, те са човешки работи. Когато някой дойде при вас и ви каже, че е гладен, трябва да знаете, че сте длъжни да го нахраните. Първо трябва да му дадете хляб. Ако иска маслини, баница и други неща, ще го накарате да чака, ще му кажете, че ние сме в една градина, в която има маслини и други неща, но трябва да чакате, докато израстнат. После ще им кажете, че имате овце, но ще чакате да се върнат от паша, да ги издоите. Докато сте на земята, ще говорите на разбран език. Има закони, писани за материалния свят. За реалния свят има други закони, които трябва да учите. Като казваме материален свят, ние разбираме външния свят с всички условия. Материалните условия са добри за човека, но материалното не носи в себе си живот. Ти не можеш да ядеш един камък. Като разтопиш желязото, ти не можеш да го ядеш. Златото, което хората толкова много го обичат, но като го разтопят, и него не могат да ядат. Значи единственото реално нещо в материалния свят, това е водата и хлябът. Това, което ядем, това са неща, с които ние се занимаваме. Често хората искат да се разширяват. Обикновено формите на нещата се разширяват. Например, някой човек може да разшири къщата си, да я направи с десетина и повече стаи, обаче разширяването на къщата ти ни най-малко няма да внесе някаква промяна в твоя живот. Единственото нещо, което може да внесе промяна в твоя живот, това е водата, храната и въздухът. След като ги възприемеш в себе си, те могат да произведат някаква промяна, но това ни най-малко не е материалният свят, но това е реален свят, свят на чувствата, на усещанията. Често става спор, дали чувствуване и усещане е едно и също нещо. Чувствуването иде от това, което чувствуваш. Чувствуването е

пробуждане на съзнанието. Това, което съзнаваш, е чувствуване. Когато ти съзнаваш, че в твоето съзнание е станала някаква промяна, това е чувствуване. Когато ти нямаш този вътрешен усет, когато не е станало никакво пробуждане на съзнанието ти, ти нямаш никакво чувствуване. Следователно, сърцето е първата стъпка на това чувствуване, на тази промяна. Има два полюса в живота: приятен и неприятен, студен и топъл, светъл и мрачен. Това са полюси, раздвоявания.

Сега като ме слушате, казвате: "Какво ме ползуват тези работи?" Ето какво ще ви ползуват. Ако ви кажа, че трябва да предете и да тъчете, ще кажете: "Ние предачки и тъкачки ли ще ставаме?" Ако мислите, че не трябва да предете и да тъчете и ако всички хора мислеха като вас, какво щеше да бъде положението им? Какво ще правите, ако не предете и не тъчете? Ще кажете, че ще се молите. Но мислите ли, че от небето ще ви носят дрехи за обличане? Имаше един американец, който беше вярващ и казваше: "Аз вярвам, че като се помоля, земята може да спре движението си, даже и Слънцето може да спре движението си." Това е вярно, но то ще стане един ден, не сега. Един ден Слънцето ще се влюби и ще тръгне подир възлюблената си и ще забрави, че трябва да свети на земята. То ще каже: "Правете каквото искате." Когато една майка роди дъщеря, колко време остава дъщерята да живее при баща си и майка си? Ще дойде време, когато дъщерята ще напусне къщата си, ще напусне майка си и баща си. Ако дъщерята не ги напусне, тогава или бащата, или майката трябва да напусне къщата. Когато бащата или майката заминат за онзи свят, те си вземат безсрочен билет. Когато дъщерята напусне бащиния си дом, това значи, че тя възприема една нова идея. Идеите на бащата и майката са били нови, когато са се съединили и оженили, но щом родят деца, техните идеи стават вече стари. Понеже децата трябва да възприемат нови идеи, дъщерята и синът трябва да излязат от дома на баща си. Ако Ева, която толкова много обвиняват, не беше излязла от Адама, и ако Адам и Ева не бяха излезли от рая,

знаете ли какво щеше да бъде положението на света? Вие предполагате, че ако Адам и Ева не бяха излезли от рая, положението им щеше да бъде по-добро. Не, ако те не бяха излезли, положението им щеше да бъде по-лошо, отколкото е сега. Адам, който минаваше за учен човек, който тури имена на всичките животни, докато не беше ял от плодовете на забраненото дърво, не знаеше, че е гол. Щом хапна от неговите плодове, той каза: Гол съм, срам ме е да се явя пред Бога. Бог го запита: Кой ти каза, че си гол? За да се оправдае, Адам си послужи с първата лъжа. Той каза: Онази жена, която ми даде, която аз мислех, че ще ме научи на добри работи, ме вкара в лош път. И жената се оправда със змията, и тя каза втората лъжа. Отде дойде лъжата, никой не беше ги научил да лъжат. Те си послужиха обаче с лъжа. Тогава Господ каза на Адама: Ще те изпратя на земята да ореш и да копаеш, за да се научиш да цениш работите. А на Ева каза: Тебе ще те пратя на земята да раждаш деца, да научиш какво нещо е животът и как може човек да стане велик. Като раждаш деца, ще видиш как хората стават велики. Сега, като говоря за раждането, не разбирайте раждането в обикновен смисъл на думата. И апостол Павел казваше: Родих ви в Христа. В Писанието се казва, че Аврам родил еди-кой си, Исак родил еди-кого си. Сега мъжете раждат ли? Често казват, че еди-кой си родил. Не казват, че жената родила, но еди-кой се родил. Думата "раждане" има двояк смисъл. Какво се разбира под думата "раждане"? Когато някой човек има една идея, с която се занимава, това показва, че той е заченал нещо. Щом тази идея или това чувство се оформи в него, той е родил вече нещо в света. Човек е нещо духовно и това духовното, което излиза от него, е това, което той е родил. По какво може да се познае културата на съвременното човечество, да се види до каква степен на развитие са дошли хората? Културата на съвременното човечество може да се познае от онова, което сега съществува на земята.

"Който приеме свидетелството Негово!" Мнозина питат: "Какъв е смисълът на земния живот?" – Смисълът на живота е да познаем

Бога. Чрез познанието на Бога, животът ще дойде у нас. Тъй щото, ако търсим истинския живот, това е пътят да познаем Бога. Сега се явява въпрос: По кой начин да познаем Бога? Първият начин е чрез любовта, вторият начин е чрез знанието и мъдростта. Третият метод е методът на истината, методът на свободата. Следователно, там, дето няма живот, дето няма светлина, знание и мъдрост, дето няма истина, свобода и простор, там животът не може да дойде. И тогава вечер, когато Слънцето залезе, ние отваряме лампите. Що е тъмнината? Тя е свидетел, че всяка крушка свети чрез Слънцето. Ако Слънцето изгасне само за половин час, всички светлини и огньове, всичкото това движение, всичкото дишане моментално ще спре. Като видя една свещ, като видя всички звезди, аз се радвам, зная, че Слънцето свети. Всичко това показва, че светът е реален. Щом свещта гори, всичко друго е наред. Ако свещта изгасне, това е лош признак. Затова хората се страхуват, когато изгасне една свещ. Даже има суеверие, че ако една свещ изгасне или догори, или се стопи, този дом, чиято е свещта, ще го постигне нещо лошо.

Без да ви убеждавам в това, ще ви приведа един пример, който не е никакво суеверие, но една реалност. Синът на един български чорбаджия бил хванат от турците. Всички селяни от това село, Николаевка се казвало, събрали една сума да купят една голяма свещ, да я запалят в църква, дано Бог да помогне синът да се върне неповреден. Обаче, като запалили свещта, която била тежка 3 – 4 килограма, забелязали, че свещта се разтопила веднага и се разляла на земята. Скоро след това съобщили, че синът на чорбаджията бил заклан от турците. Това показва, че те късно се сетили да се молят на Бога. От по-рано е трябвало да се молят. По-рано е трябвало да палят свещ. Та казвам: Много хора са готови да палят свещи, но те всякога закъсняват. Когато някой човек умре и замине за онзи свят, тогава близките му са готови в негово име да направят много работи. Докато е жив, докато не е отишъл на онзи свят, те не са готови нищо да

направят за него. Няма да обяснявам на какво се дължи това противоречие. Хората ценят нещата само тогава, когато ги загубят.

Сега ще ви приведа друг един пример. В село Суджеско, Варненско, имало някой си Стоян, голям юнак, голям пехливанин. Той често казвал на майка си: "Не зная, защо ми е това голо здраве. Дотегна ми вече да ходя да се боря с хората." Майка му се го карала да работи, а той все се оплаквал от сиромашията и от голото си здраве: "Да имам пари, разбирам, но какво да правя само със здраве?" Случило се, че той заболял от някаква тежка болест цели три години. През това време той казвал на майка си: "Мамо, веднъж да оздравея, зная вече как да ценя здравето си. Тогава и с камъни да ме товарят, ще бъда благодарен на всичко. Сега оцених, какво нещо било здравето." Мнозина от вас сте като този юнак Стоян, не цените здравето и казвате: "Защо ми е това голо здраве?" Не, за онзи, който разбира, няма по-хубаво нещо от здравето. Здравето е най-голямото благословение, което Бог ни дава чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез нашата воля. Щом си здрав, ти си кандидат за всички блага в живота. Това трябва да го знаете. Щом имаш здраве, ти всичко можеш да постигнеш. Щом се разболееш, политическото положение се разклаща. Изгубиш здравето си, ти изгубваш всички условия на земята за постигане на своите желания. Следователно, на първо място, на първа стъпка аз поставям здравето на човека. То представя материалният свят. След него иде доброто на човека. Доброто е основа на реалния свят. Някой казва: "Аз не искам да бъда добър." Това е най-голямото благо на човека в реалния свят. Това трябва да го знаете. Ако искате да постигнете нещо, вие трябва да бъдете добри. По душа човек трябва да бъде добър, да не допуща в себе си никакво неразположение и да се радва на всички. Радвай се на доброто на всички хора, а не се радвай на злото. Това е реалният свят. Ако някой мисли, че е сиромах, той трябва да знае, че сиромашия в реалния свят не съществува. Тя съществува само в материалния свят. В реалния свят съществува друга немотия, а именно немотия в доброто. Без

добро любовта не може да се прояви. Каквото е положението на човека без здраве, такова е положението му в реалния свят без добро. Без здраве каквото и вкусно ядене да му дадат, на нему не му е вкусно. Защо? – Здраве няма човекът. Както и да те облекат, ако нямаш здраве, нищо не ти е ценно: нито дрехите, нито обущата, нито шапката. Значи, без добро нищо не е ценно на човека в реалния свят. Там любовта не може да се оцени. Там и знанието, и ред работи още не могат да се оценят. Та на физическото поле нам е потребно здраве, за да можем да оценим всички физически работи. А в духовния свят е необходимо доброто, за да можем да оценим всички работи в реалния свят. Следователно, за да е силен по сърце, човек непременно трябва да тури за основа на сърцето си доброто. Тази основа расте в човека. Бог му е дал възможност да прояви доброто в себе си. Като е създал тялото му, той е вложил в него и доброто в сърцето му. Бог казва: Ако следваш моя закон, винаги ще бъдеш здрав. И щом изпълняваш всички мои закони, винаги ще бъдеш добър. Често хората считат, че добрите хора в света са слаби хора. Не, доброто е една ценност, която с нищо не може да се замести. Доброто е незаменимо. Здравето се отнася до външната страна на живота, а доброто – до вътрешната, до органическата. Здравето е създало външността на тялото, неговата форма, а доброто е създало съдържанието на организма. Защото, ако искате да знаете, най-великото учреждение на земята, това е човекът, човешкият организъм. Най-великият свят, най-чудното творение на земята, това е човекът. Ако разглеждате подробно човешкия организъм, ще видите, че най-чудният, най-великият организъм на земята, това е човешкият. Като разглеждате научно една клетка от човешкия организъм, ще видите, колко сложно, колко чудно е създадена. Тя е чудно организирана. Всяка клетка е подобна на цялото. Колко хиляди години са били необходими на природата, колко милиони години наред е работила тя, докато създаде един организъм като човешкия. Ние, които живеем в този организъм, не ценим този велик труд, това велико постоянство, което природата е

приложила и казваме: “Защо ни е този организъм?” Та това е най-голямото благо. Какво по-голямо благо от това може да ни се даде? Често хората се заблуждават от някои малки външни блага. Всички външни блага, които имаме, не представят нищо реално. Реално е само това, от което ти си организиран. Първата реалност е човешкото сърце. Дойде ли до тази мисъл, човек е дошъл до пробуждане на своето съзнание. Защо трябва да се пробуди съзнанието на човека? Ако съзнанието на човека не се пробуди, той не може да се развива, сърцето му не може да се облагородява. Ето защо в ума на човека трябва да се роди новият департамент, да дойде съзнанието му, да се развие сърцето му, да влезе доброто в него. Доброто е храна за сърцето, от което то правилно се развива и съгражда. Тъй както доброто се проявява, то още не е достъпно за науката, според както днес се развива. Има методи, според които човек ще знае, как да прояви доброто в себе си. Представете си, че отивате при един човек, който не ви приема добре. Къде е причината – в него или във вас? Представете си, че няколко души пътуват заедно. Един от тях носи един голям диамант. Вторият носи едно кило злато. Третият носи една златна книга, а четвъртият носи едно житно зърно. Ако попаднете при условия да нямате хляб, то и вашето злато, и вашият диамант нищо не струват, какво трябва да направите? Диамантът ви нищо не струва, защото и да го посадите в земята, не расте. Златото, което имате, също не расте. Обаче, ако посадите житното зърно в земята, то има свойството да расте и да се развива. Като го посадите в земята, след десет години то ще се размножи толкова много, че ще може да изхрани не само вас, но и целия свят. Значи, това нищожно житно зърно може да изхрани два и половина милиарда хора в земята. Това малко житно зърно е човешкото сърце. При всичките страдания, които то ти създава, ще цениш сърцето си. Развиването на твоя капитал седи именно в твоето малко сърце. Ум без сърце не може да се развива. Казвате: “Защо ни е доброто?” Доброто представя великата същност на човешкото сърце. Сърцето е един велик свят. За

мене сърцето е един организиран Божествен свят. Няма човек в света, който да не знае какво нещо е неговото сърце. Няма човек в света, който, като е прекарал радости и скърби, да не знае, какво нещо е сърцето.

Тъй разглеждам живота. Страданията представят една временна функция. Страданията произтичат от неразбиране на живота, от противоречията в него. Откъде произтичат противоречията? – Главно от непослушанието. Бог постави Адама в рая и му каза: От всички дървета можете да ядете, но не и от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Ако ядете от това дърво, непременно ще умрете. След това дойде друг един учител в рая и им каза: Вие криво сте разбрали Божията мисъл. Ако ядете от това дърво, освен, че няма да умрете, но ще станете като Бога. От тези думи се раздвои тяхното сърце, в кое да вярват и в кое да не вярват. Те трябваше да опитат и започнаха с негативната страна. Вие казвате, че нещата не стават без волята Божия. Питам: Стана ли волята Божия в рая? Вие знаете каква беше волята Божия, да не ядат от това дърво. Бог им каза да не ядат, а те ядоха. Можете ли да ми дадете един отговор, защо стана така? Бог искаше да докаже на хората, че Неговата воля ще стане и тогава, когато не става това, което той е казал. Бог ще докаже на света, че Неговата воля ще стане и тогава, когато те не я изпълняват. В края на краищата Той ще направи така, че те ще изпълнят волята Му. Сега ние се намираме в тази епоха, когато Бог ще докаже на света, че това, което Той е казал, ще стане. И този човек, който каза, че ще стане като Бога, умря. Бог го взе при себе си и му каза: Ела да ти покажа как ще станеш като мене. Бог взе този човек със себе си и го нарече Исус. След това Той го изпрати на земята. Като дойде до най-големите страдания, Исус се обърна към Бога с думите: Отче, ако е възможно тази чаша да ме отмине. Защо Бог не изпълни и не чу молитвата Му? Защото и Адам не изпълни волята Божия. Когато беше в рая, Бог му каза да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не послуша и яде. Та като се молеше

Исус да се отмени тази чаша, Бог му отговори: Понеже ти яде от забраненото дърво и не ме послуша, сега ще видиш, че и твоята молитва няма да бъде чута. Аз ти казах да не ядеш от плодовете на забраненото дърво, но ти не ме послуша. Сега ще пиеш от горчивата чаша, каквато никой до сега не е пил. – Господи, ще пия, да бъде Твоята воля. Господ му каза: По-рано ти казах да не ядеш, за да не умреш, а сега ти казвам да пиеш от най-горчивата чаша. – Каквото кажеш, Господи, ще изпълня.

Сега вие може да се съблазните от това, но аз не се интересувам от вашите съблазни. Герои са онези, които могат да пият от горчивата чаша на живота. Що са страданията? Те са горчивата чаша на живота. Вие искате да избегнете от страданията? Не, това е невъзможно. Ако мислите, че можете да минете живота си без страдания, вие се лъжете. Вие ще минете през такива страдания, че всичко, което имате в себе си, ще ви се вземе. Нищо няма да остане от него. Не само материалното ще изгубите, но всички ще ви напуснат, като влезете в другия свят, сами няма да се познавате. Физически нищо няма да имате, ще се чувствувате, че сте нещо, а всъщност нищо не сте; ще чувствувате, че сте гладни, а няма да можете да ядете. Ще мислите, ще чувствувате, а всъщност нищо няма да чувате. Ще имате желание да гледате, а няма да имате очи. Ще имате желание да говорите, а няма да имате уста и език. Вие си представяте неща, които не са достояние за вас. Вие мислите, че като отидете на онзи свят, ангели с музики и песни ще ви приемат. Не, само след като изпиете горчивата чаша до дъно и след като изпълните волята Божия, тогава ще ви приемат така, както сега си представяте. Преди да си изпил чашата, аз не вярвам в никакъв прием. Впрочем, аз вярвам в другото – в горчивата чаша. Ако някой ми каже, че ще пия от сладката чаша, аз не вярвам. Ще кажа: Едно време аз пих от сладкото вино. Дойде ден, когато виното изгуби сладчината си, то е вече горчиво. Това не се отнася до вас. Защо? Понеже не е нещо насилствено. Човек трябва да бъде абсолютно свободен. И Христос се моли на Господа: Господи, ако е възможно, ако

има някакъв преходен път, да мина от него и да се отмени тази чаша, но ако няма друг път, нека бъде Твоята воля.

И тъй, да излезе човек от горчивата чаша, в това седи неговото геройство. В горчивата чаша се крие всичко. Всички лекарства са все горчиви. Горчивите лекарства лекуват човека, а не сладките.

Сега вие ще ме попитате: "Ами ние, които вярваме в Бога, какво ни очаква?" Казвам ви: Очаква ви горчивата чаша. Каквото е последвало Христа, това и вас ще последва. Ако Христос се е молил да го отмине тази чаша и не Го отмина, мислите ли че за вас ще има изключение? Няма да има изключение. Смъртта не е страшна. Смъртта е страшна само тогава, когато човек е престъпил Божиите закони. Когато е престъпил законите на любовта, не, че смъртта мъчи човека, но той влиза в един свят на пълно безлюбие. Тъй щото безлюбието мъчи човека, а не смъртта. Онзи, който има любов в себе си, горят го за Господа, и той пее. А онзи, който няма любов в себе си, в душата му е цял ад, като че целият свят се събаря наоколо му. А онзи, който живее в любовта, като че цял свят се създава около него и за него. Има хора, които умират и светът се създава за тях. А има хора, които умират и светът се руши за тях. Та казвам: Смъртта е най-големият изпит за човека. Чрез страданията, чрез смъртта, любовта се проявява. Зад всички страдания се проявява Божествената любов. Любовта изпитва всички души. Като постави човека на изпит, тя ще го прекара през най-големите страдания, през най-големия мрак. Тя чака човека зад този мрак. И когато той каже, ча всичко се свършва с него, тогава именно, зад тази мрачина, любовта ще излезе, ще хване човека, ще го прегърне. Това наричаме ние ангела на смъртта. Той ще хване човека, ще го прегърне и ще го занесе в един светъл свят. Тогава човек ще разбере, че това не е ангелът на смъртта, но ангелът на любовта, който прегръща човека, задето е изпълнил нейните закони. Той занася човека във великия свят, т. е. в рая. Така поне аз си представям нещата. Мнозина си представят смъртта във вид на скелет със сърп. Не, това е най-красивият ангел, какъвто човек някога е

срещал в живота си. Това е най-красивият живот на човека. Понякога вие се обезсърчавате от малките страдания, които имате на земята. Това не са страдания, това са играчки. Каже ли ви някой една обидна дума, лицето ви веднага потъмнява. Че какво особено е направил този човек? Той раздвижил само въздуха и вие веднага се обиждате. Той ви казал, че сте невежа, или че сте сиромах човек. Какво лошо ви е казал? Че какво от това, че си невежа? Кажи си: "Аз съм невежа, защото, когато светът се създаваше, аз не бях там." Аз говоря от ваше име. Вие бяхте ли там? Сега вие можете да мислите, че аз съм бил там. То е друг въпрос. В тази форма, в която съм днес, аз не бях при създаването на света. "Ама ти ходил ли си на Слънцето?" – Така, както ме виждате, не съм ходил. – "Ама как си ходил?" – То е моя работа. Ако ви кажа, че съм ходил на Слънцето или вие сте смахнати, че не разбирате добре, или аз не ви говоря както трябва. Ако ви кажа, че вие сте били на Слънцето, или ако вие поддържате това, трябва да имате поне малко възпоменание за това. Ако днес нямате никакво възпоменание, един ден поне ще имате възпоменание, ще си спомните, че сте излезли от Слънцето. Сега, не е въпрос дали сте излезли от Слънцето или не, но всинца сте излезли от Бога. Помните ли това? Имате ли поне най-малък спомен за онзи момент, когато сте излезли от Слънцето? Нямате, забравили сте този момент. Един ден, когато възвишеното, космическото съзнание се пробуди у вас, вие тогава ще си спомните ясно, как сте излезли от Бога и какви са били първите думи, казани на Адама: Да не яде от дървото за познание на доброто и злото. Какво ще кажете, ако ви кажа, че всички вие сте били в рая и сте получили онази заповед от Бога да не ядете от дървото за познаване на доброто и на злото, която не сте изпълнили? Всички вие гласувахте да дойдете на Земята. Но днес всички се отказвате, че някога сте били в рая, както Адама. Питам, ако не сте били в рая, къде другаде бяхте? Щом се отказвате, че сте били заедно с Адама в рая, къде другаде бяхте? Така постъпват всички съвременни хора. Когато видят, че някои неща пропаднат, те се отказват. Но щом работите

тръгват напред, те тръгват след това нещо. Когато някое предприятие започва да пропада, всички хора си изтеглят акциите и се отказват от него. Щом известно предприятие тръгне напред, хората веднага си купуват акции, дано по-скоро разбогатеят.

Сега аз не искам да ви обвинявам, но казвам: Всички мъже бяха в рая с Адама заедно, а всички жени бяха с Ева. Младите момци бяха с Адама, а всички моми бяха с Ева. Когато Ева се съгласи да яде от плодовете (на) дървото за познаване доброто и злото, с нея заедно бяха всички жени. И те гласуваха за това, за да станат като Бога. И като яде Ева от забранения плод, даде и на Адама да яде. Сега аз не искам да дигам завесата, да ви описвам как стана всичко това. Мога да ви опиша как е станало, но вие трябва да се освободите от илюзиите на живота. Един прост българин отива на кино и гледа, че на платно се представя един трен в движение. Той си помислил, че това е наистина и хуква да бяга. Той се уплашил да не го прегази тази хала. Като видял, че тренът отминал, той се върнал и седнал на мястото си. Тъй щото, ако и аз седна да ви описвам как е станало създаването на света, и вие ще се намерите в положението на този селянин, който хукнал да бяга от трена. И вие ще почнете да бягате. Вие се смеете сега, защото не разбирате нещата. Когато човек се смее, той се намира в някакво преходно положение, в положение на неразбиране на нещата. И селянинът в това време, като видял трена, се уплашил да не го прегази и избягал. Но като видял, че отминал и когато наоколо хората му казали, че тази хала не е опасна, той се успокоил. Но в първо време сърцето му силно затрептяло. Та сега много от страданията на хората мязат на тия, които селянинът преживял като видял тренът на платното. Той си помислил, че тази хала ще се нахвърля върху него. Това е представление. Така и страданията са представление за назидание на хората.

“Който приеме свидетелството Негово.” Хората си представят рая такъв, какъвто не е. Къде е бил този рай, не се знае. Описват го в Библията, че там имало четири реки. Двете реки са Тигър и Ефрат, но

къде да другите две реки? За рая има различни теории. Един американски учен казва, че някогашният рай се е намирал на северния полюс. Той доказва това нещо научно, аргументира го. Той се е занимавал с археология и оттам вади своите заключения. Тогава на земята нямало суша, но повече било вода. Та раят бил във водата и после той потънал някъде в земята. Обаче окултистите поддържат, че тия четири реки, за които се говори в Библията, са в самия човек: кръвоносната, артериалната, симпатичната нервни системи и мозъчната система. Тези четири реки, които днес функционират в човешкия организъм, представят рая на миналото. В една от тия реки имало злато. Слънчевото течение, което е в нервната система, е емблем на Слънцето, на златото в света. Всички онези енергии, които слизат от Слънцето във вид на река, минават през организма във вид на едно течение. За да стане този предмет по-ясен, са го представили във вид на четири реки, които минават през рая. Сега да оставим този въпрос, дали е верен или не е верен, важно е, че раят е бил на земята, но не в това състояние, в каквото днес земята се намира. След грехопадането, след падането на човека, на земята са станали много катаклизми, вследствие на което повърхността на земята коренно се е променила. Във време на първия човек, когато Бог е създавал света, земята е имала съвсем друг облик. Ако река да обяснявам състоянието на земята по онова време, ще влеза в научен спор със съвременните учени. Важно е, че с падането на човека, земята съвършено се е изменила. Онази земя, за която се говори в Битието, след падането на човека се е изменила. За да се създаде отново този рай, казано е в Писанието: "Ето аз създавам нова земя и ново небе." Тази земя, която сега се създава – човешкото тяло, това е раят, който пак ще дойде на земята. Щом земята се измени, ще се изменят и всички условия. Тогава и хората, които ще останат да живеят на новата земя, съвършено ще се изменят. Това ще стане по един естествен път, тъй както слънчевата светлина постепенно се увеличава. Казвам: Тази епоха ще дойде така незабелязано, че когато стане всичко това, за

което сега ви говоря, няма да се забележи как е станало. Тази промяна трябва да стане в нашия ум, в нашето сърце, в нашия дух и в нашата душа. И тогава ще се приеме неговото свидетелство. Първото нещо, вие трябва да благодарите, че Бог е с нас. Тогава иде второто положение. Вие трябва да вярвате, че трябва да станете едно с Бога, а не да работите за своето благо на земята. Всеки от вас трябва да си постави за задача да работи за Бога. Като ставате сутрин да не мислите, какво ще ядете, но да мислите, че имате да свършите нещо за Господа. Вие трябва да работите за идване Царството Божие на Земята, за побратимяване между хората, за влизане на любовта между хората и да изпълнявате волята Божия на всяка крачка. Побратимяването няма да стане изведнъж. Да се мисли, че изведнъж може да стане, това е насилие. В хората трябва да се събуди едно съзнание, каквото вършат, да го вършат свободно. Сега аз не искам да съдя хората. Така както днес работят, те работят много добре, но ако искат да изпълнят волята Божия, те трябва да имат съвсем друго разбиране. Ние не можем да отречем това, което е днес. То е едно приготовление за бъдещето. Всички хора, които работят за един организъм, не са глупави хора. Погледнете на Англия, на Франция, на Америка, всички общественици, всички ония, които ръководят съдбините на човечеството, са хора с мисъл. Всички мислят. После вижте всички учени по целия свят, в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Русия, в Япония, в Китай – всички имат една обща идея, от която се въодушевяват. Всички се въодушевяват от идеята, че трябва да се работи за общото, за доброто на човечеството. Те имат план. Но не са само тия хора, които работят. На земята има около два милиарда и половина хора, обаче в реалния свят има повече от 20 милиарда хора, които работят за цялото човечество. Те работят за въдворяване на Царството Божие на земята. Този въпрос е труден. Той е труден в това отношение, че като имат всички възможности да направят това в една година, да въведат навсякъде ред и порядък, не искат да го направят насила, но по свобода. Те искат да внесат пълен

ред и порядък, но по онази вътрешна свобода, която да внесе в тях доброто, знанието и свободата. Всеки човек трябва доброволно да служи, да изпълни нещата без никакво съмнение в съзнанието си, да знае, че този път, в който е тръгнал, е истинският път. То хиляди години и векове се минават и хората пак не могат да се убедят. Някой казва: "Веднъж съм дошъл на земята, ще си поям и попия и ще си поживея малко, няма защо да ходя по горите." Сега капиталът, който вие имате, не е необходим за видимия свят. Той е за вас. Единственото нещо, което може да впрегнете на работа за реалния свят, за Царството Божие, е да впрегнете вашия ум, вашето сърце, вашата воля, вашия дух и вашата душа. Да дойдете доброволно да се кооперирате с Божественото свидетелство, това от което Бог се нуждае. Това не може да стане насила. Днес много хора проповядват Христа, но нищо не става от техните проповеди. Защо? Никога един проповедник не може да каже истината. Пък и аз като проповядвам, казвам: Ще се съблазнят тия хора. После си мисля, какво ще ги съблазнявам? Тия хора отдавна са съблазнени. – Ама ще се огрешат. Как ще се огрешат? Те отдавна са огрешени. По-грешни от това, което са днес, никой не може да ги направи. По-праведни мога да ви направя, но по-грешни не мога. Като ме слушате, по-глупави не мога да ви направя, но по-праведни мога да ви направя. Вие трябва да служите на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичкия си дух от любов. За да познаете любовта на Бога, вие трябва да се стремите да обичате ближния си. Ближният ви ще бъде пробният камък. Любовта ви към ближния показва, че обичате Бога. Когато един човек обича дома си, децата си, жена си, както трябва, това показва, че той обича Бога. Ако обича и съседа си, любовта му е още по-широка. Ако обича и народа си, още по-голяма е любовта му. И най-после ако обича човечеството, любовта му е най-голяма. Ако пък обича всичко, каквото Бог е създал, това е най-красивият път, по който човек може да се движи. Той е станал едно с Бога. Значи, малките кръгове постепенно влизат в големите. Това

отдалечаване и разширяване на любовта ви да не ви смущава. Бъдете верни на малкото, което имате.

Сега ще ви дам един пример. Ще взема например момата, но ако говоря изобщо за някоя мома, можете да се докачите. Затова ще взема за пример за себе си, като че аз съм момата. Представете си, че срещна един добър, богат, знатен момък и аз се влюбя в него. Това може да се случи. Той ми пише любовни писма. По едно време той среща друга мома, по-красива от мене и се увлича в нея. Мене забравя, не ми пише вече любовни писма. Как трябва да постъпя в дадения случай? Ето как ще постъпя. Аз ще му напиша едно писмо: “Тази мома, която си намерил, е по-добра от мене. Ожени се за нея и един ден, когато разбера, че сте щастливи, аз ще дойда да ви се порадвам.” Всъщност, аз зная, че тя е по-лоша от мене. Ние сме два полюса. Тя е лошата, аз съм добрата. И като се ожени за нея, той вижда, че се излъгал. Като ме срещне, той ми казва: “Много е лоша моята жена.” – “Не, ти не си я разбрал, тя е много добра, много добро сърце има.” – “Какво ти сърце?” – “Ум има тя, дух има, душа има.” –“ Нищо няма тя. Аз не мога ли да се разведа с нея, че да взема тебе?” – “Не можеш. Според моето верую, човек може само веднъж да се жени. Ти си вече женен един път. Аз първия път си дадох кандидатурата, втори път не я давам.” Така аз му плащам със същата мярка, с която той ми плати. Казвам му: “Тя е красива, хубава, добра е тя за тебе.” – “Не, не ми говори нищо за нея.” И след това започвам да му проповядвам: “Само един начин има сега за спасение.” – “Кой е този начин?” – “Да започнеш да обичаш Господа.” – “Сега какво трябва да правя?” – “Като отидеш при нея, каквото ти говори, ще мълчиш и ще изпълняваш. Ти ще й говориш мекичко и ще я слушаш. Не й се противопоставяй в нищо. Каквото ти каже, направи го.” – “Че къде ще му излезе краят?” Ще му излезе краят и то добър край. Че всички хора на земята така сме вързани, така сме оженени. Мислите, че този, за когото сте оженени, е добър? Това са възможности, които съществуват. Сега хората така са се свързали, че обръщат нещата

наопаки, не остава нищо свято в тях. Като се разбунтуват, всичко опетняват от главата до петите. Един на друг си приписват такива работи, каквито не са сънували. Ще се наругаят, да помнят. И после казва: “Като дойда втори път, пак ще си поговорим.” – Да, пак ще те наругае. От единия край на света до другия хората постоянно се ругаят. Може би някои от вас нямат тази опитност, но когато им дойде, ще я опитат. Та човек трябва да знае, че доброто е в него и това добро трябва да вземе надмощие над всичко. Нямо по-велико нещо от това, да познава човек себе си. Например, като се дразни, той трябва да съзнава, че е слаб човек. Помнете това нещо като закон. Следователно, докато мислите, чувствата и постъпките на хората ви дразнят, вие сте слаб човек. Научете се да гледате спокойно на всичко. Като се научите да гледате спокойно, вие ще започнете да влияете на хората. Например, никога не бихте могли да проповядвате на един пияница да не пие, или да го поправите, докато се тревожите от него. Започнете ли да гледате спокойно на всичко това, което той прави, гледате ли спокойно на него, той ще се поправи. Как ще се поправи? Като дойде до втръсване. Има един закон на втръсването. Както пияницата може да дойде до втръсване и да престане да пие, така и злото в света ще изчезне. Когато хората се втръснат от злото, те ще престанат да го правят. Оттам насетне всички хора ще станат светии. Когато хората се втръснат от злото и избавлението им, спасението им ще дойде. Когато хората се освободят от злото, от своя егоизъм като от проказа, тогава те ще бъдат здрави, силни, добри и каквото вършат, ще го вършат от любов. Един цирей се развива в човека. Нека го остави да набере, да излезе вън от него, отколкото да го остави вътре в себе си. Остане ли циреят вътре, той е цяла отрова. Също така, когато в ума или в сърцето на човека се яви една лоша мисъл и едно лошо чувство, това са гноясали циреи, които трябва да излезат навън, да се пробият и да се изчисти човек от отровата, която е била в неговия организъм. Този е правият начин на лекуване. Когато съзнаваш своята грешка, ти си по-добър, отколкото, когато не я

съзнаваш. Не я ли съзнаваш, ти си на крив път. Ти мислиш, че като видиш грешката и я съзнаеш, си станал по-лош, отколкото по-рано си бил. Този е начинът на лекуване. Тъй щото, когато видите лошото в себе си, благодарете на Бога, че ви е дадена светлина да го видите. Бог не обича да дигне завесата на нашите погрешки в съзнанието ни изведнъж. Той постепенно вдига завесата на нашето минало. Един ден, когато стигнем до предела на онзи свят и влезем в него, тогава ще познаем Бога, както ни е познал. Това е един процес, който трябва да стане с всички хора. Затова всички трябва да бъдете готови да приемете Неговото свидетелство. Като дойде Божественото, всички трябва да бъдете спокойни и весели, да кажете: "Благодаря ти, Господи, (за всичко) което си ми дал. Като скърбите, знайте, че всички хора скърбят и не падайте духом. Не казвайте, че искате да се самоубиете. Щом скърбиш, ти трябва да живееш десет пъти по-добре, отколкото по-рано си живял. Щом дойдат скърбите и страданията, това показва, че ти заслужаваш живота повече, отколкото преди да бяха дошли, отколкото преди да беше ги опитал. По-добре е да бъдеш на слънчевата светлина, но със страдания, отколкото да си без страдания, но на тъмно. Защо ти е здраве на тъмно, без светлина?

Та казвам: Носете новото съзнание в себе си. И с всички онези противоречия, които имате в душата си, ликвидирайте. Как ще ликвидирате? – С любов към Бога. Отправете се към Онзи, Който ви е дал всички блага, Който е работил с векове за вашето благо, за вашето добро. Отправете се към Него с признателност. Не само това, което имате днес, но Бог е предвидил всичко и за вашето бъдеще, независимо дали ще живеете на земята или ще умрете. Бог е предвидил за вас много хубави неща, всичко е приготвено. Като изучавате свещените книги, като изучавате книгите на вашия живот, ще видите ,че ви очаква нещо велико. Христос казва: "Дето съм Аз, там ще бъдете и вие с мене заедно." Това значи да приемете Неговото свидетелство. И тогава ще настане една епоха, че като изучавате Слънцето, звездите, растенията, животните, навсякъде ще намирате

смисъл. Като изучавате живота и на младите моми и момци, на старите баби и дядовци – във всичко ще намирате дълбок вътрешен смисъл. Понеже вие сега се намирате в предверието на Царството Божие, отсега трябва да започнете да работите и да прилагате любовта. Работете с любов. Този вятър лъха вече. Той е лъхнал някои от вас. Онези, които този вятър лъхне, стават тъжни и мислят, че Бог ги е забравил. Щом ви лъхне този вятър, вие веднага чувствувате една болка. Този закон е верен навсякъде в живота. Същото можем да кажем и за болестите. Болестите не са дошли изведнъж и не се лекуват изведнъж. Хиляди години, през хиляди форми е минал един човек, докато развие в себе си една болест в най-висшата ѝ форма. За да се излекува една болест, тези форми трябва да започнат да се преповтарят, да мине болестта по обратен път през всички състояния, през които се е развивала. Тя постепенно ще отслабва, ще отслабва, докато дойде най-после до онова първоначално проявление. И по този начин ще изчезне. Така лекува невидимият свят. Той връща човека към онзи път, отдето е дошла болестта. Като не знаете това, вие казвате: "Дотегна ни вече това положение." Не трябва да ви дотяга. Същото се отнася и до противоречията в човека. В първо време положението като че се усилва, но постепенно се намалява, докато всичко изчезне. Щом всички противоречия, всички болести между хората изчезнат, те стават братя помежду си и започват да живеят в любов. Аз се радвам на всички учени хора, каквито убеждения и да имат те. Казват, че някой е материалист. Според мене и материалистът, и идеалистът, и духовният човек вярват. Всички хора са на мястото си. Обаче идва един духовен живот, който включва живота и на материалиста, и на духовния, и на идеалиста. Тизи живот или това верую има три символа. Той гласи: Вярвам в материалния живот, който е форма на живота. Вярвам в реалния живот, който е съдържание на живота. Вярвам в идеалния живот, който е смисъл на живота. Следователно, материалистът има само едно учение, само едно верую. Реалистът има само едно учение. Всички тия три учения

трябва да се съединят в едно, да станат едно верую с три учения, т.е. едно верую с три члена, с три падежа, с три лица: аз, ти и той. Аз, това е материалният свят. Ти, това е реалният свят. Той – това е идеалният свят.

Сега желая на всички да имате това ново верую – аз, ти, той.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

14-та неделна беседа от Учителя, Държана на 2 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София - Изгрев.

И ПАК СЕ НАВЕДЕ НА ЗЕМЯТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само един стих от осма глава на Евангелието на Йоана: "И пак се наведе на земята и пишеше." (ст. 6).

Духът Божи.

"И пак се наведе на земята." На хората е неприятно да се навеждат. Изобщо в хората има едно неразположение да се навеждат надолу. На човека не е приятно да прави трудни работи. Човек е същество, което обича всички работи да ги върши по един лесен начин. Всеки търси лесния път. Никой не търси мъчния път. В това отношение американците държат рекорд. Те обичат всички работи да стават набързо. В това отношение всички хора са станали американци. Всички хора по целия свят все бързат. Един германски професор дал едно определение, какво може да стане от хора, които бързат. Един американски студент отишъл при един виден професор по философия в Лайпциг и му казал: "Господин професоре, нямате ли някакъв кратък курс по философия? В пет – шест месеца да свърша курса?" Професорът му казал: "Слушай, приятелю, когато Господ иска да създаде една тиква, той употребява само шест месеца. В шест месеца може да се създаде една голяма тиква. Но когато иска да създаде един голям дъб, трябват му сто години." Та когато бързате, вие ще създадете една тиква или една диня, но когато се занимавате по-дълго време, вие ще създадете един голям дъб, нещо устойчиво. Мнозина от вас искат да се запознаят с истината изведнъж, в кратко време да ви стане ясна. Пък и любовта искате в кратко време да я схванете. В света има много школи, които показват методи за един успешен живот. В Америка има една окултна школа, която показва

начини за бързо забогатяване. Всяка наука има свои изключения. Всеки закон има свои изключения. Главното твърдение на тази окултна школа седи в това, че когато човек иска да стане богат, първо мислено ще си представи това желание. Той ще си определи мислено една цифра, колко богат иска да стане, да има стотици хиляди лева, или милион, два, три и повече – до сто милиона. След това три пъти на ден, сутрин, обед и вечер ще настояваш това богатство да дойде отнякъде. Ти не знаеш от къде ще дойде тази сума, но като мислиш така, тя ще дойде от някъде. Този автор написал една книга, в която дава различни методи за леко забогатяване. Един господин станал последовател на това учение. На това учение обикновено стават последователи закъсалите материално. Богатите не ставали последователи. Закъсалите ставали последователи, за да оправят работите си. Този господин турил в ума си мисълта да спечели по някакъв начин десет хиляди долари. Това са около един български милион. Обаче, тия пари не дошли на време, когато този господин определил, и затова той се разсърдил. Той тръгнал от Ню Йорк за запад. Спрял се в едно малко западно градче, но този ден станало едно голямо земетресение, което разрушило почти града. В това време една голяма греда паднала от едно здание и счупила крака му. Той изпаднал в безсъзнание. Когато се пробудил, той усетил, че кракът му бил счупен, но близо до него видял един чек от десет хиляди долари. Сега аз не вземам този пример в буквален смисъл, че каквото пожелаете от Господа, ще го имате, но кракът ви ще бъде счупен. Това не значи, че кракът ви непременно трябва да бъде счупен, но все таки ще трябва да платите с нещо. Та каквото искате, искайте, но не определяйте време, кога да го получите, не настоявайте като някой генерал. Знаете ли колко лошо е човек да се научи да заповядва? После трябва да се отвиква да заповядва. Един наш брат, Илия Стойчев, който сега е заминал на ескурзия на онзи свят, разправяше следната своя опитност. Той беше чиновник в дружество Сингер. Един ден се явява при него един господин и му казва: “Ти

знаеш ли кой съм аз?" – "Не зная." – "Аз съм запасният полковник еди кой-си." – "Не зная, сега научавам това. Но ти знаеш ли аз кой съм?" – "Не зная." – "Аз съм запасният ефрейтор Илия Стойчев." И двамата се хващат за ръка, и двамата запасни: единият е запасен полковник, а другият запасен ефрейтор.

Сега и вие, които ме слушате, сте в запас, не сте на действителна служба. Ако сте на действителна служба, каквото кажете, ще стане. А сега, понеже не става, каквото казвате, вие сте в запас. Онези, които са в запас, трябва да чакат, докато дойде партията им на власт. Следователно, докато не разбираш великите закони на природата, ти си в запас. Може да си запасен генерал, полковник или ефрейтор – това не е важно. Когато разбереш законите на природата, ти ще бъдеш на действителна служба и всичко, каквото кажеш, ще стане. Няма нищо в света, което да не е станало. Един стар българин изпратил сина си в Париж да следва. Синът пише от време на време на баща си любовни писма, иска да му изпрати пари за такси, за книги и за други някакви нужди. Един ден бащата получил едно писмо от сина си, но като не знаел да чете, занесъл писмото на един познат касапин и го помолил да го прочете, какво пише синът му. Касапинът бил груб човек по характер и с груб глас и започнал да чете писмото: "Татко, изпрати ми пари, че ми трябват." – "Виж го ти, синът му. Пише ли се така грубо на баща? Няма нищо да му изпратя. От него човек няма да стане." Като минали един два деня, той взел писмото и го занесъл на един познат фурнаджия, човек мек по характер и му казал: "Слушай, моля ти се, прочети това писмо от сина ми, да видя какво иска." Фурнаджията започнал да чете: "Мили татко, изпрати ми една сума, че ми трябва за такси, за книги." – "Виж, така разбирам да пише мекичко като на баща. Изменил се моят син." Същият закон съществува и в природата. Дотогава, докогато ние държим едно лошо поведение, докато не я разбираме и искаме да ѝ заповядваме, и тя ще ни се противопоставя. Закон е, докато човек иска без любов, той е генерал, който знае само да заповядва. Ако по

този начин искате от природата, тя най-после ще ви даде, което искате, но ще ви го изкара от носа, солено ще ви излезе. Постъпвате ли спрямо нея със закона на любовта, тя всичко може да ви даде.

Казвам, успехът на света се дължи на любовта. Казвате, че работите не стават с любов. – Не, работите стават именно с любов. Бог създаде света именно от любов към нас, към всички хора. Той го създаде, защото любовта му към хората беше по-голяма от техните грехове. Ако Той нямаше любов към хората, към всички същества, Той ни най-малко не би създал света за тия същества, да Му създават толкова много неприятности. Както Бог има неприятности, така и вие ще имате. Но както Бог преодоля всички мъчнотии и неприятности с любовта и с дълготърпението си, така и вие ще ги преодолеете. Друг път освен този няма. Сега и вие със своето дълготърпение ще преодолеете мъчнотиите си и ще създадете вашия свят. Няма нещо, което да не е станало така. Всичко онова, което човек е определил да стане по закона на любовта, то е станало. В любовта няма нищо невъзможно. Ако човек постави в ума си да направи някакво дело с любов, той непременно ще успее. Невъзможно е да не успее. Когато турите любовта да действува, тя непременно ще свърши работата. Обаче, ако не турите любовта като условие в живота си, тогава работите почти не се постигат. При това положение и да се постигнат нещата, те пак ще се изгубят. Сега аз няма да ви навеждам много примери по това. Достатъчно е да се спрем върху историческия факт за Адам и Ева, които бяха първите ученици в една окултна школа. Те бяха приети там за ученици, но извършиха едно дело без любов. Те видяха какво може човек да извърши чрез сила. Всичко това, което днес хората вършат, войните са все от науката на дървото за познаване доброто и злото. Вече осем хиляди години са се изминали от Библейското тълкуване, когато хората се стремят да изправят света със сила. Всички вие сте опитали това учение. И аз виждам, че безлюбието е развалило света, развалило е хубавите работи. Гледам млад момък, свършил университет, се влюбва в млада, красива мома,

също свършила университет. Умират един за друг от любов. Хубаво е да умира човек от любов. Той вечер умира, а утрин оживява. Вечер умира, на другия ден се съживява. Ако хората умираха без любов, нямаше да се съживяват. Аз бих желал хората да умират от любов, защото ако умират без любов, няма кой да ги съживи. Тия млади хора се оженват, но после за едно ядене любовта им се разваля. Турците преди години имаха обичай, ако жената донесе на мъжа си празна стомна, каквато и да е любовта им, той я напуща. Не е позволено той да иска вода и тя да дигне празна стомна. Стомната винаги трябва да бъде пълна с вода. Следователно, кажеш ли една празна дума на човека, работите ще отидат, ще се развалят. Никому не казвай празни думи. Всяка дума, която казваш, трябва да е пълна. Кога думите са пълни? Когато излизат от извора на любовта.

Един българин с висше образование се оженил за една млада, красива мома. Един ден тя решила да готви боб. Турила боба на огъня и започнала да си гледа другата работа. В това време свекървата видяла, че бобът е уврял, разбъркала го и турила в него сол. По едно време сестрата – зълвата, влязла и тя в кухнята и като видяла, че бобът е готов, турила и тя сол. Най-после дошла и възлюблената. Като видяла, че бобът е сварен, турила солта в него. Дошъл мъжът и започнали да се хранят. Като вкусил боба, той се усмихнал и казал: Оказало се, че трима души готвили бобът и трите турили в него сол. Бобът бил пресолен. Свекървата попитала сина си: "Да не е безсолен бобът? Аз го солих." После и зълвата запитала: "Да не е безсолен бобът? Аз го солих вече. Същият въпрос задала и възлюблената. Хубаво сте го осолили. Много любов сте му турили. Казвам: Достатъчно е само един човек да осоли боба. Днес в науката много солят. Дойде един, насоли ви. Дойде втори, и той ви насоли. Дойде трети, и той ви насоли. И така ставате много солени. Казвам, не е хубаво човек да бъде много солен. И в любовта има крайни предели. Любовта е велика наука, към която трябва да бъдете много внимателни и деликатни. Тя е най-деликатната област, с която човек

трябва да започне. Любовта не търпи никакво насилие. Любовта не търпи никакъв грях, никакво подозрение, никакъв гняв. Вяра можеш да имаш колкото искаш, но безверия тя не търпи. Надежда можеш да имаш, но обезнадеждаване тя не търпи. Тя не се интересува от тия неща.

Та казвам: Когато влезете в любовта, вие трябва да се въоръжите с всички добродетели. Казвате, че обичате някого. Как го обичате? За да обичате някого, вие трябва да виждате в него всичките му добродетели. Ние обичаме дървото заради неговите плодове. Ние обичаме учения човек, заради неговите книги. Ние обичаме музиканта заради неговото свирене. Ние обичаме художника заради неговите картини. Ние обичаме скулптура заради неговите статуи. Все трябва да обичате човека заради нещо. Ние обичаме Бога за какво? За това, което е създал. Ние обичаме Бога за онова, което ни е дал. Не само че е създал света, но той е наредил всичко много разумно. Кой каквато нужда има, Той го е надарил преизобилно. Мнозина не съзнават това и се оплакват, че нямат това, онова. Някой се оплаква, че нямал детенце. Че децата не се раждат на всяко време. Котката, например, може да ражда всеки шест месеца. Сега няма да повдигам този въпрос, защото ако го повдигна, той ще произведе цял въпрос. Това, което сега става в света, не е раждане. Това, дето казват, че някоя жена е бременна, това не е раждане, това е носене някакво бреме. Казват: "Бременна е жената." После казват: "Донесоха го детето." Раждането става без мъка.

Та сегашният живот на хората е пълен с много недъзи, които те носят. Някой път речеш да мислиш за любовта, но от тази любов ще произлезат ред неприятни работи. Какви ли не славни препоръки съм слушал за жените и в България, и навсякъде. И в Америка, и в Англия, и в Германия, навсякъде говорят лошо за жената, но в България казват: "Жена ли е, тя все е змия, но поне гледай да не е отровна." Не, така не може да се мисли. Къде е погрешката? Погрешката е в мъжа, понеже той мисли, че е родил жената. А Господ е взел от него само

две ребра и е направил жената. Тези ребра само пакости правеха на Адама, затова Господ ги извади, да не му препятствуват. Това беше 13-то ребро. Жената е много енергична, понеже е направена от 13-то ребро. Значи Бог взе материал от Адама и направи от него жената, но той не я роди. След това Бог вдъхна дихание в нея. Грешката е в Адама, че той считал Ева за своя дъщеря, и затова казал: "Тя е кост от костта ми и плът от плътта ми." Не, жената не е никаква собственост на мъжа. Като говоря по този начин, жените се усмихват. Но и жените имат същата погрешка, понеже помислиха, че мъжът е тяхна собственост. Нито жената е собственост на мъжа, нито мъжът е собственост на жената. Мъжът и жената са слуги на Бога. Жената трябва да се радва, че е взета от хубаво място от човека. Тя е взета от ангелско място. Тя трябва да се радва, че не е направена от животинската област на човека, но от неговото духовно естество, от ангелската част на човека. Жената отделя животното от човека. Що е жената? – Жената е граница между животинския и човешкия живот. Аз говоря за сегашната жена, защото, както е в окултния разказ, казва се, че Бог създаде мъжа и жената по образ и подобие свое. Сега този въпрос ще го оставим настрана. Някога вие ще го изучавате. Това е един дълбок въпрос. Какво значи да се създаде човек, това е въпрос, който иска много изучаване. В Писанието се казва, че мъжът е глава на жената. Значи, мъжът научи жената да мисли. Жената пък научи мъжа да чувства. Жената носи в себе си разумното сърце, а мъжът – разумния ум. Ще кажете: "Умът ли седи по-високо или сърцето?" Не е въпросът кой седи по-високо, важно е кой изпълнява своята служба по-добре. Онзи, който изпълнява своята длъжност добре, той всякога седи по-високо от онзи, който не изпълнява длъжността си добре. Не мислете, че ако духът извърши нещо неразумно, че ще седи много високо. В природата съществува следният закон: Всяко нещо, което е добре извършено, седи високо.

Сега, този въпрос е малко тъмен, но понеже вие сте заинтересувани, не трябва да се говори по него. Често са ми казвали:

“Как ще разрешиш този въпрос, когато не си женен?” Че и вие не сте женени. Аз досега не съм срещал женен човек на земята. Според мене, женен човек е онзи, който никога не е хвърлил лош поглед на своята възлюблена, нито я е хокал някога. Той винаги е отправял любовен поглед към нея и сладки думи. Това значи възлюблен. Ще кажете, че човек може да бъде неразположен. Според мене, важно е вътрешното разположение на човека. Аз съм правил в това отношение много опити. Някой път външно си давам сериозен вид, а вътрешно съм много разположен. Който ме види, ще каже, че Учителят ме погледна много строго. Питам: Когато времето се заоблачи и вятърът започне да духа, това показва ли, че Господ се е разгневил? Вие не разбирате езика на природата. Когато започне да гърми и да се тряска, това показва ли, че Господ се е разгневил на вас? Не, чрез земетресението Господ освобождава някои души или някои елементи, които от дълго време са били заровени дълбоко някъде в земята, Бог разчупва пластовете с цел да се освободят някои души или елементи. Така се намират скъпоценните камъни. Когато небето понякога се навъси и завали дъжд, Бог има за цел да полее растенията, да ги освежи. За кого са създадени океаните и моретата? Те са създадени за рибите, а не за човека. И сухата почва е създадена за животните, те да ходят по нея, а човек да я обработва. Понеже Бог е разпределил всичката работа между животните, на Адама, като на най-умното същество, Бог казал: Давам ти власт над всички животни да ги завладаш, но с любов. Злото не е във властта, но във власт без любов. Всяка власт без любов е насилие. Всяко знание с любов е благо. Когато нещата се извършват от побуждение на любов, те всякога са на място.

Вие искате един ключ, как да поправите живота си. Приложете любовта. Онези от вас, които нямат търпение, трябва да отидат на някое гише на банка, дето се разменят пари, там да придобият търпение. Там всички хора бързат, всеки гледа да свърши работата си по-скоро, а ти трябва да се обхождаш с всички добре, с най-голямо търпение. В това отношение целият свят е един възпитателен

институт, чрез който трябва да се възпитавате. Ако някой от вас го поставят за учител на непослушни ученици, как ще им преподавате? Знаете ли колко шегобийци има между учениците, както в България, така и навсякъде? Във варненската гимназия имаше един учител, добър човек, чех, Емпер, който беше на ръст викок около един метър и половина, с широки рамене. Той преподаваше дескриптивна геометрия. Понеже (беше) много взискателен, учениците търсеха различни случаи, как да му отмъстят. Понеже знаеха, че той има голям страх от жаби, затова в катедрата туряха около десетина жаби. Един ден той влиза в клас, дига капака на катедрата, иска да провери които ученици отсъствуват, но веднага пуща капака и бяга, десетина жаби изскачат навън. Той излиза от клас, а с това и работата се разваля. После, като се успокои или на другия час, той влиза в клас, усмихва се малко, но учениците седят смирени, като че нищо не са направили. Той се обръща към тях с думите: "Моля ви се, не туряйте жаби в катедрата, по естество имам някакво органическо неразположение към тях и не мога да ги търпя. Каквото друго искайте, но жаби не туряйте." С това се свършваше всичката работа. Той не наказваше никой от учениците. Такива неща се случват и в нашия живот.

"И наведе се Христос и пишеше на земята." Всеки човек трябва да пише. Какво ще пише човек на земята? Той всякога трябва да пише мъчните въпроси. Да пишеш, значи да разсъждаваш. За да разрешиш един въпрос, смятане се иска от човека. По кое правило, по събиране, по изваждане, по деление или по умножение? Вие как мислите, по кое правило спада любовта? В бъдеще вие сами ще развиете тази тема. Трябва да се приложи новото разбиране на любовта. Вие казвате: "Трябва да се обичаме." Това е старото правило на любовта. Никога не употребявайте тази формула. Не говорете повече, че трябва да се обичате. Говорено е по това. Сега трябва да се пристъпи към обичта.

Когато искате да познаете и приложите любовта, постъпете като онзи ученик на древността, който отишъл при учителя си да го пита нещо за любовта. Той казал на учителя си, че иска да му поговори нещо за двете велики заповеди: Любов към Бога и любов към ближния си. Като започнал учителят да говори, ученикът казал: “Тази е трудна заповед, не ми говори нищо за любовта към Бога, понеже сега не мога да отида при Него. Разправи нещо за втората заповед.” Като започнал Учителят да му говори върху втората заповед, ученикът казал на учителя си: “Моля ти се, дай ми малко време. Скоро ще се върна.” Той излиза, отива в света да намери ближния си, да опита любовта и след две години се връща при учителя си, като му казва: “Сега започни да ми говориш.” Да опиташ ближния си, това значи да опиташ дали работи законът на любовта. Казвам: Дошло е време, когато законът на любовта трябва да се приложи. Някой пита: “Кой ще ми заповядва?” Ако някой човек му заповядва, той ще каже: “Той ли ще ми заповядва?” В света все трябва да има един, който да заповядва, без заповед не може. Студът е дошъл сега да заповядва: дърва, въглища, топли дрехи, всичко това трябва да се достави. Освен това всяка дупчица трябва да се запуши. Не казвайте защо светът е направен така, но мислете, като е дошъл студът, какво трябва да се прави сега. Сега студът проповядва, че трябва топла стая, топли дрехи, въглища и дърва, топла богата храна и т.н. Студът е безлюбието в света. Това показва, че ние имаме един свят на безлюбие. От какво се нуждае този свят? – От топлина, от любов. Студът показва състоянието на Европа. Защо измени състоянието, температурата тази година? – Понеже има война и на изток, и на запад. Пък и други се приготовляват за война. Студът показва, че ако хората се бият, студ ще има и сняг, нищо друго. Пък и дърветата няма да имат никакви плодове. Ако направите война, всички ще треперите, ще зъзнете. Така казва Природата. Но как ще се убеди светът в думите на Природата? Ние казваме: Господ да го убеди. Сега ние, вие, всички християни, всички окултни общества, всички религиозни и духовни общества

искат насила да се обединят в едно, да работят заедно. Обаче всички живеят в пълно разногласие, всеки мисли само за себе си, всеки живее за себе си, вследствие на което се създават тия нещастия в света. Ако всички хора, които имат будно съзнание, се съединят в едно, образът на света веднага ще се измени. Не само някои хора трябва да бъдат добри, но и всички общества, всички народи трябва да бъдат добри. И ако светът можеше тъй лесно да се оправи, всичко щеше да тръгне на добре.

“И пишеше той на земята”. Какво пишеше той? Той пишеше: Докато хората имат корави сърца и живеят без любов, светът никога няма да се оправи. Как ще се оправи светът? И пишеше Той на земята: Когато хората приготвят своите сърца да възприемат любовта и да постъпват съобразно с нея, светът ще се оправи. Това е писал Христос на земята. Ама ние не вярваме. Ако казвате, че това не е говорил, не е писал Христос, тогава това аз го казвам сега. Сега аз казвам: Сега светът живее в безлюбие, но така той не може да се оправи. Сега това аз ви го казвам ясно, не го пиша на земята. Ако всички започнете да постъпвате съобразно любовта, светът още днес ще се поправи. Какво ще кажете на това отгоре? Сега аз ви го казвам, това е свършена работа, никой от вас не може да се извинява. И земята да се обърне наопаки, вие не може да се извинявате. Какво ви струва да приложите любовта? Първоначално Бог казваше същото и на Адама, но той не го разбра и казваше: Чакай да опитам първо този закон. Бог казваше на Адама: Без любов работите не стават. – Чакай да проверя този закон. И той провери. Ние имаме един дълъг опит. Какво е дал светът? Целият свят, т. е. цялата земя е станала гробница все на разумни същества. Всичко това е резултат на безлюбие. Навсякъде има безлюбие. Безлюбието съществува не само между хората, но и между растенията и животните, и водата, и въздуха – навсякъде има безлюбие. Тук – там се проявява любовта. Не че хората нямат любов, но те държат любовта за себе си. Аз виждам как квачката кокошка взима пиленцата си под крилата – любов има тя. Виждам как

птичката носи храна в устата си за своите малки. И това е любов, но днес любовта е много ограничена, тя не е още онази велика Божествена любов. И вашата любов е красива, но като сте научили тази любов, вие трябва да изучавате Божествената любов. След като свършите с вашата, с човешката любов, вие трябва да кажете: "Господи, аз свърших вече каквото е нужно за моя другар, за моите деца и за моите близки, кажи ми сега какво трябва да правя за Твоята любов." Ако жена ти иска да те задържи за някаква работа, ще й кажеш: "Аз свърших своята работа по отношение на тебе, сега имам да свърша една работа за Господа. Като видя, че имате нужда от мене, пак ще дойда." Тъй щото човек едновременно ще служи и на Господа, и на дома си. Сегашните хора искат да се освободят от служенето на Бога под предлог, че имат задължения към държавата, към дома си. Някой казва, че е чиновник и не може да служи на Бога, докато не се пенсионира. Не, ще служиш едновременно и на Бога, и на службата си. Какво виждаме в света? Като станат пенсионери, те вече заминават за онзи свят. Тази философия, че като се пенсионира, тогава човек може да служи на Господа, е опасна философия. Навсякъде всички окултни ученици страдат все от безлюбие, понеже всички служат само на себе си. Навсякъде ще видите честолюбия, гордост, недоразумения между хората. Те не могат да се примирят. Остане ли третият да примирява двама души, те не могат да се примирят, никакво примирение не може да има. Между хората трябва да има съзнание. Всеки трябва да си отговори по любов ли постъпва или без любов. И в душата на всеки едного трябва да се роди желание да служи на Господа от любов. Че как ще се явите при Господа? Може би някои от вас да ви повикат тази година при Господа. Вие не знаете живота си, не сте сигурни сто на сто. Някой ден, като вървите, видите, че някой автомобил ви е прегазил и свършена работа. Един автомобил, както вървеше, отби се по тротоара и смаза един виден българин. Един наш брат скоро пострада от трамвай и главата си контузи. После той казваше: "Чудно нещо, как стана тази работа.

Толкова много се молих сутринта, четох много молитви.” Ти се благодари, че си се молил. Ако не беше се молил още по-лошо щеше да стане. Та в света, (в) който живеем, ние имаме много неприятели, които ни създават ред нещастия. За да се избавите от тия нещастия, вие трябва да се молите да приложите в живота си любовта към Бога. Следователно, като се качвате на автомобил или на трамвай, вие трябва да обикнете трамвайджията или шофьора, да се разположите към него. Като ги обикнете, те ще имат разположение към вас и ще ви заведат на мястото с най-голяма сигурност, сто на сто. В този закон до сега не съм имал никакво изключение. Наскоро ни караше един автомобил, но вървеше бавно. Приятелят каза: “Да му кажем да върви по-бързо.” – Не го смущавай, теренът е такъв, че не му позволява бързо да се кара. Като излязохме на равното поле, той ускори движението. Сега и вие искате да заставите вашия автомобил да кара много бързо. Не, Бог няма да изпълни желанието ви, защото ако автомобилът ви се движи много бързо, може да се обърне някъде.

Като ставате сутрин, отворете сърцата си и благодарете на Господа. И да не го познавате, постъпете, както е постъпило едно малко момиченце. То написало един ден писмо на Господа и го адресирало: До Господа Исуса Христа на онзи свят. Съдържанието на писмото било: “Господи, майка ми и баща ми умряха. Няма кой да се погрижи за мене. Кажи на хората по някакъв начин да ми помогнат.” То адресирало писмото и се върнало дома си с надежда, че ще получи някакъв отговор. Като получили това писмо, всички пощенски чиновници се събрали заедно и го прочели. Като видели голямата вяра на това дете, те решили кой колкото може да даде някаква сума. В скоро време те събрали една доста голяма сума. От този ден, работите на това дете се наредили. Ще кажете, че това дете е било глупаво. Не, умно е било това дете. Къде е Господ? Във вашата мисъл. Изпратете мисълта си до Господа и чакайте отговор. – Всички чиновници направиха каквото можеха и положението на това дете се подобри. Ще кажете: “Време ли е за това?” Много съвети са ми давали

хората, тъй да направим, иначе да направим, но човешките работи не вървят. Веднъж направих един опит с един болен, и той даде добър резултат. Той дойде при мене, разправя ми болката си. Давам му едно лекарство, не му действува. Давам му второ, трето, пак не действува. Тогава му казвам: Хайде върви си дома, никакво лекарство не ти давам повече. Без лекарство ще оздравееш. – "Ама как така?" – Върви си по-скоро, казвам ти, че ще оздравееш. Като оздравееш, ела да ми кажеш, тогава ела при мене. Той си отиде недоволен, че съм го изпъдил. След един месец иде при мене и ми казва: "Много ти благодаря, оздравях."

Сега и на вас казвам: Нищо друго не ви трябва, освен любов. Турете любовта за основа на живота си, и всичките ви работи ще се наредят. Турите ли закона на любовта за основа на живота си, и здрави ще бъдете, и пари ще имате, и весели ще бъдете, и хляб ще имате – всичко ще имате. Така е писал Христос. И аз ви казвам: Светът ще се оправи с любов. Това е волята Божия.

Благословен Господ Бог наш.

Сега ще ви дам едно правило, което можете да приложите.

Как ще стане това? Ще ви обясня с един пример. Във време на турското робство, в едно село, от турците избягали българите, а заедно и свещеникът, та нямало кой да кръщава децата. За тази цел те извикали турския ходжа да кръщава децата им. Той ги попитал: "Вашият поп как кръщава децата ви?" – "Той ги потопява три пъти във вода и чете някакви молитви." – "Добре, стоплете вода и аз ще ги кръстя." Той потопявал децата три пъти във водата и казвал: "Както казва вашият поп, така да стане."

Сега и аз ви казвам: Понеже тази година има осморка, отворените очи, затова всеки ден в осем часа сутринта и вечер, в осем часа, двете осморки на деня, казвайте следната Формула: Аз ще живея по любов, тъй както е писал Господ Иисус Христос. Животът ще се оправи с любов, каквото е писал Господ, ще живея по Неговия закон – да се поправи животът, тъй както Господ е казал.

Повтаряйте тази формула през цялата година, вечер и сутрин в осем часа. Където и да ходите, каквато и работа да имате, като дойде осем часа, кажете си формулата, без да се страхувате.

15-та неделна беседа от Учителя, Държана на 9 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

“Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си.”

Духът Божи.

Има неща в живота, които човек трябва да ги желае. Има неща, които не трябва да ги желае. Ще кажа конкретно. Това, което отваря пътя ти, желай го. Това, което затваря пътя ти, не го желай и го отхвърли. Тази истина е превеждана различно. Казвате: “Старата истина.” Там е погрешката на хората, че мислят истината за стара и за нова. Стара истина в света не съществува. Истината сама по себе си е неизменяема. Тя обича да се облича в различни дрехи, вследствие на което външно днес не е такава, каквато е била едно време. Тъй както едно време се е обличала, днес тя не се облича така. Например, вземете истините в съвременните науки. Често хората казват: “Трябва ли човек да изучава науките?” Организмът работи с всички науки, които днес се изучават. Няма наука, която да не е застъпена в човешкия организъм. Всички науки са в организма вътре – и химия, и физика, и астрономия, и геология, и астрология, и икономика, и богословие, какви ли науки няма да намерите в организма. Това, което се застъпва в нашия душевен живот, едва сега започва да излиза навън. Казвате: “Трябва ли да учим?” – Ще учиш, разбира се. Ако твоето тяло, твоят организъм си служи с всички тия науки, трябва ли ти, господарят на това тяло, да бъдеш толкова прост, да не разбираш от тия науки, които са в него? Вземете, например, Слънцето има влияние върху човешкия организъм. Меркурий също така има влияние, Юпитер, Венера, Сатурн, всички звезди и планети имат влияние върху човека. Това са стари истини, известни отдавна на

човечеството. Но тъй както едно време както Слънцето, Меркурий, Юпитер, Венера, Сатурн са влияели върху човека, и те днес са се изменили, и те днес влияят по друг начин. Едно време Меркурий е бил млад, сега е станал възрастен. Това е вярно не само за Меркурий, но за всички останали планети. Тази е причината, поради която всички планети днес имат друго влияние върху човека. Месечината днес е по-възрастна. Понеже месечината днес е стара баба, тя е изпратила на земята всички онези деца, които дигат шум, а при себе си е задържала само най-умните, най-учените хора. Тя е стара жена , не иска да вдигат (шум, да има) главоболие, не иска да шета на никого. Едно време е била млада и тя е обичала да се забавлява, но сега казва: "Който остане при мене, той непременно трябва да се занимава." Сега аз не искам да ме разбирате буквално, но и астрономите казват, че месечината е остаряла, там нямало никакъв въздух, никаква вода. Какъв живот може да има на планети, на които няма никакъв въздух, никаква вода? Обаче, това отчасти е вярно. Все има малко вода, колкото да се образува роса. И въздух има там, но толкова разреден, че ако вие бихте отишли там, непременно ще умрете. За да може човек да живее на месечината с толкова малко въздух и вода, той трябва да бъде много учен. Учените хора на месечината изкарват своя въздух от твърдата почва, вследствие на което го ценят много. Те го държат в шишета и го ценят много.

Сега ние ви превеждаме тази нова теория, но не трябва да се смущавате дали е вярна или не е вярна. Оставете този въпрос, дали е вярно или не. В света е вярно всичко онова, в което вярваш. Всичко, в което не вярваш, е лъжа. Ти не можеш да вярваш в това, което не е. Ти можеш да вярваш само в това, което е. Някой път човек може да се самоизмамва. То е друг въпрос, то не произтича от вярата. Заблуждението в света не произтича от вярата. Сега вие не се смущавайте от външната страна на нещата. Когато срещнете един човек, не се спирайте върху това, как е облечен, дали е облечен с потури или с модерни дрехи, с хубави панталони, дали е облечен с

нов или стар костюм, бяла шапка, бял калпак на главата или с черна. Това са странични неща. Като видите един кон с копита и козина на тялото си, не казвайте, че това е кон, че е глупаво същество. Не е глупав той. Той е на северния полюс. Ако отидете на северния полюс, всички хора мязат там на мечки, облечени, завити, не се вижда лицето им. Те не са мечки, това са хора, облечени с мечи кожи. Трябва да имате особена философия, за да разбирате нещата. Растенията са облечени с такива дрехи, понеже условията, при които са живели, пък и до сега още живеят, не са много благоприятни. Главата, т. е. корените на растенията са заровени в земята, а стъблото и клоните му са вън и постоянно се люлеят от ветровете. Те нямат нито юрганче, нито друго нещо, с което да се завият. Те са изложени на общо основание. Мислите ли, че като са изложени на такъв голям мраз, им е много добре? Търпят те, учат много неща. Аз наричам растенията същества, които учат елементарните правила на търпението. Когато запитат едно растение как е, то казва: “Искам да освободя главата си от земята.” Хората в сравнение с растенията са много нетърпеливи. Защо? – Те искат изведнъж да се качат на небето. Не че толкова обичат небето, но каквото обичат на небето, те искат да го смъкнат на земята и после да ядат и да пият. В какво седи сегашното верую на хората? Ако преброим сегашните вярващи в света, колко хиляди ще намерим между тях, които да благодарят на Бога? Когото видите, ще чуете, че все иска нещо от Господа. Всички се молят: “Господи, дай това, дай онова.” – Какви ли работи не искат от Бога. Някои се молят за къщички, други се молят за плодородие, нивите им да родят повече жито, лозята да родят повече грозде, други се молят за обуща, за външни и вътрешни дрехи, за шапки и т.н. Онези, на които очите са слаби, се молят за очила, за пари. Някой няма перо, моли се за перо, да пише. Друг някой няма хартия, моли се за хартия. Някой иска да отиде в гостилница да яде, моли се за пари да се нахрани. За какво ли не се молят хората. Като гледа на молитвите на тия деца, Господ вижда, че всичко това съставя едно велико Божествено забавление. За

Бога хората представляват велико Божествено забавление. Кой каквото иска, Бог казва: Дайте му, дайте му. Той никого не връща. Вие мислите, че това е дотегнало на Господа. Не, не е дотегнало. А при това още ред желания се явяват у човека. При това той задоволява желанията на хората. Колкото по-възрастни стават хората, толкова повече желанията им се увеличават. Сега хората искат да станат възрастни, но с това заедно в тях се явяват повече желания. Бог задоволява всичките им желания, за да знаят и те как да дават на хората, на своите ближни. Да знаеш как да раздаваш, това е съвършенство. Не мислете, че като станете съвършени, ще отидете на небето и ще седнете на един стол между ангелите и ще ви прислужват. Вие мислите, че там ще бъдете на особено положение, ще се чудят на вашето знание, на вашето благородство и ще започнете да се сравнявате с другите. Колко езици знаете като отидете при ангелите? Ангелите знаят езика на минералите, на растенията, на животните, пък знаят езиците и на всички хора от памтивека досега. Освен това те знаят и своя език, с всичките му наречия. Ще кажете, че трябва да вярвате в тия неща. Не, това са научни неща, те не са за вярване, не се отнасят до вярата. Казвате: "Вярно ли е това?" Ела да го научиш.

В кабалата има един разказ, който се отнася до създаването на света. Когато Господ искал да създаде света, той се спрял върху буквите на еврейския народ, които са 22, повикал ги при себе си, да види, коя от тях да започне създаването на света. Първо повикал буквата "а", но казал: Ти имаш големство в себе си, навсякъде казваш: Аз, аз. Затова с тебе не може да започне създаването на света. След това той повикал буквата "г" и казал: Ти си кука, която закачва хората. Дето минеш, все ще закачиш някого. И с тебе не може да започне създаването на света. Така намерил някакъв недостатък Господ на всички букви, докато най-после дошла при него буквата "б", с която започнал създаването на света. Следователно, според кабалата, светът е създадан с буквата "б". Това нещо на еврейски език

означава: Берешид бара Елохим ет а Шамаим ве ет а арец. Значи Господ създаде света с буквата “б”. Сега няма какво да се впускам в обяснения. Думата “земя” има гръцки произход – “зео”. Тази дума означава живот. Земята е била създадена от материя. Зео, земя, означава това, което ражда. Земята е създала от себе си живота, тя ражда хората. Следователно, Бог създаде човешкото тяло от земята, от неорганизираната материя. След това Той вдъхна в ноздрите му новия живот и той стана жива душа. А тъй както ние разбираме земята, като място на страдания, съвсем не е така. Тъй както са сега хората на земята, те мислят изключително за себе си. И това е хубаво, но мислите ли че краката не са важни? Важни са. Нима пръстите на ръцете и на краката ви не са важни? Важни са. Всички пръсти са важни. И най-малкият пръст е важен. Пръстите на ръцете също така са важни. Те са израз на човешката воля. Ако човек нямаше ръце, никаква воля не би се развила. Ако нямаше крака, човек не би проявил никакви добродетели. Вашите уши не са ли важни? Важни са. Без уши никакъв говор, никакъв слух не би се проявил, никаква мъдрост не би се явила. Очите ви не са ли важни? Важни са. Без очи човек не би имал никакво понятие за истината. Ние се оплакваме от устата си, но без уста ние не бихме знаели какво нещо е любовта. Често се оплаквате от езика си, от диригента. Не е лош този диригент, той е най-добрият диригент. Когато музикантите не знаят добре да свирят, той излиза понякога от търпение. Лошите условия понякога поставят този диригент да се прояви така, както не трябва. Като не свирят музикантите добре, той на този се кара, на онзи се кара. Обаче, като свирят добре, той маха спокойно, гладко с пръчицата си. Тогава ти е приятно да слушаш. Отде започва първото представление на устата? От яденето. Казано е, че с каквато храна се храни човек, такъв става. Ако се храни с добра храна, добър става. Ако се храни с лоша храна, лош става. Като дойде Христос, Той каза: “Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той ще има живот в себе си” И всеки човек, който не се храни с Неговия хляб, той не е добър човек, той не е

от новите хора, но от старите. Питам: Колко хора в света има, които готвят яденето си от онези материали, които Христос донесе? Имате ли Христовото масло? Аз бих желал някога да сготвите от него. Имате ли Христовото брашно? Имате ли Христовата вода? Съвременните хора нямат нито брашното, нито водата Христова. Сега вие ще ме запитате: "Ами ти, който питаш, имаш ли това нещо?" И това е наука. Щом ме питате, казвам: Не ме питайте, но елате в къщи да опитате. Като казвам, ела у дома да видиш, имам пред вид, че ако не дойдете, ще приемете това нещо на вяра. След това и аз ще дойда в домовете ви да проверя с каква храна се храните. Вие сте учен човек, но боледувате. Аз зная, че причината на всички болести е лошата храна. Някой продава маслото, а то е изкуствено масло, не е чисто. Като опитам хляба ви, ще видя, че и той не е такъв, какъвто трябва. Брашното не е нито прясно, нито чисто. Вие трябва да употребявате брашно, което първоначално е слязло от небето, то няма никакви примеси в себе си.

Сега хората седят и се разправят какво е казал Христос. Не е важно какво е казал Христос, но какво е оставил, хората ще се разправят. Пратете едно заявление до Господа с молба да изпрати комисия, която да ревизира брашното на земята, защото не ви дават от това брашно, което някога е слязло на земята. Трябва да слезе една комисия от небето, която да ревизира всички магазини, които продават Христовото брашно. Всяка църква, и тя представя едно религиозно общество. И тя трябва да се ревизира, да се види, хлябът, който продава, направен ли е от Христовото брашно? Сега аз не искам да осъждам никого. Науката не се нуждае от съдии. А осъждането не представя никаква наука. Що е съдията? Съдията е един съд, в който всички неща могат да се примирят. Според мене съдия е това, което държи в себе си всички Божествени блага. Когато казвам, че трябва да намеря истината, това е чашата, която държи всичко в света. Това е моят съдия. Сега ние се намираме в един век на пресяване. Невидимият, разумният свят ликвидира със старото, с

всички стари предприятия. Всички стари теории, всички стари предприятия са на ликвидиране. Не че ще се поругаят с тях, но при пресяване всичко, което не е ценно, ще отпадне и ще се употреби за тор, а ценното ще се използува. Новото трябва да влезе в света. От старото, главите на хората побеляха. Какви ли болести не се явиха от старото. Сиромашията, болестите, недоразуменията, всичко това се дължи все на старото. И в края на краищата очаквате да дойде Христос да подобри света. Че как е възможно това? Мъже и жени се карат и чакат да дойде Христос да ги оправи. Как ще ги оправи? Като дойде Христос на земята, Той ще каже на жената: Понеже ти си направена от двете ребра на мъжа, всяка сутрин, като ставаш, да ги измиваш, да бъдат бели и чисти. А на мъжа ще каже: Понеже вие сте направени от земя, всяка сутрин трябва да я прекопавате. На жените ще каже да целуват мъжете, понеже са направени от двете им ребра, а мъжете да целуват земята, от която са направени. Разбирайте ме научно. Мъжът има право да целува земята, че кой не целува плодовете, които земята дава. Всяка сутрин, като става, човек целува хляба, водата, въздуха, светлината. И ти ги целуваш и те те целуват. Навсякъде в живота има прегръдки и целувки. Вас ви е страх от прегръдки, но кажете ми един човек, който да е свободен от прегръдки, който никога да не е прегръщан. Когато лежиш под юрганчето, това не е ли прегръдка? Когато обуеш обуща, които прилепват близо до крака ти, това не е ли прегръдка? Ами шапката на главата, не е ли прегръдка? Ами дебелата дреха на гърба, шалчето на врата, не е ли прегръдка? При това, приятно е на човека да го прегръщат дрехите му, топло му е. Радвайте се на Божествените хубави прегръдки и благодарете на Бога за всичко това. Ако обущата ви стягат, повикайте някой майстор да ги разшири. Ако яката ви стяга, повикайте някой майстор да я разшири. Лошото не е в прегръдките, но дрехите ви трябва да прилягат добре на тялото ви, нито да ви стягат, че да изпитвате притеснение, нито да ви бъдат широки, да се охлузват от тялото ви. Някой казва: "Аз обичам

Христа.” – Не, ти не обичаш Христа, но чувстуваш Христовата любов в себе си и мислиш, че ти обичаш. Като отправя своята любов към нас, тя отпосле се връща пак към Него. Когато човек не обича Христа, неговото безлюбие се връща от Христа пак към този, който не Го обича. Често вие се оплаквате, че страдате, че животът ви не е оправен. Любете Христа, за да се оправи животът ви. Когато вашата любов отиде към Христа и се върне пак към вас, вие ще почувствувате истинската любов. Такъв е законът. Тъй щото, когато вие искате Христос да ви обича, знайте, че Неговата любов ще се върне пак към Него. Христос казва: “Както ме е Отец възлюбил, така и аз вас любя.” Както Бог е възлюбил Христа, така и Той е приложил своята любов към нас. Сега и ние трябва да приложим Христовата любов към другите, за да почувствуваме своята любов. Ако мислите, че друг някой учен може да дойде в света и да донесе Божията любов, вие ще опитате. Без Христа вие не можете да имате Божията Любов. Защо? – Защото Христос е един трансформатор. Ако Божията любов дойде направо във вас, такива, каквито сте днес, вие непременно ще се разтопите. Тази любов трябва да се нагоди, така да мине през вас, че да не пострадате. Ако вие приемате направо слънчевата светлина и топлина, такива, каквито са, вие няма да можете да издържите. Според някои учени слънчевата топлина е равна на шест хиляди градуса. Според други тя е равна на десет хиляди градуса. Според трети – на 25 милиона градуса, според четвърти – на 50 милиона градуса и т. н. Това са все теории. Едно число е вярно, обаче. Според някои учени, топлината на слънцето е много повече от 50 милиона, но тя не е физическа топлина. Като слиза слънчевата топлина, тя трябва да се трансформира в пространството, за да може да се нагоди, да внесе онзи живот на хората, към който те са приспособени. Когато светлината влезе в мозъка и там трябва да се трансформира, да се нагоди така, че да стане благоприятна за мислите; защото мислите могат да растат само при специална светлина. Мислите растат в човешкия мозък така, както семената в земята. Чувствата пък растат в

човешкото сърце така, както картофите в земята. Следователно, мислите растат в мозъка, както семената в почвата и после узряват. Така и чувствата растат в сърцето, както картофите в земята. Следователно, ако във вашия мозък влезе Божествена светлина, тогава се раждат онези възвишени, благородни мисли, които облагородяват човека. Плодове трябват на хората.

Сега хората се нуждаят от едно предметно учение. Казвате: "Човек трябва да бъде добър и умен." Как ще разберете това нещо? Да бъде добър, значи сърцето му трябва да работи добре. Да бъде умен, значи умът му трябва да работи добре. Но без светлина умът на човека не може да роди нищо. И без топлина сърцето му не може да роди нищо. Сега аз ще ви дам следната Формула: "Люби духа, който ти е дал всички блага и дарби в света. Люби душата си, която съдържа всичко в себе си. Люби ума си, който носи Божествената светлина. Люби сърцето си, което внася Божествената топлина." Ако в даден момент тия четири неща не могат да функционират в човека, той не може да расте. Ако само в един еднократен момент Духът внася в човека своите благословения и дарби, той не може да расте. Духът постоянно внася в човека своите благословения и дарби, вследствие на което той расте и се развива. Душата пък е онзи Божествен съд, в който се внасят всички Божествени блага от памти века, от незапомнени времена до сега. Тия блага се крият само в душата, никъде другаде. Само в душата си човек може да намери онези богатства, които Бог е скрил за всяка една душа специално. Тя е Божествената Банка. Сега вие очаквате да дойде Христос, да ви даде нещо. Какво ще ви даде? Какво ще ви даде Христос? Като наблюдавам и изучавам хората, аз виждам къде са техните погрешки. Те искат да бъдат обичани, а аз виждам, че те сами още не се обичат. Какво разбирам под думите, че хората не се обичат още. Това не значи, че те не се обичат, но очакват първо те да бъдат обичани, и тогава те да обичат. Като отидете в някоя фурна да си купите хляб, първо ви искат парите, а после ви дават хляб. Като отидете на баня, същото нещо:

първо искат да си купите билет и после ви пущат на банята. В турско време беше точно обратно: Като ще влезеш в банята, ще ти дадат пещемал, ще ти окажат всички услуги, но като излезеш, ще ти кажат: "Плати сега." Сега, за да нямат големи главоболия, казват: "Първо си вземи билет, плати си и после иди да се къпеш." Кой от двата метода е по-добър? – И тогава се къпеха хората, и сега се къпят. Едно време вие сте живели религиозен живот по турскому и казвате: "Ние влизахме свободни, нищо не плащахме." Но, като излизахте, тогава си плащахте. Сегашните религиозни пък преди да влезат в банята плащат и после ще бъдат свободни. Как ще примирите тези противоречия? В христовата баня е съвсем друго положението. Там и като влизаш ще плащаш, и като излизаш ще плащаш. Да не си правите никакви оглушки. Христос казва: "Даром си взел, даром ще даваш." Това значи: Даром ще влизаш и ще плащаш. Даром ще излизаш и ще плащаш. Влизането е по свобода, а плащането е по задължение. Такъв е етикетът. За да докажеш на хората, че си жив, ще туриш нещо в джоба си, с което ще платиш. Иначе ще минеш за мъртъв. Това значи, даром влизаш, даром ще платиш. Какво струват пет, шест лева, че ще ги платиш? Водата струва милиони левове, а ти ще платиш малко, само да докажеш, че си жив човек, а не си мъртъв. Та когато дойде някой при вас да се къпе, първо констатирайте, жив ли е или е мъртъв. Христос казва:"Оставете мъртвите да погребват мъртвите си". Оставете мъртвите да бадоносват мъртвите си. А вие, живите, къпете се, нищо повече.

Казвам: Това е съществеността. Вие трябва да правите едно различие. Тъй както мислите върху нещата, това не е същинската мисъл. Това е болезнено състояние. Съвременният свят се намира в едно неестествено състояние. Това показва, че хората не са здрави. Мъчно може човек да запази здравето си на земята. За да запази здравето си, човек трябва да бъде много предпазлив. За да не излизаш от търпение, трябва да бъдеш много предвидлив. За да не се обезвериш, за да не се озлобиш също така трябва да бъдеш много

предвидлив. Какво ли няма да дойде до главата на човека? Някой казва: "Аз имах голяма вяра в този човек." Сега, къде се ражда противоречието? Ако някой човек има едно шише вода и ти пиеш вода от него без позволение, непременно ще породиш недоволство в него. Този човек ще те пита, защо пи без мое позволение? Къде се ражда противоречието сега? Ако чешмата е отворена и непрекъснато тече, кой колкото и да си налива от нея, всички ще се радват. Тъй щото Божествените работи всякога произвеждат радост, а човешките спор. Там дето има най-малкият спор, порядъкът е човешки. Щом спорът престане, там Божественото започва. Дотогава, докато ти имаш най-малкото смущение, човешкият порядък започва, там човешкото функционира. Дали съзнаваш това или не, това не е важно. Там започва човешкият порядък. Когато дойде онова истинско знание, онази сила, онази доброта и онази светлина, и нещата започват да се оправят, това е Божественият порядък. Това е мярката на нещата. Ние констатираме фактите, както са в природата. Някой казва: Много съм нещастен. Човешко е това. Обезверил съм се. Човешко е това. Болен съм. Човешко е това. Нямам мир в душата си. Човешко е това. Няма добри хора в света, няма с кого да се разбирам. Човешко е това. Срещнеш един добър приятел, една допирна точка е това. Намериш още един добър приятел – още една допирна точка. Намериш трети приятел, още една допирна точка. Човек трябва да има допирни точки в живота си. Христос казва: Аз съм живият хляб, който трябва да се яде. Живият хляб предава своите качества на онези, които трябва да ги ядат. Христос определя, какво нещо е живият хляб. Живият хляб е разбраното слово. Всички констатират, че за спасението ни не ти трябва повече от това, което е писано в Евангелието. Така е. За да се спаси човек, не му трябва повече от това, което е писано в Евангелието, но за да се учи човек, това, което е писано в Евангелието, не му е достатъчно. Мислите ли, че лекарствата, които взимате от една аптека, са достатъчни за вас? Тези лекарства са достатъчни само да излекуват човека, но те не са

достатъчни да поддържат неговия живот. Храна трябва на човека. Тъй щото лекарствата са достатъчни за болните хора, да ги излекуват, но за здравите, които искат да растат и да се развиват, те не са достатъчни. Храна им трябва. Хляб е нужен за здравите хора. Значи, не само церове са нужни на човека, но и живото Слово, което поддържа живота. Аз не осъждам онези хора, които казват, че Евангелието е достатъчно за човека. Тези хора се намират като пред огледало, в което се оглеждат. Казвам: Много добро е това огледало, но кое е важното? Кое е по-важно: този, който е в огледалото или този, който се оглежда в огледалото. Виждате едно малко дете, което след 40 – 50 години има брада. Брадата ли направи от него човек? Та когато Христос дойде на земята, какво ще учи? Представете си, че Христос дойде на земята и в който дом влезе, мъже и жени се оплакват: Мъжът се оплаква от жена си, че не се разбират. Жената се оплаква от мъжа си, че не се разбират. Какво ще каже Христос? На жената той ще каже: Да се върне реброто при мъжа. На мъжа, който е неблагодарен от земята, от живота, Христос ще каже: Да се върне пръстта в земята. Следователно, когато мъжът е недоволен, връща се в земята. Когато жената е недоволна, връща се в мъжа. От там с него заедно ще се върнат в земята, а от земята при Бога. Докато жената не се върне при мъжа, а мъжа в земята, никакво избавление няма. Само при това положение двамата могат да се върнат при Бога. Понеже всичко е дихание, те ще станат дихание и ще се върнат при Бога. От Него са излезли и при Него ще се върнат. След това те отново ще се родят. Казано е в Писанието: “И ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепят към своя възлюблен и ще станат една плът, в която няма да има никакво противоречие.”

Сега аз засягам един порядък, една временна система. Аз засягам този порядък, който трябва да се промени. Когато евреите запитаха Мойсея какво да правят с жена, която е уловена в прелюбодействие, Той им каза, че трябва да ѝ дадат разводно писмо. Но това им каза той заради своето жестокосърдечие. И сега, според този закон, хората

се женят и после им се дава разводно писмо. В истинския брак, като се ожениш един път, повече не ти позволяват да се развеждаш. При този брак ожени ли се човек веднъж, втори път не му позволяват да се жени. Който търси втора жена, той не е женен. И жена, която търси втори мъж, не е женена. Затова човек не може да се съди. Той търси една, втора, трета жена, докато се ожени.

Тази сутрин аз развивах въпроса, който често се повдига между съвременните хора за многото жени. Казват за някой мъж, че имал много жени. Че кой мъж няма много жени? И коя жена няма много мъже? Някой баща е родил четири – пет дъщери, и една жена има, всичко стават шест жени в къщата му. Какво ще ги прави? Или жената има четири – пет сина и един мъж, стават шест мъже. Обаче петте мъже минават за синове. Знаете ли какво означава думата "сън" или "син"? На английски думата "син" – грях. А думата "сън" означава слънце. Слънцето е това, от което излиза светлина. Синът в къщи трябва да бъде светлина. Значи синът и дъщерята трябва да осветляват и да отопляват бащата и майката. Къде е противоречието тогава? Като имаш четири дъщери, това показва, че имаш четири печки в дома си. Четирите синове, това са четирите електрически крушки, които като завъртиш, осветляваш с тях къщата си. Като влезат бащата и майката в къщата си, казват: "Отлични са синовете ни, защото дават отлична светлина. Отлични са дъщерите ни, защото дават отлична топлина." Това са разсъждения. Така трябва да се примири светът. Аз не зная, като дойде Христос как ще проповядва. Като дойде на земята да проповядва и аз ще отида да го слушам и като чуя да проповядва същото, ще кажа: И аз проповядвах като Него. Бог, Който е създал света, създал го е по един определен план. Всички трябва да говорим така, както Бог е създал света, не по човешки теории. Човешките теории са спомагателни средства. Като ви говоря по тоя начин, вие питате: "Това, което говориш, вярно ли е или не?" Казвам: Пий от моята вода. Ако моята вода уталожи жаждата ти, пий от нея. Яж от моя хляб. Ако моят хляб уталожи глада ти, яж от него.

Ако моята наука задоволява интереса на душата ти и ти дава светлина, приеми я. Ако не, не пий от моята вода, не яж от моя хляб и не приемай моята наука.

Питам: Кое е същественото доказателство, че проповядвам истината? Трябва да знаете, че всяка дума, която се проповядва, трябва да бъде проводник на Божествената енергия. И от това, доколко вие можете да възприемете тази енергия, ще бъдете дотолкова уверени, дали имам някакви задни цели или нямам. И аз мога да предполагам, че и вие имате някакви задни цели. И това е възможно. Та казвам: Ако аз съм проповядвал и дали вие ще сте слушали добре, ще позная от резултата, от плода, който ще излезе. Ако аз съм проповядвал добре, плод ще има. И ако вие сте ме слушали добре, пак плод ще има. Значи и аз ще имам плод и вие ще имате плод. В дадения случай вие, които ме слушате, трябва да бъдете топлина. Аз ида от един свят, дето няма топлина, там има светлина. Този свят не се нуждае от топлина и от светлина. И двете ги има. Тук те са еднакво. Тук те са отделени. Като съм слязъл на земята, аз ще ви дам от моята светлина, а вие ще ми дадете от своята светлина и топлина. Ако вие ме слушате хубаво, хубави картофки ще се родят на земята. Ако аз съм ви проповядвал добре, ще имате изобилно плодове, всичко, което расте горе. Когато животът на един народ се подобрява, с това заедно се подобряват и неговите растения. Когато един народ се поквари в умствено отношение, с това заедно започват да страдат и плодовете. Та сега приложението. Слушайте всичко, но не вярвайте на всичко. Има неща обаче, на които не може да не се вярва. Дойдете ли до любовта, не я чоплете. Любовта е нещо мимолетно, няма какво да я опитвате. Любовта е един моментелен процес. Аз мога да направя един опит с кого и да е от вас. Само една дума на любовта е в състояние да разтопи вашите навици, които имате. Представете си, че вие лежите на смъртно легло, на умиране сте. Всички лекари са ви подписали смъртната присъда. При това положение къщата ви може да се продаде, децата ви да се разпръснат и вие се намирате пред един

ужас. Аз идвам при вас и казвам думата “Любов”. Щом изговоря тази дума, вие оживявате, къщата ви веднага ще се върне, синовете ви ще се съберат, всичко ще се поправи. Ще кажете, че много казано. Така е. Това може да се опита. Това е Любов. Любов, която възвръща живота, която дава свобода, която възвръща всичко, което е отнето на човека, е Любов. Като дойде Любовта и болният ще стане от леглото си. Като дойде Любовта, тя ще възвърне богатството на сиромаха, който се е сгушил. Под думата “богатство” аз разбирам, че ще се върне хляба на сиромаха. Като дойде Любовта, тя ще освободи заробения, ще го направи свободен. Свободни ще бъдат хората. Това, което ви дава живот, това, което ви възвръща здравето и това, което ви освобождава, това наричам Любов. Казвате: Бог е любов. Да, Бог е Онзи в света, Който сега работи, да освободи всички хора в света: и бащи, и майки, и слуги, и господари, и всички хора. Защото друг е, който е завладял света. Христос казва: “Ето, иде князът на този свят. Той няма нищо с мене, но за да познае светът, че Христос от Отца изхожда, станете да отидем.”. Казва се в Писанието, че светът лежи в лукавия. Какво означава това? Между хората съществува едно неразбиране, едно подозрение навсякъде. Мъжът се връща късно. И жена му започва да се съмнява в него, че е ходил при някоя жена. – Отде накъде това подозрение? Това не е Божествено нещо. Къде може да отиде брат ти? Ако е отишъл при някоя сестра, какво лошо има в това? Ако един брат има четири сестри, че ходил при едната, при втората, при третата, какво лошо от това? Защо да не разсъждавате по този начин? Кой ви научи на тези извратени разбирания? Ще кажете, че жената на този, на онзи била такава, онакава. Оставете тези работи. Това не е волята Божия. Откажете се от вашите подозрения. Това са човешки работи. Дайте свобода на всички, така както Бог ви е направил свободни. Бог е дал свобода на всички живи същества, да постъпват свободно. И досега Господ не ни съди. Ние сами се съдим. Христос казва: Отец никого не съди. Когато види, че някой човек прави някаква погрешка, Бог само се усмихва. Като направи някаква голяма погрешка, Бог го

потупва по гърба и му казва: Няма нищо, ще се оправи. Понеже човек е излязъл от Бога, като направи някаква погрешка, Бог заглажда погрешката му и казва: Бог с тебе, ще се оправи тази работа. Пак го среща, пак направил някаква погрешка. Бог пак заглади погрешката му, потупа го по гърба и му казва: Нищо, върви напред, ще се оправи тази работа.

Сега хората лесно се обиждат. Като им кажеш някоя обидна дума, те веднага се засягат и казват, че никой не ги обича. Тебе никой не те обича, ами ти кого си обичал? Сега се изискват хора, братя и сестри, които да не се обиждат. Затова оставете празните думи настрана. Срещнеш някого, който много те обича. Ти му дай една ябълка и му кажи: "Я вземи тази ябълка и покажи каква е любовта ти към тази ябълка. Искам да видя как ще изядеш ябълката." После му дай една хубава круша, една добре опечена кифла. Ако бих се женил, ето какво щях да направя със своя възлюблен. Първо ще му дам една ябълка и ако той не изяде ябълката, няма да се оженя за него. От там насетне съдбата му е решена. А тъй, не турям никакви букаи на краката си, никакъв юлар на главата си. Както Бог ни е създал, така трябва да си останем, с една вечна свобода. Брак, който не дава свобода, той е робство, любов, която не създава свобода, това е едно робство. Това е една проказа. Така е казал и Христос. Любов, която не дава свобода, тя е проказа, тя е една лъжа. Ти ще вярваш на онзи, когото обичаш, както Бог го вярва. По този начин в твоето сърце ще се роди всепрощението, както Бог обича да прощава. Това е новото, което сега иде в света. Само по този начин светът може да се поправи. Ако вървим по старому, още хиляди години можем да седим в същото положение. По този начин още хиляди години ще страдате. Докато седите на едно място и мислите, кой е прав и кой е крив, светът не може да се поправи. Ние трябва да станем изобилни проводници на любовта, че като дойде любовта да ни очисти, да внесе в нас всичко онова, коета дава живот. Сега вие имате стари теории, как ще дойде Христос на земята, с ангели ли ще дойде? Какво ще прави с

грешните? Казват някои, че Христос ще върже грешните. Не, Той ще остави грешните на свобода, да живеят на грешната земя, а праведните ще живеят на праведната земя. Та едните ще възкреси в живот вечен, а другите ще остави в смъртта. Едните ще се освободят, а другите ще останат в робството, в което и днес се намират. Човек още сега може да се освободи. Щом повярваш в любовта, веднага всичките ти страдания ще изчезнат. Преди няколко деня дойде при мене една млада жена, която ми казваше: "Представете си, Учителю, аз изгубих всякаква вяра в мъжа си. Досега вярвах в него, представяше ми се като някоя бубулечица. Снощи не си дойде на време, закъсня четири – пет часа, кой знае къде е ходил." – Той беше при мене. – "При тебе ли?" – Да, ще извиниш, аз го задържах, чака при мене. – "Тогава, радвам се, че е бил при тебе." Казвам: Този човек е закъснял един път само, бил е при Бога, при Христа, и тя веднага се усъмнила в него. Та нима, ако някой обикне друга някоя жена, не е бил пак при Бога? Че Бог е Любов. Бог казва: Твоят мъж беше при мене. Така трябва да се разсъждава. Като се запиташ къде е ходил твоят мъж, Бог ще ти отговори: При мене беше.

Сега бих желал всички да отивате при Бога. Онези от вас, които не сте отивали, да отидете. Да не ме разберете криво. Не, аз вярвам, че добре ме разбирате. Та това е новото. Дайте свобода на вашия дух, който живее във вас. Дайте свобода на вашата душа, която се проявява във вас. Дайте свобода на вашия ум, който носи светлина във вас. Дайте свобода на вашето сърце, което носи онази вечна Божествена топлина, в която, като дойде Христос, Той ще обедини всичко в едно: и духът, и душата, и умът, и сърцето. Всички ще запеят една нова песен. Всички ще запеят един нов квартет.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

Христос казва: "Идете и вие да проповядвате това учение. И аз ще бъда с вас до скончанието на века."

16-та неделна беседа от Учителя, Държана на 17 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

НЯМА НИЩО НОВО ПОД СЛЪНЦЕТО

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще взема само един стих от Стария завет и нещо ново от Новия завет. Казано е в Стария завет, че няма нищо (ново) под слънцето. И още: "Вятърът вее, дето ще и гласа му не чуваш. Така е с всеки, който се е родил."

Духът Божи.

В духовните речи има една опастност за онези, които малко мислят, те могат лесно да се обезсърчават. Защо? Понеже духовният свят, духовните работи са извън физическия свят и мъчно се поддават на проверка. Много проповедници има, които говорят за онзи свят, но никой от тях не е ходил там. Какви ли работи не говорят, какви ли тълкувания не дават, но нищо не са видели. Често религиозните и духовните хора стават фанатици и като говорят за онзи свят, какви ли работи не създават, вследствие на което изплашват хората. За рая говорят, но не са ходили в рая. За ада говорят, а адът е тук, на земята, няма какво да го търсят другаде. Когато Бог създал земята и поставил на нея хората да живеят, едно малко ангелче, което често слушало да се говори за земята, помолило един от големите ангели да го заведе на земята, да види как живеят хората. Ангелът го взел със себе си. Като слезли на земята, малкото ангелче запитало: "Тук ли живеят хората? Че това е адът." – "Та тук, тук живеят хората", казал големият ангел. Обаче, за да не се плашат хората, проповедникът трябва да има здрав мозък, здрав стомах, здрави гърди. Другояче той ще изпоплаши хората със своята проповед. Разправят за един виден проповедник в Ню Йорк следния случай. Той проповядвал на хората за духовния свят, но така им разказвал, че всял страх и трепет между тях. Те

всички се изпоплашили. Коя била причината за това? Оказало се, че стомахът на този проповедник бил разстроен, вследствие на което той навсякъде виждал злото. Най-после енориашите му били принудени да го изпратят на болница, да промият червата му няколко пъти с чиста вода. Като се върнал от болницата здрав и разположен, той започнал да проповядва за Царството Божие. Всички съвременни хора се намират в положението на този проповедник с разстроения стомах. Ако не могат добре да мислят и да чувствуват, все светът им е лош. И след всичко това, те се чудят, защо Господ е създал света така. А то всички мъчнотии се дължат или на разстроения стомах, или на разстроения мозък, или на разстроените гърди. А светът е толкова красиво устроен. Съвременната наука разкрива нещата.

Соломон е казал: "Няма нищо ново под небето." Не, има нещо ново в човешкия организъм, което Соломон не е знаел, макар че Соломон е мъдрец и казва, че човек е чудно и страшно създаден, но той не знае в какво седи това чудното и страшното, с което човек е бил създаден. Много хора живеят на земята, но те не могат да използуват това великото, което имат в себе си. Например, в човешкия мозък има отлично радио, с антените му, което говори, схваща нещата, но той не може да го използува. Когато в моретата става някаква катастрофа с някой параход, на милиони километра може да се съобщи с радиото мястото, дето става тази катастрофа и да дойде помощ навреме. Посредством радиото може да се съобщи за всяка катастрофа, която става в пространството някъде, далеч или близо. Така може да се помогне на хората. Навсякъде в природата стават пертурбации, които посредством радиото могат да се схванат. Има учени хора, които могат да отиват до слънцето и до други възвишени светове. И като се върнат, те разправят как живеят съществата там, какви са отношенията на мъжете и на жените, как си гугуцат като гълъби. На какъв език говорят тия същества? – На всемирен, космически език. Някои учени хора са поналучкали това нещо. Всичко съществува в човека. Едно време са считали за извеяни

всички ония хора, които са давали ухо на радиото, които вярвали в откриване на радиото.

Разправят един анекдот за един учен, който отивал да изучава окултните науки. Той попаднал в едно окултно общество, дето всички били слепи. Понеже дълго време мигали с очите си, те ги атрофирали и останали слепи, без очи, вследствие на което очите им се вглъбнали навътре. Като видели, че между тях има чужденец, те искали да разберат каква е разликата между тях и него. Като го пипали дълго време, те разбрали, че той прилича напълно на тях, но се различава само в очите си. Неговите очи били някак изпъкнали навън. Като разбрали, че той има очи, те започнали да натискат очите му, да стане като тях. Така правят всички съвременни хора. Като видят, че някой човек няма убеждения като техните, те започват да го натискат да замяза на тях. Каквото човек има, всичко е на място. Каквито и дарби да има човек, те са на мястото си. Най-чудната организация на земята, това е човешкият организъм. В него са застъпени всички науки: и химия, и физика, и астрономия, и социология, и психология, и всички духовни науки. Също така в човешкия организъм има всички апарати, с които може да се вижда, какво става в другия свят. Всеки от вас може да види това, но трябва да знаете, как да насочите апарата си, към кой свят да го обърнете. Защото има различни светове: едни светове са тъмни и те изпущат тъмнина; други светове са светли, те изпущат светлина. Учените казват, че тази, тъмната светлина е онази, в която някога нашата земя е попаднала, та и до днес още не можем да се освободим от тази светлина, от тази каша. Едва сега човечеството излиза от тази тъмна зона. След сто или двеста години можем да бъдем далеч от тази тъмна зона. Тогава светът ще бъде обвит с Божествената светлина и сам по себе си ще се оправи. Сега хората боледуват и грешат. Това, което хората наричат грях, е една епидемия, която е дошла отвън.

Сега, това са твърдения, които още не са доказани. Засега аз ви ги давам като разкази от хиляда и една нощ. Обаче, не считайте, че те

са лъжа. Те са математически вероятности. Тъй щото като математици, вие трябва да изчислявате, каква е вероятността за тия неща. Аз мога да изчисля по закона на вероятността, като си купя един лотариен билет, каква вероятност има да спечеля. Има един закон в света, който определя вероятностите. Ако от сто хиляди билета десет на сто печелят, а 90 не печелят, вие може да изчислите каква е вероятността при това положение вашият билет да печели. Ако някой окултист, който разбира от вероятностите и от материята, от която са направени билетите, си купи билет, неговият билет непременно ще спечели. Ако си купи такъв билет в деня на тегленето на лотарията, с мисълта си той ще изкара в барабана тъкмо тия топки, какъвто е номерът на неговия билет. Ако имате някой заминал ваш близък, който разбира от окултните науки, с мисълта си той ще вкара в барабана тъкмо тия топки, които да отговарят на вашия номер и така ще спечелите. Ако е някой номер и да ви определи някой номер, вие ще изгубите. Един химик, наш познат, ми разправяше една своя опитност. Когато следвал в университета и трябвало да се яви на изпит, професорът му, това било в странство, му дава една трудна задача, за разрешаването на която са били нужни 7 – 8 часа. Студентът започва да решава задачата и в половин час решил – всички реакции били извършени. Професорът погледнал задачата, видял, че е вярно решена, но казал на студента: "Невъзможно е тази задача да се реши в половин час." И после го запитал: "Ти имаш ли някой твой близък заминал?" – "Имам." –" Тогава възможно е да се реши в половин час. Обаче ти сам по никой начин не би могъл да я решиш. Ако тя се реши по всички правила, както е в учебниците, за това се иска най-малко седем – осем часа. Та ти в половин час издържа изпита си много добре." Обаче друг подобен случай с никой химик не се е случвал. Този пример е важен дотолкова, доколкото да се увери човек, че извън физическия свят има друг един свят, разумен, който взима участие във всичко, което хората вършат. Та понякога вие се обезсърчавате, като мислите, че никой не се грижи за

вас, че сте изоставени, като някой кораб в пространството. И трябва сами да се грижите. Не, това не е така, това е едно заблуждение. Вие трябва да имате един апарат, с който да влезете в духовния свят. Някои хора не искат да бъдат духовни, не искат да се молят, не искат в нищо да вярват, като мислят, че това е заблуждение. Нещата всякога могат да се проверят. Аз мога да ви дам правила, чрез които да поставите вярата си на опит, да видите права ли е или не. Когато вярата ви е напълно, вие усещате една пълнота на слънчевия възел, на симпатичната нервна система. А когато нещата не са верни, вие усещате в себе си едно раздвояване. Винаги има два гласа в човека, които едновременно му нашепват. Единият глас казва, че ще спечелиш, а другият казва, че няма да спечелиш. И човек се оплита, не знае ще спечели или няма да спечели. Човек не знае на кой глас да вярва. Понеже е ангажиран в много други работи и не може да се съсредоточи, а понеже му се иска да спечели, той вярва на този глас, който му казва, че ще спечели един милион и си купува билет. Но излиза, че не печели. След това иде разочарованието. Същото нещо се случва и при женитбите на хората. Дойде някой при мене и ми казва: "Духовете ми казват, че ако взема еди-коя си мома, ще си живеем добре, ще се разбираме." Като настроя своето радио, аз пък виждам, че с тази мома той ще мине през една зона на бурно море, отдето и двамата ще бъдат изхвърлени на един остров, дето ще минат през големи страдания и опознавания. Вярно ли е това? – Ще го опиташ. Не се изисква много време – около 20 – 30 години. Една, две години са достатъчни, за да се провери това нещо. Но казвам: Светът, в който живеем, е така разумно създаден, че всичко, каквото трябва да правим в ежедневния живот, е написано върху нас. От там трябва да извадим един модел. Съвременните общества, съвременните семейства имат един проект, който показва как трябва да бъдат нещата. Тази конституция трябва да се извади и да се тури на своето място. Постоянно се издават закони, които после се бламират. Даден е начинът, как трябва да стават изборите, кои да бъдат избиратели, как

трябва да функционират, как да се създават семействата, как да се женят хората, как да се назначават чиновниците и т.н. И в човешкия организъм има чиновници и там е определено, как трябва да се женят, понеже и там стават женитби. Никой не може да се жени в гладни години. В изобилни години сватби стават колкото искате. Вие мислите, че сватби стават само между хората? Не, и в човешкия организъм стават сватби. Когато има ядене и пиене между хората, когато стават веселия и угощения в човека и там стават ред сватби. Какви хубави яденета и пиенета има в човешкия организъм.

Казвам: Често обезверяването на хората се дължи на техните невежествени аргументи, че светът не е устроен както трябва. Аз посветих цели 12 години да изследвам нещата на тяхното място и намерих, че всичко, което природата е създала, няма нито едно изключение. Хората сами създават изключенията си. Ако ти закъснееш само две минути на гарата, ще останеш да чакаш друг трен на станцията. По-добре е ти да отидеш само една минута по-рано на станцията. По-добре е ти да чакаш трена, отколкото тренът да те чака. Хората не спазват този закон в своя живот. Например, те се женят кога и да е. Но това не може да бъде така. Ако ти закъснееш само една минута, отиде щастието ти. Ако искаш да се жениш, ти трябва да бъдеш поне една минута по-рано в църквата. Закъснееш ли, работата не върви вече. Всичките нещастия в света се дължат на факта, че нещата не са станали на своето време. Ако вие вземете две риби, едната от които да поставите в мътна вода, а другата в бистра вода, мислите ли, че и двете ще могат да живеят еднакво? Мътните реки са плитки реки, а в моретата водата ни най-малко не се разбърква. Следователно, нашият малък живот, нашите малки разбирания са, които размътват водата. Сега да ви приведа един пример из живота. Ние имахме един приятел, Цеко Грънчарски, доста даровит човек, с хубаво чело, с добре устроена глава, който всячески се стремеше да уреди добре живота си. Той гледаше много философски на въпросите. Един (път) той ми казваше: “Слушай, аз не

харесвам твоята философия. Ти трябва да гледаш да уредиш по някакъв начин живота си. Така не се живее.” – Съгласен съм с тебе. Човек трябва да уреди живота си, стига да знае как да го уреди. По едно време на ума на Цеко дохожда идеята да научи английски език, но трябва да си вземе един учител, който да му преподава добре езика. Той знаеше един гимназиален учител, но трябваше скъпо да му плаща. Като нямаше средства да му плаща, той намисли да отиде в Париж, да научи френски език и да отиде в Америка като преподавател по френски език и така да изкарва прехраната си. Той отива в Париж, но изяжда си парите и му остават много малко, колкото да мине океана. По тази причина той се принудил да влезе в една евангелска църква в Париж да духа меха на органа. Един ден като седял и духал органа, той се замислил за положението си и си казал: “Цеко, до този хал ли дойде? Нали мислеше да станеш учител, а ти сега надуваш органа.” Като мислил известно време, той задрямал и забравил да духа меха. Веднага един от слугите се приближил до него, бутнал го по рамото и му казал: “Какво правиш? Ти си задрямал. Забрави ли, че духаш меха? Органът престана да свири.” Като се събудил, той си въздъхнал и казал: “Цеко, по-рано трябваше да мислиш за положението си. Като си дошъл вече в Париж, не ти остава нищо друго освен да духаш меха на органа.” Както и да е, той отива в Америка, но аз му бях казал: Дето и да отидеш, дръж моята философия, ще видиш, че глава няма да те боли. Не, с твоята философия човек никак не може да си уреди работите. Като отиде в Америка, влиза в училището, но по едно време и там загазва. После той пише на един свой приятел: “Слушай, ти следваш философията на онзи Учител, Който разправя, че има Провидение в света. Какво ти провидение. Аз съвсем съм загазил. В тази колегия, в която съм влязъл, съм задлъжнял около 20 долара. Пък ми трябват още десет долара за път. Всичко 30 долара, няма отде да поискам, нямам никакви познати. Същевременно вече три дни как нищо не съм ял, гладен съм, не зная какво да правя.” Приятелят му отговорил: “Не се

безпокой, в скоро време ще получиш тия пари.” В себе си приятелят намислил, че ако от другаде някъде не получи парите, той непременно ще му ги изпрати. Като получил писмото, чете го и си мисли, отде могат да му дойдат тия пари. Приятелят чака да получи от Цеко писмо да му каже какво е положението му, но нищо не получил. След две седмици Цеко му пише: Положението ми се подобри. Получих известна сума, с която посрещнах нуждите си, имам още десет долара на разположение. Сега се уверих, че учението е вярно, има Провидение в света. Писанието казва: Свидетелството на двама души е вярно. Ние сме двама души. Това показва, че в света съществува една отзивчивост. Човек не е сам в света. Има един закон в света, който регулира човешкия живот. Всички души са колективни. Човек сам се ражда в света, но с неговото раждане на земята с него заедно слизат около 10, 20, 30, 50, 100 хиляди души. С неговата съдба е свързана и съдбата на всички тия души. Ако не повече, то поне десет хиляди души идват в един и същ момент на земята с раждането на всяка една душа. Тези души са разпръснати по земята и така се случва, че едновременно те всички не са бедни. Ако един от тях е съвсем закъсал, много от тях са богати и могат да му помогнат. Достатъчно е човек да отправи ума си към Бога и радиото на всички тези десет хиляди души започва да работят и се притичват на помощ. Те разбират този закон добре. Кой храни пророк Илия във време на глада, който минаваше израилското царство? Казва се, че гарвани носели хляб на Илия. За кои гарвани се говори? За обикновени гарвани, или за някакви човешки гарвани. Но вяра трябва да има човек. Вие искате да вярвате в онова, което критикувате. Първо човек трябва да вярва, а после, когато нещата не станат, той трябва да критикува. Преди да са станали нещата никога не ги критикувай. Но когато нещата не станат, когато нямаш резултат, тогава ги критикувай. Ако човек предварително критикува, нещата не само че няма да станат, но и всякога ще закъсняват. Не бъди лековерен, не очаквай повече, отколкото може да ти се даде и отколкото можеш да

направиш. Невидимият свят е много взискателен. Тебе, например, ти трябват хиляда лева. По никой начин не искай нито повече, нито по-малко. Искай точно толкова, колкото ти трябват. Ако искаш повече, лошо, и ако искаш по-малко, пак лошо. Хилядата лева ще ти дойдат и то точно колкото си искал. Как ще дойдат? – Сега аз няма да се спирам да обяснявам как ще дойдат. Важното е, че ще дойдат. Как ще дойдат? Като отидеш на един извор, който тече изобилно, трябва ли да питаш отде и как иде тази вода. Ако ти вземеш едно шише с тясно гърло и отидеш на извора, който тече изобилно, шишето ще се напълни, но много бавно. Но ако вземеш една голяма кана с широка уста, тя моментално ще се напълни. Много бързо става. Вие искате да знаете как става това. Вие с вашето неверие мязате на шишето с тясна уста, че и да иска Провидението да ви помогне, не може. Затова турете си голямо гърло, голяма уста, бързо да стане. Това значи да се молите. Като се помолите, всичко ще стане бързо. Когато стане, тогава ще го видите и вие.

Преди години, в 1905 година в Англия ставаха чести духовни проявления. Това ставаше периодически в една английска област. Явявали се особени огнени топки. Като практичен народ, англичаните веднага се явявали със своите фотографически апарати да фотографират тия особени явления. Като насочат фотографията и топките изчезват. От това се вижда, че духовният свят не позволява да се фотографират тия духовни явления. Та сега и вие искате първо нещата да станат, че тогава да повярвате в тях. Не, вие трябва да повярвате, преди нещата да са станали. При това, като ви се представят тия явления, вие не трябва да бъдете будни. Вие трябва да заспите, че тогава да ви се даде нещо. Речете ли да ококорите очите си, да наблюдавате какво ще стане, всичко ще се скрие, нищо няма да ви се даде. Дремнеш ли една, две минути, всичко се нарежда. Това са факти, т. е. неща, които са проверени. Много хора са останали разочаровани по единствената причина, че имат в себе си нещо човешко, нещо материалистично. Когато не получите много пари, не

съжалявайте за това. Бъдете благодарни за това, което е дошло. Две или три хиляди са дошли, благодарете на тях. Няма защо да се осигуряваш. Ако ти трябва днеска само един хляб, искай само един хляб, няма защо да мислиш за утрешния ден. За утрешния ден не се осигурявай, защото Божественото е само от изгрева на Слънцето до залеза. На другия ден направи пак същия опит. Като направиш този опит, не ходи да разгласяваш. Разгласяваш ли го, ще изгубиш. Ако разгласяваш няколко пъти наред, явлението се изгубва, повече не ти се дава. Глашатаи не се допущат. Това явление е само за тебе. То ти се дава, за да се увериш, че има един велик закон в света, който непрекъснато работи.

Сега ще ви приведа два примера от живота, единият от които е морален, а другият неморален. Неморалният е следният. Един човек живял много добър живот, но все не му вървяло. Един ден той си казал: “С добро на този свят не се живее. Така не се живее. Всеки ден губя, затова трябва да направя нещо.” Един ден той си купува револвер и отива при един свой приятел. Казва на приятеля си: “Знаеш ли, аз реших да претрепя някого. С добро на този свят не се живее. Хората не разбират от Божественото.” Приятелят му казал: “Слушай, ако направиш такова нещо, ще те претрепят някъде. Най-малко ще те затворят, дето ще лежиш с години. Не прави опит да убиваш никого, но слушай какъв съвет ще ти дам. Тук близо до реката седи един богаташ, яде и си почива. Повикай някой джебчия да го хвърли във водата и го извади. Ти ще минеш като негов спасител.” И наистина, както го посъветвал приятелят му, така и станало. Един джебчия изпълнил лесно този номер: хвърлил богатия във водата и избягал. Добрият човек веднага се спуснал във водата и спасил богаташа. Той се хванал за врата му и му казал: “Братко, благодаря ти, ти ме избави от водата, спаси живота ми. Ела сега в моя дом да ти благодаря.” От този момент работите на добрия човек тръгнали напред. Наистина, неморално е да се подкупва човек, да се лъже по този начин, от две злини трябва да се избере по-малката. Добре е

някога да се хвърли богатия в реката, да се отвори сърцето му. Вторият пример е по-морален. Един млад човек живял добре, но и на него работите му не вървели. Каквото и да правил, всичко му отивало назад. Той решил най-после да се освободи по някакъв начин от хората. Затова решил да отиде на морето и там да се удави. Тръгва за морето, но вижда, че едно младо момиче се дави. Като видял това, казал си: “Как се случи днес тази работа? Какво да правя, да спася ли момичето или да оставя да се удави? Хайде, и това добро ще направя, че тогава ще се удавя.” Той се хвърля в морето, изважда момичето на брега. В този моментг един стражар се приближава към него и му казва: “Стой, кажи си името.” И таз добра, пак нещо лошо ще излезе. Обаче, оказало се, че това младо момиче било царската дъщеря, стражарят искал да запише името му, за да се знае кой спасил царската дъщеря. Той казал името си и веднага го завели в двореца. От този момент и неговите работи тръгнали добре.

Казвам: Божественият промисъл се проявява в крайни резултати. Когато човек изгуби всички възможности, всички условия и всички надежди. Щом човек изгуби всички човешки условия, на които е привикнал да разчита, тогава се проявява Божественото като спасител на човека, да му покаже, че има един Божествен промисъл в света, който взима пред вид всички наши изпитания на земята. Онова, което има да стане, всичко е предвидено, ти не можеш да се избавиш от него. Аз, който предвиждам всичко, нито веднъж не съм могъл да се избавя от това, което ми дохожда. Защото ако се избавя от едно зло, ще ми дойде второ, по-голямо зло. Следователно, приемайте злините, които ви идат. Аз зная, че ако приема едно зло разумно, след него иде някакво добро. Следователно, всяко страдание в света е предвестник на някакво добро, което иде. Това е закон. Защо е така, няма защо да се обяснява. Така е. Всички велики хора, всички майки и бащи са минали през големи изпитания, докато им дойдат добрините в света. Когато минете през големи изпитания, вие казвате, че Господ ви е забравил. Господ не ви е забравил, но или вие сте Го забравили, или

не вярвате в това, което ви се проповядва. Мъчно е човек да вярва. Понякога нещата не стават така, както вие вярвате или както очаквате. Те стават по особен начин. Онова, което ти искаш да бъде, не това, което ти си определил и не става, както си го очаквал. В това отношение всички мязате на малки деца. Няма по-хубаво нещо да вярвате, че има едно Божествено око, че има един приятел, който мисли за тебе. Не се смущавайте. Като дойде някое изпитание, кажи: "Ще мине това изпитание." Ако мислиш така, то естествено ще мине. Не мисли, че мъченичеството е лесно нещо. Да стане човек мъченик, това е голяма привилегия. Има случаи, когато хората са се хвърляли от височини и не са умирали. От някои хора смъртта бяга, а някои от нищо и никакво смъртта ги дебне. И на леглото като си лежат, смъртта пак ги намира. Някои през огън минават и смъртта не ги засяга.

Соломон казва: Нищо ново под слънцето няма. С други думи казано, нищо ново под човешкия ум няма. Да, под слънцето няма, но над слънцето има. Под нашето слънце няма нищо ново. Всичко е старо под слънцето и ние сме опитали всички стари неща. Извън човешкия ум има много стари неща. Нови неща има в човешката душа и в човешкия ум. Понеже съвременните хора живеят само в своя ум и в своето сърце, всички неща са станали за тях стари. Колкото и да са ми разправяли хората за любовта, всичко е все еднообразно. В любовта на хората до сега аз не съм виждал нищо ново. Все едни и същи стари написани писма. Някой казва на своята възлюблена: Като ме погледна в очите, нещо се запали в сърцето ми. Бутна ме нещо в сърцето. От този момент почнах да я търся. Ходих на хорото, хващах се за нея, но тя не искаше да ме знае. Най-после тя се ожени за мене. – Че как стана тази работа? – И аз не зная. – Сега как живеете? – Хубаво беше, докато тропахме на хорото, но сега не тропаме вече. Какво й хареса? – Не зная. Не беше нито очите, нито устата. Да, новото не е нито в очите, нито в устата, нито в ушите, но има нещо ново. Друг ми разправя: "Моята другарка минаваше за най-грозната в

селото. Момците минаваха край нея и не я виждаха, пък аз не минаваше ден да не я видя. Аз видях нещо светло в душата й, скрито под грозотията. Аз не се спирах на лицето й. От как се оженихме, всичко ни върви напред. Тя е грозничка, на хората не обръща внимание, но аз много обичам душата й.” Този е единственият пример, който аз срещнах в България, мъж и жена да се обичат и той да намира нещо светло, красиво зад нейната грозотия. Това е новото, зад грозотията да видиш красивото, което се крие.

Казвам: Сега всички проповядват, че трябва да се вярва в Бога. Не, другояче трябва да проповядвате. Докато вие не любите Бога, докато не виждате Бога в красивата и в грозната мома еднакво, ако не виждате красивото, Бога в греха и във всички пертурбации, които стават на земята и ако във всичко, което става в света не виждате Бога скрит някъде, вие не сте дошли до хармонията на живота още. Преди няколко години дойдоха от обществената безопасност стражари и полицейски началници в дома, дето живея, на Опълченска, да проверят нещата, да видят нещо. Преглеждаха около пет часа, стражарят стои с револвер в ръка и ме поглежда от време на време. По едно време той сложи револвера на масата и каза: “Виждам, че вие не сте от опасните хора, но какво да правя, такава ни е длъжността. Трябва да проверим нещата. И ние се мъчим да бъдем справедливи.” Обаче, като дойдоха същества светли от невидимия свят, и те се измениха. Като погледнеш този човек с револвер в ръка, сърцето ти трепва. Обаче има хора, които никакъв револвер, никакъв куршум не ги хваща. Да ви приведа един пример за един български свещеник, който пътувал от Варна за Добрич. Понеже по това време имало много разбойници по пътя, свещеникът взел със себе си един турчин, да го придружава. Свещеникът носел със себе си пари. Като дошли до селото Батово, свещеникът чул, че някой цъка с пушката си. Обърнал се да види и вижда, че един разбойник се прицелил към него, иска да го убие. Но веднага той паднал пред краката на свещеника и казал: “Извини ме, папаз ефенди, аз исках да те убия, но пушката ми не

хваща. Ти си Божи човек, затова не можах да те убия." Както виждате, този поп никакъв куршум не го хваща. Това са забелязали и във време на война. Там са попадали в тъй наречената мъртва зона. Някой войник или офицер минава през тази зона, дето картечници работят, гранати, куршуми падат наляво – надясно, но нищо не го засяга, той си минава като че нищо не става около него. Това показва, че в света не може да стане нещо, което да изненада Провидението. Много работи за нас се виждат чудни, но всичко в света е предвидено. Ако не вярвате, направете опити. Но не се дръжте за старите вярвания. Четете какво е писал Йеремия, Йезекиил, това са все хора на опитите. Вземете техните вярвания и ги проверете. И апостолите са живели с тази вяра. Вие трябва да опитвате нещата. Нови неща идат сега в света. Като ги опитвате, ще напишете тия неща в аналите на човечеството, да се знае, че тия неща са истинни. Тези неща стават по-ясни, когато тази истина се провери и опита.

Сега вие питате дали Христос е възкръснал или не. Дали наистина Апостол Павел е паднал от коня си и чул този глас, или му се сторило така. Всеки може да опита тези неща. Учените могат да ги опитат по научен начин, но има и друг начин, по който нещата могат да се проверят сто и едно на сто. И тогава животът ще стане смислен. Има един начин, по който хората се познават. Сега, за да познаят един човек, трябва да дойдат френолози да се произнесат дали е престъпник или не. Но има един нов, бърз начин, по който хората лесно се познават. И вие някой път поддържате този нов начин, а някога не го поддържате. Показанията, които френолозите дават, в тях има известни изключения, понеже те изучават статическото лице на човека. Много неща са верни, но като наблюдавам известни лица, в тях виждам зародиши на известни промени. Аз виждам, че този човек не е само престъпник. В него има известни добродетели, които се зараждат. И няма да мине 10 – 20 – 30 – 50 години, когато от него ще излезе един отличен човек. Ние виждаме, че в лицата на някои хора след години ще станат известни промени в добър смисъл. Това

показва, че има статически лица, но има и лица, които се поддават на чести промени. Те са подвижни лица. Подвижните лица са много привлекателни. Ти чувствуваш известно единение в тях. В тяхно присъствие ти не си раздвоен, но в присъствието на някои лица ти се лесно раздвояваш. Значи, има един вътрешен начин за опознаване на хората. Дотолкова, доколкото вие вярвате в хората, дотолкова и те вярват във вас. Дотолкова, доколкото вие ги обичате, дотолкова и те ще ви обичат. Дотолкова, доколкото обичате Бога и вярвате в Него, дотолкова и Той ще ви отговори. Понякога ние искаме да заставим Божественото да има по-голяма любов към нас. Няма защо да има по-голяма любов. Всичко е предвидено, но ние нямаме право в света да изопачаваме Божия закон. Който се осмели да изопачава Божия закон, той си създава най-големите нещастия. Например, някой страда, защо да не възложи грижата си върху Бога и да чака? Той може да те опита, да те прекара през най-големи изпитания, както прекара онези тримата младежи през огнената пещ. Те казаха: Нас Бог може да ни избави, но и да не ни избави, ние пак няма да се поклоним на чуждите богове. По-добре да умрем като герои, а не като един страхливец, да те ударят в гърба. Че кой човек няма да умре? Не е въпрос до умиране, но смъртта трябва да ни намери с вяра и любов в Бога. Ако смъртта те хване за гушата и ти каже да се откажеш от Господа, по никой начин да не се отказваш. Аз обичам Бога и няма да се откажа от Него. Смъртта те души, а ти отиваш с вяра и любов при Господа, и Той те приема. Някои пък като ги души смъртта, те казват: Отказвам се от Бога, само ме остави жив. Там е изпитанието. Сегашните хора за сто лева се отказват от Господа. Това е от слабост, от страх. Страхът е голямо препятствие в нашия живот. Не мислете, че лесно можете да се освободите от страха. Апостол Петър, който цели три години ходи с Христа, беше смел, казваше на Христа: Господи, ако всички се отрекат от тебе, ти уповавай на мене. Аз съм Петър, животът си не вземам назад. Христос нищо не му каза, но той знаеше, че Петър е страхливец и знаеше, и предвиждаше, че Петър

три пъти ще се отрече от Него и после пак ще повярва. Той му каза, че докато петелът три пъти пропее, Петър ще се отрече от Него. И наистина, Петър се отрече от Христа, но после плака горчиво. Петър излезе вън и плака. Той видя колко е малодушен и не може да издържа на изпитанията. Като се обърна към него, Христос му каза: Когато в сърцето ти почне да действува моята любов, ти ще издържаш на всички изпитания, както аз съм издържал. Аз ти давам пример. Христос му каза: Така, както аз издържам изпитанията и мъчнотиите, така и ти трябва да издържаш. Трябва да знаеш, че волята на Онзи, на Когото аз служа, е неизменна. От там насетне Петър стана смел и издържаше. Ние виждаме, че когато го затвориха, той беше готов и на смърт. Той каза: "Господи, да бъде Твоята воля." Но дойде при Него ангел от невидимия свят: "Петре, стани, свали оковите от краката си и излез вън. Върви и не мисли повече да се връщаш в затвора. Излез вън и не казвай, защо другите да страдат за мене. Остави всеки да страда за себе си." Не се стремете да избавяте хората от техните страдания и от техните мъчнотии. Мъчнотиите, през които Бог ги прекарва, са необходими за тях. Майката не трябва да избавя детето си от мъчнотиите, които Бог му е дал. Те трябва да учат. Светът ще мине през мъчнотии. Това е неизбежно за всички хора. Като наблюдавам живота на сегашните жени, виждам, че те минават през големи изпитания. Знаете ли през какви големи изпитания минават днес жените? Това е за тяхно добро. Така те се каляват. Не само жените, но и мъжете ще минат през големи изпитания. Големи изпитания ги чакат на бойното поле. Там с хиляди ще умират. Други пък ще минат през големи мъчнотии, но това нищо не значи. Така ще се усили тяхната вяра. Условията, които ще изгубят, ще им се върнат един ден и то по-хубави от тия, които днес имат. Въпросът е сега вие да усилите вашата вяра и вашата любов. Днес навсякъде съществува голямо разногласие. Хората могат да се делят на каквито народи искат, но във вярата и в любовта им не трябва да има никакво деление. Понеже вярата е закон, който произтича от Божествения ум.

И любовта е закон, който призтича от Божественото сърце, от Божествения дух. Писанието казва: “Бог е любов.”

Едно ще ви кажа сега: Имайте вяра, не се страхувайте от мъчнотиите, не се страхувайте от глада, не се страхувайте от безпаричието, не се страхувайте от болестите, каквито и да са те, не се страхувайте от студа, от снега, но нищо не се страхувайте. Щом от нищо не се страхувате, като дойде смъртта, ще се откаже да ви вземе. При любовта и смъртта отстъпва. Човек, който има любов, много мъчно може да умре. Детето на една майка се разболяло. Тя го хванала, прегърнала го и започнала да се разговаря с Господа: “Господи, не давам детето си. Ако вземеш детето ми, с него заедно и мене вземи. Остави и мене, и детето, то е дошло на земята да работи. Нека работи. Здраво е детето ми, то трябва да живее.” Господ не иска да взиме детето й, но той иска да опита волята й. Господ е изпратил това дете на земята да живее и да работи. Тъй щото, когато децата на някои майки умират, причината на това се дължи на безлюбието и слабата вяра на тия майки. Хората умират по единствената причина, че любовта им отслабва. Колкото любовта между хората отслабва, толкова повече те умират. Причината на болестите между хората се дължи именно на безлюбието в тях, на отсъствие на всякаква вяра. За да не боледуват, хората трябва да живеят духовен живот. Следователно, за да се продължи и животът на хората, за да бъдат щастливи, те трябва да увеличат любовта в себе си. Увеличете вярата си, за да се увеличи и вашата разумност. Увеличете силата на вашия дух, за да се увеличи вашата вяра. Казвате: “Как трябва да стане това нещо?” Достатъчно е само да погледнете един силен човек, за да сте готови на всичко. Аз съм виждал колко са силни жените. Когато една жена погледне един силен човек както трябва, той е готов вече на всякакви услуги.

Един беден американец разправя своята опитност. Той живял на едно пристанище при един голям град. Всякога, когато пристигали и заминавали параходите, той виждал как хората се целуват, прегръщат

при изпращане и посрещане, но него никой не го поглеждал, никой не го прегръщал, нямал нийде никого близък. Един ден като наблюдавал тия сцени между хората, той се провикнал: "Братя, няма ли нито един брат, нито една сестра християни, да живеят в името на Господа Исуса Христа? Да се обърне към мене с внимание?" Веднага около него се струпали множество мъже и жени, принадлежащи към едно християнско общество. Както виждате, много такива хора има. Та и когато вие мислите, че няма кой да ви обича на земята, обърнете се към хората с думите: Няма ли тук поне един християнин, който може да ме окуражи в този труден за мене час? Кажете ли така, веднага ще се явят много братя и сестри в Христа. Това наричам аз нова вяра. Да вярваш, преди да си опитал нещата, а като ги опиташ, ще ги разправяш на другите. Да обичаш и да те обичат, без да си заслужил. Те като те обичат и като обичаш, тогава ще заслужиш и тогава ще разправяш на хората. Ти ще обичаш, ще отправиш своите чувства и своята мисъл към всички, както слънцето изгрява и отправя своята светлина и топлина към всички. Ще вярваш, че Бог е жив във всички живи същества и от всички и навсякъде може да ти се помогне. Някой път може да дойде един ангел да ти помогне, но засега има много ангели на земята въплътени, които всякога могат да ти се притекат на помощ. Достатъчно е да отправите мисълта си към тия ангели и те веднага ще дойдат да ви помогнат. И в София има доста въплътени ангели. Не само в България, но и в Англия, и в Америка, и във Франция, и в Русия, навсякъде има такива ангели. Благодарение на тия ангели – служители на Бога, хората могат да понесат тия изпитания, през които минават. Сега целият свят минава през едно голямо изпитание и тия ангели идат да помагат. Земята претърпява едно голямо преустройство. Не само земята, но и човешкото сърце минава през едно голямо преустройство. Бог създава в хората едно ново сърце и написва на него своя закон. Той създава и нов ум на хората, нова конструкция, за да могат да дойдат новите хора в света. Тия нови хора ще имат ново верую, ново разбиране.

Всички братя и сестри, които живеят по лицето на земята, но са свързани в името на Господа, ще се срещнат и ще си кажат: Добър ден, братя и сестри. Какви са последните новини? Иде Възлюбленият на земята. Едно време е било добре, но старото отмина времето си. Хубаво е било, докато е имало круши на дървото и е могло да се берат крушите. Но сега е зимно време, нито круши има на дървото, нито листа.

“Няма нищо ново под слънцето.” – Но има нещо ново под слънцето. – “И вятърът вее, където ще и гласът му чуваш, но не знаеш от къде иде. Така е с всеки, който е роден от Бога.” Това, което не знаеш и този свят, който сега иде, това е Божествената любов, която сега иде. И хората не знаят от къде иде тя. Снегът сега се топи. Навсякъде едно безпокойствие. Голямо наводнение става сега. Но хората не знаят какво ще стане. Казват: Ще се стопи всичкият сняг и лед и къщите ще бъдат потопени. Нивите ще бъдат добре наторени и ще има ядене и пиене в изобилие. Всички ще ядат и ще пият и братски ще живеят под своята смокиня.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

17-та неделна беседа от Учителя, Държана на 23 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

НОВАТА ЛЮБОВ

Отче наш.

Бог е Любов.

Сега ще ви прочета само десет стиха от десета глава на Евангелието от Йоана, от 1 – 10 стих.

Духът Божи.

Човечеството представлява един колективитет, сбор от много разумни същества, които живеят на едно място. Съвременните хора искат да достигнат щастието, но те искат да го постигнат извън човечеството, извън природата. Там е погрешката им. Създаване на съвременния дом, на съвременната държава лежи все върху същата основа, която не е вярна, вследствие на което имаме прошения и оплаквания. За да бъдеш щастлив, ти трябва да имаш въздух, който да дишаш, светлина, която да възприемаш. За да бъдеш щастлив, ти трябва да възприемаш звуковите вълни през ушите си, уханието на цветята чрез носа си. За да бъдеш щастлив, ти трябва да приемаш добрата храна чрез устата си. За да бъдеш щастлив, ти трябва да знаеш добре да ходиш, пък и сърцето ти да звучи ритмично, музикално. Докато сърцето ти свири добре, и за тебе е добре. Но щом почне малко да прескача в такта си, не е добре за тебе. В какво седи силата на едно въже? Силата на едно въже не седи в неговата дебелина, но в хилядите нишки, които са съединени на едно. Това въже минава за здраво, за силно, но силата му седи в тези тъкани, които се съединяват в едно и образуват въжето. Често съвременните хора мислят, че всичко зависи от човека. Не, човек е преплетен от милиони конци, от които зависи неговото щастие. Ако един от тия конци се скъса, веднага ще дойде твоето нещастие. Едва сега човечеството се е пробудило да учи. Мнозина мислят, че много знаят.

Някои казват, че човечеството страда от много знание. Не, човечеството страда от незнание. Знанието на съвременните хора е подобно на това, което имал един българин в турско време. Той навсякъде се хвалил, че знае турски език много добре – фарси го знаел. Един ден един турски бей дошъл в същото село, дето бил този българин и поискал от селяните да му направят една малка услуга, да му дадат един от своите коне, понеже неговият бил много изморен. За да разберат какво иска беят, те повикали онзи, който се хвалил, че знае турски добре. Беят му казал какво иска. Той излязъл пред селяните и казал, че беят искал един сак да лови риба. Като донесли селяните сака, турчинът им казал: "Благодаря ви за този сак. Като се върна от разходката, ще ми потрябва и той, но сега ми е нужен кон." Беят продължил да се разправя с учения българин. Селяните го запитали: "Какво още иска беят?" – "Иска един кожух." Селяните донесли на бея един кожух. Той го погледнал и казал: "Наистина, след като наловя риба, ще ми е потребен и кожух, но за сега не ми е нужен." Чудят се селяните какво иска беят. Ученият българин седи при него като многознаещ, но нищо не разбира. Като излязъл от търпение, беят го изпъдил навън. Селяните го запитали, защо беят те изпъди навън? – "Наддумах го. Беят ми каза: Аз не мога да говоря с тебе, ти знаеш много. Хайде излез вън." Така и съвременните хора мислят, че много знаят, че всичко, каквото природата е създала и те го знаят. Те мислят, че знаят всичко, но само животът си не могат да наредят. При такова знание животът им и до днеска не е още уреден. И хората днес умират по единствената причина, че не знаят онези закони, които регулират живота. Всеки лист, откъснат от дървото, той умира. Докато се държи за дървото, той е зелен. В който ден се откъсне от дървото, той умира. И след това казваме: Такава е волята Божия. В свещената книга отдавна е казано, че Бог не съизволява в страданията на хората, нито в тяхната смърт. Та сега се изисква от хората да спазват великите закони на живота. Ние трябва да разберем, че животът е колективен. Следователно, човек първо трябва да работи

за цялото. В какво седи човек? Първо, човек трябва да работи за стомаха си, после за дробовете си, за мозъка си и най-после ще работи за себе си. Кога? Когато легнеш да почиваш. Това само е работа за тебе, а всичко останало е работа за твоя господар, който ти заповядва. Често хората изпадат в такова положение, да задават въпросите: Не може ли без господари в света? Не може ли без ядене? Не, работа се изисква. Ако работиш за стомаха си, той ще ти даде нещо. Ако работиш за мозъка си, той ще ти даде нещо. Хората мислят, че те са господари. Те мислят, че лесно могат да се справят със стомаха си. Какво ще се справят със стомаха си? Господар е той, много лесно може да те уволни. В 24 часа може да те изключи, да каже, че те уволнява и лишава от изпълнение твоето предназначение. И при това положение, ти преставаш да съществуваш в света като индивид. Често хората обичат да се сърдят на Господа. Аз се чудя, какъв може да бъде поводът за тази сръдня. Господ е дал на хората изобилно вода, изобилно въздух, изобилно храна, изобилно светлина. Той им е дал уши, с които да слушат сладките думи. Дал им е очи да виждат красотата на света. Дал им е нос да възприемат уханието на цветята. Какво ли не им е дал Господ. При това положение, за някои малки инциденти, които се случват в живота им, те ще се разгневят на Господа. Питам: Какво са допринесли Иван, Драган, Стоян за цялото човечество? Ако хората отварят войни, за да си доставят някои блага, това ни най-малко не е работа за цялото човечество. Това е лична работа, това е лично разбиране. Днес хората едни други са ненавиждат. Но и този, когото ти ненавиждаш, и него майка го е родила, както тебе. И на него майка му е пяла песни. Нещастието в света седи в това, че малко хора се родени с любов, а много са родени без любов. Писано е в книгата, че всеки, който е роден без любов, е осъден на смърт. Следователно, вие, които (сте) осъдени на смърт, трябва да се родите с любов – нищо друго не може да ви спаси. Ако ме питате какво трябва да правите, казвам: Вие трябва да се родите с любов. Христос казва на Никодима: Ако се не родите отново от вода и

дух, всички сте осъдени на смърт. Роденото от духа, дух е, роденото от плътта, плът е. Роденото от духа, това е вечният живот, роденото от плътта, това е страданието, това е грехът. Никодим пита Христа: "Възможно ли е човек да влезе в утробата на майка си отново и да се роди?" Христос му отговори: "Ти си учител израилев, не знаеш ли това? Вятърът вее, дето си ще и гласът му чуваш, но не знаеш отде иде. Така е със всеки, който е роден от духа." Учените знаят много работи, но не знаят отде иде и накъде отива вятърът. Ако една муха дойде на носа ми и кацне, достатъчно е да духна и тя да отскочи. Не се чуди отде дойде този вятър. Тук е тихо и спокойно, а тя отскочи на разстояние. Аз чета книга, тя дойде, кацне на книгата. Като духна, тя отскочи настрана. После пак дойде, пак я духна. Като отскочи няколко пъти и тя се чуди, какво е това явление, което става около нея. Казвам: Това е една струя, това е вятър. А вятърът иде от разумното. Тя не подозира, че при нея има едно същество, много по-умно от нейната мухешка глава. Какво търси тя? Аз чета, а тя търси храна по книгата. Това са наблюдения. Вярно е, че мухата ходи, обикаля, туря хобота си, навсякъде бута. Тя тури хобота си по книгата, и каквото намери на нея, взима го. После като духна, питам я: Какво е написано на книгата? Тя казва, че има доста храна на книгата. За нея е за ядене, а на мене ще ми даде ум, знание. Ако аз остана да се храня с това, което е храна на мухата, с мене всичко е свършено. За мене обаче съществeното е знанието, което мога да получа от тази книга.

Казвам: Хората трябва да се изменят, да изменят своите стари възгледи. Хората ги е страх да изменят възгледите си. Дали искат да изменят възгледите си или не искат, въпреки желанието им, възгледите им ще се изменят. Как е възможно това? Гледам онази 85 годишна баба и я питам: Бабо, защо не ходиш да играеш на хорото? – "Е, синко, това беше едно време. Сега вече не мога." – Че къде отиде твоята младост? Едно време тя ходеше с китка на главата, очи хвърляше на този, на онзи момък, а сега се е сгушила. Къде отиде твоята младост? – "Остарях." – Защо остаря? Защото си лъгала

момците, нищо повече. Аз взимам лъжата в най-широк смисъл. Всяка лъжа, каквато и да е тя, хвърля отпечатък върху лицето на човека. Ние постоянно се лъжем. Стане нещо и ние се излъгваме и криво тълкуваме нещата. Този те лъже, онзи те лъже и ти от своя страна лъжеш, докато най-после остарееш от тревоги. И тогава казваш: "Животът няма смисъл." Но след това иде другата лъжа. Ти мислиш, че като умреш и отидеш в другия свят, там поне ще бъдеш щастлив. Вашето положение ще бъде като положението на един вол, който спокойно пасъл в гората. Той си пасъл спокойно със стадото и за нищо друго не мислил. Един ден дохожда при него един от учените волове от техния род и му казва: "Какво пасеш тука? Знаеш ли, там между хората има голяма култура, те имат железници, аероплани, автомобили на разположение. Там има хубав, щастлив живот. Ела с мене да видиш тази култура, да видиш какъв щастлив живот има там. Ние тук нямаме никакви къщи, никакви удобства." Този вол се съгласил да отиде между хората. Като го видели, те веднага го впрегнали на работа, турили го да оре. Всички волове, кото идат в нашата култура да се учат, ще ги впрегнат на оране, нищо повече. После те ще кажат: "Това е човешката култура." Да, тази култура е много добра за хората, но ние сме осъдени да орем за тях. Питам: Какво ще добие волът с това оране? Не е лошо и да оре човек, не е лошо и волът да оре. Защото всеки трябва да знае, че никой в света не е свободен. И ние на общо основание орем. Няма човек в света, който да не оре. Аз виждам, как някой земеделец влязъл в мозъка на човека и със своето микроскопическо рало и цял ден оре, хвърля своите семена, които напролет ще изникнат. Този човек учи, непрестанно учи и от това, което ще израсте в ума му, очаква да получи нещо. Като се зароди някаква идея в ума му, той иска да я прокара навън. Не е лошо това, но от човека се изискват солидни разбирания, свободни от противоречията на сегашния живот. Сегашният живот е една прелюдия, едно предисловие на онзи живот, който иде. Както животът на растенията беше предисловие на органическия свят, както животът

на рибите беше предисловие на птиците, както животът на птиците беше предисловие на млекопитаещите, както животът на млекопитаещите беше предисловие на човешкия живот, така и човешкият живот сега е предисловие на нещо по-високо, което иде сега в света. Като говорим за човека, ние разбираме колективния човек, а не този, който сега познаваме, отделния човек. Защото, като нашата цивилизация е имало много цивилизации още, но в сравнение с миналите, нашата седи много по-високо. Обаче в сравнение с бъдещите, нашата остава назад. Бъдещата цивилизация ще бъде по-висока от сегашната. Бъдещите хора ще имат много по-високо разбиране за нещата. Съвременните хора страдат от материално претрупване. Те се намират в положението на търговци, които произвеждат повече стока, отколкото може да се пласира. Стоката им няма пазар. Те произвеждат повече жито, отколкото може да се продаде. Вследствие на това стоките се обезценили. Градинарят изкарва плодове повече, отколкото могат да се продават. Не може да става правилна обмяна.

Сега хората са се спрели върху отрицателната страна на живота и се питат: Какво трябва да се прави при това положение. Ние намираме, че в живота на съвременните хора липсва нещо. Единственото нещо, което липсва на съвременните хора, това е правилното им разбиране. Те нямат правилно разбиране за любовта. Щом някой ви обикне, той иска и вие да го обичате. Той няма право да иска да го обичат. Всеки има право да обича, но той абсолютно няма право да иска другите да го обичат. Защо? Защото това, което искаме от даден човек, е негово право, да ни обича или да не ни обича. Същото се отнася и за него. Той може да обича когото иска, но няма право да изисква същото и от другия. Другият е свободен да обича или да не обича. Та и ние искаме често Бог да ни обича. Питам: Било ли е време някога, когато Бог да не ни е обичал? Да искаме Бог да ни обича и да мислим, значи, че Той не ни обича, това е първото човешко заблуждение. Когато някой казва, ча Бог не го обича, аз

мисля, че той сам не обича Бога. Бог му е дал вода, въздух, светлина, храна, къщи, пари, жена, деца, а след всичко това иска Бог да го обича. След всичко това той казва, че му липсва нещо. Какво му липсва? Той има деца, но децата му не го обичат. Има жена, има приятели, има пари, но казва, че никой не го обича. Значи, нещо съществено му липсва. Той чувствува, че е дошъл до едно противоречие. Но противоречието не е в хората, не е вън от него, то е в самия него. Аз съм виждал лятно време при 30 градуса топлина, някой лежи под юргана и трепери, цъкат му зъбите, студено му е. Той казва: Изстинал съм нещо. Да, тресе го този човек. Не се минава половин час и го хвърля в огън, изпоти се. При това треперене става търкане, триене между клетките, вследствие на което се явява топлина, огън и той цял пламва, цял се зачервява. Следователно, щом кажете, че ви е студено, това показва, ча никой не ви обича. След това треперене ще стане триене между клетките, в резултат на което ще дойде топлина. Но треската си е треска. Българите сполучливо са я кръстили "треска", значи нещо, което разтърсва човека и после го хвърга в огън. Обаче треската е едно анормално явление в живота. Тя не е на мястото си, не трябва да съществува. Хората не страдат от треска.

Между българите има доста хубави анекдоти, приказки за треската. Един млад овчар, като се връщал от селото, дето ходил да седянкува с момите, спрял се под един мост и се замислил. В това време той чул някакъв разговор и дал ухо да види, какво се говори. Оказало се две сестри, трески, се разговаряли помежду си. Те били във форма на две моми. Едната казала: "Какво мислиш да правиш, сестро, къде ще отидеш?" – "Тук, в гората има един млад овчар, аз съм се влюбила в него, та съм намислила да го разтърся добре. Ще отида да го хвана, че и с мене да си поиграе малко." – "Как ще го хванеш?" – "Аз съм го следила, зная как живее. Всяка сутрин, като издои млякото, той започва да пие от него. И затова, като рече да вземе първата лъжица, аз с нея заедно ще влеза в него и така ще се разправям с него

цяло лято." Като чул тези думи, младият овчар си записал заканата на треската, за да вземе мерки против нея. – "Ами ти къде мислиш да отидеш?" – "Тук има един турски кадия, ще влеза в него, той е богат човек." След това двете сестри се разотишли. Първата отишла при младия и красив овчар да се любува с него. Случило се, обаче, седмица преди това, една от неговите овци умряла и той си направил от кожата й един тулум, в който мислил да тури сирене. Обаче, след като чул заканата на треската, той всяка сутрин, като пиел мляко, турял първата лъжица в тулума, който после добре завързвал. По този начин той успял да завърже треската в тулума и се освободил от нея. Като дошло лятото, треската започнала да тресе тулума. Цяло лято го тресла, но от това тя отслабнала много. Като дошла есента, овчарят отворил тулума, пуснал треската на свобода, а тулумът употребил за сирене. След това двете сестри се събрали пак под моста и започнали да се разговарят. Младият овчар отишъл да ги слуша. Втората сестра запитала първата: "Защо си толкова слаба? Какво направи със своя възлюблен?" – "Остави се, той ме завърза в един мех, че цяло лято тресох меха, но нямаше какво да ям, че отслабнах." – "Аз пък, както ме виждаш, оправих се. Бях при кадията." – "Хайде тогава да отидем и двете при него." Двете сестри отишли при кадията и започнали да се редуват: едната сутрин, другата вечер, докато най-после одрали кожата му.

Казвам: Ако вие имате разбиранията на този български овчар, ще дадете един добър урок на треската. Ако имате разбиранията на кадията, кожата ви ще одерат. Та всичките нещастия в света се дължат на това сдружение на двете трески. С това не искам да засягам съдиите, но такова обяснение са дали българите. Тези две трески хванали турския кадия, че едната – вечер, другата – сутрин, докато му одрали кожата. И той, като не могъл да си намери лек, заминал за другия свят. Само така могъл да се освободи от треската. Значи, изисква се от всички хора едно разумно разбиране на живота, но не такова, каквото сега имате. Да оставим всичко старо и да имаме вяра в

Бога, Той да нареди работите както трябва. Само Бог може да уреди нашия живот. Учение трябва. Всички трябва да учим. Учители трябват на човечеството. Сърцето трябва да слугува на всичко онова, което до сега сме научили. За сега хорските сърца не слугуват на нищо. Всеки човек иска да му слугуват, а той не иска да слугува. Като дойде човек на земята, той трябва да има предвид първо две неща: Сърцето му да слугува, а умът му да се учи. По-хубаво нещо от това няма. Слугуването подразбира, че човек трябва да провери, да приложи онова учение, което някога в далечното минало е придобил. Да се живее добре, това значи да се слугува, т. е. да приложиш учението на действителността. Онова, което знаеш, трябва да го приложиш. И от приложението, онова, което е вярно, ще го вземеш, а онова, което не е вярно, ще го оставиш настрана. Така трябва да бъде.

Та казвам: В човека има известни мисли, които са положителни и други, които са отрицателни. Или има мисли, които са възходящи, има мисли, които са низходящи. Има мисли в човешкия мозък, които разрушават човека, а има и такива мисли, които го съграждат. Има чувства в човешкото сърце, които го съграждат, но има и такива, които го разрушават. Например, в човека се явява гняв. Гневът е неизбежен процес. Гневът е едно триене. Ти си слязъл в екваториалната област на човешкия живот или в една вулканическа местност. Невъзможно е човек да попадне под едно течение, без това течение да го понесе. Не мислете, че хората могат да бъдат свободни от гнева. Гневът е стихия, която навсякъде се проявява. Някои я проявяват по-силно, а някои по-слабо. Гневът е една производителна сила. Ако човек може да впрегне тази сила на работа, той е придобил много нещо. Разгневиш ли се, впрегни тази енергия. Тя трябва разумно да се използува, да се впряга на работа. Някои хора искат да не се гневят, да бъдат кротки. Кротостта е учение, което има предвид да употреби всяка сила, всяка енергия на своето място. Не е въпрос да не се гневи, но той трябва да впрегне гнева на работа. В момента, когато се гневи, човек трябва да има предвид, че той стои по-високо

от гнева и не трябва да се оставя на него, той да го управлява, но да бъде господар на гнева, да го впрегне на работа. Има известни закони, по които гневът може да се впрегне на работа. Вижте какво правят онези, които правят бомбите и когато искат бомбата да експлодира, те я запалват. За да не причинява никаква вреда или бомбата трябва да се изхвърли навън, или трябва да се пререже фитила й.

В прочетената глава Христос засяга въпроса за крадеца и казва: Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби. Има хора, които си служат с метода на крадеца, те разрушават всичко. Те искат от тук да задигнат нещо, от там да задигнат нещо. И казват: "Крадецът не иде освен да открадне, да заколи, да погуби." Но законът е такъв, че всеки, който открадне нещо, той губи. Сега ще ви приведа един анекдот за един, който се занимавал с окултните науки. Той се сприятелил с един от приятелите на гномите, който знаел къде са скрити земните богатства и разполагал с тях. Този окултист бил виден княз на миналото, но обеднял. Като се оженил, окултистът един ден се видял в чудо, защото жена му обичала да живее много нашироко, но нямал средства, с които да задоволи нейните нужди. Като се видял на тясно, той отишъл при княза на гномите и му казал, че му трябва една торба със злато. – "Мога да ти дам торба със злато, но срещу нея ти ще ми дадеш три косъма от главата си." – "Добре, ще ти дам." Той си помислил: "Какво са три косъма? Толкова косми имам на главата си." Обаче неговата възлюблена се справила много скоро с парите. Трябвало пак да отиде при княза на гномите да иска още една торба. Така той ходил ден след ден да иска торба със злато, срещу която давал по три косъма, докато един ден съвсем оголял. Когато жена му продължавала да иска от него пари, той й казал най-после: "Не мога вече нищо да ти дам. Оголя ми главата, косми нямам. Главата ми е на тялото ми, но косми нямам вече. Нямам какво до залагам." – Какво ще залагаш! Ти вече нямаш косми на главата си. По три косъма, по три косъма, цялата глава оголяла. Три косъма не е много, но нямаш вече нито един.

Та казвам: Ние не трябва да залагаме нашите добродетели, т.е. нашите косми. Те не са създадени за залагане. Това са иносказателни думи. Докато имаш косми на главата си, ти можеш да изучаваш света. Щом космите ти изчезнат от главата, ти не можеш вече да разбираш света, нито да го изучаваш. Космите не търпят никакви мазилки. Мъже и жени, които обичат да мажат космите си, трябва да знаят това. От мазилките космите се развалят и не могат да възприемат впечатленията от външния свят. Природата е предвидила всичко. Ако е нужна известна мазнина, тя има своя козметика. От време на време тя намазва космите с някаква мас. Който спазва законите вижда, че космите сами се намазват. Не съм против намазването на космите, но само един път в годината с малко дървено масло, но всеки ден да се мажат няма смисъл. Ще развалите космите си. Аз не съм до буквата на нещата, но казвам, че след намазване на космите си, два, три часа след това трябва да измиете лицето си добре. Природата има своите мазилки. Птиците имат особени жлези, от които вадят мас, да намазват крилцата си, за да могат добре да хвръкнат. И човек може по същия начин да си понамаже от време на време космите. Космите са антени на главата, които възприемат от външния свят. Това се казва и в Библията, но какво ще разберете? Казва се, например: “В начало бе Словото и Словото бе у Бога.” Под думата “начало”, вие разбирате времето преди хиляди години. Не, началото е днес, а не в миналото. Там е всичкото заблуждение на хората. Днес е началото. Моментът, в който аз говоря, е началото. Това, което е минало, то е последствие на нещата. В началото само Бог е създал света, а сега, каквото е, то е вече краят. Какво ще придобиеш в края? Ти ще дойдеш на лозето в края. Не, дойди на лозето в началото още, когато нито един грозд не е откъснат от лозата. Началото подразбира времето, когато гроздето е зряло.

Сега наскоро писаха в нашите вестници, че трябвало да се взимат мерки против дъновистите и против другите секти, че се размножавали, а не се явявали противници. Ако Господ започне да

съди котката, че яде мишки, как ще се оправдае тя? Ще кажете, че тя лови мишки по заповед на човека. Господ ще пита: Аз дадох ли заповед котката да лови мишки? Котката трябва да се наставлява от мишката, понеже мишката е по-умна от нея. Умът не ѝ достига на котката и тя трябва да се учи от мишката. Мишката страда от голяма любознателност. Като излезе от някоя дупка и види, че котката седи замислена, не се мърда от мястото си, тя се чуди какво е това същество, което стои с такова голяма спокойствие без да се мърда. И тогава мишката започва да мисли по кой начин да се качи на гърба на котката. Мишката има тънък ум, тя излиза, влиза и все това мисли, по какъв начин да се качи на гърба на котката. Оттук, оттам тя обикаля, докато най-после са качи на гърба на котката. Последната изведнъж я хваща и я запитва: Господин професоре, какво искаш да научиш? Тогава мишката започва да се чуди, как е попаднала в този капан. Не се качвай на гърба на живата котка. Този съвет е даден от една стара мишка. Хиляди мишки, които живяли в един хамбар, се събрали един ден да се посъветват, по какъв начин да се освободят от котката, да не ги лови. Една малка мишка дала следния съвет: Да закачат звънец на котката, че като се движи, отдалеч да я чуват. Всички единодушно приели съвета, но една стара мишка казала: Добър е съветът, но кой ще тури звънеца на котката?

Казвам: Всичко, което в даден случай може да се приложи, е добро. Желанието е добро, но не може да се приложи. Аз виждам, че желанията на всички са добри, но казвате, че светът не върви добре. Не че светът не върви добре. Напротив, светът върви много добре, нашата земя върви добре, но вашите работи не вървят добре. И слънцето си върши добре работата, върви в своя път, но като не вървят вашите работи добре, вие казвате: Светът не върви добре. Не, това не е право. Нашите разбирания за природата, за любовта Божия не вървят добре. Те не са в съгласие, не са в унисон с общия ред на нещата. Вие тълкувате нещата криво.

Та казвам: Новото в света иде вече и ни се налага. Обаче, всички няма да влезат в новото. И една муха може да влезе в университета, да се качи на главата на професора, цял ден да слуша лекции, но през целия си живот тя ще си остане муха, нищо повече. Тъй щото, ако и вие мислите като мухите да влезете в бъдещия нов живот, ще си останете такива, каквито сте си сега. Така не се постъпва. Да влезем в новото, това значи да изучаваме онези закони, с които Бог иска да ни запознае. Той иска неговите чада на земята да учат и да се развиват. В невидимия свят има нови разбирания, нови разпореждания и Той казва на децата си: Нов ред, нов порядък на нещата трябва сега. И за всичко има нова програма: Как ще стават бъдещите женитби, бъдещите раждания, бъдещите назначавания, как ще стават хората майки и бащи, как ще се назначават слугите, как ще стават учители и т.н. За всички неща е определена нова програма. За в бъдеще всяка майка, която ражда с болки, ще я уволняват. Детето трябва да излиза от нея така тихо и без болки, както водата извира от земята. Сега аз не искам да ви доказвам това нещо, вие сами ще го проверите. Като отидете на едно представление, какво ви доказват там? Всичко, каквото се представя на сцената, вярно ли е? Не е вярно. Онзи, който играе ролята на цар, цар ли е? Не е цар. Онзи, който играе ролята на свещеник, свещеник ли е? – Не е свещеник. Онзи, който играе ролята на съдия, на прокурор, такъв ли е? Не е такъв. Онзи, който играе ролята на крадец, крадец ли е? Не е крадец. Това са само роли, които човек привидно играе. Често едно се представя, а друго се разбира. В турско време давали една от драмите на Шекспира, та един турчин, като гледал как се развиват действията и видял, каква роля играл Яго, на сутринта го видял в града и го запитал: "Яго, ти ли забърка снощи тази каша? Как не те беше срам да забъркаш такава каша?" Та онова, което сега става в света, до известна степен не е реално. Това е едно преставление, на което ние сме актьорите. Като наблюдавам как хората играят ролите си на земята, мога да кажа, че те изпълняват ролите си много добре. Като гредам как плачат, те плачат от сърце.

Всяка роля те я изпълняват много добре. Половината от тях в даден случай е публика, а другата половина са действуващите лица, актьорите. След време те сменят ролите си, които са играли, стават публика, а другите – актьори. Като дойде някой при тебе да ти говори, ти ще го изслушаш внимателно, той е актьор. В първо време ние изучаваме драмата, а не трагедията. Човек все трябва да изиграе някаква роля в живота си. Същинският живот седи зад привидното. Онези неща, които ти преживяваш, онова, върху което в дадения случай ти мислиш, това не е реално. Онова, което ти чувстваш, и това не е реално, понеже в чувствата има преувеличаване на нещата. Вие нямате норма да знаете, че нещата са така или иначе, а предполагате. Едно предполагате, а друго излиза. Възприел си нещо, но не си го възприел както трябва. От там се раждат кривите разбирания. И в науката, и в живота, навсякъде има криви разбирания. Често кривите разбирания аз съм ги изяснявал по следния начин. В Индия имало един голям философ, който се разговарял с движения на ръцете. Един от индийските шахове искал да види как се разговаря този философ и затова извикал един от видните брамини при себе си и му казал: Искам да се разговаряш с този виден философ с движения на ръце и то отдалеч. Браминът казал на шаха: "Не мога да се разговарям с този философ, не разбирам езика му." – "Тогава да се махаш от очите ми, да не стъпва кракът ти при мене." Браминът излязъл от двореца на шаха и дълго време мислил, какво да направи. Така замислен един ден той отишъл при един бръснар да се бръсне. Бръснарят го запитал: "Защо си толкова замислен?" – "Остави се, не ме питай." – "Кажи, мога да дам лек на болестта ти." Браминът казал: "Шахът има един философ, който се разговаря с движения на ръце, та иска аз да се разговарям с него, но не зная езика му." – "Кажи на шаха, че аз ще се разговарям с философа, аз разбирам от неговия език." Браминът отишъл при шаха и му казал: "Намерих един човек, който може да говори с философа." – "Доведи го при мене." Шахът поставил двамата на две могили,

които се намирали на известно разстояние една от друга и наблюдавал разговора. Философът показал единия си пръст, бръснарят показал двата. Философът дигнал ръката си и после с петте си пръста направил движение, с което изразявал валенето на дъжда. Бръснарят му отговорил по същия начин, само че с обратно движение, отдолу нагоре. След това шахът запитал философа какво се разговарял с бръснаря и какво последният му отговорил. Философът казал: “Аз му показах единия си пръст, с което му казах, че има един Бог в света. Той ми показа двата си пръста, с което искаше да каже, че има двама велики в света: Бог на небето и цар на земята. После аз му показах с движение на ръката, че ще вали дъжд. С обратното движение той ми показа, че тревата и цветята ще почнат да растат след дъжда.” Шахът извикал и бръснаря да каже какво е разбрал от разговора си с философа. Бръснарят казал: “Философът ми показа единия си пръст, с което казваше, че ще ми извади едното око. Аз му отговорих, че ще му извадя и двете очи. После с движението на цялата си ръка той ми показа, че ще излезе срещу мен с пет души. Аз му отговорих, че и аз ще излеза срещу него въоръжен с пет души.” Казвам: Както са се разбрали философът и бръснарят, така и ние се разбираме с природата. Ние мислим, че при всички нейни порядки, при всички постановления, тя иска да ни извади едното око. Това не е вярно. Казвам: Сега ви трябва едно училище. Но първо трябва да имате вяра. Като ви дойде едно страдание, не страдайте, но първо помислете малко, и после да ви е приятно, че това страдание е дошло. Ако съм млад момък, ще кажа на страданието: Сестричко, какво има да ми кажеш? Много се радвам, че си ме посетила. Като ми се оплаче, ще му кажа: Не бой се. Има Господ в света, Той ще те утеши. Той обича всички хора. Всичко е за добро в света. Кажете на тази сестричка, че светът ще се оправи. Казвате: “Като ѝ кажа така, ще се оправи ли наистина светът?” – Ще стане. Ще стане. Каквото кажа, ще стане. За онзи, който вярва, нещата стават. Има един закон в света, според който няма нищо в света, в което човек да е повярвал и да не е

станало. Пазете се от този закон. Може да вярвате в нещо отрицателно. Пазете се, в каквото вярвате, положително или отрицателно, то непременно ще стане. Пазете се да не допущате отрицателни неща. Дойде на ум мисълта, че не можеш да живееш с мъжа си добре. Днес така, утре така, виждаш, че един ден станало така, както си мислил. Дойде ти мисълта, че детето ти ще се разболее. Виждаш, че един ден детето ти се разболяло. Дойде ти на ум мисълта, че слугата ти може да те обере. Днес така мислиш, утре така мислиш, докато един ден наистина те обере. После казваш: Аз така мислех и стана. – Ще стане, разбира се. На жената ѝ дойде мисълта, че мъжът ѝ ходи по чужди жени. И като поддържа в ума си тази мисъл дълго време, така става. Мъжът ѝ тръгва по други жени. Какво лошо има в това, че мъжът ѝ тръгнал по други жени? Това са изопачени човешки понятия. Някой мъж гледа една мома и жената веднага го пита: "Защо гледаш тази мома?" – "Никаква мома не гледам, но гледам едно Божие създание и се чудя на тази интелигентност, на това величие, което е създало такова сложно нещо като човека, като човешката душа. За мене не съществува никакво тяло. Аз гледам в човека душата, едно велико съдружие. Човек не представя едно същество, но милиони души, събрани на едно място. Всички тия души работят, трудът им е разпределен. Каквото помисля за тия души, лошо или добро, те вече го знаят. Каквато мисъл и да излезе от моя мозък, те вече го знаят. Каквото помисля, те всичко го знаят." Жената пита мъжа: "Какво мислиш?" – "Мисля за това великото същество, което Бог е създал." – "Харесваш ли го?" – "Думата харесване ни най-малко не определя това, което в дадения момент мисля. Това представя въпрос за учудване по-скоро, отколкото за харесване." – "Ама да не искаш да я вземеш?" – "Че как ще я взема? Тя е толкова голяма като вселената, де ще я туря?" – "Къща няма ли да направиш?" – "Как ще се побере в една малка къща?" Когато Соломон искаше да направи храм на Бога, питаха го: "Къде ще го направиш?" В кой храм може да се побере Бог? Няма храм на земята, дето Бог може да се побере.

Човешката душа с богатство не може да се задоволи – с нищо не може да се задоволи. Това е единственото нещо, с което човешката душа може да се задоволи, това е Божествената любов. Като погледнеш на небето онези светещи звезди, онова светещо слънце, ти чувствуваш в себе си Божественото, което дава. От Когото съм излязъл, Него мога да любя. Бог е единственият, Когото мога да любя. Заради Него съм дошъл. Следователно, всяка душа, която е дошла на земята, тя е дошла за Бога, а не за хората. Тя е дошла заради Неговата любов, понеже Онзи, Когото обичаш, обича всички хора. Душата е дошла да служи на хората от любов към Бога. Така е с всички, така е с ангелите, които са дошли на земята да служат на хората. Те са служащи души. Някой път се чувствувате тъжни, скръбни, но след малко време чувствувате, като че някой ви е взел скръбта и вие ставате радостен. Посетила ви е някоя душа, която е дошла от Божественото жилище. Тя е дошла при вас с бързината на светлината, за да ви помогне. Тя ви казва: Не се обезсърчавай. Има един в света, който ни люби, и Неговата любов е неизменна. Той е всичкото щастие. Защо тогава да не разберем това нещо според новото разбиране? Радвайте се, когато един мъж обича една жена. Радвайте се, когато една жена обича един мъж. Нека мъжът обича всички жени, и жената да обича всички мъже. Защо туряте такива изопачени разбирания на любовта? Това е безлюбие. В безлюбието, когато някой обича някоя жена, казваме, че това е любов. Не, това не е никаква любов. Любовта е нещо свещено. В любовта не съществува никакво зло. Има ли зло в любовта, това е безлюбие. Само безбюбието върши зло. Когато един мъж обича една жена или когато една жена обича един мъж, в дадения случай това е най-великото, което мъжът или жената може да направи. Такова е моето разбиране за любовта. Щом (има) изключение, това не е никаква любов. В любовта човек проявява най-великото, което има в себе си. Само по този начин ще се изрази Царството Божие и Неговата правда. Няма ли тази любов между хората, всичко друго е безлюбие.

Сега моята цел не е да ви поощрявам да обичате, защото всички вие страдате все от любов. От моето гледище всички страдания в света се дължат на една любов, която не е естествена. Направиш си една къща, обичаш я, но като я изгубиш, страдаш. Обичаш нещо, но като не можеш да го постигнеш, страдаш, защото не е станало така, както си искал. Понеже нещата се менят, ние страдаме. Аз се радвам, че нещата не стават така, както ние искаме. Защото ако всички неща ставаха така, както ние искаме, щяха да съществуват най-големите нещастия и страдания в света. Да благодарим, че слънцето изгрява и ни грее, както то разбира. Ако останеше ние да го подклаждаме, светът нямаше да остане. Ако всичко ставаше според нашите желания, не зная къде щяхме да бъдем досега. Да се радваме, че слънцето изгрява и залязва, както то иска, а колкото вземем от него, това ще ни остане. Ние не трябва да вземем всичкия въздух, но само толкова, колкото ни трябва.

Та казвам: Всички хора трябва да имат едно ново разбиране, едно ново учение за любовта. Да оставим настрана старата любов, която не се ражда, а да приемем новата любов, която се ражда като дете. Не че има стара любов, но хората са кръстили с името "любов" това, което не е любов. На тази тяхна любов именно, ние ще направим един приют, а на младата, на новата любов, която сега се ражда в света, ще дадем на разположение цялата вселена. На нея ще дадем право да заповядва, както иска да нарежда живота, както намира за добре. Това е новото разбиране. Когато любовта даде своите разбирания, и ние се подчиним на тия разбирания, тогава светът ще се оправи. Всеки трябва да знае своите задължения. Най-първо учете се да обичате. Обикнете първо майка си, която ви е родила. Обикнете баща си, който ви е родил. Обикнете сестра си и брат си, с които си се родил. Обикнете слугата си, който ви служи. Обикнете всички хора, да ви бъде пълно наоколо. След това обикнете и всичко живо около вас, че като го видите, да трепне сърцето ви, че и него Господ го е създал. Каквото живо видиш, трябва да се зарадваш, че и тук е минал Господ.

Той е работил и в най-малкото семенце. Като погледнете някое цветенце, прочетете колко листа има. Ще видите, че някои имат по пет листа. Какво искал да каже Господ с това? Той иска да каже на това цвете: Аз те направих с пет листенца, по образ и подобие на онова същество, на което турих пет сетива, и което се нарича човек. Когато човекът мине покрай тебе, ти трябва да му изпратиш своето благоухание. Той е твоят голям брат, на когото трябва да се радваш. Като те види това цвете, то ще почне да изпраща благоуханието си към тебе и да ти се радва. Ще ти каже: Братко, много се радвам, че те видях. Ще извиниш, че не мога да се мърдам като тебе. Това, което ти изпращам отдалеч, то е за тебе, да ти покажа своята любов. Приятната миризма на цветята, това е тяхната любов, която те изпращат. Всички мушици разбират тази любов и отиват да берат мед от нея. Като не разбираме този език, ние отиваме да берем цветята по полетата. Невидимият свят ни предупреждава, като ни казва: Деца, не губете своето време напразно. Деца, не се разделяйте на големи и на малки. Деца, не се разделяйте на знаещи и незнаещи. Защото в душите на всички хора Бог е вложил възможности да станат велики хора. Това е въпрос на бъдещето. Казвате: “Какво излезе от мене?” – Та вие сте определени да станете велик човек. Сега може да сте обикновен човек, има талантливи, има гениални хора. Та казвам: И вие имате шанс да станете гениален. Какво значи гениален музикант? Гениалният дава винаги нещо от себе си. Ако е гениален композитор, той ще композира нещо от себе си. Ако е гениален музикант, той ще изсвири един концерт от себе си. Всички хора, които слушат неговата песен или свирене, ще се задоволят, това е геният. Ако поетът е гениален, той трябва да напише нещо най-хубаво. Поезията още не е в състояние да опише най-голямата скръб. Тя не може да опише и най-голямата радост. Обаче поезията за сега е единственото човешко средство, с което донякъде може да се изкаже скръбта и радостта на човека, затова всички прибягват към нея.

Та според новите идеи в света, според новите веяния, всичко, каквото вършите в света, вършете го с любов. Не считайте, че една работа е по-благородна от друга. Всички работи са благородни. Човек създава работата, а не работата човека. Сократ – един от видните гръцки философи, е бил метач, той отлично е метял гръцките улици. Да изправя своя характер човек, това е отлично метене. Да се справя човек със своите противоречия в себе си, това е отлично метене. Ако аз трябваше да мета, нямаше да мета както вас с метла, да дигам прах. Такова метене е много опасно, с него дигаш милиони и милиарди прашинки, които се поглъщат от дробовете. След това казвате: Аз изметох стаята си. Престанете да метете по този начин. Щом искате да изчистите стаята, вместо метла вземете една влажна кърпа и така попийте праха. Критиката, с която съвременните хора си служат, не е нищо друго, освен метене на стаята с метла и вдигане на прах. Ние не сме против критиката. Разумната критика е на място, но трябва да става с влажен парцал, с влажна кърпа. Прахът е вреден. Та ако сега вие се явите на събранието на вашите напреднали братя, с какво ще им се препоръчате? Ако се явите при тия ваши напреднали братя и в музиката, и в изкуството, и в художеството, понеже те са талантливи, гениални, вие ще се намерите в чудо. Като видите техните произведения, с какво ще се препоръчате вие пред тях? Вие ще им кажете, че сте били православни, или евангелисти, или католици, или окултисти, но всичко това не помага. Единственото нещо, с което човек може да се препоръча в невидимия свят, това е степента на неговата любов, която владее в неговото сърце и в неговата душа. Единственото нещо, с което човек може да се препоръча в невидимия свят, това е светлината, знанието, мъдростта, която владее неговото сърце, неговия ум, неговата душа и неговия дух. Единственото нещо, което препоръчва човека в невидимия свят, това е свободата , която живее в неговата душа и неговия дух. Това трябва да носим в себе си. И ако с това нещо отидем, нашите братя ще ни посрещнат много добре и ще им бъде приятно, че сме ги посетили. Те ще ни свирят, ще

ни разведат навсякъде, ще бъдат на наше разположение. Те ще бъдат готови на всякакви услуги по отношение на нас. Тогава между тях и нас ще се създаде една връзка, и ние ще кажем: Всичко, каквото придобихме на земята, е заради вас. И те ще ни кажат: Това, което ние сме придобили, и то е за вас. Така ще живеят хората в бъдеще.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

18-та неделна беседа, Държана на 30 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ЯВИХ ВИ ГО!

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета 15 стих от 15-та глава от Евангелието на Йоана: "Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си , явих ви го."

Духът Божи.

Туй, което смущава хората, е неразбирането. Туй, което смущава съвременните хора и туй, което всякога смущава хората, е било всякога неразбраното и туй, което е давало подтик на хората в живота, то е било разбраното. Разбраното дава подтик. Всяко нещо, което дава подтик, е разбрано. Не само да кажеш: "Разбирам." Ако разбраното ти дава подтик, то е разбрано. Ако разбраното не ти дава подтик, то не е разбрано. Ако то дава подтик, то е разбрано. Ти може да мислиш, че не е разбрано. Сега, великият закон в природата, тя иска да застави всичките хора, тя иска да се проявят. Тя внася живота като един нов елемент вътре във вселената. Цялата материална вселена е създадена за живота, следователно, материалните светове съществуват като една възможност за живота и всичките тела на хората съществуват като възможност за проявлението на живота. Туй е научно, така да обусловим нещата. Чрез три неща природата се стреми да подтиква хората да схванат тази мисъл. Най-първо, тя дава простор, пространство. Второ, чрез топлината и светлината, светлината е, която дава разширение на телата. Топлината е, която дава растеж. Следователно, всяко нещо, за да се прояви, трябва да има пространство, място, където и да е. Второ, трябва да знае да се разширява, да има сила да му помага топлината и да расте. Растежът

винаги показва едно движение нагоре. Следователно, ние изучаваме три посоки на живота: Чрез постъпките ние изучаваме едноизмерния свят, чрез чувствата ние изучаваме двуизмерния свят, чрез своите мисли изучаваме триизмерния свят. Като се говори за оня свят, те са неща непонятни, понеже оня свят, Божественият свят, спада към друго измерение. Той е понятен дотолкоз, доколкото може да има малко, микроскопическо отражение върху нашите триизмерни светове, върху нашия едноизмерен свят, значи в света на нашите постъпки, в света на нашите чувства, в света на нашите мисли, дотолкоз ние можем да разберем този отдалечен свят. Наричам отдалечен свят всеки, който не е разбран. Всяко нещо, което е неразбрано, е далечно, а всяко нещо, което е разбрано, е близко. Казвам: Има много работи за изучаване. Например, вземете в спиритизъма. Казвате: “Като умра, съвсем не виждам душата.” Казваме: Никак не я виждам. Тъй щото ти виждаш човешкото тяло, но човешката душа ти не можеш да я видиш. Не можеш да видиш душата както тялото. Не може да видиш тялото, както виждаш душата. Казваш: Как е тази работа? Тази работа ще оставиш да виждаш тялото, душата после ще се научиш да виждаш. Ако ти почнеш да виждаш душата, ще забележиш една непрекъсната линия светлина и това е душата. Светлината, която от себе си някой път се намалява и увеличава. Като се намалява, свива се, като се увеличава, разширява, увеличава се до безкрайност. Всякога ти ще забележиш, че душата се свива. Казвам: Душата се свива, като се намали светлината, а като се увеличи светлината, разширява се. Казвате: “Туй душа ли е?” Какво да го нарека тогава? Какво разбирате под думата “душа”? Светлината е нещо неразбрано в живота. Това е светлината. Научно не я знаем, но неразбраното нещо, което, без да сме го учили, го знаем, че е светлина. Кой не разбира светлината? Малките бръмбазъци на земята и те разбират светлината, и езика ѝ разбират. Щом като дойде, казват: Светлината. Всичките бръмбъзъци, ако ги питаш какво нещо е светлината, не знаят и макар че не знаят какво нещо е светлината, научно разбираме, че светлината като

дойде, веднага внася подтик. Разбираме света, виждаме предметите, започваме да ги изучаваме. Следователно, светлината ни показва как трябва да изучаваме външната природа. Казваш: "Трептение била светлината." – Не. Трептенията не са светлината. Може тъй да говорим. Трептенията са дотолкоз светлина, доколкото е верно, че слънцето изгрява и залязва, дотолкоз е вярно, че трептенията са светлина. Че изгрява слънцето и че залязва слънцето, тази идея иска обяснение. Не е слънцето, което изгрява и което залязва, земята се върти. Ние виждаме, че слънцето изгрява и залязва, при това не виждаме земята като се върти, а тя е виновницата за това. Казва: Не съм аз и то изгрява. Тя иска да покаже, че щестлавна е нашата земя. Много щестлавна е и за да не падне ехтибаря – по човешки говоря – да кажем, понеже слънцето е много малко и че около него се върти тя. Тя казва: То изгрява и то обикаля около мене, а аз седя на едно място. Който не знае, мисли тъй, а който знае, като изтълкува, ще каже на земята: Я ми кажи самата истина как седи. Тя ще ти пришепне, ще каже: Аз се въртя около себе си и около слънцето се въртя. Който ме разбира, а който не ме разбира, слънцето се върти. То се върти около мене и около себе си.

Има една опасност в света. Всичките хора се пазят да не бъдат хипнотизирани. Хипнотизмът не е нищо друго, освен да заставиш едно тяло да се не движи, да влезе в покой. Щом поставиш сърцето в покой, то е хипнотизирано. Щом поставиш ума в покой, той е хипнотизиран. Щом поставиш тялото в покой, и то е хипнотизирано. Хипнотизъмът не че не е потребен, потребен е, но той е момент. Трябва да се спреш за един момент. Светлината засега, като пътува, се спира на момент 1/300000 част се спира навсякъде. Светлината при тебе може да се спре само 1/300000 част от секундата. Може ли да знаеш колко е туй? Това са научни работи. Трябва да се мисли. Иска се малко философия. Не обикновената наука, която ние имаме. Сегашната е още за деца от първо отделение. Ние сме в науката, в забавачницата. Нас ни забавляват с малки куклички, с предметно

учение. Децата азбуката не знаят, занимават ги с предметно учение. Тези деца не знаят и макар че не знаят да строят, доста големи техници са, знаят как да нареждат нещата. В първо отделение започват да изучават науката за азбуката. Азбуката е цяла наука на кабалата. В старо време философите са изучавали, по 30 – 40 – 50 години са посвещавали да изучават кабала. В какво седи кабалата? В еврейския – да знаеш философията на 22 еврейски букви. Сега, ние имаме друга кабала. В съвременната наука казваме естествените науки. Казваме: Това е химия, това е физика, това е астрономия. Астрономията, това е азбука. Какво знаем ние от астрономията? Ние положително за състоянието на слънцето много малко знаем. Знаем нещо, но ние знаем за слънцето толкоз, колкото малките деца знаят за земята, които живеят на земята. Знае нещо детето. Тия работи аз искам да ги преведа като стимул. Природата е туй училище. Тя е предвидила, понеже ние се учим, една школа е тя. Ние трябва да учим добре, понеже минута след минута минаваме в нови степени на туй подготвяне и никой не може да остане на едно място, всеки е подтикнат да се учи. Първо, да се учиш да слугуваш, а после да работиш. Тъй както разбираме сега учението, не такова учение, механическо, да запомним какво са писали великите хора. Хубаво е да запомниш, но това е гимнастическо упражнение. Тъй както сега учат хората, то е гимнастика. Нали има две форми дървета. Някое се обърнало на главата си, подскача на една страна, на друга страна. Или на едно въже се качва първо нагоре, после слиза надолу. То е цяла наука. Или вземете някой учен човек. Учен на бръмбазъци. Седнал, такива невидими същества с микроскоп ги гледа, вредни (са). Има нещо повече от 30 вредни микроби. Този, ученият човек, като ги изучава, изучава техния живот. Казват: "Учен е този човек, бактериолог е. Има бактерии за изучаване." Нито говорят тези (бактерии), нито нищо, пък той отде намира език, че изучава нравите и обичаите, как се хранили, какви пакости правят, изучава като криминалист и всичко разправя на хората, да се пазят от тях. Туй се

нарича наука. Някой път аз викам някои да гледат, когато прави опит. Я гледайте. Гледам, виждам, че нещо е разбъркано. Той трябва тепърва да се учи да наблюдава под микроскопа, не е така лесна работа. Трябва да знаеш, когато гледаш един сюжет под микроскопа, трябва да знаеш къде е центъра, който ти наблюдаваш. Ти може да наблюдаваш периферията и резултатът е, който става. Трябва да наблюдаваш центъра, около който всяко живо същество се върти. Животът изтича от една точка, която е център и отива към периферията. Така се образуват низшият строеж, мускулите. Ние наричаме този център на човешкия живот "душа". Външната страна на душата ние наричаме ум – въздухът на земята. В земята се намира душата на земята. Във въздуха е умът на душата. След туй ние имаме водата, която е пък сърцето на земята. Океаните, това е сърцето на земята. Туй е един паралел сега. Аз не казвам: Вие в него няма да вярвате. Аз не искам да вярвате в нищо. Вие трябва да вярвате в науката. Аз, като съм на дъската, вие трябва да вярвате, че аз пиша – може да разбирате, може да не разбирате, но аз, като пиша, вие трябва да вярвате, понеже туй, което виждате, туй може да вярвате. Ти никога не може да вярваш в туй, което не виждаш. Някои казват: "Да вярваме в Бога, без да го виждаме." Отчасти е вярно. Новата философия каква е? Вярно е, което не виждаме, но от какво започваме да вярваме в Бога? От онова, което виждаме. Ако няма слънце, ако няма земя, ако бях сам, какво ще мисля за Господа? Хиляди други неща, които съществуват, подбуждат моя ум да мисли, че от всичката тази съвокупност има нещо по-велико, което направлява тия работи. Какво е, не го зная, но от онова вътрешно съчетание, което има между тия проявления виждам, че има нещо разумно. Казват: "Ти вярваш в Бога. Как вярваш?" Аз вярвам в Бога, че имам крака. Вярвам в Бога, понеже имам ръце. Вярвам в Бога, понеже имам очи. Аз вярвам в Бога понеже имам уши. Аз вярвам в Бога, понеже чувам. Аз вярвам в Бога, понеже имам нос, обонявам. Аз вярвам в Бога, понеже имам уста, с която ям и говоря. Аз вярвам в Бога, понеже лягам вечерно време и сутрин пак

ставам. Аз вярвам в Бога, понеже съм сиромах, че ме е освободил от товара ми. Аз вярвам в Бога, понеже съм богат, че ме е натоварил. Аз виждам красивото, че за мене богатството е един приятен товар. За мене сиромашията е разтоварване, една временна почивка. Ще дойде, ще те разтовари Господ, после пак ще те натовари. Който не разбира, това е противоречие. Казва: "Защо съм сиромах?" Сиромах си, за да си починеш. Защо си богат – за да работиш, затова си станал богат, за да работиш. Как ще те заставя да работиш? Богатият човек, който е мързелив, че не мисли. И като стане богат, като придобие пари, започва да мисли тук да не го оберат, там да не го оберат. Такава каса да не прави. Този слуга ще наблюдава, да не би да не е честен, да не е крадец. Учен, психолог става. Учен човек е този. Гледа го от главата. Сиромахът, като няма пари, той е простак, той само гледа дрехата. Той знае дали дрехите са стари или нови.

Да дойдем до съществената работа. Вие всички сте учени, но трябва да се пазите от повторението, което става в света. Неща, които се повтарят, са опасни. Повтарят само слабите ученици, които две години в един клас са. Ако повторя три години? Казват: "Повторението е майка на знанието." Да. Съгласен съм. Повторението за невежите е майка на знанието. Повторението за способните е майка за спъване. Науката е поощрение. Науката поощрява човека да учи. Не е повторението, което поощрява. В науката нищо не се повтаря. Не се повтаря, понеже учените хора, в младини, което са изучавали и туй, което се изучавали в старини, грамадна разлика има. Казвам: Вземете пророците. Вземете пророк Йеремия. Виждате в млади години какво писал и в стари години пише "Плач". Писал какво е "Плачът". Плаче като майка, която е изгубила детето си. Като четете "Плач Йеремиев", той плаче. Защо плаче? Плачът не е лошо нещо. Според мене, от научно гледище, защо трябва да плачеш? Всичко онова, което ти си посял, ще плачеш, ще го полееш, за да израстне. Като дойде някой при мене, пролива сълзи. Казва: "Изтекоха ми очите." Казвам на сестрата: Господ не те е пратил да ти

изтекат очите, ами онова, което си сяла, гледай да не засъхне, ще го полееш, ще имате саксия. Аз бих препоръчал на всинца ви да имате саксия с един миризлив карамфил. Такъв нискостеблен, че като ти се доплаче, тури сълзите си да плачат и да полееш минзухара, кокичето, че един ден ще се освежи и ще каже: "Много ти благодаря, че ме поливаше със своите хубави сълзи." Сега ни най-малко не искам да плачете. Необходимо е, ако не искате да плачете, нищо не сте сяли. Плачът го наричам "благородно поливане". Влизане в положението на посятите неща. Когато плачеш, плачи на свят, никога не поливай повече нито една капка, да не излезе из саксията. Сега гледам мъже и жени като плачат, падат сълзите на земята. Казвам: Защо не поливат? Виждам защо той плаче така и аз да ви кажа: Аз съм открил една тайна. Гледам преди 5 – 6 часа мина много красива млада мома. Гледам, не полива, но на всяка стъпка плаче отгоре. Каквото е посяла тя, полива го той. Казвам: Какво благородно сърце има. Аз не се смея на идеята, която открих. Сега доколко е верно, доколко е научно, вие ще го проверите научно. Аз считам, няма нищо излишно в света. Всяка една постъпка, каквато и да е тя, тя си има свой смисъл. Ако ние намерим вътрешния смисъл, постъпката се обезсмисля. Тук, в живота, ние сме призвани сега да изследваме живота и всичко онова, което Бог е създал. Аз употребявам думата Бог, понеже хората думите употребяват в различен смисъл, в различно отношение. Аз я вземам в най-добрия смисъл. Няма по-добра дума от думата Бог. За мене, на български език, буквата "Б" означава туй, което е посадено. "О"-то означава условията, при които е посадено. "Г"-то в дадения случай показва топлината и светлината, при които посаденото расте. "Ъ" голямият е оградата, с която е заградено. Това е Бог. Нещо посадено, което има най-добри условия, светлина и топлина, която действува и навсякъде е оградено. Можеш преспокойно да се изявяваш в рая, без никакви противоречия в живота. Следователно, думата "Бог" разбира да живееш без никакви противоречия в рая, дето нищо да не те смущава, да пътуваш като ангел от една слънчева система в друга

слънчева система, от един свят в друг свят и без да виждаш лошите страни на хората. Лошата страна е в малките същества, в човека. Някой казва: “От какво произтича злото?” Влез в стомаха на човека да видиш каква революция ще стане. След като си ял хубавото ядене, да видиш 10 милиона работници, които започват със своите чукове да работят онези химически процеси и всичко онова обработват и което не струва нищо, изпращат го навън по друг канал, а хубавото събират и го пращат в тялото. Какво ще кажеш ти, който не разбираш? Ще кажеш: Страшна работа. Но тази страшна работа, ако не ставаше в стомаха, човек не би живял сега както живее. Благодарение на страшните работи една част се изхвърля, а другата се оставя. Дотогава, докато вие страдате – аз разглеждам научно страданията, разглеждам страданията като процес, който става вътре в сърцето на човека. Страдаш, понеже ония чувства, които си приел, става смилане. Този живот, който е влязъл, той се руши. Този, старият живот, се приспособява на новите условия за една по-висока работа. Следователно, старият живот плаче, пък новият живот се радва. В едно отношение ти се радваш, в друго едновременно скърбиш. Младият се радва, старият скърби. Старият кой е? Който не разбира, той скърби. Младият, който се радва, кой е? – Който разбира. Тогава младият, който не разбира? Сега не зная, едно време така беше. Аз като дойдох на земята, виждам, ча младите плачат, старите не плачат. Казвам: Обърнал се е светът наопаки. Младите не разбират, а старите разбират. Срещнеш стария човек, разбира какво нещо е любовта. Срещнеш младия човек, не разбира какво е любовта. Един приятел иде, дай му хубава книга, свещена книга, разгледа я оттук, оттам, отдели един лист, пет пари не дава. Казва: Дайте нещо друго, някоя друга книга. Старият като я вземе, с какво уважение гледа книгата. Няма да дере, няма нищо да прави. Аз представям нещата доста реално. Целият живот е една свещена книга, която е разгъната пред нас. Няма по-свещена книга за мене, в научно отношение, от книгата на живота. Цялата природа е една книга. Вечерно време тази книга се

разгръща. Като изгрее слънцето, затваря се книгата и тогава аз трябва да ида изкуствено да отворя една малка част. После пак да се изгаси свещта, да не би да отворя книгата, тя се отваря в 12 часа. Ако сте на екватора, 12 часа книгата е затворена и 12 часа книгата е отворена. 12 часа като отворите книгата, на физическото поле и 12 часа като се затвори книгата, ти си в другия свят. Вечерно време всички ходите да учите. Понеже няма установена връзка между тоя и оня свят, няма още установена връзка и тогава се причинява злото. Връзка не че няма, но нашето съзнание не е дошло до тази степен. Запример, някой път като говорим за оня свят, ти докато не ходиш в оня свят, минаваш за учен човек. Щом поменеш за оня свят, току те погледнат и казват: "Дали е с всичкия си ум?" Аз на един много учен човек говорих и той като ме срещна веднъж казва: "Ти с ума ли си? Виждам, образован човек ми се виждаш, ще си изменя мнението за тебе." Слушай, рекох, аз ще ти кажа няколко неща, че след една година като ме срещнеш, ще ми кажеш. Казва: "Откъде ги знаеш тия работи?" Рекох: Защо правите такова разграничение между този свят и оня свят? Оня свят е все този свят. Аз виждам по-далече, аз съм далекоглед. Виждам на 10, на 20 километра, виждам и по-далече, виждам на слънцето какво има. За мене не са потребни вашите телескопи. Казва: "Какво виждаш?" – Виждам какво става на слънцето. Не ми трябва телескоп да погледна на слънцето. Виждам и без телескоп. – "Ти с ума ли си?" – Прав си. Не мисли, че каквото ти мислиш само то е вярно. Аз като ти говоря, че виждам какво става в слънцето, а ако мислиш по твоему, както ти мислиш, прав си, но и ти трябва да започнеш да мислиш, както аз мисля. Трябва да те заведа да провериш тия работи за 5 минути отгоре. Аз и сега може да те накарам да вярваш като мене, но не искам да те изкуся. Ти сега може да провериш. Но, ти ще кажеш: "Какво ме шашардиса?" – Аз не обичам лъжата. Туй не е лъжа. Един ден и ти ще дойдеш, дето съм аз и ти ще дойдеш. Понеже аз съм на една обстановка висока, виждам, аз не се поддавам, аз благодаря, че съм на това място и може да го

използувам. Ти си долу, в долината, не виждаш. Като излезеш на моето място, ще видиш, както аз виждам. Ако сляза долу, при тебе и аз ще виждам като тебе. Дето си ти, аз съм бил там. Казвам: Нашата цел не е да правим от хората, да ги убеждаваме дали има Господ, дали има онзи свят или не. Туй не е тема за научни изследвания. Нека се занимават другите. Онзи свят е свят. За мене фактът е факт. Фактът е нещо, което нито се оспорва, нито се отрича. Едно нещо, което не можем да го отхвърлим и не може да го приемем, то е факт. Може да го обясняваш, но то съществува. Върху тия факти в света е обоснована хипотезата. Върху хипотезите се основават теориите, а върху теорията е обосновано онова, което става в практическия живот. Фактът е онази неумолима истина, която седи. Аз считам една хипотеза, тя е лъч или топлина. Теорията е светлина, обосновано е онова, което се прилага и изпитва. (Това) е факт, защото всичко иде от факта. Фактът се нарича една неоспорима истина. Истината не търпи да се оспорва, нито да се отрича, нито да се приема. Истината трябва да се приеме като нещо абсолютно доказано. Ти, ако речеш да докажеш истината, ти ще влезеш в ада. Ако ти речеш да я отречеш, пак ще влезеш в ада. Тя не търпи нито отричане, нито може да я твърдиш. Значи истината във всички същества, където и да са, всички същества имат едно и също понятие за истината. Само отвън едни изразяват по един начин, а други изразяват по друг начин. Тия, които отвътре изразяват по един начин, ги наричаме добри хора, а тия, които изразяват външно, по друг начин изразяват, ги наричаме лоши хора. Лошото за мене е само един метод. Христос казва за този, за едно същество. Той отначало беше човекоубиец, отцеубиец, баща на лъжата. И когато лъже, от своето си лъже. Не казва истината, както знае, защото той е бил там. Той знае истината, но той от себе си, както той намислил, той създаде една хипотеза. Не онази, неоспорима истина, но създаде една хипотеза, създаде една теория и следователно, казва: Това е. Той остави фактите настрани. Сега да оставим (това). Ние не искаме да влезем в спор с онова, което става в

природата. Когато запитали един от великите учени на Египет, какво нещо е злото, той само си стиснал устата. Ние, съвременните хора, искаме да разрешим какво нещо е злото. Злото е нещо, което не може да се разреши. И доброто е въпрос, който не може да се разреши. Те са два въпроса, които едновременно изпъкват. И двата едновременно влияят в света. Злото и доброто са два фактора в света. Половината от човечеството са от страната на злото и половината от страната на доброто и същевременно разменят стоките си.

Виждаме една много добра жена се оженила за един много лош мъж и един много добър мъж се оженил за една много лоша жена. Виждам едно дете много добро, а другото много лошо. Казваме: Защо туй противоречие? Злото, това е мъжкият принцип в природата, доброто, това е женският принцип. Как ще го разберете сега? Вие ще кажете, че една жена е лоша, значи станала мъж. Казвате: "Тя е добра, значи станала е жена." Те са научни тези. Понятието за злото и доброто трябва да имат една определена идея, пък може в математиката да имат известен резултат. Ако една дума не е строго определена, ако няма понятие у вас, известни трептения, тя не може да даде една определена идея. Вие щом вземете една идея от първата лесница, тонът "до", той има определени трептения. Някои считат 16, някои считат 32 трептения. Да кажем 32 трептения, то е "до". Питам: Във втората октава, "до"-то от колко трептения е? Ами в третата октава, в четвъртата, в петата, в шестата, в седмата октава? В седмата октава тия "до" се различават по броя на трептенията. Във всяка октава има по едно "до", но всяко "до" постепенно се различава. Ако впрегнеш на работа "до"-то, от едната октава ще дойдат едни резултати, от втората октава ще дойдат други резултати, от третата – трети резултати. Всичките ще дадат различни резултати. Аз, например, сега гледам една много хубава песен направена и гледам как постепенно е построена. Най-първо виждам две терци, след туй последователно две секунди, после забелязвам една кварта, след туй пак терца, пак секунда. Разискват във философията на музиката защо

е терца там? Туй за мене разрешава въпроса. За вас не разрешава. Аз, като видях тази песен, разреших един въпрос. Вие ще кажете: "Що ме интересуват терците? Без терци не може ли?" – Не може без терци. Дом без терци не може да се създаде. Първото свързване на дома е терцата. Първото създаване на дома е секундата. Двама души като се влюбят, това е секунда. Двама души като се влюбят – това е терца. Двама души, като направят едно завъртване в живота, това е квадрат. В квадрата вече имате две положителни числа, имате и две отрицателни. Тогава имате баща, майка, брат и сестра. Братът е положителен, сестрата е отрицателна. Бащата е положителен, а майката е отрицателна. Това е квадратът. В този квадрат не се съобщават. Те се движат. Кръгът е образуван от 4 същества, които се движат за постигане на някаква идея. Ако ти не разбираш туй движение, домът е нещастен. Дето има нещастие в дома, квадратът не се движи правилно и триъгълникът не се движи правилно. Той се движи правилно, но нямате един опит. Вземете един малък триъгълник построен, вземете един равностранен триъгълник и направете един малък опит. Вземете да построите един равностранен триъгълник и след това във всяка една страна на триъгълника направете друг триъгълник от три страни, ще се образува един друг по-голям триъгълник. Първият триъгълник ще бъде обърнат нагоре, а вторият триъгълник ще бъде обърнат надолу. Работите ще се обърнат надолу с главата. Може да вземете в големия да построите друг триъгълник и веднага триъгълникът ще се обърне, той ще бъде в хармония с вътрешния и ако в този триъгълник пак построите друг, и той ще се обърне надолу, той ще бъде в съгласие с втория. Имате обръщане нагоре и надолу. Вие ще видите пак кръгообразно движение. Аз виждам, че тази работа е неразбрана, понеже и за мене е неразбрана. Неразбрани работи са всички ония, които са извън нашия поглед, че не може да виждаме цялото движение, което остава. Отчасти виждаме нещо. Онова, което виждаме, е неразбрано, понеже то има отношение към разбраното. Ние казваме: Тази работа нас не

ни е ясна. Казвам: Сега, при сегашните условия, научно искам да се възпитавате. Често казвате: "Да разбираме детската душа." – Как се разбира детската душа? – "Да разбираме душата на този народ." Как се разбира душата на този народ? Стремежите на духа или на душата не сме разбрали, ума не сме разбрали, сърцето не сме разбрали, а ще искаме да разбираме духа на този народ. То е още по-велико. Един народ си има своя душа. Един светия си има своя душа. Всеки човек има своя душа. Ако и растенията имат душа, вие ще кажете: "Как е възможно?" Разликата е, че човешката душа е пробудена, а душата на растенията не е пробудена. Какво значи? Душата на човека вече слезе във физическото тяло и се индивидуализира. Личност има. Когато душата на растенията не е в самото растение, а е извън растението, в един свят извън растението. Ясновидците виждат, че душата на растението е извън тях. Растението е, додето живее неговата душа. Ако влезете в Божествения свят – минаваме много неща, които не са научни. Ако влезете в другия свят, (ще) се разправяте с растенията, както тук с хората. Те там се прегръщат, целуват се, разговарят се и като слязат на земята, стават глупаци. Не искам това да го разбирате. Аз искам вие да идете в този свят, дето аз съм, да проверите и да видите и като се върнете, да кажете: "Така е." Няма какво да вярвате в мене. Аз не искам да вярвате, идете и вижте и като се върнете, ще кажете. Някой ще ме пита: "Какво разбираш от музика?" Казвам: Като следваш 4 – 5 години в музикалната академия, тогава ще ми кажеш какво си научил. Сега не си ходил в академията още и казваш: "Каква полза ще принесе музиката?" Двама души не могат да се обичат, ако не знаят музика. Всеки, който се лиши от музиката, моментално умира. Като чуе един тон на музиката, оживява. Някой казва: "Мене не ми трябва музика." Твоята съдба е подписана. За да оживееш, ти непременно трябва да бъдеш музикален. Понеже музиката, това е един метод за помиряване на всичките големи противоречия, които съществуват на земята. Само когато ти се стремиш да примириш нещо, то е по закона на музиката. По никой начин друг не можеш да

примириш. Да прощаваш на хората, музикално може да им простиш, тъй щото един човек, който те обиди, той криво е изпял една песен. Той през въздуха прекара движението, изпял ноти и казва: Аз не ви обичам и вие се докачите. Турете : Аз, не, обичам ви. Турете само запетая на песента. Само една запетая изкривила вашето музикално разбиране. В музиката думата "не обичам" не съществува. В музиката "не обичам" съществува като усилване на обичта. Когато в музикалния свят искат да усилят любовта, казват: "Аз не ви обичам." И младите моми знаят тази теория. Когато искат да събудят в един момък любов, казват: Аз не ви обичам, а той се запали още повече. Запали се сърцето му, те разбират от музика, и законите на музиката разбират.

Сега изнасям известни факти, които са релативно, относително верни. Съществува един свят на противоречия, то е като една постановка, така необходимо е туй. Не може всичките земи да са планини и всичката земя не може да бъде една валчеста топка, една гумена топка. Ако има планини, подразбирам има и долини, има и полета. Туй разнообразие е необходимо. Питам: Цялата земя може ли да бъде само планини? – Не може да бъде, защото под думата "планини" разбираме един контраст. Под думата "долини" разбираме един контраст. Под думата "любов", разбираме пак контраст и безлюбието се подразбира. Безлюбието е долина, а пък любовта е един висок планински връх. Между туй безлюбие и тази любов ние виждаме че има (разлика). Там, дето е любовта, нищо не расте, а там, дето е безлюбието, всичко расте. Как ще си обясните? Любовта горе е планински връх, а безлюбието е долина. Там, дето е любовта, нищо не расте, никакви плодове няма, а дето е безлюбието, всичко расте, за да се образува една връзка между любовта и безлюбието. Любовта дала всичко на своята сестра безлюбието, че да има какво да ѝ даде. Тя казва: "От мене зависиш, аз ако не ти давам да те храня, гладна ще умреш." Всичките светски хора казват: "Ние ако не сме, вие гладни ще измрете." Туй е обмяна. Всички тяхни блага им ги дадохме ние.

Богатството, което събрахме горе от небесното пространство, ние им го изпратихме. Поляхме тяхните плодни градини, светлина, всичко изпратихме с голямо смирение. Казваме: Много сме ви благодарни, че работите долу. Плодовете са хубави, житото е хубаво, хлябът е хубав. Виждаме, че и говорът започнал вече да става сладък. Новата наука, в този смисъл, така ще примири света. Това е начин на света и възпитанието на света. Силните хора трябва да заемат място на слабите. Да дадат място на слабите, защото слабият човек, колкото и да се насилва, все слаб си остава. Силният човек, колкото и да се смалява, той се смирил, той се е качил на гърба и казва: Знаеш, че аз съм господар. Той само като мръдне и отхвръкне.

Има един анекдот. Един царски син се е качил на гърба на слона и казва: "Знаеш ли, че аз съм царски син?" Слонът го хванал с хобота си и го турил на земята и казал: "Може ли да се качиш на гърба ми?" Взема го от земята и пак го качва на гърба си. Казва: "Не ми хлопай по главата, защото моят нос е по-дълъг. Аз те нося, то е от моето снизхождение, не ми тропай по главата." Когато дойдем до един силен човек, трябва да знаем, че ние не сме царски синове, но да поблагодарим. Туй дете трябва да погали този слон и да му каже: "Много си добър." Като дойдеш до един силен човек, кажи му сладка дума, хвърли му един мил поглед, да бъдеш признателен. Ние казваме: Какво от това? Ако е силен, не е Божествен. Силният човек е благороден, като те види паднал на земята, качи те на гърба си. Какво ще кажеш? Като дойдеш до вкъщи, пак те хване и те сложи, ще ти каже: Сбогом. Често в Библията се казва: Вие, силните, носете погрешките на слабите. Слабите какво да правят? Слабите да благодарят на Бога. Аз, ако съм слаб човек, ще кажа на силния: Благодаря ти на тебе, че ми помогна. Кажи на Господа, който живее в тебе: Благодаря, че ме научи на много хубави работи. На Господа, който живее в тебе, благодари, че те е научил на много хубави работи. Аз не може да му предам. Предай му ти моята благодарност за доброто, което Той ми направи. На тебе благодаря и на Господа

благодаря, не му търся повече. Аз не съм като онзи, който търси Господа в небето. Аз, ако му казвам, още така ще кажа. Пък после, като отида в небето, ще благодаря на Господа. И в небето, и там ходя. Небето за мене съвсем друго представлява. За мене небето представлява един свят неопетнен, на абсолютна чистота и светлина. Един свят на абсолютна музика, на абсолютно благо, дето всичките мислят все за добро, добро да правят.

Та казвам: Понеже сте дошли на земята, аз не искам да ви проповядвам да напуснете земята и да идете в небето. Тук ще седите. Земята е велико училище, което ви дава всичкото знание, което носят великите хора на земята, в каквато и да е област. За мене всичко, което учените хора пишат, е добро. Някой ще каже, че не е добро. Някои неща са временни. Всички временни неща са добри. Някои неща са временни и временните неща стават излишни за някои, но не и за други. Казвам: Тъй, както светът върви, върви към по-добро. Жените сега са по-добри, по-свободни, отколкото едно време. Мъжете са по-свободни и за в бъдеще след 50 – 100 години, ще бъдат най-малко 2 пъти по-свободни, отколкото сега. Някои се оплакват, че светът е лош. Светът сега е станал по-добър, отколкото в миналото. Светът е лош по единствената причина, че ние от този свят искаме повече, отколкото той може да ни даде за сега. Ние зимно време не можем да изискваме от слънцето това, което слънцето не може да ни даде. Зимно време в умерените пояси не може да дадеш условия да ореш, да сееш, да садиш. Значи ще чакаш 3 – 4 месеца, когато слънцето дойде до известно положение и тогава да се създадат благоприятни условия. Трябва да спазваме този закон. И любовта върви по този закон. Има една любов, която наричаме екваториална. Има една любов, която я наричам на умерените пояси. Има една любов на студените пояси. Има една любов на северния полюс, на най-студеното място. Вие трябва да разбирате условията, при които любовта може да се прояви. Екваториалната любов съдържа много големи противоречия. Тя е долина. А пък любовта на планинското

място, то е любовта на планинския връх, там нищо не става. Но там е най-чистата любов. Онази чиста, неопетнена любов, която вие искате. Вие искате тази любов да я намерите в долините на човешкия живот. Тук ще намерите екваториалната любов, която има тия противоречия. Но между любовта на северния полюс и екваториалната любов има връзка. Любовта на долините зависи от високите положения. В живота туй е вярно. Мъжът и жената, и двамата не трябва да живеят в долината. Ако дойде за в бъдеще, аз бих казал: Хората, като създават дома, да не го създават както е сегашното схващане, това не е философия. Не искам да спорят. Ако жената е планински връх, мъжът трябва да бъде долина. Ако мъжът е планински връх, жената трябва да бъде долина. Ако жената представлява океан, мъжът трябва да представя суша. Ако мъжът представя океан, жената трябва да представя суша. Трябва да има възможности на нещата. Ако жената е суша като мъжа, нищо няма да излезе. Та казвам: Някои искат да определят жената по какво се отличава. Жената се отличава по устройството на своето тяло. Жената се отличава по устройството на своя мозък. Жената се отличава по устройството на своите способности и чувства, кардинално се отличава от мъжа, и мъжът, и той кардинално се отличава от жената. Това не е противоречие. Това е хармония. Мъжът на друга гама е създаден. Те са две велики гами в света. Жената представлява миньорната гама, а мъжът представлява мажорната гама. Децата представят смесените, хроматическите – ту миньорни, ту мажорни. Миньорните гами имат дължина, мажорните гами имат височина в себе си. Между дълбочината и височината, туй е, което дава хармония. Миньорните гами дават мекота, а мажорните – сила и мощ. Не грубост. Грубостта е прекалена сила. Силата е необходима за преодоляване на известни мъчнотии в света.

Казвам: Като дойдем до нашите мисли и чувства, законът е същият. Някой път трябва да знаеш, че трябва да започнеш с известна мекота, но ти свършваш с известна сила. Да свършиш с мекота, това са два метода, които трябва да употребиш. Но в дадения случай

трябва да знаеш по кой метод да започнеш: по една миньорна гама или по една мажорна гама. После, онези, които изучават от вас музиката, вземете един тон “до”. Ако си взел право този тон, може да го провериш по един начин. Начин имаш в себе си. Вземете простият пример. Ял си някоя храна, която е мъчно смилаема и като топка се е спряла на стомаха. Ако вземете този основен тон на първата гама тихо, полека, ще го вземете веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти и като го вземете правилно, веднага ще ви стане приятно, веднага тази тяжест ще се премахне. Музикално може да се направи един опит. После двама души се скарат. Единият, който се кара, и другият да вземе основния тон “сол”, защото има “сол” в първата гама. В първата гама “до” е основен тон. “Ре” е основен тон. “Ми” е основен тон. “Фа” е основен тон. “Сол” е основен тон. “Ла” е основен тон. “Си” е основен тон. По-нагоре ги няма. “Сол” е основен тон. Скарал се някой, вземи, че попей тона “сол”. Щом вземеш правилно тона “сол” този човек, който дига шум около тебе, ще почне да пее и ще каже: “Извини, братко, аз не постъпих добре, ще се примиря с тебе.” Защо ще му казваш: Ти не говориш хубаво, не се отнасяш човешки, не е по Бога. Ти пей само “сол, сол, сол.” На български много хубаво е “сол”. На пръв поглед новите методи се виждат смешни. Ами старите методи какви са? Влезе учителят по първия метод на възпитанието между две дървета тури крака на ученика и учителят удря с тоягата. Преди 70 – 80 години краката се биеха. Значи добър да станеш. Като възпитаха човека да стане добър, казват: Станахте добри. След туй вторият метод ще турят, ученикът на гърба на другия, че учителят ще го налага по задницата. Когато бие по задницата, казва: Малко да ядеш. Това значи хигиена на яденето. След това дойде ръката. Аз съм виждал учителят дигне дряновата пръчка, ученикът си простре ръката и учителят удари, а някой път ученикът си дръпне ръката, за да избегне удара. Той пак ще си просне ръката и той като го удари, три пъти го удари, значи трябва да мислиш хубаво. Справедлив трябва да бъде ученикът. Най-после дойде шляпането с плесница, не с пръчка.

Учителят удари една плесница, едно шамарче. Какво означава? – Справедливост. Шамарчето какво означава? – Педагогически сега го вземат. Всички го употребяват този метод. Но да оставим. В нас има известни противоречия, те съществуват. Противоречията не са нещо лошо. В мене има противоречия, от които трябва да се освободя. Искам, не искам, има набрани известни излишни вещества, които моят организъм не търпи. Аз трябва да се освободя. Туй може да са чужди вещества, които може да се изхвърлят чрез изпотяването, може да се изхвърлят навън. Но по кой начин чуждите вещества трябва да се изхвърлят навън? Имаш нещо в сърцето си, което те мъчи. Чувстваш неразположение. Значи сърцето ти е натоварено с излишни, чужди вещества, които не трябва да са в сърцето. Туй, чуждото трябва да се изхвърли навън, по който и да е начин. Събрал си някаква мисъл, която те мъчи. Тази непотребна мисъл по същия начин трябва да се освободиш от нея, да остане онази, чистата мисъл, чистото чувство, чистата постъпка. Тия чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки са елементи, с които се гради физическото тяло и се обуславя целият наш живот на физическото поле, от който зависи и щастието на човека. Щастието зависи от нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки на земята. Не какво мислим за небето, защото ако туй небе не може да съществува по същия начин вътре в неговия ум и ако духовният свят не може да съществува вътре в неговото сърце и ако всичко онова най-възвишено и благородно не може да съществува в неговите постъпки, къде е човекът? Това е човекът. Физическият живот е един опит, който ни показва по кой начин можем да влезем в една правилна връзка с другите по-напреднали светове и в съвременното възпитание трябва да се внесе този метод. Сега, учат закон Божий, как е учил Христос едно време. Всичките християни станаха толкоз верующи, че каквото казал Христос преди 2000 години, сега му вярват, но ако дойде Христос на земята да говори сега, ще кажат: “Ние имаме особено мнение.” Това, което е говорил преди хиляди години, кога ще дойдем да вярваме?

Когато дойде Христос, евреите вярваха в Мойсея, който беше говорил преди хиляди години, преди Христа. Християните казват: “Вярваме в Бога.” Сега и вие сте закъсняли, вярвате в това, което Христос е говорил преди 2000 години. Христос като дойде сега, няма да говори това, което е говорил тогава. Какво ще говори сега? Христос едно време говореше за спасението на хората, какво робство беше тогава. Знаете ли какво беше в Римската империя? Един патриций имаше право да има роби. Нямаше закон, който да ги защитава и тогава Христос търсеше спасението на човечеството, тия патриции да не убиват. В наше време като дойде Христос, ние днес убиваме млекопитающите животни и мислим както патрициите, че имаме право на своите роби. Казвате: “Те нямат душа. Господ ги създаде да ги убиваме.” Като дойде Христос какво ще говори днес? Няма да ви стане приятно. Ще говори малко върху въздържанието да се откажете от месната храна, да не измъчвате вашите по-малки братя. Казвате: “Много ще се размножат”. Но виждаш философията. Нещата много се размножават, когато се злоупотребява. Нещата малко се размножават, когато добре се употребяват. Употребявай едно нещо добре, за да бъде в нормално състояние. Щом постъпваш ненормално, тия неща ще започнат да се увеличават.

Казвам: От съвременно гледище – не за вярване. Вие имате много добро вярване. Аз намирам отлични вярвания. Вие даже за Христа вярвате по-добре, отколкото аз вярвам. Мнозина от вас външно, аз пример вземам, какво благоговение имате за Христа, аз бих желал туй благоговение да го имате отвътре, като стане дума за Христа. Сега за другото да се справим. Ако дойдем до вътрешната страна, какво е казал Христос, но щом дойдем да се отречем от себе си, после да раздадем имането си, колко хора и християни има, които са готови да раздадат всичко, но така да го раздадат разумно? Колко християни има, които биха се отрекли не глупаво, но разумно, тъй че да ти е приятно. Като се самоотречеш, нищо да не изгубиш в себе си, (но) да получиш. Не да понижиш една душа, но да подигнеш. Като се

самотречеш от всичкото богатство, не да осиромашееш, но вътрешно да забогатееш. Сега някои мислят, че трябва да се отречем от златото. Но има една вътрешна страна на златото. Знаете (ли) каква сила се крие в златото? В златото се крие една сила, която може да произведе безсмъртие. Ако хората обичат златото, по единствената причина, понеже съдържа елексира да бъде безсмъртен човек. Казва: "Аз ще живея." Но като приемат златото, не може да оперират вътрешното богатство и те умират като другите, пък и другите казват: "Ние, като нямаме злато, сме осъдени на смърт." Казвам: Не да се проповядва сиромашия. Христос е проповядвал богатство. Но богатство, което е основано не на лъжа. Не да ти дадат една книжна банкнота, да мислиш, че ти си богат. Избягвай онова, лъжливото богатство. Като имаш 100 хиляди кожи, одрани от животните, да мислиш, че си богат. Избягвай заблуждението. Ти носиш смърт със себе си и ти ще бъдеш одран като тях, нищо повече. Избягвай онова, неправилното богатство. Като мелят житото, правят го на брашно и ти така ще бъдеш смлян като брашното един ден и от тебе нищо няма да остане. Как се определя какво е неправедното богатство? Праведното богатство носи щастие за всичките хора. Всичкото богатство, което носи радост. Богатство, което носи смърт, което носи сиромашия, което носи лъжа, благодарим за такова богатство. Нито богатството искам, нито сиромашията искам. Сиромаси наричам всички хора, които са се освободили от лъжливото богатство. Богати хора наричам тия, които са приели новото богатство, което носи благото на човечеството, благото за всички. Сиромах човек е онзи, като види богатия, казва: "Този брат е достоен, той заслужава. Аз му вярвам, аз не искам да съм на неговото място." Той е благоразумен сиромах. Сега Бог ни е изпратил с несметни богатства в този свят. Несметни богатства, които нашият ум съдържа. Хиляди поколения са оставили такива наследства за нас. Хиляди поколения са оставали наследство в нашето сърце. Хиляди поколения са оставили наследство в нашето тяло и при това казваме: Кажете ни сега какво ще каже Христос на

земята като дойде? Сега някой проповедник казва: “Като дойде Христос, Той тъй ще говори.” Представя Христа така. Ти с тази жена защо така се отнасяш? Ти с мъжа си защо така се отнасяш? Не, не! Христос, ако дойде в един дом, ще потупа мъжа и ще каже: Много добър си. Ще ви даде по един билет да идете да се разхождате. Мъжът на север, а жената на юг. Само за изяснение ви казвам това. Предполагам аз сега. Ако дойде Христос, може да ме корегира. Аз съм казал нещо, но съм убеден, че 99 без едно, защото на едно място четох, че учените хора са достигнали до абсолютния студ, до 272.9 градуса, значи до едно място, дето има абсолютен студ и при този абсолютен студ въздухът става течно тяло. Ако прекарате един живак, той става твърд като камък, че може да забиете в живака един гвоздей и ако го ударите с чук, не може да държиш повече от 1 секунда, понеже като държиш, той ще се разпадне.

Казвам: Трябва ни още една част до абсолютния студ, 1/10 част ни трябва до абсолютния студ. Питам: След като намерят хората абсолютния студ, какво ще се постигне? Който разбира, ще се постигне. Има някои постижения. Питам тогава: Защо е така грамадна разликата? Защо студът съдържа 273 градуса? Абсолютен студ. За топлината не се казва колко е абсолютната топлина. Топлината ни най-малко не съответствува. Какви са деленията тогава? Значи деленията на студа са големи. Студът и той изгаря. Един чук при този студ, разглобява се. Желязото при студа не може да издържи, разтопява се. Като дойдем при топлината има 1000 – 2000 – 10000 – 25000 градуса. Предполагат, че слънцето има 25 милиона градуса. А някои (предполагат, че е) 30 – 40 – 50 милиона градуса топлина. Каква топлина е тя? Вече не една малка частица е засегната. Но онази, първоначалната топлина. Казвам: Понякой път вие страдате от две неща. Вие страдате от абсолютен студ, който образувате в себе си. В Холандия правиха тия опити. Вие изстудявате сърцето и казвате, аз не го обичам. Ти го изстудяваш сърцето си. Ти като го изстудяваш, изстудяваш и себе си. Някъде се нагорещяваш,

искаш да му отмъстиш. Някъде се нагорещяваш, искаш да отмъстиш някому. Същевременно, като направиш пакост на него, правиш пакост и на себе си. Та в дадения случай нито изстудявай, нито стопляй. Остави хората с обикновения студ. Нищо повече. Учените хора за в бъдеще туй ще го изучават. Имат съвсем други съображения. Онези, които развиват голяма топлина, и те имат съображения. В новото учение, оставете в живота онази, нормалната топлина. Нормалната топлина коя е? – 36 градуса. Значи човек не е още в състояние да понесе по-висока тампература. Те считат, че 37 градуса е малко анормална. 37 градуса трябва да стане нормална топлина, но тя още не е нормална топлина. Една нормална топлина трябва да съдържа един, два, три, 123 градуса. Но при 123 градуса другояче може да се говори. На 123 градуса, понеже човек има 4 тела основни, през които... 36 засега е нормална. Доста е 36 градуса, за физическото тяло е тя, за астралното тяло топлината е друга. За умственото тяло топлината е друга, за причинното тяло топлината е друга. Причинното тяло на човека може да издържи на 273 градуса и два пъти да му туриш по толкоз, то няма да усети. Физическото тяло при 273 градуса няма нищо да остане от него. Засега изучаваме физическото тяло. Казваме: Като умре човек. Ами че туй тяло, то е външната страна. Върху туй тяло сега се гради друго едно тяло, което всеки може да го види. Всеки може да го види. Правете опит. Който и да е от вас, елате и направете един опит. Да не мислите тъй, че ще ви дадем известни мисли и желания. Ще видите, че в половината част отгоре лицето ви ще стане червено, да се освежи лицето ви и веднага да се подмладите. И като ви оставим пак, ще се повърнете при туй същото положение.

Казвам: Трябва да измените вашите постъпки, вашите мисли и веднага ще видите, че лицето ви ще се измени. Трябва да знаете, как действува законът на вашето духовно тяло. Щом искаш да действуваш със законите на любовта, ще влезеш в духовното тяло. Ако искаш да станеш умен човек, ще влезеш в законите на

умственото тяло. Три тела има човек, с които трябва да знаеш как да постъпваш. Трябва да имаш здраво физическо тяло, ако искаш да постъпваш добре. Ако искаш да обичаш, трябва да имаш духовно тяло. Ако искаш да бъдеш умствено здрав, трябва да имаш умствено тяло. Тия тела влизат едно в друго. Най-шуплесто е физическото тяло. Духовното тяло влиза в шуплите, Божественото тяло влиза в умственото тяло и те съставят едно цяло. Как ще го разберете? Аз не съм го разбрал, че вие как ще го разберете? Какво е духовното тяло? Вечерно време си лягате, но отивате да се разхождате. Питам: С кое тяло? То е вашето духовно тяло. Човек ходи, приказва, после се връща, бягате, гонят ви, с кое тяло? В туй тяло, с което в събранието ходиш, приказваш с другите хора, след като се върнеш на земята, пак ще се разхождаш по същия начин. Вие имате тази опитност. Вечерно време не сте ли гледали как изгрява слънцето? Казвате: "Какъв е духовният свят?" Точно както го виждате на сън. Реалист съм. Както вие сте го видяли на сън. Няма друго описание. Казва: Като бях млад. Някой път се огледаш в огледалото, млад си, но като се върнеш, гледаш стар дядо, космите побелели. Мене ми разправяше една стара баба: "Като се погледна в огледалото, казвам: Да ме поживи Господ, да ме направи такава, каквато бях. Като се погледнах, колко бях красива, а като се събудих, казвам: Остаряла съм." Вие сте млади, само временно сте остарели. Вие сте умни, само временно сте оглупяли. Искам да се посмеете малко, понеже, когато човек се смее, благословението иде. Човек като е сериозен, стиснат е малко, че не може да дойде Божието благословение. Искам малко да се посмеете, че Божието благословение да дойде във вас. Че как се смее? Човек има едно чувство да се смее. Само че смехът да дойде на време, да се смееш на време. Когато дойде време за Божието благословение, да се посмеем. Когато Господ каза на Сара, че ще роди дете, тя се позасмя. Казва: Не можах на младини, че сега на 83 години. На млади години като не можах да родя, че сега? Казва: Защо се смееш? Тя се уплаши. Започна като всяка жена да се отрича. Казва: Не се смея. Понеже едно

благословение ще ви дойде, вие се позасмейте малко. Ще дойде нещо ново във вас. Като Сара ще родите нещо хубаво за идущата година.

Пожелавам ви на всинца да бъдете здрави, бодри и весели, да учите всичко и да приемете Божието благословение.

Благословен Бог наш.
Добрата молитва.

19-та неделна беседа от Учителя, Държана на 6 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

СТАНЕТЕ ВИЕ, КОИТО СПИТЕ

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само едно изречение: “Стани ти, който спиш.”

Духът Божий.

Трябва да се избягва скучността в живота. Има скучни работи. Скучните работи са стари работи. Скучните работи са болезнени работи, в тях няма нищо ново. Погрешките са скучни, защото зад погрешките няма никаква наука. Едва музикантите са направили гами. Привилегия на погрешките, че светът на мълчанието е един неорганизиран свят. Щом се организира светът, той става музикален. Музикантите по някой път искат да дадат привилегия. Някъде искат да дадат пауза цяла, половина, четвъртинка или осминка. Туй казва, което е написано едно време, може (да е) като тия паузи. Сега, има известен смисъл. Казвам: Погрешките в нашия живот, скучните работи, да бъдат като малки паузи за ефект, в средата или накрая една малка пауза. Трябва да се поеме дъха. Лошите работи в света, дето ги наричате, са спирка, почивка. Туй, от което вие се оплаквате, не е смисълът на живота, но понеже сте се забързали, за да се справите, трябва да ви се даде пауза, да се спрете. Вие така не го схващате. Вие схващате някой път като едно музикално творение. Искате да знаете защо ви се случва някое страдание. То не е наука страданието.

Сега искам да ви говоря за нещо, но не искам да бъда скучен, искам да бъда много кратък. Много не искам да говоря, понеже в многото говорене се харчи много енергия, пари струва. Понякой път ми представят голям лист за плащане, аз се уплашвам, но умерен съм. Икономисвам енергията. Казвам: И вие трябва (да) икономисвате.

Що е знанието? – Осмисляне невежеството. Що е невежеството? – Обезмислено знание. Може да го считате за анахронизъм. Психологически е верно. В света всяко нещо, което не прогресира, регресира. И двете думи са чужди. Вие трябва да ги намерите в речника. Човек, който отива с прогрес, значи нагоре отива, а регрес, значи повръщане назад, отстъпване назад. Прогресира и регресира. Та никога вие не можете да застанете на една точка. Може вас животът да ви е неприятен, то е от вашето разбиране. Ако измените само разбирането си, животът ще стане осмислен. Има неща в света, които са непостижими. Човек великото никога не може да постигне. Малките неща са постижими. Сега аз не искам вие да вярвате. Тъй разсъждавам: Великото е непостижимо, а малкото е постижимо. Ако желаете малки работи, ще постигнете. Ако желаете големи работи, няма да бъдат постижими. Да кажем, вие искате да завладеете месечината. Непостижимо е. Искате да спечелите 100 – 200 хиляди лева. Туй е възможно, даже и няколко милиона да желаете да спечелите и то е възможно, защото са направени от малки частици. Искате вие да станете първокласен светия. То е невъзможно. Искате да станете един обикновен човек, добър човек. То е възможно. Всичките хора искат да станат светии. Не, не. Нито един човек, нито един народ може станат светия. Може да играят ролята на светия, то е друг въпрос. Една свещ може да играе ролята на слънцето, но тази свещ да мисли, че е слънце, то е заблуждение. Ти може да си запалил свещта, може да светиш като слънцето, никой не го отказва, че си като слънцето, ти сам се заблуждаваш, искаш и другите да заблудиш. Казвате: Той е светия. Да, светия от 25 свещи, или от 100 свещи, или от 150, 500, от 2000 хиляди. Аз сега цитирам работи, за да се уяснят новите положения. Всичките хора ги е страх от новото в света. Че именно вечният живот седи в постоянното ново, което е в света. Вечният живот не седи в старото, не седи и в настоящето, а седи в туй постоянно проявление. В едно отношение в непостижимото бъдеще седи вечният живот. В еврейския език имат минало и бъдеще.

Настояще нямат евреите, защото според тях, всяко нещо, което се е проявило, вече е минало. Сега аз не искам онова, което ще говоря, да го примирите с това, което имате. Не мерете нещата според вашия мащаб, според вашите мисли. Не мислете, че както другите хора мислят, е криво. Не мислете, че както другите хора мислят, са криви, а както вие мислите, сте прави. И вие, както мислите, сте криви, и както другите мислят, са прави. Но не мислят както природата мисли, затуй са криви. Природата не мисли като тях. Криви са в туй отношение, че искат да заставят природата да мисли като тях. Туй е невъзможно. Природата никога не ни заставя да мислим като нея, защото, ако тя искаше да мислим като нея, щеше да ни застави да направим света, както тя го е създала. Тя ни е оставила да се упражняваме с малките работи.

Казвам: "Стани ти, който спиш". Значи, който спи, трябва да стане. Онзи, който е станал, на него трябва ли да му се каже да стане? Ами на онзи, който е станал, който работи през целия ден, какво трябва да му кажем? – Легни ти, който си буден. Не е ли туй, което става? След като ти кажат: Стани ти, който спиш – да работиш. Вечер, като се умориш, какво правиш? Природата казва: Спи. Та спете, когато природата ви казва да спите. Ставайте, когато тя ви казва да ставате. Когато ви каже: Стани, стани, понеже то е в твой интерес. Ако ти станеш, в твой интерес е. И в единия, и в другия случай все е в твой интерес. Понякой път хората се оплакват от нещастията на земята. Такова нещо като нещастие в света, то не съществува. Нещастието съществува само по единствената причина, че човек мисли, че може да носи един товар, който не е по силите му. Следователно, този, който носи такъв товар, той е всякога нещастен.

И съвременните хора, например, искат да ги убедят да не воюват. Нали така? Те не могат да се убедят. Природата има само един начин, с който може да убеди хората. Направете и мъже, и жени да раждат, всичките да раждат и нищо не проповядвайте. Те ще се убедят, че не струва да се воюва. Направете едновременно всичките хора болни, те

да страдат, за да ги убедите, че не е хубаво страданието. Тъй, когато един е здрав, а друг е болен, каквото кажеш, казва: Празна работа е. Ако ние искаме да направим хората да разберат една истина, ние трябва да им дадем един опит. Ще се даде един опит, към който природата ни кара. Всички ще минем дисциплината на страданията, за да познаем, че има страдания. Казва някой, че страданието е реално. В дадения случай е реално страданието. И радостите са реални. Това са две фази на живота. Когато опитваш живота, страданието ще бъде временно и радостта ще бъде временна. Страданието може да бъде дълголетно и радостта може да бъде дълголетна. Казват: Вечното блаженство. Онези, които разбират този закон, казват: Има и вечно мъчение. Как ще ги примирите двете? Няма какво да се примиряват. Ти в огъня няма какво да примиряваш дърветата, които горят. Щом като горят, те са примирени. След като горят, те се освобождават и всички отиват във въздуха. Огънят казва: Вие сте свободни. След като излезе този газ навън, туй газовидно вещество, природата го взема пак. Растителното царство ги поема, туря ги в нова форма, създава нови дървета от тях. Искат другите да примирят смъртта. Защо хората умират? Защо умират хората не знаят, но и защо живеят, и него не знаят. Защото ти не може да разбереш, защо умираш, докато не разбереш защо живееш. Като разбереш защо живееш, ще разбереш и защо умираш. Дотогава ще умираш несъзнателно, без да искаш. Пък може да умираш и съзнателно. В реда на нещата е съзнателно да умреш. Кое е съзнателното умиране? Само великите души умират съзнателно. Вземете Христос, той умря съзнателно, съзнава, че трябва да умре. Така е писано, че трябва да умре, за да помогне на хората. Написано е той да умре. Ако той не умре, не може да помогне. Все таки, за да се спаси един човек, друг заради него трябва да го замести в страданието. Или другояче казано: За да направите известен съсъд хубав, от какъвто и да е материал, от какъвто и да е ценен материал, все трябва да направите някаква пакост някъде. Тази кал вие ще я

извадите от някъде, ще развалите туй място и ще вземете и от тях ще направите хубави паници, стомни или вази, каквито и да са, ще бъдат за едно украшение. Но туй, хубавото нещо, се дължи на някаква пакост, която сте направили някому. После, докато ги направите, на няколко дървета ще направите пакост. Колко дървета ще изгорите? Казвам: В нашата култура, която имаме, знаете ли колко пакост сме направили? Тази култура колко пакости е направила! Казвате: Отлична култура. Хубаво, в какво седи отличието? Ако цената на тази култура е повече, отколкото загубата, която е причинила, тя е на място, но ако загубата е двойна, отколкото цената, значи ние ще имаме половин глоба и всяка една култура в света, която изхарчва повече, отколкото спечелва, тя е осъдена на секвестиране. Сега, мисълта ми каква е? Не се спирайте върху тези работи. Например, ако вие сте в театър, не обръщайте внимание. Аз да ви представя една работа на театър, вие схващате, че тази работа ни най-малко не е сериозна. Театър представя той. Вие гледате, някой е облечен, умира на сцената, но то е гьоз бояджилък. След половин час той ще възкръсне. Някого са го обрали на сцената, но след туй видиш, че парите са намерени. Всичко, което става на сцената, то е възпитателно средство. Ти изваждаш поука. И животът, който става в природата, то е едно възпитателно средство. Земята е едно училище на изправление. Нашата земя е изправителен институт. Най-хубавото изправително училище е земята. В цялата слънчева система няма по-хубаво изправително училище от земята. От Слънцето, от Венера, от Юпитер, от Сатурн, от Уран, от Нептун тях ги пращат тук, на земята и пращат доста бюджет, че ги изпращат на земята. Обичат земята, понеже тя служи за изправление. Който излезе от земята възпитан, той стане виден човек в тяхното отечество. Които идат от другите планети, земята ги прави видни. Вие сте изпратени тук за изправление. Аз съм уверен, че след векове вие ще станете много видни във вашето отечество. Вярвайте в туй, че е тъй. Човек на всичко трябва да вярва. И на лъжата вярвайте, защото ако повярваш на

лъжата, тя не е лъжа, но истина. Ти на лъжата не може да направиш по-голяма пакост, отколкото да повярваш на лъжата, че е истина. Ако на един светия вие му дадете един мухлясъл хляб, той като го вземе, казва: “Пресен хляб.” Вие се чудите и ще видите, че той е топъл, веднага се преобразява хлябът. Значи лъжата при светия става действителност. Както вие сте казали, така става. Туй е вярно при светията. При обикновения човек мухлясалият хляб ще остане пак мухлясал. Следователно, туй, което ви говоря, при сегашните условия хлябът пресен не става, той си остава все мухлясъл. Лошият живот остава лош и добрият живот остава добър. Богатият остава богат и сиромахът остава сиромах. Това е статическо положение, което съществува.

Та казвам: Ако днес дойде Христос в света, макар че той си е намислил да дойде на земята, какъв метод ще приложите? Ако дойде сега, как ще проповядва Христос? Ако дойде Христос, ще носи ли някаква тога или ще носи ли някаква чалма или някоя индуска чалма, защото някои искат да покажат, или ще носи ли той сандали? Негова работа е. Ако си избере сандали, свободен е сандали да избере. Ако избере чалма, свободен е, или може да си тури на главата калпак или цилиндър. Но вярвайте, че Той ще избере нещо, което подхожда и мислим, ако дойде Христос на земята, Той ще бъде облечен много добре. Ще има един цвят, който му допада. Ще има шапка, която допада, обуща, всичко туй, което казват “ком ил фо”. Туй сега е предположение. Каква ще бъде реалността, то е друг въпрос, но ние предполагаме. Всеки един учен човек предполага. Предполагат, че слънцето имало 25 хиляди градуса, други – че 50 милиона градуса, а други – 40. Но с какво сме го премерили? Или някой казва, че са 10 хиляди градуса, с какво сме ги премерили? Все ще има някъде някакъв уред да се премери. Обаче, една топлина при 25 или 50 милиона градуса, не е такава, каквато е нашата топлина. После, ако вземем такова твърдение в науката, че телата, които са в покой и телата, които се движат, имат една и съща стойност. Абсолютно

покойните тела и абсолютното движение ще имат една и съща стойност. Те се намират на едно и също място и следователно две тела, които се движат с еднаква бързина, паралелно вървят. Две тела, от които едното върви с по-голяма скорост, винаги отблъсква тялото с по-малка скорост. Щом двама души се отблъскват, единият се движи с по-голяма бързина, а другият с по-малка. Казвате: "Еди кой си не ме обича." Или вие се движите по-бързо, или вие се движите по-бавно. Всичкото е в движението, в бързината. Ако ти го обичаш и намираш, че се движиш с по-голяма бързина, ти спри, да се приравниш и той ще те обича, човекът. Ти вървиш напред, искаш да те гони. Де ще те стигне той? И да иска, не може да те стигне. Вие искате хората, които бързо се движат, да ви обичат. То е невъзможно. Сега философски разсъждавам. То е едно противоречие. В тия противоречия философия има. Вие още не знаете философията. На какво се дължи симпатията и на какво се дължи антипатията? Казва някой: Нито Христо, нито Христос. Този, който е нито Христо, се движи с по-малка бързина, а Христос се движи с по-голяма бързина. А пък онзи, който се движи с по-малка бързина, понеже онзи заминал напред, той оставал да го тършува отзад, понеже Христос е заминал за небето, пък дяволът тук е, на земята. Каквото намерил в неговото общество, вземе всякога да го направи нещастен. Като дойде той, ще се престори, че е Христос, той ще говори Неговите думи. Слабоверните, лековерните моми може да се излъжат. Някой път момъкът, като обръсне брадата, стане угледен, приличен. А ако е с брада, като поникне брадата, не е толкоз приятен, но като се обръсне хубаво, става по-приличен без брада. Хората са по-прилични. Аз бих желал хората да бъдат без бради. Предполагам, че има 24 души в света с бради. Англичаните са дошли до това убеждение. Един англичанин като стане сутрин, намаже лицето си със сапун и се бръсне. Щом имаш брада, то е цяла беля, защото всеки косъм на брадата, то е едно правило. Всичките закони в света са написани там, ако направиш нещо криво. Най-големият аристократизъм в брадата се намира. Питат ме: "Защо ти носиш

брада?” Разправям: Аристократ съм. Защото като не може да ми служат, нося ги тук. Те ме мъчат, но и аз ги мъча. Туй в същност не е така. Всеки един аристократ с енергията, която има, той произвел един косъм на моята брада. Искам, не искам, заставен съм да нося тия аристократи. Той с енергията си култивира един косъм. Какво ще го правиш? Ако го изтръгнеш, пак ще изникне, не може да се освободиш. После ще питат: “С какво право си бръснеш брадата. Нямаш право да си бръснеш брадата, брадата е наша. Ти ще я носиш за обявление.” Тогава аз седя вечерно време и като седна, зная как се пише на всеки косъм. На косъма го напиша. Един ден как са живяли е написано на брадата и тогава в невидимия свят ще направят една книга, ще четат живота на всичките аристократи, как са живяли, понеже как са живяли, те са го предали на моята брада, пък искат мене да ме направят виноват, пък аз не съм будала.

Та казвам: Туй е алегорично. На космите това го има. В миналото са били по-потребни. Ще дойде един ден, когато ще имаме по-малко нужда от косми. В животните цялото тяло е покрито с косми, туй показва, че те са минали в една епоха, толкоз неблагоприятна, това са били дрехите, с които са били покрити. Че космите са паднали от нашето лице показва, че ние сме излязли от тази северна област на живота, дето нищо не е расло и за в бъдеще даже главата на човека ще започне да оголява. Цялото тяло на човека оголява и ако остане гладко, по-малко косми да има, ще бъде по-добре. Възприемчивостта ще бъде по-голяма. Ако ние изясним ония положения, в които природата ни е поставила, тя е турила всяко нещо на своето място. Например, на езика не е турила косми. Ако беше турила косми, какво щеше да бъде? Ако би турила косми вътре в нашите дробове, какво щеше да бъде? Значи космите са необходими на външната кожа.

Та казвам: ние сме дошли до едно положение, една пробуда. В живота какво трябва да се прави? Защото всяка една област в живота си има свое специфично място. Ако един човек е светски, това не е

лошо нещо. Не е лошо да бъде човек светски. Да бъде материалист не е лошо нещо. Да бъде човек светски, да бъде човек духовен, не е лошо. Но всичките хора на земята не може да бъдат духовни. Всичките хора на земята не може да бъдат религиозни. Всичките хора на земята не може да бъдат светски. Виждаме, че в природата има едно велико разнообразие. Всичките хиляди и хиляди видове от растенията и животните, от рибите до човека, всички се различават и допълват. Всеки един човек, който е достигнал до тези времена, той трябва да се справи. Трябва ви сега една много трезва мисъл и трезви чувства, и трезви постъпки ви трябват. Онези от вас, които са пробудили плачът и страданието, не знаете някой път защо плачете. Аз позволявам плача само при един случай. Трябва да плачеш, да си омиеш очите. Щом си омиеш очите, не си хаби водата. Сълзите са за промивка, да виждаш, да са влажни очите, да може да възприемаш. После при сълзите и при страданията, човек се възбужда и тия жлези работят и ако не знаеш как да размишляваш, ще събереш повече вода. Защо е тази вода? Понеже става по-силно горение в организма, тогава идват сълзите. Природата показва, че огънят се гаси с вода. Ти си станал скръбен. Защо плачеш? Иде една топла баня. Пусни топлата вода на главата и веднага ще ти мине скръбта. Изгубил си 100 – 200 хиляди лева. Иде ти отчаяние. Един душ в банята на 37 – 38 градуса като го пуснеш 5-10 минути, временно ще се освободиш от туй състояние. Що са 200 хиляди лева? Взели ги и ти ще се самоубиеш. Иди продай едното око. Сега продават очи. 200 хиляди лева ще ти дадат и ще го присадят или пък може да продадеш носа си за хиляда лева, ще го пресадят. Или ухото си може да продадеш. Защо ще се самоубиваш? Иди продай едното ухо, ще го посадят. Да умреш, че си изгубил 200 хиляди лева. Гледай този серсемин и той мисли. Казва: Искам да се самоубия. Или мисли от канарата да се хвърли, или във водата да се удави и мисли какво ще пишат вестниците. Той иска да се хвърли от канарата, но мисли какво ще пишат вестниците. Той и като умира, е щестлавен. Иска да знае какво ще мислят хората за него. Аз да ти

кажа какво ще кажат. Те ще кажат: “Ето един голям будала, който не оценява живота.” Ти като изгубиш 200 хиляди лева, иди запали 10 свещи в църквата и благодари, че те освободили от едно зло. Вместо да се самоубиеш, запали 10 свещи за благодарност. Разболял си се, изгубил си 30-40 кгр., запали 5 свещи и благодари на Бога. Пак ще дойде онова вещество. Всичко, каквото става на земята, трябва сега една нова философия. Аз ви говоря за неща, които трябва да проверите. Трябва една нова школа, в която хората да се възпитават. Аз ви говоря за някои неща. Казвате: “Не скърби.” Аз зная, лесно е да кажеш не скърби, но как да не скърбиш.

Това беше във Варна. Един момък се влюбил в една мома. Тя залюбила друг. Иде му отчаяние. Казва: “Иде ми да се самоубия. Тя да ме излъже!” Казвам: Няма нищо. Не са ти взели живота. Всичките моми са на Господа. Тя отишла при баща си, защо така мислиш, че не те обича? Тя те обича, работа си има, няма време. На нейното място виждам, иде една мома, която седи по-високо от другата. Съзнанието му не е будно, моето съзнание е будно. Казвам: Я се обърни да видиш, и той поглежда и изведнъж се изменя. Казва: “Стана ми малко по-леко.” Тогава този, в когото ти си се влюбил, не е този, който ходи по земята. Онзи, в когото ти се влюбил, той е от друг свят. Той е минал, няма го там. Писанието казва: “Не огорчавайте духа, с който сте запечатани”. Не огорчавайте онзи, който ви е възлюбил, защото той ще излезе, ще си замине и няма кой да ви помага. Онзи, който ви обича, може да мине в един, във втори, в трети, той може да мине в 20 – 30 и в цял народ и може да накара целия народ да ви обича. Може да накара и цялото небе да ви обича, може да накара и себе си да ви обича. Той е всесилен. Този, който ви обича, той може всичко да направи. Тъй, както ние разсъждаваме за любовта, че само мене ще любиш, тъй не може. Щом речеш само тебе да люби, той не е от тази земя. Той не е вол, говедо, да му туриш юлар. Той седи над твоето разбиране. Той е господар на положението. Няма по-голям господар от онзи, който обича. Няма по-голям господар в света от него и няма

по-голям слуга от него в света. Няма по-умен в света от него. Този, който те обича, той е във всичките. Ако виждате някои недостатъци, те не се дължат на онзи, който ви обича. Те се дължат на органите, чрез които се проявява. Когато на един художник боите са калпави, не може да рисува. Не е той виновник, четката, платното, боите не са хубави. Когато един пианист свири и лошо е пианото, не е той виновен, но пианото. Дай на този човек един инструмент и ще видиш какъв гениален човек е той. Ние разсъждаваме за любовта като за нещо статическо. Казвате: "Той се е влюбил." Не. Любовта, това е най-великата наука, която съществува на земята, единствената сила, която облагородява хората и тя периодически се проявява. На земята се проявява в месец май. Няколко месеца има подготвителни, през зимата са подготвителните условия за любовта. В месец май тя се проявява. След туй, през юний, юлий, август, намалява. Но най-високата точка, това е май. Като дойдеш в май, всичките птици пеят, животни, треви и цветя, всички, едно надпреварване има. Растенията се обличат в своите дрехи. Като мине туй време, после пак настане един период и тия любовни сили се оттеглят. Туй, разумното в света се проявява. Аз виждам в растенията, това са висши същества, които идват и като идват на земята, тия растения са техни деца. Те ги посрещат. Растенията, като се обличат, посрещат техните роднини, които идат от другия, духовния свят. Вие, когато се влюбите, посрещате вашите близки, които идват от другия свят. Щом се влюбите, благодарете, че сте се влюбили. Вие посрещате същества от Божествения свят. Вие посрещате същества от ангелския свят, вие посрещате същества от светийския свят. Вие посрещате същества от най-развитите от хората. Ние, когато се влюбим, няма да мислим, че туй нещо е станало на земята. Обикновените хора може да мислят така. Великите, гениалните хора мислят другояче. Сега тъй мимоходом влиза любовта.

Сега въпросът е: "Стани ти, който спиш! Стани ти, който спиш!" Не мисли, че със спане всичко ще стане. Стани ти, който спиш,

защото спането нищо не може да постигне. То е животът но животът не се реализира в спането. Животът се реализира в будното състояние. “Стани ти!” Сънят е едно упоително средство в живота, а будното състояние, то съществува за всичките идеали, които съществуват, може да се поставят в един буден живот. Будното състояние може да бъде в нашето подсъзнание, будното състояние може да бъде в нашето съзнание, будното състояние може да бъде в нашето самосъзнание и будното състояние може да бъде в нашето свръхсъзнание. Вие се радвайте за любовта, която съществува, понеже когато двама души в света се залюбят, то е един общ кредит. Когато двама души се залюбят, то е общ кредит, който се отпуща на цялото човечество. Следователно, с любовта, която постоянно иде на земята, живее цялото човечество. Ако един ден хората престанат да се обичат, животът ще престане. Благодарете, че се обичат хората. В какъвто и смисъл да съществува любовта, тя носи живот в себе си. Няма в света престъпна любов. Престъпността седи в онова невежество, в кривото разбиране, в неизползуването на любовта. Престъпността седи, когато искаме любовта да я подложим на робство, на окови. Любовта иде в света да внесе живот. Любовта иде в света да внесе светлина и знание. Любовта иде в света да внесе свобода и простор, да даде щастие на хората, не само тук, на земята. На земята ще им даде известно здраве, но приготвя се един нов свят, той е около нас, този нов свят е около нас. Представете си, че вие сте в едно яйце вътре. Да ви представя сега ясно, от моето становище, аз както виждам нещата. Представете си, че аз ви поставя в тоя затвор, в тия условия, в това яйце. Вие казвате: “Какво ще се прави при тия условия?” Казвам: Не бой се! Щастието ти е в другия свят. Тази черупка е заобиколена от онзи свят. Като се измъти туй яйце, ще бъде в оня свят, ще имате крачка, крилца и веднага вие тръгнете да използувате условията, които ви са дадени. Сега с какво ни утешават? Някой умрял, казват: “Къде е нашият умрял?” Казвам: Той не е при вас, но отвън е. Сега, както и да ви представям работата, вие ще дойдете до едно лъжливо разбиране.

Както и да ви говоря за оня свят, ще имате лъжливо понятие. Защото човек трябва да е бил там. Както и да ви го представям, аз ще го представя, както не е. Както искам да го представя, виждам, криво се схваща. Да кажем, иде някоя майка, виждам дъщеря й някой път от ляво, някой път от дясно. Ако е от дясно дъщеря й, има един смисъл, ако е отляво дъщерята, има друг смисъл. Някой път дъщерята е отзад. Някой път показва главата на дясно. Някой път на ляво. Някой път зад гърба на майка си. Вижда й се лицето. Тя е срасната с майката в тялото само, отвън се показва главата, в тялото на майка си живее. Как ще ме разберете? Ще кажете: "Как може в тялото да живее?" Хубаво. Вземете в едно тенеке, турете такива едри куршумчета по 10 грама и напълнете тенекията. После турете по-ситни сачми и те се поместват, след това още по-ситни и мислите, че тенекията е пълна. След това, като няма място за сачмите, налеете вода и тя си намери място, а след това може да турите още 10 – 15 грама спирт и той ще си намери място. Питам: Де се събраха? Как се събраха в едно тенеке? Сега мнозина от вас се оплакват някой път, че стават разсеяни. Разсеяността вече се дължи на едно същество, което е проникнало в твоето тяло и понеже се намира в неблагоприятни условия, иска да дойде на земята и неговите вълни на ума и чувствувания разбъркват твоя ум, унесеш се, заспиш, като че виждаш сънища. При туй състояние ти не можеш да бъдеш спокоен. Всички ония същества, които са напреднали, напредналите същества произвеждат два различни резултата. Ако дойде едно много напреднало същество при вас, веднага ще се сгромолясате на земята, но съзнанието си няма да изгубите. Само не може да се дигнете. Туй същество трябва да се приспособи на вашето положение, да ви подигне. Като се върнете, вие ще имате една опитност. Ако дойде едно същество с по-ниски трептения на тялото, след като се върнете, пак ще изгубите и вие ще бъдете със седмици недоволен. Дето иска да се самоубие някой човек, то се дължи на чужди влияния. Вие всички страдате не от вашите прегрешения, но от прегрешенията на хиляди поколения ваши

роднини, които са живяли преди вас и вие изплащате постоянно чужди дългове. Казвате: "Сега да поправим живота." Как ще го поправиш? Поправя ли се? Плащате вие, явят се други. Плащате, пак други се явят. Какво ще плащате? Казват ти: "Моли се." – И с молитва не става. – "Той, Господ ще прости." – Трябва да се разбира как ще прости. Има един начин, по който се прощава. Тогава трябва друго разсъждение. В една малка вадичка, която е като моя пръст, колко дрипели може да оперете, я ми кажете? В една река, която е широка като този салон или 10 пъти по-широка, много нещо може да оперете. Тази, малката вадичка и голямата река, която е 10 пъти по-широка от този салон, еднаква работа ли ще свършат? Може да се простят греховете. Няма нещо невъзможно за Бога, но онзи, който ще прощава греховете, казва: Син човешки има власт да прощава, но от него излиза много. От когото излиза прощаването, може да стане, но само да каже.

Един англичанин отива в Италия да почива. Седи в един хотел и от прозореца се вижда, че един италианец държи един револвер, ту го туря в устата си, ту го дърпа и като го гледал, англичанинът поискал да се запознае с този италианец. Запознават го. Той казва: "Господине, защо туряте револвера си в устата?" – "Имам да давам 25 хиляди лири. Нямам ги, искам да се самоубия." Богатият англичанин изважда чек и подписва за 25 хиляди. Казва му: "Ти си много страхлив човек. Тебе от 25 хиляди лири стерлинги те е страх и от револвера те е страх. Мислиш ли, че револверът ще уреди твоите работи? Виж, моето перо урежда по-добре твоите работи." Дава му 25 хиляди лири и казва: "Как, револверът ли разрешава неговите пари или твоето перо?" Казва му: "Научи се да пишеш." Казвам: Всички ние като този италианец понякой път с револвера в ръка се колебаем да гръмнем или не. Тук гръмнеш, там гръмнеш. Не е ли по-хубаво да напишеш 25 хиляди лири така?

Ако дойде някой при мене, ще кажа: Ела, ще те заведа при Господа. Не му казвам: Повярвай. Казвам: Аз отивам при Господа, ела

с мене. Ще го заведа на общо основание. Ама вие не знаете как ще го заведа. Вие предполагате, че този човек не вярва. Защо? Защото неговите братя са го лъгали. Този човек не вярва. Защо? Защото работите му не са вървяли. Този човек станал безверник, защото в училището са го късали. Навред ред неприятности, несгоди. Казва: "В никого не вярвам. Между всичките добри хора все съм последен." Тия хора, които е срещал, те са много добри хора, но са били много заети. Всичките са били така заети, не са имали време да направят нещо за него. Аз съм сега без работа, виждам туй, което те не са направили, аз ще направя заради тебе. Тъй аз ще постъпя. Няма да му кажа, че Господ е казал. Всички са били много добри хора. Елате, какво искате вие? Казва: "Искаме един автомобил." – Друго? – "Дрехи, шапка, обуща, искам да се оженя." Хайде, ожени се. Хайде на туризъм. Всичко, каквото иска. Казвам: Какво искаш още? – Нищо, казва, много ти благодаря. Виждам, че може да има друга някаква сила в света, която помага. Има такава сила, аз я нося със себе си. Онзи, на когото аз служа, той е от мене хиляди пъти по-добър, по-умен и по-силен. Сега казват: "Повярвай в Господа Исуса Христа." Че как ще повярва този човек в Христа? Той няма понятие за Христа. Един слаб човек, когото са разпънали преди 2000 години, който не е бил смел, нямал оръжие. Един извадил нож и той казва: Турете си ножа, тази работа с нож не става.

Та казвам: Вие, които сте дошли сега подир две хиляди години, очаквате Христа. Как Го очаквате? Имате много право вярване, но в едно вашите възгледи не са прави. Вие очаквате Христос да дойде и да уреди всичките ваши работи. Прави сте, той ще уреди всичко. Но питам, след като Христос уреди всичките ваши работи, автомобил ви купи, къща ви направи, деца ще имате и след като направи всичко за вас, вие какво ще направите заради Него? От това зависи вашето бъдеще. Ако можете туй благо да го използувате, едно благословение е заради вас. Ако вие не може да го използувате, вие ще носите пак стария живот, ще имате страдания.

“Стани ти, който спиш”. Аз сега не ви казвам: Станете, аз виждам само, че вие спите. Казвам ви: Станете вие, които ме слушате, които спите. Всяко спане е опасно сега. После пак ще ви кажа: Идете да спите. Сънят ще продължи. След като работите, вечерта ще кажа: Идете да спите. Ни най-малко няма да наруши сънят. Спането е отлична почивка. По-хубава почивка от спането няма, но и по-хубаво състояние от работата няма. Да бъдеш буден, да бъдеш между хората, които те обичат, да слушаш баща си, когото не си виждал, който носи хубави качества. Погледне те баща ти с онова хубаво чувство. Като те погледне, да срещнеш майка си, да срещнеш сестра си, да срещнеш брата си. Какво по-хубаво има? Да срещнеш всички свои приятели. Какво по-хубаво има от това разбирателство в света? Сега аз не апелирам към вас, защото като спите, вие не разбирате. Аз искам да ви събудя, за да ме разберете. Някой път каже: Стани, Стоянчо. Погледнеш, пак заспал. Дойде майката, казва: Стани! Той казва, ще стане, стане и пак заспива. Три, четири пъти трябва майка му да го събужда и се му се спи, много хубаво. Не иска да се пробуди.

Казвам: Радвайте се в света. Радвайте се на трите прояви на Божествения дух. Радвайте се на всички онези души, в които любовта е проговорила. Радвайте се на всички ония души, в които мъдростта е проговорила. Радвайте се на всички ония души, в които истината е проговорила. Радвайте се на всички души, в които животът е проговорил. Радвайте се на всички души, в които знанието е проговорило. Радвайте се на всички ония души, в които свободата е проговорила.

“Стани ти, който спиш!” Станете вие всички, които спите по лицето на земята и всичките тия страдания, които идат, не са нищо друго, освен майката, която казва: Станете! Всички трябва да станете. Няма спане. Светът трябва да се пробуди, понеже новата култура, която иде, носи нови разбирания, нови схващания. Вашият морал, който сте имали, този морал е бил на място. Да не мислите, че когато ядете една кокошка, е морално, когато ядете едно агне, е морално,

когато отсечете едно дърво, когато оцапате водата, е морално? Когато цапате ума, сърцето, душата си, всичко това е морално? Чудни са тия хора! Ние трябва да се надмогнем. Всеки един човек трябва да бъде закон в себе си. Без съдии, всеки да бъде съдия на себе си. Като дойдеш вечер, всеки да отсъди право. Ако имаме такъв свят, дето всичките хора, след като се осъдят, всички да направят, знаете ли как щяха да живеят хората? Казвам сега: Хубаво, ако Христос дойде и ви даде всичко, каквото вие искате, вие какво ще направите заради Него? Христос дойде и даде църкви, служители, на свещениците заплата. Какво направиха заради Него? Христос дойде на земята и на царете от памти века е давал пари, средства, какво направиха заради Него? Кому ли не е дал Христос! Майката, на която Христос даде да роди отличен син, една отлична дъщеря. Учителят, на когото Христос даде всичко, той да възпита двама ученици добре, да ходят в неговия път. Един съдия, на когото Христос дал всичко, трябва да осъди две дела право. Има такива съдии. Та сега, ако Христос ви даде всичко, вие какво ще направите, които не сте съдии. Да кажем, някои от вас сте слугини. Ако Христос ви даде всичко, вие ще напуснете слугинството. Когато Христос ви даде всичко, вие трябва да бъдете най-добрият слуга. Ние, когато Христос ни даде всичко, ако аз съм един слуга, докато не ми е дал Христос всичко, аз с пари слугувам, но след като ми е дал всичко, ще започна да слугувам без пари. Ще слугувам и ще бъда свободен. Аз нямам пет пари и каквото ми кажат, ще извърша. Този, моят господар, но когото аз ще слугувам, няма ли да бъде доволен? Как няма да бъде доволен, ако съм човек, който имам образование. Има един добър свирец, на няколко инструмента свири, той е художник, скулптор, шивач, какво ли не знае? Каквото искате, всичко може да направи. Как мислите, такъв човек последен ли ще бъде в къщи? Ще го държат като писано яйце. Елате да видите. Всичко създава хубаво. После, като го срещнете, той казва: Имам малко работа за Господа. Като си свърши работата, пак ще дойде. Казвам: Вие колко слуги имате, които да ви дават концерт? Концерт

ви дават сега. Желая да бъдете от тия слуги и да сте свършили по 4 факултета и да слугувате всички, да знаете музика, изкуство, скулптура, всичко да знаете в света и отдето минете, да бъдете най-знатните хора в света. Това ви пожелавам.

Станете вие, които спите!

Благословен господ Бог наш.

Добрата молитва.

20-та неделна беседа от Учителя, Държана на 13 февруари, 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ДА МИ БЪДЕ УЧЕНИК

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само 27 стих от 14 глава на Евангелието на Лука: "И който не носи кръста си и не върви след мене, не може да ми бъде ученик".

Духът Божи.

Ще взема само думите: "Да ми бъде ученик."

В съзнанието на човека има едно чувство, което определя ценностите на нещата. Туй чувство не е във всички еднакво развито, затова някои хора ценят, някои хора не ценят. А всичко зависи от онази правилна цена, която ти даваш на един предмет или на някое живо същество. И в това седи науката. Например, вие казвате: "Един човек е гениален." Но какво нещо е гениалността? Вие казвате, че един човек е талантлив или обикновен човек. Та какво е талантливият човек? Гениалният човек е един завършен процес на хиляди процеси на миналото. И тогава аз деля гениалните хора на три категории, на три степени: първа степен, втора степен и трета степен. Първостепенни гениални хора, които са ходили на Слънцето и са се върнали. Второстепенни, които със своите телескопи са видели Слънцето. И третостепенни, които по доверие на първите и вторите знаят нещо, каквото другите казват, вярват в авторитета. Следователно, когато казваме, че един човек е талантлив, разбираме, че той е на три степени. И талантливите хора са на три степени. Значи един талантлив (от първа степен е), който е бил ученик на гениалния; от втора степен е, който е бил слушател, а пък от трета степен, който е кандидат сега, едва постъпва. Има талантливи, които са само кандидати, пък други слушатели и талантливи, които са

ученици на гениалните. Всичките грешки са там, че вие имате едно криво мнение за самата природа. И самите учени хора, тъй както разглеждат природата, има гениални учени хора, които знаят какво нещо е природата. Те като говорят за Слънцето, са ходили там, видели са го, знаят какво има на Слънцето. Те говорят за онова, което разбират, което са видели. Те са учени хора. Други учени има, отдалеч гледали и трети учени, които говорят, каквото чули от другите. Казва: "Аз съм чул от гениален човек." Третата степен учени са, които на доверие приемат, каквото отдалеч видели другите или каквото видели онези, които ходили. И учителите са на три степени. Учител, който бил в Божествения свят. Има учители, които отдалеч са видели Божествения свят и трети, които на доверие приемат. Всички са се учители. Три степени учители. То е едно подразделение, не да се водите по него, но само за уяснение. Защото някой път пресилваме в своите преценки, казваме: Аз разбирам какво нещо е Господ. Като ида в гората и видя една мечка, хич не разбирам. Пардесюто взема хоризонтално положение. Онзи, който разбира Господа, като види една мечка, се разговаря. Мечката ще се спре пред него, ще се поклони, ще каже: "Господарю, какво ще заповядате?" Гениалният човек ще каже: "Ще бъдете добра да не ходите по пътя, някое дете ще го сплашите, по-далеч ходете, да ви не виждат. Вие такъв величав вид имате, че всеки ще се уплаши, не всеки може да издържи вашето присъствие." Вие казвате: "Мечката е страшна." Друго едно гледище има. Цялата природа, като започнете от микроорганизмите до човека, това са системи за възпитание. Микробите, това са училище, в което човешките души са се възпитавали. Постепенно отиваме до минералното царство, в растителното царство, в животинското царство, в човешкото царство, на всичките тия подразделения. Има около 400 хиляди форми, повече са те, на които учените хора са се спрели. 400 хиляди форми, аз цитирам това число, през които един микроорганизъм трябва да мине. Зародишът трябва да мине 400 хиляди форми в утробата на майка си, за да дойде до последната 401-

та форма, да стане човек. Например, ако той се спре на 399 форма, какво ще стане? Зависи на каква форма се спре. Има седем степени, има седем раси. Числото седем показва човешките раси. Сега ние се приближаваме до шестата раса, не сме дошли още до нея. Всичките зародиши сега се спират на някаква степен, на 400 хиляди форми, има и подразделения, кой какво ще стане, към коя раса ще принадлежи. Ако се спреш на тристата форма или на двеста хилядната форма, ще определиш мястото, в каква степен на развитие се намираш. Та казвам: Ние сега трябва да се повърнем алхимически назад, да видим своята биография, де сме минали през тия микроорганизми, да си спомним какво сме научили при микроорганизмите. После какво сме научили при кристалите. Не мислете, че кристалите са мъртви, те са живи същества. Те разбират толкоз хубаво от геометрия, разбират от пречупване на светлината. После, като дойдете до микроорганизмите, които са взели валчеста форма. Те са взели и обработили това, което другите са научили. Щрихи са дали в този ход на нещата. Та казвам: Ние не отричаме това усилие, имаме един колективен труд на 400 хиляди разумни форми, които са работили за въздигането на човека. Казваме: Тази е волска форма. Че това не е наука. Какво значи "вол"? "Вол" значи, който родил кръга. Има понятие на две магарета да раздели сламата, то е вол. Има хора, които само разделят какво се пада някому. Право да отсъдиш кому колко се пада. Право да отсъдиш кому колко да дадеш. Сега вие може да дадете крива форма, че малко знаете. Вие не знаете много. Ако аз ви сравня с гениалните хора, които са ходили на Слънцето, ако ви сравня с тия, които са били, когато са ходили на Слънцето, ако ви сравня с тия, които са били, когато се създавала земята, когато се нареждал този план, всичките тия същества, през които човек е минал, те са взели участие, там са били съвременници на туй. Този процес са го следили до днешния ден. Гениалните имат всички форми на миналото, те са учените хора. Ако сравним гениалните хора със сегашните хора, какво знаят те? Кой от вас помни миналото съществуване? Аз бих желал някой от

вас да ми каже в миналото какво е бил. Преди да дойдете в България де сте били? Казвате: “От Бога са излезли.” Аз оспорвам това положение. Понеже, как вие от Бога да сте излезли, пък да сте един такъв нехранимайко. Никаква логика няма. Как е възможно една капка вода да излезе от най-чистия извор, пък да бъде мътна. Невъзможно е това. Ако ние сме излезли от Бога, ние ще бъдем като него. Сега по закона на наследствеността, едно дете, родено от една умна майка и един разумен баща, то детето ще носи чертите на баща си и майка си. Но едно дете, родено от една майка с по-низша култура, то ще носи същите черти на майка си. Казвам: Трябва да се пазим от ония заблуждения. Не трябва да преценяваме нещата, не трябва и да ги подценяваме. Трябва да се спрем върху факта, какво знаем, какво можем да приложим. Сега аз засягам този Божествен ред на нещата.

”Не може да бъде мой ученик.” Когато Христос говори, Той е един от първостепенните Учители. Когато казва: “Както ме Отец научил и аз така уча.” Кога се учил от Отца? Искат да кажат, че Той се е учил в Индия или в Египет. Възможно е да се учил в Индия или в Египет да се учил. Той е бил в Египет. Други казват, че в Юдея се учил. И там да се учил е възможно. Но Христос се учил много по-рано, отколкото предполагат. Че се учил по-рано, се разбира от думите му: “Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят.” Значи в кой свят е бил? Един от учените хора на израилския народ – Соломон – така пише в осмата глава на притчите, 31 стих: “И наслаждението ми беше с човеческите синове.” На кое място? Не на тази земя, която сега имаме, някъде другаде. Та и нашата земя на туй положение няма да остане. Понеже е предвидено, няма да се мине дълго време и нашата земя ще се измени. Тази, старата земя, ще си замине и ще дойде нова земя. Как ще си го обясните? Кога ще дойде новата земя? Когато бащата заминава, кой остава на мястото? Син му го замества. Искате да знаете, какво нещо е човек. Човек е едно същество, няма никакво измерение. Той не завзема никакво място

вътре в тялото. Живее в тялото, но няма никакво измерение. Казва: "Кажи ми, какво нещо е човекът." Че не е пространствено нещо, не завзема пространство. Измерения няма, но се движи. И по права линия, и по плоскост, и перпендикулярно се движи, и в четвъртото измерение, навсякъде се движи, пък е едно същество извън измеренията. Някой ще каже: "Как може да бъде това?" За мене е проста работа. Аз ето как го обяснявам, много проста работа. Нима един грънчар, който трябва да направи едно гърне, той сам е гърне? Та нима един художник, който може да направи една картина, той сам трябва да бъде книга и бои? Този художник е извън боите, извън хартията, рисува каквото иска. Следователно, човек е извън всички измерения. Той е художник, който рисува в измеренията. Той сам е извън измеренията. Който не разбира, казва: "Как може да бъде извън измеренията?" Както художникът може да бъде извън картината, той влага в картината само своята идея. Тя, идеята, не може да се вложи в картината. То е предположение.

Когато някой казва: Увеличена секунда и намалена секунда, това не е вярно. Секундата не може да се намалява, нито да се увеличава. Практически как ще намалиш секундата? Като намалиш секундата, какво ще стане от нея? Ако, да кажем, ти намалиш една секунда, (колко) ще остане от нея? То е теоретически, то е вярно теоретически, но практически не можем да разберем. Казва: "Увеличена е на тон и половина." Сега за туй имат думата музикалните гении. И в музиката всеки един тон си има свое място. Ти никога не можеш да го поставиш на друго място. Има разни ключове: ако имаш цигулен ключ или сопранов ключ или басов ключ, тогава нотите ще бъдат поставени на разни линии, същите тонове ще бъдат, но имат друго изражение. Едни са по низходяща степен, други са по възходяща степен. Едни идат от възходяща степен, слизат на високите тонове, слизат отгоре надолу. Това е според моите схващания – най-ниските тонове отдолу възлизат нагоре. Следователно, низшите и висшите тонове се срещат. Низшите не могат да идат до най-високите и

високите не могат да слезат до най-ниските, има едно място, дето се посрещат.

Та казвам: В туй отношение музиката е една математика, която може да се приложи и в живота. Ти не можеш да измениш своя живот, ако не разбираш математическото отношение на звуковете. Понеже всяка една материя, молекула, атом, вие трябва да я моделирате с музика. Ти не можеш да моделираш тялото си без музика. Защото в музиката, когато човек става по-музикален, трептенията стават по-мощни, по-силни. Когато ставаш по-слаб, то е едно състояние, което не е музикално. Тия животни, които не са музикални, едва няколко звука издават. В тях животът е много тежък. Всичките ония хора в света, които страдат, те не са музикални. Които не разбират, страдат. Които разбират страданията, стават музикални. Следователно, музиката е един метод да впрегнем тази неорганизирана материя, която на нас ни причинява страдания, понеже живее само за себе си. Вземете една вредна микроба, тя влезе в тебе и живее само за себе си. Така се размножава, че със своите нечистотии ще те отрови. Отравя те със своите нечистотии, изверженияя. Една холерна микроба може за 24 часа да се умножи 50-60 или сто милиона и тогава хората се отравят. От нечистотия се отравят. И лошите мисли така действуват. Не трябва да допущате никаква лоша мисъл, понеже всяка лоша мисъл носи отрова в себе си. Всяко едно лошо чувство носи отрова в себе си. Всяко едно безнадеждие носи отрова в себе си. Всяко користолюбие носи отрова в себе си. Та казвам: Всички отрицателни прояви на живота, в които ние попадаме, по една или друга причина, за която ние не сме отговорни, ще опитаме тяхното действие. Дали ти знаеш или (не), но ако попаднеш или ако те хвърлят в една пещ, която е нажежена, ти може да повишиш трептенията на своето тяло два пъти повече, отколкото трептенията на огъня и ти ще останеш невредим. Пък ако не можеш да повишиш трептенията на тялото си, ти ще се обърнеш на един газ. Сега ние изучаваме закона да можем да превърнем мъчнотиите в

този свят. Лошите условия на живота как ще ги обърнете? Сега вие искате да пресъздадете света. Най-първо светът не може да се пресъздаде. Трябва да започнем оттам, отдето Бог започнал. Не може да пресъздадеш света, ако не пресъздадеш мъжа и жената. Никакъв ред, никакъв порядък в света не може да се създаде, докато не пресъздадеш мъжа и жената. Понеже една двойка трябва да има, която да създаде новия Адам и новата Ева. Говорят за шестата раса. Шестата раса ще дойде от небето. Но знаете ли какво нещо е небето? Небето е в нас. Небето е нашата глава. Сега някой от вас ще каже: "Как ще си създадеш ти небето?" Туй, което виждате отвън, то не е никакво небе. То е отражение. Сега вие се заблуждавате с туй външното небе, както в едно огледало, като видите, че цялото небе се отразява. Като погледнеш туй огледало, виждаш един свят, пипнеш го – нямаш никакво небе. Туй огледало е тънко, може би има няколко милиметра, пък показва, като че има хиляда километра. Вярно ли е туй, че светът е едно отражение на самите нас? Реалността е вътре в нас, а не отвън. Следователно има в Европа такива стаи с огледала, че като влезеш, започваш да се блъскаш в огледалата, вървиш, навсякъде се блъскаш, заблудил си се, питаш се отде си влязъл. Реалността не е вън от нас. Щом искаш навън, то е право. Но едновременно когато отиваш навън, твоята идея трябва да се разширява. Да кажем, желаеш да изходиш 30 километра, идеите ти трябва да станат с 30 километра по-широки. Ако искаш да изходиш сто километра, и идеите ти трябва да се разширят със сто километра. Идеите ти трябва да растат. Ти ходиш, идеята ти е малка.

Сега вие ще ме извините. Аз ви представям работата в детинска форма. Туй още не е наука. То са залъгалки. На някое дете дадеш едно бонбонче, една шапка, едно цветенце – залъгалки са това. Залъгват ни. Ако на един професор кажеш: "Я, от любов направи ми това нещо", той ще каже: "Аз няма да си губя времето." Но ако на този професор му дам 25 английски лири на месец, той е готов да свърши една работа. Ако му дам 50, още повече, с все сърце, но ако му дам сто,

ако му дам 200, още повече. Колкото увеличавам, с повече ще иска да ми свърши работа. Питам: Какво е нашето разбиране за живота? Ние, съвременните хора вършим всичко, защото ни плащат. Проповедникът говори, защото му плащат. Майката отглежда децата си, но и на нея плащат. Тя мисли за детето си, че може да стане министър, княз може да стане, велик човек може да стане, че и тя ще се прослави най-после. Най-после казва: "Разочаровах се." Против туй плащане нямам нищо против. Право (е), че трябва да се плати нещо. Според мене най-хубавата заплата е любовта. Даже един от пророците казва: "Елате да си купите без пари." Питам: Ако ти си един богат бакалин, имаш дъщеря и син, които искат да учат музика. Онзи учител, който преподава музика, не може ли да си купува без пари от вашата бакалница, като учи сина ви и дъщеря ви? Но ако не знае музика, с пари ще си купува. Ако знае музика, без пари ще си купува. Понеже всичките хора оперират с пари, според мене, дето са парите, там е невежеството. Човек, който купува с пари, е невежа. Човек, който преподава науката с пари, и той е невежа в науката. Човек, който преподава художество с пари, той е невежа. Не че е невежа, но той не е разбрал какво нещо е изкуство. Един художник ми разправяше, казваше: "Всякога, когато продавам една картина, като че нещо се откъсва от мене." Като деца са картините на един художник. Ще купя неговото дете, но ще го взема като (мое дете) да ми бъде. Всякога ще виждаш своето дете при мене, той трябва да бъде свободен да вижда детето си. Да вземем грижа за тази хубава картина.

Сега другата идея, другото заблуждение. Ние седим на земята и искаме като ни припари да идем при Христа и да се оплакваме. Та Христос не е място за оплакване. Ако идем при Христа, той ще ни каже, след като му разправим за всичките наши страдания, той малко ще се поусмихне, понеже знае, той е бил на земята, има тази опитност. Казва: Зная. Той няма да ти каже "Зная", но ще ти даде една батерийка и ще ти каже: Тази батерийка носи в джоба си. Щом се намериш натясно, идеш при някого, не иска да ти помогне, цъкни.

Щом светнеш, той ще ти каже: “Какво искаш?” – “Да ме приемеш.” Той ще те приеме. Дето идеш, ще те приемат, навсякъде ще цъкаш. Казва: “Тя е лесна работа.” Ама трябва да знаеш на кое място да цъкаш. Защото ако цъкаш, когато Слънцето е изгряло, туй цъкане нищо не струва. Но натисни на това бутонче. Има времена, когато Бог урежда нашите работи, ние трябва да гледаме Славата Божия. Преди да си се явил, хората с любов те приемат. Когато хората ни приемат, то е Божественият ред на нещата. Когато ние отиваме по човешки, по човешки ни приемат, в нас трябва да има обхода. Аз никога няма да бъда на едно място, дето няма да ме приемат. Ако отивам в един дом, дето имат нужда, ще ме приемат тези хора добре. Всякога ще ида, дето е Божественият порядък. Когато Слънцето изгрява, не седя в къщи, излизам навън да видя природата, да се радвам. Всеки един ден е едно голямо богатство за бъдеще. Няма да спим под юргана и да гледаме дали Слънцето е изгряло. Преди да е изгряло Слънцето, ще станеш, ще намериш достатъчно енергия в себе си. После ще знаеш кои лъчи на Слънцето се появяват първи. Художниците турят червените, но не всякога е така. Тия, червените лъчи имат еднаква красота. После постепенно се явяват другите нюанси на краската. Ние не обръщаме внимание, понеже не сме запознати с тях. Ние говорим за добродетелта, но не знаем какъв е цветът на добродетелта. Ние говорим за разумността, но не знаем какъв е цветът на разумността. Ние говорим за религиозното чувство на човека. Сега окултистите поддържат, че когато човек става религиозен, една синя аура се образува, един много приятен цвят. Синята светлина, която сте виждали, тя е жива светлина, толкоз подвижна, като погледнеш, нещо се прелива. Тази е една сянка, която хвърля в живота. Религиозният живот хвърля една сянка около разумния живот на човека, да изпъкнат тия черти по-хубаво. После този, синият цвят, той е почва, в която се сеят някакви чувства. Синият цвят не може да бъде бял цвят, понеже белият цвят не съдейства за растенето. В синия цвят се посаждат семената на възвишените чувства, за да може чувствата да

растат, цвят да дадат и плод да дадат. Който не знае, казва: “Религиозно чувство.” Религиозните чувства имат плодове, има разнообразие в плодовете. Не искам вие да вярвате. Един ден, като гениални хора, като изследвате тези неща, спомнете си направената проверка, извадете си книжката и вижте онова, което ви казвам, вярно ли е или не. Може да кажете: “Тъй, както каза, вярно е.” Пък ако намерите някое опущение, като дойдете да проверите, като дойдете тук на земята, ще кажете: “Казано ни е така, но такава и такава корекция има. Ние туй и туй видяхме.” Сега, както ви виждам, казвате: “Трудна работа е тази, тази работа не е заради нас.” Няма по-лесна работа от (тази), да бъдеш ученик. Ще седнеш на стола както искаш и ще слушаш. Изгрява Слънцето, ще го гледаш. Израства тревата, ще я гледаш. Цъфтят дърветата, ще ги гледаш. Вее вятърът, ще го слушаш и ще гледаш. Всичко, отдето минеш ще наблюдаваш и ще вземаш бележки. Някоя муха хвърчи, ще гледаш, пеперуда хвърка или птичка пее, ще нотираш. Трябва да разбирате от музика. Запример, колцина от вас може да нотирате пеенето на птицата? Пее – чик, чирик. Знаете, какво съдържание има чик-чирик? Чик-чирик значи чирак. “Чирак” на турски значи “ученик”. Чиракът прави малко наблюдение. Казваш: “Проста работа е чиракът.” Чиракът е още в отделенията, в забавачницата, играе си и се учи. Казвам: Моите почитания. Един ден и той ще бъде на моето място, и той ще бъде ученик по-голям.

Казва Христос: “Който не дигне кръста си.” Казва Христос: Който не разбира смисъла на страданията, на кръста, не е силен да носи кръста, ученик не може да бъде. Страданията са един материал, върху който трябва да работим. Те са неприятни, зная го, че са неприятни. Неприятни са, за какво? Казвам: Ако на вас дадат 40, 50 или сто хиляди големи игли и вие ги турите в един чувал да ги носите и тия игли за носене ли са? Трябва да направите една торба, през която иглите да не проникват, защото тия игли така на гърба не се носят. Много от страданията мязат на игли. Знаете, иглите са потребни. Сто

игли по два лева, те са двеста лева. Който не знае, ще каже: “Да се освободя от тия игли.” Пък хората навсякъде питат за игли, казват: “Имате ли игли?” Казваш: “Да бях знаел, пък аз ги хвърлих.” Всичките хора казват: “Игли дайте.” Три лева за игли могат да дадат, четири лева, пет лева. Това са 500 хиляди лева.

Та има нови положения. Сегашният живот на онази раса, която иде, хората на любовта идат сега в света, те ще бъдат малко по-другояче устроени. Тия хора се отличават по това, че те ще виждат и отзад, както виждат и отпред. Те може да виждат, когато Слънцето изгрява, навсякъде може да виждат, когато Слънцето изгрява, навсякъде може да виждат – и на изток, и на запад. Няма да се обръщат, когато залязва. Ще знаят къде изгрява и къде залязва. Те ще го виждат. Тия хора на шестата раса знаят всеки ден какво ще им се случи и всичко ще приемат на радо сърце. Те ни най-малко няма да се безпокоят, както ние се безпокоим от сиромашия или както ние се безпокоим от болести. Една болест, ако можем да я впрегнем на работа, знаеш какво богатство се крие в болестта вътре? Понеже ние не разбираме закона на болестта, болестта ще ни впрегне. Следователно, тя се ползува от нас, пък ние не се ползуваме от нея. Даже ние се плашим от смъртта. Ако впрегнеш смъртта, и смъртта може да се впрегне, тя е мощна сила, която за в бъдеще ще се тури на работа. Има борба между живота и смъртта. Тя разрушава, дойде животът, съгражда. Тя разрушава, животът съгражда, но винаги в живота има един плюс, той има надмощие. И животът взима от нейната сила и един ден смъртта ще отслабне. Тогава животът ще има надмощие. Казват, че смъртта един ден ще бъде вързана. Да бъде вързана смъртта, значи тя е отслабнала в своята сила. Сега, това е поетически казано. Но сега, като умира човек, какво трябва да прави? Един ден един мой познат ми разправи една своя опитност. Казва: Четох много книги теософски, окултни, за ясновидството разправят, но не мога да си представя какво нещо е ясновидството. Не мога да разбера как може човек със затворени очи да вижда какво има да

стане. Един ден на обед се наядох и бях си легнал. Казва: Това става тук, в София. Заспал съм. Виждам, че спя, но разглеждам, виждам какво става. Виждам, че къщата е отворена, че един мой приятел има хотел “Македония” на ул. “Витошка”, виждам, че тръгва, зная че иде при мене и казвам: Трябва да стана, да не ме намери, че спя. Леглото си виждам. Времето хубаво, ясно слънце, виждам всичките хора, пък виждам, че спя. Работите виждам много ясно, искам да стана, не мога да стана. Виждам, моят приятел наближава, виждам го как хлопа на вратата, мъча се да стана и не мога. Много мъчно ми беше и най-после станах. Питам приятеля си, колко време се бавих да му отворя. Казва: Около три минути. Значи, след като хлопал, взело му три минути да влезе в тялото си, да се намести в своята къща, за да може да приеме своя приятел. Сега вие, ако може да се абстрахирате, не да заспите, но всички тия впечатления, които имате от физическия свят да ги отхвърлите от ума си, да освободите ума си, веднага пред вас ще се отвори един нов свят. Тия впечатления представят една мъгла. Ако вие чрез вашия ум тия впечатления може да ги отдалечите, веднага ще се отвори един пробив, ще видите един свят, който мяза на този свят донякъде, но ще забележите, че пада в една плоскост около 45 сантиметра над този свят. Това е пак едно наблюдение. Като една плоскост ще видите проектирана, всичко зелено, дървета зелени, но всичко е по-красиво, по-хубаво. Като се събудите, ще видите, че сте гледали, но къде е, не знаете, не е на земята, в този свят. Сега вие мислите, къде е онзи свят. Онзи свят е една по-тънка материя. И в другия свят има хора, и в другия свят орат, сеят, женят се, само че не се женят като нас. И те имат училища, само че техните училища се различават от нашите. Аз понякой път уподобявам разликата както гъсеницата и пеперудата. Гъсеницата ходи, лази по земята, качва се, яде листа, а пък пеперудата се храни не от тия листа, а от цветовете, тя има хобот и смуче от соковете на цветята. Казвам: Тия същества са по-умни, те се ползуват от соковете, а другите от листата. Те са само по два крака, ние имаме много крака. Аз считам, че всяко желание е

крак. Имаме хиляди желания, то са хиляди крака. Според мене желанията, това са крака. Много желания има човек, многокрак е той. Човек трябва да има само едно женско и едно мъжко желание. Или да ви го кажа другояче: Едно мъжко желание значи да имаш едно желание на ума, само умът да мисли и да имаш едно желание на сърцето, което да оценява нещата. Любовта е, която оценява нещата. Умът е, който отличава тия желания. Всичко в живота си има свой вътрешен смисъл.

Сега, за да се повърнем към реалното. Този живот как ще го използувате? От този живот трябва да се създаде бъдещият живот. Туй, което е вярно за индивида, вярно е за дома, за обществото, за цялото човечество. Животът не е нищо друго освен отношението, което съществата имат, което разумните същества имат. Отношението, което безброй разумни същества имат, то е физическият свят, то е духовният свят, то е Божественият свят – отношение на разумни същества. Следователно, тия същества и техният свят според техния ум се различават. Различава се и светът, в който те живеят. Ако влезете в един европейски град, ще видите, че е добре устроен и домовете са добре построени, улиците чисти. Ако идете в един източен град, ще видите, че не е така хубаво построен. Там не са обърнали толкова внимание на домовете, обърнали са внимание на храмовете, а обикновените жилища не са толкова хигиенични. В западната култура се обръща по-голяма култура на жилищата. И храмовете, и жилищата трябва да бъдат еднакво построени. Но да дойдем до онова, което вас може да ползува. Вие, например, никога не сте се спирали да мислите, какво съставя музиката. Ако е някой стар, казва: "Аз, старият човек, какво (ме) интересува музиката?" Старостта е детрониране. Старият човек, след като се детронирал, слязъл до музиката. Затова остарял. Според мене има мелодии, с които човек може да се подмладява. И в съвременната музика да ви дам едно определение. Според мене мелодията е любовта на човешката душа към Бога. А хармонията е отговорът на

Бога към човека. Хармонията е отзвук на Бога. Мелодията е на един глас, Бог ни отговаря на четири гласа, цял един оркестър. Той не говори с оркестър, че да го чуем. Понеже отдалече говори Господ, говори чрез тази хармония, за да можем да го чуем. Понеже Господ е много деликатен, аз колкото и тихо да пея, мелодично, като пея в душата, Господ ме чува. Значи, пей на Господа тихо, за да те чуе, за да ти отговори Господ в хармония. Сега по(ня)кой път в нас се явява желание да знаем. Но знанието трябва да помага на нашия растеж. Ние трябва да растем. Всеки ден моята глава трябва с една десетохилядна от милиметъра да се разширява. /Показва слепите очи./ Всеки ден моето тяло с една стохилядна част от милиметъра да се разширява, разширение трябва да стане. Ако не стане туй разширение, няма прогрес. Прогресът седи в една вътрешна придобивка, която ние трябва да имаме в себе си. Казвам тогава: Тъй, както изявяваме любовта само към някого. Че онзи, когото вие обичате най-първо ще ви изпее, ако е поет, ще създаде два куплета заради вас. Имаме един наш приятел, той казваше на своята възлюблена: "Сестра, ние сме лика-прилика, като два стръка иглика."

Казвам: Ако един ученик види учителя си и веднага ако в него не се събуди мисъл, да мисли, той не е видял учителя си. Ако е един учител, след като види своя ученик, ако в него не се появи желание да му предаде нещо, и той не е видял ученика си. Ако една жена види един мъж и в нейното сърце не се зароди любов да му направи услуга, не е видяла мъжа. Ако един мъж види една жена и ако в него не се зароди едно благородно чувство, и той не е видял жената. Хубавото в любовта е, че любовта трябва да роди нещо. В любовта се проявява Бог. Ако ние във всеки случай не дадем условие Бог да се прояви, ние правим престъпление. Престъплението не е нищо друго, освен, че ние не сме дали условие на Господа да се прояви. Ако Той се прояви, това е за Неговата слава и за наша слава. Всеки, който е дал условие да се прояви Бог, ще получи безброй благости. Сега всичките хора ги е страх от любовта. Неразбраната любов прави пакости. Разбраната

любов прави всичките блага в света. Аз ви проповядвам за онази разбрана любов, висша любов, която носи щастие със себе си в света. Някои казват: Остаряхме. Искат да умрат, че да дойдат да се преродят. Ще се научите да пеете. Тогава аз бих ви изпял една песен. Наместо да кажеш: Господи, аз остарях, защото не Те разбрах, ще кажеш: Господи, аз ще се подмладя, ще върша Твоята воля. Щом кажа: Господи, аз остарях, понеже не Те разбрах – погрешката е там. Щом не разбираме Господа, всички ще остареем, ще побелеят главите ни. Има една коса, която и след като побелее е пак така нагърчена. Има коса гладка. Аз бих желал не само белите коси, но и черните коси да са гладки. Какъвто и да е цветът, да не е нагърчен. Туй набръчкано не е хубаво. Сега много обичат набръчканите. И то е хубаво, аз го тълкувам, че е хубаво. Набръчканото показва еволюцията на човека. Туй набръчкване показва спирално. Всеки конец показва пътя, по който еволюцията е вървяла. То е право. Ако така разбирате, съгласен съм. Щом видя някой набръчкан, казвам: Това е еволюцията.

Сега да дойдем до практическото. Човек, щом престане да пее, остарява. Станеш сутрин и благодари, пей. Кажи: "Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да уча. Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да проявявам доброто, което е вложено в мене. Благодаря ти, Господи, че си пратил да проявя своята сила, която Ти си ми дал. Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да помагам." Вие станете сутрин и се оплаквате. Оплаквайте се после, вечерно време, преди да заспиш, оплачи се. Но сутрин, никакво оплакване. Сутрин като станеш, весел да бъдеш. Вечерно време имате право да се пооплачете, понеже има набрана опитност, но сутринта като станете, дигнете си очите, благодарете, запейте си: "Благодаря ти, Господи!" Аз си пея вътре, няма да ме чуят отвън, аз пея вътре. Има едно пеене в причинния свят, като се дигнете. На физическото поле има и във висшите светове има музика, и в света има музика. Египетската музика се отличава, че те са започнали с тона "ми". Седем начина на деление имали. Те са били свързани с духовния свят

и по-голяма чувствителност са имали. Индусите четири тонирания са имали. Устройството на тяхното пеене е било друго. Те са били свързани с умствения свят. Те се вглъбиха в тия малки подробности, с които не можаха нищо да постигнат в музиката. Сега вече европейската раса, бялата раса, развива в музиката хармонията. Развива туй, което хармонията раздава, не мелодията. Те развиха мелодията във висша степен, техните песни са много мелодични, но хармония много малко развиха. Когато в западната музика мелодията е по-слаба, хармонията е по-силна. Оркестри до 120 души, може би за бъдеще да бъдат до 200, 300, 400, 500 души. Колкото повече хора има в един оркестър, толкова по-добре. По-голямо разнообразие. Казвам: Има една музика в предната част на челото, дето има 25 хиляди нишки, настроени както нишките на едно пиано. Някои са дълги, други са къси. Те образуват 25 хиляди тона. Сега, ако вземеме първия тон, основния тон, 32 трептения, последния, 25 хилядния тон, ако помножите, може да видите колко трептения ще има, според математиката. Тази музика има 25 хиляди тона. Следователно, при тази музика са възможни много работи, които не са възможни при обикновената музика, не могат да останат. При такава една музика, ако аз пея горе, може да накарам в няколко часа, в два дена да накарам една форма да изникне, да израсте много бързо и да даде плод. Но аз трябва да похарча нещо от себе си. Успехът в живота зависи от онази интензивност, от онази музикалност. Защото музиката е едно благо от Бога. Колкото ние сме по-близо до любовта, толкоз музиката е по-силна. Колкото музиката е по-силна, толкова нещата са по-възможни. Тогава нещата стават с най-малко разноски. Аз съм привеждал този пример. Отива една млада певица в Ню-Йорк при един богаташ, банкерин, който минавал за много скръжав. Тя влиза вътре, покланя се и му изпява една песен: "Дом, дом, сладък дом." Като му изпяла песента, банкеринът се разположил, казва ѝ: "Какво ще заповядате?" Казва: "Ако обичате да ми дадете 25 хиляди долари." – "На ваше разположение съм." Изважда парите и ѝ дава. Казва ѝ: "Пак

заповядайте, аз ще ви услужа.” Тя изпява една песен и той й дава 25 хиляди долара. Ама пее. Не мислете, че като сгрешите, вие може да пеете. Като пееш, да бъдеш израз на цялото небе, дето се изразява в твоето лице. Трябва да излиза онази сила, очите, ушите, устата, навсякъде трябва да блика светлина. Всичко в нас трябва да бъде музикално. Казвам: Бих желал всички да бъдете така музикални. Туй ви пожелавам. Кога ще бъде? Пожелавам ви го, че когато стане. Все ще стане някога. Тогава ще се подмладите. Сега, като ви пожелавам, виждам, че някои се усмихват. Аз бих желал някоя стара сестра, която е остаряла, да си представи, че е мома на 19 години и че пее на един млад момък. Вас ви се вижда това смешно. Когато старата сестра пее така, тогава е безкористно. Представи си във въображението. Тогава старата сестра ще даде подтик на младата. Тази стара сестра ще каже: Защо аз да не мога да пея? Ще създаде един подтик. Аз забелязвам, мнозина идат, които са недоволни от живота, казват: Остаряхме. Младите казват, че те не са намерили място, как да живеят. Бъдете доволни от онова, кое Бог ви е дал. Прегрешението е от наша страна в сегашния живот да мислим, че ние не сме даровити. Погрешно е. Всеки един от нас Бог му е дал повече, отколкото трябва. Ще разработвате. Един господин прави следните изчисления. Казва: Ако всичкото знание, което имаме сега на земята, може да се напечата на 90 тома като Библията и като напечатаме това знание, в мозъка на човека ще остане място за още 900 такива тома. Ние едва сме започнали. Такива възможности има в нашия мозък, може още 900 такива книги да се напечатат. Какво широко поле за работа имаме. Казваш: Какво да правя, не ме благословил Господ. Не, зная, че Господ ме е благословил. Трябва да Му благодаря. Вижте колко хубаво Слънце изпрати. Тази сутрин беше начумерен, понеже не разбираме, сега пак се позарадва времето. Господ казва: Тия деца ги обичам, но са много своенравни. В добър смисъл, обичат да се занимават с туй, което не им е работа. Спрял се младият и мисли, като умре, кой ще го погребе. Аз ви уверявам, младите ако живеете както аз ви

проповядвам, няма кой да ви погребва. Но като дойдете, с колесница ще се качите нагоре като Илия. Ще оставите стария кожух, ще го напуснете и с колесница ще идете в другия свят. Казва: Кой ще те погребва? – Казвам: С колесница ще идете. Досега колко пъти са ни погребвали, нас ни дотегна. Колко пъти вас са ви погребвали с обикновени колесници. Заслужава един път в живота да пътуваш в пространството с Илиевата колесница.

Всеки, който не дигне своя си кръст, всеки, който не изучи Божиите блага, всеки, който не изучи музиката, която се преподава, който не оцени своите дарби, той не може – казва Христос – да ми бъде ученик. Всеки, който дигне своя кръст да оцени на земята, трябва да направим този живот приятен. Аз често съм правил опити. Правил съм изследвания с някои хора. Аз минавам за много добър човек. Две мнения има за мене. Че съм много добър и че съм много лош. Аз поддържам мнението, че съм много добър. Много добър съм по това, че мисля, че много малко зная. Макар че много зная, пак мисля, че малко зная всъщност. Понякой път правя изследвания. Аз, добрият, в мене се породи едно чувство упорито, неотстъпчиво, като че не иска да се подчини на нищо. Казвам: Не съм аз, откъде е дошло туй? Започвам да търся, търся, намеря една жица отнякъде, виждам дошло или от юг, или от изток, или от запад отнякъде, изчислявам, измеря километрите 10, 15, 20, 100, 1000 километра дошло. Дето е по-близо иди-дойди, справям се по-лесно, но тези на хиляда километра, проверявам дали това е вярно. Намирам туй упорито същество, което не може да учи. Искам да се занимавам с нещо, то вътре в мене казва: Не искам да уча. Ида, намеря го, занеса му някой подарък, кажа му сладка дума, разположи се туй същество. Върна се и аз съм разположен. Като изменя неговото състояние отвън, ще се измени и моето състояние. Всички ще се стремите всеки един да измени състоянието на едно същество, което му препятствува. Ние говорим: Да се преродим. Помоли се на Господа да се измени, защото ако не се измени неговото състояние, и нищо не може да придобия. Ако един

земеделец не изоре почвата, не изхвърли всички буци, ако не посади своето семе, какво ще му даде? Всички упорити хора в света, които са препятствие, те са почва, върху която може да посадите вашите семена и те ще бъдат полезни. Христос, като дойде на земята, каза: "Докога ще ви търпя?" Казва: "Син човечески няма де глава да подслони." Но при все това имаше вяра в Господа. Ако дойде Христос, ще види, че онова, в което Той вярваше, то се изпълни. Близо две хиляди години, след 19 века най-малко 550, 600 милиона хора вярват в туй, което той проповядваше. Та казвам: Христос като дойде в света, Той иде да проповядва на хората. Като дойде Христос, Той ще проповядва любовта не както аз проповядвам, Той ще я проповядва по-добре от мене, няма съмнение. Как хората трябва да живеят по любов. Преди две хиляди години той ги учи как да се спасяват от греха. Сега ще ги учи как да се обичат, как да учат. Сега е време за учение. Я да се създаде един хор от любов между вас, всеки, който пее, да пее от любов, той да е самостоятелен, да е свободен, като пее, с въодушевление да пее. Онзи диригент да дава такт полекичка, да има любов между диригента и хористите, той в центъра с пръчицата само ще маха с ръка. Вие ще ми възразите, ще кажете: "Можем ли да бъдем такива музиканти, може ли така да се пее?" Аз мога да направя един опит. Може да се пее, но трябва един стимул. И на най-немузикалния от вас, който не е музикален, който казва, че от него няма да стане музикант, да му определим първите три месеца по сто наполеона на месец. Вторите три месеца по двеста наполеона, следните три месеца по триста, да увеличаваме. Аз ви казвам, в три години отгоре този човек, той ще забрави, че не може да пее. Ще каже: "Мога да пея, пари са това, ще пея." Премахне страха, ще пее. Казва: "Не мога." Значи парите могат да направят човека да пее. Че тогава може и любовта да стане като стимул. Необходима е любовта в света, да се създаде едно хармонично общество. Всичките тия противоречия, които сега съществуват, те са немузикални. Както е нашият живот, както ние живеем, имаше много груба музика в миналото. Музиката в начало

беше много хубава, но после дойде езотическата музика и оттам насетне имаме изопачена музика, как ги наричат тия, шлагери ли? Първоначалната музика трябва да се възстанови. Затуй е необходимо да слушате някой познат, който свири; идете да слушате някой музикален човек. Спирайте се при всеки, който е роден музикант да слушате, придава се нещо. Защото музикалното чувство се подхранва. Ако музиката не я поддържате, музиката е свързана с доброто, с правдата. Аз считам музиката е вътрешното изражение на любовта. Музиката е едно изражение на Божията Мъдрост. Музиката е едно изражение на Божията истина, едно външно изражение на трите сили, които са свързани с трите свята. Ако така разбираме, тогава може да се пее. Имаш една мъчнотия, тя е поставена на една мажорна гама, започва с “до”, най-ниския тон, който едва можеш да го вземеш. Ще й пееш. Ако пееш на болестта и ако можеш да подигнеш гласа си на три октави, болестта ще изчезне. Значи да пееш в първата октава, във втората и горе в третата. Когато един тенор вземе горно “си”, най-високия тон, всичката публика ръкопляска. Казват: Голям талант е. “Си” взел, най-високият глас на тенора. Ако вземе най-ниския тон, не му ръкопляскат, казват: Талант, сила има, гений. Та казвам: В нашето усилие в музиката да вземем най-високите тонове, в усилието да направим едно велико дело, то е музика. Всяко велико дело е музикален тон. В нас да проявим най-великата добродетел, то е най-високият тон, който можем да вземем в тази част, която пеем. Никой не трябва да се срамува. Да проявим онази, мощната любов в света, най-високият тон, до който нашата душа може да се подигне и тогава ще се образува един трепет около нас, който ще бъде благотворен заради нас самите и за публиката. Онзи човек, след като пее, всички ръкопляскат. В този тенорист има смисъл.

Казвам: Вярата без музика не може да се реализира. Любовта без музика не може да се реализира. Всички ония работи, в които музиката не влиза като фактор, те изчезват. Там, дето е музиката,

всичко е постоянно, то е един непрекъснат процес в природата. Благодарение на тази музика всичко в природата се проявява. Трябва да ви се отворят ушите да видите какво пеене има, когато дърветата цъфтят, какво пеене има в дървото вътре. Понякой път ония, хубавите извори, които извират, да чуете каква музика има в тях. Не само това, но и светлината, когато сутрин изгрява Слънцето, когато слиза светлината, има най-хубавата музика. За в бъдеще хората ще чуват тази музика, цели оркестри из пространството. Съвременните глухи хора казват: В този мъчителен свят защо съм дошъл, в тази плачевна юдол. За глухите светът е плачевна юдол /долина/. За тия с отворените очи е Царство Божие. За онези, които са неми, земята е плачевна юдол, за онези, които говорят, тя е Царство Божие. Да каже: Братко, колко ви обичам, аз съм готов всичко да направя за вас. Много си добър. Колко добър те родил Господ, какво лице имаш, какъв глас имаш, я ми изпей една песен, аз ще те слушам хубаво. Този човек веднага ще му се отвори сърцето. А пък сега ще каже: Колко си грубиянин, какъв нехранимайко си. Това не са музикални работи. Музикално трябва да се говори в света. Интонация трябва да имаме. Като говорим, да се спрем, да знаем, че пред Господа седим. Трябва да имаме онази вътрешна мекота, приятност на гласа. Като се спреш, да знаеш, че седиш пред едни същества, които говорят хубаво, разумно, много са снизходителни. Ще гледаш по възможност на доброто, което може да говориш. Ще говориш разумно, не със страх, но с любов. Ще кажеш, ще ме извините, най-хубавото в мене, което можах да направя, направих. Ще ви бъда много благодарен, ако ме научите. Много ще бъда радостен, ако ми кажете нова идея, някаква нова мисъл, ново чувство в мене. Ще ви благодаря, ще благодаря на Господа за хубавото Слънце. Да благодарите на Господа, че аз съм пред вас и аз му благодаря, че вие сте пред мене. Казвам: Господи, много добри са твоите деца, много добре ме слушаха, очите им са много весели, добре вървят. Не смея да кажа другото. Ако кажа нещо лошо, ще компрометирам себе си. Пък и правото е, аз виждам, че Бог

ви е одарил, виждам във вас много хубави работи. Много сте одарени, не ударени, гениално сте надарени, но още в третата степен. Гениални в трета степен. Ще бъдем едно с гениите на света.

Та ви пожелавам на всинца ви да се занимавате с музика и да ви бъде като стимул в живота и всичко онова, което желаете, постепенно ще се постигне.

Благословен Господ.
Добрата молитва.

21-ва неделна беседа от Учителя, Държана на 20 февруари, 1938 г., 10 ч. София – Изгрев.

ВЪЗВИСИ МЕ ДУХЪТ

Отче наш.
Бог е Любов.

Ще прочета няколко стиха от 3-та глава от пророк Йезекил /14 стих/.

Духът Божи.

Нямате един обикновен човек, а имате един пророк, пред когото бъдещето се разкрива. Той е в смайване и не знае какви ще бъдат резултатите. Всичките хора, изобщо, които живеят на земята, искат нещата да им бъдат ясни, но туй е едно.........., че всички са в смайване, в смайване, не знаят причината. Казват ти един пример, изгубиш си богатството, в смайване си. Защо? Защо и какво е станало, не знаеш. Дадат ти добри условия, пак не знаеш. Забогатееш, пак не знаеш защо ти е дадено това богатство. На един американец, който бил както български говедар, паднало му се наследство от 6 милиона долара. Какво да направи? Ходил, давал угощение в Сан Франциско, навсякъде давал угощение, на цели градове, и за една година изпохарчил всичко и пак станал говедар. Вие ще кажете: “Колко е глупав този човек, че изпохарчил 6 милиона.” Всеки човек, който изпохарчи своя живот, своите мисли и чувства, всичко онова, което има за нищо и никакво, не е ли по-долен от този говедар? Сега понякой път има съвпадение на нещата. Някой път се дават говедари. Запример, ако не знаете да го изтълкувате, няма да разберете. “Го”, турете запетая, “дар”, значи говедар. Значи, дръж дара, който ти е даден. Кое ти е дадено? Ако не знаеш да го държиш, ще страдаш. Ако вземеш думата, представката отпреде – го – на английски “го” значи иди. “Дар”, дихарма, значи добрата съдба. “Говедо” не е българска дума, тя е чужда дума. Говедото произтича от хубавите условия на

живота. Затова козината му е бяла. Малко говеда има, които са черни. Значи условията, при които говедата са създадени, са благоприятни. На тия говеда е писано така: "Ако вие запазите вашата чистота, която имате на кожата си, за в бъдеще ще станете отлични хора." Това са сега тълкувания. Това са произволни тълкувания. Не че са произволни, но няма очебийни доказателства. Наскоро при мене иде един учен, който се заел да изучава буквите как се преплитат в разните езици и като ми привежда известни факти, казва: "Как мислите, не е ли верно?" Казвам: Възможно е. Дали е верно, трябва да се опита. Някой ми казва: "Туй име, което имам, не е ли добро?" Казвам: Името ти е добро само по себе си, но според мене едно добро име трябва да има три качества: Като туриш доброто име, трябва да станеш умен човек. Като туриш доброто име, трябва да станеш добър човек. И после, като туриш името си, характер да имаш, да постъпиш добре. Че каквато работа хванеш, да я свършиш. Щом не ти върви напред и сиромашията не те оставя, може да ти е добро името, но не е от хубавите имена. Една крепост, която не може да издържи на обсадно положение под напора на неприятеля, не е обсадна крепост. Едно оръдие, което не достига крайната граница на неприятеля, да го обстрелва, и то е слабо оръжие.

Сега във всички ви има желание животът ви да е уреден. Вие искате Господ да уреди вашия живот. Предпоставката ви е лъжлива. Значи вие мислите, че вашият живот не е уреден и отсега нататъка Господ трябва да го урежда. Досега Господ като не го е уредил, и сега няма да го уреди. Причината къде е? Не че първоначално човек не е създаден много добре. Той минавал в ръцете на много, които не са били учени и те са поставили неща, които не съответствуват вече на Божия закон. Любовта първоначално е била чиста. Хората са живяли отличен живот, но после са влязли много чужди елементи в любовта. Сега в любовта има доста кал, хората са вляли тази кал. Тя носи болести, страдания, недоразумения, какво ли не носи? Аз наричам тази кална любов, която носи смърт. В тази любов е непослушанието.

Този човек, който се зарази от тази любов, той става непослушен. Сам ще решава своята съдба. Първо, можем ли да бъдем господари на своята съдба? Светът не го създадохме ние. Къде бяхме ние, когато се създаваше нашата земя? Къде бяхме ние, когато се създаваше нашето Слънце, защото Слънцето по-рано е създадено четири дена. Някои се спорят. Светлината е създадена най-първо, преди първия ден. В началото Бог създаде небето и земята. В първия ден Бог раздели светлината и тъмнината и после идваме ние до нашето Слънце. Ние имаме една обикновена идея за нашето Слънце, че е много голямо. Но туй Слънце, което имаме, в сравнение с едно Слънце, което сега са го открили, е малко джудже. Един американски астроном, директорът Ступе намира една звезда от 3-та величина, разправя къде е Ипсилон Ауруге, на която диаметърът е 400 милиарда и 780 километра. Толкоз е голяма тази звезда, че цялата наша слънчева система може да влезе в нея. Когато диаметърът на нашето Слънце е един милион и 386 километра, а диаметърът на това Слънце е 4000 пъти по-голям от диаметъра на нашето Слънце. Сега се задава въпросът: "Защо е създадено това Слънце?" Онзи, който го е създал, знае защо, но ние не знаем защо е създадено. В сравнение с една микроба, един човек не е ли един свръх гигант? Ако сравним диаметъра на една микроба и на човека, човекът ще бъде още по-голям от Ипсилон. С милиарди неговият диаметър е по-голям от диаметъра на тази микроба. Разбира се, тия работи са отвлечени. Те смущават човека. Например, вие понякой път искате да знаете колко години ще живеете на земята. Ако дойде един гадател, който може да ви каже, че вие имате да живеете още една година, веднага ще ви стане криво. Но, ако ви каже, че имате да живеете 120 години, ще ви бъде приятно. 120 години като ви каже, вие се зарадвате. Че 120 години те като утре ще дойдат. Или утре или след 120 години, задачата не е разрешена, въпросът не е разрешен. Аз не искам тия работи, които вие ги говорите, да ги вземете сериозно. Вие понякой път много сериозно взимате работите. Един някой млад момък посещава един дом, дето има дъщеря и

веднага започват да се опасяват. Питат: “Защо посещава този дом?” – Харесва му се тази мома. Те мислят само от едната страна. Той мисли нещо, тъй че не си правете преждевременно заключения. Казвате: “На място е.” Не знаете какво ще стане. Работите не са уредени тъй. Вие мислите, че лесно се уреждат работите. Не е само човек да се роди на земята. Той трябва да има условия да живее. Не само да живее, но трябва да има такива условия, че добре да живее и да извади поука за себе си. Та сега вие мислите и понякой път се тревожите. Ето една мярка. Що се тревожите? Казвате, че той бил огорчен. Той бил огорчен, понеже имал известни възгледи и понеже работите не стават тъй, както той мисли, той е огорчен. Някой пророк предсказва нещо и някой се огорчава, ако станат, радва се, ако не станат, не се радва. Но не всякога едно пророчество може да бъде верно. Не, че пророкът иска да лъже, но може да предскаже, работите се изменят. Работите може да се изменят в добър или в лош смисъл. Изменението в добър или в лош смисъл от нас зависи. Да се роди човек или да умре, зависи от него. Да постъпи добре и да се учи добре, зависи от него. Защо се е родил, да не пита. И защо ще умре, и за него да не пита. Да не разрешава тия въпроси. Защото вие питате някой път защо живеете. Отговорът е, за да умрете. А защо умирате? – За да живеете. Защо умират хората – за да живеят. Защо се раждат – за да умрат. Всички казват: “Какво ще бъде в края на нещата?” Краят на всички неща е смъртта. Началото на всички неща е животът. Там, дето има начало, има и край. А дето има край, има начало. Тогава казвате: “Защо е така?” Защото не може да бъде другояче. Защото покажи по кой начин тогава може да бъде. Щом ти казваш, че може да докажеш, тогава по кой начин може да бъде? Та казвам: По този начин вие ще се освободите. Вие се смущавате, че ще умрете. Смущавате се дали някой ще се роди или няма да се роди. При какви условия ще се роди? Кой се ражда, оставете този въпрос. Това е определено. Кога се ражда човек, туй зависи вече от същества, които са много по-напреднали от хората. Те са толкоз учени, че когато някое същество ще се роди на

земята, те му правят един хороскоп, съчетанието на всичките звезди, които съществуват на физическия свят. Съчетанието на всичките звезди, които съществуват в духовния свят и съчетанието на всички слънца в Божествения свят, изчисляват и виждат какъв ще бъде неговият живот. И го нареждат съобразно с тия възможности на тия слънца. Какво ще разберете сега вие? Като те напече лятно време Слънцето, без да искаш ще се запотиш. Зависи ли от тебе? От Слънцето зависи. Слънцето иска да излезе вода от тебе. Слънцето казва: "Тази вода аз ти я дадох, дай ми я навън." Като дойде зимно време, студеното време да те свие и всичко в тебе ще замръзне. Казва: "Всичко, което е дадено, ще го задържиш в себе си." Казвате: "Защо да е така?" Там, дето царува топлината, царува и мразът, дето царува мразът, царува и топлината. Когато мразът, студът царува, нещата замръзват. Когато толината царува, нещата текат. Това са изречения, ти се спираш в живота си и не можеш да прогресираш. Ти си замръзнал. Не ти стига умът. Замръзнал си. Сърцето ти не работи, не чувствуваш, казваш: "Нямам любов." – Замръзнал си. Какво трябва да правиш? Излез и се напечи на Слънцето, чакай го като изгрее. Няма какво да го търсиш. Няма какво да чакаш и да търсиш Слънцето. Ако чакаш да вземеш билет, тази работа е непостижима. Ти ще го чакаш и след 12 часа на някое уютно място. И като изгрее туй Слънце, от това Слънце ти ще възприемеш всичко, от което искаш. Понякой път се учудвам на голямото невежество, което съвременните хора имат. Те са дошли и вярват в гадатели. Вярват в тия, които гледат на кафе. Вярват в тия, които гледат на боб, на бял боб, на чер боб, вярват на тия, които хвърлят карти, после някои вярват на ясновидство, че виждат. Но какво може да ти предскаже един боб, едно черно кафе? Някой казва: "Звездите." Всяка една звезда по своя път върви. Какво ще ти предскаже тази звезда? Аз не отричам, че предсказват, но какво ще ти предскаже тази звезда? Всяка една звезда в пространството, тя си има един представител на земята. Следователно, ако ти искаш да се ползуваш от тази звезда, ще намериш този човек, който е нейният

представител. Нали има представители на едно дружество. Искаш да намериш тяхното представителство или тяхните агенти наречени. При тях ще се отнесеш. Ти не може да говориш направо към фабриката, понеже те имат комисионери и те разполагат. Та казвам, всичките звезди имат свои представители. Ти ще се отнесеш при тях. Тогава аз тълкувам новата астрология. Бащата представя влиянието на Слънцето, майката представя влиянието на Месечината. Ако имаш седем братя, те представят планетите. Ако имаш 2 сестри и 5 братя, тогава едната ти сестра представя Венера, а другата Месечината. Единият брат представя Меркурий, другият Марс, военен. Юпитер, Сатурн, Уран. В този дом твоето щастие зависи от баща ти, от майка ти. То зависи от твоите братя, които са дошли преди тебе. Ти може да си попаднал, както земята е попаднала. Земята има по-стари братя. Има спор върху нея. Доста братя има, родени преди нея. Юпитер е роден преди земята. Той е най-големият брат. Сатурн е роден преди земята. Уран и Нептун, и те са родени преди земята. Марс е роден преди земята, след това иде земята. Три сестри има. Нашата земя, на която живеем, е женска, ние не живеем на мъжка планета, на женска планета. Женски свят е той. Че е женски, да ви докажа аргументите си, понеже е женски, затова и жените грешат първи. В рая нали жената съгреши? Ако мъжът влезе в другия свят, дето светът е мъжки, там мъжете грешат първи, после жените. Този свят, понеже е женски свят, жените трябва да го оправят, а пък мъжете да го поддържат. Това са хипотези, това са теории. Казвам, че нашата земя е жена с много желания, много груби желания има земята. Най-грубите желания в Слънцето има земята. Когато някой учен човек от Слънцето искат да го опитат дали е учен, пращат го на земята. Аз предполагам, че вие сте от учените хора, изпратени на земята да я изследвате. Всинца сте много учени хора и много велики, че ви изпратили за своите изследвания. Тъй щото от това гледище не сте прости хора, гениални сте, но само че във вашата експедиция някои от вас сте изгубили научните данни. Някои данни на миналото сте ги изгубили и няма на

какво да разчитате. Ако тия изследвания са на леда, като се стопят ледовете, тогава какво щеше да ви костува, всичкият труд е напразен, трябва да се правят пак наблюдения. Те гледаха да не изгубят своите наблюдения, които имат. Сега вече влизат на земята да обработят този материал. Ще напечатат някои книги, които ще бъдат за в полза на цялото човечество. Казвам: Животът на всеки едного е толкоз важен, че може да се напишат стотина томове. Вие мислите, че не играете никаква роля в света. Толкоз сте видни, че природата и Бог определили специфичен бюджет, в малък размер, за всеки едного от вас. Името е написано, има и книги, толкоз бюджет имате в Божествената книга. За всеки едного от вас има специален бюджет. Вашата погрешка е там, че като изпохарчите вашия бюджет, искате свръхсметка, кредит. И там е всичкото стълкновение. А пък то се изисква воля. Вие харчите повече, отколкото трябва и вследствие на това осиромашавате и тогава хората казват: Не искам да бъда богат. Не искам и да бъда сиромах. Защото ако ти роптаеш като сиромах, ако грешиш като сиромах, по-добре не се раждай сиромах. Ако ще грешиш като богат, ако ще роптаеш като богат, пак не се раждай като богат. Сиромашията, която ражда лъжата и богатство, което ражда убийството в света, те не са желателни. Ние не желаем нито тази сиромашия, нито това богатство. Сиромашия, която сближава хората, дава възможност да се разберат, и богатство, което ражда щедростта и милосердието, то е добро. Туй са новите разбирания. Казвате: “Що е сиромах?” “Сиро”, значи голям господин. “Ман”, значи мъдрец. “Сиромах” е голям мъдрец, който разрешава въпроса. А вие разбирате сиромах, който няма нищо. Но той е учен човек и понеже е учен, нищо не му трябва. Той на камъка като седне, като хлопне, камъкът се отваря. Каквото богатство има в този камък, казва: Да излезе навън. Нали сте чели тази приказка? Отде се е родила? Седи един сиромах при една чешма. Малко се пообъркали работите му и казва: Ох! Току излиза един старец и казва: Какво обичаш? – Уморих се в пътя, нямам хляб. – Казва: На ваше разположение съм. Иде и донася хляб. –

Уморих се. – Каруца ще имате. Като кажете: “Ох!”, веднага, хайде дошла каруцата и той от чешмата тръгне нататъка по пътя с каруцата. Знаете ли какво му се случило вторият път? Тогава друг един анекдот има. Тогава дошъл един сказчик, духовник, проповедник и пита публиката, казва: “Знаете ли какво ще ви кажа?” – “Не знаем.” – “Няма защо да ви кажа.” – “Знаем.” Казва: “Като знаете, пак няма какво да ви кажа.” Но то е избягване. Има едно знание, предполагаме, че ние знаем някои неща. Някой път ние трябва да знаем, пътя не знаем. Туй, което не знаем, туй място на незнанието трябва да го държим винаги празно, да не туряме на туй място. Всички ония неща, които знаем, да ги запълним. Трябва да се турят. То е градеж в човешкия живот.

Та казвам: Не влизайте в стълкновение със себе си. Най-първо вие носите една идея на обезсърчение, на ред поколения наследствени. Преживявате някой път известни отчаяния. Казвате: “Нищо няма да се постигне.” Туй се дължи на вашето минало. Някой път от вашето минало вие се въодушевлявате, защото човек със себе си носи своето минало. Но той и лошото носи. Миналото ценим, постоянно се повтаря. И ако ви кажат, че живеете добре, защото за в бъдеще, ако живеете добре, този, вашият живот, той един ден ще ви бъде полезен. Този живот, той следва. Тъй че като дойдете до едно обезсърчение, той да дойде като една картина, като един стимул, да ви избави от трудното положение.

Когато говорим за любовта, ние говорим за една възможност. Любовта е една сила, тя е една монета, която в цялата вселена се познава. Дето покажат монетата на любовта, върви. Затуй вие трябва да работите с любов, да имате тази разменна монета, понеже навсякъде върви. Тя е обща монета на цялата вселена. Ако ти имаш монетата на любовта, навсякъде си добре дошъл. Ако нямаш тази монета, тогава работите няма да бъдат добри. После, ако имаш разумното в себе си. Ако си разумен, ти навсякъде ще бъдеш приет. Ако си умен човек, ти на Слънцето ще идеш, на Юпитер, на Марс, на

Месечината. Ако си от гениалните и умните хора, ти навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Ако си облечен с истината и носиш в себе си свободата, пак ще бъдеш добре облечен и без разлика навсякъде ще те приемат, то е едно общо качество, едно общо разбиране има. За да се разбират хората, те трябва да имат тази любов между себе си, която да сближи хората, отваря ги. Всеки един човек е един огромен свят в себе си. Хората сами себе си не познават сега.

Понякой път аз съм засягал пеенето, музиката. Има известни тонове в съвременната музика, които музикантите още не знаят. Ако ти вземеш в акорд три тона, ти може да имаш пари, колкото искаш. Колкото пари ти трябват, те ще дойдат. Казвате: "Как може да бъде това? То е суеверие." Да допуснем, че е суеверие. В града Вашингтон, в тяхната гражданска война има две оръдия, едно до друго поставени и прекаран ток, образува се магнетическа сила, която дига 500 килограма и който отива да ги види, изважда от себе си всички метални предмети, даже ако имаш гвоздеи на обущата си, трябва да ги извадиш, защото обущата ти ще се намерят залепени на оръдията. Даже ако имаш един железен обръч, ти ще се залепиш на оръдието, ще те привлекат и ще станеш роб на туй оръдие. Та казвам: В музиката има една магнетическа гама и хората трябва да са много умни. Как мислите, ония хора, които са събрали милиарди, как са ги спечелили тези хора? Мислите, това е произвол? Те са знаели този закон. Те са пяли музикално. Но с идването на тия пари има друга една опасност. Голямата вода идва, но тя носи със себе си кал. Тия пари, които са дошли при богатите хора, те носят кал, те трябва да се филтрират. Всичките богати хора, с малки изключения, са все нещастни. Съвременните хора трябва да имаме онова богатство, което носи в себе си благословение. Ти да си доволен от своето богатство, да си господар на богатството, не да се боиш за богатството, че може да го изгубиш. Богатство, за което може да се уплашиш, че можеш да го изгубиш, то не е реално богатство. При това, човек не е роден да бъде сиромах. Временно Бог поставил хората да ги възпита. Един ден той

ще ги тури на известна длъжност. Вие се готвите за в бъдеще да ви турят на служба. Сега минавате дисциплина на земята, вие се учите сега. Един ден ще ви турят на почтена служба. Тогава как ще оправите света? Някои от вас ще бъдете големи хора, царе, царици ще бъдете. Какво ще правите тогава? Тогава ще забравите да живеете както знаете. Някои от вас ще станете пророци, ще предсказвате. Някои от вас ще бъдете военачалници, големи хора. Не да воювате сега на бойното поле. Един ден ще престане войната на земята, но земята ще отвори война на Месечината, ще започнат земята да обстрелват Месечината и Месечината ще обстрелва земята. Ще отворят война между земята и Марс и може да обстрелват, питам тогава: Знаете ли каква ще бъде тази война? Тя ще бъде по-разумна. Във всяка граната, като се пукне на земята, ще дойдат книги да четат. От земята ще хвърлят гранати на Месечината и в Марс хората ще покажат какво са научили. Война между планетите ще има. Те поддържат, че има планетно воюване. Съгласен съм, но всяка планета ще съобщи чрез своите гранати на каква степен на развитие е и познанията, които съществуват. Сега вас ви се виждат тия работи невероятни. Вие знаете ли къде е Господ? Господ е толкоз далече, че никой не може да го достигне и толкоз близо е, че всеки може да изпрати послание до Него. Питам, вие като изпратите вашето прошение, вашето писмо, какво ще пишете на Господа? Вие, учените хора, какво пишете на Господа, като се молите? Аз чета вашите писма понякой път. Аз си позволявам да чета писмата, които се турят в небесната поща. Мъжът пише тъй: "Господи, много съм недоволен от жена си." Жената пише: "Много съм недоволна от мъжа ми, освободи ме от него." Друг пише: Недоволен е от сина си, от дъщеря си. Някоя мома пише, че е недоволна от господаря си. Господарят пише, че е недоволен от слугата. Слугата пише, че е недоволен от господаря. Всичките все оплаквания. Рядко ще намерите някой, който да благодари. Някой се оплаква така: "Дотегнало ми да ям сух хляб." Друг пише писмото: "Дотегнало ми само трева да паса". Друг пише: "Дотегнало ми в тази

колиба да живея.” Всичките се оплаквания. Питам, какво разрешение дава невидимият свят? На всички дава ход, но понеже са много, не са един, но милион, два милиона и на всеки едного да му отговори. На някое писмо, за да отговорят, изисква се 120 години. Те имат всичката добра воля, но не може, спешна работа имат. Някой път, за да отговорят, взима 120 години, а някой път 200 години. Ще дойдеш във второто прераждане, а някой път в третото прераждане ще ти отговорят. В три прераждания от 60 години, това са 360 години и тогава ще имате отговор на една ваша молитва. Аз искам тия данни да ги имате като научни факти, да ги обяснявате. Не е въпрос да вярвате. Въпросът е на знание. Тия неща трябва да се проверят. Има една вяра, която може да се провери. Всички ония мисли и желания, които носят противоречия в сегашните отговори, идват по-бавно. Единственото нещо спешно от любов е, което се отговаря. Ако искаш нещо добро, веднага ще получиш отговор, координация има сега. В мислите на хората са противоречията. Та се изисква време благоприятно. На един човек с опак характер се изисква време да чака, за да му се прати онова, което иска навреме, за да се ползува. Сега много естествено е. Посейте една нива, но може ли да посеете една замразена нива? Ще чакаш, докато дойдат благоприятните условия – ден, два, три, месец ще чакаш, докато дойдат благоприятните условия, или дето почвата е хубава, може да посеете, да расте и ще изникне. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, но ви казвам, трябва да знаете. Имате един грандиозен план в света. Това са същества безброй по всичките слънца и на земята, за всички тия същества Господ е промислил. Знаете ли какво нещо е Божията Промисъл? Промислил за най-малките животинки. Каква разумност има в Бога да разбира тяхните нужди и да им отговаря. Когато умират хората, взема предвид тяхната смърт и като се раждат има предвид. Всичко взема предвид и урежда и координира в едно. За вас животът може да бъде несносен, но този, несносният живот всякога се туря в един път, че и тебе да ползува, и окръжаващите да се ползуват.

В едно може да вярвате, че пред вас седи едно бъдеще. Умирате, пак вярвайте, че ще се подобри положението. Човек и след като умре, пак ще живее. Има едно умиране, което хората не знаят. Има едно умиране, след като ти умреш само ти ще знаеш, че и другите да знаят. Кое е по-хубаво, да оживееш и всички да знаят или да оживееш, че никой да не знае. Само ти да знаеш. Кое е по-хубаво? Как оживя Христос? Знаеха ли Го другите, че е оживял? Най-първо Той знаеше като дойде ангелът, който отвали камъка и той знаеше. Има едно предсказание, че няма да оставиш преподобния си да види изтление. Дойде ангелът там. Знаеше, че оживя. Трябва някой да благодари, да покаже, че е живял. Не се показва на всички. Той се показа само на Своите ученици, които Го обичаха и че не е умрял.

Казвам: Ако искате на вас да ви се изявят вашите, които са заминали за другия свят, те трябва да ви обичат и вие да ги обичате, то е закон. Не може да влезеш в съобщение с когото и да е, ако нямате любов. Не можеш да влезеш в съобщение с една душа, ако вие не сте умен, или ако тази душа не е умна. Не може да влезеш в съобщение с другия свят, ако вие не разбирате езика и ако тази душа не обича истината. Щом обичате, всякога може да се изяви и да ви говори. Една душа може да ви се види много по-реална, отколкото вие сте тук. Тя ще ви се изяви, ще говорите с нея, ще си замине и ще бъде тъй естествено. И не само това, и вие от този свят ще идете в другия свят и пак да се върнете. Но онзи, който ходи в онзи свят, трябва да мълчи. Той трябва да мълчи. Какво разбирате под думата “мълчание”? Да мълчиш, тъй както Слънцето мълчи, но да грее. Не да казваш, че си ходил в онзи свят, но светлина да излиза от този, който е ходил в другия свят и отдето мине, от него да излиза светлина и живот. Той е, който е ходил на онзи свят. Има една студена топлина. Някой казва: “Аз ви много обичам.” Студена топлина е туй. Той обещава и казва: “Аз ще ви науча.” Все ще ви научи, все ще ви научи, нищо не можете да научите.

Та казвам: Онази сила, която трябва да даде спокойствие на нашия ум, да се организира, любовта трябва да влезе като една сила, която да организира сегашното положение. Ами че този свят, който се е заразил така, ние казваме, че светът е грешен. Но кой ще извади света от туй болезнено състояние? Има един цяр, с който хората трябва да се лекуват. Най-първо, като се проповядва една религия в света. Религията е един метод за лекуване. Човек трябва да бъде здрав. Човек, който повярва в Бога, омразата трябва да излезе вън от неговото сърце, отвън да седи. Въшките имат право да живеят, но вън от нашите глави, не в косите. Отвън може да пасат трева колкото искат, а не да се качват на главата и там да се (пасат).

Една лоша мисъл може да съществува, но защо ще приемеш тази лоша мисъл като светица да я държиш в ума си. Навън!!!

Та сега новото, реалното. Вие сега седите и казвате, защо сега светът не е добър? Извадете навън из вашите умове всичките лоши мисли. Как да ги извадим? – Вие сте учени хора, аз да ви кажа как. Как ще изправиш глада? – Нахрани стомаха си. – Как ще премахнеш препятствието на вашите дробове? – Тури въздух в дробовете. Ето разрешението. Как ще успокоиш мисълта си? Тури мисълта да работи. Впрегни мозъка на работа. Прати мисълта да работи. Знаете ли какво динамо е човешкият мозък? Силата на човека седи в неговата глава, в неговия мозък, в неговата светлина седи неговата мощна сила и ако вие се съмнявате, идете в едно стадо на свине, 400 – 500 свини, хванете някое прасенце да се разквичи, да видите каква музикална сила, че като заквичи туй прасенце, цялото стадо грухти, трябва да бягаш, може да те искусят. Като извадите туй прасенце, всичките свини отиват да помагат. Мислите, ако дойде една лоша мисъл и тя се разквичи, на това прасенце ще дойдат всички други свини на помощ. Казваме, че свините са глупави, но се защитават. Разправят един пример. Във Варненско влязъл един вълк, че хванал едно прасенце, опашката, крака, нищо не останало. Хващат го, изтърбушват този вълк. Сега някои от вас седите и ви е страх от

лошите духове. От дявола ви е страх. Страх ви е да не се демагнетизирате. Страх ви е от безпаричие. Страх ви е от сиромашия. Страх ви е от студ. От всички тия неща имате право да се плашите. Питам ви сега, ако вашата изба е пълна с въглища и дърва, какво ви трябва, нямате огън. Имате кибритени клечки, драснете, запалете, и тия, запалените клечки, турете ги в собата, да се запали, да гори. Че ако вие не можете да се справите с едно лошо чувство, ако не може да се справите с една лоша мисъл, туй е безпредметно учение. Вижте химиците как се справят с онези елементи, които имат опак характер, има известни съединения, има известни киселини, които са опаки. Химиците знаят законите и много добре се справят.

Та казвам: Настанало е време, когато вярата трябва да стане разумна. Занимавай се с лошите хора дотолкоз, доколкото те може да бъдат елементи за едно научно изследване. Изучавай лошите хора, изучавай при какви условия са станали лоши и защо са лоши. Един човек е лош, груб, има повече желязо, отколкото му е потребно. Някой човек е жлъчен, има повече мед в кръвта си, извадете излишното желязо из кръвта му. Някой човек е много отстъпчив, малко желязо му трябва. Някой път му трябва и отровица за жлъчката, трябва му отрова, киселина, която трябва да разлага. Не мислете, че човек трябва да бъде един светия, той трябва да има оръжие. Ние трябва да бъдем добри по отношение на небето. Добри, честни по отношение на небето, а по отношение на ада, смели и решителни, да се борим. Всеки един от вас, като види мечка, не да каже: "Ще ме изяде", но хвани мечката за очите, нищо повече. Човек е толкова мощен със своята мисъл, че ако хване окото на мечката, веднага ще парализира всичките мускули и тя ще клекне, но ако ти се уплашиш, тогава тя е по-силна. Щом те е страх, тя е по-силна. Докато вие се страхувате, вие сте слаби хора, когато престанете да се страхувате, вие ще станете силни. Като обичаш, ще станеш силен. Аз ви препоръчвам любовта като едно средство за каляване. Човек може да стане силен само чрез закона на любовта, слаб – само чрез страха. Казват, страхът не върши

волята Божия. “Началото на мъдростта е страх Господен.” Страхът не върши волята Божия, а любовта калява човека, прави го смел, да се бори. По-добре да направиш хиляди погрешки в любовта, отколкото да си един светия в страха. Според мене, в хилядите погрешки ще извадиш едно знание, по-мощно, отколкото един светия, който остава за себе си. Тогава трябва да напуснем онова положение, което държим. Казвате: “Какво ще бъде с нас? Да го знаем.” Всеки един от вас трябва да знае имате ли любов или нямате любов. Имате ли мъдрост или нямате мъдрост, имате ли истина или няма, има ли знание или няма знание. Туй трябва всеки да знае. Нима като дойде вълкът при вас, няма да знаете, че е вълк? Нима лисицата като дойде при вас, няма да знаете, че е лисица? Нима паякът като дойде при вас, няма да знаете, че е паяк? Нима мухата като дойде при вас, няма да знаете, че е муха? Нима змията като дойде при вас, няма да знаете, че е змията? Добрият човек носи своя осанка. Провидението турило онези черти на добродетелта, на разумността, на любовта. Има линии на любовта. Най-хубавите линии в характера на човека, най-хубавите линии на лицето на човека, най-хубавите линии на устата, на носа, на очите, на веждите, то е любовта, мъдростта и истината. Казваме, този човек е на любовта, понеже има линиите на любовта. Този човек е на мъдростта, понеже има линиите на мъдростта. Този човек е на истината, понеже има линията на истината. Това е, което дава красота на нашето тяло и навсякъде в лицето има една линия. Вие не сте изучавали тялото, да видите какво съчетание, каква пропорция има в ръцете, как са направени ръцете. Сега аз ви представям възможностите, които Бог е вложил във вас. Мнозина очакват като умрат, да идат в другия свят. Вие сте вече в оня свят. Човек от 8000 години как е от онзи свят. Той беше в рая и като го изпъди Господ, влезе в оня свят. И в оня свят кой е сега? Още не може да разбере духовните закони той и се учи. Първото нещо, той се учи да обича себе си. Много хубаво, то е отлично. Но това е една трета от истината.

Този човек не се е научил да обича Бога на първо място и не се научил да обича ближните си.

Та наскоро един млад брат, който се занимава с кабала, занимава се с петоъгълника, разправя, че дошъл до едно заключение, проверява някои неща. Човек, който е млад, който е светия в небето, е възрастен в ангелския свят и стар във физическия свят. Ти, който си стар на земята, си възрастен между ангелите, а пък в Божествения свят си едно малко Божествено дете. Питам, ако си стар в Божествения свят, какъв ще бъдеш на земята? Най-първо, подмладете се в Божествения свят, подмладете се в закона на любовта; станете възрастен в закона на мъдростта. Остарявайте в закона на истината, аз разбирам така. Човек, който е млад, той е в Божествения свят. В Божествения свят е Любовта. Мъдростта е в ангелския свят, там е възрастен. Истината е тук, на земята. Тук ти ще остарееш. Стар човек не тъй, както вие го разбирате. Ще имате хора вече, които са за работа. На този, стария човек ти може да разчиташ. На земята има повече стари хора, отколкото млади. В небето много малко хора има стари. Млади деца има колкото искаш. В Божествения свят и в ангелския свят е пълно с млади, които искат работа. От невидимия свят, когато искат стари хора, идат да ги търсят на земята. По това е прочута земята, със своите стари хора. Значи остаряли сте, ще ви назначат на една голяма служба, почетна е старостта на един мъдрец. Сега желая вие да остареете и от невидимия свят да ви посещават. Сега желая вие да остареете и от невидимия свят да дойдат да ви посещават, че като стари хора да сте се прочули с нещо. Сега на старите от вас, какви са последните съчинения? На възрастните какви са последните съчинения и на децата какви са последните съчинения? Вие ще вземете образец от онези деца, които са в Божествения свят. Като говоря за деца, казвам: Такива са в Царството Божие. Царството Божие е на децата. Под "деца" разбирам, които са в Божествения свят. Когато се говори за възрастните, разбирам разумността. Разумният живот е възрастният. Човек, който има светлина, разбира смисъла на живота.

Човек, който има истината, той може да живее на земята и всичките хора на земята сега проучават закона на истината. Как може да се приложи? Казва този пророк, смутил се е, че не е намерил деца на земята. Не намерил възрастни, а само стари хора и казва, какво да се прави с тия хора, какво ще стане? Та като се смутил, Господ му казал: Трябва да се учиш. 7 деня седял и се молил, докато му открил духът. Тези, старите хора ще дойдат в Божествения свят да се научат от младите деца как трябва да живеят. Тия, старите хора ще влязат между ангелите, да се научат като възрастни как трябва да живеят. И като слязат на земята, тогава целият живот на земята ще се подобри.

Та желая ви вие да се научите на небето да станете малки деца, в ангелския свят да се научите да станете възрастни и на земята да станете стари.

Благословен Бог наш.
Добрата молитва.

22-ра неделна беседа от Учителя, Държана на 27 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

РАДВАЙТЕ СЕ И ВЕСЕЛЕТЕ СЕ

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета част от 18 стих от 65-тата глава на Исая: “И веселете се и радвайте се всякога в онова, което създавам.”

На здравия човек всичко е приятно, на умния човек всичко е разумно. На глупавия човек всичко е глупаво, на болния е точно обратното. Това са тъй наречените афоризми, противоречия. Всинца вие сте писатели, създавате афоризми, пишете цели съчинения. С всичките афоризми (сте) много красноречиви. Неприятността е там, че няма кой да чете вашите съчинения, нямате публика. Има голямо производство на такива афоризми, във всеки дом като идете, ще намерите даже и малките деца, и те са почнали да пишат по този начин. Всичко туй е хубаво. При сегашните условия, както живеем тук на земята, какво трябва да се прави. Защото има три категории. Едни минават за светски хора. Религиозните хора считат светските не са по сърцето на Бога, грешници са. А пък светските хора казват за религиозните, като идете при този религиозен маниак, глупак, няма ум. Всички религиозни хора са все такива глупави. Оставете да се молят на нещо. Религиозните хора какво казват за светските, че има нещо, което не е по Бога. И в религиозните хора има нещо, което не е по Бога. В миналото, кое не е било по Бога? Че религиозните хора са правили такива богове, направени от злато или пък от нещо друго и ще коленичат пред него да се молят. Очакват от него да ги спаси. Ето една религиозна глупост. Сега пък светският човек, къде е неговата глупост? Той не вярва в идеала, не ходи да се моли на идеала. Той ще си направи един апартамент или една къща от 3 – 4 етажа, ще вземе да ги дава под наем и от първия етаж ще вземе 3 – 4 хиляди лева и от

другите по толкоз, та ще взима по 10 хиляди лева, осигурява се и казва: “Мен ми върви работата.” Дойде един пожар, отиде къщата, развали се планът, отиде идеалът. Това е пак идеал. Той няма една положителна наука. Едно земетресение стане, някоя голяма буря дойде, къщата не е осигурена. Някой казва: “Пари да имаш в банката.” От голямата криза в Америка фалираха повече от 10 хиляди спасителни банки, спестовни каси, в които американците пестяха парите си за черни дни, по 200 – 300 хиляди долара, и в една криза 10 хиляди банки капиталите им изчезнаха. Къде отидоха? Парите ядат ли се? Фалираха всичките банки и хората се спасиха. Другото заблуждение е, ние се спрем понякой път и казваме: “Да бъдем искрени.” Едно прасе поят го, хранят го по 4 – 5 пъти на ден, готвят го за Коледа и като дойде Рождество Христово, когато се е родил Христос, започват всичките свини да плачат. Тогава българите изобщо мушкат свините в сърцето или им прерязват гърлото. Питам: Ние постоянно като ядем, някоя сестра или някой брат гледам, понапил се малко, дойде Коледа, погледнеш, разболял се. Някой път го заколят, погледнеш, дръпнали го, дупнали го някъде, отишъл братът. Казвате: “Здрав беше.” Не е ли той изваден от кочината? Де са го дупнали, къде са го турили? Ние сега се заблуждаваме и казваме, че той отишъл при Господа. Прави са. Свинете, когато излязат от кочината, къде отиват? Тя, докато е в кочината, е била в кална къща. Щом излезе от калта, отива при хората, вече й дават уважение и почитание, седи на трапезата на човеците. Свинята влиза да живее в хората. Следователно от свините, като умрат, отиват да живеят в хората. Не (е) ли туй право, може ли да го отречете? Следователно, като извеждат свинете из кочината, те крякат и казват: Много се радваме, че ще ходим при хората. Макар да грочим, ние се радваме. Дотегна ни тази кал. Там като отидем ще има юрган, кресло. Тук нищо нямаме. Ще имаме вилушки, удобства, не е ли хубаво свинете да излязат из кочината навън? Горко на онези свини, които не са в кочината. Друг афоризъм, ние седим в света и се оплакваме от

големите страдания, които имаме. В какво седят големите страдания? Че има страдания, има. Но някои страдания са спасителни и трябва да страдаш, за да се спасиш. Някой път страданията идват от голямо щастие. Например, някъде идеш, хората от любов са приготвили толкоз хубаво ядене и за тяхен хатър, ако си кумец или кръстник, за хатъра на кръстника или за хатъра на кръстницата или за хатъра на децата им, ти пиеш все по една чаша винце. Не е лошо човек да пие за кръстника, за неговото здраве, после за здравето на кръстницата, за здравето на малкото кръстниче. Разправя един американец, който се познавал с един китаец и го поканил на гости китайският мандарин, дал му едно угощение, на което имало 40 вида яденета. 40 блюда му сложили и от всичките по китайския обичай трябвало да вземе по малко. Китайците са много ядливи. Този американец казва, че след това две седмици не е могъл да дойде на себе си.

Та казвам: При сегашните условия всичките ваши стремежи, които имате, са много добри. Яденето, което употребявате, не е лошо, пиенето не е лошо. Казвате на хората да пият. Който пие вино, казвате да пие вода. Не му казвайте не пий вино, но като го срещнеш, кажи: Пий вода. По-хубаво пиво от водата няма, най-хубавото пиво е водата. Пий вода! Пий вода! Пий вода! Питат някои какъв е вътрешният смисъл на живота? Вътрешният смисъл на живота са страданията и радостите. На земята ти ще опиташ онзи контраст, който седи между страдания и радостите. Ще кажеш, защо е тъй? Скръбта и радостта съставят едно цяло. Ти гледаш, че на земята са раздвоени, но те съставят едно цяло. Ако вземете краката надолу. Левият и десният крак са раздвоени. Левият крак има 5 пръсти и десният има 5 пръсти, разделени са интересите. Всеки крак се нуждае специфично от храна, от кръв. Тия двата крака са съединени в тялото, служат на един и същи господар, изпълняват една и съща длъжност. Веднъж единият е на почит, веднъж другият е на почит. Когато единият се повиши, другият остане назад. Онзи господар обича туй положение. Ако ти турят и двата крака едновременно да вървят

напред, и двата не може да вървят напред, все единият трябва да тръгне напред, а другият да остане назад. Този, който остава назад, който не разбира закона, този, който остава назад, е тил. Левият като иде напред, десният е тил. Следователно, щом имаш фронт, трябва да имаш тил. Всеки крак, който остава назад, той е тил.

Сега, защо са страданията в света, вие не може да си обясните. Ще ви дам малко обяснения върху страданията. Аз не съм за страданието, както вие го разбирате. Страданието е атмосфера. Малко влага трябва да се дигне, да се помрачи малко Слънцето, понеже всякога на земята, ако сме радостни, нищо няма да остане, всичко ще изсъхне. Скръбта е потребна да дойде някой път, да се заоблачи. Проветрение да има, да стане една промяна. След туй пак да се проясни и пак да дойде радостта. Ако небето е винаги облачно е една крайност, ако винаги е светло, е другата крайност. Затова Бог направил така, че половината от живота ще бъде облачен, а половината весел. Защо е така? Защото така е най-добре на земята. Който от вас не е доволен, нека даде един план. Комисия има, която ще заседава и ще изпратим плана, те са готови да го приложат. Най-първо ще го приложат на вас. Онзи, който не (е) влизал в скръбта, не разбира. Ти идваш да живееш в скръбта. Вие само сте чували за скръбта. Каквото вестниците пишат. Вие трябва да влезете в скръбта и да видите, че тази работа не е така, както се описва. Има нещо преувеличено, пак и радостта не е така описана. Трябва да влезете в радостта, да поживеете и да видите какво нещо е радост. Да поживеете в скръбта и в радостта и като бъдеш в едното и в другото положение, ще си съставиш една ясна представа. При голямата радост на земята, животът щеше да се съкрати по-скоро. В голямата радост животът ще се съкрати, ще изгори човек. И в голямата скръб пак е същото. Скоро ще умре, ако много скърби. Ако променя скръбта с радостта, да ги балансира, той може да живее 100 – 120 години, 150 – 200 – 250, триста, 400 и хиляда години. Той може да живее повече и от Метосала. Трябва да имаш знанията да разбираш тази химия. Химия

аз наричам това, химия на радостите и на скърбите. Искате да бъдете щастливи. Вие в понеделник какво правите? Вие в понеделник се опретнете да работите, да чистите, правите туй, което не трябва да правите. Вторник какво трябва да правите? И вторник не знаете какво да правите. Сряда какво правите? И сряда не знаете какво да правите. Четвъртък? Българинът като седял, бил много умен и казва: Понеделник – поседелник, обаче българинът освен че не поседява, жените мажат, перат. Понеделник ще седиш и каквото си научил от неделята да размишляваш, да седиш и да мислиш във въображението си, да помечтаеш малко за велики работи, за богатство, за наука, за красота, за музика, целият ден понеделник да ходиш, да се разхождаш, никаква работа, никакво пране. И слугите, и господарите, всички да си починат. В понеделник какво казва Писанието? Какво създал Бог в първия ден? Той създаде в първия ден красотата. В първия ден даде ония условия, че в понеделник трябва да видим всичко онова, което е красиво, което е създадено от Бога, защото вие не знаете. "Ден", деница, имат двояко значение. "Ден" е нещо, което е доволно, което съдържа някаква тайна, някаква наука, сила, нещо благородно, туй е ден. Да знаеш всеки ден да живееш. Всеки ден носи едно благо със себе си. Ако знаеш ти този ден, после не само деня, но трябва да знаеш и първият час какво носи. Среднощ като дойде, после вторият, третият, четвъртият, петият, шестият, дванадесетият час. Всеки час трябва да знаете какво носи със себе си. Я вижте вие в музиката, когато някой капелмайстор дирижира, той обръща листовете и с палката върви, всичките минават, определено е как трябва да се пее, някъде по-бързо, някъде по-бавно, някъде тихо, някъде силно. Ако те нямаха този репертоар, как щяха да свирят? Ние казваме: "Трябва да се живее." За да може човек да живее на земята, той трябва да има един отличен стомах. Той трябва да има едни отлични гърди, бели дробове и един отлично устроен мозък. Това са три врати, през които Божественото благословение може да дойде. Чрез устата, в стомаха ще дойде едно благословение. Чрез дробовете

ще дойде друго благословение в гърдите и чрез неговата нервна система, чрез очите, и чрез тях отвън ще дойдат Божествените благословения. Ние дишаме и не знаем. Ще дишате. Някой иска да му се продължи живота. Ако ти дишаш бързо, твоят живот ще се съкрати. Ако всяка секунда направиш една вдишка, в една минута ти дишаш 60 пъти, ти не можеш да живееш повече от 10 години. Ако съкратиш на две секунди, имаш условия да живееш 20 – 30 години, ако съкратиш вдишките на 3 секунди, колкото намаляваш, по-добре е. Ако дойдеш до 1 минута да вземаш 10 вдишки, ти ще продължиш живота и тъй ще бъдеш по-спокоен, по-тих. Някой път, когато си нервен, неспокоен, бързо дишаш, спри се малко, не бързай. Казвате: "Да вярваме в Господа." То най-първо Господ няма да дойде толкоз бързо. Да ядеш, в една минута да вземаш 20 обяда, това е голяма лакомия. Или за една минута да вземеш 60 обяда, не е ли това лакомия? Че нямаш такъв бюджет. Ще намалиш на 30 обеда, на 20 обеда и пак е много. 10 обеда и те са много. Казвам: Нормално е сега на земята 10 вдишки на минута. Човек, за да бъде нормално здрав, трябва да взема 10 вдишки на минута. Тъй плавно ще дишаш. Някои от вас дишат бързо. Значи ти приемаш гостите и много бързо след туй ги изпращаш, не се позволява. Гостите как си ги приел? Ти ще ги приемеш почтено и ще ги изпратиш. Като излязат, ще кажеш: "Много ви благодаря за услугата, която ми направихте. Много благодаря на моя баща за благото, което ми изпрати чрез вас, поздравете го." Тогава трябва да започнем да пишем по едно писмо. Щом като кажеш: "Поздравете баща ми", веднага в небето всичките звънци зазвънят: "Ало, еди кой си много здраве на баща ми праща." Вие казвате: "Колко съм недоволен от живота." Така живее ли се? Радио е туй. Тогава Господ изпраща една инфлуенца. Другият ден пак си недоволен, праща треска. И после с недоволството всичките болести се редят. Всичките болести са родени все от недоволството. Дотогава, докато дойдеш на Господа да му благодариш и той казва: Снемете всичките болести и те си заминават. Злото в света седи в

това, че ние не оценяваме Божиите блага. Всичките наши нещастия седят в това, че ние не сме оценили. Влезте в кой да е дом и ще видите. Аз разглеждам въпроса научно. Де седи болката и как може да се поправи? Има нещо, което може да се поправи много лесно. Всички са недоволни в къщи. Мъжът е недоволен. Жена му не го разбира. Защо е недоволен мъжът? Жена му не го разбира. Децата са недоволни, понеже бащата и майката не ги разбират. Слугите са недоволни, понеже господарите не ги разбират. Господарите са недоволни, понеже слугите не ги разбират. Учителите са недоволни, учениците, всички са недоволни, имат право. Но защо са недоволни? Всички в света имаме нужда от някакво благо. Например, аз привеждам този пример. Да кажем имате един приятел, богаташ, милионер. Какъв подарък на този милионер ще му дадеш? Ако речеш да му купиш едни обуща, ще го докачиш. Ако речеш да му купиш шапка, ще си създадеш беля на главата. Ако му вземеш палто, не може. Този, богатият човек с много малко може да се задоволи, но да знаеш. Стани градинар, посей круши, ябълки, от най-хубавите сортове, занесеш една, две, три от най-хубавите круши и ябълки, тъй едната да бъде от 250 грама или от половина кило, като му занесеш в една тепсия, ще му кажеш: Опитай. Той ще ви бъде много благодарен. Какво иска Господ от нас? Понеже Господ е във всички тия богати, Той, Господ, Той не се нуждае от тях, Той не се нуждае от нашите молитви, дето ходим да го забавляваме, Той не се нуждае от нашите оплаквания, нито от жертвоприношения не се нуждае. Понякой път му е приятно от нашата градина, да вземе от нашите плодове. Нашите добродетели от любов, които се обработват в градината на твоята душа, че от тези плодове да принесеш. От това, виж, Господ е доволен. Господ е доволен, когато те види, че ти се спираш при някоя мравя да я подигнеш. Той вижда, че ти си обърнал внимание на неговите малки същества. На Него е приятно, че ти вземаш тази мравя, тази мушица и ти него ден ще имаш някакво Божие благословение. Минаваш някой път и по пътя виждаш някой човек,

който куца, едва се влачи. Казваш: “Защо Господ го е направил такъв да се влачи?” Няма да се мине дълго време, ще ти дойде беля на главата. Ти си първият човек, който трябва да направиш да се не влече този човек. Той се влече, понеже дяволът го е свързал, той не е свободен. Извади нож, отрежи връвта и кажи: “Ела да се разходим.” Ние искаме да направим хората щастливи. Помнете едно нещо: Никой човек в света не е в състояние да направи друг човек щастлив. Всеки един човек може да стане условие за щастието за другиго. Човек може да стане понякой път тъй както едно въже. Едно въже, хвърлено във водата, може да стане повод да спаси един човек. Онзи, давещият, се върже с въжето и другият е на брега да го извади. Всичките хора понякой път имат ролята на едно въже. Той влезе във водата да се хване за въжето и някой да го извади навън. Ако вие като въже се хванете, невидимият свят тогава чрез вас ще направи едно добро. Едно въже, което спасява хората, придобива цена.

Казвам: Сега създайте си един нов възглед в света. Вие трябва всички да си създадете една отлична идея за Бога. С тази идея за Бога, която сега имате, вие щастливи хора не може да бъдете. Във вашия ум, ако имате една идея за Бога и да Го обичате, никога не трябва да допускате отрицателна мисъл. Отрицателните мисли ще дойдат в ума ви, но никога не допущайте отрицателните мисли. Те във вас са чужди и нямат нищо общо с Божественото начало. Може да произхождат от човешки източник. Ако пиете мътна вода, не е от първия източник. Тя се е просмукала някъде. Първоначалната вода, която излиза от извора и която не губи от своите качества, е най-хубавата. Как вие разглеждате живота? Този живот не излиза от Бога. Първоначално е излязъл, но този живот, който сега минавате, не иде направо от Бога. Той минал през много други хора. Трябва да се филтрират човешките мисли, трябва да се филтрират човешките чувства, трябва да се филтрират човешките постъпки. Ние трябва да филтрираме нещата. Засега това е необходимо. Как ще проявиш ти любов към Бога? Ако ти се съблазняваш в Бога, знай, че и в тебе ще се

съблазняват хората. Ако ти укоряваш Бога, и тебе ще те укоряват. Ако ти не одобряваш Бога, и тебе няма да те одобрят. Ако ти не се отнасяш с другите добре, и към тебе няма да се отнесат. Един и същи е законът, от който никой не може да излезе. Някой като направи погрешка, веднага се отразява. Никаква лоша мисъл не може да се задържи при Бога, тя ще се върне. И доброто, което изпращаме към Бога, като го прославят и като благодарите, и понеже той е по-богат, и туй добро ще се върне. Ако вие се молите, туй благословение е заради вас. Той препраща своята мисъл със своето благословение.

Казвам: Ако Господ сега на земята идва в образа на беден човек и ти кажеш, като го погледнеш: “Какво ходи този бедняк?”, ако ти кажеш: “Това е Господ”, та аз ще ви приведа онзи пример, дето един цар искал да опита своите министри. Имал 12 души министри, разделил царството, дал по една част на всеки да управлява и той инкогнито заминал за странство. Царят се престорил, дегизирал се и започнал да ходи при министрите, посещавал ги като просяк. И един му давал скъсани обуща, други – скъсани дрехи, шапка, той все ги събирал. Какъвто хляб му дали, всички каквито подаръци му дали неговите министри, той ги събирал. След 10 години, като се върнал, повикал министрите си да им даде голям банкет и на този банкет, на всичките министри в един голям пакет им дал подаръци, както сега се дават подаръци. И той дал на всеки министър подаръци. Та и вие в един такъв ден ще приемете такива подаръци, каквито вие сте дали на Господа. Съвременните хора са много невъзпитани в туй отношение. Няма благородство на признателност. Има нещо много отрицателно.

Та казва в 18 стих: “Радвайте се всякога в това, което Господ е създал.” Бог не е престанал да създава. Ни най-малко туй предназначение, в което се намираме, то не е смисълът на нашия живот, то е временно училище. За в бъдеще нашият живот ще се измени. Условията на живота ще се подобрят. Казвам: Днес вървиш, впрегнал си биволска кола, утре – една волска кола, след туй конска

кола, след туй ще се качиш на автомобил, после на аероплан и най-после ще започнеш да пътуваш с бързината на светлината. Един ден хората ще впрегнат светлината и с автомобила на светлината от земята за Слънцето за 8 минути ще идеш и ще се върнеш. Всичко 16 минути. И там ще постоиш 1 – 2 часа. Тъй щото ти се качиш на автомобила, идеш, следваш някой университет и заминеш, на земята живееш. За 8 минути отидеш, цял ден учиш там и вечерта пак с автомобила се върнеш. Питам: Ако следваш този университет на Слънцето, няма ли да знаеш доста, ами тия превозни средства? Вие казвате: "Ами това може ли да бъде?" Има същества, които го правят. От земята има хора, които ходят и се учат на Слънцето и се връщат. Къде са те? То не е моя работа да казвам, нито пък ваша работа да знаете къде са. Че има, аз с двете ръце подписвам. Но къде са, не подписвам нито с едната ръка. Нека ви приведа един еврейски пример. Откъде дойде Христос и къде отиде? Той слезе, дойде един ангел и казва: "Благословена, при тебе ще дойде един утешител небесен." И след това, когато си замина, дигна се той нагоре и отиде нанякъде. Къде отиде? На Слънцето отиде. Вие ще помислите на това Слънце. Не. При това Слънце има друго Слънце, което не виждате. Вие виждате едното Слънце, има второ Слънце, което не виждате. Вие виждате едното Слънце. Че в човека има три тела, вие виждате само физическото тяло. Има едно Божествено тяло. Двете тела не ги виждате. Те са вътре във вас. Аз говоря научни работи, които мога да ви докажа, но нямам време. Но, за да ви докажа нещо, не само да ви докажа, че има. Например, вие имате вкус на сладчина и вкус на горчивина, за да ви покажа, вие трябва да имате този вкус. За да ви покажа дали има Господ или не, вие трябва да имате туй чувство, с което Господ се познава. Горе на главата има един център, хилядолистник се нарича, той се занимава с Бога. Пред себе си нагоре може да видиш Господа. Отгоре ще видиш Господа. Винаги, като седиш, умът ни е насочен някъде, нагоре е насочен, оттам иде силата. Казвам: Всичките аргументи, които може да се приведат дали има

Господ или не, този въпрос моментално може да се реши, както ви дават една бучка захар, веднага може да ви убедят, че е сладка. Толкоз време ще вземе, за да ви убедят дали има Господ или не. Разправяше ми един познат една своя опитност. Казвам: Ти си на кръстопът. Този път, по който вървиш, ти дълго време на земята не може да останеш. Защо не може да останеш дълго време на земята? Защото животът от живота идва. Едно дете, което е родено от здрава майка, е здраво дете. Едно дете, което е родено от болна майка, е болно дете.

Казвам: Безсмъртието, което ние търсим, то не може да дойде от хората. Безсмъртието в живота ще дойде от Бога. Следователно, ако ти не се държиш свързан със своята мисъл, какво ти костува? Не е необходимо да знаеш какво нещо е Господ. Да имаш за него външна форма. Ти трябва да мислиш, че в Бога е този живот, непреривният живот, щастието, блаженството, разумността, във всичко туй е Бог. Ти разрешаваш една задача. Да кажем, един студент разрешава една задача, мъчна задача, според правилата в математиката по един начин, по друг начин. Ти седиш, отправяш ума си към Бога и казваш: "Господи, как да разреша тази задача?" Някой път не се минава 1, 2, 3 , 5 минути или 15 – 20 минути, ще дойде, веднага всичко отведнъж става ясно. Задачата се представя пред тебе ясна.

Та казвам: Сега трябва да се пречисти нашият ум. Умът трябва да се пречисти на човека, за да възприеме ония трептения на духовния свят, чрез които може да се поправят сегашните погрешки. Например, на какво се дължи сиромашията? Всичките тия сиромаси, които са недоволни, едно време са били богати хора. Всичките руски аристократи в този преврат, който стана, всички се преродиха, излязоха, изгониха ги, изгубиха всичкото богатство. Не вярваха в Русия в прераждането. Има прераждане, което става на 20 години. Онези, които туриха този ред на нещата, постъпиха несправедливо. Всички едни други се изтрепаха. Всякога човек трябва да бъде справедлив. Казвате: Как се изтребиха? Трябва да знаеш и ти да създаваш един ден. Ако този дом го създадеш върху една недобра

основа, този дом ще бъде пометен. Грешните хора нямат шанс да живеят на земята. Само праведните са определени да бъдат наследници на земята, а грешниците не. Няма да се минат може би 100 – 200, хиляда години и в края на краищата земята ще бъде освободена от всичките грешни хора. Сега вие имате убеждение, че лошите хора са в света, които благуват. Много се лъжете. По-нещастни хора от лошите хора в света няма. Кажете ми един, който е лош, че е благувал. Не се самоизмамвайте. Даже религиозните хора, след като влязат в религията, не може да търпят другите хора. Те считат, че другите хора, които не вярват като тях, ги считат за противници. Всякога една жена, когато не мисли като нея мъжът й, счита го за противник и мъжът, когато жената не мисли като него, я счита за противница. Не е необходимо една жена да мисли като един мъж. Защото хубостта на една мисъл седи, че ти си мъж и мислиш, и като тебе друг мъж няма. Всеки от вас, както е направен, няма второ лице на земята. Няма някой като вас точно тъй да мисли. В туй седи красотата на нещата, в туй голямо разнообразие, което съществува. Да кажем, ако вас в живота ви се случат големи неприятности, които съществуват, вие ще видите, че за в бъдеще ще се оправят, че са за ваше благо, за ваш подем, за вашето развитие. Сега, ако вземем ние разсъждаваме по следния начин. Бъдещият метод изисква един нов метод за прилагане. Един човек, който не мисли, защо не мисли? Защото мисълта подразбира подбуждение на човека. Как ще мислите в Божествения свят? Да мислим. Как мислят в Божествения свят, как мислят в духовния свят? Как мислят в човешкия свят? Не само нашите човешки мисли. Тъй, както всичките хора мислят, но да вземем цялото човечество да мисли. Не само както един мисли, да мислим както богатият мисли, да мислим, както бедният мисли, да мислим, както поетът мисли. Да мислим, както философът мисли, да мислим, както съдията мисли, както учителят мисли, както работниците, тъй да мислим. Да вземем тази мисъл в нейната всестранност, тъй да мислим и да видим какво ще бъде разрешението.

Та казвам: Три начина има. Ако вие не може да мислите, както Бог мисли, ако вие не може да мислите, както ангелите мислят, ако вие не можете да мислите, както хората мислят, вие нищо не може да постигнете. Щом може да мислите, туй е вече третият принцип, да мислиш, както хората мислят. Ти започваш вече със закона на хармонията, влиза музиката в света, върху която е създаден целият свят. Например, една майка щом се роди нейното дете музикално, майката как изказва думата? /Учителят удря стъклената лупа./ Чувате един тъп тон, той не се дължи на стъклото, но от звука на този метал, който не е музикален. Той е един отглас на дисхармония. Понякой път ние сме отзвук. Нашият живот е отзвук на една дисхармонична среда. Понеже външната среда е дисхармонична, влияем се от тази среда. За да поправиш живота си, ти ще го построиш на музикални основи. Например, вземете речта. Как бихте изпяли "Пейо, пея", един сложен тон. Музикалната гама на речта, коя буква съставя "П"-то в български език? Туй число коя буква е? Тя е петнайстата буква. "П"-то, както се пише, то е един музикален тон. Приблизително съответствува "П"-то на музикалния тон "сол", но в музикална гама и понижена. "П"-то е понижено с половин тон. Коя е гамата? "Сол" е понижено. В понижението на една гама какво означава да се понижи един тон? Каква е философията на живота, при която искаме да живеем? Понижението е един метод за възприемане, възприемаме нещо, задържане в себе си всичките ония положителни тонове. Поглъщаш тоновете в себе си. Имаме тонове, които са повишени. "Сол" повишено дава, "сол" понижено взима. Кога "сол" се понижава? Щом е болно, понижава се, събира енергия. Щом стане здраво, вече е повишено. Тогава здравето излиза. Сега в музиката казвате, един тон да се понижи. Трябва да се понижи, понеже в онзи котел, в машината, трябва да се турят въглища, за да се превърне водата на пара. Като се изпари водата, парата е понижена. Парата в един локомотив е "ре" на работата. Тази буква "ре" показва, че трябва да се повиши в механика. Да кажем, ти имаш едно име. Да кажем

имате името Павел. “С”-то беше в понижена форма и тогава от “С” минава в “П”, повишено е. Савел музикално минава в Павел. Но “П”-то вече е повишено, “сол” станало. След това виждаме това “Сол” казва за себе си: “Аз ви родих”. Павел знаеше да пее, да мисли философски. Имаше една отлична мисъл. Вие казвате, че Господ ви е научил. Господ ви е пратил на земята да се учите. Вие от небето сте слязли на земята да се учите. Вие чакате сега да идете да се учите. Че туй е безпредметно. Що е търпението? Предметно учение. Що е сиромашията? Предметно учение. Що е богатството? Предметно учение. Що е поезията? – Тя е предметно учение. Поетът е един, който композира. Поет в музиката има. Като четеш един поет, музикално съчетание има, наредени, турени са в гама. Някой път ще видиш някои стихотворения са мажорни, а някои минорни. Като четеш, в мисълта ще възприемаш много от стихотворението, от онази сила, която ти е потребна. Във всяка една дума в дадения случай се съдържа сила в себе си. Мене ми разправяше един българин, когато бил в Америка. Бях, казва изпаднал в едно голямо отчаяние, не ми се искаше да живея, в отчаяние бях. След като се молих, той бил евангелист, направих много работи и вече ми се струваше, че моята работа се свърши. Един ден чувам, че в съседната стая се пее. Пее някой на английски една песен: “Където и да си, аз за тебе мисля” и изведнъж само думите чувам. Онази пее на английски: “Където и да си, все за тебе мисля.” Изведнъж дойде мощна сила в мене, въпросът е свършен. Чух гласа на Бога: “Където и да си, аз за тебе мисля” и до вечерта моите работи се оправиха и в душата ми не остана сянка от съмнението. Казвам: Светът е разумен, във всичките тези хора Бог живее. Бог е в тях и аз ще изпълня волята Божия, за всичко съм готов. Каквото и да дойде, аз ще го приема. Няма да възразявам. Станах по-радостен. Всичките страдания дотогава се превърнаха в една вътрешна радост. Целият ми вътрешен мир се обърна, понеже повярвах, че има Един да мисли заради мене, че “Където и да си, аз за тебе мисля”. Само за онзи, когото обичаме, за него мислим.

Казвам и на вас: Където и да сте, вярвайте, че Господ за вас мисли. Щом мисли за вас, значи обича ви. Тогава възприемете туй учение: Където и да ходите, има Един, който мисли за вас, където и да съм, Той мисли. Туй е новото, което Господ създава сега във вашите души. Дръжте новото учение, то е за новия свят. Дето и да сме, Бог мисли заради нас. Ние сме дошли на земята да изпълним Неговата воля. Да я изпълним тъй, както разбираме. Както разбирате, много добре я разбирате. Ако изпълните както разбирате, много добре разбирате. Ако изпълните както обичате, по-хубаво изпълнение от това няма. Сега, ако ние пеем в един квадрат 4-ма души, един сопран, друг алт, тенор и бас. Трябва ли да пеят както сопрана, или да пеят както алта, както тенора или баса? Трябва ли да пеят като мене? Не, всеки ще пее своята част. И басът ще пее, но неговото място е последно. Сопранът и алтът трябва паралелно да вървят. Всички заедно като се съединят, образуват един ансамбъл. Много хубаво пеене е туй. Сопранът отгоре слиза, басът отдолу възлиза. А пък алтът иде отдясно, теньорът отляво. Образуват един кръст на движение. Този кръст като се завърти, образува един цял кръг. Имате вече хармония. Сопранът е отгоре, басът е отдолу, алтът е отдясно и тенорът отляво към центъра в дясно. Дето се посрещат, там се образува. Всички ние в един ансамбъл ще пеем сега. Кой е сега вашият основен тон? Вие, да кажем, искате да станете богат човек, но за да станеш богат човек, ти трябва да знаеш законът какъв е. Ти трябва да минеш като житеното зърно, да те посеят в земята. Богатият човек трябва да го посеят. Когото посаждат в земята, богат човек може да стане. Онзи, когото не са посаждали в земята, богат човек не може да стане. Онзи, който е посаден в земята, богат може да стане и учен може да стане, и светия може да стане, и талантлив може да стане, и гений може да стане. Трябва да минеш през тия изпитания на житеното зърно. Показва, че знание трябва. Житеното зърно, щом се зарови в тази материя, то започва да мисли и веднага то преодолява всичките мъчнотии, пробива земята и започва да възприема

слънчевите лъчи. Тогава? Житеното зърно разбира свойствата на червения лъч. Чрез свойствата на червения лъч приема живота. Чрез свойствата на портокаления лъч, своята индивидуалност. Чрез свойствата на жълтия цвят възприема силата да расте, укрепва своята мисъл. А чрез зеления цвят добива сила да расте. Чрез синия цвят укрепява своето сърце. А чрез виолетовия цвят укрепява своята сила. Изкарва цялата гама, до, ре, ми, фа, сол, ла, си. Цялата музика е създадена от слънчевите лъчи. Започва от червения цвят до тъмно-синия. И там има полутонове. Само че в светлината има полутон, три тона, четири тона. Когато сегашната музика е на физическото поле, сегашната музика е еволюционна музика. Индусите са имали инволюционна музика, индусите развиха 4-ри тонието, но развиха само своя ум. Египтяните развиха 3 тона. И чрез всеки развиха своето сърце. Сегашната култура, която подобрява развиването на челото, на най-грубата материя в човешкия организъм. Сегашната материя е, за да се организира правилно човешкото тяло. И за в бъдеще ще влязат 3 тона, 4 тона и тогава с хармонията ще имаме заедно възможност мъчнотиите, които имаме сега, да ги премахнем. Например, ти имаш една болест, може да й пееш и да оздравееш. Сега не е лесно да говориш, понеже има толкоз лекари. Ако всичките бяха музикални и да лекуват така, какво щеше да стане с лекарите? С музика, да кажем, ако навсякъде се разрешаваха въпросите и ако светът щеше да се оправя с музика, какво щяха да правят хилядите адвокати, като няма дела? При сегашните условия какво щеше да стане? Туй е само за напредналите хора. Лекарите може да ви бъдат само съветници, вие сами трябва да се лекувате и ще опитате вашата вяра, ще пеете. Заболи ви лявото коляно, ще му пеете. Ти седни, плати на някой да му попее. Иди при някой и без да знаят, кажи: "Направи ми една песен за лявото коляно, боли ме коляното. Колкото искаш ще ти платя, и 500 лева да е." Попееш на едното коляно или на другото. Ти отидеш пак и кажеш: "Направи ми една песен за дясното коляно." Онзи ти направи една песен и ти оздравееш. Ти вече имаш една

рецепта. И като намериш, че друг го боли коляното, кажи: “Да ти предам препис от мене. Да ти дам една песен. Попей си я.”

Сега, новите неща. Трябва да пеете по три начина. Аз застъпих само музиката. Най-първо, ще се спреш и ще пееш с ума си, ще си туриш двата пръста на двете страни на челото, на слепите очи, на ръбовете и като започнеш да пееш, започваш да чуваш тоновете в челото си, като че ли излизат. Да чуваш песен. Туй като постигнеш, ще си туриш двата пръста под лъжичката и пак да пееш. Като си пял горе и като си пял долу, тогава ще имаш едно отлично пеене. С туй пеене може да сториш каквото искаш, но щом тук не може да пееш, ти и през гърлото ще имаш едно обикновено пеене. Сега не зная дали вие сте слушали да говориш с устата си, едновременно да чуваш туй говорене да преминава в песен. Като ти говори някой, да чуваш, без да си мърда езика. Направете този опит да слушате отвътре. Да чуваш, че именно някой ти говори вътре в тебе. Туй е духовно положение. Някои казват, че говорели духовете. Аз съм против, не обичам кривите работи, не обичам изопачени неща. Има същества, които са разумни, слушат много добре, слушат около вас, слушат така. Сега, ако ви кажа, вие какво ще разберете. Казва: Събрал такива лъжи от оня свят. Ние не виждаме. Хубаво в събранието мирише. Нали казва, трябва да виждаме. Миришат хората. Да, миришат. Ти с обонянието си чувствуваш. Не ги виждаш. Гледате хората. Някой път седите и гледате как са се изменили техните лица. Лицата вземат такъв израз, като на ангели. Светлина излиза. Някой път очите потъмнеят и постоянно става помрачаване на лицето. Та когато дойде да действува духовното тяло на човека, погледнеш, веднага светнало. Тялото взема един устой. Щом дойде физическият човек със своята обмяна, свива се. Онзи, духовен човек, е музикален, във всяко отношение е музикален.

Казвам: Туй, което Бог сега е създал заради нас, ние трябва да възприемем Божествения дух, за да се постигнат желанията. Понеже вие сте дошли на земята и искате да имате някаква слава. Тия блага

отникъде няма да ви дойдат. Ти своето здраве отникъде не можеш да го вземеш. От въздуха, от храната, от светлината. Ти своя живот не можеш да го подигнеш от мисълта, от чувствата, от твоите постъпки, от човешката мисъл. Ти ще извадиш сила да се подигнеш. Здравето ти ще го добиеш от светлината. Малокръвен си, обикни светлината, обикни червения цвят. Като иде светлината, лесно е, който знае. Червеният цвят да личи. Той като дойде, освежава човека. Да кажем, ти си се обезсърчил. На тебе ти трябва синият цвят. Още като иде светлината, синия цвят да го видиш. Той е храна за твоето обезсърчение. Или умът ти е забутан, не можеш да мислиш. Тебе ти трябва жълтия цвят. Отдели жълтия цвят и го направи да грее за ума. Защото умът се храни със светлина. Ако ти не знаеш да храниш ума със светлина, ти не може да растеш и да възрастваш. Туй растенията го знаят. Сегашните хора, религиозни и светски, всички трябва да изучават тази наука. Умните хора трябва да се хранят с жълтия цвят, религиозните хора трябва да се хранят със синия цвят. Справедливите и работливи хора трябва да се хранят със зеления цвят. Онези, които искат мощност и благородство, трябва да се хранят с портокаловия цвят. Онези, които искат да бъдат здрави, да не боледуват, трябва да се хранят с червената светлина, трябва да се хранят с червения цвят. Трябва да се хранят с червената светлина, с портокалената светлина, с жълтата, със синята, със зелената, с тъмносинята, с виолетовата светлина трябва да се хранят. Това е едно меню от порцията. Във вторник – с червения цвят. В неделя – с портокаления цвят, а в другите дни, вие ще ги намерите. В сряда – с жълтия цвят.

Тайната на живота седи в любовта. Любовта е една сила. Тя е единствената нормална храна. Когато идва светлината, вие нямате любов към светлината. Вие не може да възприемате тия храни в себе си. За да се храниш, ти трябва да имаш любов. Любовта иде чрез светлината. Най-първо събужда твоя ум. Храната, която ти дават, трябва да знаеш как да я употребиш.

Та казвам: Преди всичко трябва да се изменят ония възгледи за вътрешното самовъзпитание на човека. Външните условия трябва да се променят. Как ще се променят? Външният свят няма какво да се променя, то е работа на Бога. Но специфично светът на всеки един човек трябва да се измени. Човек трябва да вземе голямо участие в промяната на своя свят. Всеки един от вас може да промени своята мисъл. Всеки един от вас може да промени своите чувства. Не да ги измени, но да ги промени. Изменението седи в следното: Ако майката прехрани детето, да не му дава много да яде, да остане гладно, да го оставя по-гладно. Ние, съвременните хора, сме преситени, потопени от страдания, преситени от радости, преситени от неестествена любов. Пресищането някой път много мъчно се лекува. Трябва да се пазим от пресищането в света. Трябва да имате предметно учение. Една муха, която целува белия цвят, казва: Не може човек да се подигне, ако не е чист. Сега ние сме приятели с нея. Но тя хвърка и си прави опита. Намери нещо за ядене тази муха и казва: Колко бих желала да бъда като тия, които тук те слушат. Но глава нямам сега. Колко време трябва да мине, докато дойде до това положение да слуша мухата. Благодаря, че съм на бялата покривка. Ходи, обикаля. Сега аз имам за тази муха особено понятие. Знаете ли колко ми е обична тази муха сега? Като ми е дошла на гости, гледам, приятно ми е. Като че един човек. И тя е творение на Бога. И нея я направи чрез Неговото Слово. Онези същества, които са я създали, са били много умни. Има някои много хубави черти в мухата, които са доста умни. После някои от тях са доста предвидливи. Някой път ще забележите, искаш да направиш нещо лошо и мухата дойде и кацне на носа ти. Казва ти: "Мисли, мисли! Не е право, ти си човек, може да влезеш в затвора." Че като бутне някой път и кажеш: "Откъде дойде тази муха?" Мене ми разправяше веднъж един господин: "Веднъж бях намислил да бия жена си. Отде дойде една муха и таман излизам навън, започва да ме обикаля. Станах да я гоня и забравих жена си."

Употребете вашето дишане за обновяване на вашия духовен живот. Оправете вашия стомах за вашия физически живот. Изправете вашата мисъл за вашия Божествен живот и възлюбете Господа повече от всичко в душата си. И след като Го залюбите, тогава ще излезете из Него и ще възлюбите вашите ближни. И като се върнете от вашите ближни, възлюбете и себе си. Това е пътят на новата култура: Любов към Бога, любов към ближния, любов към себе си. Това е Волята Божия.

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

23-та неделна беседа от Учителя, Държана на 6 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ДИГНА РЪЦЕТЕ СИ И ГИ БЛАГОСЛОВИ

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета само няколко стиха от Евангелието на Лука. 50 стих (24 глава): “И ги изведе вън до Витания и дигна ръцете си и ги благослови.”

Духът Божи.

Някой път е трудно да се направят нещата ясни. Има едни причини, които не зависят от нас. Казва Писанието, че излязли вън от Витания, благослови ги и си замина. Човек се намира в едно голямо противоречие. Туй, реалното, на което уповаваш, изчезва. Човек не може да обясни защо Слънцето изгрява и защо залязва. Когато изгрее, радваш се и когато залезе, не може да си обясниш защо залязва. Когато изгрява, не питаш, считаш го в реда на нещата. Питаш само когато залязва. Казвам: Има едно малко уподобление. Когато земледелецът изважда житото от хамбара, туря го на своята кола, кара го на нивата. Хвърля на нивата зърната отгоре и ги оставя, и се върне в къщи. Извежда ги из Витания. Значи извежда ги из хамбара, посажда ги на нивата и като ги хвърля, отдалечава се и си заминава. Житото не може да се остави. Защо трябваше да се хвърли в земята и да си замине? Заминава занякъде, житото не знае накъде заминал господарят му.

Казвам: Често ние в живота се намираме в едно положение. Онова, разумното, е свободно. Понеже в дадения случай като не съм свободен, онова, разумното е свободно. И постъпва тъй, както намери за добре. Ние не може да разберем тази постъпка защо става. И досега на земята не може да си представим защо човек се ражда и защо умира. Защо е млад и защо остарява. Не може да знаем защо остарява

човек. Най-после не може да си представим защо еднакво всички хора не са богати или защо всички хора не са еднакво силни и здрави. Защо туй голямо противоречие е, което съществува. Та целият наш земен живот се занимава със задачи, които само си ги задаваме и никак не ги разрешаваме. Най-съществените задачи остават неразрешени. Някои малки задачи остават неразрешени, не може да обясниш защо гладуваш. Както и да обясняваш, не може да обясниш. Казваш, не съм гладен, но не се минават 5 – 6 часа и гладът пак дойде. Постоянно трябва да се занимаваме с него. Не може да се обясни причината, защо човек диша. Ние намираме едно противоречие, но не знаем може ли по друг начин, без да диша или без да се храни. Като умрат онези, ще влязат в гроба, не се нуждаят. Щом като се откажат да ядат, вече изчезват. Щом като се откаже той да яде, изчезва. Този процес е навсякъде. Има един резултат. Ако човек се откаже да яде, може и без ядене, но ще го последва смъртта. Ако се откаже да диша, пак резултатът е същият, пак смъртта ще дойде. Ако се откаже да мисли, пак смърт го очаква. По три начина човек умира. Физически може да умреш, когато не ядеш. Духовно може да умреш, когато не дишаш. И от Божествения свят ще изчезнеш, когато не мислиш. Казвате: Аз искам да живея в Божествения свят. Мисли. Искаш да живееш в духовния свят. Дишай. Искаш да живееш на земята. Яж. Или казваме, искаш да живееш между хората. Яж. Ако не ядеш, между хората не може да живееш. Искаш между ангелите да бъдеш. Дишай. С въздуха се занимавай. Ако при Бога искаш да идеш, непременно трябва да мислиш. Със светлината трябва да имаш работа. Нас сега ни занимават временните процеси, които стават. Има неща, които са временни, те са важни. Едно упражнение. Онези, които се упражняват, то е по единствената причина да станат по-силни. Онези, които търгуват имат предвид да забогатеят. Онези, които растат, имат предвид да израстнат и да станат по-големи. Някой път казваме: Защо трябва да растем? Във всички същества на земята има един стремеж да растат. И най-малките животни, и те не

искат да останат в тази, малката форма. Даже нашата земя и тя расте. Толкоз е голяма и не се задоволява, и тя расте. Всяка година все се увеличава по нещо. Сега учените хора са намерили, че континентите Америка и Европа всеки единадесет години се приближават и се отдалечават. С колко? Този период съвпада с петната на Слънцето. Единадесет години като се скарат и отдалечат, на 12-тата година пак се приближават. Туй постоянно става, като физхармоника, отдалечават се и се приближават. Интересно е как са го намерили. Те са намерили, че с 12 метра се приближават и се отдалечават. Намерили са чрез изчисление. Понякой път вие чувствувате в себе си, че се отдалечавате отнякъде. Казвате: Едно време бяхме приятели, а сега не сме близки, значи отдалечили са се като двата континента на 12 метра. Може да ви се предскаже, че след други 12 години вие пак ще бъдете на същото място. После другият период пак 12 метра ще се отдалечите. Сега отдалечаването и приближаването е нещо разумно. В приближаването и отдалечаването има един вътрешен закон, дава една възможност на човека да може да работи. Някой път учените хора се занимават с много отвлечени работи. Как са ги намерили, чудно! Сегашните астрономи намерили, че около Сатурн имало един спътник, който е приблизително голям като земята. На него материята е толкоз тежка, че един кубически сантиметър материя тежала 50 наши килограма. Макар туй слънце да прилича на нашата земя, но имал 3/4 от тежестта на нашето Слънце. Материята е толкоз тежка. Казвам: Как учените са го намерили? Имат един начин. Учените хора са гениални в своите изследвания. Учените хора са намерили с каква бързина се движи земята. Изчислили са, че тя се движи с 300 хиляди километра в секунда. Една секунда какво означава? В една секунда светлината извървява триста хиляди (километра) в секунда. Туй, което светлината извършва за 1 секунда, на един човек колко време би трябвало, за да изходи туй пространство? Туй, което умният човек може да направи за 1 ден, на невежия и глупавия се изискват векове. Туй е по отношение на

глупавите хора в света. Ние се сърдим на тях, но един глупав човек може да направи нещо глупаво, не му стига ума. Като направи, тези, глупавите хора големи пакости не правят, но малки и микроскопически добрини правят те. Но умните хора, умният човек защо трябва да живее? Един умен човек, ако направи една голяма пакост, тя е опасна. Затова умните хора трябва да бъдат много добри. Те са, които развалят света. Сегашните страдания на земята произтичат от погрешките, които ангелите направиха. Какви са били причините? Ангелите направиха някакви си погрешки, от които ние сега страдаме. Дето вие в дома не можете да живеете, се дължи на тях. Дето страдате всеки ден, това се дължи на тях. Дето се радвате, се дължи на тях. Радостта на онези ангели, които останали да живеят, дето страдате всеки ден се дължи на онези, които са напуснали небето и слязли тук на земята. Та всичките ли страдания се дължат на тях? Туй казват другите учени хора. Защо богатият осиромашава? Може да го питате, той ще ви каже коя е причината. Умният човек осиромашава. Един богат американец, който имал сто милиона на разположение, ял, пил, ходил по света, колекции събирал, експедиции правил и най-после похарчил всичкото огромно богатство, 100 милиона долара и като умрял, погребали го на общински разноски. Пари нямал за погребение. Сега може да ви се вижда чудно. Всеки един човек има огромно богатство, което носи със себе си. И той на земята го разпилява като този американец. Не само хората индивидуално, но и народите имат един стремеж. Всеки народ като се повдигне културно, веднага се заражда една идея да направи нещо. Значи, щом посадите, може да се роди едно противоречие. Щом посадите един бор, един жълъд, този жълъд в хамбара при вас се задоволява с малко, но ако го посадите в земята, след 100 години ще вземе едно голямо пространство, там взел мястото на хиляди такива жълъди. Всичкото място го обсебил. Сега, ако попитате защо стават нещата така, на туй никой не е отговорил. Че стават, стават, защо стават? И така, съвременните дървета, които обичат, се разширяват,

тогава как ще се обясни, ако вие посетите тази местност на шопите? Има дъбове, които са окастрени, мязат на колове. Всяка година ги оставят да израстват. И ще ги намерите, че са много правоверни, нямат никакво разширение, по Бога гледат, но не от само себе си, други ги окастрили. Сега, кое е по-хубаво, да расте ли едно дърво? Да расте е по-хубаво.

Казвам: Не е причината в това, че ние искаме да растем. В разумния живот всякога ти ще избереш условия да няма други близо около тебе. Най-малко между всеки един човек трябва да има разстояние, както между Америка и Европа по 12 метра, тъй да се приближават и да се отдалечават един от друг. Всичките възможности на тия двата континента, на всеки 11 години имат право да дойдат близо, до 12 метра да се преместят и след други 11 години да се преместят, и след други 12 години да се отдалечат.

Единствен в света, който нито се отдалечава, нито се приближава, е Бог. Всички други същества, като започнете от най-възвишените, все ще имат една дистанция най-малко от 12 метра. Неизбежно е. Тогава ако искате вие реалността, то е законът на Любовта. Щом влезете в закона на Любовта, противоречията в света изчезват. Щом излезете из областта на Любовта, всички противоречия идат. То е въпрос на геометрията. Виждаме, два народа може да се карат за една малка граница на земята, някаква част. Америка и Англия имат спор за два острова във Великия Океан. Спорът става за малка част от земя. Не само големите дървета, но и хората, всички ние се борим за някакви 12 метра.

Та казвам: Има едно разумно начало, което извежда хората и им показва пътя. Вие седите и понякой път и мислите какво е вашето предназначение. Ако някой учен човек влезе, вие казвате, че имате въглища и вземате три лева, да кажем, за 1 кило. Вие плащате едновременно дървата и въглищата. Едно кило около 3 лева хубави дъбови въглища. Ако някой човек каже, че тия въглища, ако може така да се превърнат на диамант, ще струват на милиони. Черните

въглища може да се превърнат не във въглища, но в диамант, но изисква се разумна сила, която да работи в самия човек. Да кажем, вземете съвременния обществен строй. Или да вземем така, както ние живеем. Намираме, че ние сме нещастни. От какво зависи нещастието? Нещастието на един ученик в училището от какво зависи? От три причини може да зависи. Първо, той може да няма достатъчно храна, той няма облекло и трето, може той да не се учи, но изобщо на учениците най-голямото нещастие (е) тяхната леност. Каква почит той може да има в училището, като не се учи. Може да е много добре облечен. Може да има най-хубавата шапка, най-хубавия балтон, най-хубавите обуща, но не се учи. Питам: Тогава кое е по-разумно? А пък някой ученик, обущата му са скъсани – сега е модерно да се носят скъсани обуща. Едно време, ако носиш скъсани обуща, а пък сега се счита в реда на нещата. На къщата ще направят дупки, прозорци, наричат ги модерни сандали, ще турят една ремъчка. Тук преди години един учител, който се занимавал, мисля, с латински, бил малко особен и си тури сандали на краката, и отива на църква. Гледа, свещениците се разговарят. Питат, ще дойде ли Христос или няма да дойде. Единият казва, ще дойде. – Не, казва, ще дойде, той е дошъл. Аз, казва, съм със сандали и в Неговото време се носеха сандали. Аз нося сандали, значи дошъл е. Какво трябва да разбираме? Всичките хора очакват Христа. В какво седи Христос?

Единственото нещо, което трябва да дойде в света, то е любовта. Любовта трябва да дойде. Христос днес по същия начин, както едно време в света няма да се разправя. Ако можеше така, вече 2000, години светът трябваше да се оправи. Но след като приеха учението Христово, християнските народи и те воюваха толкоз, колкото всички други народи. И между тях има същата борба, както и между другите народи. И в християнските домове мъже и жени се карат, както в езическите домове. Тия християнски народи не са приложили учението, което Христос носеше. И хората не го приеха. В живота има три неща, които трябва да се възприемат. Ако ние се запознаем само

от физическото поле, какъв е светът, ние ще знаем само нещо за яденето. Ако изучаваме въздухообразните тела, ние ще знаем нещо за въздуха. Пък като изучаваме светлината, ние ще знаем нещо само за човешката мисъл. Следователно, животът, за да бъде разбран, трябва да се изучава от 3 гледища. Храната ще ни запознае с живота. Дишането ще ни запознае със силите, които действуват в създаването на света. Мисълта ще ни запознае с онова, разумното начало, което създало всичко. Че ядем, то е да дойдем в съприкосновение с живота. То е необходимо. Казва Христос, Той е живият хляб, който слязъл от небето, за да дойде този живот преизобилно.

Като ги извежда отвън, благославя ги и се отдалечава, и казва: Аз отивам при Онзи, от Когото съм излязъл. Един ден, като приготвя място, ще дойда, ще ви взема и вие ще бъдете там, дето съм аз. Сега понякой път ние не искаме да напущаме земята. Но по една необходимост трябва да я напуснем. Може ли един ученик да не напусне училището? След 4 години ще напусне 4-тото отделение. Иска, не иска, ще напусне. След три години ще напусне прогимназията, а след 5 години ще напусне гимназията, а след 4 години, като постъпи в университета, и него ще напусне и ще влезе в света. Колко години ти трябват? Да кажем, ако си свършил университета на 25 години, ти си на 75 и като учиш 75 години в света и света ще напуснеш, ще излезеш навън. Къде ще идеш? В света има много университети. Мене веднъж ме пита един: "Какъв е смисълът на живота?" Казвам: Много съм занят сега, последните научни изследвания казват, че в нашата система има 100 милиона слънца. Ще ти взема един билет да посетиш всичките слънца. Като се върнеш, ела при мене, аз ще ти кажа какъв е смисълът на живота. Защото и аз пътувам, не разполагам с време, и аз сега пътувам между тия слънца и изучавам какъв е смисълът на живота. Като ида във всичките тия университети и свърша 12 факултета, тогава ще имам 100 милиона дипломи с по 12 факултета. Ако дойда на земята със 100 милиона дипломи по 12 факултета, какво същество ще бъда тогава аз? Както

виждам, вие имате едва ли не по една диплома. Аз, както ви виждам, всички имате по една диплома. То е вече само слънчевата система по една диплома. Има още 11 дипломи да вземете, за да излезете из слънчевата система. 11 дипломи за 11 факултети. Тях като имате, тогава ще напуснете земята и ще идете в друга система. Тия работи аз ви говоря за развлечение. Някога аз го забавлявам. Аз съм виждал, някой дойде при мене, оплаква ми се, аз се поусмихна, казвам: Защо се грижиш, ти си много късметлия, ти си имал една баба много късметлия, след 4 – 5 години твоите работи ще се оправят. – "Не думай." – Ще се оправят. Казва: "Господ живот и здраве да даде на тази баба." Случва се. Някой път аз му го казвам, за да го утеша, пък то се случва. Някой път, като забавлявам някой сиромах, той се мъчи, оплаква ми се. За да се отърва от него, мисля какво да му кажа. Казвам: След 5 години ще се оправят работите ти. Той мисли, че няма да го срещна вече. След 5 години го срещна и той казва: "Както ти ми каза, така стана, оправиха се работите. Къща имам, доста пари имам. Каквото каза, така стана." – Ти благодари на Бога. Ами казва: Баба ти. "Баб" значи голям, велик. На друг казвам, но той се обезверил. Казва: "Нямам никого." Аз зная, има един голям помощник. Казвам: Ти имаш, има един, който ти помага. Той казва: "Кой е?" Казвам: Господ. – "Че де е Той?" – Аз сега от Него ида. Срещнах Го. Той ми каза, че за тебе мисли и ще се оправят твоите работи. Сега ще направите едно възражение. Ти искаш да ме забавляваш, че ми говориш за Господа. За какво да ви говоря? Мога да ви говоря за последния театър, който са дали в София, в Париж, в Лондон или може да ви говоря за някой последен концерт. Или може да ви говоря за хляб, за която искате красавица в света. Красавици има. Красавици на германците, красавици на англичаните, български красавици, каквито искате красавици навсякъде. Всичко в света има своето място. Да се радваме, когато има красиви моми в света. Да се радваме, когато учени хора има в света, да се радваме, когато здрави хора, силни хора, на всичко онова, което е хубаво в света да се радваме, понеже от туй гледище

всичко в света е на своето място. Всичките изпитания, макар и да не сме свикнали, и те си имат своето предназначение. Вие ако гледате цялата история на човечеството, ще видите, че най-великите хора в света много са страдали. Само погрешката е там, че когато дойдат страданията в света, човек трябва да ги оцени. Ако не оценяваме страданията, то е една загуба. Всяко благо, което се даде на човека и не го използува, то е една вреда. Ние, съвременните хора, страдаме от пренебрежението на ония блага, които Бог ни е дал. Не сме ги използували и вследствие на това ние страдаме. Сегашните страдания на индивида, на семействата, на народа, на човека, се дължат на ония криви схващания, които са имали в миналото и са създали своето начало. Сега тия народи и други народи живеят, но техният живот за в бъдеще ще се прояви. Турците имат една поговорка, която казва: "Пороят минал, калта останала." Минал животът и е изминал, но калта у тебе останала. Тази кал трябва да я чистиш. Ние, съвременните хора, чистим калта на миналото, която останала. Животът е минал, а калта останала. Тази кал никой не може да я чисти. Сам човек е длъжен да очисти. Когато ние проповядваме любов, ние подразбираме онзи велик метод. Той е единствено да любиш. Да любиш, това не е едностранчив въпрос. Този въпрос на любовта е колективен. Ти, доколкото твоята душа се подбужда, в любовта ти вече влизаш с всичко онова, което е разумно. Ако в твоята душа се пробуди разумната любов, ти няма да бъдеш чужденец в света. Ти няма да бъдеш сиромах, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш невежа, в тебе всичко наоколо, ще започне по радиото, отвсякъде ще слушаш говора на разумния свят. По какво се отличава? Русите дадоха един много добър пример. Те ходиха да изследват северния полюс и какво направиха? Не се знаеше. По-рано ходиха да изследват полюса, мнозина умряха, погинаха. А тези хора дойдоха до едно разумно отношение на въпроса. От Русия решиха да отидат на северния полюс да изследват, но и те проучиха от дълго време, пренасяха своите изследвания с аероплана, намериха едно място,

близо до полюса, на блок. Сложиха там палатките, консерви, туриха известна станция, радио и всеки ден от станцията телеграфираха по три пъти на ден. И им отговаряха. През цялото време, близо 9 месеца седяха там. Че разумно отношение имаше. Видяха, че не може да се седи на северния полюс. Те отидоха на северния полюс и след 9 месеца бяха на 2700 километра далече. Трябваше да дойдат с ледоразбивач да ги вземат, учени хора бяха, да ги доведат в Русия. Вие сте дошли тука на земята, вие трябва да пазите вашето радио. Всеки ден да давате съобщения за изследванията, които правите. Някой казва: "Защо трябва да се моля?" Ще се молиш по радиото сутрин. Като се молиш, ще кажеш какви изследвания си направил. Молитвата е радио. В духовния свят ще пишат, че днес такива и такива наблюдения. Сутрин се помолиш, вечер се помолиш, даваш своята радиограма. Казвате: "Аз не искам с тия работи да се занимавам." С какво ще се занимаваш? С какво трябва да се занимаваш? Казваш: "Човек трябва да живее само за себе си." Един ден аз минавам, нося тази лупа със себе си, с която чета и правя научни изследвания, за вас я нося. То е да ме пази от беля. Минавам покрай един мравуняк. Всички мрави се разтичали, всички тичат едновременно, един отива в едно направление, други в друго, носят нещо, борят се, Слънцето ги огряло. Вземам тази лупа, турям този фокус на мравуняка, всички се набраха, тази, ярката точка, която пари, почнаха да я атакуват. Когато дойде лъчът да я ухапе, подскочи. Всички накъдето ходят, казват: Откъде този, че не може да го хапят? Като мърда някъде, току задими техният мравуняк. Те тичат, хапят и най-после аз си оттегля ръката. Те казват: Победихме. Изгонихме го. Аз правя своите научни изследвания и казвам: Не се хапя. На себе си казвам тъй: Не се хапе туй, което носи светлина в себе си. Те всичките нападаха, туряха знамена и казват: Победихме. Аз не съм имал намерение да воювам, правя своите научни изследвания. Някой път и невидимият свят прави опит с нас, ние като мравите тичаме, ходим. И като замине нещастието, казваме: Победихме. Не че има някакво

нещастие. Има Един, Който ви обича в света и разчитайте винаги на Него. Една истина, която може да ви кажа: Във всичко може да се съблазнявате, във всичко може да се обезсърчавате, каквото и да е, но има Един, Който ви обича, за Който никога не трябва да имате ни най-малко съмнение. Като дойдете до туй, свещеното място, да знаете, че има една истина, която е неопровержима и за която всички трябва да имаме едно мнение. Тази идея седи, че туй, реалното не се изменя, нито се променя. То никога не забравя хората. В него ние живеем, съществуваме и се движим. Всичкият наш прогрес засега и за в бъдеще през хилядите милиони векове, които ще дойдат, всичко туй се дължи на Този, Единственият, Който ни обича и Който има всичкото добро разположение и желание ние да успяваме в този свят. Искам сега да се върнете с тази идея. Тази е сегашната телеграма. По радиото днес казват: Кажи на тия хора там, които се обезсърчават, днес това пише във вестниците горе, в духовния свят.

Добрата молитва.
Благославяй душе моя Господа.

24-та неделна беседа от Учителя, Държана на 13 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

В ИМЕТО НА БОГА!

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само 33 стих от 6-тата глава от Евангелието на Йоана: “Защото Божият хляб е този, който слязва от небето и дава живот на света.”

Духът Божи.

Засяга се един от важните въпроси: Хлябът, който слиза от небето и дава живот на света. Означава един непрекъснат процес. Имаме едно основно схващане за хляба. Всичкият спор днес е за хляба в света. Този въпрос е неразрешен. Когато той се разреши, Царството Божие ще дойде на земята. Дотогава, докато хората умират, Царството Божие не е на земята. Царството Божие изключва смъртта. Царството Божие изключва сиромашията, Царството Божие изключва болестите. Царството Божие изключва всички отрицателни неща, от които съвременните хора страдат. Сега, когато се прави сравнение, винаги трябва да се абстрахирате. Когато ви се говори, не сравнявайте с онова, което вие знаете, за което вашето съзнание е пробудено. Вие някой път, вие, с вашето обикновено съзнание, вие мерите какво знаете. Например в човека има едно друго чувство, тъй наречено интуиция. По видимому не знаеш, но знаеш след 10 години какво ще ти се случи и излиза вярно. Пък някой път си много учен човек, може да си свършил няколко факултета, може да мислиш, тъй да кроиш, иначе да кроиш и в края на краищата загазваш. Мислиш, как си попаднал с всичката своя ученост, с всичкия свой ум, как си попаднал в тази мрежа. Някой път ние казваме: Да бъде човек учен, за да си уреди работите. Ти на земята ще си наредиш работите, както крадецът. По-умен човек от крадеца няма. Той е учен човек, ще

обиколи къщата на някой богаташ, ще изследва, ще измери прозорците, вратите, как се влиза, ще опита бравите, ще се запознае с вратите, ще се запознае отвсякъде, изследва човекът с всичките научни данни. Изследва с една лампичка и като прекара лампата, отвори се касата. Учен човек, наука е това.

Та казвам: Ако ние разглеждаме от чисто човешко гледище и казваме, че някои неща са прави, а други не, има една правда, която е човешка. Ние трябва да се съобразим с нея. Има една правда, която е Божествена. Ако поддържаме правдата, тя има острия от две страни. Тогава ние се намираме в положението. Щом попаднем в ръцете на правдата, тогава ние попадаме в ръцете както котката и лисицата, които били хитри, попаднали в едно такова дело. Котката намерила доста хубаво сирене и отишла при лисицата да го разделят по братски. Лисицата казва, теглилки трябва да намерим. Аз имам един приятел, лъвът, той да раздели това сирене. Носят сиренето, отиват при лъва. Той турил сиренето на везните, начупил го на две парчета и го турил на двете блюда. На страната, на която натежавало, той взимал парчето и отхапвал. После от другата страна отхапвал, понеже било по-тежко. И така сиренето започнало да се намалява. Тогава лисицата казала: "Стига толкоз." – "Не, не, аз обичам точно да е." Та всичката наша правда в света свършва в края на краищата с онова, което ние искаме. Ние го изгубваме. Съвсем не искам да ви говоря. Ние изгубваме младостта, без да знаем. Всеки ден има нещо, което ни мами. Всеки ден виждаме, че се подхлъзваме. Не се качваш нагоре. Младостта е качване нагоре, а старостта е отиване надолу. Започваме да търсим. Тъй не трябва да се ходи. Щом започнеш да мислиш, че върхът е за тебе, ти си млад. Казваш: "На върха едно време като млад ходих. Сега съм стар, възрастен съм." Но ти не разсъждаваш правилно. Щом не можеш да ходиш на планинския връх, ти си взел обратния наклон. Когато започваш да се боиш от мъчнотиите в живота, ти не си от младите хора. Когато се плашиш от сиромашията, ти не си от младите хора. Когато се плашиш от злото, ти не си от

младите хора. Защото младият човек не знае какво е зло. Захване се, бори се със злото. Старият, обаче, той турил позицията, отдалечил се, с далекобойни стреля. В него има голяма стратегия. Вземете, често в съвременния културен живот има една лъжлива идея, че човек може да се поправи. То е верно, че може да се поправи, но кой може да го поправи? Който го е създал. Бог, Който го е създал, може да го поправи. Но човек, който не е създал човека, не може да го поправи. Следствие на това, другата идея често препоръчват. Често на младите момци и на младите моми често препоръчват: Ти се ожени за него, че ще го превъзпиташ. После проповядват, казват: Ти се ожени, че ще подигнеш душата й. Но как? Въпросът седи така. Може да я подигнеш ето как: Аз ако бях, бих ви препоръчал тъй. Един момък, ако се влюби в една мома, ако той е богат, да й приготви една богата прикя на тази мома. Да й намери един хубав момък и да се ожени за нея, но той да не се жени за нея. Сега, дали вие сте съгласни или не, то е мое частно мнение. Аз бих препоръчал това, понеже няма да се карат. Той минава за благодетел и я осигурява, и тя ще има хубава мисъл. Ако се ожени заради нея, няма да се минат два месеца и тя ще му тури една опашка отзад. После, след една година ще му тури и два рога на главата, а след десет години няма да има грях, който да не му тури. Сега, това са възможности. Аз разглеждам нещата от възможностите. Когато сближаванията между хората са неестествени, какви възможности може да произлязат? Днешната наука е доста успяла. Когато се женят двамата, може да ви кажа могат ли да живеят или не. Да допуснем, че и двамата са крайно честолюбиви, щестлавни, те не са един за друг. Пък и двамата са гневливи, главата им е широка при ушите. Единият е като барут и другият е като барут. И религиозен да е, честолюбив като стане религиозен, пак е честолюбив, даже тогава има опастност да стане по-горд. Той има щестлавие и той си мисли, че е някое божество, голямо мнение има за себе си, на всичките хора гледа отвисоко. Та казвам: Вие имате ли мнение за тия, горделивите хора? Те привидно са много скромни, имат едно християнско

смирение. Ти, за да познаеш този човек, дай му пари, дай му власт, за да го видиш какъв е. Като го познаеш, ти си го намерил. Когато той е сиромах, макар и да седи със скръстени ръце, ти му дай условия. Ако аз на вас ви дам едно змийско яйце, на един гълъб, на една гургулица, всичките са много кротки, но излюпете ги и вие тогава ще видите всяко яйце какъв характер има.

Та казвам: Храната, която слиза отгоре, дава живот. Онзи живот, който слиза от небето, има за цел да преобрази сегашните хора. Човек по никой начин не може да се преобрази, ако той не измени храната си. Дотогава, докато храниш вълка с месо, той ще си остане вълк. Дотогава, докато змията храниш с птички, гургулици, тя ще остане змия. Каквото учение вие може да проповядвате, но храната определя характера. Виж човек с какво се храни, за да видиш какъв е характера му. Аз веднъж минавах на улица "Леге". То беше отдавна. Там имаше една месарница, до един часовник. Минава една млада жена, около 28 – 29 години, много угледна, красива. Веждите тънки, лицето хубаво, обърна ми внимание, наблюдавам. Тя влиза в месарницата и се обърна към мене, той й отрязва от тия салами. Като отвори очите си като котка, като видя месото, измени се лицето й, изчезна красотата, която имаше, като че виждаш един звяр. Отряза й едно парче около половин килограм от салама, отвори чантата, тури го и изведнъж се измени лицето й, тури маската и излезе навън. Казвам: Само като помириса месото, се прояви нещо друго в нея и като излезе навън, пак си беше както преди.

В живота всякога, когато ние влизаме в саламницата си показваме характера. Тази дама, като влезе при саламите, се показа какъв характер има, тя е от рода на месоядните. Казвам: Тя винаги ще разреши всичките въпроси със зъбите си. Ако е женена и се скара с мъжа си, тя току изведнъж ще захапе. Мене са ми казвали: "Тебе хапала ли те е жена?" – Че казвам, как? – "Ха, да те пази Господ. За врата хапе." Аз говоря сега не за вас. Това са състояния в нас. Някой път ние не харесваме тия състояния, които се проявяват. Няма някой

човек, който да харесва някоя черта, която да има. Няма човек даже в сегашните културни хора, като каже обидна дума, казва: "Не трябваше да го казвам. Какво добих най-после?" Значи, съществува едно съзнание вътре. Като че извън нашия свят съществува един друг свят, който носи такава наркотическа материя, която нацъркват и като нацъркат, ти се заразиш. Ние се заразяваме от известни болести, които са неестествени. След като оздравеем, ще приемем едно присаждане, второ, трето и очакваме, че някак си животът ще се измени. В Америка, в града Бостон, на един богат американец дъщеря му се влюбила в един млад, красив момък. Бащата, който желаел доброто на дъщеря си, изпраща портрета на момъка и на своята дъщеря на един американски френолог и казва: "Моля, господин френолог, физиогномически дайте си мнението, дъщеря ми може ли да живее с този млад момък." След три деня, той представя едно писмо и казва: "Господине, по никой начин дъщеря ви да не се жени, защото ако се ожени, след две години той ще я убие." Отде знае този човек, сега ще кажете? – "Моят съвет е, по никой начин." Той разваля работата. Той се оженва за друга и след две години наистина убива другата жена, за която се оженил. В светските хора ясновидство няма, но психология има. Както един инженер може да изчисли въглищата докъде ще стигнат и доколко време параходът може да върви с тях, те знаят, колко хиляди километра може да пътуват с един тон въглища. Знаят тия хора. После онзи психиатър, италианец, Ламброзо, който изучавал престъпните типове, той описва какви са тяхните признаци и деди, и прадеди, от хиляди поколения се носят. Той е ходил в Русия, при Толстоя да го види. И като ходил като италианец търси престъпни черти у Толстоя. Толстой през всичкото време бил на скара. Онзи само го наблюдава да види има ли нещо ненормално. Казвам: Тия ненормалности може да се премахнат. Всичките анормалности се пораждат при дадени условия. Невъзможно е да се добие една анормалност, при една нормална майка и нормален баща анормални деца не може да се родят. Затова сега в Германия са взети

мерки за пречистване на расата. Ония, които са болни, имат известни психически недъзи, не трябва да се женят. Защо ще се ражда хилаво поколение с престъпни склонности? Имаме цяла статистика. Ред поколения, 10, 15, 20, всичките са престъпници. Защо ще се даде ход на тия, престъпните, да се раждат?

Казвам: За да се скъсят, трябва съответна храна. Даже някои психиатри са дошли до това наблюдение, че престъпниците може лесно да се оправят, да се поправи характера им, да им се дава жито да ядат, неварено жито по 100 грама, да го сдъвкват. Три, четири години като се хранят, ще станат вегетарианци. Ние казваме сега, да не ги измъчваме, те ще измъчват другите. Кое е по-хубаво сега, да оставим един престъпник да измъчва хората или ние да го измъчваме, да го поправим? Ако мъчението служи за подигането на човека, на място е. Ако мъчението не служи за подигането, туй мъчение не е на място.

Та казвам: За да може да се поправи в света, на човека му трябва храна. Храната е, която може да поправи. Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето, който ме яде ще има живот." И с такава храна който се храни, този човек ще напусне всичките стари привички и ще се отучи. Тогава не е само тази храна. Вие разбирате само месната храна. Вие може да вземете известни ваши чувства, които са много плътни, известни ваши чувствувания, които, ако се храните с тях, ще се развали характерът ви. Има известни мисли и те може да развалят характера. И умът трябва да се храни с мисли. И сърцето трябва да се храни с желания. С каквото човек се храни, такъв става.

Та най-първо, при сегашното самовъзпитание, ние трябва да търсим винаги да дружим с хора, които са родени добри. Аз говоря, добър човек е този, който е роден добър. Онзи, който не е роден добър, той е като една машина, направена не на свят. Ти от нея нищо не може да направиш. Един швейцарски часовник, който е направен от добър материал, може да изкараш нещо от него, а който е направен

от прост материал, никога няма да ти покаже точното време. Някой път обикновените часовници бързат като кон, а някой път спират като халашета. Ние казваме, в религията, в миналото, че човек трябва да се моли на Бога. Но за да се моли човек на Бога, той трябва да има туй разположение, което Бог има. Законът в света е такъв, че ти не може да говориш на когото и да е, ако не го обичаш или казано на сегашен език: Ти не може да имаш отношение към някой човек, ако нямаш интерес. Нуждаеш се от дрехи, ще намериш някой дрехар. Нуждаеш се от обуща, ще намериш някой обущар. Нуждаеш се от шапка, ще намериш един шапкар. Само ако обичаш един човек, с него може да говориш на един разбран език. Ако обичате пеенето, върху пеенето може да говорите. Ако обичате изкуството, върху изкуството може да говорите. Ако обичате музиката, върху музиката може да говорите. Върху всеки един предмет вие можете да говорите заради него. Всеки един от вас трябва да си създаде една задача. Вие сега мислите, че като умрете, като идете в оня свят, ще станете като ангел. Възможно е. Че един ден ще станете ангел, но с този ум, който сега имате, да станете ангел е невъзможно. За да станете ангел, вие най-първо трябва да бъдете един справедлив човек. Вие трябва да бъдете един любещ, после да станете един светия, тогава ще станете ученик и оттам насетне ще отивате при ангелите. Ангелите отдавна са минали туй учение, което ние имаме. Еволюцията, в която са минали, те са научили много работи. На един ангел историята му е много по-важна, отколкото историята на цялото човечество. Едно сравнение е това. След време и ние като минем по този път, и нашата история ще бъде такава. Ние едва започваме. Ние сме в десетото стъпало. Ние сме в последното творение на битието. Онези са първото творение на Бога. Има дълго време, за да живеем. Дълга опитност трябва. Вие казвате, че много знаете. Че каква опитност имате? Например, до де се постига вашето знание? На Месечината не сте били на разходка, на Слънцето не сте били, на Венера, на Юпитер, на Сатурн не сте били. Някои даже от вас в Америка не сте ходили, в

Германия, в Англия, в Африка не сте ходили. Някои от вас в Йерусалим, дори в България не сте ходили. В какво седи вашето знание, кажете ми сега? После, колко езици знаете? Аз, ако бях на вашето място, щях да зная на английски как се казва “Добър ден”, на френски, на германски, на италиански, на гръцки как се казва “Добър (ден)”, после на китайски, на индуски. Срещнеш човека, да му кажеш: “Добър ден.” Светът е една възможност за учение. В невидимия свят като влезе някой, казва на Божествен език. Но като се влезе в другия свят, трябва да се учим. Някой казва, че са учили езика на любовта. Аз бих желал от вас, който знае на небесния език думата “любов” как се казва, да ни каже и крайно ще му бъда благодарен. Който научил думата “Господ” на небесен език, не на български и на английски. Казвате: На всичките езици, но на небесен език, този е по-стар език. Мойсей, който знаеше няколко думи от този език, от първоначалния език, той научи само няколко думи. И като каза, дигна тоягата нагоре. Като дойде до Червеното море, каза тази дума и веднага се раздвои морето. Имаме друг един Илия, като дойде до реката Йордан, няколко думи знаел, извади кожуха си, седна на него и отиде на другата страна. Елисей, който взе кожуха на Илия, удари реката и той мина на другата страна. Вие, ако вземете едно Христово изречение и се спрете при някоя българска река и кажете: “В името на Христа”, реката ще се раздвои ли? Аз бих желал да направите опита и като направите опита, да ми кажете. Някой път, като ме питат: “Ти правоверен ли си?”, казвам: Не съм правил опит при реките. Ти, казват, какво мислиш за Бога? – Не съм правил опит да съживя хората. Да имам понятие за Бога, трябва да мога да съживя хората, да възкресявам тия хора. Ами че сиромашията, това е една река от мътна вода. Ще дигнеш кожуха на Илия и ще кажеш: “В името на Господа!” и ще се спре всичката сиромашия. Пък вие като дойде сиромашията, оплаквате се, казвате: “Завлече ни тази сиромашия, измори ни” и се оплаквате на светските хора. Колкото религиозните хора се оплакват от сиромашията, светските хора не се оплакват от сиромашията.

Аз често съм привеждал и пак ще приведа един пример. При един богат банкерин, в Ню Йорк, който минавал за голям скъперник, ходили високопоставени, почтени дами при него да им даде стотина, двеста долара. Веднъж отива при него една красива американка и в името на Исуса Христа да подигне един фонд, като влиза, усмихва се, поглежда го в очите и той като я погледнал в очите, трепнало му нещо и казва: "Какво обичате, какво заповядвате?" – "Виждам, че сте много добър, може ли да ми услужите заради Христа?" – "Как не, може, може. На ваше разположение съм." Отваря касата и дава. Казва: "Пак заповядайте, аз съм на ваше разположение." Казвам: Тази мома имаше Илиевия кожух, имаше и Мойсеевата тояга, дигна, отпуши се туй, стегнатото сърце, отвори го. Сега вие ще кажете, тя му завъртяла ума. Аз бих желал и вие така да можете да завъртате ума. Аз бих ви дал правото, който и да е богат човек по същия начин да му завъртите (ума) за делото на Христа да даде пари. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е пияница, да не пие. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е крадец, да не краде. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е убиец, да не убива. Аз бих желал да завъртите ума на всички държавници, да завъртите ума и да се оправят работите. Ние се спираме и проповедниците, и вярующите казват: "Когато дойде Христос, Той ще уреди всичко." Вярно е, когато дойде Христос. Но Христос, това е символ на великата Любов, която сега действува в света и всеки един от вас е уд на Христа. Той трябва да употреби тази любов. И когато дойде да се прояви правдата в човека, той трябва да покаже своята правда, той трябва да покаже изкуството, той трябва да покаже, да си тури ръката на пианото, на цигулката и когато дойде да свири пианистът или цигуларят, какъвто и да е инструмент, неговите очи в дадения случай трябва да знаят как гледат и всичкото ни богатство седи в лъчите на Слънцето. Ако вие можете да акумулирате слънчевата светлина! – Има такива лъчи, които минават и заминават, ние ги спираме и ако бихте ги спряли, сиромашията и болестите отдавна щяха да изчезнат. Гледаш Слънцето и казваш, трепна

сърцето. Всеки ден непрекъснато богатство иде. При туй всичкото богатство, баща ви, който е милионер, вие ходите да просите. Аз уподобявам сегашните хора на онази циганка, която била много красива и се оженила за един царски син, направил я царица, но по стар навик обичала да проси и не й бил сладък царския хляб и турила брашно на няколко купчини из стаята, че ходила да проси от всяка купчина и ще тури в дисагите и от това брашно ще направи хляб, да й е сладък. Вие правите всеки ден като тази циганка, ходите да просите. Казвате: "Изпросих си днес." Няма нужда да просите. Трябва да дойдем в света, не до онова положение да просиш, но онзи, при когото отиваш, той да е предвидил твоите нужди. Ти преди да си попросил, той да ти покаже. Пък, ако трябва аз да ида да го убеждавам и той едва да даде нещо, това е един стар навик. Остане ли аз да убеждавам брата си, че ми е брат, че любов трябва да имаме, туй братство не струва. Брат ми трябва да съзнава, че ми е брат. Вчера дойде един брат, не зная, може да е тука, носи доста хубава скулптура, направен един шоп на едно магаре, доста хубаво е направен шопът и магарето е направено. Български шоп, направен с луличка на магарето, седнал и върви. Казва: "Искам да купите това магаре." Една млада сестра се намеси, казва: "Тук не може да се продава шоп на магаре, в нас може да се рисува." Той се обиди. Аз сега искам малко да разгледам тази работа. Казвам: Имам високо понятие за твоето изкуство. Аз считам, че този шоп и туй магаре са родени, те са като деца. Сега да ги продаваш за нищо и никакво не става. Казвам: Колко искаш? – Той казва: "Колкото обичаш." – Колкото аз обичам, добре. Аз отивам отгоре и колкото аз обичам, вземам 40 лева, слизам долу и турих една книга да му подаря. Гледам най-първо дали ще вземе парите или не. Той казва: "Господине, аз най-малко 100 лева ги продавам." Рекох: Ще извините, елате в събота, ще намерим още 60 лева, този шоп струва. Казвам: Магарето е по-умно от шопа. Физиогномически аз за магарето давам 100 лева, умно магаре е. Като го погледнах, казвам: Шопът не си го направил доста угледен. Няма

израз, няма психология, магарето е замислено, лицето му, като седи магарето, казва: "Виж как се качил на гърба ми." Сега аз трябваше да ви го донеса. Втори път може да ви го донеса, ще го харесате ли или не.

Та казвам: Онова, което ние изработим, ще покажем изкуството си. Виждам изкуството на този човек, схванал отлично чертите на магарето. Едно хубаво магаре. Шопът, който се качил, хванал една отлична черта на шопа. Рекох, този шоп в София ли отива или се връща? Ако отива в града, има една психология. Ако от града отива на село, има друга психология. Той седи, гледа ме и казва, че може да мислиш както искаш. Аз отивам по-далече: Искам да зная шопът по-далече ли отива. Както виждам, дисагите не са празни. Има сирене, мене ми се струва, че той носи сиренето в града. Той, както е турил своята мисъл, тъй както е предадена, аз го виждам това. Магарето е замислено. Магарето ми се харесва, много хубаво е замислено. Аз седя и размишлявам. Ако този човек е способен изведнъж да схване психологията на едно магаре, да му даде една хубава линия, да схване един човек, защо да не е в състояние да измени своето естество? Даже аз да река да го правя, ще ми вземе доста време. И той казваше, че доста дълго време му е взело. Аз не зная дали за 10, 20 деня ще го направя, не се ангажирам. 10 дена, по 30 лева като туря на деня, те са триста лева. Законът, който изваждам сега: Единственото същество, което може да изправи живота си, той е самият човек. Аз често правя следния опит. Дойде някой, има известни хора, които може да те предизвикат. Хора има, които дразнят, те са нагласени. Те представят един вид едно подпушване, може да те подпушат. Трябва да разбираш психологията, може да те предизвикат. Освен че му даваш това, което иска, но ще изгубиш и мира си. Да кажем, един просяк, аз зная, тук имаше двама такива набожни. Отиват при един наш приятел. Жената не иска да ги приеме, започват да я кълнат, туй да ти стане, онуй да ти стане. Даде им два, три пъти повече. За да се освободи от тях, три пъти дава повече. Питам: Какво се постига?

Всичките религиозни хора употребяват този лош навик. Туй да ти стане, онуй да ти стане. И тия хора минават за набожни. Не петни езика си. Не вземай името на Господа напразно и не викай Бога. Значи искаш Бог да съди хората. Бог не съди никого. Казва Христос: "Отец ми никого не съди." Никога не предизвикай Този, Който създал света, Който създал всичко живо, не Го предизвиквай да съди. Вие вършите голямо безумие. Може на друго място да се отнесете, но съдба в света никога не предизвиквайте да бъде Господ. Не предизвиквайте Бог да слиза от търпението и нека всички бъдем търпеливи, както Бог е търпелив. Сега не можем да бъдем като Него. Сега някои от вас имате тия погрешки. Хем набожни хора сте. Неприятно е на Господа децата му, които вървят по Неговия път, неприятно е на Господа да слуша оплаквания от тях. Той като гледа, вижда, че не са виновати, но, когато сме виновати, да изправим погрешките си, да не употребяваме лъжата, да загладим погрешките. Носиш една погрешка, съзнай я, изправи я. Колкото и да е малка погрешката, малките погрешки изправяйте. Не изправяйте големите си погрешки. Аз имам няколко наблюдения: Един господин седи с цигарата си в хармана, във Варненско, върхът, пада една искра, запали се сламата и оттам снопите, всичко изгоря. Някой път цъкнеш кибритената клечка, падне искра. В самото начало с пръста може да натиснеш и да изгасиш, но ако оставиш да се минат няколко часа, нищо не е в състояние да угаси пожара. Малката погрешка в началото само с едно натискане може да я изправиш. Не оставяйте една погрешка за дълго време в себе си, защото с поправянето на една погрешка добиваш сила в даден момент. Щом изправиш една погрешка, тази сила остава в твой запас. Сегашните хора са много нервни. Какво показва? То е едно разстройство на известни анормални желания. Да кажем, някой иска да бъде много богат, за 100 години да се осигури. Хубаво. Как ще се осигуриш за 100 години? При сегашните условия как ще се осигури един млад момък? Отваря се една война. В Англия да стане, в Германия, във Франция, пратят те на

бойното поле, мислиш ли, че може да останеш жив? Или често кръвта не е така чиста, попадне една микроба и може за 24 часа да изчезнеш от земята. По-добре е с нашия живот да почистим кръвта. Чистата кръв, като влезе бацилът да умира в нея. Защото чистата кръв, като влезе бацилът, от глад умира. В нечистата кръв бацилите живеят и се размножават и със своята нечистота уморяват човека. Сега някои от вас, когато се идвали тука, казват: "Дали няма някакво шмекерство, да ни заблуждава?" Сегашният живот, както ние живеем, то е едно заблуждение. Най-първо аз разглеждам живота от три становища. Тъй, както ние живеем, ние сме хора, които пращат в затвора. Осъдени сме на 10 – 20 – 50 години, а някои са осъдени на 120 години. И 120 години да лежиш в затвора и като излежиш. Първото нещо, в затвора не може да бъдеш свободен. Ти ще учиш, всичко насила ще стане. Теб ще те заставят да учиш и трябва да учиш. Професор има в затвора, ако не, ще бъде голямо страдание. Да кажем, че си осъден за 5 години затвор. След като излезеш из затвора, къде трябва да идеш, ако не искаш в затвора да идеш? Иди в училището да учиш. Училището е свободен затвор, ти доброволно се ограничаваш. Като излезеш от туй училище, къде трябва да идеш? Един човек, който е в затвора, може да иде в училището. Един, който е бил в училището, може да се моли в църквата. Човек, който не е бил в затвора и който не е бил в училището, не може да се моли. Това са три живота. Онзи живот в църквата е най-свободен. Ти като идеш в църквата, трябва да бъдеш свободен напълно. Няма да има кой да те учи да се молиш. Трябва да разбираш Божествения език, да говориш на Господа на Неговия език. Ще кажеш: "Това свърших, онова свърших." Или не знаеш работата как да свършиш. Казваш, моля, дай ми наставление, ще идеш да работиш. Туй наричам молитва. Аз не наричам молитва: Господи, че жена ми не живее добре, еди-кой си умрял, туй не е молитва. Ти или си в затвора или си в училището вътре. В училището, ако не се учиш, аз наричам в училището доброто учение. От затвора ти отиваш в училището. Като учиш, от туй зависи какво

уважение ще имаш от учителя. Ако се учиш добре, ще имаш неговото уважение. Ако не се учиш, ще минеш за един от ленивите ученици. Казвам: Ние не сме дошли до положението да се молим. Ние правим опити за молитва. Не отричам, че не се молим, но казвам: Един ден молитвата ще бъде най-хубавият разговор, който ние ще имаме в Божествения свят. Когато влезете в този Божествен свят, сегашните противоречия няма да ги има. От нас зависи. Животът само ние можем да го уредим, както искаме. Аз казвам тъй: В Името на Бога всичко мога. Трябва да знаеш какво означава Името на Бога. В Името на Бога, Царството Божие и Неговата Правда всичко може да се постигне и с волята Божия всичко може да се направи. Ако ти не разбираш законите на Името Божие, ако ти не разбираш законите на Царството Божие, ако ти не разбираш законите на Волята Божия, тогава какво можеш да вършиш в този свят? Сега аз искам вие само да разсъждавате. Аз не искам да ви обвинявам. Вие може да се намерите в положението, както в Русия при един стар изповедник на 85 години. Отива един престъпник, който убил някого, да се изповядва пред този стар отшелник, как е извършил престъплението. Като излязъл навънка, в джоба му бил ножа и казва, ела да ви кажа кой извърши престъплението. Ще го намерите в джоба ми. Какво ще каже този отшелник и като излязъл вънка, казва, елате да видите кой извърши престъплението. Кой е бил? Ще намерите в джоба му кама. Какво ще каже този отшелник? Осъждат го. Как ще се оправдае? Вие сте дали обещание, че нищо няма да кажете. Ще понесете престъплението на престъпника. Как ще се оправдае този, набожният човек? Работите стават в тайно. Виж какво престъпление вършил. Вие какво ще кажете за себе си, ще си преглътнете този хап и ще си кажете в себе си: "Господ знае тази работа." Само Един в света знае кой е виноват и кой не. Сега ще ви подкрепя. В едно от английските списания преди години имаше един пример, даден за хубавите черти на славянина – самопожертвуването. В едно руско село живял един помещик и една бедна вдовица, която имала 4 – 5 деца. Запалило се е

помещението на този помещик, обвиняват вдовицата, че е запалила помещението. Всички улики били срещу нея. Осъждат я да я пратят в Сибир. В същото село имало един от тия руски босяци. Казва си: "Аз нито съм женен, нито деца имам, да направя услуга на тази жена." И казва: "Господа, тя не е виновата, аз запалих зданието на този помещик." Освобождават жената, той се жертвува заради нея. Пращат го него в Сибир, след 10 години един друг се изповядва, който запалил къщата на помещика, узнават и потърсили този босяк да го освободят, но той заминал за другия свят. Казвам: Каква е разликата между първия, който се изповядва и тури камата? Неговите мисли какви са? Каква е идеята на втория, който казва: "Аз не съм полезен никому, поне да направя добро на тази вдовица." Кое е за предпочитане? Второто. Ако всичките хора биха имали един такъв характер на пожертвуване, светът би имал съвсем друг образ. Когато Христос говори за живия хляб, ако ние се храним с Христовите идеи, Христос е донесъл едно правилно разрешение за съвременния свят. И в Неговото време Той бил неразбран. Ако любовта влезе в сърцата на хората, тя ще разреши противоречията, после любовта ще постави всеки човек на неговото място. Всеки ще бъде доволен. Всеки ще има предпочитание. Защо да не предпочетем някой човек, който знае няколко езици, добър математик, добър художник, добър музикант, добър земледелец, добър държавник, в каквото и да е направление? Не е занаятът, който пазим, че той ще ни подигне, но във всички занаяти се изискват честни хора. Един стражар да е честен човек, справедлив. Съдията да е справедлив. Адвокатът да е справедлив и любещ. Ако се приложи този ред, както сме сега, ние сега искаме да турим друг ред на нещата. Другият ред е Любовта. Сега още ние може да внесем любовта в нашия живот, да направим със себе си един малък опит. Аз понякой път седя, че ме безпокои някой. Някой път много ме безпокои. Таман съм седнал и се занимавам с някоя важна задача, току погледнеш някой тропа: трак, трак. Трябва да стана.

Някой път се омълчавам, тропат, тропат, а някой път като потропа, изляза. Таман свърша с него, друг дойде.

Казвам: Някои неща от мене зависят. Казвам на себе си: Ако не искаш да те смущават тия хора, излез някъде на Витоша. Не стой тук в стаята си. Аз искам от тях това, което не са в състояние да направят. Тия хора си имат свои нужди. Казвам на себе си: Ако Господ тебе те е търпял и е бил снизходителен, и ти бъди не като Него, но поне наполовината, както е Господ, то е достатъчно. Наполовина да бъда като него търпелив, то е достатъчно. Бог е дълготърпелив, аз да бъда търпелив. Търпелив наполовина. Дълготърпението, то е голяма наука. В дадения случай ние ще се свържем с Него, защото Бог е в нас, Който живее и ни изпитва. Бог казва: Как искаш да разрешиш този въпрос? Имаш една жена, с която не може да живееш. Аз не говоря за тия, които можете да живеете. Тия жени Провидението не ви ги натрапило. Ти си родил един син, който е лош, не се е натрапил, ти сам го повика. Ще признаеш, че туй си поискал и са ти дали. Ти, като се жени, Господа не пита. Когато избира жена си, Господа не пита. Когато се ражда детето, пак не пита. Като ти дойде беля на главата, тогава ще го питаш. Много късно ще питаш Господа. Тази, младата жена, която ми даде, Твоята воля ли е била да се свържем? Ако каже, че е Неговата воля, добре. Ако не е, ще кажеш: “Много те обичам, но не съм за тебе. Ти си много добра, не искам да страдаш с мене. Аз ще ти помагам, ти си намери някой по-добър. Аз ще ти помагам, ти ще намериш някой, който е 10 пъти по-добър от мене.” А ние сега какво правим? Като дойде някой момък, като го хванем, не го пущаме. Момата хванат, и нея не пущат. Вземем някоя религия, някое учение, някое вярване, законът е все същият. Онова, което учиш, трябва да го обичаш. Трябва да бъдеш крайно справедлив, не само справедлив. Ако си справедлив, ти ще бъдеш с две остриета. Ти ще бъдеш любещ. Правдата казва сам да си уредиш работите. Любовта не съди никого. Тя урежда и дава. Единствената сила, която дава, е Любовта. Като дойде, казва, остави настрана. Мене ме излъга да платя. Ако ти каже

любовта, вземи си един билет и ходи на разходка на Месечината, аз ти давам достатъчно пари, на Месечината да си вземеш билет. Ти казваш: Какво ще правя на Месечината, аз не зная. Ако Месечината е мъртва, защо младите обичат да гледат Месечината? Вие казвате: Месечината е мъртва. Не зная защо мъртвата Месечина развива въображението. Ако човек иска да развие някаква идея, да роди нещо, Месечината трябва да подействува върху него. Законът на Месечината е такъв. Месечината казва така: “Докато не преодолея всичките мъчнотии в живота, аз не се ангажирам с никаква работа.” Чета наскоро, един мисли, че на Месечината има 270 градуса абсолютен студ. Възможно е да е толкова, но някои го считат, че е 150 градуса, някои 200 градуса. Някой път тия, студените течения, и действително на Месечината има студени течения, които изстудяват хората. Месечината е едно успокоително средство за големите разгорещявания. Тия страсти, които хората имат. Тази буйност. Когато Месечината свети, тя прекратява престъпленията. Даже вълците, даже мечките, даже тия опасните животни търсят тъмните места, като рекат да нападат. Като ги грее Месечината, страх ги е. Месечината в туй отношение помага. Психологически, когато Месечината ни въздействува, по-малко престъпления стават, отколкото когато Месечината не въздействува. И в религиозно отношение, религията е подобна на Месечината. Всичките религиозни вярвания ги сравняват с Месечината. Толкоз сила има тя. Същинският живот, дали е той религиозен или светски, се уподобява на Слънцето. Слънцето представя истинския живот. Човек, който живее в света, каквото взема, ни дава, ни има, помага някой път на бедните, този човек не е от глупавите. Някой казва, че той иска да ги използува. Онзи, който организира и помага на бедните, създава работа за тях, не вземе отрицателната страна. Някои, които искат да живеят за себе си… Та казвам, истинският живот е животът на светлината, на Слънцето. Той трябва да бъде емблема, както Слънцето възраства, тъй и слънчевата светлина и топлина възрастват всички

плодове. Като дойде този небесен хляб, Божествената светлина в нас възраства. Всичко това, и Месечината помага. На Божествената светлина, която подига, оплодотворява най-хубавите способности и всичките дарби, които са потребни за човешката душа. Понякой път аз препоръчвам на хората да се молят не с оглед да бъдат добри, защото всичко онова, което Бог е създал, казва: И видя Бог, че беше добро. Когато направи човека, видял Бог, че е добро. Онова, което направи Бог в нас, е добро. Никой следователно няма право да се оплаква, че светът е лош. За човешкия живот въпросът е друг. Но туй е достатъчно. Ония истински условия, при които може да живеете, всякога може да измените вашето положение. 10 души от вас може да направят следния опит и да видите психологически как седи въпросът. Вземете едно бедно дете, което няма ни баща, ни майка и го подритват оттук, оттам, нищо не му казвайте. Съсредоточете вашата мисъл и му кажете: "Ние ще ви помагаме да работите." Съсредоточете 10 души мисълта си, но никой да не знае. И ще видите, че където отиде туй дете, хората ще го посрещнат и ще му помагат. Вашите мисли ще дадат една краска, че туй дете ще стане нещо и самото дете е добило вяра в себе си.

Та казвам: Всички вие трябва да се обединявате, да имате най-малко в света един да ви обича, че като говорим за Бога, разбирам един Бог, значи всички да те обичат. Бог обича всички, а всички обичат Бога. Няма същество, което да не обича Бога. Те хулят името на Бога, но то е неразбиране. Всички, като се намерят при Бога, ви обичат, понеже всички от него черпят и добро, и лошо, всичко черпят от него. И сила, и живот, и всички блага, които седят в света, все този Господ, от който ти се оплакваш, от Него идат тия блага.

Та казвам: Новото учение седи в това: Не да чакаме да дойде физически Христос от небето. Щом е дошъл Христос веднъж, Христос не е заминал. Казва Евангелието, че както ги видяха, пак ще дойде. Сега те го разбират в края на века. Тогава как ще разберете? Когато апостол Павел отиваше от Йерусалим за Дамаск, чу глас, който му

казва: Савле, защо ме гониш? – Нали отиде на небето? – Казва му гласът: Савле, защо ме гониш? – Кой си ти, Господи? – Аз съм Исус. – Какво искаш? – Иди, аз ще ти кажа какво трябва да правиш. Мъчно ти е да риташ срещу остен. Сега ние мислим, ча Христос е на небето. Седи от дясната страна на Бога и не се интересува от хората. Всички ония, които се подвизават в правия път, Христос ще ви срещне. Някой път ще ви срещне Христос. Ти си се разгневила на мъжа си и казва: Защо ме гониш? Този, когото гониш, той е Христос. Ти като гониш мъжа си, гониш Христа. Мъжът се разгневил на жена си и следва Христа. Той ще пита мъжа: Защо ме ме гониш? Ти си в една християнска държава, гони те държавата. Пита Господ: Защо ме гоните? Благата, изобилието, които давам, не съм ли аз, който ги давам, защо ме гоните? Всичките неправди в света, които стават, против Господа стават. Казвам: Трябва да имаме друго гледище, трябва да се изпълни Волята Божия на земята. Не нашата воля, а Волята Божия. Да се освети Името Божие, и домове, и мъже, и жени, и учители, и слуги, и господари, и всички трябва да освещаваме Името Божие. Каквито и да са всички, да желаят Царството Божие и Неговата Правда. В България да се тури Божията Правда. Нека има свобода, но тази свобода да бъде озаконена, според законите на Името Божие, на Царството Божие и на Волята Божия. Волята на държавата да бъде в съгласие с Волята Божия. Ето една мярка. Три неща. Ако във всички държави и народи турят съдии, които да съдят, да се освещава Името Божие, да дойде Царството Божие и Неговата Правда и Волята Божия. Ако ние разрешим в една година, най-много в 25 години, ако християнският свят тури тия три принципа, светът може да се поправи. Може да запалим света с тази идея от единия край до другия. Ако 12 души можаха да запалят света преди 2000 години, да има днес 500 милиона християни, ами 100 милиона ако турим от християните? Но време се изисква, за да произведем същия резултат, който 12 души произведоха за 2000 години. Ако 12 души за 2000

години извършиха такава работа, то 100 милиона души за колко време ще извършат?

Та казвам: Турете следното правило. Първо: Името Божие. Второ: Правдата на Царството Божие. И Волята във вас да се възцари. Оставете другите. Кажете: "От днес нататъка аз искам Името Божие в мене да се освещава, Царството Божие и Неговата Правда в мене да царува, от днес искам Волята Божия да бъде в мене." И вашият свят ще бъде оправен.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

25-та неделна беседа от Учителя, Държана на 20 март, 1938г., 10 ч. преди обяд София – Изгрев.

ДОБРАТА КРУША

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от 36 глава от пророк Йезекил, от 24 стих нататък.

Духът Божи.

В старо време хората са говорили по един начин. В новите времена се говори по друг начин. Децата говорят по един начин, възрастните – по друг, старите – по друг. Има три начина: Детинско, възрастно и старческо говорене. Всяко говорене е на своето място. Децата, като говорят, разбират по детински. Туй, което говорят за тях, е право. Възрастните, което говорят, и то е право, и старите, което говорят, и то е право. Сега, пророкът се пренася в бъдещето, което Бог ще направи в света. Едно уподобление. Ще отнеме каменното сърце. Сърцето на човека не е направено от камък най-първо. Един фигуративен език има. Че камък има, твърди работи има. Земята е покрита с камък, после е обвита с една мека обвивка. Лицето има една каменна плоча отвътре, а само е обвито с една мека обвивка. Онова, което е приятно в живота, това са обвивките, а пък другото, това са стълбовете, които поддържат цялото здание. В природата има едно повторение. Туй, което отначало е станало, става частно и с хората. Съвременният свят не е бил такъв, какъвто е сега. Едновремешните хора не са като сегашните и сегашните не са като едновремешните. Сега аз може да ви кажа, че едно време имало хора по 25 метра, по 30, 40, 50 метра високи. Какво ще кажете? Това са приказки от 1001 нощ. Сега слонът е най-високото животно, но слонът е една малка (илюстрация) на ония допотопни животни, мамонти. Но, разбира се, тия високите хора са били направени малко от по-друга материя,

отколкото сегашните хора. Сега не можем да кажем, че те са били по-добри. Сега по-икономически е работата. Виж на хората какъв голям ръст, то не е практично. Ако човек би имал по сто крака, колко ще му струва само да се обуе? Най-евтино по 100 лева ако струват, 100 крака по 100 лева, това са 10 хиляди. Имаш 4, 5 деца, от чисто икономическо гледище е много непрактично. Запример, сегашните социални въпроси разрешават и казват, че са лоши условията. Материалните условия не са толкоз лоши. Природата днес е много по-щедра, но има едно неразбиране. Някои хора желаят повече, отколкото им се пада и всичката погрешка седи в това, че някои са взели повече, отколкото им трябва. Никой не е взел, колкото му трябва. Един взел повече, отколкото му трябва, а друг взел по-малко. Сега всичките държави в света промислят икономически как да подобрят положението на своя народ. Отлична е тази идея, защото в природата има една отлична икономия. Ако по нейните закони ние бяхме поставили една икономия, която е вложена в нашия организъм, тази конструкция, която е направена, ония образи и начини за живеене, както тя е изработила, ако ги приложим, земята щеше да бъде един рай.

Сега се ражда друг въпрос, защо хората не мислят право? Защото не искат. Някой казва: "Защото бил невежа." Не е това. Невежа е той, понеже не знае какви ще бъдат резултатите. Има неща, които отначалото са красиви, хубави, та човек се лъже, че и краят ще бъде такъв. Работата на невежия човек е такава, че в началото е умен, а в края става глупав, безумен. Писанието казва: "Рече безумният в сърцето си, няма Бог." Човек, като разглежда света, казва: "Къде е Господ, да го намеря." И тогава се поставя този аргумент, отричането. Всеки човек, който отрича Бога, отрича себе си. Ние никога не може да отречем Бога, защо? Ние като кажем, че няма Бог, ние отричаме себе си. Следователно казва някой: "Няма Господ." Казвам: Ти съществуваш ли? – "Съществувам." – Ти отричаш себе си. Ти си Господ в света. – "Ами че ако аз съм Господ, защо хората не ме слушат?" – Защото не си умен. Ти си един Господ, който не си умен.

Ако станеш умен, ще те почитат хората. Казвате: “Отрича Бога.” Всеки човек може да отрече себе си. Следователно, в Бога има едно съвършенство, че той нито себе си отрича, нито нас отрича. Понеже ние сме несъвършени, ние отричаме Бога. А пък не знаем, че ние като отричаме Бога, ние отричаме себе си. Сега, да не спирам върху въпроса, защо хората отричат Бога. Той е икономически въпрос. Аз съм следял, когато търговецът купува житото, ръката служи като пробен камък. Мушне ръката в житото и казва: “Не струва това жито, слабо е.” Отиде при друга кола, бърка там, казва: “Не струва.” Все не струва житото. Щом като купи това жито, той му подига цената. Та човек, който не оценява нещата, той купува, а който оценява нещата, той продава. Слугата, който отрича господаря си, той иска господар да стане, и господар, който отрича слугата си, той пък слуга не иска да стане. Сега аз искам да ви наведа на една нова мисъл: В света хубавите неща трябва да се поддържат. Погрешката на хората е в това, те мислят, че поддържат, че в света има едно статическо положение. Ако в този момент си в туй положение, в следующия момент може да се измени. Хубостта на живота седи в тази, вечната промяна, която става. Щом мислиш, че ти всичко знаеш, ти се намираш в едно статическо положение. Да знаеш всичко, то е едно статическо положение. А пък да учиш, значи да създаваш нещата. Всеки момент да проектираш. Много работи има, които знаеш, но трябва да ги проектираш в природата, да ги опиташ. Вземете един музикант, който работи. Той може да създаде нещо, но трябва да го опита. В реалност да види как звучи. Може да кажете, това, което мисля е идеално. Идеалните неща, докато не станат реални и реалните, докато не станат материални, ние не познаваме нещата както трябва. Сегашните духовни хора имат една погрешка, казват: “Нас не ни трябва стомах на земята.” Ти трябва да знаеш, че всичката твоя религия зависи от твоя стомах. Само чрез стомаха човек може да бъде един отличен слуга и един отличен господар. Щом стомахът стане господар, тогава е лошо. Не че е лошо да имаш стомах на физическия

свят, то е благословение. Може да опиташ всичките Божии блага, които е създал. Ще оцениш всичките плодни дървета и хляба ще оцениш, и водата ще оцениш, всичко ще оцениш. Тогава се зараждат ред убеждения, как трябва да ядете. Законът е, че ти трябва да се храниш с любов. Не с любов, но туй, материалното, което съществува, с любов трябва да го ядеш. А с любов да ядеш, ето аз как разбирам. Ето как трябва да се разбира: Тебе ти подаряват една книга, като отвориш книгата, започнеш да четеш, разбираш съдържанието. То е разумното разбиране. Като отвориш хляба и го опиташ, след като ядеш с любов, прочел си го. Туй, написаното, изпъкне в ума ти и ти навсякъде виждаш Божиите блага. Сега ти погледнеш на хляба, казваш: “Какво има в този хляб? Не е така културен.” Не се лъжи. Във всяко парче хляб има такава разумност, която може да поправи цял един народ. Ако вие бихте разбирали, с едно парче хубав хляб бихте поправили живота си. Бихте били щастливи за целия си живот. И дето сте нещастни, да ви кажа коя е причината. Вземеш малко хляб и казваш: “Не струва.” Тебе те уволняват. От невидимия свят казват: “Дайте му страдания.” Дадат ти слива, казваш: “Не струва.” – “Дайте му страдания.” – Дадат ти круша. Пак не я харесаш. – “Дайте му страдания.” Като вземеш хляба, благодари за хляба. Благодари за сливата, за крушата, за всичко благодари. Започни да благодариш и работите ще се оправят и в умствено отношение, и в духовно отношение, във всяко отношение ще се оправят. Сега туй вие още не сте проверили. Отчасти сте проверили това. Туй, за което аз говоря, ако имате туй учение и го приложите, тогава тази публика съвсем другояче щеше да бъде. И лицата ви щяха да светнат и не щеше да има никакъв шум тук. Всяко нещо, което ви се говори, вие казвате: “Дали това е истина или не?” Имайте предвид, че аз не съм от глупавите хора. Онова, което го зная, го зная така на свят. Хубаво го зная, нищо повече. Ще кажете, защо? Защото мене не ми отърва повече да зная. Да зная нещо добре, то е най-икономично. Другояче не е икономично. Какво ми костува да кажа истината? Да кажа една

лъжа, трябва да мисля дълго време как да я скроя. Цял ден трябва да мисля как да ви излъжа, а да кажа една истина, то е да кажа туй, което съществува. Може да ви заведа в една градина, да ви говоря върху цветята, върху реките, върху облаците, върху Слънцето.

Та казвам, нашата земя е минала, ние сме минали през едно състояние. Някога хората са били въздухообразни. Затова ръстът им е бил голям. 25, 30 метра, 30, 40, 50 метра. Може и 100 метра. Тогава ще ви наведа онзи анекдот. Ще кажете бива, бива, ама сто метра. Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата, ще каже нещо, но ще го каже преувеличено. Много хубаво е говорил, но преувеличавал. Имал един приятел, на когото казал: "Когато нещо преувеличавам, предупреждавай ме." Да преувеличаваш не е недостатък, но има чувство, развито в мозъка, че винаги преувеличава, за да бъдат ясни. Много хубаво чувство на преувеличение. Един ден този проповедник държал една беседа за Самсона, който хванал лисиците и им турил запалени свещи и казал, че опашките на тия лисици били по 5 метра дълги. Приятелят му дава знак, че това е много. Той казва: "Не вярвам да са били толкоз, вижда ми се много, но трябва да са били 4 метра дълги." Приятелят пак му дава знак. – "Предполагам – казва – да са три метра." Като дошъл на половин метър, казва: "Не снемам повече." Всеки един може да хване една лисица и да й премери опашката. Няма защо да ходи, да търси аргументи. Като премери опашката на една, две, три лисици, казва: "Толкоз е дълга опашката." Един автор е писал нещо по астрономия, мисля в 45-тата година на миналия век, имало някаква епидемия в Лондон, голяма епидемия. Една вечер този астроном, като наблюдавал звездите, вижда един грамаден човек, с километри, но той се движил така медленно в орбитата на телескопа и се чудил, казва си: "Дали главата ми е побъркана?" Един човек, дълъг с километри. Вика 10 души свои приятели, които се занимавали също с астрономия и между тях една жена и им казва: "Виждам едно особено явление в небето, да го проверим." Дошли към 10 часа и половина вечерта.

Отива единият на телескопа, гледа, търка си очите. Казва си, какво виждам? Гледа вторият през телескопа и така се изредили всичките. Най-после гледа жената и казва: "Виждам един голям човек." Учен човек е този, който пише, трябва да му вярваме и той казва, че след като изчезнала епидемията, и този, големият човек изчезнал. Значи, свършва тази епидемия с туй грамадно същество, че коси наляво и надясно.

Ние за Господа, за туй Същество, Което управлява света, имаме много смътно понятие. Понякой път наблюдавам човешкия характер и ние приписваме на Господа наши черти. Защото една мравя, ако мравите биха искали да си представят човека какъв е, то непременно ще си го представят като една голяма мравя. Мислите ли, че туй представяне на мравите за човека ще бъде верно? И ние си представяме Господа, каквото е сегашното наше състояние. И представата ни не е верна, понеже ние се намираме в едно отрицателно състояние. Нямаме една положителна мисъл за Бога. Положителната мисъл седи в туй, ти да бъдеш свързан с туй същество, че Бог влиза в твоето положение. И когато се обърнеш към Него, той да те послуша. Някой път може да се обърнеш, не те слуша, понеже имаш криво мнение заради Него, Господ мълчи. Господ мълчи дотогава, докато изправиш положението си за него. Тогава във вас ще остане мисълта: "Тогава кое е правото учение?" Правото учение в света седи в следното: Правото учение седи в туй, което не лишава човека от неговата младост. Правото учение седи в това, което не лишава човека от неговия възрастен живот. Правото учение седи в това, което не лишава човека от неговия старчески живот, от неговия разумен живот. Правото учение е това, което не лишава човека от неговия ум. Не отслабва ума, но постоянно се усилва. Правото учение седи в туй, което не накърнява човешките чувства, но ги облагородява. Сега станеш възрастен, остарееш, след туй мислиш да умреш. Казвате: "Някои дойдоха от оня свят." Как, по кой път си дошъл? Казвам, по кой път дойде ти? Например, помните ли? Какво

представят окултистите? Окултистите представят следното. Колко е вярно, аз не гарантирам. Ето една теория, цитирам тяхния авторитет, без да се ангажирам. Нека се излагат те, не аз. Аз, като проверя работата, тогава ще си кажа мнението. Те казват, че когато се реши някоя душа да изпратят на земята, три ангела я взимат, дойдат, и 9 пъти ще обиколят земята. Има една врата и тази врата се отвори, влязат през тази врата и ще намерят майката, ще оставят детето в утробата и ще се върнат. Питам: Вас като ви носеха ангелите според тази теория, помнехте ли? После, казват, че имало езеро на забвението. Като минете, ще ви потопят там, че да не помните нищо за оня свят. Значи, от потапянето в езерото дотук нищо не помните, нищо не знаете. Преди да сте потопени в езерото, знаете. Ще кажете, всичките ли хора не знаят? Има хора, които знаят. Христос казва на друго място: "Аз не съм от този свят. Излязох от Отца си и дойдох в света и се връщам пак при Отца си." Казва на своите ученици: "И вие не сте от този свят." Сега да оставим тия спорни въпроси. Има въпроси, които са отегчителни. В дадения случай аз ви считам за хора много умни. По човешки говоря. Считам ви за много умни, защо? Защото, ако кажа нещо, което не е право, изведнъж ще ме коригирате. Я да кажа нещо на френски, веднага ще ме коригирате. Ако кажа нещо на немски, изведнъж ще кажете, че едикоя си дума не е вярна. Аз съм правил своите наблюдения. В германците има едно гърлено произношение, във французите има едно носово произношение, в англичаните има едно положение през зъбите, езика си турят и с края на езика си действуват. Англичанинът запитва с края на езика си, а пък българинът като говори, винаги си стиска зъбите си. В какво седи правилното говорене? Всяка една съгласна буква, тя е един велик елемент в природата, съответствува на някаква сила и всякога именно на тази буква всеки един език трябва да й даде съответно трептение. Например, ти произнасяш буквата "А" или "О", или "У", или "М", или "П", ще видиш къде туряш езика си. На "М"-то, на "Е"-то. Навсякъде буташ разни области в устата си вътре. Тия области са съединени с

известни центрове и те произвеждат известни впечатления в тебе. И известни сили произвеждат. Запример, ти може да произнесеш думата “любов” и да се събуди малкият ти мозък. И тогава ти ще подивееш. Ти може да произнесеш думата “любов” и може да се събуди обич към децата, малко по-нагоре. Може да произнесеш думата “любов”, и ще се образува едно чувство да обичаш хората, приятели да имаш и ако се събуди още 2 пръста нагоре, щестлавието ти ще се събуди. Пак същата дума може да произнесеш. И още два пръста нагоре, ще дойдеш до Божествения свят. Като произнесеш, ще станеш твърд като магаре. Казват сега, той е крайно упорит човек. Че то е Божествено чувство. Човек не е отстъпчив. Някои хора са толкоз твърди, че едного като били, понеже направил нещо, от голямото напрежение, дето е твърдостта, черепът се разделил от силното напрежение, от изпъването на мозъка, за да не каже и да устои на своето си. Някои хора, които не са твърди, главата е спитена, той не е твърд човек, мисли, че има качество. Човек трябва да има качеството на твърдостта, че тогава да го задържи. За да възпитате някой, ако той няма това качество, сиромахът какво ще се хвали? Аз бих желал да има 20 – 30 – 40 милиона, че тогава да се види щедър ли е. Той няма 5 пари и мисли, че е много щедър човек. Казва: “Аз това ще направя, онова ще направя.” Така не се говори. В живота, който говори, казва: Аз имам пари. Те са на мое разположение. Разумният човек трябва да знае как да постъпи най-първо. Вие, които сте забогатяли, сте много добри хора. Направете един опит. Вие, които ме слушате, че мислите, като вашите вярвания няма други, поне туй чета по вашите лица. Вие се считате не за фанатици, но считате онова, което знаете, е верно. Прави сте, приложете, в какво седят вашите възгледи, че са по-добри от възгледите на другите. Ако ние сравним две лупи, коя е по-силна? – Онази, която образува по-голям фокус на запалване е по-силна, по-голямо пречупване прави. Тогава, ако човек мисли, че има една вяра, нека да направи един опит. Ти си изгубил днес 20 хиляди лева. Ако ти си насочиш своята мисъл, ако ти си разбрал Божия Закон и ако

насочиш своята мисъл, 20-те хиляди ще се върнат назад. Аз ви привеждам примера, че не може да се краде в оня свят. Всички неща там са отворени и всеки може да вземе торбата със злато на когото и да е и една, и две, и три торби може да вземе, но като ги занесеш в къщи, като ги оставиш, тия торби се дигат и отиват отдето си ги взел. В оня свят абсолютно е невъзможно ти да откраднеш. В оня свят, абсолютно е невъзможно да кажеш една лъжа, понеже хората в оня свят не може да крадат, не може и да лъжат. Слизат в тоя свят, за да го изпълнят. Това сега е теория, не е факт. За мене е факт, но за вас не е научен факт. От чисто научно гледище, то е едно предположение, но има вероятност, че е така. Защо водата, която слиза отгоре от невидимото пространство няма кал? Тази вода само тук, на земята, може да се окаля. Следователно, в невидимия свят не може да имате кални мисли, кални желания, понеже там няма условия, животът е чист. Те, като искат да знаят какво нещо е кал (идват на земята). Според моите възгледи, калта не е нещо лошо. Калта е лоша, когато не знаеш как да се справиш с нея. От калта стават най-хубавите грънци. Един умен човек, ако знае как да направи гърне, да го изпече, туй гърне ще го вземете.

Та казвам: От лошата кал и от нея може да излезе нещо хубаво. Това са нашите вярвания. Някой път мислим, че сме лоши хора. Погрешката е там. В какво седи твоята лошавина? Лошавината седи в това, че не знаеш да направиш калта на грънци. Хубави печени грънци. Лошавината седи в това, че си отличен певец, но не искаш да пееш. Лошавината седи в това, че си богат човек и не искаш да направиш на хората добро. Че не го правиш, там е лошото. Лошавината седи в това, че си силен човек, може да помагаш, а не помагаш. Туй е лошото. А че си болен, че нямаш 5 пари, не е в това лошото. Лошото седи в нашите възможности, които ние имаме и не употребяваме за подигането на себе си и за подигането на другите. Защото твоето богатство остава само това, което ти може да употребиш за благото на другите. То остава. Онова, което ти не

направиш за благото на другите, то се взема от тебе. Такъв е законът в природата. Например, едно растение, като пусне всичките корени, взема само онази храна, от която има нужда, която растението взема в себе си. Тази светлина остава заради него. Тя влиза в строежа. Доброто, което ние правим в света, хубавите неща, които мислим в нас, хубавите чувства, с които всеки ден преминават, върху тях се гради нашето бъдеще. Питам сега, кое е по-хубаво, да кажеш: "Обичам този човек" или да кажеш: "Мразя този човек." Може да лъжеш и при единия, и при другия случай. Може да кажеш, че го обичаш и да лъжеш, може да кажеш, че го мразиш и пак да лъжеш. Да говориш истината и в единия и в другия случай. Тогава как трябва да говориш? Бих желал да обикна този човек. Истината е тъй приблизително или бих желал да намразя този човек, да опитам какво нещо е омразата. Да кажеш, че мразиш, какъв повод имаш да го мразиш, кажете ми. Аз съм привеждал този пример. Един български чорбаджия, отива при него един беден студент, трябват му пари, но той му казва: "Нямам пари, търси на друго място, не разполагам със средства." Казвам: Знаеш ли, този ще стане за в бъдеще министър председател. – "Не думай, сега ще го стигна да му помогна." Ако ще стане министър председател, готов е да му помогне. Срещнеш един човек, за в бъдеще ще бъде министър председател. Може би срещаш един човек, който е министър председател в духовния свят, тогава? Може би срещаш един човек, който е ангел, дошъл с някава мисия, ти се отнесеш пренебрежително с него и той те записва. Казва: "Моля, може ли да зная адреса ви?"

Всеки един ден вие сами си чертаете, вие сами си създавате нещастието. Срещате един човек, казвате: "Този е един духовен глупак, той не знае нищо." Пък той е един от тия ангели, те минават. Срещне те една сестра, казваш: "Малко завеяна е." И тя е една от тези, които са писани в невидимия свят. Като идете в другия свят, ще питате на каква основа, на какви научни данни отгоре говорите. Това са ваши научни данни, на какво основание говорите.

Ще ви приведа един пример. Толстой разправя за една своя опитност. Написал една статия, която за пръв път дава в един вестник. Редакторът не го знае, че го накълцва, че е много невежа, не знае къде да тури точките. Казва: “Може да стане нещо от тебе, но много невежа работа е. Мога ли да зная името ви?” Той казва: “Толстой.” Като казал “Толстой”, редакторът казва: “Извинете”. Вече не е невежа. Аз гледам често музиканти, често съм дал някоя песен. И казват, не може ли тук да бъде “ла”, наместо “сол”. Не може ли да бъде “фа”, или “ми”, или “ре”. Не може и може. Но в дадения случай, като вървят по две линии, или по-меки, или по-силни линии вървят, или имат якота, или имат мекота в себе си. Всичките ония ноти, които падат на линиите, са яки, а които са между линиите, са меки. Забележете, че “до”, което е на спомагателната линия, минава през “до”-то, а във втората октава, вече “до”-то е между линиите. Значи от якото “до” в първата октава, става меко. Ако го пренесете в третата октава, “до” пада пак на линията.

Та казвам: Ти от едно меко състояние ще минеш в едно грубо състояние. От едно грубо състояние ще минеш в едно меко състояние. От едно религиозно състояние ще минеш в едно светско състояние. Не е лошо човек да бъде светски. Че в какво седи лошото? Тия хора, които правят фабрики, тия хора, които правят часовници, които правят научни институти, които се занимават с много неща, с много научни въпроси, какви са, лоши хора ли са? Те са хора на културата. Или, да кажем, онези, които се молят, и те са добри, но на своето място. Религиозните хора са женствени, а светските хора са мъжествени. Аз вземам в много хубав смисъл, женствени са религиозните хора. Светът има нужда от женственост. Но религиозният живот има нужда от мъжество. За да бъде човек мъченик, мъж трябва да бъде. Жената мъченик не може да стане. Тия, женствените жени защо не карат мъжете да раждат, ами жените раждат? Защото жените са много меки, за да ги накарат да бъдат по-яки, те раждат, да се мъчат. И чрез страданието в тях се внася този

мъжествен елемент. Мъжът отвън като влиза, работи с физическия свят, търси груба материя. И става женствен. Жената казва: “Дотегна ми да бъда жена, да готвя.” Мъжът казва: “Дотегна ми да ходя да копая, да ора, камъни да чукам.” Вземам това в хубавия смисъл. Казвам, трябва да знаете едно нещо: Срещне ви една мома и във вас чувствувате едно добро разположение, във вас ще стане едно чувство да станете по-женствен. Като срещнете момък, искате да станете строг. Не е лошо човек да бъде строг. Не е лошо и човек да бъде мек. Но трябва да бъде милосърд. В мекотата трябва да има милосърдие, не да има такава лигава каша, да отстъпва. – Туй бяло ли е? – Бяло. Туй черно ли е? – Черно. Той е готов и черното да направи бяло, и бялото да направи черно. Казва: “Аз с никого не споря.” Няма какво да спорим. Казва: “Нямам мнение. Този въпрос не съм изследвал.” Какво мислиш за Бога? – “Нищо не мисля.” – Кой направи света? И за него няма мнение, не знае кой го направи. Учените хора казват: “Знаем, че светът е направен, но кой го е направил, сега го търсим.” Аз зная, аз искам да зная мене кой ме е направил. Ние всички търсим и докато не се научим кой ни е направил, ние няма да се освободим от смъртта. Да намериш Онзи, Който те е направил, то значи да влезеш във връзка с Любовта. И тогава смъртта е един господар, който те държи в заблуждение. Казва: “Тебе никакъв Господ не ти трябва, ти си роден да слугуваш и да страдаш. Ти трябва да се подчиняваш.” А пък тогава, като умираш, Господ ти пришепва и казва: “Това е една лъжа.” Ти, като умираш, смъртта казва: “Свърши се твоята.” Господ казва, шепне ти: “Ти, като умреш, аз пак ще направя нещо от тебе.” Този, Който казва, че ще направи нещо от тебе, Той е Бог. Този, Който при всичките моменти, и в най-тъмната нощ е с тебе, Той е Бог. Аз представям живота така: Един поет пише за любовта и казва: “В онази мрачна нощ, когато аз бях изгубил всичката своя надежда, когато бях изгубил всичката своя вяра и когато бях изгубил всичката своя любов, бях окован с железни вериги и турен в подземие” – той помни онази нощ – “когато светна Твоята малка светлинка и Ти с твоята магическа

тояжка побутна моите окови и те паднаха. Каза ми: Стани, излез вън, светът е създаден за тебе. Помни това.” Този човек, който има тази опитност, какво ще му говориш? Той минал през страданията и оковите. Той казва: “Ти възвърна в мене моята надежда, Ти възвърна в мене моята вяра, Ти възвърна в мене моята любов.” Това е реалното, това е Бог в света. Онзи, който възвръща нашата надежда в нас, Онзи, Който възвръща нашата вяра и Онзи, Който възвръща нашата любов, в най-широк смисъл, Той е Бог. Аз не турям в любовта никакви престъпления. В любовта не може да станат престъпления. И във вярата не може да станат престъпления, и в надеждата не може да станат престъпления. То е едно неразбиране. Надеждата, това е най-малкото приятно постижение, което ти може да имаш на земята. Вярата, това е най-малкото и най-доброто постижение, най-малкото добро постижение, което ти може да имаш в духовния свят. Любовта, това е най-малкото постижение, което може да имаш в Божествения свят. Това са най-малките работи. Надеждата е най-малкото постижение във физическия свят, вярата е най-малкото постижение в духовния свят, а любовта е най-малкото постижение в Божествения свят. Вие ще ми кажете: “Защо да не е най-голямото?” То е статически закон. Най-малкото, то е свързано с най-голямото. И най-голямото е свързано с най-малкото. Ние голямото не можем да знаем какво е, то е непонятно и всякога ще остане непонятно. Ще имаме понятие за Бога. Този, новият телескоп, който сега правят, ще открива една вселена толкоз далечна, че светлината иде за един милиард години. За един милиард години иде светлината от най-далечното слънце. Какво ще си представите Господа, който създал тази велика вселена? Как ще разбере вашия ум? Един милиард години трябва да пътува светлината! Имате едно число 75 с 23 нули. Туй, което човешкият ум не може да разбере. И ние, малките хора на земята казваме: “Защо Господ ме е така направил?” Защото Господ не иска ти да останеш в тази форма. Ти временно си облечен в туй. Туй е едно временно облекло, което имате. За в бъдеще, ако погледнете, ще имате друго

облекло, което Той е приготвил заради вас. И в живота, ако погледнете, не е ли верно? Я фотографирайте едно ваше дете в първата, втората, третата и т.н. до 120 години, 120 образа. Като ги гледате, ще намерите ли туй дете да си прилича? Между детинството и старата възраст има такъв голям контраст, че ще се чудите къде е това дете. Хубаво, защо на стария човек му е израстнала брадата и защо на малкото дете му е паднала брадата? На малкото дете му е паднала брадата, понеже няма мъчнотии. Туй дете беше при един блажен живот, косми нямаше. Тук като дойде, като дойдоха мъчнотиите, брадата започна да расте. Всичките тия косми, веждите, всичките тия противоречия, всичко туй от зор е израстнало. Вие ще разберете криво сега. Има една форма на човешкото лице, която хората рисуват и която не се изменя. Като дойде до 33 години, оттам насетне човека не може да го познаеш. И хиляди години да живееш, не може да познаеш, че е на хиляди години. Гледаш го, млад е този човек. Има една реалност в света, на която времето не оставя никакъв отпечатък, обаче времето оставя отпечатък на нашето лице и хубаво е, че оставя отпечатък. В окултната наука има начини вашите бръчки, можем да ви дадем методи и да премахнете вашите бръчки от лицето си, и пак може да се подмладите. Няма да се присаждат жлези от маймуна. Казвам: Човек може да се подмлади без присаждане. Присаждат се дивачките. Но питам, каква нужда има питомното растение да присаждаш? Тогава с какво ще присадиш питомното? Казва Писанието: Ние живеем в един век, дето Бог снема тия окови от нас. Оковите на миналото са нашите лоши мисли. Като дойде човек, започне да мисли, че е голям грешник. Но има хора, които обратното мислят, че са най-големи светии. Има хора в света, като направят погрешка, никога не считат, че са направили. Казва: "Той е виноват." Той бил някого и обвинява друг. Понеже тази епоха е стара епоха, в която сега живеем, тя се сменя. Казват, че земята най-първо е била в едно състояние светлообразно, етерно състояние, после материята станала малко по-гъста. Тогава станала въздухообразна и сега част от

тази материя станала твърда. Твърдата материя показва, че между духовната и физическата материя има едно съответствие, че едната е твърда и другата е твърда. Само че онази, Божествената материя, която е твърда, тя е еластична и никога не се чупи, а пък тази материя на земята, която е твърда, се чупи, разглобява се. Ако придобием тази, Божествената твърдост, ние ще станем меки, гъвкави, еластични. Ако добием твърдостта на физическото поле, сами ще предизвикаме смъртта. Ние сме предизвикали смъртта, че сме станали твърди. Физическият свят не отстъпва. Човек не отстъпва и целият пазарлък се разваля за 10 – 20 гроша или за 10 – 20 лева. Че туй, което купуваш, струва 1000. Ти за 50 лева искаш да развалиш сметките си. Гледам някой учител, който преподава по музика, бащата за 5 лева не се съгласява и търси друг учител, по-евтин. Но този, който взема по 25 лева, и знанието му е за 25 лева. Ако идеш да купиш ориз, ако дадеш 18 – 20 или 22 лева, ще вземеш най-хубавия ориз. А ако дадеш 14 или 12 лева, ще вземеш огризки, начукан.

Казвам: Когато дойдем в света, да се не щадим, но да избираме по възможност най-хубавите работи. Бог е решил да даде най-хубавото. Добрите хора ги прекарва през най-големите изпитания, за да им даде най-хубавото. Питат ме някои: “Не може ли без тия страдания?” Казвам: Кажете ми един добър човек в света, който да не е страдал. Като вземем Христа, и Той е минал през страдания. Какви престъпления направи? Какви прегрешения имаше и при това този човек мина през най-големите страдания, мина през най-големите страдания но има и най-големите блага. Сега питат някои: “Кой е Христос?” Не може да познаеш Христа, докато не станеш като Него. Не може да познаеш Христа, ако не дигнеш кръста си и не носиш Неговите страдания, да имаш този стремеж да служиш на Бога и да пожертвуваш всичко. Ти искаш да бъдеш един Христос без страдания. Христос умря заради тебе. Ти искаш като идеш, всички да те обичат. Много смешен е този рай. Този рай мяза на Мохамедовия рай. Не зная дали това Мохамед е казал. Представят цяла планина с пилаф и

седят с лъжици, с паници, ядат само и при това хиляди нимфи играят най-красиви. Донякъде не е право. Малко преувеличено е. Може би учениците на Мохамеда, отпосле туриха на Мойсея много работи. Не е от Мойсея това. И сегашният век тури много работи в устата на Христа, че е казал Христос. Тия работи, в които християните вярват, Христос не е казал. Ще проповядват, че Христос казал да не се женят хората. Той не е проповядвал това. Той казал, че в началото не беше така да се женят. Няма право мъжът да напусне жена си, нито жената да напусне мъжа си. Щом се оженят, нямат никакво право да се напущат. Сега вече имат право. Ожени се за една, за втора, за трета. Окултистите казват: Той се преражда, понеже един окултист се преражда 777 пъти, за да постигне съвършенство, той ще има 777 жени. Той ще бъде женен за толкова жени и коя ще му бъде жена? То е едно неразбиране. Във всичките свои прераждания, той със своята жена ще има, само 12 пъти ще има своята жена, а другите, които остават от 777, като извадите 12, той ще се жени за сянката. 12 пъти ще живеят на земята. Тогава ще бъдат гениални, ще имат щастие. Това са окултни теории. Не е моя теория. И тъй ще бъде. Аз съм съгласен с това. Казва: Ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепи при жена си. При коя жена? Тази, която обича. Онзи мъж, който обича жена си, всичките мъже, които обичат жените, мязат си. И всичките жени, които обичат мъжете си, мязат си. Всичките деца, които обичат бащите си, мязат си. Всичките дъщери, които обичат бащите си, мязат си. Няма по-хубаво нещо да имаш една жена да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един мъж да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един син да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш една дъщеря да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един слуга да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един господар да те обича. Законът е всякога един и същ. Във всичките отношения любовта в света е нещо велико. Между големите и малките хора тя не изравнява нещата, но туря отлични отношения. Големият човек влиза в положението на малкия и дава възможност на малкия да дойде в

неговото положение, дава му възможност той да се развива. Туй е идеята на Бога. Бог иска да ни подигне от туй паднало състояние и на обезсърчение. Всички тия учения, които съществуват в света, не се плашете от тях. Лъжливите учения да не ви смущават. Туй е тиня, която влязла във водата. Тази тиня, като мине през пясъчните филтри, водата ще се пречисти и отдолу ще излезе извора. Вас да ви не смущава временния живот. Окалял се е човек. – Окалял се е. През пясъка ще мине, или да се изпереш. Като се обърнеш на пара, калта ще остане долу. Сега човек може да се филтрира по три начина: Чрез своите постъпки, чрез своите чувства и може да се филтрира чрез своите мисли. Туй е филтриране. Сега има нещо, от което вие сте обременени. Казвате: "Толкоз години вярваме, остаряхме. Ето, къде отиваме, не знаем." Започвате да мислите, че ще умрете. Ами ти да умреш, какво значи? Значи да си купиш билет. Като кажеш "умира", напишете "у – мира". Който умира, отива в света. Всичките светски хора, като умрат, ще идат в религиозния свят. В оня свят всичките вие, религиозни хора като умрете, ще бъдете в светския живот на духовния свят, а пък светските хора като умрат, ще идат в религиозния свят. Ще си размените мястото и тогава вие ще бъдете в оня свят светски, а светските хора ще бъдат духовни. Как ще ме разберете? Благодарете, че е така. Понеже на този свят те са корави, а там ще станат меки.

Сега аз ще ви приведа думите Христови и може да ви пипнат в една съблазън. Религиозните хора в оня свят са в ада. А пък светските хора са при Адама. Който свети, той е светски. Човек трябва да бъде светски. Религиозният човек се пази да не му виждат погрешките, каквото прави. Крият го. Някой път религиозни хора има, които обичат да похапват. Като дойдат приятели, крият пилето, турят отгоре коприва или спанак. Светските хора, те са по-други. Светските хора като ядат боб, като видят, че иде приятел, за да не се унижат, ще турят месо и ще скрият боба. В светските хора бобът се крие, а кокошката излиза отгоре. А в религиозните хора кокошката е скрита отдолу, а

копривата излиза отгоре. Аз в туй отношение бих желал да бъда светски човек, да извадя кокошката, отколкото да туря отгоре копривата.

Казвам: В нашия век, като разглеждам развоя как става, сега има едно голямо изпитание. Защото светът минава през такива големи изпитания, каквито никога не е виждал. Някои от вас да доживеете да видите какво ще бъде второто пришествие. Второто пришествие е в Испания. 24 часа бомби хвърлят, от 250 кг взрив. Казвате, второ пришествие. 24 часа пукат, пукат. Какво ще научите? При туй второ пришествие ще има само разрушение. Но казвам: Тази война трябва да мине, туй е един неизбежен закон. Войната е едно зло, но е и едно благословение. Без нея светът не може да се оправи. Огънят е едно зло, но е и едно благословение. В него къщи изгарят, хора изгарят, хиляди злини стават. Но и добрините, които огънят принася, са много повече, отколкото злините. Казвате: Войната. Войната в едно отношение произвежда злини, но в друго отношение донася едно пробуждане на съзнанието на хората, че хората за в бъдеще от онова, което има да стане, ще се погнусят.

Казвам: Всички вие трябва да служите на Бога, че като се качите на този Божествен параход, ще ви посрещне една буря, трябва да бъдете мъжествени, да издържите тази буря, да няма тия ежби човешки. Да имате тишина на сърцето си, не да се интересувате от света. Казвате: "Не се интересувам от светския живот." Че ние не знаем какъв е духовният живот. Духовният живот има отражение в светския живот. Влизате между светските хора и аз съм виждал някой път в тях нещо отлично. Казваме, че са светски хора. В туй отношение ще турите едно широко сърце. В душата си за Бога да може да обичате всички ония, които Бог обича. Да бъдете готови да идете там, дето ви праща. Всеки един ще има вътрешен подтик да извърши нещо. Бъдете верни да извършите този подтик, за да се изправят тия работи. Защо всичките нещастия стават? Има едно състояние, една вътрешна борба, една глупава борба има в човека: Да направи ли

нещо или да не го направи. Взел нещо и казва, да открадна ли или да не открадна. Че хубаво, мене ако ми дойде една мисъл на кражба, ето аз как щях да я излекувам: Дойде ми една мисъл да открадна някъде, аз тогава ще туря в ума си, че наместо да открадна, ще туря мислено 20. Дойде втори път мисълта да крам, 40, двойно ще туря. Аз така ще излекувам кражбата. Онези, които може да ме изкушават по този начин, ще видят, че туй не е играчка, те губят. Сега ти казваш: "Аз не искам да крам." Не е въпрос за кражбата. Идеш при някой човек, иде ти да го нападнеш, да му кажеш лоша дума. Кажи добро за него. Това не ти костува нищо, в себе си да кажеш добро. Аз говоря за отвътре. Има борба, която трябва да водим, да воюваме в себе си. Бог не обича в нас противоречията. Вие имате едно същество във вас, най-благородно, най-възвишено. То отвън може да допуска. Ти може да правиш каквото искаш, но вътре, по възможност, трябва да го слушаш. Ако не го слушаш, то ще се оттегли. То ще ти каже веднъж, дваж и ако не го слушаш, ще се оттегли и като се оттегли, ти ще започнеш да риташ. За да може да придобиеш живота, трябва да го слушаш, да имаш любов към него. Казвате, как тъй? Ние имаме един пример. Как постъпи Христос? То не е външна, но една постъпка вътрешна. Той казва: Прости им, те не разбират какви са последствията. Две хиляди години има да страдат и те ще видят, след 2000 години ще разберат. Прости им засега. Ако не беше се молил Христос, от евреите нищо не щеше да остане. Благодарение на тази молитва той се освободи и прие благословение, и то премина и в другите народи. Та някой път и вие искате да кажете нещо. Досега сте казвали, но какво сте придобили? Брада ви е израстнала и косми са ви израстнали. Казвате: "Разболяхме се, стомахът ни се развали." Ако започнем да живеем по новото учение, всичките болести ще си идат, сиромашията, несгодите, омразата, всичко ще си иде, и хората ще живеят братски. Но вътре трябва да се приложи, но не насила. Не може насила да се приложи. Аз в себе си този закон може да го приложа, но насила в другите не може. Бог, както е построил света,

няма да остане в края на века нито едно същество, на което главата да не изтънее. Всичките дебели глави, колкото има, които не познават този закон, ще го познаят. Един ден ще дойде, когато всички ще се примирят. Засега вашето време е дошло, понеже виждам, че вашите глави са поизтъняли, няма защо да ги одебелявате сега. Понеже, казвате, как да проповядваме на света? Аз как проповядвам на света? Пита ме един: "Ти вино пиеш ли?" – Казвам: Най-хубавото вино, отлично вино, което ти не си пил. Дето отида, от най-хубавото вино, което Господ е направил, от него пия аз. Аз не казвам да не пиете, но казвам: Пийте вода, пийте най-хубавата вода. И на хората не казвам: Не живейте. Живейте добре, най-добрият живот живейте. Другото оставам настрани. Миналото го оставям настрани. Счупените стомни оставам настрани. Как сте живяли в миналото, то е минало. Настоящето ще изправи миналото. Бъдеще е, което е пред нас, то ще ни въздигне по-близо до Бога. Имаме три неща: Минали погрешки, настоящи възможности и бъдещо повдигане. В миналото са погрешките, от него да се ползуваме. Настоящето са възможностите и тях да използуваме, а бъдещето, към него трябва да вървим. Там са всичките възможности, поставени от Бога за нашето повдигане. Всичките имате еднакво право, според възможностите на вашето сърце. И тогава имате възможност да се повдигнете. Не очаквайте да дойдат отнякъде да ви осиновят. Не обвинявайте Господа. Досега Господа вие не сте ли го срещали? Във вашия баща не видяхте ли Господа, във вашата майка не видяхте ли вие Господа, във вашия брат, във вашата сестра, във вашия слуга, не видяхте ли вие Господа? В един генерал, в едно дърво, не виждате ли Господа? В реката, във въздуха, навсякъде аз Го виждам, най-разно се проявява Той. Аз веднъж имах една малка опитност. Пътувах във Варненско през есента. Седнах под една круша, погледнах, всичко обрано. Казвам на себе си: Късно съм дошъл. Трябваше по-рано да мина през това място. Седя и задуха вятър и като подухна, 7 круши паднаха и като ги видях, казвам: Оставиха нещо и за тебе. Благодаря ви, казвам. Благодарих на

тази круша. И тя е била толкоз внимателна, знае, че аз ще мина и оставила 7 круши за мене. Благодаря за вниманието. Туй аз ще го помня и ще разказвам. Няма да кажа името на крушата как беше. Аз я наричам “Добрата круша”. Всякога, когато дойде мъчнотия, казвам: Ако добрата круша остави 7 круши, аз не може ли да оставя 7 круши като дойде някой. Като дойде някой път някой съм склонен да кажа: Няма нито една. Казвам: Почакай. Ще подухне вятърът и все ще падне някоя.

Та желая вие все да имате 7 круши останали, когато мине някой пътник покрай вас, като подухне този Божествен ветрец, да паднат и да каже той: “Много благодаря на Господа за тия круши, които остави за мене.”

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

26 неделна беседа от Учителя, Държана на 27 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

НЯМА ДА ОЖАДНЕЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета само един стих от 4-тата глава на Евангелието на Йоана, 14 стих: "А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века. Но водата, която ще му дам, ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен."

Духът Божи.

Дошли са сега времена, когато човек може да изнесе малката светлинка, която хората имат. Колкото е по-мрачно, толкоз по-зле за добрите хора, колкото повече светлина, толкоз по-добре. /Всеки, който пие от тази вода/. Всеки човек, който има този живот, който сега имаме, той непременно е изложен на страдания. Онези, които изучават природата, сега хората са започнали да изучават, да видят същината на нещата как стоят. Ние сме под една майя, дето я наричат индусите, обвити сме в едно лъжливо учение. Започваме с щастието и свършваме с нещастието. Започваме с живота и свършваме със смъртта. Започваме с прегръдките, майката прегръща най-напред детето си, а после го оставя земята да го разложи, да го изяде. Казвате: "Майката много обича детето си." Питам: Ако го обича, защо го оставя да умре? Всяка майка, която оставя детето да умре, нейната любов е слаба. Всяка вяра, при която човек пропада, е слаба. Всяка надежда, при която човек пропада, е слаба. Всяка любов, при която човек фалира, е слаба. Аз искам да дам на нещата онази цена, която имат. И не се заблуждавайте с онова, което не е. Тъй като гледам земята, виждам, че в света съществува една възможност за развитие. Значи, всичките тия светове, които съществуват, това са безбройни възможности за всички разумни същества, възможности и степени, за

да се развиват. Земята не е място за страдание. Страданието е нещо случайно. То е както когато ученикът разрешава някоя задача в къщи, направи някоя погрешка, не че иска да я направи. Учителят поправи погрешките. Целта е да се разреши задачата. Певецът, който пее, може да направи погрешка. Не че иска, но в реда на нещата е. Какво има, че направил 10 погрешки? В какво седи неговата погрешка, че не е знаел как да разбърка въздуха. Онзи певец, който добре разбърква въздуха, пее хубаво, а който не знае да разбърква, минава, че не разбира нищо от музика. Каквото и да ви разправям аз за Хималаите, един англичанин иде и описва Хималаите, но той, човекът, направил една екскурзия в Хималаите, за да си състави едно понятие, какво нещо са Хималаите. Или какво може да разправяте за Месечината? Че може да я посетите от 250 хиляди мили, ние правим своите заключения, че сме видяли нещо. Че какво се вижда? Едно тяло, което има 10 хиляди в диаметър, се вижда като топка. Един предмет, който е 10 метра, е невидим. Казват, че на Месечината нямало вода. Нямало растения. Че как ще ги видите растенията, тревите? Растенията в Месечината растат по друг начин. В природата няма само един начин на растене. Ако разгледаме Венера, обвита е със светла обвивка. И в нея не знаем какво има. Месечината е открита и пак не знаем какво има. Венера е покрита и в нея не знаем какво има. Ние се намираме в положението на турския бей, който искал да се жени и търсил една красива жена да се ожени. Пратил сватове да сватосват. В турците, според стария обичай, младоженецът няма право да види своята избранница. Като се ожени, ще дигне ячмяка и тогава ще я види. Отишли сватовете, намерили му една жена и след като се оженил, тя дошла пред него, дигнала си ячмяка и той като я видял, уплашил се, толкова грозна е била. Че тя го попитала, на кого да се показва. Понеже той трябвало да каже, на баща му, на брат му, колкото братя има, на близките си и на някои други приятели. Той й казал: "Показвай се комуто искаш, само на мене не се показвай." Та и

сегашният живот като дигне ячмака, пита: “На кого да се показваме?” – Показвай се кому искаш, само на мене не се показвай.

Сега да дойдем до истинската страна. Има един велик план в света. Ако вие вникнете какъв е Великият Промисъл, не само за вас. Вие понякой път се обезсърчавате, че сте нищо в света. Чудна работа. Аз гледам учени хора, свършили, обезсърчават се, не им се живее. Един щурец излязъл из дупката, пее. Излязъл на слънце и се грее. Човекът е едно Божество пред щуреца и той е недоволен от себе си, а пък щурецът, който след милиони години ще дойде до положението на човека, е доволен. От какво е недоволен човек? Съвременните хора не разбират благата. Има нещо анормално. Всичките хора са пияни. Опиянение има. Нещо омагьосано има. Един омагьосан кръг има. Та казвам: Има един вътрешен Промисъл и всеки един от вас може да го провери. Но не по същи начин. Защото всичките науки имат свои методи. Вземете математиката има особен метод за разрешаване на трудните задачи. В геометрията методите се различават. В химията методите се различават. Във физиката методите се различават. В геологията, в психологията. Всяка една наука има особен метод.

Та казвам: Ако искаме ние да се домогнем до това знание, до вътрешното знание, ние трябва да имаме един съответен метод. Този метод, то е една непоколебима вяра. Защото вярата е, която повдига човека. Не считайте туй суеверие, което имате, че е вяра. Вярата е една сила, която при най-трудните условия на живота, ти оставаш тих и спокоен. Представете си, че аз имам знанието или представете си, че вие имате знанието да се увеличавате и смалявате. Представете си, че вие можете да се увеличите тъй, че да станете голям като земята. Представете си, че вие може тъй да се смалите, че с най-голямото увеличение, с най-голямия микроскоп да не може да ви видят. Представете си, че вие в света сте длъжни, имате да давате някому 300 – 400 – 500 хиляди, дойде вашият кредитор и вие започвате постепенно да се смалявате и изчезнете. Какво ще каже вашият кредитор? Тогава ще ви приведа онзи анекдот. По Нова година в

Япония имат обичай да ликвидират дълговете. Един богат японец от аристократическа фамилия отива при един кредитор, комуто има да му дава и казва: “Понеже не можах да устоя на думата да си платя, реших да си направя харикири. Да се изтърбуша.” Не искал да живее, понеже не могъл да си изпълни думата. Иска да се самоубие. Онзи казва: “Да не бъде. Колко ми дължиш?” Скъсва полицата, за да не се самоубие. Сега казва: “Ела да те почерпя едно кафе”, но онзи му казва: “Много бързам, на друго място имам да правя харикири.” Та казвам: В природата съществува едно зорко око. Една интелигентност, която взема участие. За всеки човек, който живее, има един специален бюджет заради него. Дали вие вярвате или не, това няма да ви го доказвам. За да ви го докажа, трябва дълго време. Два начина има на доказателство. В Америка отива един религиозен човек, че се молил на един богаташ. Казва: “Имам да давам. За Господа дай ми малко пари.” Казва: “Я ми докажи има ли Господ? Когато ти ми докажеш, че има Господ, тогава аз ще ти дам пари. Сега няма Господ, какво ще дам, да идеш да работиш.” Той излязъл, отива да учи. Няколко години той учил, свършил университет. Дошло му на ум. Купил си един револвер. Влиза една вечер при богаташа, когато си правел сметките. Показва му дулото на револвера, казва: “Сега те утрепвам.” – “Чакай.” – “Ти вярваш ли в това?” – “Вярвам, не ме убивай.” Взема парите и излиза навън. Значи, щом хората дойдат с револвер, веднага се доказва силата. Щом дойдем теоретически да доказваме за Господа, изискват се години. Та сегашните хора не искат да учат. Искат по този начин, със силата. И народите, след като разискват политически, дипломатически, погледнеш, току извадят пушките. Обаче, в Америка, в Англия, англосаксонците обичат да се дуелират. Когато се бият американците, няма дърво, ами започват с бокс по носа, погледнеш, шапката паднала, изкривени носове, набият се хубаво, после хванат се за ръката, ръкуват се и хайде сбогом. Начин за възпитание в хората. Сега ние можем да се смеем. Казвате: “Туй не е благородно, да се дуелират.” Когато един мъж и една жена се

дуелират в къщи. Наскоро един господин ми се оплакваше: “Не живея добре с жена си.” Казва: “Какво да я обичам, наби ме. Намерих ги двамата с любовника си и като ги хванах, аз ги бих и те ме биха.” Аз ви превеждам не измислени примери, но действителни, защото не искам да ги украсявам. Какво да му кажа. Рекох: Кармата ти е такава. Аз превеждам примера. Казвам: Ти представяш работите тъй, както не са. Аз не бях на мястото, как ти си ги бил и как те са те били. Аз не зная как са го били и тоя как ги е бил. Не зная това. Там, дето хората се бият, то не е реален живот. Дето има бой, аз да ви кажа, то не е реален живот. Запример, житото след като са го сяли на нивата, нали го бият, конете прекарват, бият го. Защо го бият? Да се излющи, да излезе чистото жито. След туй във въздуха го хвърлят, очистят го, че хубаво, чисто го прибират. Една жена, след като се ожени, понеже има много шушулки наоколо, мъжът иска да дигне шушулките. Онези от вас, които ме слушате, ще кажете: “Ти не си бил жена.” Всички ние в света, които страдаме, все сме жени. Всички хора, които страдат, са жени. Какво разбирате под думата “жена”? Човек, който е слаб, всякога ще страда по един начин. Силният, и той страда. Най-силните хора, и те страдат. Бащата, който е силен, не страда. Детето страда по един начин, физически. Бащата вземе тоягата, наложи го, а детето със своята мисъл, със своите постъпки и то налага баща си. Баща му след като го набие, неприятно му е. Детето не е било баща си.

Питам сега: Как ще се разрешат сега тия, трудните въпроси? Запример, религията е създадена като метод за уреждане на социалните въпроси в света. Религията е била в древността наука за сърцето, за канализиране и облагородяване на сърцето, за канализиране чувствата на сърцето. Тази наука е изгубила съществения закон. Казват: “Да вярваме в Бога.” Какво ще те ползува една гола вяра? Да вярваме в Слънцето, че съществува някъде е едно нещо и да сме в общение с него, да възприемаме светлината на Слънцето. Не, че Слънцето трябва да дойде до мене, но аз трябва да бъда в общение чрез светлината на Слънцето, да бъда в общение с

него и то да има връзка с моето тяло. Сега такава връзка в умствения свят съществува. Не е въпрос сега има ли Господ или не. Закон има такъв: Ти не може да мислиш за това, което не съществува. Невъзможно е. Не може и да отричаш туй, което не съществува. Ако го отричаш, твоето отричане съществува само в твоя ум. Но реалността съществува. Казваме: "Има ли Господ или не?" Някой казва: "Ако има, има; ако няма, няма." Но туй не е доказателство. Господ има в света. Абсолютно този въпрос е изключен. Заради мене, аз може да кажа, че цялата вселена съществува. Как съществува тя сама по себе си? Цялата вселена, това е едно произведение на Божествената мисъл. Тя е вътре в Бога, а Бог е извън нея. Тя е по-ограничена. Вселената е вътре в Бога, а той е извън нея. Как ще си го представите? Ще кажете,че го няма. Право е, че Той не е на едно място, Той е навсякъде. Ако кажем, че Бог би имал дворец, на Слънцето има по-големи дворци, отколкото на земята. На Слънцето има по-добри служители, отколкото на земята, следователно повече Го разбират.

Та казвам: Ако ние, съвременните хора, отказваме съществуванието на Бога, то е по единствената причина, че нещата не стават, тъй както ние ги искаме. Ако вие влезете в една музикална академия, вие ли ще давате тон как трябва да ви се преподава или ще се съобразявате със законите на музиката? Ако влезете да изучавате химията, вие ли ще давате тон или ще вървите по онези закони, които професорите преподават? Религиозните хора искат да дадат тон. Питам: Защо Господ създаде света така? – Този въпрос не си го задавайте. Задайте си въпроса: Защо аз живея така? Защо Господ създаде света, вие никога няма да знаете. Никой не е в състояние да даде отговор на този въпрос. Например, как е създаден света, как ще отговорите? Че тогава трябва да имате гласоподаване, да намерите, че светът е нещастен. Сиромахът казва, че светът е много лош, а богатият казва, че светът е създаден много добре. Изменете условията, вземете богатството на богатия, дайте го на сиромаха и дайте

сиромашията на богатия и тогава сиромахът ще каже, че светът е създаден добре, а богатият ще каже, че светът не е създаден добре. Хората разправят за временните условия. Вие казвате, че животът е лош. Обаче, по този начин на земята ние не може да се развиваме. Каква е главната цел на битието, не отвън? Преди всичко главната цел на туй Същество, което ни е изпратило на земята, иска от нас да бъдем умни. Туй Същество изисква ние да бъдем добри. Туй Същество изисква ние да бъдем справедливи. Три неща иска Бог от нас. Значи, твоят ум ще развие твоята глава. Твоята добродетел ще облагороди твоето сърце. Твоята справедливост ще организира тялото ти. Следователно, всякога може да се направи един опит. Вземете вие в живота си и извадете един закон на справедливост. Всякога да бъдете абсолютно справедлив, ще видите, че тия болести, които сега ги имате, ще изчезнат от вас. Че защо вие искате да бъдете щастливи? Всеки един човек е роден щастлив в света. Ние не трябва да търсим щастието, понеже сме родени щастливи. Всеки, който търси щастието в света, ще стане нещастен. Защото щастието трябва да го носим със себе си. Щастието зависи от един вътрешен процес. Ако ти обичаш някого, ти си щастлив. Ако не обичаш, не си щастлив. Ако обичаш, ще бъдеш щастлив. Два начина има, за да бъдеш щастлив: ако обичаш, ще бъдеш щастлив, ако те обичат, пак ще бъдеш щастлив. Но, ако обичаш както трябва, ще бъдеш щастлив и ако те обичат както трябва, ще бъдеш щастлив. Ако те обичат както не трябва, ще бъдеш нещастен. И ако обичаш както не трябва, пак ще бъдеш нещастен. /Една мравка лази пред Учителя./ Мравката дошла да слуша лекцията. Някой репортьор е, ще пише в мравешките вестници за какво са събрани тук хората.

"Всеки, който пие от тази вода." При съвременните условия какви възгледи трябва да имаме? Най-първо направете един опит, едно научно изследване. Спрете се да видите психологически, че кучетата имат разбиране, може да направите опит. Не искам да ви залъгвам. Сега то не ме лае.

Казвам: Аз ще направя баница и скоро ще се оправдая и ще ти дам. Туй куче като те погледне, ще почне да си клати опашката. Като му говориш, ще започне да обикаля 5 – 10 минути, ще започне да си клати опашката. Извади, хвърли му хляб и туй куче 2 – 3 деня като минаваш все баница ще има. Ще се сприятелиш с него, колкото и да е лошо. Ти имаш един човек, който те мрази, кажи: "Баница ще ти опека на тебе, ще ти направя най-голямото добро, което никой не ти е правил." Този човек ще се вслуша и ще започне да дава друго мнение. Ти като отидеш, почваш да го гледаш от главата до петите, виждаш лошите черти и този човек те намрази. Ако ти мислиш, че Бог е и в най-лошия човек, оправя се работата. Направете и другия опит, идете някой път в гората, спри се при мечката и кажи: "Господ живее в нея." Стой, не се мърдай. Да опиташ в тази мечка живее ли Господ или не. Аз в живота си само веднъж срещнах мечка. Повече от 25 години има оттогава. Ходихме на Мусалла и слязохме в Маришката долина. Вървим по пътя. Не бях ходил друг път на Мусалла. Имаше с мене един евангелски проповедник. Няколко души бяхме. Те вървят напреде. Аз нося своята омбрела. Минавам по долината. Минавам на едно място, което се стеснява, има борови дървета и гледам една мечка отгоре слиза, направо към реката. Зад мене стои евангелският проповедник, който по едно невнимание беше си навехнал крака и накуцваше. Аз вървя и гледам мечката много близо. Аз не искам да му кажа, той е зает с крака си. Мечката дойде до дърветата и аз му показвам мечката и мечката навела глава, хич не ни вижда. Аз искам да направя място на мечката да излезе преди нас. Той мисли, че аз бягам и като иде при дървото, закачи му се крака, пада и си дига краката и мечката като го видя, и тя ококори очи. Че като хукна по същата посока, отдето беше дошла.

Казвам: Той падна, че уплаши мечката. Падането на един евангелски проповедник изплаши мечката, ами ако беше проговорил? Аз, казва, си помислих, че бяга вече и че ме остави на мечката и ти хукна да бягаш. Казвам: Не може да се нахвърли, Господ

живее в нея. Казвам: Двама набожни хора, животните са съобразителни, няма животни в света. Може да направите психологически опит. Правени са опити. Мухи има в стаята, вие седите и помислите някой път да излязат навън. След половин час като отворите прозореца, като овце започват да излизат навън. Тогава вие имате лоша мисъл във вас, вашите мисли и те разбират. Турете мисълта да излезе навън и те ще излязат във външния свят. Тия, лошите мисли ще излязат. Имате лошо разположение на чувствата, кажете им да си вървят. И тия чувства ще започнат да си отиват и след туй ще влязат онези, хубавите неща вътре във вас. Та ние, сегашните хора, сме толкоз реалисти. Ако един ангел дойде от небето, как ще докаже той, че е ангел, кажете ми. Ако дойде в своето естество, температурата му е толкоз голяма, толкоз силна, че вие не може да се приближите при неговата температура. Светлината му е толкоз голяма, че нито очите ви, нито организмът може да издържат. Следователно, той трябва да намали светлината и топлината, а щом я намали, той вече ще замяза на вас. Как ще докаже той, че е някой ангел? Ще докаже, който разбира. Има нещо, с което се отличава. Един ангел като дойде на земята, той няма никакво желание да те излъже или да те оскърби, или да наруши в какъвто и да е смисъл твоите интереси, той ще постъпи както постъпва спрямо себе си. Ще бъде крайно благороден.

Казвам: Всеки един от вас може да стане един такъв ангел. Защо не? Искат да кажат някои кой е правоверен. Всичките народи имат право да живеят. Всичките народи Бог ги е създал. И англичаните имат право да живеят, и французите имат право, и германците, и българите, и русите имат право, китайците, японците, всеки да живее според условията, които Бог им дал. Тия хора трябва да зачитат правата, които Бог е дал. Към туй се стреми и природата. Сегашното международно положение, Божественият Дух така е свързан с хората, че вече имат нужда едни от други. Нито един народ сега не може да господствува над другите народи. Сега се координират, съюзяват се.

Следователно, постепенно като се съюзят, ще се организират, ще започнат да се балансират, ще се явят по-умни и ще започнат да мислят, че не трябва да живеем, както досега сме живяли. За в бъдеще, например, сегашният строй може да се измени. Сегашният строй, който имаме в света, мъже и жени не може да живеят. Да можем да направим да живеят добре. За всички ония мъже и жени, които не живеят добре с мъжете и жените си, ще ги пратим на екскурзия. Мъжете в Англия, жените във Франция или в Америка и за дълго време, и после пак да се върнат. Да направиме един опит. Че как ще живеят в една тясна къща с 4 – 5 деца в една стая? Как се живей в този нечист въздух? Семейството не е устроено добре. Животните в туй отношение са по-умни. Сега се казва, че трябва да се раждат хората. Сега не само трябва да се раждат, но трябва добре да се вглеждат в света. Не трябва само количество, но трябва и качество. При това, друго трябва да имаме предвид. Майката не трябва да се изтощава и бащата не трябва да се изтощава при раждането, понеже ние сме психологически на една крива посока. Ако бащата се изтощава, не е в полза на сина и ако майката се изтощава, не е в ползата на нейната дъщеря. Следователно, майката в най-голямата си възраст трябва да запази онази младенческа сила в себе си. Своите идеи никога да не ги изгуби. Може нейното тяло да отслабне, но и на 120 години да бъде млада и весела. Ние сега мислим и казваме, той е наш баща. Ние, съвременните хора мислим, че като остареем, ще оглупеем. Казвате: Бащата е остарял, изветрял е и синът ще изветрее. Щом бащата изветрява, и синът ще изветрее. Щом майката изветряла, и дъщерята ще изветрее. Ти се радвай, когато баща ти не е изветрял, той запазва знанието си, има мощен ум. Мисля, в историята има един пример за Калвина. Явяват се католически свещеници да го причестят, да се покае от своето учение. Той се разгневил и казва: “Ти ще ме оставиш и ще умра в туй, което аз вярвам. Аз желая да умра в това, което вярвам. Аз не се нуждая от това, което ти ще ми дадеш.” Туй показва неговия манталитет, неговото вярване. Този човек не е изветрял.

Казва: “Аз не се разкайвам за това, което направих и което направих, мисля, че е право, ако не е право, ще го проверите. И като го проверите, тогава ще кажете.”

Следователно, всички ние трябва да умрем като Калвина. Като умираш, да кажеш: “Аз ще умра в туй, в което вярвам.” Ти като умираш, започваш да се съмняваш и казваш: “Къде отивам?” Ще видиш къде. Най-първо ще ви кажа, като умираш, най-първо ще почувствуваш една тъмнина, понеже около земята има един черен пояс, нещо от 1 – 3 минути. Ще се намериш в една голяма тъмнина, след туй ще забележиш едно зазоряване, постепенно се увеличава и изведнъж ще се намериш в друг свят, с нова светлина и много мека. Всеки от вас може да направи опит. Всеки от вас може да го направи, може да го направи, че да се концентрирате. Ако извадиш от ума си всичко онова, което събужда ума ти към бездействие, да се концентрираш и веднага тази светлина ще изчезне, ще се намериш в тъмен свят и ще минеш после в друг свят. Туй го наричат излъчване и едновременно тогава ще живееш и в този свят, и в другия свят и ще видиш, че има две Слънца, едното Слънце на небето, а другото Слънце на земята. Сега ще кажете: “Туй не можем да го разберем.” Кой ви е крив, че не можете да го разберете? Аз не съм виноват. Казват: “Туй, Учителю, не разбираме.” – Не съм виноват аз, ще се научиш. Казваш: “Как да го разбера?” Казвам: Вечерно време като спиш, с кое тяло ходиш? Виждаш, Слънцето изгрява, гонят те от едно място на друго. Тялото ти е на кревата, пък ти бягаш. С кое тяло бягаш? – Казваш: “Аз искам да зная къде ще бъда.” Добре, на онзи свят ще бъдеш като на сън. Всяка вечер ходите, разхождате се и казвате: “Как ще бъда в онзи свят?” Точно тъй, както в съня. Някои ми разправят, че са сънували сънища. Оглежда се в огледалото млад и че е красив, с кое тяло, с туй или с друго? Има друго тяло и той е същинският човек.

Та казвам: Има неща, които се дължат на опитност. Реалността на света се дължи на една опитност, на една горчивина, на една

сладчина в природата, от тази горчивина и от тази сладчина има две различия в света. Те съществуват като контраст.

Христос казва: От тази вода, който пие, от земната вода, който пие, пак ще ожаднее, но който пие от онази вода, която е вечен живот, той казва, никога няма да ожаднее. Но първото нещо, във всичките ваши вярвания трябва да имате нещо, което да разбирате и в което обичта ви да се не мени. Някой път казвате, че има някое суеверие. Всеки човек има нещо, което обича. Дотогава, докато ти обичаш, ти живееш. Степента на вярата зависи от силата на Любовта. Колкото вярата се увеличава, силата на любовта се увеличава и колкото силата на любовта се намалява, толкова и силата на вярата се намалява. Пропорционално се намалява. Пък се намалява вече и човешката надежда. Всички ние трябва да увеличаваме вярата си. Най-после Онзи, Който ни е пратил на земята, се грижи за нас. Мислите ли, че земният баща, който се грижи за своите деца, мислите ли, че Бог, Който е създал хората, Той не се грижи за тях? Мислите ли, че на Бога му е приятно, когато вие сте недоволни? При всичките блага, които Господ ви е дал, вие сте недоволни. Тяло имате, не сте доволни от тялото. Очи имате, не сте доволни от очите. Крака имате, не сте доволни от краката. Глава имате, не сте доволни от главата. От всичките условия сте недоволни. Питам: По какъв начин може да се създаде в досегашния свят доволството? Ние може да пресъздадем нашия живот. Мислите можем да пресъздадем или сега органически, или по присаждането. Ако на един човек, на когото кръвта е нечиста, вземат, че му турят нова, чиста кръв, младенческа кръв, веднага този организъм се обновява. Сега няма какво да правим, туй присаждане. Трябва да се посаждаме с новата мисъл, да внесем в себе си новата мисъл. Тя ще внесе нова сила. Това е Божественото. Искаш да живееш. Кажи: “Няма да умра, аз не съм от тези, които умират.” Все таки при тия условия, ако е решено да умреш, няма да умреш. Как тъй? Да ви приведа един пример, какво може да направи мисълта. На един богат американец разболява се жена му. Вика 10 души лекари, констатират,

че е болна от една болест и ще умре, казват, че едва 25 часа ще живее. Мъжът ѝ отива при нея да я приготви и казва, че 10-те лекари са казали, че е осъдена да умре. Тя казва, че вече е готова да замине за другия свят, но казва, искам едно обещание да ми дадеш. Той ѝ казва: Трябва да зная какво е, за да видя ще може ли да го направя. – Искам като умра, да не се ожениш за друга. – Виж, казва, това не може да ти обещая. – И аз не умирам тогава, ще оздравея. И действително, тя не умира. Желанието на Бога не е ние да умираме, понеже не изпълняваме в света закона, по който битието е създадено. Бог ни е предпазил от самото начало и Той не желае ние да умираме и следователно, като почнем да изпълняваме Волята Божия, можем да живеем колкото години искаме, можем да живеем 120 години, стига да искаме да живеем. Някой път като ти дотегне, понеже казваш, че ти е дотегнало, не искаш да живееш и тогава той изпраща един ангел да му стане живота лек. Да ви приведа един пример. В Америка имало една бедна негърка на 85 години, живяла при един американски семинар, при един духовен лицей. В него живеели студенти и всяка вечер наблюдавали негърката как се моли на Господа, казва: “Остарях, Господи, да ме вземеш от този свят, не искам повече да страдам.” Двама от тия студенти решават да направят една смешка. Една вечер хлопат на вратата и тя пита: “Кой е?” – “Архангел Михаил е дошъл с един свой помощник.” – “Защо?” – “Искам да ти взема душата.” – “Кажете му, че я няма тука.” Ние трябва да желаем да умрем само тогава, когато сме изпълнили своята мисия на земята. Преждевременно да отидете в другия свят, то е все таки да отидете във Франция или Англия неподготвени. Знаеш ли колко е мъчно да отидеш без пари в Лондон или в Ню Йорк? Някои са ходили и знаят, че е много трудно да живеят без пари. Ако знаеш езици е трудно, но ако не знаеш, е 10 пъти по-трудно. Сега трябва да научите онзи, Божествения език. Ако идете във Франция, пак сте един служител. След като имате една пръчица, може да намерите вода някъде или където има злато или сребро във Франция, с туй изкуство ще си

отворите път, пък и навсякъде, но като отидеш, не знаеш да свириш, не знаеш да пееш, не знаеш вода да намираш, не знаеш къде има минерали. Как хората ще се интересуват от тебе? Да вярваме в Бога, разбирам да развием ония дарби, които са вложени в нас. Казвате: "Той е религиозен човек." Един религиозен човек като влезе в една къща, дето се карат мъжът или жената или има спор, да помогне. Може нищо да не им говори, но те като го видят, да забравят да се карат. Влизате в един дом, дето бащата не може да се справи със сина или с дъщерята. Като влезете, да разберете тяхното естество и да кажете: "Ще почиташ баща си и майка си." Най-първо трябва да се внесе любов в дома. Трябва да възстановиш авторитета на вашия баща и на вашата майка. Ще възстановиш авторитета и на сестрата, на брата, ще възстановиш авторитета на всичките, и на слугата, че един слуга, то е една душа и той трябва да бъде почитан от господаря си, и слугата да почита господаря си. Учителите да зачитат своите ученици и учениците да зачитат своите учители. Да има взаимно почитание. Жалко е, че религиозните хора, които трябваше да дадат този пример, не могат да го дадат. Като се срещнат религиозните хора, започват да спорят кой как е вярвал в Христа, дали Христос е син Божи, после дали Христос може да се яви сега или не. Един син Божи как могат да го разпънат? Има две теории: Едните казват, че са го разпънали, а другите казват, че не са го разпънали, само фиктивно така се вярва. Две вярвания има. Тогава не се знае сега. Има един, който се разпъва. Значи в Христа имаше едно същество, което почувствува, че има един, който е изоставен. Туй, Божественото, не се изгуби, оттеглило се е и остана човешкото в Христос. Който е разпънат, е човекът Христос, който пострада. Но туй страдание се възнагради на Христа, понеже 500 милиона хора вярват. Вярват заради Него и благодарение на онова страдание. Великото, хубавото в характера на Христа е онова, благородното чувство, онази издръжливост. Той съзнава и седи на кръста. Казва: Каквото и да стане, аз зная, че има Един, Който мисли за мене. Аз приемам всичко туй. Той признава факта, че е

изоставен, но пак казва: "В Твоите ръце предавам духа си." Има един, който се разпъва. Значи в Христа има едно същество, което се разпъва. Той почувствувал, че Един, който е бил в него, изоставил го е. Туй, Божественото не се разпъва. То се е оттеглило и остава човешкото. Човекът Исус, който е разпънат и пострадал. Но туй страдание се възнагради на Христа. Понеже 500 милиона хора има, които вярват в Него. Благородната черта на страданието е онова великото, хубавото в характера на Христа. Онова благородство, онази издръжливост, онова съзнание. Казва: Каквото ще да стане, да става. Както и да си ме изоставил, приемам го. Признава факта, че е изоставен и пак казва: "В Твоите ръце предавам духа си." Защо християните да не възприемат същия закон? Защо да не бъдем търпеливи? Дойде една болест, най-първо попитай я: "Ти имаш ли позволение от Господа да ме мъчиш или не? Ако нямаш позволение, да си вдигаш партушините и да си вървиш." Като дойде болестта, казвате: "От Господа е." Де са акредитивните ѝ писма? Кажете: "Ако Господ ти е позволил, приемам те на радо сърце. Ако нямаш акредитивни писма, върви си." Дойде сиромашията. Кажи ѝ: "Ти си дошла при мене да се учиш ли или да ме мъчиш, да съм ти слуга или да ти бъда господар?" Като дойде богатството, също ще го запиташ: "Дошло си да се учиш или да ме мъчиш, да ми бъдеш слуга или господар? Ако си дошло да ми бъдеш господар, върви си, ако си дошло да ми бъдеш слуга, приемам те." И на сиромашията кажи: "Ако си дошла да ме учиш, приемам те, ако си дошла да ме мъчиш, върви си." Ако сиромашията дошла при мене да се учи, ако богатството дошло при мене да се учи, добре дошли са. Това е новото учение в света: Да направим условията слуги на нашия живот. Ние да запазим само едно верую, че нас Бог ни е господар. Като се подчиним на Него, като изпълним Неговата воля, тогава по този начин да внесем Любовта в света, да знаем, че имаме един Баща. Така ще се съгради обществения живот. И тогава съвременната наука иде чрез учените хора, чрез религията да се покаже само едно. Не съм за една нова

религия в света. Ново в света не трябва. Старата религия трябва да се подмлади. Нали сега старите се присаждат, за да се подмладят. Досега не е давано ход на Любовта в света. Да повярваме в Любовта и всички хора да се стремим да даваме повече време на любовта, която действува в нашия живот. Ние считаме, че всички хора, които се занимават с Любовта, са изветрели. Казвате: "Те са завеяни." Не. Това е лъжливо положение. Всички велики работи в света са ставали само чрез закона на любовта. И всички престъпления в света са станали само от безлюбие. Всичко хубаво в света Любовта го е създала. А всички лоши неща се дължат на безлюбието, което е съществувало в даден момент. Защото за мене моментът е като мярка за времето. Времето се мери с момента. Моментът е мярка. По-малка мярка от момента няма. В този момент, в който Любовта се проявява, то е мощна мярка, която дава направление на Божията Любов в нашия живот. Ако кажем, че Бог е Любов и ако имаме абсолютна вяра в Него, тогава всичките ни работи ще се оправят. Направете един опит в себе си. Не разправяйте в какво вярвате. Но, като дойдете до вас, турете една вяра, че вярвате в Бога. Болен си, благодари Му. Ти като благодариш, болестта сама ще си замине. Болестите в света са един целебен метод. При болестта твоето състояние ще мине в друго. Понеже ти си напрегнат, в това състояние ще благодариш в ума си и ще дойде орегулирането. Ще настане една вътрешна смяна и ще се сменят енергиите. В тази смяна хората оздравяват. А понякога като дойде да се сменят, хората може да заболеят. Казвате: "Какво ще стане?" Всяка болест е за тебе. Толстой няколко пъти е заболявал и всякога, след всяко заболяване той е придобивал едно ново чувство, едно ново разбиране. От съвременно гледище всички тия страдания, които Бог изпраща в света, те са за подигане на нашите духове, за подигане на нашите сърца, души, за подигане на нашите умове, за подигане на нашите сърца.

Христос казва: "Водата, която ще ви дам." Новото учение, което ще донесе новата вода. Новото учение ще даде сила. Христос казва:

“Който пие от тази вода, няма да ожаднее.” Които приемем новото учение, ще създадем приятели около нас. Които приемем новото учение, ще създадем дом. Които приемем това учение, ще създадем хора на любовта, бащи, майки, приятели и тогава животът ни ще стане приятен. Само новото учение е, което ще обедини всичките народи. Онези държавници, които ще дойдат, в тях трябва да има тази мисъл: да живеят за благото на своя народ, да живеят за благото на цялото човечество и най-после да живеят всички за Бога, който е създал цялата вселена. Това е бъдеще пред нас.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

27-ма неделна беседа от Учителя, Държана на 3 април, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев. (По каталога на Елена Андреева на 10 и 17 април, 1938 г. няма беседи.)

ВСИЧКИТЕ НАРОДИ

Отче наш.

Ще прочета само един стих от 28 глава от Матея, 19 стих: “Идете прочие, научете всичките народи и кръщавайте ги, в името на Отца и Сина, и Светаго Духа.”

Ще взема само две думи: “Всичките народи.” Животът има смисъл само когато се разбира. Който разбира живота, то е поезия на живота. Който не разбира живота, то е мъчение на живота. Някои казват: “Защо са страданията?” Страданията произтичат от много хубави работи. Вземете някой, който се учи, който пее, мъчи се, срам го е, докато не знае да пее. Постоянно сърцето му бие, мъчи се, постоянно движение има. Но щом се научи да пее хубаво, пеенето започва да става привилегия. Туй го повдига. Казват: “Този човек пее хубаво” и той се радва. Та казвам: Всички онези, които страдат, учат се да пеят, а всички онези, които се радват, научили се да пеят. Онези, които не разбират живота, казват: “Не може ли без страдания?” – Не може. Може ли да живее човек в живота? За да живее човек, непременно трябва да страда. Страданието е една велика привилегия. Ако ти имаш привилегията да страдаш, ти имаш привилегията на всичките Божествени блага. Щом ти се откажеш от страданието, ти се отказваш от всичките други привилегии, които Бог може да ти даде. Ако някой оспорва туй в себе си, нека си създаде един свят. Щом някой не одобрява този ред на нещата, нека създаде един нов ред, един нов проект и да го приложи. Не само да критикува, да казва: “Това не е право, онова не е право.” Всяко нещо, което се прилага и дава живот, то е право. Всяко нещо, което се прилага и дава светлина и знание, е право. Всяко нещо, което се прилага и облагородява човека, е право. Всяко нещо, което се прилага и дава богатство на

човека, е право. Всичко онова, което е постоянно, то е право. Всяко нещо, което отнема от благородството, от радостта на човека, не е право. Всяко нещо, което отнема от светлината на ума на човека, не е право. Всяко нещо, което отнема от топлината му, от благородството, от добродетелите му, и това не е право. Думата "народ" какво значи? Какви са народите? Та вие сте цял един народ. Всеки един човек има повече жители, отколкото има жители на земята. Та три милиарда и 600 милиона жители има само в мозъка на човека. Само в главата му има толкова жители. А пък в цялото негово тяло има повече от 300 милиарда жители. Когато изчисляват, всичките души в този и в онзи свят са 60 милиарда. В този и в онзи свят окултистите изчисляват около 60 милиарда жители, а човек в себе си има 300 милиарда. Това са все души, които за в бъдеще очакват нещо от човека. За човека се казва, че е малък свят. Казват: "Че какъв смисъл има моят живот?" – Да дадеш свобода на всичките свои поданици, които живеят в тебе, да туриш ред и порядък, че всички да кажат, славен е нашият господар и затова имаме този велик закон. Вие не може да познаете себе си, ако не обичате Бога. Всяка сутрин, като се събудиш, първата мисъл трябва да бъде, да трепне сърцето ти, че има Един, Който всякога те е обичал, Той създал света заради тебе. Слънцето, звездите, топлината, въздухът, всичко, каквото съществува, Той го създал за тебе. Не ти да бъдеш господар на него, но да се ползуваш. Онези, които не разбират, казват: "Че човек толкоз голямо същество ли е?" Те не разбират живота. Туй показва величието на Божията Любов. И най-първо човек се е учил на закона как да възлюби ближния си. Кой е твоят пръв ближен, от който се учиш? Човек сам по себе си е едно същество егоистично. Господ трябва да го учи на първия закон на самоотричането. Той всичко взема за себе си. Постоянно каквото взема, за себе си мисли. Вземете малките деца, всичко вземат, минават за големи господари. Децата заповядват, майката заспи, то кресне, казва: "Ставай, не трябва да спиш." Тук генерал има, голям човек. По 10 пъти на нощ събужда този генерал майка си и тя ще

става, ще го погали и казва: "Какво искаш?" Тя е като един много добър слуга. Питам: В дадения случай кой е слугата? Детето е генералът, майката е слугата. Но от кого зависи животът, от генерала или от слугата? Кой роди този генерал? Генералът ли роди слугата или слугата роди генерала? Малките работи в света, малките добродетели раждат големите добродетели в света. Малката любов ще роди голямата любов в света. Слънцето не е имало първоначално този огън. Много малък е бил огънят на Слънцето, тази, малката любов в него. Божественото е скрито в малкото, затова Бог ни учи как да познаваме света. Той ни учи на смирение. Казвам: Какво нещо е смирението? Смирението е да познаеш, че силата седи в малките работи. Една сладка дума е в състояние да предотврати цяла една война. Една дума е в състояние да подигне цяла една война. Една мисъл в тебе ще измени цялото ти състояние. Една лоша мисъл ще измени пак цялото ти състояние.

Казвам: Съвременната наука, учените хора едва влизат в предградието на една истинска наука. Ако влезете при един философ, който говори за философия, от философската глава излиза особена светлина. Ако идете при някой, който се занимава с химия, друга светлина излиза от неговия ум. Ако идете при някой, който се занимава със социалните науки, друга светлина излиза от ума му. Ако идете при някой, който се занимава с богословие, друга светлина излиза от ума. Ако отидете при някой, който се занимава с изкуство и с музика, различна светлина излиза. Аз ви казвам: Днешният ден определя една епоха. Този ден никога няма да се повтори вече. Туй, което днес аз внесох, то е Божествено, то ще мине като Слънцето. Слънцето милиони пъти е изгрявало, но днешния ден изгряването носи нещо особено в себе си. Днешната светлина не мяза на вчерашната. Утрешната светлина няма да бъде като днешната. Вие може да четете същия този стих по същият начин, но за да го разберете, във вашия ум трябва да влезе една специфична светлина на любовта. Знаете ли какво нещо е специфичната любов, специфичната

любов на светлината? Ако ти си в отчаяние, всичкият свят е помрачен. Един лъч като премине в душата ти, всичко така се стопява, цял един свят се създава в тебе, ти виждаш, че всичко има смисъл. Изгубиш този лъч, веднага в света всичко потъмнява, всичко се разрушава.

Та казвам: Човек с любовта проглежда, без любовта ослепява. С любовта човек прочува, без любовта той оглушава. С любовта той проговарва, без любовта той онемява. С любовта той заработва, художник става, музикант става, без любовта той се лишава от всичките ония велики Божии блага. Та казвам: Когато ние говорим за любовта, разбираме ония възможности, на които ние трябва да станем владетели, или да се ползуваме от благата, които Бог внесъл в този свят. Днешният ден, сегашният наш живот няма да се повтори. Това ще бъде като един епизод в бъдещето, туй, което сега преживяваме.

Та казва Христос: "Идете и научете всички народи." Човек трябва да учи себе си. Ние искаме светът да се оправи, но тя е задача за Бога, не сме ние, които ще оправим света. То е задача за Бога, да се оправи света не е наша работа. Да се движи земята, то не е наша работа. Бог, като помислил за земята, тя се подвижила, понеже Божията мисъл създава движението. Понеже Бог помислил заради вас и вие заживявате. Вие казвате: "Съществува ли Господ?" Щом живеете, Господ те обича. Ако Господ престане да мисли за тебе, ти ще изчезнеш, ти ще се спреш, ще умреш. Та казвам: Бог ни е обичал и вие сега трябва да Го обичате. Как ще покажете сега вашата любов? Вие показвате вашата любов. Един баща имал един син, много упорит, своенравен, правил много големи пакости. Завежда го бащата при един педагог в училището и казва: "Своенравно е детето ми, много пакости ще ви причини, но колкото погрешки направи, няма да го наказвате него, но само ще ги записвате и аз в седмицата ще идвам и мене ще биете заради него, понеже аз съм причина, аз го родих такъв, мене ще биете, аз да се науча. Ще забелязвате всичките погрешки." Обръща се към сина си и казва: "Синко, гледай по-малко погрешки да правиш, защото аз ще ям боя." Не сме ние, които

страдаме в нас. Бог е, който страда в нас. Ние чувствуваме Неговите страдания. Съжаляваме, че сме причина за страданията Му. Ние причиняваме страдания на Онзи, Който всякога ни е обичал. Направиш прегрешение, Той страда. Казва: “Аз страдам.” Бих желал и вие да страдате, както Той страда в съзнанието. Аз не отричам страданието. Значи Бог във всинца вас страда. Бог никога не съжалява, че Той страда. Понеже в Неговите страдания Той ни учи какво нещо е Неговата Любов. Всичките страдания, когато правим погрешки, това са нашите грехове, всичките слабости, това са една възможност да прояви Бог Своята безпределна Мъдрост. Няма задача, която Той да не може да разреши. Няма престъпление, което Той не може да изглади. В самия човек, в народа и в цялата вселена няма нещо, което Той да не може да поправи. Тъй го зная аз. И вие като учите един ден, ще дойдете до това. Дали вярвате, туй е безпредметно. Ти не може да вярваш в това, което не си видял, за което не си помислил. Ти не може да вярваш в това, което не си го чувствувал. Ти не може да вярваш в това, за което не си направил нещо. Сега се изисква от нас да вярваме в онова, върху което ние мислим. От нас се изисква да вярваме в това, което ние чувствуваме, да вярваме в онова, което ние правим. Аз определям: Учен човек е онзи, който знае как да изправя своите погрешки. Той е учен човек. Невежа е онзи човек, който не знае как да изправя своите погрешки. Вземете учените хора, тяхното учение, всяка година изменят своите теории. Всички тия учени хора изменят теориите си. Те не са като религиозните хора, една теория постоянно да поддържат. След 5 – 6 години изменя се, втора, трета, четвърта, пета теория, но те имат предвид истината да излезе в света. Теориите, хипотезите служат като едно помагало да се изясни великата истина. Та сега какво са нашите страдания? Нашето страдание е една теория, една хипотеза. Аз съм казвал на мнозина: Донесете ми вашите страдания, аз ще ги купя. Сега не съм се отказал да купувам страданията. Кой от вас би ми продал своите страдания? Щом ми продадете вашата вълна, изпреда

я, изтъка я, и първо аз ще се облека, а после вие. Туй да го знаете, такъв е законът. Вълната, която взема, най-първо ще облека себе си, после вас. Това, което вие разбирате, първо ще облечете себе си, а после другите. Човек, ако се не научи – аз говоря за Бога, трябва да Го обичаме, понеже най-близкото същество, което ние познаваме, то е Бог вътре в нас, затова Той е първият, Когото трябва да обичаме. Няма някой друг по-пръв от Него. Вторият по място, който иде, ближният го наричат, то е духът, третият, то сме ние. Да обичаш себе си, то е синът. Ние сме плод на Божието творение и следователно, нас за в бъдеще хората ще ни обичат само като ни ядат. Казва Христос като син: "Който ме яде." Всинца вие трябва да знаете, че ще ви ядат. Така ще кажат: "Обичаме този плод, Той носи Божие благословение." Тогава онези, които хапнат от вашата кръв, от вашата плът, те ще оживеят, пък вие ще живеете в тях. Сега, разбира се, аз не искам да ви насоча в едно направление погрешно. Най-първо всички трябва да гледате на нещата, както Бог гледа на нещата. Нашето щастие зависи от щастието на земята. Ако е добре на земята, ако земята се движи постоянно, ако се движи в една отлична област, ако изпълнява правилно своето движение около Слънцето, ако и Слънцето е разположено, и на нас ще ни бъде добре. Понякой път Слънцето обича да се сърди. Понякой път Слънцето се сърди на хората, понеже благата не се разпределят между живите хора, става една пертурбация, завежда се дело тогава. Нали тук углавни дела има. Някой чиновник не си изпълнил службата, завежда се дело. Често на слънцето завеждат дела и на земята тогава става земетресение, трусове, бури, все ще бъде някакво наказание, понеже благата не се разпределят. Туй е Божествен Занон. Бог изисква всичките Негови блага и в умствения свят, и в духовния, и в сърцето ни, и във физическото поле, всичко туй да бъде разпределено добре. Всичките хора да живеят като братя. Всякога вие ще забележите, щом направите една погрешка, нещо ви казва: "Не си прав." Туй радио се намира горе на главата. Някой от вас, виждам по главата, е много добре устроен, а

пък на някой едва сега се устройва. Главата е радио с хиляди (станции), радио за всичките светове. Космите са антени, които идат от Божията мисъл, от пространството, от всичките светове и гледайте да не оголяват главите ви. Ако космите са много дебели, радиото не е хубаво. Тези хора, които имат дебели косми, радиото не функционира правилно. За да функционира правилно, космите трябва да станат меки и деликатни, като коприна. Тогава човек е възприемчив, влиза в положението на другите хора. Забелязва се, вземете онзи човек, който има къдрави коси на главата си, такива хора са много своенравни. Бащите, които имат такива деца, виждат колко са своенравни. Ако родиш такова дете, мъчно се възпитава, и трябва да знаеш как. Човек може да се възпита, но трябва да съзнае.

Преди години в Америка един богат милиардер имал три коня много лоши, единият бил толкова лош, че на трима слуги отхапал ушите. Единият обичал да рита, утрепал няколко души. Този милиардер казал, ако се намери някой човек да ги опитомява, да се отучат от този нрав, ще го възнагради. Мисля, че това станало в Ню Йорк или в Бостон. Явява се един американец, професор, да опитомява коне. Дават му тия двата коня и в половин час първият кон се отучил да хапе. Как го отучил да хапе? Сварява един чукундур и както е горещ, хваща коня и конят го дебне да го ухапе, дебне го да се заплесне, че да му улови ухото. Той като рече да го хване за ухото, онзи му туря от чукундура. Три пъти като хванал конят този горещия чукундур, този кон разбрал, че е опасна работа да се хапе. Сега, ако вие обичате да хапете, чукундурът ще дойде. Не мислете, че ние, хората, които имаме велико понятие за себе си, че сме нещо. Ще остарееш, ще те заровят в земята онези, които те любят. Ще дойдат малките червейчета и ще те разглобяват. Отгоре ти ще плачат, ти ще седиш долу и ще те пита Господ, обичаш ли да хапеш ти? Ти ще кажеш, че вярваш. Не е въпрос за вярване, и аз вярвам. Аз познавам хората много добре. Зная, че някой ще ме лъже, но по 10 пъти са ме лъгали и пак ме лъжат. Някой ме е лъгал 10 пъти и аз му вярвам.

Казвам: Изменил се е този човек. Казват: “Не го ли познаваш?” – Познавам го, че той няма да ме излъже. Преди години тук, в София, имаше един човек, идва и иска пари назаем от мене. Дадох му пари назаем. Той се замълча. Оставих го. Казвам на себе си: Я да съм на неговото място, при същите условия, ще направя същото. Най-първо той казва: “Еди на кое си време ще върна парите.” Той не устоява на времето. Питам: Сега какъв урок ми е? Един пример, който сега изнасям, той ми струва, не че в този човек нямаше нещо добро. Този човек искаше да опита моята вяра, доколко аз вярвам в него. Ти като си честен, ще те излъжат 10 пъти. Да имаш вяра. Не като не те лъжат да имаш вяра, но като те лъжат да имаш вяра. Той ме посещава, погледне ме да види какво е моето разположение. Опитва дали аз имам вяра в него или не. Един ден казва: “Убедих се. Голяма вяра имаш.” Аз правя следното сравнение. Същото нещо е и Бог. Бог ни дал един живот в света. Ние идем и колкото погрешки правим, ние опитваме каква любов има към нас. Даже след всичките престъпления, които правим, Бог ще покаже най-голямата си любов. Ние се убеждаваме и казваме, че Бог е неизменен. Нашите грехове не са в състояние да изменят любовта на Бога. Бог може да измени греховете му, но нашите грехове не може да изменят Божията Любов.

Та казвам: Вашият народ вътре във вас, ще убедите себе си. Вие сте цял един свят. Ако може да убедите себе си, вие може да убедите и другите хора. Туй, в което вие вярвате, може да убедите и другите хора. Туй, в което вие не вярвате, не може да убедите и другите хора. Коя е причината сега, че Христовото учение или всяко едно учение не прогресира? По единствената причина, че хората имат два възгледа. Едно говори, но той сам не вярва. Ако вярваш в туй, което проповядваш, то може да стане. Че вяра имаше в Христа. Той се моли на Бога и не Го послуша. Най-после Го заковаха на кръста, чакаше поне да дойде на помощ и не дойде и най-после казва: В Твоите ръце предавам духа си. Твоя работа е, както, Господи, Ти си решил, така да бъде. Значи, когато ние останем на Този, Който ни обича, Той е,

Който живее в нас, Той ще ни повдигне. Бог никога не умира. Туй, привидното, тялото, то е едно привидно проявление, в което ние живеем. То трябва да се измени. За бъдеще Бог ни е приготвил едно тяло хиляди пъти по-добро, отколкото сегашното. Че вие може ли да замените тялото си с тялото на една мравя, или на една пчела, или с тялото на един вол? Тия добродетели, които имаме, учените хора сега започват да ги изучават. Вие считате насекомите за нищо. Знаете ли каква музика има в насекомите? Някои животни има, които, когато обичат, има мухи, които обичат своите възлюблени, храна им носи, подаръци носи на своята възлюблена. Мъжките мухи донасят на женските големи подаръци. Питам: Откъде се научиха тия мухи така да постъпват? Кой ги е научил? Ние, живите хора на земята сме изгубили туй благородното чувство на мухите. Наблюдавали са учените хора един гълъб със строшен крак, дошъл един плъх, който му донесъл царевица. Сутрин, обед и вечер носил до него храна. Кой вложил това чувство? Казвате: "Плъх е той." Ако един плъх може да направи това, да покаже своето благородно сърце, човек има хиляди пъти по-големи възможности, което плъхът може да направи. Казват, Христос преди две хиляди години е бил и говорил. Вие казвате: "Да бяхме тогава в Неговото време!" Колко души повярваха тогава? След 2000 години едва има 500 милиона последователи. Ако тия 500 милиона християни имаха една основна мисъл на любовта, то биха превърнали света. Ако 500 милиона хора проектират своя ум, те са в състояние да превърнат целия свят. Вие може да направите един опит. Ако някой е болен, може да направите опит. Има общества в Америка, в Англия, навсякъде правят опити. Някой е болен, двама, трима, четирима, пет души като концентрират мисълта и пожелаят той да оздравее и той оздравява.

Ние, хората, сме в състояние да извършим това, което Бог изисква. Бог изисква ние да бъдем здрави. Бог изисква ние да бъдем умни. Бог изисква ние да бъдем силни. Следователно, ако ние желаем това, това е волята Божия.

Та казвам: Всеки едного може да го направим добър. Но туй е едно привидно добро. Ти може да нагорещиш едно желязо, но като го свалиш от огъня, то изстива. Сега хората правят туй. Една майка прави децата си добри. Бащата прави децата си добри, но те изгубват понякой път добротата на баща си и на майка си. Обаче, доброто трябва да стане качество вътре, любовта трябва да стане едно свойство, едно качество. Тази топлина, тази светлина трябва да произтича от нашата душа, от нашия дух, а не отвън, механически. Ние забравяме нещата. Следователно, ние се учим как да обичаме. Първото нещо, ти ще обичаш на свят. Този, когото обичаш, той в твое присъствие да се усеща свободен, да му е приятно. Този, когото обичаш, трябва да му станеш слуга. Този, когото обичаш, ако искаш да бъдеш господар, ще изгубиш любовта. Христос казва: "Отец ми работи и аз работя." Христос казва за себе си: "Син человечески не дойде да му послужат, но да послужи." Няма нещо по-велико в света от служението. Може да служи онзи, който знае. Който не знае, нека се учи и като се научи, нека служи.

Та казвам: Радвайте се за всяка една среща, която ви се дава, че да може да обикнете някого. Радвайте се, когато може да обикнете някого. Радвайте се на всеки едного, който ви обича. То е благото в света. Да обичаш и да те обичат, то е най-великото благо в света. Да учиш и да те учат, то е най-великото благо в света. Да правиш добро и да ти правят добро – то е най-великото благо в света. Това са велики блага в света: Да обичаш и да те обичат. Да мислиш за другите и те да мислят за тебе, да правиш добро на другите и те да ти правят добро, то е сега приложение. Вие сте тъжни, скръбни. Турете Господа в ума си, помислете малко заради Него. От вас може да е скръбен някой, да помисли за Господа. Тази скръб ще се махне. На някой скръбта се е махнала. Вие сте чувствували Божията Любов, възприели сте я. Проявете вашата любов към Него. Казва Христос: "Онова, което сте направили на едного от тия, малките, на мен сте го направили."

Казвам: Днешният ден аз го наричам ден на примирение. Да примирим нашия ум, да примирим нашето сърце, да примирим нашата душа, да примирим нашия дух, да се примирим ние вътре, да почувствуваме какво ни говори духът, да послушаме душата си, да послушаме нашия ум, да почувствуваме светлината, да послушаме нашето сърце и най-после да послушаме всички малки души, които седят в тялото. Да послушаме тяхният зов и да кажем: "Господи, благодарим ти за всичките блага, които си ни дал! От днес нататъка ние ще работим за Твоята Слава." Тогава вие ще чуете гласа: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Властвува умният човек. Властвува Бог в света, най-силният, понеже е Всемъдър. Ние трябва да бъдем умни, любещи деца на Бога, добри деца на Бога. Гледайте сега какво може да направи вашата любов. Сега любовта не е достояние само на един човек. Любовта е достояние на много. Колкото повече вземат участие в любовта, толкоз по-добре. Ако един ден цялото човечество вземе участие в Божията Любов, то ще бъде блаженство. Колкото по-малко същества, души, вземат участие в любовта, толкоз туй въже е по-слабо. Колкото повече вземат участие в любовта, толкоз въжето е по-дебело. Ако ние може да се радваме на любовта, която се проявява в света, по-добре е. Ако ние не може да се радваме, този закон не работи. По същия начин, когато в планинските върхове започнат да се топят снеговете, всичкото благо, което планината събрала, то слиза долу в долината. Следователно, човек, който иска да развие Божествената Любов, трябва да бъде планински връх, от който всичко като се стопи, да слезе долу в долината. Любовта към ближния е събраната вода, да се дава на растенията. Любовта към ближния създава органическия свят, плодът от който се ражда животът. Любовта към ближния работи по същия закон. Както планината отгоре дала събраното богатство, така и долината, която събрала своето богатство, трябва да го даде. Той е човекът, който събира последното. Най-после от себе си и той може да благодари. Всяка сутрин като станем, трябва да отправим душата си към Бога, да

благодарим за този, великия свят, който е създаден. Ако ние така го обичаме, един ден ще получим свободен билет да отидем до Слънцето, ще получим свободен билет да отидем до Луната, до всичките планети и по-далече. И по-големи перспективи седят пред нас. Сега ние се занимаваме с малки работи. Някой си направил къщичка, апартамент, чиновник сте, 5 – 10 хиляди лева заплата имате. Хубави работи са те. Те са красиви работи, но има други работи, хиляди пъти, много по-велики, отколкото ние това, което сега желаем. Един ден ще го придобием. Имаме много лоша съдба. Един ден ще минем през една митница, дето всичко ще ти вземат. Като минеш, ще те оберат, всичко ще вземат. Всичко ще оставиш и ще минеш в другия свят, ще се намериш гол и бос. Питам: Тогава какво ще правите? Кажете ми! Като те питат: "Отде бяхте, отде идеш?" – "От земята, всичко ми взеха." Всичко вземат на земята. Има един начин, дето да не вземат. Ако любите Бога, ако имате светлина и знание, ако сте постъпили добре, куфарите на границата никак няма да ги бутат. Имаме такъв пример. Господ имаше едно време един пророк, когото обичаше – Илия. Прати огнена колесница и той се качи на колесницата. Той искаше да остави на Елисей, един от своите ученици, кожуха си. Остави го и той се качи на колесницата и замина с куфарите заедно нагоре. Вторият кой така замина? Трима души има, които така заминаха. Третият е Христос, който така замина. Желая и вие така да заминете с огнена колесница. Само да си оставите кожуха, който е непотребен.

Та казвам: В закона на любовта животът ще придобие своя смисъл. В закона на Божията Мъдрост, знанието ще може да се приложи. Да кажем, какво има да се учим? Гледам, някой човек има сини очи. За мене сините очи, това са епоха в миналото, които са живяли. На някой очите са кафяви или черни. Това е цяла епоха на миналото. Всичките очи показват кога се създадоха такива очи. На някои хора лицата са продълговати, на някои широки. На някои челата са високи, на други ниски. На някои веждите са дебели, а на

други тънки, написано е откъде е минал човек и как е живял. Трябва да се изучава. Имаме стари навици в нас, които трябва да се преобразят. Например, вземете на Тарас Булба като описват веждите много дебели, навъсени, значи Тарас Булба е материалистически тип, който държи сметка на своя син. В Америка бащите държат сметка на синовете си. Американците са много сметкаджии. Един син, чиновник, отива на гости на баща си. Три деня като седял на гости, заминало от бащата. Но той седял един месец и платил по сметка. Бащата като направил сметката, синът го коригирал, казва: "Татко, аз бях на гости, тогава не бях тука." Та казвам: Ще държим една права сметка на земята. Любовта не седи в един опростен живот. Любовта, това е най-разумният живот, най-съзнателният живот, при който ние можем да постигнем ония блага, които желаем. Трябва да постигнем нещата. Всеки един от вас има едно свещено желание. Желая ви всички да постигнете, всеки за каквото е роден, трябва да постигне. Вие не мислете, че затова не сте родени. Върви затова, за което си роден. Каквото желание имаш, твоето основно, главно желание, дръж го, не се отказвай от него. Това е Божествена привилегия.

Казвам: Само законът на Божията Любов, само законът на Великата Божия Мъдрост, само законът на Божията Истина са в състояние да ви дадат сила, да постигнете онези копнежи, които искате. Мнозина от вас искат да бъдат красиви, и може да бъдете красиви като ангели. Мнозина от вас искате да бъдете богати. Богатството да бъде благо, че като сте богати, всичките близки да се радват около вас. Вие искате да бъдете учен човек. Ако вашето учение е за благото учение, за благото на вашите ближни, за онези, които ви обичат, вие може да бъдете художник или музикант, всичко, което имате да бъде благо заради вас и заради другите. А всичко това да бъде за Славата Божия. Всички сме призвани да живеем добре. Че от нашия живот Бог да е доволен, че има деца, които изпълняват Неговата воля.

Сега ви желая за в бъдеще да бъдете от послушните деца на Бога. Всяка сутрин като станете, да чуете гласа Му, както в рая. Не да чуете гласа вечер. Преди да съгреши Адам, Господ му говореше сутрин. Като съгреши Адам, Господ дойде вечерта да го търси. Желая вечерно време като ви търси Господ, вие да се скриете под юргана. Желая сутрин като ставате, да ви търси Господ, да ви поговори. Този, на когото Господ говори сутрин, Той всичко може да постигне. Желая ви сега Господ на вас всичко да постигнете. Желая на вас Господ всичко да направи.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

28-ма неделна беседа от Учителя, Държана на 24 април, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

НЯКОЙ СИ СТОТНИК

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само един стих от 8 глава от Евангелието на Матея: "Но речи само реч и момчето ще оздравее." (ст. 8).

Духът Божи.

Аз ще се спра само върху думите: "Някой си стотник." Кои са отличителните черти на живота? Отличителното нещо на живота се заключава в това, да се създаде човека. Животът има смисъл само тогава, когато се създаде човекът. Щом животът не служи за създаване на хората, този живот е безпредметен. Казвам: Епохата, в която сега ние всички живеем, е по-добра от миналата. Тя има по-добри условия, отколкото в миналото. Някои се спират върху древната мъдрост и казват, че в древността е имало по-голяма мъдрост, отколкото сега. Аз мисля, че това е малко пристрастно. Като разсъждават, мнозина казват, че като дете някой бил глупав, а после поумнял. Този, който не разбира философията на живота, той мисли, че детето първоначално е било глупаво, а после станало умно. В действителност не е така. Умното дете всякога е било умно, а глупавото дете всякога е било глупаво. Под думата "разумно дете" разбираме дете, което носи всички условия за своето развитие. Под думата "глупаво дете" разбираме дете, което е лишено от тия условия. Значи глупавият човек е лишен от условията за своето развитие. Той нищо не може да постигне. Например, какво го очаква глухият, немият и слепият? Каквото и да предприеме, той нищо не може да направи.

Сега ви навеждам за тези мисли на разсъждение. Някои хора имат големи обобщения, те искат изведнъж да постигнат всичко. Те

казват: “Кажи ни това нещо в една ядка, изведнъж да го разберем.” Ако аз ви разправям всичко за Слънцето изведнъж, в една ядка, как ще разберете какъв е животът на Слънцето? За да ме разберете, какво трябва да ви разправям за Слънцето? Например, аз мога да ви изнеса една теория, според която топлината на Слънцето е само на повърхността му, а във вътрешността му съществуват отлични условия за живот. Там жителите на Слънцето живеят във вечна пролет. На повърхността на Слънцето има топлина с хиляди градуси. Сега у вас ще се яви мисълта: “Защо тази топлина е само на повърхността на Слънцето?” – За да се пазят от другите слънца, да не ги нападне някой. Следователно, отвън Слънцето е с броня, която го предпазва от нападението на другите слънца. Докато минат тази преграда, те ще се видят в чудо. Ако от някоя слънчева система, както от земята се решат да направят едно нашествие на Слънцето, да воюват с него, какво ще стане? Най-близката звезда, която имаме до Слънцето е Алфаценториус. Светлината на тази звезда, която пътува с триста хиляди километра в секунда, за да дойде до земята, трябва да се минат три хиляди години. Ако жителите на Алфаценториус биха отворили войни и на нашето Слънце, как мислите, за колко време би се свършила? При това знаете ли как би трябвало да се храни този толкова голям екипаж? За тези войници трябва да има храна, провизии, снаряди. Жителите на Слънцето са много амбициозни. Когато правят нещо, те го правят в голям мащаб. Жителите на земята се занимават с дребни работи.

Сега аз не казвам, че трябва да вярвате в това нещо. То е като приказка от Хиляда и една нощ. То е като забавление. Вие четете романа на някой автор, но той сам не е опитал това, което пише. Той го е скърпил оттук, оттам, а вие четете и говорите за героя и за героинята, че те постъпили така или иначе. Всъщност всичко това е като една забава на хората. Сега по този начин представят и страданията на Христа. В Германия има едно селище, в което на всеки десет години дават едно представление, в което изнасят страданията

на Христа. Сега, за да се осмисли животът, всички хора се нуждаят от една нова философия. Казват, че човек е централна точка във вселената. Това обаче не се отнася за човека-животно, но за онзи човек, който има дух, душа, ум, сърце и воля. В света има обикновени хора, талантливи, гениални и свети хора. Ние се стремим към гениалните хора, към онези, които не зависят от окръжаващата среда. Дотогава, докато окръжаващата среда ти заповядва, ти не можеш да бъдеш свободен. Средата ти се налага. Обаче, когато ти се налагаш на средата, на окръжаващата среда, тогава ти ще бъдеш в състояние да използуваш живота така, както намираш за добре. Като четете съчинението на някой велик човек, мислите ли, че всичко, каквото е написал, е нещо постоянно? То е временно нещо. Например, като четете философията на някой учен, вие искате изведнъж да дойдете до същественото, затова прелиствате набързо страниците. Ако той е по-учен от онзи, който е писал книгата, тогава той може да чете така набързо, но ако е по-прост от писателя, той трябва да чете книгата от край до край. В това отношение има гениални четци, както и талантливи, и обикновени. Само онзи може да чете отгоре, отгоре, който е необикновен човек. Мнозина четат Библията и казват, че тя е най-Боговдъхновената книга. Сега преследват Библията, защото в нея писало само за войни. В Стария завет се разправяло само за войни, вследствие на което поощрявала хората към войни, да се бият помежду си. Различни тълкувания се дават на тази книга. Съвременните хора се стремят към един идеал, който не могат да оформят. Например, върху какво почива здравето на един човек? Хората искат да бъдат здрави, но кое е първото средство, което лекарите препоръчват? Преди всичко здравето на човека почива върху една трезва мисъл, едно трезво чувство и една трезва воля. Или можем да дадем друго определение: Здравето на човек почива върху една права мисъл, върху едно право чувство и една права воля. Следователно, човек трябва напълно да се е определил с каква храна трябва да се храни. После той трябва да (е) определил качеството на

тази храна, както и начина, по който трябва да се готви. Често аз обичам сам да си готвя. Например, ще ви приведа пример, как можете сами да ги наготвите и то само за половин час. Трябват ви всичко две чушки, два домата и два картофа. Ако е зимно време или ако е студено вън, ще стопля малко вода, за да полея доматите и чушките да не са студени. После ще нарежа доматите на малки парченца, чушките ще опека на огъня и пак ще ги нарежа, а картофите ще ги изчистя, ще ги нарежа на колелца и ще ги туря да се варят около 15 – 20 минути. Като се сварят, ще ги туря върху другия зарзават. След това ще си взема една филия хляб и ще си направя един отличен обед. Зимно време такъв обед излиза много скъпо. Две чушки по 6 лв струват 12 лв. Доматите сега са много скъпи, около 120 лв. Така че двата домата ще струват около 30 лв. Значи чушките и доматите ще струват 42 лв. Като прибавите и за картофите, които сега са скъпи, около 8 лв., ще имате един обед около 50 лв. Но като дойде лятно време, този мой (обяд) ще се намали, ще струва най-много 6 лв., две чушки – 2 лв, два домата – два лева и картофите 2 лв, всичко 6 лв. И след всичко това мнозина се питат с какво да се хранят. Много прост е този обед, който ви дадох, но е хранителен. При това, като няма кой да ми наготви, аз сам си правя такъв обед само за половин час. При това, колкото пъти съм си готвил, никога не ми се е разстройвал стомахът. Обаче това се дължи на факта, че аз зная как да избирам чушките и доматите, както и картофите. Същото се отнася и до книгите, които четете. Като четете някаква книга, вие трябва да разбирате кое е същественото в нея и него да изваждате. В една книга всичко не е важно. Когато един автор е писал една книга, той е вложил някои важни, а други маловажни работи. Според мен книгите на великите хора представят техните деца. Като пипна една книга, аз веднага познавам, че авторът е вложил душата си там. Тази книга е жива. За онези автори, които нищо не са вложили в своите книги, (те не са живи), но за онези автори, които от две хиляди години и повече са писали своите книги и са ги оставили и до днес на човечеството, те

са вложили душата си в своите книги, заради което и до днес още са живи. На същото основание казвам: И вашите мисли и чувства, както и постъпките ви всеки момент трябва да оживяват. Често вие се съмнявате във вашите мисли и казвате: “Не зная, дали моята мисъл е права или не е права.” Как да не знаете дали мисълта ви е права или не? Виждам един цвят и казвам, че е червен. Как ще го смесвам със син или със зелен? Като видя един цвят, веднага казвам дали е червен, зелен, син, портокалов и т.н. Като казвам, че познавам цветовете, имам предвид най-разумните хора, които разбират цветовете. Всеки цвят си има свои качества. По какво се отличава, например, червеният цвят? Червеният цвят винаги увеличава енергията на човека, внася в него подем. Ако е малокръвен, човек се оживява от червения цвят. Ако внесем портокаления цвят в човека, той почва да се индивидуализира, дава цена на нещата. При зеления цвят нещата растат. При жълтия цвят човек започва да мисли. При синия цвят в човека се развиват духовните му чувства: Вяра, надежда, а същевременно се дават условия за любовта. При виолетовия цвят се създава сила в човека да може да преодолява известни мъчнотии. Когато човек се обезсърчава, това показва, че в него виолетовият цвят в него е слабо застъпен. Ако животът му е слаб, червеният цвят е слабо застъпен. Ако той не знае защо е дошъл на земята, портокаленият цвят е слабо застъпен в него. Ако на човека не му се учи, това показва, че зеленият цвят в него е слабо застъпен. Всеки цвят внася известен подтик в човека. Зеленият цвят казва на човека: “Ти трябва да растеш по всички правила, както Бог изисква, че всяка твоя мисъл, всяко твое чувство и всяка твоя постъпка да бъдат на своето място. При това каквото вършиш в света, ще го вършиш на свят.”

Сега хората търсят своето възпитание там, дето го няма. Те не търсят Бога във въздуха, във водата, в светлината, в храната, но Го търсят извън някъде. Къде е Бог, и те не знаят. Казвам, че човек не е това, което се проявява. Той е нещо съвсем друго. Казвате: “Ако човек не (е) това, което се проявява, тогава какво е той? Ако човек не е това,

което е написано на него, ако той не е това, което учи, което рисува, което пише, което се движи, което прави добро, кое е тогава човекът?” Сега, аз не си задавам задача да определя какво нещо е човекът. Формата на човека показва степента на силата, която се проявява в него. Колкото по-силен е човек, толкова по-голямо пространство заема. Англия, която е една голяма империя, заема голямо пространство. Това показва, че тя има голям ум, знае как да управлява тази голяма земя. Вземете, например, евреите, които Мойсей изведе из Египет. Господ им даде много малка държава. Защо? Защото по-непослушен народ от евреите няма. Ако ме слуша някой евреин, ще се обиди. Това виждаме още и в техните страдания и наказания. От единия край до другия дето има евреи, те са изложени на големи страдания и наказания, все за тяхното непослушание. “Че лоши хора ли са евреите?” – Не е въпросът там, но нека всеки, без да ги осъжда, си каже в себе си, че не иска да постъпва като евреите. Не трябва да ги осъждате, но не трябва да бъдете като тях. Това е едната страна. Сега вие ще кажете: “Евреите са много лош народ, заради което Бог ги наказва.” Защо ги наказва Господ? – Че ги наказва, това показва, че в този народ има нещо много добро, което Господ иска да го извади навън. В тях има нещо добро, което Господ иска да го извади навънка. В тях има нещо добро, което в другите народи го няма. Иначе не е обяснимо как е възможно тези толкова лоши хора, да има между тях толкова гениални и при това да изпрати Господ своя Син между тях. Бог изпрати своя Син между тях, да ги спаси. Как ще оправдаете това положение? Като изнасям този факт, искам да ви обърна внимание, да ръзсъждавате правилно.

Сега, като изнасям тия факти научно, искам да бъдете обективни, да няма никаква лъжа между нас. Аз разглеждам въпроса от Божествено гледище, кое е заставило евреите да не послушат Христа. Наказанията, които Бог изпраща на евреите, ни най-малко не говорят, че Той не ги обича, но той ги учи чрез страданията. Не че евреите са лоши, но лошото в човека изобщо се дължи на две неща: на неговото

користолюбие и на неговото щестлавие. Да бъде човек щестлавен не е лошо нещо. Напротив, щестлавието е добра черта, но трябва да се прояви на място. Да бъдеш пестелив, да икономисваш нещата, и това не е лошо. Ако човек подхранва в себе си желанието да трупа богатство, той е користолюбив за себе си, но в края на краищата той ще изпадне в друга крайност. Като привеждам примера с евреите, искам да ми послужи само за изяснение. И Мойсей сам се оплаквал от тях като казвал, че още малко и ще го убият с камъни. След като ги изведе от Египет, Мойсей трябваше цели 40 години да ги възпитава в пустинята, да ги направи герои. Всички, които се намираха под египетско робство, бяха страхливи като зайци. Те бяха се така изпоплашили, че не беше възможно да отидат даже в Ханаанската земя. През тези 40 години, които прекараха в пустинята, трябваше да умре старото поколение, страхливците, че да се родят новите, безстрашните хора, с новите убеждения, хората на новата култура. Не че културата на Египет беше лоша. Напротив, тогава културата на Египет беше най-високата. Културата на Египет беше една от най-високите култури по това време. Обаче египтяните като хора с висока култура гледаха на евреите, които бяха пастири, с лошо око. Те не им даваха такива права, с каквито се ползуваха самите египтяни. Те гледаха на египтяните като пришълци в тяхната земя. Сега аз разглеждам работите донякъде исторически, без да настоявам, че данните, които навеждам, са много верни. Защото аз не искам да кажа, че историята е много вярна наука, не искам да кажа, че е неверна, но в историята изобщо липсват много съществени данни. Като изучавам историята, аз виждам докъде е стигнала. И в природата се записват всички данни. Тъй щото един ден ще имаме съвсем друга история, филмувана с най-точни данни. В природата е точно отпечатано кога е роден Христос, деня, часа, месеца и годината. Съвременните хора не знаят точната дата, дали се е родил Христос сто години по-рано или по-късно от определената дата. Обаче в природата това е точно отбелязано. Там всичко се пише вярно. Ама

кога е роден Христос? Това не е моя работа. Че роден Христос, роден е, но кога е роден, това не е моя работа. Идете в библиотеката на природата, там ще намерите точната дата. Ако отидете в Палестина, там и по камъните ще намерите кога е роден Христос. Навсякъде е написана тази дата. Астрологически е определено, кои планети са господствували тогава, всичко това е написано отвън и който може да чете, ще намери всичко, което го интересува. В природата има други места, на които е написано всичко. Не само това, но и във вашите мозъци е написано кога е роден Христос. Не само тази дата, но всички войни, всичко, каквото е ставало в природата е написано във вашите мозъци. Създаването на света също така е написано във вашите мозъци.

Сега вие можете да кажете, че това нещо трябва да се докаже. Пет минути само ми са нужни, за да докажа това нещо. В пет минути мога да изкарам един филм пред вас, да видите как е станала цялата работа. Ако един ден на мозъка ви поставя две електрически жици, едната, по която да тече положително електричество, а по другата – отрицателното, тогава мозъкът ви ще представя екрана, на който ще започнат да се изреждат всички филмове. Вие ще се чудите отде се взимат тези картини и как стана тази работа. Как ще си обясните всичко това? Много просто. Тия картини идат от вашия мозък. За да ги видите, обаче, вие трябва да знаете начина, по който тези неща могат да се трансформират. Това, което днес ви говоря, се отнася до далечното бъдеще. То ще стане един ден, когато хората бъдат готови. Ако това нещо се изнесе днес, всички ще кажат, че това е някаква магия или някакво заблуждение. Да, докато парите играят важна роля в живота на човека, всякога ще търсят заблуждението там, дето не съществува. Не са лошо нещо парите, но докато те служат в живота на човека, всякога ще има заблуждения. Един ден, когато парите отстъпят на второ място, а първото място заема любовта, която може да изнесе истината в света, тогава ще се знае как се е създал светът, как е станало развитието на човека. До това време няма защо

народите да се гонят едни други. Бог гледа еднакво на всички народи. Понеже Бог е създал всички народи, на всички е дал власт, на всички е дал земя, съответно на тяхното развитие. Че на едного е дал повече земя, а на другиго по-малко, това зависи от развитието на тия народи. Ако влезете в един дом, в който има и братя, и сестри, но един от братята, например, е на 25 години, а другите са по-малки от него, всички с еднакви права ли ще се ползуват? Които са по-големи, ще имат повече права, т. е. повече земя. В това отношение англичаните са по-стари, те имат повече земя. След тях идат славяните, главно Русия, която има голяма земя. Ако ние съпоставим Англия с Русия, какво представя английският народ и какво представят славяните, специално руският народ? Ще кажете, кой от двата народа е по-добър? Ако взема да описвам англичаните и славяните, у вас ще произлезат спорове, но аз казвам: Всеки народ, който работи за въдворяване на Царството Божие на земята, който туря ред и порядък на земята, който работи за подобряване на цялото човечество, е благороден народ. Добротата му се определя от степента на неговото развитие и от това, колко повече е допринесъл за благото на човечеството. Исторически е доказано, че всеки народ мисли повече за себе си, отколкото за другите, както и всеки човек мисли повече за себе си, отколкото за другите. Засега така е в живота. Ако съберете десет или 20 милиона хора, законът е пак същият. Тези хора ще мислят повече за себе си, а по-малко за другите. Сега ние искаме всеки народ да мисли донякъде поне и за благото на другите. Това е качество на Бога. Само Бог е, Който мисли за цялото човечество. Само Той мисли за благото на цялото човечество. А засега няма в света нито един народ, който да мисли за благото на човечеството, както Бог мисли. Няма друго същество в света, което да мисли за вашето добро така, както Бог мисли. Ничия мисъл не може да се сравни с мисълта на Бога, нито мисълта на майката, нито мисълта на бащата, нито мисълта на брата и на сестрата могат да се сравнят с онази първична мисъл, която Бог има. Следователно, ако майка ви или баща

ви, ако брат ви или сестра ви ви обичат, ще знаете, че това се дължи на Божията мисъл, която той храни към нас. Какво нещо е Бог? Бог е онова същество, което иска да индивидуализира човешката личност, да създаде една личност с такъв характер, който да има дух в себе си, да разсъждава правилно, да има душа в себе си, любвеобилна, че да могат всички Божествени сили, които излизат от душата, да бъдат за благото на цялото. Умът на тази личност да бъде проводник на Божията светлина, сърцето да бъде проводник на всички добродетели, а волята му да бъде проводник и изпълнител на всички блага, които сега притежава.

Сега при всички гледища на хората, ще се зададе въпроса: “Кой е правоверен?” – Това е стара история. Има правоверни млади хора, има правоверни стари хора. Всеки човек, който не разбира своята личност и желае благото само за себе си, той ще остарее. Следователно, ако ти мислиш само за себе си, ти ще дойдеш в стълкновение с другите хора, ще кажеш: “Този работи за моето благо, а онзи не работи.” По този начин ти ще почнеш да подозираш хората, и те ще те подозират. Като се стълкновиш, това стълкновение ще породи в тебе манията, че всички хора те преследват. Казва някой: “Преследват ме, искат да ме убият.” Защо ще искат да те убиват? Няма никакъв повод да те убиват. Когато една кокошка се оплаква, че ще я заколят, това показва, че се върши някакво престъпление, но казвам: Съдбата ѝ е такава. Казвам на кокошката: Господарят ви има нужда от вас и вие трябва да се жертвувате за него. – “Докога ще бъде това?” – Докато Господ ви извади от кокошия свят. Хората казват: “Докога ще страдаме?” – Докато излезете от вашия свят, който сами вие сте образували. Докато имате тези понятия и вярвания за живота, вие все ще страдате. Съвременните хора имат изопачени понятия за Бога, за духовния свят, за държавата, за бащата и за майката, за дома, за какво ли не. Възгледите на сегашните хора са по-широки и по-добри, отколкото са били в миналото, но все още има някои изопачени идеи. Но сега това не влиза в нашата програма. Ние не сме изпратени в

света да го оправяме. Всеки от вас е изпратен да реформира себе си. Всеки от вас е изпратен на земята да реформира своя дух, своята душа, своя ум, своето сърце и своята воля. Това е една задача, дадена на всички хора. Казвате, че трябва да се създаде човешкият характер. За да се създаде човешкият характер, трябва да се направи едно преобразяване в човешкият дух. Има една книга от Смаилса, в която се говори за сформируване на човешкия характер. Англичаните говорят върху въпроса, как трябва да се сформира човешкият характер. Те обръщат голямо внимание върху учтивостта и деликатността. Те имат специални институти, в които се работи специално върху учтивостта. Външно те изглеждат хладнокръвни, но работят много върху учтивостта. Това е един метод при самовъзпитанието, чрез който може да се сформирува човешкият дух, душа, ум, сърце и воля. Ние трябва да бъдем деликатни спрямо себе си. Ние не знаем как да изразим деликатността спрямо себе си. Често хората биват много груби спрямо себе си. Те не знаят даже как да се обхождат с ръцете си. Виждате как хората осакатяват пръстите си даже от много работа, само за да получат стотина лева повече. Виждате как цигуларят свири по десет часа на ден и уморява пръстите си. Ковачът и железарят по цял ден чукат, удрят желязото, докато осакатят ръцете си и стават негодни за работа. Шивачът по цял ден боде пръстите си с иглата и то все, за да изкара нещо повече. Това са все едностранчиви работи. Това нищо не допринася за развитието ви. Вие имате едни очи, които с нищо не могат да се оценят. Въпреки това, вие не ги уважавате. Ти имаш един нос, един език, една уста, нищо не оценими. Не считайте, че нищо не струва вашият нос. Ако по някакъв начин изгубите носа си, и милиарди да дадете, не можете отникъде да го купите. Някой ден трябва да ви разправя как се е образувало човешкото ухо, око, нос. Докато създаде тези органи на човека, природата е правила хиляди и милиарди опити, но все пак още не е завършила своята работа. Ухото, окото на човека имат още много да се оформяват, да се сформируват. Какво ухо ще се създаде в

бъдеще! В бъдеще ще се създадат още по-красиво око, ухо, уста, нос. Природата не е завършила още своята работа. Всички научни изследвания показват, че човек още ще се сформирува. Ако човек има някакъв органически дефект, той се отразява върху неговото лице, но отразява се и върху носа му. Ако черният дроб на човека е слаб, това се отразява върху очите му. Ако е слаба нервната му система, това се отразява върху ушите му. Ушите донякъде показват какво е състоянието на нервната система на човека. Сега аз не ви давам никакви признаци, какви трябва да бъдат ушите, защото ще се изплашите, но както виждам, вашите уши са добре сформирувани, здрави сте. Понеже виждам, че сте здрави, вие може добре да слушате. Ушите ви са добре развити. Според мене всеки човек, който мисли, че новото не може да се приложи, не е здрав човек, но е анормален. Ако кажете на болния, че ако приложи всичко, каквото му казвате, той няма да ви повярва, но ако му кажете, че ще оздравее, той ще каже: От твоите уста, в Божиите уши. Или от твоята уста в моите уши. В това бих повярвал. Сега и на вас казвам: Това, което сега ви казвам, аз искам да влезе от моята уста във вашите уши. Като влезе във вашите уши, да влезе и в Божието сърце. Щом влезе в Божието сърце, Той веднага ще ви създаде благоприятни условия, ще ви помогне. Аз казвам, моите думи да влезат във вашите уши, защо? Защото всичко зависи от ушите. Ако имате послушание, всичко ще дойде до Божието сърце. Бог има всичкото желание да ви даде благата на живота, но във вас има голяма подозрение, вследствие на което сами си пречите.

И тъй, като влезат думите във вашите уши и оттам в Божието сърце, Той ще каже: Да помогна на хората сега. Ето защо в хората трябва да се яви това вътрешно послушание, да слушат Божиите думи, за да придобият благото, което иде от Божието сърце. Така ще дойде и новата култура. Ако Бог не взима участие в нашата култура, той не може да ни помогне. Докато Словото не влезе в нашите уши и не се свържем с Божието сърце, никаква култура няма да има в света.

Стотникът казва на Христа: “Не съм достоен да влеза в дома ти. Но кажи само реч и момчето ми ще оздравее.” Христос казва: “Никъде в Израил не съм намерил толкова голяма вяра.” Сега и аз ви желая да бъдете като този стотник, да кажете на Христа: “Господи, кажи само една дума и момчето ми ще бъде здраво.” Желая на всинца ви да бъдете здрави!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

29-та неделна беседа от Учителя, Държана на 1 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

КОЙТО НЕ НОСИ КРЪСТА СИ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само един стих – 38 от десета глава на Матея: "И който не вземе кръста си и не следва подир Мене."

Духът Божи.

Сега ще се спра само върху думите: "Който не носи кръста си." Съвременните хора имат особени понятия за кръста. Кръстът е една формула, която трябва да се изясни математически. За да се обясни какво нещо е небето, трябват ни астрономи. Обикновените хора виждат звездите, но какво представят звездите, те не знаят. Трябват ни геолози, за да ни обяснят какво нещо са планините и как са образувани. Обикновените хора не знаят това. Трябват ни учени хора, химици, за да ни обяснят какво нещо е водата. И духовните истини трябва да се обясняват. Кръстът е емблем, останал от най-стари времена, от незапомнени времена, още от преди времето на Христа. Когато е трябвало да накажат някой човек, наказвали са го с разпъване на кръст. Кръстът е едно от позорните наказания. Кръстът има две значения. Има един пасивен кръст и един кръст, който е в движение. От научно гледище, кръстът представя четири основни точки в живота, без които човек не може да се ориентира. Така, както ние се ориентираме на физическия свят с четирите посоки – изток, запад, север и юг, така и кръстът представя една ориентировка в живота. Виждаме, че когато заковаха Христа на кръста, бяха заковани ръцете и краката му, но главата Му беше свободна. Главата означава Божията Мъдрост. Лявата ръка представя Божията Любов, а дясната – Божията Истина. Краката пък представят сегашния живот на хората. Някои казват, че трябва да имат кръст. Обаче, ако те нямат ум, значи

горната част на кръста я няма в тях. Ако нямат любов, значи лявата част на кръста отсъствува. Ако нямат истината в себе си, дясната част на кръста я няма. Ако човек няма и крака, кръстът сам по себе си изчезва. Някой пита: "Ти кръстиш ли се?" – Какво означава кръстът? Това значи: Ти мислиш ли, когато решаваш някой важен въпрос? Допитваш ли се до Божията Любов? Когато искаш да направиш нещо, допитваш ли се до лявата си ръка, до сърцето си? Лявата ръка има отношение до сърцето, а дясната ръка до дробовете, до кръвоносната система в човека.

И тъй, хората на новата религия, на новата епоха в света трябва да разбират смисъла на кръста. Иначе, ако продължават да живеят със старите разбирания, те няма да придобият нищо. Ние виждаме до какво положение е дошъл светът със старите си разбирания. Не е въпрос за страданията в света. Човек трябва да страда, но разумно. Мнозина казват, че кръстът бил сила Божия. Силата седи в истината. Истината е, която дава свобода на човека. Любовта пък внася живот в човека. Мъдростта внася светлина и знание. Лиши човека от живота, от светлината и от свободата, той е мъртъв вече. Следователно, ние вярваме в един кръст, на който горната част, дето е главата, е незакована. Ние вярваме в кръст, на който главата не е закована. Освен кръста, ние почитаме и пентаграмата, която представя човека. Човекът е създаден по формата на кръст. Като съберете краката на едно място и разтворите двете ръце настрана, вие образувате един кръст. Щом главата ви е свободна, с това Провидението иска да ви каже, че трябва да мислите. Вие трябва да проявявате живота си и всички ваши постъпки да бъдат свободни. Всичко, каквото човек върши, трябва да го върши, трябва да го върши свободно. Защото всички лоши работи в живота произтичат от това, че човек не е свободен. Човек иска да направи нещо, прави го, а при това не е свободен. Казвате: "Какво е говорил Христос едно време?" Питам: Какво ще говори Христос, ако днес дойде на земята? Ще кажете, че всичко, каквото Христос е говорил на времето си, е писано в

Евангелието. Не, Христос не е казал всичко. Защото ако се знае, че Бог е говорил и на Мойсея, каква нужда имаше да изпраща и Христа на земята? Мойсей е говорил за малките деца. Затова трябваше да дойде Христос да говори на възрастните хора, да им покаже как трябва да приложат това знание. Сега се казва, че след Христа не може да дойде пророк на земята. Това е най-голямото заблуждение, което може да съществува. Да мислите така, това значи да изключите Бога, да го ограничите. Че кой изпраща пророците? – Бог ги изпраща. Ако един пророк иде от само себе си, той е самозванец. Неговата сила ще трае ден до пладне. Казвате: "Отде да знаем, че някой говори истината?" – Това е най-лесната работа. Онзи, който ви говори истината, той трябва да ви освободи. Ти си вързан с въже, не можеш да се мърдаш. Дойде един и казва: "Аз ще ти помогна, ще те освободя." Как ще вярваш, че той говори истината? Той взима едно ножче, разрязва въжето и те освобождава. Сега вярваш ли, рече. Вярваш ли, че той говори истината? Някой лежи, умира на леглото си, болен е. Идва един и му казва, че ще му помогне. Отде да зная дали говори истината? Като постои известно време при тебе, след 4 – 5 часа ти ставаш от леглото си, но вече съвършено здрав. Вярваш ли, че говори истината? Съмняваш ли се вече в него? Истината носи свобода. Тъй щото намираме ли се при някои трудни условия, според свободата, според светлината и според живота, които придобиваме, ние можем да познаем вършим ли волята Божия или не. Бог ни е изпратил на земята и Той иска ние да учим, да живеем, да бъдем свободни и да се ползуваме от всички блага на живота. Всички хора имат еднакви права. Не разбирайте това буквално. Под еднакви права разбираме чиниите на всички да бъдат пълни. В даден случай и мравята диша въздух, както и човекът, но тя диша толкова, колкото й е потребно. И мухата диша въздух, и човек диша въздух, но всеки взима толкова, колкото му е потребно. Значи, всички същества имат еднакви условия за живеене, но всяко същество се ползува от тия условия дотолкова, доколкото може да ги възприеме. Сега някои ще

възразят, че злото съществува в света. Че съществува злото, ние не го отричаме, но то е привидно зло. Хората със своето невежество са станали проводници на злото. Някой мисли, че ако е богат, ще живее повече време на земята. Не, като богат именно, той по-скоро ще умре. Животът не седи в богатството, но в любовта, която човек има към Бога. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил." Кой е Христос? Който проявява любовта в света. Съвременните християни проповядват за спасението. Те казват, че Христос е спасил света. Други пък се запитват: "Какво е направил Христос за човечеството?" Не е въпрос какво е направил за човечеството, но какво носи Христос в себе си. Христос казва на хората, че не трябва да грешат, но да обикнат Бога. Казвате, че човек трябва да вярва. При какви условия човек може да има вяра? Там, дето няма любов, там, дето няма мъдрост и дето няма истина, и вяра не може да има. Там не може да има никакви добродетели. Това е един кръг. Ще знаете, следователно, че там, дето няма Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, никакви добродетели не могат да се проявят. Добродетелите, това са мощните сили, чрез които Бог работи в света.

Та сега хората се плашат от това, че някой може да ги заблуди. Чудно нещо! Че всички хора са заблудени. Кой е онзи, който не е заблуден? Ти мислиш, че като се ожениш, ще уредиш работите си или мислиш, че като родиш няколко деца, работите ти ще се наредят. Друг пък мисли, че като забогатее, работите му ще се наредят. Не, това са все външни условия. Покажете ми един богат човек, който да е живял поне 400 – 500 години. И онзи, който няма 5 пари в джоба си, умира, и онзи, който има сто милиона или един милиард, умира. Тогава каква е разликата между сиромаха и богатия? Сиромахът е едно ненатоварено магаре, а богатият – едно натоварено магаре. За магарето аз имам особено мнение, не го считам като прозвище. "Маг – хахарец" значи един голям мъдрец. Магарето е значи един велик мъдрец – "маг – хахарец". Защо магарето реве днес? Едно време

Господ го е направил малко животно, но то искало да бъде голямо, да го виждат и чуват всички отдалеч. Затова Господ му дал голям ръст. Затова магарето казва на хората: “Не искайте да имате голям ръст и да се занимавате с големи работи, че ще ревете като мене.” Затова днес хората казват: “Магарешка работа.” Казват за някого: “Той пие като магаре.” Това не е вярно. Преди всичко магарето не пие вино. Магарето има една добра черта, то знае де има чиста, хубава вода и оттам пие. Следователно, искате ли да пиете хубава вода, вървете подир магарето. Дето магарето пие, пийте и вие и не се безпокойте, глава няма да ви боли. Пиете ли вода оттам, отдето магарето не пие, ще ви боли глава.

Сега аз не искам да споря по въпроса, къде е истината. Този въпрос за мене е изключен. Истината е нещо очевидно. Тя се познава по това, че носи свобода. Някой казва: “Не съм свободен.” Че как да не си свободен? Ако нямаше свобода в света, ако ти не си свободен, всички трябва да бъдем мъртви. – “Ама невежество съществува в света.” – И това не е вярно. Ако имаше невежество в света, навсякъде трябваше да съществува мрак. Слава Богу! В света има достатъчно светлина. – “Ама животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде.” – Че животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде, това зависи от разбиранията ни. В живота на съвременните хора любовта не е фактор, който да ръководи хората, както трябва да бъде. Ти имаш един приятел, но не си вникнал, какво богатство крие в себе си, какво богатство крие твоят приятел. Ако бяхте учени хора или ако бяхте талантливи, вие нямаше да се оплаквате от сиромашията. Всичкото богатство е скрито в земята. Несметни богатства се крият в земята, във въздуха и в светлината. Че ако аз разложа слънчевата светлина, че взема само най-хубавия червен цвят и започна да лекувам с него всички болести, какво ще кажете тогава? Но при това положение не се лекува с пари, но ще питам болния: Ти обичаш ли Господа? – “Обичам го.” – Готов ли си да се учиш, да станеш ученик? – “Готов съм.” – Обичаш ли Божията истина? – “Обичам я.” Обичаш ли

свободата му? – "Обичам я." – Ще знаеш тогава, че здравето ти ще дойде от Бога. Какво правят хората днес? Те казват: "Ти ми дай първо това, което ти искам, аз после ще повярвам в Тебе." Или: "Ти ми покажи, че ще оздравея, аз после ще повярвам." – Аз не се нуждая от неговата вяра. За мене същественото в света е Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Върху тия неща е основан животът. Във всеки живот това са съществените неща, това са реалностите. В който момент сгрешиш в една от тия области, веднага ще те сполети най-голямото нещастие. Всички неприятности или нещастия в живота произтичат от три причини: или от едно прегрешение в областта на любовта, или от прегрешение в областта на Божията мъдрост и знание, или от прегрешение в областта на Божията истина и свобода. Някой казва: "Ние трябва да си поживеем." – Ако вие мислите, че можете да си поживеете, както разбирате, вие се лъжете. Господ, който е толкова мъдър, ще ви покаже, че нито един косъм от главата ви не може да падне без Неговата воля. Казано е в Писанието, че по-лесно камила може да мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие. Като се казва, че камила може да мине през иглени уши, не се разбират тия игли, с които вие си служите днес. В историята ще намерите какви са били тия иглени уши, през които камилите минавали, когато влизали в градовете. Значи ако имате разбиранията на един богат човек, вие не можете да влезете в Царството Божие. Че какво се крие в едно съвременно общество? Навсякъде ще видите алчността на човека да забогатее, за да живее охолно. Богатият човек трябва да бъде касиер на Божиите банки, за да помага с тия пари на бедните. Това е предназначението на богатия. С парите, които има, той трябва да осребри просбата на бедния. Това значи богат човек. Какво прави съвременният богат? Той крие парите си и казва: "За това богатство аз съм се мъчил." Никак не се е мъчил. Той одрал кожите на хиляди животни и от тях станал богат. Някой земеделец впрегнал на работа стотици работници, които по цял ден копаят и вършеят на нивата, а после той казва: "Трудил

съм се за това жито.” Никак не се е трудил. Той е използувал труда на стотици хора. Ние искаме да направим съвременния живот хармоничен. Затова трябва да турим Божествения ред на нещата. Тъй, както сега животът се проявява, не е право. Не е лошо, че има богатства в света, но богатството не трябва да бъде на едно място. Не е лошо, че има много жито в света, но житото не трябва да бъде на едно място. Всичко седи в правилното разпределение на желанията на хората да имат. Въпросът седи в добрата воля на хората правилно да разпределят богатствата си. Хората не желаят да се обичат едни други. Богатият вижда, че сиромахът страда, но не се трогва. Има страдания, които не са важни, но има страдания, на които трябваше да се обърне внимание. За мене не е важно, че човек страда, че нямал модерни обуща или че нямал голяма, хубава къща. Това не са важни страдания. Но когато видя, че някой човек страда от глад, не е ял 4 – 5 деня, аз непременно трябва да му дам парче хляб, да задоволи глада си. Много хора умират от глад, а богатите ще правят благодеяния, ще събират оттук, оттам сухия хляб и ще го раздават. Но да оставим сухите хлябове. Бог не ни е оставил сухите хлябове, но Той ни изпраща Слънцето, от лъчите на което растат и зреят семенцата на живота. Ние трябва да се научим да постъпваме като Бога. Всички плодове: ябълки, круши, сливи, череши, портокали и лимони, всичко това е събрано и създадено от влиянието на Слънцето, от земята, въздуха, водата и светлината. Всичко ни е дадено даром.

Сега мнозина казват, че съвременните християни били много лоши. Не, те са много добри. И ако страдат, те страдат от голяма добрина. Апостол Павел беше много добър човек. Той се държеше за старите убеждения, за традициите. В това отношение той беше еретик и не можеше да остави християните свободно да развалят традициите. Той не позволяваше на евреите да стават християни. Той не им позволяваше да се отделят от Мойсея. Павел гонеше християните, но един ден Христос го срещна на пътя. Павел слезе от коня си на земята и запита: Какво искаш от мене? Той чу един глас:

Павле, защо ме гониш? – Какво искаш от мене, Господи? – Аз съм Исус, когото ти гониш. – Какво искаш от мене, Господи? – Ще ти кажа: Този начин, по който ти си тръгнал да гониш хората, не е Божествен, той е човешки. Стани, аз ще ти кажа как трябва да проповядваш за в бъдеще. Няма повече да връзваш хората, но ще ги освобождаваш. Казвам и на вас: След като с години следвате Христа, ще дойде някой да ви разправя, че сте на кривата страна. Кой е на правата страна? – Всеки човек, който обича Господа, е на правата страна. Всеки човек, който прилага Божията мъдрост, е на правата страна. Всеки човек, който прилага Божията истина, е на правата страна. Сега аз оставям другите неща настрана и правя превод. Според мене, всички учения, които съществуват в света, са преводи на истината. Дотолкова, доколкото тия преводи са съгласни с оригинала на нещата, те са добре дошли. Вие можете да преведете едно класическо съчинение на няколко езика, но онзи превод, който е най-близо до оригинала, е най-хубав, най-добър. Цялата природа, с всички живи същества в нея, е една Божествена книга. И ние представяме листа на тази Божествена книга, върху която са записани всички Божествени закони, според които ние можем и трябва да живеем. Казано е в Писанието: "В последните дни ще напиша закона си в човешките сърца." Питам: Тези закони сега ли ще ги напише Господ или са написани вече? Под думата "написване" разбираме кръста, за който говори Христос. Ние не разбираме онзи пасивен кръст, който е свързан със страданията на Христа. Който разбира кръста като носител на страдания, според закона на любовта, той трябва да се ползува от тия страдания. Щом разбираш страданията от гледището на Божията мъдрост и от гледището на Божията истина, ти трябва да се ползуваш от тях. Не разбира ли страданията, човек не може да ги използува. Не е лошо да страда човек, но лошо е ако не разбира страданията.

В какво седи неразбирането на хората? В незнанието. Когато Христос ходеше с учениците си, заедно с тях идваше няколко хиляден

народ да Го слушат. Един ден около Него бяха се събрали около 4 – 5 хиляди души, които не бяха яли. Христос каза: Жал ми е за народа, че са гладни, може да припаднат. Христос запита учениците си колко хляба имат. Те му казаха: За да нахраним този народ, трябват не по-малко от двеста хляба, а ние имаме само пет. Как ще ги нахраним? – Дайте хлябовете тук. Учениците донесоха петте хляба. Христос дигна очите си нагоре. И след това каза на народа да насяда. Всички ядоха от този хляб, а след това останаха укрухи, които напълниха 12 коша. – Как стана това нещо? – Не е важно как е станало. Важно е, че Христос имаше знание. Той имаше и Любов. Христос призва любовта на помощ. Христос имаше Божията Мъдрост и Божията Истина в себе си. Той ги призва на помощ. С пет хляба Той нахрани петхиляден народ, но след това останаха и 12 коша укрухи. Всеки от вас може да направи този опит. Да кажем, че един баща има 4 – 5 деца в дома си, а разполага само с един хляб. Той трябва да призове Божията любов, мъдрост и истина на помощ и хлябът ще се увеличи. От него ще се нахранят всички деца, жената, мъжът и пак ще останат няколко коша укруха. – "Може ли да бъде това?" – За онзи, който знае, може. За онзи, който не знае, не може. Един българин имал един хубав часовник, който му служил цели 40 години непрекъснато. Той често го отварял и затварял, да го преглежда как върви. Един ден, като отворил часовника си, той спрял, не могъл повече да върви. Той не забелязал, че когато отворил часовника си, жена му се чесала, та паднала едно малка въшка вътре някъде. Той занесъл часовника си на един добър майстор и го помолил да види каква е вредата му. Часовникарят извадил инструмента си, с който преглеждал часовниците и започнал внимателно да го гледа. Видял, че няма никаква повреда. Затова духнал един път и часовникът започнал да върви. Оказало се, че една малка въшка била причина за спирането на часовника. – "Колко ще ми вземеш?" – "Пет лева." – "Само за едно духане искаш пет лева." – "Да, но майсторлъкът е в духането." Трябва да знаеш как да духнеш, за да изкараш въшката, онзи паразит от своя

часовник. Колко паразити са попадали в нашия живот? Едни от тях може да са от жена ви, но важно е, че от този паразит сърцето е спряло да работи. Но само пет лева ще ви струва да започне сърцето правилно да функционира.

Та казвам: Настанало е вече време, когато всички хора от всички народи, от големите до най-малките трябва да се приближат с всичкото си уважение и смирение да възприемат истината. И кой колкото я разбира, да я приложи. Аз не искам да я разберете и приложите като мене, но кой колкото я разбира, толкова да я приложи, това е хубавото. Защото често вие мислите, че някои хора не разбират истината. Всички хора разбират истината. Една стара баба на 80 години дойде един ден при мене да ѝ поговоря нещо. Като стана дума за прераждането, аз ѝ говорих в какво се заключава. Тя даже не знае да чете и да пише, но като ме слуша, каза: “Синко, това нещо е близо до ума и като е така, животът има смисъл. Значи аз мога да се подмладя.” – Да, бабо, ще се подмладиш. – “Тогава животът е красив, понеже аз мислех, че моята работа е свършена вече. Това ми допадна. Да бъде благословен Господ. Като отида при Господа, ще му кажа пак да ме прати на земята, да поживея малко между моите внучета.” Ако това разправяш на учените, на религиозните, те ще кажат, че това не е съгласно с догмите на науката, на църквата. Оставете настрана вашите догми! Важно е за вас факт ли е прераждането или не е факт. Ако прераждането е факт в природата, разбери го както искаш. Фактите не могат нито да се отричат, нито да се доказват. Страданието е един факт, който не може нито да се отрича, нито да се доказва. Важно е каква роля играе страданието в живота. Страданието е солта на живота. Страданието осолява човека, без страдане човек е без сол. Когато едно дете се ражда, винаги го осоляват. Ако опитате вкуса на потта си, ще видите, че тя не е безсолна. Някой казва, че му е дотегнало от страдания. – Съгласен съм с вас. Много сол не трябва да има, но съвсем без сол човек се схумва. Във всичките неща е турено поне по малко сол. Значи, силата,

която свързва живота, е именно солта. Изгуби ли човек солта си, той умира. Ако можеш да задържиш солта си, ти ще живееш 50 – 60 – 80, 200, 300, 500, 800, 900, 950 години. Хайде да спрем до годините, които живял Матусал – 950 години. За да може човек при сегашните условия да живее 950 години, той трябва да има от какво да се интересува. Не мислете, че само физическият живот е хубав. Той е само предговор на живота. Той е забавачница. И от тази забавачница вие постоянно ще отивате на онзи свят и пак ще се връщате на земята. Не мислете, че само вие сте видимите хора, които живеете на земята. В другите области, в другите светове има по-висок живот от този на земята. Между вас, между хората на земята, живеят още много същества, които вие не виждате. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че е заблуждение. За слепите, за онези, които не виждат, това е заблуждение. Но за онези, които виждат, това не е заблуждение. Тези неща могат да се проверят. Аз не казвам, че трябва да вярвате. Има неща, които трябва да се проверят. Ние сме за всичко онова, което е добро. Само доброто може да остане в света. Всички онези неща, които не съдържат в себе си истината, знанието, светлината, живота, свободата, те са спънки и трябва да се махнат. Казано е в Писанието: "Ще залича всичките ви грехове." И Господ ще заличи греховете на хората, защото греховете представят заблуждение, което спъва хората.

Казвам: Сега всички трябва да имате ново разбиране. Всички трябва да имате този кръст в себе си. Като срещнете един човек, който носи този кръст с новото разбиране, трябва да има весело лице. Този човек не е като сегашните хора, които при изпитанията на живота се обезсърчават и казват: "Свърши се нашата." Той е човек, който се е подмладил. Онзи човек, който носи кръста с новото разбиране, той има светлина и знание в себе си. Този човек трябва да бъде свободен. Той може да е сиромах, може да е бос, но е свободен и радостен. Как отиде Христос на небето: бос или с обуща? С модерна шапка ли отиде, с модерни дрехи ли отиде Христос на небето? Всички художници рисуват Христа със сандали, така е ходил едно време, но

когато отиде на небето, Той отиде бос, без никакви обуща. Вместо шапка, хората му туриха един венец на страдания на главата. Едно, което особено ми хареса в характера на Христа, е Неговото търпение. Той седи между шест-хилядна римска войска, всички Го бият, Той седи тих и спокоен. Ето Човекът, който разбира. И след като Го разпнаха, Той знаеше, че това е от неразбиране на хората. Той им казваше: Ще разберете това един ден. Ако и вие като Христа не можете да погледнете на страданията си тихо и спокойно и да кажете, че всичко е за добро, къде е вашето разбиране? Вие казвате: "Ама да не ме излъжат?" Кое е по-добро, да те излъжат или да не те излъжат? Обаче има едно положение, което всякога трябва да знаете: Човек сам себе си никога не може да излъже. В душата на човека лъжата е изключена. Човек може да лъже, но в себе си той знае, че лъже. Да лъжеш и да мислиш, че лъжата е истина, това е невъзможно. Като говориш нещо, което е лъжа, в себе си знаеш, че нещо не е вярно. "Ама на мене ми го казаха." – Това не е вярно. – "Еди кой си ми го каза." – Това не е вярно. – "Ама в Писанието е писано така." – Че и Писанието са го писали хора, печатали са го хора. – "Евангелистът казва, че е свещена книга." – Свещена книга е, но е преписвана и печатана все от хора. Това не е първоначалният език. Пък и на гръцки както са говорили и писали, и този език е човешки. Но онзи език, на който Духът е говорил, тепърва трябва да го учите. Духът казва: "Когато Духът на истината дойде, той ще ви научи." Но за да ви научи Духът, вие трябва първо да научите неговия език. Заблужденията в съвременното християнство седят в това, че те още не са научили Божествения език, вследствие на което правят криви преводи. Те казват: "Духът ми каза така." – Че Духът ти е казал, право е, но какво ти е казал? Каква е разликата, когато ти сам си говориш и когато Духът ти говори? Сега на ваш език да ви говоря. Ако ти сам си говориш, като човек, в стаята ти ще бъде тъмно. Но когато Бог или Духът ти говори, в цялата ти стая ще бъде светло. Когато говориш

като човек, болен ще бъдеш. Когато ти говориш като човек, сиромах ще бъдеш. Но когато говориш на Бога, богат ще бъдеш.

Сега ще направя една разлика между богатите и сиромасите. Богатите хора са много скръжави, а сиромасите – много щедри. Ще ви докажа защо е така. Богатият държи богатството си близо при себе си, осигурил се е и не го дава – скръжав е. А сиромахът раздава навсякъде своята сиромашия – щедър е. Какво трябва да се направи? Да се прати скръжавостта при сиромаха, а щедростта при богатия. Богатите да станат щедри, а сиромасите скръжави. Сиромахът трябва да стане скръжав, понеже няма какво да яде, а понеже богатият има много, има какво да яде, той трябва да раздава. Всички учени трябва да бъдат щедри, доблестни, да не се срамуват. Всички хора могат да възстанат против една теория, това нищо не значи. Всеки човек има право да каже това, което знае. Той сам ще си носи последствията. Един ден ние или ще се радваме на това, което сме говорили, или ще съжаляваме. Аз не искам един ден да съжалявам, че съм говорил. И всеки, който би приел тази истина и би я приложил, би се радвал, че я е говорил. Истината е общо достояние, общо благо за всички. Това е разрешението за всички, това е разрешението на въпроса. В истината седи разрешението на всички въпроси: на семейните, на обществените, на социалните, на религиозните и т.н. Ако всички хора приложат Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина в живота си, всички социални въпроси постепенно ще се разрешат. Умни хора се изискват сега. Много умни хора има на света, но някои от тях и досега още мислят, че времето на новото още не е дошло. Не само че времето не е дошло, но даже сте закъснели малко. Казват някои, че второто пришествие щяло да дойде. Второто пришествие е второто идване на Христа, не да съди хората, но да оправи света. Казано е: "Когато син человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра?", т.е. ще намери ли достатъчно хора, които да търсят истината и да я познават? Трябва ли и тогава да постъпим, както евреите постъпиха с Христа? Или трябва да постъпим с Христа, както

римската империя и Пилат постъпиха? Днес, в 20 век, трябва ли християните да постъпят с Христа, както евреите преди две хиляди години постъпиха? Въпросът не е в това, как са постъпили хората на времето си, но трябва да се знае, че всеки човек, който се противи на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина, както на знанието, светлината и свободата, които идат от Него, той е изгубил всичко. Може да се направи опит в това отношение. Дойдем ли до човешките работи, то там всеки има право да се противи, но дойдем ли до Божествените работи, всички трябва да имаме един възглед, не еднообразен, но всички трябва да имаме желание да изразим Божията любов така, както искаме да се прояви и спрямо нас. Както искаме да се прояви спрямо нас, така и ние трябва да се проявим спрямо другите. Както искаме хората да бъдат откровени и искрени спрямо нас, така и ние трябва да бъдем спрямо другите. Дойде някой и като му говорите, през всичкото време ви наблюдава, да не би да го излъжете нещо. Преди години дойде при мене един много учен човек, който след като ме занимава цял час с научни и религиозни въпроси, ми каза: "Слушал съм, че сте били добър ясновидец." – Не зная, предвиждам някои неща. – "Кажи ми тогава какво мисля в този момент." – В този момент ти си мислиш: "При много съм ходил и всички са ме лъгали, да видим сега, какво ти ще ме излъжеш." Ти мислиш сега точно това. Та казвам: В лъжата няма никаква наука. Тя не е наука преди всичко. Лъжата унижава човешкото достойнство, лъжата унижава човешката любов, лъжата унижава самосъзнанието. Лъжата унижава човешкото знание, светлина и свобода. Лъжата заробва човека. Тя нищо не допринася. Онова, благородното в света, това е истината, която е вложена в любовта и в мъдростта.

Това е новото, което Бог иска сега от света, от всички хора. Бог ще прекара света през един голям огън, за да го пречисти. Ако някой мисли, че в бъдещия си живот ще може да живее така, както е живял в миналото, той се лъже. Миналото е минало време. Сега иде нов свят,

нова светлина, нова любов, нова свобода. И това се отнася не само за един народ, но за всички народи, за всички племена.

Сега ви желая на всички ви да дигнете кръста си – този златен кръст на Божията любов, златния кръст на Божията мъдрост, златния кръст на Божията истина, да го турите на себе си. Всички да бъдете с кръстове.

Поздравявам ви сега с този, новия кръст.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

30-та неделна беседа от Учителя, Държана на 8 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

РЕЧИ САМО РЕЧ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще взема само няколко думи от осма глава на Матея, от осми стих: “Речи само реч и момчето ми ще оздравее.”

Духът Божи.

“Речи само реч.” Речта е най-разумното, най-разбраното, най-реалното, което може да ни интересува. И ако речта в живота не би съществувала, това би било най-голямото нещастие, което би могло да сполети хората. В своята възраст човечеството е минало през една епоха, минало е своето детинство, но още не е дошло до възмъжалост. Досега човечеството е било в положението на десетгодишно дете. Сега е в положението на 12 годишно дете и се готви за прогимназия. Ние казваме, че един народ е културен. В какво седи културата на нещата? Има известни черти, които определят степента на културата. Казваме, че някой човек е красив. В какво седи красотата на човека? Според някои, красотата на човека седи в неговия нос или в устата му, или в брадата му, или във веждите му, в очите му, в телосложението му, в ушите му и т.н. Та когато се казва, че човек е красив, това не се отнася до една негова черта, но трябва да има една съразмерност във всички негови части. Всички велики хора са красиви. И природата иска това именно, всички велики хора да бъдат красиви. Тя желае това и за всички хора изобщо. Само великият човек може да бъде красив. Красотата е външно изражение на великия човек. Велик човек може да бъде само добрият човек. Добър човек може да бъде само любещият, а любещ човек може да бъде само мъдрият човек. А мъдър човек може да бъде само онзи, който обича истината. Това са научни дефиниции.

Сега, по какво се отличава културата? Вземете, например, в културата, всички ония същества, които се движат мудно, са крайно невежи. Колкото по-културно е едно същество, толкова по-бързо се движи то. Вашата земя, която се движи с една скорост от 29 километра в секунда, е доста учена, доста културна. Когато казваме, че някой трен се движи със скорост сто километра в час даже, той е доста учен. Колкото по-бързо се движи, толкова повече се увеличава неговата ученост. Това показва, че зад трена се движи едно същество разумно, учено същество. Ако зад трена не се крие никакво разумно същество, тренът не може да се движи с такава голяма бързина. Има аероплани, които се движат с бързина 200 – 300 километра в час. Някои аероплани са достигнали до 500 – 600, даже и до 700 километра в час. В това отношение донякъде ние сме надминали птиците, но още не сме надминали насекомите. По бързина насекомите са по-учени от нас. Направена е една статистика в това отношение. Например, антилопът се движи с бързина 75 километра в час. Вълкът се движи с 48 километра в час, леопардът – със 110 километра, хвъркатата риба се движи с 56 километра в час. Като дойдем до птиците, бързината им е още по-голяма. Те започват нормално от 150 километра и все по-нагоре се отива: лястовичката се движи с бързина 170 километра, орелът – със 190, водният сокол – с бързина 290 километра бързина в час, а мъжката – 1300. Птиците в своята бързина наброяват около 200, 300 милиона години откак са се явили. Следователно, като по-стари, насекомите са по-учени от птиците. Казвам: Съвременната наука се доближава до времето, когато ще ни даде една научна дефиниция за живота. Ние не трябва да се заблуждаваме от външната форма на нещата. Най-съвършената форма, която природата е създала на земята, това е човешката форма. На човека предстои едно велико бъдеще. Ако ви кажа, че за развитието на човека са потребни може би не по-малко от 300 хиляди години, навярно ще се окажат малко. Ако ви кажа, че са потребни един милион години, и това ще се окаже малко. Някои богослови смятат, че откак съществува човечеството,

изминали са се около осем хиляди години, но мнозина се страхуват да отрекат или потвърдят това число, защото не знаят за какви години се говори, за човешки или за Божествени.Тези осем хиляди години не са човешки, но Божествени. Ако тия осем хиляди години се преведат на човешки език, те се равняват на 190 милиона години. Но за да дойде до едно по-голямо развитие, на човека са нужни още 200 милиона години. Аз говоря за цялото човечество, а не само за един човек. Това не трябва да ви стряска. Тези данни може да са верни. Ако са верни, толкова по-добре за вас. Ако не са верни, ще ги поправим. Може би да са потребни още повече години. Ще кажете, че това е много дълъг период. Дължината е нещо относително. Ако тръгнеш с биволска кола, като нашата, за Слънцето, ще ти трябват няколко милиона години. Ако тръгнеш с конска кола, годините ще се намалят. Ако тръгнеш с един бърз трен, ще трябват 260 години. Ако тръгнеш с бързината на светлината, ще ти трябват само осем минути. При тази светлина, 200 – 300 милиона години човешки могат да се съберат в една светлинна година. Ако днес човечеството в 200 – 300 милиона години придобива известни качества, ще дойде ден, когато същото това знание ще го придобие в една година. Това наричат научна спекулация на разсъжденията. Това се отнася за учени, за напреднали хора, а не за деца. Сега, някои от вас не сте деца, но сте възрастни. Бог е създал великия свят, който представя огромна материя за изучаване. За да можем да проучим този свят, трябва да си представим едно число със 17 нули след него. Толкова години ни са нужни за проучаване на сегашния свят. За да можем цялата вселена да я проучим, да я разберем, да имаме истинско понятие за нея, само за нейната материална, физическа външност, трябва ни едно число със 17 нули. Грамадно число е това. Но то представя една възможност, която Бог е вложил. Като знае човек колко още има да учи, той трябва да се радва. А вие казвате: “Какво има да се учи в бъдеще?” Много има да се учи. В коя школа се учила саханомията, за да може да пътува с бързина 1200 километра в секунда? Ще кажете, че Бог й дал тази

способност. Така не се говори. Вие разглеждате нещата съвсем материално, а те не са материални. Това насекомо има известна наука в себе си. Тя е турила своето знание в действие, за да може да използува тази сила. Природата не е глупава. Тя е разумна. Следователно, ние трябва да имаме ясна представа за устройството на земния, на физическия живот. Това е необходимо, за да може човек да се избави от сегашните неприятности, в които изпада. Тези неприятности и страдания следват не само отделния човек, но и всички народи, както и цялото човечество. Засега земята мяза на една гробница, на място на изтребление. Най-големите нещастия стават на земята. Аз не искам да ви говоря за онова, което сега става, но това са смени, промени в природата. Формите постоянно умират, а животът минава от една форма в друга. Онези, които не разбират Божиите пътища, биха се обезсърчили, но онези, които ги разбират, те ще се насърчат. От тяхно гледище, смъртта не е нищо друго, освен една почивка. Някой път човек трябва да умре, за да си почине и после пак да дойде и да почне да работи. Има една смърт, която не е желателна. Понякога човек живее с една мисъл в съзнанието си, че постоянно го преследват, че Бог не го обича, че хората не го обичат, че хората са лоши, че земята не е устроена, както трябва и т.н. Някои учени поддържат мисълта, че земята ще изгори, че ще дойде някоя комета близо до нея и ще я блъсне с опашката си и тя ще се пръсне или че земята не е добре устроена и т.н., че войни ставали по земята, че това, онова. Бъдете уверени, че този, който пътува със земята, като с един кораб, ще стигне най-после своето предназначение. Всички хора са екскурзианти, които земята ги носи. Един ден те все ще стигнат някое пристанище. Тогава всички ще дойдем на някоя нова планета, добре устроена. Коя е тази планета? Къде е тя, няма да ви кажа. Като дойдете на тази планета, ще научите името ѝ. Като дойдат до тази планета, земята ще остане на ремонт за един дълъг период от няколко милиарда години да си почива. От това гледище земята е едно развлечение за хората. Бог обича да дава развлечения на своите деца.

Понеже хората не са готови още за науката и за живота на ангелите, ако останат дълго време между тях, ще се отегчат, понеже не разбират науката им, няма с какво да се занимават, затова Бог ги е изпратил на земята като екскурзианти, да пропътуват цялата земя около едно число със 17 нули и след това да се върнат пак между ангелите. Тогава ангелите ще ги посрещнат с радост, защото вие ще бъдете готови за тяхната висша наука, да ги разбирате. Днес всички вие сте слезли от небето, напуснали сте ангелите, понеже не сте могли да издържите на тяхната висша наука. И досега ангелите са на две мнения по отношение на хората: Едни от тях са на мнение да изпратят хората на земята, да се учат, а други са на мнение да ги наложат добре с тоягите си, за да ги възпитат. Между ангелите става голям бунт за хората. Така разправят поне. Това не са мои коментарии. То е като разказите за Дон Кихот и Санчо Пансо. Колкото е вярно това, което се разправя за тях. Впрочем, все има някаква вероятност. Дон Кихот е един идеалист, който идеализира нещата. Представя ги в такъв вид, в какъвто не са. Санчо Пансо е материалист, който идеализира нещата в материалния свят и ги представя нещата такива, каквито не са. В края на краищата Дон Кихот умира в разочарования и Санчо Пансо умира и съжалява, че не могъл да получи от господаря си това, което му обещал. Казвам: Не се интересуваме от реалния живот. Мнозина ме питат в какво вярвам аз. – Не е важно в какво аз вярвам, но важно (е), че няма в света човек, който да не вярва. Навсякъде има вяра. Вяра има в растенията, в насекомите, в животните, в птиците, но вяра има и в човека. Човешката вяра седи на първо място. Вярата се различавала и различава във всички времена и народи. Не само вярата се различава, но и любовта, и знанието между хората се различава. Великият Божи Дух, който прониква битието, се проявява във всички области и във всички форми, в които има живот: и в насекомите, и в птиците, и в рибите – навсякъде. Казал е Бог: Да стане и е станало. Най-после физически Бог се е проявил в човека. Казва се в Писанието: "И направи Бог човека по образ и подобие свое го

създаде да говори." Не мислете, че само хората говорят. И насекомите, и птиците говорят, но на своя език. Пчелите си имат радио, с което се съобщават. Когато една пчела намери някъде добра паша, тя се връща, кацва на кошера и започва да играе особен танц. По танца ѝ пчелите познават, че тя е намерила някъде нещо за ядене и пиене и тръгват след нея. Ще питате, кой е видял това нещо. – Видели са го. Има учени хора, които по 30 години иждивяват, за да правят наблюдения върху живота на пчелите. Обаче върху човека са правени малко наблюдения. Човек тепърва започва да изучава. Някой път вие сте гневен. Защо? Защото някой мускул на лицето ви се е свил. Това лесно можете да видите в огледалото. Понякога изпитвате голям страх от нещо. Ако погледнете лицето си в огледалото, ще видите, че друг някой мускул на лицето ви се свил. Някога сте се обезверили. Друг някой мускул на лицето ви се е свил. Следователно, всички отрицателни черти в човека се дължат на свиване на някой мускул на лицето му. Това е само за обяснение. Що се отнася до проява на известни добродетели или положителни черти в човека, те предизвикват известно удължаване или разширяване на някои мускули на лицето. Това не става с някаква голяма мярка, но едва с една стомилионна част от милиметъра или с една петстотинмилионна част от милиметъра. И в този мащаб да са, те развиват грамадна сила в човека. Когато човек е забъркан в някаква работа, скъсяват се ръцете му. Като се скъсяват ръцете му, той започва да се чеше тук – там по главата, отзад. Защо човек се побутва по задната част на главата си? Защото едно време, преди 20 – 30 милиона години, когато човек е живял животински живот, когато имал опашка, интелигентността му е била в задната част на главата. Но днес, вместо да бута задната част на главата си, нека бута носа си. Някой като бута дълго време отзад главата си и не може да разреши някой въпрос, дохожда хремата на помощ. Като започне да чисти носа си, да го пипа често, най-после той разрешава въпроса. В това отношение хремата е една от важните болести, защото чрез нея се

разрешават някои вредни въпроси. Някой се скарал с някого и не може да се примири. Щом го хване хремата, тоя се примирява вече. Хремата, треската са болести, които помагат за примиряване на хората. Треската обича да гори. Като нападне някого, той започва да танцува, да играе. Тя обича да раздвижва хората. Кашлицата пък е много щестлавна. Като дойде, тя иска да покаже на всички хора, че е дошла и че като нея друга няма. Значи и болестите като хората биват щестлавни.

Та казвам: Сегашните хора, сегашните народи са дошли до положение да внесат в живота си нова философия, нови форми. Те ще намерят тази философия, тези форми в самата природа. Те са вложени в нея. Това не е с цел да се защитава една човешка кауза, но казвам: В природата има ред закони и ако човек върви по тях, той ще приеме всички блага на живота. Всеки може да бъде относително щастлив, здрав, да има условия за постигане на своите желания, но ако спазва разумните закони на природата. Не ги ли спазва, огрешава ли се, той може да дойде до нежелателни резултати. Например, ако вие имате една лоша мисъл в ума си, храносмилането няма да стане по естествен начин. Тази мисъл ще внесе в храната елемент на отрова. Гневът, например, внася отрова в човешкия организъм. И тогава, като се разгневи човек, за предпочитане е да се нахрани добре, отколкото да е гладен. Храната представя предпазително средство срещу отровата на гнева. Гневът отделя отровни сокове, които се отразяват зле върху празния стомах. Гневът причинява голямо разстройство на стомаха. Днес повечето хора се оплакват от неврастения и питат, на какво се дължи неврастенията. Неврастенията се дължи на страха. Човек се страхува от болести, от сиромашия, от смърт, от какво ли не, вследствие на което този страх го отравя постепенно. Кое е онова, което трябва да противодействува на страха? – Вярата, любовта, знанието, те идат в помощ на човека срещу страха.

Сега не е въпрос само да се каже на човека, че знанието може да му помогне, но той трябва да има такова знание, което всеки момент

може да се подложи на опит. Сега трябва да има училища, в които новото поколение да се възпитава по нов начин, да видите какви ще бъдат резултатите. Не е достатъчно да се говори за ново възпитание или за любовта между хората, но теорията трябва да се приложи на практика. Не е достатъчно да се каже, че човек трябва да бъде свободен. За да бъде човек свободен, той трябва да бъде разумен. Преди всичко човек трябва да спазва онази свобода, която природата е вложила и която изисква от всички живи същества. Божественият закон на свободата е написан върху човешката глава, в човешкото сърце и в човешките дробове. Божественият закон е написан във всяка частица от човешкото тяло. Следователно, всеки човек трябва да живее съобразно този написан закон. Ако всички хора биха живели според този написан в тях закон, светът би се оправил много лесно. Понеже хората не живеят според законите му и се отклоняват от тях, те постоянно влизат в стълкновение с Него и със самата природа. Храненето на човека трябва да бъде разнообразно, дишането му също трябва да бъде разнообразно. Следователно, ако човек не употребява съответна храна за своя организъм, както и съответен начин на дишане, той ще носи последствията на това нарушаване. Когато диша, човек трябва да държи в ума си добри мисли, да не диша със страх. Като диша, той трябва да вярва, че във въздуха се крие една Божествена сила, която е в състояние да пречисти неговата кръв. Ако хората разбираха каква енергия, какъв живот се крие в храната, те биха се ползували от нея. Ако те разбираха това нещо, то те като приемат храната с любов, щяха да внесат в организма си онази сила, онзи живот, който е скрит в нея. Всяка ябълка, всяка круша, слива, череша, картоф, крият в себе си такава сила, която може да обнови човека. Но всяко нещо трябва да се приема с любов, за да даде своя резултат. Любовта привлича живота. Без любов животът не може да се прояви. Без любов нито един народ не може да прогресира. Дотолкова, доколкото гражданите, поданиците на една държава, на един народ имат съзнание и любов помежду си и живеят един за

друг, дотолкова могат да прогресират правилно. Любовта е закон за всеки дом, за всеки човек. Следователно, между стомаха и ума на човека не трябва да има никакво стълкновение. Между главата и дробовете също не трябва да има никакво стълкновение. Главата не трябва да става роб на стомаха. Стомахът е доста учен. Неговите поданици, които са на брой около десет милиона, неговите клетки извършват такъв процес, какъвто клетките на мозъка не могат да свършат. Но енергията, която стомахът придобива, отива в мозъка. И мозъкът знае как да изпрати тази енергия по цялото тяло. Ако стомахът свърши работата си много добре, а мозъкът не свърши своята работа както трябва, тогава се ражда известна болест на недоимък. Щом кръвта не приижда към главата, кръвообращението става неправилно и тогава по посинелите пръсти и устни на човека лекарите констатират известна болест и препоръчват различни средства за лекуването ѝ. Устните на човека трябва да имат свеж, червен цвят, а не да бъдат сини, до черни. Червеният цвят е цвят на живота. Аз наричам червения цвят първия подарък, който природата дава на човека. Белият цвят или светлината е дар, даден от небето. Всички останали цветове, синият, жълтият, виолетовият, тъмносиният, зеленият, са подаръци, които природата ни изпраща. И ако хората знаеха как да употребяват тия подаръци, всички щяха да бъдат здрави, умни. При това положение между хората щеше да има пълна хармония. Хората днес носят червения цвят, без да знаят защо го носят. Като отиват на война, те носят червено знаме, без да знаят защо. Червеният цвят прави хората смели. Човек трябва да знае как и кога да употребява червения цвят. Портокаленият цвят означава някакво примирение. Той представя друг един дар, даден на човека от природата. Зеленият цвят означава култура, растене. Той показва, че земята трябва да се оре и сее. Жълтият цвят показва, че човек трябва да бъде разумен, да използува нещата правилно. Синият цвят показва, че трябва да благодарим на Бога за всички блага, които ни е дал. Виолетовият цвят показва, че трябва да бъдем благородни и да

дадем от себе си не само на подобните си, но и на всички животни, растения, насекоми, на всички живи същества. Към всички да бъдем благородни и справедливи.

Казвам: Когато Христос е дошъл на земята, Той имал за цел да научи хората как да обичат Бога. Да обичаш Бога, това значи да обичаш всичко онова, което Той е създал. Казват за някого, че се занимавал много със своето лице, със своето тяло. Аз се радвам, когато виждам човек, който се занимава със своето лице и често се оглежда в огледалото. Не, нека се оглежда, да види какви са очите му, какви са устните му на цвят – червени или сини. Нека всеки си има едно огледалце, че като става сутрин да се оглежда, да види какви са устните му. Ако види, че устните му са малко тъмни, нека започне да диша дълбоко, да дойде повече кръв в тях, да станат червени. Черният цвят не е добър. И той има нещо хубаво в себе си, но трябва да се превърне. Черният цвят е подобен на въглищата и като тях трябва да се превърне, да му се тури малко огън, да се запали. Черният цвят трябва да се превърне в червен. Той показва, че в природата има нещо, което гори и издава светлина и топлина.

Стотникът каза на Христа: "Кажи само реч и момчето ми ще оздравее." Това значи: Кажи само една разумна реч. Когато професорът преподава своята разумна реч или когато музикантът преподава своята разумна музика, те носят радост за всички души. Разумното в света всякога носи радост. Всеки от вас е радвал баща си и майка си, когато им е говорил разумно. Нали и вие сте се радвали на усмивката на своя баща? Достатъчно е майката да тури ръката си върху главата на своето дете или бащата да го погледне с дълбок поглед, за да изпита онзи свещен трепет на тяхната любов. Какво нещо е майката? – Майка е онази, която е умна, любеща, щедра. Когато от ръцете на майката излиза нещо, т. е когато майката с ръцете си раздава, а от очите ѝ излиза нещо светло, детето се държи за майка си. Освен майката, то няма нищо друго на земята, което да го държи. Казвам: Освен майката няма друг някой, който може да

замести в нея идеята за любовта, за Бога. Като вярваме в Бога, трябва да чувствуваме, че от него потича нещо към нас чрез майката. Като погледнем към Слънцето, ние трябва да почувствуваме, че от него иде към нас светлина и топлина. Кой е заповядал на Слънцето да ни изпраща своята светлина и топлина? Има неща в света, които са неизбежни, а други, които са временни. Неизбежно е, например, изгряването на Слънцето, въртенето на земята и т. н. Промените на живота са неизбежни, ние не можем да ги предотвратим. Всеки, който се е родил, той ще остарее, но ние трябва да разбираме, какво нещо е старост и какво младост. Младостта подразбира капитал, който се развива, а старостта подразбира развития вече капитал. В старостта капиталът вече е развит и остава в наследство на бъдещото поколение. Като свърши работата си, човек остарява и напуща земята, но не се изгубва. Той отива в другия свят, дето му е приготвено място. Христос казва: "Отивам жилище да ви приготвя, дето съм аз, там да бъдете и вие." За всекиго се приготвя място. Дали вярвате в това или не вярвате, то е друг въпрос. Като казваме, че за всекиго се приготвя място, имам предвид за всеки, който се учи добре, който е свършил отделенията, прогимназията, гимназия, университета. И след това, като специализация, за него се приготовлява място. Този човек може да стане и съдия, и лекар, и учител. Но онзи, който не се е учил, той ще заеме служба от низък уровен. Трябва ли при това положение да се сърдите? Който има малко сила, малко работи. Който има много сила, много работи.

Казвам: Днес се изискват умни хора. Това не значи, че няма такива хора на земята. Никога светът не е имал толкова умни хора, колкото днес има. Каквото и да говорите, но учените хора, които днес се събират в обществото на народите, дошли от целия свят, от Англия, от Франция, от Германия, от Италия и от останалите страни, са умни хора, добре организирани. Те съзнават, че всички хора на земята представят нещо цяло, неразривно. Те съзнават, че между всички хора има една обща връзка, не живеят със старите разбирания на хората.

Има един Божествен закон, който регулира нещата и показва на всички народи, малки и големи, че са полезни едни за други. Понякога хората се страхуват от това, че един малък народ може да изчезне. Това е невъзможно. Вземете пример от еврейския народ. Няколко хиляди години се изминаха, откак излязоха от Египет, но и до днес още не е изчезнал. През какви изпитания не е минал този народ, какви страдания не е понесъл, но и до днес още евреите, макар и пръснати по цялата земя, не са изчезнали. Всеки народ, когото Бог ръководи, не може да изчезне. Ето защо всеки народ трябва да чувствува Бога в душата си и да каже: Бог ни е изпратил на земята и ние ще Му служим. Бог е определил място на всеки народ. И това място един ден всеки справедливо и достойно ще го заеме. Мнозина се плашат пред мисълта, какво ще стане с тях. – Вярвайте в Бога не външно, но вътрешно. Вярвайте, че всички народи са деца на Бога. Вярвайте, че всички животни, които ни помагат, са изпратени като наши помощници, да ни помагат. Казвате: "Вол е това." В този вол е скрито едно разумно същество, което е дошло на земята да работи, да ви помага. Цели 20 години този вол ви работи, без да му плащат нещо. Ти ще си спомняш от време на време, че си имал един вол. Но един ден той ще те срещне в невидимия свят и ще те пита: "Познаваш ли ме?" – "Не те познавам." – "Аз съм твоя вол, който ти работих цели 20 години. Много пъти опитвах твоята тояга на гърба си." Ти трябва да му се извиниш, че тогава не си разбирал нещата, че си бил голям невежа. Ако сега сляза на земята, няма вече да постъпвам по този начин. Това са новите разбирания, до които хората трябва да достигнат. Когато дойде любовта в живота ни, така трябва да разбираме нещата. Хората, които седят на висока степен на развитие, трябва да имат уважение и почитание към онези, които са над тях, но и на онези, които са под тях, трябва да спазват техните права, да не ги презират и да знаят, че навсякъде в света Бог се проявява. Бог опитва нашите умове, да види доколко ние разбираме неговите дела. От това

именно той определя на какви места да ни тури. Това са ред философски разсъждения.

Съвременните хора се нуждаят от школа, от учене, да разбират причините и последствията на нещата. Някой казва: “Аз съм много нервен.” Друг някой казва, че се страхува. – Няма защо да се страхуваш. – “Как мога да не се страхувам?” – Аз мога да направя така, че да не се страхувате. – “Как може да направиш това?” – Ти се страхуваш, защото си сиромах и мислиш, че ще умреш гладен. Като вложа в банката сто хиляди лева на твое име, ти веднага ще се усмихнеш и страхът ще изчезне от тебе. Значи, ти вярваш в парите, в златото повече, отколкото в мене. А не знаеш, че това злато съм аз. Ако аз не извадя златото от земята, то само няма да дойде. Следователно, гаранти за златото, за богатството в света са хората. Без хора на земята ние не можем да бъдем щастливи. Ако ти мислиш, че можеш да живееш без майка и без баща на земята, без братя и без сестри, ти се лъжеш. Бог е великото в света, Бог е нашият баща, това е великото за нас. Майката е природата за нас, а ние сме деца на тази майка, на тази велика природа. Нашите бащи и майки в живота заместват Бога, заместват великата природа. Бог ни говори чрез тях. Когато майка ни и баща ни заминат за другия свят, Бог изпраща друга майка и друг баща, които да ги заместят и да ти помагат. Всъщност Бог ти помага чрез тях. Мнозина са ми казвали: “Срещнах втория си баща. Първият ми баща не ме обичаше, но този ме обича.” Щом този човек го обича, той го нарича свой баща. Да те обича един човек, значи да намериш един човек, който да е готов да направи всичко за тебе.

Та казвам: Всички хора трябва да се стремят към реалния живот. Ако ние не можем да подобрим живота си на земята, как ще го подобрим на небето? Мнозина мислят, че макар и да (не) са били способни ученици в училището, като излезат вън от училището ще бъдат способни. В това отношение те мязат на онзи способен българин, който като дошъл до един голям трап, казал: “На млади

години прескачах трапа много лесно. И сега ще мога да го прескоча.” Той се засилил и хоп, в трапа. Като мислил, че някой ще го чуе, че има хора около него, той си казал: “Едно време на младини не беше така, но като остарее човек, така става.” Като се огледал и видял, че никой няма, казал си: “Каквото беше на младини, това е и на старини.” Това значи: Дървото мяза на семката. Каквото е скрито в семката, това ще бъде и в дървото. Каквото не е било в семката, не може да бъде и в дървото. Следователно, какъвто съм бил на младини, такъв ще бъда и на старини. Не мислете, че на старини ще бъдете по-добър. Какъвто си бил на младини, такъв ще бъдеш и на старини. По-добър не можеш да бъдеш. Да бъде добър, това не значи човек да не прави погрешки. Погрешките са възможности за него. Те не спъват човека. Погрешките са неизбежни в живота на човека. Че прави човек погрешки, това не е лошо. Може ли майсторът да гради къща, а да не се окаля, да не изцапа, да не окаля дрехите си? Това е невъзможно. Дрехите си ще окаляш, но ще съградиш къщата си. Като работиш някъде, ти все ще оцапаш ръцете си, но поне работа ще свършиш. Нека правим погрешки, но поне работа да вършим. Важно е да живеем добре, че нашата майка природа и нашият баща – любов, нашите братя и сестри да бъдат доволни от нас. Когато Бог е доволен от нас, и ние ще бъдем доволни от себе си. Когато природата е доволна от нас, и ние ще бъдем доволни от себе си. Първото нещо, което се изисква от вас, е да задоволявате вашия баща и вашата майка. Какво трябва да каже онзи баща, който е изпратил своя син в странство да се учи и всяка година му изпраща по 50 – 60 хиляди лева, а той не учи? Като го поддържа десет години, той е дал за него 500 – 600 хиляди лева. И като се върне, колкото и да го обича, бащата ще каже: “Отидоха парите ми напразно.” Обаче, ако синът е учил добре и се върне от странство с големи знания, бащата ще каже: “Доволен съм от моя син.” Знаете ли какви разходи се правят за нас на земята? За да свършим земното училище за нас се правят грамадни разходи. И ние трябва да бъдем разумни, да използуваме тези средства.

“Речи само реч!” Сега и аз ще ви кажа само една реч: Всички вие ще станете учени хора. Кажи само реч. Ще ви кажа: Всички вие ще станете добри хора. Кажи само реч! Всички ще станете красиви хора. Всички вие до един ще изправите всичките си погрешки. Тогава ще се обичате без погрешки.

Добрата молитва.
Благословен Господ Бог наш.

31-ва неделна беседа от Учителя, Държана на 15 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ДА БЪДЕ РЕЧТА ВИ: ЕЙ, ЕЙ, НЕ, НЕ

Отче наш.

Благославяй, душе моя, Господа!

Ще прочета няколко стиха от пета глава от Евангелието на Матея, от 33 стих надолу.

Духът Божи.

Ще говоря върху 37 стих от прочетената глава: "Но да бъде речта ви: Ей, ей, не, не." Разликата между един разумен човек и един обикновен седи в това, че разумният знае как да се радва на най-малките работи, а обикновеният и на големите работи даже не знае да се радва.

Сега ще ви прочета някои неща от "Ценното от книгата на великия живот" от Учителя: "В пътя на живота си опитвай вярата и надеждата на другите хора, но опитвай и своята вяра и надежда. В пътя на знанието опитвай ума и волята на човека, но опитвай и своя ум, и своята воля. В пътя на свободата опитвай благородството на душата, както и милосърдието, и сърцето на другите хора, но опитвай и своите. Там, дето малкото семенце пада, камъкът стои. Там, дето камъкът пада, човекът стои. Пък опитай и ти да падаш и да ставаш. Когато листата от дървото слизат, зимата идва; когато листата от дървото на живота се качват, пролетта идва. Опитай се да видиш дали в тебе листата от дървото на живота падат или се качват. Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва. Когато богатството хлопа на вратата, богатството се показва. Ако в тебе е студено, зима е. Ако в тебе е топло, пролет е. Когато простият царува, прах се дига, когато умният царува, мирът влиза. Ти ще видиш в къщата си, ако прах има, значи простият царува. Тогава ще знаеш за себе си, че не си от много умните. Там, дето мравята се дави, човек се забавлява. Там,

дето мравята се забавлява, човек спи. Затова наблюдавай живота си, дали с мравята се забавляваш или спиш в себе си. Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува. И тъй, ако ти с едното си ухо слушаш, ти си от глупавите. Ако и с двете си уши слушаш, ти си от умните. Ако от нищо не се интересуваш, не мисли, че можеш да постигнеш нещо. Детето лази, младият се издига, а старият се прегърбва. Когато лазиш, дете си, когато се издигаш, млад си. Когато се прегърбваш, стар си. Но ако ти не се учиш като дете, ти няма да се научиш да лазиш. И ако като млад се издигаш, но не знаеш какво да правиш, ти никакъв млад не си. И когато се прегърбваш, но нищо не пишеш, твоята старост не е на мястото си. Домът е за детето, нивата – за младия, полето – за стария, а леглото – за уморения. Ако си у дома си, дете си. Ако си на нивата, млад си. Ако си на полето, стар си. Ако си на леглото, уморен си от живота. Ти така трябва да се издигнеш, че да нямаш нужда от нищо. Не разваляй това, което природата е наредила. Не ѝ давай съвет какво да прави. С нея не се състезавай и нищо от нея насила не взимай. Вземай всичко онова, което Бог ти дава. Всичко онова, което Той взима от тебе, не го искай назад. Дом без врата и училище без прозорци, подобни са. Както в къща без врата никой не може да влезе, така и в училище без прозорци нищо не може да се научи."

Това са ред изречения, формули в живота. Всяка хапка е ценна за човека, когато се сдъвче и влезе в стомаха. Само при това положение стомахът ще извади нейните сокове. Всяка хапка носи известна сила, известно съдържание в себе си. За умния човек всеки поглед, всеки лъч, който иде от Слънцето, носи нещо в себе си. Ако знаеш как да го възприемеш, ти приемаш ценното от него. Всеки звук, който се отнася до ухото, има известна ценност в себе си. Ако ухото знае как да се постави, то може да възприеме тази ценност.

Съвременните хора са отегчени от много правила в живота си. Хората не са свободни в живота. Те казват, че искат да бъдат свободни, търсят свободата, а въпреки това не са свободни да мислят,

както искат. Ако човек отиде на един съвременен бал, той ще трябва да се облече в специален костюм, за жените един, а за мъжете друг. Мъжът трябва да се облече с фрак, с бяла вратовръзка и с бели ръкавици. Ако някой си позволи да отиде на бал с обикновените си дрехи, веднага ще го извадят вън от бала. Ако тръгнеш на бойното поле с хубав костюм и с бастун в ръка, веднага ще те арестуват. На бойното поле като отиваш, ще вземеш пушка, патрони, ще облечеш военната униформа и така ще се явиш. Ако пък тръгнеш за училище и се наредиш като войник за бойното поле, с пушка в ръка и с военна униформа, веднага ще (те) спрат пред вратата още, ще ти кажат: "Ти не си за тук." Пушките и сабите са за бойното поле. Тук се изисква друго нещо. Та в съвременния живот се изисква специална литература за четене. Човек трябва да знае какво да мисли, какво да чувствува и какво да прави. Три неща са необходими за човека, без които той нищо не може да постигне. Първото необходимо нещо за човека е силата. Без сила той нищо не може да постигне. Второто необходимо нещо за човека е разумността. Без разумност той не знае как да започва работите. Третото нещо, което се изисква от човека, е устой. Но къде ще търси човек устой, къде ще търси силата и къде ще търси разумността? Устой се придобива на физическия свят. Следователно, като е дошъл на земята, човек тук именно трябва да придобие устой. И най-великите същества от небето слизат на земята, само за да придобият устой. На земята има специфични неща, които спомагат за каляването на човека. Всяко същество се калява на земята по особен начин и придобива устой. Устоят е нещо, което може да се придобие само на земята, на тази грешна земя, прочута в цялата вселена. Следователно, земята е прочута само с едно нещо, а именно, че дава устой. С устоя човек може да прави каквото иска. Какво ще прави, това е негова работа, то е друг въпрос. Ако искаш да добиеш устой, ще дойдеш на земята. Обаче, ако искаш да добиеш сила, на земята няма да дойдеш. На земята сила не се добива. За да добиеш сила, ти трябва да отидеш на друго място. Сила се придобива само с

любовта. Къде ще намерите любовта? – В Божествения свят. Следователно, искате ли да добиете сила, трябва да отидете в Божествения свят. Сила без любов е немислима. Някои казват, че любовта прави хората меки. Не, меките хора са влюбени. Любовта прави хората силни, а не меки. Ние разглеждаме нещата така, както са в действителност. Като сте дошли на земята, вие искате да постигнете нещо. И прави сте. Всеки човек има известна цел, известна мисъл, която иска да постигне в живота си. Той все е дошъл за нещо на земята. Като е дошъл на земята, той все ще замине един ден, но трябва да постигне устой. Той не трябва да замине от земята, докато поне не достигне устой. Като има устой, той ще има една основа, върху която ще гради.

Някои хора, които са стигнали до религиозния живот, казват, че Господ ще даде всички неща даром. Какво разбирате под думата "даром"? Едно нещо, което Бог дава на хората даром, това е любовта. Любовта е дар на човека от Бога. Чрез любовта Бог се изявява навсякъде на хората, за да им даде сила. Но тази сила той я дава не за насилие. Почне ли човек да изнасилва другите, Бог веднага се оттегля. Когато започне да отслабва човек, това показва, че той е престъпил закона на любовта. Щом изгубиш любовта си, ти губиш силата си и започваш да остаряваш. Като остарееш, ще дойде и смъртта. Всички хора, които престъпват закона на любовта, умират, без изключение. Това се отнася не само за хората, но даже и за най-възвишените същества, които са си позволили да престъпят закона на любовта. И тях постига същата участ, каквато и обикновените хора. Тъй щото, знайте: Изгубите ли силата си, смъртта вече иде. Смъртта се страхува само от силата. Та когато хората се запитват защо трябва да обичат, казвам: Хората трябва да обичат, за да бъдат силни. Защо трябва да бъдат силни? За да бъдат свободни. Ако не си силен, ти не можеш да бъдеш и свободен. Следователно, щом Бог е любов, Той е всесилен. Ако човек остави Бога да действува в него, както Той иска, човекът ще бъде най-силен. Ако Бог е с тебе, кой ще бъде против тебе? И ако

съвременните хора се оплакват от неприятели, това показва, че те са слаби, т.е. любовта не е с тях. Ако една държава се оплаква от някаква слабост, това показва, че любовта не е с нея. Ако едно общество се оплаква от известна слабост, това показва, че любовта не е с него. Значи, любовта трябва еднакво да царува в човешките умове, в човешките сърца, в човешките души и в човешките духове. Любовта трябва да царува навсякъде, да бъде един основен закон.

Сега аз говоря за любовта в нейната първична същина. Любовта има много нюанси. Вие сте запознати с някои нюанси на любовта. Но все таки мога да ви кажа, че не познавате любовта напълно. Някои от вас сте били майки, знаете какво е майчината любов. Но същевременно вие знаете какво нещо е и майчината скръб. Мнозина от вас знаете какво нещо е съпружеската любов, но същевременно знаете и какво нещо е и съпружеската скръб. Някои от вас може да са големи националисти. Знаете какво нещо е народна любов, но знаете и какво нещо е народна скръб. Когато твоят народ печели, ти се радваш, но когато започне да губи, ти носиш неговата скръб. Понякога случва се, че на цял народ не му върви напред, както и на един човек не му върви. Който обича своя народ, той скърби, както скърби и за себе си.

Казвам: Новата философия на живота ни показва къде е болното й място. Ако ти си слаб човек, ще знаеш, че твоето място се дължи на любовта ти. Причината за твоята слабост се крие в любовта ти. Следователно, по който и да е начин, ще гледаш да добиеш любовта си. И след като добиеш любовта си, ще гледаш при всички условия на живота си да запазиш своето равновесие. Онези от вас, които са пътували по океан, имат представа за него. Аз ще ви представя една своя опитност, какво представя пътуването по океан. Като се качвахме на парахода, всички пътници бяха весели, доволни, махаха с кърпа на своите познати, поздравяваха се. В началото на пътуването, към вечерта на първия ден, те започваха да стават сериозни. На втория ден наведоха глави надолу, а на третия ден започнаха да стават много

щедри, да дават нещо от себе си. Всички започнаха да ядат лимони, да се търкалят кой къде свари: един се търкулнал на едно място, друг на друго място. Всичкото геройство, всичката веселба изчезна, нищо не остана от веселието им. Сега, аз правя сравнение между този параход в океана и нашата земя, с която пътуваме – в това отношение нашата земя е един голям параход, на който ние сме пътници. Тя не се клати от големите бури и земетресения, както виждаме с параходите по океаните, но тя се клати от земетресенията, които стават главно в астралния свят. Като се клати, земята прави големи амплитуди и затова човек често бива неразположен. Вие сте се качили на този параход, но става една голяма буря и той започва да се клатушка. Тази е причината, че хората са като пияни на този параход, тук виждат някой залетял, там друг, не могат да стоят на едно място. Не че те имат желание да бъде така, но не могат да се ориентират. Следователно, това, дето хората се гневят, дето мъже и жени, майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри се карат, това се дължи на парахода, който се блъска от големите бури. Мъжът се блъска в жената, жената в мъжа, детето в майката и т. н. Щом бурята утихне, всички спорове и караници млъкват. Та когато се карате, ще знаете, че морето е бурно. Преди няколко дни дойде един мъж да се оплаква от жена си, че много го нагрубявала. Казвам: Астралното море е виновно за това. Тогава стават бурите. Като стане някоя буря, ти я изучавай. Когато се качваш на някой параход, още от начало ти трябва да изучаваш географията му, да знаеш кога стават бурите. Като знаеш времето, когато стават бурите, не се качвай на този параход. Качи се в мирно време. Като погледнеш лицето на човека, ще видиш, че на всеки човек е писано, кога стават бури на морето, по което той пътува. Всички хора не пътуват с еднакви параходи. Вие тук сте всички заедно, всички сте пътници, но всеки се качва на свой кораб. И с този кораб той пътува из пространството. Това са отвлечени въпроси. Като слушате да ви се говори така, казвате: "Къде

пътуваме? Ние по цял ден стоим в къщите си.” Не, не е така. Аз не съм от тези, които се заблуждават.

Седя един ден в морската градина във Варна и до мене на една пейка седи една млада мома. Тя седи замислена, решава един важен, философски въпрос. Казвам на приятеля си, който седи до мене: Тази мома сега е в Америка. И сега е при него. Тя мислено пътува за Америка. Ако някой я бутне, тя ще се стресне. Тя мисли постоянно за него. И като е мислила така, тя се е пренесла в Америка. Може да дойде някой да я обере, но тя няма да усети. Като се събуди, ще се чуди къде е била. А набожните отиват още по-далеч. Като мислят за духовни работи, за небето, току виж, че са се пренесли там. Като знаят това, светските хора казват: Човек не трябва да се моли много. Не, като се моли, човек трябва да се качи горе. Ако твоята молитва не може да се качи горе, тя не е приета. Аз влизам в положението на хората. Съвременните религиозни хора искат да си направят радио да говорят на Господа, но понякога между земята и небето застават такива големи облаци, които пречат на звука да се предава. Тези вълни нарушават спокойствието на въздуха, вследствие на което в радиото се чува шум, който пречи звука да се възприема ясно. Някой се моли на Бога, но нещо вътре в него му казва: “Какво си седнал да се молиш? Опретни се на работа.” Който няма сила, той трябва да работи. А който има сила, какво трябва да прави? Любовта е онази сила, която осмисля живота. Любовта е основа на живота. Ние искаме от хората да имат уважение и почитание към нас. Ние искаме Бог да ни слуша, но питам: Ако любовта у нас не е закон, ако мъдростта у нас не е закон, ако истината у нас не е закон, кое е онова, което ще ни даде ценност? На какво Бог ще обърне внимание у нас? Кажете ми, кое е онова, което ще ви препоръча пред Господа? – “Ама ние трябва да се молим.” За да се моли човек, той трябва да има любов към Бога, да бъде силен. За да изпрати човек молитвата си да иде до Бога, той трябва да бъде силен. Огнището на човека трябва да бъде така нажежено, че да изпрати молитвата си до Бога. И ако човек не е

разумен, мисълта му няма да има нужната светлина, а Бог не обича тъмните работи. Ти не можеш да имаш едно лошо разположение на духа и да се молиш. При това положение Бог не може да ти обърне внимание. Бог може да послуша човека, да приема молитвата му само когато той има най-добро разположение на духа си. И другите хора не могат да имат нашата любов, ако нямат добро разположение. Казвате: “Ние трябва да обичаме всички.” Не, всички не можете да обичате. Обичайте онези хора, които имат добро разположение на духа си. Ако всички други хора, които нямат добро разположение на духа си, не ги обичате, вие сте свободни. Нима ние трябва да обичаме мъртвите камъни? Камъните не се нуждаят от любов. Даже и да обичате един камък, той няма никакво отношение към вас, не може да възприеме вашата любов. Камъните спадат от съвсем друга категория от тази, в която спадат хората, те имат съвсем друго естество, различно от това на хората.

Съвременните хора се натъкват на три вида противоречия. Понякога те стават среда на особен свят същества и започват да разглеждат живота без любов. И тогава те казват: “Животът няма смисъл.” Това, което хората очакват от живота, не могат да го имат без любов. Любовта е алхимическият камък. Тя е, която отваря всички врати. Ако ти имаш Божествената любов в себе си, всички врати на природата ще бъдат отворени за тебе. Ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето отидеш, вратата ще ти се отвори. Много окултни ученици казват, че окултните науки трябва да се изучават. Те нямат предвид едно нещо: Окултните науки трябва да се изучават с любов. В съвременна Европа мнозина изучават окултната наука, но без любов. Окултните науки без любов са недостъпни. Може и при това положение да се научи нещо, но то не е достатъчно. Много от съвременните химици изучават химията, научават как да правят газове, които имат разрушителна сила, но това не е за тях благо. Днес има дългобойни оръдия, които удрят надалеч около на 60 километра разстояние. Като падне един такъв снаряд, знаете ли какви

разрушения причинява? Обаче, това не е още законът на любовта. Каквото и да правят хората, колкото и да се стремят да подражават на природата, те не могат да се сравняват с нея – нашата земя е също едно такова ядро, което е изхвърлено от пространството от едно голямо дуло. Знаете ли преди колко години е изхвърлена земята от това дуло в пространството? От хиляди години насам земята се движи в пространството, а ние пътуваме на нея, като в параход. Но земята не е направена така, че да се пукне някъде, както става с гранатите. Ако тя би се пукнала, нищо нямаше да остане от нас. И съвременните хора сега искат да подражават на Господа, да направят такава една бомба, като земята. Като се пукне тази бомба, всичко ще се свърши. Божиите работи не мязат на човешките. Аз похвалявам съвременните хора, че са се научили на 60 километра разстояние да хвърлят бомбите си. Бих желал и на 120 километра да достигнат. Ако с тази граната изхвърлят един човек на хиляди километра разстояние горе в пространството, той ще се намери в забранено място. Там няма да има нито хляб, нито пък ще може да диша. Ще дойде време, когато хората ще се бият по този начин. Тогава ще се бият богати и бедни. Те ще отворят топовете си и ще започне дан, дун. Богатите ще отворят своите топове и ще започнат да изпращат на бедните дрехи, обуща, хляб, провизии и непрекъснато ще се чува дан, дун. Сиромасите пък ще приемат с благодарност, каквото им се праща и ще отговарят пак с дан, дун. Аз съм за войната, но за каква война? Която дава свобода на хората. Аз съм за една война, която дава право на жените, на мъжете, на децата, на господарите и на слугите. Аз съм за една война, която дава право на буболечиците, на птиците, на рибите, на гущерите, на дърветата, на растенията. Изобщо, аз съм за една война, която дава свобода на всички живи същества.

И тъй, основното нещо е, че животът коренно ще се измени. Съвременното общество също ще се измени. Онези пък, които изучават религията, казват: "Това ще стане, когато Христос дойде на земята." Христос вече дойде на земята и приложи Божествената

любов. И ние трябва да приложим тази любов. Ако вие очаквате отсега нататък да дойде Христос, и хиляди години още да Го очаквате, Той няма да дойде. Тъй, както очаквате Христа, Той няма да дойде. Христос е дошъл някъде. Ако приложите любовта, ще видите Христа. Ако влезете в една къща и драснете една кибритена клечка, вие ще видите нещата както трябва. Светлина трябва на хората. Любовта е, която ще донесе тази светлина. Сила трябва в света. Любовта трябва да се наложи на хората чрез сила. Преди няколко дни дойде при мене един брат, много смел, готов на всякакви реформи. Дали му да възпитава една жена. Той е умен, но тя е по-умна от него. Тя сега се вдала в изучаване на любовта. Тя си създала една теория, че не да обичат само младите, но и старите трябва да обичат. Той казва: "Аз ще й тегля един бой, че да ме познае." Той иска да взема неговата страна, но аз не я вземам и му казвам: Тъй, както говориш за жена си, ти много я препоръчваш. Ти постоянно говориш за нея, че е много добра. Като ми разправя тия работи, той иска и ми дава право да ги изнеса и двамата в една беседа. И понеже съм задължен, аз говоря сега за тях. Казвам на брата: Ти трябва да я биеш от любов, че тя да познае, че я обичаш. Един мъж разправяше как се ядосал на жена си, искал да я бие. Той се засилил, но като дошъл до нея, ударил с ръце във въздуха. Тя се усмихнала. По този начин той бие себе си, но не и своята възлюблена. Такова нещо е любовта. Като удариш, да не падне ръката ти на твоята възлюблена. Че Бог ни обича, ние се уверяваме, че Той слиза на земята и взима всичките ни грехове. И Христос слезе на земята, пострада за хората, взе греховете им и каза: Не са виновни те, така разбират. Каквото прегрешение и да правят, това произтича от техните ограничени разбирания. Като си замина, Христос каза на хората: Братя, правете по-малко грехове, че като дойда втори път на земята, да ме бият по-малко. Обичайте се и правете по-малко прегрешения. Питам: Трябва ли ние да позволим да бият онзи, когото обичаме? Това е унижение за нас. Достойно е за нас да повдигнем името Божие. Ние трябва да подигнем името на Този, Който ни е

правил толкова добрини, Който ни е дал всичките блага на живота. Ние не трябва да допуснем прах да падне върху Този, Който ни е дал всичко в света. Жена ти е направила едно погрешка, искаш да я биеш, кажи: "Заради Господа, няма да я бия." Някой има да ти дава пари, иде ти да го набиеш, заради Господа кажи: "Заради Господа няма да го бия, ще му простя дълга." Знаете ли какво щеше да стане в света, ако всички хора биха се решили поне в един ден или в една седмица да направят нещо добро заради любовта? Голяма промяна би станала в света.

Сега вие, които ме слушате, направете този опит за един ден. Ако излезе сполучлив, направете го за една седмица. После за един месец, за два, за три, за четири, за пет до 12 месеца. И тогава ако опитът ви излезе сполучлив, елате при мене да ми кажете дали законът е бил верен или не. Пък ако опитът ви е бил несполучлив и останете ощетени, елате при мене, аз ще ви платя всички разноски. Колкото разноски направите, аз ще ви ги платя щедро с най-големи лихви. Ако опитът не излезе сполучлив, ще бъдете осигурени за цял живот. Ако пък опитът излезе сполучлив, ще бъдете осигурени за цялата вечност. Затова казвам: Приложете Божията любов. Тя е приложима навсякъде, във всички работи. Ако болният би приложил любовта, той би разбрал смисъла на своята болест. Ако невежият би приложил любовта, той би разбрал причината на своето невежество. Ако слабият би приложил любовта, той би разбрал причината на своята слабост. Ако всички хора биха приложили любовта, те щяха да имат опитността на Йова, който казва: Едно време, когато живеех без любов, правих много глупости и грешки, но сега, понеже те познах, няма да правя вече такива глупости. И казва Писанието: "Нека ви бъде според вярата." Питам: Кое е онова в човека, което по-рано сте обичали, а сега не го обичате? Вие не сте си задавали въпроса, защо по-рано сте го обичали, а сега не го обичате. Вие казвате: "Не го обичам, понеже и той не ме обича." Това не е никаква философия. Преди всичко вие не знаете дали той не ви обича. Вие нямате никакви

доказателства дали той ви обича или не. Вие имате доказателства само за себе си, че го обичате, но дали той ви обича или не, това не знаете. Аз зная за себе си дали обичам хората, но за тях не зная, обичат ли ме или не. Аз още не съм влизал в душата на хората, да зная дали те ме обичат. Те си знаят това. Има един начин, по който познавате дали някой ви обича или не. Ако вие умрете и при вас дойде този, който ви обича според Божествената любов и пошепне на ухото ви: "Стояне, аз те обичам", ако Стоян веднага стане от гроба, значи този човек ви е обичал според Божията любов. Но след като кажете: "Стояне, аз те обичам" и той си лежи, не става от гроба, на такава лъжа не обръщайте внимание. Това не е любов.

Разправяха ми следната опитност за един млад момък. Той се отчаял нещо от живота и решил да се самоубие. Майка му, баща му го съветвали да не прави това нещо, но той никого не слушал. Решил да се самоубие. Той си купил един револвер и без да го види някой, отишъл в една гора. Отнякъде го видяла една млада мома и се затичала към него. Тя се доближила до ухото му, казала му една дума и продължила пътя си. Той веднага хвърлил револвера и тръгнал след нея. Какво му казала младата мома? Тя му казала: "Стояне, аз те обичам." Той й казал: "Щом ме обичаш, и аз обичам такива силни хора. Дай си ръката, заедно ние можем да победим света."

Сега, желая ви и вие да бъдете като този Стоян. Като ви каже Господ, че ви обича, хвърлете и вие оръжието си и тръгнете след Него.

Благословен Господ наш.

Тайна молитва.

32-ра неделна беседа от Учителя, Държана на 22 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

Отче наш.

Ще се развеселя.

Има едно изречение в свещените книги, което казва: "У Бога е всичко възможно."

Духът Божи.

Има някъде едно изречение: Светът е създаден за живите хора, за умните, за свободните хора. За живите, за умните и за свободните хора. В Бога всичко е възможно. Всеки един човек трябва да си състави едно понятие за себе си, ако иска поне да разбира своя си живот. Да си състави едно мнение и да не идва в противоречие с туй, което той мисли. Ние понякой път се учудваме защо хората не мислят тъй, както ние мислим и хората се учудват, че и ние не мислим като тях. Ако ние мислим, че всичко може да стане тъй, както ние мислим, тази идея е вярна само по отношение на Бога. От гледището на Бога, един ден всичките хора ще дойдат да мислят, както Той мисли. Искат, не искат, ще дойдат. Днес има хора, които не мислят, както Бог мисли. Но след милиарди и милиарди години, след милиони и милиони години, хората ще дойдат да мислят като него. Мисълта – това е най-красивото, през което човек може да мине сега на земята. И туй, за което човек е чувствувал, и то е най-красивото и това, което е направил. Три неща има, които са красиви. Това, което мислиш в даден случай, е най-красивото и това, което чувствуваш е най-красивото. И това, което правиш, е най-красивото. Сега, може да дойде едно противоречие. Може да кажете, ние казваме в даден случай туй, което човек прави е най-красиво, в дадения случай заради него. Може да се родят много противоречия, как тъй да е най-красиво. Туй, което ти мислиш и което чувствуваш и което правиш, то е най-

красивото за тебе. Ние говорим сега за положителната страна на нещата. Отрицателните неща, това са сенките. Може да кажем, имате една сянка, обаче тя има реалност. Тя няма вещество, органическа реалност. Сянката е реална, докато Слънцето грее. Туй Слънце не грее и сянката не съществува. При това от дървото може да имаш плод, но от сенките не може да имаш. Защото някой път ние казваме: "Кое е реалното?" – Реално е туй, за което може да мислиш. Реално е туй, за което може да чувствуваш в даден случай. Реално е туй, за което постъпваш, то е реалното. Вземете думата "реалност" в нейната достъпна форма. Запример, на български вие ще попитате: "Туй, което казва някой, знаеш ли български?" Той ще се учуди. Българинът да го питаш знаеш ли български. Казва: "Зная, разбира се, аз съм българин." Ако питаш един французин знае ли френски, той ще каже: "Зная, разбира се. Аз съм французин." Ако попитате един англичанин знае ли английски, той ще каже: "Зная, разбира се, аз съм англичанин." Но ако попиташ един англичанин: "Ти знаеш ли български?", той ще се намери в едно положение, той ще каже: "Сега, слушам, не съм запознат." Слушам какво нещо говорят за българите. Ще ви се види чудно, че един англичанин не знае български. Или един англичанин може да се учуди как вие не знаете английски. Вие може да изучавате английски, ако имате нужда или известен интерес. За българина е в реда на нещата да знае български и за англичанина е в реда на нещата да знае английски, и за французина е в реда на нещата да знае френски. И за всеки един човек в реда на нещата е да знае езика на своя народ, и за човека в реда на нещата е да мисли по човешки. Казваш: "Мислиш ли?" – Мисля, разбира се. Мисълта е общо достояние на цялото човечество. Ако питаш: "Мислиш ли?" – Разбира се, мисля. – "Как мислиш?" – Има разни степени на мисълта. Но обикновено всичките хора мислят по един и същи начин. Но, ако попиташ едно животно: "Ти мислиш ли?", животното няма да разбере. И ако попитате едно дърво, и то няма да ти даде отговор. Казвате понякой път, че дърветата мислят, но не като хората.

Животните мислят, но не като хората. Че мислят, няма съмнение. Че в тях има известна интелигентност, няма съмнение, но те се различават със своята мисъл. Туй не е едно противоречие, че се различават. Това са фази на този, Божествения свят. Ако попитате: “Защо светът е така създаден?”, той е един много труден въпрос, защото другояче не можеше да бъде създаден. Както и да го обяснявате, има два начина.

Казва Христос на едно място. Има един стих: “Прослави Ме със славата, която имах при Тебе, преди създаването на мира”. Значи, преди да се създаде този свят, с тази слава да го прослави – каква е била онази слава преди създаването на света, ние нямаме никакво понятие. Вземаме този стих: “Прослави ме” като нещо понятно. “Със славата, която имах в Тебе, преди създаването на мира”. От философско гледище, има един свят, който не е създаден, както всичките други светове са създадени, той сам не се създава. Има един порядък, който е вечен. Съществува един образец на човечеството. Сега някой път такива мисли смущават хората. Как е възможно това? Ние се смущаваме. Какъв е този свят? Ние се смущаваме, как е възможно едно дърво да съществува без сянка. Как е възможно едно дърво да съществува, да има реалност, без сянка. Сянката е едно отражение на реалността. Ние се смущаваме някой път от сенките в живота. Трябва да се освободим от ония сенки, които ни смущават. Седиш и се радваш или се смущаваш от сенките. Ти си мислиш: “Кой знае, този живот много зле ще прекарам.” То е сянка. Не знаеш, казваш: “Кой знае какво ще ми дойде до главата.” Някой път мислиш, че ще ти дойде до главата нещо много добро. Радваш се и скърбиш за неща, които не съществуват. То е едно разбиране. Казва: “Може да пострадам.” Но има един смисъл в страданието. Казваш: “Не може ли без страданието?” – Може, може без страдание. Но цялото щастие на всички същества зависи само от страданието, което съществува в света. Вижте цялото органическо царство, изсичат дърветата, изгарят, страдания имат. Животните едни други като се унищожават, и то е страдание. Съвременните хора унищожават милиарди същества и то

е едно страдание. Защото, ако тия същества не се унищожаваха, човечеството не може да расте. С милиарди тонове храна се унищожава.

Та казвам: Ние живеем в един свят, дето се учим. Страданието не е нищо друго, освен една наука. Хората се учат, че туй, което имат, трябва да дадат нещо от себе си. Учат се на земята на жертвата. Най-дълъг живот имат растенията. Има растения, които са по на 4, 5, 6 хиляди години. Стари дървета има, които са живяли толкоз. Казвате, че Адам живял 900 години. Растения има, които са живяли 5 пъти повече, отколкото Адам е живял. Но въпросът е сега, онова, което Адам е преживял и тия растения са преживяли, дали тия растения имат същата опитност, същото преживяване както Адама. Имат ли, следователно, същото знание. Знанието на тия растения не може да се сравни със знанието на (Адама, което той) имал в себе си, с вашето знание, ако вие разбирате, ако сте доволни. Вие някой път искате да бъдете доволни от онова, което притежавате. Истинското притежание на човека седи във възможността на живота. Истинската възможност на човека седи в знанието, в разумността, която има. Истинската възможност на човека седи в свободата, която има. Три неща има. Човек, където и да е, който иска да бъде малко щастлив, за да разбере човешкия живот. Първо, той трябва да има живот. Същевременно този живот трябва да е ограден, да има знания в себе си. Трябва да знаеш защо живееш. И при това, щом като знаеш, трябва да имаш свобода. Та всичко онова, което желаеш, да можеш да го направиш. Сегашните учени хора са много допринесли. Един обикновен човек, който нищо не знае заради себе си, но идете в една библиотека и ще видите колко книги са написани по анатомия само за костите на човека. Цели томове има, които с години да чете трябва човек: костите, мускулите, нервната система. После вземете по изкуството колко картини има нарисувани. Вземете по съвременната музика цели томове има написани. Вие, за да може да научите всичко, което е написано по музика, ви трябват най-малко 200 години, за да може да

свирите всичко, което е написано. Сега, във вестниците пишат за един млад българин, който се е прочул, че свирил много мъчни работи, че му дали премия, един млад българин на 12 години и този българин се прочул само затова, че могъл да свири тия, мъчните работи. Още не се е родил българин, който да може да напише тия неща, които великите музиканти са написали. Казвам: Българинът трябва да се радва, че може да свири. Хубаво е, че знае да свири. За да свири, той трябва да има права мисъл. Онзи, който свири, трябва да има живот, онзи, който свири, трябва да има знание. Онзи, който свири, трябва да има светлина, онзи, който свири, трябва да има свобода. Вие седите понякой път и се питате какво трябва да правите в дадения случай. Всеки един от вас трябва да знае. Като стане сутрин, трябва да знае какво да прави. Често съм слушал жени, които се питат: "Защо съм се родила жена? Трябваше да зная защо се родих жена." Те са станали жени и не знаят защо са станали жени. Мъжът пита: "Защо съм се родил мъж?" Слушал съм мъже да казват така: "Не ни трябваше да се родим мъже. Жени трябваше да се родим." То е частично разглеждане сега. Ние разглеждаме жената от съвременно гледище като една домакиня, но то е много ограничено положение. Домакиня е хубаво, но всичките жени могат ли да бъдат домакини? Някои могат да бъдат. Всички жени могат ли да бъдат майки? Някои може да бъдат. Всичките мъже бащи могат ли да бъдат? Някои може да бъдат, но някои няма да бъдат. Всичките хора философи не могат да бъдат. Музиканти не може да бъдат. Има нещо, което всички хора не може да бъдат. Но всички хора може да живеят, може да мислят, може да бъдат свободни. Туй е общо достояние за всички. Туй е първото нещо. Казвам: Всеки един човек от своето гледище не се приспособява на условията. Гледам, колко са умни растенията. Гледам тука в нашата гора някои са яли сливи и са хвърлили костилките, от които са израстнали сливи, израстнали са сливи между боровете. А пък сливите и борът се различават. По стремеж борът е много духовен. Той към Бога мисли, не се отклонява. Малко се разклонява.

Върви нагоре, малко се разклонил и върви нагоре, мъчно расте по ниските места. Във високите планински места расте. Сливите на високо не растат, но стават много широки. Голям простор искат. Тия сливи, като се родили между боровете, казват: “И ние искаме да живеем като вас.” И тези сливи станали високи, и те вървят нависоко, и сливите вървят към Бога. Казват: “Както вие вярвате, точно и ние като вас.” И ще видите, че сливите растат нависоко като боровете, но като излезе сливата над бора, ще се разпростре. Докато върви успоредно с бора, е като бора. Тя е заострена, нагоре гледа. Щом излезе над него, очите й се отварят. Вчера минавам и с един наш приятел, казвам: Ела да видиш каква политика имат растенията. Ела да видиш една слива каква политика прави, на ваш език казано. Между боровете тя станала тънка, като мотовила, нагоре излязла, отдолу е тънка и станала 7 – 8 метра висока.

Казвам: Ние, съвременните хора, седим и се питаме какво трябва да правим. Трябва да се приспособим към ония условия, които Бог ни нарежда, нищо повече – някои хора Бог ги е направил и им е казал, като дойдат в света да бъдат певци, да пеят, а те като дошли, някои ги направили земеделци. На човека Бог като го е изпъдил, му казва: Ще ореш земята и малко ще ти дава. Някои са земеделци, някои са певци, някои са художници, шивачи, железари, колари, какво ли не. Какви не занаятия има. Всеки има по един занаят, за да може да си изкара прехраната. Това е едно временно положение. Ние мислим, че сега, че ти като си музикант, ти си създал музиката. Че ти, ако си художник, ти си създал художеството. Художеството съществува преди. Ти само ще копираш. Ние само ще копираме онова, което природата е създала преди хиляди и хиляди години. Музиката, която е създадена преди хиляди години, едва сега нашите музиканти започват да изваждат модели. Музиката е копиране. Във времето на Христа дошъл цял полк от ангелски същества от невидимия свят, които са пяли още преди хората да бяха учени, знаеха да пеят много по-добре, отколкото сегашните хора. Сега ние, съвременните хора

питаме: “Оня свят кой е?” Оня свят е за живота. Схващайте идеята. Животът подразбира оня свят и този свят. Когато говорим за оня свят, разбираме причината на нещата. Духовният свят е причината. Но има три фази. Ако вземем живота, знанието и свободата, тогава животът е причина, светлината е среда, през която животът минава и свободата, това е един резултат. Там, дето животът може да се прояви. Свободата не е нищо друго, освен проявление на живота. Знанието са възможности, през които животът минава. Самият живот носи в себе си туй, което иска. Сега хората не схващат така. Ти най-първо трябва да носиш живот в себе си. Ти казваш: “Аз утре ще умра.” Туй, което умира, туй не е живот. Някой казва: “Аз ще живея.” Друг казва: “Аз ще умра.” Щом умреш, това е сянка на живота. Животът никога не умира. Животът се изменя. Животът не е нещо, което може да го развалиш, да го отделиш от себе си. Този живот може да се прояви в хиляди форми, по различни начини. Но животът като една целокупност не може да се унищожи. Ти като живот не може да умреш. Но душата, която е като един резултат, като сянка. Ако считаш живота като сянка, той може в тебе да се прояви. Най-първо ние нямаме истинско понятие. Казваме: “Утре като умрем, може ли да се познаваме?” Сега как се познават хората? Сега хората не се познават. Че как се познават? Една жена като умре, мъжът й се ожени за втора. Вие искате еднобрачие. Вие искате еднобрачие, а като умре мъжът й, оженва се за втор, той като умре, за трети. И казвате, че има еднобрачие, то е вече многобрачие. Оженил си се веднъж, свърши се работата, в другия живот. А сега един мъж, двама мъжа, трима мъже. Аз вземам настоящите форми като едно обявление. В брака вътре трябва да се схване не сегашното положение. Една жена се жени, за да може да влезе във връзка с Божествената Мъдрост. Жена, ако не се жени, мъдростта ще бъде недостъпна заради нея. Жена, която не се жени, любовта ще бъде недостъпна за нея. Жена, която не се жени, свободата ще бъде недостъпна. Който победи докрай, той свободен ще бъде. Следователно, ако ти в света не си в сила да победиш смъртта,

ако ти в света не си силен да победиш тъмнината, ако ти в света не си силен да победиш робството, в което се намираш, свобода не може да имаш, знание не може да имаш. Ти и живот не може да имаш. Тогава ще се намерите в едно положение, казвате: “У човека е невъзможно, у Бога всичко е възможно.” Тия неща, ако ги разглеждаме като хора, искаме да бъдем щастливи. Ще бъдем щастливи толкоз, колкото всички хора може да бъдат щастливи. Вчера имахме един пример. Като покриваха салона, по едно невнимание, там имало една положка на врабчета, деца си имат, изваждат ги работниците от гнездото, хвърлят ги долу. Не се минава 4 – 5 минути, един наш приятел намира гнездото, двете изскочиха, а трите останаха. Казвам: Може да ги храним, но тук има друго едно гнездо на врабчета, турям трите, там да ги отхранят, донася гнездото. Вярвам, тази птичка имаше около 5 – 6 деца, та й турихме още три. Гледам едно проявление у врабчетата. Влиза мъжката, влиза женската, по едно време излезе майката навън и започва да си търси крилата. Какво стана на това врабче? Говори, говори нещо, дигне си главата, казва: “Ще се хранят.” Но единственото нещо, като наблюдавам движенията, понеже съм изучавал движенията, намерих, че тази птичка се намери в голямо учудване. От всичките си движения, учудва се тя. Тя не може да си представи откъде са дошли тези. Съзнава като факт, че са дошли там и най-после направи едно движение, с което искаше да каже: “Ще се хранят тия деца вече.” Отиде да търси храна. Сега не знаем какво ще стане. Беше интересно. Ако бях художник, щях да нарисувам как се учудва на трите деца. Често като ни дойдат някои нови мисли, някоя нова мисъл дойде, ни в клин, ни в ръкав, чудиш се откъде е дошла. Казваме: “В Бога всичко е възможно.” Не трябва да се делим от Бога. Че Бог е нещо отвън. Да имаме едно желание да изпълним Неговата Воля. Докато благото на нашия живот, както е начертан твоят идеал, както искате да живеете. Някой начертал един идеал как да живее. Ние трябва да реализираме оня идеал, който Бог ни е начертал. Не е синът, който дава образа за здравето на сина. Бащата и майката е,

която дава образа на сина и на дъщерята. Не сме ние, които даваме нашите планове, но ще вървим по онези образи, които той ни е дал. Следователно, сега влизаме в едно стълкновение и мислим, че ние трябва да уреждаме живота. Уреждането в нас в какво седи? Много лесна работа е. Даден ти е въздухът, ти трябва да дишаш, само да го приемаш и изпращаш. Този въздух в тебе ще извърши онова, което е потребно в тебе. Преди няколко деня иде един, че ми носи яйца. Казва: "Какви хубави яйца ти нося." Казвам: Трябва да благодарим на кокошката. Тя ги е снесла. Този дошъл и ги носи. Но дали са хубави яйцата или не, зависи от кокошката. Ако кокошката е здрава и умна, знае, че и яйцата ще бъдат такива. Ако кокошката е болна, каквото и да ми кажат за тях, от кокошката зависи. Правя сравнение. Ако ние сме здрави, ако ние сме умни и свободни и нашите мисли, които излизат от нас, и те ще бъдат такива. Мислите излизат навън, както Слънцето изпраща своите лъчи. Тия лъчи идат по земята. Така и нашите мисли, които излизат навън, отиват от нашата мисъл в окръжаващата среда и тя се ползува от мислите ни. И ние се ползуваме от окръжаващите мисли на хората. Ние трябва да живеем между хората, защото техните мисли помагат за този прогрес. Без да знаят, хората помагат със своите мисли. Помагат със своите постъпки. И не само ние, но и растенията ни помагат, и въздухът ни помага, и светлината ни помага. Всичко в света иде, за да ни помага. Ние наричаме туй външен свят, проявление на Божествената мисъл. Туй, което става в света, не е нищо друго, освен проявление на Божията мисъл. Бог иска всички да живеят така, като Той живее. Туй е желанието на Бога. Христос изказва тази идея така: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш." Някой път хората се оплакват и казват: "Не можем да бъдем съвършени." Съвършенството, това е привилегия, то е крайната цел, крайното благо. То е един резултат и ние ще разберем смисъла на сегашния живот. Някои разбират, че ако не станат съвършени, няма за какво да работят. Но именно онова Божие съвършенство ни подтикна нас към работа.

Съвършенството на Бога е, което дава хубостта на този свят. Като сме всинца съвършени, тогава всинца ще бъдем щастливи, няма да има противоречие, животът ще мине в друга фаза, хиляди пъти по-красива, отколкото сега. Ние мислим, че като станем съвършени, няма какво да правим. При сегашния живот, вземете в музиката, колко хубави неща има създадени. Гледате и не можете да свирите. Един ден вие като станете виртуози на цигулка или на пиано, всички неща, които свирите, ще се радвате. Сега вие търсите някой друг да дойде да ви свири, да платите. А един ден веднага ще турите великия музикант и ще посвирите, че ви стане приятно. Ние, съвременните хора, трябва да разбираме, всеки един от вас ще създаде по нещо. Великите музиканти в миналото създали. Когато тук имате големи пророци, написали нещо, четете. Четете един велик пророк, виждате каква мощна мисъл има. Четете някой друг по-малък, виждате каква разлика има. Четете нещо, което някой обикновен човек написал, голямо различие има между една гениална мисъл и между една обикновена мисъл. Например, сега, ако вас ви попитам каква е дажбата на един слон, какво ще кажете? Колко му е дажбата? Една закуска на слона, да се нахрани, да е задоволен и да не загуби своето тегло, трябват му 12 кила хубаво брашно, печеничко, половин кило масло, четвърт кило сол, да се опече, вода по половин килограм, да му се дава 12 килограма за закуска, след туй трябва да го заведеш някъде в гората и той вън от това, от някое любимо растение ще начупи клони, не яде листа, но с хобота има особен начин. Ще обере гората и ще си достави от онова, което има нужда.

В 19 глава се казва: "В Бога всичко е възможно." Тази възможност не съществува извън любовта. Първото условие на възможността е Любовта, втората възможност, това е Божията мъдрост, знанието. Третата възможност, това е истината, това е свободата. Това са условията. Всичко е възможно само при любовта. Всичко е възможно само при разумността. Всичко е възможно само при свободата. Когато ние искаме да бъдем свободни, ние трябва да имаме ясна представа.

Трябва да имаме ясна представа за онази Божествена Любов, която взела предвид вниманието на всички същества. Всички същества от най-малките до най-големите, Бог ги поддържа в Своето съзнание. Туй, което човек никога не може да направи. За всяко същество, Той определил дажба, условия, според своите познания, според възможностите. Има всичките възможности туй същество да живее какъвто и да е живот. Сега, ако нямаме тази идея за Бога, че Той работи заради нас и в нас, се ражда едно обезсърчение. Да кажем, вие се намирате в противоречие. Беден човек е и се чудите защо е беден. Бедни сте на единственото основание, че не възприемате Божията Любов. Затова сте бедни. Щом възприемеш Божествената Любов в себе си, веднага всичките хора ще се заинтересуват за тебе. Вземете едно дете, което е видно, туй дете е надарено с известни дарби. Да кажем един музикант, в него е развита музиката, веднага става достъпен, всичките хора се интересуват, има какво да даде. Всички хора, които дават от себе си нещо в света, те са добре дошли. Вие искате хората да ви обичат. Трябва да дадете нещо от себе си. Трябва да сте приели, да имате Божественото в себе си. Само Божественото е един неизчерпаем извор. Ако Божественото във вас не е, вие не можете да бъдете щастлив, вие не можете да бъдете любещ, вие не можете да имате желание. Но да имаш желание и да повишиш, и да проявиш желанието, то е друго нещо.

Та казвам: Има една реална страна в живота. Откъде трябва да се започне при сегашните условия, тъй както хората живеят? Какво трябва да се прави, тъй както хората живеят? Сега хората питат дали ти вярваш в Бога или не. Има нещо по-съществено. Вярата е съществено, но да възприемеш, то е Божията Любов. Ако веднъж си възприел Божията Любов, тогава няма какво да се смущаваш. Най-първо смущенията идват в света да ви изпитат имате ли Божията Любов или не. Понякой път питате защо са тия страдания? Страданията ви изпитват, каква е любовта ви, която сте възприели. Вие като възприемете Божията Любов, искате да я задържите за себе

си. Възприемете колкото е необходимо заради вас. Най-първо залюбете себе си. Всичките клетки, които са във вашето тяло, оградете ги така, както индусите казват. Те дишане имат. Има едно дишане с любов. Много хора не са здрави, защото не дишат с любов. Казват: "Защо дишаш?" Дишането е вливане на Божествения живот. Ти като дишаш, ще пратиш на всяка клетка в мозъка, навсякъде, всички да оживеят и всичките вътре в тебе да почнат да се радват на Божието присъствие. Ако ти дишаш така и мислиш, че Бог всичко може да направи в тебе, трябва да провериш. Някой боледува, някой е сиромах, някой наближава да умира. Аз ви казвам, че хората умират някой път от страх. Повечето хора умират от страх. Много хора умират от страх. Много хора умират. Спират се функциите. Има едно течение, на някои хора, от страх може да спрат функциите. Сърцето престава да бие. Този човек, според сърцето може да се констатира, че умрял, пък не е умрял. Вие мислите, че като престане да диша, умира. Ти може да чувствуваш вътре, не дишаш, но слушаш в главата какво говорят. Казват: "Умря." Казват: "Сърцето му спря да бие." Ти казваш: "Живея, макар че сърцето е спряло, пак живея." Разправят за един пример. Един англичанин отива с един слуга в Алпите да прави своите екскурзии. Слугата носил в раницата една опечена кокошка, една бутилка шампанско вино. Като вървяли, припада англичанинът и помислили, че е умрял, пипат го, умрял. Мислят, че трябва да го заровят. Слугата си казва: "Нека да се наям." Изважда от чантата, изяжда кокошката и изпива виното. Като се поразвеселил, казва си: "Чакай да видя господаря, да го поразтрия малко, може да се съживи." Господарят се съживява. Казва му: "Защо изяде кокошката?" Слугата умира от страх. Значи онзи умрял и като изял кокошката, като оживява господаря, той от страх умира. Той без позволение как се решил да изяде кокошката, става взрив. Той не е умрял, но той умира тогава.

Та казвам: Истинското положение, трябва на хората една религия, в която да опитат всеки ден Божията любов. Да имат ясна

представа, когато дойдат всичките противоречия в света и като дойдеш до Божията Любов, всичките тия противоречия се разрешават. Колко лесно биха живяли хората, ако чувствуваха Божията Любов, че Бог ги осигурява. Всинца ние сме така осигурени, че понякой път аз се чудя защо хората не вярват в тази осигуровка, която Бог им дал. Аз не се питам защо Бог даде. За Него не се питам, но се чудя на хората. Само един пример съм намерил, колко е малка вярата в хората. Преди години четох за един английски лорд, който имал 500 души длъжници. Имали голяма сума да му плащат. Чел Евангелието, чудел се защо хората не вярват в Бога. Той писал във вестниците: "Всички мои длъжници, ако дойдат на еди кой си ден, еди кой си час, еди коя си минута, ще им простя дълговете." Събрали се всичките длъжници около него, разисквали са какви са неговите намерения. Да не би да ни изпитва дали не искаме да платим. Гледат, иде един беден човек и казва: "Тук ли е къщата на еди-кой си лорд?" Хлопа, отварят му, влиза, онези седят вън и разискват какви са подбудителните причини. Той седи като англичанин с часовник в ръка и то всичките 500 души, само един се намерил и повярвал, че каквото каже, ще бъде. Та един ден туй ще се случи със сегашния свят. Господ ще държи часовника и ще види, колко души са повярвали, че Бог е Любов, че каквото иска, Той ще ви даде. Който влязъл, му е простен дългът, а пък онези останали пак да плащат. Та сегашната малка карма трябва да се изплати. Всеки един човек, който не вярва в Бога, трябва да си изплаща кармата. А който вярва като вас,.... Бащата не иска от сина си синът да му плаща дълга. Той няма да плаща дълговете на сина. "Всичко е възможно." Сега каква е философията на живота? В органическия свят, вложете като един органически процес за здравето, вложете човешката мисъл, като органически процес за придобиване на сила. Приложете онзи процес на истината и свободата. Свободата е необходима като процес, за да придобие тялото своята пластичност. Всичко онова, което искаш да направиш, само по пътя на свободата може да направиш нещо, както искаш.

Само по пътя на знанието ще имаш всичките условия. Само чрез живота, който в тебе действува в дадения случай, чрез любовта ти ще знаеш как да използуваш този живот, да бъдеш щастлив, да се радваш, че ти си познал Бога. И знаеш какво нещо е да познаваш Бога. То е същото, когато едно изгубено дете намери баща си и майка си, знаеш каква радост. Оттук подбутвано, оттам подритвано, и като намери баща си, това дете е свободно. Четете една радост на неговото лице. Казвам: Поглеждайте се в огледалото щом сте тъжни и скръбни. Баща си, Господа не сте намерили. Има едно място, дето е сянка. Да имате онази самоувереност в света, че каквото и да стане, да знаете, че всичко съдейства за добро. Един ден всичките противоречия в света, от Божествено гледище ще се разрешат. Всички ще се разрешат. Болните здрави ще бъдат. Глупавите умни ще станат. Слабите силни ще станат. В Божествения свят така ще бъде. Не в човешкия живот. В човешкия живот е обратния процес. В човешкия живот силните слаби ще станат. Богатите сиромаси ще станат. Здравите болни ще станат. Живите умрели ще бъдат. Туй е в човешкия порядък. А в Божествения порядък мъртвите оживяват, точно обратното става.

Казвам: Дотогава, докато вие вярвате в сиромашията, докато вярвате в болести, ти ще бъдеш болен, ще бъдеш сиромах. Щом си болен, вярвай, че в болестта ще се прояви Господ. Ти на болестта кажи така: "Моля ти се, в името на Господа, дай място, нека дойде Господ в мене." Тя ще се поопери, ще й кажеш, ще хванеш болестта, ще разчепкаш с ръцете и ще кажеш: "Малко настрани, доста си ме държала, нека дойде Господ. Ти постянно вземаш. То е егоизъм." Тя постоянно черпи от тебе, тя е телоядец. Тури я настрана. Нека дойде Господ. Нека Той да те прегърне. Нека имате онези мисли, които вас ще ви прегърнат. Гледам някоя сестра, сърди се на друга. Вашите сръдни, турете ги настрани. Сръднята е хубаво, гневът е хубаво, всичките тия работи са все хубави. Сръднята, за да я направиш да влезе, трябва да я дириш. Всяка сръдня в човека не е нищо друго,

освен насъбрала се енергия. Понеже един човек има желание, не е постигнал желанието, той не е доволен. Има право да не е доволен. Има един път за постижение на нещата. Слабите понякой път мислят, че ще умрат. Вие считате смъртта, като изменя човека, той трябва да умре. Не е ли хубаво като длъжник да умреш? Ами не е ли хубаво за всичките ония престъпления да умреш, за тях да ги забравиш? Същевременно да се зароди желание да станеш един човек без тия престъпления. Не е ли хубаво човек да хвърли нечистите си дрехи, да вземе една баня и да се облече с най-хубави дрехи. Нас ни е страх да се освободим от временните неща. Има възкресение. Сега проповядват възкресение. Обнова трябва в мислите. Обнова трябва в чувствата и обнова в постъпките – възкресението е един процес. Казвате: "В един миг." Знаете ли колко години е един Божествен миг? Казвате: "Туй всичко ще стане в един миг." Един Божествен миг трае 45 години. Значи, Господ като мигне, туй го счита 45 години. Години трябва да минат за този миг, за да се реализира, за да разберете. Вие мислите тъй, по човешки и казвате: "В един миг ще стане." За всички неща се изисква време и разбиране. Трябва една солидна философия. Може да кажете: "Учителят тъй каза." Не, приложете Любовта. Имате хиляди опитности. Беден си, гладен си. Защо? Гледай да придобиеш нещо и попитай по кой начин може да си задоволиш глада. Три, четири деня гладуваш, докато проникне една мисъл. По кой начин ще добиеш храната? Ако можеш да добиеш храната по прав път, имаш Божието благословение. Може да направите един опит. Ако вие от 4 – 5 деня очаквате Бог да се прояви, ще дойде един ваш приятел, който ви обича, иска да ви посети, от 10 години да ви види. Когато вие се намерите в най-големите скърби и страдания, вие ще тръгнете да просите и казвате: "Гладен ще умра." Аз бих предпочел да умра гладен, отколкото да изгубя любовта, пък да имам яденето. Яденето без любов за мене нищо не струва. Храна, която не ми дава мисъл, нищо не струва. Храна, която не ми дава свобода, нищо не струва. Храна, която внася свобода, тя е Божествена, трябва да се освободим.

Имаме пример в Евангелието, онези 120 души, първите вярващи в Христа, молеха се за апостол Петър. 120 души се молиха и дойде един ангел и казва: “Да си върви, свободен си.”

Та казвам: Някой път, за да се направи нещо, 120 души нека се съберат на един ум, да се молят. Навсякъде в България, като стане бездъждие, хората излизат вън и се молят. Бог някой път ги послушва. Преди години, там в Шуменско, в Новопазарско, на едно място събрали се 9 турски села, заклали курбан и се молят за дъжд. Българинът казва: “Господ като дава дъжд на турците, ще даде и на нас.” Интересното е, че на 9-те села дъжд паднал, а на българското село не паднал. Трябва да се моли човек, да работи. Ако очакваме други да се молят заради нас, молитвата е един от онези велики закони, да бъдем всички образец. Проповядва се едно учение за Бога. Как ще го проповядвате? Как ще проповядваш, че обичаш Господа? Да обичаш един народ, трябва да говориш на неговия език, трябва да изучаваш неговите нрави. Следователно, ние, за да покажем, че обичаме Бога, трябва да изучим неговия език. Тогава всички хора трябва да благодарим за онова, което Бог ни дал. Което хората ще направят, да са благодарни. Даже и вярващите някой път са недоволни. Бог това не връзва за кусур. Някой път се съмняваш и казваш: “Дали това, в което вярвам, е така?” Не се съмнявайте в Божията Любов. Три неща има, за които не трябва да има никакво съмнение в душата. Не се съмнявайте, не се колебайте в Любовта. Не се съмнявайте в мъдростта, в светлината и в знанието. Не се съмнявайте в истината и в свободата, която дава простор. Това е основа. Щом се усъмните, вие губите всичката основа на вашия живот. Туй може да го проверите. Това е една опитна наука. Казва Христос: “Ако син человечески дойде, ще намери ли вяра между хората?” Ще намери ли любов? Сега всичките казвате тъй: “Дали трябва да говорим истината?” Още сега може да се провери. Ако искаме да проверим, може да направят опит всичките верующи, то е следният: Нека се съберат хора от всички вери. 10 – 15 души, които

вярват в Бога, всеки по своему. Ще докараме 10 души болни, 10 вярващи болни, все от разни лоши болести. И ще кажем: "Ха вие с вашата вяра, помолете се на Господа." Помолиха се и този човек оздравява. Права е тази вяра. Помолят се за друг и той оздравява. Ако 10-те души се помолят и 10-те души оздравеят, вярата е права, но ако се молят и болните не оздравяват, не е право верують. Тогава ще се съберат вярващи, които вярват в Господа и ще дойдат 10 души сиромаси, които са гладували по 10 деня, постили са и казвам: Ха сега нахранете този брат. Един човек, който не е ял 10 деня не иска много дажба, много малко ядене се иска. Знаете ли, ако всичките тия хора се задоволят, нагостите ги, тогава как ще се разрешат въпросите? Всичките да вземат по един гостенин и да го заведат в дома си, ето веруюто. Има я сега практическата страна в живота, която Бог изисква от всичките хора. Аз говоря за вярващите от вас, които искат да идат в оня свят, вие ще видите лицето на Бога, но няма да го видите еднакво. Когато Мойсей отивал на Синайската гора да вземе закона, минавал покрай един овчар, който имал видение, един сън, казал му, че Господ ще му дойде на гости. Той заклал едно агне, опекъл го. Минава Мойсей и му казва: "Какво си се развеселил?" – "Сънувах, че Господ ще ми дойде на гости." Мойсей, с човешкото знание казва: "Ти си се заблудил, Господ агнета не яде." Като отишъл в Синайската гора, Мойсей видял, че лицето на Бога има нещо изменено. Той му казва: Ти направи една погрешка, иди кажи на овчаря, че аз ще му ида на гости. Връща се Мойсей при овчаря и му казва: "Ще ме извиниш, аз ти казах, че Господ няма да дойде, но Господ ще дойде." Овчарят се зарадвал, развеселил се, че Господ ще дойде. Скрил се Мойсей да види как ще дойде Господ на гости на овчаря. Заспал овчарят, в това време слязъл огън от небето и изгорил агнето. Събудил се овчарят и казва: "Колко съм радостен, че Господ изяде моето агне."

Казвам: Не се съмнявайте. Като ви каже Господ, че ще ви дойде на гости, ще ви дойде, по който и да е начин.

Вярвайте в три неща: Вярвайте в Любовта, която излиза от Бога. Вярвайте в знанието, което излиза от Бога и вярвайте в свободата, която излиза от Бога, вярвайте във всичко, което излиза от Бога. Вярвайте в Бога, който ви обгръща и ви подтиква във всичко добро. Вярвайте в Бога, който сега ви води и който ще ви изведе, вярвайте в Бога, който за в бъдеще ще ви даде да постигнете вашата цел.

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

33-та неделна беседа от Учителя, държана на 29 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд София – Изгрев.(По каталога на Елена Андреева на 5 и 12 юни, 1938 г. няма беседи.)

ТРИ ФАЗИ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Обичаят в хората да говорят за миналото и затова аз ще ви прочета 15 глава от Лука, какво се е говорило в миналото и после ще ви кажа какво може да се говори сега. /Учителят прочете цялата глава./

Милосердието.

Реалността сама по себе си има три фази, те са три статически фази и една същинска фаза. Три статически фази значи, когато ние се движим, ние се движим по земното кълбо. Туй, което става зад нас, ние сме го изходили, ние го наричаме минало. Туй, в което сме сега, е настоящо, а туй, в което има да вървим, е бъдеще. Някой път ние мислим, че миналото не съществува, мислим, че само настоящето е реално. Мислим, че и бъдещето не е реално. Но от туй гледище едновременно миналото е тъй реално, както настоящето и бъдещето е тъй реално, както настоящето. Някой казва: “Как може да се докаже?” Тъй е от нашето гледище. Миналото, настоящето и бъдещето, това са фази на нашето движение. Някои неща са минали, понеже показват движението, посоката, от която изхождаме. Посоката, в която се движим, е бъдещето, а туй, в което сме сега, е настоящето. Туй, което сме изминали, е миналото.

Та казвам: Знанието е опитността, която имаме. Някой казва, нашият минал живот има една връзка. Миналият живот има връзка с настоящия, а настоящият има връзка с бъдещия. Ако ние така не схващаме, тогава нашият съвременен живот е разпокъсан. Някой казва: “Има ли бъдещ живот?” Има, разбира се. Казвате: “Защо съществува безверието?” – Защото вярата го роди. Ако нямаше вяра,

не щеше да има безверие. Казват: "Защо съществува безлюбието?" – Безлюбието съществува, защото има любов, ако нямаше любов и безлюбие нямаше да има. Има насилие в света, защото има сила. Казвате: "Не може ли без сила?" – Може. – "Какво ще бъде?" – Без любовта в живота има страдание, ще опитаме опакото на живота. Казвам: Ние се спираме единично върху живота, искаме своето благо. Представете си, че един лист, който мисли само за себе си, не мисли за цялото дърво, няма да му е добре. Възможно ли е на едно дърво само един лист да е добре, а пък на другите да не е добре? Законът, който съществува, е: Ако на цялото дърво е добре, ако на всичките листа е добре и са в цветущо състояние, и на единият лист ще му бъде добре. Казвам: Ако един лист изсъхва, изсъхва по единствената причина на безлюбието на другите листа, че са намразили листа, затова изсъхва. И в дърветата има омраза. Щом изсъхне, казвам: Мразят се, скарали се и виждаш 10 – 20 – 30 листа изсъхнали. Като се скарат дърветата, като умрат 20 – 30 листа, ще се примирят. И хората умират. Караница, омраза има. Омразата произвежда в света смърт. Един закон има, щом започнат хората да си завиждат, някой ще умре. Сега вие схващайте смъртта като един Божествен метод за примирението. Когато някой човек не живее на земята, както трябва, Господ казва: Повикайте този мой син, нека се върне. Кои са причините, че той не иска да живее както трябва? Казва: Доведете го. Защо е умрял? Питам сега: Този баща казва: Този мой син мъртъв бе и оживя. Какво разбирате? Вижда бащата, изглежда много добре. Значи синът като излязъл от бащата, забравил за баща си. Като дошъл в големите страдания, значи с любов към баща си да се върне. Дали вече ще го обичат или не, той не пита, но казва: "Не съм достоен за твой син, но като един от твоите слуги да ме приемеш."

Вие в света сте дошли и искате вашето щастие. Вие се намирате в положението на този младия син, който взел наследството си и казва: "Да си поживеем в този свят." Че после ще остане гладен, че ще го качат на полето свините да пасе, това не му иде на ума. Всичките

хора казват: “Туй нещастие е.” Аз ви казвам: Всички ние, хората на земята, сме осъдени на най-големите страдания. Какво по-голямо страдание от смъртта? Като умреш, ще идеш в митницата и като минаваш тази митница от онзи, физическия свят за другия, като те хванат, ще разчепкат мозъка, сърцето ти, да не би да откраднеш нещо. И ти ще останеш без тяло, без уши, без крака и с експреса ще те изпратят някъде. Тебе ще те залъгват, ще те турят в един ковчег, при митничаря те носят. Малки митничари има, които разглобяват. Един българин ми разправяше, който бил във Виена и като дошли германците и него набедили за евреин. Взели и разхвърляли куфарите му. Казва: “Намерих се в чудо. Казвам: Българин съм, не ми хващат вяра. Отнася се като с евреи.” Та и като умреш, ще ти кажат: “Ти си евреин.” Щом отиваш в другия свят, казват: “Евреин си”, всичките куфари ще ги разчепкват. Казват хората: “Умря и отиде при Бога.” Това не е философия на живота. Чрез умиране не се отива при Бога. При Бога се отива чрез любов, когато възлюбиш Бога чрез сърцето. Казвате: “Де да го видя?” Чудни сте. Всеки ден виждате Господа, а казвате: “Де да го видя?” Ако ти в светлината не може да видиш Бога, ако ти в плодните дървета не може да видиш Бога, ако ти в изворите не може да видиш Бога, ако ти в звездите не може да видиш Бога, ако във ветровете не може да видиш Бога, ако във всеки гениален човек, ако във всеки музикант, във всеки един художник не може да видиш Бога, тогава де ще го видиш? Някой се напъва и казва: “Да стана ясновидец.” Казвам: Ти си сега ясновидец. Та всинца не сте ли ясновидци? Жена си не виждаш ли, мъжа си, децата си не ги ли виждаш, приятелите не ги ли виждате? Има някои работи, не може да видим, понеже сме надалече. Щом дойдем близо, ще ги видим.

Сега аз бих желал да ви говоря за някои неща основни. Може би вие очаквате някои от вас да се разочароват в това, което мислите. Понеже всеки един от вас има нещо, което обича, иска да му кажат. Иска да му кажат за това, което обича, а пък аз няма да ви говоря за неща, които обичате, понеже са интимни работи, пък аз не обичам да

се меся в интимните работи на хората. Оставям ги, то е тяхна работа. Ако ме осведомят, така и аз не обичам да се меся в живота на хората. Много мъчно може да се проникне в човешкия живот. Това, което вие знаете, веднъж като укорявали един учен човек, той казва: Много добре. Казват му, не чуваш ли като говорят? – Аз зная два пъти отколкото той казва за мене. Но и той като ме хвалеше, аз зная повече. Някой ще казва, че съм лош или че съм добър. Аз зная толкоз, колкото той не подозира. Че ме хвали, че съм учен човек, в какво седи учението? Учението ми седи в това, че аз мога да превърна желязото в злато. Разрешението седи в това, че аз може да излекувам проказата. Учението седи в това, че аз само с едно духване може да излекувам онези, които боледуват от туберкулоза. Учението седи в това, че онези, които имат повреда в мозъка, само като махна с ръка, умът им идва на място. Това е знание. На мене някой се оплаква, че бил гладен. Аз на глада само като стисна вежди и той се уплаши, и хлябът дойде. Като намръщя вежди, жаждата си отиде, цяла река потече към мене. Това знание ли е? Туй реално ли е? Трябва да бъдете при златото и при реката, за да разберете реално ли е или не. Отидоха японците да воюват, една цяла катастрофа. Китайците предполагат, че повече от 200 войници са издавени и повече от милион китайци. Предположения, вестникарски работи. Колко са верни, не са проверени. По-напред казваха, че повече от 2 и половина милиона хора са издавени. Казвам: Какво е сега тяхното положение? Защо става туй наводнение? Японците искаха да подобрят своето положение, китайците се защитават. Сега аз ви навеждам понякой път. Ние, хората, мязаме на японци, че отваряме война на Господа. Казват: "Аз вече не вярвам." Безверието е родено от вярата. Когато и да е, туй безверие ще стане верую и ти като блудния син ще кажеш: "Отче, съгреших пред небето и пред тебе, направи ме като един от слугите си." Представете си, че един богат човек не вярва в никакво страдание. Докато има пари, докато има слуги, не вярва в страданието. Утре като изгуби всичкото богатство, попадне в голяма

сиромашия, никой не му помага, не му прави услуга, затворят го като шпионин в затвора, дойдат всичките страдания. Тогава други възгледи за живота ще има. Всичките болести не са ли един затвор, и на какво се дължат болестите? Казваме: "Едно наказание на Бога." Не, всичките болести са продукт на един по-низш живот. Дали сме достъп на един низш живот в себе си. Казваш: "Аз не искам болестта." Не искаш болестта, но даваш достъп. Всички болести се дължат на един низш живот. И според степента на този живот са и болестите. Колкото болестта е по-лоша, толкоз степента е по-ниска. Колкото болестта е по-мека, степента е по-висока. Хремата е най-слабата болест. Като кихнеш няколко пъти, то е болест. След кихането иде хремата. Това са низши организми, които като влязат в човешкото тяло, произвеждат болезнени състояния. Болезнените състояния произтичат от изверженията на тия малки животинки, които живеят в човека. Те със своите извержения уморяват човека. Например, холерата в 24 часа може да те умори. Ще умреш от милионите микроби, които светкавично се размножават, че след 24 часа или след 2 денонощия може да заминеш за другия свят. От тинята, от калта, която те оставят вътре в човешкия организъм. Грехът не е нищо друго, и те са микроби, наричат ги духове, това са микроби, низши същества, които влизат. И нечистите мисли са същества, и нечистите желания са такъв низш живот, който влиза в живота. Следователно, животът е разделен на две категории, низш и висш живот. Всякога, когато се съединява с низшия живот, идват болезнени състояния. Всякога, когато човек се съединява с висшия живот, иде радостта. Следователно, всяка една радост е една връзка с висшия Божествен живот, признак на нашата връзка с висшия Божествен живот и всякога нашите страдания са един признак на една връзка с низшия живот. Казвате: "Тогава какво трябва да правим?" – Ще напуснеш низшия живот, ще се свържеш с висшия. И всякога лекарите препоръчват на един болен да напусне местността и да иде в планината, да подиша чистия въздух, чистата храна.

Казвам: При сегашните условия хората само се страхуват. Дойде някое страдание и казват: “Какво ми дойде до главата!” – Какво ти дойде до главата? – “Много, казва, страдам.” – Че защо страдаш? Страданието има и добра страна. Ти никога не си мислил за крака си. Ходиш и не знаеш колко се хубави, колко са полезни краката. Блъскаш ги, ходиш по земята, мяташ ги, за какво ли не. Един ден, като заболее кракът ти, ти го милваш. Тия крака никога не са милвани, а като те заболят, ще вземеш, ще ги измиеш, ще обърнеш внимание. Ще обърнеш внимание на големия палец, ще го разгледаш оттук, оттам. Хубав е този крак и той се радва, казва: “Колко е добър моят господар.” Ако те боли кракът ти, ще го мръднеш, ще бъдеш внимателен с него, ще го намажеш с масло, няма да ходиш на работа, постоянно за него мислиш. Ако те заболи пръста, дойде лекарят, казваш: “Господин докторе, виж пръста.” Като дойде приятелят ти, казваш: “Виж пръста” и като оздравее пръстът, направиш угощение. Казваш: “Оздравя пръстът.” И ще дадеш угощение. Това е благородно състояние. Колко ти струва този палец? Вие имате една ръка и никога не оценявате вашия палец. Но всичкото наше нещастие в света, дали си музикант, дали си философ, дали си поет, дали си генерал или цар, каквото и да е, животът ти напълно зависи от палците. Те са, които заповядват, те са генералите. А пък тия, другите, са войници. Четирите са войници, които спомагат на генералите. Това са десет души, с които човекът отива да воюва навсякъде. Всеки един човек от вас има по 10 войници, двама генерали отгоре – палците. И двама генерали долу и осем войници отгоре и осем войници отдолу, всичко 16 и 4 – 20 и от тия двете /Показва палците на ръцете/ зависи вашето бъдеще щастие. Някои хора мислят (че нямат) късмет. Ти не може да бъдеш късметлия човек, ако твоят палец не е късметлия. Ти не може да бъдеш умен човек, ако твоят палец на крака не е умен. Ти не може да бъдеш умен, ако твоят палец горе не е умен. Този шашкънин става понякой път. Ако остане така, не се мърда. Ако той стане шашкънин и ти ще станеш шашкънин. Всичките хора, които умствено заболяват,

психолозите забелязват, че палецът започва да не се мърда, става повреда в мозъка, но не трябва да ги носиш палците да ги показваш. Ще станеш сутрин, ще видиш мърдат ли генералите. Кажи: "Господин генерал, как си ти?" Като кажеш туй, свиеш ръката си. Ще се учиш на послушание. Онези, страхливите, си държат палците свити. Сега аз ви разкривам една азбука в природата. Когато едно животно се уплаши, то си подига опашката. А когато то чувствува своето достойнство, навие опашката си, накъдри я. Кучето като те види, маха си опашката, казва: "Добър ден. Добре дошъл. У нас и мъже, и жени, всички живеем много добре."

Сега онези, които са набожни, казват: "Говорете за свещени работи." За мене най-малките работи са свещени. За мене, когато кучето върти опашката, е свещено. Туй куче ми казва: "Благодарение на моята вяра аз мога да си мърдам опашката." Както вижаш в дома, при всичките условия, макар че господарят му е тука и кучето си мърда опашката. Понякой път казват: "Какво се разговаряш с кучето?" Казвам: Много умно ми говори това куче. Като ме види, веднага ми отваря устата си и казва: "Господине, моите зъби са бели, аз поддържам доброто." Някой казва: "Озъбило се кучето." Кучето казва: "Доброто е в мене." Ако речеш да хвърлиш един камък, ти си невежа, не разбираш и то започва да те хока, да лае.

Казвам сега: Ония спорове, които стават в нас, на какво се дължат? В човека вътре, в неговата мисъл стават спорове. В неговото сърце стават спорове и в неговото тяло стават спорове. То се дължи на онова неразбиране на Божествената Любов, която прониква навсякъде. Защото Божията Любов ние трябва да я приложим. Не може човек да познае любовта. Той не може да приеме любовта, ако не я познава. Трябва да се приложи любовта. Целият живот, който ние имаме, е едно приложение. Целият свят, това са възможности за всички нас, които живеем. Всеки човек може да постигне всичко, което желае, но едновременно не желай много работи. В даден момент аз подразбирам ето какво. В този момент, който е извън времето и

пространството, може да е хилядна, три хилядна от секундата, но в дадения момент трябва да поставиш само една мисъл, която трябва да реализираш. Съсредоточи ума си върху нея, върху нищо друго. Ти не показвай, че трябва да бъдеш едностранчив. Ако хората бяха станали едностранчиви, те щяха да преобразят тялото си. Например, ако вие стискате вашите чувства, ако постоянно реагирате върху вашата любов, този да не обичаш, онзи да не обичаш, ще ви изтънеят устата и ще започнат да побеляват. Като станат твоите устни тънки, тънките устни не са за препоръчване. Някой път носът изтънее. Като изтънее носът ви, не е за препоръчване, охтиката е готова. Като изтънеят устата, охтиката е готова. Като изтънеят очите, ушите и вие най-после като изтънеете, че никъде няма да се намерите. Следователно се изисква от Божественото становище. Дай ход на своите чувства, не реагирай върху никое чувство вътре в себе си. В съвременната окултна наука казват: "Убий всяко желание!" Желанията и чувствата са две неща различни. Желанието в човека е нещо скроено от самия човек. Ти имаш желание към едно нещо. Чувствата в човека са нещо Божествено, на което ти трябва да дадеш ход. То е един извор, който трябва да канализираш. Всичките нещастия на съвременния живот произтичат от подтискане на нашите чувства. Има един начин. Когато дойде един човек радостен, ние не сме доволни. Казваме: "Много се радваш." Ако дойде много тъжен, пак сме недоволни. Ако някой рече да се хвали, пак сме недоволни. Ако ни пее много, пак сме недоволни. Но има едно пеене, ако идеш в някоя воденица, която постоянно дрънка, пее ли тя? Кой пее? – Камъните пеят. Тия камъни не искат да пеят, човек ги е накарал да дрънкат. Казват: "Нека слушат дрънкането на тази воденица." Често ние си създаваме известни воденици, мелим брашно. Тия воденици дрънкат и се научаваме на неестествено дрънкане. Често пъти вие искате да знаете какво нещо е педагогия. Виждам колко са невъздържани съвременните хора. Невъздържани са, ще избухне, някой устата си мърда, на някой окото се мърда, на някой се мърда ухото, някой като започне да си мърда,

той може да е далече и ти ще го бутнеш, дето не трябва. Аз съм правил хиляди опити и съм дошъл до следното. Казвам: Човек в света никога не може да се поправи. Всеки един, който мисли, че може да поправи някого чрез съвет, той се лъже. Човек по естество е непоправим. Защото човек е добър създаден, а по проявление е лош. Следователно ние искаме да поправим човешкото естество. То е добро, но има една лъжлива теза. Казват: "По естество човек е лош." Не, по проявление човек е лош. Тогава какъв смисъл има? Човек е направен по образ и подобие на Бога. Щом е направен по образ и подобие, той е добър. Тогава трябва да търсим де седи злото. – В проявлението на неговата воля. Във волята на човека седи злото, не в неговата душа, не в неговия дух. Така трябва да знаете. Аз ви казвам на вас: В ангелите съгреши мъжът, а в хората съгреши жената. В ангелите се изопачи волята, а в хората се изопачи сърцето. Сърцето представя човека. Началото на греха е сърцето. Жената изопачи сърцето си. Не говоря за вашата форма. Във всеки човек има една жена. Вашата жена в проявлението си разваля вашия живот. Какво трябва да правите, за да поправите жената в себе си? Трябва да я обичате, да ѝ дадете пример. Човек може да се излекува. Ето какво разбирам: Чисто физиологически, чисто психологически какво разбирам: Ако човек пречисти своята кръв, че няма никаква храна за ония низши микроби, понеже всичките микроби в човека трябва да намерят храна, за да живеят. Ако твоята кръв е чиста, като влезе микробът в чистата кръв, умира. Следователно, мъжът, който иска да повлияе на своята жена, той трябва да бъде абсолютно чист. И жена, която иска да повлияе на мъжа си, трябва да бъде абсолютно чиста. Учител, който иска да повлияе на своите ученици, трябва да бъде абсолютно чист. И ученици, които искат да повлияят на своя учител, трябва да бъдат чисти. Слуга, който иска да повлияе на господаря си, трябва да бъде чист и господар, който иска да повлияе на слугата си, трябва да бъде чист. Чистота навсякъде е необходима, за да имаме едно влияние. Някой казва: "Влияние." Влиянието е резултат на

Божествената чистота, която се проявява в нас. Чистотата е един резултат на любовта. Направете наблюдение. Мене са ми разправили, много майки са ми казвали: “Много несретен, не се държи чист, нацапан е.” Казвам: Той ще стане чист, нека се влюби и тя ще стане чиста. По три, четири пъти ще се мие, ще се чисти, петна да няма, къщата ще си маже, пометено, изчистено. Изгуби ли любовта, наш Петко пак стане същият. Не изгасяйте пламъка на Божествената любов, която гори във вас. Сега ще ви кажа: Аз говоря за една Любов, която не изгасва. За мене Божествената Любов седи в следното: Четири неща ще ви разправя, те са ценни. Те са тъй ценни, милиони струват и милиарди струват. Аз разглеждам Любовта от четири становища. За мене Божествената любов, само като зърна Бога, целият ден съм весел, както младата мома като зърне своят възлюблен, целият ден шета радостно. Вторият ден като го види, пак е радостна и доволна. Радостна е и туй е Божествената Любов. Сега, според мене ангелската любов казва: “Усмихна ми се той.” Но и там се ражда едно противоречие. Някой път се случва, че не се усмихва. В Божествената Любов няма туй различие. Като го видял, в ангелската любов има раздвояване, че се е усмихнал. И тези от вас, които се усмихвате, във вас работи ангелската любов. Щом не се усмихвате отвътре, има едно неразбиране на ангелската любов. В какво седи човешката любов? Като прегърнеш някого, казва: “Целуна ме”, и то е хубаво. То е човешката любов. В какво седи животинската любов в човека? Тази любов, която ви измъчва. Вие виждали ли сте между животните един вол мине, мушне друг вол. Навсякъде, дето ходи, все мушка. В животинската любов има постоянно мушкане, че този бил такъв, онзи бил такъв. Това е животинска любов. Аз наричам животинската любов, любов на работата. Щом работиш, животинска любов има. Щом целуваш, човешка любов е. Щом се усмихваш, ангелска любов е. Щом назърта, виждаш, Божествената любов е.

Казвам: Трябва да се образува цял един кръг на тази Любов. Като срещнеш един човек, най-първо трябва да го видиш отдалече. Господ

казва: Този човек аз го създадох. Като дойдеш до този човек, ще се усмихнеш. Ангелите казват: Ние го направихме така да се усмихва, да е красив. Затова ти трябва да го уважаваш и да го почиташ. Като дойдеш до хората, те ще кажат: Понеже този човек Бог го направи и понеже ангелите го научиха да говори, ще го разцелувам, за неговите сладки думи, за хубавото, което от Бога носи. Животните ще кажат като дойдат до него: Понеже Бог го създаде, ангелите го направиха толкоз умен, ние ще работим за него, тъй, както майката работи за своите деца.

Та казвам: Вие понякой път се спирате на животинската любов и искате да имате подаръци. Не търсете подаръци. Най-първо този, който ви обича, трябва да ви зърне, той да ви е видял с Божествената светлина. Казва: "Ето едно същество, което Бог е направил." Онова, което Бог е направил, то е съвършено. Радостен си, че срещаш едно същество, което Бог е направил. Ангелите ще дойдат и ще се усмихнат отдалече. Ще се зароди интимна връзка, ще дойдат всичките връзки, ще дойдат и хората, и животните, трябва да благодарим на тия наши братя, ученици са те при нас. Те работят, учат се при нас. Няма нищо, че оре цял ден на нивата. Няма нищо, че тегли каруцата цял ден. Сега вие може да имате възглед и да кажете: "Аз не съм животно." Ти не си животно, нямаш формата на животно, но постъпваш по животински. Като дойде някой го мушнеш. Гледам, някой път мушкате. То са рогата на вола. Защо мушкате? Животното мушка. По човешки хората се мушкат със своя език. Аз досега комуто съвет съм дал, комуто каквото съм казал, никому добро не съм направил. Всеки прави това, което знае. Правил съм няколко опита, ще ви приведа. Не съм намерил още някой опит, дето някой да ме е послушал. Тръгвам аз за ..., спирам се в едно село и казвам на едного, че след три години в еди кой си месец, еди кой си ден, ще си счупи крака и него ден да не излиза никъде. "Как ще го счупи?" – Него ден не излизай. – "Чуден човек. Защо ще си счупя?" – Казвам: Него ден ще си счупиш крака, ако не се пазиш. След три години получих едно

писмо, в което ми пише: "Господине, както каза, така стана. Ти разбра, че ще си счупя крака, но аз не разбрах и не послушах." Моето желание беше да не си чупи крака. Казвам на този човек: До обед да не излизаш. Не му казвам причините, то си има причини. Причината може да бъде той да седи на желязната линия, може да мине трен и ще го прегази или пък може да го прегази трамвай. Не стой на пътя, като може да ти се случи.

В съвременния живот трябва да се изучава живота много основно. Трябва да се образуват ония истински отношения. Вие може да ме слушате и да кажете: "Каква цел има този човек, защо е дошъл той тук? Че нямаме ли религия, свещеници, учители нямаме ли?" Че какво зло има като има служители? Какво лошо има, ако има повече свещеници, ако има повече учители, какво лошо има? В България имате много министри, ако дойде още един министър, ще има ли вреда България? Аз съм дошъл да помогна на българите. Аз нямам никакви интереси, аз нищо не печеля. Не искам нито славата на българите. Искам да им помогна като народ. Понеже мен ми е приятно да служа на Бога, както трябва. Значи, ако те служат на Бога, ще бъдат един добър народ. А ако не служат, нищо няма да станат. Туй да го знаете. Ако не служите на Бога както трябва, ще си счупите крака. Ако ме слушате и служите на Бога, краката ви ще бъдат здрави, ще бъдете един виден народ, Бог ще ви благослови. Сега да се върнете и да кажете: "Досега така живяхме, но отсега нататък ние ще живеем, както ти искаш." Сега дали ще ме послушате, ще видим. Досега никой не ме е послушал. Дали ще ме послушате е друг въпрос. Аз съм длъжен да докажа. Ако ме послушате и не се сбъдне и ще каже, че не се е сбъднало. Някой път аз зная като кажа, че не се сбъдва. Онова, което съм предсказал, няма изключение. Българите оставил съм ги свободни, дали ще изпълнят волята Божия. Има едно нещо. Дали българите ще изпълнят Волята Божия, аз го зная. Но какво ще стане, няма да го кажа. Като стане, ще го видите. Аз искам да ви въведа в Божествения План. Господ иска всички да живеете добре, защото

човек без Божественото в света, той е нищожество, утре ще изчезне и няма да си намери името. Като влезеш в гроба, къде ще идеш? Казваш: “Ще ида в оня свят.” Ходили ли сте някъде? Къде се намира онзи свят? Ако ви попитам от кой път дойдохте от онзи свят, помните ли пътя? Нито един от вас не помни откъде е дошъл, нито пък знаете де ще идете. Разправят много окултни разкази, които донякъде са верни. Понеже (е) една свещена зона, не искам да се спирам върху нея. Тя е материалната страна, но казвам: Защо не помните вие? Вие не помните по единствената причина, че вашият живот в миналото не е бил чист. Понеже сте минали през една тъмна зона, не помните и понякой път ви е страх, че ще се върнете. Защо ви е страх? Всички се плашите. Даже и светиите се плашат. Даже и Христос, като дойде да замине, казва: Ако е възможно тази чаша да замине от мене. Туй страдание да мине. Има едно страдание, през което хората ще минат. Има страдания, които са нежелателни. Ние не желаем хората да умират. Бог казва: Не благоволява духът ми в смъртта на никого. Бог знае, че като минавате в смъртта, един, който вас може да ви избави от тази дълбочина, от ноктите, от зъбите на смъртта, е само Бог. Нито ангелите, нито светиите, нито никой не може да ви избави, да ви спаси. Единственият, който може да ви спаси, е Бог. Значи казваме: Бог е, който спасява хората. Та аз ви проповядвам онова, което е написано в живота. Някои мислят, че религиозният живот е само в молитвите. Не. Животът във всичките свои форми, които съществуват, всички те са Божествени. Но трябва да видим хубавата страна. Тия форми са окаляни. Майката е окаляна, бащата е окалян, синът е окалян, дъщерята е окаляна, слугата, ученикът е окалян, генералът е окалян, управляващият, навсякъде кал и кал. Всичката кал е от греха. Представете си един млад момък. Аз съм влизал в училището и виждам, като погледна онези млади момчета, в лицето му какви черти, какво падение. Влизам в един дом, какво падение в мъжа, в жените. Трябва да се върне чистотата. Сега се изисква чистота. Ако не се повърнем към Бога, без тази чистота сме осъдени

на смърт. Такава смърт, каквато никога не сте си въобразявали. Ако се решите да слугувате на Бога, ще ви дойде такава радост, каквато не сте сънували. Такива блага ще ви дойдат, ако обичате Господа и в този свят ще ви дойдат такива блага, каквито не сте ги сънували. Казва апостол Павел: "Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Господ е приготвил за тия, които го любят." Две неща ще дойдат. Безлюбието ще създаде нещастието, а Любовта създава щастието. Мъдростта ще създаде нашето щастие, а безумието ще създаде нашето нещастие. Истината ще създаде нашето щастие във всяко едно отношение. И за мене, за личния живот и за духовния, учението трябва да има Божествен произход. Ние криво разбираме нещата. Считаме, че едни хора са светски. Аз считам хората, които живеят за себе си, животът, който имат, ще го изгубят. Христос казва: Който изгуби живота си за Бога, за Любовта, той ще намери живота си.

Казвам: Сега да се върнем към реалното. Не го вземайте като осъждане. Не мислете, че аз искам да ви съдя. Във вас има заблуждение. Вие мислите, че по естество хората са лоши. Не, по естество всинца сте добри. Трябва да се самовъзпитавате. Възпитанието трябва да седи в нашата воля, в нашето сърце. Сърцето на човека трябва да се подобри. Гледам, някои хора като дойдат при мене, аз ги чувствувам. Като дойдат лошите хора при мене, аз ставам лош, като дойде някой с нечистота до мене, чувствувам тази воня, която излиза от него и искам да бягам. Казвам: Изчистете се, измийте си краката, идете на баня, преоблечете се, турете си нови дрехи. Казвам: Не мислете, че вие създадохте тази нечистота. Казвам: Има един външен свят, който създава нашето нещастие. Това е един низш живот, който постоянно ви оплита. Мислите, че са външните условия, мислите, че сте сиромаси и като сиромах започваш да крадеш. Мислиш, с кражба ще уредиш работата. Щом си сиромах, тебе ти е дадена сиромашията да учиш. Сиромашията е условие за твоето забогатяване. Стани учен човек, започни да учиш, ще повярваш, че сиромашията е метод на Божествения свят да добиеш най-великите

добродетели в себе си. А щом станеш богат, тогава има друга опасност. Ти не разбираш нищо. Казваш: “Пари имам, къща имам”, ще разполагаш с всичко, ти ще разполагаш, ще имаш всичките свои удоволствия, ще имаш като Соломона 300 жени и 900 наложници, ще удариш на ядене и пиене и твоето царство ще се раздели. Какво е състоянието на еврейския народ? Като видим евреите, трябва да кажем: “Не искаме да бъдем като евреите.” Този народ, на който Бог е дал 36 хиляди обещания, които не са изпълнени. Тия обещания, като дойде Христос да го приемат, освен че не го приеха, но те го убиха. И две хиляди години ги възпитава Господ за тяхното престъпление. Мислите ли, че ако дойде Христос при тебе и ти няма да го разпънеш? Знаеш какво ще стане. Две хиляди години Господ ще те тласка по лицето на земята, безпощаден е Той. Та вие казвате: Христос ли е за мене? Отвън Христос няма да дойде. Христос ще дойде вътре във вас. Ако във вас Христос не е дошъл, отвън никога не може да Го видите. Вие в огледало ще видите себе си. Не, аз разбирам другояче що е Христос. Той е проявление на Бога. Може да ви кажа, в мене Бог се проявява и аз се радвам. Ако аз спра проявлението на Бога, Който ме е създал, да Го проявявам в Неговата слава, ще създам най-голямото нещастие. Ако дам ход и Му услужвам, тогава ще създам най-голямото благо. И всичките блага ще дойдат. Христос иде в света да бъде проводник на Великата Божия Любов, която ще внесе живот и безсмъртие на хората. Христос иде в света да бъде проводник на Божията Мъдрост, която ще внесе знанието и свободата. Христос иде да донесе истината, да освободи хората и всички да живеят братски. Той не иде да коленичат пред Него и да се кланят. Като Го видите, да ви стане радостно. Като Го прегърнете, да ви стане радостно. И като работи заради вас, да ви стане радостно. Не е ли работила вашата майка, вашият баща заради вас? Господ не е ли работил заради вас? Един учител в училището не помага ли на учениците? Че вие сте събрани тук, считайте Господ ви е събрал да ви каже тази истина. Казва: Кажи на тия деца да си не играят с огъня.

Какво да ви кажа? Не искам да се опорочава Божията Любов. Бог ви обича и вие трябва да Го обичате. Че ви обича Господ, пратил ме е да ви говоря. Мене ни най-малко не ми е приятно да ви говоря. Мене ми е тъй неприятно да ви говоря, както на един говедар не е приятно да пасе говедата. С един кривак да седи да ги пасе. Какво аз се нуждая от говедата? Те и без говедаря ще си пасат. Те знаят да пасат. Ще дигне кривака, ще мисли, че обновява тия говеда. Аз не искам да играя ролята на говедар. Казвам: Бог ви е пратил в света и за вас иде голямо благо. Ако обичате Бога с всичкото си сърце, ако обичате Бога с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако обичате ближния като себе си, ако обичате вашата майка, братя, сестри, слуги, ако обичате бедни, страждащи, немощни с всичкото си сърце, вас ви очаква едно велико бъдеще във всяко едно отношение. Не зная дали ще ме послушате. Ще видя след три години. На вас ви казвам: След три години аз ще зная дали сте забравили. Казвате: "Иска да ни занимава с празни работи. Ние сме слушали тия неща." Не, братя, не сте ги слушали. Аз не съм от тези хора, които да ви кажат: Ще ви дам, ще ви помогна. Казвам: Аржан конте. Ако днес ме послушате, най-малко ще имате една голяма радост, ако ме послушате, болните ще оздравеят. Ако умът е шукнал, като ме послушате, ще се намести. Най-малко, ако ме послушате, ще изчезне ревматизмът на краката и ще бъдете здрави. Ако някой от вас е беден, ще се оправят работите, ще му тръгнат напред. Аз не ви препоръчвам един апартамент. За да ви препоръчам апартамент, аз имам особено познание, как се поставям. Съвсем са други моите идеи за хигиена и за жилище. Тук искате да кажете дали е българско. Аз не искам да ви проповядвам български работи. Искам на вас като българи да ви проповядвам Божествени работи. Божественото във вас е, което ще ви подигне, като българи сте много добри. Но онова, от което вие имате нужда, то е Божественото, то е общочовешкото. Българите си имат своето място. Изпратени са като народ да служат. И дотолкоз, доколкото служат за благото на човечеството, дотолкоз може да имат благословение. Щом

те ще живеят само за себе си, няма да имат благословение. Казвам: На първо място трябва да служат на Бога, а след туй да служат на себе си. На второ място, това е правото. Казвам: Внесете Любовта за в бъдеще, каквото и да говорите. За мене много са писали, и лошо, и добро са писали. Аз от всичко туй се ползувам. Когато един човек ме хвали, гледам, ласкае ли ме или говори истината. Когато друг ме укорява, пак гледам дали е верно. Ако е верно, казвам, че е верно. Ако не е верно, казвам: Престорено е. Преди години пътувам за Варна и във влака се разговарям с един. Той ми казва: "Знаете ли колко вестници пишат лошо заради вас?" – Аз се радвам, че пишат много лоши работи, поне ще бъдете уверени, че не съм им давал пари. Тия вестникари даром за мене писаха. Та казвам: Та и за вас, когато вестниците пишат лошо, зарадвайте се. Аз говорих днес за търпението. Това търпение е качество на гениалните, качество е на търпеливите хора. Търпението е едно качество на силните хора. Не говоря за неволята. Силният човек е търпелив човек. Богатият е търпелив. Сиромахът, който изнася сиромашията, той е търпелив, той е силен човек. Кротък човек сиромахът не може да бъде. Има една сиромашия, която препоръчвам. Аз съм всякога сиромах от престъпления. Нямам си парици. Соломон беше богат с жени. 300 жени и 900 наложници, но едно благо ли е това? Който не разбира 300 жени какво означават. Какво означават 900 наложници? 3 по 3 е равно на 9. Един човек, който има 300 жени, това са 300 деца. 900 наложници, това са 900 деца, родени не на време. 300 деца, родени на време и 900, родени не на време. Тия, които са родени не на време, съдбата им не е от щастливите. Всякога, когато се ражда един човек в света, не според онези закони, които са вложени вътре, в Божествения свят, то е незаконородено дете. Всякога, когато човек се роди, според законите на Божествения свят, то е законородено. Вие понякой път имате лошо понятие за многоженството. Човек е цяло едно общество от многоженство. Всичките клетки, все с любовни работи се занимават. Когато ти се жениш, всичките клетки в тебе и те се женят. Лявата

страна е мъжка, дясната е женска. Дясната ръка е мъжка, лявата е женска. После се сменят. Дясната е женска, а пък лявата е мъжка. Левият крак е женски, десният крак е мъжки, а после левият става мъжки, а десният женски. Пръстите, и те се редуват. Какво означава жената? Жената е среда, през която минава топлината в човека, а мъжът е среда, през която светлината минава. Жената е необходимост за топлината. Мъжът е необходимост за светлината. Жената е необходимост за любовта, мъжът е необходимост за светлината, за знанието. Следователно, вие казвате: "Защо ни са жените?" Вие криво разбирате. Жена, която се оженила, не е жена. Всеки, който е проводник на топлината, е проводник на любовта. Туй е женски елемент, туй е жена. Всеки, който е проводник на светлината, е проводник на знанието, на мъдростта. Той е мъж. Светлината и топлината са неразделни сами по себе си. Казвате, че има една светлина, която била студена. То е привидно така. Казвате: "Има една топлина без светлина." И то е привидно. Жените искат да се освободят от мъжете. Не. Жените да станат свободни и мъжете да станат свободни. Не желайте свободата. Свободата се добива чрез истината. Жената, за да стане свободна, единственото нещо, което може да я освободи, то е истината, тя трябва да възлюби истината. Жените обичат много лъжите. Женският елемент обича много да лъже. Аз ги считам само бели лъжи. Жената е отричане на истината. Дойде някой, пита: "Как си разположен днес?" Какво да му кажа: Много добре съм. Аз не говоря истината. Аз съм се карал с този, с онзи, и казвам, че съм много добре. Един евангелист идва при мене, питам го: Как си? – "Много добре съм." Той цял трепери. Не говори истината. Човек в душата си трябва да има едно разположение. Казвам: Всички вие трябва да се събудите, да станете светии. Аз не искам са станете светии, понеже, ако станете светии, ще ви повикат на онзи свят. Там са светиите нужни. Тук са нужни хора, които да работят една полезна работа. С всеки един страх, с всяко едно недоволство трябва да се борите. Как ще се борите със сиромашията?

При мене са идвали мнозина и ми казват: “Кажи ми един билет от лотарията, да печели.” Аз зная, че по никой начин няма да му се падне. Ще кажете: “Отде знаеш?” Иде някой при мене зимно време и иска да расте нещо. Невъзможно е, не е време за това. Не всякога билетът, който може да вземете от лотарията, може да бъде щастлив. Няма да печелиш. Казва: “Защо да не печеля?” Някой човек няма да печели. Някой вярва, че сто на сто ще спечели. Който няма да спечели и когато вярва, и когато не вярва, пак няма да спечели. В човека има едно чувство, което му подсказва: Когато ще станат нещата, те ще станат. Туй чувство ти с години го носиш. Ако остане сега да му кажа, че ще спечели, аз може да кажа нещата, които са определени да станат, но не защото аз ви казвам, те стават. Те са определени да станат. Например, казвам ви, че вие ще наследите някой ваш роднина. Но той от 10 – 30 години е намислил да направи завещание. Ако този ваш роднина не беше направил това завещание, нищо не ви е писано.

Сега, понеже Бог, Христос ви е завещал нещо на вас, и в това завещание пише така: Всички мои роднини и наследници, на които съм завещал, ако изпълнят волята Божия, ще има наследство, ако не изпълнят Волята Божия, нищо няма да имат.

Сега ще ви оставя една мисъл. Радвайте се на светлината, която виждате. Радвайте се на усмивката, която виждате. Радвайте се на словото, което чувате. Радвайте се на работата, която се върши заради вас.

Тайна молитва.

34-та неделна беседа от Учителя, Държана на 19 юни, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

И ПРОСЛАВИ БОГА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от деветата глава от Матея, от 1 до 9 стих.

Духът Божи.

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, понеже не оценяват онова, което имат в себе си. "Имам власт." – Аз вземам тази дума в широк смисъл. Защото потребно е знание, потребна е наука. Има една наука за забавление: гимнастика, смятане - човек трябва да се упражнява. Или една наука като изкуство, човек трябва да учи да работи. Има и една органическа наука, която организира нещата. Всеки един от вас има език. Той не оценява какъв е. Не всичките хора владат еднакво езика си. Вие сте изучавали структурата на езика. От колко хиляди нишки е създаден? При всяка една дума, колко гънки ще направи езика ви? Като не знае езикът как да се огъва, той може да ни създаде много бели на главата.

Най-първо хората говорят така ангро. Казват: "Вяра трябва." – Що е вярата? – "Ама любов." Те са общи думи, общи понятия, които поддържат. Общо понятие е "истина". Какво означава думата "истина"? Аз разбирам любовта. Като седиш при един човек, който е изгаснал, умрял е човекът и му кажеш "Любов", той ще стане, ще погледне. Какво разбираш като кажеш някому "Любов", а той умира? Като кажеш или като кажеш някому "Мъдрост" и умът му хвръква от главата или като кажеш "Истина" и той се заробва. Няма смисъл такова казване. Някои ме питат и казват: "Не съм ли аз прав?" Казвам: Знаете ли според мене какво нещо е правото? Когато аз съм прав, всичките хора са прави, когато аз съм крив, всичките хора са криви. Нищо повече. Защо трябва да бъде прав? За да бъдат всичките хора

прави. Защо не трябва да бъда крив? За да не бъдат всичките хора криви. Имаме вече философия. Ама аз отчасти съм прав, отчасти не. Аз отчасти разглеждам работите. Ако вие минете покрай едно дърво и видите само едно зелено листо, а всичките други са сухи, дървото не е зелено. Ако всичките листа са зелени, а само едно листо е сухо, туй дърво е в нормално състояние.

Та казвам: Земята е едно училище. Вие не сте правили опити. Вие имате нещо, с което може да направите един опит. Вие не сте правили опит да измервате. Някой път момите носят гривни. Сега носят часовници.

Има чужди термини: субстанциално, потенциално, практически, политически, фамилиарно, хуманитарно. Вие мислите, че това са български думи. Не, общочовешки. Аз изхождам от едно положение. За мене светът, човешката реч е хуманитарна, а частично е българска, английска. Във всички езици има общ език. Аз бих говорил на един англичанин и той да ме разбере, да се разберем. Има едно есперанто в природата, дето може да се говори на всичките езици.

Сега се отклонявам от главната мисъл. Земята е едно училище. Вие не сте правили измервания. Щом се уплашите, измерете и вижте окръжността на вашата ръка, каква е окръжността на врата или като се намерите в едно прекрасно състояние, пак се измерете. При мене дойде някой и ми се оплаква. Казвам: Чакай да измеря скръбта ти. Аз измеря скръбта му и като измеря, вече имам точни мерки. Като знам каква височина има, предполагам каква трябва да бъде обиколката на врата му. Някой път гледам, някой няма никаква скръб. Някой път измервам някого, той нищо не казва за скръбта си, нещо потайно. Но показва се на врата, показва се и на очите, на носа, на ушите. Някой път казвате: "Изтъняли са ми ушите." Сега на мене не е толкоз важно да се плашите, защото е хубаво някой път човек да изтънее. Не е лошо. Не да се плаши като изтънее, та да не би да отиде в оня свят. Че хубаво е. Всички сте кандидати за онзи свят. То е истинско училище. Ако идете на онзи свят, всичките хора са заети. Няма да познаете

хората, няма да намерите празни хора. Всеки е на мястото, книги чете, заняти са всичките хора. Пък и онзи свят има толкоз занятия. Сега аз ви говоря на земен език. То май не е така. Не мяза точно толкова. Там хората са толкова заняти, че нямат време за караници. Защото и Соломон е казал, че всяко нещо си има време. В онзи свят няма време за караници, не могат да се карат, защото нямат време. Не крият, но за караници нямат такава енергия, с която ти можеш да се скараш. Има някои хора, казват: "Аз за десет години не мога да му простя." Че де ще го намериш в онзи свят. Казвам: Ти, като влезеш в онзи свят, ти човека не можеш да го познаеш. Можеш ли в онзи свят да се съдиш? В онзи свят няма никаква съдба. Та Христос като превел онази притча за богатия и бедния показва, че богатият казва: "Отче Авраме, виждаш ли какво е моето положение тук? Много лошо е. Проводи Лазара поне да ми намаже гърлото." Казва му Аврам: "Синко, не зная доколко ти говориш истината. Лазар беше на твоето място. Ако действително ти имаш такива страдания, каквито казваш, Лазар седеше няколко години пред твоите врата, ти ядеше и пиеше и ни най-малко не обърна внимание на Лазара. Сега ти си на вратата на Лазара, ти сега опитваш същото положение. Каквото беше положението на Лазара в онзи свят, такова е твоето положение сега. Лазар играе една роля, а ти сега играеш своята роля. Твоята роля е реална. Ние сега тук гледаме каква е твоята роля." Аз тълкувам: То баш не е така. Но се ще разгледат един ден и ще кажат, аз какво съм казал за онзи свят.

Човек, който страда и не изправя погрешката си, той не страда. Човек, който страда, се познава по едно нещо: Той изправя погрешките си в страданието. Всеки човек, който учи и научава нещо, той учи. Ако нищо не научава, не учи. Някой казва: "Цял ден четох и нищо не съм възприел." Той нищо не е чел. Ами че как ще научите? Да ви представя сега. Но тези седят сега. Ако има някой тук, ще ме извинят, но понеже те са налице, трябва да има някой да излезе на дъската. Седи той и учи математика, смята. Ами току изскочи един образ в ума му. С много тефтери, после изскочи една геометрическа

фигура с две линии, една линия отдолу, изскочи друга една фигура, която трябва да излезе. Най-после трета фигура. /Показва човешкото лице./ Той разрешава математически проблеми. Една мома му бърка в ума. Казва: "Сега време ли е за учение? Хайде да изляза да се поразходя, да поприказвам малко." Той казва: "Не се решават задачите, ще седна сега да решавам задачи." Казва: "Да имам един билет, да спечеля един милион." Нито милион, нито момата влизат в неговата задача. Математически не може да разреши, той седи и мисли, мисли, защо работите не му вървят. Хубаво, сега да ви го кажа на малко по-близък език. Казвате: "Сега му е времето." Хубаво, ще представя тази работа по друг начин, малко по-реално. Представи си, че с кнайповата система тръгнал си пролетно време да се разхождаш, да си подобриш здравето. Убождаш се на един трън, не може да оздравее. Ти си тръгнал за Черния връх, може ли да отидеш? Ти седиш, човъркаш крака си, ще се върнеш в къщи, ще хванеш едно такси. Защо се върна? Влязъл един трън в крака ти. Казваш: "Ходих по кнайповата система, развали всичката работа." Аз да ви кажа сега. И религиозните хора, и те имат тръни. Апостол Павел се оплаква, че имал трън в плътта си. Съвременните хора, религиозни хора, мислят дали тъй, както вярват в Бога, е право или не. Някоя религия е по-права. Коя религия? Нито една религия не е права. Защо? На какво основание? Всичките лампи на земята в сравнение със Слънцето, нищо не са. Единственото реално нещо в света, от което всичко произтича – и светлината, и огънят, и растежът, и животът, това е Слънцето. Всичките неща са все отражения на Слънцето. Казвате: "Този реален ли е?" – Не е реален. Той изгасва. "Ще изгасне туй Слънце." – Не, туй Слънце милиони години как грее, не е изгаснало. Едни учени хора казват, че след сто милиона години ще изгасне, други, след десет милиона, други – след един милион. То зависи. Ако е определено. Казвам: Слънцето няма да изгасне. Онова, великото Слънце на живота, от което всички Слънца се излезли, то няма да изгасне. Има едно Слънце в живота, което не изменя формата си. И от

което всички безброй Слънца са излезли. Туй Слънце никога не изгасва. Следователно, ако Слънцето изгасне, ние го изгасваме като един огън, който днес изгасне, утре пак ще го накладем. Пак ще изгасне твоя огън. Много неща има, които изгасват, губят се в съзнанието, а други остават. Онези, които дълго време остават в съзнанието, са по-реални. А онези, които за по-скоро време минават, са по-преходни.

Да кажем сега: Вземете закона на любовта. Не възприема един човек любовта. Какво би станал човек без любовта? Аз да ви го представя. Той ще мяза на суха биволска пастърма. Няма какво да го опитваме. Ако ти си човек без любов, ти ще мязаш на суха биволска пастърма. Единственото нещо в света, което стои, единственото нещо в света, което осмисля временния живот, дава подтик, сила, мощ във всяко едно направление, което носи радост, веселие, всичко това е любовта. Тия, красивите уста ги е създала любовта, тия, красивите очи ги е създала любовта, тия, красивите носове ги е създала любовта. Тия, красивите уши ги е създала любовта. Тия, красивите ръце, пръсти, нокти, всичко това е създадено от любовта. Всичката поезия, хубост, красота, строеж, здания, всичко това, което виждаш, го създаде любовта. Всичко, което виждате, е създадено от любовта. Затова ние казваме: "Бог е любов." Всичко е произлязло от Бога. Ние трябва да имаме онова свещено чувство, човек трябва да има хубаво разположение към Бога. На първо място да освещаваме Неговото име в себе си. Понеже всичко онова възвишеното, благородното, онова, което ни подтиква към хубавото, то е Бог, който ни казва: Тръгни към Бога. Ти, като си отишъл при Бога, Господ ти казва: Влез! Защо? – За да бъдеш щастлив. Вие сте нещастни. Защо една майка става нещастна? Всяко благо носи за човека нещастие. Очите носят нещастие. Ушите носят нещастие. Носът носи нещастие. Пръстите носят нещастие, ръцете носят нещастие. Краката, всичко, каквото човек има, носи нещастие. Туй мога да ви го докажа. Знайте какъв аргумент има, какъвто хората не са сънували. Всички блага пристичат

от любовта. Сега очите носят благо, но ако не знаеш закона на благата, ти ще влезеш в закона на нещастието. Майката роди едно дете, мисли, че като нейното дете няма. Тя го обиква. Един ден детето умре. Онази майка свършила четири факултета – хайде, да кажем, един факултет – тя се прегърбва и казва: "Детето умря." Туй дете като умряло, тя не знае къде е. Всичките деца, които умират, душите им отиват при Бога, а дрехите им остават на земята. Понеже са излезли от духа, отиват при Бога, отиват при истинския си баща, който ги е създал. Казват: "Татко, ходихме на земята. Макар че хората плачат за нас, те не ни оценяват." Защо умират децата? За да ги оценят техните майки. Защо умират майките? За да ги оценят техните деца. Когато ние не оценяваме известни блага на земята, те ни се вземат, за да ги оценим. Сега аз ви говоря върху един предмет, не искам да намекна. Вие имате знание, но много от знанията ви са непотребни. Съвременното наше знание, което имаме, един ден ще бъде играчка на малките деца. След хиляда години то ще бъде детинска работа, туй, което ние знаем. Ние даже сега се подсмиваме на онези стари философи. Преди няколко време дойде една госпожа, свършила по философия. Искала да се срещне с мене. Предава психология. Та слушам я, казва: "Асоциативни центрове." Казвам: Къде се намират тези асоциативни центрове? Това са общи понятия. Казвам: Къде се намира логиката на човека? Казвате: "В неговата душа." Казвам: Не, тук горе се намира логиката на човека. Един човек казва, че е милосърд, хуманен човек. Къде е хуманността? На челото горе. Като изучавате човека геометрически, ще видите, че човек е една последна форма, в която Бог е вложил неговите душевни способности. И там ще търсите човека да работи, а оттук може да направите един опит. Ако дълго време съсредоточите вашия ум, може да имате любовни отношения, да помагате на бедните, страдащите, вие ще усещате едно напрежение във вашата глава, ще се увеличи горещината. Ако дълго време вие се молите и съсредоточите ума си към Бога, веднага към центъра на главата вие ще усещате една малка топлина. Или ако

дълго време съсредоточавате вашия ум и почнете да постите, ще усещате малка топлина. Това са центрове. Обикновени центрове има, талантливи центрове има, гениални центрове има. Сега ние казваме: “Както Бог ни е създал.” Бог всички ни създаде гениални. Някои от нас вървяха по обикновен път и станаха обикновени, други вървяха по гениален път и постигнаха действително гениалност. Ще се спра върху един специфичен начин. Често засягам музиката. Аз бих желал всички да сте музикални, да станете гениални музиканти, че туй, което ви казвам, да го разберете. Туй, малкото знание, което имате. Сега ще приведа друг един факт. Аз казвам: Често като вземете един обикновен тон в природата, има един основен тон, от който започва животът. Ако знаете всякога да вземете основния тон, ще го вземете правилно, всичките ви работи ще вървят. Но онези, гениалните музиканти, другояче разсъждават, защото в дадения случай ще кажа: Основният тон в сегашната музика е долен тон. Малцина от вас могат да вземат този долен тон, в бас, в ключ фа. Този тон на баса е отражение на сопрана. Аз го наричам основен тон на сопрана, който започва с този основен тон. Сопранът има отражение в долните тонове на баса. В това отношение басът е само един коментар, или басът, в музикалния свят на сопрана, се образуват зрънца. За да се образуват тия зрънца, трябва да се изпратят в основата, в долните пластове на баса, за да започне да се развиват и растат. Алтът и теносът завързват и дават плод. Като пееш четирите гласа, те са в мелодия. В мелодията има хармония и в хармонията има мелодия. Те са преплетени. Когато преобладава мелодията, ние си служим само с тези, мелодичните тонове, които се преплитат. Мелодичните тонове са криви линии, а хармоничните вървят по прави линии. Хармонията върви от центъра по периферията, а мелодията се връща от периферията към центъра. Следователно, всеки един от от вас, ако има известно състояние, неразположение, в музиката има известни пасажи за пеене, ще се намериш в едно трудно положение. Ако си намериш пасаж, веднага въпросът става ясен. Защото аз говоря сега за

музиката в речта. Ти, за да произнесеш думата "любов", колко ноти има там? Всяка една буква е една нота. Следователно, какъв тон ще дадеш на "Л"-то? После, какъв тон ще дадеш на "Ю"-то, какъв на "Б"-то, на "О"-то, на "В"-то, какъв тон ще дадеш и на "Ь". Това можем да го направим. Ако аз произнеса думата "любов", тъй, като аз разбирам, мога да запаля чергата на всеки едного от вас. Като запаля чергата ти и десет кила вода не могат да я изгасят, пожар ще стане. Сега се пее "любов". Казвате: "Какво нещо е любовта?"

Сега аз се спирам върху друга една страна, възпитателната страна на любовта. Любовта, това е най-свещеното нещо в света, което хората от осем хиляди години се стараят да опетнят и още не са могли да направят. Нито едно петно на любовта не е паднало. Всички плюнки, които хората са хвърлили, нито една плюнка не е достигнала до кожата на любовта. Благодарете на това именно, че любовта не е нещо, което може да се опетни. Там, дето влиза любовта, хората стават възвишени, благородни, стават безсмъртни, там, дето любовта излиза, хората стават смъртни. Защо умират хората? Защото любовта ги е напуснала. Сега временно се явява любовта. Като се яви временно, всички чудеса прави. Мене ми разправяше един господин тука в София за един български министър, при когото ходил на гости. Това аз го вземам за пример на любовта. Този случай аз го вземам за истински. Облякъл се министърът с фрак, с цилиндър, с ръкавици, отива на посещение, облечен официално. Детето му си играело нещо и топката му пада под кревата. То казва: "Татко, топката ми отиде под кревата." Бащата се навежда, както е облечен с цилиндъра, изважда топката, дава я на детето си. Казвам: Това го прави любовта. Когато имаш любов, забравяш цилиндъра. И с цилиндъра се навеждаш под кревата. Бащата се усеща щастлив, че може да помогне на своето дете. И най-малките работи, които любовта прави, са велики в живота. Единствените велики неща в света се дължат на любовта.

И тогава деветте блаженства не са нищо друго, освен отрицателните методи на любовта. "Блажени нищите духом", това е

отрицателната страна на любовта. Има други девет блаженства – няма да ви ги казвам сега – деветте блаженства, които са най-важните пътища, които са отрицателен или тъй нареченият женски път. Ние познаваме сега любовта по женски път или по пътя на душата, а още по мъжки път или по пътя на духа не сме почнали да я изучаваме. Досега знаем пътя дотолкоз, доколкото природата ни е учила, по пътя на жените. Засега само майката изпъква. Един ден и бащата трябва да дойде. Той е началото на нещата. Че как, на земята бащата го няма. За да има баща, трябва да има единство между бащата и майката. Там, дето има раздори между бащата и майката, бащата умира, там, дето има раздори между братята и сестрата, бащата умира. Законът е такъв. Великото, което ние очакваме, това е идването на бащата. Майката е направила своето. А когато дойде бащата, тогава ще видите. Но за този баща, за който разправят, че бие с дърво, той е генерал, генералисимус. Главен генерал, който иде по заповед. И майката налага детето. Ние този генерал наричаме баща. Ръката на този генерал е благословена, само като се простре и всичко става. Всичко в природата става благодарение на любовта на този, Великия баща. Казва Христос: “Няма по-голям от Отца ми.” Христос не казва: Аз дойдох да изпълня волята на моята майка, но казва: “Аз дойдох да изпълня волята на своя баща.” Казва: “Един е вашият Отец.” От този, Великия Баща, когото ние така схванем, от този, Великия Баща, ще се запалят нашите сърца, от тази любов. И тогава любовта ще влезе и ще имаме един живот, който диаметрално ще се различава от този, който имаме сега. Този живот ще бъде едно предисловие. Ние ще кажем като онзи в Евангелието: “Сляп бях едно време, а сега виждам.” Сега аз не навеждам този факт да се обезсърчавате. Ние приемаме любовта по отражение чрез майката, чрез брата, чрез сестрата, защото те са отражения на любовта. Писанието казва: “Чистите по сърце ще видят Бога.” В дадения случай, под Бога ние разбираме бащата и всички, които са излезли от него. Един ден всички трябва да се върнем към Него, с придобитото знание, което сме придобили. Когато Го видим, в

Неговото лице ще познаем великия смисъл на живота. Няма да съжаляваме, но като видим Неговото лице, всичките страдания, всичко туй ще изчезне. И ние ще се считаме щастливи, че сме се удостоили да ходим и да работим за Него. В Неговото присъствие всички неща ще се осмислят. Майката е едно отражение на този баща, братът е едно отражение на този баща. Сестрата е едно отражение на този баща. Слугите са отражение на този баща. Господарите са отражение на този баща. Войникът, учителят, всичко това е отражение на този баща. Когато така схващаме, и дърветата говорят, и бръмбарите говорят. Не знаете ли, че има мухи, които говорят? Колко пътници има, на които някой бръмбар, някоя муха говори. Ухапе го. Казва бръмбарът: "Слушай, ти не спи, защото иде една голяма мецана. Ще те разкъса." Той става и скача в дадения случай. Това е същественото. Казва му: "Не спи, не е време за сън."

Та ще ви наведа онзи пример. Туй нещо е станало с един каракачанин на бургаското пристанище. Купува си той един билет за един параход, който отива за Одеса. Качват се всичките пътници. Като се качва каракачанинът, кучето го тегли за дрехата назад, не го пуща да върви и да влиза в парахода. Той казва: "Ще послушам кучето си" и излиза. Казва: "Нека изгубя този билет." Единственият човек, който остава жив от този параход, бил той. Този параход и досега не се знае къде е потънал и от всичките пътници нито един не е останал. Но онзи, който се съобразил с предупреждението на своето куче, остава жив. Туй куче беше ясновидец и знаеше, че параходът ще потъне. Вие ще кажете, че този параход потънал някъде. Казвате, че животните нямали интелигентност. Не, аз разглеждам въпроса другояче. Всичко онова, което Бог е създал със своето Слово, има велика разумност и заслужава всичкото ни уважение и почитание, понеже е едно дело на Бога. Формата на едно куче е дело на Божествения ум. Формата на едно дърво е дело на Божествения ум. На всичките неща, които съществуват, ние трябва с уважение и почитание да гледаме, като форми, които са създадени от това велико

Същество. После, като пипнеш ръката си, не да съдиш, но да знаеш, че Бог ти е дал една форма, Той работил, Той е създал нещо. Значи туй, което ти имаш, с Божествените си ръце Той е пипнал. Туй, което расте, се дължи на това, че сам Бог те е пипнал със своите ръце някъде отдалеч. Благодарение на туй, ти имаш този импулс в себе си. Благодарение на туй ти може да се издигаш, може да работиш. Това е онзи единствен импулс към онова знание, с което Бог те е изпратил на земята да работиш. Ние сме изгубили този, великия импулс. Казваш: "Какво да правя?" Сутрин като музикант като станеш, изпей на Господа една песен. Че защо да не му изпееш една песен? Казва: "Искам да ви изпея една песен." Че защо да не изпеете една песен? Някой път и на мене ми пеят и като ми пеят, имам един уред, понеже човешкият глас е много дисхармоничен, турям този уред на ухото, че и най-грубите звукове ги прави мелодични, когато някой много кряска, аз казвам: Много хубаво пееш. Но ако не е този уред, ще кажа: Много грубо пееш. Едва те търпя. Но тъй много музикално звучи.

Един човек не може да пее, докато той в душата си няма любов. Че ти като кажеш "Любов", ти трябва да разбираш, че излизаш от Божествения център в света, дето те очакват твоите братя и сестри. Казвате: "Как така?" Казва някой: "Такт у мене няма." Няма да казваш тъй. Ще вземеш такт. И той, който криво свири, това е едно течение. В един капелмайстор това са течения, това е ритъм. Ако не можеш да попаднеш в този ритъм, ще има едно стълкновение. Ако попаднеш под този ритъм, всички ноти се изреждат в ред и порядък във всички инструменти. Сега някои помислювате, че имам един инструмент. Аз като пея или свиря, веднага чувствувам всичките инструменти едновременно. Всичко това свири. Сега, достатъчно е да се отпечата туй, да видите какво нещо е музика. Туй не го създавам аз, но то е един отглас на онова, което е в природата. Щом вземете един тон, този тон има своя отглас. Всичко се отразява вътре. Туй, което сегашните музиканти търсят, туй е новото в света. Новото в света ще дойде чрез любовта. Кой тон е тонът на любовта? Сегашната любов

трябва да започне от “сол”. “Сол” означава човешката душа, която се разцъфтява в себе си. Туй се нарича доминанта. Основното в музиката наричат доминанта. То е тържествено, в музиката държи едно тъжествено положение. Любовта в музиката от “сол” започва. И тогава ще дойде отглас на “сол”, всичките тонове, които вървят в хармония с любовта, с проявата на любовта в света. После, когато дойде любовта, аз съм правил опити. Аз дойда с цигулката си и мога да взема три октави и половина. Щом вляза между хората, едва някой път една октава мога да свиря, октава и половина изгубвам, изчезват трептенията на звука. Ще кажете: “Де е една октава и половина?” А даже някой път и две октави се губят. Забелязвам, че колкото средата е по-груба, гласът толкова повече се губи, колкото средата е по-деликатна, и гласът се усилва. Щом влезете някъде, дето не можете да пеете, средата е по-груба. Колкото по-хубаво пеете, средата е по-деликатна. Хубаво е всички да пеете, но от любовта започнете. Сега някой казва: “Ние ще се молим.” Молбата, това е едно състояние стегнато. Ти се молиш за какво? По-добре, казва, да започнем с молитва. Насила ни заставят да се молим. Ти отиваш някому да се молиш от немай къде. Ти се молиш, но се молиш заради жаждата. Ти се молиш за пари. Ти се молиш, нямаш служба – молиш се. Туй не е живот. Когато някой богат и учен човек се моли, да видят един беден човек, едно малко дете. Та този учен човек казва: “Малкото братче може да му покаже някъде пътя в планината”, овчарчето слиза и показва пътя. Той се разговаря с него и му дава адреса. Пита го: “От колко години си овчарче?” – “От толкоз.” Той казва: “Ама аз съм професор.” Те се разговарят. След като слезе от планината, професорът не забравя овчарчето. Това е любовта. Един ден овчарчето може да му отиде на гости и той го препоръчва на жена си и на дъщеря си, на синовете си, и всяка година му изпраща подаръче. Туй аз подразбирам музика. Та всякога, когато ние направим едно (добро) дело в света, в небето има един хор и всички запяват: ”Слава на Господа, че един човек в света е направил едно добро дело.” Тогава за

всяка една песен, като се върнете вечерта, по радиото има едно пеене. Значи, носи се нещо хубаво. Като издържиш изпита, чуваш хор. Тогава ще ти бъде приятно. Вие ще ме запитате: “Тези неща реални ли са?” За мене тези неща десет пъти са по-реални, отколкото вашето същественото. Тъй както ви говоря, вие за мене сте десет пъти по-реални. Аз мога да се усъмня в своите дрехи, във всичко, но в онова, за което ви говоря, досега няма нито едно изключение. Ще кажете, дали съм правил опити? Какви ли опити не съм правил. Аз с музиката съм правил опити да се хармонирам с последните музиканти, но излиза грубо, както когато някой човек върви грубо. Как ще му кажете: “Изправи го!” Не, заради себе си мога да го направя, но заради вас не мога да го направя. Аз съм карал цветята да цъфтят. Като пееш на цветето, да видиш, че това цвете като че от вятъра се огъва. Аз съм правил опит и с изсъхнали цветя. И съм ги посаждал. Като им попея, те веднага се оживяват, растат цветята. Какво ще кажете на това? Не ви казвам да вярвате, но вярвайте в онова великото, не в онова, което ви разправям, но вярвайте в онова, което е в живота, в природата, в тези растения, в тези хора. Милиони други са на заден план.

Ни най-малко не искам да напуснете реалността. Да допуснем, един човек има една машина, с която вдига десет, 20 тона. Трябва да се дигнат 100 тона. Машината не вдига тези неща. Машината няма туй съзнание. Има един велик закон в света, при който материята става лека. Онези тежести, с които вие сте натоварени, се дължат на това състояние на безлюбие. Всякога, когато изгубите основния тон на любовта, вие започвате да чувствувате една голяма тежест на материята, с която сте обладани. Тежест в ума ви, тежест в сърцето ви, сгъстява се, но дойде ли любовта, вие всичко ставате.

Та казвам: Единствената сила, която може да ви освободи и да направи живота ви лек, това е любовта. Няма да ви освободи, но ще ви даде възможност да се развивате правилно. Това е любовта. В тази любов именно музиката трябва да влезе като метод за развиване.

Всичките хора са построени от това гледище на музиката на различни гами. Та сега в музиката миньорните и мажорните гами, това са форми, диезът и бемолът, това са преходни състояния. Ти слизаш от една мажорна гама. И както е силна, да я превърнеш в една миньорна гама. Трябва да ѝ дадеш мекота. Трябва да слезеш. Всички тези гами са криви линии. Ако слезете към центъра на земята, всичките мажорни гами имат стремеж нагоре към Слънцето. То са две течения музикални. Едното музикално течение отива нагоре, мажорно, а друго течение отива надолу. Има и трета гама, която свързва тези мажорни и миньорни гами. Сега аз ви говоря за нещо, което вие не може да приложите. Как ще пеете тази музика? Вие ще кажете: "Учителят знае." Аз не зная как се (пее) и вие не знаете. Аз като пях на цветята, аз не зная. И вие не знаете. Мислите ли, че това беше в този свят? Аз като правех тези опити, не бях в този свят. Къде бях? Когато аз правех тези опити, не бях на бит пазар. Казвам: Сега не искам да ви говоря. Това са духовни неща. Това са неща, които аз ви казвам. Мнозина са ми казвали. Аз съм правил опити и не мислете, че те са изключителни. Мога да ви приведа ред съчинения, да видите, че са правили опити. Един ден те ще бъдат достояние на хората, но засега в музиката има една опасност. В музиката има една ужасна гама, от която всичките хора страдат. Не само хората, когато влязат в любовта, тогава влизат в тази гама и тогава се раждат най-ужасните работи. Сега, който се влюбва, той трябва да знае, че ще мине през тази гама на смъртта. И ако твоето съзнание не е будно, в тази гама ще те сполетят най-големите нещастия, каквито не си сънувал. Ако твоето съзнание е будно, ти ще минеш, ще излезеш и ще научиш нещо. Ако не е будно, ще дойде цяла една катастрофа. Сега, това няма защо да ви казвам. Знаете ли защо? Туй е подобно на следното. Ако някога при мене дойде един млад момък, който се влюбил в някоя млада мома, аз мога да им създам един изпит. Гледам, и двамата така се обичат, че той не подозира, че тя е толкова красива. Той я вижда съвършена. Казвам на този момък: Гледай, много хубава е твоята

другарка. Гледай да я пазиш. Ти вече внасяш отрова в неговия ум. На този момък не му казвай, че тя е много красива. Кажи му, че е много добра, много скромна. Кажеш ли му, че е много красива, ти го вкарваш в гамата на смъртта. Той ще почне да я подозира, че всичките мъже около нея се въртят. Туй не е вярно. Красотата е дадена, за да влязат хората в пътя на любовта. А те, като не разбират красотата, какво е нейното предназначение, те влизат в смъртта. Колко хора са станали жертва на красотата. Казва си: "Понеже тя не може да бъде моя", и той си тегли куршума. Казва: "Няма защо да живея." Понеже и той е красив и понеже не може да бъде мой, напуска го. И момата става жертва. Същото нещо, и той става жертва. Така разбират хората живота, ако той рече да изкаже своя възглед. Те казват: "Туй учение не е за сега." – За кога е туй учение? Често ми казват: "Ти не трябваше да казваш туй нещо, съблазни тези хора." – Че как така? Те от 8 хиляди години са съблазнени, аз не ги научих да грешат. Казват: "Ти ги тури в кривия път." – Че те никога не са били в правия път. Чудно нещо. Всички хора са в кривия път. Аз искам да ги върна в правия път. – "Ама ти ги измами." – Бих желал истината да ги измами. Значи, след като туря един човек във водата да го окъпя, че голямо зло съм му направил. Ама съм видял неговата голота. Че какво е голотата? Всеки човек, който прави престъпление, е гол. Всеки човек, който не прави престъпления, е облечен. Всеки човек, който не мисли, той е гол. Всеки човек, който не чувствува, е гол. Облечен човек е онзи, който постъпва благородно, който мисли благородно. Аз казвам: Всеки, който е облечен, той постъпва благородно. Когато Адам постъпи зле, веднага почувствува, че е гол. – Да не си ял от забраненото дърво? Дотогава Адам беше облечен със златни дрехи, няма да ви ги описвам, със златна дреха беше облечен, поясът му в синьо, хубави светли дрехи. Щом съгрешиха, изчезна мантията, изчезна поясът и те видяха всичкото безлюбие на онова грешно тяло, в което сега хората са потопени и страдаме. Всички ние трябва да се освободим от това грешното в света и да дойдем до любовта.

Единствената сила в света, която може да ни подигне сега, е любовта. Единствената сила, която може да ни освободи от робството, в което се намираме, е любовта.

Сега този такт надолу, наляво, надясно и нагоре, надолу няма слизане вече.

“И тогава народът като видяха това, почудиха се и прославиха Бога.” Казвам и на вас: Станете, дигнете одъра и напуснете старото и влезте в новото и дигнете знамето на любовта. Влезте в живота, за да имате Божието благословение.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

35-та неделна беседа от Учителя, Държана на 26 юни, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

БЛАЖЕНИ СТЕ АКО ЛЮБИТЕ!

Отче наш.

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея, до 11 стих.

Духът Божи.

Кое е онова, което обновява хората? Или коя е вътрешната връзка в живота? На физическото поле, връзката е кръвта. В един дом са близки, едни от децата вървят по майчина линия, а други по бащина линия или казано на научен език: Когато във вас преодолява кръвта на майка ви, вие вървите по майчина линия. Когато във вас преодолява кръвта на баща ви, вие вървите по бащина линия. Някой път децата вървят по линията на някоя баба или прабаба. Ще оставим за друг път. Обаче, тази връзка в 4 поколения се изражда. В първата фаза това са братя и сестри. Във втората фаза това са братовчеди. В третата – трети братовчеди, а в четвъртата – роднински връзки. Или в 100 години хората се израждат, не са роднини по кръв. Има друга една връзка на духа, Божествена връзка. Писанието казва: Онези, които нямат Божия Дух или Христовия Дух, не са Негови, не са роднини. Ако някой иска да бъде роднина на Христа, духът е, който свързва вътре. Не е името, което носим на църквата. Братята са братя, ако носят кръвта на баща си. Братята са братя, ако носят кръвта на майка си. Две сестри са сестри, ако носят кръвта на баща си. Две сестри са сестри, ако носят кръвта на майка си. Пък някъде носят едновременно кръвта на майка си и на баща си. Ние се намираме в една фаза не на външно обединение, а на вътрешно. Сега нас ни доказват. Казват: "Докажи ни в света, дали животът продължава или след като човек умре, се свършва всичко." После казва: "Докажи ми има ли Господ или няма Господ." Тази философия вече е отживяла. Трябва ли да се доказва, че има въздух в света? Достатъчно е да стегна врата на

някого от вас и да му докажа че има въздух. Да му стисна врата, да не може да диша. Някой иска да му докажа дали има светлина. Като завържа очите, ще разбере, че чрез очите се възприема светлината и че светлината съществува. Казвате: "Има ли Господ?" Ти щом живееш, има Господ. Животът излиза от Бога. Животът е качество на Бога. Там, дето е Бог, има живот. Когато Бог напусне човека, той умира. Когато дойде при Него, оживява. Когато дойде Господ при човека, поумнява, когато го напусне, оглупява. Когато Господ дойде при човека, силен става. Когато остави човека, слаб става. Това е опитната страна на един верующ. Какво говорят учените хора? – Учените хора говорят за много работи. Но там човек трябва да има ум, да разбира. Казвате, че учените хора са безверници. Не само че учените не вярват в това, в което простите хора вярват. В учените хора няма безбожници, туй е изключено. Между мъдреците безверници няма, само че те не вярват, както ние вярваме. Ние вярваме, един неук човек вярва, че земята е по-голяма от Слънцето. Ученият човек в това отношение е безверник. Той казва, че Слънцето е по-голямо от земята. Простият казва: "Виждам го, как може да бъде по-голямо?" Ученият човек има начин, по който може да докаже, че Слънцето е по-голямо от земята. Казвам: Тогава как ще докажете? Ако Слънцето е толкоз малко, колкото го виждате, как е възможно цялата земя тъй да я стопля? Казва: "Силата Божия там се показва." Силата Божия се показва винаги в големите работи, а не в малките работи. Вниманието на Бога се показва в малките работи към хората. Той се показва, че е внимателен много към всички. Той е внимателен, обръща внимание и ако вие търсите Неговото проявление. Казва се, че онзи, грандиозният, големият свят, Той го е създал. Питам: Ако ние отричаме присъствието на Бога, тогава какво е нашето положение? Щом човек отрича присъствието на Бога, той е лош човек. Щом го приема, той става добър. Щом отричаш Бога, ти зъл ставаш. Аз говоря за вътрешното състояние. Казвате: "Вярвам." Който има вяра в Бога, трябва да бъде добър, както Бог е добър. Може ли

човек да се грее на Слънцето и да не се стопли? – Не може. Питам: Органически хората, както са на земята, може ли да се проявяваме, ако Слънцето не изгряваше? Да допуснем изгряването на Слънцето, щяхме ли да се проявим? Когато Слънцето се проявява и ние се проявяваме. Когато Слънцето не се проявява и ние не се проявяваме. Във всяка работа, която вършим, органически то започва най-първо работата и после ние следваме. В света трябва да знаем, същият закон е. Всяка работа Бог започва най-първо и после ние започваме. Сега ние мислим, че започваме нашите работи. Ние казваме: "Аз искам да живея." То е желание на Бога. И ние искаме после да живеем. Следователно, аз искам да живея, защото Бог живее в мене. Дотогава, докато Бог живее в нас, и ние ще живеем. Щом започнем да препятствуваме на Бога, Той да се проявява в нас, ние започваме постепенно да умираме, без разлика какво положение заемаме в света. Щом започнеш да си бездействуваш в себе си, старостта е дошла вече. В деня, в който ти най-малко се поколебаеш в любовта на Бога, ти започваш да остаряваш и тогава ще дойдат всичките нещастия. Всичките нещастия идват от това безверие, безлюбие, което са наследили хората. Хората сега се стремят към любовта и страданията се увеличили. Големи изпитания идат. Искаме ние да знаем защо идат страданията. Страданията идват, понеже хората задържат любовта. Не я проявяват. Любовта задържат в себе си, и на другите никак не я допущат. Пък законът е, че любовта е сила, щом ти я спреш, едно от двете: или ще умреш, или ще се разтопиш. Сега под думата "смърт" разбираме да дойдат ония, големите ограничения. Ти ще изгубиш вида на човек и ти няма да бъдеш доволен от себе си. Ти може да бъдеш най-богатия човек в света, но няма да бъдеш доволен от своето богатство. Ще започнат всичките твои чувства да се атрофират. Сега мнозина са идвали при мене да ми казват: Аз имам вяра. Казва: Голяма вяра имам. Аз вярвам, че има Господ, но казва, че има ревматизъм в краката си. – Твоят ревматизъм показва, че имаш слаба вяра. "Имам болка в корема си." – Болката в корема ти показва,

че имаш голям спор. Питам: Може ли здравата майка да роди болното дете? Може ли от здравия баща да се родят болни деца? Може ли ние да кажем, че сме родени от Бога и да бъдем болни и да бъдем пълни с тия недъзи? То е нещо невъзможно. Казвам: Фактически трябва да погледнем на нещата. Тъй щото иде една съдба в света и всички религии, които сега съществуват, ще бъдат разтърсени до дъно. Всичките религии, които съществуват, ще ги опитат. Всички народи, всичко в света ще се изпита. И всичко онова, което не е съгласно с онзи велик закон Божествен на Любовта, всичко туй е осъдено на смърт и ще си иде от света. И ние нямаме нужда от него. Тогава казвам: Каква трябва да бъде Любовта? Любовта трябва да бъде такава, каквато е любовта на майката, любовта трябва да бъде такава, каквато е любовта на бащата, такава, каквато е любовта на брата, на сестрата. Каква трябва да бъде любовта? Такава, каквато е любовта на господаря, каквато е любовта на слугата, такава, каквато е на ученика и на учителя. Тия (са) нормите, които ние можем да покажем каква трябва да бъде любовта. Трябва да се учим, че един народ може да се подигне в света, може да се обнови. Един народ без любовта не може да се обнови. Един дом без любов не може да се обнови. Един човек без любов не може да се обнови. Казвате, че Бог е любов. Бог желае подновяването на народите. Писанието казва, че онзи народ, който не служи, който не проявява Божията Любов, онзи народ, който не служи на Бога, той ще си отиде. На български думата "изтребване" не значи унищожаване. Изтребва се житото, значи отделя се къклицата от житото. Онзи народ ще се отдели, защото от него ще му се вземат ония възможности, чрез които той ще може да греши. Едно време мислеха, че езическите народи се биеха. Езичниците се биели и войни е имало. Въпросът не е че хората са езичници. Днес християнските народи кой ги накара в 1914 година да се бият? И то най-просветените народи. И четири години се биха и не позволяваха да се събират умрелите. Сега в света има два вида хора: Едните поддържат, че войната е една необходимост. Войната при един

грешен свят е една необходимост, но при един праведен свят не е на място. Лекът за болните е на място, но лекарството за здравите хора не е на място. Има две състояния: едно болезнено състояние на човека. Има религиозни хора, които са болни. Кои са болните хора в света? Болни хора са всички ония, които искат другите да им слугуват. Здрави са ония хора, които отиват да работят и да помагат. Аз наричам брат онзи, който помага на сестра си. Аз наричам сестра онази, която помага на брата си. Наричам майка онази, която помага на баща си. Баща наричам онзи, който помага на майка си. Бащата трябва да помага на майка си.

Та казвам: Какво трябва да бъде новото верую в света? Новото верую, това е любовта, любовта на земята. Уважение и почитание да има. Всеки да гледа в лицето на своя брат проявление на Бога. Като почиташ другите, да почиташ другите по Бога. Да има взаимно почитание и уважение. Всичките добродетели, които ние виждаме в хората, взаимно да се почитаме, понеже във всичките хора Божиите блага са, които се изнасят в света. Те се проявяват във всичките хора. Един ден всичките онези хора ще донесат своите блага, които са придобили и те ще бъдат общо достояние на цялото човечество. Запример, вземете в една музикална зала, не е най-важното да си на първите редове, но стига да имаш едно хубаво око, може и на последното място да седиш и да се радваш повече, отколкото онзи, който е на първото място, пък е малко глух и не може да слуша. В сегашния век всички съзнаваме, че сме болни. Всеки казва: “Грешни сме.” Аз поставям въпроса другояче. Цар Давид казва, че в грях го е заченала майка му. Това е негово разбиране. Онзи, който писал първата глава на Битието, казва, че отначало Бог създаде човека по образ и подобие свое. Ако грехът в света е влязъл, и мислим, че сме грешни, това не е от Бога, грехът е нещо чуждо на човешкото естество, отпосле е влязло в света. Следователно, колкото по-малко говорим за греха, по-добре е за нас. В сегашния живот доброто е необходимо за хората. Доброто е необходимо, понеже в човешкия

живот е насадено злото. Против злото няма друга сила, която може да противодействува, освен доброто. Ние трябва да поддържаме доброто, за да противодействува на злото, което е вътре в устройството на сегашния човек. Веднъж гледах две деца, на две майки, по на две години. Гледам, едното има две ябълки, имат по две ябълки и двете деца. Едното проточи ръката, че го хвана детето и го разтърси. Онова започна да плаче, плаче, после то проточи ръката, хвана другото и то го разтърси, и то започна да плаче, то взе четирите ябълки и ги тури на себе си. Че какви са причините за кавгите? Това са все материални работи, които ги скарват. Материалните работи влошават работите. Когато се ревне някому да стане богат, той вече си създава едно нещастие. Понеже туй дете, което е близо, проточи ръката си, ще те разтърси. Този човек, който те разтърсва, той сам си дава правото. Нима онзи крадец, който дойде, ще те пита трябва ли да те обере или не. Често мене ме питат: "Защо ме обраха?" Защото не изпълняваме Волята Божия. Виктор Хюго в своя роман "Клетниците", в разказа за Жан Валжан, като срещна онзи, на когото открадна свещниците, той казва: "Аз му ги подарих. Аз го изкусих, ще си направя от по-прост метал, не от злато. Ако бяха от прост камък, никой няма да краде, но златните свещници желае да открадне. Половин килограм злато има, всеки ще ги задигне." Няма изкушение за добрите хора. Златните свещници не са изкушение, но за слабите хора са изкушение. Сега мнозина задават въпроса и казват: "Защо аз съм беден?" – Защото не виждаш Бога. Възлюбете Господа с всичката си душа, идете да работите заради Него. Всички вие сте богати повече, отколкото даже ви е потребно. На някои от вас плюнките са лековите, виждам някои, на които плюнките са лековити, а на някои плюнките са отровни. Майката, като го боли детето, плюне на мястото, дето боли. Има известна лечебност и животните, когато имат някаква болка някъде, дълго време ближат раната си. Тази плюнка е лечебна в тях. Виждаме, че и плюнката на Христа беше лековита. Когато отвори очите на слепия, той плюна, направи кал и намаза очите му. После казва: Какво

виждаш? – Виждам, казва, като дървета. После пак ги намаза очите му, пита го: Какво виждаш? – Виждам да се мърдат вече.

Казвам: В новото верую на хората туй, което трябва сега (на) народите е да се образува един народ в света, който да има три качества. Той трябва да бъде един народ на Любовта, трябва да бъде един народ умен, разумен народ и един народ, който трябва да бъде свободен от всички недъзи. Трябва да има един свободен живот, да има знание, да има свобода. Или любовта трябва да се тури във всеки народ за повдигането му. Ние може да воюваме чрез любов в света. Няма по-мощна сила, с която човек може да воюва. Казвам: Бог в света, Който е Любов, Бог иде в света да воюва и да избави хората. Кое е онова, което застави Христа да носи кръста, да страда? – Любовта. Казвате: "Геройство е това." Как пострада Христос? Той пострада, Той води една война на земята и изгуби сражението, но като влезе в духовния (свят), спечели сражението, възкръсна. И виждаме, след две хиляди години има 500 милиона хора, които Го следват, а тогава имаше само 12 души, които в един момент се разбягаха. Сега, след 2000 години, има 500 милиона. Ако се минат още 2000 години, колко ще има? Христос иде в света, с всички свои разумни братя – чеда Божии и с ангелите да тури ред и порядък в света. Като дойде Христос, ще има такъв дим на земята, какъвто хората не са виждали. Сега това не го говоря, за да се страхувате, това са дни на освобождение. Иде едно пробуждане на хората. Не е злото, което трябва да господарува. Ние трябва да знаем, че за да живеем добре, трябва да имаме любов. За да се избавим от смъртта, от всички нещастия за индивида, за дома, за семейството, за народа, за човечеството, това трябва да се тури за цел. Всички трябва да проповядват любовта. Тогава, ако всички религии приемат Любовта, те ще се благословят. Религията ще бъде като форма в света, която ще господарува. Съдията да съди с любов, учителят да учи с любов, свещеникът да учи с любов, майката и бащата да слугуват с любов. Слугата да служи с любов. Всеки човек, каквато и работа да върши, да

работи с любов, каквато и работа да върши. Онзи, комуто слугуват, да оценява неговата работа. Той да го обича. Общата заплата, разменната монета ще бъде любовта. Ще работите от любов и ще ви плащат с любов. Тогава всичките хора в света ще бъдат осигурени. Ако любовта дойде да царува в света, няма да има тия неправди, които сега съществуват. Сега, накъдето и да се обърнем, има известна тъмнина, в която ние се блъскаме. Питам: Ако аз ида между бедните хора, между хора, които са гладни, и ако след мене върви един керван, нося хляб, нося провизии, мислите ли, че тия хора ще ме мразят? Не. Тия хора ще ме посрещнат. Мислите ли, че тия хора, които са жадни, и аз отивам и им дам вода да пият, няма да бъдат изправни спрямо мен? Мислите ли, че аз, който отивам да лекувам болните, няма да бъда добре приет? Каквото кажеш сега, все ще обидиш някого. Сега ще те лекуват лекарите, може да ти направят една операция, но ще седиш 10, 15 дни, казват: "Апандесит има." Тук имаше един руски казак, направиха му операция и му взеха 13 хиляди лева, отрязаха му сляпото черво и пак умря човекът.

Та казвам: В сегашния живот, всичките хубави неща, които правим, са свързани с материалното. Казва: "Колко ще ми платиш? Много малко се плаща, аз не мога да работя за 100 лева, нито за 1000 лева мога да работя." Някой казва: "Ще ти платя." – "Ако ме обичаш работя за тебе, ако не ме обичаш, крака си не мърдам." Ако вие обичате Бога, Той всичко ще направи за вас. Ако вие не обичате Бога, Той нищо няма да направи. Сега, другият въпрос: Не че не Го любим, обичаме Го, как не? И аз по човешки говоря. Бог не е доволен от нашата любов. Че как така? Ако дойде днес Христос, ще бъде ли доволен от любовта на християнския свят? – Не. Най-първо, ако дойде Христос, ще го приемат ли? Ако Христос дойде инкогнито, облечен просто, не с власт и сила, ще гледате дали беседата му е съобразна, може би да има нещо анархистическо. Разбира се, ако дойде с власт, със своите ангели, със своето войнство, всички ще се подчинят, то е друг въпрос. Сега съществува този ред. Идете в Германия сега и ако

кажеш нещо против Хитлер, веднага ще намериш затвора. На немски как се казва "да живее Хитлер"? Хайл Хитлер. Като видиш портрета на Хитлер да кажеш: Хайл Хитлер. Ако не кажеш, ще намериш затвора. Ако идеш в Италия, ще кажеш: Да живее Мусолини. Ако не кажеш, ще намериш затвора. Да живее Хитлер. Съгласен съм, ами ако не кажем: Да бъде Словото Божие, какво ще бъде? Няма ли да намерим затвора? Хитлер иде вече. Хитлер е Господ сега. И Мусолини е Господ, и Сталин е Господ. Господ е като английския крал, иде и постъпва по същия начин. Опасността не е в Хитлер. Хитлер си върши много добре работата. Опасността не е в Мусолини. Мусолини си върши много добре работата. Всички си вършат работата. Единственото нещо на хората, което липсва, е, че хората към себе си имат по-голяма любов, отколкото към Господа. Христос казва: "Който люби баща си и майка си повече от мене, не може да бъде мой ученик." Ако твоята любов към тебе е по-голяма, отколкото любовта към Бога, този човек не е за мене, казва Христос. "Който люби баща си и майка си повече от мене, не е за мене достоен." Значи, ще любиш баща си и майка си като Него. В християнството трябва да приложим любовта на равенство. Аз не може да ви дам една норма как да обичате, но всеки от вас имате една норма. Един художник като рисува ухото, перспективно знае какви линии да постави и как да направи ухото или устата как да направи. Ако остане сега да го учат как да направи тези линии, нищо не може да нарисува. Значи едно малко подшушване има.

Казвам: Една опитна школа трябва да се образува в съвременното християнство. Хората искат да знаят дали са правоверни или не. Аз имам един барометър горе, от 30 деня наред показва много лошо време, дъжд, все дъжд показва, пък тук няма никакъв дъжд. Но аз зная, че този дъжд е някъде. Някъде постоянно вали дъжд. Защото дъждът отишъл в Средна Европа и тук няма. Коя е причината? Има един закон: Когато човек се храни неестествено, винаги в него се образува една неестествена топлина. Някой път се повишава

температурата, като се разболее човек, повишава се температурата на 39 – 40 градуса, а като остане 41 – 42 градуса, той свършва. Увеличаването на топлината седи в това, че онази топлина, която се увеличава, носи свои едри частици от материя. Един от учените хора е правил опит, че един човек, ако се подложи на две хиляди волта електричество, то го умъртвява, но ако се подложи на ток от 20 – 30 или 60 хиляди волта, електричеството минава през него, без да направи някаква повреда. Физиците обясняват, че в двата хиляди волта частиците са едри, минават през порите на тъканите, разкъсват ги и следствие на това човек умира. При 60-те хиляди волта тези частици са толкоз малки, че минават през тъканите и пречистват организма, без да причинят вреда. Този огън, дето изгаря хората, носи едри частици, които като минават, разкъсват тъканите. Изгарянето не е нищо друго, освен разкъсването. Онази неестествена любов или грубата любов, с която разваля тъканите на душата. Има една любов в нас, която разваля в нас понятието за обичта към хората. Ти намразиш човека, желаеш той да се махне, да изгуби богатството си, къщата си, да изчезне всичко. Че туй е неестествена любов. Нима мислите, че един вълк, който изяжда една овца, има омраза? Той няма такава омраза като човека. Като има любов към нея, той разкъсва частиците й. Той мисли, че като изяде овцата, тя ще му продължи живота. Колкото и малко да е, той счита, че е в реда на нещата. Той го счита за полезно, и тя като блее, за него това е един приятен разговор. Той къса месото и яде, кравата вика, а той къса и яде. Че с хората не е ли същото? Колко хора има в света, които праведни седят в затвора? Осъдени са по закон. Казвам: Трябва да дойде в нас любовта да подействува. Ние казваме, че Господ е направил света. Всеки един от нас, трябва да започне в нас справедливостта. Трябва да бъдем справедливи. Но понеже ние вече си поставяме един личен въпрос за нас, ние нямаме време да чакаме човечеството да се поправи, понеже още човечеството, то си върви по друг един закон. Но туй, за което аз ви говоря, всеки един от вас може да направи един опит със себе си:

Любовта трябва да турите като една органическа и психологическа сила, която трябва да преобрази човека. Всеки един от вас като възприеме любовта, да може да измени своето лице, да може да измени своите очи, да измени устата си, да измени храната си, че с любовта да влезе във връзка с невидимия свят. Или с любовта да влезе във връзка с разумния свят. Най-първо има един език, на който си говорят всичките хора от всичките народи. Този език не е есперанто. В старите времена са го наричали ватански език, сега го наричат мистичен език. Всичките добри хора като се срещнат, те се познават, говорят си. Единият може да говори на български, другият на френски, но разбират езика си. Нали на Петдесятницата, като бяха събрани апостолите, говореха на този език. Като говореха на всичките езици, разбираха се. Когато духът дойде в човека, когато любовта дойде, вие ще говорите на всички езици и онова, което говорите, ще ви бъде понятно.

Та казвам: Вие сега сте християни, вярвате в Христа и аз се радвам. Колцина от вас сте слушали гласа на Господа? Знаеш ли, когато ти говори Господ, някой път си намислил да направиш нещо лошо и Той ти казва вътре: Бъди благ, както аз съм благ, бъди справедлив, както аз съм справедлив, бъди разумен, както аз съм разумен. Понякой път вие се вслушвате и казвате: “Съвест.” Съвестта в човека, това е гласът Божи, който говори вътре.

Казвам: Няма по-хубаво нещо да чуеш гласа на Бога. Илия при големите свои изпитания чу този глас. Не е вятърът, не е гърмът, чрез който говори Господ. Като дойде Господ, тогава Илия си покри лицето. Един Мойсей, един посветен, който свърши в училището на Египет, след като паса 40 години овцете, казва му Господ, много хубав и тих глас е Той, казва му: “Изуй обущата си, понеже мястото, на което стоиш, е свято.” Мойсей изу обущата си. Говори му Господ. Мойсей имаше голямо мнение за себе си. Господ като му проговори, Мойсей казва: Господи, ти знаеш, че аз съм гъгнив, не съм от красноречивите. – Брат ти, казва, е красноречив. Той ще дойде с тебе.

Ти ще говориш на брата си, пък брат ти ще говори на фараона. Ти и той, двамата ще изведете израилския народ. Най-първо Господ ще говори на твоя ум, твоят ум ще говори на твоето сърце, пък твоето сърце ще говори на фараона. Фараонът е физическото тяло. Чрез физическото тяло ще ви освободят от фараонското робство. Всеки си има по един фараон, който го е заробил. Казвате: "Гладни ще умрем." При фараона трябва да работиш кирпича, който ще съгражда. Ние сега говорим за фараона. Ние трябва да се оправим с нашите фараони. Какво ще правим? Мойсей, този човек трябва да дойде вътре и ти ще слушаш. Умът ще слушаш. Каквото Господ говори, ще слуша сърцето, на което Господ говори. Твоят ум и твоето сърце ще отидат при фараона.

Казва Христос: Блажени сте, ако любите Господа. Ако любите, блажени ще бъдете, блажени ще бъдете вие, блажен ще бъде домът ви, блажени ще бъдат и всички около вас. Онзи, който люби Господа, носи блаженство навсякъде. Туй трябва да бъде правило. Казвате: "Невъзможно е." В любовта всичко е възможно. Не само това. Като се срещнете, че като ти проговори Господ, ще каже: Ето един твой брат, ето една твоя сестра. Вие сега ще кажете: Аз бих искал да ви направя всички последователи на Любовта. Които сте българи, останете си българи, но останете българи на Любовта. Които сте англичани, останете си англичани, но станете англичани на Любовта. Които сте французи, останете си французи, но станете французи на Любовта. Които сте германци, руси, какъвто и да е народ, каквито и да сте, не е лошото в народа, но всички народи трябва са станат народи на Любовта. И тогава Господ ще говори в съзнанието.

Желая на всички, които сте тука и ме слушате днес Господ да започне да говори на вашето съзнание и всички да станете носители на Божията Любов, да станете мощни, да разпространявате Божието учение по целия свят.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

36-та неделна беседа от Учителя, Държана на 3 юли, 1938 г., 10 ч. преди обяд София – Изгрев. (На 10 юли, 1938 г., неделя, Учителят е на Рила и на тази дата по каталога на Елена Андреева няма беседа. От 17 юли до 28 август неделните беседи са отпечатани като Рилски съборни беседи в томчето "Двигатели в живота" /1938г./. На 4 септември, 1938 г., неделната беседа е на Изгрева.)

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само седми стих от седма глава на Евангелието от Матея: “Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори!”

Духът Божи.

Сега ще направя едно съпоставяне. Казано е: ”Просете и ще ви се даде.” Кои просят? – Децата в ранната си възраст просят. “Търсете.” – Младият търси. “Хлопайте.” – Старият хлопа. Следователно, просенето е за децата, търсенето за младите, за възрастните, а хлопането за старите. Когато се говори за материята, разбираме еднообразието в света. Материята е еднообразна. Силата пък има две страни, т.е. две качества. Силата е подвижна. Силата представя съдържанието на материята. Казват: “Материя, сила, живот или разумност.” Животът е разумното, т.е. в живота, сила и живот или разумност. Животът е разумността, разнообразието. И тъй, формите представят неподвижното в живота. Силата пълни тези форми, а животът им дава съдържанието. Следователно, вашето тяло представя външното, материалното, формата. Онова, чрез което се проявявате, това представя вашата сила. Това, което поставя цел, смисъл и към което се стремите, то е живота, разумното или Божественото. Така се назовава животът и на земята, и на небето. Върху материята съществуват различни философски разисквания. Ние ще оставим тези разисквания настрана, понеже според нас всички разисквания, всички противоречия представят гимнастика на ума. И най-лошите работи, и най-добрите работи представят упражнения. Какво лошо има в това, когато един виден професор скъса един студент, че не е

решил задачата си? Ученикът казва, че достойнството му се е накърнило. На ученика достойнството се е накърнило, но на професора достойнството се е повишило. Вижда се, че професорът знае. Значи знаещият може да скъса незнаещия. Обаче незнаещият не може да скъса знаещия. Силният може да победи слабия, но слабият не може да победи силния. Това са контрасти в живота.

Сега вас ви интересуват три неща. Човек трябва да има една форма. Това е материята, която е еднообразна. В живота има достатъчно количество материя, следствие на което вие можете да живеете, колкото години искате. Често хората страдат. Единствената и главна причина, поради която хората страдат е, че дават своите жилища, телата си, които им са дадени да живеят, под наем. По този начин те искат да печелят повече пари. Никога не давайте апартамента си, който Бог ви е дал, под наем. Приемайте гости без пари, но никога не давайте апартамента си под наем.

Сега ние не говорим за порядъка на земята. Порядъкът на земята ще си остане такъв, какъвто е, защото разумното за човека не е разумно за Бога. И разумното за Бога е непознато за човека. Човек трябва да започне със съзнанието си. В човека има три съзнания: той има едно съзнание на физическото поле, чрез което се запознава с материята. Друго съзнание има на силата, чрез което се запознава със силата. Трето съзнание е това, чрез което се запознава с живота и с разумното в природата. Следователно, дотогава, докато в човека функционира само физическото съзнание, той ще има понятие за всичко онова, което става на физическия свят. Ако у вас не е развито духовното съзнание, тогава и силата няма да бъде позната на вас. Вие няма да имате понятие как да използувате тази сила. Ако у вас не е развито съзнанието за живота, тогава вие няма да познавате живота. Например, в живота се явяват големи противоречия, вследствие на различните философски идеи, които съществуват. Например, онези хора, които живеят на север, имат едно разбиране за времето. Всички останали, които живеят в умерените пояси, имат друго разбиране за

времето. Онези, които живеят на север, казват: “Дебели дрехи ни трябват на нас, с кожи трябва да се обличаме, лицето ни трябва да бъде покрито, не се живее така.” Това е философия на живота. А онези, които живеят в умерените пояси, казват: “Лицето не се нуждае от покривка.” Обаче те съвсем не отхвърлят кожените дрехи. За да не се простудяват, те не отхвърлят кожените дрехи. В тропическите страни пък, никакви кожуси не трябват. Там се обличат със съвсем тънки дрехи. Всичко това се дължи на външните условия, които дикуват на хората как трябва да мислят. Когато някой човек казва как мисли, аз му отговарям: Твоите възгледи отговарят за северния полюс. За умерените страни – горе-долу, а за тропическите страни съвсем не отговарят. Когато някой ми говори за тънки дрехи, питам го къде живее. Той казва, че живее в тропическите страни. – Твоето учение е за тропика. Казват за някого, че е материалист. – Той е в северния полюс. “Ама той е много духовен.” – Той е в умерения пояс. “Той е Божествен човек.” – Да, той живее в тропическия пояс. Често най-големите лошавини се раждат от тропическия пояс. Например, най-отровните змии се срещат в тропическите места. В северния пояс няма такива отровни змии. И там има зверове, но не такива, каквито в тропическите страни. В северния пояс животните са малко по-човеколюбиви. Мнозина мислят, че като станат Божествени, ще изключат злото. Не, злото не е изключено и в Божествения свят. Вие се чудите как е възможно злото да съществува и в Божествения свят. Там всички разбират последствията на злото и никога не го опитват. Когато някои същества от Божествения свят искат да опитат злото, те трябва да слезат на земята, между хората. Като слязат на земята, те питат: “Има ли възможност тук да опитаме злото? Ние го познаваме само теоретически, а тук вие казвате, че сте били големи специалисти на злото.” Та възгледът, който имате, какво злото не съществува в Божествения свят, трябва да се измени. Съществено нещо за злото е кривото разбиране на хората. Всеки човек, който не разбира Божиите закони, той лесно може да създаде злото в себе си. И тогава казвам:

Ако нямаш светлина, ще бъдеш в тъмнина. И тогава се задава въпросът: “Кой кое роди? Тъмнината ли роди светлината, или светлината роди тъмнината?” Да се задава този въпрос, то е все едно да се задава въпросът: “Кокошката ли снесе яйцето, или яйцето излюпи кокошката?” Кое е съществувало по-рано: Кокошката или яйцето? Има философи, които твърдят, че кокошката е съществувала преди яйцето. Значи, яйцето е излязло от кокошката. Други пък мислят, че яйцето е съществувало преди кокошката. Това са адвокатски спорове. Този въпрос не е нужно да се разрешава. Защо този въпрос не трябва да се разрешава? От икономическо гледище, ако вие разрешите този въпрос, вие ще повредите своя живот. Ще ви приведа един пример, да ви обясня защо не трябва да го разрешавате. Има един анекдот, който разправя за един адвокат, някъде в Германия е било това. Той имал едно дело да разглежда, което го разтакавал цели 34 години и все не могъл да го разреши. Като започнал да води това дело, той бил млад момък. После се оженил, родил синове и дъщери, дал им образование, възпитал ги, но това дело все още не свършвало. Един ден дъщеря му се заженила. Тя взела един млад адвокат. Баща й дал в наследство като зестра на своя зет делото, което той водил 34 години. Младият зет, за да покаже, че е способен, взел делото и в една година го разрешил. Тогава бащата казал: “Много си глупав. От бързото разрешаване на това дело виждам, че гладен ще ходиш. С това дело аз се прехранвах цели 34 години.”

Та сега мнозина от вас мислят, че като изчезне злото в света, те ще станат ангели. И да изчезне злото, вие отново ще създадете лошите ангели. Кажете ми: Кое е онова, което прави плода да изгнива? Първоначално плодът, който седи на дървото, е пресен, а после изгнива. Кажете ми, всички плодове, които цъфтят, завързват ли? Някои цветове цъфтят, без да завързват. Коя е причината за това? Явяват се разни теории, които ги обясняват. Теориите, обаче, са само една възможност за изясняване на фактите, а фактите са истини, които съществуват в природата. Днес съществуват безброй факти, на

които ние не можем да дадем никакво разрешение. Фактът си е факт, той може да се обясни по един или по друг начин. Например, някои казват, че математиката е точна наука, но в какво се заключава математиката? В математиката се работи с отношенията на числата и на буквите. При ред математически отношения, някои отношения са верни, а други не са верни. В какво седи геометрията? В отношението на точките, на правите линии, на фигурите и т. н. Значи, геометрията се ползува от математиката. Казват, че някои учени са изчислили точно математически, какво е разстоянието от Слънцето до земята. Казват, че разстоянието е около 92 или 93 милиона мили, или около 150 – 155 милиона километра. Питам: Колко точно е това изчисление, което може да ме остави на едно разстояние от пет милиона километри далеч от Слънцето? Наистина има една невъзможност да се изчисли точно разстоянието на всички ония тела, които са далеч от Слънцето. При тези изчисления някои тела могат да бъдат по-далеч, а други по-близо, отколкото са в действителност. Има нещо в атмосферата, което препятствува при тези изчисления, някои тела могат да бъдат по-далеч, а други по-близо, отколкото са в действителност. Има нещо в атмосферата, което препятствува при тези изчисления. Доброто в науката, в работите на учените седи в това, че те са съвестни и постоянно коригират своите знания. Те постоянно се коригират. Всяка година излизат нови теории. В духовните хора обаче идеите им се коригират доста бавно. Духовният като се залости в някоя своя идея, не можеш да го извадиш оттам.

Та казвам: В живота, в науката, в религията, съществуват ред противоречия. За да се освободите от противоречията, преди всичко вие трябва да си създадете вярна идея за човека. Първо си задайте въпроса: Кое е най-хубавото в човека? Най-хубавото в човека е това, че той вярва в безсмъртието, той вярва в душата, която не умира. Той вярва още, че има една любов в себе си, която никога не престава. Като умре и замине за другия свят, любовта и там продължава. Сега като се интересувате от земния си живот, вие тепърва трябва да го

изучавате, да разберете, от какво зависи вашето благощастие на земята. Съществува един закон в света, който регулира щастието. Този закон казва, че Бог държи всички хора в ума си. Всички ония, които съзнават това, те живеят. Като извършат някакви погрешки, хората хвърлят облаци в Божествения свят. Тия облаци пречат на Бога да ни вижда. Престане ли Бог да ни вижда, ние умираме вече. Като ни изгуби, Той започва навсякъде да ни търси, за да ни съживи отново. Бог вижда, че със своите грехове ние туряме една преграда между Бога, между Неговата любов, която не може вече да действува в нас. В каквото и да е отношение, човек не трябва да допуща в живота си нито една погрешка. Правиш ли си някаква рокля, никаква погрешка не допускай върху роклята си. Не е достатъчно само външно роклята да бъде хубава, но тя трябва така да бъде ушита, че с нищо да не шокира. Като се облечеш с тази рокля, първо се облечи за Господа, после се облечи за Слънцето, за вятъра, за водата, за цветята, за дърветата, за животните и т. н. Няма ли да бъде това нещо интересно? Представете си, че срещнете един говедар, облечен с фрак, с цилиндър на главата. Мислите ли, че този говедар ще вземе кривака в ръка? Не, той няма да носи кривак. Сега говедарят носи кривак, защото дрехите му са прости, стари. Като няма фрак и цилиндър на глава, като няма какво да прави, той ходи по цели дни след говедата и ги бие. Някой казва, че по-добре е човек да е свободен от богатството. Не, богатството в света е една възможност за хората да бъдат по-добри. Следователно, можем да кажем, че богатите хора са по-добри. Това значи, че богатството е дадено, за да станат по-добри, отколкото биха били, ако бяха сиромаси. Ако бяха сиромаси, те щяха да бъдат по-лоши, а като богати, те са станали малко по-добри. Защо сиромасите са станали сиромаси? Защото, когато са били богати, те не са оценили богатството, вследствие на което им е взето, да видят какво значи да живеят без богатство. Ти имаш здраве, но не го цениш. Казваш: “Защо ми е това голо здраве?”

Един млад българин от Варненско някъде бил известен по своята сила и юначество в цялата съседна местност, във всички околни села. Той с всички се борил и на всички надвивал. Често той казвал на майка си: "Мамо, какво да правя с това голо здраве? Не съм доволен от него. Всички моми ме избягват, мислят, че ще ги бия, страхуват се от мене. Всички по-слаби момци се харесват на момите, а мене никоя мома не ме харесва, никоя не ме иска." Случило се, че този млад Стоян заболял и лежал в легло цели три години. През това време той казвал на майка си: "Мамо, да оздравея веднъж, че ако искат с камъни да ме товарят, на всичко съм готов." Питам: Този момък за пехливанлък ли се е родил? Неговата сила е на място ако, като отиде на хорото, види, че някой момък закача някоя мома, той да го набие. Ако той защитаваше момите, те щяха да го обичат и уважават. Следователно, силните хора трябва да приложат силата си за защита на слабите. Аз взимам жената като емблем на детето. Жената е дете, родено от човека, от мъжа. Първото дете, което се е родило в света, това е жената. Значи, първото дете е било женско и го нарекли Ева. Много хубаво име са й турили. Ева произтича от Йехова. Йехова е свещеното име на Бога, което в еврейския език никога не се произнася. Името на Бога на еврейски език никога не се е произнасяло. Свещено име е то.

Та казвам: Ние трябва да се върнем към светостта на живота, да имаме уважение и почитание към всички. Във всеки човек се крие нещо хубаво, възвишено и благородно, което Бог е направил. Понякога и в най-лошия човек можете да видите една хубава черта. Някой път срещате един разбойник и чувате да казва: "Толкова грехове съм направил досега. Сега ще направя едно добро." Доброто, което този човек прави, е от съзнание направено. Като прави зло и престъпления, той си казва: "Не правя добре аз." Той съзнава, че върши зло, но не знае кой е пътят, по който може да се избави. Аз наричам прегрешение това, когато човек се плъзга по мокра, мочурлива почва. Понякога човек се хлъзга и пада и по права

плоскост. Не съзнава човекът какво прави и се търкаля. Като дойде доброто и го съзнае, оттам вече започва правият път. Та в живота като дойдете до страданията, трябва да стигнете до края и оттам да започнете да излизате до нагоре. Друг път няма. Като се хлъзнеш веднъж, ти не можеш да възлезеш нагоре, но ако се спреш тук или там, с това ти удължаваш пътя на страданията си. Спирате ли се тук или там, вашето положение ще бъде следното. Един пътник закъснял една вечер. Понеже било много тъмно, леко се подхлъзнал, но успял да се хване за клонете на едно дърво. Така прекарал той цяла нощ, но понеже ръцете му отмалели, той решил да се спусне надолу, че каквото ще да става. Той си представял грамадна пропаст и като се спусне в нея, ще се убие. Като мислел какво да прави, мислено се простил с майка си, с жена си, с децата си, започнал да плаче и си казал: "Така ми е писано, най-после да става каквто е определено от Бога." Като се примирил с положението си, той се спуснал, но каква била изненадата му, когато видял, че под него има само 25 сантиметра разстояние до земята. Така и вие седите на едно разстояние само от 25 сантиметра от земята и какво ли не ви дохожда наум. Да, 25 сантиметра е това. Пусни се, да ти е спокойна душата и да поемеш новия път. Следователно, всички големи страдания, от които се оплаквате, са все на 25 сантиметра разстояние. Ако се пуснете, ще се освободите. Търсете в началото на живота си да имате една отлична майка и един отличен баща. Търсете във възрастния си живот да имате една отлична приятелка и един отличен приятел. На стари години хлопайте в библиотеката да имате хубави книги за четене.

Сега вие сте дошли на земята при един такъв хубав живот да отправите своята мисъл към онова възвишеното, красивото, което съществува в света. Вие никога не сте били при по-добри условия на живота, отколкото тия, при които сте сега. Ако земята не беше толкова красива и хубава, и ако Бог не я обичаше, Той никога не би изпратил своя син на земята да каже на хората, че и на тази земя

може да се живее и да се учи. Хората са дошли на земята при най-добрите условия, но учат нещата, които не са за тях. Казват, че искат нова програма, защото им дотегнало да се карат и бият. Какво лошо има в това, че си се скарал с един свой приятел? Като си се скарал с приятеля си, ти се станал по-искрен. Казал си му това, което в друго време не би му казал. Иначе щеше да го лъжеш, а така по-добре, че си му казал истината. Та казвам: Мъчнотиите, условията, при които трябва да живеете, трябва да се справите с тях. За да се справите с тях, вие трябва да разчитате на нещо. Има неща, на които никога не можете да разчитате. Например, вие не можете да разчитате на вашето детинство. През своето детинство ти ще разчиташ на своята майка и на своя баща. Това се отнася до възрастта на просенето. При търсенето ти ще разчиташ на себе си, понеже си възмъжал. А при хлопането ти ще разчиташ на онези книги, които те учат на новото. Според мене, старият човек е художник. Той е свършил вече всички занаяти и ще рисува само. Най-добрите художници в бъдеще ще са все стари хора. Преди няколко време дойде при мене една стара сестра в доста напреднала възраст и ме пита: "Учителю, какво да правя?" – Вземи четка и стани художничка. – "Ама толкова годишна съм вече." – Тъкмо сега ти е времето. Когато искаш да се скараш с някого, вземи четката и започни да рисуваш. Вместо да кажеш една груба дума, по-добре нарисувай една красива линия. Например, как бихте нарисували един човек, който се гневи, сърди? Ще нарисувате на веждите му две линии. После ще свиете мускулите на лицето му, на устата. Устните му ще се свият, ще станат по-тънки. После ще свиете ръката му на юмрук. Това е права философия. Не считайте, че всичко, каквото става във вашия живот, е излишно. В природата няма излишни неща. Това, което наричаме празно, излишно, то е човешка работа. Природата дава изобилно и радости, и страдания. Вашите страдания са благословения за другите, а вашите радости са нещастия за тях. Така седи въпросът. Когато вие сте щастливи, други са нещастни. Когато други са нещастни, вие сте щастливи.

Следователно, защо да не можем да се радваме на радостта на другите? Защо и техните скърби да не бъдат и наши скърби? Защо да се радваме и на скърбите и нещастията, които ни сполетяват? Нещастните хора се учат, а щастливите се забавляват. Добрите хора почиват, а лошите работят. Ако вие бяхте станали добри, щяхте да почивате. И наистина, когато хората стават религиозни, те казват: "Ние завършихме нашата еволюция." Те седят без работа. Докато хората са светски, те обичат да шият, да работят, като станат духовни, те казват: "Нас вече не ни трябват дрехи." И поетът като стане духовен, казва: "Не искам вече да пиша." Това е криво разбиране на живота. Като станеш духовен, ако си музикант, ще свириш повече, ще пееш повече. Като дойде нещастието при тебе, свири за щастието на другите хора, понеже те са щастливи заради твоето нещастие. И когато си радостен, пак свири, за да утешиш, които са скръбни. Та казвам: Само по този начин като постъпвате, животът ще се подобри. Мнозина мислят, че като дойде Христос, Той ще оправи света. Ако дойде Христос да подобри икономическото положение, животът пак няма да се подобри. Първият човек беше при най-добри икономически условия на живота. Адам беше при най-добри условия на живота. Той имаше на разположение голяма библиотека, да чете колкото иска. Кой го застави да сгреши? Той имаше всички плодове на разположение. Пък имаше и отлична жена. Отде дойде грехът в рая? Какво ѝ липсваше на Ева? Тя имаше отличен другар. По-добре построен по ум, по сърце, от Адама нямаше. Той беше отличен тип, слънчев тип, отлична душа. Но когато Ева сгреши, той каза: "Аз ще отида с нея да ѝ покажа какво да прави. Ще напусна рая и ще отида да страдам заедно с нея." Невидимият свят одобри поведението на Ева. Той пожела да отиде заедно с нея да я избави от страданията, които ще я сполетят. От хиляди години насам Адам върви след дъщеря си, иска да я спаси. Какво лошо има в това? Ето защо ние не трябва да спорим върху въпроса, защо ни сполетяват известни нещастия. Страданията, които сега имаме, се дължат на нашето минало.

Настоящите ни страдания се дължат на нашето минало. Ето в романа на Виктор Хюго “Клетниците”, там главният герой е Жан Валжан. Там се говори за едно малко престъпление, което направил, но което се открило след 20 години и той трябвало да понесе големи страдания за погрешката, която направил в своето минало. И ти си честен човек, но страдаш. Защо? За своето минало.

Ти си честен човек, но някой път те хванат за твоето минало и страдаш. Защо страдаш? За греховете и погрешките, които си направил в миналото си. Бъди достоен да изправиш погрешките си. В сегашния си живот ние имаме за цел за изправим погрешките си, да развием своя ум, да развием тялото си, което Бог ни е дал и да приложим в служба добродетелите си, които Бог ни е дал, да изпълним службата, която днес ни е предоставена, но да я изпълним по честен начин. Всеки човек, като заминава за другия свят, да е доволен в душата си, че е изпълнил работата си както трябва. При това не ставайте съдии едни на други. Че някой паднал и се окалял. “Ама защо падна, защо направи това?” – “Направих го вече.” – “Трябваше да бъдеш внимателен.” – “Трябваше, но не бях.” – “Знаеш ли колко вреда си направил?” – “Зная, но направих.” – “Не трябваше да падаш.” – “Не трябваше, но паднах.” Считайте за привилегия, че сте направили една погрешка. Човек, който прави погрешки, той е силен. Но човек, който изправи погрешките си, е два пъти по-силен. Следователно, за да се покаже силата на човека, ще се проявят неговите добродетели. Добродетелта, доброто, е най-естественото положение за нас. Да проявим една добродетел, това е естествено положение. Ако правим неестествените работи, колко повече можем да правим ония, които са естествени за нашата душа.

И тъй, като деца трябва да просим, да имаме здрави тела. Като възрастни трябва да търсим, да имаме здрави сърца, като стари трябва да хлопаме, да имаме отличен ум, да можем с него да служим на Бога през всичките времена на нашето съществуване на земята.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

37-ма неделна беседа от Учителя, Държана на 4 септември, 1938 г., 10 ч. преди обяд.София – Изгрев.

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще ви прочета нещо от книгата "Светът на великите души" от Учителя. "Дни на битието".

Духът Божи.

Човекът има нужда да се учи и то постоянно. Земята трябва да се счита като едно учреждение, като един университет на слънчевата система. Където и да е, каквато и погрешка да направи, пращат го на земята да се изправи. Земята е един университет за спасяване на хората. Когато казват, че човек трябва да се спаси, това разбира да се освободи от всякакви болести, от всякакви препятствия. Има два начина за придобиване на знанията. Някои казват, че нас ни трябва религия. Но религията е наука за сърцето, но човек не е само сърце. Човек е и ум. Следователно, човек се нуждае от светлината на Божията Мъдрост. Ние можем да кажем, че религията е наука за любовта. Но любовта още не се е засегнала. Сега за религията се говори така, както възлюбленият говори на своята възлюблена или пише писма с черни букви. Той й пише поетични писма, в които излива своите чувства. Преди да се оженят, неговата възлюбена го счита ангел, а като се оженят, крилата му падат. Тогава той става обикновен човек. Това са голите факти. Питам: Каква е тази наука, която обезкриля ангелите и им оскубва крилата и перата? Тази наука мяза на науката, която всеки господар прилага по отношение на

своите кокошки. Заколи я, после ѝ оскубе перата, свари я и си я хапне. За него е добре, но за кокошката е зле. И след това хората се спират и казват, че Господ е направил така. Ще кажете, че Господ е казал така. Не, хората са направили така. Ще кажете, че Господ е казал така. В кой кодекс е казано така? Все хората говорят. Те казват, че говорят в името Божие. Това е въпрос. Всеки може да каже, че Господ му е говорил. С това аз не оспорвам, щом Бог му е говорил. Но как е разбрал Господа, това е въпрос. Как ние разбираме Бога, това е важно. Когато златарят взима злато и прави различни примеси, като намалява процента на златото, кой печели от това? Златарят печели, а купувачът губи. Вярно е, че златото е меко и за да може да се употребява, то трябва да се смеси с някой твърд метал. Това е извинително, но когато златото стане смес - наполовина злато и наполовина от другия метал, тогава ние губим от онова, което златото носи в себе си.

Та казвам: Нас ни е потребна истината. Аз взимам златото като символ на истината. Нас ни е потребна онази истина като символ на реалния живот. Без истината никакъв реален живот не може да съществува. Що е истината? Истината е реалният живот, който превръща скърбите в радости. А радостите в какво превръща? Радостите превръща в милосърдие. Онези хора, които само се радват, са много егоистични. Този човек се радва от сутрин до вечер, както някой от сутрин до вечер мисли за своята възлюблена. Тя е като един идол за него. И той постоянно мисли за нея. Само тя съществува в сърцето му. Питам: Какъв смисъл има животът ако обичаш само един човек в света? Какво трябва да се прави? Ще направиш така, както Бог прави. Бог само едного ли обича? Той е насочил своята мисъл и към най-малките същества. Той всички държи в своята мисъл. И те живеят благодарение на неговата мисъл към тях. На всяко най-малко същество Той е дал съответстващ живот, съответни условия, съответно внимание. По същия начин трябва да постъпваме и ние. Та казвам: В сегашния век ние трябва да изменим своите вярвания,

своите понятия и възгледи за живота и за природата. Ние мислим, че единственото разумно същество, това е човекът. Така е това, но не зная как биха мислили мравите за себе си. Ако влезете в мравешкото царство, ще видите, че те мислят какво по-разумни същества от мравите няма. Това е тяхното съзнание. Казвате: "Мравите могат ли да мислят?" Те имат цяла военна служба. Те имат разни чинове офицери: полковници, генерали, които предвождат войската си. Те имат ред правила, на които се подчиняват. Те имат тактика как да става нападението.

Сега, тия неща могат да се тълкуват различно. Казвате, че Бог е създал човека. Да, но животните Той не ги е създал. Той казал и нещо станало. Каквото е казал, всичко е станало. Значи, Той е създал много неща със Словото си. Важно е да се знае, когато Бог е казал нещо, какво е имал в своя ум. Когато е създавал човека, какво е имал в своя ум. Ние трябва да вникнем в сърцето и в ума на Господа, да знаем, какво е имал Той предвид. При сегашните условия ние сме толкова близо при Бога, доколкото разбираме Словото му, доколкото разбираме Духа Божи. Колкото заблужденията на хората са по-големи, колкото те са по-далеч от Бога, толкова те са повече по периферията. Наистина, ако турите едно дърво в огъня, то няма да се стопи, но ако го нагреете около триста градуса, то ще изгори и ще се превърне в дим и пепел. Обаче ако турите един метал на огъня, той ще се стопи. Има вещества, които само при топене могат да кристализират. Често хората говорят за Божията Любов, но тази любов е един метод за претопяване на хората. Човек не може да възрастне и да се усъвършенствува, докато не мине през Божествения огън. Мине ли през този огън, той ще приеме в себе си вечния живот. Писанието казва, че Бог е огън пояждащ. За кои? За неразумните, за онези, които не следват пътя към Бога. За онези, които разбират пътя Му, Той е вечен живот, живот на блага.

Сега аз не искам да ви говоря за теориите на хората, какво те мислят, какво искат. Хората от памтивека са мислили и свобода са

имали. Първите хора, които бяха свободни в рая, след като дойде при Ева черният адепт им каза, че им носи ново учение, те изгубиха свободата си. Той им каза: Вие още нищо не знаете. Но ако приемете учението, което аз ви нося, вие ще станете като Бога, ще станете независими. Питам: На каква степен на развитие е било съзнанието на първия човек, който се е подмамил от тази мисъл, че ще бъде като Бога? Тази идея е много проста. Днес всеки човек може да се подмами даже с малко пари. Аз правя едно сравнение с честността на хората. Има хора, които са честни до хиляда лева, други до десет хиляди, трети – до сто хиляди лева и т. н. На един български инженер предложили един милион лева и той казал: "Моята честност при един милион капитулирва вече. Ако ми дадат един милион златни французки пари, аз ще ги взема и няма да остана да живея в България, да се мъча, но ще отида в странство, да си поживея малко спокойно." Как ще живее спокойно с един милион лева? До известно време може да бъде спокоен, но после не може. Ще те пипне някоя опасна, заразителна болест, като хорера или чума, или проказа, че ще видиш тогава, че и един милион лева няма да ти стигнат да се лекуваш. Какво ще правиш тогава с този милион? Или ще дойде смъртта, ще те хване за гушата и ще те задигне. Тя не гледа на това дали си богат или сиромах. После ще дойдат да те утешават, че такава е била волята Божия, да умреш. Това е предмет на човешката философия. Ще кажете, че Господ е говорил на Мойсея. – Олабелир. За мене истината седи другояче. Според мене истината е само това, при което хората оживяват. Когато някой ми говори за Бога, за истината, казвам: Имам един приятел, който преди два дена умря. Иди на гроба му и го възкреси, щом Бог ти е говорил. Ето, Бог говореше на Христа, затова, когато Лазар умря, Христос се изправи на гроба му и каза да излезе от гроба си, и Лазар излезе от гроба си, и възкръсна. Ако вас ви поставят на такъв изпит, колцина от вас ще можете да го издържите? Следователно, когато говорим за истината, ние разбираме онази истина, която може да измени нашия живот,

която може да измени нашите мисли и чувствувания и да ни даде онова направление на живота, че и ние да се задоволим вътрешно. Не е въпрос за външно доволство, но вътрешно, което да осмисли всички неща в живота ни. Истината е облеклото на Бога. Ти не можеш да придобиеш това, ако не се допреш до тази дреха на Бога. За онази жена, която се допряла до дрехата на Христа, се казва, че от Христа излязла някаква сила. Казвам: Ние не знаем още Бога, но неговата дреха знаем. Всеки може да види дрехата на Христа, да се допре до нея. Който се е допрял до дрехата на Бога, в него веднага настава голяма промяна. На това именно днес учените хора дължат всичко. Всички открития, които стават, се дължат все на това. Бог е, който открива на учените. Всички гениални, всички талантливи и всички учени хора, във всички направления на живота представят именно тази жена, която се допира до дрехата на Бога. Като се допрат до тази дреха, те стават учени и придобиват истинското знание. Единственият авторитет, който знае, който е създал света, това е Бог и само Той може да каже как го е създал. Съвременните хора се интересуват само от това, как ще прекарат последните 20 – 30 години. Научните данни установяват положително, че откак този университет, земята, е създаден, са се изминали вече два милиарда години. А откак човек се е явил да следва този университет, са се изминали около триста хиляди години. Предполагат, че този, който е направил този университет, е определил нейния живот да се продължи още за два милиарда години. Тъй щото човек има да учи на земята още два милиарда години. Казвате: “Какво още има да се учи?” – Че човек едва сега е започнал да учи. Само триста хиляди години са минали досега в учение, а остават още много. Всичкото знание, което човечеството е придобило досега, може да се събере в 90 книги, големи колкото Библията. Ако тези книги ги напечатат в човешкия мозък, ще остане място още за 900 такива големи книги. Това са научни данни, които не искам да приемете абсолютно. Това са данни, които показват, какви големи възможности се крият в

бъдещото развитие на човешката душа. Един ден човек ще съблече смъртното си тяло и ще се облече в безсмъртното. Сега ние страдаме по единствената причина, че не разбираме законите на истинския живот. Ние не сме родени от безсмъртни майки и бащи. Давид казва: "В грях ме зачена майка ми." Каквато е майката, такъв ще бъде и синът. Какъвто е бащата, такава ще бъде и дъщерята. Та за да стане едно преобразуване, Писанието казва: "Роденият от Бога, грях не прави." Как ще се родиш от Бога? Човек не може да се роди от Бога, докато не е заченат в любовта, в мъдростта и в истината. Значи, три неща се изискват, от които човек да бъде заченат.

Засега вие сте под бремето на човешките майки и бащи. И Христос е казал: Дотогава, докато вие не се отречете от вашите майки, от вашите бащи, от майките на вашите майки и от майките на бащите на вашите бащи, вие не можете да бъдете мои ученици. Тъй щото в новата религия, която иде сега в света, три неща се изискват: Всички хора без изключение трябва да бъдат заченати в Божията любов, в Божията мъдрост и в Божията истина. Понеже вие сте във великата школа на живота, и аз ви казвам това. Ако Христос би дошъл днес, и Той би ви казал същото. Кога ще дойде Христос? Когато и да дойде, и той ще каже същото и вие ще го проверите. Когато дойде Христос на земята, Той проверяваше, какво са казвали пророците преди Него и цитираше това, което те са казали. И пророците говорят. Но Христос няма да дойде по този начин, както хората Го очакват. Христос ще дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората. За някои хора Христос е дошъл вече, но за някои не е дошъл. И в такъв случай всеки друг, който не дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората, не е истински Христос. Външно всеки може да каже, че той е Христос, но това не е валидно. Той не е авторитет, но онзи Христос, който ще възкреси човечеството, Той ще дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората. Той ще внесе любовта в сърцата на всички хора и народи и ще се познават. Този, който може да накара всички хора да съгласуват в своите интереси,

това е истинският Христос. Не е въпрос в какво аз вярвам. Това е мое лично вярване. Важно е и вие сами да вярвате в любовта Божия. Казано е в Писанието: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил от небето.” Когато Христос дойде, Той ще се всели в човека и той ще стане нов човек. В Писанието е казано: “Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И аз ще ви се изявя.” Като дойде Христос, Той ще ви се изяви.

Сега, онези от вас, които имат истината в себе си, аз им сърадвам, не искам да им давам ново верую. Аз казвам само какво е новото верую на Божествения свят, какво Бог изисква от нас. И Мойсей преди Христа още е казал: “Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.” Значи, четири неща са необходими, за да възлюбиш Господа. И после се казва: “Да възлюбиш ближния си като себе си.” Това са двата велики закона в света, в цялото битие. Когато дойде младият човек при Христа и го запита какво да прави, за да наследи живот вечен, Христос му каза: “Прави това, което е писано.” Върху тези две заповеди почива целият закон. Значи животът почива върху три неща: Върху Божията любов или върху любовта към Бога, върху Божията мъдрост и върху Божия Дух, който постоянно изпраща своята светлина и върху Божията истина, която ни дава свобода и ни избавя от всички онези страдания, на които човешката душа е изложена в света. И аз казвам: Няма друга сила в света, освен любовта, която може да примири всички противоречия. Писанието казва: “Истината ще ви направи свободни”. Тогава аз считам любовта като вътрешен импулс за посаденото семе, за израстване на зародиша. Божията мъдрост считам за условия, при които зародишът се развива. А истината подразбирам вярата в Бога. Като вярваш в Бога, ти ще бъдеш свободен да се развиваш правилно. “В какво да вярваме?” – Вярвай в каквото искаш. Като разглеждаме живота на съвременното човечество виждаме, че е вярвало в различни неща. В какво ли не е

вярвало? Човечеството е вярвало в неща, които не са били Божествени. И днес хората вярват в неща, които не са Божествени. И от тези вярвания на хората, понеже нямат още Божествената любов в себе си, произтичат всички съвременни стълкновения. Казвате: "Да преживеем един живот, че каквото ще да става." Питам: Един живот от 120 години, живот ли е това? Според научните данни, на човека му предстои да мине на земята един живот от два милиарда години. След това време той ще напусне земята и ще отиде на Слънцето. Колко години ще живее на Слънцето? Дойде някой при мене и ме пита: "Къде е Господ?" Казвам му: Аз ще ти отговоря на въпроса, но ако и ти ми отговориш на нещо. – "Готов съм." – Добре. В нашата слънчева система има милиони слънца. Аз искам да ги посетиш всички и след като се върнеш на земята, тогава ще ти отговоря какво нещо е Господ и къде живее. Във всяко слънце ще живееш по сто милиона години и като се върнеш при мене ще бъда на твое разположение. Мнозина задават този въпрос, какво нещо е Господ, но на всички отговарям: Погледни небето, погледни онази безкрайност от светове, които Бог е създал, погледни всички хора, животни, растения, които е създал и тогава питай. На земята съществуват не само обикновените хора, които виждате, но и много още невидими. Когато Христос беше на планината, при Него дойдоха Мойсей и Илия, известни капацитети на земята и се разговаряха с Него. Той се разговаряше с тях по разни въпроси. Но един от учениците Му дойде и каза: Учителю, да направим тук три шатри – една за Тебе, една за Мойсея, една за Илия. Тези двама капацитети дойдоха от другия свят да се разговарят с Христа. Някои питат: "Кое е заставило Христа да се моли?" Те разбират молитвата в ограничен смисъл. Молитвата е дишане. Когато се качва по високи планински места, дишането на човека се усилва. – "Ама защо трябва човек да се моли?" – Ако не се молиш, ти нищо няма да придобиеш. Молитвата е процес, подобен на дишането. Чрез молитвата човек се освежава. Без молитва мъртъв ще бъдеш. С молитва жив ще бъдеш. Молитвата не търпи никакво

еднообразие. Както при дишането всички мускули трябва да се раздвижат, такова нещо представя и молитвата. Иначе отде ще дойде животът? Казвате: “Защо трябва да се моля на Бога?” – Молитвата е най-красивият език, с който човек може да се разговаря с Бога. По-красив език от него няма. Досега аз не съм намерил по-поетичен език от молитвата. Тепърва трябва да се изучава този език. Засега хората още се молят по човешки, но има една Божествена молитва. Като не знаят да се молят, хората изговарят само човешки думи, отварят и затварят устата си и въздъхват. Казват за някого: “Той си въздъхна.” Да си въздъхнеш, това е първата Божествена дума, която човек може да изкаже. Турците, например, са взели от птиците една дума и я употребяват в своя език. Тази птица казва: “Чик-чик.” На турски “чик” означава “излез”. Като чуеш тази птица да казва “чик”, това значи трябва да излезеш. Следователно, като загазите някога и чуете тази птица да каже “чик”, трябва да излезете вън от това положение, в което се намирате. Това не трябва да го вземете в абсолютен смисъл, но то е едно съвпадение. Всяка птица, която казва “чик”, и тя е имала някакво основание да вземе тази дума и да я употреби за даден случай.

Та казвам: Когато въздъхне, когато направи най-голямата въздишка, човек се концентрира, вдълбочава се и отправя мисълта си към Бога: “Господи, дай ми повече светлина, за да разбирам Твоята воля и да мога да извърша това, което искаш от мене.” Днес всички хора, млади и стари, всички майки и бащи, всички свещеници и учители трябва да въздъхнат. И ученият трябва да въздъхне, за да се отвори пред него един голям простор. Религиозният трябва да въздъхне, за да се освободи от заблужденията си. Тъжният трябва да въздъхне, за да се освободи от тъгите си. Мъртвият трябва да въздъхне, за да дойде живот в него. Всички хора трябва да въздишат. Казвате: “Кажи ни една идея.” Казвам: Всички трябва да имате тънко ухо и да не казвате думата “ох”, защото тя е човешка дума. Хората, които въздишат, имат нещо приятно в себе си. Като въздишат, ти

едва можеш да ги чуваш какво шепнат. Нежни са техните думи. Той се моли, моли и после пак въздъхне. Неговата молитва на въздишането е всякога чута от Бога.

“Изтълкувай ни тази притча!” Сега, като деца на този велик Баща, ние му благодарим, дето ни е изпратил в този университет да се учим. При това Той се е погрижил за всички наши удобства, пратил ни всички наши професори да ни учат. Много хора не могат да намерят местата си в живота, защото не знаят коя част от мозъка си да употребят в работа. Мнозина мислят, че като работят със задната част на мозъка си, ще станат религиозни. Не, искаш ли да видиш Гсопода, ти трябва да работиш с горната част на мозъка си, отгоре на главата, а работиш ли със задната част на мозъка си или при ушите, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Ако работиш с тила си, ти ще си създадеш такова положение, от което после ще плачеш. Господа ще търсиш в челото си, отгоре на главата си. Следователно, искаш ли да намериш любовта или Господа, търси го в горната част на мозъка си, отгоре на главата. Искаш ли да намериш философията, търси на челото си, над веждите. Когато се тъче, какво правят българите? – Те си служат с едно кросно, което е отгоре и едно отдолу. И като навиват совалката, платното минава от едното кросно в другото, при което едното се увеличава, а другото се намалява. Дотогава, докато кросното на физическия живот не се развие и на другото не се навие, от човека нищо не става. Засега всичко е добре насновано, но вие трябва да работите. За хората, които работят на физическото поле, предстои отлична работа. Днес всички хора седят и питат: “Кога ще се оправи светът?” Ако всички хора биха въздъхнали истински, Бог щеше да ги почувствува и щеше да ги чуе, но те още не въздишат както трябва. И Писанието казва: “Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите. И аз ще ви се изявя.” Когато човек е в едно вътрешно голямо противоречие, той трябва да се обърне към Бога с всичкото си сърце. Има такива големи противоречия в човешкия живот. Има случаи в живота на човека, когато човешкото

сърце така се ожесточи, че той не може да се моли. Има случаи, когато човешкият ум така се помрачи, че той не може да се моли. Той се намира в положението на човек, който има висока температура. Тогава той нито може да се моли, нито може да мисли. В организма на човека става голямо горене. Това горене се дължи на ред органически вещества, които се отличават с голяма неустойчивост. Разумният човек предварително взима мерки. Като разбереш, че са се събрали такива вещества повече, отколкото трябват, ти ще си наложиш някаква диета. Съвременните хора трябва да се подложат на една диета, чрез която да филтрират своите желания, да преработят своите чувства и мисли. Често през ума на човека минават такива мисли, с които той няма нищо общо. Само минават и заминават край него, без да му допринесат някаква полза. Ако някой от вас би отишъл в рая, с какво особено ще се отличава? Ако някой глух влезе в света на музиката, какво ще чуе от тази музика? Нито ще чуе нещо, нито ще разбере. Той ще види само, че ръцете на този човек играят върху пианото, но нищо повече няма да разбере. Казват: "Какво нещо представя Божественият свят?" – Нищо особено не е, но в Божествения свят има такава музика и поезия, които непременно трябва да чуете, за да имате представа за този свят. Ако чуете някое от възвишените същества от онзи свят, техният говор е много деликатен, едва се чува. Техният говор едва се чува, но далеч отива, както по радиото се предават и най-слабите тонове. В сравнение с техния говор, хората говорят като гръмотевицата. Те крякат, викат, но гласът им не се чува далеч. Колко далеч най-много се чува гръмотевицата? – Най-много на разстояние 15 – 20 километра. Ако много викаш и крякаш, твоят глас ще се чуе най-много три педи над главата ти. Мнозина мислят, че с плач всичко могат да постигнат. Те плачат и казват: "Господи, не виждаш ли нашите сълзи?" Казвам: Ако вие ценяхте сълзите, щяхте да ги събирате в бутилки. Де са вашите бутилки? Колцина от вас имате бутилки, пълни със сълзи? Значи, това, което не цените, вие го оставяте да падне на земята. Ако вие

цените вашите сълзи, вие щяхте да ги събирате в шишета. Значи, Господ цени тъкмо това, което вие не цените. Що са вашите страдания? Според мене, ако вие наистина ценяхте вашите страдания, щяхте да имате долапчета, да ги скриете от чужди погледи. Страданията ви трябва да бъдат добре облечени, като някое красиво, добре облечено дете. Значи, това, хубавото, вашите страдания, вие ги оставяте да ги тъпчат хората. И след това искате Господ да се интересува от вашите страдания. Как може Той да се интересува от това, което вие сами не цените? Когато Христос се молеше в Гетсиманската градина, Той страдаше, вследствие на което от порите Му излизаше пот и кръв. Христовите страдания отидоха при Бога. Питам: Отговори ли му Господ? Страшно беше положението на Христа тогава. Той трябваше да бъде изпитан в любовта си. Христос каза: Господи, даже и да не отговориш на моята молитва, аз зная, че това, което правиш, е на мястото. В твоите ръце предавам духа си. Това истинската, това гениалната, това истинската любов. Гениалната любов се състои в това, че при всички противоречия, които срещаш в живота си, да кажеш: "Господи, да бъде твоята воля!" А сега, когато не стават нещата, както хората ги искат, казват: "Господи, аз не вярвам вече в Твоята любов." – Защо? – Защото нещата не стават така, както ние искаме.

"Изтълкувай ни тази притча." Тази притча седи в следното: Ти не можеш да бъдеш обичан, докато не обичаш. Ти не можеш да бъдеш умен, ако не обичаш. Ти не можеш да бъдеш истинен, ако не обичаш. За да бъде обичан, от човек се иска беззаветна любов, непомрачаема светлина и истина, при която във всички условия на живота да бъдем облечени, с всички да се примирим. Пред лицето Божие човек трябва да се яви чист, с чисто, спокойно сърце, с всички хора да бъде примирен. Всички хора, които сега заминават от земята, непременно трябва да бъдат облечени в дрехата на истината. Само тогава ние можем да видим лицето на Бога и Бог ще бъде доволен от нас, че сме облечени в такава дреха, в която и той е облечен.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

38-ма неделна беседа от Учителя, Държана на 11 септември,1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

ДА МУ СЛУЖИМ БЕЗ СТРАХ

Отче наш.

Ще прочета няколко стиха от (първа) глава на Евангелието на Лука (Стих 74).

Духът Божи.

Ще взема само думите: “Да служим без страх.”

Страхът, това е една придобивка от животинското царство. Най-високото, до което достигнаха животните, то е страхът. Слабият трябва да го е страх. Силният трябва да има голяма самоувереност в себе си. И тогава животните, слабите или трябва да бъдат надалече, или трябва да се покоряват, или трябва да бягат. Често в съвременния живот казват: “Когато човек се влюби или трябва да бяга, или трябва да се подчини.” Слабият, то е неразумното, неразбраното в живота. Онзи, който не разбира, трябва да се подчини. Мъртвият трябва да се подчини, да го носят, да го заровят. Не зависи от него. Живият, който може да ходи, няма защо да го носят. Следователно, понякога ние имаме нужда, казваме: “Трябва да ни помагат хората.” Голямото заблуждение е там, че ние чакаме хората да ни помагат. Оставете хората, ако искат да ви помагат, ако искат да не ви помагат. В туй отношение трябва да имате нови възрения в живота. Религиозните хора казват: “Господ ще ни помага.” Трябва да се разбира, какво Господ ще ни помогне и какво хората ще ни помогнат. Те не са произволни неща. Казвам: От какво зависи физическият живот на човека? – Зависи от три фактора: Най-първо зависи от храната, зависи от дишането и зависи от кръвообращението на човека. На физическия свят, ако тия три неща се съчетаят, вие вече имате един физически живот. Ако само човек яде, не е достатъчно, кръвообращение трябва да има. Дишането трябва да бъде една

мелница, която мели брашното и дига шум наоколо. Онзи воденичар събира само паспал. Не съм виждал един дерменджия, който да е прокопсал. Всичките са пияници, онези стари воденичари, които вярват да се прехранят от воденицата, значи от житото, което мелят. Ако вие разчитате само на вашия физически живот, вие ще бъдете един дерменджия, един воденичар, паспал ще събирате, пияница ще бъдете и при това дишането не може да бъде правилно. При това винаги ще слушате трака, трука, трака, трука.

Това е едно сравнение. Някой път запитват: "Не може ли без воденици?" – Може. Стомахът е една отлична воденица. Една идеална кухня е стомахът. Ако хората биха устроили своята кухня, както стомахът е устроен, ако на нашия стомах бихме дали такава храна, каквато изисква, ние бихме живели не само до 120 години, но и до 900 години, близо 1000 години бихме живели. Но понеже не даваме съобразна храна на стомаха, следствие на това той се отказва да работи, стачкува, хората умират преждевременно. Или както един търговец, който показва, че не е фалирал, умира. Фирмата от дългове не може да функционира.

Сега, физическият живот е свързан с духовния живот на човека. Външната страна на духовния живот, то е топлината, която се зарежда в него, светлината, тъй наречените мисли и чувства на човека. То е връзката. Чувствата са свързани с неговия стомах, мислите са свързани с неговото кръвообращение. Сега, зависи топлината каква ще бъде. Ако тази топлина, органическата топлина надмине 41 градус, то се счита за една неестествена топлина, при която човек живее нормален живот. 37, общият сбор е 10. 41 – вече има неестествена топлина. При нея всякога всеки човек чакат го да умре. Представете си, че топлината, при която се подига на 41 градус. Човек умира. Много смешно е, че човек при 41 градус умира, когато в една баня отвън да понесете 50, 55, 60 градуса топлина, а 41 не може да издържите. Сега аз няма да се впущам да критикувам. Има известни научни данни, цял един научен свят. Ние сме в един свят, дето

милиони хора учат, които са турили целия си живот и ние трябва да благодарим на всички тия учени хора, които работят и отвсякъде допринасят каквото са спечелили за благото на човечеството. Запример, от тия усилия ние знаем, как става кръвообращението на човека, храносмилането. Какви храни да употребява, още учените хора не са дошли, но има общи положения за храната. Сега се казва за количеството, че човек трябва да яде много. Не е необходимо. Разни са диетите, които хората са имали в миналото и сега. Запример, сега се счита най-първо трябва да имаш една супа. Най-хубавата супа е от варена кокошка. Кокошката извадена цяла, в супата турен ориз, лимон, после объркано яйце. Отлична, първокласна супа, дето и князете могат да ядат. Втората супа е от пуйка. Цялата пуйка обварена, пуйчена супа. От опечената кокошка могат да ти дадат един бут. И третото, един сладкиш от някакво тесто, направено сладки работи. Ако човек има само една супа, се счита от нещастните. Аз не съм съгласен със супите, понеже развалят зъбите. Американците, които обичат да пият много студени работи, сладкиши – в техните дрогерии имат наредени някой път повече от 20 различни сладка, от сливи, от ябълки, лимони, портокали. Ще идеш, ще кажеш от което искаш. Направени са с лед и лятно време ти си се изпотил, ще идеш да изпиеш една чаша от 250 грама. Всичките американци, които са разумни, страдат от диспепсия, от разстройство на стомаха. Едва сега техните учени хора са започнали да се занимават с това. Като отидеш в Америка, ще ти дадат студено кафе, след като си ял хубав обед, ще изпиеш едно студено кафе. После ще кажат българите: "Урочаса." Българинът вечерно време там се затоплил, стане от под юргана, иде от карчага и изпие едно кепче вода, после друго. Като легне, сутринта казва: "Урочасах." Като влезе половин кило студена вода в стомаха, става свиване на капилярните съдове, свиват се и кръвта остава без действие. Често на българите съм казвал: Вие урочасвате от вашите котли. Казвам: Дръжте котела вечерно време затворен, не отивайте при котела. Вечерно време като

пиеш вода, урочасваш. Да му разправяш, че се простудява стомахът, не разбира, но казва: "Приятно е." Казвам: В началото е приятно, но после става неприятно.

Сега, туй е по отношение на храненето, ние сме добили недобри сведения. Мислим, да пие човек вода е едно благо. Благо е, но водата трябва да знаеш как да я пиеш. Въздухът трябва да знаеш как да го дишаш. Та казвам: Най-големият фактор в света сега е въздухът. Без въздух ако останеш три минути, ще изгубиш съзнание. Казват, че Бог вдъхнал на човека чрез ноздрите. Дотогава, докато не е вдъхнал, Адам не е дишал през носа. Адам живял като рибите чрез хриле. Някои деца като се раждат, хрилете остават отзад зад ушите. Адам дишал с хриле и когато се казва, че Бог вдъхнал, за първи път го научил как да диша. Като вдъхнал този въздух, като станало окисляването, станал жива душа, започнал да мисли, понеже с дишането иде човешката мисъл. Сега някои могат да възразят: "Животните дишат, но те ходят в хоризонтално положение." Ако ти спиш и дишаш, имаш един резултат, ако лежиш на гърба си и дишаш, има друг резултат. Пък ако седиш на краката си и главата ти е изправена, пак резултатът ще бъде друг. Естественото положение на човека, когато диша, е да бъде прав. Аз разбирам, трябва да имате правилно дишане в ума си, трябва да имаш правилна мисъл, че всякога в ума си ти трябва да бъдеш перпендикулярно. Оста между Слънцето и земята трябва да бъде отвесна, без никакво наклонение. Перпендикулярна трябва да бъде, за да функционират тия сили в организма ти. Вземете, например, човешките очи. Казвам: Защо понякой път човешкият език се изопачил? Всяка една дума, която минава през човешкия език, понеже е предадена чрез известни трептения, а в трептенията са скрити всевъзможни сили, които функционират в природата, те дават разни съкращения в мускулите в езика. Езикът се намира в чудо, как да произнесе. Една дума произнася силно, друга – леко. Някоя мисъл езикът може да я произнесе толкова силно, че тази мисъл става отровна. Вземете, някой човек казва: "Аз ще ви убия." Ти седиш и

мисълта работи: “Ще ме убие този човек.” Всичките тези отрицателни мисли, които имаме, какво ще ни допринесат? Питам сега: Онзи, който убива и онзи, който мрази, какво печелят? Онзи, който се измами и онзи, който измами, какво печелят? Интересно е психологически как са дошли хората до това положение да се мамят едни други. То е една обстановка, илюзия. Един художник може да те измами със своята картина. Като рисува, той без да иска не представя нещата както са. Ако искате, съвременните фотографи не лъжат, художниците лъжат. Фотографът ще те нарисува какъвто си, художникът – такъв, какъвто не си. Той трябва да бъде много съзнателен. Най-първо художникът иска да нарисува красиво лицето. Той трябва да тури три основни черти. Той трябва да нарисува абсолютно правилно челото на човека, трябва да постави веждите ни по-дълги, ни по-къси, да определи точно размера, после носа да постави, ушите на място, устата, брадата. Това са основните неща, които служат като скица, да се не заблуждава човек. Когато се направи някоя погрешка, тя може да произтича от неговото чело, може да произтича от неговия нос, от неговите уши, от неговата уста. После, може да произтича от пръстите, от чувстването. Пипнеш някой предмет и в дадения случай може да си в заблуждение. Казваш: “Студен е известен предмет.” Които са студени, после стават топли и които са топли, после стават студени. Един камък сутрин е студен, по обед става топъл. Как ще обясните това? Камъкът се стопля от Слънцето и не знае, как да обработи тази енергия, следователно, вечерно време изпраща тази топлина навън. Така е в планинските места, дето има канари, вечерно време става по-топло, понеже камъните изпущат топлина. Казвам: Законът е такъв: Всички ония хора, които имат каменисти сърца, които мязат на камъни, щом стане вечерно време – страдания, вече започват да изпращат топлината си. Във време на големи сътресения, лошите хора стават по-добри. Природата ни заставя винаги, понеже в нас няма съзнание, да изпълним волята. Тя понякой път ни поставя на страдания, за да

дадем излишното, което сме събрали и не можем да го употребим. Ако ти имаш богатство и не знаеш как да го употребиш, ти се влюбиш в парите си. Един пример: Тук, в България, във време на войната, един българин спечелил 600 милиона германски марки и ги влага в една германска банка. Сега, това така ми разправиха, доколко е верен този факт, не зная. Давам го само за изяснение. Мисля, според моето правило, 25% е верен, тъй щото 75% остава да се провери, но 25% съм сигурен. Този българин казва: "Осигурих се, войната да продължи." 600 хиляди марки, по сто хиляди марки няма да изяде на годината, значи той за 12 години по 50 хиляди лева харчи и е осигурен. Но криза става в света, след войната германците поумняха и взеха, че намалиха цената на марката, тъй щото дойдоха, с хиляди марки един обед не можеш да вземеш, но трябва да имаш милиарди. Един ден този българин получава едно писмо от банката и му казват: "Господине, елате да си извадите влога, понеже не можем да водим сметката", защото 600 хиляди марки нямали цената на десет стотинки. Банката за десет стотинки не могла да води сметка, трябвало да има най-малко 39 стотинки. Казват му: "Десет стотинки имате и да вземем да ви водим един лист, ще ти дадем още един милион марки, че да станат 30 стотинки." Нашите сметки за живота мязат на този българин.

Народите в Европа, всичките европейски културни народи са поставени на много голямо изпитание. Понеже този опит не се разрешава на земята. В миналото на земята се разрешавал. В миналото го разрешавали. Нейното разрешение е народите да се обесят. Обесват го. Черната ложа разрушавала всичките култури. След като се минат хиляди години, културите в света са се разрушавали. Понеже бялата раса е достигнала до върха на своето развитие, настава една голяма криза в света. Да ви кажа на ваш език: Бялата раса трябва да роди, бременна е. Всякога, когато една жена ражда, изтича кръв. Когато хората се бият, ражда се нещо, от което се трябва да излиза кръв навън. Но може да роди и детето да е мъртво. Тогава да се роди

живо дете, кръвта която изтича, има смисъл. Ако детето, което се роди, е мъртво, кръвта, която излязла, никакъв смисъл няма. Ако бялата раса направи една война и детето се роди мъртво, може би ще минат няколко хиляди години, за да дойде новата култура. Но сега законът е друг. Сегашната култура ще мине съзнателно. Тя ще мине както културата на змиите. Една змия, когато лятно време иска да си хвърли кожата, отива до някой предмет да си закачи старата кожа, че да не може да мине тялото с нея, остане новата кожа само. Старата култура трябва да остави старата кожа на тялото, всички философски, религиозни, всички тия отживели разбирания трябва да си идат. Ние не можем да живеем както бубите. Ние даже не можем да живеем както животните се хранят. Ние не можем да имаме този стомах на преживните животни, най-първо да събираме храната и после да преживяме. То е губене на време. Стомашната система на човека е най-новият модел, който природата е създала и при това тя е създала един нов модел за хранене. Вие сте чели в Евангелието, когато Христос има пет хляба и когато той го раздавал, как той се увеличавал. Нещата могат да станат, ако ти имаш вяра. Ако всеки от вас би разбирал законите, ако вземеш плода на ябълката, тебе не ти трябва друго. Една ябълка ти е достатъчна. Тя ще се увеличи, достатъчно е едно малко парче хляб. Ако имаш тази вяра, малко ти трябва. Тази хапка може да се увеличи. Щом кажем, че може, вие казвате, че може, но то още не е наука. Може да има заблуждение за начина, по който нещата се увеличават. Когато Христос казва на онази жена, която беше при кладенеца: Ако би знаела при кого си, който ти говори, ти би поискала и Той би ти дал жива вода. Казва: Господине, дай ми живата вода. Дотегна ми да идвам и да тегля вода от този кладенец. – Иди повикай мъжа си. – Нямам, казва, мъж. – Право си казала. Пет мъжа си имала и този, когото имаш, не ти е мъж. Какво означава? На пет ума си служила, те не са твои и този, на когото служиш, и той не е твой. Под думата "ум" се разбира мъж. Всеки човек, който има ум, е женен. Който няма ум, той не е женен.

Всяка жена, която има сърце, е женена, която няма сърце, не е женена. Какво ще кажеш за тази женитба? Женят мъжете и жените, то е човешко. Между мъжа и жената трябва да има една вътрешна обмяна. Ако вие бихте били ясновидец, щяхте да видите, че не е физическото, което храни човека. Но от всеки човек излиза нещо отвътре. От всеки човек излиза една Божествена сила. Тази сила е, която привлича хората. Когато се обичате, мислите, че се обичате, от вас излиза Божествената любов, която хората обичат. Ти обичаш едного заради Божественото, което излиза от него. Той те обича заради Божественото, което излиза от тебе. Щом Божественото не изтича, престава любовта. Той се чуди как се влюбил.

Та казвам сега: Трябва да дойдем до онова положение, дето смени има. Във физическо отношение ще срещнете много смени. Законът е такъв. Ако не стават смени във физическия живот, например, ако нашето тяло не би се променило, ние ще бъдем най-нещастните същества. Благодарете, че телата се изменят. Казват, че за седем години тялото се изменя. Сега се твърди, че за три месеца по-голямата част от неговата материя се променя. На това основание мозъкът се променя, всичко се променя. Старите впечатления, които са се отпечатали, които не струват нищо, се заличават и новата материя постоянно се изменя. Човек постоянно се обменя. Когато Господ казва, че силата на човека ще се обнови, разбира се, че ново ще дойде. Направил си една погрешка. Значи, новият живот, който човек постоянно влива вътре в себе си, старият живот ще се изчисти, старият живот ще се избистри. Писанието казва, че всички няма да умрем, но всички ще се обновим.

Та казвам: Вие се страхувате, какво ще бъде. Естествено, аз не казвам, вие от страха не може да се освободите. Но страхът ви е турен за мярка. Щом се страхуваш, ще знаеш, че това е животното, което се плаши. Ако се плашат светските хора, има защо да се плашат. Онези, които вярват в Бога, за какво ще се плашат? Той вярва, че Господ създал света, че Бог живее в него, пък го е страх. Той вярва, че Бог е

любов и той понеже се влюбил в някого, пита: “Право ли е, че съм се влюбил? Не е ли това заблуждение?” Ако любовта е заблуждение, тогава защо ти е, ако ние разбираме, че любовта е заблуждение, че всички възвишени работи идат от любовта. Любовта на физическото поле и в най-долното състояние любов, и в духовния свят, в своите чувства, и в умствения свят, в своите мисли, в своето най-възвишено състояние, резултатите са едни и същи. На физическия свят нещата се посаждат, в духовния растат, а в Божествения свят дават плод. Ако във физическия свят не посееш, в духовния няма какво да порасте и в Божествения няма какво плод да даде. Вие мислите, че ако в оня свят живеете, щастливи ще бъдете. Ако с любов сте посели тук някъде, вие ще намерите плодове. Ако не, ще намерите, че вашият свят горе, навсякъде ще ходите и плод няма да имате. В онзи свят не обичат да правят подаяния. Там се счита за унижение да дадеш плод някому. В оня свят ако идете, той ще те покани в своята градина и ще каже: “На ваше разположение.” Той няма да откъсне. Законът е такъв: Ако ти не си направил добро, като идеш до дървото, то ще се изгуби. Посегнеш да откъснеш, то изчезне. Той може да те покани в къщи, но речеш да седнеш на стола, изчезне, доближиш се до масата, изчезне. Всичките блага изчезват. Какво ще бъде твоето положение тогава? Ще кажеш: “Господи, прати ме на земята, да ида на земята, да посадя доброто, да се не крият дърветата от мене.” Казват: Нас ни е срам от един човек, който не е направил едно добро. Ние се раждаме по единствената причина на онези, които любят на земята, които са посадили нещо. В духовния свят растат, понеже растенето е любовта в тях.

Казвам: Туй трябва да бъде новото схващане. Вие се срамувате от любовта. Но като обичаш, на свят да обичаш. Ние искаме да бъдем категорични, да ви дам за в бъдеще един морал, не искам да си играя, изнасям една истина на човека, Божествена. Не искам нещата да бъдат неверни. Сега всичките хора страдат от известни заблуждения. Тия заблуждения трябва да се поправят. Ти обичаш една жена, ако си мъж, ще кажеш: “Ако аз бях жена, как бих желал да ме обичат?” Ще

обичаш тази жена, ще се туриш в нейното положение. Тъй, както вие бихте искали да ви обичат, така ще обичате. Ако една жена обича един мъж, тя трябва да се тури на неговото място и да каже: "Как аз бих желала една жена да ме обича, така трябва да обичам този мъж." Тогава на физическото поле ние казваме: Не разгласявай, че обичаш някого, понеже да разгласиш, дървото трябва да е порастнало, да е цъфнало и да е дало плод, да е узрял. Да си в присъствието на неговото посаждане, да си в присъствието на неговото растене и да си в присъствието на плода, който трябва да възприемеш. В трите свята едновременно да опиташ посаждането на семето, развиването на туй семе и плода. Плодът е сега, който носи живота. Ние казваме, че любовта, това е плодът на Духа. Когато ти любиш, ти това го носиш в себе си. Някой казва: "Аз го любя." Онзи, който люби, той принася полза на себе си. Той яде Божествения плод на любовта. Той оживява и от своя живот дава и на другите. Казва: "Аз обичам." Ти като го обичаш, знаеш ли защо го обичаш? Ако единият обича, той е жив. Ако другият не обича, той ще умре. И двамата трябва да обичат. Тогава в съвременната наука има следното: Когато се изучава електричеството, има два полюса. Тия полюси се сменяват. Единият полюс, който е бил положителен, може да бъде в една секунда да се сменят 20, 30, 100, 1000 пъти може да се сменят полюсите. Женският полюс става мъжки и мъжкият става женски или положителен и отрицателен. Светлината винаги се явява на отрицателния полюс. В слънчевата система има едно друго Слънце, което ние не виждаме, защото не се вижда. Неговата светлина не прониква. Пречупване не става в нашата атмосфера. Никакво пречупване не става. Лъчите вървят по права линия. Тия лъчи се пречупват във видимото Слънце. Следователно, Слънцето е като трансформатор. После тия лъчи, които излизат от него, се пречупват на земята, и се възприемат от нашите очи. Сега туй е физическата страна. Като говоря аз за Слънцето, подразбирам онзи, възвишеният живот. Това са същества, които са работили с такава интелигентност, дето хората нямат понятие за

онези математически способности, които имат, за онази геометрия, която разбират, за ония сили, с които разполагат. Една маса, като слънцето например, която в обем е 1 милион и 500 (хиляди) пъти по-голяма от Слънцето, тази маса да се тури в пространството с голяма бързина. Каква сила е туй, което я движи? При това и земята да се тури в движение. Вие не сте изчислявали. Това е едно число шест с двадесет и една нули. Толкоз тонове има земята. Шест помножено с десет на двадесет и четвърта степен. Благодарете, че не разбирате. Вие имате възможност за в бъдеще да разберете това. В неразбраните работи има възвишени същества, които са много напреднали, имат любов да ни предадат своето знание. Ако вие влезете в природата, ще видите, че едно съзнание по-низше е обкръжено с по-висши съзнания. Може да видите съзнания, обкръжени с по-висши съзнания, може да видите съзнания, обкръжени с хиляди такива светли пояси. Всеки пояс представя по-напреднало съзнание. Една интелигентност, която се грижи за по-долните. Сега вие мислите, че сте свободни, каквото искате, можете да правите. Ни най-малко вие не правите туй, което искате, но правите туй, което другите искат. Вашата майка, която ви ражда, иска поп да станете. Вие ставате поп. Но вашата майка иска да станете поп. Вашата майка иска вие да станете музикант, вие ставате музикант. Вашата майка иска да станете добър юнак и вие ставате юнак. Каквото вашата майка и баща пожелаят, това ставате. Та дълги години като сте извършвали волята на вашите майки, в хиляди поколения, каквото са желали тия майки, когато те са пожелали да се освободите, само тогава ще дойдете вие да бъдете свободни. Или другояче казано: Ние трябва да дойдем да напуснем, каквото нашите майки са желали, ако искаме да се освободим от кармическия закон. После да дойдем да първичния закон, да видим какво той иска от нас. Ние сме вече дошли до тази фаза.

Шестата раса е расата на блудния син, който се връща при баща си. Тя е шестата раса, която иде. Сега представят окултистите шестата раса и са прави. Аз искам да представя работата тъй. Тази раса иде с

едно съзнание на смирение, тя вижда всичките погрешки на петата раса, на четвъртата, на третата, на втората и на първата раса. Казва сега: "Господи, и деди и прадеди са живели тъй, с туй разбиране, аз искам да бъда слуга. Вече нямам друго желание, както те са разбирали, искам да бъда слуга." Казвам: Вие може да бъдете от шестата раса, ако имате онова смирение. Не само привидно смирение, то не е смирение. Смиреният човек е гениален музикант, смиреният човек е гениален поет. Смиреният човек е гениален философ. Смиреният човек е гениален архитект, държавник, свещеник, цар. Това е смиреният човек. Той носи със себе си всичките ония възможности. Влиза в твоето положение, влиза в положението и на всички свои братя. При това той е смирен по отношение на Бога. Той, който създаде целия свят, толкоз много, той себе си счита, че нищо не знае. При другите, окръжаващите много знае, не се гордее. Той казва: "И вие сте като мене." Всички трябва да бъдем смирени, за да възприемем истината. Това значи да служим на Бога със страх. Сега искаме смирение, някой да ни се подчинява. Не е въпрос за подчинение. В подчинението седи силата, но разбиране трябва да имаме.

Например, вземете в съвременната музика, как са дошли да означават C или "до". Какво означава "C"? "До" означава една нота, която е в центъра, излязла от една система и търси да образува една нова система, в туй да има напрежение, търси място да излезе. Значи едно яйце търси място да оживее, да започне да ходи. Туй яйце трябва да се тури под квачката, дава му се известна топлина. Като се излюпи туй яйце, става на "ре". Или "до"-то израстнало нагоре. "До"-то е закон на размножаване. Храна трябва, ти ще мислиш. Третият тон е да знаеш да мислиш. Ти никога не можеш да вземеш "ми" вярно, ако не мислиш. Не можеш и "ре" да вземеш вярно, ако не мислиш. Не можеш да вземеш "до" вярно, ако няма в тебе напрежение, да се пукнеш навсякъде, разумно да се пукнеш. В музиката стремеж трябва да имаш. "До"-то ще ти даде стремеж нагоре. "Ре"-то ще ти даде

движение. "Ми"-то ще ти даде метод, начин за мислене. "Фа"-то или "Ф" е закон да превъзмогнеш всички мъчнотии, музикално да ги превъзмогнеш. Над "ре" ще се повдигнеш. Имате "Г". Ти трябва да имаш една основа. Доминанта, основа в музиката. "Сол" е едно разцъфтяване, да можеш отгоре да възприемаш всичките възможности, които съществуват в природата. Тогава имате "А". Аз се чудя сега, защо този ред са го нарушили. Защо след "Г" турили "А", после турили "на". Много добре са го турили "А"-то. "А"-то показва тона, който зрее. То е тонът, който съдържа всичките материали на всичките музикални култури. Готов е този плод. "Ла" е плод, който трябва да се яде. Имате "си" или "ха". От "ха" вие ще минете в музиката на друга музикална система. От "си" вие не може да се повърнете назад. Трябва да вървите. Онзи, който разбира музиката, той може да мисли. Онези, които не разбирате музикално, какво ще намерите вие? Казва: "Аз съм пял "до". Колкото пъти съм го пял, нищо не става." Нищо не става, понеже вашите кибритени клечки са без главички. На мой език казано, аз ако ви дам клечки, като драснете, "ми"-то, "до"-то, ще се запали огънят. Една музикална клечка "до" ще произведе толкоз резултат, колкото с лопата, като палите огъня. С лопата се пали по-лесно, но с клечката по-бавно. След време огънят ще бъде еднакъв. Въпрос е само на време.

Аз взимам музиката като основа на живота. В музиката ти най-първо ще започнеш с любовта. Ти, за да живееш добре, трябва да имаш любов към живота си, непреодолима любов. В тази любов трябва да се прояви светлина и топлина, да дойде знанието. След туй трябва да проявиш своята музика. То е истината, то е свободата. Един музикант, който има любов, който има топлина, който има знание, който има истина и свобода, значи има къде да изразиш своята музика, има кой да те слуша. Онези, които слушат, те възприемат. Ти ще дадеш и те ще дадат.

Казвам: В живота трябва да се почне оттам. Ние, съвременните хора, не благодарим на Бога за живота, който ни е дал. За този живот,

който имаме, са работили безброй същества, хиляди и милиони, милиарди години преди съществуването на сегашните хора за подигането на това човечество. Този живот е така нареден, вътре ако разгледате човешкия мозък, ако разгледате центровете, които са вложени в мозъка, туй съчетание на нервите, всичките психически и физиологически процеси за растене и развиване. В съвременното радио имате две крушки, които ги въртят, едната е да хванеш онази станция и ако искаш тихо или силно, пак въртиш. Казвам: Ако човешкият ум е дошъл да схване по кой начин да хваща тия вълни през въздуха, как му дошло на ум да хване вълните, които идат от Германия, Франция, Русия? Как му дошло на ума да ги хване и да ги преведе в звукове да слушат, като че на 4-5 крачки говори. То е на 2, 3, 4, 5 хиляди километра.

Аз като говоря, вие казвате: "Учителят е тук." Лъжете се. Аз съм толкова далече, че вашият ум не може да схване. И вие сте далеч. Тук нямаме реалност. Вие слушате радиото, което ви говори. Всички онези, които ви говорят, са далеч някъде. Че вие един ден се оплаквате, че вашето радио се развалило. Радиото се развалило и на онези, които говорят, не може да възприемат. Казват: "Той умря." Щом умре, радиото се развалило. В Америка се явил един учен човек, който искал онези, които се екзекутират с електричество, да му се дадат, че той да ги съживи. Казва: "Дайте ми ги и аз ще ги съживя." Но те не искат да ги съживи. Сега мислите ли, че всичките хора, които умират, са умрели? Ние мислим, че са умрели. Иде ден, когато тия, които са умрели, ще ги съживят. Няма по-лошо нещо от това заблуждение, че сме умрели. Няма по-лошо заблуждение от това, че сърцето се развалило, че мозъкът се развалил. Нищо не се разваля. Наскоро дойде една сестра и казва, че часовникът ѝ се развалил. Казвам: Като се миеш, снемаш ли часовника от ръката си? – Не, казва. – Ти като се миеш, влиза вода, той не е направен да работи при тия условия. Като миеш ръцете си, ще го снемаш, ако искаш да върви право. Щом не го снемаш, после ще платиш повече, отколкото струва.

Казвам: Вие сте от вярващите. Аз ви говоря, доверие имам във вас. Вие трябва да благодарите, че аз ви говоря. Никога човек не ви е говорил както аз ви говоря. Говоря ви самата истина, не абсолютната истина, нея не може да ви я кажа. Ако ви я кажа, ще се опиете. Ако ви кажа самата истина, вие замязате на един турски хамалин, който взема един лотариен билет от един американски параход, че му се паднал един параход. Хамалинът като го вкарали в парахода да го види, забъркала му се главата.

Казвам: Природата е внимателна, на един човек не може да му се дава повече. Сега имаше във вестника за Адолф Хитлер. Той бил прост войник. Запознал се с някой капитан, сегашният негов приятел Едеман. Като подофицер Хитлер бил в неговата рота. Той го представил за възнаграждение на железния кръст и за други такива почтени ордени. Никога не го представил да се повиши в чин. Казва: "Той е особен човек, ако се тури, ще го разваля." Той дал да се възнагради с всевъзможни георгьовски ордени, но никога не го представил за повишение. Казва: "Опасно е да му се даде чин." И той останал подофицер. И природата ни дава гергьовски кръстове, но не такива чинове. Но този, който бил подофицер, е водач на целия германски народ, значи, един умен човек. Един човек, който съумява да води един народ от 70 милиона, е умен човек. Вие казвате за Мусолини. И той е учен човек. Той се крил в Швейцария под мостовете. Сега, Швейцария трябваше да отнеме тази присъда. Значи, не е глупав Мусолини. Тия хора не се срамуват от своето минало. Понякой път човек трябва да има амбиция в света. Ако вие не можете да приложите онова, което имате в себе си, какво ще направите? Вас ви е страх. Писанието казва: Страхливите няма да наследят Царството Божие. Някои ги е страх. Казват: "Новото учение." Какво е новото учение? Новото учение е учение за любовта, Божествената любов, която иде не от корема на човека, но от главата, от центъра. Туй новото, което иде от съзнанието на възвишените същества, които изпращат тия течения не в нашия стомах, но в нашата глава.

Срещнеш един, нищо не ти дал човек, ще го обичаш, защото Бог е една Божествена любов. Любовта трябва да произтича от главата, че като те заболи и сърцето, то къде е? Там, дето е главата, там е и сърцето. Там, дето е главата, там са и краката. Питам: Когато едно яйце е в черупката, де му са краката, де му е главата, де му са крилата? Ако туй яйце го турите под една квачка, веднага и главата ще излезе, и краката, и крилата, всичко ще се намести. Питам: Когато вие поставите човека под Божествените крила, тогава ще се прояви човекът, онзи човек, който мисли. Тогава неговата глава може да бъде образувана от Божествения Дух, неговият ум да бъде образуван от Божествената мъдрост и силата му да бъде образувана от истината, от свободата. Ако вие искате да бъдете успешни в живота, турете за основа любовта, не да се откажете от физическия живот. Всяка работа е почтена. Не считайте нещата долни. Например, ти искаш да окажеш някому повече почит. Не считайте един човек по-благороден, друг не. То е относително. Има картини завършени, има картини незавършени. Картините сами по себе си не се завършват. Кой ги завършва? – Художникът. Ти не давай едно свое мнение за една картина, която не е завършена, която се рисува сега. Ти не знаеш каква идея се крие в ума на този художник. Ти не знаеш каква идея се крие в ума на един поет, който сега пише. Ти не знаеш каква е неговата мисъл, която има в себе си. Не давай мнение за един богат. Не считай, че всичките хора са крадци. Не считай, че всички бедни хора са светии. Богатият човек има по-голяма възможност да направи престъпление, сиромахът има по-малка възможност. Силният има по-голяма възможност да направи престъпление, слабият, болният, има по-малка. Ако слабият не прави едно престъпление, то още не е една добродетел. Ако силният прави престъпление, то не е признак на зло. Той може да има съображения. Ти, за да го съдиш, трябва да знаеш, какви са неговите мотиви вътре. Мислите ли, че един човек, който гони друг, за да го убие, и трети го хванал за гърлото, че вторият изгубил съзнание, мислите ли, че третият е направил зло? Казва:

“Защо гониш този човек?” – “Той ми направи зло.” Ти ще го хванеш за гърлото, но не с нож. За гърлото го хвани. Кажи: “Няма да го убиваш, аз съм силен човек.” Стегни го за гърлото. Казва: “Той трябва да си владее езика.” Ако си слаб човек, не се опитвай да биеш силния човек, защото ще бъдеш бит после. Казвам: Трябва да се обосновем. Без страх да служим.

Най-първо, искам във вас да се зароди едно благоговение към Бога, не тъй, както досега сте имали. Каквото да направиш, веднага да се спреш. Ако е отрицателно, да кажеш, Той те гледа. Туй лице е толкова тихо, Той те гледа. И като направиш престъпление, Той ти казва: Много добре си направил. Че ти го наби много добре. Че тебе набиха, много добре направиха. Ти ще опиташ. Правиш добро, Господ казва: Много добре направи. Следователно, ти казваш: “Господи, те ме набиха.” Господ казва: Никого в света не бият, който не е бил. Никого в света не мъчат, който не е мъчил. Никого не обират, който не е обирал. Ако нас някой път не ни обичат, може би някой път в миналото някъде не сме обичали както трябва, направили сме погрешка, връща ни се сега. Затуй казвам: Турете новото в живота. Не ви казвам да се откажете от вашия стар живот. Трябва да намерим кому да го раздадем. Защото богатият, на когото Христос каза да си раздаде богатството, че да дойде да се учи, не може да го раздаде. Ти казваш: “Аз искам да служа на Господа.” Най-първо ще намерите един учител да ви учи. Този учител не отвътре трябва да бъде, но отвътре и отвън. Ако имате един учител, който отвън ви говори едно, отвътре друго, има нещо криво. Кривото е или във външните условия, или във вътрешните възможности. Следователно, необходимо е вътрешните възможности да бъдат в съгласие с външните условия. Ако онова, твоето схващане в ума и твоето схващане в сърцето се съгласуват, онова, което ти си схванал е право. Казвам: Най-първо ние се нуждаем от хора свободни. Защото по закона ние служим от страх. Кой от вас не е служил от страх? В новата епоха всички трябва да служим с пълна свобода. Десет пъти да изпълним по-добре, отколкото

сега. Учиш музика, не за онова, което ще ти дадат, но зарад самата музика. Колко хубави работи музиката може да ти донесе? Ако вие бихте били добри певци, можехте да се съобщавате с другия свят. Някой казва: “Може ли да имаме съобщение с оня свят?” Има музика, с която може да се свържете с оня свят. Индусите имат песни, с които могат да събират змиите. Но има една музика, която аз зная, която като запееш, светии отгоре слизат, ангели слизат да те слушат. Ако ти имаш една публика от ангели и светии, че след като си пял, те да останат доволни, те (не) ще те оставят без възнаграждение. Лицето ви ще светне. Бих желал да имате одобрението на тия, напредналите ваши братя. Да не се срамуваме, защото срамът произтича от престъплението. Всякога ние се срамуваме, когато направим престъпление. Аз направя едно добро, срамувам се, защото имам някакво користолюбие. Направя едно добро и искам да го направя заради себе си, мен ми е приятно. Мен ми е приятно, като направя доброто. Аз се радвам в себе си, зарад самото добро. Не очаквам отвън да ми благодарят. Този човек се радва, че се намерил един човек да изпълни волята Божия. Той върви по мой пример. Всички в света да започнем да живеем тъй, както Бог живее. Да обичаме. Казвам: Само по този начин може да се подобри сегашното общество. Вие не се смущавайте от това, което става сега в света. За този свят има друг, който се грижи. Всичко туй ще се уреди. Всичко е предвидено. Не мислете, че нещата стават случайно. Всичко е предвидено, всички играят роля. Германия е на място. Англия е на място. Русия е на място. Съединените щати са на място. България е на място. Всички са на място. Кой каквото прави, е на място. А зад туй седи друго. Тук седят слугите, които се бият. Ще дойдат господарите. Понеже са разбрали криво сметката на своите господари, господарите виждат, че слугите са си пукнали главите. Те ще започнат да ги лекуват. Господарите на всички народи ще започнат да ги лекуват. Това ще стане в бъдещата култура. Те като дойдат ще стане едно побратимяване. Затуй всички се гответе за побратимяването на всичките народи. Бъдете смели да

проявим Божията любов, Божията мъдрост, Божията свобода, знанието, светлината, живота, живота във всичкото свое разнообразие. Считайте, че всичко онова, което става, е на мястото си.

"Да Му служим без страх." Да Му служим с любов и с живот. Да Му служим с мъдрост, знание и светлина. Да Му служим с истина, свобода. Това е новата култура.

Тайна молитва.

39-та неделна беседа от Учителя, Държана на 18 септември, 1938 г., 10 ч. преди обяд. София – Изгрев.

/ Последна /

РЕЧНИК

Аржан конте /фр./: Преброени, разчетени пари.

Баданосвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.

Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.

Букаи /тур./: Окови за кон или затворник.

Гном /нем./: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.

Гьоз-бояджилък /тур., диал./: Хитрец, шмекер, измамник.

Дерменджия /тур./: Воденичар.

Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.

Иждивявам: Изразходвам, харча.

Ихтибар /ар. – тур./: Почит, чест, уважение.

Ком ил фо /фр./: Както трябва.

Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.

Меджидия /тур./: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.

Метосала /Матусала/: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. /Битие 5:27/

Мурафет /ар. – тур./: Умение, майсторство, изкуство.

Олабелир /тур./: Така да бъде.

Омбрела /остар./: Чадър.

Паспал /гр./: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.

Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на установения ред.

Пещемал /пер. – тур./: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

Схумвам се: Разпада се от гниене, скапва се.

Скръжав: Скъперник.

Тулум /тур./: одрана като торба животинска кожа, в която държат сирене, масло, катран и др.

Хардал: Синап.

Хардалия /остар./: вино, пресечено със синап, та останало безалкохолно.

Чукундур: Кръмно червено цвекло.

Шашкънин /тур./: Забъркан, смахнат, глупав.

Юлар /тур./: Возило на оглавник; оглавник.

Юдол /стар./: Мъчителен свят.

Ячмяк /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

XXIV СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1938-1939)

ЩО ИМА ВЪТРЕ В ЧОВЕКА

Ще се развеселя.
Отче наш.

Ще прочета втора глава от Евангелието на Йоана. Ще говоря върху темата, която Христос е изказал в 25 стих от същата глава: „Понеже Той познаваше, що има вътре в човека.“

„Що има вътре в човека.“ Този стих в прочетената глава е взет в друг смисъл, но аз ще го взема в положителен смисъл. Аз не искам да ви проповядвам, не искам нито да ви морализирам, не искам да ви говоря, че ще станете богати и красиви. Всички тия неща не зависят от човека. За да бъде красив, човек трябва да се е родил красив. За това даже и не говоря. Ако не се е родил красив, ако не се е родил добър, ако не се е родил учен, човек не може да бъде нито красив, нито учен, нито добър. Според мен всички хора се раждат с определени качества.

Сега аз ви държа една професорска лекция. Това е наука. Това е професорска лекция. В човека има нещо, което той не го съзнава. В човека има много възможности скрити, които той не ги съзнава. В човека има известни ламтежи, известни стремежи, но понякога той се намира в известни противоречия, вследствие на което изпада в положението на пеперуда. Има случаи, когато някоя пеперуда влезе в някоя къща и като не може да излезе оттам, отдето е влязла, тя отива към прозореца и започва да се блъска с крилата и с главата си в прозореца, да го счупи за да излезе навън. Тя не подозира даже, че главата ѝ не е толкова яка, да може да счупи прозореца. Главата ѝ не е толкова яка, прозорецът е по-як от главата и от крилцата. Вследствие на което тя пада на земята. И човек си задава въпроса, добър ли е, има ли някакви дарби или няма? Да се задават такива въпроси, това значи

да се блъскате. Аз ви казвам: Вие имате дарби повече, отколкото трябва. Въпреки това всички хора страдат от сиромашия. Ако нямахте дарби, вие щяхте да бъдете по-щастливи. Но понеже имате дарби, те ви причиняват нещастия и страдания. Ако вие надувате един мехур, който, като гайдата няма отде да издиша, той ще се пръсне. Сега всичките ви страдания са резултата от това надуване. Сега вие разсъждавате и казвате: „Аз искам ли да ме надуват?“ Ти не искащ, но кой човек в света не е надут? Всичко в света е надуто. Аз взимам думата „надут“ в частичен смисъл и другото значение на тази дума е дошло отпосле. Има нещо вложено в тази дума. Възможно е някога вложеното да не е толкова ценно, както капиталът е ценен. Някога капиталът може да е много ценен, но човек не знае как да използува този капитал. Например, някой човек може да е роден с отличен глас, с глас на гениален певец, но ходи с мотика и лопата да рови тук-там, да копае земята. И най-после той казва: „Дотегна ми вече да ровя, дотегна ми да копая.“ Друг някой ходи с игла да шие, но нищо не изкарва, а е надарен от природата без да знае това. С гласа си този човек щеше да принесе много по-голяма полза, отколкото с мотиката и с ралото си. И това, дето ходите с иглата си да шиете дрехи, няма да ви ползува толкова, колкото гласът ви щеше да ви ползува. Казвам на този, който копае и на този, който шие дрехи: Тези работи не са за вас. Не се занимавайте с тях. За онзи, който е роден да бъде добър шивач, нека се занимава с шивачество. Онзи, който е роден за земеделец, нека се занимава със земеделие. Кой за каквото е роден, с него да се занимава. Но никога не се занимавайте с работа, за която не сте родени. Защото, ако ние мислим отсега да станем такива, каквито не сме родени, това е трудна работа. Вярно е, че ние сме родени за нещо, но трябва да определим, за какво сме родени. Всеки човек е роден за нещо. Поетът трябва да определи, за какво е роден. Философът трябва да определи това, за което е роден. Добрият човек трябва да определи това, за което е роден. Ученият човек трябва да определи, това за което е роден. Силният човек трябва да определи

това, за което е роден. Това са дарби. Всеки човек има хиляди възможности да се прояви. Казвам: От самия човек зависи най-първо да определи за какво е роден. Ако сам не можеш да се определиш, ти трябва да намериш някой, който да определи за какво си роден. Сега да ви дам едно малко изяснение. Понякога вие седите и виждате, че не живеете, както трябва. Вътрешно, по закона на интуицията, вие схващате, че във вашия живот има нещо дисхармонично, вследствие на което не живеете, както трябва. Вие отдавате тази дисхармония на нещо вън от вас. Вие мислите, че тя е някъде вън от вас. Не, тя е в самите вас. Има случаи, когато пътници в пустинята дигат толкова голям прах около себе си, че нищо не виждат. Около тях е голяма мъгла. Те мислят, че причината за тази мъгла се крие някъде извън тях. Не, те сами са дигнали този прах около себе си. Какво трябва да прави човек, като върви по този прашен път? Не е само физическият прах, който плаши хората. Има един умствен, един сърдечен и един волев прах - прах на ума, на сърцето и на човешката воля. За да се махне този прах, човек трябва да има вода. През цялото време, като пътува, човекът трябва да полива пътя си с вода, за да не се дига прах. Природата е много умна, и затова като види, че във въздуха се е дигнал много прах, който става неприятен и вреден за разумните същества, които живеят на земята, тя изпраща водните капки на помощ. Всяка прашинка става като център на водните капки. Водните капки свалят всички прашинки на земята, като им казват: „Вашата работа не е тук, горе, във въздуха, но долу на земята, дето ще бъдете по-полезни." Като паднат на земята, прашинките се наслояват една върху друга и по този начин образуват почвата. Въздухът трябва да бъде чист за дишане. Следователно какво се изисква от нас, за да бъде животът ни нормален? Мислите ни трябва да бъдат чисти, да не съдържат този вътрешен прах, който ни причинява ред страдания. Например, ако сега сте в Германия или в Чехия, какво ще мислите? Ако сте в Германия, ще мислите, не може ли по някакъв начин да вземете Судетската област? Като чехи пък ще мислите, не може ли да

задържите тази област за себе си? Сега вие не знаете, как ще се развият работите. Нито чехите, нито германците знаят това. Всеки вярва в нещо. Но може ли да постигне това, в което вярва? Всички онези работи, в които човек вярва и не влизат [в тях], обаче, Божията Любов, Божия Мъдрост и Божия Истина, са непостижими. Същия закон се отнася и за личния живот на човека, и за семейния му, и за живота на обществата, на народите, на цялото човечества. Всички онези работи, както и мислите, и чувствата, и постъпките ви, в които влизат и трите елемента, водят към известно постижение. Сега ето как седи въпросът. Ще изясня мисълта си с един анекдот за Александър Велики.

Когато Александър Велики превзел една страна, срещнал един добър старец, който му разправил една от своите опитности в живота си. Един ден този старец купил една нива от някого и започнал да я обработва. По едно време той се натъкнал на едно голямо съкровище, заровено в тази нива. Той веднага занесъл съкровището на човека, от когото купил нивата и му казал: „Намерих това съкровище на нивата, която купих от тебе, но ти го донасям, защото аз купих само нивата, но не и съкровището, което беше в нея.“ Човекът му отговорил: „Ти си купил нивата ми, а заедно с нея и съкровището.“ – „Не, аз не го искам.“ – „Аз пък не го приемам назад, то върви с нивата заедно.“ Единият го дава, другият не иска да го вземе. Единият не иска да го вземе, другият не го дава. Сега, както ви виждам, вие ще кажете: „Да бяха турили нас на това място.“ Съвременните хора на 20 век веднага биха разрешили този въпрос. До времето на Александър Велики този въпрос не е бил разрешен. Старецът запитал Александър Велики: „Ти какво казваш, какво трябва да се направи?“ Александър Велики отговорил: „И двете страни имат право.“ После Александър Велики запитал стареца: „Този, който ти продаде нивата има ли син?“ – „Има.“ – „Ти имаш ли дъщеря?“ – „Имам.“ – „Тогава оженете сина и дъщерята и дайте на тях гърнето със златото.“

Сега ще ви дам друго разрешение. Миналото и бъдещето се разрешават от настоящето. Сега ние спорим за настоящето гърне. Миналото отказва гърнето, казва: „То не е мое.“ И бъдещето отказва гърнето, че не е негово. Следователно гърнето е за хората на настоящето. Хората на настоящето, които сега се раждат, са хора на новите идеи. Ако хората, които сега се раждат, мислят, че могат да наредят работите си, според сегашните им разбирания, извън Божията Любов, Мъдрост и Истина, те са на крив път. В органическо отношение ние имаме много добри примери. Например, какво ще бъде положението на крака, ако мисли, че той може да уреди работите си извън своето тяло? Той трябва да уреди своите работи съобразно цялото. Той не може и не трябва да се отделя от цялото. Кракът не може да стане по-голям от тялото. Той ще има определена големина. Ако стане по-голям от тялото, положението съвсем ще се влоши. Кракът трябва да има онази определена големина, която му е дадена от природата. Същият закон се отнася и до ръцете, и до очите – до всички удове на човешкия организъм. Какво ще придобие човек, ако очите му станат много по-големи, отколкото са сега? Не е въпросът в големината на нещата. Мнозина искат да станат по-големи, отколкото са. Въпросът седи в онази красива, разумна организация, която е поставена в един уд. Човек трябва да си зададе въпрос: При какви условия са се образували всички удове на неговия организъм, при какви условия са се създали растенията, рибите, птиците, млекопитаещите, как са се образували техните люспи, пера и т.н. Вие виждате една риба и казвате: „Риба е това, нищо повече.“ Не, на рибата са написани всички условия, при които е създадена. Ако става въпрос рибата днес да се създава, като риба, нейната работа е свършена. Днес това е невъзможно. Рибите се създадоха при такива специфични условия, които им осигуряваха възможностите на тяхното съществуване. Птиците, млекопитаещите, растенията също се създадоха при специфични условия, които носеха възможности за тяхното развитие и съществуване. При условията, при които са били

създадени животните и растенията едни други си помагали. Тъй като днес сте родени, втори път ще бъдете родени при съвсем други условия. Нещастие ще бъде за човека да се роди два пъти такъв, какъвто е днес. Казано е в Писанието: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа, дух е.“ Но роденото от плътта е осъдено на смърт, а роденото от духа е предназначено за живот. Сега можете да ме запитате, защо, именно, плътта е осъдена на смърт? Защото в плътта не е вложена разумността. Защо умира човек? Човек умира по две причини: или защото няма достатъчно въздух и храна или защото няма прави разбирания за живота. Наистина, ако се свърши въздухът на човека, той веднага е осъден на смърт – няма условия да се прояви. Ако няма достатъчно храна, той пак няма условия за живот. Ако няма достатъчно мислова сила в себе си, той пак е осъден на смърт. Днес много хора страдат от неврастения. На какво се дължи неврастенията? На недоимък на нервна енергия в тях. Тази нервна енергия е потребна за съграждане на нервната система в човека. Някои пък се оплакват от болки в гърдите. Казват: „Те страдат от гръдобол, понеже не дишат дълбоко.“ – „Че откак съм се родил не съм престанал да дишам, все дишам.“ Да, но ти дишаш много плитко, не дишаш, както трябва. Така не се диша. Като дишаш, ти трябва да имаш съзнание, че дишаш, че приемаш едно Божествено благо – въздуха. Като дишаш, постоянно мисли за тази Божествена енергия, която е скрита във въздуха и че тя влиза в теб, за да подкрепи организма ти. Ти дишаш без да осъзнаваш, какво благо ти е дадено и приемаш в дробовете си. Ти дишаш и мислиш за съвсем други работи. Това не е дишане. Например, мнозина мислят, какво ще стане с тях, ако земята се сблъска с някоя комета или някоя планета. Те мислят за неща, които могат да се случат само при една възможност на два милиарда случаи. При два милиарда случаи има само една възможност да се сблъска земята. А знаете ли, колко милиарди и милиарди случаи могат да минат, докато земята може да се сблъска с някоя комета или планета. По-скоро земята ще остарее, баба ще стане, отколкото да

дочака времето на някакво сблъскване. Според астрономите, някои звезди се явяват и изчезват. Има звезди от първа степен по своята светлина, но минава известно време и те изчезват. Щом изчезват, те стават тъмни тела и после умират. Като изгори, старото в нея изгаря и после отново се ражда. Същото става и с човека. Като умре и той изгаря, и после отново се ражда. Някои учени казват, че смърт не съществува за човешкото тяло. Те твърдят, че нищо в природата не се губи, нито се създава. Този закон се отнася, както за материята, така и за енергията в природата. Тъй щото и енергията в човека нито се губи, нито се създава. И животът, който съществува, нито се губи, нито се създава. Само функцията на нещата се замества. Когато детето расте и остарява, умряло ли е? То се е изменило само, но не е умряло. Та казвам: Смъртта е едно неестествено изменение на човека. В смъртта човек чувства, че не е опитал нещата. Някой казва: „Тежко ми е, искам да умра!" – Защо? – „Не съм се наживял, както трябва. Ето, всички мои другари се ожениха, деца имат и жена, а аз не съм се оженил, някои от другарите ми станаха министри, а аз не съм постигнал това положение." Следователно смъртта е едно неестествено положение за човека, понеже у него остават известни мисли, чувства и желания, които не са задоволени. Значи, човек умира като един чиновник, когото преждевременно уволняват, вследствие на което, той не може да приложи силите си за благото на човечеството. Защо умира човек? Човек умира, понеже Бог го уволнява като неспособен за изпълнение на своята длъжност. Някои умират и ги назначават на по-висока служба. Други умират и ги назначават на по-ниска служба.

Сега ще ви приведа един пример от гръцката история, която българите са взели и в своя живот. Аз не искам да представя, какви са свещениците. Това не е наука, но взимам примера в друг смисъл. Да критикувам и това не е наука. Този свещеник казал на жена си: „Жена, ти трябва да знаеш, че аз съм праведен човек." Един ден той казал на жена си: „Жена, аз зная, че ще умра по-рано от теб, но като

праведен ще отида направо в рая, при свети Петър. Като дойдеш и ти в този свят, там ще ме търсиш, няма да се луташ много да ме намериш.“ Наистина, свещеникът заминал по-рано. След десет години заминала и жена му. Като се видела на онзи свят, първата ѝ работа била да намери мъжа си. Отишла в рая, търси го тук-там, никъде не го вижда. Отива при свети Петър и пита за мъжа си: „Къде е попът?“ – „Не го знам, виж къде е записано името му.“ – „Търсих го в рая, но не го намерих.“ – казала попадията. – „Тогава иди да видиш в списъка на онези, които са в ада, може да е там.“ Попадията започнала да чете списъка и намерила, че името на мъжа ѝ било между тези, които са в ада. Тя отишла в ада, намерила там мъжа си и започнала да плаче. „Попадиьо, недей плака, защото и от моето положение има по-лошо. Аз съм поне на раменете на владиката.“ Значи, свещеникът си мислел, че като отиде на онзи свят, ще го назначат на една висока служба – при свети Петър, а той бил назначен на една долна служба – при Юда Искариотски. С този пример искам да ви покажа заблуждението на човека. Всеки си мисли, че като умре, ще отиде в рая. Едно е вярно само, че като умре, от тукашната си служба, човек отива на друга служба, но каква ще бъде тя – по-висока или по-долна зависи от неговия живот на земята.

Сега аз не искам да вярвате, но като отидете на онзи свят, ще го проверите, ще видите дали е така. Сега можете да се отнасяте критически, но ще го проверите един ден. Казвате днес, че това не може да бъде. Дали е така или не, като го проверите, ще видите. Като отидете на онзи свят ще проверите нещата, но сега си задръжте мнението за себе си. Сега аз се отнасям към личния живот на човека. Някога човек мисли, че може да постигне някои големи работи в света. Понякога човек си мисли, че ще стане поет, философ, министър, цар, какво ли не още, но като види, че това, което е мислил не става, той се намира в най-лошите условия на живота. Като види, че нищо не е постигнал, той започва да се утешава с този – с онзи. Той казва: „Ето, нашият Драган и той нищо не успя, и той е като мене. И той е

закъсал.“ Не, не е хубаво да закъсва човек. Всяко закъсване показва, че този човек не е живял добре. Погрешката е в него. Всеки човек, който е дошъл на земята е способен за много добри и красиви работи.

Сега аз не взимам доброто в този смисъл, в какъвто днешните хора го разглеждат, защото в сегашния обществен строй личният морал седи по-високо от обществения. В лично отношение хората са много по-добри, отколкото в обществено. Лично хората постъпват много по-справедливо, отколкото народите един спрямо друг. Ако един по-малък народ не приеме условията на един по-голям, последният веднага му отваря война. За нищо и за никакво те избиват милиони хора. Какво придоби Европа от европейската война? Измряха шест милиона хора и то цвета на Европа. Аз не съм против това, което става в света. Аз зная, че всичко е за добро, но тук се дава жертва, която не е на място. Ако тия шест милиона хора бяха станали проповедници на правдата, на разумността, ако бяха станали учители на човечеството, ако бяха екипирани да работят за доброто на човечеството, цялата земя щеше да се превърне на рай. Обаче тия шест милиона хора измряха и работите на Европа не само,че не се подобриха, но се влошиха. Работите на народите се влошават, защото те нямат любов към Бога освен това те обичат да икономисват истината. Защото доброто за един народ трябва да бъде добро за всички народи. Разбирайте ме право. Всеки народ има право да диша свободно, да се храни свободно, да не умре от глад, да няма това задушаване и после да не се безпокои, какво ще стане с него утрешния ден. В този смисъл, казвам, че всички народи имат еднакви права. Ако става въпрос за една война при сегашните услови, като започнат да падат онези хвърчила, онези бомби от по 250–500–750 килограма, че няма да остане жив човек на земята. Къде ще се криете тогава, какво ще правите, кажете ми? Как ще се разрешават въпросите при това положение? Днес мъжът и жената се карат, но като падне една бомба между тях, всичкото каране ще свърши. Някъде станала министерска криза, но като падне една бомба между министрите,

нищо няма да остане нито от тях, нито от кризата. В европейската война, колкото и да се крили в Лондон, достатъчно било да дойдат няколко германски цепелини, за да внесат страх и ужас навсякъде.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да гледате на нещата светло. Пред мен стой едно велико, светло бъдеще, за което сега говоря не е Божествен порядък на нещата, но човешки. Това са човешки разбирания, разбирания на хора, които са внесли своите мисли, своите идеи и желания, с които искат да направят порядък на природата. Обаче, природата санкционира човешките правила, закони и порядки дотолкова, доколкото те са в съгласие с нейните закони и порядки. Обаче, щом види даден човек, или дом, или общество, или цялото човечество, които са се отклонили от нейните порядки, тя се противопоставя, понеже не позволява никакво отклонение. Казвате, че природата отстъпва. Да, и природата отстъпва, и Бог отстъпва, но до едно време. Като дойдат 50–60-те години на човека, като изгуби парите, на които е разчитал, като изгуби здравето на което е разчитал, че като не му остане нищо, тогава само ще разбере, как е живял и какво е придобил или изгубил. Какво ще правите при това положение? Там, дето нещата се губят, това е човешкият порядък. Там, дето нещата се печелят, това е Божественият порядък. Това, което губиш е човешко. Това, което печелиш, е Божествено. Ако грешиш, ти си в човешкия порядък. Ако живееш добре, ти си в Божествения порядък на нещата. Това са максими, които имат отношение към живота. Достойнството на човека седи в това, да бъдем честни към себе си. Всеки трябва да има сила в себе си, да си каже: Аз искам да изпълня волята Божия. Не е достатъчно човек само да си каже, но като си каже, той трябва да изпълни казаното. Човек трябва да си каже: Господ е имал такова голямо доверие в мен, че всичко ми е дал. Следователно, и аз не искам да Му изневерявам. Срамота е за мен, да изневерявам на Този, Който е имал такова доверие към мен, каквото никой друг. При всички тия слабости, които човек има, Бог не се е поколебал в него.

Като види, че грешите, Той пита: защо правите така? – Ами еди-кой си ми взе парите. – Лесна работа са парите. – Ама еди-кой си ми взе дрехите. – И за дрехите е лесна работа – пари, дрехи, колкото искате, само се примирете. – Ама хлябът ми отне. – Хляб, колкото искате. – Земята ми взе. – Със земя е пълно цялото пространство. Земя може да ви се даде, колкото искате. Ако германците искат земя, Господ може да им даде цялата месечина. – Но, кога? – Когато те сами си направят цепелини и се пренесат с тях. Идеята седи в това да се примирим. Човещина трябва да има между хората. Между всички народи и общества трябва да има човещина. Навсякъде трябва да владее пълна справедливост. Онова, което е добро за нас, трябва да бъде добро за всички. Така трябва да гледаме на нещата. Някой път ние гледаме пристрастно на всичко. „Що има скрито в човека?“ Сега ние живеем, за да се разберем на кой порядък служим, на човешкия или на Божествения. Ако умираме, ще знаем, че служим на човешкия порядък. Ако умираме и оживяваме, ние служим на Божествения порядък. Защото и в Писанието е казано: трябва да минем от смърт в живот. Сега аз искам да ви покажа ценността на този живот, през който сега минавате. Някой път вие сте недоволни от земния си живот. По-добър, по-красив от сегашния ви живот няма. Казвам ви: Не бързайте да отидете на небето. Сега земята е небе за вас. И като умрете, пак ще останете на земята. Аз поне така виждам нещата. Едва погребете някого, а той ходи из София. Софиянците са тук. Аз не искам да вярвате в това, което аз виждам. Това не е религия. Това, което аз виждам, остава си за мен. Един ден, когато проверите тия неща, тогава ще видите, вярно ли е това, което ви говоря, или не е вярно. Докато не проверите тия неща, вие ще мислите, че са приказки от хиляда и една нощ. Сега аз не искам да вярвате, но не искам да ви кажа, че не виждам тия неща, защото така ще излезе, че не говоря истината. Аз виждам нещата, но не с тези обикновените очи. С обикновените очи аз виждам само тия неща, които са на физическия свят. В това отношение аз имам три чифта очи. И вие имате три

чифта очи, само че вашите два чифта са залепени с восък. Сега на всички ви казвам: турете очите си близо до някоя нагорещена /соба/, за да се стопи восъка. Щом восъкът от очите ви се стопи, вие постепенно ще почнете да прогледате. На научен език казано, човек не може да прогледа умствено, докато не мисли. Човек не може да прогледа духовно, докато не чувствува. Не е достатъчно само да чувствува човек, но той трябва да има такъв силен импулс в себе си, че като му дойде някакво благородно чувство в сърцето или някакво благородно желание, да се стреми да го реализира, да преодолее всякакви препятствия, които срещне на пътя му. Само при това положение човек може да прогледа. Земята в това отношение е едно добро условие за развитие на човека.

Ако вие турите в действие всички възможности, които сега са ви дадени и ги разработите, вие ще влезете във втората фаза на живота. Втората фаза на живота седи в това, че вие ще влезете в духовния свят. Сега на земята всеки човек се намира в положението на дете, което е в утробата на майка си. Това дете още не диша, то е свързано чрез майка си с един малък канал, откъдето се храни, без още да диша. Това дете още не диша, понеже дихателната му система не е образувана. На деветия месец, когато дробовете му се сформируват, то излиза от утробата на майка си със своята първа мантия. Щом детето заплаче, това показва, че му е определено да живее. От този момент то започва да диша. Та казвам: Вие сега сте в утробата на майка си, не можете още да дишате. Остава още един месец, докато се родите. Вие сте вече в деветия месец. Като ви говоря така, вие мислите, че това се отнася за умиралка. Не, това е пробуждане. Съзнанието на човека трябва да се пробуди. Смъртта, от която се боите, не е нищо друго, освен минаване от смърт в живот. Този кръг, в който досега сте живели, се завършва, остава само още един месец. Този последен месец представлява разумният физически живот, който има да живеете на земята. Той може да продължи 10–20–30–40–50–100– до 120 години. Следователно, всеки човек, който е достигнал до положение

да разбира живота в неговата пълнота, той има цели 12 месеца, които, умножени по 120 години, дават едно голямо число от години. Значи, всеки човек, който разбира живота си по този начин, той живее 1400 години на земята. И ако днес хората живеят малко на земята, това се дължи на факта, че те не разбират живота. А който го разбира, можете да си представите, какво високо развитие трябва да има. На физическия живот има условия, при които човек може да живее по-дълго време. Това се отнася до съзнателния живот. Когато човек дойде до тази епоха да живее 1400 години на земята, той ще бъде господар на своето положение, на своята съдба. И тогава няма да се вълнувате от сегашните събития. Не е ли добре сега човек да научи онези закони, според които да живее дълго време на земята? Казвате: какво ще правим толкова много години на земята? Тогава ще се разкрие пред вас голямо поле за умствена и духовна работа. Който е достигнал до тази епоха, той ще може свободно да пътува до месечината, до слънцето, до Венера. Ще си вземе един билет и сутринта ще тръгне за слънцето. За осем минути ще стигне там. Вечерта ще се върне, но пълен с новини. Това е за поощрение на човека. Казвате, че това не може да стане сега. Сега не може да стане, понеже е кратък животът ти на земята. Ако само в един месец човек живее 120 години, а в останалите месеци не може да живее толкова много, той не е разбрал законите на живота. Според астрологията, всеки месец носи в себе си известни качества. Всички месеци заедно пък, съставлява едно цяло.

Тази материя може да ви се вижда отвлечена, но аз говоря за постиженията на един човек, а не на небето. Аз говоря за тия хора, които могат да живеят 1400 години. Човек има чрезмерни желания, които в един кратък живот не могат да се реализират. Представете си, че всеки се намира в положението на Иова, който имаше много имоти, стада, говеда, синове и дъщери – всичко в изобилие. И той трябваше да мине приз един голям изпит, да изгуби всичкото си имане, всички синове и дъщери. Той мина през една ужасна криза в

живота си. Жена му казваше: Какво мислиш за правдата сега? Кажи нещо за твоя Господ. Кажи една дума да се освободиш. В това време Йов направи много погрешки, но по отношение на бога не сгреши. Той казваше: бог е бил към мене всякога много добър, нищо не мога да кажа против Него. Като мина през големите страдания, Йов казваше: господи, много пъти съм говорил, без да мисля, но сега, след като Те виждам, нищо не мога да кажа. Като мина през тези страдания, всичко му се върна: имоти, говеда, овце, и най-после синовете и дъщерите му се върнаха, и то по-красиви от първите.

Казвам ви: В сегашния живот още на всеки човек трябва да стане това, което стана на Йова. – Като умрем ли, тогава ли ще стане това? – Не, още този живот човек трябва да мине през смъртта и да оживее, за да не става нужда да отива в другия свят и после да се връща. Хората искат да се подмладяват. И аз желая да се подмладите. За да се подмладите, определете си всеки ден да мислите по десет минути, да не допуснете в ума си нито една отрицателна мисъл. Дръжте в ума си мисълта, че всичко в света е направено много хубаво, всичко в света е възвишено и красиво. После, определете си десет минути да не допуснете в сърцето си нито едно отрицателно чувство. След това още десет минути определете, да извършите една добра постъпка, без никакво колебание, дали е прави или не. Значи, определете по половин час на ден, по десет минути в мисълта си, в чувствата си и в постъпките си, да не допущате нищо отрицателно и колебливо. По този начин само ще се подмладите. – Ама не мога да направя това. Щом не можете да го направите, вие сте осъдени да остареете. Не само сте осъдени да остареете, но и да умрете. Ако определите половин час, вие ще бъдете кандидати за един велик живот. Пред вас седи едно велико бъдеще. И тъй, десет минути ще определите в мисълта си за Бога, десет минути в чувствата си и десет минути в тялото си. Желая ви да направите това.

Благословен Господ Бог наш.

Тайната молитва.

1-ва неделна беседа от Учителя, държана на 25 септември 1938 год. 10 ч. пр. обяд. София – Изгрев.

ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ

Отче Наш.

В началото бе Словото.

Ще прочета стиха: „Любовта дава живот. Любовта нищо не взима.“

Духът Божий.

Това, което ще ви говоря, е мъчно за разбиране, то не е млечна храна. То ще произведе много противоречия в умовете и в сърцата ви. Животът не седи само в хармоничните работи, в това, което ни е приятно. Като отивате на екскурзия всичко не е равно, някъде има слизане в долини, минаване реки без мостове, някъде пък ще срещнете водопади – много неприятности ще срещнете. Онзи, който иска да изучава планините, той трябва да мине през всякакви пътища. Обаче, в разбиранията си религиозните и светските хора представляват две крайности, две разбирания, два полюса. Светските хора представят религията на света, а религиозните – религията на духовния свят. И едните и другите са крайни, но има нещо повърхностно в техните разбирания. Като четете Евангелието, дохождате до стиха: „Духът е онова, което дава живот, а плътта нищо не ползува.“ Оттук ние дохождаме до двете понятия в науката: материя и енергия. Аз заменям думата „дух“ с „енергия“. Материята или плътта, това е отрицателната страна на живота, а духът или енергията – положителната. Значи, имаме два полюса: дух и материя, или енергия и материя или плът. Преди няколко време мислеха, че материята е нещо положително, а сега виждат, че тя е, не материята може да бъде проводник на енергията, но сама тя не е енергия. През материята минава топлинна, електрична и светлинна енергия. Сега учените поддържат, че това, което наричаме материя, което виждаме

и което е положително е само форма на материята, т. е. форма на енергията. Следователно един човек на материята т.е., един материален човек, може да изчезне от материята и да остане само човек на енергията. Знаете ли, какъв човек щеше да бъде тогава? Дето мине, той всичко щеше да разруши. Наистина, отдето мине енергията, всичко разрушава. Следователно ако духът беше без плът, той всичко щеше да унищожи. Казвате: „Как може духът да причини толкова разрушения? Духът не е ли нещо разумно?" Кои неща са разумни? Кой човек е разумен? Разумен е онзи, който може да укроти неукротеното. Разумен човек е онзи, който може да укроти силното. Разумен е онзи, който може да укроти гневливия, алчния. Разумен е онзи, който може да превърне смъртта в живот. Неразбраният живот произвежда неразбрана смърт. Разбраният живот произвежда разбрана смърт. Разбраната смърт става майка на живота, а неразбраната смърт поглъща живота. Казвате: „Как да разбираме това нещо?" То е научна работа.

Днес Господ идва в света чрез учените хора. Чрез своя Дух, Той заставя учените хора да работят и по този начин да учат хората. Преди години, като се занимаваха с елементите, учените познаваха само четири елемента: водата, въздуха, твърдата почва и светлината или огъня. В по-последни времена, обаче, учените окултисти знаеха много повече елементи, от които азота, кислорода, водорода, и въглерода считаха за основни елементи. Съвременните учени обаче, успяха да разложат атома на въглерода, на кислорода, на азота и на водорода и получиха от тях други елементи: протони, електрони, нютрони, позитрони. Електронът представя негативна частица с негативно електричество. Протонът е една малка частица в атома, с положително електричество. Нютронът е положителна частица на електрона, а позитронът е положителна частица на протона. Какво ще разберете от това? Колкото са го разбрали учените хора, толкова ще го разберете и вие. Когато отидете да се окъпете на банята, какво ще разберете? Вие няма да вземете занаята на баняджията, но радвайте се

поне, че ще освободите тялото си от кирта. Освен физическа има и умствена кир. Тъй щото, ако науката може да ви освободи от умствената кир, радвайте се на това. Човечеството от миналите векове е минало през много понятия за доброто и злото. Това, което е за нас добро или зло, не е добро и зло за другите същества. От гледището на човешкото добро и зло, какво е положението на млекопитаещите? В една година измират не от собствена смърт, но от избиване от хората повече от 35 милиона животни. Най-малко животни се избиват в Индия. Тяхната религия поддържа, че животните, особено млекопитаещите не трябва да се убиват. Най-много говеда има в Индия. Там ги оставят да живеят до най-дълбоката им възраст и ги почитат като старци. Като умрат, те ги погребват. Докато са живи, те се ползуват само от млякото и от вълната им, но не и от месото им, защото не употребяват месо. В Европа употребяват много месо. Там има около триста милиона месоядци, а само около сто милиона вегетарианци. Ако питате, защо е така, то е все едно да питате, защо земята е твърда. Защо хората са месоядни или вегетарианци, има ред причини за това. Месоядството и вегетарианството не разрешават обществените въпроси в света. Те са само подготвителни фази за много или малко добродетели. Тревопасните животни по характер са малко по-меки от месоядните. Ако един бик или някое друго тревопасно животно те хване, може да те ритне или да те убоде с рогата си, но никога няма да те разкъса. Обаче, хване ли те някое месоядно животно, може да те разкъса на парчета. Такъв е характерът им. Тревопасните животни са меки, а месоядните – свирепи. Тревопасните животни по характер са отрицателни, а месоядните – положителни. Значи в месоядните животни има повече кислород, повече протони. В тревопасните животни има повече магнетизъм, повече позитрони. Как ще разберете това нещо?

Сега аз не ви развивам някаква особена наука, това са хипотези на учените. Те спорят помежду си и математически доказват тия неща, правят ред наблюдения и после изчисляват. Като направят

някаква погрешка, те моментално се коригират. В това отношение, аз харесвам учените хора. Те постоянно изправят погрешките си. Те всеки ден, всяка седмица изправят погрешките си. Като намерят една погрешка, веднага я изправят. Когато духовните, религиозните хора, като кажат нещо, остават на него во веки веков. Те не са скромни да изправят погрешките си. Като кажат, че вярват в Бога, те мислят, че са непогрешими. Че и в старо време хората са вярвали в Бога, но това още нищо не значи. Вярата е закон на умствения свят, а мислите са елементи на този закон. Като се спирам върху новата психология, аз деля мислите на положителни и на отрицателни. Също така деля и чувствата на положителни и отрицателни. Дойдем ли до постъпките и тях делим на положителни и на отрицателни. След това дохождам до друго деление: положителни добри постъпки и отрицателни добри постъпки. Положителни лоши постъпки и отрицателни лоши постъпки. Същото деление съществува и по отношение на мислите: има положителни добри мисли и отрицателни добри мисли; положителни лоши мисли и отрицателни лоши мисли. Отде произлиза злото в света? От неправилното съединяване на тия мисли и постъпки. Тъй както светът е построен, една отрицателна мисъл може да се съедини с една положителна лоша мисъл. Това е неизбежно. И една положителна добра мисъл може да се съедини с една отрицателна мисъл. Така се образува съединение, различно от първото. Понякога една положителна добра мисъл може да се съедини с една отрицателна добра мисъл. Следователно, за да живее добре, човек трябва да разбира този закон на съединяване, понеже има две вариации. Ако не разбира този закон, без да иска, той може да направи едно престъпление. Ние виждаме кога стават тия престъпления. Когато се влюби в парите, човек става положителен. В парите има известна енергия, която привлича човешкия ум. В златото се съдържа известна енергия, която привлича енергията на мозъка и по този начин се образува известно съединение. Като обиква парите, човек обиква енергията, която се съдържа в тях. Тази енергия събужда

в него особен род чувства и той става алчен. Има деца ненаситни, алчни, заради което и родителите трябва да ги и лекуват. За да ги излекуват от тази им слабост, трябва да съединят една положителна добра мисъл с една отрицателна добра мисъл. И тогава, наместо да желае златото, това дете ще започне да се увлича от знанието, което е създало златото. Който познава закона за съединяване на една положителна добра мисъл с една отрицателна добра мисъл, той ще може да превърне [желязото], или оловото, или среброто в злато. Тогава търговските работи ще стават много лесно на земята. Ще вземе едно кило [сребро] и ще го превърне в едно кило злато. При това, златото може да се размножава. Златото може да расте, както растат ябълките и крушите по дърветата. Научно вие не можете да си представите, как така златото може да се размножава и да расте. При растенето и узряването на един плод стават ред химически процеси. В това отношение плодът представя една лаборатория. Когато говорим за любовта, като плод на Духа, ние разбираме крайния предел, до който е стигнало развитието на този плод. Любовта е един трансформатор на Божествения свят. Зад любовта седи Духът. Той е една велика, мощна сила. Ако не е любовта, в света нищо не може да се развие. Следователно, любовта е плода на Духа. Всички форми, които съществуват в света, слънцето, земята, звездите, планетите, това са енергии,т.е. плод на енергии, които съществуват в природата. Материята или веществото пък представя онова, което дава възможност на тия форми да се образуват. За да се образува едно тяло, тази енергия трябва непременно да се намали. Температурата на тази енергия е много голяма. Според някои учени, тя е равна на числото 20 повдигнато в 62 степен. Колко и каква материя би могла да устои на такава температура? Нека математиците изчисляват на колко се равнява тази температура. Дето и да отидете в природата, такава температура не съществува. Според научните данни в природата съществува най-много два милиарда топлина. Такава топлина, каквато ни дава числото 20 подигнато в 62 степен не

съществува. Предполага се, че най-много може да се достигне до тази температура, но поне до сега такава не е известна.

Сега учените боравят с цветовете. Какво представят цветовете? Знаете ли, каква е топлината на червения цвят? Тя е около двеста милиона градуса. [Порток]аленият цвят има триста милиона градуса топлина. Зеленият цвят има 400 милиона градуса топлина, жълтият – 500 милиона градуса топлина. Колкото по-нагоре отивате, толкова повече топлината се увеличава. Най-после дохождате до такива цветове на топлината, на които не може да се устои. Дойдете ли до червения цвят, ще знаете, че той се образува при негативната топлина на двеста милиона градуса. Ако почнете да увеличавате неговата температура, този цвят наместо да остане, ще почне да излиза навън. Ако топлината на жълтия цвят, която е около 500 млн. градуса се увеличи, нервната система на човека няма да може да издържи. Право, не че нервната система няма да издържи, но частиците електрони, протони, нютрони не могат да издържат на тази топлина и предизвикват разлагане на мозъка. Това явление в човека го наричат „мръдване на дъската му“. При това положение човек започва да фантазира. Как може да се спаси човек при това положение? Мнозина искат да станат много учени хора. Опасна работа е да станеш много учен. Всички учени хора трябва да имат трансформатори на любовта. Няма ли трансформатор на любовта, нищо няма да остане от учения човек. Религиозният, богатият човек също трябва да имат трансформатори на любовта. Един турски хамалин си купил един лотариен билет, но случило се, че той спечелил един голям английски параход. Като го завели да види парахода, той полудял и почнал да играе в парахода. Много естествено. Този човек никога не е виждал такъв голям параход, при това да бъде негов.

Та казвам: Сега вие не можете да изучавате духовния свят, докато не изучите всеки един цвят отделно. Вие трябва да знаете какво носи всеки един цвят в себе си – червеният, зеленият, синият,

тъмно синият, виолетовият. Освен седемте цветове има още много, който вие не познавате. Днес сте дошли само до седемте цвята. Тъй както сега се развива човешкият мозък, човек е дошъл до положение да възприема и повече цветове на светлината си, но той има само понятие от тия цветове. Тъй както е устроен човешкия мозък сега, цветовете не предизвикват никакви реакции още, вследствие на което не излизат навън. Обаче, у светиите, които са дошли до една висока степен на развитие, цветовете реагират върху тях, предизвикват ред реакции в техния мозък и излизат навън във вид на светлини. Когато Христос беше на планината и се молеше, от главата Му почнаха да излизат светлини. Тогава се явиха при Него Мойсей и Илия, с които Той се разговаряше. Онези, които не разбират законите, чудят се, как може да стане това. Те не знаят, че Христос беше трансформатор на любовта. Та ако искате да бъдете религиозни и. духовни хора, вие трябва да бъдете трансформатори на любовта. Без да сте трансформатори, нищо не може да излезе от вас, нито от вашето учение.

[На] любовта е една необходимост за запазване същественото в живота. Сам по себе си животът не се губи. Обаче, ако нямате любов в себе си, животът не може да се излее в никаква форма. Всичко това ще се разстеле като вода, която няма да има потенциална сила в себе си да работи. Някои питат, защо трябва да обичаме? Ти трябва да обичаш, защото без обич няма растеж. Без обич не можеш да имаш никаква наука, нищо не можеш да имаш. За тебе нещата ще бъдат невъзможни. Без любов ти ще замязаш на някаква пеперуда или на някаква риба. И те живеят, но нямат любов. Мислите ли, че рибите, които се гълтат една друга, имат някаква любов помежду си? Не, те нямат никаква любов. Като разпорите корема на една голяма риба, намирате в нея друга. В по-малката намирате още по-малка, която тя е глътнала. В нея намирате още по-малка и т.н. Значи, една риба носи в корема си други четири–пет по-малки, които едни други са се нагълтали. Това, което човек може да глътне са неговите погрешки.

Направи ли една погрешка, той я гълта. Всеки човек, който прикрива погрешките си, той ги гълта. Знаете ли, какво нещо е да глътне човек погрешката си? Това нищо не може да му допринесе. Всяка погрешка, която човек може да глътне, внася отрова в неговия организъм. Всяка погрешка или всяка положителна мисъл е един положителен живот, който носи в себе си разрушаване. Следователно, за да не се разрушиш, ти трябва да държиш тази погрешка вън от своя ум, от своето сърце и от своята воля. Ти трябва да пипаш своята погрешка с дилаф или с щипци, както учените правят при своите опити с вредни, опасни вещества. Например, някой намрази някого и целия ден си казва: „Не мога да го търпя, не искам да го видя, мразя го този човек." Ти не подозираш, че като мразиш някого, като не искаш да го видиш, като разрушаваш него, едновременно и себе си [рушиш]. Зад омразата се крият известни разрушителни сили. Тя е подобна на сражението. Един генерал издържал едно голямо сражение, но после казал: „Ако имам още едно такова сражение, аз съм изгубен." Ако след едно голямо сражение изгубиш много войници, какво ще стане с тебе? Какво печели човек, който има 500 милиона лева, но измрат жена му, децата му, роднините и приятелите му? Казвам: Всички желания, които лроизвеждат в човека известно разрушаване, не са желателни. Сега аз искам научно да се установи, какви трябва да бъдат вашите желания. Всяко желание, което иде да повдигне дарбите, които са вложени в нас, е умно. Всички благородни желания, които се зараждат в нашето сърце по отношение на доброто, са добри и на място. Всички желания и мисли по отношение на доброто, са живи и разумни. Какво трябва да прави човек, когато мрази някого? И омразата е любов, но негативна. Човек трябва да знае, как да се справи с тази любов в себе си, да не го разруши.

Един американец, религиозен, но много беден човек често ходил в едно съживително религиозно общество да се моли. Той се молил на Бога да му даде парички, да подобри положението си. Той си казвал: „Хубаво е да служиш на Господа, но пари трябват." Една вечер,

като се връщал у дома си, минал край дома на един банкер, голям богаташ и на прозореца му видял една торба, пълна със злато. Той взел торбата и си казал: „А, ето, за каквото се молих,това ми даде Господ.“ Тази торба била забравена от банкера. Бедният взел торбата и бил доволен, че сиромашията ще го напусне. На другия ден, като започнал да се моли на Господа, да прави утринната си молитва, изведнъж торбата застанала между него и Господа и той се принудил да спре молитвата си. На другия ден пак започнал да се моли, но се повторила същата история. Така продължавал цяла седмица, но не могъл да се моли – торбата винаги се изпречвала между него и Господа. Като видял, че молитвата му се прекъснала и с това изгубил спокойствието си, той взел торбата, занесъл я на банкера и му казал: „Вземи си торбата със златото. Тя ми попречи да се моля на Господа.“ По този начин, той разбрал, кое е същественото в живота. Той казал на банкера: „Мислех, че с парите ще оправя работите си, но съм се лъгал.“ Тогава банкерът му отговорил: „Виж, вземи тази торба с пари, аз ти я давам сега, но научи ме да се моля, аз не зная да се моля. После помоли се за мене.“ – „Не искам тия пари, те са дяволска работа.“ – „Вземи ги, моля ти се и помоли се заради мене.“ Бедният човек взел пак торбата, но като започнал да се моли, вижда, че торбата застанала от лявата му страна. Тогава той се уплашил, прекъснал молитвата си и бързо занесъл торбата на банкера. Тогава банкерът казал: „Може да е малко това, което съм дал.“ Дава му още една торба злато. Бедният започнал да се моли, но веднага и двете торби излезли пред него – едната отляво, а другата отдясно. – „Опасна работа е тази, обсадиха ме съвсем.“ Тогава банкерът му дал още една торба. Започнал да се моли и каква била изненадата му, когато третата торба излязла зад него. Сега се видял обсаден от три страни. Като казал това на банкера, последният му дал още една торба. Като започнал да се моли, четвъртата торба се изправила пред него. Тъй щото, сега бил обсаден от четири страни с четирите торби. Само горната част била свободна. Той могъл да отправи погледа си само нагоре. Банкерът му казал:

„Помоли се сега да видиш, какво трябва да правиш с тия торби.“ Ако вие бяхте на мястото на този беден човек, как бихте разрешили въпроса с тези торби? Представете си, че имате четири слуги: единият е от лявата ви страна, вторият – от дясната, третият – отпред, а четвъртият – отзад. Ако тия слуги са алчни, какво бихте правили с тях? Понякога невидимият свят ви заставя да мислите и затова ви създава такива положения. Не че невидимият свят не може да ви даде това, което искате – пари, както и други работи. Той може да ви даде много пари, защото вие можете да носите на гърба си по 20–30–40 килограма злато. Някои могат да носят и по 80 килограма злато на гърба си. Някои могат да носят и по хиляда килограма. Това е израз, с който искам да кажа, че има силни хора в света. Някои могат да носят и по десет тона злато. Ако отидете в Америка, ще срещнете много богати хора. Големи богатства злато има скрити в земята. Хиляди тонове злато е скрито под земята, но не се открива на хората. Ако ние съберем нашето знание като злато и го турим под земята, какво ще ни допринесе това знание? На физическия свят човек се нуждае от злато. Има право да се нуждае от злато. Всеки човек има право, колкото за късмет да има поне една златна монета в себе си. Това е необходимо за здраве. Когато двама млади – мома и момък се влюбят и се оженят, всеки от тях трябва да има поне по една златна монета и да си ги носят за здраве. Те постоянно трябва да си ги носят в джобовете. За да не заболява, човек всякога трябва да носи в джоба си по една златна монета. Човек трябва да има не само по една златна монета в джоба си, но той трябва да има в себе си всякога по една добра постъпка, или по едно благородно, възвишено чувство и по една светла мисъл, които да се равняват най-малко на една златна монета. Също така всеки човек трябва да има едно хубаво тяло. Значи, възлюбеният и възлюбената трябва да имат по три хубави неща в себе си, в своето тяло, като на плоча поставени: едно хубаво чувство, една добра мисъл и една добра постъпка. Ще кажете, че това струва много. Ще си купите едно парче червен копринен плат, който ще носите в

джоба си, той ще има отношение към вашите добри постъпки. За желанията си ще вземете един зелен плат, зелено парче, а за добрите си мисли ще вземете един копринен плат с жълт цвят, който има около 500 милиона трептения. Тази топлина действува между атомните пространства. Сега някои от вас, които мислят да се женят, нека направят този опит и след десет години да дойдат да ми кажат, вярно ли е това, което съм им казал или не е вярно. Теоретически лесно се говори, но трябва да се провери на опит. Аз за пръв път ви говоря това нещо. Аз още не съм направил подобен опит, предполагам да върви добре. Аз предполагам, че тази теория ще има добри резултати. Всички религиозни хора се страхуват да не станат мамонти. Какво означава думата „мамонт“? Тя подразбира ненаситните чувства на човека. Който има такива чувства, той е готов да пожертва всички хора, за да придобие богатството на света.

Сега като ви казвам, че трябва да носите злато за здраве, има опасност да пострадат лекарите. Тогава в България може да се създаде закон, никой да не носи злато в себе си. Добре е да носи човек злато в себе си, но трябва да знае, как да го употребява, как да го носи. От старо време още хората носят злато в себе си. Те са носели златни пръстени, гривни, обици и разни други украшения. Някои носят железни пръстени. Сега ние се отвличаме. Добре е да носи човек злато в себе си, но да не подхранва в ума си користолюбивата мисъл да живее, да продължи живота си, за да го използува за някакво лично благо. От какво зависи дължината на живота? Ако ти живееш един материалистически живот, ти не можеш да живееш повече от 30 години. Така е поне при сегашните условия. Много хора умират преждевременно. Защо? Понеже не са приели от баща си и от майка си онази енергия, която е необходима за по-дълъг живот. Бащата трябва да предаде на мозъка на своя син положителна енергия, а майката – отрицателна енергия. С други думи казано: бащата трябва да предаде сила на характера на сина си, а майката – мекота. Следователно мекотата носи влага в себе си. Силата пък носи сухота.

Ако силата преобладава в човека, всичко в него ще изсъхне, не може да израсте. Много хора в света не могат да мислят. Като стане богат, човек престава да мисли. Наистина много богати хора престават да мислят. С богатствата си те се осигуряват и стават положителни. Богатият казва: „Аз искам да заповядвам.“ Щом в човека се роди желание да заповядва, той постепенно започва да изсъхва. Там е погрешката им. За да заповядва, човек трябва да разбира законите, да знае цената на всичко. Човек трябва да разбира цената на човешката душа, цената на човешкия ум и на човешкото сърце, както и цената на човешката воля. Човек трябва да знае цената на всеки уд в своето тяло, колкото и да е малък. Обикновено хората постъпват съвсем грубо със себе си. Аз не казвам, че другите хора постъпват с нас грубо, но ние постъпваме със себе си грубо. Това не става от зла воля, но от неразбиране. И при това положение всеки се оплаква, недоволен е от положението си и казва, че Господ не го е надарил. Не, всяка душа е надарена толкова, колкото тя може да носи. Всеки от вас има най-малко един талант, а някои имат по два, по три и по пет таланта. Когато Христос казваше притчата за талантите, тогава хората имаха по пет таланта, а сега имат по повече. Този, който имаше един талант, отиде да го зарови в земята. И сега някои хора заравят талантите си в земята.

Та казвам: Възможността на сегашния живот седи в нас самите, но ние не вярваме в него. Ние сами не вярваме в това, което е вложено у нас. Ние казваме, че Духът работи, а мислим, че Духът иде отвън. Някой казва: „Духът ми пришепна нещо на ухото.“ Това, което ти е пришепнало, не е Духът, но е вятърът отвън. А вятърът не е авторитет. Някой път и водата може да ти пришепне нещо, но водата не е авторитет. Някои път и хлябът може да ти пришепне нещо, но и хлябът не е авторитет. Духът не може да пришепне на човека, ако той няма любов. Тогава казвам, че Духът никога не се приближава при хора, които нямат любов, защото ако се приближи при тях, ще ги унищожи. Следователно любовта, Духът иде само при тия хора, които

имат любов, за да им даде подтик. Понякога, човек се чувства празен, без никаква мисъл в себе си. Защо? Защото няма любов. Щом няма любов и мъдростта не иде в човека. Щом няма мъдрост и истината не иде. Щом няма любов и знанието не иде, и животът не иде в своята пълнота. Сега това са само термини, но те са свързани помежду си. Ама да имаш вяра. Това е електрон. Да имаш знание. Това е протон. Да имаш любов. Как ще я кръстим? За любовта още няма име. Аз се радвам, че в нашия век, който разполага с най-богатия език около 700 хиляди думи, пак няма дума за понятието „любов“. Сега запомнете думите: електрони, протони, нютрони и позитрони и мислете върху тях, да видите какви идеи ще се родят в ума ви. Мислете, но не разправяйте на другите, да видим [на кого] какви идеи ще се родят в главата му. Електрон е това, което се размножава. Протон е това, което държи нещата със силата в себе си. Нютрон е това, което държи връзка, мост между противоположните сили в света. Позитрон е това, което се занимава със сметките, с взимане, с даване. Ако нямаш позитрон, ти не можеш да мислиш правилно. Някой казва, че не може да мисли. Значи, позитрон няма в него. Как ще преведете тези думи в духовно отношение? Казвате, че имате едно добро чувство. Това добро чувство се обосновава от една добра мисъл, която може да е положителна и отрицателна. Едно добро чувство също може да бъде положително и отрицателно. Чувството може да бъде положително добро чувство и положително лошо чувство. И постъпката може да бъде положително добра и положително лоша. Тези термини вие можете да ги заместите с други. В това отношение целият свят пред нас е едно предметно учение, което трябва да се изучава. То е една лаборатория, в която трябва да работим. И ако дойде някой математик да изучава тия неща, той трябва да приложи своите формули и изчисления, за които му трябват месеци и години. Например, съвременните учени изчисляват, колко е стара вселената и започват първо от земята, после от слънцето, от всички останали планети, най-после дохождат до радиацията. Всички звезди имат своя радиация,

имат свой спектър. По линиите на спектъра им познават, дали дадена звезда се приближава или отдалечава. Когато линиите се разширяват, това тяло се приближава. По линиите, дали се разширяват или стесняват, познават разстоянието на една звезда от земята. По този начин познават нейната орбита на движение. Има звезди, които правят едно обръщение в две милиона години. Нашето слънце прави едно обръщение в 20 милиона години. Според учените, когато една звезда се върти 400 милиона години, има възможност да се сблъска само един път. Една звезда трябва да се сблъска четири пъти, за да дойде умът в главата ѝ. Знаете ли, какво значи „да дойде умът в главата ѝ“? Да дойде умът в главата ѝ, това значи да се уравновеси, че да не харчи енергията си напразно, както е сегашното наше слънце, което се счита за разумно. Онези слънца, които дават повече светлина, са от по-леките. А тези, които дават по-малко светлина са от по-тежките. Всяко слънце, което се сблъсква четири пъти, става по-леко и поумнява То може да живее милиони, милиони години. Те имат дълъг живот.

Сега аз искам да ви наведа на положението да мислите. Казвате: „Какво ще стане с нас?“ След като умрете, ще ви пренесат в пространството. Ако след като умрете ви подложат на температура, равна на числото 20, повдигнато в 62 степен, вие ще се разложите на толкова малки частици, че ще заемете пространството на цялата слънчева система. Вие ще бъдете толкова тънки, че няма да имате даже нито протони, нито йони в себе си. Вие ще имате само една енергия, ще се смесите с общата енергия, от която сте произлезли. Христос казва: „Излязох от Отца си и се връщам при Отца си.“ Казвате: „Аз ще се откажа от своята личност.“ Ще се откажеш на общо основание. Личността е нещо, което се свършва. Един ден, като станеш само енергия, ще се слееш с Бога, според думите на индусите. Душата ти няма да се изгуби, тя ще остане, но ти ще съзнаваш, че си едно с Бога. Ще вършиш Неговата воля и ще съжаляваш, че не си знаял това нещо по-рано. Сега като умират хората, още не ги поставят

на тази висока температура, но ги заравят в земята, дето ги поставят най-много на 200–300 градуса да се стопят. Човек изведнъж не става светия да светне. Добре е да поставят човека на висока температура да свети и ще огрее целия свят. Да те поставят на такава висока температура, това е голямо благоволение. Тази топлина може да бъде 200, 300, 400, 500 и повече милиони градуси. Дойдете ли до още по-висока температура, там вече е непоносима. Казвам: Каква ще бъде вярата ни тогава? Духът е нещо мощно, силно грандиозно. Като дойдете до Духа, трябва да се отнасяте към Него с всичкото си благоговение, да не мислите, че Той е нещо, което може да се прегръща, целува или хваща. Вие не можете да Го хванете нито с мислите си, нито с чувствата си – с нищо. За да имаш нещо реално, трябват ти 500 милиона градуса. Тогава ще имаш жълтия цвят. При 300 милиона градуса ти ще имаш червения цвят, който е пак материален. При 200 милиона градуса ще имаш зеления цвят, който е пак материален.

Като излезеш от гамата на цветовете и минеш в радиацията на числото 20 в степен 62, според учените, ти ще бъдеш в границата на духовния свят едно с ангелите да служиш на Бога. Желая на всички да минете през тази голяма топлина, за да станете едно с Бога.

Сега ще ви приведа един пример. Един астроном бил много любознателен, искал да знае, как е устроена природата и затова се молил на Бога да му покаже това. Една вечер един ангел дошъл да го вземе, за да го поведе из пространството, но му казали да остави само сърцето му да може пак, да се върне на земята. Ангелът го понесъл из пространството. Ангелът го понесъл от вселена на вселена, но като изминало много време астрономът му казал: „Моля ти се, върни ме вече на земята, не мога да понеса тия светове.“ Та казвам: Велик е Бог, това трябва да го знаем и да Го любим, да не мислим за небето преждевременно. Бог живее в нас и във всички хора. Ние трябва да Го обичаме, защото Той ще превърне всичко за добро. Ние ще бъдем едно с Бога, само когато Го обичаме.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

2-ра неделна беседа от Учителя, държана на 2 октомври, 1938 г., 10 ч. пр. обяд. София – Изгрев

СКРИХ ТАЛАНТА

Добрата молитва.
В началото бе словото.

Ще прочета само 25 стих от 25 глава от Евангелието на Матея: „И понеже се убоях, ето, отидох и скрих таланта ти в земята: Ето, имаш твоето си.“

Духът Божий.

В живота съществува една основа, която никой не трябва да пренебрегва. Основата е най-елементарното нещо, с което човек [не] трябва да се занимава. Основата всякога ни се вижда като играчка, като детинска работа, а тя е съществените нещо в живота. Когато децата изучават буквите а, б, в, г и т.н., това ви се вижда детинска, елементарна работа, но тази работа е основа на знанието. Или ако се спрете върху кой да е език, на който пише някой философ, или поет, или виден писател, той ви се вижда детинска работа, но всъщност той е основата на нещата. Елементарните неща определят истинското положение на работите. Следователно и в човешкия живот има една такава основа, която той не трябва да пренебрегне. Във всеки един език, така и в български, някои хора изяждат една буква, други – друга. Например, някои изяждат буквата [е], други изяждат ъ, ь, я, ю или други някои букви. Това са техните обични букви. Но без тях не може да се пише. Само с неизядените букви не може да се пише. Ако отидете в английския език, там съществува известен аристократизъм. Там си служат с няколко букви, за да изразят един звук. Същото е и във френския език: няколко букви означават един звук. Само един от тия звукове играе важна роля, а другите го придружават. Тези букви, които придружават един звук, представляват негова свита. И между хората има свити, но в природата никакви свити не съществуват.

Думата „свита“ в българския език има двояко значение: „свита“, означава хора, които придружават някого, а „свит“ означава още и нещо оваляно, смачкано. Та в съвременните езици, както и да говорим, все има и един личен елемент. Когато се привеждат известни факти, ние вадим от тях едно логическо заключение, правим логически извод. Казваме за някой, че няма никаква логика, но в природата такава логика не съществува. В човешкия свят нещата се нареждат логически, но в природата не съществува такова логическо нареждане на нещата. Хората казват, например, че все трябва да съществува някаква причина, която е създала света. И оттам те казват, че съществува някакъв Господ. Значи, чрез своята логика те установяват съществуването на някаква причина. Тази причина съществува и без нашата логика. Защо ни е тогава тази логика? В този случай логиката не е на място. Когато аз убеждавам един човек да вярва в Бога, това е заблуждение. Защо? Защото той ме лъже, че не вярва. Той вярва в парите, че в Бога няма да вярва. Той вярва в жена си, че в Господа няма да вярва. Той вярва в толкова малки работи, че в голямото няма да вярва. И след това, ще седна да го убеждавам логически да вярва в Господа или да бъде религиозен. Този човек яде по три пъти на ден и през това време даже не успява да говори, моли се. Тъй щото, кажат ли за някого, че не се моли, аз не вярвам. Този човек се моли даже по три пъти на ден. Като погледне към яденето, той си казва: „Как не съм знаял, че има толкова вкусно и сладко приготвено ядене?“ Та когато ме питат, какво нещо е религията, аз отговарям: Религията е едно приятно чувство, едно приятно ядене. Ако готвиш добре, религиозен си, ако не готвиш добре, не си религиозен. И днес, всички хора се мъчат да определят, какво нещо е религията и дават ред обяснения и теории.

Казвам: Съществува един свят извън нашата логика, извън нашите обикновени мисли, чувства и постъпки. Това всички трябва да го знаете. Обикновеното в света е една обвивка на нещата, която е потребна, но тя не е същественото. Ние не трябва да се заблуждаваме

от обвивките на нещата. Един човек може да е грозен, но да е добър. А някой може да е красив, но да е лош. Външното още нищо не значи. Колко красиви птици има в света, облечени в царски премени, но гълтат мушиците цели. Мушиците отиват цели в стомаха им. Има много видни философи, но и те поглъщат по-малките и по-слабите от тях на общо основание. Аз съм наблюдавал, какво правят жабите. Седи някоя жаба тиха и спокойна, в размишление, като някой гръцки философ. Дойде някоя муха, кацне на нея, тя не се мърда. Но не се минава много време, жабата отвори устата си и глътне мухата. После пак седи в размишление, като че ли нищо не се е случило. Ще кажете, че жабата е низше животно. Така е, жабата няма тези размери на главата си, каквито човек има, но тя знае отлично за лови мухи и цели ги гълта. Сега аз не казвам, че това, което жабата върши, е отлично. То е жабешка работа. В това отношение тя гълта мухите и ги поставя на мястото им, както художник поставя всеки цвят на своето място. За хората е по-добре мухата да влезе в стомаха на жабата, отколкото да ги безпокои отвън.

Сега както и да разсъждавате, не си правете статически заключения. Например, някой казва: „Не е добре човек да умира." Не е добре, обаче, човек и да живее. Това са относителни положения. Не е добре човек в един статически свят да бъде и да умре, но не е добре човек да живее и да не знае, как да живее. Какви блага има в един живот, като живееш да страдаш и да не знаеш, защо страдаш. Казвам: Добре е човек да умре, добре е и да живее. Ако чрез смъртта човек се освобождава от страданията, тази смърт е на място. Ако като живее, човек се освобождава от страданията и този живот има смисъл. Казвате: „Трябва да се живее." Съгласен съм. „Не трябва да се умира." Съгласен съм. Трябва да живеем добър живот, а не трябва да живеем лош живот [...], за да не страдаме, но трябва да умрем, за да се освободим от страданията.

Казва се в Писанието, че този слуга, на който господарят дал един талант, направил погрешка, че го заровил в земята. Погрешката

не седи в това, че го заровил, но че не го обработил. Талантът заравя ли се? Той не е царевица, нита жито. Той посял злато в земята, а житото оставил да седи в хамбара. Погрешката не е в това, че той заровил таланта, но в това, че не е знаел, как да постъпи с него. Защо поне не го даде на някой банкер, че да роди нещо? Като се посади, житното зърно все ще даде нещо. А ако посадиш едно житно зърно и не получиш нищо, ти не си постъпил право. Ако живееш и нищо не придобиваш, ти си на крив път. Ако живееш и никаква печалба нямаш, ще те съдят. Ако живееш и принасяш известна полза, ще те възнаградят. Ако умреш и пак не принесеш никаква полза, ще те съдят. Някой мисли, че като зарови таланта си в земята, той се освобождава от всякаква отговорност. Не, така не се разсъждава. Смъртта и животът представляват две фази, върху които сега няма да се спирам, да ги обяснявам. Смъртта е началото на живот. Като умреш на земята, ти ще почнеш да живееш на небето. След като умреш в невидимия свят, ти почваш да живееш на земята. Като умреш на земята, ти започваш да живееш в един по-горен свят, но ако след като умреш, не влезеш да живееш в един по-висок свят, страданието започва. Страданието дето и да е – на земята или в невидимия свят, е признак на това, че ти не си постъпил разумно. Смъртта е граница между разумния живот и безумието. Ако от глупавия, от безумния живот на земята ти си влязъл в разумния живот на небето, ти си постъпил разумно. И обратно: ако от безумния живот на невидимия свят ти си влязъл в разумния живот на земята, ти пак си постъпил разумно. Но ако от разумния живот на земята ти умираш и влизаш в глупавия живот на невидимия свят, ти си в безумието.

Сега, каквото и да ви говоря, аз искам да държите своите възгледи и вярвания. „Ама ти в какво вярваш?“ – „Вярваш ли в Господа?“ – В кой Господ? Два Бога има: единият е Бог на доброто, а другият – Бог на злото. При това има и трети Господ, който е господар и на двамата. Има един Господ, който се занимава само с хората, друг – който се занимава само с боговете и трети, който се

занимава с всичко. Сега аз няма да ви обяснявам тия работи, защото, като се обясняват някои работи, те стават по-мъгливи. Този е един от мъгливите въпроси, но без да го обяснявам, ще ви дам един пример, през което време и мъглата вън ще се махне. Примерът е следният: Един господин разправяше, че за една малка дума, която казал на жена си, тя му се сърдила цели пет години. Той и казал, че погрозняла. Тогава тя му отговорила: „Защо едно време не бях грозна? Защо това не ми каза едно време, когато тичаше подир мене на хорото? Ако тогава не бях грозна, значи при тебе погрознях. Защо на времето не ми каза това, а сега ми го казваш?“ Жената от тези негови думи видяла неговия неискрен характер. Тя вижда, че той я е лъгал. Тогава била ангел, а сега намира, че погрозняла. Жената намира, че нещо се е изменило в техните отношения и се пита: „Аз ли съм се изменила или ти? Аз ли съм грозна, или ти си грозен?“ Какво искал да каже мъжът на своята жена с тия думи? Както и да е, това са обикновени, човешки работи. Вие можете да зададете въпроса, дали това е действителност. За мен е действителност, а за вас може да е предположение. Според мене действителни неща са тия, които стават в момента. Каква действителност или реалност има в думите на човек, който казва, че ще ми помогне догодина? Догодина или ще ми помогне, или няма да ми помогне. Колкото има вероятност да ви помогне, толкова е вероятността да не ви помогне. Ако кажа, че ще ви помогна и веднага се притека на помощ, това в дадения момент е за мене една реалност. Кажеш ли, че мислиш, какво, можеш да станеш учен човек, това е една вероятност. Обаче, ако кажеш и станеш учен човек, това е една действителност.

И тъй, в света съществуват едновременно два живота: действителен и недействителен. Недействителният е този, който изисква време за да се прояви. Значи под думата недействителен подразбираме непроявен. Ако животът е проявен, той е действителен и аз мога да се произнасям за него. Ако не е проявен, той не е действителен и няма какво па се произнасям за него. Вие имате една

семка, но не можете да се произнесете за нея. За да се произнесете, вие трябва да я посадите в земята, да цъфне, да даде плод и тогава да се произнесете. Но затова ви са нужни поне три-четири години. Всеки човек на земята е една костилка, семка от едно растение, което трябва да се посади в земята, да израсте, да цъфне, да даде плод и тогава да се види, какъв е. В този смисъл, ние преждевременно се произнасяме за нещата. Виждаме един човек и казваме, че не е умен. Защо? Защото не бил богат. Значи според някои, само богатите хора са умни. Според мене, богатите хора могат да бъдат силни само в едно отношение, но в никой случай не подразбира, че са умни. Когато конят е натоварен с много багаж, аз считам, че той е силен, но това още не значи, че той е умен. Ако беше учен, той трябваше сам да се товари и разтоваря. Щом другите го товарят и разтоварват, той не е умен, но може да бъде силен. И ако малко се товари, това още не значи, че е умен. Ако никак не е натоварен и се разхожда из ливадата и това не значи, че е умен. Аз виждам този кон свързан с юлар, не е свободен още. Конят може да си мисли, че е свободен да прави каквото иска, но той се лъже. Ако си позволи да мине границата на кръга, около който е опасан, веднага ще спре. Значи, той е свободен да се движи само в определен кръг и там да пасе свободно тревата. И съвременните философи говорят за свобода, но тя е относителна свобода. Под думата „свобода“ в широк смисъл, аз разбирам да бъде човек свободен да мисли, но не каквото си иска, а да разпознава своите мисли. Той трябва да разбира основните качества на своите мисли. Той не трябва да реагира на мислите, които проникват в неговия ум, но трябва да им бъде господар, да знае дали дадена мисъл е добра или лоша и да ги поставя на мястото им. Не е лошо, че някой човек бил жена си. Това показва, че е силен. Важно е, че той бие жена си, от която нищо няма да получи. Да отиде с мотиката и да бие земята, има смисъл. Той все ще изкара нещо от земята. Или да вземе чук и като скулптор да отиде да чука някой камък, да го извае, все има смисъл, ще изкара нещо от камъка. Той бие жена си, върху която

друг скулптор работи. Той работи върху чуждо поле, върху, което има кой да работи. И него ще го питат, кой му е дал право да работи върху чуждо поле. Това са ред разсъждения. Засега е позволено да работи с чук само скулптора. Изобщо, не е позволено да се играе с чук. Какво мисли мъжът, като бие жена си? Мнозина цитират стиха от Писанието: „Добре ми стана, че ме наказа Господ“. Да, но Господ не е взел тояга и с нея да наказва хората. Тук думата „наказание“ е употребена в смисъл: „Добре ми стана, че ме е поучил Господ.“ С това поучение Бог дава възможност на човека да понесе последствията от своите лоши постъпки. Господ не си служи с никаква тояга. Човек е бил и продължава да бие, но Бог не наказва, както хората мислят. Хората могат да те бият, да пукнат главата ти, Господ оставя да постъпят с теб така, както ти си постъпвал някога. Като биеш другите казваш: „Така им трябва!“, но като бият тебе, намираш, че не е право. Ако във втория случай не е право и в първия случай не е право. Та под думите „наказа ме Господ“, хората имат съвсем друго понятие, То е все едно, както мнозина казват, че някой им казал горчивата истина. Всъщност, истината ни най-малко не е горчива. Важно е човек да знае, как да каже истината. Сега аз бих дал един добър съвет на всеки женен мъж. Когато иска да каже горчивата истина на жена си, ето какво да направи: Да ѝ купи едно хубаво, скъпо палто, от най-скъпата кожа, хубава шапка, модерни обуща, нова рокля и след това да ѝ каже: „Всичко това ти купих, защото си много добра.“ Нищо повече да не ѝ казва. Тя ще го погледне, ще си помисли и ще си каже: „Много е добър моят мъж.“ Нека тя сама си даде отчет, добра ли е или не. Сега вие можете да приложите това правило, но само в семейния си живот. Като го приложите в семейния си живот, вие можете да го изнесете вън – в обществения и в учения свят. Като искате да направите една услуга на някой учен, не е нужно да му говорите много. Дайте му няколко факта и той ще ви разбере. Оставете го сам да прави заключенията си. Като видя, че един математик е направил една погрешка, няма да му разправям, в какво се състой погрешката му, но

ще го поканя у дома си, ще го нагостя и ще го помоля да ми разправи нещо от своята теория. Като започне да разправя своята теория, той сам ще си намери погрешката. В света всякога съществува едно заблуждение, което е перспективно. То се дължи на слънчевата светлина. Например, ако вие разглеждате един човек сутрин, когато става от сън, на обед и вечер, преди да си легне, вие ще имате три различни понятия за него. Ако в даден човек мисълта преобладава, той ще има един характер. Ако чувствата преобладават, той ще има друг характер и най-после, ако волята преобладава, той ще има трети характер. Как ще познаете у човека какво преобладава: мислите, чувствата или волята? Има начини. Аз ще ви дам един начин за познаване. Като пипнете ръката на човека на мисълта ще видите, че тя е топла, без да е суха или влажна. При това, ръката му не е корава. Ако пипнете ръката на човека, у когото чувствата преобладават, ръката му е влажна, но не е топла. Човек, у когото волята преобладава, ръката му е суха, корава, като сухо дърво. Като съберете тези три качества на едно място, ще се образува темперамента на човека и той ще се появи изцяло. Следователно човек трябва едновременно да съдържа в себе си умствената топлина, сърдечната влага и енергията на мускулите. При всяка негова мисъл, при всяко негово чувство и при всяка негова постъпка трябва да се проявяват и трите елемента заедно. Следователно при изучаване на човека, трябва да се изучава неговия мозък във връзка с мислите му. После трябва да се проучват неговата симпатична и дихателна системи във връзка с чувствата и със сърцето му. И най-после трябва да се изучават мускулите и костите му. Каквото е отношението на мускулите и на костите и техния строеж, такова е отношението и на волята към останалите прояви на ума и на сърцето. Волята на човека е първият израз на разумно проявения свят. Мисълта и чувствата са нещо отвлечено, единственото реалното нещо в човешкия живот, това са неговите постъпки, които се обуславят от волята му. Всяка наша постъпка носи в себе си един умствен и един чувствен отпечатък, оттенък. Всеки

плод е интересен за нас дотолкова, доколкото той съдържа в себе си сочност и сладчина. Ако няма тази сочност и тази сладина в себе си, той не е интересен за нас. Всяка мисъл е ценна за нас дотолкова, доколкото е проводник на светлина. Тази мисъл е добра, Божествена. Всяко чувство, което внася в нас топлина и става проводник на топлина е добро. То е проводник на Божественото, то внася известна хармония в нашия живот. Вземете например знанието, то е свързано с един свят на красотата. Ако вашите очи не са добре развити, вие няма да имате представа за хубавото и за красивото в природата. Очите са свързани с предната част на мозъка, а ушите – със задната част на мозъка. Човек, който има уши и може да слуша, може и да говори. Не може ли да чува, той не може да говори. А дали ще говори добре или зле, това зависи от неговите очи. Очите, веждите, цялата обстановка около тях показва, дали човек ще бъде добър оратор, поет или философ. Обаче, когато дойдем до устата, знаем, че тя е свързана със слепоочната област, с икономията на живота. Устата се интересуват от това, каква храна употребяват хората, как се хранят. Езикът пък е инспекторът при храненето. Каквато храна употребява човек, езикът трябва да я опитва. Когато казваме, че човек трябва да възпитава езика си, аз имам предвид друго нещо. Езикът е основа на човешкото здраве. Ако човек се храни по закона на любовта, когато храната влезе в устата, езикът ще я изпита, ще я преобърне няколко пъти и тогава ще я изпрати в стомаха и в червата, отдето преработена, тя ще отиде в белите дробове да се пречисти и оттам ще се разнесе като кръв по цялото тяло, по цялата нервна система. Това е дълъг процес, на който една от причините е езикът. Ако човек с езика си не говори добре, той прави зло на себе си. Значи, езикът има няколко функции едновременно. Той се занимава с храненето, с разпределянето качествата на храните, които идват отвън, а същевременно и с човешката реч. Същевременно той се занимава и с чирашка работа, каквато децата работят – препраща храната в стомаха. Той е чирак, но същевременно е и философ, говори най-хубавите работи. Езикът е

крамолник, но същевременно е и примирител. Той знае да скарва хората, но знае и да ги примирява. Той знае, как да нахрани хората, но знае и как за ги умори. В това отношение, езикът има две запалки: едната запалка е от ада, а другата – от рая. Когато се запали езикът от рая, от небето, по-добър от него няма. Но когато се запали от ада, по-лош човек от него няма. И според съвременните философи човешкият език има две запалки. Когато се запали от ада, това наричат злата воля на човека. Когато се запали от Божествения свят, от рая, това наричат – добрата воля на човека. Човек трябва да бъде много внимателен, да не говори лоши работи. Той трябва да бъде като златаря. Когато разтопява злато, той трябва да употреби висока температура, над хиляда градуса. Когато разтопява калай, трябва да употреби най-много триста градуса топлина. Той трябва да бъде майстор, да не изразходва излишно Божествената енергия. Например, представете си, че някой ви каже: „Каква мазна Гана си ти!“ Какво лошо има в това? Повидимому, този израз не е приятен, но трябва да се разбере неговия дълбок, вътрешен смисъл. Този израз има двояк смисъл и трябва правилно да се изтълкува. Какво обидно има в това, че си „мазна Гана“? Ако си „мазна Гана“, „мазна Гана“ си. Ако не си и да ти кажат, пак няма да станеш „мазна Гана“. Какво има да се докачаш от това, което не си? Ако се обиждаш, ти си в обикновеното съзнание. Само личният живот се обижда. И наистина, ако човек живее в това обикновено лично съзнание, той е осъден да мине през такива страдания, през каквито хората от хиляди години насам минават а и продължават да минават. За да дойдат хората до новото положение на живота, те се нуждаят от едно ново съзнание. Ние трябва да дойдем до едно ново тълкуване на израза „мазна Гана“ и да благодарим, на тази „мазна Гана“, че хората живеят, че народите плащат дълговете си, че нивите се разорават и т.н. Всичко, което става в света все „мазната Гана“ го върши. „Мазната Гана“ дава всичко от себе си. Ама някой ти казал, че си лош човек. Какво от това? Лош човек си, защото си на особено мнение и можеш да направиш и това,

което не е добро. Един баща може да стане лош за децата си, понеже дава от милионите си на бедни и на сираци. Те казват: „Голям прахосник е баща ни, всичко раздаде на бедните, а за нас нищо не остави.“ Лош баща ли е този? Не е лош, добър човек е той. Думите „лош“ и „добър“ са относителни понятия. Други пък казват, че баща им е добър. Защо? Защото бил много скъперник, че нищо не дава от своите милиони на бедни хора. Добър баща е този, не отричам, но той е частично добър. Под думата „добро“ аз разбирам това, което едновременно е добро за всички хора. В този смисъл, зло е това, което едновременно е зло за всички хора.

Сега вие трябва да се освободите от кривите възгледи на вашето минало. Вашите предци, които са живели преди вас, са имали криви разбирания за живота. Те са предали много неща криво. Например, като наблюдавам влюбените, виждам, че те криво са възприели любовта и криво я предават. Виждам болните, колко криво представят своето положение. Дойде някой болен и като го питат за болестта му, казва, че е малко болен. Друг някой носи голям товар и като го питат колко тежи, той казва, че тежи едва пет килограма, а всъщност тежи сто. Значи 95 на сто е лъжа. Някой казва, че обича някого и е готов да се пожертвува за него. Но като тегля любовта на този човек, виждам, че само едно на сто е истина, а 99 на сто е лъжа. Любовта е сила, която може да се тегли. Като се влюбиш в един човек, ти веднага се сблъскваш с него. Колкото повече обичаш един човек, толкова повече се приближаваш към него. Щом се приближиш много, ти постепенно започваш да се сблъскваш. Има друга любов, която отдалечава. Тя е по-хубава любов. Аз ни най-малко не засягам вашата любов. Аз разглеждам любовта философски, без да се спирам върху вашата любов. Аз разбирам тази любов, от която всички хора едновременно страдат. Аз говоря за частичната любов. А има още и семейна, обществена, народна, общочовешка и т.н. Неразбрана любов е тази, от която всички хора страдат еднакво. Идеална, красива любов е тази, от която всички хора еднакво благуваш. Така е поставена идеята за

любовта в моя ум. Според мене, любовта трябва да бъде достояние за всички хора. Това значи, както аз се ползувам от благата на любовта, така трябва да се ползуват и всички останали хора. „Възможно ли е това?“ Възможно е. В този смисъл аз казвам, че не трябва да делите любовта си защото, щом я делите вие изпадате в едно статическо положение за нещата. Любовта според вас е една свещ, която сте запалили в дома и трябва да се ползувате от светлината ѝ само вие. Не, всички могат да се ползуват от светлината на вашата любов. Казвате: „Аз не давам никой да ми вземе свещта.“ Прави сте, вашата свещ никой не може да я вземе, но какво ще правите с Божията Любов, която се излива толкова изобилно? Какво ще правите с онази светлина, която се разпространява на големи пространства? Има фарове, които пръскат светлина на 90 и повече километра разстояние. На тази светлина мнозина могат да четат. Следователно ако вие се стремите към новия живот и мислите да го използувате само за себе си, вие ще умрете. И ако живеете изключително за близките си, вие пак ще умрете. Аз не поддържам такива идеи. Хубави са тези идеи. В миналото си този идеал е бил на мястото си, но той не е разрешил всички въпроси и днес няма да ги разреши. Ние всички трябва да живеем за Божественото у нас, което внася новото в света. Новото в света, това е любовта. Любовта е проява на Бога, Който пък се проявява навсякъде такъв, какъвто е. Когато говорим за Духа намираме, че Той е нещо непонятно за нас. Духът можем да Го познаем само чрез любовта, която се проявява. В Писанието е казано: „Бог е Дух и които Му се кланят, трябва да Му се кланят в Дух и истина“. Аз казвам: Всички, които вярват в Бога, трябва да Му се кланят с любов. Любовта дава подтик на човека, а истината е метод за постижение на нещата. Истината е най-красивата форма. Под думата „истина“ се разбират най-красивите форми, в които човек може да облече своите мисли и чувства. Значи, човек трябва да служи на Бога с най-красивото, което има в себе си. Сега вие не съжалявайте за положението, в което сега се намирате. Ако биха ви пренесли в един

свят на същества, които са сто хиляди пъти по-красиви от вас, вие щяхте да се чувствате нещастни. Ако вие бихте се пренесли между ангелите, които се отличават с необикновена красота и интелигентност, с особена музикалност, вие бихте чули такива песни, такава музика, каквито нито с око, нито с ухо можете да я възприемете. Ангелите разполагат с пиана, които имат повече от 25 хиляди клавиши.

Казвате: „Вярно ли е всичко това?“ Вземете го като един факт. Знайте, че нашата музика е едно малко отражение на ангелската музика. Като видите една малка река, вие веднага знаете, че тя е излязла от големите океани. Същото представя и нашата музика в сравнение с небесната. Тази малка река съществува по причина на Великия Тихи океан или на Индийския океан. От там е дошла малката вода. Като слушате музиката на Бетовен, на Моцарт, на Бах, вие се чудите откъде е дошла тази музика. Музиката на всички наши велики музиканти представя едно малко течение от музиката на небесния свят, от Божествената музика. Благодарете, че са дошли тия музиканти в света, за да може през тях да протече Божествената музика. И вие можете да бъдете такива проводници. От вас зависи да станете не като Бетовен, Моцарт и други, но да станете проводници, да протече и през вас нещо Божествено. Всеки от вас може да напише поне една песен в живота си. И като запеете тази песен, работите ви ще тръгнат напред. Ако нямате хляб и запеете тази песен, хлябът ще дойде. Ако децата ви са болни и запеете тази песен, децата ви ще оздравеят. Ако нямате къща и запеете тази песен и къща ще ви се направи. „Може ли да стане всичко това?“ Може. Всеки човек носи в себе си известни качества, с които може да разреши всички противоречия в живота си.

Един богат американски банкер обявил по вестниците, че се нуждае от един касиер – секретар в кантората му. За тази служба се явили около 20–30 младежи, все хора с големи препоръки. Най-после на всички тия кандидати банкерът отговарял все едно и също: „Ще ви

имам предвид“. По едно време в канторатa влязъл един млад, красив момък, скромно облечен. С влизането си още той видял на земята едно листче паднало. Веднага се навел, дигнал листчето на масата и се обърнал към банкера с думите: „Господине, четох във вестниците, че имате нужда от един касиер, но нямам никаква препоръка.“ Банкерът го погледнал любезно и му отговорил: „Вие носите в себе си най-голямата препоръка. Вдигането на листчето от земята беше вашата най-голямата препоръка.“ Следователно и на вас казвам: Ако вие с влизането си в Божествената кантора не вдигнете листчето от земята, всичките ви препоръки ще отидат напразно. Ако го вдигнете навреме, ще ви отговорят: „Вие сте човекът, когото търся.“ Сега ще направя един превод. Онзи човек, който, като намери едно листче на земята, го дигне и го тури на мястото му, той е човекът, на когото може да се разчита. Обаче, онзи, който върви и не поглежда към земята, мисли, че листчето е дребна работа е човек, на когото не може да се разчита. Вдигането на листчето е истинската препоръка на човека. Доброто дело, което човек направи през деня, колкото малко да е, може да стане причина да го назначат на служба в Божественото имение. Ако минеш и заминеш, без да направиш едно добро дело, ще ти кажат: „Ще те имаме предвид за бъдеще.“ Погрешката на хората седи в това, че отлагат нещата. Те казват: „Като дойде Христос на земята, като дойде Духът Божий върху нас, като видим лицето на Бога...“ и т.н. Това са красиви неща, но са въображаеми. Важно е, какво човек може да направи още сега, в този момент. Каква мъчнотия има в това, да дигнеш едно малко листче? Едно малко листче е паднало в Божествения свят. Наведи се и дигни това листче.

Сега не мислете, че аз ви мисля прости. Вие пред мене, както ви виждам, сте с големи препоръки. На всички ви казвам:Ще ви имам предвид. На всички ония, които идете без препоръки, обаче сте готови да дигнете листчето от земята и да го турите на мястото му, веднага се дава служба. Невидимият свят се нуждае от хора без никакви препоръки, но са готови да дигнат листчето от земята.

Онези, които идат с големи препоръки, ще чуят думите: „Ще ви имам предвид“. И този, който зарови таланта в земята, беше от тези, с големите препоръки. На тези хора ще им кажат: „Дайте таланта, за да го дадем на другите, които са готови да го използуват.“ – т.е. на тези, които го дигнаха от земята. Питам ви сега: Кой е този лист, който трябва да дигнете от земята? Отъпканият лист, това е любовта, която днес от всички се тъпче. Ако дигнете любовта от земята, която се тъпче, като малък лист, Господ ще ви каже: „Елате тук.“ Аз искам и вие да дигнете този отъпкан лист от земята – да дигнете любовта и да я поставите на нейното място.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

Сега ще ви дам следното изречение: Глава светла, сърце топло, ръце силни и крака добри.

3-та неделна беседа от Учителя, държана на 16 октомври 1938г. София – Изгрев. (На 9 октомври 1938 г., в неделя, по каталога няма беседа.)

НА ДВАМА ГОСПОДАРИ

Отче наш.

Махар Бену Аба

Ще почета 16 глава от Евангелието на Лука 1–14 стих. Ще говоря върху 13 стих: „Никой слуга не може на двама господари да слугува.“

Духът Божий.

От прочетената глава аз ще се спра само върху думите: „Двама господари“. Прочетената глава е една от трудните глави. От всичко, което е писано в тази глава има опасни места, които, ако не се тълкуват правилно, няма да се използуват. Днес както да се говори на хората, все криво ще разберат. Тук се повдига един спорен въпрос между един господар и неговия домостроител. Той е личен въпрос. Господарят извика домостроителя и му казва: „Що е това, което слушам за тебе? Казват, че си постъпвал несправедливо. Повече не искам да бъдеш домостроител при мене.“ Тогава домостроителят извика всички длъжници на господаря си и плати част от дълговете им. Тази постъпка се хареса на господаря му и той видя, че домостроителят е умен човек, знае как да постъпва.

Христос взима този пример не от живота на светиите, но от живота на един обикновен господар и един обикновен работник – домостроител. След това Христос казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата.“ – „Как ще си направим приятели от богатството на неправдата?“ Какво ще кажете, желязото досега не е ли било неприятел на човека? С железни предмети хората се убиват, колят, измъчват, какви ли не още злини не си причиняват. Желязото причинява хиляди злини на човека. Но какво ще стане с този неприятел, ако човекът може да го превърне в злато? Ако можете една печка да я превърнете в злато, тя ще направи големи добрини на

хората. Това е искал да каже Христос със стиха: „Направете си приятели от богатството на неправдата“. Това значи: превърнете желязото в злато. Това е алхимията на живота. За това, обаче, се изисква наука. Който няма тези знания, казва: „Право ли е това?“ Че кое е правото в света? Абсолютен морал няма. Относителен морал, колкото искате. Във всяка държава има относителен морал: и в религиозно отношение има относителен морал. Но дойдете ли до абсолютен морал, такъв не съществува. Пример: християните обичат ония хора повече, които са християни; мохамеданите обичат повече мохамеданите; будистите обичат повече будистите и т.н. Ако отидете в един дом ще видите, че майката обича повече своите деца от децата на своите познати. Тигърът обича повече своите тигърчета, вълкът – своите вълчета, овцата – своите агнета и т.н. И това е някакъв морал, но относителен. Вълкът казва: „Писано е в Божия закон, че трябва да обичаш децата си и аз ги обичам, прилагам закона.“ Сега и хората поставят един морал в света, който не съществува никъде, вследствие на което, за оправдание, казват, че великият морал е още непостижим. Сега аз не искам да тълкувам тия неща. Но ако искате направете справка в Евангелието, вижте какво е писано и какъв морал трябва да съществува в света. Като четете ще кажете, че този морал е неприложим. Не зная, така е казал Христос. Пък и аз няма да го обяснявам. Много философии има сега в света, индуска философия, философия на западните народи и т.н. Сега няма време да се спирам върху тия въпроси. Пък и обясненията няма да ви ползуват.

„На двама господари.“ В тази глава Христос изнася един личен спор между господар и слуга. От постъпката на слугата Христос казва на учениците си: „Бъдете и вие толкова умни като него да си направите приятели от богатството на неправдата.“ Това значи да обърне човек неприятелите си в приятели. Един евангелистки проповедник проповядвал в една аристократическа църква и казвал на своите псалми: „Аз вярвам в това обръщане на хората, в което едновременно с тях и кесията им се обръща.“ Ако човек се обърне към

Бога и кесията му се обърне заедно с него, това обръщане е право. Но ако той се обърне, а кесията му не се обърне, в това обръщане има нещо неразбрано. Някой казва, че разбира музиката, че познава всичко. Обаче, като седне да пее, не може да пее. Започне да свири, не може де свири. Това не е никакво разбиране на музиката. Нищо не си разбрал от музиката. Разбиране в музиката изисква правилно изпълнение, правилно взимане на тоновете. Да разбираш музиката, това значи да можеш да измътваш всеки тон. Не можеш ли да мътиш тоновете, те ще излязат запъртък. Биологически този тон не е правилен.

Сега да оставим тези обяснения настрана. Често казват, че някоя реч не е логическа. Що е логика? Логиката е наука, според която така да изнасяш мислите си в думи и в изречения, че всяка дума и всяко изречение да изнася една истина, която може да се разбере и приложи в живота. Ако някой може да говори и да пее логически, да взима всяка дума и всеки тон правилно, че и хората да го разберат, той говори и пее логически. Ако той направи пет-шест логически погрешки в говоренето и в пеенето си, нито говорът, нито пеенето е разбрано. Каква логика е тази, от която хората нищо не разбират от думите, от мислите и от тоновете? Логиката трябва да изнесе същината, реалността на нещата, която ще бъде разбрана от всички хора. И след като се разбере тази реалност, хората трябва да се ползуват от нея. Ако тази реалност не може да се разбере и приложи, тя нищо не струва. Много хора са учили логика, но какво ще кажат ония, които не са учили? При това трябва да знаете, че в природата не съществува такава логика, каквато хората познават. Логиката не подразбира само правилно съчетание между думите и мислите, но правилно съчетание и между трептенията на всяка дума. Всяка дума съдържа известен брой трептения. Трептенията на думите трябва да се преливат така, че да образуват едно цяло. Щом това преливане става правилно, в края на всяка мисъл, на всяка реч трябва да се схваща целокупността на нещата. Всяко изречение трябва да

представя нещо цяло, което изразява една реалност. Запример някой казва: „Аз запалих огъня." Някой отива да види, как огънят гори и вижда, че огънят още не е запален. Правилно говорене ли е това? Като кажеш, че огънят е запален и наистина е запален, това е логическо говорене. Това е логика. Обаче, кажеш ли, че огънят е запален, а всъщност не е запален, това е лъжлива логика. Някой казва, че е събрал пари за бедните, а всъщност, той е турил тези пари в джоба си, за себе си. Това не е логическо говорене. Ако наистина раздаде парите на бедните, пък и от себе си даде нещо, това е логическо говорене. Тъй щото, логика е само онова, което съдържа истината в себе си. Божественото Слово съдържа в себе си онази логика, която изключва всички бели и черни лъжи. В тази логика всички неща са така естествено наредени, че нито едно от тях не е надценено, нито подценено. В лъжата само има подценяване и надценяване на нещата.

Всички противоречия в съвременния живот се дължат на това, че хората служат на двама господари. Или по-право противоречията в света се дължат на това, че съществуват двама господари. Ако тези господари са умни и са съгласни помежду си, вие можете да им служите. Но ако тези господари са в постоянно състезание, единият заповядва едно, а другият – друго, как ще им служите? Ако на единия от тях услужиш, другият ще се сърди. И тогава, ти трябва да седиш на едно място, да чакаш, да видиш кой от двамата е по-силен. Два вълка се борили за една овца, а тя седи и гледа, кой от двамата ще победи, кой от двамата е по-силен. В това време минал един мъдрец и казал на овцата: „Защо седиш и гледаш, кой ще победи? Плюй на краката си и бягай, не искай да видиш, кой от двамата ще победи." Същото положение е и по отношение на вас. Два вълка, т.е. две мисли се борят във вас. Вие седите и гледате, коя от двете ще надделее, коя от двете ще победи. Не, плюйте на краката си и бягайте оттам. Там да ви няма. Вие не трябва да ставате арена на тия две мисли, които се борят във вас. В това време, когато те се борят, ти трябва па изнесеш главата си навън и когато те престанат да се борят, тогава можеш да видиш коя

от тях е надвила. Който е победил, той все ще те намери някъде. Ако не може да те намери, въпросът и така ще се свърши.

Сега вие трябва да знаете на кого от двамата господари ще служите. Вие казвате, че вярвате в Бога. Чудно е, че след като всички хора вярват в Бога, отде произтичат тия големи противоречия в света? Ето, вземете например християнството. В християнството, още в най-ранната му възраст имаше два възгледа. Апостол Павел поддържаше, че вярата ще спаси човечеството. Обаче, Яков се противопостави на тази идея. Той казваше, че не вярата, а делата ще спасят човечеството. След тях пък дойде евангелистът Иоан, който казваше, че светът ще се оправи само с любов. Значи, единият поддържаше вярата, другият – делата, а третият – любовта. И тримата са прави. Всяко нещо е на своето място. Ако си при един учител, който ти проповядва, ти ще вярваш в него и ще проверяваш нещата. Ако не вярваш, трябва да го напуснеш. Ако държиш за делата, като ти дадат една работа, трябва да я свършиш. Не я ли свършиш, ти ще се подцениш. Ако дойдете до любовта, вие влизате вече в друга една област. Значи, тримата излизат от три гледища, от три области на живота: областта на вярата, областта на делата и областта на любовта. Областта на делата е физическият свят; областта на вярата е духовният свят и областта на любовта е Божественият свят. Законите в тия три области са различни. Законите на делата са едни, законите на вярата – други, а законите на любовта – трети. Днес всички хора имат едно разбиране, което не може да ги ползува. Преди всичко, те трябва да знаят, че съвременната наука е закон за подмладяване. Физическият закон е закон за организиране, а законът на любовта е закон за живота. Всички хора искат да се подмладят, да продължат живота си. Затова, именно, Христос казал на учениците си: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единного Истинного Бога." И Христос проповядваше вяра, но първо казваше, че: „Бога трябва да обичате. При това, както обичате Бога, така трябва да обичате и мене." Христос не се задоволи с вярата, но Той казваше: „Давам ви и друга заповед: „Отца, ще

обичате, но и мене ще обичате. После едни други ще се обичате.“ За Божествения свят вярата не е достатъчна. Там се изисква още нещо, много повече от вярата. В Божествения свят работите не се уреждат само с вяра. Мнозина мислят, че като дойде Христос на земята, ще работи по-усилено върху хората. Не, това е заблуждение. Учителят първо работи отвътре, а после отвън. Христос казва: „Каквото ме е Отец ми научил, това говоря.“ Казвам: Ако в съвременният свят съществува по-голям идеализъм, те щяха да приложат Христовото учение помежду си. Обаче хората се спират повече на материалната страна на живота и се страхуват от злото, от дявола. Срещате един човек и виждате, че плаче. Защо? Обидил го е някой. Казал някакви лоши думи по негов адрес. Плаче този човек, но не страда. При онези дълбоки, вътрешни страдания на човека, цялото му лице се изменя. Цветът му е особен, а освен това по лицето му се образуват особени линии, бръчки, предизвикани от страданията. А този, който при една такава обида плаче, той още не е дошъл до истинските страдания. Особено силно се отразяват страданията върху чувствителните хора. Има чувствителни хора, на които страданията се отразяват особено болезнено, като че някой го боде по тялото с тънка, остра игла. Всяка мъчнотия, всяко страдание се отразява болезнено върху неговото духовно тяло. Такъв човек във време на големи страдания излиза от физическото си тяло да не чувствува страданията си много остро. Този човек възприема всяка добра или лоша мисъл отправени към него. В съвременните общества, религиозните и светски хора, всички се намират пред опасността да развият чрезмерно своята чувствителност, вследствие на което да преживяват големи страдания. Такива хора трябва да бъдат обиколени от благородни души, които да бъдат внимателни в думите си, в обходата си към всички. Не попаднат ли в такова общество, те иде бъдат изложени на подозрения, на съмнения, на любопитството на хората, ще искат да знаят, какви са техните възгледи за живота, за Бога и т.н. Всичко това произтича от неразбиране на любовта. Като обикне нещо, човек става

ревнив, страхува се да не го изгуби. Запример, някой има златен часовник, цени го обича го, бой се да не му го вземат. Всъщност, този часовник не е чисто злато, той едва е позлатен. Като не знаете това, вие страдате, мислите, че някой иска да ви открадне златния часовник. Такива вярвания имат много хора.

Сега, ако вашето вярване би се поставило на изпит, не зная колко би струвало. Ако сегашното вярване на хората би се изложило, като картина на изложение, не зная колко би струвало. Една сестра, която минава за много набожна ходила няколко пъти при брата си, но той не искал да ѝ помогне. Защо? Коя е причината за това? Няма доверие в нея. Той си мислил: „Като вземе парите от мен, тя няма да ги върне." Ще кажете, че този брат е лош. Не, той няма доверие в нея, не може да ѝ помогне. Ако вие отидете при някой банкер в София и му поискате 500 или хиляда лева на заем, ще ви даде ли той? Има хора, на които може да даде и сто хиляди лева, но има такива, на които и десет лева няма да даде. Ще кажете, че вярвате в Бога, че сте чада Божии. Чудно нещо, някой минава за чадо Божие, а няма никакъв кредит на земята. Ако синът на английския крал дойде сега и поиска от България стотици хиляди лева, веднага България ще го кредитира. Чудно е след това, как вие, синове Божии, да нямате никакъв кредит. Сега не си правете илюзии, че това или онова не ви трябва. Някой казва, че не му трябват пари. Пари не му трябват, а все за пари говори. Той мисли, колко повече пари да има, да си направи къща, да си купи това-онова. Не, така не се говори.

Преди години имаше един Симеон от град Елена, който искаше да служи на Бога, но да няма никакво вземане-даване с хората, да не носи никаква отговорност. Един ден му дошла идеята да тръгне от единия до другия край на Търново с кадилница в ръка, да покаже на хората, че има Бог в света. Писано било в Откровението, че молитвите се приемат с кадилници. И той решил да преброди цялото Търново с кадилница в ръка. Аз му казвам, че тази работа не е за него. Преди всичко свещениците ще кажат, че той се подиграва с тях. Каденето е

работа на свещениците. Пък ако иска да помогне на хората, нека преброди цяло Търново и да се спира от къща на къща, от дюкян на дюкян и да се помоли за хората, за тяхното добро. Какво по-добро кадене от това? И да го видят хората, че се спира от къща на къща, ще помислят, че прави някакви научни изследвания.

Казвам: Не можете да служите едновременно на двама господари От това гледище никой не може да обича двама души едновременно. Обаче, като се каже, че човек трябва да обича всички, думата „всички" подразбира Бога. Това значи: Бог, който живее във всички хора, можем да Го обичаме. Но ако вие мислите, че можете да обичате всички, които Бог обича, това е неразбиране. Думата „всички" разбира единство. Значи, ти можеш [да обичаш] едногото във всички. Това е закон Но да обичате всички в едногото, това е невъзможно. Това е моето разбиране. Когато аз казвам, че можем да обичаме всички, аз разбирам Бога, Който живее във всички същества. Както и колкото и да се проявява Бог в тия същества, ние можем да Го обичаме. При това положение невъзможно е да обичате някого, в когото Бог не се проявява. Тогава ние ще се намерим в едно вътрешно заблуждение, понеже ще говорим за онова, което не можем да направим. А когато човек говори за нещо, подразбира, че той може да го направи. Искате ли да знаете дали някой ви обича, в негово присъствие вие ще изпитате три неща в себе си: светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила във волята си. В негово присъствие вие сте готови да направите всичко. Ако сте при един учител, който ви обича, каквато трудна задача да ви даде, вие ще можете да я решите още в негово присъствие. Неговата мисъл ще се предаде на вашата и вие ще решите задачата си лесно. Много ученици страдат в училището по причина на това, че учителите им не ги обичат. Често учениците се оплакват, че като излязат пред учителя си, всичко забравят. Този закон е верен в психологическо отношение. Влезете ли в един дом, дето мъжът и жената не се обичат, този дом е разделен против себе си. Любовта на този дом зависи от любовта на майката и

на бащата. Ако човек няма любов в една работа, той не може да очаква никакъв прогрес. Прогресът зависи от същото. Същият закон има значение и в обществата. Ако между членовете на едно общество няма никаква любов, цялото общество ще бъде хилаво. В най-широк смисъл взето, вън от Божията любов никакъв прогрес не може да се очаква. Същият закон има отношение и към самия човек. Ако във всеки даден случай между ума, сърцето и волята на човека няма разбирателство, той не може да прогресира, не може да бъде здрав. Цялата школа седи в това. Мнозина искат да вкарат този метод в живота си, но не знаят как. В Америка, по целия свят, в Индия имат специални системи за постигане на вътрешни резултати, но вън от любовта всички методи нищо не струват. Любовта е единствения метод сигурен и правилен за работа. Дойде ли до ума, любовта трябва да се прояви, като светлина. Дойде ли до сърцето, тя трябва да се прояви като мека, приятна топлина, която е в състояние да стопи всичко твърдо в човека, както външната топлина е в състояние да стопи и най-твърдите метали и да ги превърне в течни. Във волята пък, любовта се проявява като сила. Онази любов, която едновременно произвежда светлина в ума, топлина в сърцето и сила във волята, това е Божествената любов в живота. Това всеки може да опита. Ако поставите парче желязо в огъня, то ще се нагорещи и може да се стопи, зависи от температурата. Обаче, ако го извадите от огъня, то веднага изстива. Същото може да се каже и за любовта. Ако тя се приеме външно, ще произведе същите резултати, каквито огънят за желязото. Постави ли се във външната любов, човек може да се сгорещи и да запази температурата си за известно време, след което изстива и отново дохожда в първото си положение. Тази топлина може да трае няколко часа, дни, седмици, месеци, години, след което изчезва. Тази любов трябва постоянно да се обновява. Любовта на силата трябва да се обновява от сърцето, от чувствата. Любовта на чувствата трябва да се обновява от ума. Любовта на ума трябва да се обновява от Божествения Дух. Това е закон за трансформиране на

Божествената енергия в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Като дойдем до това положение, ние трябва да имаме едно правилно схващане. Като срещнете един човек, не мислете, че той е невежа. Невежеството подразбира, че главата на този човек не е устроена, както трябва. Представете си, че един цар живее в една колиба целия си живот. Той е цар, но не може да се прояви. И този цар ще бъде принуден да живее като овчар. Значи, и царят, и овчарят ще живеят по един и същи начин, но ще се различават по това, че царят може да си направи палат, а овчарят не може. И овчарят, и философът могат да живеят в една колиба, но това, което философът може да направи, овчарят не може да го направи.

И тъй, същественото у нас е Божественото начало. Под думата „овчар“, аз разбирам живота на физическото поле, а царят е живота в един по-висок свят. Всеки се стреми да бъде цар, без да подозира невъзможността да стане такъв. Как ще стане човек цар? Той може да бъде цар на себе си, да управлява своето царство. Обаче, човек иска да бъде цар отвън, да управлява хората, цар на народ и държава. Ако човек не може себе си да управлява, ако не може да се справи със своя ум, със своето сърце и със своята воля, той не може да управлява и външно. Като ви дойде една скръб, започнете да я разглеждате – по какво се отличава от другите скърби, какво носи със себе си и т.н. Когато скръбта посети човека, той изпада в тъмнина, в мрак, в отчаяние. Всичко пред него изчезва и той не може да се ориентира, не знае накъде се движи. Той не вижда никаква перспектива за успех. Яви ли се една малка светлинка, той се обнадеждава и мисли, че може да намери изход от положението си. Когато е в тъмнина, в скръб, човек се плаши, мисли, че целият свят пред него изчезва. В дадения случай човек се намира в един свят на заблуждение. Той мисли, че всичко е разрушено и изгубено за него. Но като излезе от света на скръбта и отчаянието, той влиза в друг един свят, дето всичко е отново разрушено. Той казва: „Излъгах се, светът не е изгубен. Всичко е красиво и добро.“ Тъй щото, не съжалявайте, че вашата колиба, т.е.

това в което сте вярвали е разрушено. Като живее, човек постоянно се изменя, в него става един коренен преврат. Той е свършил университет, цели 20 години е учил, вярвал в различни авторитети, чел е разни книги, но в един ден всичко това се обезценява. Авторитетите, книгите, учителите и професорите, които са го учили – всичко се обезценява. И ние се намираме в един период, когато възгледите на хората постоянно се изменят. Вие сте изучавали закона на кармата. Според този закон, човек е съчетан от ред усилия, когато е работил в миналото. Значи той е прекарал ред съществувания на добри и лоши животи. Понякога той е живял охолно, разпуснато, вследствие на което е направил много дългове. Всички тия дългове са записани в Божествената книга. А понякога той е живял така, че е придобил големи печалби. Днес тези печалби и загуби се така преплитат, че докато отначало върви добре, изведнъж животът му се влошава. Той започва да се чуди защо хората го обиждат, защо го ограбват, защо някой запалил къщата му. Това е все резултат на миналото. Така поне го обясняват. Някой в миналото, преди две прераждания е запалил къщата на своя ближен и днес му се връща същото. Или преди две прераждания той обрал някого, а днес обират него. Obраният в миналото днес идва да си вземе това, което му е взето. Който разбира закона на кармата казва: „Този, когото обрах в миналото, днес дойде да си вземе своето“. Затова не дава крадеца под съд. Той все едно, че скъсва полицата и ликвидира. Той се обръща към Бога и казва: „Господи, простих му.“ Като разреши така въпроса, втори път няма да го обират. Рече ли да се съди човек, с това той усложнява положението. И тогава, знаете ли какво ще се случи с вас? Каквото се случило с трима братя македонци. Най големият брат от тях, като забогатял извикал двамата си братя да работят заедно. Един ден той се оженва и искал да се отдели от братята си. В случая, той трябвало да раздели богатството си между тримата. Обаче, той казал на братята си: „Вий ще оставите на мен да разреша въпроса. Понеже аз ви повиках, аз ще определя на кого колко да дам.“ – „Не, не сме

благодарни, ще се съдим.“ За да не го изпъдят братята му, той преписал всичкото си имане на името на жена си. Те се съдили цели осем години. През това време жена му го натирила. Братята му изяли и изпили, каквото имали и като останали без пет пари, те се обърнали към брата си с думите: „Братко, дай ни сега, каквото искаш, на всичко сме доволни.“ – „Да, но сега и аз нямам нищо.“ Закон е: Бъди доволен на това, което хората ти дават, колкото малко да е то. Няма защо да се съдиш с брата си.

Един познат адвокат ми разправяше една своя опитност. Той направил някакво злоупотребление, за което бил осъден да лежи четири години в затвор. През това време, той чел много съчинения, но най-после попаднал на Евангелието. Като чел няколко пъти Евангелието, той си казал: „Като изляза от затвора, ще стана Христов ученик, ще приложа Христовото учение в живота си.“ Както казал, така и постъпил. Той разгледал всичките си полици, от кого колко имал да взима и посетил всеки едного поотделно. Като отишъл при първия, той го запитал: „Можеш ли да платиш дълга си без никаква лихва?“ – „Мога.“ – „Плати тогава.“ Отишъл при втория: „Можеш ли да платиш дълга си без лихва?“ – „Не мога.“ – „Ами половината?“ – „Мога.“ Така посетил всичките си длъжници, като дошъл до една четвърт от дълга. Той се съгласил даже и до една четвърт да му се плати, но по този начин скъсал всички полици и ликвидирал със старите сметки. Като постъпил по този начин, работите му тръгнали напред. Направил си нова къща. С една дума, той почувствал Божието благословение.

Казвам: Дотогава, докато човек не реши да живее за Бога, а не за себе си, докато не постъпва правилно, Божието благоволение няма да дойде върху него. Изпълни ли Божия закон, не отвън, не чрез налагане, но по любов, всичките му работи ще се оправят. Хората се заблуждават, като мислят, че живеят за себе си. Никой не живее за себе си, никой не умира за себе си. Моите крака живеят заради мене, моите очи живеят заради мене, моите уши, моите ръце – всички мои

удове живеят заради мене. Ако краката престанат да ми служат, те престават да бъдат крака. Докато живеем за Бога, ние сме удове в Неговия организъм. Щом сме Негови удове, Той се грижи за нас. Щом се грижи за нас, всякога ще ни бъде добре. По-голям от Бога няма. Като не разбират това, хората се спъват и започват да спорят помежду си, кой е на правата страна. Не само обикновените хора, но и светиите спорят. Двама светии спорили помежду си, дали бобът може да се яде, без да е осолен или не може. Единият поддържал, че и без сол може да се яде, а другият поддържал, че без сол не може. Те трябвало да подложат своята теория на опит. Наистина, бобът има сол в себе си, но без външна сол, той не може да се яде. Сол е необходима на живота. Тя сцепва нещата, държи ги, пази от гниене. Казано е в Писанието: „Ако солта обезсолее, тя се изхвърля навън." Без сол нещата започват да гният. Всички неща, които имат сол, те не гният. Всички тела, които имат сол, не боледуват. Щом имаш ревматизъм, сол нямаш в краката си. Щом ти боли корем, сол нямаш в организма си. Щом те боли глава сол нямаш в себе си. Аз не говоря за външната сол, но за солта на живота. Като не знаят това, хората се заблуждават, мислят, че могат да се лекуват с лекарства. И лекарствата помагат, защото съдържат сол в себе си.

Във време на война дойде при мене една бедна вдовица да се оплаче, че страда от треска и няма пари да си купи цяр. Тя казва: „Какво да правя, положението ме е такова, че не мога сега да си помогна. Ако бях богата, ако разполагах с пари, щях да си купя лекарство и щях да оздравея." Аз я изслушах и си помислих: „Да и дам пари, ще я обидя." Тогава и казах: „Сестра, ще ви дам един съвет да се лекувате с него. Ето какъв ще бъде съветът: Представете си, че имате в джоба си сто лева. След това, ще си представиш, че отиваш в една добра аптека и казваш на аптекаря да ти даде цяр за треска. Той ти дава цяра, а ти му плащаш сто лева. Взимаш лекарството, отиваш у дома си, изпиваш го и след малко време се усещаш съвършено здрава." Тя ме погледна зачудено, помисли, че се шегувам с нея.

Казвам ѝ: „Направи опита и след това ела да ми кажеш, какъв резултат имаш.“ Тя си отиде и на другия ден дойде да ми каже, че направила опита и треската ѝ минала. Казах ѝ след това да не казва опита на другите, да не се сърдят аптекарите. Но този опит може да даде резултат, само ако човек вярва. Ако не вярва, треската не само, че няма да мине но ще дойде още по-силно. Този закон работи, само ако се приложи без никакво съмнение и колебание. Тогава в него няма никакво изключение. Ако човек мислено може да изпълни този опит, да си представи, че има в джоба си сто лева, че отива в аптеката, че купува лекарството и го изпива, той вижда, че мисълта, изобщо, е по-силна от всякаква треска, от всякаква болест. Всеки ден си казвайте: Господи, всичко, онова, което Си вложил в моя дух, в моята душа, в моя ум и в моето сърце, ще го изпълня. Ще кажете, че на думи лесно се говори. Не, ако вие речете да направите това, което Бог е казал, Той ще бъде на ваша страна. В ума ви ще дойде светлина и тогава хората ще постъпват малко по-другояче, отколкото досега са постъпвали с вас. Бог живее във всички хора. Като съзнавате това, правете опити да видите, доколко вярата ви е силна. Човек може да се лекува и с мисълта си. Вярата е закон за възстановяване на трептенията и то на онези трептения, при които мисълта, чувствата и постъпките на човека могат да функционират. Мисълта например, може да се прояви само при известен брой трептения. Същото може да се каже и за чувствата, и за постъпките. Вярата е закон за регулиране на тия трептения. Ако нямаш вяра, този закон не може да работи. Тогава мисълта и чувствата на човека не могат да работят и той се усеща демагнетизиран. Демагнетизирането подразбира понижаване на трептенията на човека. Като иска да се лекува чрез екскурзии, човек трябва да се преоблече, като се изпоти и веднага след това да пие няколко чаши гореща вода, да възстанови изгубената топлина на тялото си. Ако не може да възстанови изгубената топлина на тялото си, човек изпитва един студ, вследствие свиване на капилярите. Тъй щото, върнете ли се от екскурзия, веднага се преоблечете, пийте една-

две чаши гореща вода, да възстановите изгубената топлина на тялото си. Същият закон се отнася по мислите и чувствата на човека. Ако мисълта ви изгуби своята светлина, повишете трептенията ѝ. Ако чувствата ви изгубят своята топлина, повишете трептенията им. Тъй щото, живейте добре, за да не губите своите мисли и топлината на своите чувства. Не губете и силата на своята воля. В това се заключава здравето на човека. Това значи да служим на Онзи истински господар, Който поддържа светлината, топлината и силата у нас.

Благословен Господ Бог наш.

4-та неделна беседа от Учителя, държана на 23 октомври 1938г. София – Изгрев

НЕИЗБЕЖНИЯТ ПЪТ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета от 15 глава на Матея 29–30 стих.

Духът Божий.

Човек ежеминутно има някакви нужди. Ние можем да кажем, че човек е същество, което постоянно се нуждае от подкрепа. Ако тази подкрепа не му се дава, животът му ежеминутно ще се влошава. Ние можем да кажем, че човек е най-деликатното същество на земята, но турено при най-лошите условия, вследствие на което, той трябва да има големи грижи за себе си. Не взима ли тези грижи, той е изложен на опасност и рискува да изгуби това, което има.

Често ние говорим за живота, както се проявява на земята, но този живот, който се проявява, ни най-малко не е този, който ние търсим. И това разбиране, което хората днес имат, ни най-малко не е онова Божествено разбиране. Например, като хванете една кокошка, тя ни най-малко не разбира, че я е хванало едно благородно същество, което ѝ мисли доброто. Тя веднага започва да кряка, което показва, че няма никакво доверие в човека. Той ѝ казва: „Ела при мене, аз ще ти дам царски условия, каквито няма да намериш в курника. Какво ще научиш в курника? Нищо няма да научиш. Като дойдеш при мене, аз ще снема твоята дреха, тази перушина и ще ти дам царски условия." Не, съвременните хора още нямат идейно разбиране за живота. Тъй щото, когато кокошката крякa, тя иска от човека да ѝ докаже всичко това, което ѝ обещава. Човек ѝ казва, че ще направи с нея опит, ще я тури в своята лаборатория и ще ѝ докаже всичко на опит. Мнозина казват, че кокошката е глупава същество и нищо не помни. Опитайте се да излъжете два пъти кокошката да видите как помни. Щом я

викнеш, след това ѝ хвърлиш нещо върху нея, тя не дохождда вече, знае, че си я излъгал.

Сега ние разглеждаме живота обширно, а не така, както се проявява. Засега на земята човек е последното творение, но не е последното творение на Бога. Какво ще разберете от това? В един дом първородното и последното дете се различават. Изобщо, първородните деца се идеалисти, а последно родените са материалисти. Аз не говоря за този идеализъм, който хората говорят и разбират. Има един идеализъм, който коренно се различава от този на хората. Аз наричам идеални неща тези, които не причиняват болки на човека. А материални неща наричам ония, които причиняват болки на човека. Всякога, когато вземете нещо материално от човека, той страда. По това именно се различават материалните от идеалните неща, че материалните неща всеки може да ти ги вземе, а идеалните неща никой не може да ти ги вземе. Като ти вземат нещо материално, ти взимаш адвокат, започваш делото и го водиш по десетки години. В края на краищата ти или ще спечелиш делото, или ще го изгубиш. Въпросът с идеалните неща не седи така. Един идеален човек е съвсем другояче създаден от един материален. Материята на материалния човек има много пори, вследствие на което, каквото туриш в него излиза навън. Обаче, материята, от която е направен идеалния човек е такава, че каквото туриш в него, всичко се задържа, нищо не излиза навън. Той има една специална врата, през която може да излезе това, което желае. През никъде другаде не може да излезе. Аз ви давам това само за обяснение. Има хора, от които нещата не изтичат. Те са направени от идейна материя. Тази идейна материя, именно, развива човека. Дойде ли такъв човек при вас, той започва да издава особено ухание от себе си. Той издава такова ухание, с каквото много хора се пръскат. Те взимат разни есенции от растенията и се пръскат с тях. Такова ухание, обаче лесно изчезва. Човек, който отделя такова ухание от себе си, има особено изражение на лицето си. Лицето му е светло, чисто. Човек, който

отделя от себе си тази тъмна, черна материя, той има черен цвят на лицето си. От лицето на този човек излиза една тъмнина. Отворете една дупка и ще видите, че от тази дупка излиза особена тъмнина. Дупката е винаги тъмна. Забележете, когато слънцето изгрява, високите места обикновено са светли, а ниските, дълбоките са тъмни, понеже хвърлят повече светлина. Сега мнозина казват: „Да бяхме във времето на Христа." Да бяхте във времето на Христа, вие щяхте да мислите, както евреите са мислили на времето си. Вие щяхте да имате разбиранията на евреите. Може би някога Христос да дойде в културните народи, да измени своите възгледи, т.е. да ги изнесе според техните разбирания. И това не е изключено. Казвате: „Как ще Го приемат тогава?" Има един външен прием, но има и един вътрешен. Има едно учение в света, което трябва да се приеме. Това учение съставя атмосферата, в която човек трябва да живее. Ако на земята нямаше въздух, какво ни ползува самата земя? Тогава нямаше да има условия за живот. Ако хората биха се преместили на месечината, те щяха да се задушат – на месечината няма условия за живот. Според учените на месечината няма никакъв живот. Обаче, човек може да живее в друга среда, много по-рядка от въздуха. Тази среда е много ефирна, няколко хиляди пъти по-рядка от въздуха. Вие трябва да знаете, в какво седи мощността на една рядка материя. Понякога учените хора дават такива образи. Те казват, че за да се събере само един грам от тази първоначална материя [...], всички фабрики по целия свят трябва да работят цели три хиляди години. Казвате: „Как да разберем това нещо?" Разберете го, както искате. Според учените, един грам от тази материя е толкова мощен, че всичко можеш да създадеш. Ако човек има в себе си само на върха не едно остри е от тази материя, той би бил гениален човек. Засега хората нямат и толкова от тази материя, но те се стремят да придобият поне малко, микроскопически частици от тази материя, която строи. В тази материя се събира животът, тя строи човешката мисъл. Казано е в Писанието, че Духът Божий се осел върху бездната.

А земята била неустроена и пуста. Преди всичко, Духът Божий няма никакво тегло. И после се казва, че каквото казал Бог, така станало. Значи, Духът Божий, Бог със Словото си създал света. Така се създават различните теории за създаване на света. Първичната материя, за която говорим, представя Духа, който създава. Без Него всичко е в безпорядък. С Него всичко е в порядък. Лесно е да се говори за порядъка и за безпорядъка, но трябва да се направи един опит. Трябва да се опитате да видите, дали имате, колкото на едно острие от тази материя, че като се намерите в трудно положение, да кажете: „Аз имам дух.“ И тогава вижте, какво може да направи вашият дух. Ако в дадения случай духът ви може да направи нещо, вие имате от тази материя в себе си. Ако нищо не можете да направите, тогава ще съзнаете, че от духа, от тази материя имате извънредно малко, или почти никак. Тогава вие ще имате опитност на една стара баба, която, като чела Евангелието, дето Христос казва, че който има вяра колкото синапово зърно, ако каже на тази гора да се отмести, тя ще се отмести. Тази баба имала точно пред прозореца на къщата си един баир, който засенчвал слънцето, вследствие на което стаята ѝ била много тъмна. Една вечер тя се молила на Бога да се махне тази могила от пред прозореца ѝ. Като станала сутринта, тя видяла, че могилата била на същото си място, не се мръднала никак. После тя си казала: „Стана точно така, както си мислех.“ Значи, тя се молела, но вяра нямала, че молитвата ѝ може да бъде чута.

Това е един пример, който донякъде само обяснява нещата. Тази баба не успяла в молитвата си, защото не се е унила, тя е приемала всичко на доверие. Знаете ли, какво значи да приема човек всичко на доверие, на вяра? В Америка имало едно общество от вярващи, които лекували само с вяра. Някои болести могат да се лекуват с вяра, но някои не могат. Това зависи от вярата на хората и от самите болести. Понякога достатъчно е човек да вярва, за да се излекува. Понякога тия хора били подигравани за вярата им. Един духовит критик в това отношение дава следния пример. Двама млади тръгнали на път, да се

разходят, да направят своето сватбено пътешествие. С трена се случила една катастрофа, при която младоженикът бил изхвърлен вън от трена и счупил единия си крак. Той извикал един лекар, който влизал в обществото на тия, с новото верую, да лекуват с вяра. Като дошъл лекарят, прегледал крака на болния и му казал: „Ще знаеш, че кракът ти не е счупен.“ – „Как така?“ – „Каквото ти казвам, ще вярваш. Ако вярваш, ще се излекуваш. Ако не вярваш, няма да се излекуваш. Кракът ти не е счупен.“ – „Ама кракът силно ме боли.“ – „Не, ти си въобразяваш.“ Най-после той го убедил да вярва, че наистина кракът му не е счупен. Лекарят идвал при болния в продължение на един месец, докато най-после и болният започнал да вярва, че кракът му не е болен. В това време костта зараснала и болният започнал да пристъпва бавно, докато съвършено оздравял. След това идва лекарят при него и му казва: „Сега ти ще ми платиш десет хиляди долари, задето те излекувах.“ Пациентът му отговорил: „Сега пък ти на свой ред ще си въобразяваш, че съм ти платил десет хиляди долари. Аз ти благодаря, че ме излекува, но според лекуването и плащането. Какъвто е лекарят, такава ще бъде и заплатата. Мисли, че след един месец ще имаш десет хиляди долари на разположение.“

Всички съвременни хора постъпват като този нов лекар – отричат болестите, но като дойде до плащането чакаме материалното. Там е погрешката на хората сега. Ако лекуваш материално, материално ще ти се плати. Ако лекуваш идеално, идеално ще ти се плати. В своето верую ние трябва да бъдем логически последователни. Защото законите на материята са едни, а на духа – други. Обаче, не е невъзможно кракът да се лекува и без да го е пипнал някой. Затова се изисква абсолютна вяра. Онзи, който разбира законите на органическия свят, той ще изпрати към крака една магнетична вълна. И тогава по закона, който управлява живота на клетките, една с друга клетките ще се съединят и кракът ще се намести правилно. Така може да се лекуват хората, но ако го бутнат, кракът ще се размести. Ако човек концентрира мисълта си към болното или счупеното място и в

продължение на един месец не го движи никак, кракът може да зарасне без никаква външна помощ. Сега ще дойде възражението: „Ами ако кракът се намести накриво?“ И това е възможно. Но не става ли такова нещо при най-опитните лекари. Понякога лекарите настаняват крака на болния така, че той зараства накриво. И след това става нужда на няколко пъти отново да го чупят и отново да го лекуват. Деликатна работа е да се лекуват счупени ръце или крака. Казвам: Човек може да се лекува при известни условия. Условията зависят от дадените възможности. Ако вие излезете вън от тия възможности, тогава нещата стават невъзможни. Срещате един човек, който боледува от нещо, страда. От какво страда? Дишането е слабо в него, задушава се. Кръвообращението не става правилно в него. Той страда, понеже кръвта му не е достатъчно пречистена. Дихателната му система е слаба, вследствие на което той не може да възприема добре въздуха и да се ползува от жизнената енергия, която се намира в него. Във въздуха има известна животворна енергия, която помага за кръвообращението и за пречистването на кръвта. И дишането се подчинява на известни закони. Ако човек диша плитко, той не може да се ползува от приетия въздух. Ако диша дълбоко, въздухът, който приема ще може да извърши добра работа. При това, не само да приема дълбоко въздуха, но и да го изпуща бавно, а не като пушкало, изведнъж. Такова бързо дишане и издишане не може да допринесе никакво благо на човека. Човек не знае колко клетки имат дробовете му и всяка клетка се нуждае от въздух, от условия на живот. Като диша, човек трябва да напълни всички свои клетки с въздух. Този въздух трябва да остане в човека не по-малко от 40 секунди, от 50 секунди. При това положение този въздух ще произведе в човека това, което никой друг не може да произведе. Сегашните хора, които са толкова нервни, често се оплакват от помрачаване на ума им. Защо става това? Защото в дихателната им система се заражда особена енергия, те искат да свършат много работи. Те искат да станат гениални, да правят, каквото искат. За това се иска голяма мозъчна

сила. Например, за да държите една реч, знаете ли колко енергия трябва да изразходвате? Отде ще вземете тази енергия? Вие можете да я вземете от въздуха. Но за да се възприеме тази енергия, нужно е знание, понеже понякога тази енергия се намира в по-голямо количество, а понякога в по-малко. При изгрева на слънцето тази енергия е по-изобилна. Към обяд тя е в недоимък, а вечер, когато хората спят, тя, енергията отново се набира. Сегашните хора прекарват по цели нощи на забавления. Когато трябва да почиват, те прекарват на забавления, вследствие на което разстройват здравето си. Правилно е, когато човек напусне работата си, да прекара цял час в размишление, не да мисли за това, как ще преживее, но да свърже мисълта си с един висок свят. Той трябва да има една трезва мисъл. Той трябва да се свърже с този чист свят, който аз наричам свят на планини и на гори. Както чистият въздух е необходим за дробовете, така и с мисълта си човек трябва да се свърже с онзи чист и възвишен свят и да приеме от него онази енергия, която е необходима за неговото здраве, за неговите мисли и чувства. Като правите това, на другия ден вие ще се чувствата освежени и бодри. Казвате: „Този свят, как да го пипнем, да се уверим в неговото съществуване?“ Вашите сетива, на които разчитате не са голям авторитет. Вие можете да имате едно впечатление за този свят, както и за много други неща по интуиция. Това впечатление Ще бъде по-вярно, отколкото ако е възприето чрез сетивата. Има хора, на които това чувство е силно развито. Човек, у когото интуицията е силно развита, щом срещне някой друг човек, той веднага може да знае, какво ще му се случи. Той чувства това нещо. Мнозина мислят, че в познаване на нещата чрез интуиция няма никаква наука. Ще кажете, че никъде не е писано по това. Не е въпросът в писането. Това е въпрос на усещане. Както геометрикът взима линия и пергел и започва да измерва линиите и ъглите, така този, който има интуиция смята и измерва нещата. Между правите линии и ъглите има известно съотношение. Дайте на геометрика една права линия и един ъгъл и той веднага ще направи

своите изчисления заключения. Чувствителният човек предчувства, че има да стане нещо с него и се безпокои. Не трябва да се безпокоите. Онова, което има да стане с човека е много добро. Мнозина се безпокоят да не изгубят дома си или да не изгубят положението си, къщата си. Няма какво да се безпокоите. Има неща, които можете да носите със себе си, но има и такива, които не можете да носите със себе си. Ако отидете в странство да учите или да се разходите, ще вземете ли със себе си своя кон или своя вол? Колкото и да ги обичате, вие ще ги оставите у дома си и ще тръгнете сам. Вие се безпокоите, че като се върнете от странство, дали ще намерите къщата си и говедата си на същото място, дето сте ги оставили. Някой казва на своя познат: „Слушай, пази се да не станеш много религиозен, защото ако станеш такъв, къщата ти. и всичко, което имаш ще отиде." Че къщата ви ще отиде, това мога да ви подпиша предварително. Дали ще станете религиозен или няма да станете, къщата ви ще отиде. Дали си религиозен или не, все на онзи свят ще отидеш. Разликата е само в това, че ако си светски човек, ще бъдеш в положението на евреите, които гонят днес от Германия и от Италия. Като отидат на онзи свят, ще ги интернират и ще кажат: „Такива не искаме тук." Като отидеш там веднага ще прегледат паспорта ти, какво е писано на него. И като намерят, че паспортът ти е фалшифициран, веднага ще те изпратят назад. Какво ще правиш тогава, като слезеш на земята? Ти ще намериш затворена вратата, през която са те пуснали да излезеш. Ти хлопаш на вратата, никой не те чува. Отиваш при домашните си и там хлопаш, пак никой не те чува. Ти обикаляш около тях, гледаш, че всички се нареждат около масата и започват да ядат, а на тебе не дават. Ти се чудиш, какво стана, че тези хора, които обичаше, не те виждат и не искат да знаят за тебе. Всички се смеят, говорят, после отиват да си лягат, а ти минаваш и заминаваш край тях, като че нищо не става. Как си обяснявате всичко това? Вие казвате: „Това наистина вярно ли е?" Ще го опитате. Като ви изпъдят от онзи свят, както пъдят днес евреите, тогава Ще разберете, вярно ли е или не. Ако не те

изпъдят, пак разбереш, вярно ли е. Защото законът на Духа изисква да имаме прави отношения към него. Между праведни и грешни хора права връзка няма. Никой не може да образува права връзка между себе си, ако е праведен и грешния. Всеки, който се е опитал да създаде една права връзка с един грешник, той сам си и създавал най-големите нещастия в света. Защото този въпрос, именно, за образуване на права връзка между праведни и грешни, е въпрос само на Бога. Само Бог е в състояние да образува тази връзка. Хората сами не могат да образуват тази връзка. И тогава, каже някой, че е спасил един човек, той се лъже. Човек човека не може да спаси. Не си го спасил. Ти си му взел парите, лекувал си го, но не си го спасил. После човекът пак умира. Да мислите, че можете да спасите човека, това е едно заблуждение. „Ама аз мога да помагам.“ Че можеш да помагаш, това са дребни работи. В този смисъл да помогнеш на човека, да го спасиш, това значи да внесеш в него онези условия, да поддържаш неговите идеали. Това е прерогатив само на Бога.

Тези разсъждения ви смущават, понеже като деца вие търсите само лесния път. Вие си представяте онзи свят такъв, какъвто не е. И този свят си представяте такъв, какъвто не е. Вие мислите, че като дойдете на земята, всичко ще върви напред, навсякъде ще ви посрещнат с лаврови венци. Когато евангелистите дойдоха в България, те мислеха, че като проповядват Евангелието, всички българи ще се обърнат, ще станат евангелисти. После като ги стегнаха, видяха, че не е така. Те бяха платени проповедници, но се обезсърчиха, че не им върви. Те мислеха, че всичкото зло е в иконите. И като изхвърлят иконите, работите ще се оправят. Не, всички хора си имат икони в себе си. Всички имат идоли, на които се покланят. Хората още не са се освободили от идолопоклонството. Някой има по две икони от по сто хиляди лева, които турил в някоя банка и постоянно отива да ги види, да им се поклони. Той вярва в тия икони, мисли, че му донасят големи приходи, които могат да го осигурят. „Аз вярвам в нея.“ Защо? Защото ти дава нещо. Ти вярваш в една

крава, защото ти дава мляко. Щом престане да ти дава мляко, ти не вярваш вече в нея. Ти вярваш в една круша, щото ти дава круши. Щом престане да ги дава круши и ти преставаш да вярваш в нея. Ти вярваш във водата, защото утолява жаждата ти. Щом престане да утолява жаждата ти и ти преставаш да вярваш в нея. Ние още не сме запознати с водата. Има една вода в света, която не овлажнява ръката. Като се тури на ръката, та веднага се разпилява, но внася едно охлаждане. Има камъни, които също така внасят охлаждане, както когато човек има някъде възпаление и го лекуват с компрес. Натопяват един голям чаршаф в студена вода и обвиват болния с него, за да се предизвика известна реакция. Обаче, ако човек капне няколко капки от тази вода върху тялото си, тя ще действа десет пъти по-добре от самия компрес. Човек може да се лекува и с внушение. Един ден дохожда при мене един старец на около 90 години, едва върви, прегърбен, пък и не чува добре, води го едно момиче. Той върви, но от време на време залита – лошо му е нещо. Като го гледах, реших да направя един опит с него. Изпратих му една мисъл, че е млад човек, на 21 години и че има в банката на негово име сто хиляди лева. Като възприе тази мисъл, той моментално започна да крачи, като войник, почувства се млад и богат. Но това положение е временно. Пък и аз нямам време да се занимавам с него, да поддържам заблуждението му. На другия ден той беше пак стар, болен, прегърбен старец, който си казва: „Какво съм седнал да си въобразявам, че съм млад, че имам сто хиляди лева в банката, когато нищо нямам.“ Щом старите мисли влязоха в него, той изгуби първото си положение. Това става и с вас. Докато вярвате, че Бога съществува, вие се насърчавате. Щом престанете да вярвате в съществуването на Бога, казвате, че и с вас всичко се е свършило. Казвате: „Ние сме големи грешници. Бог няма да се занимава с нас. Като сме дошли на земята, определено ни е да страдаме.“ Това са заблуждения на миналите векове, на ония същества, които са ръководели част от човечеството. Те са имали интерес да заблуждават хората. Когато някой ти казва, че баща ти

нищо не ти е оставил, той е заинтересован. Когато някой поддържа идеята, че баща ти ти е оставил нещо и той е заинтересован, но тази заинтересованост е различна от първата. Когато някой ти казва, че баща ти ти е оставил нещо, той има предвид да дадеш нещо от себе си. Обаче, всички хора се стремят към щастие, искат да бъдат щастливи. Вие искате Бог да ви направи щастливи. В замяна на това, какво ще дадете вие? Какво ще ви донесе това щастие? Ако ти си купиш пиано или орган, за какво ще го държиш – като украшение или да свириш на него? Да свириш на него. Ако свирите на това пиано, то е на място. Но ако го държите само и след 10–15 години го погледнете, ще видите, че то цялото е прашясало, а клавишите му са развалени.

Та казвам: Мнозина са дошли в света с желанието да служат като украшения, да си поживеят малко. Не е въпрос да бъдем като украшения и да си поживеем само, но във всички трябва да се роди идеята да служим. Всички трябва да се проникнем от живота на служенето. И в това служене да внесем идеята за величието на любовта, но не онази любов, от която всички хора умират. Ние говорим за онази любов, която носи щастието на хората, която носи безсмъртието им. Щастието е обвивка на безсмъртния живот. Щастието е дреха, с която безсмъртния живот трябва да се облече. Смъртният живот не може да се облече със смъртна дреха. Значи, има една любов, която умира и друга, която не умира. Това са две дефиниции на любовта за разграничаване. Във вашия ум живее идеята за една временна, статическа любов. Тази любов трае само месец, два, три, година, най-много десет години. Повече от десет години не може да отиде. Защо, е така? Защото няма материя, с която да се поддържа. Например, индустрията, с която хората сега се занимават, се нуждае от въглища. Какво ще стане с тази индустрия, когато един ден въглищата свършат? Нека кажем, че тези въглища ще продължат още за хиляда години. После, какво ще се прави без тях? Ако хората не намерят други ресурси, хората трябва да се върнат към

първобитния си живот. Учените казват, че горе в пространството, на височина около 500 километра имало грамадно количество енергия, която могла да се използва за отопление и осветление на човечеството. Тогава зимно време всеки ще си носи в обущата, в дрехите, в ръкавите малки батерийки, с които ще се отоплява. Той няма да усеща никакъв студ. Не само това, но с помощта на тази енергия ще може да се отглеждат растения в специални топлилници и всеки да се ползва от тропическите растения и плодове, което в сегашните времена е невъзможно. И сега даже, вие можете да правите опити, да се ползвате от енергията в природата. Някой се оплаква, че дрехите му били много тънки, вследствие на което изстинал. Една зима аз направих следния опит: Беше една от най-големите зими, но аз си купих един тънък плат и си уших едно палто без никакъв хастар, а нямах даже и копчета. Така го носих при голям студ, 25 градуса под нулата, без да усещам никакъв студ. Напротив, беше ми приятно топло с него. Мнозина мислеха, че ми е студено, че ще изстина с това тънко палто. Който не знае законите, той може да „възкръсне“ с тази дреха. За да може да се справи с нея при големия студ, той трябва да концентрира мисълта си, да съсредоточи чувствата и волята си и да се ползва от енергията в пространството. Като направите този опит, ще видите, че това е една реалност.

Сега, като дойдете до любовта, вие казвате, че човек може да обича само това, което вижда. Това е вярно по отношение само на физическата любов. Дойдете ли да духовната любов, човек може да обича и това, което не вижда. Питам: Слепият човек, който не вижда, не обича ли?Ти можеш да обичаш, без да пипаш. Ако човек се изолира от света и се лиши от петте си чувства, той ще се лиши от проводници във физическия свят. Обаче, човек има друго нещо в себе си, с което може да влезе в контакт с други светове. Значи, не е само физическото, с което човек може да се съобщава. В това отношение религията не е нищо друго, освен училище, в което могат да се облагородят човешките чувства, за да влиза в съприкосновение с това,

с което досега не е влизал. Вземете запример животните, които живеят на физическия свят. Всъщност, те не знаят, че има слънце, има месечина, че има звезди. Те нямат понятие за тия неща. Това показва, че те живеят в един свят, за който тяхното съзнание още не е пробудено. Запример, има религиозни хора, които говорят за Бога, за ангелите, представят си ги същества с крила, но ни най-малко не разбират, какво представят техните крила. Крилата на ангелите представят мощната сила на техния ум. Ако изгуби ума си, ангелът изгубва и крилата си. И обратно – като изгуби крилата си, изгубва и ума си. Такава роля играят и крилата в птиците. Ако се отнемат крилата на птицата, тя изгубва възможността да развива своите мозъчни центрове. Като движи крилата и опашката си, птицата развива своите мозъчни центрове. При съвременното възпитание на децата майката трябва да даде правилен подтик на детето си, да знае как да движи ръцете си, краката си, главата си. Това не е суеверие. Ако при излизане от дома си, човек тръгне с левия си крак, той ще има възможност да развива своите чувства. Ако в този момент вие отивате да вършите работа, която умът трябва да я свърши, вие ще спънете работата си. Имате ли работа, която се нуждае от участието на ума, тръгнете с десния си крак. Отивате ли на църква, тръгнете с левия си крак. Ако тръгнете с десния си крак, вие ще се намерите в голямо противоречие. Когато отивате на църква, Бог ще се разтоваря със сърцето ви, а в това време умът ще седи като слуга и ще слуша, каквато работа го накарат, ще я свърши. Рече ли да застане в ролята на съдя, да дава ум на Господа, той ще се намери вън от църквата. Мнозина мислят, Че са много интимни с Господа и казват: „Аз се молих и се моля постоянно на Господа.“ Въпросът е, каква е била вашата молитва. Каква молитва е била тази, ако вие през целия си живот само сте безпокоили Господа? Че ако ти цял живот си се оплаквал за това, за онова, че нямаш това или онова и си се оплаквал от приятели, от баща си, от майка си, от роднини и си намирал, че Господ не е създал света, както трябва, какви молитви са тия? Ти,

малкият човек си седнал да съдиш Господ, че не си е уредил работите, както трябва, а след това искаш да минеш за голям човек, за голяма величина. Оставете тия работи. Като те дошли на земята, вие трябва да знаете, че по-добър план 5ожия не съществува. И след това хората ще си дават мнението за Божия план. После ще разискват върху въпроса, коя религия е най-права. А религиите не са Божие дело. Те са човешки форми. Онова, което Бог е вложил в света, това е Неговата любов. Онова, което Бог е вложил в света, това е Неговата мъдрост и светлина, това е Неговата истина и свобода. Тия неща дават подтик на човека да се прояви. Това е човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух и човешката воля, които се проявяват в света. Мнозина питат: „Вярваш ли в трите лица на Господа?“ Аз вярвам и в двете и в трите лица на Господа, но не искам да ги обяснявам. Аз приемам нещата така, както са. Ако Бог е в три лица, аз не искам да ги увеличавам, нито да ги намалявам. Аз приемам нещата така, както са. Някои ме питат, троеличен ли е Господ? Не зная. Аз Го зная като любов, а лицето Му не съм виждал. „Как така? Нали човек е направен по образ и подобие Божие?“ Човек е направен по образ и подобие Божие, само когато лицето му издава светлина. Светлината е първото лице на Бога. Топлината е Неговото подобие. Значи, когато издаваш светлина от себе си, ти приличаш на Бога. А когато имаш топлина, ти имаш образа на Бога, приличаш на Бога. Защо трябва да оприличавате лицата си на Бога, които не са толкова красиви? Лицето на Бога е необикновено красиво. Видите ли това лице, вие никога няма да го забравите. Достатъчно е само веднъж да го видите, за да забравите всичко около себе си. Всеки, който е видял Бога, в него е настанала коренна промяна. С това аз не искам да оспорвам, че не сте видели Господа. Вие сте Го видели, но в лицето на вашата майка, на вашия баща, на вашите братя и сестри, на вашите приятели. Но това е отражение на Господа. И вашият баща е искал да види Господа и Го е видял в своя баща и в своята майка. Като се наредите по тази стълбица ще видите, че баща ти е видял Господа в

своя баща, той пък в своя баща и т.н. Значи, през хилядите поколения ти виждаш Господа така, както лицето Му се е предавало от човек на човек. И след това са започвали да Го рисуват, но това лице е изгубило вече своята красота. Сега, в обръщането си към новия живот ние трябва да възстановим красотата си на нашето лице. И тогава ние ще бъдем подобни на Бога. Тогава Бог ще види, че ние мязаме на Него. Засега ти не обичаш хората така, както Господ ги обича. Ти не мислиш добро за тях, както Господ мисли. Ти не мислиш за свободата на другите хора, както Бог мисли. Тогава как можете да мязате на Господ? Всички народи първо трябва да имат една мярка, а после да живеят като гали, като германци, като французи и т.н. Както искат могат после да живеят. Но всички религиозни хора в света трябва да имат едно верую. Всеки трябва да си каже: Вярвам в една любов, на която топлината никога не изгасва. Вярвам в една мъдрост, на която светлината никога не се изгубва. Вярвам в една свобода, която с насилие не се придобива. Това е учението, което ви проповядвам. Но ако някой от вас рече да направи опит, ще се намери в голямо противоречие. Той трябва разумно да го направи. И като прави този опит, на никого нищо не трябва да казва. Аз ви казвам, че съм направил един опит, но този опит никой не може да го направи. Този опит може да се направи само един път. И аз съм го правил само един път. Втори път и да искам, не мога да направя същия опит. Има един начин, обаче, когато при всички случаи този опит може да се направи. Но вие сами никога не можете да го направите. За да се направи един опит, изискват се най-малко двама души, които да имат абсолютно доверие един в друг. Любовта на тия двама души трябва да бъде постоянна във всички случаи и никога да не се разколебава. Вън от тези условия вие не можете да направите опита. Христос казва: „Дето са двама или трима души, събрани на едно място, там съм и аз." Мнозина цитират този. стих, но там действа Божествената Любов, Божият закон, който действа в един полюс и Божествената Мъдрост, която [действа] в двата полюса. И най-после иде и Истината, която

действа в третия полюс. Значи Любовта и Мъдростта се изявяват в Истината. Вие не може да бъдете свободни, докато нямате полюса на Любовта и Мъдростта в себе си. Тогава вие имате един равностранен триъгълник. Често вие се чудите, защо трябва да имате един, когото да обичате. Вие трябва да обичате едного, за да започнете първия опит. И тогава, вие тримата, които имате в себе си любовта, мъдростта и истината, ще образувате единицата. Тази единица ще дойде в съприкосновение с трета единица. И после ще образувате един квадрат. Защото, два триъгълника, обърнати единия с върха си надолу, другият с върха си нагоре, ще образуват един квадрат. Квадратът ще даде правилата, по които вие можете па направите вашия опит. Квадратът е полето, в което в духовния свят ти можеш да направиш един разумен опит. Всеки ъгъл в квадрата е един разумен център. Всички страни на квадрата са разумни. Следователно в тия разумни страни всичко може да се постигне. Ако имате един обикновен триъгълник, дето не действат тия разумни сили, нищо не може да се постигне, нищо не може да стане. Следователно, всички точки на триъгълника, от който се образува квадрата, представят трима разумни хора, всеки от които е носител на един полюс, а именно, на любовта, на мъдростта и на истината. От единия триъгълник се образува другия, който е отражение. И от него, заедно с първия се образува квадрата – поле, в което хората почват да работят.

Ще кажете: „Как да разберем това?“ Вземете художеството например. Как ще го разберете? Вие можете да забележите, че има някаква погрешка, но знаете ли, колко мъчно може да се изправи тази погрешка? Вие схващате с ухото си, че един тон не е правилен, че му липсва нещо, но знаете ли, колко мъчно може да се вземе правилно? Опитайте се да вземете този тон правилно да видите, колко мъчно може да се подаде тази гласна ципица на вашето желание. Дълги години трябва да сте работили, да сте я развивали, за да можете да я възпитате. Тя трябва да се оживи. Силата на твоята душа, на твоя дух,

на твоя ум трябва да влязат в гърлото ти. Щом влязат в гърлото на човека, от него излиза един пълен тон, един отличен глас. Ако душата на човека не може да влезе в гърлото му, тогава той не може да изпее нищо, остава един обикновен певец. За да бъдат думите и тоновете на човека верни, от душата, от духа и от ума на човека трябва да излезе нещо и да влезе в гърлото му. Аз не искам да ви убеждавам в нещо, което не е вярно. Аз не искам да ви лъжа. Защото за всяка една лъжа, която бих казал, ще трябва да платя една голяма контрибуция. Голяма глоба се плаща за лъжата. И за най-малката лъжа се глобява човек. Ако един обикновен човек плати за най-малката лъжа един милион лева глоба, за същата лъжа аз трябва да платя десет милиона лева глоба. Ако всеки ден трябва да плащам толкова много, откъде ще взема тия пари? Цял трябва да се продам за тия глоби. Та когато някой пита, защо не трябва да се лъже, казвам: Той не трябва да лъже, за да не го продадат цял. Тази мисъл трябва да залегне в ума ви. „Може ли без лъжа?“ Може, разбира се. Трябва да знаете, че ако ѝ дадете място в себе си, трябва да плащате по десет и сто милиона за нея глоба. Светските хора, които не вярват в Бога, ще плащат по един милион лева за всяка лъжа, а религиозните, които вярват в Бога, ще плащат по десет милиона лева глоба. Като говоря за глобата, имам предвид онова голямо количество, което трябва да се плати. Христос е изказал този закон в притчата за господаря и неговия слуга, който дължал една сума от десет хиляди таланта. Когато господарят поискал от него да му ги плати, слугата паднал на колене и започнал да се моли, да му прости дълга, да не го затваря, защото нямал възможност да плати. Господарят му простил и му казал: „Иди сега и живей добре. Постъпвай с другите, както аз постъпих с теб.“ Той си излязъл от дома на господаря и срещнал на пътя един, който му дължал 150 пеняза. Той му поискал парите, но понеже длъжникът му не могъл да ги плати, веднага заповядал да го турят в затвор и него и жена му, докато ги плати. Колкото и да се молил да му прости дълга, той не искал да чуе. В това време един от

слугите на господаря притърчал при него и му казал: „Господарю, нали ти прости дълга на своя длъжник? Той, обаче, намери един, който му дължи само 150 пеняза и заповяда да го турят в затвор.“ Недоволен и силно ядосан, господарят каза: „Заповядам и него да турят в затвор, заедно с жена му, докато си плати дълга.“

Сега аз не искам у вас да се яви страх, да не смеете да проявите. Аз не казвам, че трябва да се мъчите, но аз апелирам към любовта. Не е добре да лъжете Бога, Който ви обича. Той може да ни прощава, но в Него се явява недоволство, когато Го лъжем. Той никога няма да каже, че Го лъжеш, но Той, Който е чист, всякога познава, че го лъжете. Защо трябва па Го лъжете, като отивате при Бога? От милиони години насам Той не е преставал да се грижи за вас. Какво сте Му дали в замяна на това? И въздуха, който дишате, и храната, която приемате, и водата, която пиете, и светлината, която възприемате, и баща ви, и майка ви, и братята, и сестрите ви, всичко ви е дадено от Бога. И след всичко това, което имате вие седите като един неблагодарник и постоянно роптаете. След всичко това вие се чудите, как да Го метнете, как да Го излъжете. Какво ще спечелите от това? Някой проповедник може да каже, че всички ще отидете в ада. В никакъв ад няма да отидете. Ето какво ще стане тогава с вас. Любовта ще влезе в сърцето ти и ти ще пожелаеш да дойдеш на земята, да се влюбиш, да се ожениш. Като се ожениш, жена ти ще почне да те пържи. Ще се родят няколко деца и те ще почнат да те пържат. Тогава ти ще започнеш да викаш към Господа: „Господи, защо ми даде тази жена и тия деца?“ – „Аз не ти ги дадох, ти сам си ги пожела.“ Аз държа на това, името Божие да не се употребява напразно. Вие трябва да разбирате, какво Бог ви е дал и какво е ваше. Да се употребява името Божие напразно, това аз считам за светотатство. Човек не трябва да злоупотребява с Онзи, Който го обича. Когато става дума за името Божие, в нас трябва да се яви желание да изпълним волята Му в най-широк смисъл. Човек трябва да бъде герой в това отношение. Човекът на любовта трябва да мяза на Иова. Когато беше богат и

здрав, Иов раздаваше голяма част от богатството си на бедни, на страдащи. Но като заболя, той осиромаша, всичко изгуби: говеда, овце, а даже синовете и дъщерите си. Потънал в струпеи, той беше нападнат от червеи. Сиромасите, които бяха привикнали да получават от него помощ, продължаваха пак да го посещават. Като нямаше какво да им даде, той вадеше червеи от раните си и им даваше. Тези червеи обаче, се превръщаха в злато. Като [вземаха] червеи от раните му, по този начин те правеха добро и на него и на себе си.

Та казвам, вашите престъпления и вашите погрешки един ден ще се превърнат на злато. Днес те са червеите на вашето тяло, но като ги раздавате на сиромасите, от тях ще се получи злато. Като знаете това, не се безпокойте за прегрешенията и за греховете си. Един ден и вашите погрешки ще се превърнат във волове и биволи, които ще орат нивите ви и в овце, които ще дават млякото си и вълната си. Това ще бъде в далечното или близкото бъдеще – от вас зависи. Божията мъдрост иска да ви покаже, че ако вървите по Божия път и ако изпълнявате Божия закон, очаква ви едно велико бъдеще, а не страдания, като на Иова. Обаче, докато дойдете до това благо, вие трябва да минете през страданията на Иова. Няма да остане човек на земята, който да не е минал и да не мине през страданията на Иова. Това е най-голямото благо засега, което Бог може да даде на човека. Като минете през тези страдания, вие ще получите двойно по-голямо богатство, по-добри синове и дъщери от тези, които сте имали по-рано. Сам Иов казваше за себе си: „Докато не бях видял Господа, не разбирах живота. Сега вече Го видях и зная, как трябва да се живее." Тъй щото, ако сега не можете да благодарите, поне не роптайте. Във време на големите страдания все ще прокълнете деня, в който сте се родили, като Иов. Той прокле деня на раждането си, но Бог не го осъди за това. Иов казваше: „Понеже не бях Те видял, говорих така, но сега след като очите ми Те видяха, съжалявам за всичко, което съм говорил. От сега нататък ще живея, както искаш."

Често хората представят страданията на Христа. Кое е това, което страда у нас? Божественото в човека страда. Бог страда заради нас. Можете да си представите, какви са били страданията на Христа! Той е познавал любовта, мъдростта и истината и след всичко това е бил изложен на позорния стълб. Цял легион римски войници са се подигравали с Него, а Той седи тих и спокоен, защото знае, че ако не издържи този изпит, който му се дава от невидимия свят, цялото човечество ще пропадне. Казва се за Христа, че при тези страдания, кръв излизала от порите Му. На тези страдания, обаче, се дължи днешното положение на човечеството. Но след всичко това, ще се намерят хора, които ще питат: дали този Христос беше наистина една историческа личност или някакво фиктивно лице. Наистина е страдал Христос. Кое дете може да си представи страданията, които майката изпитва, когато носи детето си цели девет месеца в утробата си? Знаете ли, какво нещо е да те носят в утробата си девет месеца, като едно бреме? Не само това, но след като се роди детето, какви грижи, колко безсънни нощи е прекарвала майката, докато най-после това дете стъпи на краката си, като един пълнолетен човек. И всичко това тя е вършила с любов. Бог казва на майката: „Гледай да вложиш в това дете моята любов. Каквото искаш ще ти дам.“ Бог влиза в умовете и сърцата на майките, на бащите, на братята, на сестрите, за да се обхождат добре с детето. И ако се обхождат добре, Той им обещава всичкото свое благословение. Много хора не вярват в това. Но каквото и да правят, в края на краищата те ще дойдат до онези резултати, до които е дошъл един английски лорд. Този лорд давал големи суми назаем на свои познати, вследствие на което имал 500 длъжници. Един ден те чели в един от ежедневниците, че лордът, техния кредитор свиква всички свои длъжници в еди-кой си ден и час в дома си, защото иска да ликвидира със сметките си, за което е готов на всички да прости. Като прочели писаното във вестника, те се събрали на уречения ден и час пред къщата му и започнали да разискват върху въпроса. Понеже му дължали големи суми, те помислили, че

той иска да изпита честността им и не се решавали да влязат вътре. Само един от тях, крайно беден, дошъл, спял се пред къщата и запитал: „Тук ли е лордът? Тук ли живее?“ Като разбрал, че тази е къщата на лорда, влязъл при него. „Само ти ли се реши да влезеш?“ – запитал лордът. – „Сега ще останеш тук и няма да излизаш вън.“ Значи от всичките 500 души, влязъл само един. Лордът му простил дълговете и ликвидирал с него.

Сега ние проповядваме, че няма какво да се работи в света. Няма какво да се работи. Работата е функция на нашата душа, на нашия дух, на нашия ум, на нашето сърце. Това е нещо, което върви с нас. Единственото нещо, което трябва да приложим, това е да служим на Бога от дълбоко съзнание, както всеки разбира, а не както чете в книгите. Христос е дал един пример и вие казвате: „Да вървим по стъпките на Христа.“ Но ако Христос дойде, ще живее ли така, както някога е живял? Той все-таки ще се съобрази с обичаите на времето. Ако Христос дойде днес, Той пак ще проповядва същото нещо. И за днес пак е необходима любовта, мъдростта и истината. Следователно всички трябва да работите за подигане на живота, за подигане на знанието и за подигане на свободата.

Сега и на вас пожелавам да работите на земята, както Христос е работил и работи.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Сега аз искам да оставя във всички ви една светла мисъл. Като така, някой ще каже, че нищо не е постигнал. Оставете този въпрос настрана. Оставете тъмнината, в която сте живели в миналото. Радвайте се на светлината, в която сега живеете. Забравете миналото и се радвайте на благото, което сега Бог ви дава.

5-та неделна беседа от Учителя, държана на 30 октомври 1938 г. София – Изгрев.

В ИМЕТО БОЖИЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матея.

Когато чете стари работи, човек трябва да знае, как да ги превежда. Това започва в онова време преди 1918 г.

Всеки човек трябва да има по един трансформатор в ума си. Светлината, която влиза в ума му, всяко чувство, което минава през сърцето му и всяка постъпка, която извършва, трябва да се трансформират. Ако не знае как да ги трансформира, той ще се намери в чудо, т.е. в трудно положение. В онова време дойдоха учениците при Исуса и казваха: „Кой е най-голям в царството небесно?“ Този въпрос интересува и сегашните хора. А Исус повика едно дете, та го постави посред тях и рече: „Истина ви казвам: Ако не се обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в царството небесно.“ Човек, колкото и да е голям на земята, на небето и с микроскоп не можеш да го видиш. Като се качва на небето, човек трябва да бъде десет пъти по-малък, отколкото е в действителност. Но като слиза на земята, пак трябва да бъде десет пъти по-малък от това, което е на небето. Та като отива на небето, човек трябва да бъде като дете – да не носи никакъв спомен от земята. Човек може да носи със себе си само знанието и опитността си. „И тъй, който смири себе си като това дете, той е най-голям в царството небесно.“ Следователно човек трябва да се смири толкова, че всяка най-малка мисъл, всяко най-малко чувство и всяка най-малка постъпка в себе си трябва да ги зачита, да не мисли, че и без тях може. Не казвайте, че вие знаете тия работи. „И ако те съблазнява окото ти, извади го и го хвърли от себе

си. По-добре ти е с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен.“

Казвате: „Как да извадим едното си око?“ Че вие имате само едно око, второто ви око е изкуствено. Защо трябва да лъжеш хората с изкуственото си око? Извади това око и го хвърли навън. Нека хората знаят поне, че ти си с едно око. Това изкуствено око и без туй не ти върши никаква работа. То е непотребно. Извади го и го хвърли навън Христос говори за непотребното око на човека. Имаш два ума, единият е непотребен. Извади го и го хвърли навън. Имаш две сърца: едното е добро, а другото е лошо. Извади лошото сърце и го хвърли навън. Тъй щото, когато Христос казва да извадиш едното око, Той няма предвид да извадиш единственото си око, но от двете да извадиш едното. Двете очи развалят работата. Казвате: „Какво ще стане, като извадим едното си око? На какво ще замязаме?“ Ето на какво ще замязате. Братът е с едно око и сестрата е с едно око. Съединете едното око на брата и едното око на сестрата и ще имате две очи – нищо повече. „Гледайте да не презрете едного от тези малките.“ Малките, това са служителите, ангелите, които наблюдават всичко, каквото хората правят и отиват да казват на Господа. Един ангел ще дойде и ще те задигне от земята. „Рабе лукави, всичкият онзи дълг ти простих, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да помилваш служителя си, както помилвах аз тебе?“ Сега да сме на ясно. На всеки едного от вас, на когото Бог е простил десет хиляди таланта и той е длъжен да прости на този, който му дължи сто пенязи. Обаче, на онези, на които нищо не е прощавано, те са свободни да правят, каквото искат.

Като е дошъл на земята, човек има за какво да живее. За четири неща трябва да живее човек. От сутрин до обяд той ще живее за радостите си. От обяд до залез на слънце, той ще живее за скърбите си. До среднощ той ще живее за несполуките в живота си, а от среднощ до изгрев той ще живее за сполуките си. За тези четири неща, именно, човек трябва да живее. Нещата в живота се

обезсмислят, защото някой човек е изгубил тяхното предназначение. Запример, ако изучавате някой чужд език: френски, немски или английски, англичанинът, французинът или германецът няма да ви разбират, ако не можете да произнасяте думите правилно. Запример: Французите произнасят думата „инактивите“, която означава бездействие. Същата дума на английски означава „инактиф“. Българинът пък казва „бездействие“. Значи, французинът е турил на тази дума на края ѝ буквата „е“ – значи, отворена е тази дума. Англичанинът пък я е затворил. Значи, едната дума е отворена, а другата – затворена. Какво означават отворените и какво – затворените работи? При затварянето работите стават отвътре, а при отварянето – отвън. Французинът е способен отвън да направи всичко, но дойде ли да направи нещо отвътре, той се намира в трудно положение. Англичанинът пък точно обратното: отвътре той прави всички работи много добре, но дойде ли до външните работи, там се намира в затруднение. Англичаните са доста сръчен народ. Но като дойдат до външната страна на нещата, там всичко развалят. Питайте българите да ви кажат, колко работи им развалиха англичаните. Запример, те им развалиха Сан-Стефанска България. Не че те съзнателно искаха да развалят тази работа, но щом дойдоха до външно положение на нещата, умът им не стига там. Ето, вземете нещата и в обикновения живот: Когато бащата обича някое от децата си повече от другите, той все ще намери някаква особена добродетел в него и е готов за това дете да направи всичко. За него той е готов на всякаква жертва. Ако някое от децата му не върви по неговия род, той е готов на всяка крачка да вижда погрешки в него. Кой каквото в дома направи, все на това дете ще го стовари. Това са факти от обикновения живот. Понякога хората се намират в трудно положение. Защо? Човек не може да обича това, което е точно като него. Това, което е подобно на тебе, ще дойде точно от противоположната ти страна. Когато две реки текат от два големи баира, те непременно ще се сблъснат. Между тях няма съгласи да се съберат на едно място.

Между тях ще има шум, караници, спорове. Следователно когато двама души не се разбират, те мязат на двете големи реки, които идат от противоположни места. Едната река казва: „Аз слизам от високо“ И другата река казва, че слиза отвисоко. В края на краищата и двете реки се сблъскват. Ние трябва да разбираме психологическите моменти. Когато един човек заеме една служба и го засегнат с нещо, той веднага намира лошите работи в службата. Защо? Защото е засегнат. Когато нещо става вън от него и не го засяга, той намира, че службата е добра. Това е чисто психологически момент. Ето защо, докато нещата не са ни засегнали, ние не знаем, колко можем да издържим. Щом ни засегнат, тогава вече виждаме, колко можем издържаме. Казвате, че трябва да се търпи. Но и търпението има предел. Ние искаме от някои хора постоянно да търпят. Това е невъзможно. Бог, Който е дълготърпелив и Той дохожда до крайния предел. Докато търпи, Той търпи и мълчи, но когато наказва, Той може да запали земята, че нищо да не остане от нея. И тогава всички ще се изплашат, ще решат всички въпроси изведнъж. При това положение всички въпроси моментално се решават: домашни, семейни, обществени, политически и т.н. Но кое е по-добро: ние сами да уредим работите си или Бог да ги уреди? По-добре е ние да уредим работите си, да не очакваме на Господа, Той да ги урежда. Болният не трябва да очаква от лекаря, той да го излекува. Лекарят е само едно условие. Всеки болен трябва да има непреодолима вяра в своя дух, в своята душа, в своята сила, в своя ум, сърце, в своята воля. Лекарят е само едно условие, а човек сам трябва да помогне на мощното в себе си, да се присъедини към него. Ти си сиромах, не уповавай на богатството, което може да дойде като едно условие отвън, но уповавай на душата си, на духа си на ума си, на сърцето си, на волята си, на вярата си и т.н. Човек всякога може да има пари, но всякога не може да разполага с онова, което Бог е вложил в него, ако не е работил да го развие. Всеки от вас може да разбере, дали има добре развито обоняние или няма. Ако обонянието му е добре развито, той

ще може да помирише златото и да каже, каква е неговата миризма. И златото има миризма, както мирише карамфилът, розата и други цветя. Това не са го постигнали всички хора. Напротив, сегашните хора миришат, миришат и пак не могат да познаят, дали нещо мирише или не. Ако усетят някаква миризма, не могат да кажат, на какво именно мирише. За мен това е лесна работа. Туря носа си и мириша. Питате, как се познават хората, дали миришат или не. И това се лесно познава, но остава тайна, само за мен. Обонянието на сегашните хора е доста затъпяло, вследствие на което, не могат да възприемат тънките миризми на нещата. „Как придоби това знание?“ С много учене. Цели 20 години съм учил по този въпрос. „Как познаваш, дали хората миришат или не?“ Много просто. Помириша човека и казвам: „Този човек е добър, защото мирише добре, помирисвам го.“ После казвам: „Този човек е лош, защото мирише лошо.“ Това са научни работи. Когато вземете едно ядене, трябва ли да дойде при вас някой авторитет, да ви доказва, дали яденето е добро или не е. Щом го вкусите, вие казвате: „Много вкусно, много добро е това ядене.“ Значи в устата си вие имате един авторитет – езикът, чрез който опитвате вкуса на яденето. Та, хората по наследство от миналите поколения и до днес, носят в себе си известни схващания и разбирания, които ги спъват. Спънката се заключава в това, че всеки човек иска да мислят само заради него. Това е невъзможно. Законът е такъв, че всеки човек мисли само за себе си. Обаче, като мисли за себе си, в това [себе си] са вложени три неща. Като мислиш за себе си, ще мислиш за своя ближен, ще мислиш и за Бога. Ти, човекът, който мислиш за себе си, си едно дете. Като мислиш за себе си и за своя ближен, това е твоята майка. Кой е твоят ближен? Майка ми и нищо повече. И после, като мислиш за Бога, това е баща ти. Бог заема мястото на баща ти. И обратно: баща ти заема мястото на Бога. Следователно ти ще обичаш трима души: баща си, майка Си и себе си. Понеже си излязъл от майка си и от баща си, ще ги обичаш. Вие можете да имате друга някаква философия, то е ваша работа. Но аз,

след като съм опитал всички философии, дойдох най-после до тази. Как опитвам аз философиите? Като дойде някоя философия при мен, аз я помирисвам, да видя хубаво ли мирише. После я чукна да видя, какъв тон издава. След това я слушам да говори. После я разглеждам, как гледа на нещата. И най-после гледам, дали добре ходи и работи. Ако приятно мирише, има хубав тон, сладко говори, добре гледа на нещата и добре ходи, и работи, аз я приемам. Няма ли тия качества, казвам ѝ, че не е за мене.

Казвате: „Коя религия е по-реална?“ Религия, в която Бог не живее е мъртва. Всеки човек, в когото Бог не живее е също мъртъв. А всеки човек, в когото Бог живее има дух, има сила. Силата на човека е в духа. В душата пък е любовта. Такава душа при никакви условия не се разклаща. Човек, в когото Бог живее има и ум, който работи и мисли. В този човек има и сърце, има и топлина, от която всички хора могат да се сгреят. За такъв човек всеки казва: „С този човек аз мога да живея. Бог се е споразумял с него. Щом Бог се е споразумял с него и аз мога да се споразумея. Какво ще търся при човек, с когото Бог не се е споразумял?“ Следователно и на вас казвам: Там, дето е Бог, ходете при него, там, дето не е Бог, не ходете. На научен език казано: там, дето има светлина, ходете, там, дето има топлина, ходете, там, дето има любов, ходете, дето има сила, ходете. Защото нещата стават само със сила. Всяко нещо може да стане със сила. С любов нещата могат да се осъществяват. Любовта дава живот, а светлината дава всички блага, от които нашите чувства се нуждаят.

Та новото, на което трябва да се спрем, е да преодолеем себе си. Някой седи и мисли и току изведнъж дойде в ума му мисълта да си има една къща, един голям апартамент, но както си мисли, той си казва: „Защо ми е толкова голям апартамент? Трябва да мисля за кираджии, които често не плащат. С този апартамент ще си създам големи безпокойствия. По-добре да нямам нищо.“ Като размишлява още по-дълбоко, той дохожда до мисълта, че Бог му е дал една къща – неговото тяло, което трябва да се оправи. Като започне да гледа на

това тяло, вижда, че нещо на челото му липсва. Той вижда, че челото му е много тясно, едва три-четири сантиметра. Така той дохожда до заключението, че трябва да разшири тази горна стая. Като я разшири ще може повече въздух да влиза в нея. След това той разглежда лицето си, с всички негови удове: веждите си, носа си, устата си и намира, че навсякъде трябва да се направи по нещо. Така той иска да изправи цялата си къща, да я [расс] и хората. Какво по-хубаво от това, да изправи човек къщата си. Някой казва, че не иска да отиде с това тяло на небето. Външното си тяло той няма да го занесе, но вътрешното си тяло ще вземе със себе си. И ако не може да изправи външното си тяло, той никога няма да бъде пуснат на небето. Какъвто е на земята, такъв ще бъде човек и на небето. Не мислете, че като отидете на небето, веднага ще се измените. Каквито чувства има на земята, такива ще имате и на небето. Ако на земята сте сприхави и на небето ще бъдете такива. Само че на небето няма да има кой, да ви дразни, вследствие на което не можете да се проявите. На небето никой няма да ви тормози, да ви заставя, да платите дълговете си. Там ще бъдете свободни. Там няма да се обезсърчавате, защото няма да има кой, да ви създава такива условия. Там няма да се съблазнявате. Значи, човек има условия да се прояви такъв, какъвто е, да прояви своите слабости само когато слезе на земята. И в невидимия свят има същества, духове, подобни на хората. Някои ангели, които живеят на небето, пожелават понякога да оправят света. Като разбере желанието им, Бог ги изпраща на земята, като им дава задача, да възпитат един човек. Те се виждат в чудо.

Сега да дойдем до разбраните неща. Всички трябва да разберат, че света е създаден по известни закони. Под думата „закон“ аз разбирам нещо разумно. Има закони, които се менят, но има закони, които никога не се менят. Закони, които се менят са преходни и в тях разумността е слаба. Има закони, които човешкият дух е създал. Има закони, които ангелите са създали. И най-после, има закони, които Бог е създал. Законите, които човешкият дух е създал, се делят на

десет категории, десет йерархии. Ангелите спадат към деветата йерархия, а човек към десетата. Човешката душа представя нещо интелигентно, мощно, силно, а човешката раса представя елементи в природата. Всички човешки души са живи, те са носители на Божията Любов. Когато искат да опитат Божията Любов, невидимият свят я прекарва през призмата на човешките души. Само така могат да разберат, какво нещо е човешката любов. Ако тази любов не може да мине през човешките души, тя не може да се разбере. Иначе тя е недостъпна. Иначе всички същества ще имат смътна представа за любовта. Ако кажете „а“ към „б“, това е само едно отношение. Така и любовта може да се познава теоретически, но теорията не разрешава въпросите. Какво е това отношение, никой не знае. Отношението разбира известна опитност, известно самочувствие, известно съзнание. Да заемеш известно място, това подразбира да поемеш известно движение, да знаеш как, да се справиш. Всяко нещо, което си предприел, трябва да го имаш под известен контрол. Грандиозно нещо е любовта. За да я разбираш, ти трябва да имаш една чиста мисъл. За да разбираш любовта, ти трябва да имаш и чувства. Чувствата се усилват от любовта, но любовта още не е чувство, нито чувството е любов. Мнозина се мамят в любовта. Като изпитват някое приятно настроение, те мислят, че това е любов. Не, не се лъжете. Любовта е нещо, което никога не се изменя. Любовта е нещо вечно. Когато любовта дойде при теб, ти се усещаш силен, мощен, готов да дигнеш цялата земя на гърба си. А щом дойде чувството, ти се задоволяваш с малки работи. Ти искаш да имаш едни обуща, една хубава шапка, една карфица, един часовник, една златна игла, като моята и като моя синджир. Ще кажете: „Защо нося този синджир?“ И той си има някакъв смисъл. Като го хващам от време на време, аз го питам, иска ли да свърша някаква работа за него. Често този златен синджир цапа чистата ми жилетка. С това иска да ми напомни, да го измия. Ако забравя два-три дни да го изчистя, той сам се чисти в жилетката ми. Като го питам, защо ми цапа жилетката ми, той казва:

„Къде другаде мога да се очистя? И в такъв случай, по-добре аз да се очистя, макар твоята жилетка да се цапа.“ Често и вие постъпвате по същия начин. Като се чисти в жилетката ми, синджирът казва: „Като съм чист аз и хората ще имат по-добро мнение за тебе.“ По-добре е ние да бъдем чисти във всяко отношение. Във всяко отношение човек трябва да бъде чист в живота си. Всички несгоди, които се случват в живота на човека, се дължат на самия него, а не на някакви външни условия, на някакви препятствия. Лоши условия няма отвън. Всички препятствия в живота на човек се крият в неговия мозък. Вън, в природата не съществуват абсолютно никакви препятствия. В природата всичко е така добре наредено, без никакви препятствия. Който не разбира това, казва, че всичко в природата е разхвърляно, в голям безпорядък. Ако някой човек вземе крилата на една птица и започне да работи с тях, в неговия живот ще стане голямо разместване на нещата. Защо? Понеже той е влязъл в един по-нисък свят да работи, вследствие на което ще срещне големи препятствия. Тази интелигентност е по-ниска от неговата като човек. Когато разглеждаме нещата в природата, не е въпрос само до местата им, но има неща, които вие не виждате. Със своя дух човек може да се подигне по-високо, отколкото сега се намира.

Много неща има, които могат да се кажат на хората, но все таки, засега е опасно. Колкото и да е опасно, те трябва да знаят, че не е само сегашното тяло, с което могат да се движат. Човек има друго едно тяло, с което вечер може да излиза от физическото си тяло и да се разхожда из пространството. Това всеки е проверил. Колко пъти вие сте сънували, че излизате вечер някъде и хвърчите. Гледате, тялото ви лежи на леглото, а вие с друго някакво тяло хвърчите из пространството. С кои очи виждате, че тялото ви лежи на леглото, а същевременно хвъркате някъде из въздуха? С кое тяло хвъркате? Ние чувстваме тия работи с духовното си тяло. Когато казвам, че някои работи не могат да станат лесно, имам предвид физическото тяло на човека. Значи, с физическото тяло на човека работите не могат да

станат лесно, но с духовното тяло лесно стават. С духовното тяло много работи, които минават за невъзможни, стават моментално. Невъзможните работи стават с духовното тяло, което е устойчиво. Духовното тяло е Божественото тяло на човека, с което той трябва да работи както с физическото. Когато говорим за духовния живот, ние разбираме, че трябва да се живее добре, да създадем такава храна, която да съгради духовното тяло. Като мислим, чувстваме и постъпваме правилно, ние даваме възможност на Божията Любов да се проявява чрез нас. При това положение, именно, чрез нашето духовно тяло се проявява нашата душа и нашият дух. Щом душата, духът, умът, сърцето и волята почнат едновременно да действат в човека, тогава всички противоречия, които съществуват в живота на човека, моментално изчезват. Бог е в човешката душа, в човешкия дух, в човешкото сърце, ум и воля. Следователно човек трябва да прояви своя дух, своята душа, своя ум, своето сърце и своята воля, за да се прояви Бог в него. Всеки човек трябва да очисти сърцето си, за да се прояви Бог в него. Той трябва да възпита ума си, за да се прояви Бог в него. Настанало е вече време, когато Бог трябва да се прояви чрез ума, сърцето, волята, душата и духа на човека. Обаче, това не може да бъде външна мярка. За да разберете, как се е проявил Бог и как може да се прояви, има особен начин. Когато Бог се прояви в човека, той проявява голяма свобода. Дето и да отиде такъв човек, всички ще се чудят на неговата сръчност, на неговия похват, на неговото дълбоко разбиране. Когато Бог дойде да живее в човека, той се примирява с всички хора и знае, как да постъпва.

Днес всички хора очакват да дойде Христос на земята по някакъв механически начин и да оправи света. Христос дойде преди две хиляди години на земята. Ако и днес дойде, какво особено Го очаква? Христос е казал, че отива при Отца си да ви приготви жилища. При това положение, какво още Го очаквате? Хората го очакват да дойде отгоре с множество ангели. Не, както да Го очакват, Христос няма да дойде втори път на физическия свят. Той ще дойде в умовете на

хората. Когато Христос влезе в човешките умове, мисълта им ще просветне и нещо велико ще се разкрие пред тях. Тогава те ще видят света такъв, какъвто никога не са го виждали. Вие виждате един орех, но това още не е истинския орех. Вие виждате една зелена черупка, която ще падне. След нея се явява една твърда черупка, която също пада. Тя не се яде още. Като падне тя, пак има нещо в ореха, което не е за ядене. Особено, докато е пресен този орех, тази тънка ципица е горчива и не се яде. В тези ципица се намира йод. Някои искат да се мажат с йод. Казвам: Много лесно. Яжте орехи и йодът, който е вътре, ще свърши нужната работа. Като се махне тази горчива ципица, най-после остава ядката на ореха, която е за ядене.

Сега всички хора трябва да дойдат до онзи дух на любознателността, който всички деца имат и да се радвате на малките придобивки в света. Всеки ден ще ви се открива по нещо, което е важно за вас. Всичко, което става във всички общества, по целия свят е полезно и на място. В целия свят има един общ план, който работи в изобилието на нещата. Мислите, че в управлението на всяка държава, не участва Божият план? Както и Божият ум? Мислите ли, че това, което днес става в Европа, не става според Божията воля? Има неща, които стават извън Божията воля. Но има неща, които стават според волята Божия. Има един човешки свят, дето Бог е позволил свободно да се проявява човешката воля. А има един свят, той е Божественият, в който Бог не позволява да се наруши с нищо великата хармония, която съществува там. Човек е свободен да наруши и тази хармония, но позволи ли си да направи това, ще се случи такова нещо, което той никога не е мислил. Един млад момък от Видин разправял една своя опитност: Той често хулел името Божие, името на Христа, като отричал даже, че Христос е Син Божий. Майка му казвала да не говори такива думи по адрес на Бога и на Христа, но той не се спирал. Една вечер сънувал един сън, който го разтревожил много. Като станал сутринта, той започнал да плаче. Майка му го питала: „Защо плачеш синко?“ – „Сънувах снощи един страшен сън. Ходих на

църква. Както стоях в църквата, от олтара излезе Христос и ми удари две плесници.“ Наистина, не се минали повече от две седмици и този млад момък умрял. Не мислете, че може така лесно да се говори по адрес на Христа. Позволиш ли си с лоши думи да прекрачиш прага на чистия живот, ще получиш две плесници, които ще ти покажат, че не си господар на положението. Ти трябва да цениш името и свободата на Онзи, Който ти е дал тази свобода и този живот. Сега аз не искам да се страхувате от това. Тези работи даже не трябва да се говорят на хората. Съвременните хора страдат от неразбиране на нещата. Те не разбират, какво нещо е религията, какво нещо е любов. Религията е наука за възпитанието на човешкото сърце. Науката е наука за възпитанието на човешкия ум. Та сега, когато говорим за шестата раса, разбирам едно ново училище, което се образува, училище за възпитание на човешките души, за проявление на човешката душа. Хората тепърва започват да се учат, как да се проявява тяхната душа. Някой казва: „Аз нали съм свободен?“ Като се отвори училището за човешката душа, тогава ще дойде и свободата в света. Свободата е достояние само на човешката душа. Само човешката душа е в състояние да оцени онази свобода, която Бог ни е дал. При сегашните разбирания сърцето не може да оцени, какво нещо е свободата. Умът донякъде може да има известно схващане за свободата, но и той още не може да я оцени както трябва. Само душата трябва да дойде, да оцени свободата и да я приложи към себе си и за другите. Засега всички хора донякъде само ценят свободата. Под думата „свобода“ разбираме онази вечна хармония, в която светът съществува. В Бога няма никакво желание да оскърби кое и да е същество. Той гледа с еднакво внимание към всички същества, каквито и да са те – малки или големи. Той знае, че и от най-малките същества, които излизат от Него, след милиони, милиони години ще излязат велики, разумни същества. Та нима голямото дърво не е излязло от една малка семка? Вижте колко малка е семката на ябълката! След години ябълката става милиони пъти по-голяма от своята семка.

Казвам,всички хора на земята представят дървета, подобни на ябълките. Всъщност, самият човек не е нищо друго, освен микроскопическа ябълчна семка. В бъдеще, когато човек завърши своето развитие на земята и се пренесе в невидимия свят, той ще се превърне на една микроскопическа семка. Там ще го посеят и ще се превърне на една духовна ябълка. Разликата между духовните и физическите ябълки седи в това, че тия, в духовния свят говорят. Като отидеш при една духовна ябълка, тя ти предлага от плодовете си. Тя ниско навежда клоните си, за да можеш да си достигнеш, който плод искаш. Даже тя може да ти препоръча, кой плод да си откъснеш. Обаче, ти имаш право да си откъснеш само един плод. Откъснеш ли две ябълки, веднага ще се намериш вън от рая. Защо изпъдиха Ева от рая? Защото откъсна два плода. Единия плод откъсна за себе си и яде, другия даде на Адама. Ако тя беше откъснала само един плод – за себе си, нямаше да ги изпъдят от рая. Това е един факт, добре обоснован. Двата плода не са нужни. Казвате: „Как може да се задоволи човек с един плод само?“ Представете си, че този плод е тежък един килограм. Защо ви е повече от един плод тогава? Вие мислите, че един плод е недостатъчно на човека, защото мерите с вашата мярка на нещата. Плодовете в рая са били много големи и сочни. При това, който е ял от тези плодове, той знае, че те били без семки, вследствие на което нищо не е трябвало да се изхвърля навън. Ако плодовете в рая имаха семки, като хвърляха семките навън, те щяха да никнат и щяха да се размножават повече, отколкото трябва. Дърветата в рая не се размножават, както тук на земята. Това е една мисъл, която за вас няма никаква връзка с това, което досега се говори. То е защото вие не виждате връзката, която съществува между нея и останалите мисли. Между растителното царство и човека има известна връзка, известно отношение. Дълголетието на човека зависи от растенията. Подвижността и хладнокръвието на човека зависи от рибите, а дишането му зависи от птиците. Птиците са били първият фактор за създаване на човешката мисъл и дишане. Аеропланите,

които хората правят, са по образ на птиците. По-рано хората не са правили такива летала, каквито днес има и с които хвърчат из въздуха. От млекопитаещите човек е придобил трудолюбието, а скромността и доволството е придобил от тревопасните, понеже те са много скромни в храната си. Месоядните научиха човека на готварство. Всички готвени и пържени работи се дължат на месоядните. Това е мое лично, частно мнение по въпроса. Сега какво можем да научим от човека? Сега хората са дошли до положение да правят разлика между доброто и злото. Казва се в Писанието, че понеже Адам и Ева ядоха от плодовете на забраненото дърво и станаха като боговете, да не би да посегнат към плодовете на живота и придобият вечен живот, затова трябва да напуснат рая. Тази е причината, поради която ги изпъдиха от рая. Ако бяха останали там и яли от плодовете на дървото, щяха да придобият вечния живот и щяха да бъдат изложени на големи страдания. Като не можаха да ядат от тия плодове, те се лишиха от възможността да придобият безсмъртието. Като ги изпъди от рая, Бог им даде възможност да изправят греховете и престъпленията си за по-кратко време и да ликвидират по-скоро с кармата си. Казва се в Писанието, че блудният син след като изяде и изпи всичко, върна се отново при баща си, но вече разкаян и смирен. Блудният син представя човешката раса. Това е положението на човека, който е излязъл от бащиния си дом и отишъл да яде и да пие, но като се видял съвсем изоставен, без пари, без дрехи и ядене, той се принудил да яде рошковите на свинете. Той се оплаква от живота, не намира вече смисъл да остане при същите условия и да се храни само със сухи рошкови. Какъв смисъл да остане при студените камъни, при студената вода, при онази светлина, която изгаря лицето, при онази храна, която разваля стомаха? Не, никакъв смисъл няма при тия работи, при които и съвременните хора живеят. Кое е онова, което радва човека? Това са светлите мисли и чувства и възвишените и благородни постъпки. За какво ни радва Свещената книга? С хубавите мисли и чувства, както и хубавите постъпки на

ония,които са я писали преди две хиляди и повече от две хиляди години. Хубавите мисли в тази книга представят Божествените плодове, от които всеки се нуждае. Ако се изтрие черното писмо на тази книга, само по себе си тя вече нищо не струва. Всеки плод е важен дотолкова, доколкото той носи в себе си Божествени мисли, Божествени чувства. Всеки плод е важен дотолкова, доколкото ой носи в себе си Божествена енергия и доколкото носи действителността в себе си. Въздухът ни е приятен, понеже той носи Божествените мисли и чувства в себе си. Всичко в света ни е приятно дотолкова, доколкото носи Божествения живот в себе си.

И тъй, какво търсят хората в света? Търсят нещо. Човек навсякъде търси Бога и като Го намери, ще му служи. В живота си човек търси две неща: да бъде обичан и да го обичат. Ако не намери някой, когото да обича, той е недоволен. И ако не намери някой, да го обича, пак е недоволен. Щом намерите някой, който да ви обича или вие да го обичате, веднага ставате доволен. На всеки човек трябват две неща: да обича и да го обичат. Ти обичаш едного, а той обича друг. Него пък, преди тебе е обикнал друг и т.н. Радвайте се, когато можете да обикнете и един, и втори, и трети, и четвърти. Радвайте се на всеки човек, в когото виждате проявлението на Бога. Какъв смисъл има да обичаш човек, а да не виждаш проявлението на Бога в него? Тази любов не е на място. Ако в човека, когото обичаш, виждаш Бога, тази любов е на място. И тогава никога не противодействай на тази любов. Радвайте се, когато виждате в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум, в човешкото сърце проявлението на Бога. Радвайте се на онази светлина, която се проявява в човешките умове. Радвайте се на онези добродетели, които се проявяват в човешките сърца. Сега аз мога да ви похваля за едно нещо. Всички вие страдате от много голяма добрина. Вие сте подобри отколкото трябва. Единствената ви погрешка се заключава в това, че сте по-добри, отколкото трябва. Ако не бяхте по-добри, отколкото трябва, щеше да бъде добре, но всичката мъчнотия е в това, че сте по-добри, отколкото трябва. Да станете

лоши, не можете. А като сте добри повече отколкото трябва, носите голям товар, който не ви е много приятен. Сега оставям тази задача вие да я решите. Нагоре не можете да вървите, но и надолу не можете да слезете. Тъй щото вие се намирате в положение [...], т.е. навсякъде е запушено. Като се намира в това положение, човек казва: „Запушено е навсякъде, нищо не ми върви.“ Отде произлиза тази дума?

Един турчин умрял и отишъл на онзи свят. Докато бил на земята, работите му не вървели добре. Един ден започнали да го разхождат из невидимия свят. Като вървял, той виждал навсякъде чешми, които изобилно течели. Той запитал: „Чия е тази чешма?“ – „На Хасан.“ – „Ами тази?“ – „На друг Хасан.“ Така той обиколил всички чешми и се радвал на изобилието, което виждал. По едно време, той видял една чешма, която слабо течела, капка по капка. „Ами тази чешма, чия е?“ – „Твоя.“ Като видял чешмата си в това положение, той се навел, взел едно дърво и започнал да я човърка, да отвори широк отвор, да тече и през нея изобилно вода. Но като я чоплил, той я запушил още повече и водата съвършено се прекратила. Като се събудил от сън, видял, че това е сън, но все пак започнал да си мисли по този въпрос, какво да направи, за да отпуши своята чешма, да потече по-силно. Какво трябва да направи човек, за да се спаси от това, което запушва всички негови работи? Той трябва да мисли, да чувства и да действа правилно. При това положение и чешмата ти ще протече по-изобилно. Когато чешмата на земята на някой човек се подпуши, това показва, че благословението, което иде от Божествения свят вече е спряло. Проводниците на неговия живот са прекъснати. Ако питате един електротехник, на какво се дължи силата на светлината, той ще каже, че това зависи от предавателите. Същото може да се каже и за радиото. Често техниците казват, че във въздуха имало голямо напрежение, вследствие на което жиците и апаратът не могат да издържат. В това отношение електричеството често прави големи пакости. Често лампите не горят, вие завъртвате

ключа, той не светва. Друг път го завъртвате на една страна, а той се отвъртва сам. Това се дължи понякога на голямото напрежение, а понякога на малкото напрежение. Коя е причината за това? Все някакво подпушване става. Често казват, че причината за прекъсването на тока или за това, че не свети, се дължи на крушките или на ключовете. Вие въртите един ключ, а той се развъртва. В бъдеще трябва да правите ключовете си да се звътват само надясно, а не наляво. Когато работи със сърцето си, човек винаги развъртва ключовете на ляво. Когато умът действа, той отвъртва ключовете на дясно. Ако умът отвъртва ключовете в същата посока, както и сърцето, работите му ще тръгнат назад. Умът и сърцето работят с енергии, които работят в две противоположни посоки: сърцето работи от ляво на дясно, а умът – от дясно на ляво. От тези два вида енергии се образува цял кръг. Ако енергиите не се срещат по този начин никаква светлина няма да има.

Та радвайте се за противоречията, които съществуват във вашия ум и във вашето сърце. Следователно когато се натъкнете на някакво противоречие, ще знаете, че жиците на вашата инсталация са скъсани. Съединете жиците на сърцето със сърцето и жиците на ума с ума да не става никакво прекъсване. Не спъвайте нито сърцето си, нито своя ум. Ако умът стане слуга на сърцето и започне да изпълнява всичките му желания, той е на крив път. Умът само трябва да подкрепва сърцето, да върши своята работа; и сърцето трябва само да подкрепва ума в неговите работи, но по никой начин да не отстъпват от своята работа. Сърцето като помпа трябва да изкарва кръвта и да я разнася по цялото тяло, да храни целия организъм. Работата на ума пък е да изпраща електрическа енергия към мозъка, по цялата мозъчна система, за да може човек да работи. Човек работи чрез нервната си система. Ако нервната система в него не работи, никаква работа в организма не може да се извърши. Ето защо, човек трябва да бъде внимателен, да не прекрати по някакъв начин Божествените енергии в природата.

И тъй, човек разполага с известна собственост – своето тяло, с което трябва да се заеме, да го изправи, както днес хората изправят своите къщи и апартаменти. За тази цел човек трябва да работи върху челото си, за да има широко, високо и изправено чело. После очите на човека не трябва да бъдат нито много далеч, нито много близо до носа му. Съвременните хора не знаят още, как да гледат. Те трябва да се учат да гледат правилно, за да могат правилно да възприемат светлината. Когато гледа нещо, погледът, т.е. лъчът, който излиза от очите му, трябва да образува ъгъл от 45 градуса. Ако, като се моли, човек гледа надолу, неговата молитва отива надолу в трапа. Очите, умът на човека трябва да бъдат насочени нагоре. Мисълта му също трябва да се отправя към Бога. Като се моли, човек трябва да се изолира от ония мисли и чувства, които го спъват. Това значи да се изолира човек от света. Електротехниците знаят как да изолират жиците, да не тече по тях тока напразно. И човек трябва да знае, как да се изолира от света, да не му влияе. За тази цел, ако искате да се освободите от шума на света, турете в ушите си памук. Искате ли да се освободите от неприятни миризми, турете в носа се памук. Ако не искаш да запушиш носа си с памук, излез от това място, дето миризмата е лоша. Днес електротехниците търсят начин, как да се освободят от шума, който се дига в аеропланите. В човешкия мозък съществуват същите апарати, каквито и в аероплана и радиото. Човек има такива апарати, с които всеки момент може да се изолира от външния шум. С други думи казано, човек може да се подигне с мисълта си така, че да стане глух за най-големия шум около себе си. Мислете за онези работи, на които трептенията са бързи и силни. Не мислете за онези мъртви работи, които са в покой. Те са неподвижни. Не мислете за неподвижните планини. На вас планините се виждат неподвижни. Не, това е една оптическа измама. Ако вашето зрение е развито, ще видите, че има едно движение в планините, каквото никога не сте предполагали. Следователно всички неща, които бавно се движат, те носят със себе си една по-ниска енергия, която ни спъва.

Всички тела, които се движат бързо, те носят в себе си висша енергия, която се отразява добре на човека.

И тъй, истинският живот зависи от онези безсмъртни трептения в природата. Значи, има в природата смъртни и безсмъртни трептения. В природата има смъртни трептения на светлината, но има и безсмъртни трептения на светлината. Също така има смъртни трептения на топлината, но има и безсмъртни трептения на топлината. Мислете тогава върху безсмъртната светлина и топлина, които носят живот в себе си. Ако човек може да постави тялото си, както мозъка си на действието на безсмъртната слънчева светлина и топлина, той ще може да възприема такива звукове от слънцето, каквито никога не е чува. Тези звукове идват от слънцето. Достатъчно е човек да развие в себе си тази способност да се свързва с безсмъртната светлина и топлина на слънцето, той ще може да се съобщава със съществата от невидимия свят, от горните светове изобщо. Така, като че с радио слуша, той ще почне да приема новини от слънцето. Жителите от слънцето ще почнат да ви разправят, кога колко големи петна ще има на слънцето, какви преобразования стават там, какъв бюджет определят и т.н. Ще кажете, че тези неща не ви влизат в работа. Радио е това. Искате или не, ще можете да се съобщавате с горния свят. Сега ние сме в България, но по радиото можем да слушаме какво става в Лондон, в Берлин и по целия свят. Едно време това не беше възможно, както днес не е възможно да се съобщава човек от слънцето със земята. Както е възможно да се съобщават хората от едно място на друго на света, така един ден ще бъде възможно да се съобщават от слънцето до земята. Че ако вие искате да се разговаряте с Господа, това е още по-невъзможно. Тогава как казвате, че някой се е разговарял с Господа? Господ е създал света, като предметно учение, да се учим обективно. Цялата вселена е едно обективно училище, в което човек трябва да учи, да се развият всичките му дарби и способности. Без това училище ние нямаше да имаме никакъв успех. Като знаете, че Бог е създал света, вие не трябва

да се обезсърчавате. Вие днес сте повече от това, което сте били в миналото. Ще дойде ден, когато ще бъдете повече от колкото сте днес. Ето, днес има добри певци на земята, но те трябва още повече да развият своя глас. Ако един ангел дойде на земята, той ще има съвършено различен глас от този на най-добрите певци на земята. Той може да взима и до девет и до десет октави. Ако хората слушат този ангел, те не могат да издържат на трептенията на неговия глас и ще заспят. Същото може да се каже и за всеки оратор, чиито трептения надминават тия на седемте октави. Публика, която слуша такъв оратор, не може да издържа на неговите трептения. Тя непременно ще заспи. Това показва, че има известни трептения, които предизвикват в нервната система на човека такива трептения, на които той не може да издържа. Тъй както е, устроена днес нервната система на човека, той не може да издържа на голямо напрежение.

Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ние сме изпратени на земята като малки, разумни деца да се учим. Небето за сегашното състояние на хората е недостъпно. Вие можете да бъдете на небето и нищо да не разберете от живота там. Ако при това състояние, в което днес се намирате отидете на небето, при този висок свят, вие там не можете да се учите. Там няма условия за вас. Там можете да отидете на гости, за малко време, но веднага ще ви пратят в по-долните светове, дето можете да учите. По-долните светове са свързани със земята. За да бъде небесното училище достъпно за вас, вие трябва непременно да слезете на земята, там да свършите курса. Като свършите земния курс, тогава ще можете да се учите и в небесното училище. За небесното училище се изисква по-високо съзнание. Казват някои: „Защо ни е земният живот?“ Че ако вие не можете да разберете земния живот, небесния съвсем не можете да разберете.

Казвам: Радвайте се, че сте дошли на земята. Казвате: „На какво да се радваме?“ Лесно е да се каже, радвайте се, но не е лесно да се радва човек при всички условия, при които живее. Още от най-

дълбока древност, при възпитанието на окултните ученици, техните учители са прибягвали към различни средства, правили са с тях различни опити да им покажат илюзиите в живота, да ги освободят от заблужденията, от временните, от преходните състояния. Те са водили учениците си при една голяма змия, с отворена уста, която веднага ги поглъщала. Като се доближи някой ученик при змията, тя веднага го глътвала. Така се изгубвали един след друг учениците. Но змията била така направена, че от едната страна ги гълтала, а от другата пак ги изкарвала навън. И смъртта, от която хората се плашат, е нещо подобно на тази змия. Докато мислят, че смъртта ги е глътнала, тя ги изкарва от другата страна цели, неповредени. Та, когато мислите, че някой човек е умрял, ще знаете, че това са илюзии на живота, илюзии на човешкия ум. Човек може да умре, да престане да функционира, само ако не вярва в Господа. Така може да престане една фабрика, да работи, ако няма енергия в себе си. Така е и с плодовете.

Следователно всеки човек, който няма Божествена енергия в себе си, той може да умре, да престане да функционира. Човек не може да се изгуби. Какво представя човекът? Според изчисленията на някои учени, човек е съставен от триста милиона, а според изчисленията на други от 30 милиарда клетки. Значи 30 милиарда клетки съставят човека. Това е грамадно общество от души. Всяка една от тия души има свои желания, свои мисли и чувства, своя свобода. Всяка душа има свой стремеж. Обаче, всички тия души се подчиняват на една централна душа, която минава като цар през всички останали души. Всяка една от тия души се надява един ден да стане като централната. Значи, всяка една от тия души съставя един член от това голямо общество. Следователно каквото представя всяка една от тия души в организма на човека, такова нещо представя всеки един човек във великия Божествен организъм, в Битието. Всеки човек е една малка душичка от великия Божествен организъм. Вие сте свободни, но се подчинявате на закони, които са общи за целия организъм. Така

трябва да гледате на човека. Широко съзнание се иска от вас. Та понеже живеем като части от общия Божествен организъм, затова трябва да изпълняваме волята Божия. Като слушаме волята Божия и я изпълняваме, волята Божия ще бъде наша воля, но и нашата воля ще бъде воля Божия. И тогава, каквото Бог направи, ще бъде добро и за нас. Като не знаят това, хората се отделят от Бога и мислят, че могат да живеят вън от Него. Всичко можете да направите, но да живеете вън от Бога, това е невъзможно. Опитайте се да живеете вън от Бога, да видите какви страдания и нещастия ще ви нападнат. Само при това положение ще се убедите, че вън от Бога няма живот. Вън от Бога е смъртта, а в Бога е животът. Като си в Бога, ти живееш в надеждата, във вярата, в знанието и в свободата. Докато си в Бога всичко можеш да направиш. Само в Бога можеш да създадеш своя рай. Вън от Бога вие сте в ада.

Затова помнете следната мисъл: „Щом Бог е в мене и аз в Него, всичко мога да направя.“ За новите хора това трябва да бъде мотото: „Бог в мен и в Бога всичко мога.“ Това не трябва да бъде само на думи, но и живот да стане на човека. Всеки да си каже в себе си: „С Бога в мене, каквото иска Той да направи и аз мога да го направя.“ Каквото ти каже Господ, каквото ти каже твоят дух, каквото ти каже твоята душа, каквото ти каже твоят ум и каквото ти каже твоето сърце, направи го без страх. Направиш ли го, няма да сгрешиш. Така ти ще направиш едно велико добро за себе си и за другите.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

6-та неделна беседа от Учителя, държана на 6 ноември 1938 г. София – Изгрев

ЩЕ ДОЙДЕМ

Отче наш.

В началото бе словото.

Ще ви прочета само един стих от Евангелието, вие ще го намерите, къде е. Понеже сте учени хора, няма да ви казвам къде се намира.

„Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас." „Ако думите ми пребъдват във вас и вие ще пребъдвате в мене. Тогава и аз ще ви се изявя." Това е казал един от великите учители на своите ученици.

Духът Божи.

Три неща има да учи човекът: да остави старото, да възприеме новото и като го възприеме, да го приложи. Ако малкото дете, което влиза в първо отделение, трябва да учи това, което е учило в къщи, няма защо да ходи на училище. Старите навици, които детето е имало в къщи, ще ги изостави и ще се съобразява с новия порядък, който учителят в отделението поставя. Ако учителят от отделенията иска да преподаде на ученика това, което се предава в гимназията, той няма защо да ходи в гимназията. И след като излезе от университета, отиде да повтаря същата материя, която е учил в гимназията, няма защо да ходи в университет. Ще кажат някои, че повторението е майка на знанието. Аз поставям тази поговорка в друг смисъл. Аз я коригирам така: „Изоставянето на старото и приемането на новото е майка на знанието." Който харесва това ново положение, нека го приеме, който не го харесва да си остане със старото. Значи, изоставянето на човешкото и приемането на Божественото е майка на знанието. Животът седи в онова велико разнообразие, което Бог е вложил. Аз взимам думата „Бог" и вложеното от Него в динамическо,

а не в статическо положение. Динамическото положение е всякога известно. Например, за мен не е важно какво представя светлината изобщо. За мен светлината е това, което във всеки даден момент ми дава възможност да виждам нещата ясно и да се ползвам от тях. Тази светлина е за цялата вечност. Светлината, с която си служите на земята няма да ви служи и на другия свят. Ако речете да си служите с физическата светлина и на другия свят, вие ще бъдете слепи. И ако човек мисли, че на физическия свят може да се ползува с духовната светлина, той пак ще бъде сляп. Човек е дошъл на земята да се учи на ония неща, които на небето ги няма. После той отива на небето да изучава такива неща, които на земята ги няма. Защо трябва да остави човек старото? За да придобие новото. Ако не излее старата вода от шишето си, за да го напълни с нова, той никога не би могъл да го напълни с нова. Защо? Защото законът на физическия свят е такъв. На физическия свят ти трябва да учиш закона на изпразването и пълненето. Който не разбира живота на земята, всяко изпразване счита за нещастие. Например, скръбта не е нищо друго, освен изпразване от нещо старо. След това човек съжалява, че старото е отишло някъде. Като се напълни шишето ти с нещо ново, ти си казваш: „Добре ми стана, че се изпразних." Или „Добре ми стана, че излях старата вода от шишето, която стои с години вътре, та налях нова, чиста." За да разбере това, човек се нуждае от ново разбиране, от ново възпитание, в нова насока. Човек се нуждае от нова светлина, в ново направление. Това е закон на битието. Бог иска да измени човек в нова посока, в неговите мисли, чувства и постъпки. И човек иска да се измени, да стане като ангел. За да стане като ангел, човек трябва да има онова дълбоко, вътрешно разбиране, каквото ангелът има. Мислите, чувствата и постъпките на ангела са от особен род. Това, именно, го прави ангел. А човек е човек, защото неговите мисли, чувства и постъпки са обикновени, като на човек. Като се вгледате в мислите, чувствата и постъпките на животните и те са особен род, което ги прави животни. Следователно всички живи същества, от най-

малките до най-големите, имат свои специфични мисли, чувства и постъпки, на които дават съответни форми. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка в човека представят три вида процеси, които действат в него едновременно и го оформяват. Без тях човек не може да се оформи. Например, мисълта създава главата на човека, чувствата – сърцето и дробовете, а постъпките му – стомаха и костите му. Тъй щото, ако волята на човека отслабне, ще отслабнат стомаха, костите и мускулите му. Ако отслабнат чувствата му, ще отслабнат сърцето и дробовете му. Ако отслабне мисълта му, ще отслабне и неговият мозък. За всеки човек, на който отслабва мозъчната система, казваме, че е нервен или е малко слабоумен и т.н. Това значи, че неговата умствена деятелност е престанала да действа, както по-рано. Какво отслабва в болния човек? Казват, че някой изгубил съзнанието си. Наистина, има случаи, когато човек във време на боледуване изгубва съзнанието си и като се върне в съзнанието си, той се засилва. Има случаи, когато след всяка болест мисълта на човека се усилва, става по-ясна. Не е лошо човек да боледува, но само тогава, когато във време на болестта той е успял да се освободи от старото в себе си и да го замести с ново. Такава болест е на мястото си. Обаче, има болести, при които човек изхвърля новото, а се връща пак към старото. Такава болест е опасна. Тъй щото, всички болести, които носят с идването си новото, Божественото, са на мястото си. От Божествено гледище всяка болест носи новото в човека, но той трябва да бъде готов да го приеме. Ако не беше така, болестите нямаше да имат смисъл. Който разбира смисъла на болестите, той знае, че те се явяват като благо за съвременните хора. Благодарение на това, много учени хора се занимават с изучаване на болестите. Те представят интересен предмет за изучаване. Много учени хора получават титла „доктор“, само за това, че са изнамерили бацила на някои болести, например на чумата, на холерата и т.н. Чрез малките микроби и бацили, те се прочуват, стават известни по целия свят. Те минават за специалисти по дребните, малки микроби, понеже знаят, как да се справят с тях,

могат да им заповядват. Като им заповядат, те ги слушат. Дойде някой невежа и иска да заповяда на микробите. Той им заповядва, а те не го слушат. За бацилите ученият е генералът, но за невежия – нищо не представлява. Каже ли им ученият една дума само, тури ли си ръката на болното място, болестта веднага си заминава. При Христа дойде един стотник и каза: „Учителю, кажи само реч и момчето ми ще оздравее.“ Той искаше да каже, че за болестите Христос е генерал, който може да им заповядва, както генералът заповядва на войниците си и те го слушат. Стотникът казва: „Ето и аз имам власт да заповядвам на подчинените си. На този казвам: “Иди!„ – и той отива. На друг казвам: “Дойди!„ – и той дохожда.“ Като чу неговите думи, Христос каза: „Наистина, вяра има този човек.“

Съвременните хора са дошли до особено разбиране. Те искат да нагодят духовния свят според техните разбирания и вярвания. И тогава, ако нещата не стават според техните разбирания, както те ги мислят, считат, че не са прави. Забележете, даже и при изгряването на слънцето до залязването обстановката на нещата постоянно се мени. Сутрин обстановката е една, при залязване е друга. Непрекъснато стават промени. Къде стават тия промени – в светлината или във външните предмети? Ние забелязваме, че светлината ту се увеличава, ту се намалява. Коя е причината за това? Който не разбира, той ще каже, че причината е в самата светлина. Не е така. Това зависи не от светлината, но от онези геометрически ъгли, под които пада светлината и от ъглите на отражението на светлината. Понякога земята поглъща повече светлина и топлина, а някога по-малко, вследствие на което земята някога е по-топла, а някога по-студена. Когато поглъща повече светлина от топлина, тя става студена. Когато поглъща повече топлина, а по-малко светлина, тя става по-топла. Може да възразите, че земята някога поглъща повече светлина, а някога повече топлина, в зависимост от елементите, които я съставят. По този въпрос се явява голям спор, как се поглъща светлината, дали се поглъща от земята и т.н. За мене няма спор по този въпрос. Земята

поглъща светлината. Аз констатирам този факт от ред наблюдения, правени в това направление. Например, понякога човек казва, че има светлина в ума си, а някога казва, че няма достатъчно светлина в ума си. Вън е светло, слънцето грее, въпреки това казвате, че нямате светлина. Коя е причината за това? Казвате, че външните условия са погълнали светлината. Не, вашият инертен мозък е погълнал светлината, вследствие на което се намирате в тъмнина. Какво трябва да направите на вашия инертен мозък? Трябва да го раздвижите. Аз съм правил ред наблюдения и съм дошъл до заключението, че ако от десет случая само един е верен, казвам, че той е изключението. Даже и ако четири, пет случая са верни пак ги считам за изключения. Когато казвам, че един факт е верен, намирам, че ако от сто случая поне 75 на сто са верни. Допущат се най-много 25 на сто изключения. Идва при мене един господин, 42 годишен и ми казва: „Моят живот се обезсмисли вече. Не искам повече да живея, да се терзая като вол. Искам да замина за онзи свят, да се освободя от страданията на земята. Нищо вече не ме интересува тук: нито наука, нито музика, всичко ми е притъмняло пред очите.“ Като го гледам, аз разбирам нуждите му. Той няма средства за живот. Тогава аз му казах: „Слушай, аз предвиждам бъдещето на хората. И за тебе мога да кажа нещо.“ – „Кажете, какво ме чака?“ – „Ти имаш един чичо в Америка, от когото след две години най-късно ще получиш едно наследство от 500 хиляди лева.“ – „Сериозно ли говориш или се смееш с мен?“ – „Сериозно ти говоря. Можеш да си запишеш и датата даже. Като мине това време, ще видиш, вярно ли съм ти говорил или не. И тогава ела да кажеш.“ – „Дано да е вярно! Ще чакам това време.“ Какво направих аз с моите думи? Прекарах светлинните лъчи под известен ъгъл. И като възприе тази светлина в ума си, той намери, че е възможно чичо му да му остави наследство от 500 хиляди лева. Това е едно пророческо предсказание. В какво седи силата на едно предсказание? Според мене, силата на пророчеството седи във верността на фактите. Аз наричам вярно предсказание това, което

внася светлина в човешкия ум. Всяко нещо в живота, което внася светлина, е вярно. Всяко нещо, което не внася светлина в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкия дух и в човешката душа, не е вярно. Това е Божествен закон. И тогава, като говорим за религия, за наука, за социални въпроси, за обществен живот, за любов, ние наричаме тия неща истински само тогава, когато те внасят светлина в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкия дух. Любов, която внася светлина в човека, дава възможност за реализиране на всичко, каквото той желае. Ако любовта дойде при човека и след това той умре в тази любов, тя не е истинска. Истинската любов дава ония условия, при които животът може правилно да расте и да се развива. Любовта осмисля живота. Когато изучавате законите на любовта, там съмнението няма място. В дадения момент вие можете да знаете, дали един човек ви говори истината или не. Всеки човек, който иска да ви излъже, внася тъмнина във вас. Обаче, вие можете да си въздействате така, че да превърнете тъмнината в светлина. В такъв случай, всеки човек, който ви лъже, не може да внесе тъмнина в съзнанието ви. Искате ли да знаете, кой човек говори истината, следете, ще внесе ли светлина в съзнанието ви. Който говори истината, той всякога внася светлина в човешкото съзнание. Аз взимам думата „светлина“ в широк смисъл, както се проявява на физическия свят, както и в духовния свят. Под думата „духовен свят“, аз разбирам света на отношенията. Според мене, хората живеят в духовния свят, понеже той представя тяхното настояще. Физическият свят, пък, представя миналото на хората. Четеш един роман, но той представя нещо минало. Този автор е писал романа си преди сто-двеста и повече години. Ти го четеш днес и се възхищаваш от него. Ако авторът е могъл да прекара своя роман през новата светлина и им даде нова окраска, той ще внесе тази светлина и в събитията, които описва в своя роман. Такъв роман никога няма да изгуби своето съдържание и смисъл.

Сега, като изучавате човека, виждате, че в него живеят едновременно три съзнания: съзнание на неговия ум, съзнание на неговата душа и съзнание на неговия дух. Що се отнася до душата, малцина признават съществуването на душата. Повече отричат душата. Те казват: „Или има душа, или няма.“ За душата всякога се явява спор. Казва се, обаче, за човека, че първоначално той е бил в статическо състояние, не е бил живот, но после Бог вдъхна чрез носа му дихание и той стана жива душа. Носът в човека представя новата епоха, която започва със създаването на човека в рая. На носа е написана историята на райския живот, както и цялата история на човечеството, което е минало от времето на създаването си до сега. Достатъчно е да изучите човешкия нос, за да знаете цялата драма, която е написана от времето на създаването на света до сега. На носа е написана най-красивата драма, която някога сте чели. За мене човешкият нос представя най-красивия роман. По-красив роман от него няма. Така е за мене, а за вас дали е така, това е друг въпрос. За мене е така, защото по носа аз чета тази история. Казвате: „Какво ни интересува, какво било написано на нашия нос? Днес ние страдаме, това е важно за нас.“ Какво се ползвате, когато четете един роман? Каквото чете, човек все се ползва. Всяко нещо, в което човешкото съзнание взима участие, все може да му допринесе някаква полза. Всички неща, които стават в света, са полезни. Тия неща може да не са полезни за вас, но за хиляди други същества са полезни. Следователно всички неща, които стават в света от каквато категория да са, щом действат върху човешкото съзнание и помагат за пробуждането му, те са полезни. Например, за някои същества боледуването може да не е полезно, но за други е полезно. Ако един вълк, който постоянно е нападал стадата, се разболее, за вълка е лошо това, но за овцете е добре. Докато вълкът боледува, овцете са щастливи. Щом вълкът оздравее, овцете стават нещастни. Защо са вълците в света? Вълците помагат за създаване характера на овцете. Търпението, благородството на овцата се дължи на вълка. Кой е по-

силен: овцата или вълкът? Овцата е по-силна, защото, като къса месото ѝ, тя не се защитава. Тя поглежда към него и си казва: „Един ден и ти ще дойдеш на моето място, ще разбереш какво правиш." Наистина, сегашните овце са едновремешните вълци. Така е за онзи, който разбира. Бог създаде и вълка, и овцата. Като говоря за вълка, който Бог е създал, аз нямам предвид сегашния вълк, с този изопачен характер. Вие още не познавате благородството и кавалерството на вълка. В него има такова благородство и отзивчивост, че като стане приятел на някой човек, той е готов на всякакви жертви за него. Важно е човек да го убеди, че няма да го гони, че го обича. Докато чувства, че го обичате, той е готов на всякакви жертви. Щом почувства, че не го обичате, той пак проявява своя груб, вълчи характер. Сега аз взимам нещата в техния първичен вид, какъвто са имали във времето на създаването си, а не в сегашния изопачен вид. Човек е това, което първоначално е бил създаден и което в бъдеще ще се оформи. Щом има някои несъобразности в човешките прояви, те се дължат на известни болезнени състояния, през които той е минавал и продължава да минава. Ако човек е болен, това не е човекът. Когато е невежа и това не е човекът. Болестите, невежеството са временни състояния, през които човек минава. Ще дойде ден, когато човек ще достигне онова положение, в което няма никакви болести, никакво невежество. До това време, обаче, той трябва да придобие нови правилни разбирания за живота.

„Аз и Отец ми ще дойдем." Идването на Отца и Сина подразбира идването на разумното начало в човека. Това ще дойде, когато в човека се пробуди съзнанието на неговия дух и на неговата душа. За сега в човека е събудено само съзнанието на ума и с това съзнание той иска да разреши всички въпроси. Това е невъзможно. След това той се чуди на големите противоречия в живота си. Според закона за наследствеността съзнанието на ума напълно трябва да носи качествата на съзнанието на душата и съзнанието на духа. Следователно, ако едно дете не носи в ума си баща си и майка си като

идеал, от това дете нито обикновен човек може да излезе. Щом не може да излезе и обикновен човек, още по-малко, почти никак не може да се очаква от него талантлив или гениален човек. Та когато говорим за пробуждане на човешкото съзнание, ние имаме предвид връзката на човек с Бога. Като не знаят този закон, мнозина се запитват, защо трябва да мислим за Бога. Ако човек не мисли за Бога, нищо няма да излезе от него. Бог трябва да съществува като мощна идея в съзнанието и ума на човека. Ако човек не мисли за природата, като за предметно учение, откъде ще почерпи той онези материали, с които може да работи? Отде ще придобие той духовната светлина в себе си? Човек живее в безпределното пространство, отдето от всички небесни тела получава подаръци, като от някоя любяща майка. От мое гледище цялата вселена представя за човека велика майка, която изпраща своите безчислени подаръци. И при това голямо количество подаръци, които човек получава, не му дохожда на ум да благодари с едно писмо. Казвате, че няма поща за онзи свят. Не, има поща, но вие сте забравили къде се намира тя. При това, всички хора мислят, че са учени, а са забравили къде е тази поща. Те са учени, но често забравят най-съществени неща, както един американски професор забравил името си. Един ден той отишъл в един провинциален град и трябвало да отиде на пощата, да си получи едно препоръчано писмо. Като отишъл да получи писмото си, чиновникът го попитал за името. Обаче, той забравил името си и в този момент не могъл да си го спомни. Той се извинил пред чиновника, че трябва да свърши една важна работа в града и скоро ще се върне да вземе писмото си. Обаче, той тръгнал за дома си да пита жена си за името си. На пътя го среща един негов приятел и го извиква: „Как си господин Джон?“ – „Благодаря, добре съм.“ Зарадван, че чул името си, той веднага се върнал при пощенския чиновник да получи писмото си, като казал името си. Това се дължи на особено болезнено състояние, в което често съвременните хора изпадат. Причината на това болезнено състояние се дължи на излишното количество млечна киселина,

която се събира на повърхността на мозъка и пречи на правилната му деятелност. В това състояние човек мисли, че нищо не знае. Когато заболее от нервната система, човек започва да забравя думите: първо забравя съществителните, после прилагателните, след това местоименията, после глаголите и най-после остават съюзите. Като се забравят и глаголите остават само съюзите: и, а и т.н. В българския език съюзът „и“ не означава нищо особено, обаче на турски език означава нещо смислено, а именно: „добре е това“. Ония хора, които са изгубили съществителните имена, говорят описателно. Например, думата „брадва“, не може да си я спомни и тогава казва: „Как се казваше онова, с което се цепят дърва?“ На место да каже „кон“, той казва: „онова, което рита“. На жена си, ако не може да каже името, казва: „Как се казваше онова, което постоянно се кара в къщи?“ Когато човек не иска доброволно да си почине малко, да даде почивка на своята умствена деятелност, Провидението чрез млечната киселина го заставя да си почине. Като забрави всичко онова, което по-рано го е тревожило, той си почива. Като забрави и жена си, от която се е тревожил, той може да си почине и да се излекува. Това не значи, че жената е виновна за неговото състояние. Хората се смущават, безпокоят се едни други, защото мислят, че връзките им съществуват само от този живот и то само на земята. Не, връзките на хората съществуват от незапомнени времена. За да разреши въпросите на живота, мъжът трябва да гледа на жената като на своя родна сестра, а жената на мъжа като на свой роден брат.

Какво стана с човека, когато Бог вдъхна чрез ноздрите му живо дихание? Той не се роди, но съзнанието в него се събуди. Под думата „раждане“, аз разбирам събуждане на съзнанието в човека. Когато се събуди висшето съзнание на човека, ние казваме, че той се е родил от Бога. Ако не разбираме нещата така, ние ще имаме за живота такава представа, каквато обикновените хора имат. Когато се говори за раждане, хората разбират особен процес, раждане на човека от майка и от баща. Когато човек посажда едно семе в земята, той е бащата,

мъжът за семето. Земята, в която се заравя семето, е майката на това семе. Същото отношение съществува и за човека. Майката на човека, т.е. жената, от която детето се ражда, не е нищо друго освен земята. Посявате семката в земята и след време тя сама по себе си израства. Обаче, земята не е майката на семето. Тя само го отглежда. В това отношение човек представя семка, която е родена от баща и от майка като семка. За да израсте и да се развива правилно, все таки, един разумен човек трябва да поеме грижи за нея. Той ще я посади в една градина, за да израсте. Следователно за да прояви съзнанието на своя ум, на своята душа и на своя дух, човек все трябва да бъде посаден в една градина като семка, да израсте, да прояви своето естество такова, каквото Бог го е създал. Тъй щото, във всички трябва да се образува едно понятие, че всеки човек се ражда такъв, какъвто Бог го е създал. В това отношение вселената съществува като съвкупност от възможности и условия, през които човек трябва да мине по пътя на своето бъдещо развитие. При сегашното състояние на развитието си човекът е още в началото, най-много в средата на своя живот. Много още му предстои да минава. Човек трябва да излезе от сегашното си състояние, да се подигне по-високо. Ако той се намира в положението на риба, която снася стотици хиляди яйца, колко време ще ѝ трябва, докато излезе от това положение? Преди всичко те не могат да имат майчини отношения, нито децата им имат синовни отношения помежду си. Рибата мисли, че като изхвърля на брега стотици, хиляди деца, с това е постигнала много нещо. Не, това е един елементарен живот още. Преди всичко тя не знае имената на своите деца, нито ги познава. Наместо да ражда мисли, рибата създава деца. Човек пък е дошъл до друго положение. Той създава мисли. На ден хиляди мисли могат да минат през ума на човека, но те нищо не му дават. Той даже не знае имената на своите мисли. Някой разказва, че през ума му минавали чудни, фантастични мисли и идеи. Казвам: „Знаеш ли имената на тия идеи?“ – „Не ги зная.“ Аз мисля в себе си, че този човек е от рода на рибите, той се намира между рибите още. Щом в

ума ти дойде някаква мисъл, изкажи я пред себе си да знаеш името ѝ. Всяко нещо, на което не знаеш името, остава чуждо за теб. Същото се отнася и за Бога. Ако ти не знаеш името на Бога, каквито и имена да туряш, Той остава за теб безпредметен. Бог отговаря само на онова име, което като го поменеш да го почувстваш с цялото си същество. Ако някой мисли за Бога, като за човек, но като него друг няма по сила, по ум, по прояви и тази мисъл е на място. И тази мисъл дава своя резултат. Тъй щото, човек може да си представя Бога, като човек, но не по форма, а по съдържание и по смисъл. Под думата „човек", разбирам онази мощна сила в човека, която му дава сила и възможност да направи всичко. Каквото е казал Бог, всичко е станало. Има ли очи, уши, уста, нос Бог, като човека? Бог няма уста, но говори, Той няма очи като човека, но всичко вижда. Той няма уши като човека, но всичко чува. Затова е казано, че човека е създаден по образ и подобие Божие. Човек има очи, уши, уста, ръце, но не ги е употребил още както трябва. Бог всичко вижда и чува, следи и наблюдава, какво се върши и всичко изправя. Мощно е Словото Божие. Един човек изпаднал в една гъста гора, дето една мечка го нападнала. Като се видял в зор, той си спомнил за Господа и започнал да вика: „Моля ти се, за Господа, не ме изяждай!" Като чула думите „за Господа", мечката казала: „Щом е за Господа и аз ще отстъпя." И мечката се оттеглила. Нищо не може да причини пакост на онзи, който мисли за Господа. В Индия има факири, които правят следните упражнения: Те сядат на един камък, дето минават най-опасните животни, кобри, тигри, леопарди. В това време те седят и мислят изключително за Господа, прекарват в дълбоко съзерцание. В който момент допуснат една мисъл странична, за удоволствие, те моментално ще се намерят в устата на тия животни. Докато са свързани с Бога и животните кротуват. Щом някое животно те нападне, това показва, че ти си престанал да мислиш за Бога, ти си недоволен от живота. Тогава страданието, като животни ще дойдат да те нападнат. Та защо трябва човек да бъде недоволен от живота?

Всички хора на земята страдат от пресищане от ония блага, които Бог ни е дал. Понеже хората не употребяват благата, които Бог им е дал, както трябва, те страдат от пресищане. Ужасно нещо е пресищането. За да се излекува от пресищането, човек трябва да излезе от това статическо положение на живота, в което днес се намира. Та, когато говорим за любовта, ние разбираме един метод, чрез който човек може да измени състоянието си. Ти си влязъл в един свят на безпокойства и мислиш, че от теб нищо не може да излезе. Това е неразбиране на нещата. Бог не може да направи нещо, от което нищо да не излезе. Щом Бог е направил ябълката, той е заповядал да служи тя на хората с плодовете си. Същият закон се отнася и до крушата, и до всички останали плодове. Той е създал всичко да служи. Щом е създал човека и на него е дал същата задача – да служи. И в Писанието е казано: „Всяка пръчка, която не дава плод, отрязва се и се хвърля на огъня." Това недаване на плод от страна на лозната пръчка, подразбира отказването на човека да служи. Следователно докато живее за себе си, човек не може да излезе от своите противоречия и страдания. Аз не казвам, че не трябва да живее и за себе си, но да не станете култ за себе си. Детето, което се ражда на земята, първо трябва да живее за своята майка и за своя баща. Първо то трябва да има за идеал да служи на майка си и на баща си, а после те ще го научат, как да служи на себе си, как да служи на ближния си и как да служи на Бога. Когато Отец и Синът влязат да живея в теб, те ще те научат как да живееш за себе си. Когато Бог влезе в нас, Той ще ни научи на нещо по-високо от това, което ние можем сами да се научим. Той ще ни научи на нещо по-красиво от това, което ние сами можем да създадем. Наистина, като работи за Бога, човек все създава нещо повече от това, което би създал ако работеше изключително да себе си. Затова казвам: Служете на Бога, за да уреди Бог вашите работи. Като уреждате работите на Бога и той ще уреди вашите работи. Като казвам, че трябва да уреждате Божиите работи, това не значи, че Божиите работи не са уредени. Но като уреждате работите на Бога,

вие ще имате по-голям кредит за себе си. Ако не служите на Бога и не мислите за него, вие няма да имате тази интелигентност, каквато ви е нужна. Не е въпрос да се плашим от Бога, но трябва да имаме любов към Него и каквото направим за Него да ни е приятно, да го вършим от любов, със съзнание. Служим ли по този начин и Бог ще изпитва радост и веселие, когато върши нещо за нас. И тогава, като си лягаме вечер, да поддържаме в себе си радостта, че ме свършили нещо за Бога и Бог е свършил нещо за нас. Поддържаме ли тази мисъл в себе си и сънят ни ще бъде здрав и спокоен. Сънят не е нищо друго, освен една приятна почивка, една приятна екскурзия. Ако през съня си човек не може да си почине, като отиде при майка си и при баща си и сутринта да си вземе торбичката и да отиде на училище, той нищо не е разбрал от деня, нито от нощта. Колкото живее на земята – 70–80 години, човек трябва всяка сутрин да взема торбичката си и да отива на училище. Ще кажете, че сте остарели или, че ви е дотегнало да учите. Не, най-приятното нещо в живота е да учи човек. „Ама остаряхме, дотегна ни.“ Това е лошото. Ново разбиране е нужно на хората. Бъдещата религия ще бъде и за възрастни, и за стари, и за млади. Всички ще ходят на училище. Тогава старите няма да имат бради. Сегашните им бради ще опадат. Понеже слухът на сегашните хора не е развит както трябва, те си служат с брадите, като с антени. В бъдеще слухът им ще бъде добре развит. Един мой приятел ми донесе едно радио без антени, без никакви пръти. Това показва, че старите работи отидоха вече. Както ще може без антени, така ще може в бъдеще и без бради. Ето, англичаните и американците искат да се освободят от брадите си, но не знаят как. Добре правят те, но като искат да се освободят от едно зло, налитат на друго. Те се бръснат всяка сутрин, вследствие на което излагат гърлото си на външния студен въздух и затова често страдат от гърлобол. Те трябва да се пазят. От хигиенически гледище е добре да нямат бради, но от здравословно състояние не е добре. Когато човек минава от старо положение в ново, той се натъква на някои нехармонични неща.

Наистина, когато човек изхвърля старите работи навън, винаги се образува много прах, затова трябва да мине известно време, докато се създаде приятна, здравословна обстановка. Не е въпрос абсолютно да се откаже човек от старите си работи. Аз не говоря за формите на нещата, но за съдържанието. Съдържанието е важно. Казано е преди много години: „Новото вино трябва да се налива в нови мехове, а старото – в стари.“ Човек всеки ден трябва да се обновява. Колкото дни през годината има, всеки ден трябва човек да се обновява. Ние живеем благодарение на постоянното обновяване, което става в организма ни. Ако човек постоянно не се обновяваше, той не би живял даже две-три години. Казват, че тялото на човека могло да се обнови през седем години. Не, ако човек живее един ден нов живот, тялото му може съвършено да се обнови и пресъздаде. Добро е желанието на съвременните хора да се подмладяват, но те търсят външен начин за това. Майката и бащата очакват да дойде подмладяването им чрез децата. Донякъде те са прави. Майката и бащата могат да се подмладят, ако децата им ги обичат. Не ги ли обичат, те остаряват. Майката и бащата остаряват по единствената причина, че децата им не ги обичат. И ако бащата или майката не обичат децата си и те ще се състарят преждевременно. Като не обичат Господа, хората искат по този начин да го състарят. Това не е правилно. Защото както постъпват, така им се връща и на тях. Дойдете ли до Бога, вие трябва да държите в ума си най-светли, свещени мисли за Него. Имаш ли нещо свещено в душата си за Бога, в негово име ти можеш да разсееш и най-голямата тъмнина. В Негово име каквото бутнеш, всичко ще тръгне. Вие можете да направите един опит, но не със сегашните си разбирания. Вие не сте правили опит да се лекувате с името Божие. Ако някой от вас се разболее и стигне температура 41 градуса, всички лекари се произнасят, че този човек ще замине. Обаче, ако той призове името Божие от дълбочината на душата си, той може моментално да стъпи на краката си и за чудо на лекарите да се разхожда здрав из стаята си. Името Божие, това е Божественият

елексир, който внася вечното подмладяване. Единственото нещо, което подмладява хората, това е любовта. Любов, която състарява хората, е любов на старите. Щом се подмладяваш, това е любовта на младите, младата любов. Когато в човек едновременно работят и трите съзнания: съзнанието на ума, на душата и на духа, той се намира в обновителния процес, в процеса на подмладяването. Този човек е мощен и силен в мисълта си. Той е мощен във всичките си прояви и каквото започне, свършва го добре. Това не значи да напуснете старото знание, което имате. Да не направите онази погрешка, която една попадия направила. Като слушала от мъжа си в черквата, че който има две ризи да даде едната на бедните, тя решила да приложи думите Христови. В дома ѝ дошъл един беден човек да проси. Тя изважда копринената риза на мъжа си и я дава на бедния. Като се върнал от черква мъжът и иска да облече новата риза. „Къде ми е копринената риза?“ – „Дадох я на един беден.“ – „Защо?“ – „Нали ти днес проповядваше, че Христос казал, който има две ризи да даде едната на бедния.“ – „Жена, това се отнася до другите, но не и до нас.“ Да дадеш едната си риза на беден, това не подразбира проява статическа. Човек трябва да дава непрекъснато от онази своя любов, от онази светлина на ума си, която постоянно гори и никога не изгасва. Служи на всеки човек с тази светлина, когато той се намира в мрак и тъмнина на съзнанието си. Това е ризата, която нито се пере, нито се разваля. Желая ви да имате от тия ризи, които никога не се перат и никога не се късат.

Запишете си следното изречение: „Господи Боже наш, пребъдвай в мене да изпълня волята Ти!“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

7-ма неделна беседа от Учителя, държана на 13 ноември 1938 г. София – Изгрев. (На 20.11.1938 и 27.11.1938 г. по каталог няма беседи.)

НИТО В ИЗРАИЛЯ

Отче наш.

В началото бе Словото.

Ще прочета сама десет стиха от 8 глава от Евангелието на Матея, от 1–10 стих. Ще се спра върху десетия стих: „Нито в Израиля съм намерил толкова вяра."

Духът Божи.

„Нито в Израиля съм намерил толкова вяра." В едно отношение вярата е едно указание, една възможност, един вътрешен принцип на човешкия ум, един велик подтик. Изобщо, вярата борави с неща, които не знаем, които ще знаем в бъдеще. Ти вярваш в неща, които не си виждал. Разправят ти за неща, които не си виждал, но ти вярваш. Разправят ти за онзи свят, който не си виждал, но вярваш. Разправят ти, как живеят съществата от онзи свят и ти вярваш. Или ти разправят за Англия, за Америка, за Германия, за Франция, за Русия, за Китай и Япония, и макар да не си ходил там, ти вярваш. Изобщо, вярата се отнася до неща, които нито си видял, нито си чул, но като ти разправят тия неща, ти вярваш. Следователно в едно отношение можем да кажем, че няма нещо в света, за което, като ти разправят да не е вярно. Всяко нещо е вярно, докато вярваш, а невярно – докато не вярваш. Някой казва: „Аз не вярвам в нещата, които не виждам." Щом ги виждаш, ти няма защо да вярваш в тях. Щом виждаш нещо, то е вече факт. В политическия живот има неща дефактум и деюре. Политиците разбират и тия неща. За тях дефактум и деюре е едно и също нещо. Разликата е само в това, дали владееш нещо или не го владееш още. Като владееш нещо, то е дефактум. Докато още не го владееш, то е деюре. И в природата има неща, които а дефактум, но още не са деюре. В това отношение вярата е един обширен, един

безпределен свят в своите размери. Той е един извънредно голям вят. Колко е голям не може да е каже. Но ще кажете: „Как е възможно да съществува такъв безпределен вят?“ Казвате: „Ти уверен ли и в съществуването на този вят или не си уверен?“ Уверен съм. Не може да се вярва в неща, които не съществуват. Лъжливите неща, които хората са създали в света, са ги създали от реалните неща. Идолопоклонството, например, съществува от реалността на Бога. От там произлиза то. Като не можаха да видят Бога, да Го познаят, хората си казаха: „Да Го направим във вид на някакъв образ, да видим какъв е в дефактум.“ Те още не са Го видели деюре, но дефактум Го видяха във вид на различни идоли. Това сега е встъпление, предисловие за някакво съчинение.

И тъй, човек първо трябва да има вяра, а вярата е свързана с човешкия ум. Вярата е една широка област, в която човешкият ум може да функционира. Вярата подразбира невидими неща, но нашият свят дължи своето съществуване именно на тия невидими неща. Невидимото е далечно нещо, но това далечното има известно верую. В живота вярата играе важна роля. Това, в което човек вярва, всякога става. Дали ще стане в положителен или в отрицателен смисъл, но ще стане. Колкото по-силна е вярата на човека, толкова и нещата, за които той вярва, че ще станат, стават по-бързо. Ето, ако Христос лекуваше прокажения по обикновени начин, Той щеше да го излекува в продължение на няколко години. Всъщност, Христос го излекува в няколко минути отгоре. Ако вярваш, всичко може да стане. „Ами проказата може ли да се излекува?“И аз мога да излекувам проказата на кого и да е от вас. Освен физическата проказа има и друга, много по-страшна. В човешкия ум има по-страшна проказа от всякаква друга. Някой се обезсърчава, отчайва се, намира, че животът няма смисъл, иска да се самоубие. Защо не иска да живее този човек? Средства няма за живота си. Какво трябва да се направи? Да му се даде възможност да живее. Щом животът му се осигури материално, той намира, че има защо да се живее. Това не е правилно. Външните

условия не трябва да определят живота. Този човек намира, че достойнството не му позволявало да живее между хората в лишения и трудности. Това е проказа. Като му подпиша един чек от 25 хиляди лева, проказата го напуща. Докато проказата беше в него, лицето му беше черно. Щом проказата го напусна, лицето му светна, стана чисто, светло. Всичката невъзможност на хората седи в това, че те не могат да направят както Христос направи с прокажения – да отнемат своята проказа изведнъж. Христос освободи този човек от проказата на неговия ум. Причините за проказата се крият в умствения свят. Всички болести на съвременните хора се дължат на причини от умствения свят, които са останали от миналите поколения. Всички болести в света се дължат на яденето. Първите хора ядоха от забраненото дърво и си създадоха нещастието, което и до днес царува в света. Всички хора разискват върху въпроса: Каква ли е била тази ябълка? Чудна ябълка е била тя! Всички висши микроби са влезли през тази ябълка. Днес хората се осигуряват, но въпреки това в света са се явили всички болести: и умствени, и сърдечни, и физически. И ние виждаме днес цяло лекарско съсловие, което от хиляди години насам усилено работи върху болестите. Всички болести се причиняват все от някакви малки микроби. Във всички умопобъркани се забелязват някакви малки мисли или чувства, които смущават мисълта им, изкарват я от релсите на нейното движение.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от положителна вяра. В какво да е вярвайте, но вярвайте в нещо. Не се смущавайте, че някой може да ви излъже. И като ви излъже, пак, щом сте с вяра, това е за ваше добро. Един турчин от някое варненско село отишъл в Цариград. Като се върнал турчинът, ходжата от селото го попитал: „Какви новини има в Цариград?“ – „Последната новина е, че те готвят да те направят Шейх-Юл-Ислям – най-високото духовно звание.“ – „Не се шегувай, кажи ми нещо сериозно.“ – „Това е последната новина.“ След известно време, ходжата пак срещнал този турчин и го запитал: „Я кажи нещо по онзи масал.“ Иска му се на човекът да му се каже, че

ще го направят Шейх-Юл-Ислям. Дали ще го направят или не, това е въпрос, но все му се иска да чуе нещо приятно за себе си. Всякога е приятно на човек да го направят Шейх-Юл-Ислям, макар и да не е възможно. То е все едно да ви кажа, че един бръмбар ще се обърне на човек. „Кога?“ След 25 или 30 милиона години. Днес това е невъзможно, но един ден този бръмбар ще стане човек и ще философства като човека. Ще кажете, че не е възможно бръмбарът да стане човек. Че и човекът едно време е бил бръмбар и днес е вече човек. Защо да не е възможно? Ще кажете, че е много казано, бръмбарът да стане човек. Че и човекът едно време е бил бръмбар и днес е вече човек. Едно време, когато Господ е слязъл на земята, всички бръмбари се събрали около него и се оплакали, че животът няма смисъл. Тогава Той ги обезглави, образува някакво тесто от тях, духна отгоре и от тях излезе човек. Значи, всички хора са били някога бръмбари. Сега аз не ви казвам да вярвате, това не е наука, но един ден ще го проверите, ще видите, че е така. Вие се възмущавате от бръмбарите, но когато Бог е създавал бръмбара, Той е вложил и в него нещо от своята мисъл. Значи, Господ се е занимавал и с бръмбара, създал го е, а ти не искаш да се занимаваш с него и казваш, че бръмбарът не заслужава никакво внимание. Че ти не разбираш, каква голяма роля играе бръмбарът в живота на цялото. Казват за някого, че бръмбар влязъл в ума му. Наистина, като влезе някакъв бръмбар в ума на човека, той иска да стане силен, умен, учен, богат – какви ли мисли не минават през ума на човека. Лято време, като наближи някой бръмбар до онези големи волове и биволи, те всичко напущат и хукват да бягат.

Като говоря за бръмбара, аз имам предвид неговата външна форма, но в преносен смисъл го взимам. В света има идеи, които ние наричаме бръмбари. Вие трябва да се благодарите на бръмбарите, защото много дължите на тях. Те като забръмчат първи заговарят за идването, т. е. за пробуждането на живота. Животът представя мълчаливите бръмбари. Сам за себе си животът не говори, за него

говорят другите същества. Всеки бръмбар има своето съответно място и цена. Тъй щото, знайте, че всяко живо същество с определено име, което съществува в природата има свое съответно място и цена. Следователно нещата не трябва да ги подценяваме, нито да ги надценяваме. Ако почнете да разбирате правилно живота, той ще се подобри за вас. Днес хората се делят на вярващи и невярващи. Хората на вярата си мязат. Не е въпрос, коя вяра е най-добра. Който се е опитал да определи истинската вяра, той всякога е бил на крив път. Коя вяра е истинска? Истинската вяра ще се определи само тогава, когато човек влезе в невидимия свят. Може би, когато се свърши света, човек ще познае коя вяра е истинска. Може ли студентът или ученикът, докато учи да каже за учителя или за професора си, колко е учен? След като свърши студентът и започне да се занимава отделно с науката, само тогава той може да знае, доколко това, което професорът му е преподавал е вярно и доколко професорът му е бил учен. Някой иска да знае, какво нещо е истината. И това не е лесно. Днес човек най-малко изучава реалността на нещата. Каквото днес изучаваме, ние изучаваме факти от миналото. Растенията, които изучаваме, животните, които изучаваме, небесните тела, които астрономите изучават, всичко това са факти от миналото. Има звезди, светлината на които дохожда до земята едва след милион години. Тъй щото, светлината, която днес виждаме от тях, не е сегашната им светлина. Това е светлината, която те са изпуснали преди милион години и едва днес пристига до нас. Какво е днешното им състояние, не знаем. Какво ще е бъдещото им състояние и това не ни е известно. Ние едва сега изучаваме миналото, не сме дошли още до настоящето. Тогава в какво седи реалния живот? Реалният живот седи в това, което човек във всеки даден момент мисли и чувства. Реалният живот седи в съгласуването на човешката мисъл с всички мислещи същества. Реалният живот на човека седи в съгласуване на неговите чувства с всички живи същества, които чувстват в този момент. Това наричаме ние реален, настоящ живот. Има нещо в човека, което м, показва,

какво е настоящето. Това, което наричат интуиция, не е нищо друго, освен онова непосредствено схващане в него на това, кое е настояще и кое минало и бъдеще. Щом схване момента изведнъж, това е настояще. Ако изучава нещата, това е вече минало. Това, което човек схваща с интуицията си или с Божествения си ум, то е настояще. Следователно, всеки човек трябва да обърне внимание на своята интуиция. Човек трябва да обърне внимание на своята интуиция. По какво се отличава интуицията? Интуицията или Божественото чувство в човека се отличава по това, че всяка мисъл, която иде от интуицията не провежда никакво раздвояване нито в ума, нито в сърцето, нито в съзнанието на човека. В интуицията има единство на нещата. Това е настоящето. Аз наричам настоящето Божественото в света, бъдещето е ангелското, а миналото е човешкото. Ангелите представят бъдещето. Те са минали напред от човеците и знаят много повече от тях. В сравнение с ангелите, хората са изостанали много назад. И в религиозно отношение те са изостанали назад. Човешката религия е религия на миналото. И ангелите имат своя религия. Ние проповядваме Божествената религия, религия на настоящето. Тази религия се заключава в онова, вътрешно, интуитивно, Божествено чувство, което схваща отношенията на нещата към тази велика сила, която дава живот. Един ден вие ще съзнаете, че и миналото, и настоящето, и бъдещето съставят една реалност. Миналото принадлежи на онези същества, които са изостанали. Бъдещето – на онези, които са напреднали, а настоящето – това представя ония прояви, които всеки момент стават в нашето съзнание. Това е Божественото, което регулира всички неща. За човека е необходимо и миналото и бъдещето. От миналото човек се ползва, от бъдещето се вдъхновява, а от настоящето той придобива импулс да работи.

Христос казва: „Нито в Израил съм намерил толкова вяра." Някои питат, има ли Господ в света. Казвам: Не зная дали има Господ или няма, но зная, че има любов в света. Че има любов в света се вижда от това, че всички тела горят. Дето има горене, там има и

любов – нищо повече. Любовта е първият Божествен огън, който е създал света. Създаването на света е започнало от момента, когато е започнал да гори. Щом се е запалил света, от този момент е започнал неговият строеж. Ние виждаме, че някои от горящите тела са вече загаснали. Значи, любовта е преминала. Слънцето има горяща любов в себе си. Горящата любов на нашата земя е престанала отвън, но продължава още да гори отвътре. Тази е причината, че в центъра на земята има огън. И сърцето на човека е запалено. Ще кажете: „Какво ни интересува, дали нашето сърце гори или не?" Как да не се интересува човек от своите удове? Сърцето е един от удовете на човешкото тяло, следователно, той трябва да се интересува. Само светлина ли е човек? Само ухо ли е, само очи ли е? Само нос, уста, ръце, крака ли е човек? Само стомах, сърце или дробове ли е човек? Човек е нещо повече отколкото всичките му удове, събрани на едно място. Въпреки това всеки отделен уд, сам за себе си, представя особен интерес. Всеки отделен уд представя функция, чрез която човек се проявява. Цялата природа представя един Божествен организъм, в който човек се движи. Благодарение на този общ, велик организъм човек е намерил своето място, в което може да се движи и живее. Ако един ден природата престане да се движи, да живее и да се проявява така, както днес се проявява и ние заедно с нея ще престанем да се движим, да живеем и да се проявяваме. Тъй щото, ние живеем благодарение на природата. Искаме ли и в бъдеще нашият живот да се продължи, трябва да изучаваме законите на природата. Животът на съвременните хора се съкращава благодарение на това, че те не спазват нейните закони и влизат в стълкновение с нея. Обаче, природата силно вярва, че един ден грешните хора, ще станат добри. Казвате за някого, че от него няма да излезе човек. Природата казва: „Човек ще стане от него. Ето, виждате ли този бръмбар? Един ден и от него ще стане човек." Като види някой червей, природата казва „И от него човек ще стане." Тя вярва в това. Защо? Защото знае предназначението на всяко живо същество. Стои един художник в

природата с четка в ръка, туря на платното една линия и казва: „От тази линия ще излезе нещо.“ – „Не е възможно.“ – „Ще излезе цяла картина.“ Не се минава и половин час и на платното се вижда вече една картина, със своите линии, сенки. Обикновеният човек казва, че от тази линия нищо не може да излезе. Художникът доказва, че и от една линия може да излезе нещо. Наистина, от една линия излиза цяла картина. Велик художник е природата. От една точка, от една линия тя изкарва нещо велико. Не само от една линия може да изкара цяла картина, но от един червей тя може да изкара цял човек. И в Писанието е казано: „Не бой се Якове, червей.“ Какво нещо е червеят? Като се крие в земята и прави своите дупки, с това той предсказва, че ще дойде ден, когато същества, много по-големи от тях ще правят много по-големи дупки, в които ще живеят. Те са имали предвид хората. Те са предсказвали, че ще дойде ден, когато учените хора ще ровят земята като тях. „Вярно ли е това?“ Че е вярно, виждаме това налице.

„Нито в Израил съм видял толкова вяра.“ Сега и аз бих искал да ме учудите с вашата вяра. Защото аз не се радвам на костеливите орехи. Костеливият орех ще ми създаде много работа, докато извадя съдържанието му. Скържав е костеливият орех. Трябва да взема игла, че да го чопля половин час най-малко, докато извадя нещо от него. Някой мисли, че макар и като костелив орех, все ще излезе нещо от него. По-добре е да не бъдеш костелив орех. Не, докато няма вяра в себе си, човек не може да прогресира. Когато вярата на хората се намалява и прогресът спира. Когато вярата се увеличава, развитието върви добре и въпросите се решават правилно. Всички болести в света се дължат на безверието на човечеството. Преди всичко, хората не вярват, че могат да живеят добре. Ако кажеш на днешните хора, че може да се живее без лъжа, те не вярват. Ако им кажеш, че за предпочитане е да се пие топла вода, те питат, не може ли да се пие студена вода. И студена вода може да се пие, и червено вино може да се пие, но от студената вода и от червеното винце се явяват

нежелателни последствия. Като пиеш червено винце, после ще почнеш да поетизираш: „По плета се скитам и за тебе питам.“ И червеното има своето място, но къде? В организма, като кръв. Благодарение на винцето, което циркулира в нашия организъм, ние живеем. Казвате, че без винце не може да се живее. Съгласен съм и аз. Не можем да живеем без онова винце, което циркулира в нашия организъм. Това вино циркулира и в млекопитаещите. Но онзи, който не може да създаде в себе си това естествено винце, той търси виното отвън някъде. „Ама ти пиеш ли?“ „Пия, как не.“ Ако ме боднеш, червено вино ще излезе от мен. Казвам: Изучавайте природата! Научете се да цените онези възможности, които Бог ви е дал. Възможностите, това е силата на човека. Това е нещо вътрешно, духовно в него, свързано с него. Понякога, като не разбира какво представляват възможностите и не възможностите, човек се натъква на ред противоречия. Чувственият живот на човека се обуславя от възможностите, а външният живот се обуславя от условията. Вътрешните възможности правят човека идеалист, духовен и той започва да разсъждава отвлечено. А външните условия правят човека материалист. Следователно когато материализмът вземе надмощие над идеализма, ражда се материалното, т. е външните условия се проявяват над вътрешните възможности. Щом дойде материализмът в света, хората казват, че само материалното съществува като нещо реално. Това е една крайност. Други пък казват, че само духовното е реално. Това е друга крайност. Физическият свят е резултат от духовния, който е разумен свят. Човек е резултат на Божествената деятелност. Като погледне тялото си, човек познава какво нещо е любовта, която го е създала. Има нещо Божествено в човека. На онези от вас, които не искат много да мислят, които са станали големи скептици, които не вярват много, нека си турят ръката на веждата, отстрана и започнат да мислят, какво е вложил Господ във вашия организъм, във вашата черупка. Какво е било намерението на Бога, когато е създавал човека с всичките подробности на неговото тяло,

измерени с най-точни математически и геометрически мерки? Няколко дни наред си задавайте този въпрос и каквато мисъл мине през ума ви, запишете си я. Казвате: „Защо трябва да туря ръката си на веждата отстрана?“ Веждите представят радиоприемници, каквито камъчета има в радиоапаратите. И служат като приемници. Щом отворите бутоните на радиото, лампите веднага светват. След две-три минути чувате да се говори, пее или свири. Такова нещо представят и космите на човека. Турите ли ръката си над веждата, вие се свързвате с някаква станция. Няма да мине много време и вие ще получите някакъв отговор.

Сега при новото възпитание всички стари хора трябва да се подмладят. Аз съм готов да ви кажа един начин за подмладяване, но какво ще платите за това? Даром не може. Думата „дар“ е санскритска, означава „одаряване“. Който е одарил някого, значи, дал му е нещо. Когато някой получи някакъв дар, той от своя страна трябва да дарява. Някой мисли, че като го даряват той не трябва нищо да даде. Нали сте ходили на български сватби? Там онзи, който придружава младата невяста, дава дар, но и него даряват с копринена риза. Някой път невястата получава такъв дар, че очите и светнат, отварят се на четири. Понякога кръстникът е богат, подарява на булката хубав апартамент, с всичките му мебели. Тя влиза наготово вътре. Но това получава тя само защото е подарила копринена риза. Ако не беше подарила ризата, нищо нямаше да получи. Казвам и на вас: Ако и вие не сте готови да подарите копринена риза, апартаментът няма да дойде. Следователно не мислете, че без вяра можете да влезете в Царството Божие. Това е невъзможно. Единственото нещо, чрез което можете да влезете в Царството Божие, това е вярата. Често хората вярват в това, което не е за вярване. Ще кажете, че еди-кой си човек е будала, защото вярвал в невъзможни неща. Това е за негова сметка. Моята вяра е за мене, аз не мога да я наложа на другите хора. Това, за което днес хората могат да се смеят, в бъдеще може да стане една реалност.

Христос казва: „Нито в Израиля съм намерил толкова вяра.“ Вярата се отличава по едно нещо. Когато човек почне да вярва, отгоре на главата му се развива един център, от който излиза светлина. Главата на човек расте отгоре. Но това няма да взимате повърхностно, има известно съотношение на мерките. Когато изучавате човека, мерките на неговите удове, трябва да вземете в съотношение с неговия ръст. На човек с височина метър и половина, или метър и 65 или 70 сантиметра не отговарят едни и същи мерки. Природата е предвидила всичко и тя си служи с точни математически изчисления. Във всички части на тялото трябва да има известна съразмерност. Човек е създаден разумно, обаче срещнете ли някакво несъответствие, това се дължи на самия него, на известно отклонение от правия път в живота. Ако срещнете човек, който е един и половина метра висок, а ръцете му са извънредно дълги, ще знаете, че това се дължи или на самия човек, или по наследство от своите деди и прадеди той е получил наклонността да пипа, т. е. да пооткрадва. Дългите ръце имат своя произход някъде в миналото, но ако този човек е работил върху себе си, в сегашния живот, дългите ръце показват известна сръчност. Ако пианистът има дълги ръце и дълги пръсти, той има възможност да свири добре. Онзи, който има къси пръсти и той има възможност да свири, но не така добре, както онзи с дългите пръсти. Следователно дългите ръце, които в миналото са били свързани с известен недостатък, днес трябва да се впрегнат на работа, да извършат една красива работа. Това са условия за учените хора да правят своите изчисления. Тъй щото, като измервате удовете на човека, ще видите, че всичко е написано на него. Хиляди поколения са оставили своите черти, от които се вижда какъв е бил техния минал живот. И хиляди поколения са показали, какво може да излезе в настоящето от нас. И хиляди поколения са написали, какво може да излезе в бъдеще от нас. Следователно на човека е написано и миналото, и настоящето, и бъдещето. Като ви гледам, аз виждам, че всичките имате добро бъдеще, само че вие не вярвате във вашето

бъдеще. Някои, като погледнат на положението на другите казват, че Господ е дарил другите хора с много дарби, а тях не ги е надарил. Това не е вярно. В света има единично одаряване, но има и колективно одаряване. Никой не е слязъл в света сам. Душите, които слизат от невидимия свят, слизат групово: от хиляда, две, три, четири, пет, десет, двайсет, петдесет и повече хиляди души. Най-малко 30–40 хиляди души слизат изведнъж и като слязат на земята, те се разпределят. Едни от тия души отиват в Англия, други в Германия, трети в Русия, после в Китай, в Япония, в Турция, в България, в Индия – по цялото земно кълбо. Всички тия души са свързани така, че успехът на едните зависи от успеха на другите и загубите на едните зависят от загубите на другите. Когато някой се оплаква, че работите му не вървят добре, това се дължи на факта, че на всички души, с които те са свързани, също не върви добре. Като тръгне на едного, на всички останали тръгва. Някой път вие казвате, че работите ви не вървят добре, че сте сами, вследствие на което се обезсърчавате. Не вярвайте, че сте сами. Никой не живее за себе си. Никой не умира за себе си. Аз взимам думата „умиране“ в друг смисъл, не както вие я разбирате. Като мрете, вие ще отидете в друг свят. Умирането подразбира излизане от физическия свят и отиване в друг свят. Като умре, човек отива в духовния свят, там живее. Едно време хората живееха във водата, като риби, отдето излязоха във физическия свят да живеят като хора. Ако бяха останали във водата, в гъстата материя, какво щяха да постигнат? Нищо нямаше да постигнат. Ето защо и това състояние, в което днес живеят, един ден може да се подобри. Наистина, в света вече настава едно подобряване. Как ще дойде това подобряване? Щом погледна към някой човек, аз виждам, че утре работите му ще тръгнат напред. Как виждам това? Представете си, че отивате в градината на един човек и той ви казва, че утре едно от цветята му ще цъфне. Вие се чудите, как познава това. Градинарят ви казва: „Елате утре и ще проверите.“ На другия ден вие отивате и наистина – цветето е цъфнало. Градинарят е правил ред наблюдения и

изучавания върху цветята, затова знае. Той знае не само това, че цветето ще цъфне, но знае още и цвета на неговата краска.

Съвременните хора имат елементарни разбирания по много въпроси, вследствие на което се страхуват и казват: „Какво ще стане с нас като умрем?“ Много проста работа. Ще отидете на онзи свят. „Между ангелите ли?“ Вие мислите, че лесно се отива при ангелите. Ангелите са разумни, напреднали същества. Ангелите имат музикален, красив език. Съдържателен е езикът на ангелите. В ангелския свят никога не си служат с думи, които имат две значения. Ако някой влезе в ангелския свят и си позволи да каже една дума с две значения или да каже една обидна дума, той непременно ще изхвръкне от техния свят. Там не се позволява да говорят обидни думи. Даже и на земята за една обидна дума, човек може да бъде наказан. Строг е законът в това отношение.

Казвам: Съвременните хора трябва да се научат да мислят, да чувстват и да постъпват правилно. Човек живее колективно, тъй щото никой не може да прави каквото иска безразборно. Щастието на човека зависи от това да съзнава, че не живее сам и че носи и своя и обща отговорност. Ние не можем да постъпваме както искаме, защото моята постъпка засяга живота на другите, както и постъпките на другите засягат моя живот Ето защо всички хора трябва да живеят добре, за да им бъде добре. Всеки народ трябва да живее добре, за да бъде добре и на индивида. И всеки индивид трябва да живее добре, за да бъде добре и на народите. Същият закон се отнася и до Христа. Ако ние живеем добре, ще бъде добре и на Христа. Ако ние живеем зле, ще бъде зле и на Христа. Мислите ли, че този спор, който става в християнските народи и това разделение между религиите е добре за Христа? Това не се отразява ни най-малко добре на Христа. Трябва ли досега още хората да спорят по въпроса, кое верую е по-право? Всички спорове показват, че Христовото учение още не е толкова ясно. Мнозина ме питат, какво нещо е любовта. Любовта се заключава в даване и взимане. И като даваш, ти обичаш. И като вземаш, пак

обичаш. При сегашните условия всички хора трябва да имат вяра. В какво положение да се намират: като ученици, майки, бащи, учители, слуги, господари, военни, всички хора трябва да бъдат хора на вярата. Хората говорят за идването на Христа на земята, но те трябва да знаят, че Христос ще дойде на земята само тогава, когато хората започнат да живеят хармонично и за мислят здраво. Какво ще стане с едно семе, ако го посеете в песъчлива почва? То няма да израсте. В това отношение съвременните хора представят песъчлива почва, в която Христос не може още да дойде. Всяка почва трябва да се подобри. Следователно, ако в нашите умове и сърца не могат да растат здрави мисли и чувства, нас не ни очаква добро бъдеще. А бъдещето на човека седи в неговите добри мисли и чувства. Нашите мозъци, сърца и тела представят нивите, в които ще се садят добрите мисли и чувства. Следователно, ако в нашите мозъци не могат да растат възвишени мисли, ако в нашите сърца не могат да растат благородни чувства и ако в нашите тела не могат да растат добри постъпки, защо ще дойде Христос на земята? Да се натъкне на човешкото подозрение и съмнение ли?

„Кажи само реч и ще бъде!“ Христос казва: „И в Израил не съм намерил толкова вяра.“ На вас казвам: Турете ръка на веждите си и кажете: „Господи, кажи само реч и каквото кажеш, ще го направя.“ И каквото ви се каже, направете го. Но не казвайте: „Господи, да не кажеш нещо, което не мога да го направя.“ Ще туриш ръка на веждите и каквото Господ ти каже, направи го, без да туряш от своя страна никакви клаузи. Бог не може да ти каже нещо, което не можеш да направиш. Като направиш това, което ти се каже, ти ще имаш една опитност, в която ще влезе нова светлина, ново чувство, нова мисъл, ново разбиране. При това положение светлината и топлината ти ще се повишат и ти ще почувстваш едно просветление на ума. И това, което дотогава те е измъчвало, ще излезе от душата ти. Това не значи, че изведнъж ще станеш светия, но ще почувстваш голяма свобода в себе си. Когато една мъчнотия ме нападне, ето как аз

решавам въпроса: турям пръста си на веждата и слушам, какво ще ми се каже. Лесно се разрешава всяка мъчнотия, но когато човек знае, какво му се говори. И като му се каже нещо, той трябва да го направи. Когато човек може да управлява ципицата на своето гърло, той може лесно да пее, да говори. Когато художникът може да управлява ръката си, той лесно може да прави красиви линии.

Та казвам: Всичко зависи от нашите очи, от нашите уши, от нашата уста, от нашите ръце и крака. Всичко е в нашето тяло. Всичкото знание е вложено в нашето тяло: главно на две места – в нашия ум и в нашето сърце. Като знаете това, не подценявайте цената на вашето тяло. Не подценявайте цената на вашия ум. Не подценявайте цената на вашето сърце. Това не се отнася само до вас, но не подценявайте и вашите братя и сестри. Отдавайте си взаимно уважение и почитание. Почитайте се едни други с любов. Почитайте ума, сърцето и тялото на вашите ближни. Поставете това правило в живота си да ви послужи при вашето самовъзпитание. Ако всички хора, светски и религиозни, приложат това правило в живота си, всичко в света ще тръгне напред.

Вярата е за постижение на моя ум, на всички блага, които Бог ми е дал.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

8-ма неделна беседа от Учителя, държана на 4 декември 1938 г. София – Изгрев

ЗАКОН НА ВЯРАТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от глава десета от Евангелието на Матея. От пети стих надолу.

Духът Божи.

В света има един нов начин на гледане на нещата. Новото гледане иде, когато съзнанието на човека се пробуди. Под думата „пробуждане“ на съзнанието в широк смисъл разбирам проява на Божественото съзнание в човека. Само при това съзнание човек може да гледа по нов начин на нещата. Той гледа вече и на себе си, и на ближните си и на цялата природа по особен начин. Днес хората гледат по обикновен начин на себе си. Например, като дойде да говорят за нещата, те също така гледат по обикновен начин. Като видят една електрическа лампа, те казват: „Това е една лампа от 20–30–50 или сто свещи.“ – и с това свършват. Те не могат да си представят, че зад всяка свещ, зад най-малката светлина седи едно грамадно тяло. Кое е това тяло? Слънцето. Ако слънцето изгасне, всички лампи, малки и големи, също ще изгаснат. Значи, каква част от слънчевата светлина е впрегната в една лампичка, се вижда от самата лампичка. На същото основание казваме, че всеки човек е представител на великия живот, на вселената, на всички слънчеви системи. Казвате, че природата е жива. Не само природата е жива, но и цялата вселена е жива. И ако човек е дошъл на земята, той е дошъл да свидетелства, че живее някъде във вселената. Колкото и да е малък, той е израз на целия живот във вселената. Ако един ден животът изчезне и той ще изчезне. Затова е казано, че докато Аз живея и вие ще живеете. Може да възразите: „Какво ще стане, когато човек умре?“

Човек не умира, но се подига на една по-висока степен. Нима когато човек замине на разстояние стотина-двеста километра от близките си, които вече не го виждат, изчезнал ли е той? Хората имат много смътна представа за нещата. Когато петалото на коня падне, пада ли е и конят с него заедно? Конят изчезва ли при това положение? Значи, когато човек умре, казваме, че като на коня само петалата му са паднали и той е отишъл някъде в гората свободно да пасе. Като не знаете това, вие казвате: „Умря конят.“ Защо? Защото петалата му са паднали. Най-първо, петалата на коня не са нещо съществено. Те са прибавка, както и за самия кон. Следователно, в човека умира само човешкото, а Божественото остава, вечно да живее. Когато умира, човек се освобождава само от временните ограничения. Когато конят минава през каменисти местности, петалата са на място, но когато минава през меки места, петалата нямат никакво предназначение.

И тъй, когато човек се запитва, защо е дошъл на земята, той трябва да си отговори: „Аз дойдох на земята да свидетелствам, че животът се проявява навсякъде.“ Та когато някой те пита, вярваш ли в Бога, ти трябва да отговориш: „Аз съм жив свидетел на това, че Бог съществува. Щом аз живея и Бог съществува. Щом аз умра, знайте, че и вие ще умрете.“ Що е умирането? Умирането е изменение, което човек претърпява. Когато умре, човек не е в съобщение с ония лица и предмети, с които по-рано е бил. Предметите се отдалечават от него. Преди няколко седмици дойде при мен една госпожа да ме пита за състоянието на [един неин близък], който заминал за онзи свят. Тя ме пита, къде се намира той сега. Казах ѝ, че той е в стаята ми. Под думата „стаята ми“ не разбирам моята физическа стая, но природата, в която всички неща се събират. Нейният заминал ми каза: „Кажи ѝ, че аз постоянно ѝ говоря, но намирам, че ушите и са затъпели, нищо не чува и не разбира. Аз ги виждам, как седят около масата, ядат и пият, а за мене нищо не мислят. Те се чудят къде съм, а пък аз съм постоянно около тях. И аз едно време, като тях ядях и пиех, но сега

заминах за другия свят. Аз чувам разговорите им, но те нищо не чуват и не разбират.“

Та сега, ако искате да знаете, дали умрелите говорят,идете пред някое радио, завъртете ключовете и то веднага ще проговори от Англия, от Америка, от дето искате. Вие можете да слушате да ви се говори от разстояние на 200–3000 километра и повече даже и всеки ви говори на свой език. Онзи свят, в който отиват умрелите, е много по-красив от нашия. И говедата на онзи свят са много възпитани, те никога не оставят излишъци, както тук на земята. Има говеда, които са по-възпитани от хората на земята. Ако едно говедо от оня свят ви срещне, веднага ще ви поздрави в онзи свят има и вълци, които са много благородни. Като срещне една овца, той няма да я изяде, да се нахвърли върху нея, както правят вълците на земята, но ще я помирише и ще започне да разговаря с нея приятелски. След това ще си замине, без да ѝ причини някаква пакост. На всичко това може да се направят две възражения: от страна на учените и от страна на религиозните. Възраженията на едните и на другите коренно се различават. Приятно нещо са възраженията. Аз се радвам, когато хората ми възразяват. Човек може да възразява само за неща, които знае. Никога, обаче, той не може да възразява за неща, които не знае. Ние можем да възразяваме само за неща, които не съществуват, които не са верни. Щом нещата са реални,щом съществуват, въпросът за възразяване е изключен. Човек може да възразява всякога, когато има излишък или недоимък. Едни хора възразяват, когато нещата са в недоимък. Други пък възразяват, когато нещата са в излишък. За да няма възражения, нещата трябва да бъдат точно, както са в действителност.

Днес всички хора искат да бъдат щастливи. Има един метод, по който човек може да бъде щастлив. Всички хора искат да живеят добре. Това е същото. В един от стиховете на Евангелието е казано: „Това е живот вечен да позная Тебе Единного Истинного Бога.“ Значи, щастливият, добрият, Божественият живот е този вечен живот да

познaя Бога, Който е създал всичко на света. Да позная Бога на любовта, Който живее в душите и в духовете на хората. Значи, когато Бог е при човека, той притежава истинското щастие, той притежава вечния живот. Мнозина питат, как трябва да живее човек. Наскоро дойде при мене една млада сестра, около 19 годишна и ми даде едно обяснение. Тя казва: „Учителю, аз се влюбих в един момък. Досега не бях се влюбвала, даже се смеех на момците, подигравах ги.“ – „Как се влюби, като майка си и като баща си или малко по-особено?“ – „Малко по-особено.“ Тя казва: „Аз не му искам нищо – нито дрехи, нито обуща, нито да ми пише нещо, но тъй, от време на време да ми обърне внимание, да ми хвърли един поглед.“ Казвам: Право мисли тази сестра. Погледът, който иска от своя възлюбен е Божественото. Получи ли Божественото, тя цял ден е радостна и весела, нищо друго не иска. Ако не я погледнел, животът ѝ се обезсмислял. Като я погледне така мило, тя е готова на всички жертви, на всички подвизи в света. Аз не я питах от кой университет е научила това нещо, но предполагам, че го е научила от най-великия университет. Велик е този, от когото е възприела тази идея. Сега и на вас желая да се влюбите, като тази мома. Желая ви чергите ви да се запалят, да горят, без да изгарят. Достатъчно е да получите един мил поглед от своя възлюбен, да се осмисли животът ви. Това е новото разбиране в живота. Живеете ли по стар начин, със старите си разбирания, нищо няма да придобиете. И майката има такова разбиране като тази мома. Когато детето ѝ е здраво, тя е радостна и весела цял ден. Най-малката болест на детето я прави тъжна, неразположена. Оздравее ли детето, тя отново става радостна и весела. И на съвременните хора отгоре им се усмихват, но те не виждат тази усмивка. Отгоре им говорят, но те всякога не чуват това говорене. Под думата отгоре, аз разбирам великото, красивото, разумното в света, което осмисля нещата и дава подтик на всяко живо същество в света. Желая ви сега да възприемете новото разбиране за любовта, което може да ви освободи от онези вериги, с които сте вързани. Мислите ли, че в света, който Бог е

създал са предвидени пакостите, които хората едни на други си причиняват? Не, състоянието, в което хората изпадат, е човешко. Това е едно извращение, което е дошло отпосле. Ако една дреха се е изтъркала и е изгубила своето предназначение, това не значи, че дрехата е виновна за това. Ако буквите на една напечатана книга са се изтъркали от постоянно сочене с пръст върху тях от ония, които са я чели, ни най-малко книгата не е виновна за това. Книгата е хубава, с добро съдържание, тя е била чиста, но от дълго употребление е изгубила онова, което я правело смислена. Та и светът, в който живеете, е бил Божествен, но от постоянно пипане, дето трябва и не трябва, вие сте го изтрили, развалили сте много неща в него. Когато искат да изразят недоволството от себе си, мнозина казват: „Това глава ли е? Тиква е, не е глава." Знаете ли, какво означава думата „тиква"? Тиквата казва: „Това, което аз мога да направя за шест месеца, ти едва ли можеш да направиш за сто години." Умна е тиквата. Всички онези хора, които искат бързо да придобият знания, в скоро време да изживеят всичко, са от рода на тиквата. И затова тиквата им казва: „Ако искаш да придобиеш в скоро време всичко, ще мязаш на мене, но колкото съм щастлива аз, толкова ще бъдеш щастлив и ти." Когато отидете при един дъб, който е живял сто-двеста години и видите напуканата му кора, той ще ви каже: „За да бъдеш като мене, трябват ти 120 години. Едва тогава ще можеш да се бориш с всички мъчнотии и ще можеш на всички да казваш: „Знаете ли през какви мъчнотии минах? Сега вече аз имам други разбирания за живота." Ще кажете, че дъбът е дърво, не е някакъв философ, който е седял съзнателно 120 години на едно място да изучава живота. Той седи на едно място и само мълчи. Дъбът казва на човека: „Аз съм будала наистина, но чакам щастието да дойде при мен, а ти, който не си будала, ходиш да търсиш щастието. [Вино ни, вино аз ще намерим щастието, казва човекът.] Но като седя на едно място, аз по-скоро ще намеря щастието от тебе." Като седи дървото на едно място, при него иде светлината, топлината, влагата – Бог го храни. То знае това и от

никого не очаква да го храни. Умно е дървото. Защо? То е доволно и щастливо от условията, при които живее. То ни най-малко не се смущава от външните условия на живота. Растенията и животните имат по-голяма вяра и доверчивост, отколкото хората. Като говоря за дърветата, аз имам предвид тази форма, в която днес ги виждаме. Аз нямам предвид тия дървета, които не са свободни, на които съзнанието не е пробудено. Има времена, когато съзнанието на дърветата е пробудено и тогава те могат да обичат така, както и хората обичат. Ако едно дърво се е влюбило в един човек, когато този човек умре и дървото след него умира. То казва: „Аз не мога да живея без своя възлюбен.“ И то заминава за онзи свят, дето отива възлюбеният му. Сега моята цел не е да ви накарам да вярвате в тия неща. Това е въпрос на знание, а не въпрос на вяра. Казвате: „Трябва да вярваме.“ Вие можете да вярвате толкова, колкото е повярвал един турски ходжа, когото помолили да кръсти християнско дете.

В едно село, на едно християнско семейство се родило едно дете. Те нямали в селото православен поп, който да кръсти детето. Положението било такова, че детето непременно трябвало да бъде кръстено. За тази цел те извикали турския ходжа от село до кръсти детето. Той казал: „Как мога да го кръстя, когато не зная, какво казва свещеникът като кръщава?“ Но понеже настоявали да кръсти детето, той казал: „Ще направя, както вашият свещеник прави. Дайте един купел с вода.“ Донесли купела с вода и той съблякъл детето, разповил го, потопил го три пъти във водата и казал: „Както казва свещеникът.“ Като повторил тия думи три пъти, той дал детето на родителите му вече кръстено. Често и вас ви викат да кръщавате някое дете. Ще вземете купела, ще сипете вода, ще потопите детето три пъти и ще кажете: „Както е казал попът.“ Така и вие свършвате една работа и казвате: „Както е казал попът.“ Кажете тези думи три пъти и работата е свършена. Това значи вяра. Вярата е закон, според който човек може да предсказва нещата, които ще станат след хиляди години. Тия неща сега не могат да се проверят и докажат, но след време. Изобщо, кога и

да е, нещата могат да се проверяват. Като дойде определено време и нещата са станали така, както са били предсказани, излиза, че е вярно предсказанието.

И тъй, за постигане на вярата е необходимо едно условие. Човек не може да има силна вяра, ако не може правилно да диша. Това е научно твърдение. Не може да има силна вяра онзи човек, който има слабо дишане. Когато Бог направи човека от пръст, от земя, в това състояние той изучаваше физическия свят – света на надеждата. Казано е в Писанието, че Бог дъхна в ноздрите на първия човек живо дихание и той стана жива душа. Сега ние изучаваме закона на вярата, закона на дишането. Щом диша, човек не може да не вярва. В този смисъл аз не вярвам на ония хора, които казват, че не вярват. Човек не може да живее без вяра така, както не може да живее без въздух. Въпросът е само до степента на вярата. Ако дишането на човека е слабо и вярата му ще бъде слаба. Щом дишането е пълно и вярата е силна. Който иска да усили вярата си, той трябва да усили дишането си. Учениците Христови казаха на Христа: „Учителю, предай ни вяра." Вярата расте като синапово семе. Като диша, човекът трябва да възприема всяка вдишка спокойно, дълбоко, като спазва и при дишането законите на хармонията и на мелодията. Когато диша, човек трябва да възприема въздуха плавно и със съсредоточена мисъл. Като съзнава, че всичко в живота и в природата е живо, той наистина ще приеме онези живи елементи от въздуха, от природата и напълно ще се обнови. При дишането човек не трябва да бърза, бавно да възприема въздуха и бавно да го изпуща, като задържа въздуха в дробовете си най-малко десет секунди. И после, като изпуща въздуха, също да не бърза. В това време нека размишлява за въздуха, за елементите, които се съдържат в него. Въздухът съдържа в себе си скрита енергия, която човек трябва да възприеме и да влезе в контакт с нея. Така той ще усили вярата си. Като усили вярата си и надеждата му ще се усили. Дето е вярата и надеждата, там ще дойде и любовта. Ако диша по този начин, въздухът ще даде на човека всичко онова, от

което се нуждае. И когато диша и когато издиша, човекът трябва да върши тия процеси съзнателно, както когато приема и изпраща любими гости. Само при това положение вярата на човека може да се усили.

Съвременните религиозни казват, че трябва да се вярва. Но трябва да се разбере, как да се вярва. Вярата е закон, свързан с дишането. Както във въздуха има няколко елемента, необходими при дишането, така и вярата се нуждае от няколко елемента. Въздухът е първият елемент, необходим при вярата. Водата пък е необходима за възпитанието на човешките чувства. Иска ли да се самовъзпитава по отношение на чувствата си, човек трябва да разбира законите на водата. Ако пък искате да развиете силно, стабилно тяло, трябва да познавате законите на твърдата материя, на почвата. Ако искате да придобивате повече светлина, трябва да разбирате Божествените закони. Вие трябва да разбирате онази област, през която светлината минава и отива в живота, отдето се предава на човешкия ум. Някои мислят, че като умрат, тогава ще разберат тия работи. Не, вие не трябва да разчитате на смъртта. Като умрете, нищо няма да разберете. Докато живеете, вие можете да разберете нещата. Но умрете ли с тия разбирания, които сега имате, нищо няма да разберете. Като умрете, вие ще се намерите в положението на онзи търговец, който искал да ликвидира и трябвало да уреди своите взимания и давания. На този имал толкова да дава, от онзи имал толкова да взима. И в края на краищата нищо почти не му останало. Тогава той започнал да мисли за нова търговия. Ако отидете в онзи свят със старите си разбирания, вие веднага ще започнете да мислите, час по-скоро да се върнете на земята. Какво сте разбрали там? Наистина след 45 години отново ще се върнете на земята. За да се родите на земята, да дойдете да живеете тук, трябва да ви се даде паспорт. После трябва да дойде някой да гарантира за вас. Ако дойде един млад момък или една млада мома да гарантират за вас, вие ще можете да слезете на земята, да се родите отново. Не ви ли гарантират, ще останете там да чакате ред. Вие

мислите, че по ваше желание се нареждат тия работи: пожелаете да отидете на онзи свят, ще отидете. Пожелаете да се върнете – ще се върнете. Не, това не става така. При мене са идвали много ясновидци да ми разправят за онзи свят, какво са видели там. Аз нищо не им разправям, защото не се занимавам с виждане. Аз живея и в този и в онзи свят, не ми трябва само да виждам. За мене виждането е една сянка, една илюзия, която няма никакво съдържание, никаква реалност. Ще ми каже някой, че видял един учен човек. Аз пък не само съм го видял, но съм се разговарял с него, бил съм в неговата аудитория и в неговата лаборатория, слушал съм го, излизали сме заедно на разходка. Кое от двете е по-реално положение? Ще каже някой, че видял някакъв цар. Аз пък съм се разговарял с този цар, зная, от какво се интересува, той е мой приятел. Ти можеш да бъдеш приятел на един цар, само ако го обичаш. Ако не го обичаш, не можеш да му бъдеш приятел. И царят може да ти бъде приятел, ако те обича. Ако не те обича, не може да ти бъде приятел. Същият закон е и по отношение на Бога. Ти не можеш да вярваш на Бога, ако не Го обичаш. Бог ни обича по единствената причина, че сме излезли от Него. Той не може да не обича това, което е излязло от Него и това, което е вложил в нас. Бог обича в нас само това, което Той е вложил и създал. Обаче, Той не се интересува от това, което ние сме създали. За нас са важни ония неща, които Бог е създал и е вложил в нас. Друг е въпросът, ако един ден човек може да създаде такъв свят, какъвто Бог е създал. Но докато не дойде това време, ние ще мязаме на малките деца, които рисуват гарги и пеят песни, които са повече крясък, отколкото мелодия. Мислите ли, че с гаргите на децата може да се направи една художествена изложба? Мислите ли, че от детските крясъци, които минават за песни, може да се направи един концерт? Един ден, когато тия деца се научат да рисуват и пеят добре и рисунките и песните им ще бъдат приети. И тогава ще питате, каква трябва да бъде вашата вяра. Вашата вяра трябва да бъде такава, че лицата ви да светят. Дето отидете лицата ви да светят като ангели.

Това може да ви се вижда невъзможно. Ще кажете, че това е по достойнство. Има достойнство в света, но който е определен за него. Който е роден за гений, той носи гениалността в себе си. Човек може да стане отпосле гений, но за това се изисква един усилен труд, най-малко от 50–60 години. И при това положение той ще дойде само до сенките на реалността, до сенките на гениалността. Роденият гений е дошъл до същината на гения, до реалността на гения. За предпочитане е човек да се роди гений, отколкото отпосле да стане такъв. Във вярата си геният не се нуждае от доказателства. Като погледнете на един човек, който диша, вие трябва да знаете, че в него е вложена възможност да усили вярата си. Като погледнеш към придобивките на всички хора, ти трябва да знаеш, че един ден тия придобивки те очакват и тебе. Това, което хората са придобили и ти ще го придобиеш. Кога? В бъдеще. Но ще знаете, че това, което хората са изгубили и вие ще го изгубите. Но то не е толкова съществено.

Понякога хората съжаляват, че са изгубили младостта си. Как са изгубили младостта си и къде са я изгубили? Според мен, да служи човек на доброто, това е закон на подмладяване. Да служи на злото, това е закон на остаряване. Тъй щото, ако искате да знаете защо остаряват хората, казвам: „Хората остаряват, защото служат на злото.“ Защо се подмладяват? Защото слугуват на доброто. Доброто, пък, е закон на вярата. Пътят на вярата, пък, е път, който води човека към любовта. Те са свързани помежду си. Доброто, вярата, любовта са пътища, по които човек трябва да мине, за да дойде до онова, което Бог е създал. И тъй, когато е добър, човек се подмладява. Когато има силна вяра, умът му се просветлява. А когато дойде до закона на любовта, животът в него се обновява. Като дойдем до Духа, ние влизаме във възможностите на живота. Тогава вече човек ще дойде до служенето. Казано е в Писанието: „Бог е Дух и които Му се кланят, в дух и истина трябва да Му се кланят.“ Под думата „истина“ разбираме всичко онова, което притежаваме конкретно на земята. Всички възможности, които човек може да постигне със своя ум, със своето

сърце, със своята душа и със своя дух, да ги посвети за Божествената любов, за благото на цялото човечество. Когато това благо иде, то е благо за всички. Питам: Ако съвременните хора разбираха това и посветеха живота си в служене на любовта, знаете ли какво щеше да бъде положението на съвременното човечество? Ако искате, вие можете да приложите това учение в един ден. Ако всички майки и бащи решат да служат на Бога по този начин, в домовете им ще дойде нова светлина. Днес всички очакват да умрат, та тогава светът да се оправи. Под думата „умиране“, аз разбирам злото да умре, а доброто да остане да живее. С други думи казано: злото да остарее, а доброто да се подмлади. Когато говорим за познаване на дървото на доброто и на злото, Бог казал на Адама да яде само от това дърво, което може да го подмлади, но не и от това, което може преждевременно да го състари. Адам не разбра, какво означават тия думи. Това е едно елементарно разбиране. Аз мога да ви дам и друго разбиране, но вие не можете да го понесете. Вие ще се изкусите така, както се изкусява една млада мома. Така може да се изкуси и младият момък. Докато не е видял по-красива мома от своята възлюбена, той обича възлюбената си. Щом види друга, по-красива, той напуща своята възлюбена, а с това ѝ причинява нещастия. Та има неща, които, ако ви ги кажа, ще ви направя нещастни. Аз се старая да ви представя онзи свят не толкова красив, колкото е всъщност. Ако вие го видите в тази красота, каквато той представя, нито един от вас няма да остане на земята. В това отношение вие ще замязате на онези американци, които като чули, че в областта Клондай има големи залежи злато, напуснали всичко и отишли да търсят богатства. Някои от тях спечелиха много, но други изгубиха всичко и се върнаха назад. Аз не искам да ви покажа света в такава красота. Има една красота, която трябва да разбирате отвътре. Ако искате да видите външна красота, ще я видите на земята. На небето е другояче. Ако някой иска да ви покаже своята красота и сила, той ще ви я покаже отвътре. Външно той ще ви се представи, като обикновен човек. Когато някой момък обича една

мома, външно тя не е красива, но той я вижда красива. Когато започне да говори за нея, той я изкарва ангел. Като се ожени за нея, ако е доволен, той постоянно се хвали с нея и казва: „Откак я срещнах на земята, животът ми се преобрази. Душа има тя.“ Прав е този човек. Той вижда Божественото в нея и се възхищава. Искате ли да видите Божественото, повярвайте в душата си, повярвайте в духа си, повярвайте в ума си, повярвайте в сърцето си. После повярвайте във въздуха, който дишате; повярвайте във водата, която пиете; повярвайте в светлината, която възприемате; повярвайте в живота, който ви е даден и вие ще се подмладите. Ако сега ви кажа, че ще се подмладите, вие няма да повярвате. Преди няколко дена беше дошла една стара, 70 годишна баба при мене и аз я закачих, казвам ѝ: „Бабо, искаш ли да те подмладя, да те направя 19 годишна мома, да запалиш чергите на момците?“ – „Синко, не се шегувай с мене, мен ме чака онзи свят вече.“ Тя не вярва, но ѝ се иска да стане, така че ме поглежда под очи, дали я изпитвам или ѝ говоря истината. „Не, ти ще се подмладиш.“ – „Ти остави това синко, но аз дойдох по евтината седмица, пък съм си изгубила билета, че не зная как ще се върна.“ – „Лесна работа, ще се уреди това.“ – „Как ще се уреди? Билетът не струва 20–30 лева, но цели двеста лева.“ – „И това ще се нареди. Вземи сега няколко книжки да прочетеш нещо.“ – „Моята работа е свършена, мене онзи свят ме чака.“ – „Не, там не приемат такива гърбави баби, ти трябва първо да се подмладиш, че тогава да отидеш на онзи свят.“ Като се разговорих с нея, най-после тя ме разбра и каза: „Да синко, добре трябва да се живее.“ Казах ѝ да дойде пак, да се видим. – „Не, на онзи свят ще се видим.“ После, като се поразговори, като си заминаваше, каза: „Дано догодина пак се видим.“ Тя окуражи малко, поизправи гърбицата си. Че тя не е родена гърбава. Като гледам лицето ѝ, виждам, че в нея се крият много добродетели. Тя е разумна баба. Тя се е прегърбила от страдания. Но като ѝ се поговори, тя е признателна. На вас пък казвам: Дишайте дълбоко! Всяка сутрин, като ставате, направете шест дълбоки вдишвания, плавно, спокойно,

със съсредоточена мисъл. След това към 11–12 часа още шест вдишки и вечер, преди да си легнете още шест. Щом го дишате по този начин въздуха, вие ще приемате живота и ще видите, какви велики тайни се крият в него. Дали сте неразположени, нетърпеливи, дали сте имали някакви неприятности, винаги дишайте дълбоко. От търпението ви зависи, колко време ще задържите въздуха в дробовете си. Ако можете да задържите въздуха около една минута, вие имате достатъчно търпение. Ако го задържите две минути, търпението ви е по-голямо. Повече от една-две минути на земята не ви трябва. За земята повече от това търпение не ви трябва. С него вие можете да понасяте несгодите на сегашния си живот. Няма по-лошо нещо от това да губи човек равновесието на своя ум. Няма по-лошо нещо за човека от това да пълни ума и сърцето си с празни мисли, чувства и желания, които да го смущават. Трябва ли човек за нищо и никакво да смущава духа си? Вярвайте, че има Един, Който се грижи за вас, макар и да не го познавате. Младата мома знае ли, кой е нейният възлюбен? Тя не го знае, но в нейния образ се върти мисълта за някой, който я обича и тя го търси тук или там. Обаче, един ден тя го срещне. И тия двамата, които до преди малко бяха непознати, сега стават близки, подават си ръка и образуват помежду си една хубава връзка. Любовта не се създава в този живот. Ако някой ви обича, знайте, че тази любов се е развивала преди хиляди години, а сега ѝ се дават условия да се изяви. Любовта е акт на Божествения свят, който от милиони години мисли, как да направи хората на земята щастливи. Той изпраща своите посланици, учители и ученици, какви ли не, само да може в умовете на тия хора, които сега живеят да внесе една нова идея, да оценят това, което е създадено заради тях. Казано е в Писанието: „Бог ще ни открие.“ Как ще ви открие? Чрез въздуха, чрез светлината. Като дишате, направете следния опит: мислено произведете в себе си цялата гама от долно „до“, до горно „до“ и като издишате, пак я възпроизведете. Като приемате външния въздух, с него заедно вие възприемате Божествената енергия във вид на

електричество и магнетизъм, които влизат във вас и носят живот. Всяка издишка, с която издишате поетия въздух, се приема от разумни същества, които веднага я изследват и виждат, до каква степен на развитие сте дошли. При всеки човек се намира по едно разумно същество, което чака да вземе въздуха, който този човек издиша. Този въздух струва скъпо. Той се нарича умствена тор. Невидимият свят тори нивите с него. Това е казано на ваш език. Чудно ще ви се види, какво означава този умствен тор. Като знаете това, при всяко вдишване и издишване, човек трябва да си помисли нещо разумно и красиво. Ако дишате по този начин, вие всякога ще бъдете здрави. Така ще се създаде една школа за дишане, която ще има приложение към самовъзпитанието. Сега съществуват много методи и школи за самовъзпитанието, но те са палиативни. Не съм против палиативните методи, но човек трябва да прибегне към същественото в живота. Казано е в Писанието: „Онези, които чакат Господа, силата им ще се увеличи." Тогава казвам: Онези, които дишат по този начин, тяхната сила ще се обнови, тяхната мисъл ще се просвети, техните чувства ще се пречистят и техните тела ще придобият здравословно състояние.

„И призова своите 12 ученици..." Това значи: със стари идеи няма да се занимавате. „В града Самарийски няма да влизате." Това значи: когато дишате не се месете в работите на другите, че този това направил, онзи това направил, че този има да дава, онзи има да взема и т .н. Дишайте, за да можете да помагате. И където ходите помагайте и казвайте: „Наближило е Царството Божие." И затова, аз ви препоръчвам следното: Като дишате, казвайте в себе си: да се прослави името Божие в мене. Като задържаш въздуха, кажи: да се въдвори Царството Божие и Неговата Правда в мене. Като издишаш, ще кажеш: да бъде волята Божия. Този е правилният начин за дишане. Вие може да сте чели много хубави книги за дишането, но този метод не е даден никъде. Опитайте този метод. Ако можете да се ползвате от него, вие ще бъдете щастливи и радостни. По този начин

вие ще придобиете поне 75 на сто по-лесно и бързо вашите въжделения, отколкото по кой да е друг начин.

Вярата е път при закона на ума, за постигане на възможностите на любовта.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

9-та неделна беседа от Учителя, държана на 11 декември 1938 г. София – Изгрев

ЛЮБОВ, ДОБРОТА И СПРАВЕДЛИВОСТ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от 13-та глава от Евангелието на Матея, от 24–31 стих.

Дух Божи.

Животът, това е най-великият процес, който съществува в природата. Така е поне за физическия свят. Не само външните промени са важни, но и онези вътрешни промени, вътрешни състояния, които се явяват в човека. Бог едновременно действа и в човека, и в млекопитаещите, и в птиците, и в рибите, и в растенията. Същевременно Той действа и в по-високи области, навсякъде се отличава по своята обширност. Няма по-велик предмет за човека от този да разбере, в какво седи смисълът на живота. Не е въпрос само да се знае смисъла на живота, но да се знаят и условията, при които той може да се прояви. Мнозина търсят щастливия живот на земята и казват: „Понеже на земята щастие не съществува, поне на онзи свят да го намерим.“ Възможно е и това. Това е едно предположение, една хипотеза, една математическа вероятност. Днес не сме срещали хора, които като са ходили на онзи свят да са се върнали. Днес малцина са тези, които са ходили и са се върнали. В миналите времена, преди две и повече хиляди години е имало такива хора. От тези времена са останали много примери. В наше време малко хора са ходили на онзи свят, но ако някой е ходил, той най-малко би се осмелил да каже. Той би се скрил в дупка от очите на хората. Първо ще го запитат: „Къде е онзи свят?“ Запитали един българин: „Къде е майка ти?“ – „Моята майка е там, дето е и твоята.“ – „Ама жива ли е?“ – „От дълго време не ми се е обаждала.“ – „Защо?“ – „Защото пощаджията още не ми е

донасял писма от нея.“ Казвам: Както и да обяснявам, какво нещо е животът, все не може да се обясни. Животът е това, което ти в дадения момент преживяваш. „Ами какъв е смисълът на живота?“ Смисълът на живота седи в това, което ти днес, в дадения момент преживяваш. – „Ами какво ще е бъдещето?“ Не го зная. – „Ами миналото?“ И него не зная. Какво е настоящето, това знам. Но всички се интересуваме от бъдещия живот. Всички хора обичат да им гадаят, ще бъдат ли щастливи или няма да бъдат. Щастието и нещастието на човека е написано на неговото лице. На лицето на човек е написано дали ще бъде щастлив. И нещастието му е написано на неговото лице. Дали ще бъде богат или сиромах и това е написано на лицето на човека. Дали ще бъде учен или невежа и това е написано. Дали ще боледува или ще бъде здрав и това е написано. Дали човек ще бъде талантлив или не и това е написано на лицето му. На лицето на човек е написано всичко. В това отношение лицето на човек представя отворена книга, по която не всеки трябва да чете. Едва днес се явяват хора, които започват да четат по лицето и то само азбуката на този език. Те казват, какви са очите, ушите, носа, устата на човека. Това е азбука на този език.

Има един анекдот, в който се разправя за петте чувства на човека и за службите, които им били дадени. Когато Господ създал света, при Него се явило осезанието и казало: „Господи, искам да ми дадеш почтена служба, да ме туриш на първо място, не искам да изпълнявам долна служба.“ Господ му отговорил: „Ще те пратя в училището на добродетелите да изследваш дълбоките тайни на Битието.“ Осезанието се зарадвало, че му била дадена такава служба. Като дошло на земята, дали му служба да носи човешките крака. То се намерило в чудо и си казало: „Какво мислех, а то какво излезе!“ Питам а: Ако човек върви, без да знае защо върви, има ли смисъл? Вървенето има смисъл. И ако работиш и работата има смисъл. В ръцете се крият велики сили. Какви велики работи могат да излязат от ръцете. Чрез чувствителността на ръцете може да се произведе

цяла музика. С ръцете си човек може да рисува хубави картини, да прави добро. Всичко може да направи човек с ръцете си. Но осезанието останало малко недоволно от службата си и казало: „Господи, ти не ме разбра.“ Затова, то дало второто си заявление до Господа. Всички служби, които Господ му давал, все не му подхождали, вследствие на което и досега неговото заявление седи, чака бъдещето. Днес не може да се тури още в действие. След осезанието вкусът отишъл при Господа със своите препоръчителни писма и казал: „Господи, искам за ми дадеш една хубава служба. Ти знаеш, аз обичам да си поживея.“ Господ му отговорил: „Ще ти дам една добра служба. Ще те пратя в училището на любовта да правиш своите изследвания.“ – „Тъкмо за мене е тази служба.“ Но като слязъл на земята, като го поставили в устата, в език и, в зъбите да дъвче, видял се в чудо. Той си казал: „Господи, какво исках, а какво излезе. Защо ми даде тази служба, който влезе при мене, да го мачкам, да го обръщам на една, на друга страна и да го изпращам навътре някъде? Тази служба не ми подхожда.“ Вкусът подал второ заявление до Господа да иска по-подходна служба. След това дошло обонянието да иска някаква висока служба. Господ му казал: „Ще те туря в носа, за изследваш всичките благоухания. Понеже хората се нуждаят от благоухания, ще те изпратя ти да ги изследваш и да ги отбелязваш в книгата на живота.“ – „Да, добра е тая служба. Аз отдавна очаквам такава служба.“ Но като дошло на земята и обонянието се намерило в чудо. То влязло в носа и започнало да изпълнява сегашната служба на носа. Освен възприемането на разните миризми, но то трябвало да служи и за пречистване. До него достигали лошите миризми. Тогава то подало второ заявление до Господа, в което писало: „Господи, ти не ме разбра. Аз никога не очаквах такава работа. Тя не ми подхожда. Дай ми друга някаква работа.“ След това дошъл слухът. И той искал висока служба. Господ му отговорил: „Останали са две от най-високите служби. Ще ти дам една от тях на тебе. Ще те поставя в такава област, в която ще изследваш мъдростта на хората.“ Като

дошло на земята и то се видяло в чудо. Турили го в ухото на човека. Като влязло в училище да учи, кой как минавал край него, все го дърпали. Кой каквато погрешка направел, все ухото дърпали. После започнало да слуша много лоши работи. Тогава и слухът подал заявление до Господа да го отмени от тази служба: „Какво мислех, а то какво излезе. Аз мислех, че ще слушам навсякъде Божията мъдрост, а то излезе друго нещо.“ Най-после дошло и зрението да иска висока служба от Господа. Господ му казал: „Остана още една служба, ще ти я дам на тебе. Ти ще отидеш в училището на истината да изследваш истината и да упътваш хората в правия път. Ти ще служиш на всички художници, на всички учени, на всички, крито четат книги и т.н.“ Като дошло на земята и зрението се намерило в чудо. Започнало да учи хората да четат, но те казвали: „Не искаме да четем, няма защо ти да ни учиш.“ Започнало да посочва на хората правия път, но те му казвали: „Няма какво да се грижиш за нас, ние си имаме свой път и по него ще си вървим.“ Кому каквото казвало, никой не го слушал. Тогава и то се принудило да даде второ заявление до Господа, че тази служба не му подхожда. Та сега ще знаете, че има пет служби, които са свободни. Който от вас е кандидат за една от тия служби, нека си даде заявлението. Това е един мит на миналото, който крие в себе си една истина.

Съвременните хора се натъкват на големи противоречия в живота си и намират, че животът е несносен. Това е една вътрешна идея, защото несносният живот за едного, е сносен за другиго. И обратно: сносният живот за едного е несносен за другиго. Това зависи от разбиранията на човека. Ако вие имате един много деликатен слух, вие ще можете да схванете милионите трептения на тоновете. Има тонове, които имат милиони трептения в секунда. При това положение животът за вас ще има особен изглед от този на обикновения човешки слух. Засега хората могат да схващат тонове, които имат най-много десет хиляди трептения в секунда. Ако биха могли да схващат по-фините тонове, те биха произвели върху

нервната им система такова сътресение, каквото днес произвеждат грубите, силни звукове. Нервната система на сегашния човек не е нагодена да схваща тънките тонове и трептения. Мнозина искат да чуват всичко и то на далечни разстояния. И това е възможно, но за да се чува всичко надалеч, човек трябва да излезе от областта на въздуха. Трептенията на звука във въздуха се разпространяват с бързина 333 метра в секунда. Ако този звук се предаваше чрез етера, както се предават радиовълните, бързината щеше да бъде по-голяма. Ако в етера се предават някакви звукове и човек може да ги възприема, даже и да става предаването на разстояние четири-пет хиляди километра, звукът ще се предаде много скоро. Това се дължи на рядката среда, в която става приемането и предаването на звука. Значи, според учените, звукът в гъстата материя, каквато е въздухът, се предава с бързина 333 метра в секунда, а в етера с грамадна бързина. Колкото по-нагоре се отива, достига се до най-рядка среда, даже и до небето, дето отиват въздишките на хората. Има един разумен свят над физическия. Къде е този свят, няма да доказвам, но предполага се, че съществува такъв свят. Този свят се намира на милиарди километри от земята. И когато човек говори на земята, гласът му се чува в този висок свят. Казвате: „Да вярваме ли в това?“ Аз мога лесно да ви заставя да повярвате или да не вярвате. Ако платите на един човек, той ще повярва. Ако не му платите, той няма да вярва. Кажете една лъжа на някой човек и платете за нея 25 хиляди английски лири, този човек ще повярва. Той ще повярва, че лъжата не е лъжа, но ако нищо не платите, лъжата ще си остане лъжа. Мислите ли, че всичко това, което чувствате и правите е вярно? Може би това, което е вярно за вас, ни най-малко не е вярно за другите. Има една вероятност в нещата. Каква е вероятността? Каква е вероятността, че някои неща са възможни? Има случаи, когато някои хора говорят, говорят толкова бързо и енергично, че онези, които ги слушат, често биват напръскани от техните плюнки. Онзи, който слуша, гледа да се отдалечи. Този, който говори, иска да се приближи. Не, когато

говорите, бъдете на такова разстояние от хората, че да не ги засягат вашите плюнки. Като си замине този човек, вие ще кажете: „Как няма съобразителност този човек да знае, как да говори и на какво разстояние да стой?“ Говорителят пък казва: „Чуден човек е този! Аз му говоря, а той не може да ме разбере.“ За да бъдем добре разбрани от хората и ние да ги разберем, в дадения случай интересите ни трябва да бъдат еднакви. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не се надяваш на него. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не вярваш в него. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не го обичаш – нищо повече. Този закон е верен и за хората, верен е и за Бога. Следователно ти не можеш да разбереш Бога, докато не се надяваш на Него, докато не Му вярваш и докато не го обичаш. Като имаш любов, ще го разбереш, защото любовта ще ти даде светлина. Вярата пък ще ти даде сила. За да отидеш до Бога, ти трябва да имаш сила. Желанието на човека е мощна сила. Казано е в Писанието: „Не пожелай!“ Под думите „не пожелай“, аз разбирам съвсем друго нещо, а не това, което Мойсей е подразбирал. Човек не трябва да пожелава, защото предметът, който пожелава, струва едва ли пет пари, а човек не трябва да харчи енергията си за нищо и никакво. Ти ще изхарчиш енергия за милиони, а това, което пожелаваш, струва едва пет пари. Какъв смисъл има тогава това желание? Ти можеш да пожелаеш една хубава дреха, за която ще платиш скъпо, а тя ни най-малко няма да ти послужи. Според мене, за да си направите една хубава вълнена дреха, вие трябва да отидете при такъв овчар, устата на когото е много чиста, да не е казал една лоша дума на овцете си, никога да не ги е ругал. Освен това, той трябва да е водил овцете си на най-хубавата паша и да ги е поил с най-хубава вода. Този овчар трябва да е гледал овцете си като свои деца. Вземете ли от него вълна, тя ще бъде отлична. Аз не съм за фабричните работи, които изработват всичко на машини. За да имате една хубава дреха, изтъкана от надеждата, от вярата и от любовта, тя трябва да е минала през човешка ръка от единия до другия край. Намерете един човек, който е извадил вълната

от овцете с любов, да я е изпрел с любов, да е ушил дрехата с любов и вие да я носите с любов, тогава ще разберете, какво нещо е мисълта. Който има такава дреха, той ще бъде щастлив човек и каквото пожелае, ще му се даде. Сега вашите желания не се постигат, понеже овцете не се отглеждат както трябва; вълната не се оприда, както трябва; преждата не се тъче, както трябва; дрехата не се ушива, както трябва, с любов, пък и вие не я носите с любов. Тогава аз турям този закон в следната форма: Всеки човек, който говори, трябва да говори с любов. Не е въпрос да вадите лошите черти на хората. Лошите неща в света са инцидентни, случайни неща. Златото, като благороден метал и скъпоценните камъни със своите ценни свойства, носят силата в себе си. Те не са създадени от хората.

И тъй, хората на новите времена са говорили и говорят. Кои са новите времена? Новите времена са времето, когато се създава новото небе и новата земя. Това е новото човечество, което е съставено от хора на любовта. Под „хора на любовта“ разбираме хора на светлината, в мисълта на които няма никакви сенки, в живота на които няма никакви лъжи – нито бели, нито черни. Живот, в който няма абсолютно никаква лъжа, това наричаме живот на любовта. Да обичаш, това значи да изключиш лъжата във всичките ѝ форми. Най-малката лъжа е в състояние да създаде един дисонанс. Лъжата не вреди толкова на другите хора, колкото на онзи, който я прилага. Лъжата осакатява всички, независимо от това, дали човек е музикант, учен, поет, философ, художник, проповедник и т.н. Как може да се освободи човек от лъжата? Като се извади бялата и черната лъжа от човека и се тури на друго място, вън от него. Аз не съм за изхвърлянето на лъжата, но да се тури на някаква служба, да върши работа Аз бих я турил на работа в едно желязно колело, или като един вол ще я впрегна да оре нивата, или ще я туря в един тиган да се пържи. В бъдеще на лъжата ще ѝ дадат най-долните служби. Всички ония служби, от които днес хората се гнусят, един ден ще се дадат на лъжата като възпитателно средство да се изправи от своите слабости.

Външно лъжата носи едно благовидно покривало, привидно тя минава за истина, носи външен образ на светия, но вътре крие всичките си нечистотии. Външно лъжата представя светийство, а отвътре – гнусота.

Сега няма да се спирам повече върху лъжата, но обръщам вниманието ви върху нея, защото тя често се проявява в живота. Ние сме за щастието в света. Аз поддържам щастието. Всеки човек може да бъде щастлив. Аз не виждам причини, защо човек не може да бъде щастлив. Често се говори за благородството на един народ пред друг. Всеки народ има благородни, добри черти. Англичанинът например, е честен. Французинът е учтив. Германецът е техник, работлив. Българинът е твърд като скала. Ако търсите твърдост да поставите някъде някой дирек, търсете българина. Ако търсите честен човек, търсете англичанина. Ако търсите един работлив човек, търсете германец. Ако търсите учтив човек, който добре да се обхожда с хората, намерете някой французин. Ако търсите човек, който да знае добре да пее, търсете италианец. Това са ред качества. Всеки народ изработва известни качества, които в бъдеще ще бъдат ценни придобивки за цялото човечество. Всеки народ развива една специфична черта. Българинът развива твърдост. Твърдостта е неговата специфична черта. Да бъде човек твърд, това е една Божествена черта. Бог е единственият, който е твърд и неизменяем. В това отношение българинът е турен в тил. Центърът на твърдостта е горе на главата, на най-високото място. Тя е задна стража, поставена на главата да не дойде някой неприятел отзад. Българите са турени в тила на цялото човечество да го пазят от лошите духове. Колкото и да се атакува тази крепост, тя е непревземаема. Тя с нищо не може да се превземе. Българинът е турен да пази тази крепост. Тъй щото, питате ли, защо са българите, ще знаете, че те са поставени да пазят крепостта, да не влязат неприятелите вътре. Ако издържат и запазят крепостта, те ще се прославят. Славяните пък, са турени да пазят крепостта на Божията Любов. Ако търсиш любов, търси я в славянина.

Това са ред психологически положения. Това не е пристрастие. Ако търсиш справедливост, търси я в англичанина. Вие можете да имате други разбирания, това е ваша работа. Та казвам: Всички народи, след като изработят своя специфична черта, те ще ги пренесат в дар на бъдещото човечество. Тези черти ще станат общо достояние за всички хора.

Сега ще ви дам едно изяснение на тази мисъл. Когато еврейският народ минаваше през пустинята, те носеха Скинията със себе си на части. Всяко племе носеше по една част – едни носеха дрехите на свещениците, други – чашите, светилниците, трети – олтара и т.н. Като спираха някъде, те веднага съединяваха частите и започваха да се кланят на Бога. Като ги питаха, какво носите, те отговаряха: „Носим Скинията." Казано е в Писанието: „Ние сме храм Божи." Аз тълкувам този стих в друг смисъл. Храм божи, това е цялото човечество. Всички онези души, които Бог е създал, заедно съставят храм Божи, в който Той живее. Значи, всички души, които са излезли заедно от Бога и които живеят в любовта, съставят храм Божи. В този смисъл всеки човек носи част от този храм, както еврейските племена носеха част от Скинията. Някой казва: „Аз съм храм Божи." Не се знае. Всички хора не са още храм Божи. Един ден когато всички хора се залюбят, те ще носят части от Скинията. Ако вие не обичате цялото човечество, всички души, вие не можете да влезете в храма Божи. Христос казва: „Аз съм пътя, през който хората са влезли в храма Божи." Пътят, истината, светлината, това са пособията, чрез които може да се служи на Бога. Понеже животът излиза от любовта, затова без живот човек не може да влезе в този храм.

Сега аз искам да ме разбирате правилно. Аз не говоря за отрицателното на миналото. Хората са живели хиляди и хиляди години, преживели са много неща, придобили са много хубави работи. И през тия векове на прояви, все Бог се е проявявал във всичко това, все е останало нещо от Божественото. Много наслоявания са останали от миналото, но Божественото, което сега иде в света, иска

да преобрази света, да го пречисти. Мнозина мислят, че светът сега не може да се преобрази.

Като четете Писанието ще видите, как се Бог разговаря с пророка. Той му казва нещо, но пророкът не Го разбира. Тогава Бог му казва: „Иди при грънчаря да видиш, как се правят грънци." Пророкът отива при грънчаря и вижда, как той взима една топка кал и започва от нея да прави гърнета. С крака си той върти едно колело. Ако гърнето не се поддаде на грънчаря, той го смачква и отново започва да прави ново гърне. И след това Господ казва на пророка: „Така и аз мога да хвана израилския народ и да го смачкам в ръцете си." Това се отнася за всеки човек. Ако от човека не става нищо, Господ го хваща, смачква го и от него прави ново гърне. После го туря на огъня. Това сте всички вие, които минавате през Божествената пещ. Всички хора днес роптаят, че формата на гърнето им не е точно такава, каквато са мислили. Не си давайте мнението преждевременно. Когато тази форма се опече и отиде на пазара, тогава се радвайте на новото, което виждате. Вашата форма – тялото ви засега е добро. В каквато форма сте, добре сте направени, но кой човек е доволен от сегашното си положение в живота? Например, вашето зрение сега не е така силно развито, че като погледнете към земята да видите всичкото богатство, което е скрито долу някъде в нея. Вие не можете да видите скритото злато, сребро, скъпоценни камъни в земята. Като видите човека, знаете ли, какво мисли, какво богатство се крие в неговата глава? Като влезете в една библиотека, знаете ли, какво е написано в книгите? Знаете ли, какво е скрито там? Съвършеният човек не трябва да отворя книга, за да чете. И като е отворена книгата, и като е затворена, той пак чете. Сега се правят опити да вадят човека, духовния човек от неговото физическо тяло и да покажат, че в него се крият по-големи възможности от тия, които е проявявал. Тези опити ги правят големи материалисти, които не вярват в нищо. Те поставят един човек на един стол и изваждат неговия двойник. В това време на стената очертават, къде е мястото на устата му, на очите му и след

това пристъпват към опита. В това време физическият човек изгубва съзнание и заспива. Спящият човек е в хоризонтално положение. В това време поставят бучка захар в устата му, той не мърда устата си и нищо не говори. Поставят бучка захар до устата на неговия двойник. В това време физическият човек, който няма захар в устата си казва, че му е сладко и започва да мърда устата си, като че яде захар. После поставят отворена книга близо до очите на спящия човек, но той нищо не казва, не чете. Като поставят книгата до очите на неговия двойник, спящият започва да чете книгата, макар, че сега не е пред него. Как ще си обясните тези явления? Ще кажете, че за да повярвате, трябва да видите това нещо. Има хора, които са правили тези опити и са проверили тези факти. Те са видели тия неща и са повярвали. Ако аз ви направя този опит, колко ще платите за него? Ще кажете да ви се направи опита даром. Не, даром не го правя. Аз искам за този опит най-малко сто хиляди английски лири. Иначе не искам да направя опита. Аз не искам тези пари, но ще ги вложа в една банка и ще се подпиша, че ако опитът излезе сполучлив, тогава ще получа парите. Сега дали ще дадете тези пари, това е въпрос. Но и аз тогава не мога да направя този опит. Сега вашето положение е подобно но положението, в което се намерил един маг от Европа, който казал за себе си, че има грамадни познания по окултни науки. Той ходил в различни общества и навсякъде разправял за себе си, че имал такива грамадни сили в себе си, че само с мисълта си могъл да спре експрес в движението му. Това ставало моментално. Той направил опита в Париж, дето имало много богати хора, от които взел скъпоценни камъни, златни часовници. Един ден той предприел опита: качил се с интересуващите се на експреса. В момента, когато всички очаквали от него да направи опита, той скочил от експреса, но експресът не спрял. Той задигнал скъпоценностите на богатите и избягал. Това са възможности. Било е време, когато човек не е виждал. Глистът вижда ли? Не вижда. Колко хиляди години е седяла тази идея – да прогледа, да вижда – в самия човек, за да се създадат от това интензивно

желание на човека да вижда, очите. И ако ние продължаваме да желаем това, пред нас ще се отвори един нов свят. Като се отвори този свят, ние трябва да бъдем готови да го използваме. Не мислете обаче, че като се отвори този свят, вие ще видите царството Божие. Не, пред вас ще се отвори такъв свят, такива страхотии, каквито никога не сте сънували. Ако можете да минете благополучно през тези страхотии, зад тях вече се открива Царството Божие, онзи Божествен свят. За да виждате всичко това, трябва да бъдете голям герой. Голямо геройство се изисква от човека, за да мине през тази зона. Следователно могат да се отворят очите ви, но ако не сте готови, ще се молите на Господ отново да се затворят.

Казвам: При сегашните условия на живота има нещо хубаво, посято в хората. Под думата „посято“ Христос разбира онова, което Бог е посял в човека. Нивата представя човека, а Словото, това е семето, което човек е посял, т. е. Бог е посял в човека. И запита господарят на нивата: „Откъде дойде този плевел?“ – „Враждебник човек го е посял.“ Под думата „враждебник“ ние разбираме черния човек, или както някои го наричат дявола. Някои питат, как да познават дявола? Много просто. Когато дяволът се яви, всичко около него става тъмно, а вътре е светло. Например, крадецът, който е откраднал отнякъде пари, на него е светло, но на онзи, от когото е откраднал, става тъмно. Когато на теб става светло, а на другите тъмно, как мислите, къде се намираш ти? Какво е твоето положение тогава? Истината, това е светлина. Но светлината подразбира едновременно и на мене, и на другите да е светло. Истинското благо е това, което едновременно е благо за всички. Щом едно благо е благо за мене, а не е благо и за другите, това е относително благо, или относително зло. От относителното зло едни не страдат, а други страдат. От религиозно гледище всички хора още не са дошли до идеята за Бога, за доброто, за любовта. Те нямат една обща идея за нещата. Веруюто за Бога за едни, не е верую и за другите. Днес хората не схващат Бога като любов, която обединява всички. Казват, че Бог е

създал всичко. Като видиш един човек, ти веднага го запитваш: „Ти вярваш ли в това или в онова? В какво вярваш?“

За мен е важно, като срещна един човек да зная, живее ли Бог в него или не живее. Като видя едно семенце от ябълка, на мен ми е приятно, защото зная, че Бог живее в тази ябълка. Като видя една круша или един грозд, мене ми е приятно, понеже Бог живее в тях. Под думата „семе“ аз разбирам доброто, което съществува навсякъде. Тъй щото, аз се радвам на доброто, дето и да го срещна и видя. Доброто е като един зародиш. В доброто е вложена Божествена сила. Та казвам: на всички хора е нужно приложение. Дайте свобода на Божественото у вас, на Бога да се прояви. [От] всички хора, каквито и да са те, се изисква свобода, да дадат свобода на Бога в тях да се прояви. Да не се страхуват. „Ама как ще се прояви?“ Това не е тяхна работа. Не питайте никого, какво е веруюто му за Бога. Както се прояви, така ще го приемете. Ако дойде Господ при вас, какво ще ви каже? Ако сте богати, ще ви каже: „Дайте всичките си пари.“ – „Господи, аз какво ще правя?“ – „Раздай всичко, раздай и не питай.“ Когато дойде при сиромаха, Господ ще каже: „Вземи си торбата и тръгни след мене.“ На богатия казва да раздаде всичко, а на сиромаха казва да вземе чувалчето си и да тръгне след него. Той му казва: „Сега аз ще ти дам, защото дълго време си работил.“ Колко е добре човек да бъде благодарен. Кое е по-хубаво: да дойде един човек и да ви донесе една Библия или една книга, ценна като Библията, или да ви донесе една сума от десет хиляди английски лири? Аз виждам, че всички ще предпочетете... Хайде, да не си давам мнението, защото ако си дам мнението, ще ви обидя. Ако искам да ви похваля, мога да кажа, че няма да вземете парите. Това е гадание. Но ако ви туря на изпит и не излезе работата така, както съм казал, гаданието не е на място. Книгата, която ви дава този човек, струва повече от десетте хиляди английски лири, защото в нея са записани великите закони на Битието. Щом има живот в себе си, човек може да придобие всякакво богатства. Ако ти си изгубил богатството си, но животът остава в тебе,

ти можеш да придобиеш отново богатство. Но ако животът си си изгубил, а е останало в теб богатството, последното не може да ти помогне да придобиеш живота.

Следователно ценното в живота, е самият живот. Книгата, която ти дават, аз наричам книга на любовта. Като имаш тази книга, ти всичко можеш да придобиеш. Щом изгубиш тази книга, нещата стават непостижими. Щом имаш любовта, ти имаш връзката с небето. Представете си, че един беден човек има за приятел царя. Как мислите, какво ще бъде неговото положение? Този цар е благороден човек. Той влиза в положението на своя беден приятел и ще го направи пръв министър в царството си. От този момент бедният приятел няма да се нуждае от нищо. Царят, неговият добър приятел е предвидил всичките му нужди. Бедният няма да бъде вече беден: ще има хубава къща, добре мебелирана, слуга на разположение, ще има хубави дрехи и т.н. Питам: ако Бог е ваш приятел, ще останете ли гладни и голи? Как мислите, какво ще бъде положението ви, ако Господ бъде ваш приятел? Ще кажете, че не познавате Господа. Аз пък ви говоря за един Господ, когото всички можете да познаете. Казано е: „Това е живот вечен да позная Тебе Единного Истинного Бога.“ Това е една конкретна идея. За да познаеш Бога, ти трябва да имаш една форма, която да е облечена в надежда. За да опознаеш Бога, ти трябва да имаш сила, облечена във вяра. И най-после, за да познаеш Бога, ти трябва да имаш едно осмислено съзнание, облечено в любовта. Това са реални работи. Ние туряме тия реални неща между отвлечените.

Един ден идва при мен един господин, духовен човек, но закъсал, иска да му помогна материално. Казвам му: „Слушай, аз не обичам да помагам на хората материално, защото ако един ден [като] ги срещна, те ще си мислят, че аз ще си кажа: „Ето един човек, на когото някога помогнах и той сега има да ми дава.“ Той няма да бъде свободен.“ – „Не, ти говориш така, само за да се освободиш. Ти ми помогни сега и не философствай.“ Като го слушам да говори така,

бръкнах в долните си джобове да видя има ли нещо. Той ме гледа – нямам нищо. „Бръкни – казва той – в горните джобове." Той е умен човек, знае, че ако в долните джобове няма нищо, в горните все ще има. И така излезе. Намерих нещо в джобовете си и му го дадох. Той казва след това: „Учителю, ти си от тия хора, каквото кажеш, правиш го. Аз съм ходил при религиозни да искам нещо, но те ми казват: „Господ ще ти помогне." Аз не искам Господ да ми помогне, но вие трябва да ми помогнете." Ръкувахме се и аз го запитах: „Друг път ще дойдеш ли?" – „Ако се намеря в зор, пак ще дойда. Сега отивам по работа." Ето защо, искаме ли да помогнем на хората, ние трябва да туряме нещо в долните и в горните си джобове, че когато искат да има какво, да им дадем. Нуждае се човекът в дадения случай. Преди няколко години пак дойде при мене един господин, закъсал и ми разправя положението си: „Бях на служба, но ме уволниха. Подадох друго заявление за служба, обещаха, че ще ме назначат, но трябва да почакам известно време. Сега трябва да отида при жена си и децата си, но не ми стигат 150 лева. Моля, обещайте ми, че ще ми услужите." Аз бръкнах пак в долните и в горните си джобове и му дадох исканата сума. След една година същият господин иде при мене и ми разправя същата история. Пак бил уволнен, пак дал заявление за нова служба и трябвало да отиде при жена си и при децата си, но не му стигала една сума. „Колко не ти стига?" – „150 лева." Дадох му и този път. На третата година пак иде при мене и разправя същата история. Тогава аз го запитах: „Колко години все те уволняват и все търсиш служба, и все не ти стигат 150 лева за път? Вече три години наред ти разправяш същата история." След това му казвам: „Слушай, научи се да не лъжеш. Нито жена ти, нито децата ти те чакат, не са закъсали, но ти вървиш по пътя на своите деди и прадеди, които са лъгали. Ако вървиш така, за тебе ще е зле." Често хората постъпват така. За някаква малка работа те са готови да излъжат. Не, кажете в себе си: „Не, не се самозалъгвай!" Някой седне да разправя, че собата му била малка, кюнците кадели, стаята му била тясна, не могъл да влезе вътре.

И това е преувеличение. Дойде тези дни една сестра при мене да ми се похвали, че си купила нови ботушки, много евтино ги взела. После се връща да ми каже, че те държали много студено, измръзнали ѝ краката вътре. Поглеждам, аз съм психолог в това отношение и виждам, че тя турила на краката си коконски чорапи, много тънки. Казвам ѝ: „Събуй си ботушките, аз имам едни здрави, вълнени чорапи, които на мене са малко къси, ще ти ги дам." Тя се събува и виждам на единия ѝ крак, единият пръст отвън, там е скъсан чорапът ѝ. След това тя остана доволна, че ѝ станало топло.

Сега аз превеждам. Тънките, копринени чорапи, това представя лъжливото в живота. Тури това, което носи в себе си топлина. То е доброто, истинското в света. Казвам след това на сестрата: „Спазвай следното правило: студена глава, но всякога топли ръце и крака. Не оставяй краката си да изстиват, защото после ще се простудиш. Не щади парите си за здравето. Купувай си вълнени чорапи, за да държат краката ти всякога топли." Помнете следното: Всички ония мисли, които влагаме в нашия ум, те трябва да носят смисъла на живота. Всички чувства, които влагаме в сърцето си, трябва да носят топлина и съдържание. Всички онези постъпки, които влагаме във волята си, трябва да носят стабилност. Постъпките ни да бъдат стабилни като българина. Всички вие днес се нуждаете от българския характер. Хората много се колебаят. Това показва, че те са непостоянни. Упоритостта е една черта, а твърдостта – друга. Те не трябва да се смесват. Твърдостта е божествено чувство, което всеки човек трябва да има в себе си. Като се вземе твърдостта на българина, справедливостта на англичанина, работливостта на германеца, любовта на славянина, добрата обхода на французина, песента на италианеца и ги съедините в едно, вие ще имате един пълен човек, с голямо благородство в себе си. На такъв човек може да се разчита. Това ни очаква в бъдеще. Всички блага, всички добри черти, които са развият, ще бъдат в бъдеще общо достояние на цялото човечество, както и на отделния човек. Това ще бъде общо достояние и за

семействата, и за обществата, и за народите, и за мъже, и за жени, и за деца, но всички трябва да си поставите като задача да работите върху себе си, за да постигнете тия качества.

И тъй, поставете си за задача да служите с любов на духа си, с доброта на душата си и със справедливост на ума си.

Благословен господ Бог наш.
Тайна молитва.

10-та неделна беседа, държана от Учителя на 18 декември 1938 г. София – Изгрев

ИДИ СИ С МИРОМ

Отче наш.
В началото бе Словото.

Ще прочета от 40–50 стих от седма глава от Евангелието на Лука.

Ще говоря върху думите от 50 стих: „Иди си с миром!“

Мнозина произнасят думите „Иди си с миром!“. Те представят един мир. Да си идеш с мир, това не е лесна работа, това не е за всеки. Ако един болен отиде при един лекар и последният му каже: „Иди си с миром“, какво ще разбере болният. Ако лекарят тури ръката си върху раната на болния и всяка болка изчезне, и след това лекарят каже на болния да си отиде с миром, той ще разбере смисъла на тия думи. Тези думи означават, че болният няма защо повече да се смущава.

Съвременните хора живеят в един голям свят, който е съставен от три департамента. Единият департамент е физическият свят. Той е свят на постоянни промени. Там всичко се мени, нищо не е постоянно. Там ежеминутно и ежесекундно нещата се променят, нищо не остава постоянно. Като наблюдавате цялата природа, откакто човечеството е започнало да живее, виждате, че земята се е изменила. Днес земята не е такава, каквато е била първоначално, нито такава, каквато е била във времето на Адама, нито такава, каквато е била във времето на Христа. И след хиляда години тя няма да бъде такава, каквато я виждаме днес. И човек се различава. И той не е същият, какъвто е бил във времето на Христа. Нито пък във времето на Адама е бил такъв, какъвто във времето на Христа. Казват, че хората си мязат. Не, те толкова много се различават, че почти са неузнаваеми. Във времето на Христа хората имаха ли радио, органи, пиана да им свирят? Бяха ли достигнали такива строежи, каквито имаме в

сегашната епоха? Тогава хората имаха ли такива обсерватории, дето с големи телескопи наблюдават живота на небето? Тогава имаха ли такова широко понятие за вселената, каквото днес имат? Тогава хората знаеха много малко, но след хиляди години, сегашните хора, по отношение на бъдещите, ще се намират в същото положение, в каквото са били хората във времето на Христа.

Мнозина искат да им се каже истината. Какво ще им се каже за истината, когато те сами живеят в нея? Физическият свят, това е истината. Физическият свят е резултат от истината. От милиони години насам, всичко, каквото природата е създала, това е все истината. Истината не е нещо субективно. Всичко онова, което виждате с очите си, това е истината. Вашите очи, уши, ходенето ви, устата ви, всичко това е истина. Понякога вие си мислите, дали ходите или не. Може ли човек да си зададе въпроса, дали вижда или не? В това отношение вие можете да изпаднете в положението на онзи човек, който отишъл за пръв път на банята. Като му казали, че трябва да съблече дрехите си и гол да влезе в банята, той си казал: „Ако остана така между тия голи хора, аз ще се изгубя, затова трябва да си туря някакъв белег на ръката си.“ Той си турил една мартеница на ръката си да се познава между хората и да не се изгуби. Така и мнозина мислят, че като отидат в онзи свят, няма да се познават, ще се изгубят. Те се питат: „Как ще се опознаваме в онзи свят?“ Важно е, тук да се познавате, а що се отнася до онзи свят, този въпрос оставете настрана. Следователно, физическият свят е свят на промени, вследствие на което ние се чудим, защо толкова много сме се изменили. Благодарете се, че се изменяте. Болният човек трябва да се благодари, че се е изменил, че е станал здрав. Докато е болен, той ще се оплаква на този, на онзи, че главата го боли, че гърдите го болят. А така, като оздравее, като се промени, всички около него ще мирясат, няма да ги безпокои. Не е ли хубава да стават такива промени с хората? Не е ли добре сиромахът да стане богат? Като стане богат, той ще престане да се оплаква, че пари няма, че обуща няма, че въглища

и дърва няма. Той ще си гледа работата и никого няма да безпокои. Та физическият свят е свят на земята. Вие сте дошли на земята да уредите работите си. Всичките ви погрешки седят в това, че сте изгубили вашия адресник. Като сте изгубили адресника си, слезли сте на земята но се намирате в чудо, никого не познавате. Тази е причината, дето сте закъсали. Затова казвате: „Колко лошо е създаден физическия свят!“ Лошо е създаден, защото нямате азбучника. Ако имахте азбучника, адресника, вашите работи лесно щяха да се наредят. Ако на българинът говориш на български език, той ще те разбере. Ако отидеш при един умиращ и му кажеш, че имаш едно лекарство, от което само няколко капки са в състояние да върнат живота му, той ще те разбере и ще отвори очите си на четири. Ако Можеш да направиш това с един богат болен и твоите работи ще се оправят. Ако си забравил да говориш български, твоята работа е спукана. Следователно, ако след като си отишъл при болния, който е на умиране и се окаже, че си забравил лекарството и твоята работа е спукана. Какво представя това лекарство? Това лекарство не е нищо друго, освен елементите на човешкото щастие. Те се крият в неговите ръце. Следователно, човек трябва да пази тия елементи. Всичкото съдържание, което Бог е вложил, се крие в твоето сърце. Ако човек знае да чете надписите, много нещо би научил. Той ще чете по надписите на сърцето така, както съвременните археолози четат по остатъците на предпотопните животни. Обаче, мен не ме интересуват умрелите животни, но ме интересуват живите. Големите предпотопни мамонти са изчезнали. Но сега са намерили едно голямо сухоземно животно, което имало 26 метра дължина и 11 метра височина. Ако това животно живее днес на земята, каква полза би принесло на човечеството? То не може да се изхрани. Ще му трябва един тон храна дневно. В утробата на някои животни са намирали един тон храна. Можете да си представите, колко храна трябва на това грамадно животно. Природата е намерила, че тази работа е несъвместима: много харчене трябва. Такова голямо животно представя голямо

предприятие, което изразходва големи капитали, а никакви приходи не донася. Каква мисъл може да има това грамадно животно? Тези големи животни и досега живеят, но в чувствата на човека, т. е. в астралния свят. Всички хора искат да бъдат грамадни. Един богаташ не се задоволява, например, със стотина хиляди лева, но той иска десет, до сто милиона лева. Той не се задоволява с малко, защото мисли, че няма да му стигнат. Един англичанин от Африка, голям милионер, тръгнал за Англия да присъства на коронацията на английския крал Едуард. Той носел със себе си 365 милиона стерлинги. По пътя дошла му на ум мисълта, че тези пари няма да му стигнат и той се хвърлил от парахода в морето, и се удавил. Колко хора постъпват като него. Някоя млада мома се влюби в някой момък и като види, че не може да се ожени за него, тя казва: „Ще се самоубия, не мога да живея без него." И този милионер отива на коронация, но мисли, че милионите, които има няма да му стигнат и той се удавя. Това е неразбиране на живота. Това се дължи на онези грандиозни желания в човека, останали от предпотопните грамадни животни. Тези грамадни животни трябва да се смалят. Аз бих предпочел да имам едно житно зърно в джоба си, отколкото един голям скъпоценен камък. В житното зърно се крият динамически сили. Житното зърно може да храни целия свят, а диамантът, макар че е скъпоценен, не може да изхрани света. Диамантът е в статическо положение. Съвременните хора са свикнали със статическите състояния на нещата. Те искат да бъдат осигурени, но колкото повече желаят да се осигурят, толкова по-малко са осигурени. Ето, наскоро в Америка е станала една голяма катастрофа, в която 50 души били убити, а повече от двеста ранени. Два експреса са се движили един след друг: единият вървял по-бързо, последният настигнал първия, с който се ударил. Защо е станала катастрофата? При това, тя е станала днес, при тези предпазни мерки, с които си служи съвременната култура. Ако ти, в своя път си пуснал едно желание с малка бързина, а след него друго, с по-голяма бързина, второто ще настигне първото и

ще стане една голяма катастрофа, в която 50 души ще бъдат убити, а повече от 200 ранени. Какъв смисъл има постигането на една идея, в която ще пострадат толкова души? Всички хора искат да оправят света по външен начин. Хората не трябва да забравят, че физическият свят е свят на резултати. Значи, ние живеем в един свят, пълен от резултатите на миналото. [Ние живеем в един свят от резултатите] на миналите векове и страдаме от тях. Защо? Защото много неща във физическия свят са глупаво направени. Тогава умът им не е стигал, как да направят тия неща. Те са направили такива неща, които днес се отразяват зле върху нас.

Сега ще ви изнеса един пример, едно обяснение, което учените хора не знаят. Ето, нашите индустриалци днес всички са се заели с вадене на въглища от земята, защото им трябват. Но знаете ли, каква е била епохата, когато въглищата са се образували? Тогава е била такава тирания, такова насилие, каквото светът никога не е виждал. Тогава и животните, и растенията са били наежени, вследствие на което природата е търсила начин, как да умири света. Най-после, тя е решила да ги превърне в черни въглища. Като не знаят това, хората мислят, че чрез въглищата Бог им изпраща едно благо и започват да го използват в индустрията. Обаче, като горят тия въглища, животните, които са затворени в тях, започват постепенно да излизат и навлизат в хората. И всички съвременни хора започват да живеят един въглен период, не на мъртви въглени, но на горящи въглени, които сега започват да горят. Казвате: „Какво трябва да се направи сега, за да се оправи света?“ Като не знаете какво да правите, вадете въглища, но ще носите техните лоши последствия. Съвременните хора не знаят как да се справят с ония пориви, които природата е имала преди години. Не че е лошо това, но трябва да се знае причината за тия неща. Ако младият е буен, трябва да се знае коя е причината за това. Ако старият е мек, спокоен, трябва да се знае причината за това. Мислите ли, че старият човек е по-благороден от младия? Според мене, няма съществена разлика между младия и

стария. Разликата е само в това, че младият слиза от планината, че като срещне нещо на пътя си, събаря го, търкаля го надолу. Старият пък вече е слязъл в полето, в долината на работата и няма защо да се клатушка. Ако старият се качи на планината, като слиза надолу и той по същия начин ще събаря камъни и ще дига шум. Който не разбира закона казва, че младият е буен. Буен е, защото слиза отгоре. Старият пък върви по равна местност. Целта на природата е да възпитава и младите и старите. Като изучавате живота на месоядните, виждате, че като слизат от планините, те нападат овцете и ги изяждат. Един ден тия месоядни ще станат овце. Казвате: „Възможно ли е това? Възможно ли е вълкът да стане овца?“ Как ще обясните тогава стиха, в който се казва, че има вълци, облечени в овчи кожи? Значи вълкът е турил на гърба си овча кожа да се покаже, че е овца. Как могат тия хора, които си служат с алегоричен език да поддържат, че има вълци, облечени с овчи кожи, а ако стане въпрос за това, което аз ви казвам, намирате, че не е възможно. За мен е възможно да се тури овча кожа на един вълк. Колкото е възможно да се тури овча кожа на един вълк, толкова е възможно вълкът да придобие характера на една овца. Най-после ние трябва да знаем, кои са причините за явяването на тия несъобразности. Кое е онова, което е направило вълка вълк? Има някаква причина за това, но аз не искам да я засягам. Аз мога в пет минути отгоре да направя най-кроткия и най-добрия човек да излезе вън от кожата си. Ако ви нараня или охлузя ръката, веднага вие ще вземете едно особено положение. Естеството ви веднага ще се измени и вие няма да ме гледате тихо и спокойно. Коя е причината за това? Направил съм ви пакост, причинил съм ви болка. Да оставим този въпрос настрана, но питам: „Коя е била подбудителната причина, задето някои ангели напуснали небето, мястото на вечно блаженство и чистота, място на радост и веселие и дойдоха на земята между грешните човешки синове? Кой ги застави да напуснат небето и да изгубят своята чистота?“ Те са слезли от онова величие и са дошли между хората на земята, като зверове да правят пакости. Някога, в

далечното минало месоядните животни са били ангели, които днес са слезли във вид на животни да причиняват пакости на хората. Първоначално те са били миролюбиви като овцете, но като са слезли на земята във вид на тигри, вълци, лъвове, започнали да нападат тревопасните и да ги ядат.

Сега аз не искам да ми вярвате. Това е наука. Ако не вярвате, ще ви кажа, че не сте учени хора, нищо повече. Когато един астроном наблюдава небесните тела със своята тръба и вижда надалеч някои звезди, които се намират на разстояние един милион светлинни години от земята, трябва ли аз, който не виждам това нещо да не вярвам? Човекът вижда, защото има тръба, с която усилва зрението си. Ще кажете да докаже това нещо. Как ще ви докаже? Той може да ви докаже веднага. Ще вземе един апарат и ще ги фотографира. – „Ама аз не ги виждам." Това още нищо не значи. Човекът вижда това, което е снел на фотография. Казвате, че някои неща са реални, а други нереални. Не, всичко в света е реално. Нереалните неща пък са относителни. Нереално е, например, когато аз ви казвам, че един човек е на разстояние от вас един километър, а всъщност той се намира на десет километра от вас. Значи, тази нереалност съществува по отношение на мястото. Вие не подозирате даже, че всеки от вас е маг и каквото пожелае, става моментално. Например, някой пожелава да стане богат. Каквото е пожелал става, но ако не стане с него, с друг някой става. В този момент друг някой става богат. Друг желае да има детенце. Каквото е пожелал, ще стане. Ако не стане с него, друг някой ще има вече детенце. Ти искаш да станеш учен и друг някой в този момент се радва на учеността си. В целокупния живот, каквото човек помисли или пожелае, веднага става, но не с него, а с друг някой. И обратно: когато другите хора пожелаят или помислят да придобият нещо, в този момент аз имам шанс да придобия пожеланото. Тъй щото, ако вие сте се обнадеждили да станете учени, вие ще се помолите друг някой да стане учен. Щом той стане учен, друг път пък вие ще станете учени. От вас зависи учеността на другите хора, а от

другите хора зависи вашата ученост. Ще кажете, че това е несъвместимо с вашите желания. Сега ще ви докажа верността на тази хипотеза. Бог ли ни е направил умни или ние сме станали такива? Бог ни е направил умни. Следователно, когато Бог иска да станем умни, ние ставаме умни, но когато Той не иска да станем умни, ние не можем да станем. Когато в Бог се роди една мисъл да направи нещо, веднага се ражда човек. И този човек извършва волята Божия.

Сега, ако питате има ли Господ, казвам: „Това, че вие съществувате показва, че има Господ в света.“ Понеже едно време, като е помислял Господ за нещо, човек се е раждал. Тъй щото, фактът, че днес съществувам показва, че съм резултат на Божията мисъл. Понеже едно време той е помислил за мене, днес аз изпълнявам Неговата воля. Сега вие искате да знаете, какво всъщност представя Бога. Какво ви отличава вас като човек от другите животни? Тялото, в което живеете е един вид жилище, но същественото за човека е неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Под думата „воля“ аз разбирам целия човешки организъм, който е така съчетан, че с него вие можете да работите. Така изразена в работа, човешката воля става нещо реално. Какво представя физическия свят? Той е резултат от дейността на милиони векове. Физическият свят се отличава със своите слаби трептения, със своите слаби движения. Даже и светлината, която пътува с голяма бързина, с триста хиляди километра в секунда, в сравнение с бързината на трептенията в умствения свят, е като биволска кола. Пътя, който светлината на физическия свят извървява за 500 хиляди години, светлината в духовния свят го извървява за една година, а светлината на умствения свят го извървява за една седмица. Ако пък влезете в причинния свят, там светлината извървява същия път само за един ден. Понеже на физическия свят ние се движим в светлина със слаби трептения, ние живеем само в миналия живот. Даже и настоящето минава и заминава покрай нас, без да имаме апарати, с които да го схванем. Всичко,

което днес става, това все е минало. Например, ако кажеш, че обичаш някого, тази любов не е отсега. Ако сега посадиш едно житно зърно в земята, което започва да расте, сега ли се е родило то? Не, това, което израства от житното зърно, е вложено в него от хиляди години насам, но понеже в него има стремеж да расте, то непрекъснато се появява, расте и се развива. Следователно, като расте, житното зърно проявява своето минало. Желанието му да расте е настоящо, а възможностите, които са вложени в него, са от далечното минало. Понеже ние сме вързани още за слабите неща, за изменчивите неща, ние тях повече обичаме. Онези неща, които бързо се движат не остават у нас големи отпечатъци. Те са толкова дребни, че без микроскоп не могат да се видят. А бъдещето е толкова велико, че едва го виждаме. Днес ние се занимаваме с малки работи. Сега аз съм за реалните неща в света. Това, което постоянно се [мени] и се е променило, е настоящето. Настоящето е това, което не се мени, то остава като основна точка. Това, което ни очаква е бъдещето. Видимо и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето има промени, но те се различават по същина. Например, вие можете да увеличавате и да намалявате един предмет, но и като го увеличавате, не се увеличава и като го намалявате, пак не се намалява. Например, ако под микроскоп увеличавате една микроба, всъщност тя увеличила ли се е? Тя си остава, каквато е била по-рано. Или ако намалявате слънцето, намалило ли се е? То си остава толкова голямо, колкото си е всъщност. Ние намаляваме и увеличаваме нещата, за да станат те достъпни за нас. Тъй щото, като казваме, че някои неща са се увеличили или намалили, това показва, че живеем в един свят, в който боравим с малки величини, т. е. с относителни величини. Когато казвате, че някой човек е увеличен, аз виждам, че той е увеличен няколко пъти. Когато казвате, че някой човек е малък, дребен, аз го виждам грамаден, но той е намален няколко хиляди пъти, като слънцето. Казвате: „Тези хора не са направили малките работи, пък големи работи искат да правят.“ Няма нищо лошо в това.

Вие нищо не губите от това. Ако поставите две големи идеи в практическия живот, дето има загуби, те ще се стълкновят, но ако ги изпратите на слънцето, там нищо няма да стане, там ще могат да се реализират, защото слънцето е голямо. Каквото изпратиш на слънцето все ще получиш от него нещо: топлина, светлина, условия за растене и зреене. На слънцето, колкото да е малко, ти все таки можеш да поставиш един плод да узрее. Но ако увеличиш с микроскоп една микроба, какво можеш да направиш с нейната привидна големина? Нищо не те ползва тази големина на Микробата. Когато се намериш на тясно, Микробата ще ти даде начин, как да се смалиш, да се освободиш. Тя ще те посъветва: „Когато се намериш на тясно, когато имаш да даваш на някого, стани малък като мене." Наистина, ако един човек стане толкова малък, като микроба, кой банкер, кой негов кредитор ще го хване и ще го даде под съд? Ако може да стане толкова малък, кой стражар ще може да го хване? Значи, малките, дребните работи могат само да ни освободят от нещастия и страдания, от бели, но благословение не могат да ни донесат. А големите работи в света, с които трябва да се занимаваме, те носят Божието благословение със себе си. Някой пита, защо трябва да се занимава с Господа? Много просто. Знаете, че с когото дружиш, за когото мислиш, такъв ставаш. Ето защо, като мислиш за Господа, най-добрия и най-разумния в света, ти постепенно ще придобиеш Неговите качества. Достатъчно е човек десет години да пасе говеда и да мисли само за тях, за да стане подобен на тях. Като мислиш постоянно за тях, ще кажеш най-после: „Човек не се нуждае от наука, малко е нужно, за да прекара живота си. Няма защо да се стремим към някакъв идеал." Когато говедарят пасе говеда, в края на краищата говедата печелят, а той по-скоро губи, отколкото да печели нещо. Те се повдигат на по-висока степен, отколкото са били по-рано, а той се е снишил. Той чувства, че е изгубил нещо от характера си.

Сега искам да ви наведа на мисълта да се занимавате с велики работи, да мислите за тях, защото в тях е разумното. Само разумното

в света е велико. Всичко друго, което не е разумно, е лишено от интелигентност. Дребните неща не са разумни. Следователно, от малките неща не можете да очаквате нещо много. Тъй щото, пита ли ви някой, защо мислите за Бога, ще кажете, че мислите, за да ви придаде нещо от себе си. Ако се излагаме на слънчевата светлина и топлина, ние непременно ще придобием нещо. От светлината на нашия мозък се произвежда мисълта. От топлината на сърцето чувствата започват да функционират, а от силата на волята организмът става по-подвижен.

Христос казва на жената: „Иди си с миром!“ Симон, един от тогавашните благородници,запита Христос: „Защо се занимаваш с тази жена?“ Той считаше, че е унизително човек да се занимава с една паднала жена. Но Христос му отговори: „Тази жена спечели повече отколкото ти.“ Който се занимава със слънцето, наистина ще почернее, ще поизгори малко, но печалбата ще бъде по-голяма, отколкото загубата. Под черния пласт ще се образува една здрава кожа. Значи, да се пече човек на слънце не само, че не е лошо, както някои си мислят, но даже е здравословно. Като дойдат до мисълта за Бога, хората се натъкват на едно механическо разбиране. Те мислят, че Бог е подобен на тях, че и Той има същите нужди, каквито те имат. Бог е единственото същество, което няма никакви нужди, в Което не стават никакви промени, но Което всякога има разположение да дава и да помага. Като види, че някое същество се мъчи, Господ го пита, защо се мъчи. – „Не мога да направя никаква работа.“ Бог веднага помага. Достатъчно е обаче, човек да е готов да повдигне очите си към Бога, когато му говори, за да получи неговата помощ. Ако цигуларят свири и поглежда нагоре, той ще стане виден цигулар. Художникът, взел четката, рисува, но се мъчи. – „Защо се мъчиш?“ – пита го Господ. – „Да рисувам.“ Той говори с Бога, но гледа на земята, срам то е, страх го е от Господа. Не, свободно вдигни главата си нагоре. Така ще получиш помощта и виден художник ще станеш. Българите имат обичай, когато млада булка говори със свекърва си, тя

гледа към земята. Турците казват: „Който гледа към земята, той душите гори.“ Това е турско разбиране, но човек трябва да гледа нагоре, когато Господ му говори. Повдигни очите си и погледни към Господа Само така ще научиш това, което иначе никога не би научил. В Писанието е казано, че Бог е огън пояждаещ. Какво лошо има в това, ако изгориш от огъня на Бога? Ако този огън те изгори, той отново ще те пресъздаде, ще образува нова, по-красива форма от първата. Огънят постоянно ни гори и пресъздава. Колкото и да се страхувате от него, ще знаете, че от това, от което се страхувате, то ще ви дойде на главата. Две неща се случват в живота на човека: това, което той обича и за което мисли постоянно, то иде на главата му; и това, което не обича и от което се страхува и то иде на главата му. Някои се страхуват от смъртта и тя дохожда. За да не дохожда, той трябва да я обикне. Като я обикне, тя пак ще дойде при него, но поне приятелски ще се разберат. Една стара негърка живяла в Америка. Това било във времето на робството на негрите. Тя била вече 85 годишна жена, но толкова много теглила, че често се обръщала към Бога с молба да изпрати Архангел Михаил да вземе душата ѝ, да я освободи от тежкия земен живот. Тя живеела близо до един американски пансион, дето живеели студенти. Двама от тях чули един ден молбата ѝ към Бога и решили да си устроят една шега. Те се дегизирали и потропали на вратата ѝ. – „Кой там?“ – „Аз съм Архангел Михаил и един ангел, мой помощник. Чухме молбата ти и идваме да вземем душата ти.“ Тя се замълчала и после отговорила: „Кажете им, че я няма тук.“ Тя искаше да се освободи от земния живот, но когато студентите дойдоха, тя ги върна назад. Тя трябваше да ти покани да седнат, да се разговори с тях и да им каже, че е готова да замине. Тя ги върна, с което искаше да покаже, че още иска да живее в този свят на страдания. Съвременните хора трябва да имат такива разбирания, че от всичко, което учат да придобиват същественото. Ние трябва да имаме едно отлично здраво тяло, със здрави удове: стомах, дробове, мозък, очи, уши, крака, ръце и т.н. Ние

трябва да имаме толкова силен, толкова развит слух, че да схващаме и най-слабите трептения, да възприемаме всичко, което става по целия свят, от единия край на земята до другия. После, вие трябва да имате толкова силно зрение, че като насочите погледа си да виждате какво става по целия свят, като чрез телевизия. Не само на земята да виждате, но е на онзи свят да виждате нашите заминали, да се разговаряте с тях, да знаете, какво представя онзи свят. Само така ще имате представа за онзи свят. Аз съм ви казвал и друг път, на какво разстояние се намира този от онзи свят. Невидимият свят от видимия се намира на една сто милионна част от милиметъра. – „Къде е онзи свят?“ Тук, ние живеем в него. Ами, ако ви кажа, че около вас има много същества, какво ще отговорите? Ще кажете, че нищо не виждате. Така е, вие нищо не виждате, но това не значи, че те не съществуват. Важно е, че те не се виждат физически Да виждате съществата от другия свят, това не е физически процес. Наскоро една наша сестра си счупи крака и от страдания, от мъки тя станала ясновидка. Като лежа около един месец, тя става, но с голяма вътрешна тъга, не знае какво е станало с близките ѝ. Имала някакво предупреждение от невидимия свят, но не може да се справи с положението си. Станала тъжна, нервна, не може да се успокои и постоянно пита близките си, какво е станало, защо нищо не ѝ казват. Те се страхуват да ѝ кажат, за да не припадне. Най-после една сестра се осмели да ѝ каже и тя разбрала, какво е станало. Брат ѝ се поминал, но не искали да ѝ кажат. Но на сън тя го видяла. Тъй щото, преди да ѝ кажат, тя видяла брат си при нея. Тя останала доволна, че бил при нея и могла да го види. Ще кажете, защо брат ѝ не е отишъл при жена си и при детето си, а при сестра си. Защото в невидимия свят не съществуват отношения на женени. Там връзките се определят не отношенията на земята, но от близостта между душите. Ще кажете, че това е илюзия, че тя си е внушила, че вижда нещо, или че благодарение на нервното ѝ състояние е получила някакви особени впечатления. Както да говорите, това е факт. Какво означава думата

„илюзия“? Частицата „ил“ означава зле. Значи, всяко нещо, което е зле употребено е илюзия. Всяко неразбрано нещо е илюзия. Това не значи, че то не е реално, но щом е неразбрано, то остава като илюзия. Всяка неправилна мисъл, всяко неправилно чувство, всяка неправилна постъпка са илюзии. Защо? Защото те не могат да ни дадат това, което очакваме.

Човек едновременно живее в три свята: физическия – в света на постоянните промени. После, човек живее в света на чувствата, в постоянните страдания и радости. Той чувства, че живее в един особен свят, но къде е, не знае. Той е в гърдите. Този свят е духовният. И най-после, той живее и горе в главата си, в умствения свят. Тези три свята коренно се различават. Законите на физическият свят се различават от тия на духовния. Законите на духовния се различават от тия на умствения, физическият свят е свят на формите или свят на промените. Духовният свят включва чувствата, а умственият – мисълта. Но има нещо по-високо от мисълта. Над умствения свят седи разумният, който ни въздейства. Всичко, каквото става в света, се дължи на разумния свят. Той прави преобразуванията в света. Вземете, всички европейски народи днес се смущават, безпокоят, те предвиждат, че ще станат големи промени. Не мислете, че всичко, което сега съществува, е реално. То е относително реално. Тия социални форми, които днес съществуват,са от хиляда години насам, но все са претърпели известни промени. Следователно, пак предстоят помени. Всички сегашни мисли и чувства на хората предстоят на промени. Цялата култура ще се измени. Това не значи, че нищо не сме получили от тия досегашни форми на живот. Много сме получили, ползвали сме се от опитността на миналото, но новото иде и ще се наложи. Някои познания могат да се получат и чрез интуиция, не е нужно всичко да се минава на опит, да се преживява. Чрез интуицията си човек прониква в миналото и в бъдещето. Знае, какво е било в някога, какво ще бъде после. Ясновидците виждат, какво е било в миналото, какво става сега и какво ще стане в бъдеще.

Всеки човек може да развие своята интуиция, да вижда това, което другите не виждат. Не само да вижда, но да предвижда, да предсказва нещата. Днес има много пророци: едни пророкуват чрез кафето, други чрез боб, трети на карти, четвърти на ръка, пети на лицето, шести по главата и т.н. Днес само пророци да търсите, ще намерите, колкото искате. Преди години се явили двама пророци в София, които предсказват на кафе. Те си взели едно джезве, чашки, кафе, захар и отишли на Витоша, там да гледат. Единият прави кафето, а другият гледа. Като дошло да гледат на себе си, понеже само този трябвало да гледа, който правел кафето, та те си разменили, единият гледал на другия [и така си пророкували]. Като слушате, как пророкуват, чудите се, отде виждат тия образи в кафето. Единият видял, че някой синеок човек щял да го посети след няколко дена. После пък видял, че някой човек върви, идвал към дома, щял да донесе около 20–30 хиляди лева. Как виждат това, те си знаят. Важно е, че тия пророци на кафе могат да предскажат, какво ще се случи най-много след десетина дни. Дойде ли до по-далечни бъдеще, те загазват там. Ще кажете, че това пророкуване е лъжа. Не е лъжа, все има нещо, което човек вижда в чашките. Лъжата седи в това, когато човек не казва това, което е видял. Някой отива да купува плат, който минава за хубав, вълнен, чист вълнен плат. Като вземеш плата, туряш нишките му под микроскоп и какво да видиш? Една трета от плата е съставена от памучни нишки. Там е лъжата. Ако платът е продаден такъв, какъвто всъщност е, никаква лъжа нямаше да има. Търговецът можеше да каже: „Платът е смесен, една трета памук и две трети вълна.“ Говорете всякога истината, защото както да я прикривате, лъжата все ще излезе на бял свят. Щом някой се осмели да говори лъжливи работи, микроскопът ще си даде думата. Наистина, има плат, но не е такъв, за какъвто се представя. На същото основание човек иска да изтъче своя организъм от чиста материя. Здраво тяло, здрав мозък трябва да има човек, за да може чрез него да възприеме силите на природата. После, човек трябва да си създаде здрави мускули, които да се отличават с

голяма пластичност, да възприемат най-чувствителните трептения на природата и да ги предават чрез нервната система на мозъка. И кожата трябва да бъде мека и възприемчива. Ако кожата е суха, груба, тя не може да възприема външните впечатления. Такава кожа е лишена от онази динамична вода, която е необходима на организма. Ония, на които кожата е суха, трябва да правят топли бани, да не се киснат много във водата. Малко да седят във водата, за да дадат възможност на топлата вода да се всмукне чрез порите в целия организъм. Щом организмът приеме, колкото вода му е нужна, в него се развива особена магнетична енергия, която благоприятства за кръвообращението. Днес всички хора трябва да влязат в съзнателна, правилна, любовна връзка с природата, да се ползват разумно от нейните енергии. Природата не може да бъде еднакво щедра към всички. От отношенията на човека към природата зависят и нейните отношения към самия човек. Благословение е за човека, ако той цени онова, което природата му дава, ако той я обича и е свързан с нея. Ако не сме доволни от това, което Бог ни е дал и всеки ден ни дава, ние не можем да го използваме разумно. Какво повече можем да искаме от Бога? Ако ви се даде голямо богатство, то ще ви направи нещастни. Защо? Защото това богатства не е само ваше, то принадлежи на всички. Всички са вложили по нещо. Следователно, ако човек притежава повече богатства, отколкото са му нужни, природата го държи отговорен за това, което е обсебил. В природата съществува следният закон: „Никой няма право да задържа за себе си повече блага, от колкото са му потребни.“ Всеки трябва да има толкова, колкото му е потребно за деня. Каквото има човек, трябва да го туря в обръщение. Ако хората биха вярвали в порядъка на висшата природа и ако имаха повече доверие един в друг, животът щеше да бъде благословение за тях. Вземете, днес всички граждани са изгубили доверие в държавата си и държавата е изгубила доверие в своите поданици. Управляващите са поставени от Бога да управляват. Следователно, те трябва да бъдат носители на онези блага, които Бог е

дал. Гражданите на държавата пък са работници, които трябва да използват разумно всички блага, които са им дадени. И едните и другите трябва да бъдат носители на нещо хубаво. Какво се ползва министърът на една държава, ако цял ден приема и изпраща гости и не може да си почине? Не, неговата работа не е само в посрещане и изпращане. Други задължения има той. Какво се ползва един лекар, който цял ден пипа пулса на болните? След като поработи 10–20 години лекарят иска да бяга от болните. Защо? Всеки болен иска да вземе нещо от лекаря. Какво представят тия сто или двеста лева, които лекарят е получил от болния? В сравнение с това, което лекарят дава на болния, тия пари нищо не представят. Всяка болест е заразителна, било физическа или психически. Ако болният е дал сто лева, лекарят е изгубил хиляда. Лекарят трябва да покаже на болните и на здравите, как да живеят. Той трябва да им обърне внимание, защо идат болестите да им обясни причините на заболяването. Ако отиде при някой болен, който е бил несправедлив, който има грубо, жестоко сърце, той трябва да му каже, че болестта е дошла, за да смекчи сърцето му. Вложете добродетелта за основа на вашия живот и краката няма да ви болят. Вложете правдата за основа на вашия живот и ръцете няма да ви болят. Вложете разумността в живота си и ушите няма да ви болят. Вложете истината за основа на живота си и очите няма да ви болят. Вложете любовта за основа на живота си и устата няма да ви боли. Направете опит и сами ще се убедите в това. Не направите ли това, хиляди години наред можете да търсите лекари и пак болни ще бъдете. В бъдеще лекарят ето как ще постъпва: Като отиде при някой болен той ще го пита: „Готов ли си да бъдеш справедлив, честен, добродетелен човек? Ако си готов да постъпваш така, ще те лекувам. Ако не си готов, няма да те лекувам.“ Днес лекарите се принуждават да лекуват всички, защото очакват тяхното възнаграждение. В бъдеще лекарите ще бъдат пенсионирани. Всеки човек, болен или здрав ще бъде длъжен да внася за лекаря сто или двеста лева месечно. Ако всеки лекар има по двеста души и всеки

пациент плаща по сто лева, това са десет хиляди лева месечно. Това ще е достатъчно на един лекар. Но [както и да е], това са все материални въпроси. Казва се в Евангелието, че тази жена измила нозете на Христа. Какво означават нозете? Доброто в света. С ръцете си изми нозете на Христа. Значи, тя приложи справедливостта в живота си. И с устата целуваше нозете му. Тази жена казваше: „Господи, аз придобих любовта, разбрах я, разбрах справедливостта и доброто и сега ги прилагам в живота си. Ще живея за Теб и ще приложа всичко, което научих и разбрах." Затова Христос каза на тази жена: „Прощават ти се греховете. Иди си с миром! Живей в онзи велик свят, дето Бог се проявява." Сега и на вас казвам: Благодарете, като тази жена за светлината, която ви се праща, за думите, които сутрин ви казвам. Ако е за богатство, за мен е по-лесно да ви направя богати, отколкото да ви направя разумни. Ако е за богатство, аз мога да ви кажа, къде има скрито богатство в земята и всички да станете богати. Но разумността не може да се намери. Тя не е скрита в земята, като парите. Отде ще извадите разумността? Всички четете свещената книга, но всички еднакво не се ползвате. Тя трябва да се разбира, да се влиза в дълбокия смисъл, който е вложен в нея. За да разберете Свещените книги, вие трябва да четете природата. От природата вие ще научите, какво е направил Бог. Тогава вие ще дойдете до едно познание в себе си. Ако не дойдете до това познание, нищо няма да разберете от възвишения свят, нищо няма да разберете от истината.

Сега, желая ви да имате отлично тяло, отлични дробове, отличен стомах, отлично сърце. За да имате отлично сърце, приложете динамическата любов. Обичайте безрезервно. Не поставяйте бентове на любовта си. Дойде ли до любовта, не философствайте, какво нещо представлява любовта. За да имате отличен ум, поставете в себе си Божествената светлина, Божествената мъдрост, която храни вашия мозък. Тя е храна за висшата разумност в света. Най-после положете истината за основа на живота си и вие ще имате отлично тяло, такова,

каквото никога не сте сънували. Който иска да има здраво, силно, красиво, мощно тяло и да бъде безсмъртен, той трябва да постави за основа в живота си истината.

Сега желая ви да поставите истината за основа на вашия живот, за да придобиете безсмъртието, което единствено може да ви освободи от мъчнотиите, в които сега се намирате.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

11-та неделна беседа от Учителя, държана на 25 декември 1938 г. София – Изгрев. (3 януари 1939 год. е неделя. Беседата е „Малкият брат“, държана в 10 часа на 1 януари 1939г. и е отпечатана в отделна книжка под заглавие „Големият брат“. Беседата, държана на 1 януари 1939 год. „Малкият брат“ е отпечатана в каталога в поредицата „Утринни слова“.)

И ЩЕ БЪДЕШ БЛАЖЕН

Отче наш.

В началото бе словото.

Ще прочета 14 стих от 14 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

„И ще бъдеш блажен“ – „Кога?“ – Когато намериш своето място в света. Човек трябва да намери своето място в света. Блажен ще бъдеш, когато намериш своето място в света, а нещастен ще бъдеш, когато не намериш своето място. Следователно, два вида хора има в света: едните са блажени, защото са намерили своето място, а другите са нещастни, защото не са намерили мястото си. И когато хората питат, кога ще станат щастливи, отговарям: хората ще станат щастливи, когато намерят своето място, а нещастни, когато не намерят своето място. Тъй както съвременните хора разсъждават, те разсъждават много разпокъсано. Има един начин на разсъждение, който хората трябва да го възприемат. Казвате, че някой човек е щастлив или учен. Вие не знаете доколко е щастлив или учен. Вие предполагате това, но не знаете точно. – „Ама нали виждам по лицето му.“ – Какво виждаш по лицето му? Ако видиш, че една къща е добре измазана отвън, това още не значи, че тя е разумна. Ако в човек има някаква интелигентност, това ни най-малко не показва, че къщата е интелигентна. Ако една машина работи добре, това ни най-малко не показва, че разумността е в самата машина. Разумното съчетание между частите на машината се дължи на онзи, който е направил машината. Когато казваме, че някой човек е красив, това ни най-малко не показва, че самият човек е красив. Зад този човек седи нещо друго, което го прави красив. Хората оценяват само външната страна

на красотата, вследствие на което, тази красота понякога им коства много скъпо.

При сегашните условия на живота, по-добре е човек да бъде грозен, отколкото красив. По-добре е човек да бъде сиромах, отколкото богат. И богатството е добро нещо, но при сегашните условия на живота, богатият страда повече от сиромаха. Понеже това е една истина, днес в света има повече кандидати за сиромашията, отколкото за богатството. Сиромасите са разбрали това отдавна. Щастието на ръката зависи от [неотделянето ѝ от] тялото. В който ден намисли, че не може да живее самостоятелно и се отдели от тялото, тя е изложена на изсъхване. Вън от тялото тя не може да живее, сама не може да живее, защото не може да извършва онези функции, които тялото върши. Ако и самото тяло, от което зависи ръката, излезе от условията на въздуха и на светлината, и то не може да съществува. Както ръката живее, така и тялото живее, но както ръката трябва да бъде свързана с тялото, така и тялото на човека трябва да бъде свързано с външните условия на природата. И растението живее, защото е свързано с природата. Ще кажете, че земята сама живее. Не и земята живее по единствената причина, че е свързана със слънцето. Ако земята се отдалечи от слънцето и нея я очаква катастрофа в пространството. Следователно това, което държи хората вързани и могат да живеят, това е разумното в света. Вън от разумността се случват най-големите нещастия. Следователно дойдете ли до страданията в света, ще знаете, че те се дължат на вашата неразумност. Щастието пък зависи от разумността. Аз не говоря за едно краткотрайно щастие. Истинското щастие е един непрекъснат процес. Ако човек е щастлив, той е разумен. Ако е нещастен, той е неразумен. Казвате: „Какво трябва да се прави тогава?“ Ще вложите разумността в своя живот. В разумността има два начина на живеене. Първоначално, когато човек се е явил в света, той не е имал това съзнание, което днес виждаме в него. Тогава той се е занимавал само с външните предмети, както децата се занимават с играчки. Тогава

той се е интересувал само от външната природа. Как са били създадени външните предмети в природата, това не го е интересувало. Впоследствие, след като живял милиони години и външната природа започнала да го ограничава, тогава той започнал да мисли по-дълбоко върху нещата. Това, което до тогава го е забавлявало е започнало вече да го отегчава. Като се е намерил пред известни лишения ,той започнал да страда, но не могъл да си даде отчет, защо страда. Когато самосъзнанието в него е започнало да се развива, той започнал да забелязва, че всички нещастия в живота му се дължат на известно отклонение от Божествения закон. Въпреки това, той не знаел, какво да прави. Ти съзнаваш, че кракът ти е счупен, боли те, страдаш, но ако не знаеш как да се помогнеш, страданието няма да те остави. Съзнаваш, че си невежа, че си глупав, но не можеш да си помогнеш, не знаеш как да придобиеш знания. Какво от това, че съзнаваш своето невежество? Или какво от това, че съзнаваш, че си богат или сиромах, че имаш голямо изобилие от всичко, или че си в големи лишения, или че си болен и страдаш, а не знаеш нито как да употребиш богатството си, нито как да се справиш със сиромашията и с болестта си, нито пък знаеш, как да придобиеш знания и любов. Безлюбието се дължи на зле употребената любов; глупостта е зле употребена мъдрост; робството е зле употребена свобода. Хората не страдат от недоимък, но от голямо изобилие. Съвременните хора нямат едно правилно разрешение за щастливия живот да знаят кой е щастлив живот и от какво зависи. Постоянно слушате някой да казва, че иска да бъде господар. Как може да бъде човек господар, когато преди всичко зависи от въздуха, от светлината, от водата, от хляба, от земята? Той предполага, че е господар и може да заповядва. Той сам има най-малко четири господари, които му заповядват, а той си мисли, че е господар. Там е грешката на хората. Съвременните хора си поставили задача да подчинят природата на себе си. Наскоро ходих да гледам на кино експедицията на Северния полюс. Казват, че човек е постигнал много, но като гледам какъв

страх, какво робство, какво ограничение, какъв труд прилагаха тия руснаци там... Те зависят от ветровете, от студа и постоянно чакат да им изпратят нещо с аероплани. След всичко това казват, че човек е постигнал големи резултати. Той мяза на крадците, на апашите, които като откраднат нещо малко, мислят, че много са придобили. Като хване нищо в ръката си, казва: „Постигнах вече.“ Но утре го хванат в затвор и за да се освободи трябва да плати много повече от това, което е откраднал. Ако има нещо да се харесва в човека, това е онзи непреривен стремеж на духа да постигне нещо. Какво представя Северният полюс? Руските експедитори отидоха да намерят земя, но те бяха обиколени изключително от лед. И след неколкомесечно прекарване, те се намериха на 2500 метра далеч от полюса. Значи, полюсът се преместил. Важно е онова постоянство, онази вяра в тия хора, които си казваха: „Ще свършим тая работа, въпреки всичките жертви, които се изискват.“ С това русите искат да кажат на света, че не са страхливи хора, могат да отидат чак на Северния полюс. Ние разглеждаме тия неща от друго становище, от гледището на придобивките на човека от миналото и днес. Постиженията на човечеството днес са по-големи от тия в миналото, а бъдещите ще бъдат по-големи от настоящите. След хиляда години ние ще имаме пътища от тук до месечината, а след триста хиляди години и до слънцето. Ако пожелаеш да отидеш до слънцето, ще си вземеш билет и хайде до слънцето. Това е поетически разказ, но все пак ви говоря за една бъдеща реалност. И днес има хора, които ходят до месечината и до слънцето, но те не дават гласност на тия свои излети. Те ходят инкогнито на месечината и на слънцето, не искат да се прославят, да пишат вестниците за тях. Дали вярвате или не вярвате, то е ваша работа, свободни сте. Ако не вярвате, добре. Ако вярвате, още по-добре за вас. Засега вие сте дошли на земята и като сте дошли, трябва да знаете, че сте в училище и да се учите. Мнозина се питат, отде иде човек. И после казват, не Господ е създал човека. Това е много материално схващане. Че Господ е създал човека е толкова вярно,

колкото е вярно и твърдението на бабите, че детето е излязло от реката, дето жабите живеят. Научно е вярно, че човек е дошъл от мястото, дето жабите живеят, но че е дошъл от реката, това не е вярно. Човек е дошъл от един много красив свят и като е дошъл на земята, потопили са го в един дълбок сън да забрави този свят, от който е слязъл. Ако си спомни за този свят, той не би могъл да живее на земята нито пет минути. Но понеже са изгубили пътя за онзи свят, те казват: „Няма какво да се прави, ще се живее на земята." Те мязат на онези авиатори, които като паднат от аероплана си и се намерят в чужди условия, искат, не искат приспособяват се с новите условия – няма с какво да си отидат. Казвам: Ние [сами] трябва да се свържем със своето старото отечество. Блажени са тези, които са получили първото писмо от своето старо отечество, отдето са излезли някога. Понеже хората още не са свързани с това отечество, те са захвърлени някъде в робство. Кога ще се освободите? Когато се свържете с това отечество. От хиляди години насам от невидимия свят пращат някого да ни съобщи нещо за това отечество, но вие казвате: „Не искаме да ни лъжат. Тук сме дошли, тук ще си останем." Обаче, земята представя един голям кораб, с който всички вие плувате. Може би след сто милиона години този кораб ще спре на някое пристанище и всички вие ще трябва да слезете от него. Сега не ви казвам, че трябва да вярвате, но това са научни данни, които човек нито може да отрече, нито може да твърди. Има неща, които нито се твърдят, нито се отричат. Например, ние не можем да твърдим, нито да отричаме другия живот. Той не може да се докаже при днешните условия на живот. Казва някой, че като се е родил, ще умре. Ти умирал ли си да знаеш, какво нещо е смъртта? Докато не си умрял, ти нямаш право да говориш за смъртта. Като умреш, тогава ще говориш. Сега понеже живееш, ти нямаш право да говориш за смъртта. – „Ама учените хора казват." Тия учени хора умирали ли са? Досега никой не е умирал и при това всички проповядват, че ще умрем. Кой от вас е умирал? Казва някой, че баща му умрял. Отде знае той, че баща му е умрял?

Ами ако се е скрил някъде? Когато гъсеницата престане да е гъсеница, умряла ли е тя? Всички гъсеници казват, че е умряла, съжаляват я, а тя се разхожда от цвят на цвят, като пеперуда. Тя се напъстрила със своята красива дрешка и пее своята песен на живота. Сегашното ѝ положение е по-добро от първото.

„Ще бъдеш блажен.“ Човек трябва да разбере големите блага, които му са дадени. Той трябва съзнателно да оцени живота, който има в себе си. Човек трябва да мине още една стъпка по-високо, за да влезе в Царството Божие. Човек е бил в Божествения живот, но после е излязъл от него и е влязъл в съзнанието на човека. Сега трябва да направи крачка напред в самосъзнанието, после в свръхсъзнанието, дето ще се отворят очите му. Тогава,именно, той може да получава писма от невидимия свят. И забележете, земята е красива по единствена причина, че представя отражение на онзи свят. Четиримата Папановци, които прекараха на Северния полюс, се крепяха благодарение на Русия и на руския народ. Те бяха в непрекъсната връзка с Русия, отдето им изпращаха с аероплани дрехи, гориво, храна. Там те можаха да прекарат в своите топли палатки, да правят своите наблюдения. Ако зад тях не беше Русия, те нищо не можеха да направят. Така и хората на земята се крепят благодарение на грижите на невидимия свят. Ако зад тях не седи този свят, от хората нищо не би останало. Сега всички хора на земята са Папановци, дошли от Северния полюс да правят научни изследвания. Зад хората седи невидимият свят със своите аероплани и радиоприемници. Наистина, тия Папановци имаха и неблагоприятни условия. Те се намираха при голям студ, до [минус] 35–40 градуса. Все таки, благодарение на тяхната издръжливост те можаха да прекарат толкова месеци. Често религиозните и духовните хора говорят за постижения. Те едва са в началото на своите постижения. На всеки човек предстой задачата да намери своето място и своето предназначение. Щом намери своето място и предназначение, той ще намери и смисъла на живота и ще почне да развива своите дарби и

способности, които ще му донесат онова щастие, да бъде доволен от себе си и от окръжаващата го среда, а също и окръжаващата среда да бъде доволна от него. Като не разбира богатството, което му е дадено, човек казва: „Какво имам?“ Как какво имаш? Ти имаш пет пръста. Ако си пианист, какво ще правиш без един пръст? Ако ти липсват и двата или трите пръста, какво ще правиш без тях? Един пръст даже за пианиста струва милиони. Ще кажете, че ще свирите с един пръст. Аз не бих желал да свиря с един пръст. От един пръст ще излезе само един тон. Като дигне показалеца си нагоре, човек показва своята личност, своето достойнство. Той казва: „Аз съм човек, имам гордост, имам достойнство. Аз съм човек, който мисля.“ Когато дигне втория си пръст, човек иска да каже, че в него има чувство на справедливост, той прави разлика между добро и зло. Като дигне безименния си пръст, с това човек показва, че има чувство към красивото и великото в живота, има вкус, може добре да се облича. Малкият пръст пък показва, че човек има отношения с хората, знае как да се обхожда с тях. Ако няма малкия си пръст, човек не би знаел, как да се обхожда нито със себе си, нито със своя ближен. Всеки човек, който не се отнася добре със своя ум, със своето сърце, със своето тяло, неговият малък пръст започва да се деформира. Ако човек не се учи добре, не мисли правилно, не знае как да се облича и да цени красивото и хубавото в света, безименният му пръст започва да се деформира. Ако човек не постъпва справедливо, деформира се средният му пръст. И най-после, ако човек не оценява своето достойнство, това, което Бог му е дал, деформира се показалецът му. А онези, които не любят Бога, деформира се палецът им. Значи, палецът е свързан с чувството любов към Бога. Показалецът – с достойнството. Средният пръст – със справедливостта. Безименния – с наука, музика, изкуство. Малкият пръст – с правилна обхода. Тъй щото, като дигне човек ръката си нагоре, трябва да знае, какво да прави. Ще започнеш от палеца си – с любовта, която ще приложиш в своя личен живот. После ще я приложиш в справедливостта, в науката, в своите материални работи,

в къщата си, във всичко, което вършиш. Всичко ще правиш с любов. Каквото правиш, учиш ли, обличаш ли се, всичко трябва да правиш с любов. Любовта трябва да бъде като подтик в живота ти. Само тогава животът ще има смисъл за тебе. Прави ли човека нещо без любов, това е робство, това е мъчение.

Сега аз не искам да ви заставям, да вярвате в това. Защото аз съм за онази вяра, която носи сила в себе си. Вяра, която не носи сила, е вярване, не е никаква вяра. Вярата трябва да носи сила, която може де се превърне в светлина и в топлина. Щом имаш вяра, ще имаш сила. Щом имаш сила, ще имаш светлина и топлина. И тогава всички неща ще бъдат възможни. Нямаш ли сила, нямаш светлина и топлина. Тогава нещата няма да бъдат за тебе възможни. Когато се казва, че човекът трябва да има вяра, разбирам онази вяра, която ще внесе в него сила Божествената сила. Сега хората търсят Бога вън от себе си. Не, Бога трябва да търсите в своя ум, в своето сърце, в своята душа, в своя дух. И тогава вие трябва да имате идеята, че онова същество, което свързва хората в едно, което ги повдига, което ги възкресява е Бог. Той мисли за всяко зрънце. Щом едно зрънце падне на земята, Бог започва да мисли за него и след време то израства. И понеже всичко в света се движи, всичко расте и се развива, всичко мисли, всичко благува и страда, ние трябва да знаем, че във всичко това участва Бог. Бог ни изпраща всичко това, като предметно учение. Със страданията Бог иска да ни покаже, кои са причините за страданията. За онзи, който не разбира смисъл на страданията, те са страшни. Онзи, който разбира страданията, започва да изправя погрешките си. И тогава страданията започват да се превръщат за него във велико благо. Например, ако не е справедлив, човек ще си създаде ред неприятности и нещастия. Ако той е съдя, кой как дойде, ще издаде една строга резолюция. За всяко престъпление от страна на хората, той ще издава резолюция: да се обеси, да се затвори този човек. И какво се ползва от тези строги присъди? Всички тия хора, които днес е осъдил, след време ще му станат неприятели. Този човек станал

съдя, цели 30 години съдил хората и с тези присъди си навлякъл толкова големи беди и нещастия, че цял живот няма да му стигне да изправи погрешките си. И какво излиза в края на краищата? Този човек с пари си купил нещастията. Ако аз съм съдя, ето как бих решавал въпросите. Ако трябва да осъдя някого за някакво престъпление, ще го извикам вечер у дома си и ще му кажа, че за извършеното престъпление му се пада голямо наказание, но ако обещае, че ще изправи погрешката си, ще му наложа най-лекото наказание, ще го държа три дена затворен и след това ще го освободя. Аз ви говоря за една висша справедливост. Учените искат да наложат едно наказание в обществения живот и с това да изправят хората. Не, това е невъзможно. Докато човек не приложи известно наказание първо върху себе си, той няма право да го наложи върху другите. И тогава, като го наложи върху другите, ще има добър резултат. Същото се отнася и до новите идеи, до всяко ново учение и нова теория. Какъв резултат мога да очаквам от едно учение, ако не съм готов първо да приложа това учение върху своя ум, върху своята душа, върху своя дух и върху своето сърце? Ако направиш една погрешка, кажи си: „За тази погрешка, ще те държа три дни в затвор.“ Не е ли готов справедливо да се съди, човек никога няма да се оправи. Седи някой и току съди себе си, казва, че е лош, че е грешен и т.н. Постоянно мисли за своята съдба, а нищо особено не прави. Казваш, че си лош, че си грешен, а не можеш да отделиш грешното от правото в себе си. Друг път казваш, че си умен, но не можеш да отделиш разумното от неразумното в себе си. И добрият и лошия живеят в едно тяло, но кой кого съди, не знаете. Бъдещият съдя трябва са бъде най-съвършения човек, да няма никакви слабости. И адвокатът, който защитава делата, трябва да бъде съвършен; и лекарят, който лекува хората, трябва да бъде съвършен; и учителят, който учи децата, трябва да бъде съвършен; майката, която ражда, също трябва да бъде съвършена; бащата, който се жени и той трябва да бъде съвършен. Всички хора, които се женят, трябва да бъдат съвършени.

Сега вече съзнават това. Какво поколение ще излезе от болни хора? В Германия поставят на големи изпитания младите, които мислят да се женят. Те искат здраво поколение. Бъдещото младо поколение ще иска още повече неща. Това показва, че иде нов порядък в света, дето всеки сам трябва да си даде отчет. Когато някой иска да се жени, той трябва да мисли, какво ще създаде. Когато Господ създаде света и човека, Той беше съвършен и създаде нещо съвършено. А ти, несъвършеният, искаш да създадеш нещо. Какво ще бъде това, което ще създадеш? Ще прилича на теб. То ще бъде едно хилаво поколение. Ние благодарим за такова поколение.

Мнозина идват при мене и казват: „Да обърнем този човек." – „Накъде ще го обърнете?" – „Към Бога." Преди да обърне кого и да е, човек трябва да се постарае да обърне себе си. Ако може да обърне себе си, той може да обърне всички други хора. Ако себе си не може да обърне, никого другиго не може да обърне. Какво значи обръщането? Ти вървиш по пътя, но си с гръб към слънцето. За да се обърнеш с лицето си към слънцето, ти трябва да направиш един полукръг. Това значи да се обърне човек към Господа. Като се обърнеш с лице към Господа, кажи: „Господи, сега какво мога да направя?" Ако попитате една соба, какво трябва да правите, тя ще ви каже: „Вземете огън, въглища и запалете огъня, да горя и да отоплявам." Тази соба има цена, докато грее и топли стаята. Щом престане да гори, тя изгубва цената си. Кюнците ѝ могат да бъдат златни, с различни украшения, но ако не гори, нищо особено не струва. За зимата тя няма значение. Ако простата соба гори добре и отоплява стаята, тя е за предпочитане пред красивата, която не може да отоплява. Днес всички хора искат да бъдат красиви. Добро е това желание, но ако в красотата си човек няма добродетели, тази красота не е на място. Под думата „доброта" аз разбирам горивото. Добротата е горивото, което гори и отоплява. На такава соба човек може да си сготви, да си опече хляб, да се стопли. Какво струва такава соба?

Обаче, ако на собата човек може да се стопли, да си наготви, да си опече хляб, тя е на мястото си.

Сега всички хора се оплакват, че са остарели и се приготвят за един свят, който не познават. Всички проповядват за един свят, който не знаят. Казвате, че Христос е казал така. Какво е казал Христос, това е друг въпрос. Спазвате ли всичко, което Христос е казал? Той е казал, че е излязъл от Отца си и е дошъл между хората да направи връзка с тях. Вие направихте ли тая връзка? Христос казва: „Дето съм аз, там сте и вие.“ На друго място казва: „Отивам при Отца си да ви приготвя жилище.“ Наистина, когато започнете да живеете заедно с Христа, вие ще разберете смисъла на живота. „И аз ще ви се изявя.“ Какво означават думите „Аз ще ви се изявя“? Когато отидете в дома на някой ваш приятел, той ще ви приеме сърдечно, ще ви запознае с домашните си, с жена си, с децата си. После ще ви заведе на разходка със своя автомобил или файтон, ако има такива. След това ще се върнете у дома му, дето ви чака богата трапеза. Там ще се нахраните добре, ще си починете. И след това пак ще ви върне у дома ви, като ви покани и друг път да го посетите. [Един българин разправяше] своите опитности. Като бил в Америка поканили го на гости в едно семейство. Той поканил, от своя страна, двама други българи. Като отишъл в семейството, хазяинът веднага го запитал: „Защо идват тия двама души с теб?“ – „Аз ги поканих.“ – „Да, но ние нямаме пред вид и тях.“ Сега и вие се намирате в същото положение: като ви поканят на небето, вие каните със себе си, най-малко още двама. Но едно трябва да знаете: когато вие каните, от своя страна, ще останете насред пътя. Когато Бог ни кани, това е едно нещо; когато вие каните, това е друго нещо. Ето защо, при положението, при което човек се намира, вие трябва да говорите само върху онова, което знаете, което сте опитали и преживели. Човек трябва да поддържа само онова, което е преживял, което е научил от растенията, от животните, от птиците, от млекопитаещите, както и от самите хора, от самия човек. Това, което днес знае човек, съществува от памтивека. Това, което

човек е научил и преживял за онзи свят, за културата на човечеството, за науката, то ще му остане. Всички останали теории, които не съставляват никаква ценност за него, ще останат, като излишен товар. Какво се ползва човек от това, че знае, какво някой страда? Какво се ползва от това, ако знае, че съществува ад и рай? За кого е създаден адът? За страхливите. За кого е създаден раят? За смелите. Следователно, раят е място за страхливите, а раят – място за смелите. Всеки, който е страхлив ще отиде в ада; който е смел, той ще отиде в рая. Щом си страхлив, ти си в ада; щом си смел, ти си в рая. Страхът и безверието вървят заедно. Вярата е любовта пък вървят заедно. Затова човек трябва да бъде смел. В истината човек трябва да бъде абсолютно смел. Казвате: „Раят за мене ли е?" Че за кого трябва да бъде раят? Раят е за смелия, раят е за любовта. Адът пък е за страхливия, за неверния. Ще кажете, че Бог е определил така – едни хора да бъдат в ада, а други – в рая. Не, това е криво разбиране. Човек сам определя своето място. Смелият сам определя своето място. За да бъде смел, човек трябва да бъде свободен. Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не си свободен. Нито можеш да обичаш, ако не си свободен. Свободата не е нещо външно. Свободен човек е този, който разсъждава правилно. Свободен човек е този, който може да се отнася правилно със своя ум, със своето сърце, със своята душа и със своя дух. Като знае това, той ще може да се отнася добре и с всички хора. Ако ти не можеш да се отнасяш добре със себе си и с другите хора не можеш да се отнасяш добре.

Казвам: Сегашните вярващи хора трябва да имат смелост, която да произтича от любовта. Без любов никаква смелост не може да съществува. Аз съм наблюдавал кокошката, колко е страхлива. Докато няма пиленца, докато не е станала квачка, достатъчно е да ѝ извикаш и тя бяга. Обаче, стане ли квачка, тя проявява голяма смелост. Тя е готова да се хвърли и на големи волове, които се осмеляват да нападнат пиленцата ѝ. Тя отваря уста, готова е да ги кълве, да се хвърля върху тях, за да защити малките си. Следователно, докато

човек бяга от страх, той няма никакви пиленца. Щом е смел, щом е готов да се хвърли и върху вола, да го кълве, той има малки пиленца, с които лесно се справя. Той е готов докрай да ги защитава. Та и на сегашните хора им трябва идеал. Без идеал, те не могат да бъдат свободни, нито смели. Някой казва, че има някакъв идеал,а ще дойде друг отвън да му проповядва, че Бог не съществува. „Отде знаеш това?“ Не, аз не ви проповядвам един Бог от когото хората страдат. Аз ви проповядвам един Бог, Който изтегля хората от калта. Той насила заставя хората да излязат от кочината. Той им развали кочината и казва: „Хайде, излезте навън!“ Като види някой роб, Той му сваля юлара и го праща в гората да живее на свобода. Като види някой в затвор, той го освобождава и му казва: „Хайде, излез на свобода. Затова аз създадох света да живеете и да се радвате на свободата си.“ – „Ама аз така разбрах, така са ни учили.“ Бог казва: „За да живеете така изопачено, едно от двете е вярно – или ти не си разбрал учението ми, или криво са го проповядвали.“ Вие тепърва трябва да се освободите, да започнете с истината. За да бъдете свободни, тази година трябва да прецените всички блага и благословения, които са дадени лично на вас, на вашите близки, на всички народи и на цялото човечество. Всяка сутрин като ставате, поне по пет-десет минути отделяйте да благодарите за ума, за сърцето, за душата и за духа си, които са ви дадени. Благодарете, че на вас е предоставена цялата вселена, да се учите, да правите своите изследвания. Ще дойде ден, когато ще пребродите цялата слънчева система и ще научите много неща. Ако пожелаете да пребродите вселената, вие съвсем ще закъсате. Един учен астроном дълго време се молил да му помогне по някакъв начин Господ, да види всички планети, всички слънца, всички светове в пространството. Молитвата му се чула. Дошъл един ангел при него, извадил душата му от тялото, което оставил на земята да продължава своите физически функции и понесъл душата му из пространството. Така го водил месеци от една планета на друга, от една система на друга, докато най-после той запитал ангела: „Няма

ли край това нещо?“ – „Няма край.“ – „Тогава, моля ти се, върни ме на земята, защото не мога повече да издържа, ще пукна.“ Наистина, какво ще прави човек в пространствата? Той ще ходи от едно слънце на друго, но опитал ли е какво нещо е слънцето, какви жители живеят там? Много от съвременните учени казват, че на слънцето няма никакви жители, но там има само огън. Те не подозират, че онази енергия, която слънцето ни дава, се дължи на свободните умове в слънцето, които щедро дават от своята енергия. По този начин те искат и хората да живеят като тях. Това е реалност, не е нещо измислено. Че и другите същества на планетите, вън от нашата земя, могат да мислят като нас, че и на земята или има, или няма живот. Също така можете да питате и за другите планети, дали има живот там или няма. Един писател, Свинденборг си позволил да пише. Той казва, че е ходил на Юпитер, на Меркурий и на други планети и се е убедил от личен опит, че навсякъде има живот, всички планети са населени. Той не дава научни доказателства, но трябва да му се вярва. Научно не е доказано това. Обикновено учените дават своите научни заключения, които са верни. Някои от учените твърдят че и на Юпитер и на другите планети не може да съществува живот, като този на земята. Това нищо не значи. Животът на вселената не е еднообразен. Не е въпрос, какъв живот има в различните области на вселената. Важното е вие да бъдете свободни граждани, да се ползвате от благата на вселената. Аз се интересувам от вселената дотолкова, доколкото тя внася известни блага в моя ум, в моето сърце, в моята душа, в моя дух. Ако вселената няма никакво отношение към моя дух, към моята душа, към моето сърце и към моя ум, защо ми е тази вселена? Като живее, човек не може да не се интересува от вселената. Ние живеем, защото и вселената живее. И дотолкова, доколкото ние вярваме във вселената, като творчески принцип, чрез който Бог се изявява, дотолкова тя е жива за нас. Ако ние не вярваме, че Бог създаде света и че животът има смисъл, какво ще бъде нашето съществуване? Ако вие направите един човек автомат, когото

облечете с най-хубавите дрехи, с цилиндър на глава, с ордени на гърдите, какво ще се ползвате от този човек? Той нищо няма да ни ползва. Ние се нуждаем от живи хора. Само онзи човек има смисъл за мене, на когото мога да възприема радостта и скръбта, но и той може да възприеме моята радост и скръб. Само онзи човек има смисъл за мене, на чиито постижения мога да се радвам, както и той може да се радва на моите. В отношенията на хората трябва да има правилна обмяна, както и Бог ни е направил съучастници в своето естество. Той ни дава възможност да проникнем във всичко, което е създал. Бог казва на човека: „Ако ти живееш съобразно онези закони, по които съм създал вселената, един ден ще станеш съучастник на всичко онова, което съм създал. Един ден към душата ти ще потекат всички блага, които съм изпратил на земята."

Казвам: Не се обезверявайте, не късайте своите връзки с онова Начало, Което ви е създало. – „Ама аз изгубих вярата си." Ти никога не си имал вяра, ти си имал вярвания. Как може човек да изгуби вярата си? Тя не е житно зърно, което можещ да изгубиш, тя не е нито скъпоценен камък, който можеш да изгубиш. – „Ама изчезна вярата ми." Как може да изчезне? Това, което не е реално изчезна, но реалното никога не изчезва. Вярата е нещо реално. Следователно, тя никога не може да изчезне. Няма сила в света, която може да разруши вярата. Вярата е Божествена форма, в която се проявява Божествена сила. [Действително], ако нямаме вяра, Божествената сила в нас не може да се прояви. Вярата е форма, без която Божията сила не може да се прояви. Любовта е форма, без която Божият Дух не може да се прояви. Надеждата пък е форма, чрез която се проявява същината на Бога. Надеждата е организираната светлина. Всеки човек е направен от светлина и топлина. Тялото, което виждате, е направено от светлина и от топлина. Без тази светлина и топлина вие не можете да живеете. Понеже сте направени от светлина, в бъдеще ще се преобразите. Казва се за Христос, че като отишъл на планината, дето дошли Мойсей и Илия, Христос светнал като слънце. Тази светлина

излизала от тялото му. Засега човешките души не светят, понеже нямат [простор] да се проявят. Наистина, ако вие затворите светлината под един калпак, тя никога не може да се прояви. Следователно, ако вие затворите вашата светлина в своите плътни мисли, чувства, желания и постъпки, тя никога няма да се прояви. Хубавите мисли, чувства и постъпки действат върху душата с цел да се прояви тя. Това може да се постигне много лесно. Слугата трябва да служи на господаря си най-малко 20–30 години и то с любов и самоотверженост, да може господарят да прояви своята благосклонност към него и да му даде нещо от себе си. Това е законът на живота. Това, което трудът постига за 30–40 години, любовта го постига за пет минути. При един американски милионер в Ню Йорк отива една млада мома и му иска една помощ. Той минавал за голям скъперник, никому нищо не давал. Тази мома влязла при него, погледнала го усмихнато и му казала, че моли за някаква помощ на едно благотворително дружество. Като го погледнала, той почувствал, че сърцето му се отворило и веднага казал: „Госпожице, на Ваше разположение съм. Ще ви дам, колкото искате. Ето, вземете тези 20 хиляди долара. Когато обичате, пак можете да заповядате. Всякога съм на Вашите услуги. Приятно ми е да Ви помогна.“ Като си отишла момата, той сам се чудил, какво е станало с него, което така широко отворило сърцето му. Тази мома не е от обикновените. Той знае, че ако откаже на нея, цялото му богатство ще изчезне. Тя е един въплътен ангел, който носи мощ в себе си. Ако вие оскърбите онзи, който ви люби, ако отнемете светлината от вас, нищо няма да остане от вас. Понякога вие се [емчите], казвате, че Бог не представя нещо особено, но знаете ли какво ще бъде положението ви, ако Той отнеме светлината си от вас? Някой път се мъчиш, гневиш, но Господ те потупва по рамото и казва: „Няма нищо, ще се нареди всичко.“ – „Дотегна ми да живея.“ – „Та ти още не си живял.“ Сега на вас казвам: Гледайте поне тази година да живеете правилно, да приложите любовта в душата си. Това не значи, че досега не сте обичали, но като

обичате да ви е приятно, че обичате. Като искате да обичате, идете при Бога, да питате, как да обичате. Ако искам да покажа любовта си към малките деца, ще ги извикам у дома си, ще ги нахраня, ще ги пратя да се окъпят, ще им купя нови и чисти дрехи, ще им купя букварчета и ще ги пратя на училище да учат. Ако това не мога да направя, сам ще ги уча, ще им открия буквите, ще ги уча да четат. Като се научат да четат, ще им давам най-хубавите книги за четене. Това е любов. И след това, ще ги пратя в света да работят. Аз няма да им говоря хубави думи за любов, че без тях не мога, но ще проявя любовта си на практика. Щом проявявам Божията любов, ще се прояви и Божият живот в мен. Чрез Божия живот ще осмисля и нашия живот. И наистина, без Бога няма живот, няма смисъл живота.

И тъй, благодарете за любовта, в каквато форма и да се проявява. Благодарете на Бога за въздуха, за светлината, за водата, за хляба, за плодовете, за слънцето, за светлината, за всичко, което ви се дава в изобилие. Като благодарите за всичко, ще видите, че чрез тези елементи се разкрива разумната Божия Любов, която се отправя към нас, към всички живи същества.

Казано е в стиха: „Блажен ще бъдеш!“ – „Кога?“ – Когато благодариш за всичко. Блажени сте, ако така възприемате истината. Блажени сте, ако така служите на Бога. Желая ви да служите с любов на Бога, на своите ближни, на себе си. Само един живот познавам, който включва в себе си свободата, светлината и безпределното служене на Бога. Това е вечният живот.

Тайна молитва.

Благословен господ Бог наш.

12-та неделна беседа от Учителя, държана на 8 януари 1939 г. София – Изгрев. (На 1 януари 1939 г. в неделя, в 10 часа е държана беседа „Малкият брат“, която е отпечатана в отделна книга.)

ЩЕ ГО ПОСТАВЯ НАД ВСИЧКИ СИ ИМОТ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Миналото е почва. Настоящето разработва нещата, а бъдещето е плод. Така трябва да се разбират нещата. Значи, зависи каква е била почвата на миналото, каква е почвата и каква ще бъде разработката, и какъв плод ще има.

Духът Божи.

Всички хора имат един идеал, една цел в живота си. Всички искат да бъдат здрави. Здравето е желание за всички същества, без разлика – и растения, и животни, и хора – всички търсят здравето. По този въпрос няма две мнения. Всички хора желаят да им е добре. От най-малкото до най-голямото същество, всички желаят да им е добре. И третото положение е, че всички хора искат да бъдат умни. В първите две неща всички хора си приличат, всички желаят тия неща. В третото отношение, обаче, всички хора не са еднакво умни, което показва, че всички еднакво не са желали това нещо. От това, именно, се явяват противоречията. Щом дойдат до умствения свят, всички хора се различават и търсят вече удобствата си. Представете си, че вие пътувате с един от двата големи парахода „Нормандия“ и „Америкум“, в които има всички удобства на трите класи. Вие можете да пътувате или в първа, или във втора, или в трета класа, но в която класа да пътувате, вие не можете да се освободите от клатушкането на парахода, вследствие на което ще ви хване морска болест. Какво ще стане с пътниците? Всичко, каквото са яли, ще изхвърлят навън. Макар, че някои от пътниците да са платили за първа класа, да имат всички удобства, като ги хване морската болест, ще изхвърлят всичката храна навън и не могат да приемат нова. Случва се, че ония,

които са платили за втора или трета класа, не заболяват от морската болест и спокойно продължават да си ядат. Какво ще кажете на това отгоре? И обратното се случва някога, а именно, тия, които са платили за първа класа, не заболяват от морска болест и могат да ядат. Едно трябва да знаем: ние не можем да избегнем противоречията, които съществуват в света. Тази мисъл трябва да залегне в ума ви да знаете, че никой в света не си е уредил работите, да не се заблуждавате, че еди-кой си ги е уредил. Вие трябва да знаете, че така, както сте създадени, животът ви е уреден. Ако мислите, че това, което вие сте уредили, е уреждане на живота, това е най-голямото заблуждение. Например, най-големият юнак казва: „Аз не се нуждая от никого." Така е, докато е здрав, той не се нуждае от никого, но утре, като се разболее, той се нуждае вече от помощта на другите. Като падне на леглото си, той казва: „Моля ви се, помогнете ми!" По-рано той не се е молил, но сега се моли, принуждава го нещо да се моли. Не е лошо човек да се моли. Има ли нещо лошо в това, че малкото дете се моли на майка си? Има ли някакво противоречие в това? Съвременните хора имат превратно мнение за молитвата. Човек не трябва да се моли, но кога? Когато го карат да прави престъпление. За престъплението не се моли. Бият ли те, наказват ли те, издържай, докрай издържай. Взимат ли ти имането, пак трябва да търпиш. Понякога, за да принудят човек да направи нещо, трябва да му вземат всичко. Но той трябва да изтърпи докрай.

Сега вие ще попитате, защо са дошли изпитанията. Кого изпитват в живота? – Ученика. В такъв случай, кое е по-добро – да ви изпитват, или да не ви изпитват? Всички ония, които не са на училище, не ги изпитват, но невежи си остават. Ония, които са на училище, тях ги изпитват, но учени стават. Тези, на които не дават никаква работа, мързеливци остават. Тия, на които дават работа, те са най-блажените и те стават отлични хора. Кое е по-добро положение от двете? Да работи човек и да го изпитват, е по-добро от това да не работи и да не бъде изпитван. Във всички векове между религиозните

хора ще срещнете такива, които проповядват, че човек не трябва да работи много физически. Да се казва, че човек не трябва да работи, това е заблуждение. Човек не трябва да се мъчи, човек не трябва да работи, но човек трябва да работи. Що се отнася до мъчението и до труда, там се изисква най-малкото нещо, микроскопическо. Дойде ли до работата, там човек може да приложи най-голямото усилие. А сега хората са обърнали нещата: те имат най-големите мъчнотии, мъчения, големия труд, а микроскопическата работа. За да се утешат, хората наричат мъчението работа. Това не е никаква работа, това е заблуждение. Не, мъчението си е мъчение, трудът си е труд, а работата си е работа. В мъчението ти си роб, в труда си под закон, а в работата си свободен. В мъчението ти живееш в света на безлюбието, в труда ти живееш в света на почитанието, а в работата – в света на любовта. Та когато искате хората да ви почитат, вие трябва да се трудите. Аз ви давам тия определения за вас да знаете как да преценявате себе си и другите хора. Вие цените хората отвън, гледате как са облечени, в какви къщи живеят и т.н. Аз като срещна хората – тях гледам, не ме интересува външната страна на техния живот. Някой казва: „Аз видях еди-кого си, в много хубава къща живее.“ – „Ами той какъв беше?“ – „Не го видях.“ Какви са очите му, ушите, устата, носа, веждите, краката, нищо не видял. Всичко видял, а каквото трябва да види, не видял. Материалните работи, къщите, всичко това показва, докъде сме достигнали. Ако отидете в една забавачница, ще видите, че децата се занимават с къщички, параходчета, железнички, като предметно учение. И възрастните хора си правят къщички, по-големи или по-малки. Те взимат камъни от планината, тухли сами си правят и съграждат нещо за живеене. Но това е временно. Като съгради нещо, детето скоро го разваля. То иска да види може ли да го развали. Кубчетата, от които правят своите къщички, се номерират и като развалят къщичката си, всеки номер отива на мястото си. Сега и вие сте направили една къща – тялото си. Като ви повика Господ при себе си, ще можете ли да турите всяка част

на своето място? Щом не можете да турите всяка част на мястото ѝ, това показва, че вие не сте я градили сами. Десетки и стотици, и хиляди работници са я градили, а ти казваш, че къщата е твоя. Това не е вярно. Досега аз не съм срещал нито един гражданин, който да е направил къщата си сам. Това показва, че хората се кооперират. Къщата, която вие наричате ваша, е на баща ви, на дядо ви, на работниците, които са взели участие в съграждането ѝ. Вие трябва да напишете имената на всички, които са взели участие в направата на вашата къща, че като говорите за нея да знаете за коя къща говорите. Трябва да знаете имената на всички, които са помагали при строежа на вашата къща. Вие, без да мислите много, казвате: „моята къща“. Или: „Аз направих къщата си.“ Това не е вярно. Същото се отнася и до знанието. Вие минавате за учен човек, но знаете ли за да придобиете това знание колко души са работили преди вас? Ще каже някой, че знае френски. Той учи френски, не знае още езика, както трябва. Знае ли, колко души са работили за създаването на френския език? Той знае 3–4 хиляди думи френски, а колко още има не знае. Най-плодовитият писател, който си е служил с най-много думи в езика, това е Шекспир. Той е употребявал около 16 хиляди думи. Милтон си е служил с около 10 хиляди думи. А останалите хора си служат най-много с 3–4–5 хиляди думи. И с тези 4–5 хиляди думи, те казват, че знаят френски или немски език. Някой едва говори немски и ме пита, зная ли аз немски. Колкото знае той, толкова зная и аз, но това не е знаене на езика. Като учите един език вие трябва да знаете всяка дума какъв смисъл има.

Съвременните хора трябва да изучават езика на природата. Във всеки език има основни срички, основни думи, които проникват вътре. С други думи казано, всеки език си има своята подквасa. Всеки език си има свои ударения, свое произношение. При това, защо една дума в един език означава едно, а в друг език – друго, това зависи от схващанията на всеки народ. Например, за думата „време“ англичанинът употребява думата „тайм“, а българинът думата

„време“. Това показва, че англичанинът търси смисъла на времето, а българинът се интересува от времето, като време, да улови нещо с времето. Англичанинът търси смисъла на времето, защото има голяма империя, не му трябва друго нещо. Българинът, пък, има малко земя, той търси начин как да се разшири. Ще кажете: „Защо Бог не е дал на българите по-голяма земя, като на англичаните?“ Бог е дал голяма земя, голяма империя на българите, повече от това не им трябва. Те влизат в расата на славяните, а славяните заедно имат голяма земя, грамадна империя. Бог е дал най-голямата империя на славяните и седи зад тях като страж и им казва: „Ако ме слушате, ще имате моето благословение. Ако не ме слушате, ще дойде студ от север. Народите от запад и юг ще ви нападнат, че ще се намерите на тясно.“ Когато говоря за Бога, аз имам пред вид цялото човечество, като едно семейство. Едни от народите могат да играят роля на братя и сестри, други на мъже и на жени – разни народи има: мъжки, женски и т.н. Англосаксонската раса е мъжка. Ако отидете в Англия, в Америка, ще видите, че всички са в ботуши. Всички там са мъжествени. Ако отидете между славянството, ще видите, че там повече преобладава мекият елемент. Между славяните жените заповядват. Какво представлява мъжкият принцип? Той е принципът, с който Бог е създал първоначално света. Значи, създаването на света става чрез мъжкия принцип, а раждането на света става чрез женския принцип, чрез мекия принцип. Ако някои искат да раждат чрез мъжкия принцип, това е невъзможно. Като е създал света, мъжкият принцип се оттеглил, останал е само женският принцип, който трябва сега да работи в света. Женският принцип наричаме принцип на любовта. Досега в света е действал все мъжкият принцип – законът, но с убийства, с насилие нищо не се разрешава. Временно този начин може да разреши някои въпроси, но в края на краищата пълно разрешение на въпросите не може да се постигне с убийството. Убийството е механичен процес, с който нищо не може да се постигне. Ако дойдат гладни години земеделецът ще предпочете

пред смъртта на хората коленето на овце и то на по-слабите и хилави, но във време на изобилие този закон няма място. Във време на изобилие има храна за всички овце, няма защо да се колят. Когато законът се прилага в живота, това показва недоимък. Когато в изобилието човек се намира в недоимък, това показва, че на него липсва нещо. Причината е вътрешна, а не външна. Когато човек се обезверява, вяра му липсва; когато се обезнадеждава, надеждата му липсва; когато изгубва смисъла на живота, любовта му липсва. Какво трябва да прави човек, за да осмисли живота си? Любов му трябва. Казвате: „Къде можем да намерим любовта?“ На болния казвам: „Дишай дълбоко.“ – „Къде да намеря чист въздух?“ – „Ти живееш във въздуха, а питаш къде да го намериш. Ако не ти стига, излез в планината.“ – „Мога да се простудя.“ – „Ще се облечеш дебело, с вълнени дрехи и чорапи, ще вземеш дебело одеало и така ще отидеш. Няма да се простудиш.“ Ето, една от нашите сестри и досега още живее в палатка. Опитва се доколко е издръжлива на студа. Някои я съжаляват, но тя казва, че откак спи на палатката е станала по-здрава. Това го прави от немай-къде. Ако беше богата, щеше да живее в апартамент, а понеже не е богата, живее в палатка. Някои ѝ казвали: „Благодари се, че си под платното поне.“ Това прилича на онзи анекдот, дето един рибар отишъл да лови риба. Като закъсал, нямал къде да се прибере, той легнал на земята и се покрил с мрежата си. По едно време пъхнал пръста си през мрежата и си казал: „Много е студено вън. Горко на онзи, който е на открито!“ Често внушението препятства на човека за много работи.

Разправяше ми един господин една своя опитност. Той носил цели 20 години очила и с тях всякога четял. Той носил очилата си на едно златно синджирче. Един ден започнал да чете нещо. По едно време извадил кърпата си да си изтрие очилата, но каква била изненадата му, когато видял, че бил без очила, забравил очилата си закачени на мястото, дето обикновено ги турял. Като видял, че е без очила поискал пак да чете, както преди малко, но вече не могъл.

Защо? Защото очилата не били на очите му. Значи, докато е мислил, че очилата са на очите му, той могъл да чете. Щом очилата му не били на очите, вече престанал да вижда. Това е внушение. Той си е внушил, че може да чете само с очила. Остане ли без очила, не може вече да чете. В това положение изпадат всички хора. Както виждате, човек се нуждае от малко нещо, за да може съвършено да подобри живота си. Днес съществува едно голямо противоречие между здрави и болни, между богати и сиромаси, между учени и прости. Това противоречие произтича от факта, че хората знаят, какво, нищо в природата не е произволно. Сиромашията и богатствата не са произволни неща. За да бъде човек богат или сиромах, това е една задача. Човек трябва да мине учението на сиромашията и учението на богатството, да придобие известни опитности и от едното, и от другото. В сиромашията човек трябва да научи закона на доброто. Не е въпрос да се стреми към богатство, но сиромахът трябва де се стреми да придобие доброто в себе си. Целта на богатия не е да стане добър, но да стане разумен, да знае как да употребява богатството. Значи, сиромахът трябва за стане добър, а богатият разумен. Питате ли сиромахът, защо е сиромах, той трябва да каже: „Аз съм в училището на сиромашията, за да науча закона на доброто." – „Защо си богат?" – „За да стана разумен, да се науча, как да употребявам това, което ми е дадено." Ако пък ви е дадено здраво тяло, трябва да учите закона на здравето, как да употребявате своето здраве. За да бъде здрав, човек трябва да научи закона на здравето, да не допуща никакво противоречие между ума и сърцето си, т. е. между мислите и чувствата си. Преди известно време от Париж беше дошла една чехкиня, която ми показа портрета на един свой познат, когото обичала и който също я обичал, но той имал силно сърцебиене, страдал от сърце. Тя се безпокои за него. Той има хубави черти, но един признак на брадата му показва голяма привързаност. Той се привързва силно, вследствие на което страда. Той се е привързал към тази чехкиня и се бои да не му откаже да се ожени за него. Тази

привързаност внася една дисхармония между неговите мисли и чувства. Той се страхува, да не би неговото желание да не се сбъдне. Любовта е от Бога, а женитбата е от хората. Щом обичаш, това е Божествено, а щом се жениш, това е човешко. Не е лошо и човешкото, но трябва да се постави граница между едното и другото. Ако ти дадат една къща, ти веднага ще я оградиш, ще ѝ поставиш граници. Ако ти си позволиш да преминеш границите, веднага ще ти кажат: „Господине, как си позволяваш да минаваш границите? Това място не е твое.“

Защо боледуват хората. Защото искат от Господа, нещата да станат така, както те са ги намислили. Оставете Провидението, Бог или природата да работят, както те намират за добре. Не мислете, че това, което вие сте си определили, е по-добре намислено от Бога. Често, вашите проекти не са разбрани от самите вас, затова Бог ги дава на изучаване. В невидимия свят е определена специална комисия за изучаване на вашите проекти. Ако комисията намери, че проектите са добре намислени, тя ги одобрява и те в скоро време се реализират. Ако не са добре обмислени, тя пак ги връща на преглед, докато ги одобри. Това време, докато чакате отговор, вие се смущавате и сте недоволни от комисията, от това, че желанието ви не може да се реализира. Аз съм наблюдавал как някои моми се годяват. Дойде някой момък, тя го хареса, годи се за него. Няколко месеца ходи годена и после се разгоди, станало нещо, не се разбрали. След това се годява за втори път и пак се разгоди. После се годява за трети, пак се разгоди и т.н. Тя се чуди, защо не става работата. Много просто. Ако се ожени за един от тях, тя ще бъде нещастна. Казват ѝ, че възлюбеният, когато търси, не е между тези. Ако се жените, вие трябва да намерите този, когото обичате. И под камък да е скрит, вие трябва да го намерите. Едно трябва да знаете, онзи, когото обичате, той всякога е в духовния свят. Той не е на земята. Следователно, ако жената се жени, тя гледа един мъж втори, все не ѝ хваща окото. Най-после, ако срещне някой, който ѝ се харесва, тя го обиква. Защо? Този,

който е в невидимия свят, нейният възлюбен, е влязъл в нейния мъж на земята и затова тя може да го търпи и обича. От всичките прераждания, които според едни окултисти са 777, според други – 999, а според трети – 9999, всичко 12 прераждания, според зодиите, могат да се срещнат ония души, който са свързани с великата любов. В такова съчетание вие ще бъдете гениални; и двамата ще свършите някаква велика работа на земята. В другите прераждания вие ще бъдете един обикновен човек, който ще свърши една обикновена работа. Необикновените, великите работи, се вършат само тогава, когато на земята се срещнат двама души, които истински се обичат, които са определени един за друг.

Сега на всички казвам: Пригответе се, за да дойде вашата възлюбена. Какво прави младият момък, когато срещне едно малко, десетгодишно момиченце? В първо време той не ѝ обръща внимание, но колкото повече расте, започва да се вглежда в нея, да ѝ пише по едно любовно писмо в годината. Когато стане на 19 години, той се среща по-често с нея и започва да ѝ разправя, че е чул добри думи от учителите ѝ за нея, от съседите ѝ, и по този начин стават по-близък с момата. Това са все човешки работи, които стават в обикновения човешки живот. Невидимият свят е определил за всеки човек по един велик дух, който го обича. И ако вие сте верни на великия Божи закон, той ще мисли за вас. Той постоянно ви обикаля, като се обезсърчите, той дохожда при вас и ви казва: „Не се обезсърчавай, всичко ще се нареди." Ако сте момиче или момче, той ще ви каже: „Не се обезсърчавай, млад си още, всичко ще се нареди." Едно трябва да знаете, човек пред Бога никога не може да се представи сам. Следователно, само двама души могат да се представят пред Бога. Като дойде този, който ви обича и когото вие обичате, двамата ще се представите пред Бога. Той ще ви благослови и ще ви изпрати на земята да работите. Това е идейната любов. Като знаете това, искайте да дойде той. Ако не дойде той и отидете сами при Господа, какво ще занесете със себе си? Христос дойде на земята, пострада, но като

възкръсна отиде при Бога с някого. Той каза на учениците си: „Не се допирайте до мене, не съм отишъл още при Отца си.“ И той не отиде сам при Бога, с някого отиде. Той занесе при Бога човешката душа да покаже, че е свършил работата си. Тази, която беше в ада, Христос я извади от там и я занесе в небесната църква. За нея, именно, дойде Христос да я вземе и занесе на небето, да осигури света.

Казвам: В новата епоха жената трябва да работи, да свърши работата си, както е работила в миналото си, макар и без знание. Сега, обаче, съзнателно ще работи за повдигане на цялото човечество. В бъдеще жените трябва да знаят да раждат добри синове и дъщери. Бащите трябва да създават добри синове и дъщери, а жените да раждат добри синове и дъщери. Или другояче казано, бащите ще насаждат в умовете на децата си великите закони на светлината и на знанието, а майките ще насаждат онези велики закони на топлината в сърцата на синовете и на дъщерите си. Така трябва да бъде. И тогава синът, който ще дойде в дома ви, ще ви бъде известен. Той ще ви пише и вие ще се приготвите. Между вас няма да има раздори. През целият си живот домът ви ще бъде дом на веселие. Това е външната страна. А вътрешната е в приложение на Христовото учение. Тогава вашият възлюбен може да живее заедно с вас. Как ще разберете думите, които са казани в Писанието: „Ще изпратя Духа си да живее във вас.“ Това е идейната, мистичната страна на въпроса. Сега вие искате да се родите външно. Ако духът не дойде у вас да се съедини с душата, вие не можете да се родите. Първо ще стане това сливане с Духа, а после ще се родите външно. Ако Духът не дойде отвътре, отвън по никой начин не може да се проектирате.

Сега, като слушате Словото, вие имате криви схващания за нещата. Старите неща трябва да ги замените с нови. Вие не трябва да се страхувате от сегашния живот. За да се справите със стария живот, вие трябва да се заемете с филтрирането на вашите мисли и чувства, както правят жителите в крайдунавските места. Те имат големи песъчливи камъни, чрез които филтрират водата и я пречистват. Като

слушате да ви се говори, мнозина казват: „Ами светът как живее?“ Светът не може да ви бъде идеал. Светът може само да ви послужи като поле, дето да се проявите. Какво можете да научите в света? Ще кажете, че светът е много прогресирал. Светът не е прогресирал по причина на духовния свят. Всички учени, велики хора, които са работили в света, са дошли с цел да го повдигнат, но те не са от този свят. Те са дошли само с тази цел да повдигнат света и да му дадат работа. Те са даровити, талантливи хора. Понеже светът е поле за работа, затова те са дошли в него да работят. И вие трябва да отидете там. Бог създаде света, за да прояви доброто в този свят. Той създаде света заради нас и нас създаде за света. Това трябва да го знаете. Следователно, ако искаш нещо от света и ти трябва да дадеш нещо на света. Под думата „свят“ аз разбирам всички живи души, всички живи същества. Значи, светът е създаден от живи души, които имат свои разбирания. Като отидете между тях и вие трябва да се съобразите с тях. Когато дойде в света, Христос не взе ангелска форма, но форма на света. Защо? За да може да се примири с хората, да ги повдигне. Някои казват, че със своята святост нищо не могат да направят в света. Какво разбирате под думата „святост“? Чистата вода, чистият извор никога не се размътва. Той сам се чисти. Всеки от вас ще познае доколко е чист, като влезе в света. Като влезе в света и не се провали, той е чист. Щом се провалиш в света, ти си слаб. Тогава ще се върнеш назад да се уякчаваш. Сега аз ви говоря тия неща, за да се насърчите. Мнозина от вас са се обезсърчили и казват, че животът няма смисъл. Цялата природа, която ви обикаля, е предметно учение: слънцето ви говори, земята ви говори, растенията, животните, птиците ви говорят. Всичко около вас ви говори и при това говорене вие казвате, че животът няма смисъл. Много хора ви обичат и вие не сте доволни от тяхната любов. Кажете тогава, как трябва да ви обичат хората? Онези, които ви обичат, трябва да отрежат връзките, с които сте вързани. Ако сте вързани с въжета, те трябва да прережат въжетата. Ако имате букаи на краката си, онези, които ви обичат, трябва да махнат букаите

ви. А ако сте болни, те трябва да ви излекуват. Те трябва да ви освободят от всички недъзи, които ви мъчат. Те трябва да ви дадат всичката възможност да бъдете господари на себе си. Всичко, което е пред вас, е за вас. Работете за вашето повдигане. Всичко, което Бог е създал в този свят, е създадено за вас. От вас се иска само да работите. Вие се питате какво ще работите. Отива, например, една сестра на гости при друга някоя, която има много работа. Тя има повече членове в семейството, събрали се много чинии за миене. Обаче, гостенката иска да се разговаря с нея. Какво трябва да направи тя? Ако аз съм на нейно място, ето какво бих направил. Ще си опретна ръкавите и ще започна заедно с нея да мием чиниите. В скоро време ще свършим работата и след това ще седнем да се разговаряме. Това изисква новото учение. Ако отидете при някой приятел, който е зает с работа, помогнете в работата му и като останете свободни, тогава се разговаряйте по братски. Във всеки човек трябва да има желание да сподели и скърбите, и радостите заедно със своя ближен.

„Ще го поставя над всичкия си имот." Често някои се тревожат от това, какво ще кажат хората за тях. Не е важно какво ще кажат за нас, но всяка сутрин, като ставате, задайте си въпроса: „Какво ще каже за мене Онзи, Който ме е създал, Който ми е дал всички блага и условия да раста и да се развивам? Аз трябва да чуя какво разпореждане ще ми даде Той през деня." Някой стане сутрин и си каже: „Има Господ в света, но Той е много занят, кой знае къде е." И след това започне своята работа. В света съществуват разумни отношения. Ти не можеш да четеш без светлина. Като натиснеш копчето и лампата ще светне. Следователно, ако не натиснете всяка сутрин това копче, да светне Божествената светлина в умовете ви и да възприемете божията Любов в себе си, вие нищо не можете да направите. Ако всеки ден не пали човек своята свещ на любовта, този ден той нищо няма да чуе. Не може без светлина в света. Ако бяхте без светлина, щяхте ли да бъдете в състояние да ме слушате? Ако нямаше светлина и топлина, всички щяхте да се свивате. А сега всички сте разположени. Ако вие нямате

идеята да придобиете светлина и топлина, вие нямаше защо да дохождате в света. Сега хората застават на лична база и оттам разрешават въпросите. Днес се събират Чембърлейн и Мусолини да решават въпросите. Всеки от тях ще изпълни точно програмата, която му е определена. Всеки е на мястото си. Пък и вие, които сте се събрали тук да разсъждавате и вие сте на мястото си. Вие се интересувате дали ще има война. Никаква война няма да има. Хората могат да си кажат по една горчива дума, но тази година война няма да има. Вие ще опитате това. Тази годна е определено да няма война. Защо? Войната е оставена за по-после, понеже сега хората още не са израсли за война, не са готови да се бият. Те нямат достатъчно параходи, пушки, топове, снаряди, аероплани и т.н. Като се приготвят, тогава ще се отвори най-голямото представление, което накрая ще свърши с добър резултат. Хиляди хора ще вземат участие като актьори на това представление, на което и невидимият свят ще взима голямо участие. Как ще разберете това? Онези, които ме слушат, ще кажат: „Той е за съществуването на войната." Защо да не съм за войната? Аз съм за войната, но съм и за мира. Мирните хора трябва да живеят в мир. Военните хора трябва да бъдат във война – нищо повече. Аз съм за рибите да плуват във водата, птиците да хвъркат във въздуха, а човек да мисли. Кой за каквото е определен, това ще прави. Войната не е лошо нещо. Ние, които сме дошли в света, не сме ли във война? Доброто и злото не се ли бият помежду си? Войната не е ли вътре в човека? Някой път човек воюва със себе си да си изработи линии на лицето, на тялото, да стане нежен, да го харесат. Затова той предприема пост, да спаднат тия наслоявания на тялото. Някога тия наслоявания са толкова големи, че и четири-пет дена не помагат да спадне благоутробието.

Казвам: При сегашните условия се изисква едно разумно разбиране на живота, в който се намираме. Не е въпрос да разглеждаме живота от човешко гледище, защото, ако е от човешко гледище, всяко нещо е на мястото си. Но след 120 години нито един от

вас, които сте тук, няма да остане на земята. Къде ще бъдете тогава? Много малко, най-много десетина от младото поколение тук, може да останат, а останалите ще отидат на другия свят. Питам тогава: Уреден ли е този свят, на който днес живеете? Не е уреден. За да уредим сегашния си живот, всеки от нас трябва да има високо съзнание, да е свързан с висшия, разумен свят над него. За това всеки като се върне в дома си, трябва да си дава отчет за всичко, което е правил през деня: толкова продадено, толкова спечелено. А сега, като се върнеш в дома си, никому не даваш отчет, а само седиш и мислиш какво да правиш. Сега всички вие скоро трябва да дадете доклад на невидимия свят, какво сте правили през деня. Когато художникът направи една погрешка, той не трябва да плаче за погрешката си и за това, че нацапал платното. И десет платна да изцапа, той трябва да постигне целта си – да нарисува картината, която е взел. Сега аз говоря на разбраните от вас, които искат да работят съзнателно. Много от погрешките ви са детински. Аз съм влизал в някои домове и виждам децата разплакани. Защо плачат? Бутнали сладкото. Те плачат, че взели захар без позволение и майката ги наказала. Майката не съжалява, че са взели няколко бучки захар или няколко лъжици сладко, но че са пипали без позволение. Тя иска да ги научи да казват какво правят, а не да вършат нещата на своя глава. Като пипат без позволение, майката вижда, че захарта, всичкото сладко изчезва. За да ги научи на ред, тя туря в същата кутия, дето държи захарта един от кривите раци. Когато детето по обичай бърква в кутията, ракът го защипва. То започва да вика и тича при майка си да се оплаче, че ракът го ощипал. Та и на вас, когато ви изпращат едно страдание, това не е нищо друго, освен, като сте пипали кутията със захар, нападнал ви е един рак и вие, искате или не искате, трябва да си признаете кой е направил погрешката. Щом дойде страданието, тогава си признавате, че сте направили погрешка. Погрешката ви, че сте взели една-две бучки захар, не е голяма, но вие трябва да бъдете внимателни, да спазвате закона. Като ви кажат да не бутате някъде, не

трябва да бутате. Ще дойде време, когато свободно ще можете да бутате, без да ви държат отговорни. Та и от забраненото дърво днес не ви позволяват да бутате, но ще дойде ден, когато свободно ще можете да бутате.

Сега тази година е една от хубавите години. Ще кажете: В какво седи хубостта ѝ? Питам: В какво седи хубостта на пролетта? Щом дойде пролетта, от южното полушарие идат течения. Тази година от слънцето идат особени течения. Ако вие сте разположени към тия течения, всичко красиво и добро ще дойде у вас. Когато теченията идат от южното полушарие към нас, всичко живо се събужда и оживява. Когато тия течения заминават от нас, всичко е в застой. Тази година е година на пролетта и всичко хубаво във вашето сърце ще израсте. Гледайте тази година да се усили вярата, надеждата и любовта ви. Как ще се усили вярата? Какво ще правите, ако ви дам задача да отидете в Лондон, без пет пари в джоба? Ще постъпите както правят хора безверници, но разчитат на себе си. Те си купуват нови дрехи и отиват по разни фирми. Предлагат срещу известно възнаграждение да напишат фирмата си върху гърба им и да я разнасят из града, като реклама. Като отидат при няколко големи фирми, те изкарват прехраната си и могат да живеят свободно там.

Един мой познат ми разправяше своята опитност в града Бостън. Един ден, както се разхождал из града, вижда един цар, висок, строен човек, с корона на главата и облечен в царска мантия. „Гледам, всички хора минават-заминават край него, не му обръщат внимание. Той върви със свитата си, но ако някой рече да го погледне, не го гледа в лицето, но гледа гърба му. Чудя се – казва той – защо не обръщат внимание на неговото лице? Като ме отмина, рекох да погледна и аз на гърба му. Каква беше изненадата ми, когато видях целия му гръб покрит с обявления от разни фирми.“ Той е цар, наистина, но който на гърба си носи обявленията на различни фирми. Наместо човек да носи такива обявления, не е ли по-добре да носи на лицето си обявлението на любовта? Не е ли хубаво да гледаш едно обявление на

Божествената мъдрост и на Божествената истина? Не е ли хубаво да носи човек на лицето си написани законите на Божествената любов, мъдрост и истина? Желая ви да ви срещна с такова лице. Няма по-велико нещо от това, да срещнеш едно лице, на което се изявява Божията любов. Няма по-велико нещо от това да видиш погледа на Бога, да излиза от човешките очи. Този поглед говори на човека да вярва във всичко онова, което Бог е създал. Човек трябва да обича и цени всичко онова, което Бог му е дал и което е съградил. Така говори Господ със своя поглед. Видите ли този поглед, никога няма да го забравите.

Казвам: Бог може да ви погледне през очите на всеки човек. Не само чрез очите на един човек, но Бог може да ви погледне през очите на всеки човек. Чрез устата на всеки човек Той може да ви каже една сладка дума. Чрез ръцете на всеки човек Той може да ви направи една малка услуга. Аз съм срещал горделиви хора, които на никого не са готови да направят една услуга, на никого не се усмихват, но като срещнат някой беден човек, погледнеш, усмихнал се, направил му една малка услуга. След това си заминава и става пак сериозен. В дадения случай Бог се проявява чрез този човек, Той се усмихва на бедния. Много такива примери има в живота, дето виждаме как невидимият свят се изявява чрез хората. Казваме, че това е Божието изявление в света. Когато ние сме готови да направим добро, това показва, че невидимият свят се изразява чрез нас. Като знаете това, всички трябва да се радвате, че сте съучастници в Божията Любов. Като излезете вечер да наблюдавате звездите, трябва да чуете гласа им: „За вас сме създадени. Но и вие сте създадени за нас.“ Като погледнете слънцето и то да ви каже: „Аз съм създадено за вас, но и вие сте създадени за мен.“ И най-после да чуете гласа на Бога, Който казва: „Аз създадох всичко това, за да се учите от него. Благословени бъдете. Амин.“

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

13-та неделна беседа от Учителя, държана на 15 януари 1939 год. София – Изгрев

НЕ МОЖЕ ДА СЕ СЛУГУВА НА ДВАМА ГОСПОДАРИ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

Сега ще се спра върху стиха, който някога Христос е изказал в отрицателен смисъл: „Не може на двама господари да се слугува."

Често хората казват: „Аз не мога да слугувам, не мога да работя, не мога да уча, не мога да ям." За да каже човек, че не може да слугува, има ред причини за това. Аз искам да засегна въпроса обективно и научно. В съвременния свят има много неща, които не са научни, т. е. те съществуват, но нямат приложение, нямат научно приложение. Аз наричам научни неща ония, които могат да се поставят на опит. Те имат приложение в живота. От единия до другия край самият живот е опит, приложение. Някой казва: „Ние трябва да изучаваме живота." Онези, които са създали живота преди да се е появил живота на земята, те са мислили за него, те са мислили за всички същества на земята. Следователно, детето няма защо да мисли за себе си. Бащата и майката мислят за него. Най-малко 20 години те са мислили за него. Всичките любовни писма на бащата и майката се дължат все на мисълта за него. Майката е играла на хорото все заради това дете; бащата е играл на хорото все заради това дете. Момата и момъкът са си писали любовни писма все заради това дете. Всички любовни писма, всички най-хубави проекти, всички мечти са все заради детето. Какво може повече да мисли и да се безпокои човек? Каквото и да мисли, той нищо не може да направи. С това аз искам да ви наведа на мисълта, че Бог е мислил за онова, което сме ние днес.

Той е мислил за нас преди милиони години още. Следователно, ние сме дошли в един живот, който отдавна е обмислен.

„Не може на двама господари да се слугува." Какво означава слугуването? – Работа. Три неща има, в които човек се спъва. Човек се спъва в необходимостта, в закона и в това, че смесва работата с труда и с мъчението. Необходимостта налага нещата. Като не разбират това, хората казват, че трябва да се работи. Не, в необходимостта човек няма никакъв избор. Каквото ти дадат, ти ще го носиш, без да кажеш нещо. Може ли рибата да каже, защо са я турили във водата? Тя не може да излезе вън от водата. Иска, не иска, ще живее във водата. Жабата, пък, се крие в локвата. Иска, не иска и тя живее в локвата. На същото основание за хората има много неща, които им се налагат. Вследствие на това и да искат, и да не искат, те не могат да си дадат мнението. Това е необходимостта. В закона има друго нещо. Дойдете ли до закона, там нещата стават другояче. Казват: Закон е това. Говорим ли за работата, обаче, ние разбираме друг един порядък, в който нещата са изчислени. При това положение ти си свободен да постъпваш така, както намираш за добре. В Божествения свят човек и да иска не може да направи никакво престъпление. В Божествения свят по никой начин човек не може да направи престъпление. Представете си, че сте поставен господар на всичкото богатство на земята, ще имате ли условия да крадете? Нямате никакви условия за кражба. Следователно, ако всичката земя е ваша, кражбата е изключена. И ако човек слугува на себе си, краденето е изключено. Ако имаш един слуга вън от себе си, ти можеш да му се караш, но ако ти сам си слуга и господар на себе си, как ще се караш? При това положение, на кого можеш да се караш? Следователно, човек всякога влиза в противоречие с неща вън от себе си. Казвате: „Защо този човек не може да ме разбере?" Обаче, погрешката е в самите нас. Този отвън, с когото ти се караш, това си самият ти. Това показва, че ти не познаваш себе си. Един американски проповедник, като проповядвал дълго време, станал толкова чувствителен, че изпаднал в едно

анормално състояние, вследствие на което останал за известно време на почивка в дома си. Той постоянно проповядвал на хората за греховете им, наричал ги грешници и че трябва да се покаят. Един ден като се оглеждал в огледалото и се видял, не могъл да се познае, помислил, че е друг някой и започнал да му проповядва: „Слушай грешнико, ти знаеш ли колко грехове си направил? Ти трябва да се покаеш, да се простят греховете ти. Не се ли покаеш и живееш ли по стария начин, ти си осъден на големи мъчения.“ Той мислел,че проповядва на друг човек, а не знаел, че е той сам. Вие трябва да съзнаете това нещо. Първоначално не беше ли само един човек в света? Първоначално имаше само един мъж и една жена в рая. Интересно, как се наплодиха толкова много хора, че днес станаха даже милиарди? Как стана това нещо? Кажете ми, как можаха от един човек в течение на толкова хиляди години да станат милиарди хора? Това различни адамовци ли са? Не, това е само един и същ Адам. Всички хора представят все Адам от детинството му до неговата пълна възраст. В греховете си той е пълновъзрастен, а в доброто си той е дете. Това не значи, че той иска да направи някакво престъпление. Обаче, той в доброто не е възрастен. Един ден, когато Адам достигне до пълна възраст в доброто, той ще бъде много благороден. Тогава, той няма да иска да се налага, всичко да става по негова воля, но ще иска да става навсякъде волята Божия. Днес всички нещастия и страдания в света произтичат от факта, че хората искат всичко да става по тяхната воля, а не по волята Божия. Днес всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде силен. Право е това, но за да се образува силата, всички дъждовни капки трябва да се съединят в едно. Всяка капка сама за себе си не е силна. И ако всички хора се съберат на едно място да действат заедно по ум, те ще представят голяма сила. Има една вътрешна сила, която свързва всички хора в едно цяло. Това не става по механически начин. Има едно вътрешно средство. Това средство е закон не на еднообразието, но на разнообразието. Всички хора, които са разнообразни, се привличат едни други. На

Бога е приятно, че не сме като Него. Ние се различаваме едни от други. Станем ли като Бога, Той няма вече защо да ни обича. Като се оглеждаш в огледалото и виждаш един човек като теб, но все пак се различава от теб. И той се усмихва като теб, но сам не дава израз на усмивката. И той тъжи и се радва като теб, но не чувства нито тъгата, нито радостта. Неговото сърце не тупа като твоето. Ако ти следиш неговите усмивки и сълзи, ще разбереш своето състояние, но не неговото. Този човек е отражение на самия теб. Следователно, съвременните хора виждат своите радости и скърби, своя живот, но във всичко това не виждат себе си. Човек още не живее така, както Бог изисква. Чрез всички страдания, радости и скърби Бог ни показва нашия живот. Но ние търсим друг живот, искаме да излезем от страданията. Хората правят войни, градят училища, църкви, наказват се едни други, искат по някакъв начин да изправят своя живот, но всеки момент се натъкват на противоречия. Те се намират в положението на онзи математик, който разрешавал една трудна задача в живота си и не могъл да я разреши. Той съединявал показалеца и палеца на лявата си ръка във вид на колело и в това колело пъхал показалеца на дясната си ръка. В това време той искал с лявата си ръка да хване показалеца на дясната си ръка, но не могъл. Така правил цели 20 години, но все не могъл да хване пръста си. Най-после той отишъл при един лекар, добър психолог и му казал: „Ако ми помогнеш да разреша една задача, която от 20 години насам не мога да разреша, ще ти дам каквото пожелаеш.“ Лекарят съобразил как да постъпи и му помогнал. В това време, когато болният поставял показалеца си в лявата ръка, лекарят бързо пъхнал своя показалец. Като не забелязал това, болният помислил, че хванал своя пръст и останал доволен от решаването на задачата. Не, тази задача е неразрешима. Следователно, намери ли се в трудно положение, човек трябва да потърси друг някой, да пъхне пръста си в лявата ръка и по този начин въпросът ще се уреди. Ти искаш да станеш богат, без да си работил. Това значи, че искаш да хванеш пръста си. В човека има

вложени сили от Бога, които той трябва да разработва. И тогава той може да бъде богат, колкото иска. В човека има знание, с което той може да превърне въглена в диамант. Човек може да си направи диамант голям като кокоше, като камилско яйце – от него зависи това. Хората се чудят, защо Бог не им е дал тия диаманти на разположение, а ги е заровил в земята. В бъдеще хората ще имат колкото искат диаманти на разположение. Човек трябва да има такъв диамант, с който да разрешава най-големите Мъчнотии. Има мъчнотии в света, които имат твърдост от 8–10. Има мъчнотии, които с желязо не се режат. Следователно, в духовно отношение човек трябва да разполага с такава твърда воля, която да разчупва и най-големите мъчнотии. За да бъдат някои неща твърди, това се дължи на голямото сцепление между техните частички. Голямото сцепление се дължи на това, че частиците на тия тела са дошли в голяма близост помежду си. Следователно, когато човек става много твърд, това показва, че всички частици в него са дошли в голяма близост. За да се освободи от тази твърдост, човек трябва да дойде в своето естествено положение. Онези, които разбират човека, те считат, че всички хора в света представят само един човек. Този човек те наричат космически човек – грамаден човек. Всичко, каквото съществува в света, слънцата, планетите, хората, растенията, животните, всичко това те го поставят в ръцете, в краката, в главата, в дробовете, в сърцето, в стомаха на този космически човек. Значи, космическият свят представя целия свят в себе си. Те казват, че както се движи този човек, така и светът се проявява. От гледището на съвременната наука това е една неразбрана [теза]. Съвременните теории обясняват, как са се образували вселените. Те предполагат, че първоначално в пространството се е образувала една мъглявина и от нея после са се създали всички светове. Например, знаете ли, коя звезда се намира най-близко до земята? Според някои учени, най-близката звезда до земята е алфа центориус, от съзвездието Центавра, но сега са намерили, че най-близката звезда е звездата Улф. Тя се намира на три

квадрилиона и 700 милиарда километра далеч от нас. За да стигне светлината на тази звезда до земята, нужни са три години и три месеца. В това разстояние може да се помести нашата слънчева система цели 270 хиляди пъти. Бог е поставил земята и слънцата на такива грамадни разстояния едни от други, за да не се карат. Светлината на тия звезди пътува с грамадна бързина. При това положение хората се безпокоят как ще уредят живота си, как ще свършат живота си на земята. Днес всички хора искат да придобият нещо. Всеки си има по една малка или голяма амбиция. Някой иска да стане министър в България, в Англия, в Германия, във Франция или другаде. Друг пък иска да стане учен, философ, поет, музикант. И всеки мисли, че може да придобие това по механически начин. Не, вие трябва да се научите едно нещо, да оценявате хората. Срещате един учен, който е работил цели 20 години върху един въпрос. Вие трябва да оцените неговия труд. Ще кажете, че и вие можете да бъдете като него. Можете да бъдете като него, но след 20 години. След 20 години ще бъдеш я камилата, я камиларя. До това време ти ще му отдаваш всичкото почитание и уважение. Някои хора пък са живели доста години религиозен живот. Аз считам религиозни хора ония, които помагат на човечеството. Не помагат ли на човечеството за неговото повдигане, те не са религиозни хора. Да живее човек само за себе си, това не е никаква религия. Този човек мяза на една модерна дама, която се облича по три пъти на ден с различни костюми, ходи по журфикси и вечер се прибира дома си и се съблича. Какво се интересува човечеството от нейните костюми, шапки и обуща? Какво се интересува от нейните журфикси? Човечеството се интересува само от това, което може да го повдигне. Повдигането на човечеството е и наше повдигане. Всички хора, религиозни и светски, всички народи трябва да имат една обща идея – повдигането на човечеството, на растенията, на животните, както и на цялата земя. Един ден и земята трябва да се обърне към Бога. И растенията трябва да се обърнат към Господа. Ще кажете, че растенията са кротки. Какво ще кажете за

пелина? Един ден, като стане човек, пелинът ще запази характера си, какъвто е имал като пелин. Пиперът като стане човек, пак ще запази характера си, какъвто е имал като пипер. Той ще бъде лют, ще реже. Какъв ще бъде бобът, като стане човек? Какъвто е днес. За да излезе нещо от боба, трябва да го варите три-четири часа.

Сега аз мога да ви говоря на научен език, да не се спирам върху отвлечени въпроси. Например, какво нещо е правата линия? Правата линия е граница, преграда на нещата. Или правата линия подразбира статическо положение на нещата. Правата линия определя посоката на движение на дадена сила. Прави линии имате в квадрата. Квадратът пък представя фигура, която разрешава семейния живот. Мъжът и жената са турени като две успоредни линии, между които се движат Божествените енергии. Другите две линии, които пресичат тия успоредни, представят дъщерята и сина. Така се образуват четирите ъгли на квадрата: Двата ъгли са майката и бащата, а другите два – дъщерята и синът. Допуснете, че в този дом има разногласие. От какво зависи разногласието? Разногласието се дължи на това, че ъгълът на бащата става по-голям, вследствие на което носи по-голяма тежест. Видите ли такова нещо, стиснете ъгъла на бащата да стане равен на ъгъла на майката. Когато братът не е доволен от сестра си, това показва, че неговият ъгъл е станал по-голям. Стиснете неговия ъгъл да стане равен на ъгъла на сестрата и те ще започнат да се разбират. Ъглите и страните на квадрата трябва да бъдат равни. Следователно, за да има разбирателство между хората, страните, т. е. условията, при които живеят, трябва да бъдат еднакви. Напрежението в тях и отвън и отвътре трябва да бъде едно и също. За да има разбирателство между хората, напрежението между тях трябва да бъде едно и също. Ти никога не можеш да разбереш състоянието на един човек, ако не си минал през него. Ти никога не можеш да разбереш, какво нещо е сладчината, ако не си я опитал. Ти не можеш да знаеш, какво нещо е добротата, ако не си я опитал. Доброто не е процес на ума, не може да се изучава. Външната страна на доброто е процес на

ума, но онова добро, което се крие вътре в човека, е процес на душата. И любовта не е умствен процес. Тя е процес на душата. Като процес на душата, ако ти не опиташ любовта, ти не можеш да знаеш нейната ценност. Когато любовта е ценна, тя продължава живота. Когато е ценна, любовта усилва човешкия ум, човешката воля, човешката доброта. Значи, щом любовта е ценна, всичко е ценно – и животът, и знанието, и силата. Щом любовта се намали, всички неща пропорционално се намаляват. Съвременните хора мислят, че любовта е вън някъде, извън този свят. Те мислят, че всички радиуси на кръга остават вън от кръга, вън от любовта. Целият органически свят е проявление на любовта. Любовта представя съвкупност от форми, чрез които Бог се проявява. Ти трябва да влезеш в любовта, за да се прояви Бог в теб, в твоята мъдрост. Ако ти нямаш любов, тогава Бог не може да се прояви и ти няма да разбереш света, не можеш да разбереш това, което става вън от теб и около теб. Хората са дошли до положение да мислят, че като са дошли на земята, ще живеят известно време и после ще умрат. Знаете ли какво нещо е смъртта? Знаете ли какво нещо е животът? Какво значи да живее човек? За да живее, човек трябва да усили любовта в себе си. Намали ли любовта си, той ще умре. Следователно, почнат ли хората да умират, това показва, че любовта в тях се е намалила. Почнат ли да живеят, това показва, че любовта им се е увеличила. Следователно, от увеличаване на любовта, увеличава се и животът. От намаляването на любовта, намалява се и животът. Отношението между живота и любовта е правопропорционално.

Съвременните хора мислят, че трябва да работят, да живеят, но всичко това да става по изкуствен начин, вън от любовта. Не, така не може да се живее. Вън от любовта живот не съществува. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. Днес хората се питат: „Ти имаш ли вяра?“ Не, питайте се имате ли любов. Не, вярата е в зависимост от любовта. Колкото повече любов имаш, толкова повече вяра ще имаш. Колкото повече вяра имаш, толкова повече надежда ще имаш.

Колкото по-малко вяра имаш, толкова по-малко надежда ще имаш. И колкото по-малко любов имаш, толкова по-малко вяра ще имаш. Следователно, любовта усилва и намалява вярата и надеждата в човека. Ако любовта се намалява, всички неща, които съществуват у нас органически, също се намаляват. Щом любовта се намалява, с нея заедно се намаляват и очите на човека, веждите, устата, брадата, се изопачават. Брадата полягва, както в животните. Когато любовта изчезне, човек става на каша. Тогава иде смъртта. Смъртта иде за това, за да покаже на човека, че той трябва да се върне в Божественото училище. Този човек се е заблудил, изгубил си е първоначалните си учебници. Като отиде в другия свят, ще му кажат, че на земята той не може да расте и да се развива без любов. Растенето е процес, свързан с любовта. Той зависи от любовта. Когато растенето на човека спре, това показва, че любовта му е спряла. Човек расте през целия си живот. Страданието е пак растене. Защо страда човек? Защото е започнал да расте. Ще обясня тази идея със следния пример. Една майка има две малки деца. Тя ги туря в люлка да растат заедно. Първата година те си живеят братски. Втората година, като порастват, люлката им става малка. Третата, четвъртата година, люлката им става още по-малка. Те започват да се ритат, плачат, страдат – тясно им е в люлката. Тази люлка едва може да побере едното, а какво остава за второто. Какво трябва да направи майката? Тя трябва да извади тия деца вън от люлката, да ги остави свободно да се развиват. Кой е виновен в този случай? Люлката не е виновна, майката също не е виновна и децата не са виновни. При тези условия процесът на растенето е невъзможен. Двете деца трябва да излязат вън от люлката, а люлката да остане за малките деца. За двете деца, които са израснали вече, трябва една голяма кола. Това е научната страна на страданието. Кажете ли, че сте стеснени, ще знаете, че сте в люлката. – „Ама не можем да се търпим." В люлката сте още. В люлката не може да има търпение. Излезте вън от люлката. Яйцата на птичката се събират в нейното гнездо, но щом се излюпят, щом малките

започват да растат, гнездото им става малко. И тогава, малките птиченца, искат, не искат, трябва да напуснат гнездото и да излязат навън. Съвременните хора страдат от фикс идеи, че старите идеи, които са измътили, които са израсли вече, не могат да се събират в старите гнезда, в любимите им люлки. Вие трябва да напуснете вече любимите си люлки. Ще бъде смешно старият 90 годишен старец да лежи в люлката си и да го носят. Ще бъде смешно майката да носи на ръце, като малко дете, този стар дядо и да му пее. Ние не трябва да останем за винаги деца, да ни люлеят в люлките. Не е въпрос и до брадите на мъжете. Мъжете носят бради, но това е временна необходимост. Нали знаете, че актьорите на сцената лесно си правят бради. Гледате един млад момък в половин час отгоре става стар, 60 годишен човек, с брада. Като свърши представлението, той маха брадата си и става пак млад. Това, което сега става на сцената е чудесии. Не се заблуждавайте с вашите бради, с вашите бели косми или с това, че устните ви посинели и че сте болни. Не се заблуждавайте и с вашите хлътнали очи и изсъхнали ръце. Съвременните хора водят един изкуствен живот, като този на гайдата. Когато овцата на някой овчар умре, той одере кожата ѝ и направи от нея гайда, с която свири. Той ту я надува, ту я свива. Аз бих предпочел да ми пее едно живо агне, отколкото да ми свири една гайда. В агнето има живот, а какво особено може да свири един гайдарджия? Има гайдарджии, които свирят добре, но има и такива, които и без никаква гайда свирят така добре, че подражават на гайдата. Какво ще кажете за вантрелозите, които свирят със стомаха си? Те пеят, а гласът им излиза от стомаха.

„Не може да се служи на двама господари.“ Това значи: не можем едновременно да служим и на старото и на младото. Старото и младото са несъвместими неща. Не можем да служим на старите си погрешки, не можем да служим и на нашите нови добродетели. Това са двама господари. Ние трябва да се освободим от старите си господари, трябва да се освободим от нашите стари погрешки. Ние

трябва да дойдем в съгласие с нашите настоящи добродетели. С този стих, Христос е развил един предмет, който хората на Неговото време не са могли да разберат. Ако биха могли да го разберат, те щяха да приемат Неговото учение. Те казваха, че това учение не е за техните времена. И днес, когато се проповядва на хората за любовта, те казват, че имат тази любов. Аз наричам любов онази сила, която примирява всички противоречия и умствени, и духовни, и физически. Аз наричам истински огън онзи, който разтопява всички метали, даже и [пръстта]. В този огън и камъните се топят – той всичко топи и пречиства. Следователно, любовта е онази сила в света, която носи в себе си този огън, който разтопява и най-твърдите вещества у нас и ни измъчват. Мислите, чувствата, желанията и постъпките са в човека, които го измъчват. Казва някой, че му е тъмно. Тъмнината не е нищо друго, освен сгъстяване на твърдата материя. А гъстата, твърдата материя хвърля сенки. Знаете ли, каква сянка хвърля нашата земя в пространството? Ако вие сте на месечината, когато земята се изпречи между слънцето и месечината, тогава става такова голямо затъмнение, че нищо не се вижда. Затъмнението е по-голямо от това, което става на земята. Казвам: Вие имате в себе си един стремеж да бъдете свободни. Сега аз не искам да ви говоря за онова, което вие знаете, но казвам: Не губете вяра в себе си. Вие очаквате да дойде някой в света да ви спаси. Кой е онзи, който ще ви спаси? Кой спасява света? Слънцето спасява света. Ако един ден слънцето престане да грее, знаете ли какво ще стане със света? Всичко ще заглъхне: всяка мисъл, всички чувства ще заглъхнат. В света няма да има нито хляб, нито вода. Значи светлината, която иде от слънцето, поддържа целия живот. Вие не трябва да имате онова схващане за слънцето, каквото мнозина имат. Те казват, че слънцето е запален огън и нищо повече. Не е така. Зад онзи, който вечер носи запалена свещ, седи едно разумно същество. Следователно, разумна е тази светлина. Значи, светлината, която слънцето изпраща, е разумна. Тя изтича от неговия ум, от неговия дух. Ако хората разбираха онези велики блага, които

се крият в слънцето, те биха ги използвали ги използвали за своето здраве. Днес има много болни и нещастни, които, ако знаеха, как да се ползват от светлината на слънцето, щяха да бъдат здрави и щастливи. Онези, които се чувстват болни, отпаднали духом, обезсърчени, отчаяни, готови да се самоубият, могат да се печат на слънцето и състоянието им ще се измени. Но те трябва да знаят как и кога да се излагат на слънчевите лъчи. Понякога много малка причина е в състояние да изкара човека от равновесието му. Вие сте вложили 500 хиляди лева в една банка, но по едно време излезе едно лъжливо съобщение, че тази банка е фалирала. Имаше една голяма банка в Русе, банка Гирдап. Представете си, че сте вложили парите си в тази банка и чуете, че тази банка фалирала. Вие ще се отчаяте и ще кажете, че всичко вече е свършено. Казвате: „Нищо вече не ми остава, освен да си тегля куршума." Не, вие трябва да проверите, да видите дали наистина банката е пропаднала. Като проверите, виждате, че банката не е пропаднала. Следователно, сутрин като изгрява слънцето, обърнете лявата си страна към него да ви огрее. После ще обърнете дясната си страна, след това гърдите, гърба и ще кажете: „Господи, благодаря Ти, че си създал добре света. Искам да бъда разумен, за разбирам Твоите пътища и да живея заради Тебе. Сега аз се връщам към Тебе, както онези, които ядоха и пиха, но нищо не разбраха от този живот." Всеки човек трябва да се върне от пътя на своето отклонение.

От всички хора се изисква да се съединят чрез любовта с Бога. Само когато Бог дойде да работи във вас, всички ваши копнежи, които седят дълбоко скрити във вашата душа, ще можете да ги реализирате и да придобиете щастието, което търсите. Този е начинът, по който можете да постигнете всичко, каквото желаете. За да постигнете всичко, вие трябва да разберете, че Бог живее във вас и вие в Него. Не можете ли да разберете това, вашите мисли, желания и постъпки ще останат нереализирани. Няма по-страшно за човека от това, да остане излъган във всичко онова, към което се е стремял.

Знаете ли, какво нещо е да отидете в дома на един ваш приятел с всичкото си доверие и той да ви предаде на вашия неприятел или враг? Юда предаде Учителя си само за 30 сребърника. По-добре беше да не се е раждал, отколкото да извърши това предателство. Ако вие при най-малката мъчнотия не можете да издържите и продадете онова хубаво в себе си, не мязате ли на Юда Искариотски. Ако при най-малката мъчнотия ти си готов да продадеш онова красиво, свещено чувство в себе си за 30 сребърника, не си ли Юда Искариотски? Значи Бог, който е мислил за теб милиони години и ти е дал всичкото си благоволение, а ти си неблагодарен за всичко това и не си готов да се изплатиш, това не е ли Юда Искариотски в теб? При това положение, дето и да бъдеш, каквото и да правиш, нищо няма да постигнеш, нищо няма да придобиеш. Съвременните хора искат да се налагат, да стават нещата по тяхна воля. В това отношение те мязат на своенравни деца. Те казват, защо светът е така създаден, защо нещата стават така и така и т.н. Не, свий ръката си на юмрук и кажи: „Господи, искам да бъда една чешма, да имам мекотата на водата." Всичко хубаво и красиво седи в мекотата. Който има мекота е по-силен и от най-грубия човек. Водата е по-силна и от твърдите канари. Тя и тях изкопава. В света няма по-мощна сила от водата; в света няма по-мощна сила от топлината; в света няма по-мощна сила от светлината; в света няма по-мощна сила от любовта. Човек трябва да има с какво да работи. Някой казва, че няма какво да прави. Как да няма какво да прави? Първо ще възлюбиш водата. Ще отидеш при водата и ще ѝ кажеш: „Сестрице, водице, моля те да ме научиш да стана мекичък. Ти така се приспособяваш, че дето и да отидеш, все хората търсиш; ако някъде те оцапат, ти пак си весела, на никого не се оплакваш. Като се оцапаш тук отидеш, там отидеш, изчистиш се и пак си чиста, пак си весела." Тя влезе в човека, [изцапа се ... пак излезеш и си чиста] Тя навсякъде е добре дошла. Не трябва ли да знаете и да изучите, какво богатство крие водата, въздуха и светлината в себе си? Всичко това, човек трябва да оцени, да разбере

какво богатство му е дадено. Всички хора имат уста, но знаят ли какво богатство крие тя в себе си? Чрез устата човек може да опита най-сладките неща в света. Единственото нещо, чрез което ние можем да оценим сладките неща, които Бог е създал, това е устата. Знаете ли, какво богатство представят човешките уши? Единственото нещо, чрез което човек може да схваща онази вътрешна музикалност, онези тонове, това са ушите на човека. С очите си пък можете да схванете онази красота в природата, онези хубави краски. Нито устата, нито носът могат да схванат онова, което очите схващат. Казвам: Големи богатства са дадени на човека, които той не оценява. Като не оценявате благата, които Бог ви е дал, мнозина казват: „Какво ни е дал Господ?“ Че какво по-голямо благо искате от носа, с който се възприемат всички най-приятни благоухания в природата? Какво по-голямо благо искате от езика, с който вкусвате всички блага в живота? Какво по-голямо благо искате от ушите, с които възприемате звуковете и най-красивите тонове? Какво по-голямо благо за човека от неговите очи, с които той вижда красотите на света? Защо човек да не е благодарен за всичкото това благо, което му е дадено? Защо човек да не благодари за това, което има днес и до което е достигнал? Ще кажеш на баща си и на майка си, че благодариш за всичко, което ти е дадено. Адам не можа да прецени това, което му беше дадено, вследствие на което излезе от рая. Ние трябва да се върнем към Първата Причина на нещата и да благодарим за всички блага, които ни е дала. Ние трябва да събудим в себе си едно благодарно сърце, един благодарен ум, една благодарна душа и един благодарен дух. Ние трябва да възвисим душата си към Бога и да Му благодарим. Не само да благодарим, но да потекат всички тези благословения през пръстите ни, през ръцете ни. Ние трябва да дигнем ръцете си над ушите, над очите да възприемем тия радиоактивни лъчи, които слънцето носи и да носим тази светлина навсякъде по света.

Та казвам: Не вярвайте на онези заблуждения, в които досега сте живели да мислите, че сте роби на греха, че нищо нямате в себе си и

тепърва трябва да ви освобождават. Вие сте наследници на Царството Божие. Бог ви е дал всички благословения. Идете да търсите наследството, което баща ви е оставил. Доста тези лъжи, които досега сте имали. Хвърлете тези лъжи вън от себе си и кажете: „Не вярвам вече в никакви лъжи!“ Отречете се от лъжата и кажете в себе си: „В никаква лъжа не вярвам вече.“ Помнете, че новото учение изисква от човека следното нещо: „Никой да не лъже себе си. Никой да не лъже ближния си. Никой да не лъже Бога.“ Това са трите положения, които новото учение изисква от вас. Никой да не лъже народа си, никой да не лъже свещеника, никой да не лъже учителя си, съдията си и т.н. Но и съдията, свещеникът, учителят да не лъжат нито себе си, нито другите. И господари и слуги, и военни, никой никого да не лъже. Отсега нататък никъде никаква лъжа не се позволява. Никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога. Навсякъде да се говори истината. Има един стих в Евангелието, който казва: „Да се възлюбим един друг.“ Един човек отивал само по един път в годината на църква и то когато наближавала да се свърши литургията. Като влизал в църква, той оставал всякога на последно място и всякога чувал от свещеника все едно и също изречение: „Да се възлюбим един друг.“ Казвам: Онзи, който влиза и онзи, който излиза да бъдат без лъжа и да живеят по любов. Аз съм за това нещо: излизаш ли или влизаш в църквата, без лъжа да излизаш и без лъжа да влизаш. И който слуша Словото Божие да се не лъже, и който Го проповядва да не лъже, че достатъчно е само човек да вярва в Бога, за да се спаси. Не само на думи да остане това, но всеки да си каже на себе си: „От сега нататък като влизам в себе си и като излизам от себе си винаги да говоря само истината. Никаква лъжа де не допущам в себе си.“ Сега аз говоря за белите лъжи. Някой казва: „Ще се пошегувам малко.“ Никаква шега. Ако иска да се шегува, човек може със себе си да се шегува и с най-деликатна шега. Вие можете ли да кажете една деликатна лъжа? Един турски султан казал на един ходжа: „Кажи ми една лъжа.“ – „Султан ефенди, нямам големи лъжи, няма какво да ти

кажа. Ако искаш да ти кажа една малка лъжа, трябват ми затова такъми.“ – „Колко ти трябва за тия такъми?“ – „250 лири.“ – „Ето и това ще имаш.“ Султанът изпратил с един от своите домакини 250 лири да търси такъми за лъжата. Ходжата ходил ден-два из града да търси такъми, но не намерил. Тогава той се явил пред султана и му казал: „Не намерих никакви такъми. Това беше последната лъжа, която измислих. Лъжата може и без такъми. За да взема парите, ти казах тази лъжа.“ Султанът му казал: „Аферим джоджун!“ Той му казал аферим, защото измислил, че за лъжата са нужни такъми. Не може да се слугува на лъжата. Защо? Защото, когато лъжата дойде, първата ѝ работа е да те уволни. Тя ще ти вземе всичко, каквото си спечелил и ще те остави гол-голеничък. И най-вярно да служиш при такъв господар, той ще ти вземе всичко и ще те изпрати навън, без да ти даде нещо за труда. Защо трябва да служиш на такъв господар? Ако пък служиш на закона на любовта, този господар ще ти даде всичко. Който служи на любовта, той ще има една особена осанка на телосложението си, едно красиво лице. Той ще има най-малко свободен билет да се разходи из слънчевата система. Той ще може да се разходи до слънцето, до Венера, до Марс, до Юпитер, до Сатурн, до месечината и да се върне назад. Малко ли е това пътешествие? Ти ще пътуваш най-малко сто години с голяма бързина и после ще се върнеш назад. Ако живееш на всяка планета по десет години, трябват ти най-малко 120 години и след това ще се върнеш на земята, ще знаеш какво има на другите светове. Сега, като ме слушате да говоря така, бихте ли ми повярвали? Най-малко ще кажете, че е една хубава измислица. Ще кажете, че това, което съм измислил, не може да се побере в човешкия ум. Щом не вярвате, това не може да се проповядва. Като не вярвате, аз мога да ви кажа, че съм ходил в Америка, в Англия, във Франция, в Германия, в Япония, в Китай, в Индия. Като кажа това, вие ще намерите, че е възможно да съм обиколил земята. Обаче, ако си позволя да кажа, че съм ходил до месечината, ще кажете, че дъската ми е мръднала. Защо? Защото до

месечината никой досега не е ходил. Кой от сегашните учени е ходил на месечината? Никой не е ходил. Следователно, при сегашните условия, при които живеем, пътят ни до месечината е затворен. По друг начин може да се отиде, но не по физически. Окултистите поддържат, че когато човек се освободи от физическото си тяло, той може да отиде на другия свят, на месечината с астралното си тяло. Това можете да проверите. Сега не може да се говори за неща, които не сме проверили. Същественото е, че за да се отиде на месечината, човек трябва да я обича. Ако я обича, тя ще привлече, сама ще му плати билет до нея и назад. Същото се отнася и до слънцето. Ако обича слънцето, човек може да отиде и до него. Но до днес това е невъзможно, защото, според учените, там има температура най-малко около шест хиляди градуса. Ако човек тръгне с това тяло, което днес има, като наближи до високата температура, веднага ще се върне назад, не може да издържи. Обаче, ако човек има един билет от любовта на слънцето, той може да отиде там, без да се страхува от високата температура. Жителите на слънцето ще го приемат добре, ще го разходят, ще види колко добре може да се живее там. Сега аз не ви казвам да вярвате. Считайте това като една измислена приказка. Ако вярвате, хората ще ви сметнат за побъркан. За вътрешната температура на слънцето има различни научни данни. Едни поддържат, че температурата отвътре е около 50 милиона, а външно – шест хиляди градуса. Това е интензивна енергия, която преобразява нещата. Тази енергия постепенно се намалява и то пропорционално на разстоянието. Като дойде до земята, тя се намалява до 37 градуса. Тази е температурата, която хората на земята могат да издържат. Ако това напрежение стане по-голямо, то може да ни разруши. Значи, разумните същества са предвидели, колко градуса можем да издържим. Сега има две мнения на учените: едни поддържат, че земята се отдалечава от слънцето, а други поддържат, че земята се приближава към слънцето. Ще дойде време, когато всички планети на слънцето ще се съберат на едно място. Те ще решават, как да се

създаде един нов свят и след това всяка планета ще се отдалечи и ще отиде в своята посока. Тогава земята ще ходи на гости на всички планети. Жителите, които ще живеят на земята по това време ще бъдат приспособени да издържат на високата температура на тия планети, специално на слънцето. Един ден цялата слънчева система ще мине през огън за да се пречисти. Тогава от греховете на хората няма да остане нищо. Греховете на сегашните хора зависят от особения състав на материята, в която те живеят. Тази материя е неустойчива и в нея става особен род гниене. В бъдеще тази материя ще кристализира и светът ще се преустрои по особен начин. Тогава грехът ще бъде невъзможен, понеже няма да има такава материя, която да го създава. Веществото ще бъде устойчиво. Тогава ще дойде истинският живот. Тогава ще имате приятели, които ви обичат и които вие ще обичате. Тогава ще видите, какво значи неземна красота. Тогава ще видите красиви светове пред себе си, с красиви извори и планини, с красиви растения. Тогава ще видите ония извори, от които са се образували океаните. Това е Божественият свят. Ще видите тогава, че съществува една нова земя, която хората не познават, но на която първоначално са живели. Тя се нарича обитаема земя, но не е тази, която вие знаете. В тази земя се намират 12-те извора, от които са излезли другите извори на живота. Тогава вие ще видите кристалните извори на безсмъртието, отдето излиза животът. Там ще видите, че самата вода е създала материалния живот. Там ще видите по какъв начин е създаден света. Това ще стане в бъдеще. Всичко това може да ви се открие само ако имате любов към Бога. Не е въпрос за добрия живот. Не, само любовта спасява хората. Без любов спасение в света не съществува. С доброто човек не се спасява. Доброто е резултат на любовта. В света трябва да влезе любовта и да почне да работи във всички сърца, във всички умове, във всички души и във всички духове. Любовта трябва да започне да работи навсякъде. За това време именно е казано в Писанието: „Ще се вселя в тях и те ще ми станат народ.“ Тогава аз ще им се изявя и всеки ще

живее в спокойствие и ще се учи на всичко онова, което той иска. Тогава вие ще следвате в най-добрите университети, дето ще следвате музика, художество, изкуство и различните науки. Ще имате най-хубавите дрехи за обличане. Тогава ще имате най-хубавите цветове, които обичате.

„На двама господари не може да се служи.“ Това значи: не може да се служи едновременно на любовта и на безлюбието. Ако служиш на безлюбието, ще намериш господаря на смъртта. Ако служиш на любовта, ще намериш господаря на живота. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен да позная тебе, Единного Истинного Бога.“ Това е законът на любовта. В закона на любовта ти ще намериш Онзи, чрез когото можеш да постигнеш всичко. Това трябва да проповядвате в света. Но първото нещо: Изключете лъжата от себе си. Казвам ви, че тази година не се позволява никаква лъжа – нито бяла, нито черна. Ще знаете: никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога. Дойде ли някой при вас и ви говори лъжливи работи, вие ще си кажете в себе си: никаква лъжа. Когато някой ви лъже, не постъпвайте по стар начин да му казвате, как смее да ви лъже, но кажете му: „Братко, много сладко ми говориш. Пък като те слушам виждам, виждам, че ти вярваш в неща, в които никой не може вярва.“ Досега никой човек в света не е повярвал в лъжата. Пък и този, който лъже и той си знае, че не говори истината. Някой счупил един прозорец и като го питат, кой е счупил прозореца, той казва, че не знае. Всъщност единственият човек, който знае истината по този въпрос е той, самият. Той минава за много скромен човек, не иска да се препоръчва за знаещ. Затова той казва, че не знае, кой е счупил прозореца. Той минава за невежа, защото не иска да хвърли петно върху своя приятел в себе си да му каже, че е направил една погрешка. Като ме питат мен, кой е счупил прозореца, аз ще кажа, че аз съм го счупил. Аз не искам да хвърлят вината върху моя приятел. Затова и на вас казвам: „Не хвърляйте вашите погрешки върху Бога.“ Време е когато трябва да съзнаем своите погрешки и да ги изправим. Това е

най-хубавото нещо, което можете да направите в своя живот. Когато поправите една ваша погрешка, вие отваряте врата на любовта и любовта потича през вас. Погрешките запушват вашата канализация и любовта не може да тече през нея. Ето защо, направите ли една погрешка, изправете я, за да изчистите канализацията си, през която любовта протича. Любовта е закон на постижения. Защо ще живеете на земята, ако не можете да постигнете онова, което Бог ни е дал? Всеки трябва да бъде радостен, да има мир в себе си, да живее добър, сносен живот. И тогава, като ставате сутрин, ще ви е добре. Като ядете хляба си, като пиете водата си, като дишате чистия въздух, като живеете добре, като ходите между хората, ще се чувствате добре. И тогава всички хора ще съзнават, че между тях има нещо, което ги свързва. Сега превеждам стиха: „Това е живот вечен...“ Това е животът вечен, да позная, че само чрез закона на любовта ще намеря пътя, по който ще дойде въздигането на вашата душа и освобождаването ѝ от всички несгоди, които имате. Можете да правите опити, колкото искате и каквито искате, но ще разберете, че истинското освобождаване иде от любовта. Само това освобождаване осмисля живота. Затова, именно, към него трябва да се стремите.

Казвам: Много пътища сте опитали, опитайте и пътя на любовта. Вие сте го опитали вече. Аз желая, като отидете при Господа да се молите малко по друг начин. Ако аз бях на ваше място, ето как щях да се моля. Аз щях да се моля така: „Господи, искам да съм съвършен, че като изпълня Твоята воля, Ти да се развеселиш, а пък аз да стана радостен.“ Аз искам да се зарадвам, че съм направил нещо, от което Бог се развеселил. Аз искам да бъда съвършен, за да изпълня волята Божия без погрешки. И тогава Бог ще се развесели, а аз ще бъда радостен. Това е, което пожелавам на всички.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

14-та неделна беседа от Учителя, държана на 22 януари 1939 год. София – Изгрев

ДВЕТЕ СЛУГИНИ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета глава от пророк Авакум. Тя е главата, която представя неговата молитва.

Духът Божи.

Сега искам да бъда по-обективен. Думата обективен не е българска. Другояче мога да ви кажа, че желая да бъда малко по-предметен, малко по-веществен. Желая да ви говоря върху реалността на нещата, как трябва да ги разбирате. Има три неща в света, които отличават хората. Физическият човек се отличава с тялото си, духовният – със сърцето си, а Божественият – с ума си. Тъй щото, ако човек се отличава с тялото си, той е човек, потребен за земята. Ако се отличава със сърцето си, той е човек на духовния свят – там е потребен. Ако се отличава с ума си, той е човек на Божествения свят и той е на мястото си. Тези тримата са събрани на земята и са въплътени в едно тяло. В това отношение човек представя един апартамент с три етажа: в първия етаж живее физическият човек, във втория – духовният човек, а в третия – Божественият човек. Но [сега ме] питате, къде е небето, ще знаете, че небето е на третия етаж. Къде е духовният свят? На втория етаж. Къде е физическия свят? На първия етаж. Тази е конкретната идея за трите свята. Ако някой би оспорвал това сравнение, нямам нищо против. Това е една хипотеза, а всички хипотези и теории не са съвместими една с друга. Всяко нещо, което е в света, има право да съществува, да живее. Щом можеш да мислиш за него, то има право да съществува. Щом не можеш да мислиш, то не съществува. Някой казва: „Исках да ти кажа нещо важно, но го забравих.“ Щом си го забравил, то не е било важно. Важните неща

никога не се забравят. Можете ли да забравите онзи, когото обичате? Можете ли да забравите неговия образ? Можете ли да забравите хляба, водата, светлината, въздуха? Не можете. При това, те са само някои от тия, които аз считам важни. Колко още важни неща има, които не могат да се забравят. За онези пък, които наричате важни и ги забравяте, напишете ги на една книга и аз ще ги прочета.

Казвам: Има едно зло в света, което е опасно. Има едно зло, което не е опасно. Мислете върху това философско изречение. Често хората правят погрешки и като направят някаква важна погрешка, те казват: „Аз направих една малка погрешка." Колко е малка погрешката, зависи от мястото, дето е направена. Представете си, че имате едно число един милион и петстотин хиляди лева. Ако при изчисленията някой направи погрешка в единиците, вместо нула единици пише една единица, погрешката не е толкова голяма. Ако погрешката е в десетиците, вместо нула десетици пише числото едно, погрешката е десет пъти по-голяма. Ако направи погрешката в стотиците, в хилядите, в милиона, погрешката става вече все по-голяма. Тъй щото, не е все едно да пишеш един милион или два милиона, тук вече има голяма щета, голяма загуба. Видимо числото е все единица разлика, но от значение е, къде стои тази единица. Тъй щото, когато някой каже, че е направил една малка погрешка, за мене е важно да зная, къде е направена тази погрешка, при единиците, при десетиците, при стотиците, при хилядите, при сто хилядите или при милиона. Колкото по-наляво е грешката, толкова е по-голяма. За мене не е достатъчно само това да зная, къде е направена погрешката, но точно да зная мястото ѝ. Аз съм обективен човек, но не разсъждавам така общо. Като ми кажеш, че си направил една погрешка, питам къде е. Ако е при единиците, не е много голяма погрешка. Лесно се поправя. Изваждам един лев и го турям на мястото. Но ако погрешката е от един милион лева, доста ще се замисля, дали да я поправя. Погрешка от такъв характер е вече за затвора. Има погрешки в живота, които са непоправими. Това показва, че животът е място за изправяне.

Затворът е училище, в което хората изправят погрешките си. Професорите в затвора учат хората, как да изправят погрешките си.

Сега да се върнем към въпроса, защо понякога доброто е опасно, а злото е безопасно. Представете си двама души и двамата богати, но единият минава за лош човек, другият – за добър. Добрият всякога оставя касата си отворена и си казва: „Господ да я пази." Лошият оставя касата си винаги под ключ, никой не може да пипне нещо от касата му, затворена е. Слугата на добрия човек обича да пипа чуждо, да взима от касата на господаря си пари. Като я намери отворена, той непременно ще вземе известна сума. Без да иска, този добър човек ще стане причина слугата му да лежи в затвора. Другият, обаче, който минава за лош, понеже постоянно държи касата си затворена, слугата му и да има желание да бръкне в нея и да си вземе нещо, не може. Така лошият господар ще предпази слугата си от затвора. Понеже ангелът е слаб на слугата, като намери касата затворена, не може да открадне нищо. Който обича да пипа в чужди каси, в края на краищата ще намери училището за изправление, дето ще отиде да изправи погрешката си. Щом си добър човек, затвори касата си. Не ставай причина да сгреши слабият. Който държи касата си затворена, той е прав. Някой казва: „Ние трябва да бъдем отворени." Не, аз не съм за отворената каса. Сърцето е отворено само за две неща: за артериалната кръв, която ще мине през него, за да отиде по цялото тяло и за венозната кръв, когато трябва да се пречисти. За други работи сърцето е затворено. – „Ама аз имам обич към всички хора." Към кои хора? Към всички онзи, които са свързани с твоята артериална система и към всички онези, които са свързани с твоята венозна система. Щом си позволиш да имаш отношение към всички други хора, които нямат връзка към тия две системи, ти ще ги изложиш на голяма опасност и никаква работа няма да свършиш. Съвременните хора се запитват какво е проповядвал Христос преди две хиляди години. Те не знаят, че тогавашните хора бяха деца по развитие в сравнение със сегашните. Те нямаха такива големи

телескопи като сегашните, с които откриват величието на вселената. Те имаха детински схващания за небето. Даже и най-видните им пророци, когато трябваше да излязат срещу неприятеля си, [те] излизаха със стрела, с лък. Ако днес се яви един такъв човек между съвременните военни, той ще бъде за посмешище. Днес хората разполагат с такива далнобойни оръдия, които удрят на 50–60 километра разстояние. При това, така е изчислено, че всеки снаряд пада точно на мястото си. Ако питате снаряда или барута в пушката, какво прави, той нищо не знае. Те нямат съзнание за работата, която вършат. Ако питате артилеристите, защо стрелят, те ще кажат: „Не знаем, туриха ни на служба и ние изпълняваме длъжността си. Знаем само, че снарядът все ще падне някъде и някой ще бъде убит." Сега и на вас, като ви се случи някакво нещастие, питате: „Защо Господ допусна това нещастие?" Той нарочно ли ви е изпратил това нещастие или случайно някак е станало? Представете си, че никой не е имал определена цел да ви причини някаква пакост, но вие сте попаднали на бойното поле точно в момента, когато някой снаряд е падал и по този начин ви е причинил голямо нещастие. Казвате: „Трябва ли хората да се бият?" Щом се бият, трябва да се бият. „Ами трябва ли да се карат?" Защо да не се карат? И карането е една работа. Щом се карат, значи трябва да се карат. „Ами трябва ли да се крадат?" Щом е допуснато, значи трябва да стане. „Ама защо трябва да умира човек?" За да дойде друг на негово място. Ако един голям, стар дъб не беше умрял, то ония 10–20 малки борчета около него нямаше да живеят. Като умря, те казват: „Слава Богу, че се освободихме от този дъртак. От него не можахме да прогледаме." След смъртта на дъба веднага се даде място на борчетата да растат. За да имате ясна представа за явленията в живота и в природата, вие трябва да имате едно вътрешно разбиране, а не да излизате от лично становище. И Бог има свои лични становища, и ангелите, и светиите, и боговете, и царете – няма същество в света, което да не излиза понякога от своите лични възгледи. Тези възгледи са прави, но са относителни, не са

абсолютни. Понякога вие питате, защо Бог е дал известно благо на даден човек. Като задавате този въпрос, вие изхождате от едно становище, което не може да даде философско разрешение на въпроса. Значи, вие изхождате от едно лично гледище, защо на този човек е дадено това благо, а на мен не е дадено. Ако на сцената излезе един виртуоз цигулар да свири, трябва ли да питате, защо е дошъл? Щом свири добре, вие трябва да считате, че той е на мястото си. Този човек иде на земята да свири. Даром ли трябва да свири? Той е посветил цели 20–30 години в свирене и сега може да даде един такъв хубав концерт. Не само в този живот е свирил, но той е свирил няколко прераждания наред. Той непрекъснато се е занимавал с цигулка, с музика изобщо. Едва днес се явява на земята, като виден виртуоз, като гений. Някой платил за такъв концерт 30–40 лева и после казва: „Защо трябва да се дават пари?“ За да се научи да свири, той е изхарчил един милион, а ти ще дадеш едва стотина или по-малко лева и ще считаш, че много си дал. Ти трябва да благодариш на този виртуоз, че ти е дал такъв хубав концерт за толкова малка сума. Според мен такива музиканти продават изкуството си много евтино. Ако аз бих дал такъв концерт, най-евтиният билет би струвал около десет хиляди лева, а по-скъпите могат да струват даже милион. Който иска и може да плати, ще дойде; който не иска, той ще остане отвън. Като е въпрос за плащане ,да се плаща, както трябва. Тъй щото, за да получите онова великото, което очаквате, могат да минат няколко живота. За да го получите, вие ще прекарате много копнежи, много усилия и най-после един ден, не се знае в кое съществуване, вие ще получите това, което сте мечтали и за което сте работили. Съвременните хора искат в един живот да получат всички блага, които очакват. Това е възможно от страна на Бога, но от ваша страна е невъзможно. Например, това, което зависи от мен, аз мога да го направя. Мога да ви дам сто килограма вода, но вие сте пътник, пътувате пеша през една пустиня. Колко килограма вода можете най-много да носите на гърба си? Вие можете да носите най-много 20

килограма. Значи, това е невъзможно. Но вие имате предвид вашето магаре и коня, на тях разчитате. Това е лесно. После ще кажете, че магарето е животно, нищо не разбира. Да, магарето е животно, а вие сте човек. Но кое е това във вас, което трябва да се почита? Това, което мисли в човека, то заслужава почитание. Главата в човек мисли. Но ако един виртуоз, като свири, не мисли, той никакъв виртуоз не е. Не само главата му трябва да мисли, но и пръстите му трябва да мислят. Така и в човека всяка клетка трябва да мисли. Понякога движението на пръстите му е толкова бързо, че той няма време да мисли. Те се движат със светкавична бързина. Не мислете, че бързите неща нямат смисъл. Вие питате: „Време ли е една секунда?“ Вие нямате представа още, какво нещо е времето. В една секунда светлината извървява 300 хиляди километра път. Тъй щото, когато ме питат, колко или какво представя една секунда, аз казвам: „Една секунда от времето според движението на светлината е 300 хиляди километра път.“ Колко километра изминава най-бързият трен в една секунда? Аз взимам светлината като естествена мярка. Ако в човека времето е силно развито и той може да се движи с бързината на светлината, в една секунда той ще схване толкова неща, колкото не би могъл да схване и в години. Това, което днес е недостъпно, неуловимо за неговите очи и уши, тогава ще бъде достъпно. Колко години са ви нужни днес, за да извървите това разстояние, което светлината извървява в една секунда? Ако се движите бързо, в едно година ще можете да извървите това разстояние, което светлината извървява в една секунда.

Сега вие сте дошли на земята не като екскурзианти, но сте дошли да изучавате земята. Като сте дошли на земята, питам: „Какво са разбрали младите от своя живот? Какво са разбрали старите от своя живот? Какво са разбрали богатите от своето богатство? Какво са разбрали сиромасите от своята сиромашия? Какво са разбрали силните от своята сила? Какво са разбрали слабите от своята слабост? Какво са разбрали духовните от своя духовен живот?“ Какъвто да е

животът, човек все трябва да научи нещо. За сиромаха и за богатия аз давам особено определение. Според мене сиромахът е единственият човек, на когото в даден момент можеш да дадеш нещо, което той може добре да използва. Богатият пък е единственият човек, от когото в даден момент можеш да вземеш нещо, без той да съжалява. Следователно, всеки човек, от когото в даден момент можеш да вземеш нещо, без той да роптае, това е богат човек. И всеки, на когото в даден момент можеш да дадеш нещо, което той разумно да използва и да благодари, това е сиромах човек. Значи, за да не роптае сиромахът, непременно трябва да му дадеш нещо. Богатият страда от голямо богатство, от голям товар. Те казват: „Да дойде някой да ни освободи от този излишен товар.“ Богатият се радва, когато го освобождават от товара му. А сиромахът се радва, когато го товарят. Богатият иска да го разтоварят, а сиромахът иска да го товарят. На сиромаха, на гладния трябва да се дава. Той трябва да се нахрани. На богатия, на сития трябва да се взима. За тази цел ситият, богатият, трябва да отиде да работи. Сиромахът не може да работи. Сегашните хора гледат да изпратят сиромасите на работа. Не, докато са гладни, сиромасите не могат да работят. Първо те трябва да се нахранят и тогава да отидат на работа. Като се нахранят, у тях ще се яви естествено желание да работят. Във всеки човек има по трима сиромаси, гладни хора и по трима богати, сити. Единият гладен, това е стомахът, който аз наричам Стомахов или Стомахаков. Другият беден, това е сърцето. То живее в духовния свят и се храни с чувствата. Слушате понякога човек да казва: „Гладен съм, няма кой да ме обича. Няма кой да ми каже една сладка дума.“ Какво ви струва да кажете една сладка дума на човека? Поне това не струва много. Ако на физическия свят е мъчно да задоволите глада на един човек, в духовния свят това е лесно. Кажете на този сиромах една сладка дума и той ще се задоволи. Кажете му, че е добър човек. Той не иска повече. Като дойде до умствения свят и там има един сиромах, който е гладен за знание. Той казва: „Знание ми трябва на мене.“ Този човек

е умственият. Той си казва: „Аз трябва да се повдигна. Дайте ми поне една книжка да прочета, да се просветя малко.“ Питам: „Колко храна е нужна, за да задоволим тримата наши сиромаси – Стомахов, Сърдечков и Умственико?“ Ние трябва да задоволим тия сиромаси в себе си, за да могат да работят. Те не са слуги, но те са помощници. Те разполагат със специални методи за работа. Сиромахът разполага със земните методи, духовният разполага с духовни методи, а умственият човек – с умствени методи. Стомахът е главният господар на физическия свят. Той разполага с около десет хиляди души работници, чиновници, които му работят. Той се обръща към тях и ги пита: „Господа, знаете ли колко ми коствате? Ако на едно ядене ви плащам по един лев, значи за всички ще трябва да платя десет милиона лева. Но ако се храните по три пъти на ден, ще трябва да платя 30 милиона лева.“ Сметнете колко трябва да се плаща за една година. Това са разноски, с които се придружават физическите методи на стомаха. Ако направите сметка за всичко това, вие ще видите колко скъпо струва един човешки организъм на невидимия свят. За съграждане на един човешки организъм са взели участие хиляди разумни същества, които са изразходвали много физическа, духовна и умствена енергия. Едно от нещастията на човечеството е това, че хората се грижат главно за стомаха си. Те не са привикнали още да се грижат за своето сърце и за своя ум, да им приготвят най-доброкачествена и фина храна. Човек не трябва да има лицеприятие, да дава предимство на ума пред сърцето и на сърцето пред тялото или обратно. На всеки уд той трябва да отдава съответно право, според както Бог му е дал. Например, стомахът и умът, т.е. мозъкът се обичат много. Изобщо, умът винаги се допитва до стомаха. Ако стомахът би останал на сърцето, то да го храни, той би се намерил в най-голямо нещастие. Но благодарение на това, че умът избира добра храна, та изпраща от нея и на стомаха. Оттам е добре и за сърцето.

И тъй, ако хората се оплакват, че са нещастни, причината за това е тази, че те не разбират живота така, както е създаден и построен.

Всеки човек би станал щастлив, ако знаеше как да постъпва. Ако аз бях на ваше място, щях да чакам щастието на такова място, отдето минава и там щях да го срещна. За да придобиете щастието, вие трябва да знаете къде да го срещнете. То минава през особени пътища. Една от сестрите има разположение да ми носи всяка сутрин мляко за закуска. Обикновено тя се престараваше, носеше ми млякото рано, преди изгряването на слънцето. Една сутрин се случило, че закъсняла малко и донесе млякото след изгряването на слънцето. Тя се извинява, че закъсняла. Казвам ѝ: „Сестра, тъкмо сега е най-добре. Аз се радвам, че закъсня, защото досега нямаше свидетел да знае, че ми носиш мляко. Сега вече слънцето е свидетел на тази работа и то е турило своето благословение в млякото.“ Сега млякото беше най-сладко. По-рано, като носеше млякото в тъмнината, тъмнината оставяше своето влияние върху него. Тогава тя се радваше, че рано ми носи млякото, но аз се мъчех. Сега аз се радвам, а тя се мъчи, мисли, че е направила някаква грешка, дето е закъсняла. Аз се радвам, защото слънцето е внесло своите благословения. Аз успокоих сестрата, защото слънцето е вложило своето благословение в млякото. Този ден млякото беше най-хубаво от всички останали дни. Както ви казвам, така е. Аз говоря истината. И на млади и на стари казвам: „Не се позволява никаква лъжа нито към себе си, нито към ближния си, нито към Бога.“ Научете се от всяко нещо да вадите поука, да виждате добрата страна. Ако една неприятност ви е сполетяла денем, когато слънцето е гряло, радвайте се, защото слънцето е турило своето благословение. Ако пък едно добро е дошло вечер, в тъмнината, съжалявайте, защото тъмнината е турила пръста си. Та доброто става само денем. Добро, което става вечер, всякога се разваля. За такова добро ще плащате скъпо. Затова желайте Божието благословение да дохожда тогава, когато Божественото слънце изгрява в твоя живот, за да вложи благословението си. Или другояче казано, желайте благото, което хората ви носят да носи Божието благословение.

Пророкът, като се е молил при всичките нещастия, които са идвали, казва най-после: „Ако и да не прозябне смоковницата, нито да има плод по лозите, плодът на маслината да се осуети и нивите да не дадат храна, аз, обаче, при всички тия нещастия пак ще се веселя в Господа за своите вътрешни състояния. Господ на спасението, Господ Иехова е сила моя.“ Мнозина са идвали при мене и са се оплаквали от своите нещастия. Ами ако отидат в онзи свят, какво ще разправят? Съществата от онзи свят не се интересуват от вашето щастие, което сте имали на земята. Те са щастливи хора, не искат да им разправяте за земното щастие. Ако вие отидете при тях и започнете да им разправяте за вашите нещастия, те ще ви слушат с отворени очи и уши, ще искат да слязат на земята, да опитат тия неща, защото при тях нещастието не съществува. Те ще ви кажат: „Благодарим ви за тия съобщения. Ние сме първите кандидати, които ще слезем долу.“ Ако те ви разправят за тяхното щастие, вие ще им кажете, че това, което те имат, на земята го няма. На земята има такива неща, които на небето не съществуват.

Казвам: Не забравяйте, че страданието, което Бог ви дава, това е най-скъпоценното нещо, което може да ви се даде. Да страдаш, това значи да се ползваш от благоволението на Господа. Днес хората не мислят така, защото не разбират, какво носи в себе си страданието. Ако Бог би изпратил едно велико благо при вас, Той не би го изпратил в една красива форма. За да дойде при вас, Той ще го облече в най-големите дрипи, за да не му обърне никой внимание. Наскоро в Африка бяха намерили един голям скъпоценен камък, който изпратили със специална комисия. Те не го изпратиха с обикновена поща, но по специална комисия. Ако биха го изпратили с обикновена поща, той не би пристигнат до местоназначението си. Бог пък изпраща с обикновена поща скъпоценните камъни, а ония, които не са скъпоценни, изпраща със специална комисия. Следователно, знайте, че всички ония работи в света, които идват със специална комисия не представляват нищо особено. А всички ония, които

[идват] без специални комисии в тях, именно, е скрито скъпоценното. Бог ви опитва, какви деца сте, именно, чрез онова скъпоценното, скрито в обикновените форми. Чрез страданията, чрез недоразуменията и чрез смущенията Бог ви опитва. Мислите ли, че като е допуснал страданията, Бог не е взел всичко това предвид? Той е взел всичко предвид. В какво се заключава страданието? Един виден проповедник бил много красноречив. Хората го слушали с удоволствие. Всякога проповедите му се посещавали добре. Един ден, като проповядвал, той се почувствал много недоволен от себе си, като че нищо не дал на слушателите си и решил да се върне веднага у дома си, като се скрие от слушателите си. Затова той излязъл от задната страна на амвона. За да отида у дома си той минавал през гробищата. Той из пътя си размишлявал за своята проповед, за това, че нищо не е дал този ден и бил много недоволен от себе си. На другия ден рано сутринта пристигнала в дома му една бедна вдовица, която му благодарила за проповедта, като казала: „Аз бях изгубила смисъла на живота си, бях се отчаяла и бях решила да се самоубия, но ето сега животът ми се осмисли и аз реших да живея за Господа. Всичко това дойде от вашата проповед, за която съм много благодарна.“

Наскоро бях на концерт, дето трима млади музиканти от академията даваха концерт: единият свири на цигулка, другият на чело, а третият на пияно. По едно време от публиката долетя до сцената едно букетче от кокичета, след което последваха още две-три. Но те не стигнаха до сцената, паднаха някъде между публиката. Това беше възнаграждението на музикантите. Питам, какво щеше да бъде положението на публиката, ако тия букетчета бяха саксийки? Това щеше да бъде цяла артилерия. Като наблюдавах публиката, повечето бяха все млади хора, моми и момци, та музикантите се въодушевиха. От какво се бяха въодушевили и публиката, не зная, но предполагам, от своите млади професори. Както и да е, но младостта е музика, пък и музиката е за младостта. Музиката е за младите, а слушането е за

старите. Значи, младите да свирят и да играят, а старите да слушат и да се радват. Като свирят и играят, младите няма да остареят, като слушат и като се радват, старите ще се подмладят. Тъй щото, искате ли да се подмладите, радвайте се на благото на другите хора. Според мен, младостта е благо, което Бог е дал на младите. Радвайте се на благото, което Бог е дал на хората. Искате ли да имате Божието благословение, радвайте се на благото, което Бог е дал на другите хора. Радвайте се на слънцето, на водата, на въздуха, на светлината, на растенията, на животните, на всичко, което Той е създал. Радвайте се на живота, на всичко, което има движение, в което се изявява Божията мъдрост. Радвайте се на Божественото, което е във вас и знайте, че Бог ви има предвид. Бог има право да мисли за нас, а ние да мислим за Него. Бог не мисли за себе си, но за нас. Ако ние мислим за Бога, добре е; и ако Той мисли за нас, пак е добре. Това е правото отношение в живота. Докато Бог мисли за нас, това е право. И докато ние мислим за Него, и това е право. Когато ние престанем да мислим за Бога и Той пристане да мисли за нас, нещастието иде. Щастието в света иде тогава, когато ние престанем да мислим за себе си. Ние се месим в една работа, която не може да ни направи щастливи. Някой казва: „Уредих си работата."

При един голям богаташ имало две слугини. Едната била много умна, всякога имала предвид своите интереси. Другата била добра, не взимала под внимание своя интерес. Първата вярвала в четните числа, а не вярвала в нечетните. Когато господарят ѝ я изпращал на пазар, тя всякога уравнявала сумата: ако парите били 13 лева, тя вземала единия лев за себе си да не бъдат 13, понеже е нещастно число. Ако сумата била 130 лева, тя задържала за себе си десет лева, пак ги уравнявала. Ако сумата била 1300, тя задържала за себе си сто лева да няма числото 13 някъде. Понеже обичала господаря си, тя всякога уравнявала сумата да не би да го сполети някакво нещастие, ако в нея влиза числото 13. Тъй щото, като имала предвид благото на своя господар, едновременно уреждала и своето благо. Другата пък била

добра, не искала да пипа от касата на своя господар. Макар, че и тя го обичала, но оставяла го да страда от числото 13. Като страдал той и тя страдала. Първата слугиня ѝ казвала: „Кой ти е крив? Ти сама си виновна за положението си, като не знаеш как да постъпваш. Господарят оставя касата си отворена и на теб и на мен. Ти не искаш да бъркаш в касата, да не направиш престъпление, а пък аз бъркам в касата и уреждам и неговите и моите работи." Как ще ме разберете, не зная, но ще извадите две заключения. Там е философията. Когато минаваш през едно лозе, което е вече узряло, пита се, имаш ли право да береш от гроздето? Според Мойсеевия закон, като минаваш покрай едно лозе, което е узряло, ти имаш право да си откъснеш само един грозд, нечетно число, но нямаш право да си откъснеш още един и да го туриш в торбата си. От всяко благо, което Бог ни изпраща на земята, ти имаш право да вземеш по нещо. Благата, които Бог изпраща чрез светлината, чрез въздуха, чрез водата, ти имаш право да вземеш по нещо от тях. Аз считам тия блага колективен труд, но не говоря за благата, които хората са турили в своите бакалници, в своите хамбари. Един беден, но добър човек минава покрай една круша и видял на нея хубави, зрели плодове. Той се приближил към крушата, набрал си една-две круши и после написал едно писмо на господаря на тия круши, което забол на едно клонче на крушата. В писмото било написано: „Господине,не съм запознат с теб, но считам, че и ти си толкова умен, колкото твоята круша. Позволих си да си откъсна една-две круши от дървото ти. Много съм благодарен от крушите. Давам ти адреса и те каня един ден да ми дойдеш на гости, да ти благодаря за голямата услуга, която твоята круша ми направи. Довиждане." Казвам: Правете и вие по същия начин. Дето ходите, оставяйте по една такава бележка. Следователно, всяко нещо, което правим, трябва да го правим от любов, от признателност. В съзнанието си ние трябва да поддържаме благодарността си към всеки, който ни направил едно добро, че се е проявил като добър Божи служител. Чрез него трябва да благодарим на Бога, че Бог се е

погрижил за нас. Та всички ние в света трябва да бъдем добри слуги, като плодните дървета. Та като мине покрай нас някой беден човек, да може и от нас да си вземе един плод. Който си вземе един плод от нас да остави една записка, на която да пише: „Господи, много ти благодаря за крушата, от която си взех един плод. Тя е твоя.“ Питам: Ако всеки от нас няма по едно круша, от която пътниците да си вземат, кой ще ни благодари за това? Знаете ли, какво добро е направила тази круша? Тя послужи за сприятеляването на двама души, които не се познаваха. Какво по-голямо добро можете да очаквате, ако като едно плодно дърво, вие сте станали причина да се запознаят хората с Бога? Който е ял от вашите плодове и се е запознал с Бога, това значи, да оправдаете всеки плод на своето дърво. Какво по-велико то това, да работите всички съзнателно и да станете проводници но това велико учение? Не сте ли проводници на Божията Любов, ще разберете, че вън от любовта няма здраве, няма щастие, няма богатство. Можете да кажете, че животът е кратковременен. Ще знаете едно: Каквито да са проявите на живота, вън от любовта, той носи най-големи нещастия. В любовта, обаче, той носи най-голямото щастие. Аз говоря за любовта, за да бъдете внимателни, да не изгубите щастието си. Всички вие сте богати, щастливи, но трябва да живеете в любовта, да не изгубите това, което ви е дадено. Като виждам как някои хора страдат, аз се радвам, защото зная, че чрез страданията те ще получат по-големи благословения. Като виждам, че някой се радва, аз зная, че най-много след една година той ще се намери пред голямо нещастие. Виждам, че или жена му ще умре, или едно от любимите му деца, един от добрите му приятели. Докато по-рано хората са го облажаваш, сега вече го съжаляват. Срещам друг човек, който нищо няма: нито къща, нито пари, нито близки, но същевременно виждам, че голямо благословение иде за него. Защо някой човек е нещастен? Защото неговите плодни дървета не са станали причина да се прослави името Божие. Колкото да е богат човек, щом не работи за Бога, аз не искам

да бъда като него. Видя ли някой сиромах, който няма нищо, но в своята сиромашия работи за слава Божия, аз казвам, че искам да бъда като него. Ако в съвременните народи, общества и личности проникне тази мисъл да работят за славата Божия, а не да се карат, да се делят на ваши и наши, светът би се оправил в един ден. Всеки, който върши волята Божия, той е наш. Всеки, който не върши волята Божия, той не е наш. Всеки, който търси първо Царството Божие и Неговата Правда, той е от нашите. Всеки, който не търси Царството Божие и Неговата Правда, не е от нашите. Всеки, който търси славата Божия, той е от нашите. Всеки, който не търси славата Божия, той не е от нашите. Всеки, който търси богатство, за да служи на Господа, той е от нашите. Всеки, който не търси богатство за да служи на Бога, той не е от нашите. Щом търси богатството само за себе си, той не е от нашите. Всеки, който търси силата, за да служи на Бога, на цялото човечество, той е от нашите. Всеки, който търси силата, за да служи само на себе си, той не е от нашите. Всеки, който е от нашите, нека тури каквото има на общата трапеза за благото на всички.

Казвам: Най-великото във вашия живот е да се научите да обичате този, който всякога ви е обичал. Всички народи, всички общества, всички домове са създадени единствено с цел да се роди в човека онази любов към техния създател. И тогава, като учим – да се учим от любов. Когато се стремим да бъдем силни, тази сила трябва да я искаме чрез закона на любовта. Като искаме богатство, да го искаме пак чрез закона на любовта. Ако се облича добре, човек трябва да се облича не само за себе си, но и за другите, че който го види – да се радва. Човек трябва да бъде облечен с такива дрехи, от които да излиза ухание. Днес от всички хора се изисква ново разбиране да знаят в какво да вярват. Вярата и надеждата имат приложение в света. Но само с вяра и надежда нищо не можете да се постигне. Като основа на живота трябва да се постави любовта и то онази любов, при която разумността да ръководи човека във всички негови прояви. Любовта, която иде сега в света, изисква от всички хора да бъдат разумни.

Човек трябва да бъде разумен и в сиромашията, и в богатството; и в силата, и в безсилието; и в злото и в доброто. Когато злото и доброто са в ръцете на човека, той трябва да бъде господар, да знае в дадения случай как да ги употребява. Ако не е разумен, човек и с доброто може да тикне хората в кривия път. Доброто на човека не трябва да послужи за съблазън на другите хора. Нито злото ви трябва да послужи за съблазън, да мислят хората, че като сте силни, всичко можете да направите. Следователно, разумен човек е онзи, който в даден случай употребява за добро всичко онова, което Бог му е дал, с което го е благословил и за самия него, и за дома му, и за обществото, и за народа му, и за цялото човечество, и за Бога. Той трябва да има предвид всичко това в живота си. Общото благо за него да бъде като негово и неговото благо да бъде общо благо. Като кажеш, че искаш да работиш за себе си, да разбираш себе си, дома си, обществото, народа си, цялото човечество и най-после да работиш и за Бога. Доброто трябва да прониква навсякъде. В каквото положение да се намирате, да сте благодарни. Ако нямате дърва или въглища за отопление да кажете: „Колко е приятно понякога на човек да бъде студено." Студът не трябва да ви безпокои. Ако нямате обуща и чорапи на краката си, да кажете: „Колко съм доволен, че имам възможност да видя онези естествени чорапи, които Бог ми е дал. До сега никога не бях ги виждал така свободно." След това вземи малко вода да ги измиеш, да ги помилваш и да им кажеш: „Радвам се, че ще ви оставя малко свободни." Мислите ли, че като са обути с тези обуща хората са по-добре? Та сега всички хора трябва да дойдат до онази Божествена мисъл, да са свободни при каквото положение се намират, да се чувстват хора свободни, самостоятелни. Когото срещнете да сте готови да се съедините, да работите за една обща кауза, която ще подеме и него, и вас. И тогава и твоите деца, и неговите ще бъдат едно. Всички хора, всички общества, всички народи трябва да си подадат ръка и да заработят в единство. Проникне ли тази идея между всички народи, скорострелните оръдия ще престанат да се чуват.

Докато тази идея не проникне навсякъде, всички хора ще страдат от това, което те сами са създали. Казвате: „Нали Бог е всесилен." Да, Бог е всесилен, но Той се нуждае от хора, чрез които да работи. Колко хора има днес в света, които могат да работят за Господа? Колко добри хора има днес в света, които са готови да работят за Господа? Когато ангелите отиваха в Содом и Гомор, придружавани от Авраама, Авраам ги запита: „Ако има поне 50 души праведни, ще погубиш ли града?" – „Ако има 50 души, няма да го погуби." После той каза: „Да ме извини Господ, но ще кажа още една дума, ако има 40 души праведни, няма ли да погубиш града?" – „Ако има 40 души, няма да погубя града." – „Но ако има само 30 души?" – „И за 30 няма да го погубя." – „Ако има само 20?" – „И за 20 няма да го погубя." И така слизаше до десет души. – „Ако има десет души праведни, пак няма да погубя града." Но оказа се, че нямаше и десет души праведни, заради което Бог изгори градовете Содом и Гомор. Имаше само трима праведни, от които Лот, жена му и дъщерите му. Жена му даже прояви любопитство, тя се обърна да види, какво става с града и се обърна на солен стълб. А двете му дъщери също не показаха такава праведност, каквато е нужна. Всъщност само Лот се намери единственият праведен в целия град, който излезе от Содом. Питам: Ако светът трябва да остане без да го сполети някакво нещастие, какво се изисква? Добри хора трябват в света. Колко добри и праведни хора трябват днес в България, за да не я сполети някаква голямо нещастие? Колко добри хора трябва да има в Германия, във Франция, в Русия, в Италия, в България и във всички народи, за да останат такива, каквито са днес? Колко добрини трябва да има във всеки човек, за да остане такъв, какъвто е сега? Човек трябва да има поне десет хубави мисли, десет благородни чувства и десет правилни постъпки в себе си, за да не умре, да остане на земята. Значи, това е числото 30, четно число. Ако имате това число в себе си, аз ви подписвам, че вие ще минете през смъртта и ще възкръснете. Ако нямате това число, вие ще се намерите в положението на Содом и

Гомор. Вие седите и чакате светът да се оправи от само себе си. Не, това е невъзможно. Вие трябва да имате в себе си поне десет красиви мисли, десет хубави желания и десет добри постъпки. Чрез тези 30 неща ще се свържете с духовния свят, ще разберете какво представя този свят. Досега вие само сте говорили за вашето сърце и за вашия ум, но никога не сте си задавали въпроса, какво представят те. Ако имате в себе си тия красиви мисли, чувства и постъпки ще разберете, ще видите какви красиви светове са умът и сърцето на човека. Тогава пред вас ще се разкрие такъв свят, какъвто никога не сте си представяли. Ще кажете: „Това, в което сега живеем, е нещо Божествено, което нито можем да опишем, нито да изкажем."

Сега желая на всинца ви да се отвори пред вас един свят на красиви мисли, чувства и постъпки, да бъдете носители на високото в света. Не бивайте страхливи, но герои да бъдете, въоръжени с доброто в света. Само при това положение може да дойде новата култура в света. Тази култура иде в света, но само за добрите хора, за героите, за обществата, които мислят и чувстват добре, за обществата, които постъпват [добре]. За тях е казано в Писанието, че Бог ще създаде нова земя и ново небе.

Сега ще ви оставя само едно мисъл: Да бъде волята Божия, както на небето, така и на земята!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

15-та неделна беседа от Учителя, държана на 29 януари 1939 год. София – Изгрев

ПРАВИЛНО ВЕРУЮ

Добрата молитва.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от 12 глава от Евангелието на Йоана от начало до 20 стих.

Духът Божи.

Ако се зададе такъв един въпрос: Кое е най-полезното за човека в дадения случай? Много мисли има, които ви занимават и мислите, че много неща са съществени, но в дадения случай е съществено туй, от което ти имаш най-голяма нужда в даден момент. При сегашния живот, няма по-важно да може да дишаш. Ако човек престане да диша за 4–5–10–20 минути, свършва се животът. Най-важното е човек да диша и туй човек не го съзнава Мисли, че са му потребни други работи и тогава [важи] онзи [великият закон], който регулира живота. Хората са изгубили една много важна мисъл. Цялото човечество сега урежда, всички ние от най-малките до най-големите, все си уреждаме живота. Всички се стремим да бъдем щастливи. Едни искат да бъдат богати, други – учени, силни, [весели], всичките положения, всичките тия хора, като ги попиташ, малко хора ще намериш, които са доволни от живота. По някой път ние хората мязаме на малките деца. Малките деца са големи генерали, обичат да заповядат. Щом се роди, казва на майка си: „Каквото искам, всичко ще ми направиш.“ И при първата команда, майката се затичва и бащата и майката трябва да се притичат, да кажат: „Какво обичате, какво заповядвате?“ Това дете мисли, че всичко наоколо, нещата трябва да се уреждат, то мисли, че урежда работите и ако то не си даде заповедта, работите няма да бъдат уредени. След като го окъпят, обличат го и понеже е малко, затова го окъпали, понеже е малко затова му дали храна. То плаче и

другите му дават от каквото има нужда, а детето мисли, че плачът всичко урежда. Детето мисли, че е намерило лесния път. И първата година все плаче, то заповядва, но като расте, това дете се убеждава, че плачът не помага. Детето дълго време плаче, но не помага плачът. По някой път даже, майката изкуствено произвежда плачът у него.

Всички трябва да държите една мисъл в ума си, която е съществена. Човек, който не може да уреди в един ден живота си, той никога не може да го уреди. И за хиляди години не може да го уреди. Ако да един ден може да го уреди и за цяла вечност може да го уреди. За един ден като не го уреди, той не може да го уреди. Но за да го уреди за един ден, той трябва да вярва в една права мисъл, че Бог, Който е създал човека, че Той е промислил за всичките нужди и всичко е предвидял. Няма нещо, което да не е предвидял и няма защо толкоз да се безпокоим. Всякога има ред писатели – хубаво е за поощрение, че трябва да работим, но трябва да работим от целесъобразност. Изобщо, работата ни не е целесъобразна. В тази работа, която работим не се постигат целите, които ние имаме предвид. Ние трябва да задържим в нас живота си. Каква полза има, ако работиш, придобиеш известно богатство и оставиш туй богатство след себе теб да се карат за богатството? Каква философия има да напишеш няколко тома философски, да умреш и след 30–40 години хората да се карат за учението, какво си искал да кажеш? Попитали един испански поет, който написал едно отлично стихотворение, дошли до един пасаж и го питат, какво искал да каже. Той казал: „И аз не зная. Писах го, но зная, на перото дойде така и аз не го зная." А хората се питат, какво искал да каже. Ние сме като този поет: безпокоим се за нещо и ако ни попитат, защо се безпокоим, не можем да дадем нещо определено. Сега виждам религиозни хора, вярват в Бога, безпокоят се. Дошъл някой пророк, казват: „Светът отиде подир него." Какво имаха да съжаляват евреите, че светът отива подир Христа? Евреите в туй време не бяха свободни, те бяха под римско владичество. Ако имаха своя държава, разбирам. Казват: „Народът

отиде подир Него, държавата ще изчезне.“ Казвам: Кой ги застави да постъпят така? Едно неразбиране на живота. Умни ли бяха евреите в това време, когато не приеха Учението Христово? Това бяха най-умните глави, които съществуваха и те се водиха по Мойсея, по пророците. Те мислеха, учени хора бяха. Казват: „На нас Господ говори, нему нищо не е говорил.“ Какво показва историята? Че тия евреи, които така отхвърлиха Христа, сега имат нужда от Него, от този същия Христос, Когото изгониха, Когото разпнаха. Сега имат нужда от Него да ги покровителства и да ги настани в Палестина. Този, когото те не искаха, Той сега им урежда работите, тогава считаха, че неговото учение е глупаво. Та сега четем, мнозина има, като дойде някой пророк, отхвърлят го и казват: „Съвсем ще загазим.“

Та казвам: Вие, които отхвърляте новите пророци, ще мязате на евреите, нищо повече. За нас не е важна историята на миналото. И тя е важна, но днешният ден – от изгрева, до залеза на слънцето, в който Бог говори, той е много по-важен, отколкото хилядите години, които са минали. Онова, което Бог е казал в миналото, то е станало. Онова, което днес говори и то ще стане. Ние не сме господари на миналото. Ние не можем да изправим историята. Ние не можем да поправим погрешката на първата жена в рая. Ние не можем да поправим погрешката на първия човек в рая, то е свършен факт. Толкоз хиляди години, колко проповедници са се явявали и са проповядвали, и светът върви по същия начин. Има нещо, което ние може да изправим. Ние може да изправим своя живот и днес можем да го изправим. Може да придобием всичко, което днес искаме. Отива при един богат милионер, банкер в Ню Йорк, една много красива мома. Като влиза вътре, поглежда го, усмихва се на банкера. Тоя банкер минавал за скъперник, нищо не давал. Като отива, като го поглежда, затуптява му сърцето, така мило го поглежда и той казва: „Какво ще заповядате, госпожице, на ваше разположение съм.“ Тя казва: „Трябват ми 25000 долара, може ли да ми дадете?“ – „На ваше разположение.“ Питам, кое е онова, което препоръча оная младата

мома пред този банкер? Аз ще ви представя тоя пример. Казвате: „Тя му е взела главата." Ще ви представя друг пример: Един английски банкер в Лондон чете, прави сметка вечерта. Натрупва златото на масата. Някой апаш се скрива с револвера. И като му го показва, банкерът казва: „Моля, заповядайте, колкото искате, само не ме убивайте." В кое вярва? Де е силата? Казва му: „Каквото искаш вземи. Колкото можеш да носиш вземи, само не ме убивай." Той казва: „Не само [преди] 25000 хиляди, но 50 хиляди ще ти дам, само живота ми да остане."

Искам да разсъждавате. В природата има една сила, която ние разумните хора трябва да употребим, за да постигнем своята цел така, както Бог изисква. Всички ние в света, от малък до голям, страдаме, че не употребяваме тази сила, както Той иска и вследствие на това се ражда израждане, греха. Всички нещастия идват, че не употребяваме своята сила на място. В съвременните религии не трябва да се повтаря, какво са казали пророците. Пророците имаха една дълбока опитност. Тия хора, казвате, никъде не са учили. Да ме извините, пророците са минавали една школа, изкарали са университет, те са били запознати с много неща, те не са били прости хора. Казвате: „Говедари са били някои." Не, не. Един от еврейските пророци е бил говедар, но то е за предметно учение. Той е ходил да види, как може да възпита говедата. Той ги е пасъл да види, как ще приложи учението на хората. Той говори няколко години на говедата и казва: „Ако говедата ме разберат, тогава и хората, които са по-умни и по-добри ще ме разберат." Ако той е говедар може ли да проповядва на говедата? Виждали ли сте говедар? Онзи, истинският говедар, като изкара говедата, всички обърнат глави към него и питат: „Господарю, накъде?" И той като дигне тоягата, всички тръгнат. Той казва: „Напред!" – и всички тръгнат. – „Накъде трябва да вървим?" Някъде трябва да се върви. Къде? Къде е нашата цел в живота сега? Де е [целта] на нашия живот. [Цялата сила] е [в] любовта сега. Онова слънце, което осветява тази земя, това е истината. Светлината, която

слиза, това е мъдростта. А ние сме хората, които трябва да се ползваме от онова, което любовта съдържа и от онова, което истината дава и от онова, което мъдростта донася. Казвам: Ние се спираме върху известни положения и мислим, че светът е неуреден. Най-първо какво ще направим със себе си. Нашето съществуване е обусловено от 30 милиарда клетки. На земята, за да съществуваме, 30 милиарда клетки се съгласили, дошли в едно съдружие, образували човешкия организъм. То е едно грамадно количество. Някои от тях са образували човешкия мозък, някои от тях са образували дробовете, стомаха, мускулите, костите, нервната система, симпатичната нервна система. Тия клетки разпределили работата и те работят. Накъде те работят независимо от самия човек. Те си гледат работата много добре. Дайте храна на вашия стомах и клетките на стомаха ще извършат много добре работата сами, отколкото вие им заповядвате. Ако изпратите въздух във вашите дробове, тия клетки ще извършат работата много по-добре, отколкото вие да заповядвате. Клетките във вашия мозък ще ви научат да мислите много по-правилно, отколкото вие да заповядвате. Сега от всичките хора се изисква да употребят мозъка си, както трябва. Човек, който иска да мисли, не трябва да се тревожи. Най-първо природата не търпи никакво насилие. Тя по видиму търпи, но винаги тя реагира. Всичките наказания, които срещате на човечеството, идат от тия безпокойства, които ние вътре в себе си създаваме. Излишни безпокойства. В Америка туй последното земетресение, статистиката дава, не повече от 50000 хора са погребани. Най-цветущите градове на тази република, всички са смъкнати до земята, чуват се виковете, воплите на онези, които са живи, за помощ. Повикали са живите от другите републики в Южна Америка да помагат [на] тия затрупаните хора. Писанието казва: „Живейте добре, за да е доволна земята от вас, да не би земята да стане недоволна от вашия живот.“ Защото ние съвременните хора мислим, че земята е едно тяло, което не живее, но земята живее. Някой път тя е недоволна, че ние злоупотребяваме с нейната добрина,

ние злоупотребяваме и със себе си. Например, във всинца ви има желание да бъдете господари, искате да заповядвате, каквото кажете да стане. Най-първо, право е, трябва да бъдете господари, но най-първо направете един опит, като този еврейски пророк, който бил е говедар. Най-първо ти в себе си стани господар, на своите мисли стани господар, на своите желания стани господар, на своите чувства, на всичките свои мускули, които имаш, на всичките нерви стани господар, на всичките свои удове, на дробовете, на стомаха, всичко туй да те познава, да може да се разговаря с тялото ти. Сега някой казва: „Аз като умра да ме правят каквото искат." Този човек, той не знае какво говори. Вие като умрете, 300 милиарда клетки ще се родят като живи същества, пред Бога ще се явят и ще си дадат отчета: „Колко години работим заради вас и ще трябва да платите." Тогава Господ ще им тури най-малката заплата. Една стотинка на ден, 300 милиарда стотинки, колко струват? Сметнете ги, 30–40–50 години са работили за вас, всеки ден по 300 милиарда стотинки, кажете ми, кога ще се изплащате на Господа? Кога ще се изплащате на тия работници, които са работили за вашето добро? Казвате: „Мене ми дотегна вече да живея." Това не е философия на живота. Трябва да се съберем, да разгледаме, че има същества събрани, те живеят заради нас. и казват: „Дано нашият господар поумнее." Всички трябва да станем господари на тялото, да можем да се разговаряме с тия 300 милиарда клетки. Защото всяка една иска един мил поглед да помислим за нея. Вие в живота си даже не знаете за тях, вие нищо не знаете. И тогава искате да ви обичат хората, искате Господ да ви обича. Много горделиви сте станали, казвате: „Как така Господ да ме не слуша?" Ако ти не слушаш този зов, боли те ръката, тия клетки казват: „Пресилваш ръката. Не работи толкоз, не бъди толкова алчен." Стомахът казва: „Не туряй толкова хляб, дотегна ми да меля, недей ме претоварва." Мозъкът ти казва: „Не мисли толкоз, почини си." – а ти го напъваш и казваш: „Ние искаме да станем велики в света." Ние не знаем какво да направим. Какво ще оправим ние? Като умреш най-

първо ще те пренесат с една каруца с четири коня като царкиня хубава, отзад ще има цял свят ескорт, отпред ще има няколко свещеници, проповедници, после ще ти държат надгробни речи: „Един велик човек, който се погребва в земята, отива при Господа." Отива при Господа. Отива да си плаща дълговете. Така не се говори. На 300 милиарда същества има да плащаш, при Господа отиваш, те ще се оплакват на Господа, че ти не си живял както трябва. Какво ще идете при Господа? Тогава всички ще бъдете като блудния син да кажете: „Господи, прости ми, че ние изпоядохме, изпопихме всичко и отсега нататък дай ни най-скромна служба." Чудни са тия, религиозните хора, които са толкоз горделиви. Казва: „Знаеш ли, че аз в Господа вярвам."

Онзи Бог, който ни призовава, новия Господ в света, Той е Бог на любовта. Той казва: „Да не правиш насилие на никое същество в света, да се обхождаш с най-малките същества, тъй както със себе си. Нямаш право да измъчваш стомаха си, нямаш право да измъчваш дробовете си. Нямаш право да измъчваш мозъка си. Нямаш право да измъчваш очите си. Нямаш право да измъчваш ушите си. Нямаш право да измъчваш носа си. Нямаш право да измъчваш ръцете си, пръстите си. Кожата си нямаш право да измъчваш." Това е морал. Това е хигиена. Какво искате? Някои искат да им проповядваме. Какво искате да ви проповядват? Вие сте много добри хора. По-добри от вас няма. вие като умрете, ангелите ще дойдат и ще ви вземат в рая, вътре. Хубаво. Аз бих желал и желая го туй на всинца да стане. Ако кажа, че в рая ще влезете, но не влезете в рая и вие ще [ме] намерите и ще кажете: „Ти каза, че ще влезем в рая, пък не влязохме." Тогава какво ще отговарям аз? Голяма е отговорността на един проповедник, понеже може да каже много лъжи. Голяма е [отговорността] на верующите, защото могат да кажат много лъжи. Голяма е отговорността на един, който люби, защото много лъжи може да каже в своята любов. Колко лъжливи писма са писали влюбените! Онези, които пишат любовни писма, ако живееха според тази конституция,

на земята рай щеше да бъде [на земята]. Той казва: „Ти си божество за мене, каквото ти кажеш, то ще стане.“ Обаче, после измени конституцията, дойде един абсолютен монархизъм, казва: „Ти ще си починеш. Едно време ти беше божество, сега аз съм божество.“ В сегашния век децата заповядват на бащите си, като израснат. Какво ми разправяше един българин: Казва: „Тия малките деца, четири мъжки, израснаха. Като ме хванаха, укориха ме, пък ме биха и четиримата души, пък майката даваше команда.“ Какво ще прави бащата при ония синове, които е родил? Къде е погрешката? Казва: „Крив съм. Има нещо опако в мене. Че ме биха, не е хубаво, но имаха право. Аз не можах да ги възпитам. Аз не им предадох туй, което желаех.“

Всички се утешаваме, че ще умрем един ден. Ние не си даваме отчет, какво нещо е смъртта. Аз не желая никой да умира. Тия хора нямат понятие, какво нещо е смъртта. Представете си, че вие идете, качите се на една канара от 1000 метра, паднете върху камъните, счупите си ръце, крака. Вие казвате: „Най-после ще се хвърля.“ Лесно се говори. Нищо не ти е счупено, но като паднеш, знаеш какви болки, какви страдания, какви съжаления, какви унижения. Седите в такова съзнание. Сега някои от вас сте напреднали. Не говоря и на най-напредналите. Някои от вас не сте напреднали. Говоря и за не напредналите. Един американски проповедник, който проповядвал на 2500 души. Един ден в събранието 100 души спали. Той казва: „Аз проповядвам на онези, които спят.“ Сто души спят, те се извиняват, че толкова си съсредоточили мисълта, че отиват в астралния свят да го слушат, а то причината е много проста. Ако хората по някой път заспиват, то се дължи на млечната киселина, на преумора в мозъка. Когато тази умора съществува, тогава човек не може да се концентрира и заспива. Често има тази сънната болест. Всичките болести, това е преумората на мозъка. На хората им трябва почивка. За да се даде тази почивка, нас ни трябва спокойствие. Трябва да влезе законът на любовта. Човек трябва да бъде справедлив към себе

си, към своя стомах, справедлив към своите дробове. Справедлив към своя мозък. И сутрин като станете, най-първо трябва да се помолите 10 минути за главата, да хванете главата си с двете ръце и да кажете: „Господи, просвети тази глава, която си ми дал да се науча да манипулирам." След туй тури ръцете си на своите дробове 10 минути и се помоли за тях. След туй тури ръцете на благоутробието си. Думата благоутробие не значи стомаха, но онези храносмилателни органи, които ние наричаме стомах. Да се помолиш 10 минути, да знаеш как да ядеш. Да знаеш, как се смила храната, да е благодарен от онази храна. Понеже основата на живота е турена в стомаха. Ако имаш хубава основа, турена в стомаха, целият ти живот ще бъде добре. Ако имаш градиво в дробовете, целият ти живот ще бъде добре. Ако имаш покрив турен, трябва да имаш жилище, добре направено. След туй може духът и душата да влязат вътре, в туй жилище и всичко туй да бъде спокойно.

Та сега ви давам едно правило: Помнете и вярвайте в едно: че всичко, което ви се е случило от памти века до сега е било за ваше добро. От най-лошото, което ви се е случило, вярвайте, че е за ваше добро. [Не да вярвате.] Вярвайте, че онзи, който ви е пратил на земята и всичко онова, което той е допуснал, той го е допуснал с онази мисъл, че туй да бъде за ваше добро. Писанието казва: „Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви помогна и вие ще ме прославите." Казва още: „Написах ви на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви отхвърлят, но аз няма да ви забравя." За да ни напише Господ на дланта си, значи колко време Той е мислил. Сега по някой път ние ставаме нещастни, понеже преставаме да мислим, че Бог се грижи за нас. Всеки един човек, който има разположение към вас, това се дължи на Божията Любов, която действа в неговото сърце. Господ казва: „Заради мене покажи снизхождение към този човек." На едно плодно дърво Господ заповядва и казва на плодните дървета: „Заради мене дайте повече плод на този човек, за да се зарадва." Тази година тия дървета дават повече плод, слушат гласа Божи. Когато твоята

ябълка, круша, даде този плод, трябва да идеш, да обърнеш лицето си към Бога и да благодариш за онова благо, което Бог ти е дал. Ти казваш: „Това е дърво, имам право да го продавам, имам право да го отсека." Ти си произнесъл своята съдба отгоре си. Бог не ги създаде да ги продаваме, Той ги създаде да ги ядем. За в бъдеще продажба няма да има. Обмяна, любовна обмяна ще има между хората. Който има много, ще даде на онези, които имат малко. Който има малко, ще вземе от този, който има много. Вие казвате: „То е много хубаво учение. Който има малко да иде да вземе от този, който има да вземе много." Да ви приведе един пример. В света най-видни са силните хора, които носят тежките товари, защото слабите хора не може да се повикат. Ако трябва някой човек да мине през малка дупчица кого ще търсим? Да кажем, че един слаб човек е слаб, може да мине през малката дупка, той ще е на първо място. Големият през малката дупка не може да мине. Питам: какво може да извършат тия два пръста – палецът и показалецът? Малката прашинка може да пипнат, може да покажат своята сръчност. Ние по някой път не отдаваме цена на малките работи. Малките работи извършват толкоз хубави работи за нас, колкото големите.

Всички вие казвате защо сте нещастни, че най-първо вие не знаете как да се молите. Обърнеш се към Господа и кажеш: „Господи, на мене ли си дал всичките страдания?" Господ като те слуша по този начин, ти ще намериш затвора. Казваш: „Аз ли съм най-големият грешник?" То бива, бива... Хубаво, обещанията, които имаме я ги вижте. Колко от нас са искрени в дадения случай? Дойде някой и казва: „От кое верую си?" Според мене в света има едно верую, от памти века едно верую на Божествената Любов, има едно верую на Божествената Мъдрост, има и едно верую на Божествената Истина. Това :Вярвам в едното верую на любовта, вярвам в едното верую на мъдростта, вярвам в едното верую на истината. Вярвам в едното верую на любовта да не осакатявам никой живот в света и да помагам за всеки живот, за неговото издигане и за неговото растене и

осъществяване. Вярвам в едното верую на Божествената Мъдрост, да не спъвам Божествената светлина, Божественото знание, което прониква човешката душа, да не спъвам [духовете] в човешкия мозък, да дам свободен вход, туй съзнание да проникне всички хора, да се ползват от Божията светлина. Вярвам в едното верую на истината, за да бъде човек свободен. Какво по-хубаво, ако всеки един от вас, би влязъл в някой дом, че да чувстват хората, че носиш живот, да чувстват хората, че носиш светлина и знание. Да чувстват хората, че носиш свобода. И всеки да чувства дали е в един дом, дали е в едно общество, дали е в един народ или където и да е, законът навсякъде е един и същ. Добрият човек, където и да мине, който има туй верую, той на всякъде носи своето благословение. Трябва да знаете, че всичкото добро в света се дължи на тия добрите хора, които изпълняват волята Божия. Бог заради тях изпраща своето благословение, за да се разпилее. Бог не обича благата, които ни изпраща, хубавите мисли, които ни изпраща,хубавите чувства, хубавите постъпки, после всичко онова, което Бог е създал, не иска да се разруши, но да иде на своето място. Той иска ние всинца да бъдем здрави и щастливи. Сега не мислете, че аз искам да ви упреква. Казвам: не разбирането на бъдещите поколения. Ние сме създали всичките нещастия, от които всички страдаме. Търсим тук и там, и не можем да дадем разрешение на въпроса. Мислите ли, че една жена, която се е оженила за един мъж, който се отнася зле с нея, къде е причината? Казва: „Ти нямаш право.“ Кой ще я защитава? По-силен защитник от Бога няма. Ако Бог живееше в нея, този мъж как щеше да се обхожда с нея? Аз като разглеждам историята, не съм намерил нито един пример, в душата на която, когато Бог е живял, мъжът ѝ е бил като слуга, той с благоговение гледал на жена си. Навсякъде чета, жената не е живяла по Бога, навсякъде тя е била слугиня. После този закон и за мъжа е същият. Всеки един мъж, в който Бог живее, той има всичкото уважение, жена му го почита с всичката си душа. Този закон е верен и за децата. Всичките деца и братя и сестри, в които Бог

живее, всичко върви. Този закон е верен и за слугите – всички слуги, в които Бог живее, те са били почитани и уважавани. Този закон е верен и за господарите. Всичките господари, в които Бог живее, те са били почитани и уважавани. Този закон е верен и за военни и за съдии, за всички същества навсякъде, и за растенията – дето Бог живее, туй дърво е обичано. Дайте ход на Божественото в себе си, да се прояви Бог. Не само да изповядваме, че вярваме, но Бог да живее в нас и хората да виждат Господа, преди ние да сме го видели. Когато дойде Христос, изплашиха се евреите да не би да възприемат Неговото учение. Какво ще стане с народа? Ако всички започнат да служат на любовта, ако всички започнат да служат на мъдростта, ако всички започнат да служат на свободата, какво ще стане? Нашите работи няма да вървят. Ще се отвори една нова епоха. След като заместиха автомобилите говедата какво ще стане? Говедата в гората ще пасат свободно. Няма да орат ниви. Ще орат с мотори, а говедата ще пасат свободно и ще благодарят, че са ги заместили. Казвате: „Как ще се размножават?“ Няма защо да се размножават. Алчността на хората кара да се размножават. Законът за размножаването съвсем друго означава. Размножаването е закон на човека. Ще изкараш нещо, което е ценно. Няма да изкараш нещо, което няма никаква цена. Ще изкараш малко работи, но ценни да бъдат. Туй, което е ценно не губи своята цена. Казвам: „Кое е ценното?“ Като идем в небето, ще занесем една глава, една глава узряла от истината. Като идеш в небето, ще занесеш едни дробове, узрели от любовта. Като идеш в небето ще занесеш един живот. На руски „живот“ какво означава? Благоутробие. Ще занесеш живот със себе си, значи стомаха. Не може да живееш добре, ако не знаеш да ядеш. Та казвам: Бъдещото верую е не да отхвърляме. Някои хора ги е страх да не би [от] старите религии, да станат хората безверници. Аз считам без вяра. След като излязоха хората из рая, всички се обезвериха и докато не се върнат в рая, не може да има правилно верую. В рая, аз считам, Райския живот това е любовта. Когато любовта влезе да живее между всичките хора, хората

ще бъдат в рая. Когато всичките хора приемат Божествената светлина, Божественото знание, те ще бъдат в рая. То е живот, живот на любов, живот на знание и светлина, живот на свобода. Това е райският живот. Живот без любов, без знание, без светлина и свобода, без простор, то е един живот извън рая. То е робството и заблуждението.

Казвам: Сега трябва да се върнем. Казва Христос: „Царството Божие не е отвън, а отвътре.“ Ние имами едно понятие за света, то е наше схващане. Ние схващаме света по особен начин и тогава го проектираме навътре. Външният свят, който ние виждаме, то е като на кинематограф. Всичките картини, които са се фотографирали, в реалността има ли ги?Те са малки картини. Но няма нещо реално на сцената. Не е реално, те са сенки на нещата. Този свят, който виждаме, е реален само за нас, отвън е кино. Ние считаме, че този свят, който виждаме, че той е реален. Реален е вътрешният свят. Щом той е реален, реални са и сенките. Щом реалността се обезцени, тогава и сенките ще се обезценят.

Първото нещо – отдайте цена на вашата душа. Ценете душата си. Ценете вашия дух. Ценете вашия ум. Ценете вашето сърце. Пък оценявайте и вашето тяло. Благодарете на Бога, че ви е поставил в един свят, от сега нататък хора да станете.

Пожелавам ви да имате мир в душата си!

Отче наш.

16-та неделна беседа, държана от Учителя на 5 февруари 1939 год., 10 ч. пр. обяд. София – Изгрев

ЖЕНАТА САМАРЯНКА

Добрата молитва.
Бог е Любов.

Ще прочета част от 4-тата глава от Евангелието на Йоана до 30 стих.

Духът Божи.

Ще бъде предметът ми „Жената самарянка“. Една жена, която е имала 5 мъже и този, който имала не [ѝ] е бил мъж. Разговаря се за един философски въпрос: Как трябва да се покланят хората на Бога. Да приведем тази странна мисъл в сегашния свят, в 20 век. [Казано:] Как трябва да живеем ние като хора. В природата има[, тъй наречените,] цяла история за живота. Всичките същества, които са били създадени до сега, са живели. Човек е най-последното същество и той прави един опит да живее. Култура са имали минералите. Култура са имали растенията. Култура са имали рибите. Култура са имали птиците. Култура са имали млекопитаещите и сега култура имат и човеците. Онези, които не са запознати с органическото царство мислят, че животните са много глупави. Мислят, че и растенията са много глупави. Това е една самоизмама. В растенията има такава психология, такова дълбоко разбиране само, че те не го проявяват, те нямат туй чувство. Растенията са като ата. Те живеят като малките деца, нямат туй тщеславие, което възрастните имат да говорят за тях. Тщеславието не е лоша работа. Христос казва на едно място: „Търсете не от човеците, но от Бога. Търсете слава, която не изгасва, търсете огън, който не изгасва.“ Търсете светлина, която не изгасва. Търсете живот, който не изгасва. Търсете сила, която не изчезва. Търсете една мисъл, която не се изгубва. Казвам: Да преведем нещата. Светът, сам по себе си, е разумен. Тази неразумност

произтича от един факт, че ние искаме сами да обгърнем, да схване света като цялост, да го разберем. Туй е невъзможно. Човек никога не може да разбере цялото, понеже цялото не се вмества в частите, а частта се вмества в цялото, следователно има едно различие между растенията. Растенията имат закон на признателност. Преди години един мой приятел, познат ми разправяше следната опитност, която той имал в Борисовата градина. След като се уморил, спира се пред едно дърво и си допира гърба на стеблото на едно ябълчно дърво. Подпира се и гледа, и както седял, и гледал дали има плодове, като че ли ябълката му казва: „Ти можеш ли да ми направиш една услуга." Той помислил, че ще иска да ѝ донесе вода, понеже било лятно време, суша. Чул в себе си един глас, който казал: „Моля ти се, има нещо в дънера, забито в стеблото ми, направи ми услуга да ме освободиш от туй мъчение, което имам." И какво било неговото учудване, когато видял, че стеблото при дънера било увито с тел. Взема клещи, подвива телта и освобождава дървото. Някой ще каже, че това е илюзия. Що е илюзия? „Ил" на английски значи да употребиш нещо зле. „Ю" значи ти да употребиш. Илюзия значи нещо, което зле употребяваш. Като не разбираш нещо, то е илюзия. Следователно всичките неразбрани работи, какъвто и философски смисъл да са, те са илюзии, значи зле употребени.

Та казвам: Ние съвременните хора в 20 век трябва да имаме една просветена идея, понеже цялото битие съставя нещо цяло. Всеки един човек, той е цял един малък свят в себе си. Той има около 30 милиарда души, които образуват тялото му. Молекулите, атомите, които съставят тялото почти са безбройни. И в туй тяло, в човешкото тяло, приблизително, сега има апарат да се съобщава човек с всичките системи на вселената, с всички материални системи. И не само с тях, но да се съобщава с духовния свят, да се съобщава и с Божествения свят. Понеже хората са изгубили туй знание за съобщение, тях им се струва, че всяко нещо, с което те може да се съобщят, че то не съществува в света. И действително, всяко нещо, което не го виждаме,

то не съществува, понеже нещата са реални само, ако нашето съзнание схваща тия предмети. Там дето съзнанието е будно, считаме, че нещата са реални. Има четири степени на съзнанието. Има подсъзнание, дето казват, че съзнанието не взема участие. Подсъзнанието обгръща целокупната природа и живота. Съзнанието обгръща органическата природа. Самосъзнанието обгръща човека. Свръхсъзнанието обгръща целия космос, висшите същества, които са над нас. Следователно когато някой човек каже: невъзможно е, разбираме, невъзможното за мравите е възможно за човека. Невъзможното за млекопитаещите е възможно за човека. Невъзможното за човека е възможно за онези същества, които са малко по-напред. Аз наричам напреднали същества тия, на които съзнанието е пробудено и разбират законите на природата. Цялата природа е създадена като училище, човек има право да се ползува и той ще се ползува дотолкоз, доколкото има знание. Четири неща трябва да го препоръчат: Той трябва да има силна воля, но воля благородна. Той трябва да има едно сърце, но чисто като кристал. Той трябва да има един ум, светъл като слънцето. Той трябва да има един дух, мощен като Бога и едно с Бога. Следователно при такива само условия човек може да използува онова, което е вложено вътре в природата. Ние трябва да разгледаме живота малко от друго гледище. Човек живее не за себе си. На първо място той трябва да живее за своя дом. Домът живее за обществото. Обществото – за народа. Народът – за човечеството и човечеството живее за кого? Някой ще каже: за Бога. Думата Бог е неразбрана. Цялото човечество живее за Божествения свят. Съществува един свят, който е образ на всички други светове. Най-хубавият и най-красивият, от дето произтичат всичките сили в природата. Всичко туй, което съществува в тази видимата природа, излиза от там и всичките тия същества имат голяма обич към хората. За тях и най-малките същества, които живеят на земята, представят обект за размишление, за разсъждение. По някой път слизат на земята да си поиграят малко. Когато видят някоя

малка буболечица, разглеждат я под микроскопа. Те вземат някой път и човека и го разглеждат със своя микроскоп, с всички негови желания и ги задоволяват. Като заминат тия същества, вие наричате това са щастливите часове на техния живот, нещо много щастливо им се случило. То е посещението на тия същества, които невидимо присъствали в дома.

Аз не се спирам върху неверието на хората. За мен е, когато някой човек не вярва, аз зная, че той е в тъмнина, а когато каже, че вярва, той е в светлина. Когато някой каже, че не вярва, разбирам – тъмнина има. Казвам: Има право. Когато ми казва, че вярва, има светлина и пак казвам: Прав е. И като вярва и като не вярва, е прав. Но аз обяснявам вярата, защото има светлина, а не вярва, защото има тъмнина. Когато някой каже: „Обичам." – разбирам, че има светлина. Когато каже: „Не обичам." – има тъмнина. Следователно мнозина от вас искате да обичате и казвате: „Не мога да обичам." Отмахни тъмнината и ще дойде любовта. Щом премахнеш светлината, ще изчезне от тебе, не че любовта ще изчезне. Както сега съществуват топовете. Като завъртиш ключа на някоя електрическа инсталация, веднага лампите светват. Като го завъртиш пак, угасват. Така и човек, според своите мисли, в себе си той запалва онази Божествена светлина. Божественият живот, като завъртиш ключа изчезва. Като влезеш в смъртта, ти пак ще живееш. Само че, животът ти в смъртта ще бъде вечно мъчение, а животът ти в любовта ще бъде вечно блаженство. По това се различават. Някой казва: „Да умра, да не живея." Като умреш, ще дойдеш в ада. Що е адът? Адът, това са най-лошите условия, при който някои хора се намират. За да излезеш от ада, трябва да завъртиш ключа. Този ключ на любовта, като завъртиш, ще влезеш, както сегашните хора влизат в някой асансьор. Ако идете в Америка има 40–50 етажа, като се качиш, завъртиш ключа и се качиш на асансьора, за няколко минути ще идеш. Другояче ако се качиш, по стълбите, ще ти се завие главата. Кои няма тази опитност да се е качвал по стълбите на някое високо здание.

Живот без любов, това е най-голямото мъчение, което може да сполети човека. Живот без знание, без мъдрост, това е най-голямото мъчение, което може да сполети човека и живот без истина, то е най-голямото робство, което може да сполети човека. Следователно вас ви се проповядва – всичките хора трябва да имат една идея. Ние има да се борим с един голям неприятел в света. Най-големият неприятел, това е смъртта. Смъртта, това са ред същества, нисши, ненапреднали в умствено отношение, които използват хората. Хората, които днес умират, те ги колят, както вие колите кокошките. Тия същества образуваха войната в 1914 година. Близо 6 милиона станаха жертва. Това не е идеен живот на европейската култура. Шест милиона хора се пренесоха в жертва на войната. Измряха повече от 25 милиона хора. Сега, за в бъдеще, хората пак се тласкат към друга една война. Някой път вие питате:„Ще има ли война?“ Този път, по който хората вървят, с тия свои разбирания, война ще има. Не само временно да уредим своите интереси, но казвам: Ако хората приемат три принципа, война няма да има. Ако приемат любовта като основа, ако приемат мъдростта като основа, ако приемат истината като основа, тогава ако приемат за резултат живота, който излиза от любовта. Ако приемат знанието и светлината, като резултат на мъдростта, ако приемат свободата и простора на живота, която произтича от истината, тогава война няма да има, тогава Царството Божие ще дойде на земята. Сега казваме: този въпрос не е за нас. Ние не можем да караме човечеството, понеже в света съществува един абсолютен закон: Никой никого не може да насили. Не си правете илюзии, че може да насилите някой човек, да му наложите вашите възгледи, То е невъзможно, понеже Бог създаде света, никой не може да изнасили Бога. Ще бъде смешно, ако една частица, ако един орган, един малък човек, малък свят да застави Бога да ходи по неговия път, да измени своя път. Не. Не. В света, в края на краищата, всичките хора ще трябва да се съобразяват с Бога. Искат, не искат, един ден ще се съгласят с онази Божествена Мъдрост, която е неизбежна. В тази Мъдрост влиза

нашето благо. В тази Мъдрост влиза животът, когото ние търсим. В тази Мъдрост влиза знанието, което ние искаме, в тази Мъдрост влиза свободата, която ние търсим Понеже животът сега, ако е вечен, то е страдание. Ще дойде смъртта, ще ви лиши от вашето тяло. Питам, как ще живеете? Сега не може само с любовта. Ако вие, тия трите добродетели: Любов, Мъдрост и Истина, ако не ги съедините в един свят, вие не можете да разберете какво нещо е Бог. Бога ще го разбереш чрез любовта, но чрез живота, който е излязъл от любовта. Бога ще го разбереш чрез мъдростта, но чрез знанието, което излиза от мъдростта. Мъдростта не знаем каква е. Тя е един принцип. Любовта, сама по себе си, не може да се определи. Любовта се разбира чрез живота. Истината сама по себе си е неразбрана. Казва някой: „Това е един факт.“ фактът е един резултат. За истината може да се спори, понеже тя е един вечен процес. Онази вечна сила, която освобождава не само хората, но освобождава цялата вселена. Във вселената съществува едно зло. От какво съществува това зло? Съвременният свят е механизиран. Звездите на небето са механизирани, не се организирани още. Всички се движат много хармонично, но този свят не е организиран. Най-първо трябва да се организират тия, великите светове. Нашата земя не е организирана. Слънцето не е организирано. Всичките планети не са организирани. Далечните слънце не се организирани. Седи един велик план на същества, които имат един великолепен ум да организират тия слънца. Вие ще кажете: „Какво ни интересува нас?“ Трябва да ви интересува. Вие ще разсъждавате тъй: Ако ония клетки кажат: „Какво ни интересува нас човешката глава, ние да си ядем и пием.“Не, не. Стомахът трябва да изучава законите на ума, да бъде в съгласие с ума. Дипломатически отношения трябва да има. Да бъде много учтив и нежен към главата, ако не, ще се намери в трудно положение. Следователно организирането започва със стомаха. Това е физическият свят. Когато говорим за всички материални светове във вселената, разбираме ние човешкия стомах. Казвате: „Какво е

състоянието на материалния свят?“ Такова, каквото е на твоя стомах. „Какво е състоянието на духовния свят?“ Такова каквото е състоянието на твоите дробове. Дробовете съставят духовния свят. Духовната страна са силите, които действат, динамичното, което действа във вселената да организира света, да минава от едно състояние в друго. А пък онова, което осмисля живота, то е вече любовта. То е главата. Човешката глава представя Божествения свят, бъдещето, към което се стремим. Тепърва трябва човешката глава да се измени. Вече имаме план, каква трябва да бъде човешката глава. Може да се определи, каква трябва да бъде големината на главата. Природата е определила, колко дълга трябва да бъде. Мерки имаме, какъв трябва да бъде Божественият човек. Сега като се измерва, има голяма дисхармония. Голяма дисхармония има в ръцете. В някои хора ръцете са много дълги. Защо са дълги? Те отговарят на един физиологичен закон. Тия хора били маймуни по гората. Като протягали ръцете си да късат плодове, ръцете се проточили. Като влезли между хората, мислят да бръкнат ту в някой джоб, там постоянно препращат кръв в ръцете си и следователно техните ръце са станали по-дълги. Това са научни данни, които изваждат учените хора, че в крадците ръцете са по-дълги. В убийците ръцете са по-къси и по-дебели. Това са научни работи. Туй, за което човек мисли, то се продължава. Тогава същият закон: Човек мисли – продължава се неговият нос. Като чувства, неговият нос се разширява. Законът може да се проучи, как са се образували ръцете, как са станали дълги. Защо на някои са валчести и т.н. Има си причини за това. То е един резултат, той да ви не спъва вас. Тази стомашната система, дихателната система и мозъчните системи. Мозъкът сформирал челото, дробовете са сформирали носа. Стомахът е сформирал устата. Тогава вие трябва да имате съвсем други понятия. Тия клетки, които живеят в стомаха не са толкова прости, те разбират химия. Като турите храната, те правят храносмилането, знаят как да постъпят, отделят сокове, изваждат. Ако

се оставяше на човека, никога нямаше да може да се справи. Тези много учени клетки са.

Ще ви приведе един факт: Един учен човек дава един пример за нравите на паяците. Разправя за любовните работи на паяците. Дамите, паячки били толкоз взискателни, че като дойде онзи кавалер, искат най-учтиво да се обходи кавалерът – паяк. Ако този кавалер направи най-малката погрешка, тя се нахвърля и го разкъсва на парчета, Той наблюдавал това. Каква етикеция, какви покланяния! „Моето сърце говори, че ви обичам!“ Този учен човек наблюдавал. Аз съм правил опити някой път. Пускал съм в моята стая някой път големи паяци, най-големите паяци, които съществуват в България. Хване някоя муха, той тича, изпращам една мисъл, понеже зная езика на паяците. Казвам: „Пусни мухата, аз съм свидетел.“ Той заеме едно положение. Казвам: „Пусни мухата!“ Той я отпусне малко и после пак иска да я хване. Казвам: „Слушай, сега ще те изхвърля от стаята. Ако ме послушаш, главата ти няма да страда, но ако не ме послушаш, ще видиш.“ Тук има един закон. Поседи, поседи, започне да се движи и казва: „Този дявол до си върви.“ Тези неща, които аз говоря са проверени, пък имам и други примери да ви приведа. Че в природата има и още. По-нисшите животни разбират и много разбират. Те нямат тази интелигентност, която човек има, но дето разбират, разбират много добре въпросите. Седи един паяк на края на своята паяжина. Направил си паяжината и седи. Той седи, аз не му развалям паяжината, наблюдавам. По едно време хвана една мравя, но тази мравя направи някакви конвулсии. С тези конвулсии даде сигнал, че е хваната. На еди кое си място е хваната от паяка. Аз седя и наблюдавам, не взимам участие. Хвана той мравята и влезе в дупката. Не се мина и 5 минути и дойде една голяма мравя, започна да обикаля паяжината и да къса нишките една след друга. Скъса всичките нишки една след друга, влезе в дупката на паяка, след това излезе навън, задигнала мравята и се завърна. Това са мои наблюдения. Дали ще вярвате, това за мене е безразлично. Ако

вярвате, добре. Ако допущате съмнението, ще проверите. Тези паяци съществуват вътре във вас, Паякът не е само вън, но вътре в човешката мисъл. Мрави има в човешките чувства. Всичките тия животни не са отвън. Ние тепърва има да се справим с всичките паяци, с всичките мухи, които са вътре. Няма животно в света, което да не съществува в човека и да не проявява своите качества. Ако някой път проявите някое качество, на което се учудвате, то се дължи на тия животни, понеже много от клетките са от рода на крокодилите, на тигрите, от рода на змиите. Та няма същество, което да съществува отвън и което да не живее в някоя клетка вътре. Туй е, целият животински свят е вътре. Вие ще кажете: „Как така? Как може, нали всичко съществува в Бога?" Някои мислят, че това е унижение. Казват: „Тогава не е ли унижение, всички ние живеем в Бога? Всички същества, растения, животни, неорганическата материя и ние, всичките хора живеем в Бога. Не е ли едно унижение за него, от нашето гледище?" Не, Бог си има едно занимание в себе си. Той ни учи. Всички Негови синове ни учи. Той все ни преподава много умни уроци и всеки ден преподава на всичките ученици. Казвам: Радвайте се, че имате един много умен баща, който ви възпитава. Радвайте се, че имате един баща, който мисли заради вас. И при най-лошите условия, при които вие се намирате, когато всички може да престанат да мислят заради вас, Той все ще си мисли, че някои са Неговите възлюбени синове и ще каже: „Я дайте да го намерим." И като идете все ще заколи едно теле за вас.

Казвам: ако всичките хора се решат да живеят така. Сегашните хора искат да живеят самостоятелно. Своята самостоятелност вече сме изучили. Ние сме станали повече самостоятелни отколкото трябва. Някой казва, че е свободен. Всеки човек, който греши е свободен. „Аз съм слаб човек." Всеки човек, който греши е силен човек. Само силните грешат. Казвате: „Аз съм глупав човек." Само учените грешат. Какво ще греши глупавият? Ученият, той греши. Ще направи погрешки, ще ги заобиколи логически, ще вкара лъжата, по един логически начин Навсякъде най-видните проповедници, чрез

логиката вливат лъжата и турят мантията на истината, мантията на любовта и мантията на знанието. Обаче, ние другояче гледаме. Когато влезе при нас един човек, ние му събличаме мантията на неговата любов да видим отвътре какво има, под мантията. Когато дойде един човек, той носи една мантия. Ще извадим мантията да видим естеството какво е, какво има в него Божествено, златен ли е, или не е златен. На човешкото сърце и там ще снемем мантията.

Казвам: Ние се намираме пред едно голямо изпитание в невидимия свят. Англичаните имат една дума, която казват: „Горе ръцете!“ Когато ще оберат някого, казват: „Дигни си ръцете!“ Защо разбойниците казват: „Горе ръцете!“ а не казват „Долу ръцете!“? Защото, ако туриш всичкото оръжие долу, ще бръкнеш, а като кажеш: „Горе ръцете!“, значи Божественото е горе, на Божествения свят се държа. Аз ще се държа за физическия свят. Казвам: ние сега намираме, че съществуват големи противоречия в света. Противоречията произтичат от онзи факт, че ние не използваме силите, които Бог ни е дал. Аз и друг път съм казвал, ако християнския свят, тия вярващи, тия стотици милиони християни, ако те имаха вяра в Христа, ако биха концентрирали своята мисъл, те биха преобразили целия свят. Вие не можете да си представите каква е съединителната нишка. Ако вие сте слаб, вашата слабост се дължи на разединението на вашия мозък. Във вашия мозък има цяла борба. Туй искате, онова искате. Много работи искате и влизате в конфликт със себе си. Ако влезете във вашия сърдечен живот, във вашия душевен живот и там сте в борба със себе си, всевъзможни желания имате, борба имате. Като влезете във физическото поле, пак сте в борба. Един човек, който е в борба в ума си. един човек, който е в борба в душата си, един човек, който е в борба в тялото си, може ли да бъде силен човек? Не може да бъде. Единството трябва да се образува в ума. Всичко трябва да се тури в ред и порядък. Човек трябва да знае, че той е пратен да мисли. Знаете ли какво нещо е мисълта? Най-мощното нещо в света – то е човешката мисъл. По-мощно нещо от

мисълта на човека не познавам на земята. И по-ценно от човешките желания, ако ги разберем, по-ценно на земята няма. По-сладко няма от човешките постъпки. Следователно всяка една хубава постъпка, то е най-сладкото нещо, което може да опиташ. Това са сладките плодове на дърветата. Ценността, това е съдържанието на този плод вътре. Ние сега всички искаме животът да бъде много добър. Прави сме да го искаме. Но де е нашето призвание? Да признаем, че онази велика мисъл, онази великата мисъл, във всичките хора, в умствения свят, е еднаква, ние не можем да го разделим. Не мислете, че вашият ум и умът на вашите братя е различен. Умът е единен. Вие може да мислите различно, но в ума на всичките хора има единство, само че, органите чрез които действа умът не са еднакво развити. По това хората се различават. Ако развиете човешкия мозък както трябва, във всичките хора ще се прояви туй Божествено начало. Сега всяка една религия в света, всяка една наука има за цел да създаде упражнения на човешкия мозък, да образува ония органи, чрез които ние можем да приемем Божественото Начало в нас, да станем силни и крепки в света.

Та казва Христос, че иде час, когато истинските поклонници ще се поклонят на Бога. Да се поклониш какво значи? Какво значи? Кланяне какво значи? Но в природата има клон, клон значи да си част. Ти не може да се покланяш, ако не си част, ако не участваш в цялото, ако не участваш в Божествения живот. Ако можеш да се присъединиш съзнателно към онова Божественото съзнание, тогава Божествената Мъдрост, Божествената Любов и Божествената Истина ще потекат и веднага ще се почувстваш свободен. Тогава Божественото тебе ще те обгърне и ти ще имаш тил зад себе си. Сега ти отхвърляш Бога от ума си, ти отхвърляш Бога от сърцето си, от тялото си, усещаш се като празна бъчва, която само вдига шум. Де ще намериш щастието? Ние търсим щастието там, дето не може да го намери никой. Та ви казвам, най-първо вие сте цял един свят. Потърсете онова Божественото начало. Вие го имате в себе си. Някои

сте доста напреднали. 4-то отделение сте свършили и в прогимназията на духовния свят влизате. Тук сте свършили университет, но в духовния свят, 4 отделения сте свършили. И казвам: Тепърва трябва да се организирате. Материалният свят е организиран. Почти е дошъл до края на своето организиране. Сега остава да се организира звездното пространство, да се организират всички звезди, органически да се образува една връзка между живите същества. Например, между онези, които живеят на слънцето и нас сега няма съобщение. Във вестниците новини няма. Във вестниците новини от месечината няма. Нашите учени хора мислят, че месечината е пуста. От тяхно гледище са прави, но в света няма пусти светове и в най-изоставените звезди все има живи същества, поне глупави. Хора не живеят, но по-хубаво живеят. Месечината не е една пуста планета. Тя е един свят много хубав за живеене. Хората на месечината не може да се карат, понеже имат 150 градуса студ. Как ще се карат при 150 градуса студ? Под думата „месечина“ ние разбираме религиозните разбирания на хората. Това е месечината. Самият живот е слънцето. Нашето разбиране за живота, това е една месечина, но животът се поддържа от слънцето, а се пречиства от луната. Луната има влияние върху живота само да го пречисти. В слънчевата система земята се е намирала в много благоприятно състояние на съществуване, вследствие на това Бог създаде луната и всичките нечистотии на земята се изчистват чрез месечината. Благодарете, че е така. Вие казвате, че тя нямала влияние. Тя има влияние. Има хора лунатици. Месечината оказва влияние върху религиозните вярвания на хората. Сега това ви го давам като факт. Върху фактите не може да се спори. Аз не искам да ви го доказвам това. Върху истината може да се разисква, но тъй както месечината съществува, тя има своя органическа функция вътре в слънчевата система и ако разбираме законите на месечината, ще знаем по-добре. Много болести може да се лекуват чрез лъчите на месечината. И тогава [между] месечината трябва да стане и нас да турите в среброто. Среброто е свързано с

месечината. Следователно вие ако искате да се лекувате, може да турите във водата среброто и тогава да прекарате лъчите на месечината през среброто и така да се лекувате. Туй изисква знание. Вие може да направите опит, който няма никакъв резултат. Всяко нещо трябва да има свои условия. Идете в някоя лаборатория, ще видите някой химик като прави опити: знае, нагорещява елементите да ги съедини. Не е така лесна работа да правиш един опит. Един американски химик, който изнамерил едно взривно вещество, искал да покаже на студентите експлозивността му, но забелязал, че ще стане голяма експлозия и казал на студентите: „Бягайте вън!“ Всички заедно с него излизат и след 5 минути става взрива вътре. Една малка частица употребил, но взривът бил така ужасен, че всичко било разрушено. Често и ние, съвременните хора сме дошли до положението дето произвеждаме в себе си такива взривове. Много хора умират по единствената причина, че са произвели един взрив. Запалят малка частица, пукне се сърцето, взрив стане. Някой път стане взрив в дробовете. Някой път стане взрив в мозъка. Това са взривове. Затуй ви казвам: Човек трябва да има едно знание, Божествено знание, да бъде тих и спокоен, да се не вълнува. Да се вълнува, но трябва да има голямо самообладание, за да бъде здрав. Не може да имаш самообладание, ако нямаш любов. На всичките хора днес трябва да се проповядва любовта, като една сила, която трябва да се тури като възпитателен метод. Децата как трябва да се възпитават? За в бъдеще младите поколения как трябва да се възпита6ат?Тъй както се говори за любовта, това не е никаква любов. Виждаме от тази любов излизат най-лошите работи.

Казва Христос: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в дух и истина.“ Писанието казва: „Любовта е плод на духа.“ Ако служим по дух, любовта ще бъде основа. Жертвоприношението, което пренасяме на Бога ще бъде любов. Някои мислят, като се служи по дух, е без любов. Но любовта е плод на Божествения дух. Следователно, като служим в дух, ще имаме

любов, която се ражда на Божественото дърво и ние като ядем от тия плодове, ще бъдем живи.

Казвам, сега практически вас какво ви спъва. Вие искате да знаете, какво религията е направила. Оставете философията, [това] са човешки работи. Можеш ли днес да влезеш в общение с Бога? Можеш ли днес да проявиш любовта? Може. Може ли днес да придобиете вечния живот? Може. Вие може да обиколите целия свят и ще знаете толкоз, колкото сега знаете. За да се образува диаманта трябва голямо налягане, 6–7–8–10 хиляди градуса, да се слеят пред въглена съвсем и тогава може да се направи един диамант. Казвам: Трябва любовта, този Божествен огън в човешката душа не само да гори, но трябва да се слее. Сливането аз го считам закон за пречистване. Ако човек може съвършено да се пречисти, мислите ли, че тогава в света ще се плашите? Вие се плашите, че в света не се обичате. Мислите ли, че ако Бог живее във вас, хората няма да ви обичат? Може ли хората да не обичат слънцето? Не може. Защото слънцето грее. Ако Бог живее във вас, вие ще бъдете обичани, както слънцето, понеже дето ходите от вас ще излиза Божественият живот. Новото в света кое е? Христос проповядва едно учение и всичките хора трябва да бъдат носители на този Божествен дух или да изявяват Божията любов, но не да доказваме. Сега няма нужда от доказателство в света. Истината седи в опита. Приложение трябва на принципите. [С] онова което знаете, [отивате] една стъпка напред. Човек като изучи стълбицата на музиката трябва ли да спре? След като изучи няколко песни, трябва ли да спре? Не. Има песни в музиката, които музикантите трябва да ги научат. Има песни в музиката, като изпееш една такава песен, тъй както трябва и хлябът ще дойде. Има песни, които като изпееш, ако си болен, веднага ще оздравееш. Има песни, които като изпееш, като не разбираш един предмет, веднага ще го разбереш. Ние сега искаме този свят да го поправим без песни, без мисъл. Искаме всичко да ни дойде наготово. Имаме механически схващания. Да дойде Христос от небето с ангелите си, да ни вземе, да ни облекат в бели дрехи, да ни

турят венци на главите. Младата булка на която турят венец на главата, какво я ангажират. С венеца, който турят на главата казват: „Готова ли си да дадеш живот на умрелите?“ И много умрели ще дойдат да се преродят. Тя казва: „Готова съм.“ И за туй турят скъсани цветя. Тя казва: „На всички цветя ще дам живот.“ От вас се изисква днес герои хора, на онази светлата, Божествената светла мисъл. След това днес изискват свети сърца, в които Божественото, Бог живее. Днес изисква света свобода, която да живее в човешкото тяло, [където човек ходи], да счита, усеща цялото тяло свободно, от него да излиза туй Божествено качество. Казвам: Няма кой нас да ни освободи. Едно време чакаха да ги освободи Русия. Турците ги владееха и Русия ги освободи. Сега чакат пак някой да ги освободи. Толкоз години и още не са освободени. Германците не са освободени, славяните, русите не са освободени, англичаните не са освободени, няма народ в света, който да е освободен. Всички се въоръжават, за да пазят своята свобода. Аз ги хваля, че се въоръжават. Но хората на новото учение трябва да въоръжат своя ум с най-дългобойните оръжия, да въоръжат своето сърце и да въоръжат своята воля. Не мислете, без въоръжение ще мине. Борците трябва да бъдат спретнати. На света трябва да се каже в какво седи благото. Всички тия народи, които живеят, искат свобода. Само, че те не знаят как да я добият. Всички се сдружават, мислят, искат да намерят начин, но не могат още. Техните трудности, мъчнотията, ето къде седи, аз ще ви приведа онзи пример, който съм ви привеждал. Два примера може да ви приведа: Един млад българин искал да научи един занаят. Разглеждал много занаяти и решил, че най-хубавият занаят е да прави гърнета. Този занаят му допаднал. Отива при един български майстор и казва: „Приемаш ли ме за ученик?“ Три години седял да прави грънци. Един ден казва на своя господар: „Ще бъдеш добър да ме произведеш калфа, искам да се оженя, да правя сам грънци.“ Казва му: „Много добре, синко.“ Отделил се, направил пещ според както неговия господар го научил, направил грънците, изпекъл ги в пещта, но след като извадил, всичките грънци

се напукали. Отива при господаря си и му казва: „Защо ми се напукаха всичките грънци?“ – „Ела да служиш и ще ти кажа как да не се пукат грънците.“ Той мислил, че е голямо изкуство. Най-после напълнили грънците, опекли се и учителят като изваждал всяко гърне и духвал в него, за да не се пука. Извади друго, духне. Брей, казва, само за едно „ху“ три години трябваше да служа. Днес на днешните хора, на всичките им трябва само едно „ху“. Ако всички кажат „ху“, божественото мислене, тази любов, в туй гърне, в този порядък няма да се пука.

Казвам: Радвайте се на едно: бъдещето, което иде за човечеството е добро. Иде една епоха, която никога не е била. Светла епоха. Ще мине човечеството през известни мъчнотии, но след туй ще дойде туй, което те са очаквали – Царството Божие на земята. Всички тогава ще живеят радостни и весели, под своите маслинови плодни дървета. Никой няма да ви смущава. Сега понеже туй е близо, всички трябва да се заемем да се приготвим. По старите методи казвате да се разкаете. Не е въпрос за разкаяние, не е въпрос и за жертва. Да се жертваме, това са го правили хората. Сега е въпрос да възкресим мъртвите от гробовете. Мъртвите хора трябва да оживеят. Сега Апостол Павел казва: „Че ако раздам целия си имот и ако пожертвам тялото си без любов, нищо не съм направил.“ Сега законът иска всяко дело, всяка постъпка, всяка една мисъл, която минава през нашия мозък, трябва да бъде плод на любовта. Всяко едно чувство, което минава през нашето сърце, трябва да бъде плод на любовта. Всяка една постъпка, която минава през нашето тяло, трябва да бъде плод на любовта. Тогава всички ние ще имаме благословението на Бога, който ни благославя. Всички да работим заради Него и бъдещето е на човечеството и всички един ден – не един ден, но сега ще бъде. Когато дойдат страданията да не ви е страх.

Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в дух и истина.

Тайна молитва.

17-та неделна беседа, държана от учителя на 12 февруари 1939 г., 10 ч. пр.обяд. София – Изгрев

ДА БЪДЕШ ОБИЧАН

Отче Наш.

Ще прочета 12 глава от Данаила.

Духът Божии.

Светът е най-великото училище, на което хората са ученици. Но всички хора не са еднакво способни – това не се отнася до техните дарби – всички еднакво не се учат. Всички нямат еднакви разбирания и всички еднакво не са прилежни, и всички не знаят, не оценяват времето. Ако попитате когото и да е. Един ученик иска да свърши училището, за да може да подобри пряко живота си на земята. Един религиозен човек иска да вярва в Бога, да му помага Господ и той да преживее добре. Това са частични схващания. Най-първо човек иска на земята да живее. Но за да живее добре три качества са необходими. Човек за да живее добре, трябва да мисли добре. За да живее добре, той трябва да чувства добре, да има благородни чувства. За да живее добре, той трябва да постъпва и то добре да постъпва, да бъде справедлив. Постъпка, която няма справедливост, не е постъпка. Три качества трябва да има човек, за да живее. Вие казвате да живее човек. Ако ти не мислиш, това не е живот. Ако ти мислиш безразборно, това не е живот. По някой път искат хората да говорят много прецизно. Математиката е наука много прецизна, но там се изисква един ум. Ти в математиката не можеш да употребиш една дума, която има две значения. Трябва да има точно определено значение. Математически, геометрически как се определя точката? Какво нещо е точката? Не заема никакво пространство, а същевременно ти трябва да боравиш с нея. Значи, кое е качеството на точката? Какво качество има точката? Точката има положение. Положението това е разумно отношение, „a : b“ – това е едно отношение разумно. „a : b“ се отнася както „b : c“ – но

това са разумни отношения, математически. Казвате: „Трябва да боравим с точката, една материя, която не е разумна.“ Но когато казваме „a : b“ се отнася, както „b : c“, аз имам думата [на] инженер, на който давам своя план. [По отношение на „a“ е равно, но по отношение] говоря на един разумен човек, не говоря на мъртвата материя, за да не ме разбере. Превеждам моя език в геометрическа форма. Защото щом туриш двете линии равенство, то е вече геометрия. Значи математически е точката равно вече влиза геометрията. Следователно, за да прекарате едно разумно отношение, понеже точката тогава между хората съществува разстояние. Що е разстоянието? Ние наричаме разстоянието между две точки едно правилно отношение. Между две точки, това е разстояние. Щом се яви онова правилното математическо отношение, което първоначално е турено между две същества, тогава има мир и съгласие. Щом се наруши това разстояние, веднага произтича дисхармония. Тъй щото може да го употребите. Ако вие слушате някой да ви свири, ако отблизо го слушате, ще имате едно впечатление, ако идете отдалече, другояче ще звучи пияното или цигулката. Цигуларят е майстор, който като си тури цигулката под брадата да знае на какво разстояние, да постави музиката си от ухото. Щом не може вярно да го постави, той не може вярно да вземе тоновете. Тогава и ръката не може да свири вярно на цигулката. Човек, за да разбира един предмет, какъвто и да е той, трябва да се постави на фокус. Да разбере една точка, която има отношение и то разумна точка. Например, може да ме пита някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ – Аз казвам. – „Все таки, по-ясно ми кажи.“ – „Аз ти вярвам, ти вярваш ли в себе си?“ Човек не може да вярва в Бога, ако не вярва в себе си. Той ме пита: „Ти вярваш ли в Бога?“ Аз му казвам: „Ти вярваш ли в себе си?“ Ето отговорът: Щом попиташ едного вярваш ли в Бога, той казва, ти вярваш ли в себе си. Ако ти вярваш в себе си, аз вярвам в Бога. Ако аз вярвам в Бога, ти вярваш в себе си. Следователно, в дадения случай, ако аз вярвам в Бога, ти вярваш в

себе си; ако ти вярваш в себе си, аз вярвам в Бога. Ако аз го попитам, вярваш ли ти в Бога, той ще ме попита, вярваш ли ти в себе си. Казвам: Вярвам. И той вярва. Аз го питам: Ти вярваш ли в Бога. Това е едно математическо отношение. Това е възможно за който разбира. Казвате: „По-ясно кажи." По-ясно от това не може да се даде. Ако някой може да го даде по-ясно, аз бих го слушал. Според мене, ясното говорене, аз като ям добре, усещам едно разположение в себе си, правилно ям. Щом ям и имам неразположение, стомахът ми казва: не си ял правилно, не си дъвкал както трябва. Следователно математическото отношение не е право. Всяко стискане на зъбите е точка. Ще я пратиш в стомаха. Между една точка и друга точка трябва да има разстояние. Следователно щом изядеш една хапка, две и не ги пратиш на разстояние, в стомаха се роди веднага една вътрешна дисхармония, която ние наричаме мъчно храносмилане. Мъчното храносмилане показва, че храната не е дъвкана или е нямал зъби, или много бързо е ял и гълтал нацяло храната и тогава стомахът не може да свърши една работа, която зъбите може да свършат. Тези са встъпителни думи.

Човек трябва да има една ясна представа, защо той е дошъл на земята. Туй трябва да го знае. Когато майката ражда едно дете, трябва да знае защо го ражда. Когато бащата се жени, трябва да знае, защо се жени. Когато човек става проповедник, трябва да знае, защо става проповедник. Когато става цар, трябва да знае, защо става цар. Когато се роди и живее, трябва да знае, защо се е родил. И когато умира, трябва да знае, защо умира. При това, хората страдат, раждат се, умират и не знаят защо умират. Живите страдат, не знаят защо се раждат. Всички страдат, понеже не знаят, каква работа да вършат. Мъртвият, щом знае защо умира, той не страда вече. И живият, който се ражда, ако знае и той няма да страда. Следователно всичките страдания произтичат от незнание, [или] отношения нямат хората най-първо. Ние трябва да се поставим на известно отношение към първата причина, която ни е породила в света. Ако аз нямам

отношение към своя баща, който станал причина за моето идване на земята и ако аз нямам отношение към майка си, какво отношение мога да имам? Ако едно растение няма отношение към космоса, ако едно растение няма [отношение] към слънцето, към влагата, към светлината, към топлината, какъв ще бъде резултата на неговото растене? Няма да има никакъв резултат. Сега ние искаме един живот, без да спазим тия отношения. Едно растение без светлина, без топлина, без влага – всички знаете какъв ще бъде резултатът, то ще изсъхне. Един човек без вяра,един човек без надежда, един човек без любов в света – неговата душа не може да расте и да се развива. Сега аз не говоря за онази любов, която носи в себе си всички противоречия. Аз говоря за една любов, която носи живот на цялото човечество. Аз говоря за една любов, която носи щастието на семейството, една любов, която носи щастието на индивида, на човешките души. Аз говоря за една любов, която носи знанието, носи светлината, която носи свободата. Това е любов в широк смисъл. А пък всичките тия противоречия, които произтичат в живота, те произтичат, че хората не се намират в правилно отношение един към друг. Ти не можеш да бъдеш обичан в света, ако не обичаш този, който те е обичал. Това е закон в света. Никога не можеш да бъдеш обичан, почитан или уважаван и да придобиеш нещо, ако ти не обичаш този, който те е обичал. Сега аз говоря за Онзи, който те е създал и ти е дал всички условия. Всеки един човек се е явил на земята, има всичките условия. Цялата земя е на негово разположение, слънцето е на негово разположение, въздухът е на негово разположение. Всичко е на негово разположение и този човек пита: „Какъв е смисълът на живота?“ Че какъв е смисълът на парите? Тогава ако аз ви дам пари, какъв ще бъде смисълът? И малките деца знаят. Най-първо, ако нямате обуща, ще си купите обуща. Ако нямате шапка, ще си купите шапка. Ще си купите дрехи, храна ще си купите, къща ще си направите. Автомобил ще си вземете. Какъв е смисълът на живота? Какъв е смисълът на знанието? Смисълът на знанието е:

да изправим всички криви пътища. И тогава в знанието ще се родят инженери, не само да изправят земните пътища, по които ходим, но и пътищата на човешкия ум, пътищата на човешкото сърце, пътищата на човешкото тяло. Всички пътища трябва да се изправят. Туй знание трябва да имаме. Сега трябва да залегне във вашия ум, може би вие не знаете за какво ще ви говоря. Вие искате да знаете крайната цел. Вие не мислете за крайната цел. Ако съм на ваше място, как щях да постъпя? Когато отивам да слушам някой виртуоз, цигулар или певец, слушам го как пее, каквото и да е парче, искам да зная как ще го изпее. Не гледам края, финала, но от единия край до другия, цялата песен, общото, цялото, което пее – от началото до края – във всичките модулации, във всичките изражения. И така си съставям едно понятие за този певец – няма да чакам края, какъв ще бъде. Или ако слушам някой цигулар, пак гледам по същия начин. Когато някой ми говори, слушам от единия край до другия и гледам онази светлина, която може да хвърли в моя ум. Не мисля, че който е велик говорител, какъвто и да е, той не може да ви даде изведнъж понятия за целия свят. Да имате едно понятие за целия свят, какъв е в своята целокупност, се изисква не един милион, не един милиард години, но се изискват милиони, билиони, трилиони квадрилиони години. Това са неща неразбрани. За да се разбере живота, ти не можеш да разбереш този живот, ако всичките хора не го разбират. Когато някой пита и каже: „За мене остана неясно“ – зная, че и на други хора има, които не знаят и вследствие на това ние се спъваме едни други. Представете си, че до мене седят няколко души на прозореца, седят и не могат да видят слънцето, кои са причините? Тези, които седят преди мене, ако те се махнат, аз веднага ще се осветля.

Казвам: Не може да станем просветени, да разбираме живота, докато не влезем в правилни отношения с всички разумни същества, които имат отношение. Не да бъдем събрани на тясно. Земята и слънцето, за да живеят в хармония, земята както е създадена по

натура, тя на български е жена. За да няма стълкновение тя е поставена на 92 мили разстояние, само при такова едно отношение помежду им има хармония между слънцето и Земята. Някои планети има, които са по-близо. Отношенията са други. Венера е по-близо, но на Венера не може да има такъв живот, какъвто го има на Земята. На Юпитер не може да има такъв живот, като на Земята, пак се различават. Всички планети се различават, животът и съществата, които живеят се различават. Сега има спор, дали там има същества. Аз предполагам, че на всичките планети има хора, но не са както хората на Земята, различават се по нещо.

Аз не разглеждам въпроса както вие го разглеждате. Много пъти в София се правят къщи за кираджии, че старите стоят празни. Щом природата е направила всичките тела, световете си имат един определен план. Тия светове са населени, защото, ако нямаше нужда, нямаше защо да се съградят. По напред се явиха кираджиите и тогава се направиха световете, следователно, преди да дойдат хората на Земята, те бяха. Кираджиите казват: „Създайте едно здание, една земя за нас.“ И [за] всичките, които се явиха, Господ създаде земята. Другите, които трябваше да живеят на Венера и те се явиха, за тях създаде Венера. [За] другите, които трябваше да живеят на Юпитер, създаде Юпитер. [За] които трябваше да живеят на Марс, създаде Марс, [за] които трябваше да живеят на Сатурн, създаде Сатурн и т.н. Това са общи положения. Общи положения, които се определят. Вие искате да знаете какво е състоянието на Сатурн или на Юпитер. Една отличителна черта на всички юпитерианци е, че те са хора с голямо достойнство. Той има достойнство, самоуважение в себе си. Човек, който като каже, седи на думата. Един юпитерианец никога няма да те излъже, той е устойчив. Той може да има устои.

Един сатурианец, той е краен критик, гледа така подозрително на всичките работи, че зелените тикви на плета ги духа. При него като идеш за да ти даде пари на заем, ще има 99 гаранти и пак едно малко подозрение може да има, че може да го излъжеш. Ако искате да

знаете какви са хората на Венера, те са хора на любовта. Кой как те залюби, в любовта му има нещо отлично. Онези хора, които живеят на Меркурий, те са умни хора, сръчни, практични в живота. Той като му кажеш да направи една къща, ще я направи без погрешка. После за 10 години ще благодари, че ти съградил къщата. Сега на Земята вие ще останете. Понеже вие сте на Земята, за другите не може да си дадете мнението, понеже не сте били там. Аз имам думата. Аз определям само някои основни черти. Има и други неща, с които те се различават. Не мислете, че онези, които живеят на Юпитер, че те са светии. Малко по-добри са ония на Юпитер, но и те си имат мъчнотии, които трябва да разрешават. Но въпросът другояче седи. Човек може да се приспособи. Ако най-напред може да иде в Юпитер, да иде да види нещата. Ако четете Сведенборг, той ходил на Юпитер, на Сатурн, срещал се с тия същества и пише в книгите си, разговарял се с тях. Ще кажете, дали това е вярно? Сведенборг, казва, тъй както казва, аз вярвам. Дали тия неща са верни, то е негова работа. Който не вярва да иде да провери. Един човек който казва, трябва да му вярваме. Ако се усъмним да идем, да проверим и тогава да си дадем думата. Ако без да проверим, отричаме нещата, не сме прави. Има един закон, който показва дали нещата са верни или не. Всеки може да провери дали един тон е звучен или не е звучен. Вие може да знаете това, ако този звук звучи хубаво, хубав е. Ако произвежда някаква дисхармония, звукът не е правилен. Тъй щото има един закон в природата, който туря една мярка, с която можем да мерим дали мислите са правилни, дали чувствата и постъпките са правилни. Имаме в себе си една мярка, с която можем да мерим, дали известни наши мисли или чужди са верни или не. Много наши мисли не са верни, има нещо в тях, което не е вярно. Има много чувства, които в себе си съдържат някакъв примес. Казвам сега: Имате картини от двама художници, по какво се отличават? Да допуснем, че единият нарисувал един интелектуален тип, един човек на ума, а другият нарисувал един човек на чувствата, който е морален. Израженията ще

бъдат ли едни и същи? Трябва да знаете какви са чертите на умния човек и какви са чертите на онзи, хуманния, които са нарисувани на картините. Колко мъчно може да се въплъти това на платното, да тури тия черти, които изразяват известна хуманност. Колко пъти вие сами създавате вашите разположения. Достатъчно е да ти туриш устата надолу, за да снемеш тия ъгли, за да се измени твоето настроение. Достатъчно е да повдигнеш края на ъглите нагоре и да добиеш весело настроение. Достатъчно е да изкривиш устата си, за да измениш своето състояние. Достатъчно е да смигнеш с едното око и да смигнеш с другото, за да измениш своето състояние. Ако дигнете пръста си, ще се измени състоянието. Ако дигнете двата пръста, ще се измени състоянието. Ако поставите цялата ръка, пак ще се измени състоянието. Тогава човек, който съзнателно или несъзнателно, по известни вътрешни негови състояния до известна степен, с които той си служи, може да си влияе. В този смисъл, не е безразлично какво човек говори. Учените хора когато говорят всичко онова, което е написано със запетаи, с точки, с точка и запетая, с две точки, с удивителна, с въпросителна, правилно е спазен правописа. Така по-лесно се пише. Ако пишете на френски или на английски, правописът е по-труден. Има ударения в ляво, в дясно. Разбира се, съвременните хора се спират и казват кое е право. За да рисува художникът, той трябва да има известна обстановка, той трябва да има едно ателие, при това светлината трябва правилно да влиза, за да може да рисува. Тази светлина правилно да се разпръсква в стаята, за да може предметите, които рисува да дадат едно правилно отражение. И в природата човек трябва да изучава отношенията, които имаме. В природата ние нещата не можем да ги видим реално, както са. Най-първо природата е направила така, че големите предмети да ги виждаме малки, след туй малките работи трябва да ги уголемим и следователно, казват, че светлината се образува тук на земята. Част от светлината се образува тук, на земята. То е вярно, ние от другите светове приемаме картини. Слънцето изпраща известна енергия от

себе си. Тази енергия като срещне едно платно, не се пръска. Като срещне екран, като на киното се отпечатва слънцето. Слънцето е проекция, която се образува. Ние виждаме слънцето такова, каквото не е. Ние виждаме част от неговия план и после почваме да си правим за себе си известни понятия. В старо време онези, които не са разбирали, някои гърци, са мислили, че слънцето едва ли е голямо колкото Атина. Като Атина са го мислили голямо. Това са наши понятия. Даже са мислили, че не е голямо колкото Земята, а пък хиляди земи може да се сместят на слънцето. Значи нямаме ясна представа. Трябва да знаете, че светът е едно предметно учение за ония напредналите същества в света, които живеят, Бог им е създал на тях, а пък светът е едно предметно учение за нас. Ние се учим и за нас не е да знаем каква е крайната цел. За сега за нас е важно, какво може да ползваме от този свят, който е направен. Как е направен един плод не е важно да знаем, но най-първо трябва да се учим каква полза може да принесе този плод. Например, тепърва нашите ботаници има да изучават силата на плодните дървета, с каква храна трябва да се хранят хората. Ако ние искаме да създадем един интелектуален тип, с каква храна трябва да го храним? Или ако ние искаме да развием човешките чувства, или ако ние искаме да създадем един морален тип, каква храна трябва да се употребява? Труден въпрос! Тогава седим и най-първо човек се занимава с животните. Ева, другарката на Адама, понеже той се занимаваше със зоология, тя се зае да изучава ботаниката и загази с ботаниката. Адам със зоология а Ева с ботаника. Като започна за изучава ботаниката, дойде до едно растение, което беше отровно и Бог каза: „Отрова има това растение, да не я ядете.“ Те искаха да знаят, каква е тази отрова и опитаха отровата на това растение, наричат го дърво на познанието, на доброто и злото. Това са действащи сили, които действат в нас. Това дърво на доброто и злото е в нас. Доброто е в главата, а злото е в стомаха. Бог казва „Няма да ядете от дървото на познанието, на доброто и злото.“ Понеже туй дърво е в човека, няма да дадете

подходяща храна. Където живее злото, ще създаде големи неприятности на човека. Съвременните изучавания в науката показват, от къде се раждат тия болести. Учените хора често обясняват и казват: „Нечистата кръв е причината." В човешката кръв се образуват известни серуми, в които разните болести, които хората имат, намират храна да се прехранват и следователно в тях се развиват тия болести. Хигиена се изисква, човек да има чиста кръв. При чистата кръв никакви болести не може да се проявят. Вие имате ревматизъм, това е нечиста кръв. Или имате рак, нечиста кръв е. Давате на тия микроби храна, или холера ви е хванала, или каквато и да е друга някаква болест. Ако се пречисти кръвта, този нисшият живот, като не може да намери храна, той не може да живее. Следователно Бог ни е създал, не да храним болестите. Ние сме създадени да подхранваме доброто в себе си, а не злото. Това е науката, в която човек се учи, за да бъде добър.

Та казвам: Първото нещо, което човек трябва да започне в живота, всяко нещо, което човек върши на земята, той трябва да го върши с обич. Обуваш си обущата, обувай ги с обич. Изуваш обущата си, изувай ги с обич. Туряш шапката си, тури я с обич. Сваляш шапката си, свали я с обич. Туряш палтото си, тури го с обич, сваляш палтото си, свали го с обич. Вземаш една чаша вода, пий я с обич, измиваш чашата, измий я с обич. Всичко, каквото правиш, всичко прави го с обич. Едно основно правило, което хората трябва да го турят, за да имат един отличен живот. Това е потребно. Има известна мъчнотия, не е лесна работа. Както аз ви говоря, е лесно, но в практическия живот има големи трудности. Затова трябва да се явят хора в света, които трябва да бъдат като запалка. Някой човек като дойде, както кибритената клечка, станете, драснете, запалете огъня. Всеки човек трябва да има по една мисъл, която да се пали и да запалва другите мисли. Като станеш сутрин, като драснеш, запали клечката и през целия ден да ти бъде добре. Светлина ще имаш и топлина ще имаш, и постъпките ти ще бъдат правилни. Ако станеш

сутрин и не можеш за запалиш своята мисъл, целият ден ще бъдеш неразположен, тогава ще мислиш, защо Господ така те създаде. Не Господ така те създаде, въпросът не е там. Вие може да кажете, че баща ви беше нещастен. Баща ви страдаше от същия недъг. Той мислеше, че светът се създаде и той искаше да го поправи. Ние не сме пратени на земята да оправяме света. Ние сме пратени да придобием нещо за себе си. Но и себе си да оправим. Всеки един има отлични възможности. Сега ще ви приведа един научен факт и той е следният: Всичкото знание, което имаме до сега, може да се събере в 90 книги като Библията. И след като се напечатат в човешкия мозък, там ще остане място за още 900 такива книги. Какво голямо бъдеще! Всичкият наш мозък трябва да добие онова истинското знание, в което човек може да стане силен в света. Силен в света да стане човек, за да може да реализира всичко онова, което желае. Не чрез насилие, но чрез закона на свободата. Умен трябва да стане човек, за да може да реализира всичко онова, към което неговата душа се стреми. И добър трябва да стане човек, с единствената цел, да реализира всичко онова, за което той е предназначен. Сега само за изяснение ще ви представя следния пример: Представете си, че един от вас го готвят да го турят като управител на една планета като земята. Питам: Ако вас ви турят като управител, като цар, какво ще направите с туй знание, което имате? Вие имате едно схващане да идете в небето, да живеете добре. Вашата идея е, вие мислите да идете на курорт, на бани и да прекарате няколко месеца щастливо, такова е вашето схващане. Оня свят е място на учение. Като идете на оня свят ще държите сказка, комисията ще ви слушат и ще видите как може хората да живеят. Като се върнете ще искате да приложите това, което сте видели и чули, туй е вярно. Господ ви е проводил в един свят и казва: „Каквото си видял, направи го на земята." Сега някои хора казват, че оня свят е непонятен за съвременните наши разбирания. С тия чувства и с този ум не е понятен. Мислите, че висшата математика е понятна за един човек, на който умът не е готов? Разгледайте дескриптивната

геометрия, която се дава в университета, в която студентите дават изпит. Вие ще се намерите в затруднение. Там има такива трудни положения! Едно знание от хиляди години, събрано във формули. Един геометрик вижда неща, които ти не виждаш. Той казва, че една плоскост пресича друга, трета, а ти не виждаш никаква плоскост, но той вижда тия плоскости. Аз, който не разбирам нищо от тия плоскости, нищо не виждам. Само въздух, празна работа. Казвам: Ти може да си въобразяваш в ума си. Човекът като седне, започне да чертае, виждам, че е нещо реално. И от туй създаде нещо. Той има в ума си, как трябва да се построй цяла една къща. Аз гледам, но нищо не виждам, но и нищо не мога да съградя.

Казвам: Всички трябва да бъдем като този инженер, да виждаме плоскости в бъдеще, те са там проектирани. Разумност в света съществува между хората и всеки един от вас може да дойде в съприкосновение. Ако вие във вас имате едно радио, всеки един от вас може да дойде в съприкосновение с която и да е част на Европа: Германия, Франция, Англия, Русия и дори с Америка. Всеки един от вас си има едно радио в мозъка и може да дойде в съприкосновение с онзи свят. Какво мислят хората е друго, но всеки може да дойде в съприкосновение. Казвате: „Халюцинация е това.“ В света халюцинации не съществуват. Изопачени форми има, но всяко нещо, което съществува има някаква причина, без причина нищо не може да съществува. Вие сега казвате нещо и нищо. Вие мислите ли, що е нещо и нищо? Не, от нищото не може да излезе нещото. Казвате: „Туй е нищо.“ От нищо, излязло нещо. Може ли от нищо да излезе нещо? Как може от нищото да излезе нещо?То е все таки да искате, да ме убедите, че от земята може да излезе човек. Че земята може ли да роди човек? Земята не може да роди човека, понеже тя може да създаде едно произведение, но то е станало от нещо. Писанието казва: „Нищо е туй, което ти искаш.“ То е нищо. Понеже го няма. Това, което ти получиш вече, то става нещо, в тебе искането е нищо. Искаш да станеш богат, нямаш тия пари, но ти станеш богат, дойдат

тия пари. Казваш: „Едно време исках нещо от нищо, исках нещо, а сега нещото дойде, дойдоха парите.“ От къде дойдоха? Как стои въпросът в твоя ум, от нищото ли стана нещото? Това са понятия. Сега вие седите и казвате тъй: „Този закон, който действа в природата, това е закон, който действа. Това е отношение.“ Казваш: „Аз не мога да бъда добър човек.“ Ти сам се разоръжаваш, осъждаш на страдание. Ти, който не си добър, ти веднага трябва да впрегнеш ума си и да станеш добър. Искаш да станеш богат, да станеш добър, значи да станеш богат човек. Този човек, който проектира в ума си доброто, той може да го постигне, а този, който не проектира доброто, не може да го постигне. Най-първо трябва да се роди едно желание, непреодолимо желание да стане добър. Ако всичките хора биха имали туй желание да стане човек добър и той ще стане добър, следователно от един човек на другите може да се предаде по същия закон. В Палестина се яви един човек, който се казваше Исус. Той имаше 12 души ученици. Тия 12 души си туриха на ума да преобразят целия свят. Та те всичките, като се явиха, другите се смяха и казаха: „Тия ли ще преобразят света?“ Ако духовните хора, които съществуваха във времето на Христа разбраха, всичко можеше да бъде, но не и това. Ако те дойдат в сегашния 20-ти век, ще видят, че туй, което тогава считаха за невъзможно, ще видят, че те управляват света. Аз ви казвам, днешните християни управляват света навсякъде и един ден хората на любовта ще достигнат и ще управляват целия свят. Елате след 2000 години и ще видите. Тогава ще имате един порядък такъв, какъвто хората не са сънували, дето всичките хора ще бъдат задоволени, щастливи, всеки ще живее толкоз на земята, колкото иска. Когато се наситят на земния живот, хората на земята ще бъдат такива напреднали, ще се качат на някой ангел и ще кажат: „На еди коя си планета ме заведи, на Венера, на Юпитер.“ – и така ще се разхождате по света. Вие ще кажете, това е илюзия. Аз бих желал всякога да живея в тази илюзия. Това е смисълът на живота. Цялата вселена е един жив организъм. Това е един организъм, това е тялото на Бога. Цялата

вселена е мястото, дето Бог живее. И аз бих желал да живеете там, дето Бог живее. Бог живее навсякъде и аз искам да живея като Него, навсякъде. Желая и всички да имате и същото желание да живеете навсякъде. Сега то ще дойде, но за в бъдеще, но сега на земята трябва да живеете добре. Казва: „Праведните ще просветнат." Противоречията, които сега се раждат, лесно може да се изправят. Има възможности да се изправят. Да кажем вземете онова противоречие, което съществува между богати и сиромаси. От памтивека едните са сиромаси, а другите богати. Някои, които не разбират закона, намират, че има едно противоречие. Аз представям тази работа така: Имам две шишета. Едните са пълни, а другите – празни. Какво да направим сега? От пълните шишета ще налеем в празните. И шишетата ще станат наполовина. Какво ще изгубят сега шишетата? Едните ще олекнат, а другите ще натежат. Богатият е изложен на по-голяма опасност, отколкото сиромахът.

Казвам сега: Законът е такъв. Сиромасите имат толкова право, колкото и богатите, и богатите имат толкова право, колкото и сиромасите. Понеже богатият има толкова право, колкото и сиромахът, трябва да даде на всичките сиромаси, не на един. Въпросът не е единичен. Ние ще вземем богатите хора като един богат. Всичките богати хора като един човек и всичките сиромаси хора, като един човек. Следователно, всичките богати хора, трябва да дадат от своето богатство и всичките сиромаси хора трябва да дадат от своята сиромашия. Имаме този пример даден от Блудният син [...] големият син, примера, който Христос е дал. Богатите хора са онези, които са останали при баща си. Богатите са, които са вършили волята Божия. Младият отишъл в странство да яде и да пие, изпохарчил всичко, връща се при баща си сиромах. Всичките сиромаси са като малкия син, който се връща. Някои нямат съзнание и са недоволни. Ето добрата страна на сиромасите: Те са съзнали, че малко любов имат към Бога. Богатите хора още не съзнават, считат, че са господари. Богатите, които имат, те считат, че туй което имат е тяхно.

Ето тяхното заблуждение. Един богат човек няма право да мисли, че туй богатство е негово. Един силен човек няма право да мисли, че тази сила е негова. Тази сила, която има, трябва да я употреби за благото на цялото човечество. Тази сила, която има, трябва да я употреби за благото на целия народ. Че тази идея трябва да бъде в него свещена, че трябва да служи на Бога. Ние считаме Бог като една мярка, която може да направи всичките хора щастливи. Историята на цялото човечество показва това. Във всичките епохи, всичките ония хора, същества, растения, животни, които са живели съобразно с волята Божия, Бог е благославял живота им. Които не са вършили волята Божия, тяхното положение се е влошавало. И растенията, които не са вършили волята Божия, тяхното положение се е влошавало. Та казвам: Всички ония същества от памтивека, които са вършили Волята Божия, Бог ги е благославял и продължава да ги благославя. Единственото същество, което може да изглади всичките противоречия, които съществуват, то е Бог. Ние търсим живота. Животът иде от Бога. Всичките хора са носители на Божествения живот в света. Ние обичаме хората, понеже чрез тях Бог се изявява. Всяко същество в света е проводник на Божествения живот. И ние трябва да го обичаме дотолкоз, доколкото Бог се проявява чрез него. Щом чрез туй същество не се проявява, ние вече не можем да го обичаме. Когато ние говорим за Любовта, ние подразбираме Божествения закон. Човек, който не разбира по Божественому нещата, той не може да обича. Всеки човек, който обича, той има Божествено разбиране. Щом престане любовта, изгубили сме Божественото разбиране. Тогава идват всичките противоречия. Сега отидеш при един човек, който няма любов, искаш пари на заем, той ще ти иска гаранти. Или искаш някаква услуга. Той ще ти каже, че не е разположен или време няма. Жена има, деца има. Ако той ви обича като себе си, въпросът другояче седи. Щом те обича, той ще намери време той ще намери време за тебе, както намира време за себе си. Някои хора казват, че нямали време. Нямали време да се молят.

Нямали време добро да правят. Аз разбирам, че те нямат Любов към Бога. Какво ще бъде нашето разрешение? След като стой онзи ученият човек, който работи, къде е разрешението? Между онези учени, които вярват в Бога и не вярват в Бога, има едно различие. Онези, богатите, които вярват в Бога и имат любов и онези, които любят Бога и не вярват в Бога има едно различие. Онези, които любят Бога и вярват в Него, знанието им отива с тях. Той като умре, всичките хора Му стават по-любими. Като влезе в оня свят, всичките хора него го посрещат, всичките светии го посрещат, турят му венци на главата. Като умре един праведен, един ученик или един Божи праведник от земята, на оня свят му правят такова тържество, както тук посрещат един цар. Един праведен човек в оня свят го посрещат много тържествено, отколкото един цар тук, на земята. Струва си да те посрещнат така. Като влезеш, ще ти турят такава мантия, каквато не си сънувал. Ще те обичат и казват: „Много се радваме, че ти показа своята любов.“ Аз не вярвам, че вие сте от онези, които не вярват. Аз казвам, съмнявайте се, но проверявайте. Не ви казвам да не вярвате, но проверявайте. Умният човек трябва да проверява. Като повярвате, бъдете съгласни със себе си. Не се стремете да кажете: „Може би аз се заблудих.“ Ако аз съм се заблудил, от къде ще дойде знанието? Ако аз съм се заблудил, тогава ще заблудя и другите хора. Сега ако дойде някой при мене, казвам: „Можеш ли да рисуваш?“ – „Зная да рисувам.“ Ще му кажа да излезе и да ви нарисува. Може да ме изложи. Може да каже, аз съм отличен художник, пък да нарисува една карикатура. Аз трябва да ви нарисувам както искате. Ще ми кажеш тъй: „Ето едно огледало, нарисувай ме тъй, както съм в огледалото.“ Всички трябва да бъдем художници. Когато държим един човек в нашия ум, трябва да го нарисуваме такъв, какъвто е. Невидимият свят не търпи безобразни картини. Дръж един човек във всичката негова красота. Дръж го с онзи светъл ум, с онова благородно сърце, с онази силна воля. Дръж в ума си един човек, облечен с всичките добродетели.

Та казвам: Това е сега положението, за което хората са повикани. Обаче има хора, които мислят, че новото, което иде в света щяло да разруши старото, че в старото съществува онзи червей. Като кажеш, че той ще се превърне на пеперуда, има ли нещо лошо? Ако живее 4–5 години като червей и после се превърне на пеперуда, какво е изгубил този червей, след като е станал на пеперуда? Аз нямам нищо против, ако сегашната вяра може да даде щастие на хората, аз ще се, радвам. Но ако този порядък, той сам не дава това на хората, тогава трябва да се създаде един нов порядък в света. Трябва ли да отказваме онова новото, което Бог ни изпраща? Трябва ли да застанем против слънцето, което изгрява? Понеже не съответства на нашите интереси, денем да турите завесите, да турите кепенците и да останете с изкуствената светлина. По-добро е Божествената светлина, отколкото изкуствената светлина. Божествената светлина носи живот, Божествената светлина носи щастие в себе си. Носи свобода индивидуално, за всеки едного. Въпросът седи малко социално. Да допуснем, вие искате да образувате един дом. Как ще се образува домът? Ако мъжът не може да види Божественото, което съществува в неговата другарка? И ако жената не може да види Божественото, което съществува в нейния другар, как ще живеете, кажете ми? Ако Бог живее в неговата душа, в неговата другарка, тя ще бъде здрава. Ако Бог живее в неговата другарка, тя ще бъде умна, благородна, справедлива. Ще има всичкото уважение. И той ще почувства това. Ако Бог живее в неговата другарка и той ще бъде умен и той ще бъде добър, справедлив и тя ще почувства това. Хората искат да образуват дом, да имат деца, без да вярват в Бога. Туй е невъзможно. Казвам: Трябва да положим от сега една основа: Беззаветна Любов към Онзи, Който ни е дал живот. Той отвън се проявява. Като излезете вечерно време, ще видите всичките звезди. Денем – слънцето, всичката природа. Това е Той, навсякъде Го виждате. Онова, което вас ви подбужда към добро – Той е. Във вашето желание, за да искате щастието, на кого се дължи? Той е Бог, Който действа във вас. Казва:

„Аз ви създадох, станете един добър човек, един умен човек да бъдете щастлив. Бъдете един силен човек да употребите вашата сила за благото на вашите ближни.“ И като градиш казва: „Не руши онова, което съм създал, понеже ще създадеш своето нещастие.“ Има две думи, които казвам: „Всички трябва да станем слуги.“ Всеки, според своето разбиране да служи на туй, Божественото. Всеки човек, в каквото и положение да е, разбира как да живее. Вярвам във всичките хора. Вярвам, че като ви говоря, вие разбирате, доколко туй е истина. Понеже аз вярвам, затова ви говоря. Ако аз не вярвах във вас, нито една дума не бих ви казал. Считам, че и вие, ако не вярвахте и вие не бихте дошли. Понеже сте дошли, значи вярвате. Понеже съм дошъл, аз вярвам. И сега остава, като вярваме един на други да положим любовта по новия начин. Този начин има да го учим за хиляда години. За всичките години, които идват, ние ще учим този велик закон. Имаме велико бъдеще в света. Няма какво да се отказваме в този свят. Този свят иска да го направим рай на земята. Не да растат буренаци, неправди, но като дойде новата култура, прах няма да има, бедни и сиромаси няма да има. Ще има сиромаси, колкото за предметно учение, колкото за цяр трябва да има. Без сиромаси животът няма да има смисъл. И богати ще има, колкото за цяр, за чешит.

Онова, което Бог е вложил във вашата душа, онова, което Бог е вложил във вашия ум, онова, което Бог е вложил във вашето тяло, желая туй за го постигнете всички.

Благословен Господ.

Тайна молитва.

18-та неделна беседа, държана от Учителя на 19февруари 1939 г. 10 ч.пр.обяд. София – Изгрев

ДА ВИДИ ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Отче наш

Ще се развеселя.

Ще прочета част от трета глава от Евангелието на Иоана, от 1–22 стих.

Духът Божи.

Ще говоря само върху думите: „Да види царството Божие." Очите са едни от петте сетива или чувства, или способности, с които човек влиза в съприкосновение с природата. Според мен устата, слухът, обонянието, пипането, зрението, това са способности, с които човек разполага на физическия свят. Какво вие знаете по това, дръжте го за себе си. Аз не отказвам и вашите мнения. Колкото повече мнения съществуват, толкова по-добре. Езикът не се състой от една или от десетки думи. Хиляди думи съставят езика. Колкото повече думи го съставят, толкова по-добре. И колкото повече думи човек знае, толкова по-добре. Понякога вие се страхувате от многото думи. Думите са форми, чрез които човешката мисъл може да се изрази. Например, ако ви питат, какво значи етимология, учените знаят. Тя е една чуждица в българския език. Тя е наука за произхода на думите. Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, защо е дошъл, да няма две мнения по това. Не е въпрос в какво вярва. Вярата е само един закон, една възможност за ума да учиш, да използваш възможностите, които имаш. Но сама по себе си вярата нищо не дава. Ако ти предстои да извървиш един път, но не вярваш, че можеш да го извървиш, вярата сама по себе си, нищо няма да ти предаде. При това положение ти нищо няма да постигнеш. Ти може да си гениален, да имаш гениален ум, но ако не туриш този ум на работа, той нищо няма да те ползва. Ти можеш да си силен човек, но ако не вложиш

силата си на работа, нищо няма да постигнеш. Ти може да си най-добър човек, но ако не вложиш добротата си на работа, нищо няма да постигнеш.

Всички хора в живота и в науката искат да намерят някъде почивка. Според мен, приятните работи в живота, това е почивка, а неприятните – това е работа и мъчение, и труд. Как може да ти е приятно да копаеш цял ден? Ако цял ден копаеш, ще те заболят ръцете и кръста. Те ще бъдат свидетели, че цял ден си работил. Кръстът ще каже: „Господарю, цял ден работих." Същото ще кажат и ръцете. Ако ръцете и краката, и кръстът не засвидетелстват, че си работил, никой няма да признае твоята работа. Какво ще бъде твоето положение тогава? Следователно, когато казваме, че някой човек е учен, има някакво свидетелство за това. Всички знаят, че този човек е работил. Каже ли някой, че нищо не го интересува, този човек се намира в особено положение. Аз съм за онова, което ви интересува. Човек живее, докато се интересува от нещо. Щом престане да се интересува от живота, той умира. Често хората схващат криво нещата. Наблюдавал съм млади моми. Докато не са оженени, те са красиви, но щом се оженят, започват да погрозняват. От тук аз вадя следното заключение: всеки човек, който се разхубавява, има някакъв идеал; щом започне да погрознява, той губи идеала си. Като се ожени, момата казва: „Разбрах вече, какво нещо е женитбата." Нищо не е разбрала тя. Щом е погрозняла, тя нищо не е разбрала. Като се ожени, момата трябва да стане два пъти по-красива, отколкото е била по-рано. Има едно обяснение защо мъжът и жената погрозняват. Жената погрознява от ревност към мъжа. И мъжът погрознява от ревност към жената. Значи и мъжът, и жената погрозняват. Жената не иска мъжът да бъде красив, да не го залюбят други жени. Отвън тя иска той да бъде грозен, а отвътре да бъде красив. И той от желание да не съблазнява другите жени, погрознява. Мъж, който ревнува жена си, не я е познал. И жена, която ревнува мъжа си, не го е познала. И приятел, който ревнува приятеля си, също не го е познал. Това е неразбиране

на нещата. И ревността има добра страна. Аз не съм против ревността. Това показва, че ние ценим нещо, страхуваме се за него. Всяко нещо, което човек обича, ревнува го, пази го. Обаче, прекалената ревност е пакостна.

„Да видиш царството Божие." Под думата „царство Божие", аз разбирам разумното, което Бог изявява. Онзи организиран, Божествен, идеален свят, това е Царството Божие. Казано е в Писанието: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда". Това значи да търсите онова организираното, неизменното. Докато човек търси Царството Божие, той има идеал в света. При този идеал и най-малките работи на земята се осмислят. Ония хора, които са станали велики, са станали такива все по причини на малките работи в света. Например, с какво се занимава някой виден бактериолог? Големите хора ли изучава той? Не, той се занимава с малки, с микроскопически същества, които туря под своя микроскоп. И като ги увеличи три-четири хиляди пъти, той започва да ги изследва как се развиват, каква форма имат и т.н. И след това дава сведения на хората за различните бактерии. След като наблюдава начина на размножаването, на храненето им, на движението им, той описва това нещо в книгите и минава за учен човек. Но тази област е много ограничена. Казват за някого, учен човек е този, занимава се с бактериите, или с животните – зоолог е той. Той изучавал живота на вълците, на мечките, на тигрите, но и на паяците, изучавал е тяхната култура. Каква култура има един паяк? Все имат и животните някаква култура, но в сравнение с тази на хората, те са останали много назад. Те нямат такива библиотеки с писани книги, като човешките. Те нямат музикални академии с различни инструменти: цигулки, пиано, орган и други, като тия на хората. Когато един бактериолог стане виден, това се дължи на факта, че той е схванал, какво, животът и на най-малките същества е толкова ценен, колкото и на големите. Чрез тези дребни, микроскопически същества, той изучава законите за проявата на Бога. Той е схванал Божественото и в тях. И в тях се

проявява Божествена сила. От хиляди години насам Бог възпитава и направлява и тия малки същества, като им казва: „Аз съм изпратил на земята един голям ваш брат, когото вие трябва да слушате. Вие трябва да се съберете всички на едно място и да му помагате. Каквото вие придобиете, той ще го използва, за да придобие повече знания.“ В един вестник четох за наблюденията, които един естественик правил с паяците. Като изучавал живота им, той спрял вниманието си върху техните любовни отношения. Когато някои от кавалерите трябвало да изкаже своята любов на някоя дама, той трябвало да прави такива движения, които да се харесат на дамата. Ако едно от движенията му не ѝ се понрави, тя се нахвърляла върху него и го разкъсвала. Затова той трябвало да употреби всичкото си внимание, всичките си способности, защото от това негово поведение зависел живота или смъртта му. С години този естественик правел своите наблюдения, докато дойде до заключението, че паякът трябвало да бъде много внимателен към женската. Каже ли му, че го обича, животът му бивал подарен. Най-малкото нещо ако не ѝ хареса, смъртта го чакала. Не е глупава женската. Тя го опитвала докрай и ако ѝ се харесвал, тогава му казвала, че го обича и може да ѝ бъде другар в живота. Този естественик не е слушал тази история от самите паяци, но правил наблюдения върху тях и извадил цял роман от техните отношения. Но те сами никога не разказват своята любовна история. Той е дошъл до тези заключения чрез радиото. Това показва, че има един общ език между всички животни.

Преди повече от 20 години седя един ден на брега на Черно море, при един хубав, ясен ден и виждам, че цяло ято диви патици хвърчат над морето. Реших да направя един опит с тях. Мислено аз им изпращам една вълна, че на брега има много ядене. Изведнъж те възприеха мисълта ми и всички се спуснаха към брега. След това им изпратих друга вълна, че някаква опасност ги очаква. Те пак започнаха да бягат, но вече тревожни, като че ли виждат опасността. Повторих опита няколко пъти и все същите резултати. Какво показва

това? Това показва, че те възприемат мисълта. Оттук виждаме, че мисълта е обща, но се различава само във формите, чрез които се предава. За да могат животните и птиците да разберат човека, последният трябва да се постави в положението на птица или на животно, да мисли, да чувства, да постъпва като тях. Ще кажете, че човек не трябва толкова да се самоунижава. Питам: когато човек се моли на Бога и иска да получи отговор на молитвата си, нали Господ трябва да слезе до неговото положение, да го разбере и да му отговори. Бог няма да повдигне човека до положението, на което Той се намира, да разбере неговото състояние. Бог ще слезе до твоето положение да разбере, от каква имаш нужда и тогава ще ти даде един или друг съвет. Не е лошо човек да се намира пред известна мъчнотия. Когато една мъчнотия се разреши правилно, в края на краищата, тя носи известна опитност и богатство за човека. В живота няма безполезни неща. Когато казваме, че нещо е безполезно, това се отнася само до ония работи, които се преповтарят. Единствената погрешка в живота седи в повторението. Всяко нещо, което се повтаря два пъти, втория път е погрешка. Въпреки това казваме, че повторението е майка на знанието. Колко пъти един ученик трябва да повтори един урок? Ако е неспособен, трябва да го прочете няколко пъти. Способният ученик прочита само един път урока си и го знае вече. По-добре е човек да повтори един урок десет пъти, но да го научи, отколкото да го прочете един път и да направи една голяма погрешка. За прочитането десет пъти на урока са нужни най-много три часа, но после за изправянето на дадена погрешка понякога отиват и десет години. За предпочитане е да прочетеш урока си десет пъти, но да не употребиш после една година време, за да изправиш направената погрешка.

Та новото в света седи в това да се научи човек да прилага нещата и то правилно. Не е важно да доказвате своя произход, че сте от Божествен произход, но да прилагате. Всичко е Божествено по материя, но по форма всичките неща не са Божествени. Стъклото е от

Божествена материя, но формата на стъклото е от човешки произход. Ние не отричаме Божествените неща, но казваме, че Божествени неща са всички ония, които са абсолютно чисти, които нямат никакви примеси. Мисли, чувства, желания и постъпки, които нямат никакви примеси в себе си, са Божествени. Най-малките примеси в една мисъл, в едно чувство или в една постъпка говорят за присъствие на човешко съзнание. Следователно, много мисли имат Божествено съдържание, но формата им е човешка. Днес всички хора са недоволни от средата, която ги обикаля. Хората се оплакват от ограничения, от ред условия. Те трябва да се благодарят на ограниченията. Вие живели ли сте в свят без ограничения да видите какво представя този свят? Абсолютната свобода разбира един организиран свят. Хората могат да бъдат свободни, само когато се разбират и постъпват съобразно законите, които Бог е вложил в живота. Когато в сина има Божествен импулс да свири и бащата отговаря на този импулс. Той проявява Божията любов към сина си и му дава всички средства, материални и духовни да му помогне в развиване на тази дарба. Бащата е готов да му услужи, но не и да го спъне в пътя му. От своя страна и синът е внимателен, гледа да не наруши Божествената любов. И той се стреми да оправдае жертвите, които бащата прави за него. Питам: с какво ще докажат хората, че вярват в Бога и Го обичат? Музикантът ще докаже това чрез музиката си, говорителят – чрез говора си, който мисли – чрез мисълта си, който чувства – чрез чувството си и т.н. Като чувстваш правилно, ти предаваш любовта си към Бога. Според едно изречение се казва, че човек трябва да убие всякакво желание в себе си. Аз бих поставил тази мисъл другояче. Ако се отнася до пожелание жената на ближния, няма да убиваш това желание, но ще пожелаеш ближният ти да живее добре с жена си. Пожелай на богатия човек да запази богатството си и да го употреби на място. Пожелай на учения човек да запази науката си и да я употреби на място. Пожелай на здравия да запази здравето си и да го използва разумно. Пожелай на болния да запази временно

болестта си и да я използва разумно. И болестта, и неволята са благословения за човека. Неволята е неволя, докато е неразбрана. Щом се. разбере, тя вече не е неволя. Недоволството се дължи на чрезмерните желания на човека, които той не може да отглежда. Какво ще прави човек, ако има две-три хиляди овце? Той сам няма да може да ги гледа, ще трябва да пазари още 20–30 души, които да ги гледат. Пък не само това, но той може да стане причина, да измрат тия овце. Какво ще прави тогава? Когато човек се стреми към красиви мисли, той трябва да има храна, да ги отглежда. По-добре една красива мисъл, но добре отгледана, отколкото много, които да измрат. Красивите мисли са реални. Казвате: „Много мисли в човека са фантазии, не са реални." Защо не са реални? Защото не можете да ги пипнете. Че не е само пипането в света, чрез което можете да докажете реалността на нещата. Аз вярвам в пипането, но вярвам и във вкусването, и в обонянието, в слушането, във виждането и т.н. Като се съберат всички тия пет сетива, каквото ми говорят, аз вярвам в думите им. Някой казва: „Аз вярвам само в това, което мога да пипна и да видя." Той се спира само върху двата крайни предела. Пипането е началото, а виждането – краят. Обаче, виждането не е крайният предел на нещата. Сега в човека се заражда още едно чувство. Няма да говоря по това чувство, но казвам, че засега ние виждаме само пред себе си. Засега ние виждаме само отпред. Какво има отзад, не виждаме. Обаче, има хора, които виждат и отпред, и отзад, отдолу, и отгоре – навсякъде виждат. Казвате: „Как е възможно това?" Когато започнете да виждате, тогава ще разберете това. Засега нищо не питайте. Турците казват: „Не питай слепия къде отива." Не питай онзи, който не вижда, но който има очи, който знае. Щом питаш, как става това нещо, ще ти кажа: ела с мен. Ще те заведа на планински връх и ще ти покажа това, което отдолу не може да се види. По-рано съществуваше спор, дали земята е валчеста или плоска. Този спор може да се разреши лесно. Който не вярва, ще го вдигнем във въздуха на височина 12 хиляди километра и оттам ще види валчеста ли е

земята, или не е. Някои поддържат, че земята не е валчеста, а други поддържат, че е валчеста, но ние ще оставим този спор настрана. Ако е валчеста, валчеста е. Ако не е валчеста, не е валчеста, няма какво да доказваме нито едното, нито другото твърдение. Един факт може да се констатира, но да не е истина. Някой констатира един факт и казва, че говори истината. Засега човешката уста още не е готова да говори истината. Истината твори, създава. Някой говори истината, а около него е тъмно. Това е факт, не е истина. Истината носи светлина. Някой казва, че обича, но това е факт, не е истина. Кажеш ли, че обичаш, и ти, и ближните около теб трябва да почувстват, че обичаш. Някой казва, че обича, а другите го карат да докаже това. Остане ли да доказва, въпросът е свършен.

Съвременните хора са дошли до една фаза, когато трябва да трансформират нещата. Мнозина говорят за възкресението. Хиляди томове има писани по този въпрос, но никой не е дошъл до абсолютно разбиране на въпроса. Едни казват, че човек ще възкръсне с това си тяло, други казват, че ще възкръсне с духовното си тяло и т.н. Разни теории има по този въпрос. Човек ще възкръсне не с това тяло. Той се е раждал и прераждал, но не все с това си тяло. Ако почнат да разискват за миналото, хората ще кажат, че миналото не е в съгласие с настоящето. Тогава ще излезе, че нашето настояще няма да бъде в съгласие с бъдещето. Ако миналото настояще не е в съгласие със сегашното настояще и сегашното настояще няма да бъде в съгласие с бъдещето настояще. След хиляди години светът ще прогресира, хората ще бъдат съвсем други типове от сегашните, както и миналите се различават от днешните. Сегашните хора са започнали да мерят главите си. Те вярват в мерките. Мерят носа си, веждите, устата си, пръстите си и вадят различни научни заключения. Забелязано е, че хора, които имат къси пръсти, са обикновено ангросисти. Ако кажете на такъв човек, че нивата е негова, той ще я погледне, ще се зарадва и ще каже: „Добре." Той няма да тръгне да я мери, да види колко е голяма. Кажете същото на човек с дълги пръсти,

около 10–12–14 сантиметра, той веднага ще вземе метър и ще започне да я обикаля от тук, от там, да я мери. Ще кажете: дали е вярно това или не е вярно. Направете една сделка с човек, който има къси пръсти и после с такъв, който има дълги пръсти и ще видите, вярно ли е това или не е вярно. Човекът с късите пръсти лесно решава въпросите. Ако имате да му давате, той казва: „Хайде пет горе, пет долу да свършим тази работа. Няма какво да се бавим.“ Човекът с дългите пръти, обаче, не постъпва така. Той ще чопли до стотинката и казва: „И аз давам точно, искам точно да ми дават.“ Той ще смята, ще прави, ще струва, докато най-после свърши сделката. Като изучавате нещата, няма да се спирате само върху пръстите, но и върху дължината на главата. Има къси, има и дълги глави. За да вади правилни заключения, човек трябва да се спре на онази първична Божествена мярка. С тази мярка трябва да мерите. Навсякъде в природата се спазва тази Божествена мярка, тези математически отношения. И в планетите е приложено същото отношение. Всички тела в слънчевата и в другите системи са направени съобразно тази мярка. Изгуби ли се тази мярка в човека, например, тогава се явяват тези анормалности, които днес навсякъде се забелязват. Какво ще кажете за заешките уши? Защо са се проточили толкова много? Учените хора са забелязали, че ръцете на крадците са много дълги. Това е факт, не е истина. И в маймуните ръцете са дълги. Понеже те са живели свободно, без никакви ограничения, те са продължавали ръцете си да хващат плодове и други неща за хранене, вследствие на това и ръцете им се продължили. Едно време и човек е бил по-свободен да проточва ръцете си като маймуната, но днес е ограничен. И сега той се чуди, защо едно време са му позволявали да прави каквото иска, а днес го ограничават. Ако човек, като маймуната не се ограничава и ръцете му стават по-дълги, отколкото трябва, какво ще стане с него? Следователно, всяко неестествено желание, всяко неестествено чувство, трябва да се ограничи. [В Америка имало един виден проповедник, който имал обичай да преувеличава нещата. Той имал

един добър приятел, с когото се уговорили, като проповядва и се увлече, и започне да преувеличава, да му направи някакъв знак, да се коригира. Един ден той проповядвал за един от старите Самсон, който хващал лисици и ги връзвал, та казвал, че тия лисици имали опашки, дълги по три метра. Приятелят му, като чул това нещо, мръднал ръката си, дал му знак, че преувеличил. Проповедникът изведнъж са коригирал, че това е невъзможно. В наше време лисиците нямат толкова дълги опашки. Навярно са били дълги два метра. Приятелят му пак дал знак. Той намалил на два метра. След това намалил на метър и половина, на метър, докато стигнал на половин метър. След това казал: „Повече не намалявам." Наистина, в наше време лисиците имат опашки, дълги половин метър. Ако от тази мярка намали, ще бъде неточен, няма да бъде съобразен с фактите.] Ако човек увеличава нещата, не е добре, но ако ги намалява, пак не е добре. Това са две крайности, които не се препоръчват. Добре е понякога човек да намалява нещата, да учи закона на смаляването. Като изучава закона на увеличаването и намаляването на нещата, човек трябва да спазва закона на съотношенията, никога да не ги намалява чрезмерно, нито да ги увеличава чрезмерно. Някога човек намалява някои свои способности, а някога ги преувеличава. В преувеличаването на някоя своя способност, човек печели, а в намаляването ѝ той съкращава своя бюджет. Като се обезсърчите, кажете в себе си, че светът е създаден заради вас. Не казвайте това на хората, но кажете го в себе си само. Кажете си: Понеже Бог живее в мене и аз живея в Него. Бог е създал света, а щом го е създал, Той го е създал и заради мен, Той е имал предвид и мен. Щом съм в света, аз имам право да се ползвам от всички блага, които Той е създал. Тази идея е права. Ще каже някой, че е в долно положение, че не е добре поставен. Той не говори истината. Нека вникне в положението на мравите, на буболечиците и виж как живеят те. Ако и те разсъждават като теб, ще се почувстват много нещастни. Само когато влезете в положението на тия малки същества, ще видите, колко сте

облагодетелствани пред тях и ще се насърчите. Когато се почувстваш много голям, тогава сравни се със слънцето, със светиите, с ангелите и си кажи: Не съм толкова голям като слънцето, нито като ангелите и светиите. Можете ли да си представите какви знания има един ангел? Ангелът е присъствал при създаването на човека. Той знае неговата история така, както големият брат, който е на десет години, знае деня и часа на раждането на малкото си братче, знае цялата история на неговия живот. Големият брат знае всичко за малкия си брат, но малкият не знае нищо за раждането на големия си брат. Той не е бил тогава роден, не може да знае нищо за големия си брат. Няма нищо лошо в това, че малкия брат се е родил по-късно от големия си брат. Не е важно, как се е родил човек, но как ще завърши живота си. Има ангели, които са минали през големи катастрофи, през големи опитности и дисциплина. И човечеството минава през този път. И в това няма нищо лошо, но страшно е, ако човек злоупотреби със свободата, която му е дадена. Които са злоупотребили със свободата си, те ще закъснеят в своето развитие. С това аз не искам да се наплашите, да се спънете, да мислите, от кои сте вие. Аз ви казвам: Вие сте от ония, които ще минат изпита си, но трябва да вярвате. Няма защо да се съмнявате. Онзи, който е изпратен на училище, трябва да се учи. От него зависи. Като обича учителите си, като се учи, той ще има уважението и почитанието на учителите си, на своите другари. Ако ученикът е способен, услужлив, учтив, всички ще го обичат и уважават. Следователно, всеки човек, който е дошъл на земята и работи, учи, той има уважението и почитанието на всички ангели, на всички добри хора, на светиите. Следователно, когато искаме да имаме доброто мнение на обществото, на добрите хора, това значи да видим Царството Божие, да видим този организиран Божествен свят. Онези, които ни обичат и които ни мислят доброто, се намират в Царството Божие. Затова, именно, право е желанието на човека да бъде обичан, почитан и уважаван. Кои трябва да го обичат? Онези, които разбират. Когато някой добър, виден музикант ви

слуша, да свирите, той дава ухо, вслушва се във всеки тон и после дава мнението си за вашето свирене. Ако свирите добре, той остава доволен. Ако не ви разбира, колкото и да слуша, в края на краищата ще каже: „Чувам някакви тонове, но нищо не разбирам, не мога да си дам мнението."

Та при сегашните условия, радостта на всички хора трябва да седи в това, че млади и стари имат най-добри условия. Хората никога не са имали такива благоприятни условия, каквито днес имат. Не че няма по-благоприятни условия от днешните, но днес светът, хората никога до сега не са имали такива благоприятни условия за развитие, каквито имат днес. В бъдеще ще имат по-добри условия. Но в сравнение с миналото никога хората не са имали такава култура, каквато е днешната. Съзнанието на хората никога не е било така развито, както днес. Днес хората са по-благородни от всяко друго време. Аз нямам пред вид обаче, изключителните условия на великите, на видните хора, защото те спадат към друга категория, към друга еволюция. Трябва да отидете в някой музей на запад, да видите остатъци от канибала, човека-човекоядец, да видите какво страшно нещо представя. Това тигрите, лъвовете, най-свирепите животни не са толкова страшни, колкото е страшен канибалът. Поглед, очи, уста, челюсти, всичко е страшно нещо. И това е човек! Като наблюдавам някои деца, виждам, как от време на време става едно особено скъсяване на мускулите на лицето и се появява нещо животинско. Това се забелязва особено, когато това дете иска да хване някоя птичка. Животинското се проявява особено силно в него. И като хване птичката, в него се яви една особена усмивка. И като държи птичката, току хване врата ѝ и го скъса. Как мислите, благородна ли е тази постъпка? След това майката ще каже: „моето мило детенце, моето ангелче". Не, това дете не трябва да къса главите на птичките. Щом къса главите на птичките, един ден то ще скъса главата на майка си. Възпитанието се заключава в това: да къса детето колкото може по-малко глави. Това трябва да бъде мярка за цялото човечество: по

възможност да прави по-малко погрешки. Когато няма какво да ядете и искате да заколите една кокошка, трябва да я попитате: „Как искаш, двама ли да умрем или аз да живея, а ти да умреш и тогава да дойдеш да живееш в мен?“ Сега аз ви изнасям една идея, в която искам да вярвате, но трябва да я опитате. Като я опитате, тогава ще си спомните. Неопитаните неща не са верни. Опитаните неща пък, са факти. Кокошката или агнето, които сте изяли, един ден ще ви станат синове или дъщери – нищо повече. Казвате, че сте изяли една кокошка. Радвам сте, че сте ги изяли, защото един ден кокошката ще ви стане дъщеря, а агнето – син. По този начин излизат от положението, в което днес се намират и ще минат в по-високо положение. Това означава стиха, който Христос е казал: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Тъй щото, когато един човек изяде едно агне, душата на агнето се слива с душата на този човек и в бъдеще това агне има по-големи възможности за подигането си. Ако мислите, че като казвате, какво, Бог е създал овцете, агнетата, кокошките да ги ядете, вие сте на крив път. Така не се разрешават въпросите. Във всички неща, които Бог е създал има голяма съобразност, разумност и благородство. Бог не е създал едни същества да управляват, а други да страдат и да робуват. Той е създал съществата, за да се ползват взаимно едни от други, всички да бъдат носители на Неговата любов, на Неговото знание и истина. Той е дал на всички дарби да се ползват от възможностите, които тия дарби създават.

„Да види царството Божие.“ Сега аз не ви говоря за бъдещето, но за настоящето бъдеще. Човек трябва да намери една способност в себе си, на която да разчита. Сега вие се делите на мъже и на жени. И това е добре, но трябва да знаете, кое е същественото в мъжа и кое в жената. Също така, трябва да знаете, кое е същественото в децата, в брата, в сестрата, в слугата, в господаря. Кое е същественото на главата, на сърцето и на волята? Ние сме за същественото. Днес света се нуждае от повече светлина и топлина. Значи имаме повече мъже. В

света днес има недоимък от топлина. Топлината е необходима за развитието на човешката душа, за развиване на човешкото тяло, за развиване на човешкото сърце и човешката душа. Знанието е проводник на Божествената топлина. В това отношение всеки човек е важен за света дотолкова, доколкото той може да предаде онова качество, което е в него. Всеки човек е важен фактор. Някой казва, че не се интересува от жените. Той не разбира работите. Жената пък ще каже, че не я интересуват мъжете. И това е неразбиране на въпросите. Без мъжа жената ще остане сляпа, не може да се развива. Нито жената може да се прояви без мъжа, нито мъжът може да се прояви без жената. Тогава и детето може да каже, че не се интересува от майка си и от баща си. И то не разбира въпросите. Преди всичко без баща и без майка детето не може да се прояви. Нещата са свързани едни с други. Някой ще каже, че не се интересува от Бога. Той се лъже. Каже ли така, той всичко изгубва. Който отрича истината, той сам се опропастява. Никога не отричайте истината, в каквато и форма да е. Истината, това е онзи велик живот, онези велики възможности, онази сила в човека. Без истината нито индивида, нито обществото, нито народите, нито човечеството могат да разполагат с някаква сила. В каквато област на живота да е, истината е необходима. Ще кажете, трябва ли хората да воюват? Те трябва да воюват, но на свет. Днес хората воюват, но с помощта на топовете. И те станаха като Бога. Отгоре започнаха да гърмят. Вие слушали ли сте какъв гръм се разнася от онези 42 сантиметрови оръдия? Като ги слуша, човек трябва да легне на земята, да отвори устата си, за да не се пукне тъпанчето му. Земята дори се тресе от тези големи топове. Съвременните хора са станали богове, но от кои? Като лъжливите богове. Бог иска да освободи хората от заблужденията на тия лъжливи богове. Мнозина мислят, че чрез сила всичко става, но за да стане всичко, човек трябва да бъде разумен. Разумност се иска днес от хората. Ако раждате един човек, за да умре, това раждане не е на място. Ти не си родил този човек, както трябва. И ако той умира за да

не възкръсне и това умиране не е на място. Ако някой умъртвява един човек, за да не живее повече, той не го е умъртвил, както трябва. Като умъртвиш един човек, ти трябва да му дадеш възможност да живее. Като родиш един човек, ти трябва да му дадеш възможност, да победи. Значи, две раждания има в света. Онзи, който се ражда трябва да бъде в състояние, да надвива смъртта. Такъв човек, като отиде на бойното поле, като му откъснат ръката, той ще я хване, ще я тури пак на мястото си, ще вземе отново ножа и ще отиди да се бие. Ще му отрежат крака. Той ще вземе крака си, ще го тури на място и пак ще се бие. Ще му откъснат ухото. Той ще го залепи и пак ще се бие. Какво ще правите с този човек? Той все напред върви. За да направи това, човек трябва да има знания. Това е бъдещето на човека. Такива хора наричаме ние светии. Като види, че някой измъчва хората, Архангел Михаил изважда ножа си, поваля го на земята и се разправя с него. Той рита, рита, докато разбере урока си. Той му дава един добър урок.

Сега ще ви приведа един действителен случай, който ми разправяше един наш брат, сега е вече в онзи свят. Една вечер той сънувал, че небето било разделено на две половини: едната светла, другата тъмна. Валяло силен дъжд. На небето имало една дъга, а над нея бил Христос. В това време той видял двама българи, шопи, високи, едри хора, че водят един голям вълк и го бият. Като видял вълка и нашият брат си казал: „Така му трябва. Колко овце е изял този вълк. Чакай да взема една цепенцца,че и аз да го ударя поне веднъж." Като се засилил, вълкът проговорил: „Слушай, не ме удряй, че знаеш ли какво мога да ти направя!" Казвам на брата: „Защо трябваше да се засилваш и ти да го биеш? Онези двамата достатъчно го бият. Пък ти искаш да се покажеш герой на вързан вълк. Твоето геройство е безпредметно. Като го водят, те ще му дадат нужното наказание." Сега и хората са дошли до онази епоха, когато виждат Божията Любов в света. Половината свят е ясен, очертава се над него дъгата. Злото, вълкът е вързан вече. Няма защо да се биете с него. Както виждам,

съзнанието на всички хора и на всички народи днес е по-високо, във всички има едно добро желание да живеят в мир. Мирът още не е дошъл, но ще дойде. Ние сме вече близо до него. Когато поправяте къщата си, непременно ще се вдигне прах, пепел, много хора, работници ще се изцапат около нея, докато я измият и изчистят, но всичко ще се постави в ред. Докато не се измие и изчисти окончателно, вие не можете да влезете в нея. Следователно, светът днес се ремонтира. Докато се оправи, много хора ще пострадат, ще се осакатят. Войната, която предстой да стане, ще бъде като знамение за идването на новата епоха. Понеже Царството Божие иде на земята, хората казват: „Хайде да се побием малко." И в това време, на кого кракът, на кого ръката, на кого ухото ще пострадат. Но след това ще дойдат напредналите, възвишени същества, които всичко ще оправят, ще поставят всички части на място. Тогава всички ще се хванат за ръце и те ще им кажат: „Хайде, елате в новата епоха!"

„Да види Царството Божие." Та и на вас казвам: Вие сте в епоха, когато ще видите Царството Божие. В това царство вие ще бъдете отлични граждани, които можете да реализирате всички възможности, вложени във вашите души. Вие от сега трябва да се приготвяте, да се обичате, да бъдете готови за това време. Научете се да обичате онзи Бог, Който е създал света. Като дойде Царството Божие на земята, като ви посети любовта, всички ще бъдете радостни и весели да се излекувате от старите болести и недъзи. Любовта е, която ще внесе мир и радост навсякъде.

„Да види царството Божие." Сега и на вас желая да видите Царството Божие! Възприемете Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила и всичко у вас добре ще се уреди.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

19-та неделна беседа от Учителя, държана на 5 март 1939 год. София – Изгрев. (На 26 февруари 1939 г. по каталога няма държана беседа.)

СКРИТИЯТ СЪН

Отче наш
Ще се развеселя.

Ще прочета част от втора глава на Данаила. От 1–20 стих.

Духът Божи.

Ако запитате, трябва ли човек всичко да знае, какво ще отговорите на този особен въпрос? Човек не може всичко да знае. Ще са запитате: „Трябва ли човек всичко да не знае?“ И това е въпрос. Все трябва човек да знае нещо. Това е въпрос на времето. За всеки даден момент човек трябва да знае това, което му е потребно. При това човек може да се ползва от нещата, без да знае нещо за тях. Хиляди години наред хората са се ползвали от много неща, без да знаят нищо за тях. Нима толкова хиляди години наред хората не са се ползвали от въздуха, без да знаят нищо за състава му?Преди хиляди години още хората са се ползвали от светлината, без да знаят тези обяснения, които сегашните учени дават. Преди хиляди години още хората са се ползвали от твърдата почва, без да са знаели тези обяснения, които учените хора дават днес. Кое е по-добро: науката или знанието? И двете са благоприятни. И двете са красиви моми. Когато ви говоря за стари и за млади хора, аз не подразбирам индивидуално млад или стар човек. Под думата „млад“ човек аз разбирам света на младия. И под думата „стар“ разбирам света на стария. Щом си в света на младия, ти си млад човек. Щом си в света на стария, ти си стар човек. Значи, има млад и стар свят, но няма млади и стари хора. Да мисли някой, че е стар, това е отрицателно описание. Ама хората твърдели това. То е друг въпрос. Хората са свободни да твърдят и да отричат нещата. Като отричат нещата, това не показва, че те не съществуват. Например, в дадения случай някой отрича, че в тази стая съществува

светлина. Вярно ли е това отричане? Седи един господин с мене в стая, добре осветена и ме пита: „Ти разбираш ли закона да ставаш видим и невидим?“ – „Да, мога да ставам видим и невидим.“ Веднага завъртам ключа на лампата и го питам: „Виждаш ли ме сега?“ – „Не те виждам.“ После запалвам лампата – „Сега виждаш ли ме?“ – „Виждам те.“ Та когато някои питат, как може човек да става видим и невидим, казвам: Проста работа. Като завъртя ключа, ще стана невидим. Като го отвъртя, пак ще стана видим. Следователно, нещата стават видими при светлината. Светлината прави нещата видими, а тъмнината ги прави невидими. Щом знаеш законите на светлината, ще бъдеш видим. Щом знаеш законите на тъмнината, ще бъдеш невидим. Това е най-простото приложение. Кога човек може да бъде видим и кога невидим? Ако имаш да даваш, стани невидим. Когато имаш да взимаш, стани видим. Даването и взимането, това са все условия. Човек не се е родил да дава, нито се е родил да взима. Той се е родил с една възможност да дава и да взима, понеже животът се проявява в даването и във взимането.

Днес хората се нуждаят от нова философия в живота. Новата философия е важна за новите времена. Сегашните хора искат да живея в новите времена със старите си разбирания. Това е невъзможна. На екватора ти не можеш да живееш така, както на северния полюс. И на северния полюс не можеш да живееш така, както на екватора. Това са две неща несъвместими. Ако се опиташ да живееш по един и същи начин и на екватора и на полюса, ще опиташ невъзможността. Докажи това. Няма какво да го доказвам. Ще те пренеса с дебелия ти кожух на екватора и после с тънките ти дрехи на северния полюс и сам ще опиташ. Това ти сам ще почувстваш и ще се убедиш. Друго доказателство не ти е нужно. Казвам: Северният полюс е вътре в нас. Лошите условия, това е северният полюс. Добрите условия, това е екваторът. Обаче и в добрите неща има противоречия. Ти можеш да имаш изобилно ядене и пиене, но може да преядеш. Следователно, при добрите условия можеш да се натовариш повече,

отколкото можеш да носиш. Значи, едно страдание може да ти дойде от изобилие, а може да ти дойде и от недоимък. По какво се отличават страданието и радостта? Разликата между страданието и радостта седи в теглото. Когато човек се радва, тежи повече, отколкото когато скърби. И когато е сит, тежи повече, отколкото когато е гладен, или не е ял. Когато е сиромах, човек тежи по-малко; когато е богат, тежи повече. Има теглилка, с която определят качествата и състоянията на човека. Когато тежиш повече, имаш знания; когато тежиш по-малко, нямаш толкова знания. Това са общи разсъждения. Понякога хората се запитват, защо светът е така създаден. Че как трябваше да бъде създаден? Друг път хората се запитват, защо човек трябва да страда. Ти разбрал ли си смисъл на страданието? – „Ама не си струва човек да страда." – То е все едно да казвате, че не си струва човек да дава. Съгласен съм, но никой да не дава, че и ти, който си се научил да взимаш, да се намериш в чудо. Има известни разсъждения, минават за логични, но ако ги приложите в живота си, те ще развалят всичкото ви настроение. Който взима, той непременно трябва да дава. Няма по-опасно положение за човек от това да взима, а да не дава. Ако не искаш да даваш, не трябва да взимаш. Само така можеш да се извиниш. Тогава, ако не взимаш и не даваш, какъв смисъл има животът? – „Е, поне няма да ме главоболят." При това положение, обаче, ти няма да имаш никакво понятие за живота. Хората искат да живеят, без да имат радост и несгоди в живота. Ако една майка иска да си има детенце, как мислите, така лесно ли ще дойде детенцето? Мислите ли, че то може да дойде при нея като ангелче, слязло от небето, или като една круша, узряла на дървото? Не, този плод трябва да узрее в нейната утроба. Цели девет месеца тя трябва да го носи в утробата си, докато узрее. И след като узрее този плод, казваме, че детето се е родило. Но с това работата още не се е свършила. Този плод има отношение към майката. Питате: „Защо трябва да се ражда човек? Какво трябва да се прави?" Плодът, който се ражда на дървото, има едни качества. Животното, което се ражда, има други качества, а

плодът, който се ражда от човека, има съвсем други качества. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога, грях не прави." Значи човек се ражда от Бога, а от хората се добива. Някои употребяват думата „добил" се със син или дъщеря. Тази дума за човека е по-права, отколкото думата „родил се". Но да оставим сега тези подробности.

В света има много неща, които смущават човека. Има много неща, които му причиняват ненужни страдания. Но има неща, които му причиняват радости. Често човек скърби и после вижда, че нямало нужда да скърби. Друг път той се радва, но после вижда, че нямало нужда да се радва. Разправяха ми за един господин във Франция, как изживял една радост не на място. Наскоро се теглила лотария, от която той имал билет. Някои познати му казали, че еди-кой си номер печелил един милион франка. Оказало се, че тъкмо неговият номер печели милиона. От радост още същата вечер той поканил своите приятели на угощение, на което той поканил една сума от четири хиляди франка. На другия ден, като отишъл да вземе сумата, оказало се, че номерът на неговия билет е същият, който и на този, който печели един милион, но имало разлика в серията, серията не била същата. Та често и хората изпадат в такива положения. Като не разбират серията на своя номер, те се радват,че са спечелили, а после идват противоречията. В други случаи, пък, става обратното: те страдат, скърбят за нещо, а после се оказва, че нямало защо да скърбят. Това, за което първоначално са страдали, отпосле им причинява радост. Казвате: „Защо трябваше да се случи така?" Ако не беше се случило така от Данаила, вие нямаше да имате този красив разказ. Този цар иска от своите учени хора такива неща, за които те още не са достигнали. Едно време учените астрономи виждаха звезди от големина 10–20 степен по величина, но днес виждат звезди от много по-малка величина и то звезди, за които, за да дойде светлината им до крайните предели, изискват се милиони години. Даже тяхната светлина още не е дошла да крайните предели. За да дойде до крайните предели, казват, че са нужни един милиард

години. Хората постоянно питат, има ли край вселената или няма. Учените имат свое разбиране за края на вселената. Като се дойде до края на вселената, какво има зад този край? Краят подразбира ново начало. Като се свърши твърдата материя, зад нея иди течна. Като се свърши течната, зад нея иде въздухообразна. Като се свърши въздухообразната, зад нея иде светлината и т.н. Материята има много състояния и всяко състояние заема голяма пространство. Аз не вземам думата пространство в обикновен смисъл. Думата пространство разбира това, което се простира. Аз говоря за едно пространство, което не се простира, което не се удебелява, което не се удължава, което не се разширява. Пространството нито се удебелява, нито се удължава, нито се разширява, нито расте, нито се намалява. Аз говоря за едно пространство, което няма никакви граници. Как ще разберете сега това нещо? Видимото, което е нам понятно, става понятно по причина на невидимото, на непонятното. За да се роди едно дете от майка си, трябва ли да я познава? Детето ли трябва да познава майка си по-напред, или майката трябва да познава детето си? Глината ли трябва да познава грънчаря по-напред, или грънчарят трябва да познава глината? Разбира се, че грънчарят трябва да познава глината. Страданието ли трябва да познава човека, или човекът трябва да познава страданието? Ако страданието познава човека по-рано, човекът не може да се избави от него. Но понеже човекът познава страданието по-рано отколкото страданието човека, последният е господар на страданието, а страданието е негов слуга. Следователно, ако човек страда, причината на това се дължи на факта, че човек не знае какво разпореждане да даде на страданието, не знае как да се справи с него. Човек страда, за да даде работа на страданието. Страданието казва на човека: „Аз дойдох в света, за да работя.“ Като не знае как да го накара на работа, човек страда, а страданието му става господар. Тъй щото, човек трябва да разбира и страданието, и радостта. Радостта ли познава по-рано човека, или човек я познава по-рано? Страданието и радостта са светове, в които човек трябва да

живее. За да живее в тях, той трябва да ги познава по-рано, отколкото те са го познали. Следователно докато си в страданието, ти трябва да разбираш езика на страданието. Докато си в света на радостта, ти трябва да разбираш езика на радостта. И ако в света на страданието говориш с езика на радостта, ти трябва да влезеш в противоречие. И ако в света на радостта, говориш с езика на страданието, ти пак ще влезеш в противоречие. Обаче, ако като си в света на страданието говориш на неговия език, или когато си в света на радостта и говориш нейния език, ти ще бъдеш щастлив. Мислите ли, че когато човек изяде една кокошка страда? Човек не страда в това време, защото кокошката е страдала. А две страдания са несъвместими в един и същ момент. Гладният се отнася към ситият така, както бедният към богатия. Как ще примирите математически тия отношения? Ще отнемете от товара на богатия и ще го турите на гърба на ситият. После ще вземете от товара на ситият и ще го турите на товара на гладния. Само по този начин могат да се разпределят отношенията. Само така могат да се разпределят работите и труда на тия хора. Който не разбира и не прилага този закон, смъртта ще го намери. Защо умират сиромасите? Защото не искат да споделят товара си с богатите. Защо умират богатите? Защото не искат да дадат от товара си на сиромасите. Понеже и богатите, и сиромасите умират, това показва, че нито едните, нито другите разбират живота. Ако разпределят благата си правилно, те няма да умират. Ето какво разбирам аз под думата „да разпределиш своето благо с ближния си". Ако сиромахът би обикнал богатия като свой брат и ако богатият би обикнал сиромаха като свой брат, и двамата нямаше да умират. Във всеки даден случай човек трябва да има желание да сподели благата си, които има в себе си със своя ближен. Ако ситият може да сподели благата, които има, с гладния и ако гладният би могъл да сподели благата, които има със ситият и двамата ще живеят. Какво благо има сиромахът, или гладният? Сиромахът носи благодарност в душата си за положението, в което се намира. Той всеки момент благодари на

Господа за онова, което му е дал. Благодарността в душата на гладния, или сиромаха струва повече от всякакви стотици хиляди левове. Често големите певци и музиканти, които могат да получат за пеенето или за свиренето си хиляди левове, свирят без пари от благодарност към някого. Един ден един богат американец повикал Падаревски в дома си да му свири. Като посвирил половин час, този американец платил на Падаревски хиляда долара, които на наши пари правят 82 хиляди лева. Има случаи, когато Падаревски е свирил на онези, които обича без пет пари. И след това те му казват: „Много ти благодарим за удоволствието, което ни причини със своята музика." Кое е по-хубаво: да благодарим на Бога или да му принесем в жертва едно агне или един вол, както правеха евреите едно време?

Съвременните хора са се освободили вече от жертвоприношението. Днес трябва да се служи на Бога с любов. За да служиш на Бога, постъпи към своя ближен така, както Господ се е отнесъл към теб. Като видиш един свой брат паднал, притечи му се на помощ и кажи: „Понеже благодаря на Бога за всички блага, които ми е дал, сега аз ще се отнеса към своя ближен така, както Бог се е отнесъл към мен." Кажи в себе си: „Господи, аз благодаря за този ум, който си ми дал и за това сърце, и за силата, която имам в себе си, за да мога да направя с тях една услуга." Какво ще изгубите, ако помогнете на своя ближен? Като му помогнете, той ще ви благодари. Някои ще възразят, че са правили много добрини и са им отплатили много зле. Това показва, че не сте знаели как да направите доброто. Не сте знаели, как да помогнете. Ако стомахът на някой човек е наранен, има язви, не трябва да му давате да яде. Първо трябва да излекувате стомаха на този човек, да се възстанови първото му положение и тогава му давайте да яде всякаква храна. Като дойде този човек при вас, ще му кажете: „За да възстановиш хармонията на стомаха си, една седмица няма да ядеш нещо и ще благодариш. След една седмица, стомахът ти ще бъде здрав. После ще можеш първата седмица да употребяваш чиста чорбица от ябълки. На втората

седмица чорбица от жито, а на третата – малко твърда храна.“ Това прилагат и лекарите навсякъде. Какво представлява диетата? Нищо друго, освен спазване известен режим в храненето. Като се постави на диета, човек трябва да знае с какво и отде да започне. Първо, човек трябва да се храни с разумното Слово. В това отношение съвременните хора се нуждаят от школа. Затова са нужни гимназия и университет за изучаване на човешките мисли. Човек трябва да знае всяка негова мисъл на каква химическа реакция отговаря. Мислите са от две категории: има мисли, които разширяват човека, като образуват правилни физически реакции в него. Има мисли, образуват в човека неправилни химически реакции, вследствие на което, гнетят, смущават човека. Има мисли, които усилват кръвообращението в артериите, а има мисли, които образуват напрежение във вените. Тогава кръвта нахлува във вените и се образува това, което лекарите наричат кръвно налягане. Когато чувствата вземат надмощие в човека и той иска да си поживее, в него се образува кръвно налягане. Когато някой се оплаква, че остарял, че има кръвно налягане, казвам му: Излез от света на старите и влез в света на младите. Кой е светът на младите? Светът на младите е любовта. Кой е светът на старите? Мъдростта. Когато човек преждевременно влезе в света на мъдростта и не е готов за този свят, тогава енергиите на този свят не могат правилно да текат в неговия организъм. Ако не излезе от този свят, той е осъден на смърт. В този свят има непоносима за него светлина, която ще го изсуши. В този свят той ще стане на кука. Този човек се нуждае още от майка, която трябва да го храни. Човек трябва последователно да върви от света на любовта в света на мъдростта и оттам в света на истината, дето е свободата. Всички хора искат да бъдат свободни. Човек може да бъде свободен, само след като е минал през първите два свята и тогава влезе в света на истината, в Божествения, във вечния свят, дето хората никога не остаряват. С други думи този свят е свят на вечното подмладяване, или свят дето хората са постоянно млади. Кажем ли, че хората са вечно млади, ние

имаме едно статическо положение. Затова по-добре е да се каже, че човек се вечно подмладява – динамическо състояние. Тези хора не искат да дойдат на земята да не остаряват.

Съвременните хора се занимават с мисълта да имат одобрението на обществото. Добра е тази идея, но какво печелите, ако хората ви обичат? Ако хората ви обичат, а вие не отговаряте на тая любов, знаете ли какво нещастие може да ви сполети? Вие мислите, че ще минете така, без да дадете нещо от себе си. Ако някой човек ви даде един подарък, вие трябва да му отговорите. Ако мислите, че като ви подаряват хората нещо, вие не се задължавате, а само те са длъжни, ще се намерите в трудно положение. За всяка добра мисъл, за всяко добро чувство, за всяко добро слово, вие непременно трябва да отговорите. Това е Божествено. И ако не отговорите, вие ще се спънете сами. В света хората се делят на два лагера: на добри и на лоши. Това, което ограничава човека, е тъмнината, а това, което го разширява, е светлината. Следователно, лошите хора служат на тъмнината. Те изучават живота, който гнети нещата и им дава форма. Те разбират живота така. Казвате: „Защо съществуват лошите хора в света?“ И те са необходими. Земята се е образувала благодарение на лошите хора. Те образуваха твърдата почва. Това може да се докаже научно. Когато са ставали промени на земята, положението е било почти същото, каквото виждаме днес в северния и южния полюси. И тогава е ставало особено угнетяване. Студът се е увеличавал, вследствие на което водата се е втвърдила и е придобила друго състояние, друга форма. Това, което днес става на северния полюс, става и в самия човек. Сегашните научни данни показват, че северният и южният полюси някога са били тропически места. Те предполагат, че земята е претърпяла някакво криза. Тогава оста ѝ е била в хоризонтално положение. Знаете ли, какво значи хоризонталната ос по отношение на еклиптиката по която се движи? Състоянието на земята показва състоянието на животните. С изкривяване оста на земята и животните, и растенията са почнали да

се изменят. Това значи идване на лоши условия на земята. И сега оста на земята трябва да се изправи, да стане перпендикулярна. Същата ос съществува и в човека. И днес той се стреми да изправи своята ос, да я постави в перпендикулярно положение, да образува една права линия от слънцето към центъра на земята. Нещастието на всички съвременни хора се дължи на факта, че и в тях е станало едно отклоняване от перпендикуляра на около 23 градуса. Това отклоняване се е отразило и върху неговите мисли, чувства и постъпки. Докато човек не изправи своята ос, той никога няма да се научи да живее правилно. – „Как да изправя оста си?“ – Това изправяне не може да стане изведнъж. Защото, изправи ли се изведнъж, ще стане цял катаклизъм в човека. За изправянето на един градус на земната ос се изискват сто години. Значи, за да се изправи това отклоняване от 23 градуса, нужни са 23 века. Като умножите 23 века по сто години, имате 2300 години. Толкова години са нужни за изправяне на земната ос.

Сега няма да се спирам върху философското разглеждане на този въпрос, защото е дълъг. Този въпрос е тъмен за вас, защото вие не знаете, защо е трябвало земята да се наклони в своята ос. Могат да се дадат обяснения по този въпрос, но какво ще ви ползва, ако знаете, защо се е наклонила оста на земята? Можете ли да знаете, кои бяха причините за войната от 1914 година, която се води цели четири години? Или знаете кои са причините за войната, която сега се приготвя? Днес хората се въоръжават за война. Някои мислят, че може да мине без война. Питам: Мислите ли, че плодът, който узрява на дървото, няма да падне долу? Ще падне. Щом е завързал, плодът започва да расте. Като расте, той непременно ще узрее. Какво ще стане с плода, като узрее? Той ще падне долу. Ако няма кой да прибере този плод, той ще падне и лошо ще бъде за него, ако падне близо до корена на своето дърво, че няма условия да израсте отново. Но ако дойде някой отвън, който иска да се ползва от сока на този плод, той ще го изяде. И като разумно същество, той ще посади

семето на този плод да израсте отново на друго място. Така той ще му даде условия за нов живот. Като разглеждам въпроса така, аз казвам, че и вие сте плодове, които растете на земята. И ако няма кой да се грижи за вас, вашата съдба ще бъде като тази на плодовете, които падат от дървото и изгниват. Един ден и вие ще паднете от дървото и ще изгниете. Може да паднете толкова близо до дървото, че да нямате условия отново да израстете. Вие наблюдавали ли сте, какво е положението на онези растения или дървета, които са едно до друго? Каква стратегия има вътре в тях? А понякога какво лицемерие има в растенията! Често между боровете попадат дървета, които не са борове, но като нямат условия да излязат над тях, те се приспособяват към тия условия, взимат формата на бора и казват, че са като него. Успеят ли, обаче да излязат над боровете, те веднага се разпростират, вземат съвсем друга форма и показват, че не са като бора. Същото правят и хората. Като попадне някой светски човек между религиозни, той започва да дава вид, че е като тях, че вярва в Бога. Но забогатее ли по някакъв начин, той веднага ще си направи апартамент, ще си купи мебели, ще се облече добре и после казва, че вярата не е за богатите, но за простите, за бедните. Той казва: „Господ не човек. Той не се нуждае от моите молитви. Като работя, аз сам ще си оправя работите.“ Този човек мисли, че е разрешил вече въпросите си, че няма нужда от никого. Един ден виждате, че този богат човек изгубва всичко и заминава за другия свят. Тогава ще му правят паметник, ще му държат надгробни речи. Защо ще му държат речи? Аз не съм против тия речи. Добре е да се говори само хубави работи за човека. Не съм против това, но казвам: Аз имам всичкото почитание и уважение към хора, които изпълняват волята Божия, които любят Бога. Аз почитам всички ония хора, които имат Божественото знание, които имат свобода, която Бог им е дал. Аз почитам всички хора, които са справедливи. Но какво трябва да направим към ония хора, които не изпълняват волята Божия, които не любят Бога, които нямат Божественото знание в себе си, които

злоупотребяват със свободата? Ако на сцената излезе един голям виртуоз и свири, всички ще му ръкопляскат, ще останат доволни от него. Обаче, ако на сцената се яви един, който едва движи пръстите си по клавишите, който едва напипва нотите, ще му ръкопляскате ли? Не, вие ще отидете при него и тихо ще му кажете: „Иди у дома си. На тебе ти трябват 10–12 години, докато станеш достоен за сцената. Твоята амбиция за голям човек се е явила преждевременно." Някой казва, че е набожен човек. Набожен човек, без любов не може да стане. Набожен човек без знание и светлина не може да стане. Набожен човек без свобода и без живот не може да стане. Ние разбираме под религия практическото изявление на Божията Любов в обществените слоеве така, както всеки я разбира. Аз не съм за една любов, написана на книга. Ако всеки човек прилага любовта, както я разбира, той ще бъде прав. Затова казвам: Приложи любовта, както я разбираш. Някой казва, че не може да прояви любовта си. Щом той не може да прояви любовта, защо изисква от хората да я проявяват? И те ще кажат като него, че не могат да я проявяват. Следователно ние можем да изискваме от другите хора само това, което ние сами можем да проявим. Дотолкова, доколкото аз проявявам любовта си, дотолкова имам право да изисквам от другите. Там, дето мога да проявя любовта си, ще се замисля малко да намеря начин, как да я проявя.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта, да се върнете към времето на старите египтяни, които търсели начин, как да използват водите на река Нил. Понеже там е ставала голяма суша, те са образували големи вирове, които във време на големи наводнения пълнели с вода. Като наставала суша, те пущали водата на тия вирове и ги използвали за поливане на своите ниви. Благодарение на това, те са имали голямо плодородие. В това отношение всеки човек трябва да знае, как да събира излишната енергия [...], да се ползва от нея, когато му потрябва. Обикновено хората лесно изразходват малкото енергия на ума си, която имат. Човек трябва да се научи, да събира енергията на своя ум и да я запазва. Той трябва да събира енергията на своето

сърце и да я запазва. Също така, той трябва да събира енергията на своето тяло и да я запазва. Някои ще цитират стиха, че е казано в Писанието да представят своите тела в жертва жива и богоугодна на Бога. Наистина, ако човек даде своето тяло в жертва на Бога, Той никога няма да злоупотреби с него. Даде ли го в жертва на хората, те ще злоупотребят с него. Следователно когато дойдеш да услужваш на хората, ще им услужваш, както ти разбираш. Когато служи на Бога, ти ще представиш тялото си, Бог да го употреби така, както Той разбира. Той ще избърши работата много по-добре, отколкото ти предполагаш. „Защо?" Защото Той те обича повече, отколкото ти обичаш себе си. Бог ни е създал. Следователно, Той ни обича повече, отколкото ние обичаме себе си. Досега Бог никога не е направил пакост на човека, а човек, който обича себе си е направил много, хиляди пакости на себе си. Пияницата, лъжецът, крадецът, престъпникът са си причинили хиляди вреди сами на себе си. Когато някой мисли да убие някого, с тази мисъл той първо убива себе си, а после другия. Тази престъпна мисъл в човека е отрова, която всеки момент го руши. Всяка престъпна мисъл в човешкия ум след време става отрова, която постепенно го унищожава. Този закон има обратен на себе си. Добрите хора носят зародиша на възкресението в себе си. Ето защо, човек трябва да държи добри мисли и добри чувства в себе си, защото те всеки ден внасят нещо красиво в него, с което той постоянно се подмладява. Направете опит в това отношение и наблюдавайте резултата, който ще придобиете. Не е нужно човек да обича всички хора. От два и половина милиарда хора по земята, намерете поне един човек, когото да обичате както трябва и вижте какъв резултат ще имате. За какво може да обичате един човек? За много неща можете да обичате човека: за очите му, за ушите му, за устата му, за носа му, за ръцете му и т.н. Пианиста за какво го обичате? За ръцете му. Говорителя за какво го обичате? За устата му. Някой човек ще обичате за носа му. Да има човек красив нос, това значи да бъде здрав. Здравите хора имат красиви носове. Ще

кажете, че болни хора има, на които носовете са много красиви. Ако мислите така, това показва, че не знаете, какво нещо е здрав човек, нито какво нещо е красивият нос. Истински здравите хора имат красиви носове. Ако бих бил художник, бих нарисувал един красив нос, но сега и време няма. Ако река да рисувам нос, ще отиде лекцията. Очите, ушите, носът, устата са благословение за човека. Вие знаете ли къде са скроени ушите на човека? Знаете ле, в коя фабрика са правени човешките уши, очи, уста, нос? Не знаете. Вие мислите, че в майката са правени. Не, в майката те са само инсталирани, а в някои далечни светове в пространството са правени те и то от високо напреднали, разумни същества. Те работиха с хиляди години върху тях, докато ги направят, а после оставиха вашите земни майки и бащи да ги инсталират. Като не знаете това, вие казвате, че майка ви е създала с такива, или онакива очи, уши и т.н. Ако е въпросът за обикновената майка, тя нищо не знае. Тя не знае, като нейни деца, отде сте, кои сте, защо сте дошли и т.н. Коя майка знае, отде е дошъл синът или дъщеря ѝ? Като се роди момче или момиче в някой дом, майката тури едно име и с това се свършва всичко. Майката трябва да знае, преди колко хиляди години е срещнала своята дъщеря за пръв път и къде я е срещнала. И вие, които ме слушате сега, можете ли да кажете, преди колко хиляди години сте се срещнали и къде сте се запознали? Вие ще кажете, че това не е вярно. Можете да спорите, колкото искате, но всички неща, които стават в Бога, са верни, нищо повече. Христос казва: „Преди да беше Адам, аз бях.“ Какво означават тия думи? Това се отнася до светлината на съзнанието. Било е време, когато съзнанието на човека не е било будно, тогава той е спал. Това подразбира, че съзнанието на Христа е било будно много по-рано от съзнанието на Адама. Адам имаше нужда да му се явява Христос, да му покаже, че Той е. Но какво лошо има в това? Детето ли е било преди майката, или майката преди детето? Майката е била преди детето. Сега това са неизвестни и неразбрани работи. Аз ви навеждам на мисълта да не влизате в стълкновение със себе си. Много работи

има във вас, които не са ви потребни. Запример, във вас има чувство на страх. Мислите ли, че страха е съществено чувство? Някой казва, че не се страхува, но той не говори истината. Чувството на страх се среща във всички хора и във всички животни, само че на степени. Някои се страхуват повече, а някои по-малко. Някой съзнава, че го е страх, а някой не съзнава. Чувството на страх съществува във всички живи същества. Страхът влиза в човека като едно чувство. Без страх човек не може да бъде разумен. Благоразумието в човека произтича от страха. Някой казва, че не го е страх. Всеки човек, който е почнал да мисли, той е впрегнал страха си на работа. Не може ли човек да впрегне страха си на работа, той ще му причини ред пакости и безпокойства. Казват за някого, че е користолюбив. Това още нищо не значи. Засега това чувство е в реда на нещата. Докато живее на физическия свят, човек иска да има знания, да бъде добър, да бъде силен. Това користолюбиво желание в човека се явява поради желанието му да има някакви придобивки на физическия свят, дето живее. Човек трябва да превърне своето користолюбие от физическия свят в духовния, да станат чувствата му подвижни. Той ще има желание да има красиви и хубави чувства, но ако и това желание е чрезмерно силно, пак не е добре. Една българска поговорка казва: „Прекален светец и Богу не е драг."Да мислиш, че ти си най-добрият човек на света и като тебе друг няма, това не е на място. Човек трябва да има един добър ум, да разбира нещата, без да мисли, че той е най-умният човек в света. Който мисли, че е най-умният, той е на крив път. Ако той е най-учен и най-учен, той трябва да осветли другите по въпроса, как е създадена вселената, как е построена земята и т.н. Има учени хора, които знаят тия неща, но не казват. Обаче, други има, които малко знаят и постоянно разказват за това, което се равнява на никакво знание. Те знаят толкова, колкото е знаел един турски ходжа. Този ходжа бил придворен при един от турските султани и всякога искал да се представи пред султана, че много знаел, искал да мина за много учен. Всяка сутрин той отивал при султана и му казвал, какво

прави Господа. Той искал да покаже, че знае даже работите на Господа. Султанът виждал, че ходжата послъгвал, но нищо не му казвал. Един ден той извикал в двореца ходжата и гръцкия патриарх и им казал, че намислил да им даде едно угощение. Те се събрали на определения ден и час в двореца при султана. Султанът заповядал на слугите си да сварят три килограма хубаво мляко, да го турят в един чист, голям полиран съд и да донесат хляб. [Тогава той поканил гостите си и им казал:] Той дал на всеки едного по един хляб и казал: „Всеки от вас ще започне да дроби от своя хляб и да туря хапки в млякото. Същото ще направя и аз. Ще дробите хапки, докато ви кажа. Щом кажа да спрете, ще спрете." Те започнали да дробят хляба на хапки. Когато султанът спрял да дроби и те престанали да дробят. След това султанът им казал: „Сега ще разбъркам добре хапките и всеки ще яде само от ония, които сам е дробил." Ходжата пръв казал: „Султан ефенди, как ще стане тази работа? Отде да знаем, кои хапки на кого са?" Султанът отговорил: „Ако човек не знае кои са неговите хапки, които сам е дробил, отде може да знае, какво прави Господ всеки ден?" Днес хапките на всички хора са разбъркани. Няма нищо лошо в това, но въпросът ще се разреши така: Всеки ще яде от хапките на своя брат, както и от своите, по братски ще ядем. Но трябва да научим урока си, че ако човек не може да познае своите хапки в млякото, трябва да разбере, че има много работи още в света, които той не знае. Като съзнае това, той трябва да се заеме да ги изучава. Данаил представя човек, който е развил Божественото съзнание в себе си. Вавилонските мъдреци представят обикновеното, което не е в състояние да разреши всичко. Ако човек мисли с човешкото съзнание да разреши всички въпроси, той е на крив път. Той скоро ще се намери в затруднение. Царят извика вавилонските мъдреци и им каза да му разтълкуват съня. Обаче, те се намериха в чудо. Царят им каза, че ако не [разтълкуват] съня му, всички ще бъдат посечени. Най-после се яви Данаил, като представител на Божественото съзнание в човека, което е свързано с Божествения свят

и откри съня на царя чрез откровение. Сега цялото човечество се намира пред една фаза на оживяване. Човек трябва да стане, да оживее и да възкръсне. Значи, цялото човечество трябва да мине през тези три фази – ставане, оживяване и възкресение. Възкресението подразбира новото, космическото съзнание в човека, което ще дойде. Тогава във всички хора ще проблесне нова светлина и всички ще съзнаят, че са едни за други братя. Те ще съзнаят, че и онзи, който има много знание и този, който има малко знание, са едно и също нещо пред Бога. Те ще си подадат ръка и ще си помогнат взаимно. Всеки ще работи на мястото си. Тогава всички работи в света ще стават разумно и правилно. Внесете любовта в сърцето на когото и да е и ще видите, че той знае вече, как да направи работите. Като дойде любовта, работите стават лесно. Много писатели и поети искат да напишат нещо хубаво, но не излиза. Щом дойде любовта в сърцето им, те веднага ще знаят да пишат. Когато любовта дойде в сърцето на музиканта, той вече знае, как да свири. Говорителят знае, как да говори. Домакинята знае, как да готви и да гледа къщата си. Аз поддържам това: всички работи да стават според любовта. Любовта е най-възвишеното знание на земята. Любовта е най-възвишеното чувство на земята. Любовта е най-възвишената постъпка на земята. Най-голямата сила, която човек може да притежава, иде чрез любовта. Под думата любов аз не разбирам мекота, мекушавост. Любовта прави човека и твърд, и мек, и силен, и умен, и светъл – всичко прави любовта от човека. Аз не съм за онази мекота, която извинява човека. Не, няма да го извиним, но ще направим една приятелска забележка. Ще кажем: това, което правиш не е за твое добро. Колкото малка да е една дупчица, ако навреме не се запуши, един ден тя ще причини големи пакости. От дупчицата на твоята стомна ще изтече всичкото ти знание, всичката ти доброта и сила навън и един ден ти ще се видиш една празна стомна. Тогава ти ще почнеш да мислиш, че животът няма смисъл. Тогава ти ще се обърнеш към хората да искаш тяхната любов. Едно трябва да знаете: За да те обичат хората, първо

Бог трябва да те обича. Помнете: ти не можеш да станеш силен, ако Бог не ти даде сила. Ти не можеш да станеш разумен, ако Бог не ти даде разумност. Вие трябва да знаете, че сегашното ви състояние се обуславя от вашата любов, от вашата вяра и от вашата сила. Прилагайте Божия закон. Не се опирайте върху вашето минало, но знайте, че каквито сте били в любовта си към Бога, каквито сте били в силата си да служите на Бога, това сте създали и в себе си. И противоречията, които срещате в живота си, трябва да знаете, че те говорят за вашето отклоняване от правия път. Вие сте се отклонили някъде. Ако ви гази сиромашията, ако ви газят болести, ако ви газят страдания, ако падате и ставате, знайте, че това ни се дължи на външни причини или противоречия. Причините са в самите вас. Това не значи, че само вие сте виновни, но ще знаете, че за всичко има ред причини, които се крият и в самия човек. Ти вървиш и без да знаеш, убодеш се на един трън, който ти причинява болка. Какво трябва да правиш? Няма какво да се самосъжаляваш, ще извадиш тръна, ще намажеш мястото с дървено масло и ще си кажеш: „Втори път трябва да бъда по-внимателен, да не стъпвам бос на такива места.“

Сега като ви говоря по разни въпроси, някои се питат, какви ли са моите намерения. Това никога не можете да знаете. Казвате: „Толкова невежи хора ли сме, че трябва да ни се говори толкова много?“ Аз не казвам, че сте невежи, но казвам, че ако не приемете това, което ви говоря, ще излезете много прости хора. Ако дойда при вас и ви дам една торба злато, вие не я приемете, как мислите, от много умните хора ли сте? Ще кажете, че ако приемете тази торба със злато, достойнството ви ще падне. Аз ви давам торбата, не да ви падне достойнството, но да се подигне. Ако ви дам една книга за четене, вие ще кажете, че не е нужно да се учи. Не, аз ви давам тази книга, за да се подигне вашето съзнание, давам ви условия да се развивате. Ако друг някой дойде на мое място, какво ще ви говори? Аз ви зная всички слабости и ако искам да ви замотая главите, лесно мога да направя това. Не е въпросът там, но ако аз си позволя да ви

замотая, аз обърквам работите си толкова, че най-малко след две хиляди годни не бих могъл да ги оправя. Или какъв интерес имам да ви говоря, с цел да ви покажа своите знания. Моите знания имат смисъл и за мене, и за вас дотолкова, доколкото мога да ви подигна. Сега аз ви нося едно учение, което някога сте срещали, но сте го сте го изоставили и си казвате: „Не му е дошло времето още.“ Младата мома казва: „Сега аз трябва да се оженя, да родя няколко деца, да ги възпитам, а на стари години ще почна да уча, да служа на Бога.“ Това е крива песен, която момата пее. На майката дойде идеята да служи на Бога, но си казва: „Деца имам, трябва да ги наредя, не му е времето сега.“ Мъжът пожелае да служи на Бога, но си казва: „Чиновник съм, не му е времето сега.“ Които разсъждават така, всинца са на крив път. Преди всичко, вие сте чиновници на земята и ако не служите на Бога ще ви уволнят. След 120 години на земята няма да има нито един чиновник от вас. Най-много след 120 години всички, които днес ме слушате, ще бъдете уволнени на общо основание. Ако това не се сбъдне, елате да ми кажете. Сега аз не искам да се откажете от вашите стари къщи. Дръжте колибите си, но всеки трябва да живее със своите разбирания. Дръжте мъжете си, жените си, децата си, кой дето е, там да си остане, но да работи. Стремете се да внесете новото в себе си. Като ставате сутрин от сън, всеки мисли, каква работа има да свърши за себе си. После мислите, какво ще направите за ближните си. Ето какво ще ви кажа да правите сутрин, като станете: Старата си програма дръжте я и нея ще изпълните, но кажете в себе си: „Сега ще видя, какво мога да направя днес за Господа.“ И вечерта, като се върнеш от работа, дай си един малък отчет, след като си свършил нещо за себе си и за ближния си, какво си направил за Господа. Втората сутрин пак си помисли, какво можеш да направиш за Господа. Същевременно помоли се да ти се даде възможност, да направиш нещо за Господа. Като ставате сутрин с тази мисъл и си лягате вечер със същата мисъл, ще видите, как ще ви се даде възможност да направите нещо за Господа. Първия ден ще ви се

случи да срещнете една млада мома, която е изкълчила или счупила крака си. Вие веднага ще пазарите файтон и ще я заведете в болница да превържат крака ѝ. По този начин ще имате възможност да се запознаете с младата мома и да образувате една красива връзка с нея. Като кажете, че искате да служите на Бога, ето какво ще ви даде втория ден: Ще срещнете на пътя си човек, който не е ял 5–6 деня и припаднал от глад. Вие ще вземете файтон и ще го заведете у дома си да го нахраните добре и да си почине. На третия ден ще срещнете едно сираче, което няма нийде никого, отчаяно от живота. Ще го вземете у дома си, ще го нахраните и ще го заведете на училище да учи. Тук ще му дадете възможност да реализира желанието на своята душа, да се учи. Това са три неща, свързани едно с друго. Още много работи мога да ви изнеса, които трябва да направите за Бога. Мога да ви дам цял поменик от работи, които трябва да свършите. Казвате: „Какво ще придобия, ако направя тия неща?" Като срещнеш младата мома, която живее в света на любовта и ѝ помогнеш, от нея ще разбереш какво нещо е любовта. Твоето сърце ще се запали от онзи огън, който никога не изгасва. Като срещнеш онзи болен, гладен човек, който иде от света на мъдростта, от него ще разбереш, какво нещо е знанието. От този момент знанието и неговата светлина никога няма да те оставят. И на третия ден като срещнеш сирачето, от него ще разбереш, какво нещо е истината и свободата. Щом разбереш, какво нещо е любовта, мъдростта и истината, ти ще имаш една вечна основа, върху която ще можеш да градиш.

Сега желая на всички да срещнете младата мома с изкълчения крак. На втория ден желая ви да срещнете онзи гладен, който четири дни не е ял и припаднал от глад. Вземете го у дома си и го нахранете добре. Желая ви най-после да срещнете и бедното сираче. Тези трима души ще ви препоръчат в Божествените светове. При това положение всичките ви забъркани работи в живота ще се оправят.

Сега поставете младата мома в сърцето си, гладния човек в ума си и сирачето в тялото си.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

20-та неделна беседа от Учителя, държана на 12 март 1939 год. София – Изгрев

ЛЮБОВ И ВЯРА КЪМ БОГА, ВЯРА КЪМ СЕБЕ СИ

Добрата молитва.
Духът Божи.

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Йоана.

Изгрява слънцето.

Благородно е, човек да мисли добре. Благородно е да се чувства добре. Благородно е да постъпва добре. Съвременното човечество минава последния етап на една стара епоха със стари възгледи, от които са произлезли всички недоразумения. От старо време до сега са съществували два възгледа: според единия възглед, човек е трябвало да концентрира всичко в себе си. Вторият възглед е експанзивният, да се проявява човек вън от себе си. В личния живот човек се концентрира в себе си. Всеки иска лично на него да е добре. И след като му стане добре, всеки говори тогава и за другите. Това е една истина, но още не е цялата истина.

В природата съществува един дуализъм. Сега аз няма да се спирам върху това, що е дуализъм. Много съчинения има писани върху този въпрос, вие можете да четете. Аз няма да се спирам в тънкости върху онези подробности, върху които философите се спират схоластически. Аз искам да говоря на език, в който всяка дума има своето едно значение, а не две. Според мен, дуализмът в света е едно зло. Той е зло в смисъл, че силата в света произтича от злото. Само силният човек в света може да стане лош. Силните хора носят своето разрушение в себе си. От друга страна казва се, че Божественото е в Слабото, в малкото. Не мислете, че като казваме, че някой човек е слаб, в действителност е слаб. Слабото е, което се благославя от Бога. То носи в себе си живот, разрастване. Къде е надеждата на един дом: в майката, в бащата, в детето? От кого се

въодушевяват майката и бащата? От детето. Детето е слабото, а майката и бащата са силните. Те създадоха едно противоречие. Питате: „Защо се съюзяват хората едни с други?“ За да не се бият. Там, където има съюз, това показва, че хората са се били. Там е съществувало едно противоречие и за да се избегне това противоречие, образувал се е съюзът. Детето, което се ражда в един дом, е договорът, който майката и бащата са сключили помежду си, че няма да воюват, но по любов ще разрешават спорните въпроси. Ако днес светът страда, той страда по единствената причина, че мъжете и жените воюват помежду си. Те са две воюващи страни, които защитават своите интереси. Психологически така седи въпросът. Казват: „Къде е злото?“ Аз не взимам злото като един акт. Аз разглеждам злото, като едно криво разбиране, като дуализъм. Ние мислим,че сме центъра на битието, че всичко трябва да се върти около нас. Преди години хората мислеха, че земята е центъра на вселената, че слънцето и всички планети се въртят около нея. Те мислеха, че каквото е на земята, това ще стане. Обаче, най-новите изследвания показаха, че не само, че земята не е център, не че тя е културата на света, но земята се върти и то там, дето не знае къде. Сега вашата наука се занимава с известни противоречия, които произтичат от самия живот. Противоречията са противоречия, поради неразбиране на нещата. Кое е по-хубаво сега: вливането на водата в едно езеро или изтичането на водата от това езеро? Колкото е добре вливането на водата в езерото, толкова е добре и изливането ѝ. Защото, ако нищо не се влива, нищо няма да се излива. Някой казва, че не иска да излива. Щом не иска да излива, тогава нищо няма да се влива в него. Това е закон на битието.

Сега вие искате да разберете живота. Три неща са важни за живота. Те са: физическия, духовния и умствения или Божествения свят. На земята по-велико нещо от физическия живот няма. Под физически свят разбирам света, дето хората живеят. Същевременно по-велико нещо от духовния свят няма. Под духовен свят разбирам

условията, дето ангелите живеят. Аз разглеждам ангелите като хората, само че са много по-културни. Те имат една култура, която датира повече от 260 милиарда години. Тяхната култура разполага с такива точни данни за създаването и времето, откак света съществува. Те имат такива точни астрономически данни, че ако нашите астрономически понятия се сравнят с техните, ще представляват играчка. За тях е важна любовта. Обаче и от ангелския свят има по-висок. Това е Божествения свят, дето боговете живеят. За тях най-важното нещо е Духът. По-велико нещо от Духа за тях не съществува. Следователно за онези, които живеят на земята, най-великото нещо е животът. Те трябва да разберат смисъла на живота. Животът има дуалистическо разбиране, вследствие на което се проявява в радост и в скръб. Скръбта е майка, а радостта – бащата. А самият живот е детето, което произлиза от майката и от бащата. Ако детето мяза на майка си, то е скръбно. Ако мяза на баща си, то е радостно. За вечната радост и блаженство индусите са употребили думата „мая“. Що е „мая“? За да схванете понятието „мая“ изисква се дълбоко разбиране. Когато говоря за скръбта, за страданието, аз не се спирам върху вашето понятие за страданието. Според мен, скръбта, страданието е нещо възвишено. И боговете търсят скръбта. Когато поживеят на небето няколко милиона години, те искат да се развлекат, да се запознаят със скръбта, със своята майка, затова слизат на земята да получат нещо от нея. И Христос, когато слезе на земята, се запозна със своята майка, със скръбта. Кой каза: „Господи, да бъде така, както си казал.“ Когато вие казвате, че не искате да страдате, вие се отказвате от своята майка. Когато човек иска постоянно да се радва, бащата казва: „Щом не приемаш майка си, искаш постоянно да се радваш, тогава и аз не мога да те приема.“ Ако бащата обича майката, а ти не я приемаш, може ли той да те обича? Радостта е радост, защото има скръб. Скръбта е скръб, защото има радост. Скръбта, това е външната страна на радостта. Радостта е вътрешната страна на скръбта. Как ще си обясните тия неща? Когато вътрешно разбираш

скръбта, ти си радостен. Когато външно я разбираш, ти си скръбен. Когато външно разбираш радостта, ти се радваш, когато вътрешно я разбираш, ти скърбиш. Щом скърбиш, ти изгубваш радостта си.

Съвременните хора искат да се възпитават. За да се възпитават, трябва като художникът да знаят, как да рисуват. Те трябва като музикантът да знаят, как да свирят. Не е достатъчно само да свири или да рисува човек, но той трябва да знае изкуството, да свири и да рисува. За тази цел, той трябва да знае законите на изкуството. Изкуството почива върху един велик закон. Ако направиш лицето на човека два пъти по-малко отколкото отговаря на неговото тяло, какво ще придобиеш от него? Ако направиш ухото три пъти по-голямо, отколкото отговаря на размерите на лицето и носът два пъти по-малък, какво ще придобиеш от тия отношения? Това са противоречия. Следователно, за да се избегнат тия противоречия, ще поставиш носа, ухото и другите удове в такава големина, каквато отговаря на действителността. Носът е резултат на човешката интелигентност. Носът показва колко е развит човек, каква работа е свършил. Слонът има дълъг нос – хобот, за да покаже на хората, колко е мислил. Обаче, хората го хванаха за дългия му нос, впрегнаха го на работа, като му казаха: „Щом си толкова учен, ще дойдеш да ни помагаш.“ Със своя дълъг нос слонът днес дига и слага товари от земята и ги туря на гърба си. Мислите ли, че ако и вие имате такъв дълъг нос, ще ви оставят да седите без работа? Не, веднага ще ви впрегнат на работа.

Казвам: днес всички хора се нуждаят от нови възгледи. Старите възгледи бяха прекрасни, но за миналото. Те ще останат в архивата, като отлично възпоменание. Как ще представите своите стари възгледи на бъдещето поколение, което иде? Те са напреднали души, те са проучили всичко и сега искат нещо ново. Старото седи в това, че човек е обичал себе си. Новото, в което човек сега влиза, показва, че той е излязъл от себе си, той иска да обича и другиго. Това е новото в света. Новото изисква да обикнеш ближния си като себе си. Тази е

великата идея, която трябва да сплоти хората. Казва някой: „Аз не мога да обичам своя ближен." Кой е ближният на Духа? – Душата. Кой е ближният на душата? – Духът. Кой е ближният на сърцето? – Умът. Кой е ближният на ума? – Сърцето. Това е вътрешната страна на живота. Следователно когато питаме, защо мъжът трябва да обича жената, казваме: Мъжът трябва да обича жената, понеже тя представя любовта, а от любовта излиза животът. Понеже на мъжа е нужен живота, то ако не обича жената, няма да има живот в себе си. Понеже мъжът представя човешкия ум и светлина, която произтича от него, жената трябва да го обича. Ако не го обича, тя ще ходи в тъмнина. Ако жената не обича мъжа, тя няма да има светлина и няма да може да разбере живота. Мъжът създава условия на живота да се прояви. Под думата „мъж" аз разбирам онова великото, разумното в света, което дава светлина и условия да може красивото, което е посято в човешките души и умове да възрасне и от тези готови плодове да почнат хората да се хранят. Мнозина казват, че не си струва човек да дава. Не, човек трябва да дава толкова, според колкото живот се влива в него. Ако спазва този закон, той ще живее един отличен живот. Следователно, човек трябва да дава толкова, колкото живот се влива в него. И той трябва да възприема толкова, колкото се излива от него – ни повече, ни по-малко. Ако дадеш повече, отколкото се влива в теб, ти правиш престъпление. И ако приемеш повече, пак правиш престъпление. В една чаша ти ще влееш толкова, колкото чашата може да събере. И от една чаша ще излееш толкова, колкото от чашата може да се излее навън. Съвременните хора вярват в Бога, вярват в ближния си, вярват в себе си, а при това имат противоречия. Вярата им не е силна, не е такава, каквато трябва да бъде. Като се намерят пред едно голямо събитие в света, те мислят, че няма кой да управлява света. Ако наистина хората управляват света, питам: Къде е днес Адам, който едно време беше поставен да управлява рая? Къде са пророците от миналото, къде са ония велики учени хора на миналото? Къде са талантливите и обикновените хора на миналото?

Къде са всички ония хора, които са минали досега в света? Ще кажете, че са изчезнали. Нищо, обаче, в природата не се губи, нищо не изчезва, само се видоизменя. Значи, в света става едно преливане, едно видоизменение. След като хиляди войници минават през един град, маршируват и продължават пътя си далеч от вас, изчезнали ли са те? Не, те отиват на бойното поле. Сега мога да ви дам няколко обяснения, които ни най-малко не са безполезни. Сега ще ви кажа, че всички тия хора, които са заминали от земята, днес се намират в други светове, като пътници. Един ден всеки от вас ще може да провери това, дали е вярно или не. Днес, обаче, докато сте още на земята, трябва да вярвате. Когато искате да проверите нещата, това показва, че имате съмнение. Аз съм за конкретните неща. Човек не може да познае вселената, докато няма светлина в себе си. Ако едно тяло не издава светлина от себе си, то остава непознато. Ако иска да бъде познат, човек непременно трябва да дава нещо от себе си, той трябва да излъчва нещо от себе си. Щом се затвори в себе си, човек става от тъмните слънца. Има тъмни слънца в света. Когато някое светло слънце мине през нашата земя, сполетява го голямо нещастие. Тези слънца не са слънца на нещастието, но те учат хората, как да се отварят, как да дават нещо от себе си. Ако отидете на северния полюс и студът отнеме вашата светлина и топлина, лошо ли е направил? Той казва: „Аз взимам част от вашата светлина и топлина, искам да ги опитам какви са.“ Като взима част от нашата топлина и светлина, северният полюс се радва и той иска да се измени. Ще дойде ден, когато земята ще заеме друго положение. Тогава северният и южният полюси ще бъдат тропически места. Като дойдете в бъдеще ще проверите истинността на думите ми. Сега няма защо да доказвам тия неща, понеже вие един ден ще ги видите сами. Казвате, че до това време вие ще умрете. Смъртта е едно патологическо състояние в живота. – „Ама мога да се разболея.“ – И болестта е патологически състояние. Аз говоря за един живот, в който няма смърт, но има само изменение. Аз говоря за страданието, но за онова страдание, в което

човек придобива нещо. Аз не говоря за онова страдание, което обезсилва човека и го прави неспособен. Аз говоря за онова страдание, което облагородява човека и го възвишава. Аз говоря за онова страдание, което прави човека мощен и силен. Най-голяма сила се развива в човека във времето, когато той е познал своята майка – страданието. Вие сте чудни. Че коя майка, която е родила едно дете не е страдала? Тя е обичала детето си и затова е страдала. Тя го е носила цели девет месеца в утробата си.

Толстой разправя една своя опитност. Той искал да предаде своето учение на света, но от практическия, от реалния, от невидимия свят му дали един сън да види, как и доколко лесно, може да го предаде. Една вечер, той сънувал, че е бременна жена и се мъчи да роди, но не може да роди детенцето си. Цяла нощ се мъчил, но не могъл да роди детето. В края на краищата той се събудил от този тежък и мъчителен сън и си казал: „Не се ражда лесно. Не е лесно да бъде човек жена.“За да роди нещо, човек трябва дълго време да го отхранва в себе си. И то той трябва да даде най-хубавото, най-красивото от себе си, да задоволи всички хора. Като роди човекът отвън това, което е отглеждал вътре да има на какво да се радва. Мислите ли, че ние, съществата, които живеем в утробата на Бога, Той трябва да ни търпи такива, каквито сме? Той иска да ни предаде най-възвишеното и благородното от себе си, че като излезем вън от Него, със свободата, която ни е дадена да можем, да приложим това, което Той е вложил в нас. Ние трябва разумно да приложим свободата, която ни е дадена. Сега аз не искам да кажете, че светът живее много добре. Светът живее за себе си. Както да живее, той живее за себе си, но вие как трябва да живеете? Има един свят, дето съществата разбират всички неща. Те живеят така добре, но вие ще видите техния живот някога, когато очите ви се отворят. Тогава вие ще видите, че на земята има и други народи, освен тези, които днес виждате.

Сега аз не искам да ви кажа, къде са те, но питам: Отде е дошла светлината, която вие виждате? Тя иде от слънцето, а се образува тук, на земята. По закона на сравненията вие трябва да разсъждавате, защото всяка една мисъл трябва да ви води в един особен свят, дето можете да използвате нещата. Вие имате условия всеки ден да проверявате своите мисли, тяхната сила. Един човек може да познае, доколко е човек, доколкото в даден случай може да разреши една трудна задача. Например, човек първо има да разрешава, какво нещо е човекът. После той има да разрешава въпроса, какво нещо е жената и какво – мъжа. После ще разреши въпроса, какво нещо е майката, бащата, братът, сестрата, не по форма, но конкретно, в техния дълбок смисъл. Братът е онзи, който гледа на сестрата така, както гледа на себе си. Сестрата е неговият ближен. Братът е ближният на сестрата, а сестрата е ближният на брата. Това са идейните формули, идейните образи, с които невидимият, красивият свят иска да ни покаже, как трябва да живеем. Някой пита, как трябва да постъпва. Казвам: Постъпвай така, както постъпва баща ти. Постъпвай така, както постъпва майка ти. Преди години дойде при мен един баща, който се оплаква от сина си. Защо? Синът го възпитавал. Бащата е доста благороден човек, но синът станал въздържател. Синът иска да направи опит, да живее един добър живот, да не пие и да не пуши, а бащата и пуши, и винце си попийва. Един ден бащата казал на сина си: „Синко, иди в мазето да ми наточиш малко вино.“ – „Не, татко, прати ме на най-далечния извор да ти донесе вода, ще отида, но от бъчва вода не наливам.“ – „Ама ти трябва да слушаш.“ – „За всичко друго ще те слушам, но за това не искам да те слушам.“ – „Виж какъв непослушен син! Аз го изпратих на училище да учи, а той какви работи научил.“ – „Добре, – казал бащата. – щом не искаш да ми наточиш вино, иди да ми купиш тютюн.“ – „Не и за тютюн не отивам. Накарай ме дърва да сека, или друго нещо да направя, но за тютюн не отивам. Не пуша тютюн и не купувам.“ – „Виж какъв син! Вино не пие, тютюн не пуши и това било учен човек. Вижте какви

непослушни са сегашните деца. Вино не иска да ми наточи, тютюн не иска да ми купи.“ Казвам: Прав е синът. И бащата казва: „Прав е.“ Аз го похвалявам: Нека не се накърнява бащиното ти чувство, но той седи по-високо от теб. – „Прав си. Баща ми и дядо ми нито пиеха, нито тютюн пушеха, но аз се научих да пия и да пуша. Синът ми върви по линията на дядо си и на прадядо си, но аз не зная по коя линия да вървя.“ Следователно съвременните хора вървят по една странна линия, а не по тази, по която човек е излязъл първоначално. Казвам: Всички ние трябва да имаме една обща идея, да съзнаваме, че всички сме фактори.

Сега аз говоря за разумните хора. Аз говоря за добрите, за силните хора. Аз наричам силни и добри хора ония, които не носят разрушението в себе си. Силният човек не работи за себе си, но работи за другите. Аз наричам добър човек онзи, който обича ближния си като себе си. Аз наричам разумен човек онзи, който работи за цялото, за Битието. Той съзнава, че друг е източникът от който е излязъл. Ако в твоя ум Бог е тил, ако в твоето сърце ангелите са тил и ако в твоя физически живот всички добри, силни, разумни хора са тил, ти смело можеш да се наречеш силен, добър и разумен човек. Ако в твоя умствен живот Бог не е тил и ако в твоя духовен живот ангелите не са тил, и ако на земята добрите хора не са тил, ти си един от слабите хора и каквото имаш ще го изгубиш. Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме. Аз живея в Отца си и Той живее в мене. И това, което аз ви говоря, не говоря аз, но Отец ми, който живее в мене.“ Представете си, че понякога у вас се явява съмнението. Съмнението винаги върви подир любовта. Любовта носи съмнението като сянка подир себе си. Тази сянка е признак на безлюбието. Докато лицето на човека е осветено, съмнението всякога идва зад гърба му. То върви след човека и го дебне. И човекът не забелязва, как се подава на съмнението. И той започва да се съмнява в онзи човек, който някога го е обичал и си казва: „Дали наистина този човек ме обича или има някакъв интерес?“ Съмнението всякога прониква в човешкия

ум. Двама души се обичат, но и двамата се съмняват един в друг. Въпросът е просто разрешим: или те обичам, или не те обичам. Едно от двете е вярно – или съмнението или положителното. Питам: Какво печелят тия двама души, ако се съмняват един в друг? Ако запалите една свещ, в какво ще вярвате: в свещта или в светлината? Ако вярвате в свещта, която не е запалена, каква полза ще ви допринесе? Свещта нищо няма да ви допринесе, но ако вярвате в една запалена свещ? Светлината ѝ ще ви допринесе нещо. Какво ще ви ползва вярата в едно слънце, което е във вселената, ако светлината на това слънце не достига до вас? Това слънце е важно за нас дотолкова, доколкото ние можем да проверим неговата сила и доколкото то е разположено спрямо нас. Слънцето всякога дава. Вие трябва да гледате на въпроса малко по-другояче. Зад свещта седи онзи, който ви обича. Зад онази ръка, която ви е хванала, също седи онзи, който ви обича. Зад трудните условия седи онзи, който ви обича. Мислите ли, че онзи Великият, Който ви обича, не мисли за вас? Мислите ли, че когато сте оградени, Той не мисли за вас? Мислите ли, че Той не се грижи за вас? Опитността на всички добри хора, на всички талантливи, на всички гениални, на всички светии, на всички учители, на всички богове, на всички, които мислят, е една и съща. Всички знаят този велик Промисъл и знаят, че в Него няма никакво изключение. Единственото същество, в което няма никакви изключения, това е Бог в света. Всички съзнават, че в Божиите постъпки и в Божия Промисъл няма никакво изключение. Всичко онова, което Той е определил, за кого и да е, ще стане, според както е определено. Някои ще кажат, че това вярване може да се наложи отвън. Не, всеки сам ще опита и ще провери истинността на думите ми. Кое е за предпочитане: болестта или здравето? Кое е за предпочитане – горчивината или сладчината; чистият въздух или нечистотията? Светлината или тъмнината? Животът или смъртта? Омразата или любовта? Любовта е за предпочитане. От любовта може да се роди омразата, а от омразата не може да се роди любовта. От

живота може да се роди смъртта, но от смъртта не може да се роди животът. Смъртта е резултат на един неестествен живот. А животът е резултат на един разумен живот. Сега мнозина проповядват, че животът са продължава. Всеки, който иска да се продължи неговия живот, трябва да има светли мисли, светли чувства и светли постъпки. Или другояче казано: той трябва да има топли чувства и правилни постъпки. Силни постъпки са тези, в които няма никакво колебание. Всеки човек, който, като извади от джоба си сто лева и веднага ги върни назад, не е готов да ги даде на един просяк, е слаб човек. Силен човек е онзи, който, като бръкне в джоба си и извади сто лева, не се разколебава, готов е да ги даде на всеки, който се нуждае. Който дава много, той много взима. Който сее много и много жъне. Който дава малко, той малко взема. Ние имахме един познат от провинцията, който беше виден адвокат. Той поддържаше теорията: малко давай, но от сърце давай. Той беше много скържав. Знаете ли, какъв е законът? Всеки човек, който си служи с малките величини, той лесно осиромашава. Този адвокат казваше, че трябва да се икономисва, но после така загази, че трябваше да взима пари на заем. Аз взимам думата „скържав“ в широк смисъл. Според мен скържав човек е не само онзи, който не дава пари, но и всеки, който не е готов да каже една добра дума или да отправи една добра мисъл или едно добро чувство към кого и да е. Човек трябва да поддържа принципа, да бъде като извор, който извира навън. Като тече, той е готов да дава щедро на всички, без да държи сметка, какви ще бъдат неговите посетители, дали ще му бъдат приятни или неприятни. Посетителите му няма да бъдат все любими, все интелигентни. При извора ще дойде едно влечуго и ще каже: „Добър ден.“ – „Добре дошло.“ После ще дойде една мечка и тя ще каже: „Добър ден.“ – „Дал ти Бог добро.“ След това ще дойде паякът и т.н. Всички животни едно след друго ще се изредят и на всички той дава щедро, не казва, че правят престъпление, като идват при него. Изворът не съжалява, че е поил и най-свирепите животни, но казва: „Хайде, идете си с благодарност, че приехте

Божието благословение. Идете в света и проповядвайте, кой как може Божието слово. Носете в света Божието благословение. Каквито и да сте днес, един ден ще станете като мене." Като дойдат вълкът, мечката, овцата, на всички казва: „Каквито да сте днес, един ден ще станете като мене." Овцата минава за кротка, за добра, но и тя има много още да се усъвършенства. Тя учи първия етап на добродетелта – на щедростта, на самопожертването. Овцата учи закона на жертвата. Като я нападне вълкът, той мисли, че тя се жертва за него. Но като влезе вътре в него, тя започва да му проповядва. Сегашните вълци са много по-кротки отколкото са били едновремешните. Ще дойде ден, когато вълците и овцете ще ходят заедно и приятелски ще се разговарят. Неразположението, което имат днес, ще изчезне.

Ще ви приведа един пример за изяснение на тази идея. Не е добре човек да се спира върху лични въпроси, но за да обясня една истина, ще се спра върху един личен въпрос. Един ден отивам в кантората на един адвокат, мой познат и намирам там един евангелски проповедник. Двамата седят и се разговарят за нещо. Адвокатът пише едно заявление. – „Какво правите?" – „Тук искаме да дадем един добър урок на един измамник. Един ден дойде при мен едно младо момче, по-права един момък и ми поиска сто лева на заем, срещу които обеща да ми донесе брашно. – Това разправяше проповедникът. – Вече мина повече от година, но брашното още не е дошло." – После адвокатът продължи: „Същият момък дойде при мен и взе на заем 250 лева, като обеща и на мен да донесе брашно. Но нито брашното видях, нито него. Научих се, че се е оженило с тия пари. Сега ще му дадем един добър урок да знае, как се лъже." Като ги изслушах, казах и на двамата: „Лошо е направило това момче. Да съм на негово място никога не бих ви излъгал и вие имате право да се възмущавате от постъпката му. Слушайте, аз се поставям сега на мястото на този млад момък. Аз искам да изправя неговата погрешка." Тогава се обърнах към проповедника и казах: „Ето вземи стоте лева, които този момък ти дължи. Ако той ти върни парите, ако

обичаш, можеш да върнеш моите. Ако не ти ги върне, считай, че той ти ги е платил.“ И до днес не ми е върнал парите, защото проповедникът е вече на другия свят. После се обръщам към адвоката и го питам, иска ли да му дам двеста и петдесетте лева, които момъкът му дължи. „Не, не искам, аз му прощавам.“ Този адвокат и до днес още е жив. Днес той е в Америка. Питам: Мислите ли, че всички ние, които сме дошли на земята, не живеем даром? Колко сте платили за осветлението, което слънцето ви дава? Какъв е бюджетът, с който разполагате за храна, за водата, за въздуха, за светлината, които получавате?Всички ние живеем даром. Мислите ли, че един ден невидимият свят няма да ни иска сметка за всичко онова, което ни е дадено и с което днес се ползваме даром? Направили ли сте сметка да видите колко коствате на невидимия свят? Като отидете на онзи свят, те ще ви кажат: „Дайте си диплома да видим, как сте живели!“ Ако дипломът ви е само с шесторки, те ще кажат: „Радваме се, че сме издържали такъв добър ученик.“ Тогава ще ви дадат един билет да се разходите из другите планети. Ако дипломът ви е само с двойки, отново ще ви върнат на земята да учите. Сега това, което се изисква от вас, е да имате положителна вяра, която да не е обоснована на някакви си логически доводи. Например, мислите ли, че вие можете да намерите истината в едно кино или в един театър? Отива един проповедник при един актьор да се оплаква, че хората не го слушат и го запитва: „Как така, вие, които не проповядвате никаква истина, хората ви ръкопляскат?“ Актьорът му отговорил: „Май ние проповядваме лъжата като истина, затова хората ни вярват, а вие проповядвате истината като лъжа, затова хората не ви вярват.“ Аз похвалвам този актьор, той му дал един добър пример. Казвам: Истината трябва да се проповядва като истина. Няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде искрен в себе си. Той не трябва да прави разлика между себе си и другите хора. Аз наричам този човек свободен. Свободен човек е само онзи, който не се влияе от никакви външни условия и на когото тил е Господ. Пред него са неговите

ближни – ангелите, а всички добри хора, това са условия, които той използва за своето въздигане. Ако всички хора бяха постъпвали и живели така, щеше ли да има някакво недоразумение в света? Казвате: „Защо се случват тия работи в света?“ Как трябваше да станат нещата? Питам: Кое беше по-добре, Христос да умре на кръста, или да станеше цар на евреите? Евреите искаха да им стане цар, но Той избяга. Христос трябваше да мине през пътя на страданието, да опита скръбта. Страданието е пробният камък за подигането на човека. Законът е верен. Човек може да се подигне в света дотолкова, доколкото е минал през страданията. Колкото по-големи са страданията, толкова по-големи са радостите и толкова по-голямо е въздигането. Страданията са мярка в живота. Аз не говоря за мъчнотиите. Според мене, мъчнотиите са нещо неразбрано. Аз говоря за страданието, като разумен, разбран процес. Страданието е една необходимост, която не се налага на сила, но казва: „Както искаш, но знай, че този е пътя.“ Вън от страданието няма друг път, по който можеш да минеш. Който реши да носи страданието, но не пасивно, като овца. Аз не съм а пасивното носене на страданията. Аз съм за онези смели жабчета, които се срещат в реката Нил. Човек трябва да бъде смел и в страданията и в радостите си. В реката Нил има едни малки, костени жабчета, които свободно си плуват. Крокодилите често ги гълтат, но те влизат цели. Като попаднат в корема на крокодила, те започват да гризат отвътре. В това време крокодилът ту потъва във водата, ту излиза на повърхността, докато най-после жабчетата пробиват корема му и той се обръща с гърба нагоре. Казвам: Щом те глътне един крокодил, пробий стомаха му, нищо повече. В това отношение ви давам пълно право. Пробий стомаха на крокодила да се научи да зачита Божите закони. И овците възпитават вълците. Един ден вълците ще станат като овцете. Тъй щото, знайте, че страданията, които имате, не са нищо друго освен възпитателно средство да се пробудят у вас талантите, да се пробуди у вас Божественото. За да се пробудят талантите в човека, непременно

трябва да му се поставят препятствия. Препятствията, това са страданията. Ако цялата земя беше валчеста сфера, без никакви долини и планини, нямаше да има никакво движение. Налягането, което съществува в света, дава подтик на всички живи същества, вследствие на което сегашният ход на живота е по-добър, отколкото ние си го представяме. Хранете към Бога онази вяра, която произтича от любов, от онази благодарност за всичко, което Той е направил за вас през хилядите векове. Всичко, което имате, вие дължите на Него. Че слънцето грее, че звездите изгряват, че вятърът вее, че водите и реките текат, че растенията цъфтят и дават плодове, че майките и бащите раждат, всичко това е от Бога. Въпреки това, Той седи тих и спокоен. Той казва: „Деца, използвайте всичко, което съм ви дал, радвайте се на благата, които съм ви дал, но не се [обленявайте], не се отдалечавайте от правия път, който сам ви поставил."

Сега вие ще питате, кой път да хванете. Че вие сте го хванали вече. Този път е пътят на любовта. Щом дойде в живота ви някакво противоречие, вие трябва да знаете, че сте нарушили нещо в закона на любовта. И тогава изявявайте онази разбрана любов, която води в пътя на живота. Изявявайте онази разбрана скръб и разбрано страдание, а след това и разбраната радост. Както има разбрана радост и разбрана скръб, така има и една неразбрана радост и една неразбрана скръб. Истинският живот седи в разбраната радост и в разбраната скръб. А любовта седи в разумното разбиране на светлината и топлината. Човек не може да прояви любовта, ако не разбира законите на светлината и топлината. Тази светлина и топлина, именно, действат в човешкия мозък, в човешкия ум. Светлината действа главно в човешкия мозък, а топлината действа в човешкото сърце, в човешките чувства, в дихателната система. Само при това положение може да става правилна обмяна между човешките чувства и мисли. А силата на човека произтича от неговите мускули, от неговото тяло. За да бъде силен, човек трябва да има едно добре устроено тяло. За да проявява нормални чувства, той

трябва да има отлична дихателна система, отлични гърди. За да има добри мисли, той трябва да има добре организиран мозък. Като разглеждам сегашните хора, според светлината, която имат, виждаме докъде са достигнели. По какво се отличава един човек, който върви по закона на любовта? По какво се познават Христовите ученици? Те тръгват да проповядват. Като срещнали на пътя си едно умряло куче, те казали: „Учителю, това куче смърди много." Христос им отговорил: „Колко са бели зъбите на това куче?" Той не говори за миризмата на кучето, но за неговите бели зъби. От какво произтича лошата миризма? Ако спрете вниманието си на сегашните хора, вие ще видите, че от тях излиза толкова неприятна миризма, че трябва да употребяват козметични средства, различни парфюми, с които да маскират неприятната миризма. Аз не съм против външната козметика, но човек трябва да има и вътрешна козметика, да излиза от него приятна миризма. Има един козметически живот. Има мисли и чувства, чрез които човек може да се подмлади. Какви са тези мисли и чувства, няма да кажа. Трябва ли да дам възможност на един човек, да се подмлади и да отиде, да живее за себе си, да яде и да пие само, да направи безброй грехове? Ако се подмлади, той няма да живее за Бога, но ще живее за себе си. Не се позволява на човека да греши. Сега аз не искам да ви насърчавам, без да ви дам нещо, но казвам: Стремете се към един възвишен живот да постигнете всичко каквото желаете. Има неща, които още в този живот можете да постигнете, но има неща, които ще постигнете в бъдеще. Ще кажете, че сте стари вече. Аз не съм срещал стари хора на земята. Според мен, много малко стари хора съществуват. Аз наричам млади хора силните, а стари са умните. Възрастните хора пък са работливите. Следователно, като срещна един работлив човек, казвам: Този е възрастен. Като срещна един млад, казвам: Този е силен. Като срещна един стар, казвам: Този е учен човек. Умните хора са стари, работливите са възрастни, а силните са млади. В този смисъл бих желал да бъдете млади – силни, стари – умни и възрастни –

работливи. И тогава, като изпълнява всеки на мястото си своята задача, ще ви се даде в наследство, каквото желаете. Мислите ли, че на сегашните държавници животът е лесен? Мислите ли, че е лек животът на добрите хора в Германия, в Англия, във Франция, в България и по всички части на света? Не се разрешават лесно въпросите. Който не знае, какво нещо е да се управляват хората казва, че е лесно да управлява човек. Вие управлявали ли сте да знаете, какво нещо е да управлява човек? Вие били ли сте министър да знаете, колко е лесно да посрещнеш днес около 100–150 души и да изслушаш оплакванията и исканията на всеки от тях? Всеки разправя несгодите си, всеки иде да вземе нещо, а нищо не дава. Сега като наблюдавам моите слушатели, някои от тях си казват: „Дали се говори истината или не?“ За да знаете дали говоря истината, вие трябва да стоите по-високо от мен. Щом някой ме изпитва, как живея, той пръв трябва да ми покаже, как да живея. Аз съм готов да го слушам. Той иска да знае, какво нещо е истината, дали аз говоря истината. Истината е крайният резултат от опитностите на любовта. Истината е крайният резултат от опитностите, придобити от мъдростта. Крайният резултат на истината е дал свободата на човека да разбере, че той е завършил нещо, че той може да бъде полезен. Сега ако искате да знаете дали даден човек говори истината, дали е добър човек, можете да направите следния опит. Когато сте хремави, или трескави, или не сте добре разположени, идете при този човек и леко докоснете дрехата му. Ако е добър, ако говори истината, хремата или треската, или неразположението ви ще изчезне. Ако не е добър човек, ако не говори истината, треската и хремата ви няма да минат. Ние имаме пример в Евангелието с онази жена, която страдаше цели 12 години от кръвотечение. Като чу, че има един добър човек, който проповядва истината, тя леко се докосна до дрехата на Христа и кръвотечението ѝ моментално спря. Тъй щото, ако и вие във време на страдания, обърнете погледа и ума си към Бога и се допрете до дрехата на Неговата любов, скръбта ви веднага ще изчезне и в душата

ви ще настане такава радост, каквато никога не сте изпитвали. И когато вие се докоснете до онази Божествена Мъдрост, до онази Божествена Истина, вие ще почувствате в себе си мощна сила, която ще ви направи граждани на цялата вселена. Всички около вас ще почнат да пеят и да се радват.

Сега ако сте хремав или трескав, направете следния опит. Идете в гората при някое старо дърво и турете гърба си на дървото, като кажете мислено: „Ти си много добра дърво." Наистина, старите дървета са много добри. И след това наблюдавайте, какво ще стане с вашето състояние. Ако състоянието ви изчезне, ако се подобри положението, това показва, че дървото е добро. Ако не се подобрите, дървото не е добро. Какво ще стане после? Дървото, което ви е помогнало, ще се обнови, ще се раззелени повече, а това, което не ви е помогнало, ще изсъхне. Ще кажете: „Вярно ли е това?" Верни са моите думи. Така ще видите, че Бог се проявява в цялата природа и чрез всички живи същества. Тъй щото, не се съмнявайте в себе си. Като се съмнява в себе си, човек унижава себе си. А като се съмнява в Бога, той причинява смърт на себе си. Унижението произтича от безверието в самите нас. А смъртта произтича от обезверяването в Бога. Затова ви проповядвам любов, вяра в Бога и вяра в себе си. Сега за сега това е смисълът на човешкия живот.

Живот, любов и дух, това е мощното в Божествения свят.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

21-ва неделна беседа държана от Учителя на 19 март 1939 г. София – Изгрев

АЗ ДОЙДОХ В СВЕТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от 12 глава на Евангелието на Иоана, от 44 стих надолу.

Духът Божи.

По кой начин човек може да завърши своето учение, да издържи своя изпит? По най-добрия начин. Всеки живот има смисъл, когато се завърши добре. Всяко предприятие има смисъл, когато се завърши добре. Всяко учение има смисъл, когато се завърши добре. Всяка мисъл е на мястото си, когато даде добри резултати.

Сега аз ще се спра върху най-добрия начин. Кой е най-добрият начин на постижение? Любовта. Чрез любовта човек постига всичко. Тъй както сега хората разбират любовта, с тази любов те не могат да разрешат въпросите. Защо? Защото според тяхното разбиране любовта се състой в чувстване. Не, любовта не е чувстване. Любовта е най-чистата Божествена мисъл, която не може да се опетни. Който влезе в любовта, той не може да бъде недоволен. Ако си недоволен, ти не си в света на любовта. Любовта изключва всякакво недоволство. Ако има някакво недоволство в любовта, това се дължи на други някакви причини. Когато хората казват, че се обичат, а са недоволни, те не са в света на любовта. Те се самоизлъгват. Сега аз не се спирам върху вашите стари възгледи, но казвам: Каквито стари възгледи да имате, вие трябва да се откажете от тях. Дали доброволно ще се откажете от своите възгледи или насила, не е важно. Важното е, че един ден вие трябва да се откажете от старите си възгледи. Някой казва, че има особени възгледи. Каквито възгледи и да има, той трябва да се откаже от тях. Питате: „Защо човек трябва да се отказва?

Не може ли без да се откаже?“ Каква полза от това да задържате старото в себе си? Като дойде новото, старото ще го поквари. Ако оставите мътна вода в чашата си и искате върху нея да налеете чиста и чистата вода ще се размъти. Затова, излейте старата, мътна вода настрана, измийте чашата добре и сипете в нея чиста, бистра вода. Ако при старата вода сипете новата, нищо няма да излезе. Следователно вие трябва доброволно да се откажете от всички стари възгледи, които от памтивека сте имали за любовта, за мъдростта, за истината, за вярата и т.н. Казвате: „Как да се откажем?“ Божественият закон е следният: когато искат да ви заставят да се откажете от старото, ще ви заведат при извора, ще ви покажат изобилието на нещата и ще ви питат: „Готови ли сте да се откажете от вашите стари възгледи, от старата вода във вашето шише?“ Ще кажете, че и при това положение не се отказвате. Питам: ако при изобилието на извора не сте готови да се откажете от старото, как мислите, от умните хора ли сте? Ако не сте от умните хора, от кои хора сте тогава? Често хората се запитват, кое е Божественото и кое не е Божествено? Божествено е това, което никога не се опетнява, което никога не се помрачава, което никога не умира, което никога не причинява страдания на човека, както на никое друго същество. Божественото, значи, не причинява абсолютно никакви страдания. То носи живот, радост, веселие и блаженство. Ще кажете: „Къде да намерим Божественото?“ Казвам, няма човек в света, който да не е опитал Божественото, само че едни са обърнали внимание на него, а други не са обърнали никакво внимание. Тия, които не са обърнали внимание на Божественото, казват, че Божественото не съществува. Представете си, че някой човек се намира в голямо затруднение: индивидуално, семейно, обществено и дохожда да голямо отчаяние. Търси някаква помощ, но никой не може да му помогне. Той решава да извърши някакво насилие в себе си, да се самоубие, но в този момент нещо проблесне вътре в него и състоянието му изведнъж се измени. Той намира изход от положението. Всичките му работи се решават. Това

се дължи на Божественото в него, което в този момент му проговаря: „Не бой се, всичко ще се нареди добре.“ Щом човек се усъмни в Божественото, последното вече го напуща по една единствена причина, че хората искат да го подчинят на своите разбирания, да го ограничат, да го турят под нормата на своя живот. Каквото да правите, едно трябва да знаете: има нещо в света, което нито се ограничава, нито се хваща. То е светлината, то е Божественото в живота. Речете ли да хванете светлината по някакъв начин, тя веднага ще си замине. Обърнете ли се към нея, с желание да ви помогне, тя отново иде. Светлината никога не се налага, тя иде свободно. При най-малкото желание от страна но човека да ограничи светлината, тя веднага се оттегля от него, напуща го. Като изгуби светлината, човек пак остава в тъмнина. От какво зависи желанието на човека да ограничава? Това зависи от желанието на човека да се осигури. Питам: Ако човек веднъж е осигурен, трябва ли втори път да се осигурява? Представете си, че някой човек се е осигурил в едно осигурително дружество, и то в най-голямото и сигурно дружество в света. Обаче, въпреки това, той пак се осигурява във второ, в трето дружество, които са по-слаби и не толкова сигурни. Питам: има ли смисъл да се осигурява вече във второто и в третото дружества. Ако сте осигурени за милиони и милиарди, какъв смисъл има да се осигурявате за няколко десетки или стотици хиляди лева? Това е циганска работа. Сега аз искам от вас да разсъждавате добре. Бог е същество, което не обича противоречията. Единственото нещо, от което Бог се отвращава, това са противоречията в човека. Той не е съгласен с противоречията на хората. Защо някой човек умира, не питайте за това. Защо се ражда, пак не питайте. Ама защо един трябва да ходи на училище, а друг на трябва? И за това не питайте. „Ама защо да не питам?“ Това е друг въпрос. Ако човек не пита, защо някои неща стават по един начин, а други – по друг, Бог ще се отнесе към него много по-добре, отколкото, когато пита. Ако пита, не е лошо, но ако не пита, това е още по-добре. Ако не пита, по-добре ще бъде на човека. Ако пита, по-зле ще му

бъде. Защо е по-добре за човека когато не пита, ще ви обясня със следния пример. Представете си, че една майка има две-три деца. Едното от тях е много бързо, непослушно и като огладнее, веднага иска от майка си да му даде нещо за ядене. Майката е заета с някаква работа, но то не иска да чака, няма търпение и постоянно безпокои майка си. За да се освободи от него, тя веднага му дава парче хляб, който намаже леко с малко масло и го изпраща вън. Другото дете, обаче, е послушно, търпеливо, готово да чака, докато майката се освободи, т. е. свърши работата си. Като види това, майката остава доволна от детето си и е готова да го възнагради. Като свърши работата си, тя взима едно парче хляб, намазва го щедро с масло, а отгоре на това туря и малко сладко. За да не я види първото дете, тя дава настрана маслото на послушното си дете и го възнаграждава. Детето се изяжда спокойно хляба и си мълчи. Същото се отнася и до възрастните хора. Ако отношенията на човека към Бога са неправилни, човек иска от Бога настоятелно, натрапва се, не може да търпи, мисли, че ако не вика и не протестира, няма да му се даде това, което му е нужно. Обаче, ако човек е търпелив, има вяра в Бога, не безпокои, Бог ще му даде филийка хляб намазана с дебел слой масло, а отгоре и със сладко. На първия, който бърза, който роптае, Бог дава тънка филийка хляб, с малко масълце и без сладко. Непослушните деца, които не вярват в Бога, всякога излизат на първо място и постоянно викат и роптаят. И в религиозно отношение, когато на хората проповядват, искат да знаят, спасени ли са или не са, бързат да им се отговори. Той иска да знае, в кое небе ще бъде. Той никога не е ходил на небето, а иска да знае, в кое небе ще бъде. Той не е ходил никога на небето,а сега се интересува да знае, на кое небе ще бъде, като отиде на другия свят. Някои окултисти са писали, че съществуват три небеса. Може да са три, а може да са и повече. Аз вярвам във всичко, което другите казват, но аз зная само едно небе. При това, животът на небето е само любов. Там царува любовта. На небето живеят хора [...], като вашите. По-хубави коси от техните

никъде не сте виждали. Те не могат да се уподобят на нищо. Даже и с коприната не могат да се сравнят. Те превъзхождат всичко онова, което досега сте знаели. Всеки косъм, който те имат на главата си, е магически. Ако имате един косъм от едно същество от Божествения свят, вие ще бъдете цял маг. Ако имате един такъв конец, каквото пожелаете, всичко ще имате. С този косъм всичко ще можете да направите. Ако някое същество на земята има един такъв косъм, минава за най-щастлив човек. Достатъчно е да имате един приятел от съществата, които имат такива косми, той може да ви даде един от своите косми и да ви направи щастливи. Тези щастливи хора са щастливи по ум, по сърце, по воля и по тяло. Те са най-здравите,най-красивите, най-силните хора на света. Който има един косъм от главата на тия същества, той е в състояние да ръководи съдбините на цялото човечество. Понякога тия хора, които са получили един косъм от главата на напредналите същества, като слизат на земята, забравят за косъма и мислят, че силата не е в него. Щом почнат да мислят така, те изгубват косъма и от този момент работите им започват да вървят все по-зле и по-зле.

Сега някои от вас искат да знаят, вярно ли е това, което говоря. Пък и аз искам да знам, вярно ли е това, в което вие вярвате или не е вярно. Когато запитаха Христос, дали Иоан кръщава от името на Бога и Христос ги запита: „Какво ще кажете вие? От Бога ли е кръщението или от човеците?" И те не знаеха какво да отговорят. Ако кажат, че е от Бога, ще излезе, че Иоан е пратен от Бога. Ако кажат, че кръщението е от човеците, ще трябва да отговорят, кой е дал тогава право на Иоана да кръщава. Те отговориха, че не знаят. Тогава и Христос им каза, че не знае. Вие искате да знаете, изпълнявате ли волята Божия, или не я изпълнявате. Казвам: Ако всичко става, както вие искате, значи вие вършите волята Божия. Ако всичко не става, както ние искате, вие не вършите волята Божия. Когато казвам, че ако работите стават, както вие желаете, аз не разбирам вашата воля, но волята Божия. Защото, когато говоря за щастие, аз разбирам такова

щастие, което е общо за всички хора. Благото, което аз имам е благо за всички. Здравето, което аз имам, искам да го имат и всички останали хора. Силата, която аз имам, искам да я имат и другите хора. Следователно всичко, каквото е потребна на мен, да бъде потребно и на другите и те да го имат. Това разбирам аз под думата Божествено желание. За да желае нещата правилно, преди всичко човек трябва да бъде посветен, да има в себе си възвишени Божествени мисли. Новото, което днес иде в света, е Божествено. Светът днес се намира в своята последна фаза. Сегашния век аз наричам железен век. Този век е накрая на своя живот. Думите желязо и цимент вървят заедно. По-нататък човек не може да отиде. Ако отиде по-нататък, човечеството ще умре. Желязото и циментът ще унищожат и последната капка на живота, която днес съществува. Ако сегашните условия на живота не се изменят, всички ще измрат, нищо няма да остане в живота. Новата епоха, която е влязла вече, аз я наричам златна епоха на човечеството. Аз я наричам още епоха на светлината, епоха на електричеството и на магнетизма. Като влезе тази светлина в умовете на хората, всичко, което днес е невъзможно за тях, ще стане възможно. Ще си послужа с един пример за изяснение на мисълта си. Представете си, че вие дойдете при мен и искате да станете приятели с моята ръка. Можете ли да станете приятели с нея? Не можете. Ако искате само от ръката ми да ви услужи в нещо, тя не може никога да ви услужи. Тя ще каже: „Аз съм под закон, не мога да направя нищо. Господарят ми не може без мен нито за момент. Ако се отделя от него за един момент само, аз ще напакостя и на себе си и на своя господар, при когото съм на служба. Аз нямам време, не разполагам нито с един момент да се отделя от господаря си.“ Нито ръката ми може да се отдели от мен, нито пръстът ми. Ако пръстът ми се отдели само за един момент от ръката ми, всичко с него е свършено. Ако моята ръка или моят пръст дойде при вас, нищо няма да направят. С кого трябва да се запознаете: с ръката ми, с пръста ми или с мен? Разбира се, че с мен трябва да се запознаете. Щом се запознаете с мен, вие ще имате каквато услуга

желаете. Следователно докато човек не направи запознанство с Господа, никакво запознанство не може да направи с хората. Защото хората са проявление на Бога. Тъй щото, искате ли нещо от хората, първо вие трябва да се запознаете с Бога. Не се ли запознаете с Бога, никаква услуга не можете да очаквате от хората. „Ама ние сме чада Божи." Какво разбирате под думата „чада Божи"? Като осиромашее, човек става чадо Божие. Тогава той говори най-много за любовта. Щом забогатее, за никаква любов не говори вече. Болният също говори за любовта, за помощта на хората. Здравият никога не говори за любовта, той не очаква помощта на другите. Той говори за много работи, но не за любов и помощ. Аз бих желал здравият да говори за помощ, а болният да мълчи като риба. Аз гледам, как някои хора не могат да носят скръбта. Като ги погледна, виждам, че лицето им потъмняло. Той се пържи като масло в тиган. Някой има вяра, има любов, а иска да разрешава въпросите, защо светът е създаден такъв, защо хората не живеят, както трябва и т.н. Това е самозаблуждение. Ако някой нарани ръката на някого, всеки друг, който се осмели да се приближи до този човек и да се ръкува с него, няма да бъде добър. Всеки, който се ръкува с този човек, ще му причини болка. И този човек ще счита всички ония, които му причиняват болка, за свои неприятели, за лоши хора. Той ще каже, че хората не знаят, как да се ръкуват, че му повредили ръката. Защо така? Защото се ръкува с болната си ръка. Ако се ръкува със здравата си ръка, всички хора за него ще бъдат добри, нормални. Значи аномалията не е в хората, но в неговата болна ръка.

Сега аз не искам да изнасям вашите възгледи, но да ви представя, какво нещо е Божественият живот. Какви са вашите възгледи, които носите от миналото, не ме интересуват. Те са ви предадени от вашите деди и прадеди. Когато Христос дойде на земята между евреите, мислите ли, че те не бяха религиозни? Те бяха избран народ. При това, Бог изпрати своите пророци между евреите и те писаха книги. После, като дойде Христос между тях, те Го питаха: „Ти

ли ще ни учиш?“, „Кой те изпрати?“, „На нас Мойсей ни е говорил“, „Ти ли ще оправиш света?“ и т.н. Всички евреи се мислеха за правоверни. Питам: Христос ли беше правоверен или тогавашните религиозни хора бяха правоверни? Историята показва, че от деня, в който евреите пожертваха Христа, не видяха бял ден. Ще кажете, че са били лош народ. Не е там въпросът. Днес всички хора са евреи. Няма нито един човек в света, който да не е евреин. Без изключение днес всички хора са евреи. Ще каже някоя, че не е като еди-коя си сестра.

Сега, като говорите за една незнайна любов, вие не разбирате реалността на любовта. Щом е така, не говорете за любовта. Като говоря за любовта, аз говоря само за сенките на любовта. За любовта аз още дума не съм казал. Ако кажа само една дума от любовта, всички ще бъдете мои последователи. Ако кажа само една дума от любовта, нито един болен или сиромах няма да остане. Всички ще бъдете здрави, бодри и силни и каквото ви кажа, ще го направите. Казвате: „Защо тогава не ни кажете нещо от тази любов?“ Готови ли сте да се откажете от старото? Сега аз не искам да се отречете външно, хората да ви знаят, че сте се отрекли. Самоотричането не е външен процес, да си туриш пепел на главата, както в старо време са правили, нито да се изпъчиш, да дадеш вид, че си направил нещо. Самоотричането спада към съвсем друг вид свят. Да се отречеш от себе си, това значи да възприемеш онази чиста Божествена мисъл. Отрече ли се по този начин, човек ще бъде проводник на великото, Божественото в света. Казвате: „Къде е божественото?“ Като четете свещеното Писание, казвате, че това, което Христос е казал е написано в тази книга. Как мислите, това, което е написано в тази книга, това ли е всичкото, което Христос е казал? Ако през някоя тиха, спокойна, звездна нощ излезете вън и погледнете това небе, осеяно от безброй звезди, какво ще кажете? Струва ли си този театър, това представление, което виждате вън? Какво по-хубаво представление може да има от изгряващото слънце? С какво можете да сравните това представление? Колко трябва да платите за билета

на това представление? От началото на света до края Бог ви е дал свободен билет да присъствате на всичко, което Той е създал и въпреки това, вие пак сте недоволни. Какво повече искате? Вие искате един затвор с четири-пет стаи, с няколко ограничени затвори, с кревати в стаите, на които болните лежат. Божественият живот изключва всякакви затвори, всякакви кревати, юргани, всякакви одумвания, всякакви лоши мисли и чувства. Що се отнася до човешкия свят, всички тия неща са на мястото си, но дойде ли до Божествения свят, тия неща са изключени там. Някой се оплаква,че жена му не го обича. Аз нямам предвид вас, защото в света има милиони мъже, които жените им не ги обичат. Това е на земята, обаче, в Божествения свят отношенията между мъже и жени са съвсем други. Там ще срещнете една жена само един път. Ще си поприказвате с нея и втори път няма да я срещнете. След това ще срещнете друга някоя, пак ще си поприказвате и ще се разделите. Обаче, това, което чуете и видите, ще ви вдъхнови толкова, че ще го помните с години. Като ви домъчнее, пак ще срещнете една жена, но не същата. Мнозина мислят, че отношенията между мъжете и жените в Божествения свят са като тия на земята. Не, отношенията между мъже и жени в Божествения живот са чисти, идеални. Там не съществува помен от никаква ревност, от никакво подозрение. Там не може да става никакво престъпление. Защо? Там има много каси и всички са пълни със злато, но при всички стои по един стражар. Кой ще посмее да бръкне в една от тия каси? Там не може да става никакво престъпление. Там всички същества имат съзнание. Вие не разбирате, защото разглеждате въпроса на мъже и жени. Аз не разглеждам никакъв женски или мъжки въпрос, нито се спирам върху въпроса на децата, на учителите и на всички останали. За мен целокупният живот, както се проявява, представя едно цяло. Бог се проявява в целокупния живот като едно цяло. Той се проявява и в майките, и в бащите, и в децата, и в слугите, и в господарите, и в растенията, и в животните по особен начин. Бог се проявява и в

малките мушици. Това не значи, че Той се проявява изцяло в тях, но в малката мушица се проявява и Неговата разумност.

Казвам: Настанало е време, когато вие трябва да имате нови възгледи за живота. Вие сте чели много цитати и мислите, че като отидете на онзи свят, ще ви посрещнат тържествено. Не, вие първо трябва да разберете смисъл на този живот, а после ще разберете смисъла на задгробния живот, както и смисъла на смъртта. След като живее известно време, тогава човек ще разбере, защо трябва да умира. След като умре, тогава пък, човек ще почне да мисли, защо трябва да оживее. Значи, човек първо трябва да мисли, защо трябва да живее, а после да мисли, защо трябва да умре. И в смъртта има нещо добро. Тя е един от великите ангели, който започва да говори с вас. Кога? Когато умрете. Той ще те пита: „Ти мислиш ли да се занимаваш с посредствения живот? Ще вършиш ли още тези престъпления, които досега си вършил и с които си опетнявал името Божие? Ще храниш ли в себе си още такива лоши мисли и чувства?“ Като не разбира смисъла на живота, човек казва: „Защо Господ е създал този свят да си играе с нас? Защо ми е дал тази лоша жена да ме мъчи?“ Мислиш ли така, ти вече си опетнил името Божие в себе си. Бог ни най-малко не те е пратил на земята да носиш една жена на гърба си. Господ не е изпратил и жената да носи един мъж на гърба си. Жената е символ на живота. Щом живееш, ти си жена. Щом мислиш, ти си мъж, разумно същество. Значи, животът има смисъл, само докато мислим. Без мисъл животът не може да бъде щастлив. Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че те не мислят. Мисълта е храната на живота. Ако не мислиш както трябва, ти сам ще се отровиш. Като се намерят в затруднение, хората казват: „Като дойде Христос, работите ни ще се оправят.“ „Той е любов.“ Какво нещо е любовта? Любовта е онази чиста, Божествена мисъл, която излиза от Бога. Ако живеем според тази любов, Бог ще заличи нашите грехове. Много хора казват: „Дотегна ни да живеем на земята, ще отидем в онзи свят.“ Как може да отиде той на небето? Небето е място на

любовта. Ти си живял на земята без любов, в света на безлюбието, а искаш изведнъж да отидеш на небето, в света на любовта. От небето, от света на любовта човек може доброволно да слезе, но от земята той не може по никой начин да отиде на небето, в света на любовта. За да отидеш в небето, от небето трябва да дойде една душа, която носи любовта в себе си, да слезе на земята, да се свърже с теб и така да те занесе горе. Ако мислите, че с вашите мисли, чувства и желания можете да отидете на онзи свят, вие се лъжете. Аз съм минал през този изпит и зная, че е така. Ще дойде някой да ми разправя особени философии. Аз зная всички философии на света, аз съм минал и през страдания, и през радости, познавам и сиромашията, и болестите, и здравето. Много неща зная аз, но едно е важно: човек трябва да се храни с чистата Божествената мисъл. Това е човекът. И като се храни с тази мисъл, той може да бъде здрав, силен, богат, щастлив. Това е проповядвал и Христос. Да любиш, това значи да се храниш с чистата Божествена мисъл. Когато тази храна влезе в теб, тя ще те оживи. Това е възкресението, това е оживяването, това е ставането. Когато някой се пита, защо трябва да се храни, аз казвам: Ти трябва да любиш, за да се храниш с чистата, Божествена мисъл. Като се храниш с тази мисъл, ти ще възкръснеш. Без тази мисъл никакво възкръсване не може да съществува. Ще кажете, че не искате да се отричате. Казвам: Вие сте вече при новото, при светлината на днешния ден. Какво ще правите при това положение? Искате или не искате, ще се отречете. Има ли нужда при светлината, която имаме днес да ви запаля няколко свещи? И след това има ли нужда да ви казвам, да вярвате в тези свещи? Ще бъде смешно това положение. Милиони свещи не могат да се сравнят с тази свещ, която Бог е запалил. Внесете тази свещ в себе си и не се страхувайте. Божествената мисъл носи живот, Божествената мисъл носи щастие. Божествената мисъл носи сила, Божествената сила носи здраве. Божествената сила носи в себе си всички блага, всички добродетели, които човек в света търси. Сега вие се оплаквате, че сте нещастни. Защо не се спрете в себе си и

кажете: „Господи, искам да Ти служа.“ След това да не дойдете, да казвате на мен, че искате да служите на Бога. Не, това човек трябва да каже в себе си. Христос запита Петра: „Петре, обичаш ли ме?“ – „Обичам те, Господи.“ Три пъти го запита Христос, но огорчи се Петър. Той мислеше, че обича Христа и е готов на всякаква жертва за него. С това Христос искаше да му каже, че неговата любов е още слаба. Петър каза на Христа: „Господи, всички да се откажат от Теб, само аз няма да се откажа.“ – „Тогава паси овцете ми.“ Когато запитаха Петра: „Да не си и ти от неговите ученици?“ Той отговори: „Не съм.“ Три пъти се отказа от Христа. На третия път той си спомни думите на Христа и горко заплака. Тогава той погледна Христос, който му каза: „Петре, Петре, ти си още старият Петър, не познаваш още себе си.“ Като излезе вън и плака, върна се при Христа, Който му каза: „Иди сега да пасеш моите овце с онази любов, която не плаче.“ Докато плачете, вие не сте в любовта. Вашият плач трябва да престане. Докато се безпокоите, вие не сте в любовта. Докато мразите, вие не сте в любовта. Докато търсите правото си, вие не сте в любовта. Щом дойде любовта, вие имате вече всичко. Смешно е, когато любовта посети човека, да се държи той за старото. Представете си, че вие сте наследили едно наследство от десет милиона, които напълно са ви осигурили. Но в същото време имате да взимате отнякъде хиляда лева. Щом сте осигурени с десет милиона, вие трябва да бъдете готови да се откажете от хилядата лева. Следователно когато Божественото дойде в човека и донесе своето изобилие, той трябва да бъде готов да се справи с малките мъчнотии, които има в живота си. Обаче, ако Божественото не дойде, невъзможно е ние хората при сегашните условия на живота да се примирим и да се обичаме. Сега, като наблюдавам съвременните хора, виждам за какво мислят. Вървят мъж и жена заедно и си гугуцат. Обичат се двамата. По едно време жената види един красив мъж и го погледне. Но в това време мъжът ѝ гледа към нея, защо си позволява да гледа чуждите мъже. И тя уплашена, не смее да погледне към мъжа си. Тя не смее да му каже, че

този човек ѝ харесва. Така става на изток. На запад, обаче, в Америка, запример, когато мъжът види някоя красива жена, той я поглежда и прави сравнение между своята жена и нея. Като ги сравнява, той се запитва, коя от двете би обичал повече. Същото прави и жената, когато види някой красив мъж. Двамата вървят, обаче и мислят за едно и също нещо. Който ги види, ще каже, че мислят за нещо сериозно. Мъжът си мисли и си казва, че жената няма право да мисли за друг мъж, освен за него. Този мъж е прав в едно отношение. Ако мъжът може да се постави на мястото на Бога, това значи: „Ти нямаш право да мислиш за други богове, освен за Единния Бог." Един е Бог в света. Тази мисъл е права. По отношение на Бога е така. Той е единственото същество в света, което мисли право. По своята мисъл човек трябва да мяза на Бога. Под думата „човек" ние разбираме съществото, което не прави пакости на никого. Всеки друг човек, който прави пакости, за него Христос е казал, че той отначало още е човекоубийца. Този човек не разбира Божите пътища. Той не знае, че Бог не умира. Той е същество, което не струва [хас] на Бога. Жената не обича други жени да харесват мъжа ѝ. И мъжът същото. Но представете си, че жената на някой мъж се разболее до умиране. Няма ли да бъде съгласен този мъж да извика един лекар, който може да помогне на жена му? Той ще бъде доволен, че този лекар пипнал пулса на жена му, подържал ръката ѝ, преслушал сърцето ѝ. Той е доволен, защото след това здравето на жена му ще се възстанови. Има ли някакво престъпление в това? Никакво престъпление няма. Това, което внася живот в човека, е Божественото начало. И жената трябва да се радва, ако се намери някоя лекарка, която може да помогне на мъжа ѝ да възстанови неговото здраве. Има право да се сърди жената, когато мъжът ѝ срещне една жена, която го разваля. Докато не я е срещнал, той е бил трезв човек: не пие, не пуши, не ходи по кафенета. Той започва да се връща късно от работа, по цели нощи не се връща, гневи се на жена си и т.н. Всичкото зло на тази жена не е от Бога. За такъв човек се казва, че е отначало челoвекоубийца. Когато вие сте

неразположени, това се дължи на онзи, който отначало е человекоубийца. Той се е настанил, вас. И когато имате едно добро разположение да правите добро, у вас е Бог, който се проявява като човек – нищо повече. Когато обичате всички хора, това е Бог във вас. Когато не обичате всички хора, това е онзи, който отначало е человекоубийца. С други думи казано: щом се обиждаш, щом се дразниш от един поглед, това е онзи, който отначало е человекоубиец.

Сега ви казвам: Скоро ще дойде Онзи, който носи чистата мисъл. Ще ми бъде приятно, ако го приемете и му станете последователи. Но скоро ще дойде при вас и онзи, който го убива. Много ще ми бъде неприятно, ако го приемете и ако му станете последователи. Това е заради вас, не е заради мене. Той е лъжец. И ако вие го послушате, не можете да бъдете щастливи. Онзи, Който внася светли мисли в ума ви, топли чувства в сърцето ви, Онзи, който внася живот в душата ви и ви помага навсякъде, Който подига и вас, и дома ви, и народа ви, и цялото човечество, Той е Бог, Който иде в света. Днес всички хора са се разделили помежду си, делят земята, но Той иде между всички народи, събира всички добри хора и ги обединява в една мисъл. Той иде в света като светлина. Той пита днес всички народи: „Какво правите? Защо спорите помежду си?“ Как ще се решат въпросите между тия народи днес? Разправят, че някога Александър Велики ходил в Индия, дето се натъкнал на един особен случай, който днес разправят като анекдот. Един добър човек купил една нива от един свой познат. Като орал нивата, намерил едно котле пълно със злато. Той веднага занесъл котлето със златото на притежателя му и казал: „Аз купих от теб само нивата, но не котлето със златото. Вземи си котлето назад.“ – „Не, аз продадох нивата с котлето. В себе си имах определено това желание да вземеш нивата заедно с котлето.“ Купувачът не искал да вземе котлето, но и другият не го приемал назад. Въпросът се отнесъл най-после до съда. Те разправили, как седи въпросът. След дълго мислене, съдията казал: „Вие имате ли

деца?“ – „Имаме.“ Онзи, който продал нивата, имал момче. Купувачът имал момиче. Тогава съдията издал присъдата: „Оженете вашите деца и дайте нивата с котлето на тях.“ Сега и на вас казвам: При всички противоречия, при които се намирате, оженете вашите деца и дайте им нивата с котлето, пълно със злато. Нивата и злато представят добрия живот, т. е. добрата мисъл в живота. Тъй щото, добрата мисъл и добрият живот, това е за добрите хора, които ще дойдат в бъдеще и които днес съществуват в света. Онези от вас, които искате да изпълните волята Божия, знайте, че добрият живот е за вас и Божията мисъл е за вас. Христос казва на едно място: „Аз дойдох да им дам живот. Нова заповед ви давам. Ако ме любите, ще пребъдете в Отца ми, както аз пребъдвам в Него. Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Като слушаха тия мисли от Христа, приеха ги буквално. Христос искаше да каже: „Ако се храните с Божествената мисъл и с Божествения живот, който излиза от мен, вие ще имате живот в себе си. И всеки, който се откаже от Божествената мисъл и от Божествения живот, които са в мен, нямате живот в себе си.“ Това е Христовата мисъл. Това учение всички може да го приложи. Мнозина очакват последния ден да възприемат това учение, когато ги заровят в гроба. Не, тогава те нищо не могат да възприемат. Като ги заровят в гроба, ще дойде жена им да плаче отгоре им и да казва: „На кого ме оставяш?“ Той ще отговори от гроба: „Оставям те на Господа. Аз отивам да изплащам греховете си, а ти, която оставаш на земята да живееш, гледай да живееш по друг начин, а не както си живяла досега. Не плачи за мен.“ Наистина, жената не трябва да плаче, но да се моли, да го извади от гроба. Нека всички негови близки и приятели се съберат около него и започнат да се молят да оживее, да излезе от гроба. Ако те не могат да го съживят, поне да се молят да дойде някой от невидимия свят, да го вземе, а да не става нужда, да му правят гроб. Нашият живот е пълен с гробове. Аз съм против гробищата, против гробовете. Всяко лошо чувство, всяка лоша мисъл и всяка неправилна постъпка, това е един гроб.

Всяка хубава мисъл, всяко хубаво чувство и всяка добра постъпка, това е живот. Те нямат гробове. Може ли да направите гроб на една красива мисъл, на едно хубаво чувство и на една правилна постъпка? Трябва ли да плачем на една хубава мисъл и на едно благородно чувство? Те не са умрели, те са живи. Да се радваме на онова, което сега се ражда. То е новото в света. Сега аз не искам да се плашите, но казвам: Вие сами си изкопавате гробовете. Със своите лоши мисли и желания сами си правите ковчези. Престанете да създавате условия за ковчези. Аз не желая да образувате такива условия, нито да държите в ума си мисълта, кой ще ви погребва, когато умрете. Когато Илия замина за другия свят, какво остави след себе си? Той остави само кожуха, който беше взет от неговия слуга Елисей. За Елисея беше привилегия да вземе кожуха на господаря си. И като го взе, той удари реката Йордан с нея и я раздели на две. Когато казвам, че едно от напредналите същества от невидимия свят има толкова сила, че само с един от неговите косми можеш да правиш нещо много, вие се чудите, как е възможно това. Как е било възможно с кожуха на Илия да се раздели реката на две части? Тъй щото, дойде ли ви някаква скръб, вземете кожуха на Илия, ударете с него реката и кажете: „В името на Господа на Илия да се премахне тази скръб.“ Скръбта, това е реката, върху която Елисей удари. Като се намерите пред някакво страдание, вие казвате: „Ще се пукне сърцето ми от скръб.“ Защо не кажете като Христа: „Господи, в Твоите ръце се предавам.“ Вие нямате дрехата на Христа. Къде отиде мантията на Христа? Ако днес я намерят, тя би струвала милиони. Днес тя се пази някъде съкровено. Ако имате чиста мисъл, вие бихте имали едно малко парченце от мантията на Христа. Ако имате една малка част от мантията на Христа, все едно, че имате цялата мантия. Мантията на Христа носи живот в себе си. Тъй щото, като се намерите пред някаква мъчнотия или скръб, кажете в себе си: „В името на този Господ, Когото Христос проповядваше, вдигам своята скръб.“ Кажете и ударете с мантията. Или ако имате парченце от Христовия кръст, вземете го, ударете с

него и кажете: „В името на този кръст, на който беше разпнат Онзи, Който проповядваше Живия Господ, вдигам всякаква скръб от себе си." Кажете така и вижте, ще остане ли след това нещо от тази скръб? Знаете ли на какво мязат съвременните хора? Те приличат на онзи търновски адвокат, който пътувал от Търново за Севлиево. Като минавал през едно гора, разбойници го нападнали и започнали да търсят из джобовете му, да намерят пари. Но нищо не намерили. Като не могли да вземат нещо от него, те започнали да го бият, защо не носел пари със себе си. „Ти трябваше да носиш поне хиляда лева. Ами защо носиш тези кобури в джобовете си?" – Той носел два кобура. – „За зор заман ги нося." По-голям зор от този има ли? За да не го бият, той трябваше да носи в джоба си поне хиляда лева, а не два кобура. Всички хора носят по два кобура, но всъщност знание им трябва. Ако не носиш знанието в себе си, т. е. хиляда лева, ще бъдеш бит. В такъв случай кобурите нищо няма да те ползват. Единственото мощно нещо в света, това е Божествената мисъл. Сега аз не искам да ви поощрявам, но искам да се справите със своите мъчнотии. Често тия мъчнотии ви докарват в отчаяние. Някой казва: „Не ми се живее, не ми се работи вече." Аз бих желал вашият живот да бъде пълен с радост и веселие. При най-малката скръб да се намерите, кажете: „В името на този Господ, Когото Христос проповядва." Кажете като Христа: „Аз и Отец ми едно сме." Голямо самообладание имаше Христос! Като се намери разпнат на кръста, Христос каза: „Елои, елои, лава савахтани!" Най-после Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си. Аз зная, че Ти ще оправиш тази работа." Като предаде Духа си в ръцете на Бога, изгуби ли нещо Христос? Той живееше с една велика Божия мисъл, в която не се поколеба нито за момент. Такава беше волята Божия. Когато учениците му го видяха след възкресението, Той им каза: „Не се допирайте до мен, защото не съм възлязъл още при Отца си." Той възлезе при Отца си, защото показа своята любов. Ако съвременните хора не могат да понесат малките страдания, които им се дават, къде е тяхната вяра? Като дойде едно страдание, всеки от вас трябва да бъде

радостен. Не казвам, че е лесно да носи човек страданията и мъчнотиите си. Не е лесно да се огъва човек. Мъчно е човек да се преклони. При всички случаи на страдания, той се запитва, защо е така? Защо Господ е направил така света? Това е неразбиране. Който люби, той мисли по един начин. Който не люби, той мисли по друг начин. Следователно, слънцето грее за онези, които обичат. Тъмнината, нощта е за онези, които обичат. Радостта е за онези, които носят Божествената мисъл, а скръбта е за онези, които не носят Божествената мисъл. Имате двама души. Единият се радва, другият скърби. Който скърби, той не може да се радва. И който се радва, той не може да скърби. Така е днес. Онзи у вас, който скърби, може да стане радостен, само ако му кажете, че можете да му услужите във всичко, каквото той иска. Радостният ще му помогне. Следователно скърбящият зависи от онзи, който се радва. Следователно, онзи, който се радва у вас, това сте вие. Кой е онзи, който скърби? Това пак сте вие, които не разбирате себе си. Всеки, който не разбира себе си, той скърби. Който разбира себе си, той се радва. Затова ви казвам: Аз искам да разбирате себе си, за да се радвате. Като разбирате себе си и като се радвате, вие ще се справите с миналото на вашето неразбиране. Казва Христос: „Който не вярва в мен, не вярва в Отца, Който ме е проводил. Аз дойдох виделина на света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в мен.“

Казвам: Новото в света е един вътрешен опит. Направете един опит, но не такъв опит да кажете, че се отричате от старото. Не, вие ще носите старото със себе си. Трябва да ги примирите новото и старото. Когато Христос дойде на земята, Той ходеше в храма, но не да проповядва. Той отиваше в храма да види, как извършваха службата тогава. Сега вие искате, целия свят да се измени, че тогава да живеете добре. Сега вие искате, целият свят да се оправи, че тогава да живеете добре. Не, ние трябва при сегашния порядък, при сегашните условия, в сегашния [храм] трябва да живеем добре. Служителите могат да имат свои, особени разбирания. Нека си имат.

Но Христос ни най-малко не измени своите възгледи. При Христа доведоха една блудница и Го запитаха: „Според Мойсеевия закон ние таквиз ги убиваме с камъни, а ти какво казваш?“ Христос се наведе на земята и пишеше с пръст. После Той вдигна главата си и каза на жената: „Жено, има ли някой тука?“ – „Никой,Господи.“ – „Осъди ли те някой?“ – „Никой, Господи.“ Христос каза на събралите се около Него: „Който счита себе си за безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.“ Като чуха тези думи, всички се разотидоха. Тогава Христос каза на жената: „Иди си дъще, нито аз те осъждам, но не съгрешавай повече.“ И Бог всякога ни прощава, но с оглед на желанието си да отидем в света и да не грешим. Днес светът се нуждае от хора, които да проповядват Божественото учение. Христос казва: „Голяма е жетвата, но малко са работниците. Молете се на Господа да изпрати повече работници.“ Сега и аз ви казвам: Молете се на Господаря на жетвата да изпрати повече работници, които да се опретнат, да работят, кой както разбира. Като казвам, че всеки трябва да работи, както той разбира, имам предвид, като желаете щастието за себе си, желайте го и за другите. Вашето здраве, вашето щастие, вашата сила нека бъде общото благо и за всички хора на земята. Не е въпрос да се отречете от богатството, от силата си, от щастието си, но турете вашето благо в ход, като жертва за изпълнение волята Божия. Турете ума си, сърцето си и волята си в жертва за служене на Бога и ще видите тогава, какви ще бъдат отношенията и на Бога към вас. „Аз дойдох виделина в света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в мен. Аз дойдох в света, за да утеша всеки, който скърби. Аз дойдох в света, за да утеша онези, които до сега не са почувствали Божията любов или любовта на своите ближни.“ Бог е дошъл в света да отвори сърцата на всички хора, за да може Неговото благо да потече през всички сърца. Сега желая на всички ви да се подмладите. Аз не искам да ви виждам стари, да се готвите за умиране. Аз искам всички да се подмладите, да станете на 33 години, всички да бъдете бодри, свежи и да кажете: „Господ с нас и ние с Него.“ Сега искам като войници да

отидете в света, да се борите, да победите и Божието благословение да бъде върху всички вас. На всички в света пожелавам това. То е новото, което сега иде в света.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

22-ра неделна беседа от Учителя, държана на 26 март 1939 год. София – Изгрев

ДОСТА Е НА ДЕНЯ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще взема само половината от един стих: „Доста е на деня неговото зло.“

Духът Божи.

Злото в света съставя една от великите тайни, нещо, което не е разрешено. Не му знаят произхода. Говорят за злото и все искат да се освободят от него. То е, което господарува на света. Хората умират по причина злото. Те се карат по причина на злото. Те се карат по причина на злото, че се мислят един на друг, пак е по причина на злото. Всичките противоречия, от които съвременният свят страда, пък и онези, които са били преди нас и тези, които са след нас, все злото е. Всички говорят за злото, търсят начин да се освободят от него, но не са намерили още един метод да се справят. Съвременните човеци се намират в положението на онзи анекдот, в един хамбар се навъдили хиляди мишки, богат бил хамбарът с жито. Той имал една дупка, през която котката хващала по една и друга мишка, изваждала от хамбара и най-после казват, какво ще се прави с този неприятел. Нарушава нашето щастие, не можем да ядем житото свободно. Когато сме най-весели, ще влезе и ще вземе един от нас и след като разисквали дълго време, една млада мишка казва: „Мене ми дойде една светла идея.“ – „Каква е?“ – „Да ѝ окачим един звънец, та като идва, да я чуваме.“ Една стара мишка попитала: „Кой ще окачи звънеца?“ Така е по отношение на котката и мишките. Но по някой път котките не са толкоз лоши и в тях има човеколюбие. Аз да ви кажа за една човеколюбива котка. Живееше в дома на един наш приятел единствената човеколюбива котка, която съм виждал. Хване

една мишка в къщи, извади я на поляната, играе, играе с нея, че след това я пуща да си върви. Казва ѝ: „Да си вървиш, да не правиш пакост, ще дойде друга котка, ще те изяде.“ Иде пак отвън, хване някоя мишка там, на поляната, донесе я в къщи и на нея ѝ казва: „Влез да си поядеш, господарят е доста богат.“ Онези, които са се наяли в къщи, изважда ги навън. А онези, които са гладни, ги въвежда в къщи. Човеколюбива котка. Сестрата казва: „Аз се чудя, нашата котка нито ги яде, нито ги дави, но само ги изнася навън и външните внася вътре.“ Казвам: човеколюбива котка. И действително, тази котка се е домогнала до едно положение разумно. Ако ние бихме постъпили със злото и доброто по този начин, както котката, ние щяхме да бъдем на мястото да разрешим един от важните въпроси. За злото, когато запитали един от най-видните хора учени, хора от Египет, попитали го, какво нещо е злото, той само си свил устата. Не може да се говори за злото. Днес ние говорим за злото. И затова не можем да се освободим. Говорим за злото, постоянно го хокаме, каквото стане все на него го отдаваме. Не трябва да говорим за злото лошо.

Казва сега Христос: „Доста е на деня неговото зло, не притуряйте повече.“ Христос казва: „Толкоз, колкото е, то е достатъчно, не притуряйте.“ Доста му е. Не притуряйте, понеже, ако притуриш, тогава няма да има място за доброто в света, което трябва да функционира. Казвам: Трябва един научен метод. И светските хора, в туй отношение и духовните, които са едва философски се справят и религиозните хора мъчно се справят те със злото, понеже е един вътрешен принцип, който нарушава спокойствието на човека. В един момент, когато имаш най-хубавото разположение, тогава злото ще наруши мира ти. Някой човек е присаден със злото, злото е една присадка. Кога стана присадката, знаем този Библейски разказ, аз го наричам онзи философ на черната ложа, който влезе в райската градина и казана жената: „Как така, вие, които изучавате такива неща, – (понеже Адам беше зоолог, а пък Ева изучаваше ботаника, Ева беше

във втория семестър на ботаниката) – казва той – вие се занимавате с изучаване на тия растения, как не сте обърнали внимание на тия плодове и който ги яде, магическа сила добива." – „Нашият учител на нас ни каза, (ний имаме един учител по ботаника, който ни каза) че са отровни." – „Не, – казва – криво сте разбрали, в деня, в който човек яде първия плод от това дърво, ще победи злото." Той присади злото. И тъй жената минава и някои се сърдят на Ева, че е яла от забраненото дърво, но вие всеки ден ядете от това дърво. Понеже беше забранено да се яде от дървото на живота, беше забранено да се яде от дървото на познание доброто и злото. Но вие, всеки ден, най-малко три пъти ходите веднъж сутрин, веднъж на обед и веднъж вечерно време и ядете от това дърво. До тогава, докато ядете от това дърво, вие не можете да имате един здрав организъм. То е като онези китайци, които употребяват опиум. То е като онези, които употребяват виното за утеха. Човек от голяма скръб употребява виното да забрави скърбите.

Та казвам: Онова, хубавото, което нарушават хората, вземете целия свят днес е един военен лагер, имаме една култура, християнска култура. Видни хора, учени, философи при това, един въпрос, който и децата може да го разрешат, те не могат да го разрешат. Кое е онова, което ги спъва? Има една хипноза. Онези, които изучават закона на хипноза, те се отличават със следното: Ако се постави един човек в хипнотически сън, събудят го, напишат с тебешир една линия и казват: тук има една стена и като дойде той до тебеширената черта, казва – не може да я мине. Ти виждаш само една тебеширена линия, а този в хипнозата, вижда цяла стена, която е непроходима. Например, на съвременните хора, ако им кажеш да обичат Бога, казват: невъзможно е. Казват, не е от естеството на човека да обича, невъзможно е. Всеки, който е в този хипнотичен сън, невъзможно е заради него. Но онези, които са се пробудили, те ще видят, че няма препятствие. Да допуснем сега, че имаш един враг, както и да обясняваш, някой път двама братя или две сестри, умрял баща им, по-

големият брат взел двоен дял и другите братя и сестри го намразят, че не се срещат. Тези поне са родени от един баща и една майка, какво ги спъва, каква е причината? Причината е чисто материална. Ако големият брат и голямата сестра бяха взели толкоз, колкото средния брат и малката сестра, въпросът щеше да бъде добре.

Казвам: сегашните възгледи, които имаме, аз говоря за хора, които се приготвят за един живот, който иде. Този живот ще дойде и ще ви намери. Едно дете, когато лази, аз считам, това е първата фаза на живота. Първата година и втората година лази, но в него се явява желание да се изправи. Идеалът на туй дете е да се изправи. След като се изправи, този идеал е до 7-та година, после идва втори. Когато детето е от 7 до 14 години, тогава е животът на чувствата. Тогава изобщо момичетата и малките момчета са нервозни. Обичат да се сърдят, недоволни са от майката. От 7 до 14 години намират се в малко трудно положение. Следните 7 години, от 14 до 21 година, има един период на човешкия ум. Тогава децата започват да поумняват. Ако са в училище пишат стихотворения, поезия, хубави писма. Когато са между 7 и 14 години, обичат да си дърпат косите. [Когато някои възрастни хора си къдрят косите.] Веднъж гледах две деца, турили ги в две люлки, едното дете около 2 години, а другото 3 години. На едното дете от 2 години дали една ябълка, а другото няма ябълка. По едно време онова дете на 3 години, гледам, хвана другото дете за косата, разтърси го и взе ябълката. Онова дете започна да плаче, а другото го гледа. Току изведнъж дойде на ум на малкото дете и то като постави ръката на главата на другото дете, раздруса го и то му взе ябълката и пак го гледа. Аз седя и наблюдавам. Казвам: браво. „Ти може ли да мислиш, тази ябълка като я вземеш, какво ще може да направиш, може ли да я посадиш? Ти си малък, та като седиш в люлката, може ли да посадиш семето? Ти нямаш право да ядеш." Така му каза детето, което беше на 3 години. Онова малкото, гледа го, разсъждава и му казва: „И ти с люлката, и ти не може да я посадиш, и ти нямаш право да я ядеш. Ние и двамата като я изядем няма да

можем да посеем семето.“ Това е мое философстване. Не че така мислят тия деца. Съображенията им са други, за да постъпят така. Това са наследствени черти. Виждам ред поколения, 10, 15 поколения, какви са били егоисти хората. Това дете на 2 години казва: „Едно време моят дядо как вземаше ябълките?“ – разтърсва другото дете. Погледа го малко и казва: „И аз ще ти покажа моят дядо, как ги вземаше.“ Сега туй е второ тълкувание. И трето тълкувание може да ви дам. Първото мое тълкувание 25% е вярно. Туй е 50% вярно. А третото: Така Господ ми е дал сила, искам да те опитам, като взема тази ябълка, Господ ти дал любов да видя колко ме обичаш. Може ли да ми я дадеш, да видя твоята любов, до де си дошъл. Той погледна, помисли и казва: „Не, не мога да отстъпя ябълката, не съм израснал, чакай и аз да опитам твоята любов.“ И взе ябълката назад. И двамата опитаха любовта си, седяха и се гледат. Най-после, знаете ли, какво направиха тия деца? Простряха ръцете си и започнаха да се милват и въпросът се свърши. Значи, първото тълкуване е вярно 25%, второто – 50%, а третото, за любовта – 75%. Като се помилваха, голямото казва: „Аз ти я оставям на тебе.“ – и започва да го милва. Голямото помилва, погали малкото и другото простря ръката си, казва: „Хайде, тази работа няма да се разреши така.“ Те разрешиха въпроса. Голямото реши да отстъпи ябълката на малкото. А пък малкият казва: „Когато израста и стана възрастен, ще я посадя и ще ти дам ябълки, колкото искаш.“ Но казвам, сега аз ще засегна въпроса: Онова, което нас ни засяга, кое е? Понеже всеки ден вие се мъчите. Онези, които служат на Бога, се мъчат, има нещо, което ги мъчи и онези, които не служат на Бога и те се мъчат. Но мъчението, само по себе си, е една задача, която трябва да се разреши. Ако човек не разрешава мъчението вътре в себе си, най-първо мъчението трябва да се превърне на една скръб, а скръбта трябва да се превърне на радост. Скръбта, това е най-голямото ограничение на душата. Скръбта вече е подигане, изправление на човешката душа, а радостта вече, човек е излязъл над повърхността, над всичките противоречия, вижда, че няма какво да се смущава с

онова, което става в света. Питам, вие може да се смущавате за една ябълка? Аз седя при тия деца и разсъждавам: Ако имаше една кошница ябълки, щяха ли да си теглят косите? Едното ще бръкне в кошницата, ще си тури в люлката, другото ще бръкне в кошницата и то ще си тури в люлката, но понеже има само една ябълка, тя е ябълка на раздора. Всичките въпроси произтичат от туй ограничено разбиране на благата, които Бог ни дава. Ние не искаме благото да ни го вземат. Защото всички мислите, че Любовта, която имате, може да ви я вземат. Че вярата, която имате може да ви я вземат. Тогава вие нямате понятие за любовта. Любовта е една велика сила в света, която изпълва всичко, всичко е, над всичко е. Тя няма място, къде да я поберете. Тя е по-голяма от Великия тих океан, де ще я съберете? Ако дойде тази любов, тя ще ви завлече. Тази любов е по-голяма от слънцето. Тази любов е по-голяма от целия млечен път, по-силна е. Вие седите на земята и се оплаквате, че нямате любов, че няма кой да ви обича в света. Тогава питам: Ако вие вземете, че подвържете една книга, колкото Библията, с толкова листа, без да има напечатано вътре. Една ненапечатана Библия и намерим тая книга, каква ще бъде нейната цена? Най-първо да се запитаме, какво трябва да обичат хората в нас. Аз считам, че един човек може да се обича за четири неща: че в него има дух, сила има този човек, че има една обширна душа, благородство има в душата, че не се колебае и на него може да разчиташ и на силата му и на благородството, че този човек при всичките условия остава неизменен и той не може да те измами. После в него има един отличен ум, всякога може да ти бъде в услуга. Той има едно добро сърце. Такъв човек има за какво да го обичаш.

Та казвам, злото седи в това, че ние мислим, че нашият дух, който живее в нас, не е в сила да се справи с мъчнотиите, които имаме вътре в живота. Другото заблуждение: че нашата душа, която е с нас, мислим, че тя не е в състояние да се справи с тия мъчнотии и другото заблуждение е, че умът и сърцето ни, не са в състояние да се справят. Ние внасяме заблуждението и казваме, невъзможно е това

нещо. Кои са фактите, че е невъзможно? Ако е невъзможно, думите на Писанието какви са? „Множете се и размножавайте и населете земята и я обладайте.“ Може да се размножава един човек, само който има един светъл ум, който има една благородна душа, който има един силен дух. Ако вие искате да се размножавате като рибите, тогава вие ще създадете най-голямото нещастие в света. Размножението трябва да бъде разумното. Вие създавате в себе си една мисъл, едно желание, една постъпка. Хиляди желания създавате, но тия желания трябва да ги отглеждате. Какво ще правите с тях? Мислили ли сте? Да кажем вземете един народ. Или един човек, колко му е дадено от законите на природата? Колко право има той да владее? Какво владение трябва да има? След като има сиромаси и богати хора, колко място завземат? Ти имаш право да владееш толкоз земя, колкото ти е ръста. Нищо повече. Щом желаеш да владееш повече от това, което имаш. Всичката сила на човека седи в неговото тяло. Онези, които са говорили за тялото и същината мощта на човека седи в онова, което Бог е създал. Бог създал човешкото тяло, Бог създал човешкия ум, Бог вдъхна душа в него и отдели Бог от себе си Духа. Всичко, каквото човек има е от Бога. Тялото, което имаме, туй мощното, силното, на което може да разчитаме. Ние съвременните хора мислим, че тялото ще умре. Не, не. Не, не. Има едно тяло, което Бог е създал и то не умира. Онова, което умира е човешко. Човешкото трябва да умре. Онова същинското, което подкрепя тялото, то е Божественото тяло в нас. Когато човек умре, ще видите, че този човек излиза и ще го видите не тъй стар, не някой дядо остарял, набръчкан, но като умре, ще го видите един млад момък на 30 години. На 120 години не може да ходи, а този дядо като умре вече има сила и щом има, той съзнава, че е излязъл от тялото. Всяка власт му е дадена, както казва Христос: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Казвате: „То е само на Христа.“ То е право на всинца ни. Но кога е право на всинца? Когато имаме същия ум, който Христос има. Христос казва: „Който няма

духа Христов, който няма душата Христова, умът Христов и сърцето Христово, той не може да има тази власт.“

Христос казва: „Доста е на деня неговото зло.“ Бог е оставил едно зло на деня само за едно упражнение. Злото е едно упражнение, което да даде ефект на доброто. Доброто в този свят, в който вие живеете, без злото, доброто не може да се прояви. То е сянката на живота. Тъй както нощта следва деня, така и злото следва доброто. Вие някой път свързвате злото с дявола, със сатаната. Това са съвсем други идеи. Вие имате за злото като нещо, което има свойството да разрушава. Забележете онези експлозивни елементи. В какво седи тяхното зло? Да кажем, ако вие сгъстявате една материя, която заемала толкоз голяма форма, колкото цялата земя и ако тази материя я сгъстите, че я турите в едно малко пространство, с около 10 см. в диаметър, знаете ли каква ще бъде експлозивната му сила? Като се пръсне тя ще иска туй пространство, тя ще иска тази свобода, която е имала. Ще иска да си върне цялата свобода. И тя отдето мине, всичко разрушава. Имаме разрушителни газове, които експлодират. Следователно злото, понеже е сгъстена материя, трябва да се употребява в микроскопически дози. Аз съм съгласен да се гневите, но микроскопически. Аз съм съгласен да се съмнявате, но микроскопически. Аз съм съгласен да се обезверявате, но микроскопически. Ако турите силна доза, то ще направите експлозия. От тази експлозия във вашия живот няма да остане нещо. Често става разрив в човешкото сърце. Разправят във френологията. Един човек в когото имало силно развита твърдост в главата, направил едно престъпление и след като го били дълго време, като се напрягал, от напрежението, от твърдостта да се въздържа, толкоз голямо било напрежението, че черепът се пука. Но той не издал. Мозъкът пуква черепа от напрежение. Вие, когато мислите, мислите, че вашият мозък седи спокоен. Ако направите малка дупка на черепа и се разтревожите, 25 см. ще излезе мозъкът навън. И тогава според излизането на мозъка навън, той ту влиза, ту излиза, с това ще се

покаже интензивността на вашата мисъл. Ако черепът има дупчица и вие почнете да мислите, веднага мозъкът ще излезе навън, при ония силните емоции, които имате, при страданията, ако нямаше този череп и благодарение, че налягането не е навсякъде еднакво. И по този закон се различават хората. Ония хора, които не са религиозни, нямат налягане нагоре, на черепа, следователно черепът е спитен отгоре. Някои имат силно налягане и туй налягане издига черепа нагоре. Онези хора, които са мислили дълго време, има напрежение отвътре и челото се издава напред. Онези, които не са мислили, челото остава неоформено. Казвам: Трябва да има напрежение вътре. Напрежението иде от злото. Доброто използва злото, като сила да му служи, тъй както вие употребявате едно длето, една тесла, един чук, за да счупите нещо. Доброто се занимава с ония деликатните, тънките неща. Един цигулар си служи с ръката, той употребява най-малкото зло, минималното зло, като тури струните, пак има зло, то е музикант, но той вече по възможност туря най-малкото зло, което може за да образува музиката. Художникът и той употребява злото като цапа, но той минимално зло употребява. Като рисува картините си той употребява минимални дози. Не може да рисува иначе. Следователно ако ние употребим минималните дози, ще имаме лице много красиво, очи ясни, нос, уста, после ръцете ни, тялото ни и ако употребите минимални дози, тогава ще живеем до стара възраст, не само, но и външните условия ще бъдат по-благоприятни. Понеже природата е крайно благосклонна към всички ония разумни същества, които знаят как да се справят със злото. Ония, които не знаят как да се справят, не ги ограничава. Следователно хората на земята, идат на земята да се научат как да се справят. Не да воюва човек със злото, но не го е изучавал. Един американски професор, който преди години изнамерил един експлозив, един от студентите му искал да направи опит, да покаже силата на взрива, взел една микроскопическа част, но професорът намерил, че може да се разруши цялата аудитория и като наближавала реакцията казва:

„Бягайте!“ И всички се избягват, и експлозията става в отсъствието на студентите и професора. Той вижда, че такъв взрив направил, че всичките студенти ще хвръкнат и казва, бягайте! Всички излизат и след това става взривът. И вие такива дози във вас употребявате. Нали във вас стават често взривове? Че в какво седи човешкият характер? Ония хора, които се владеят, побеждават, а ония, които не се владеят, са победени. Смели хора са ония, които владеят злото. Страхливите злото ги владее. Безверникът, злото го владее. А вярующият владее злото. Любовта владее злото, безлюбието се владее от злото. Следователно всички ония качества, които се владеят от злото, те действат разрушително в нас, а всички положителни качества, които имаме, които владеят злото, служат за нашето добро.

Сега някой казва: „Защо трябва да вярваш?“ Трябва да вярваш, защото вярата владее злото. Защо трябва да любиш? Защото любовта владее злото и знае как да се справи. Остави любовта, тя сама ще се справи. Няма какво да давате съвет на любовта. Някой път искате да дадете съвет на любовта. Онези, които се занимават с любовта да не дават никакъв съвет. Щом дойде любовта в къщи, дайте всичко на нейно разположение. Ако се намесите в нейните работи, ще загазите. Тогава ние, съвременните хора туряме правила, как да обичаш някого, как да любиш. Няма правила, как да обичаш някого. Аз имам една котка и често някои сестри ми казват: „Желаем да бъдем като твоята котка.“ Тази котка ми казва един ден: „Учителю, много ви обичам.“ Аз бих изрекъл тази дума, но тя не е за вас, в тази котка аз виждам, аз не искам вие да бъдете като тази котка. Ами тя ми казва: „Учителю, аз бих желала да имам формата на тези сестри, колко съжалявам, че съм изостанала назад. Такава каквато съм, ще ме приемеш, имам желание да си изправя погрешката.“ Казвам, много хубаво и след като вляза в къщи, понеже така ми е говорила, ще взема сиренце, малко хлебец и ще дам на котката. Някой като донесе хляб, аз ѝ давам и тя ми казва, колко е хубав. Давам ѝ някой хляб, яде го. Дам ѝ друг, не го яде. Щом тя не го яде и аз не го ям. По някой път аз се смея с нея, вземам

сиренце и този хляб, който не е яла, стискам го, стискам го със сиренцето и ѝ го дам, тя го изяде. Казвам: „Понапред не го ядеше, а сега защо го ядеш?“ Казва: „Ти като го постиска в ръката, измени неговото естество.“ Права е тя. Онова, лошото в този хляб, като го стисках със сиренето, изкарах лошото навън. Понеже тази котка обичам, няма да ѝ правя зло и тя го яде. Казвам: В природата има един закон, едно животно може да ви обича много искрено. Не само животните, но и растенията обичат. Вие по някой път мислите, че само хората се обичат. Растенията много се привързват. Следователно човек трябва да бъде много внимателен. Вземете една саксия с цветя, за един месец поливайте я, поглеждайте я всеки ден и след това изнесете навън тази саксия, ще видите, че ще повехне. Аз съм правил доста опити. Като я внесеш вътре, приятно ѝ е. И цветята обичат. Разправя една американка, тя имала едно тропическо растение, на което направила една хубава саксия и я турила на масата. Гледа от растението излиза едно красиво същество, хубава като ангел. После пак влиза в растението, тя си търка очите. На другия ден, вечерта, като залязло слънцето, пак излиза и после влиза в цветето. Сега туй ме навежда на онзи анекдот за един ангел, когото Господ изпратил на земята да извърши една мисия. Той погледнал една мома и я пожелал. Тогава Господ го пратил да стане едно цвете, да го тъпчат хиляди години, хиляди години все го тъпчели. След хиляди години, той го поставя в положението на една птичка да я гонят оттук, оттам. И това само заради един поглед. Та казвам, в цветята са турени все едни такива ангели, които са прегрешили с един поглед. Птиците, които пеят, са ангели на изкупление. Казвате, тия птички, тия цветя… Ако вие не разбирате, един ден ще се намерите в положението на един карамфил. Една мома ще вземе, ще ви откъсне, ще ви тури на ухото и ще се накичи. Какво ще разберете вие от тази мома, след като ви носи на ухото? Това са ваши страдания. Тя ще ви лиши от онзи живот. Колко време ще седите вие на ухото ѝ?

Та казвам, законът такъв е: Никога не късайте, безразборно не разрушавайте вашите хубави мисли. Хората на новото поколение, на новата култура, на новата наука, която ще дойде, никога не се опитват да оцапат една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка. За хубавото имайте нещо отлично, дето и да го видите, гледайте благоговейно на него, понеже всяка мисъл, всяка хубава мисъл е Божествена форма. И всяко хубаво чувство е Божествена форма и всяка хубава постъпка е Божествена форма. Дето и да е – в животните, в растенията, когато видиш един цвят цъфнал, спри се пред този художник, който излага своята картина, полюбувай се, Поблагодари на Бога да може, да възприемеш туй ухание.

Казвам, на хората на 20 век какво трябва да се проповядва? Туй, което хората вършат е хубаво, всичкото е хубаво, то ще донесе повече страдания. Всичко е хубаво, но ще донесе повече страдания. Сегашният живот, сам по себе си, има блага и трябва да дойдат, които умните хора да използват благата. Благото не знаем как да го използваме. [Аз харесвам един час взема на една госпожица или на една госпожа в света, които не са религиозни да се обличат и да се изчистят.] Мислите, че туй е лошо, не е лошо. За да бъде красива, за да бъде изящна, но красивото, как го използва? Каква идея има? Лошото седи в идеята. Онова, практическото, което тя прилага е хубаво, сега ако дойдем до религиозните хора, те имат друго разбиране. Религиозните хора разбират, че ако имат здраво тяло, много червендалесто, няма да угодят на Бога. Искат лицето им да е хлътнало, да отслабнат, да не се изкушават. Не е този пътят, не е този пътят за самовладеенето. Една змия зимно време може да бъде много кротка, лятно време ни най-малко няма да бъде кротка. Този светия, който изпосталяло тялото му, щом го нахраниш, пак е същият. Ти ще ядеш малко и ще благодариш, че си ял. Ще благодариш за онова, което си ял. Ще дишаш и ще благодариш. Облечеш се хубаво, благодари. Дойде някой, заяде те. За в бъдеще, какво ще бъде? Тогава как ще се изпълни едно учение, което казва, ако имаш две ризи, дай

едната, ако имаш две дрехи, дай едната, как трябва да се приложи? Всякога хубавата мисъл, която имаш в себе си, ти трябва да я дадеш на другите, то е доброто, което имаш в своя ум, дай го на другите. Сега искате да ви доказвам, ако даваш. Според мен, законът на даването е съществен, работи съществено. Онзи земеделец, който сее винаги ще има изобилно. Онзи търговец, който влага капитала си, онзи индустриалец, онзи военен, който влага силата си, всичките хора, които работят, може да не одобрявате тяхната деятелност, но всеки в ограничената област има печалба. Сега казваме да няма война. Добре, да няма войници. Как ще бъде света без войници? Да кажем, че не трябват и свещеници. Какъв ще бъде светът без свещеници? Един ден в света няма да има майки, бащи, братя, сестри, слуги, няма да има господари. Какъв ще бъде светът без слуги и без господари, без свещеници, без съдии? Какъв ще бъде светът? То е една неразбрана идея. Слуги ще има, но ще бъдат умни, по-умни от господарите си. Сиромаси хора ще има, но ще бъдат по-умни от богатите. Майки ще има, но какви ще бъдат тия майки? Те ще минат на една по-голяма висота. Трябва майките да дойдат до онова положение, че онова, което раждат, никога да не може, да им го вземат. Сега на майките им вземат децата. Една госпожа ми разправяше: Родило се детето ѝ. Тя учила, че туй е волята Божия. Разболяло се детето ѝ и тя казва: „Господи, не ти го давам. Туй дете ми го даде, защо ще ми го вземеш, не ти го давам. Ще ми го оставиш. Ти имаш толкоз. Едно дете си ми дал. Ако нямам туй дете с какво ще се занимавам?Ако ми го оставиш, Господи, има какво да ти благодаря. Ако мисля право, остави ми това дете, Господи.“ Казва: „Господ ми остави детето.“ Право мисли, няма защо да умираме. Трябва да умрем, кога, за кого? За злото трябва да умрем, за лъжата, за неправдата, за всички отрицателни качества. А трябва да оживеем за онова, което е хубаво в света. В този смисъл, всички трябва да измрат за злото и да дойде доброто в тях, да се образува една връзка между господари и слуги, между бащи и синове, между майки и дъщери, между всички да се образува онова вътрешно

разбиране. Сиромахът да не се усеща, че е унижен. Но, че е богат и никой не го е унижил. Той се унижава, понеже няма знание. Ако един сиромах знае законите да става малък, току изведнъж, да става невидим и видим, рече господарят, да го гълчи, той става невидим, кого ще гълчи? Някой има да взима от този сиромах, той става невидим. Дойде онзи, който има да взема, търси го, няма го никъде, какво ще го съди? Може ли да съдиш един човек, който става малък?

Слушайте, сега цялата земя е пълна с блага, които Бог е вложил. На хората трябва знание, трябва разумност, трябва една велика мисъл. Една велика мисъл, всеки един човек трябва да дойде до онова положение, да даде право на другите, както на себе си. Не само аз, но давам право на всичките хора и те да си отдават правото един на друг. Да считаш, че и той има толкова право, колкото и другите. Всички заедно работят и въпросите може лесно да се уредят.

Казва: „Достатъчно е на деня неговото зло.“ Няма какво повече да прилагаме. Ние имаме един навик и критикуваме, казваме, не живеем добре. Че кой живее добре, я ми кажете? Според туй разбиране, така не се живее. Аз привеждам един пример, той е следният: Един млад българин, след като работил 10 години градинарство, дотегнало му да копае, искал да намери един занаят, по-лесен. Отива в Солун, спира се в града, гледа един абаджия, казва си: „Това е занаят.“ Влиза вътре и го пита: „Приемаш ли ме за чирак?“ – „Приемам те.“ Влиза там и две седмици се учил с иглата да шие. Иде един турски бей и викат господаря му да му ушие един бирбучуклия гащи. Той дава ножиците на момчето и казва да върви с бея, пък той ще отиде след него. Случило му се друга работа, закъснял и беят казва: „Виждам, че твоят майстор няма да дойде, но виждам, че ти си голям.“ Изважда му един топ хубаво сукно и каза да му скрои гащите. Онзи не казва, че не знае и да не му падне достойнството, започва да реже, реже. Гледа беят и му казва: „Туй, синко, на бирбучуклия не става, поне една салтамарка ми скрой.“ Онзи крои, крои и беят пак казва, „то и салтамарка няма да стане, но поне една кесия за тютюн ми направи и ако и нея не ми

скроиш, ще те бия вече.“ Гащи не можа и салтамарка не можа, тогава поне една тютюнева кесия. Така не се разрешават въпросите. Знание трябва. Не е лесна работа. Онези, които са държавници, онзи капитан, който кара един параход, не е лесна работа. Един машинист или един техник, който поправя машината, или един техник, или електротехник, или един, който ръководи един аероплан, иска се ум, напрежение, а пък за да се води един отличен живот, колко знания трябват. Та, трябва сега самообладание. В какво седи самообладанието? Между две езера всякога може да се направи един канал, да се съединят. Водата от едното езеро да се влива в другото и да се изтича навън. Често ние мязаме на тия отделните езера, като Мъртвото море, като Каспийското море. Но сегашните учени хора замислили Каспийското море да го свържат със Средиземното море.

Та казвам, ние разнообразните хора, които гледаме така отделно на нещата, трябва да погледнем малко другояче. Всичкото седи в езика на човека. В какво седи силата на един певец? Силата на един певец седи в неговия глас, в неговия ум, в неговото сърце. Ако знае да пее, той ще си пробие път. В какво седи силата на един техник? В неговия ум, който разбира техническите закони. В какво седи силата на един художник? В четката, в употребата на краските, в измерването на ония отношения, които съществуват между предметите да знае как да ги представи.

Та казвам, ние седим и мислим по кой начин да се оправи света. Може да бъдете уверени, че светът ще се оправи. Иде една епоха отлична. Ще имат ли хората достатъчно ум да сеят, да орат, да използват? Ние сме вече влезли в тази зона. Големите неприятности, които идат, страданията, които идват, показват, че злото и то расте. Но заедно там, дето растат там най-големите бодили, там расте и най-хубавото жито. Дето бодилите не може да растат и житото не може да расте. Следователно бодилите ще станат като почва за хубавото семе. Ни най-малко не трябва да ни плашат лошите условия. Има някои, които гледат. Сега всички хора са прави да гледат. Всеки може да

гледа. Казвам: Имате една идея в себе си. Знаете ли вие, че като умрете ще живеете? И като изгубите всичко, пак имате условия да спечелите всичко. Аз на един господин казах. Той ме пита: „Как ще докажеш, че има живот?“ Няма какво да ви доказвам. Вие умирал ли сте? Аз няма какво да доказвам, дали ще умра. Ти умирал ли си? Не си умирал. Ти живееш, знаеш какво нещо е живота, но не знаеш, какво нещо е смъртта. Ти говориш за нещо, което не си опитал. Ти предполагаш, че ще умреш. Ти не вярваш, че и за в бъдеще ще продължиш да живееш. Отде накъде мислиш, че няма да живееш? Ти, човекът, който живееш, че тоя живот ще се свърши. Вярваш, че смъртта ще стане господарка. Смъртта няма никакво господство в света. Ние всички вярваме, положителното в света е вярата. Вярваш в нещо, което не е. Да отричаш нещата, туй значи да вярваш в неща, които не съществуват. Аз не съм за неща, които не съществуват, аз съм за реалните неща, на които човек може да гради. Аз съм за човешкия дух, аз съм за човешката душа, аз съм за човешкия ум, аз съм за човешкото сърце. Аз съм за човешкото тяло, за всичко онова, което човек има в себе си, за човешките очи, за човешките уши, за човешкия нос, за човешката уста, за човешките ръце, за пръстите, за всичко онова, което човек има в себе си да се дадат условия на човека във всяко едно отношение, да се развива правилно тялото му и в нищо да не се осакати този човек. За туй съм аз. Туй се изисква сега. Не да кажем, като умрем, ще идем в другия свят. И ние като умрем от този живот, трябва да влезем в истинския живот, защото ние сме в един живот, дето смъртта царува и трябва да излезем из рамките на тази смърт.

„Достатъчно е на деня неговото зло.“ Или казано тъй: Доста сме мислили ние за злото в света. Време е да помислим за доброто. Казвам: В какво седи сега силата на човека? В какво седи силата на Хитлер, който има 80 милиона хора около себе си? Който ги е събрал, организирал ги е да мислят като него. Той прав ли е? Той мисли, че така ще се оправи света. В какво седи силата на един ангел, в какво

седи силата на една Англия, организирана ли е? В какво седи силата на Русия? Но тези държави още разсъждават. Не е този пътят, по който може да се разрешат онези въпроси. Сега, ако тия държави дойдат пак да се бият, народите какво ще спечелят, кажете ми? В Европа всички градове ще бъдат разрушени. Трябва да се започне една култура на ново. Какво се ползваме ние, навсякъде борби. Едни религиозни убеждения се борят с други. Едни социални убеждения се борят с други, нека имат борба. Нека има борба, но борбата не разрешава. Аз съм да воюват хората. Воюване трябва. Но да воюват за онази, правата мисъл. Нека в света правото вземе надмощие. Нека светлината да има надмощие. Когато един човек посади една градина с най-хубавите плодни дървета, аз го похвалявам. Но когато един я насади с киселици и иска да покаже, че и туй е толкоз ценно, колкото и другото, това е едно заблуждение. Ние искаме сегашните хора да имат мисъл в себе си. Сега светът се нуждае от разумни хора. Всеки народ се нуждае от разумни хора. Има ги вече в света. Вие седите и чакате да се оправи света. Аз съм привеждал следния пример и пак ще го приведа. В Америка веднъж един студент отишъл да гледа един от тези борци за вдигане на тежести, който могъл да вдига цял един кон с essentially кончето. Студентът направил някаква погрешка и онзи му ушива една плесница. Той се търкулнал на земята. Обидил се този студент, разбрал, че ако му каже една дума, ще му удари още една плесница и ще го търкули. Заема се да изучава и да се упражнява цели 10 години. Развил силата си и можел да вдига един кон с две кончета заедно и като имал тази сила, един ден отива при този, който по-рано му ударил плесница и казва: „Знаеш ли аз кой съм?“ – „Не зная.“ – „Аз съм онзи студент, на който ти удари плесница и се търкули на земята.“ Хваща го за крака, дига го нагоре. Онзи казва: „Ти си ми учител на мене.“

Аз бих желал и вие да хванете злото за краката, да го вдигнете и туй зло да ви каже: „Признавам, че си ми господар.“

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

23-та неделна беседа, държана от Учителя на 2 април 1939 г. София – Изгрев

СТАВАНЕ, ОЖИВЯВАНЕ И ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета само част от 20 глава от Евангелието на Иоана, от 19 стих до края.

Ще се развеселя.

Някой път сутрин е ясно, а на пладне е облачно. Някой път е обратно: сутрин е облачно, а на обед е ясно. Това често се случва и с човешките умове, вследствие на което хората всякога на разбират нещата. Не се разбират нещата всякога ясно, понеже нямат достатъчна светлина. Изпя се песента: „Иде той.“

Човешкият живот се нуждае от едно вътрешно опресняване. В живота има три фази: ставане, оживяване и възкръсване. Ставането е най-ниската степен, откъдето животът започва. Оживяването, това е органическият живот, а възкръсването, това е разумният живот. Това подразделение може да се отнесе и към вярващите: има вярващи, които са станали; има вярващи, които са оживели; има вярващи, които са възкръснали. Следователно разбиранията на тия вярващи се различават според степента, на която се намират. Често хората се силят да доказват, дали Христос е възкръснал или не е възкръснал. Възкресението се разбира само от възкръсналия. Животът могат да го разберат само живите. А ставането може да се разбере само от craналите. Можем да кажем, че ставането е произволен процес. Не, нищо в живота не е произволно. Дали човек ще стане, ще оживее или ще възкръсне, това се дължи на неговия вътрешен стремеж да се прояви. Във всеки човек, във всяко живо същество има стремеж да се прояви. Всяко семе, всяко растение има желание да се прояви. И малките микроорганизми искат да се проявят. Няма живо същество в

света, което да не желае да се прояви. Едни същества се проявяват, те стават. Други същества, като се проявят, те оживяват, а трети, като се проявят, те възкръсват. Що се отнася до човека, той трябва да възкръсне, понеже възкресението е достояние само на човека. Възкресението не зависи от никаква логика, чрез която трябва да се доказва. Защо? Защото логиката е органически, а не механически процес. Логически мога да ви доказвам, да ви обяснявам, как е направена една машина, но при всичкото това обяснение машината няма да оживее. Тя може да се движи от едно място на друго, но самата машина не е жива. И човек разполага с една голяма машина, като превозно средство. Тази машина е неговото тяло. Човешката душа се превозва чрез тялото. Сега аз искам да ви наведа на новата мисъл. Нови мисли са ония, които слизат отгоре, т.е. които идват от източника на живота. Добра вода е тази, която току-що излиза от извора, а не онази, която е излязла от извора и я срещате на разстояние стотина километри далеч от своя извор. И тази вода е добра, но в нея има вече много утайки, много примеси. Следователно всяка Божествена мисъл, която е минала вече през човешкия мозък, носи в себе си известно количество утайки. Тази мисъл приема вече форма от човека през когото е минала. Като минава от човек на човек, най-после дохожда до някого, който намира в нея нещо, което не отговаря на неговите очаквания. Например, ако вземете жито и го смелите на воденицата, и от това брашно направите баница, мислите ли, че тази баница ще съдържа хранителните елементи на житото? Не, голяма част от хранителността на житото е изгубена, благодарение на смилането на житото, на минаването му през хребела. Можем да турим върху брашното масло и сирене, но хранителността на житото е вече изчезнала. Тя не е онази първична хранителност, каквато житото е имало. Житото е дошло до положение на брашно, благодарение на разбиранията на хората. При това, първоначално житото не е било такова, каквото го виждаме днес. Първоначално то е било меко, съдържало е известна Сладчина в себе

си. То е станало отпосле такова, каквото е днес, благодарение на което е изгубило част от първоначалната си хранителност. Но да оставим този въпрос настрана.

Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, той има живот в себе си“, Той имал предвид първичното състояние на житото. Житото е дошло но земята да облекчи човешкия живот. Преди идването на житото на земята, човечеството е имало такива страдания, каквито не можете да си представите. Същевременно, човечеството носи страданията на всички минали жестокости, които са се вършили на земята преди слизането на житото между хората. От толкова хиляди години насам човечеството носи още ония нрави и недъзи, като остатъци от времето, когато още житото не е било на земята. Да оставим и този въпрос настрана. Ако разглеждаме въпроса за явяването на месоядството в света, можем да го свържем с известна геологическа епоха. Важно е, че геологическите епохи са епохи на развитието на човешкия ум. Те са свързани с развитието на ума. Всяка геологическа епоха се предшества от съзнателния живот на същества, които са стояли по-високо от човека. Образуването на ледената епоха се дължи на същества от известна култура. След тия същества дойдоха други, които образуваха сегашната топла епоха. Даже и сегашните времена в Европа ни показват, защо идат тия студени течения, защо времето става облачно. Всичко това се дължи на студения човешки ум. Топлите течения в природата, пък, се дължат на топлото човешко сърце. Мнозина казват, че топлото течение трябва да се съедини със студеното, за да се използват. Иначе те не могат да се използват. Някои казват, че човек трябва да има студено сърце, по-лесно да понася живота. Не, сърцето не може и не трябва да бъде студено. Умът може само да бъде студен. На него, именно, се дължат студените течения в природата. Студеният ум има за цел да смрази човешкото сърце. Защо? Защото само като го смрази, може да го изяде. Рече ли да го изяде несмразено, работата му е опасна. Голяма борба е

прекарал човешкият ум в себе си, докато успее да изстуди човешкото сърце, да го направи удобно за ядене. Тази топлина е необходима на човешкия ум, за да се оформи. Без топлината на сърцето умът по никой начин не може да се оформи. Това са отвлечени въпроси, върху които трябва да разсъждавате. Казвам: Студеното течение в хората е онова, което носи страданията им. Всички неприятности в живота се дължат именно, на това студено течение на ума. Защо? Защото в него липсва живот, т.е. животът в него е консервиран. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен изстиване на човека. Когато човек изстине, т.е. когато сърцето му изстине, той умира. Човек умира по единствената причина, че в него е останало много малко топлина. Малкото топлина в човека е резултат на това, че неговата любов се е намалила. Топлината е резултат на човешките чувства. Изобилието на човешките чувства е резултат на любовта. В света съществува една изобилна любов, която носи живот, но има една анормална любов, от която произтичат всички противоречия в света. Тия противоречия в обществения живот се явяват като омраза, ревност, злоба и др. Злобата, ревността, омразата, съществуват навсякъде. Когато двама души се обикнат, след това те се намразяват. Ако влезеш в едно религиозно общество, в първо време те обикват. Като останеш за член на това общество и си позволиш да нарушиш някой от техните закони, те те намразяват. Ако влезеш като член в една държава, първо те обикват, но щом пристъпиш един от нейните закони, веднага се натъкваш на ред противоречия. Всички тия работи могат да се изправят, но човек трябва да се върне в онова първоначално положение, в което някога се е намирал. Първоначалното положение на живота е седяло в дървото на живота, т. е. в правилното разбиране на живота. Сегашният живот носи своите последствия от дървото на познаване на доброто и на злото. В какво седи злото?Като не разбират дълбокия смисъл на нещата, хората се запитват, защо Господ допусна съществуването на дървото за познаване на доброто и на злото в рая. Понеже раят беше една велика школа, в която и боговете от небето

идваха поне по един път през годината да взимат уроци, трябваше да има храна за тях. Дървото за познаване на доброто и на злото беше храна само за боговете. Само те можеха да се хранят от това дърво. Затова то трябваше да съществува в рая, като храна на боговете. И първият човек, без да мисли много, пожела и той поне един път да хапне от това дърво, да види, с какво се хранят боговете. Не става ли същото и в живота на обикновените хора? Много пъти и бедните искат да опитат яденето на богатите, да видят с какво се хранят. С какво се хранят богатите? С агне печено, с пуйки, с пилешка чорба и т.н. Хубаво е това ядене, но не е за бедните. Сиромахът не може да разполага с такова ядене. Бедният разполага едва с 50 лева на ден. А колко струва днес едно агне? Може ли той с 50 лева да си купи едно агне? Това са сравнения, с които се обяснява въпроса, защо първият човек яде от плодовете на забраненото дърво.

Това са ред религиозни вярвания, които са остатъци от миналото. Добри са тези вярвания, но за тях се изисква особено съзнание. Често хората говорят за любовта, но за любовта се изисква високо съзнание. Отде се раждат противоречията в света? Казвам: Всички блага в света идат от слънцето. Но и всички нещастия на земята идат пак от слънцето. И здравето иде от слънцето, и болестта иде от слънцето. И животът иде от слънцето, и смъртта иде от слънцето. Защо? Защото, за да живеят микроорганизмите, които създават всички болести, това се дължи пак на слънцето. И добрият човек се вдъхновява от слънцето, и лошият човек се вдъхновява от слънцето. Като не мисли много, човек казва: „Да се махне злото от света!“ Как ще махнете злото, когато слънцето едновременно е дървото на познаване на доброто и на злото в света? Какво ще кажете на това отгоре? Казвате: „Дали е вярно това или не е вярно?“ Ако е вярно, вярно е; ако не е вярно, не е вярно. Това не може да се доказва. Това не значи, че от слънцето произтичат злините. Ето коя е причината за злото в света. Около слънцето има една тъмна зона, която обикаля земята. Тъмната зона около слънцето се дължи на

тъмните лъчи, които излизат от него. Значи, около светлото слънце, което ние виждаме, има много светли и тъмни слънца. Тъмните слънца пречат на светлината. Те са невидими, но произвеждат известно затъмняване, вследствие на което се явява тази тъмна зона около земята. Тези тъмни слънца са предпазителна мярка. Та когато хората казват, че съществува една тъмна зона около земята, те трябва да знаят, че съществува такава зона, тъмна и около човешкия ум, и около човешкото сърце. Тези тъмни зони около ума и сърцето на човека са предпазни мерки, затова не трябва да се страхувате от тях. Когато човек пожелае да опита злото в света, тогава тази тъмна зона се отваря и всичката тъмнина нахлува в неговия ум и в неговото сърце. Тогава казваме, че за този човек идат всички нещастия. Достатъчно е най-малкото отваряне на тази зона, за да стане човешкият живот нещастен най-малко за сто години. Достатъчно е най-малкото усилие да укрепи човек вярата си, за да стане животът му най-малко за сто години щастлив. От човека зависи щастието или нещастието му. Вярата на човека определя и неговото щастие. Какво разбирам под думата „вяра“? Да вярва човек, това значи да посади в своята почва едно житно зърно. След известно време житното зърно ще израсте и ще даде плод. Ако посади едно пясъчно зърно, то няма да даде никакъв плод, няма условия да расте. Следователно има вяра, която е подобна на житното зърно, но има вяра, подобна на пясъчните зрънца. Първите растат и плод дават, а вторите не могат да растат. Красиви са пясъчните зрънца, но те нито се размножават, нито се увеличават. Каквито са били в началото, такива остават и накрая. Животът, обаче, сам по себе си расте. В доброто човек се увеличава и разширява, а човешката мисъл придобива повече светлина. В злото процесите са обратни. Човек в злото губи светлината си, губи и живота си. Следователно, истинно е само това, което расте и се разширява.

Днес всички учени се спират върху закона на израждането, искат да го обяснят и трябва да го обяснят. Те имат вяра, която не

съответства на истинската. Иска ли да знае, от какво зависи живота или израждането на живота, човек може да направи ред опити в това направление. Достатъчно е да има градина и семена, за да прави опити. Под слънчевите лъчи той може да сади в градината си и добри, и лоши семена. Добрите семена ще дадат добри плодове, а лошите семена – лоши плодове. Следователно искате ли вашият живот да бъде добър, да не се изражда, да е готов всеки да го поддържа, стремете се да си доставите добри семена. Щом имате добри семена, слънцето ще ги възрасти. Лошите семена водят към израждане на живота, защото никой не иска да ги култивира. Растат ли добрите семена, ние се ползваме от светлината на Божественото слънце.

Сега ще се спра малко върху геометрията. Имате точка, която не заема никакво пространство. Значи, тя е извън пространствения свят. Тя е динамична. Следователно, ако в нашия живот точката на може да образува една права линия, тя не е валидна за нас. Според нас,всеки център извън пространството, който може да образува една права линия, той има противоположен център и на себе си. Това значи: между две точки може да се тегли само една права линия. Линията показва, че този център действа в едноизмерния свят. Същото се отнася и до умствения свят. Една мисъл е права, ако може да образува една права линия. Едно чувство е право, ако може да образува една права линия. И една постъпка е права, ако може да образува една права линия. Значи, правото може да съществува само между двама души, но не между трима, четирима или повече. Влязат ли четири души, ние имаме вече четири точки, които образуват плоскост. Тук имаме четири прави, от които две по две са взаимно успоредни и се пресичат. Така се образува първата фигура – квадратът. Значи, правата линия има отношение към две същества. Плоскостта има отношение към обществото. Ако отношенията между две същества са прави, те ще бъдат прави и към своите ближни. Ако двама души се обичат, те ще обичат и своите ближни. Ако не се обичат, те не могат да обичат и ближните си. Следователно ако между сърцето и ума на

човека не може да се образува права линия, те не могат да имат прави отношения помежду си. Правата линия образува прави отношения между човешкия ум и човешкото сърце. Ти не можеш да възпитаваш ума и сърцето си, ако не можеш да образуваш между тях права линия. На научен език казано: ако ти не можеш да храниш сърцето си с трептенията на своя ум и ако не можеш да храниш ума си с трептенията на своето сърце, ти ще влезеш в противоречия сам със себе си. Някой казва, че не обича никого. Причината за това е неговото сърце. Чрез сърцето си той влияе на своя ум. Чрез сърцето си, изобщо, вие влияете и на ума. Защо не го обичате? Защото е казал една лоша дума за вас. Казвате: „Не обичам този човек, защото е говорил лошо за мен.“ Ти сам не си чул тези думи, но друг някой ги е предал. Или ти не обичаш никого, защото след като си му направил една услуга, той не е признателен за нея. В теб се заражда едно неприязнено чувство по отношение на него. Какъв трябва да бъде животът? Ние можем да бъдем пример само, но по никой начин не можем да бъдем мярка. Мярка на живота е само Бог. И тогава ние казваме, че човек трябва да има любов в себе си. Не само любов, но той трябва да има и мъдрост в себе си. Не само мъдрост, но той трябва да има и истина в себе си. Това са трите необходими точки за човека. Следователно, ако ти едновременно не можеш да притежаваш любовта в себе си, която да действа в твоето сърце, и ако в твоя ум не действа Божията мъдрост, и ако в твоята душа не действа Божията истина, от тебе нищо не може да излезе. Нямаш ли тия неща в себе си, ти можеш да бъдеш най-красноречивият оратор, но ще мязаш на онзи вятър, който гърми и бучи отвън. След като изпочупи дърветата и изплаши хората, той преминава, но кажете ми, какво носи един гръм със себе. си? В света има страшни гръмотевици и гърмове. Не са лоши и тия неща, но аз ги наричам малките развлечения на хората. Като развлечения те са приятни, но не са нещо съществено. Съществено нещо е светлината в света, която иде тихо и мирно и повдига цялата растителност. Тя внася живот, прави хората весели,

лекува ги. Тя праща хората на училище. Когато в мозъка на бащата се акумулира електричество, той изпраща сина си да учи. Когато мозъкът на бащата е лишен от светлина, той държи сина си в къщи, не го праща на училище. Когато мозъците на хората са лишени от светлина, те нямат никакво стремление. Мнозина са ми казвали, че вярата в духовния свят, в Бога внасяла всичкото нещастие в света. Тогава казвам: Животните, които нямат никаква вяра, нито в Бога, нито в духовния свят, би трябвало да бъдат най-щастливи. Право ли е това? Не е право. Нещастието на хората се дължи на това, че те не знаят, как да използват благата, които им се дават отгоре. Как може да се използва едно благо? Представете си, че вие обичате някого. Знаете ли, какво нещо е любовта? „Аз го обичам много, моето сърце гори!" Че кое сърце не гори? Всички сърца са запалени. Те горят още от момента, когато вашите майки и бащи ви родиха. Следователно ако ти не можещ да обичаш майка си и баща си, който те родиха, как ще обичаш някой отвън? Който не обича майка си и баща си, той никого не може да обича. Значи, той не може да обича майка си, която девет месеца го е носила, че ще може да обича някоя мома отвън. Каквото да говори този момък, колкото да ме уверява в своята любов, думите му за мене не струват нито лула тютюн. Лесно е да се пише любовта с черно мастило на хартия. Там се казва, че той е готов да се жертва за тебе, готов е всичко да направи, но това е жертва на черното мастило. Като дойде до реалната жертва, там го няма. Онези, които се обичат, те не трябва да си пишат писма с черно мастило, но с кръв. Нека момъкът пусне няколко капки кръв от себе си и с кръвта си да напише любовно писмо на момата. Това значи да имаш едно органическо писмо, а така с черното мастило, всеки знае. Можете да вземете думите ми и буквално. Ако обичате сто души и на ден трябва да напишете по сто писма с кръвта си, тогава доста ще се замислите, дали трябва да обичате или не трябва. Днес има доста много черно мастило в света. Много писма можеш да пишеш с него, но ако стане нужда да вадиш от кръвта си и с това мастило да пишеш, много ще се

замислиш, да пишеш или да не пишеш. В духовния свят има специално мастило за любовта. Това мастило е бистро, без никакъв цвят. Ако вие бихте написали само десет реда в някоя книга с това мастило, то би извършило чудеса в света. Казано е в Писанието: „Ще напиша закона си в сърцата им.“ С какво мастило ще напише Бог своя закон? С черното мастило, с което ние пишем? „Ще напиша закона си в сърцата им и ще ме познаят от мало до голямо.“ Със специално мастило ще напише Господ закона си и ще върши с него чудеса. Ще каже някой, че това са илюзии. Не, това са думи, казани преди няколко хиляди години. Ще напиша закона си в сърцата им с мастилото на любовта. Христос прави един слаб намек за самарянката, която намира на кладенеца. Христос поиска от нея вода, но тя Му отговори: „Как така, ти, който не си самарянин, искаш вода от самарянка? Не знаеш ли, че този кладенец е дълбок, а пък аз нямам почерпало да ти дам?“ Христос ѝ каза: „Ако ти би знаяла, кой е този, с когото говориш, ти би му поискала от живата вода.“ Като чу тези думи, тя каза: „Господине, дай ми от живата вода, да не идвам всеки ден тук, защото имам големи препятствия, докато донесе водата до дома.“ Та онези хора, от новото учение, като се намерят в света, те ще паднат в друго заблуждение. Те трябва да знаят, че Божественото учение, което иде в света, има за основа любовта. Зенитът на това учение е мъдростта, а краят на всичко е истината. Плодът е истината. Значи, нещата в любовта се посаждат, в мъдростта ще израстат и ще цъфнат, а в истината ще узреят и ще имаме плод. Чрез истината ние опитваме Бога. Всяко учение трябва да се опитва истината. Истината е плод, с който човек трябва да се храни. Значи, в любовта ще садиш. В мъдростта ще обработваш нещата, а в истината ще се храниш с плодовете на своята работа. Който не знае, как да се храни с истината, той не може да има живот в себе си. Когато учениците Христови казаха, че видели Христос възкръснал, някои казваха, че това било видение. Тома казваше: „Аз съм малко по-голям реалист, не вярвам на думите ви, аз трябва да опитам нещата.“ Той каза: „Аз искам да

опитам сам, дали този е същият Христос, който беше с нас, или е някой негов заместник, който иска да се представи като Него. Аз искам да видя, дали седят дупките от гвоздеите. По местата на раните ще позная, дали този е истинският Христос или друг някой.“ Тогава Христос му каза: „Ела тури пръста си в раните ми и ще се увериш.“ Като тури пръста си в раните на Христа, Тома каза: „Този е Господ мой, Бог мой.“ Христос му отговори: „Ти повярва, защото видя и опита, но блажени са тези, които без да видят, повярваха.“ Сега мнозина вземат този стих и проповядват върху него: „Блажени, които вярват, без да видят.“ С това Христос искаше да каже, че гвоздеите не са единствените признаци, по които може да се познае, дали Той е Христос или не е. За себе си Тома е прав, но не са само гвоздеите единствените признаци. Може да дойде и друг човек с рани от гвоздеи. И това е възможно. Ще дойде човек с рани от гвоздеи да се лекува и покаже на хората, че е Христос. Възможно е и това. Много плащеници са останали от Христа, но не се знае, коя от тях е истинската. Сега да оставим този въпрос настрана. Историците имат думата, те нека говорят, каквото искат. Но ние знаем как седи въпросът. За нас истината не седи в гвоздеите. Според нас, човек, който няма в себе си любов, мъдрост и истина, той няма никакви гвоздеи на ръцете и на краката си. Който носи в себе си любовта, само той може да носи гвоздеи. Всеки, който носи в себе си мъдростта, само той може да има гвоздеи на тялото си. Всеки, който носи истината в себе си, само той може да има гвоздеи на тялото си и то големи, железни гвоздеи.

Мнозина се оплакват от страдания. Че кой може да носи техните страдания? Като страдат, те се питат, как могат да познаят любовта. Страданието не е нищо друго, освен забити гвоздеи, в тялото на човека. И тогава, дойде ли любовта, първата ѝ работа е да извади гвоздеите от човека и да заглади раните му. „Ама, дали ще дойде любовта да ни освободи от страданията?“ Питам: Каква вяра е вашата, ако трябва да се съмнявате по десет пъти на ден в любовта? Преди

години дойде един господин при мен и ме пита: „Вярно ли е това, което проповядваш? Хората го твърдят, но вярно ли е? Едни го отричат, а други го твърдят.“ Казвам: Мен не ме интересува, какво твърдят или отказват хората. Аз сам идвам от онзи свят, там живея. Аз не мога да не вярвам в себе си. По-скоро мога да се съмнявам в това, което ти ми говориш, отколкото в това, което аз зная. Аз съм опитвал това нещо и то не само един път, но повече от сто пъти. И след това ще ми говорят, че няма друг свят. За тебе може да е така, да не съществува друг свят, но аз за себе си зная, как седи въпросът и няма защо сега да го доказвам на тебе. Ако ти доказвам нещата и ти станеш вярващ, аз нищо не печеля от това. Ако те обърна сега, значи, аз искам да спечеля нещо. Хората искат да обърнат някои свои близки, да вярват в Писанието, за да се простят много от греховете им. Това показва, че хората са изопачили Христовото учение. Христос дойде в света и понесе греховете на хората, а те искат да обърнат някоя душа към Бога, да им се простят греховете. Това е невъзможно. Ако ти не можеш да понесеш греховете на хората, ти не можеш да бъдеш благодарен на Бога. Ако обърнеш един човек към Бога, той те е спасил, а не ти него. Сега ще ви приведа един пример. Един цар в древността излязъл да се разхожда, но по някакво нещастие той паднал, счупил си, навехнал си крака. В това време край него минал един овчар, на когото работите не вървели добре: овцете му постоянно умирали. Като видял този големец с навехнат крак, овчарят го запитал: „Как стана, че си навехна крака? Как стана така, че те сполетя нещастие?Аз съм нещастен човек, но поне работата ми е долна, овце паса.“ Царят започнал да разправя, как навехнал крака си. Овчарят отговорил: „Аз мога да ти помогна. Често моите овце са си навяхвали краката, та се научих да ги намествам. И на теб ще наместя крака ти.“ Като поправили крака на царя, последният го поканил у дома си, дал му големи подаръци. От този момент работите на овчаря се подобрили. Той постоянно бил наглеждан от царя. От изкуството да лекува своите овце, той дошъл до положението да помогне на царя

и да подобри с това материалното си положение. След това го срещнал друг един овчар и го питал, как си подобрил положението. „И аз не зная, как стана това. Срещнах един ден един човек с изкълчен крак в гората и аз му го наместих. От тогава и моите работи се оправиха.“ Сега и на вас казвам: Ако вие възприемете Божията любов в себе си, ако възприемете Божията мъдрост в себе си и ако възприемете Божията истина в себе си, всичките ви работи ще тръгнат напред. Днес всички хора се оплакват, че ако любиш, ще ти тръгне назад. Не е вярно това. Ще любиш, но онзи, когото любиш, не трябва да знае това. Когато овчарят изправяше крака на царя, показа ли своята любов? Не, той го въртя на една, на друга страна и му казваше: „Като си го навехнал, ще те боли, разбира се.“ Но след като намести крака на царя, отпосле се позна любовта на овчаря. Казвам: Онова, което ви причинява страдания, в него се крие любовта, а не в това, което глади и маже отгоре. Любов, за която се говори и която се манифестира отвън тя е глас възпиющ в пустинята. С това аз ни най-малко не искам да бламирам обикновената любов, но казвам, че при обикновената любов ние сме осъдени на смърт. Тази любов не може да подобри нашия живот. Божествената любов, за която се говори, вади хората от смъртта и ги завежда в живота. Ако вие не носите любовта в душите си, мъдростта в духа си и истината в ума си, когато сте сами, когато никой не може да ви помогне, няма да познаете, какво представляват тия три сили в света. Вие носите закона в себе си. И тогава, като видите, че две мрави се бият, или две животни се нападат, вие ще ги примирите. Щом имате тази мярка в себе си, щом знаете как да се отнасяте и с животните, вие ще можете да живеете и с вашите ближни. Вие ще влизате в положението им и те ще ви отговорят със същото.

Мнозина са идвали при мене да ме питат, кой съм. Казват ми: „Кажи, кой си ти?“ – „Моя работа е, кой съм. Това си е моя работа, не е ваша.“ – „Ама защо си дошъл?“ – „Аз съм търговец, дошъл съм да продавам стоката на любовта, на мъдростта и на истината. Каквото

продам, от него взимам десятък.“ – „Ама много фигуративно говориш, кажи нещо реално.“ – „Че кое е реалното? Според мен, яденето е реално.“ Тогава аз изваждам 4–5 ябълки, турям ги в една чиния и казвам: „Заповядай! Яж! Това е моята стока. След като ги изядеш, ще ги платиш.“ – „Скъпо ли ще струват?“ – „Зависи. Колкото повече ги харесаш, толкова по-скъпо ще ти взема. Ако не ги харесаш много, малко ще ти взема. Ако кажеш, че нищо не струват, нищо няма да ти взема. Тъй щото, от теб зависи, да платиш малко или много. За хубавите работи в света скъпо трябва да се плаща. Такъв е законът.“ И тъй, за да познаеш любовта, за да влезеш в живота, ти трябва да воюваш, не трябва да бъдеш страхлив. Казвате: ние трябва да се примирим. Не, мир съществува само между любещите същества. Там, дето няма любов, никакъв мир не може да съществува. Дето има любов, там има мир. Мир има само между разумните същества. Мир има само там, дето е истината. Дето не е истината, никакъв мир не съществува. Как можем да се примирим? Ние можем да се примирим само по закона на любовта. Можем да се примирим само по закона на знанието и на светлината. Можем да се примирим само по закона на свободата и истината. Вън от тия закони всяко примирение е опасно. Там влизаме в хомота, както млекопитаещите влизат в него. Аз съм виждал, как селяните постъпват със своите волове. Сутрин отиде при него в обора, погали го, даде му една торба ечемик и цял ден го кара на нивата да оре. И тогава, всяка работа, която ние вършим в света, според новото учение, или според мене, или според Божественото учение, ние трябва да я вършим с любов, съзнателно. Във всяка работа, в която Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина не взимат участие, престъплението е неизбежно. Това трябва да поставите в бъдеще като основа на своя живот. Този закон действа навсякъде – и в личния живот на човека, и в обществения, и в държавния, и в живота на цялото човечество. Тъй щото, законите на любовта, на мъдростта и на истината трябва да

влязат във всички области на живота, да помогнат за разрешението на най-трудните задачи и въпроси.

Съвременните хора се плашат, чудят се какво ще правят. Мислите ли, че при сегашните разбирания и прояви на човешкия живот вие се намирате при благоприятни условия? Преди всичко, вижте какво представлява човешкият мозък. В мозъка на човека се намират три билиона и 600 милиона клетки, затворени в едно малко пространство от 19 сантиметра дължина и 14–15 сантиметра широчина. Можете да си представите, какво микроскопическо пространство заема всяка една клетка. И можете да се питате, защо природата е турила човешкия мозък в такова малко пространство. При това голямо количество клетки, тя би трябвало да го постави в някое грамадно, широко място. При това, в такова малко пространство трябва да се пази голяма хигиена. Защо заболяват хората? Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяка лоша постъпка внася известно подпушване в човека. Ако хората продължават да живеят така, те са осъдени на заболяване. Според някои учени хора, съвременната култура на Европа след сто години най-много ще направи повечето хора луди. Големи нещастия ще ги сполетят. Днес говориш на един човек, той не вярва в теб, мисли, че го лъжеш. Ти му правиш добро, той мисли, че имаш някаква задна цел. Днес дето и да отидеш, в която държава да влезеш, веднага ще те обискират на границата. Никъде не можете свободно да минете. На границата ще отворят куфарите ви. Ако отидете в някой хотел, веднага ще запишат името му и ще дойдат детективи да видят, какви са намеренията му. Питам: При такива условия, кой може да бъде щастлив? Сега казвате, че чуждите народи са били причина. Едно време българите се оплакваха от турците. Каквото ставаше, те казваха: турска вяра е това. Какво ще кажете тогава за мъжете и за жените, които не си живеят добре? Те поне не са „турска вяра“ Мъж и жена се обичат, но като се оженят веднага започват да се подозират. Мъжът подозира жената, че мисли за друг някой мъж и жената подозира мъжа си. Защо трябва да се

съмнява мъжът в жената и жената в мъжа? Каквито погрешки има една жена и каквито добродетели има една жена, същите погрешки и добродетели ги имат всичките жени. И каквито погрешки и добродетели има един мъж, всички погрешки и добродетели ги имат всички мъже. И тогава, ако сте недоволни от една жена, как можете да бъдете доволни от другите жени? Същото може да се каже и за мъжа. Две жени могат ли да разрешат въпроса? Не могат. Какво прави мъжът? Като се разсърди на жена си, казва: „Ще намеря друга жена." Че то няма никакъв резон. Значи, той се отказва от една върбова ос, за да намери друга. Не, върбовите оси не разрешават въпросите. Преди всичко ти не трябва да правиш връзка с една жена, в душата на която не живее Божията любов, в духа на която не живее Божията мъдрост и в ума на която не живее Божията истина. Това трябва да бъде правилото. Това е Божественото учение, което трябва да се приложи в света. Такива връзки трябва да се създадат. Само така могат да се образуват братски връзки. Това наричаме ние братство. Братя могат да бъдат само ония, които имат за основа любовта, мъдростта и истината в своя живот. Те трябва да се приложат в органическия свят. И тогава, когато обичаш, ти ще му създадеш най-добрите условия, при които той може да живее. След това ти ще участваш в радостите на неговия живот. Ако могат да живеят хората така, те ще намерят условията на Христовото учение. Това е, което хората очакват. Те очакват идването на Христа. Прави са хората, че очакват Христа на земята, но Той ще дойде в умовете им. Царството Божие ще дойде на земята, но то ще бъде царство на любовта. Подозрението, което днес съществува между хората, тогава ще изчезне.

Христос каза на Тома: „Тури пръста си в раната ми." Той не каза да тури средния си пръст, но тури показалеца, пръста на човешкото благородство. Палецът е Божествената мярка, с която се мерят нещата. Като тури показалеца в раната си, отгоре тури и палеца за да се образува кръста. Значи, кръстът не е нищо друго, освен символ, знак, образуван от показалеца на човека, върху който е поставен първия му

пръст – Божественото в човека. Следователно, когато Бог иска да ни опитва, Той ни заставя да турим първия си пръст в раната Му, а после Той сам туря своя палец отгоре. Само по този начин човек може да излезе от лошите условия. Това е дълбокото разбиране на този стих. Само така човек може да се възпита. Ако човек в себе си не може да намери онази мощна сила, с която да разбере смисъла на този стих, той за дълго време ще остане в това положение, в което се намира днес. И всеки, който иска да разбере това учение, той трябва да разбере, как е направен кръста. Като направи този кръст, той може да каже както Христос е казал: „Мир вам!“ Днес всички хора носят кръстове. И сам човек е такъв кръст.

Сега, като излезете оттук, благодарете на Бога, че ви е дал този палец – Божественото в човека – неговата глава. Главата на човека представя Божествения палец. Ръцете и раменете, това е неговия показалец. Следователно вярвайте в Божественото, което Бог е вложил във вашия показалец. Като погледнеш главата си, кажи: „Благодаря ти Господи, че си вложил в главата ми Твоята любов, Твоята мъдрост и Твоята истина!“ Като излезете оттук, турете ръката си отпред на челото, дето е мъдростта, отгоре на главата, дето е любовта и отзад на главата, дето е истината и тръгнете по света да проповядвате новото учение.

24-та неделна беседа от Учителя, държана на 9 април 1939 год. Великден, София – Изгрев

СЪБИРАНЕ И РАЗДАВАНЕ, ЗАРОБВАНЕ И ОСВОБОЖДАВАНЕ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните. Това е най-съдържателната глава, която някога апостол Павел е писал.

Духът Божи.

Нашият век до голяма степен е песимистичен. Във всеки дом ще забележите този тон на песимизъм. Ако влезете в университета и там ще забележите този тон на песимизъм. Ако отидете между учителите и там ще забележите този тон на песимизъм. Дето и да отидете, навсякъде ще забележите този тон на песимизъм. Ако отидете на гробищата ще кажете: „Какво нещастие ни е сполетяло!“ Ако видите една изгоряла къща, ще кажете: „Ето едно нещастие.“ Ако видите едно изсъхнало дърво, ще кажете: „Ето какво става по света.“ Аз казвам: Щастието на човека седи именно в изгорялата къща. Щастието на ученика седи в пропадането му в училището. Аз наричам щастлив човек този, който изгуби имането си и пропадне. Аз наричам щастлив човек този, който е умрял. Аз разглеждам живота психически, динамически, а не статически. Защото неща, които са верни при едно механическо обяснение, не са верни при едно статическо обяснение. И неща, които са верни при едно органическо обяснение, не са верни при едно психическо обяснение. И най-после, неща, които са верни при едно психическо обяснение, не са верни при едно разумно, Божествено обяснение. Например, често в света вие си правите илюзия, че някой човек е грозен. Това е относително гледане на нещата. Този човек е грозен в сравнение с друг някой, който е по-красив от него. Но ако този, красивият не

съществуваше, щеше да се яви друг някой, по-грозен от първия, тогава първият щеше да бъде красив. Ако грозният нямаше с кого да се сравнява, сам по себе си той щеше да бъде красив. Сега, като се сравняват при това статическо положение, хората се считат бедни, защото се сравняват с някой богат. Но ако този богат се сравнява с някой още по-богат от него и той става беден. Но какво придобива богатият със своето богатство? Богатството е условие в живота. Или какво придава красотата на човека? Богатството и красотата са външни условия.

Съвременният свят се обезсърчава, защото е поставил своите разбирания на една крива основа. Сегашната основа, на която е поставен живота, е женска основа. А в рая имаше една мъжка основа. Когато се роди Адам, създаде се раят, а когато се роди жената, създаде се сегашния свят. Следователно стремежите на сегашния свят са поставени на женска основа. Качеството на жената е, че тя обича да събира. Като си направи една къщичка, тя започва да събира: съдове, чашки, чинии, игли, конци, шапчици, обуща и т.н. Ден след ден тя събира и гледаш, след една година тя напълнила къщата. Направила юргани, възглавници, напълнила хамбара с различни вещи, готви се за далечни времена да има от всичко, каквото ѝ потрябва. Не е лошо това, то е едно благословение. И съвременните хора страдат от големите женски благословения. Жената мисли, че е много умна. Тя мисли, че като нейната философия няма друга. Тя си казва: „Тази философия, която Адам създаде, няма да оправи света, но нека аз да туря своята философия.“ Сегашната философия на жената е второто издание на философията на мъжа. Тя казва: „Не, само с раздаване не може да се живее, но и със събиране.“ Като се изпразни чувала, на човека му става леко. Когато всички животни се изредиха пред Адама, той им даде имена, раздаде всичко, каквото имаше и после остана с празен чувал. Следователно, за да го задоволи, Господ му каза: „Сега аз ще ти създам една другарка, която няма да бъде толкова разточителна като тебе, тя ще събира.“ И след това ние имаме

плодовете на двете философии. Всички консерви в света са все от женски произход. Всички тигани, всички котли, всички ножове, всички начупени камъни, всичко, каквото виждаме днес в света, е все от женски произход. За това не е виновна жената, философията е такава. Така разглеждам аз въпроса, не считам жената за виновница на тия неща. Казвам: Когато човек мисли като Адама, той все ще създаде нещо. После, като не е доволен от себе си, той ще се обърне към жената в себе си. Нея ще потърси. Първо в живота се е явил ума, но като не бил доволен от ума си, явило се човешкото сърце. Така се явили чувствата в човека. Следователно човек е станал недоволен, след като са се явили желанията в него. Днес всички хора са недоволни, но ако ги питат, защо са недоволни и те не знаят. Вие имате цял свят на разположение и пак сте недоволни.

Сега религиозните хора казват, че са чада Божи, синове Божи, които се движат в света, създаден от Бога, пък са недоволни, че техният Баща не се е погрижил за тях. Те са обиколени от множество светове, по-големи от нашата земя и пак са недоволни. Как ще си обясните недоволството на човека? Например, мъжът е недоволен от жена си. Защо? Защото много събира. Жената пък е недоволна от мъжа си. Защо? Защото много харчи. Аз засягам сегашния живот в неговите прояви. Нима слънцето преди хиляди години не е гряло? Всичко, което е станало на земята, не е станало от друго някое слънце, от това слънце е станало, от това слънце е създадено. Преди хиляди години слънцето другояче е гряло, а днес другояче грее. Във всяка епоха, когато се е създавала водата, твърдата почва, растенията, рибите, птиците, млекопитаещите, пък и човека, слънцето всякога е изпращало известно количество светлина, защото светлината е доставяла материал за градене. Всички същества на земята не са съставени от една и съща материя. Човек, например, е създаден от малко по-особена материя от другите същества. За другите неща се казва, че Бог само казал да стане това или онова и станало, а за човека се казва, че Бог взел отнякъде особена пръст и направил от нея човека.

Когато малкото дете иска да знае, отде е дошло неговото малко братче, бабата казва, че го извадили с една мрежа от водата. То било между рибите и оттам го извадили и донесли в къщи. И след това детето пита майка си: „Мамо, можем ли да хванем още едно братче от водата с мрежа?“ Такива са и сегашните вярвания на хората. Те мислят, че човек е излязъл от водата като риба, вследствие на което често се натъкват на ред противоречия. От религиозно гледище Бог е създал човека, а от научно гледище се казва, че човек е създаден от една малко клетка, която постепенно се развивала и размножавала. И двете твърдения са теории: едната е Божествена, а другата е човешка.

Като четете 13 глава от Апостол Павел, виждате, че той я е писал при особени случаи. Понеже имал големи мъчнотии по онова време, той написал тази глава. Числото 13 е най-опасното число. Интересно, как се случи тази глава да е 13, а не 15, например. Например, това, което е важно за един ботаник, не е важно за един зоолог. И това, което е важно за един зоолог, не е важно за един ботаник или за един астроном. И това, което е важно за един астроном, не е важно за един астролог. Или това, което е важно за един химик, не е важно за един физик и т.н. Ако имам свободно време, бих ви държал една сказка да ви покажа, какво е направил кислородът от химически гледище или какво са направили в света електричеството и магнетизмът от физическо гледище. Или бих взел едно растение или едно животно да ви покажа, какво са направили растенията или животните за човечеството. Това е частично положение. Всяка наука обяснява нещата в едно отношение, тя не ги обяснява изцяло. Химията, например, обяснява отношенията, които съществуват между елементите и съединенията. Физиката обяснява само това, което се отнася до силите, до електричеството, до магнетизма, до топлината, светлината и т.н., но щом дойде до онзи възвишен, разумен живот, там други закони се изучават. Там човек се натъква на един по-обширен живот. Следователно ние имаме един механически, един органически, един психически и един Божествен живот. Всички тези

видове живот се различават по възможностите и по условията, които съдържат в себе си. Най-ограничен е механическият живот. Малко по-свободен е органическият. Още по-свободен е психическият, а най-свободен от всички е Божественият живот. Каквото мисли, чувства и върши човек в Божествения свят, той трябва да постави на една опитна почва. Ти трябва да бъдеш като грънчар, който да направи едно отлично гърне, от което да останеш доволен. Или ти трябва да бъдеш като химика, който да не говори само теория на химията, но да прави и своите опити. Аз съм срещал много химици, които познават теорията много добре, но химията е обширна област. Като химик, ти трябва да знаеш, по кой начин и при какви условия да съединиш елементите, за да образуват едно съединение. Като правиш опити сутрин, ти ще имаш един резултат; ако правиш опита на обед, ти ще имаш друг резултат и ако го правиш вечер, ще имаш трети резултат. Това нещо химиците не го различават. Те мислят, че когато и да направиш съединението, все ще имаш един и същ резултат, щом си взел едни и същи елементи и съединения. Не е така. Мнозина мислят, че когато и да се роди човек, все едно е. Не е така. На всяка секунда, когато се ражда човек, все има различие. Когато и да се роди човек е все важно, но едно е когато се роди сутрин, друго е когато се роди на обед или вечер, или сред нощ. Всички тия моменти на раждане се коренно различават и внасят нещо особено във всеки човек. Всеки час от 24-те часа, или всяка минута от 60-те минути, или всяка секунда от 60-те секунди хората се различават. Не само това, но важно е, когато се е раждал човек, какво състояние са имали майката и бащата, какво е било състоянието на окръжаващите хора. Всичко това се отразява върху онзи член на обществото или на семейството, който се ражда в това време. Мислите, чувствата и действията на майката и на бащата се отразяват върху детето, което се ражда в това време. Също така тия неща се отразяват и върху зачеването на детето. Не само това, но и състоянията на по-големите братчета и сестричета се отразяват върху детето, което се ражда. Също така се отразяват и чичовците и дедите

и прадедите, било от този свят или от онзи свят, върху детето, което се ражда. Всичко влияе върху новороденото дете.

Сега аз говоря за неща, които зная. Няма какво да ги доказвам. Само онзи, който не знае нещата, той ги доказва. Който ги знае, няма защо да ги доказва. Аз няма защо да ви доказвам, какво нещо е захарта. Казвам: Това е така, опитайте и вижте сами. Като опитате и вие ще се убедите в моите думи. Но сега вие се питате, по кой начин животът може да стане щастлив. Всички хора са създадени щастливи. Ако са нещастни, това е по тяхна грешка или по грешка на майката, на бащата, на окръжаващите хора. Причина за всички нещастия в света сме сами ние. Ако всички хора напуснат старата философия на Адама, който мислеше, че светът ще се оправи, след като раздаде всичко и ако напуснат старата философия на Ева, която мислеше, че като събира, светът ще се оправи наистина, животът на хората ще стане щастлив. И едната философия не е вярна, и другата не е вярна. Ако ти раздадеш всичкия си живот и останеш без живот, какво ще се ползваш? Днес всички проповядват, че човек трябва да раздаде имането си. Но какво ще се ползва, ако раздаде имането си? Това е крива философия. Бог или природата е определила на всеки човек достатъчно. Следователно всеки човек има право да вземе това, което е негово. Но да ходи да проси от хората, оттук-оттам да проси, това не е позволено. Никой няма право да проси. Просията е човешка работа. Адам и Ева измислиха просията. Адам изпроси от Бога Ева – временното, а Ева изпроси сегашното. Всички изпросени работи са човешки. Казват някои: „Трябва да го изпросим от Бога.“ Няма какво да просим. Тъй както аз разглеждам работите, разбирам, че разумното трябва да проникне във всички умове, а не да раздава човек. Любовта, която носи живота, трябва да проникне във всички сърца. Да раздавам, аз разбирам да стана проводник на всички Божествени блага така, че всички хора да могат да се ползват, както водата на един извор минава през инсталацията на цял един град. Всеки човек може да стане проводник на хубавото в света. Един човек

може да развали цялата инсталация. Инсталацията може да е направена много хубаво, но една тръба в средата може да развали цялата инсталация. Пукне ли се тази тръба, цялата инсталация спира. Някой казва: „Какво зависи от мен?“ Много зависи от вас. От вас зависи толкова, колкото от всички тръби. И от всички тръби зависи толкова, колкото от една тръба. Ще кажете, че човек си дава голямо значение. Ако човек си дава значение и става проводник на Божественото, неговото значение е на място. Но ако си дава значение, а същевременно засенчва Божественото, неговото значение не е на място. Този човек поддържа човешката философия, която е крива философия. Какво направи Адам със своята философия? Той впрегна всички животни на работа. Според Адамовата философия тия волове орат, но им се плаща за това оране. Той ги впряга сутрин и казва: „Хайде, синко, на нивата. Като дойде изобилието, ще има ядене и пиене.“ Като се прибере житото в хамбара, на воловете се даде малко слама, а всичко човек задържа за себе си и после казва: „Аз изорах нивата.“ Не е вярно това. Какво е изорал? Той само е бутал остена, а воловете са орали. Не само воловете, но много още условия на земята – влагата, слънцето, топлината, са помагали за нивата, а после човек казва, че той е изорал всичко. Мислите ли, че с тази философия може да се постигне нещо? Майката казва: „Родих това дете.“ Това не е вярно. Че семето, което изникна от земята, земята ли го роди? Семето го посадиха в земята и то се роди без майка. И без майка може, значи. Кой роди Адама? Коя беше неговата майка? Бог взе малко кал, направи от нея човека, вдъхна в него живо дихание и той стана жива душа. Дали това е по вашето разбиране, то е друг въпрос. Мислите ли, че вашите вярвания са абсолютни? Душите се раждат, но те вечно съществуват в Бога. Това е истинската философия. Те са едно с Бога. Следователно когато Бог създаде света, Той изпрати всички души по света да изследват това, което Той е създал, да се учат. Той нарича тия души Синове Божи, защото са едно, равни с Него. В този смисъл и земята за всички вас е едно училище. И ако разбирате това, всички

вие трябва да се радвате, че сте пратени на училище, да се учите. Които боледуват, трябва да се радват; които осиромашават, трябва да се радват; които забогатяват, трябва да се радват. Като срещнете един сиромах, трябва да го видите, че играе с кърпа в ръце, ще кажете, че е полудял. Не, сега, именно, му е дошъл ума на място. Естествено положение ли е това да срещнете един сиромах с наведена към земята глава и с отпаднал дух? Лъжливата философия седи в това, че той мисли, какво, нищо няма. Това е първата лъжа в света. Онзи пък, който е забогатял, мисли, че всичко има. Това е втората лъжа. Мислите ли, че богатият е придобил нещо с богатството си? Колкото сиромахът е придобил със сиромашията си, толкова и богатият е придобил с богатството си. Има сиромаси, които са по-умни от много богати. Умът не се купува с пари. Умът не се купува и със сила. Умът е едно велико благо, дадено на човека от Бога. Напуснете вече старите теории. Някои хора искат да станат добри, като дават пари на бедните. С даване на пари човек не може да стане добър. Той става повече користолюбив, отколкото да стане добър. Ако давате пари на някой човек, един ден ще му кажете: „Не знаеш ли, че ти помогнах, пари ти дадох?“ Кой създаде тези пари? Ти не ги създаде. Хиляди хора са работили, докато се създадат тези пари. Хиляди работници са копали в земята, докато ги изкопаят. После други работници са промивали това злато. Трети са го топили, оформявали, докато най-после държавата ги е отпечатала. Но златото не е и на държавата. То принадлежи на самата природа, от която са го изкопали. На всяка държава се дава известно количество злато, за да го използва като средство за някакво добро. Другото заблуждение на хората е, че искат да станат умни. Като са дошли на земята те казват, че човек трябва да стане умен, да поумнее. Няма какво да поумнява. Казвате на някого, че е обезумял. И това не е право. Трябва да му кажете да употреби ума си малко по-другояче, по друг начин да впрегне силите на своя ум. Ако човек не употреби ума си, както трябва, на място, той причинява вреда на хората. Пък ако човек употреби ума си на място, да внесе

светлина в човешките умове, той им причинява добро. Така трябва да разбирате нещата и правилно да говорите. И в Писанието е казано: „И рече безумният в сърцето си, че няма Бог.“ Под думата „ум“и ом се разбира Божественото в човека. Следователно, безумен е онзи, който не употребява ума си, както трябва, т. е. не употребява Божественото в себе си. Кой не може да каже две сладки думи на брата си? Дойде при тебе един човек отчаян, гладен, нуждае се от хляб. Като не може да задоволи глада си, той решил да тури край на живота си. Какво трябва да направиш? Извикай го у дома си, дай му малко хляб, една-две ябълки или круши, кажи му една-две сладки думи и ще видиш, че сърцето на този човек ще се стопли, ще забрави своето отчаяние. Който не разбира закона, той веднага ще извади тоягата си и ще каже: „Защо си дошъл при мен да просиш?“ И той ще вдигне своята тояга. И двамата ще се сбият и скарат за хляб. Под думата „тояга“ аз разбирам лошите думи, които хората разменят помежду си. Някой ще каже: „Казах му няколко думи да ме помни, да не мисли, че съм простак.“ Според мене, именно с лошите думи ти ще покажеш своята простащина. Кое е по-хубаво: да убиеш един човек или да го вържеш? Ако го убиеш, това показва, че си слаб човек, а слабите всякога се наказват. В Божествения свят слабите се наказват, а силните се благославят. Всеки човек, който може да връзва своя неприятел, т. е. да го обърне към Бога, да го накара да живее Божествен живот, той е един силен човек. Всеки човек, който може да убие своя неприятел, да се освободи от него, той е слаб човек. В света е точно обратното. Тези хора, които убиват, се считат за силни и те се наказват. Това е един метод, една философия, която нищо не допринася в живота. Някой се бори със себе си и казва, че е много лош човек. Защо да не си каже, че е добър човек, но още не се е научил да проявява доброто в себе си? Кажи за себе си, че си добър човек, но не проявяваш Божественото. Кажи и започни да Го проявяваш.

Ето какво казва Апостол Павел в Прочетената глава: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, но любов нямам, ще съм мед, що звънти

и кимвал, що дрънка.“ При това положение човек ще има само едно външна обстановка и ще струва толкова, колкото струва една празна каца. Коя бъчва струва повече: онази, която е пълна с масло или онази, която е празна? Разбира се, че понякога пълната каца струва десет пъти повече от празната. Ако маслото е доброкачествено и цената на бъчвата се подига. Ако кацата е празна, човек няма да вземе и нея, отказва се и от кацата.

„И ако имам всичкото пророчество, и зная всички тайни, а мога и гори да премествам, но любов нямам, нищо не съм.“ Като качество на любовта Апостол Павел туря търпението. Търпението е Божествено качество. Под думата „търпение“ се разбира правилното съчетание между ума, сърцето и волята на човека. Или с други думи казано: търпението подразбира правилното съчетание между духа, душата и ума на човека. Там, дето човешкият дух, човешката душа и човешкият ум не са съчетани и там, дето човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля не са съчетани, там няма никакво търпение. Търпението не е произволен процес. Всеки, който има търпение в себе си, той има и сила. Без търпение човек не може да има сила в себе си. Само силният може да търпи. Слабият не може да търпи. Слабият търпи по неволя. Като го бият, той търпи по неволя. Той не носи страданието доброволно, но отвън му го налагат. Нима волът, който оре нивата, е търпелив? Той носи неволята, но не и търпението.

Наскоро ми разправяха един пример. Един наш приятел имал котка, която възпитавал. Той искал да я възпита да не яде птички. Той искал да ѝ предаде своето вярване. Както той вярвал, така и тя да вярва. Каквото ѝ каже да го слуша. Той мислел, че всичко това е постигнал. Един ден той останал изненадан. Видял, че котката му хванала една птичка. Той се затичал към котката си, но и тя тичала с птичето в уста, докато успяла да го изяде на общо основание. Това силно го разсърдило и той намислил да накаже котката си, да ѝ даде добър урок. Той чул отвътре нещо да му казва: „Като искаш да дресираш котката, гледай да бъдеш справедлив.“ Котката избягала и

след един-два часа се върнала. Той решил да изпълни намерението си, да я накаже, задето не го послушала. Пак нещо вътре в него му казвало: „Бъди справедлив!“ Наистина, ако той беше успял да набие котката във времето, когато ядеше птичката, имаше смисъл, но сега, след като я изяде, нямаше защо да я бие. Обаче, силно ядосан, той започнал да я бие и излязъл от границата и на човешкото, и на Божественото. Щом почувствала котката това положение, тя се разгневила силно, хвърлила се върху него, забила ноктите си в шията му и той едва могъл да се спаси от нея. Като се освободил от ноктите на котката и тя се освободила от него. Какво показва това? Това показва, че ти можеш да възпитаваш един човек само тогава, когато Божественото действа в тебе. Излезеш ли от границата на Божественото в себе си, този човек става свиреп и се нахвърля върху тебе. Следователно пазете правилото: никога не престъпвайте границата на Божественото. Бог е дал право на котката да яде птички. Кой от вас не е ял птици? Няма нито един от вас, който преди да се е обърнал към вегетарианството да не е изял поне 20 кокошки. Сега сте вегетарианци, но преди да сте били вегетарианци, колко кокошки сте изяли? А сега искате от котката да не яде птички. Тя казва: „Чакай, и аз един ден, като стана вегетарианка като вас, няма да ям птички.“

Апостол Павел казва: „Любовта търпи, благосклонна е, не завижда.“ Завистта спада към един полуинтелигентен свят, тя не е от висок свят. Някой завижда, че друг човек е по-добър от него. Какво от това? Какво лошо има в това, че един кон носи по-силен товар от моя? Светът се нуждае от силни коне. Ако някой човек е по-силен и по-умен от мене, той е на мястото си. И слабите хора са на мястото си. И тия, които носят малък товар, и те са на мястото си. Защото хората с по-малък товар могат по-лесно да услужват. Ако съм слаб и нося на гърба си една чанта от десет килограма товар, аз лесно мога да я сваля и да помогна на онези, които се нуждаят от моята услуга. Обаче, ако нося един товар от сто килограма, мъчно мога да го сваля от гърба си. Слабите хора са практични, те се занимават с дребна търговия.

Тежките търговци, с големите чували, те разполагат с хиляди левове. Обаче и едните и другите са на място. По-слабите вземат на кредит от по-силните, от по-богатите. Същият закон съществува и в органическия свят. По-учените вземат материал от онези, които не са толкова интелигентни. Например, когато някой ученик учи по музика или по техника нещо, или по рисуваше, в първо време той учи при такива учители, които не са толкова важни. Например, докато е при майка си детето учи от нея. Щом отиде в училище, учителят изисква от него друго нещо вече, той не се задоволява с това, което детето носи от дома си.

Та при сегашните условия на живота ние се нуждаем от едно правилно разбиране на живота. Ако ние не можем да разберем онази велика Божествена любов, която ни е дала всички условия за живот, ние нищо не сме придобили. Върху тази любов, именно, почиват отношенията между мъже и жени, между майка и баща, между синове и бащи, между майки и дъщери, между учители и ученици, между слуги и господари, между държави и т.н. Тази любов трябва да бъде основа навсякъде в живота. Но човек трябва да знае, как да я приложи. Затова е дошъл той на земята. Той е дошъл на земята да служи на доброто. Това е новото разбиране. Сега хората очакват да станат по-добри. Светът сам по себе си е много добър, но в света има неща създадени от хората, които трябва да се премахнат. В света съществуват ред човешки заблуждения, физически, сърдечни и умствени. Ако хората биха могли да се освободят от тия заблуждения, те биха решили въпросите на своя живот. Ако хората могат да се освободят от своите заблуждения и оставят само Божественото да работи в света, още днес Царството Божие ще се въдвори на земята. Всички хора, които са дошли до това разбиране, ние ги считаме за умни. Ето сега във вестниците пишат посланието на Рузвелт към великите сили и им казва: Ако се съгласят в продължение на десет години да не нападат слабите и малки държави, те ще им помогнат икономически. И Бог отгоре казва: „Ако ме слушате и не се измъчвате

едни други, аз ще ви благословя. Ако престъпите моя закон и аз ще приложа върху вас този закон, който вие прилагате върху другите народи.“ Следователно и болестите, от които страдате не са нищо друго, освен признак на нарушение на Божествената любов. Всички недъзи са причинени, именно, от това нарушаване. „Ама другите хора не са по-добри от мене.“ Това е друг въпрос. Всички недъзи на хората са вътре в тебе. И всички добродетели на хората са пак вътре в теб. Следователно ти не можеш да говориш за другите хора. Ако ти изправиш себе си и светът ще се изправи. Така седи въпросът. Затова, именно, се проповядва личното изправяне. Всеки човек трябва сам себе си да изправи. От вас зависи изправянето на света. Мнозина очакват да дойде Духът у тях, че тогава да работят за своето изправяне. Това е неразбиране на въпроса. Още при създаването на човека Бог е вложил всичко в него. Идването на Христа няма за цел да внесе нещо ново в човека, но да даде условия Божественото да се прояви, т. е. да покаже на хората по кой път могат да се подигнат. Следователно съвременните хора се намират в един път на отклонение, от който трябва да се върнат и да поемат правилния път в живота. Сега, ако питате жените, те ще ви кажат, че по-големи насилници от мъжете няма. Това е тяхно мнение. Ако питате мъжете, те ще ви кажат, че по-големи изнудвачи от жените няма. И това е тяхно мнение.

От прочетената глава за любовта вадим заключение, че ако мъжът и жената не изправят своите отношения един към друг, светът няма да се изправи. Докато жената мисли за че мъжа, че е насилник и докато мъжът мисли за жената, че е изнудвачка, те се намират в човешки отношения, а човешкото не разрешава въпросите. Правото е в Божественото, а не в човешкото. Казва се, че Адам излезе от Бога. Значи, Бог му е вдъхнал дихание на живот. Ева пък излезе от човека, от Адама, т. е. от Божественото, което Бог вложи в човека. Понеже и двамата, и Адам и Ева имаха Божественото в себе си, те трябваше да служат на Бога. И мъжът и жената трябва да служат на Бога. Днес

всички хора страдат от неразбиране на нещата. Адам не си призна грешката. Той трябваше да каже: „Господи, съжалявам, че не взех под внимание Твоите добри съвети, каквото ми каза да го направя." Ева яде от забранения плод без да пита Адама, без да пита Господа, а после дойде да убеждава Адам и той да яде от този плод. Погрешката на Адама седеше в неразбирането на живота. Като видя, че животните, които минаха край него, бяха с другари, мъжко и женско, той си каза: „Господ направи всичкото добро на животните, а на мен нищо не направи." Когато Бог създаде жената, каза на Адама: „Ето, тази е твоята другарка, направи я такава, каквато искаш да бъде." Така се опита човекът. Така опита той себе си. Дотогава, докато ние се съмняваме в Бога, добро в света не може да има. Аз говоря за онзи Бог, Който е създал живота, от Когото зависи индивидуалния, семейния, обществения живот, живота на народите, на държавите, на цялото човечество, на цялата вселена, на цялото Битие. От Него зависи всичко. Човек, който се съмнява в този Бог, никакво добро не го очаква. Който казва, че и без да вярва в Бога, той може да успява в живота си, това е първата лъжа, с която си служи. Нека да употребя друга дума вместо лъжата. Този човек не говори истината. Думата „лъжа" осквернява човека.

Питам: Какво трябва да се проповядва днес на хората? Днес трябва да се проповядва на хората за Божественото, което Бог е вложил в тях, в техните умове, в техните сърца и в техните тела. За Божественото трябва да се говори на хората. Те трябва да дадат ход на Божественото в себе си. Днес всички добри, велики хора идат да възпитават човечеството. Мислите ли, че положението на сегашните управници е леко? Те се намират в трудно положение. Не мислете, че те са глупави хора. Те седят и мислят, по кой начин да спасят света. Можете ли да си представите, какво ще бъде, ако днес се отвори една война? Всички големи градове, като Лондон, Париж, Берлин, София и др., всички ще бъдат изметени. Те ще бъдат изравнени със земята. Затова днес всички държави си правят подземия, там да се крият.

Страшна работа ще бъде. Ще има бомби големи от 200–500–1000 килограма тежки. Знаете ли, какво нещо е да падне такава една голяма бомба в един град? Знаете ли, ако се отвори една такава война, какво ще бъде? Най-здравото поколение, годно за оръжие, ще отиде. И след това трябва да се минат векове, докато се създаде всичко това отново. Защо трябва хората да се бият с бомби? Аз не съм против войната. Хората трябва да воюват, но без да се убиват. Днес нито демократите са на права страна, нито утилитаристите. И едните, и другите защитават своите интереси. Трябва да дойдат такива хора, които да защитават интересите на цялото човечество, на народите, но във връзка едни с други. Ако е добре на всички народи, ще бъде добре и на всеки народ отделно. Ако един народ мисли да е добре само на него, той е на крив път. Както е изключена възможността един човек да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни, така е изключена възможността един народ да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни. Това ще се опита. Всички народи трябва да залегнат едни за други. Благодарение, че има един възвишен свят над хората, който управлява народите. А то да остане на народите на земята сами да се управляват, светът моментално би изчезнал. Този свят е невидим, но той е пълен със същества, умовете на които са отворени. Този свят разполага с такива грамадни сили и възможности, каквито хората не могат да си въобразят. Този свят е вън и вътре в нас. Ако би пожелал, той може да приспи съвременното човечество и да го направи безопасно. Но какво ще постигне с това приспиване? Разумният свят иска по-скоро да убеди хората, да ги застави да мислят по друг начин, отколкото да ги приспива. Ако е въпрос за крайни мерки, като стане нужда, той може да ги приспи, но като ги приспи, трябва да започнат отново. С това нищо не се постига. Всеки човек, всеки народ трябва да се отнесе към себе си. Вие искате Господ да махне злото от света, да ви приспи. Но приспиването нищо не постига. Щом става въпрос за приспиване, защо плачете за вашите умрели? Те са заспали. Това е неразбиране на нещата. Защо един религиозен или един идеен човек

умира за своето убеждение? Той вярва в друг един свят, дето го чакат неговите братя и сестри. Когато един човек умира за своето отечество, той казва: „Аз ще умра за отечеството си, но ще живея в друг свят.“ И тази идея е пак религиозна. Идеята за национализма е пак религиозна идея. И тя има Божествен произход. И затова човек казва: „Ако умра да умра поне за една свещена идея в себе си.“ Казвам: Ако човек умре за една идея, от любов към човечеството да се подигне, тази идея е на мястото си. Днес от всички хора се иска да бъдат силни. Мнозина вярват, че Англия ще оправи света. Други мислят, че Германия ще оправи света. Трети очакват на Франция. Всички се лъжат. Нито Англия, нито Германия, нито Франция ще оправят света. Онзи, Който е създал света, Той сам ще го оправи. Всички народи в света са служители на Великия Бог, Който има предвид правото на всички хора, на всички народи. Той иде в света да освободи всички хора и всички народи от кривото разбиране на Адама. Днес хората и народите се стремят към свобода, но те искат да освободят себе си, да освободят своя народ, а другите да заробят. Това е невъзможно. Те говорят за свобода, освобождават своя народ, а заробват другите народи. Освобождаването на своя народ е Адамова идея, т. е. идея на раздаване. А заробването на другите народи, това е идеята на жената, женска идея, т. е. идея на събиране. Щом заробваш, това е идея на жената, на Ева, женска идея. Щом освобождаваш, това е идея на мъжа, мъжка идея, идея на Адама. Днес светът не е свободен. Божественият свят поддържа идеята на Адама, да освободи света, но същевременно поддържа и идеята на жената, да зароби света, но не по този начин, както жената го заробва. Божественият свят иска да примири тези две идеи, като превъзпита мъжа и жената. Всички жени по лицето на земята трябва да се обединят и да реформират своята идея, като разберат, че не със заграбване може светът да се оправи. И всички мъже по лицето на земята трябва да се обединят и да реформират своята идея, като разберат, че не с раздаване на всичко, светът може да се оправи. Трябва да се даде свобода на всеки човек, да се прояви.

Под думата „свобода“ аз разбирам да се даде възможност на всеки човек, да прояви Божественото в своя ум, в своето сърце и в своето тяло, да бъде полезен, както за себе си, така и за своите ближни. Като се прояви свободно, като прояви Божественото в себе си, той ще бъде полезен и за своя народ, за цялото човечество, за цялата вселена. Така седи идеята на новото учение. Новото учение, Божественото учение, което иде, има предвид да спаси света. Казва се в прочетената глава: „Най-голяма от всички е любовта.“ Любовта е произведение на Бога. И ако вие не вярвате в Бога, в любовта, а вярвате в себе си, нищо не можете да постигнете. Докато ти вярваш в Бога, Който живее в теб, ти можеш да постигнеш всички свои добри желания. Докато вярваш, че ти живееш в Бога и Бог живее в теб, ти си на правата страна. Но ако вярваш, че ти живееш в Бога, а Той не живее в теб, ти си на кривата страна. Ако Бог пребъдва в тебе, а ти не пребъдваш в Него, ти пак си на кривата страна. Едновременно трябва и Той, и ти да пребъдвате един в друг. Христос е казал тази идея: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие ще пребъдвате в мене. Тогава аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се изявим.“ Това значи: ще ви се дадат добри условия отвън и отвътре да се подигнете. Тогава всеки ще седи под своята смоковница и ще бъде щастлив. Тогава няма да има гладни хора. Ако е гладен, достатъчно е да подигне очите си нагоре и веднага на масата ще има хиляди плодове. „Възможно ли е това?“ Че в природата нали става така Искате ли да се подигнете, казвам: Напуснете старата вяра, която досега сте имали, т.е. не вярата, а вярванията. И тогава не ходете да просите. Вложете в ума си идеята и желанието да станете силни, че при каквото положение се намирате, дали сте богати или сиромаси, дали сте учени или невежи, дали сте силни или слаби, болни, да ви е приятно. Това са възможности за растене. Това са смени в природата, през които човек неизбежно минава. Щом си гладен, ти си сиромах. Следователно очаква те един хубав обяд. Щом се нахраниш, ти си богат, но след това пак ще осиромашееш. Ние виждаме, как колелото се върти. Гладният работи,

а ситият, богатият почива. Казвате: „Блазе на богатите!“ Не, богатият плаща, а сиромахът получава, печели. Да си сиромах, това е женски идея. Да си богат, това е мъжка идея. Богатият казва: „Трябва да бъда богат, да давам.“ Добре е това. Но в това даване има едно тщеславие. Когато Адам погледна животните, на които даде имена, той се възгордя и каза: „Какво съм създал!“ Да, но едни от тия животни не го послушаха, те се опълчиха против него. Други, обаче, го послушаха. Същото е и с растенията. Едни от растенията признаха Адам за своя господар, други не го признаха. Онези, които го признават, му услужват. Той си прави греди от тях, строи си къщи. Но онези, които не го признават, се възмущават от него. И ако той си е направил греди от тях, след известно възмущение, те се счупват и го затрупват под собствената му къща. Ще кажете, че тези греди са се счупили случайно. Не, идеята му за създаването е била слаба. Ако идеята му беше Божествена и гредите никога не биха се счупили. Всичко, което се чупи в света, всичко, което се покваря, всичко, което е слабо, е човешко. Всичко, което е силно, всичко, което носи здраве, любов, знание, свобода, радост, щастие, е Божествено. Болестите, недоволството са човешки работи.

Сега всички трябва да се подигнем в себе си и да благодарим на Бога, че живеем в такива красиви времена, когато Бог се проявява. Днес Бог се проявява, както никога друг път. Това всички трябва да знаете. Всички ония, които не изпълняват волята Божия, ще си заминат от земята, ще бъдат интернирани, няма да остане нито един от тях. Всички народи, които не изпълнят волята Божия, ще си заминат от земята, ще бъдат интернирани, няма да остане нито един от тях. Земята ще остане за онези народи, които изпълняват волята Божия. Това трябва да знаете и ще го видите. Дали вярвате в това или не вярвате, ще го опитате. Както интернират от София в провинцията, така ще бъдат интернирани всички, които не искат да изпълнят волята Божия. Не само ще ги интернират, но ще ги екстернират далеч

някъде. Земята ще се освободи от всички, които не следват Божия път. Това е въпрос за Онзи, Който е създал света.

Сега аз говоря за единно държавна право, което хората нямат предвид. Има една Глава в света, която трябва да се почита от всички. Всички държави, всички народи, всички мъже и жени, всички господари и слуги трябва да имат едно мнение за тази Глава. И в името на този Бог, казвам: Хората трябва да престанат да се измъчват. В името на този Бог на любовта, хората трябва да си съдействат да се подигнат. Те трябва да изпълнят волята Божия, защото иде златната епоха, иде Царството Божие на земята. Ние трябва да се освободим от всички страдания, мъчнотии, неразбирания и да живеем един радостен и щастлив живот. Този живот иде и ние трябва да го посрещнем със съзнание.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

25-та неделна беседа от Учителя, държана на 16 април 1939 год. София – Изгрев

НОВОТО В ЖИВОТА

Отче наш.

Ще прочета част от шестата глава от Евангелието на Лука, от 12–39 стих.

Духът Божи.

Мъчно е човек да премине живота с всички негови противоречия, които изпъкват. Животът, тъй както е, той не може да се примири с нищо. Защо ние искаме да примирим това, което не може да се примири? И после събираме това, което не може да се събере. Да разширим това, което не може да се разшири. Има неща, които нито се увеличават, нито се намаляват. Ти не можеш да увеличиш любовта, нито да я намалиш. Туй е наше тълкуване. Има нещо, за което се безпокоим и ние влизаме в живота, но не ни влизат в работата. Ти се безпокоиш, дали слънцето ще изгрее или ще залезе. То е негова работа. Ти се безпокоиш и казваш: „Слънцето няма да изгрее." Лъжеш се, ще изгрее. Ти мислиш, че слънцето няма да залезе, казвам: Ти се лъжеш, ще залезе това слънце, ще има залез. Ти мислиш, че радост няма да имаш в живота. Лъжеш се, ще имаш радост. Ти мислиш, че скръб няма да имаш в живота, лъжеш се, ще имаш скръб. Ти мислиш, че вечно ще живееш, лъжеш се. Ама ти мислиш, че ще умреш, пак се лъжеш. Тия работи са извън вашата възможност. Дали ще живееш вечно, туй не е ваша работа. И дали ще умреш, то пак не е ваша работа. Защото думите „живот" и „смърт", хората обясняват по своему. И прави са. Ако вземете едно научно обяснение за живота или вземете едно религиозно обяснение за живота, това са две различни схващания. Има нещо вероятно.

Та сега се иска да не се безпокоиш за онова, което не ти влиза в работа и да не се радваш за онова, което не ти влиза в работа. Мисли

само за това, което се отнася само до тебе. Като казваме: „се отнася само до тебе“, има една лъжлива философия. Казвате: „Човек не трябва да мисли за другите.“ Но другите хора, това са условия, възможности, заради него. Ти трябва да вземеш в съображение, че всички хора около теб са условия и възможности в дадения случай. И ти, в даден случай, и ти си възможност и условие за другите. Ти това не можеш да го избегнеш. Ако мислиш, че ти сам можеш да живееш, независимо от другите хора, ти се лъжеш, пък ако мислиш, че си свързан, зависим си от тях, пак се лъжеш. Какво нещо сега е лъжата? Лъжата е туй, което не е истина. Какво нещо е истината? Туй, което е. Когато ти мислиш, че в скръбта ще намериш радост, това е лъжа. И когато мислиш, че в радостта ще намериш скръб и то е лъжа. Това са неща, които... Трябва да се освободите от вашите детински възгледи. Те са били полезни за вас като форми на вашето развитие, но новият живот, възрастния живот, изисква малко други схващания. Не да се откажете от миналото. Ти не може да се откажеш от него. Сегашните хора не знаят какво нещо е миналото, какво нещо е бъдещето и какво нещо е настоящето. Аз представям миналото. Всичките хора, миналото представят човешките народи. Бъдещето представя възвишените същества, духовете, а настоящето, това е Бог. Тъй както сега живеете, то е Бог. Вие в Бога живеете. Сега мнозина казват, какво ще бъде със света? Настоящият свят ще бъде точно това, което Бог е определил. То е Негова работа. Ще има ли мир? То е Негова работа. Ще воюват ли хората? То е Негова работа. Ще се бият ли? То е Негова работа. Ще се обичат ли? И то е работа на Бога, не е ваша работа. Всичките тия народи и хората решават един въпрос, който не се отнася до тях. Искат да уредят света сега. Ще видят доколко могат да го уредят. Тъй както искат да го уредят, не се урежда. Човек иска да уреди живота си, като яде. Той се заблуждава. Защото в яденето, колкото е възможно да живееш от яденето, толкова и от яденето ще умреш. Казват, гладни ще умрем. Но и сити ще умрете. Някой казва, че без парички е голямо страдание. Но и с парите пак страдание ще

имаш. Та често ние ще претърпим онова, като онзи търновски адвокат, който носел два кобура и пътувал от Търново за Севлиево. На пътя имало едно място дето се криели разбойници. Хващат го и казват: „Защо носиш тия кобури?“ – „За зор-заман.“ – „От този зор-заман има ли по-голям?“ – Питат: „Пари носиш ли?“ – „Не.“ Взели, че го набили, че не носи пари в себе си, взели му и кобурите. И всички вие сте въоръжени с два кобура, само че пари не носите и бой ще ядете. Сега разбирайте ме, то е една философия на онези разбойници. Те разбират така, това не е максима в живота. Но всякога една максима, когато човек не разбира правилно нещата, тъй както са създадени, той ще дойде в едно противоречие със себе си и ще пострада. Та сега Христос е дал противоречието на двоякия живот. От какво зависи щастието? Казвате, радвайте се. На какво да се радват? Ония, които нямат никакви блага, Той ги облажава. Казва: „Кой каквото направи за в бъдеще, ще има. А пък които сега имат, който сега е богат, за в бъдеще няма да има.“ Казвам: Когато се чете учението Христово се среща едно противоречие, понеже то не съвпада със сегашното наше разбиране. Той казва „Любете враговете си.“ Кой ти е враг? Враг е онзи, който ти сам си създал. Този човек тебе ти е направил една услуга. Да кажем, той ти е дал 10 кила на заем и ти не искаш да ги върнеш. По неговите разбирания, ти си обещал да върнеш житото, но не го връщаш и той те намрази. И Христос казва, за да не те мрази, върни му 10-те кила, които си взел от него. Обикни го, защото, ако нямаш любов, няма да му върнеш. Ако се зароди в теб любов, ще се изправи погрешката. Защото погрешките без любов не може да се изправят. Когато казвате, че човек трябва да изправи погрешките, то е невъзможно без любов в света, пък любовта не може да се прилага, ако ти нямаш знания, ако не знаеш. Трябва да знаеш, как да обичаш. Любовта и тя си има своя форма. Ние, съвременните хора, хората които преди нас са живели и тия, които ще дойдат след нас, всички мислят, че са изучили начините на любовта. Но начините на любовта не са изучени. Онзи, младият момък, който се жени за

някоя млада, красива мома, която му казва, че вечно ще го обича, верни ли са тия думи, че вечно ще го обича? Тия думи са относителни. Утре тя като намери поздрав и по-умен и по-богат и с по-добър характер, не сприхав, веднага ще го обикне повече от другия. Мислите ли, че някакъв закон може да постави обичта? Да, каже „Той ми каза." Казвам: Това е относително. Обещанието не е само от едного. Двама души обещаят и кой трябва да изпълни обещанието? Да се изпълни едно обещание, то трябва добре да се разбере. Има три вида разбиране. Едното разбиране, което протича от стомашната система на човека. То е физическият свят, видимият свят. Туй, което ние го наричаме реалност. Философите го наричат последствие. Едно явление на друга една реалност. То представя формите на нещата. И на нас този свят се представя от стомашната система. И ние постоянно трябва да задоволяваме този стомах с твърда храна, която трябва да сдъвкваме, да турим малко водица, слюнка, за да може тази храна да се смели. Ако не знаеш как да ядеш, твърдата храна не се смила и стомахът започва да протестира. Ти имаш едно мрачно схващане. Щом те заболи коремът, веднага целият живот ще се измени. Често, когато смилането на храната не става правилно, туй с което мислиш, стомахът, това е черният дроб. Тогава очите пожълтяват. Окултистите казват, че жълтият цвят е цвят на ума. Той представя човешкия ум. И трябва да знаете, че този жълт цвят е малко златист. Злато е той. Едновременно жълтият цвят, за да бъде в своята пълнота, той трябва да има силата да лекува. Да има онова качество на златото. Да носи живот в себе си. Та казвам, щом храносмилането не става нормално, очите започват да пожълтяват, значи черният дроб не е на място. Било е време, когато черният дроб е мислил. Всичката злоба и омраза на хората произтича от черния дроб. Когато някой човек те мрази, не може да те намрази от ума си. Но смущава се черният дроб. Всяка една сръдня, всяка една омраза в човека, се отнася до неговия черен дроб. И като е занят с омраза, черният дроб не може да изпълни своите функции, храносмилането

не става правилно. Философията е следната: Ако намразиш един човек, ще придобиеш ли нещо или не? Ако ще придобиеш нещо, мрази го. Но ако ще изгубиш два пъти, отколкото ще спечелиш, не го мрази. Мене често са ме питали, казват, че имал да взема от някого. „Колко имаш да вземаш?“ – „10 хиляди.“ Казвам: „Този човек има ли имущество, къща?“ – „Няма?“ – „Ниви има ли?“ – „Няма.“ Казва: „Да водя ли дело?“ Казвам: „Никакво дело не води. Ти ще го осъдиш, ще го затвориш и той ще излежи. Да кажем, че законите допущат това. Ще трябва да плащаш на адвокат и някой път ще трябва да дадеш толкоз, колкото има да вземаш.“ – Казва: „Има да ми дава.“ – „Че няма да ти ги даде, да ти кажа, няма да ти ги даде.“ – „Защо направи така?“ Казвам: „То не е твоя работа, то е негова работа. Той не иска да ти даде парите. Ти си умният човек и – казвам – не води дело сега, нищо повече. Дето две-три години ще си събираш, посвети тия години на работа и ти ще спечелиш тия пари. По-умно е. Ако водиш дело, ти няма да спечелиш, пък и даденото и то е загубено. Ще имаш двойна загуба.“ И действително, този съвет работи. Преди повече от 15–20 години ме срещна един варненски търговец, казва: „Загазихме я, изгубих. Дадох на едного повече 10 хиляди лева, изяде ми парите.“ Казва: „Какво да правя?“ Казвам му: „Работи, пари не искай от него. От друго място ще ти дойдат.“ Той казва: „Ще те послушам.“ След 4 години ме среща и казва: „Благодаря ти, спечелих повече, отколкото ми изяде онзи.“ Казвам: Ако не приложим, ще имаме известни нещастия, несгоди в живота. Ако приложим Божествения принцип в живота, ще работим с условията, които бъдещето ни носи и тогава лесно ще се справим с нашето минало. Загубите са минали неща. Погрешката е там, че ти си дал 10 хиляди лева, не трябваше да ги дадеш на този човек. Ти трябваше да дадеш само хиляда лева. Нищо повече. Той като иска 10 хиляди, хиляда да му дадеш. Хиляда лева може да ги плати, а 10 хиляди не може. Тази погрешка не я повтаряй втори път.

Всички съвременни хора, в началото поставят Христовия закон. Всички постъпвате евангелски. Аз гледам, няма нито един от обществото да не постъпва евангелски. Щом дойде някой гост, вие го посрещате евангелски, както Христос е казал. Ако заседи около десет дена у вас, лицето ще започне да се изкривява. Казвате: „Няма ли да си замине да се освободя?“ Изпратите го по Мойсеевия закон. И той си излезе недоволен. Такъв гост като ви дойде, не го гощавайте хубаво, но му дайте сух хляб. Не му правете баница, но попара малко със сирене, никаква баница. Никаква пилешка чорба. Човекът, вие го гощавате тъй богато и той казва, намерих мястото, дето може да живея. Вие го изкушавате. След като направите едно погрешка, казвате: „Няма разумност.“ и т.н. Не, не. Погрешката е във вас. И в любовта хората започват по същия начин. Като погледнете онзи писмовник на любовните писма, то е Христовото учение, готови на всички жертви, всичкото е турено. Онази жена като дойде заседи в къщата вътре. Погрешката не е в жената, погрешката е в момъка. Този момък трябва да каже: „Като седиш при мене, ти не може да бъдеш щастлива. Аз съм сприхав човек, от баща ми съм наследил нещо. И аз искам да бъда друг, но не съм такъв, какъвто се показвам. Не си ме виждала, по някой път може да си позволя да ударя. И туй често го правя.“ Той не трябва да лъже. А той започне да говори туй, което не е. Той започва да ѝ разправя: „Ти като дойдеш при мене, че обуща ще имаш, че дрехи, че апартамент ще имаш, автомобил ще имаш, две слугини ще имаш, Карлсбадски бани...“ Какво ли не ѝ обещава. Тъй както е животът, не е лошо. То е неразбирането на хората. То е все таки, човек има малко пали, започне една къща. Той едва има пари да си направи една стая и кухня, едва има 40–50 хиляди лева, а той започне една къща, която ще струва 300 хиляди и после казва: „Загазих!“ Той мисли това, което не е. Той мисли да направи къща, да я дава под наем. Той не знае какво нещо е наемател. Който иска да се измъчва, който иска да си има неприятности, нека направи една три етажна къща, да ги даде под наем на наематели и тогава ще види.

Та казвам, сега се изискват онези възвишените възгледи. Трябва да се разбира физическия свят с неговите закони, подробно трябва да се изучава. Човек трябва да се съобразява с тия закони, понеже в областта, в която живеем, тия закони не може да се изменят. За в бъдеще може би ще се изменят, но сега законите са закони. Ти не можеш без ядене. Вторият възглед, то е дихателната система. Той представя духовния свят, разумното в човека. Ако ти не знаеш как да дишаш правилно, твоята кръв не може да се пречисти, ще останат много утайки в тялото, ще се зародят ред болести в ставите ти и в мускулите ти. Ти ще мислиш, че нещо провидението тъй е наредило. Провидението тъй е наредило, понеже ти не дишаш както трябва.

Ето аз какво разбирам под дишане: Ако дишаш и не мислиш когато дишаш, при дишането, като приемаш въздуха трябва да благодариш на Бога, че си приел въздуха в себе си да го задържиш. И като го изпратиш навън да благодариш, че Бог ти дал свобода, да вземаш колкото искаш. По някой път дишаме без да мислим. Умът е някъде другаде. Разрешаваме някой друг въпрос, вследствие на туй отсъствие на ума, създават се всичките нещастия в света. Човек всякога да е буден. На сутринта да е будно съзнанието и половин час да дишаш и да благодариш. На обед половин час да дишаш и да благодариш и вечерно време половин час да дишаш и да благодариш. Направете това да видите как ще се подобри здравето. Там, дето ума присъства, всяка работа става добре. И при стомаха е същият закон. Ти ядеш, без да присъства твоя ум. Ако ядеш и не благодариш за яденето, пак е същият закон.

Та казвам сега на хората: Кой е правоверен? Аз наричам правоверни хора, които ядат и благодарят. Туй е физическото поле. Кой е правоверен? Който, като диша за въздуха, благодари. Той е правоверен. След туй иде неговата глава, на човека, неговата нервна система, която представя Божествения свят. Всяка една хубава мисъл, която влезе в ума ти, ти да благодариш на Бога заради нея. Ти тогава силен ще станеш. Сега хубавите мисли идат, ние мислим, че те

всякога вървят. И така не се ползваме. Всяка една мисъл, която прониква в твоя ум, тя е едно условие за една възможност, за твоето повдигане в света. Ти я приеми и благодари на Бога заради нея. Тя изведнъж няма да поправи всичко. Но в дадения случай, тя ще поправи туй, което трябва. Казвам: Знаете ли в един час какво става на земята? Колко хора се раждат в един час? В един час се раждат 5000 и умират 4600. Следователно, имаме едно изобилие от 400, които остават. 5000 се раждат, а 4600 умират. В един час 5000 хиляди майки раждат и знаеш, те като раждат какви страдания имат, на косъм е животът им. И след туй знаете, че още 4600 майки плачат за онези, които са заминали. Имате близо 9600 майки, които плачат. Едните намират щастието, а другите, загубват. Казвам: Законът какъв е? Ти си ял храна. Докато се смели тази храна има опасност. Ако ядеш и не мислиш, може да се задавиш. Много хора се задавят. Пак ще ви приведа един пример. Няколко наши приятели отиват на гости в гр. Пловдив. Сестрата ги почерпила с вишнево сладко. Когато единият взема сладкото, започват да се шегуват, да се смеят и единият се задавя. Сестрата била доста сръчна, бръкнала в гърлото му и извадила залостената вишна. Когато ядеш, не се смей, мисли. Като гълташ, не се смей, благодари на Бога. Сериозна работа е като ядеш. Може да иде в кривото гърло и ще се свърши. Казвам: Ние, религиозните хора имаме едно вярване, казваме: „Бог си знае работата."

Той си знае работата, но ние трябва да оставим нашата работа. Знаеш на какво мяза това? Професорът или учителят в гимназията си знаят работата, те преподават да кажем по математика или по геометрия, по ботаника или по зоология, по който и да е предмет. Но онзи ученик, който не е слушал, когато учителят преподава, не си е научил урока, казва: „Много учен е той." Но ако той не учи, какво ще го ползва учеността на неговия учител? Той като се учи, тогава ще се ползва от знанието, което учителят има. Ако ние вярваме, че Бог е Всемъдър, Той направил това всичко, много добре, че Той ни е преподал един добър урок и казва: „Ще се учиш много добре да ядеш

и ще благодариш за яденето.“ Ти не го правиш. Вие правили ли сте изчисления в едно ядене, колко пъти трябва да сдъвквате храната? Колко дъвкания трябва за една хапка? Ако ви попитат, колко пъти сте дъвкали? Ако ви дадат едно яйце да го изядете, на колко пъти ще го сдъвквате? Казвате: „Празна работа, няма какво да чета.“ Не е празна работа. Вижте онзи музикант, който свири, как си заучил първо нотите, после клавишите, като заучи всичко това, после затваря книгата, но вече пръстите му знаят всичко наизуст. Ако не знаеш нотите къде се, какво ще направиш? Един, който е вещ знае къде се турят тия ноти и мисли върху това. Другият като иде, безразборно си туря пръстите. В единия има голям дисонанс, а в другия ще има хармония. На едного хората ще плащат, а пък другия ще го освиркват. Та казвам сега: Във физическия свят най-първо ние имаме онези твърдите вещества. Най-първо ние имаме работа с въглерод и водород в стомаха. А в дробовете имаме работа с кислород, водород и азот. И най-после в нашия умствен свят имаме работа с трептенията на светлината, която иде от далечното пространство, иде в нашия мозък. Само мозъкът знае как да я възприеме и знае как да я тури в действие.

Казвам: Ние сме един свят, който трябва да изучаваме. Мнозина от вас мислят да идат в другия свят, да изучат сегашния свят. Питам: Онзи свят къде е? Вие като умрете, ще живеете в главите на хората, в техните мисли. Сега мислите, че небето, че онзи свят е горе. Децата може така да мислят. Всичко, което виждате: слънцето изгрява и залязва, това е физическият свят, то не е духовният свят. Един автор сега, наскоро писал, че едно време войната била едноизмерна, само по права линия се биели хората. После тази война става двуизмерна. Имало площ, в която хората се биели с кавалерия, пехота, сега станала триизмерна. Бият се под водата, над водата и във въздуха. Сега живеем в един свят, войната е прогресирала, от едноизмерна и двуизмерна е станала триизмерна. Било е време, когато религиозните възгледи били едноизмерни. После станали двуизмерни, а сега са

триизмерни. Едноизмерният свят има свои закони. Двуизмерният свят има свои закони и триизмерният свят. Вярванията и те си имат закони.

Та вие сега се смирете, че Христос тъй казал: „Люби.“ Как да любиш? Ти ще търсиш любовта отвън. Вие търсите любовта отвън да любите. Хубава е то. Но онзи, който търси да го обичат, той ще се натъкне на голяма мъчнотия. Той не е господар на условията. Да те обичат хората, не си господар. Имаш един свят, който е толкоз изменчив. Той е лотарийна игра. Вземеш един билет и може да кажеш, че ще спечелиш или не. Колко ще спечелиш? Някой път едва ще вземеш парите. Някой път след 10 години, след като си похарчил 10 хиляди, пак ще ти се паднат толкоз, колкото си похарчил. Ти си имал идеята да вземеш билет и да спечелиш 500 хиляди лева. Може ли да ми кажете, при какви условия може да се спечелят? Който знае закона, той трябва да има знания, той може да спечели 500 хиляди лева. Онези, които поставят да изваждат билетите, той ще те намерят какви са техните трептения на ръцете, на тяхното естество. И тогава той ще се съобрази с техните трептения. И когато дойдат, той ще дойде да извади трептенията с неговия билет и той ще спечели. Които очакват от невидимия свят да дойдат духовете, като че в другия свят няма друга работа, ами се занимават с лотарийни билети. При това аз се чудя, защо ще вземат някои да ходят да вземат лотарийни билети? Развийте в себе си онова чувство да помирисвате къде е златото. Златото има миризма, мирише като карамфилчето. Като тръгнеш мирише, израснало някъде. Изкопай го, на един метър е, извади го и ще го вземеш. Хем звонково, няма да ти дадат книжни пари. Някой ще каже: „Кой ще ходи да търси тия пари?“ Туй е нова наука. Нова вяра, която може да се реализира. Сега тия неща аз ви ги навеждам само за изяснения. Вие търсите вашето щастие там, дето не трябва. Доста пари има оставени някъде. Някой от вас, ако разбирате Божия закон на физическото поле, някъде провидението е оставило за вас 20 хиляди долара, при някой американец. От тук ще вземете

билет, ще идете в Америка и ще го намерите. Трябва да обичате този човек и като го обикнете, този човек ще ви даде 20 хиляди долара. Привеждам онзи пример за онази млада американка и за един голям скъперник в Ню Йорк. Ходило известно дружество да му иска, пък той им дал едва 100 долара. Той може да даде 10, 20 хиляди, но дава само 100. Отива при него една млада американка, влиза, усмихва му се, поглежда го в очите и изведнъж, смекчава се, намира трептенията на сърцето му. Той казва: „Какво обичате?“ Тя казва: „Ще обичате ли да ми дадете 25 хиляди долара?“ Той казва: „На ваше разположение съм, госпожице. Когато имате нужда пак заповядайте, мен ще ми бъде приятно.“ Тази мома има разбирането на човешката душа. Тя влиза вътре и цени неговата душа. Казва: „Аз вярвам не тъй, както хората вярват. Ти имаш добродетели, но тия хора не разбират, затова не даваш.“ И той казва: „Понеже ме разбираш, на тебе може да дам 20 хиляди.“ И Писанието казва тъй, ако правим нещо, съобразно с волята Божия, ако ние обичаме Бога, каквото и да е, ще ни даде. Същият закон е. Ако ние нямаме оная абсолютна вяра в Бога, веруюащите такива, каквито са, не може да получат желаното. Ако мислим, че Бог е като хората, тогава нищо няма да имаме. Той тогава оставя туй, което в природата съществува. Ако искаме нещо наново, Бог да се интересува от нас, ние трябва да Го обичаме. Туй, обичането няма да дойде отвън. Никой проповедник няма да ви научи. Нито майка ви, нито баща ви. Обаче, майка ви и баща ви може да ви предадат този импулс. Майка ви може да ви даде толкоз, доколкото тя обича. Баща ви може да ви даде дотолкоз, доколкото той обича. Вие ще вникнете в душата си. Имате там едно място, във вашата душа, дето ще разбереш, защо трябва да обичаш Бога. Понеже настоящето, света, както сега го виждаме. Ние живеем и се движим в Бога, нашият живот, нашето щастие и настоящето, зависи от Бога. Ние търсим за в бъдеще да Го намерим. Той казва: „Търсете ме, докато съм близо.“ Сега, сега трябва да търсим. Ако един ден оставите, та като умрете да го търсите, то е изгубена работа. Какво казва Христос: „В твоите ръце

предавам Духа Си.“ Не казва за в бъдеще, но сега в Твоите ръце. И какво направи Бог заради Него? След три дни Той изчисти всичките страдания. Казва: „Твоите страдания ще донесат Твоето благо.“ Казва: „Господ ще направи това. Понеже си имал пълна вяра и любов, аз ще направя за тебе, за да знае светът какво мога аз да направя.“ Колко хиляди, колко милиони хора днес има, които вярват? Някои от вас казват, да имаме туй, което Христос е имал. Ти искаш да идеш на кръста. Ти искаш да имаш тази любов и тази вяра. Искаш да имаш туй, което Христос е имал.

Сега искам да ви кажа, че в сегашния живот трябва да имате една реална вяра. Има един пример. Минават няколко души търговци, богаташи, обират ги разбойници. Минава един религиозен човек, той казва: „Ето един часовник, имам 100 лева.“ Те казват: „Върви, ти не си за нас. Ти обичаш Господа. Върви си по работата. Тези, които не го обичат, от тях взимаме всичкия данък.“ Мислите ли, че ако обичате Бога, вас ще ви оберат разбойници? Разбойници няма да ви оберат. Бог е, който живее във вас. Има индуси, има и англичани, които изучават това изкуство. В най-опасните места ще избере някой индус един камък, ще седне на него и дето минават тигри, лъвове, змии, той седи и мисли, вярва, че всичко в света е добро. Минават тия зверове и нищо не му правят. Един англичанин, който се упражнявал в това изкуство, казва: „Само ако една секунда умът ти се отклони и всичко ще хвръкне.“ След като мислиш, че Бог е, който всичко управлява в света, че всичко в света е добро, всичко е безопасно. В момента, в който се отклони умът ти и веднага може да се случи нещастие. Нашите нещастия в света произтичат от онова, че ние мислим, че Бога Го няма в света. Но Бог е в света. Единственият, будният, който наблюдава всичко което народите вършат, каквото религиозните хора вършат, каквото животните и растенията вършат, за всичко туй окото му е будно, всичко вижда, всички недъзи и всичкото добро вижда. Когато вие страдате, това го знае. Ако по някой път помощта не иде, то зависи от онова колебание на вашата воля. Колкото повече се

колебаете, толкова повече Божиите блага замедлят, остават за покъсно. По някой път някои хора казват: „Ако дишаме много въздух, може да му се пръснат дробовете. Ако не вземете достатъчно въздух, какво ще стане с дробовете?“ Казвам: Трябва да възприемем достатъчно въздух, да се пречисти кръвта ни, трябва да приемем достатъчно храна, да освежи силите ни, трябва да приемем достатъчно мисъл, да просвети ума ни. Трябва ни една светлина. Знанието иде от светлината. Горе от нашата мозъчна система. Силата иде от дробовете. Пък туй, което трябва да се организира, да се посади наново, то иде от стомаха. Сега ония вярвания, че теглото е грешно, трябва да се изправят. Има стихове, които криво са изтълкувани. Казват, че било хубаво човек да не яде. Би било хубаво, човек да не диша, че било хубаво, човек да не мисли. Какво е човек тогава? Човек, който не яде, не мисли и не чувства, къде е човекът? Човек е онзи, който знае да яде по законите на Любовта. Човек е онзи, който знае да диша по законите на Любовта. Човек е онзи, който знае да мисли по законите на Любовта, в неговия ум, духът му присъства в неговата мисъл. Та сега аз ви навеждам това, защото някои от вас искат да работят върху себе си. Търсите система. Много системи има, които нямат резултат. Впрегнете вашия ум на работа. Впрегнете вашето сърце на работа. Впрегнете вашата воля на работа. С вяра изучавайте физическия свят, със сърце изучавайте духовния свят, а с мисълта си изучавайте Божествения свят, за да бъдете щастливи сега. Не както сега сте щастливи. Човек може да бъде щастлив. Тогава да ви дам едно правило. Ако ме слушате може да го проверите. Когато дойде една скръб, благодарете като е дошла. Защото, ако благодарите, тя ще си замине. Ако не благодарите, тя ще остане при вас. Когато дойде радостта, благодарете. Защото, ако не благодарите, радостта ще си замине. При благодарността, всякога радостите остават. А като благодарите, скърбите ще си отидат. Щом не благодарите, скръбта ще остане. Щом остане тази скръб, тя ще ви мъчи. Следователно, като дойде скръбта, благодари, за да си замине. Ако не благодариш, тя ще

остане. Тъй щото, ако не благодариш, скръбта ще остане и ако не благодариш, радостта ще си иде и тогава ще бъдеш нещастен. Ако благодариш, скръбта ще си замине и ако благодариш, радостта ще остане. Тогава умът ще бъде на място, сърцето ще бъде на място и волята ще бъде на място. Бог ще те благослови, винаги ще бъдеш щастлив. Тук на земята ще бъдеш щастлив и в онзи свят пак ще бъдеш щастлив.

В разумната мисъл, в разумното чувство и в разумната воля и благодарност, това е щастието на човека.

Добрата молитва.

26-та неделна беседа държана от Учителя на 23 април 1939 год., неделя 10 ч. София – Изгрев

ЛЮБОВТА КАТО СРЕДА, КАТО СИЛА И КАТО ВЪЗМОЖНОСТ

Отче наш.

В началото бе словото.

Ще прочета само няколко стиха от девета глава на Евангелието на Йоана от 1–10 стих.

Духът Божи.

Сега аз намерих отговор на един мъчен въпрос. То мяза, както когато някой намери запалка за огъня. Ако ние разглеждаме живота по отношение на нас, всичко това няма да ни ползва. Че живеем в света, ние сме заинтересовани от това, защото светът има отношение към нас. Пък и ние имаме отношение към света. Тези отношения не можем до ги изменим, нито да ги отменим и да бъдем така, както ние искаме. В движението си слънцето няма да се съобразява с движението на земята и земята няма да се съобразява с движението на месечината. Следователно, земята трябва да се съобразява с движението на слънцето. Земята трябва да върви със слънцето, а месечината трябва да се съобразява с движението на земята.

Сега вие ще се спрете върху българската поговорка, която казва: „Тебе думам дъще, сещай се снахо.“ Каква разлика има между дъщерята и снахата? Ако дъщерята е по-умна от снахата, разбирам да се каже така, но ако снахата е по-умна от дъщерята, пак разбирам, защо трябва да се каже така. Кое е онова, което дава преимущество на дъщерята пред снахата? Умът е, който дава преимущество на дъщерята пред снахата. Ако дъщерята е по-умна от снахата, тогава има смисъл да се каже: „Тебе думам дъще, сещай се снахо.“ Това значи: На тебе думам дъще, а ти кажи на снахата, как може да се направи това нещо. Понеже свекървата е авторитет, на нея не е

позволено да дава съвет на снаха си, а понеже дъщерята е по-млада, почти на една възраст със снахата, тя може да даде съвет на снахата. Често балдъзата и снахата са на почти една и съща възраст, та лесно могат да си говорят.

Той казваше: „Аз съм.“ В какво отношение могат да се вземат думите „аз съм“? Слепият казваше: „Аз съм този, на когото излекуваха очите.“ Казвам: Всеки човек, който съзнава, какво е направено заради него, може да каже думата: „аз съм.“ Например, Господ казва: „Аз съм, Който създадох света. Аз съм, Който създадох всички условия за живот.“ Ако и вие искате да употребите тези думи, трябва да ги вземете в множествено число, да кажете „ние сме“. В този смисъл човек трябва да признава, господар ли е на условията, или слуга. Трябва да знае, господар ли е на възможностите, които се крият в него, или е слуга. Ако е слуга, ще слугува; ако е господар, ще заповядва. Понякога човек е слуга на условията, а господар на възможностите в себе си. Понякога той е слуга на възможностите, а господар на условията. Най-хубаво е човек да бъде едновременно господар и на условията, и на възможностите. Сега, от какво зависи преимуществото на човека? По какво се отличава човекът? Човек се отличава първо по устройството на своята глава. Неговата глава се отличава от главите на всички животни, които съществуват на земята. По-добре, по-усъвършенствана глава от човешката няма и по-доброкачествен мозък от неговия също няма. Човек се отличава също и по устройството на своите дробове. По-добре устроени дробове и по-усъвършенствана дихателна система от човешката няма. По-добре устроена стомашна система от човешката няма. Тъй щото, той се отличава и по своята стомашна система. Стомахът на човека е специфично създаден. Тези са различията, които отличават човека от всички останали животни на земята. Следователно, всички животни, които искат да бъдат като човека, трябва да си създадат глава като неговата. Не могат ли да си създадат такава глава, те не могат да станат като човека. Ние казваме, че животните не могат да мислят.

Това е много общо казано. Да мисли, това е много неопределено идея. Да се тревожи човек, това не значи, че той мисли. В чистата мисъл няма никаква тревога. Да мисли човек, това значи никак да не се тревожи. Човек [не] трябва да се съмнява, че съществува един разумен свят, в който нещата са добре устроени и предвидени, преди още той да е дошъл на земята. Следователно, няма защо да се безпокой. Безпокойството на човека произтича от факта, че той е направил някакво погрешка, вследствие на което е влошил работите. Понякога той направи погрешка, без да я съзнава. Често хората мязат на онзи турчин, който вярвал на късмета. Какво означава думата „късмет“, всички знаете. Всички разбират смисъла на думата „късмет“. Този турчин имал една малка чешмичка, за която му се казвало, че неговият късмет зависи от тази чешмичка. Понеже тя едва текла, пущала много малко вода, затова той ходел всяка сутрин да я дупчи, да пуща повече вода. Но чешмичката била така направена, че колкото да я дупчил, тя не могла да пуща повече вода от тази, която изтичала от нея. Каквато цев да турял на чешмичката си, тя повече не могла да пуща. Една вечер той заспал дълбок сън и сънувал, че отишъл на небето, дето го разходили. Той видял един отличен свят с красиви къщи, отлични чешми и шадравани. Къщите били големи като палати. Градините около къщите били красиви, големи с хубави цветя. Като минавал покрай тях, той запитвал: „На кого са тези къщи и градини?“ – „На твоите съседи.“ Най-после той дошъл до една малка колибка, която едва се виждала. Той запитал: „Чия е тази колибка?“ – „Твоя.“ До колибката видял една малка чешмичка, която едва цицерикала. „Ами тази чешмичка чия е?“ – „И тя е твоя.“ Като видял това нещо, той взел една пръчка и започнал да човърка чешмата, дано потече повече. Това правел той и с чешмата на земята. Но тук работата излязла другояче. Пръчката се счупила и задръстила чешмичката, вследствие на което, тя престанала съвършено да тече. Какво показва това? Че и ние, като този турчин, много пъти в живота си не можем ясно да мислим за много неща. За да мисли човек

правилно, има ред условия и възможности. Много причини има за това. Често ние се отчайваме, вследствие на което се намираме в положението на този турчин, който иска да застави своята чешмичка да тече повече. Той не знае, че с това отчаяние може да задръсти чешмичката си, че да престане съвсем да тече. И тогава малкото, което човек има в себе си, може да го изгуби. От какво произтича отчаянието? Думата „отчаяние“ е произлязла от предлога „от“ и думата „чаяние“. На български вие знаете, какво нещо е „от“, но на турски означава „сено“. Думата „чаяние“, „чай“ знаете какво означава. Тя означава турския чай. Всеки човек, който не може правилно да разсъждава, отчайва се. Човек може да се отчая от това, че не може да скъса едно дебело въже. Но това зависи от неговото разбиране или неразбиране на нещата. Ако въжето е направено от три хиляди нишки, който разбира нещата, той ще знае във всеки момент колко нишки може да скъса. Ако в даден момент човек може да скъса 60 нишки, той трябва да знае на колко части да раздели въжето, за да може да го скъса. Като разделиш три хиляди нишки на десет, ще получиш триста нишки. Ако да всяка нишка употребиш по една минута, тогава ще ти трябват триста минути, за да скъсаш всичките нишки. Триста минути пък правят пет часа. Ние не живеем в един век на обезсърчаване. Като се обезсърчават, хората казват: „Защо е създаден света така?“ Те считат светът виновен за тяхното състояние.

Двама млади, интелигентни, момък и мома отиват в гората да се разходят. Момата е на 21 години, а момъкът на 26. Момата е обезсърчена нещо и разправя на момъка, че ще се самоубие. Защо? Защото животът ѝ се обезсмислил. Момъкът аргументира пред нея този въпрос, разправя ѝ, че не трябва да се обезсърчава, че еди-какво си казал Кант, какво казал Лаплас, но нищо не хваща. Тя не може да се убеди, че животът има смисъл. Тя казва: „Аз съм решила да свърша с този живот – нищо повече.“ В този момент от гората някъде излезе една мечка. Момъкът веднага се качва на едно дърво, но и момата подир него. Като се виждат и двамата на дървото, момъкът казва на

момата: „Слез долу, нали животът няма смисъл.“ – „Не, сега животът има смисъл.“ Това, че тя веднага се качва на дървото, показва, че тази идея в нея е плитка, не работи от дълбоко някъде и затова тя бърза да се качи на дървото, да запази живота си. В този момент тя разбира, че животът е важен. Момъкът не я вика да се качи горе, но пръв ѝ показва, по кой начин може да се качи. Та когато се отчайват, хората правят една погрешка, че се хвърлят долу в някоя дълбока вода или в някой кладенец. По-добре е да се качват нагоре в такива случаи. За да се самоубият, някои хора се качват на някоя висока канара и оттам се хвърлят. С това те показват своето голямо тщеславие. Това са тщеславни хора. Като чуят, че някой се качил на канара и оттам се хвърлил, хората казват: „Каква голяма смелост е имал този човек!“ А той, още като се е качвал, изпитвал известна приятност, че вестниците ще пишат за него. Но това са мимолетни желания в живота на хората. Там, отдето един човек може да се убие, както от канара, например, от тази височина птиците по никой начин не могат да се убият. Колкото и да я хвърляте, тя ще разпери крилете си и лесно ще разреши въпроса.

Казвам: Докато човек не мисли, животът всякога е мъчен. Животът се разрешава от трезвата мисъл на човека. Щастието на човека на земята се заключава в три неща: в неговия ум и в силата на неговата мисъл. В неговото сърце и в силата на неговите чувства. И трето: в неговата воля и в силата на неговите постъпки. Човек трябва да знае, как да употребява своя ум. Не е лесна работа човек да мисли. Някой казва: „Аз не се интересувам от математика.“ Не че не се интересува, но тези способности не са развити в него. Друг казва, че не се интересува от музика. По-право казано, той няма музикални способности развити, а Не че не се интересува от музика. Трети казва, че не се интересува да се облича добре. Че това е една способност да се облича човек добре, да се интересува от красивото и от великото, това е една способност. Той мисли, че като каже, че не се интересува от нищо, с това е решил въпросите на живота. Не, ако днес не се

интересува, утре ще се интересува. Мнозина казват, че не се интересуват от яденето, не се интересуват от дишането, от мисълта, от това-онова. Че не се интересува от много неща, това показва, че съответните способности, с които трябва да борави не са развити в него, вследствие на което, той се намира в едно пасивно състояние. И при това пасивно състояние, той очаква щастието да му дойде отнякъде. В това отношение той мяза на онзи, който очаква да получи нещо от лотариен билет. Ние имаме един познат българин, който от преди 14 години вече е в Патагония, дето отиде да урежда работите си. Като беше в България, работите му не вървяха добре, затова отиде в Патагония, дано от там по някакъв начин да ги уреди. Но ето, толкова години вече как работи там и работите му още не са уредени. Той чака да ги уреди, че тогава да се върне в България. Той се надява да получи някаква голяма сума да уреди работите си. Ако всяка година пестеше по две хиляди лева, досега щеше да спечели 28 хиляди лева, една сума, с която можеше да се върне в България. А така да разчита на лотарийни билети, знаете ли в 14 години колко лева е изхарчил? Не е лошо човек да взима лотарийни билети, но наука се изисква за това. Ако аз взема един лотариен билет, ще спечеля най-малко 500 хиляди лева, но не искам да взимам билети. Всяко число в природата има свой смисъл. Те са живи числа. Обаче, вие трябва да знаете всяко число къде и как да се употреби. Числата от едно до десет имат особен смисъл, но трябва да знаете, как да ги употребявате. И другите числа имат свой смисъл, но те вече са съставени от първите десет. Ако ти кажа, че числото 21 ще ти помага, това значи, че когато станеш на зряла възраст, работите ти ще се оправят. Ако ви кажа, че на 45 годишна възраст работите ти ще се оправят, вие ще се уплашите, че толкова късно ще се оправят работите ви. Особено, ако ви кажа, че на тази възраст ще станете министър-председател в България, или в Англия, или в Русия, ще ви се види късно това време. Че всякога това не може да стане. Ако направите една бронзова статуя и я оставите да стои цели 45 години, в това време тя ще стане ли

министър-председател? На същото основание, ако вие стоите като една статуя цели 45 години на едно място и през всичкото време сте пасивни, нищо не работите, мислите ли, че ще излезе нещо от вас? Нищо няма да стане от вас. Ще имате само повече кир на гърба си.

Та когато говоря за смисъла на числата, аз имам предвид, че всички хора вървят по закона на живите числа. Всеки човек е едно живо число и в невидимия свят гледат на него като на една възможност. При комбинирането на числата вие можете да си представите едно грамадно число, съставено от единици и няколко нули, или от девет, 12 или 15 цифри и няколко нули. Това представя един сложен вътрешен процес. Казвам: В съвременния живот ние сме дошли до онова положение да проучваме своите мисли. Добре е да си правите статистика, всеки ден от сутринта още, да си отбелязвате своите мисли и състояния, дали са приятни или неприятни. Като държите тези бележки, трябва да бъдете внимателни, да си отбелязвате състоянията точно, без никакво преувеличаване или намаляване. Често вие си представяте състоянието такова, каквото не е, или по-добро, или по-лошо. Не си правите точни бележки. Също така ще отбелязвате и времето, когато сте били разположени или неразположени. Точно ще отбелязвате: дали е ясно времето, или е облачно. Ако е ясно или облачно, дали духа вятър или не. При това, отде иде вятърът, от изток, запад, север или юг. Като правите наблюденията си една-две години, ще забележите, че между вашите вътрешни състояния и промените в природата има известно съотношение. Ще забележите, че между природата и вас има известна прилика: „Лика прилика, като два стръка иглика." При това, ще забележите, че ако ви дойде някакво гнетущо чувство, това ни най-малко не е признак на някакво недоволство на природата или на Бога към вас, но това чувство се дължи на факта, че ви дават една доста трудна задача, която трябва да разрешите. Понякога могат да ви дадат една заплетена мисъл, която също трябва да разрешите. Понякога могат да ви дадат някое трудно условие, което трябва да разрешите.

Считайте се щастливи, че ви намират достойни да разрешите тези въпроси. Вместо да учите, вие започвате да роптаете, защо са ви дали такива мъчни задачи. Какви задачи трябва да ви дадат? Ако вие започнете да работите по този начин, в продължение на десет години всеки от вас може да разреши задачите на живота си така, че да стане неузнаваем сам за себе си. Като се види в това положение, той сам ще почне да се чуди на себе си. Например, някой човек обича да пуши тютюн. Не е лошо нещо пушенето. То е средство за уталожване на нервната система. Мнозина пушат тютюн за развлечение. Понякога е хубаво човек да пуши. Горко но онази къща, която не пуши. Аз ви давам тази мисъл да мислите върху нея. Аз бих желал хората да пушат. Пита ме един: „Трябва ли да пуша?" Казвам: „Щом във всяка къща има дим и ти трябва да създадеш своя дим, но гледай твоят дим да не отива в носовете на хората. Твоят дим само ти го опитвай. Лошото е само там, че като пушиш, ти опушван цялата къща. Дима ти само ти трябва да го опитваш, а не да го оставяш из цялата къща да се разхожда, да го опитват и другите." Защо употребяват тютюна? Мнозина го употребяват като средство за успокояване на нервната система. Питам: Само това ли средство може да се употреби за успокояване на нервната система? Ако всички хора биха почнали да пушат тютюн, знаете ли какво щеше да стане с тях? Всички знаете, че днес тютюнът се употребява извънредно много. Статистически е доказано, къде по колко се употребява. Въпросът седи на друго място. Мнозина питат: Трябва ли да се употребява тютюна? Този въпрос ще го оставим настрана. Това зависи от човешката воля. Всички лоши навици, които миналите поколения са създали, днес представят задача на сегашното поколение да ги премахне и да създаде нови навици на тяхно място. От това ще се види, кои са по-умни. Едните бяха умни да създадат тия навици, а сегашното поколение трябва умно да ги отстрани и замести с нови. Какъв трябва да бъде новият навик? Представете си, че казвате за един човек: „Трябва да му се каже по-строго, да разбере." Добре, но човекът не разбира. Глух е той, не

може да разбере. Какво трябва да направите тогава? Щом е глух този човек и не чува, ти трябва да развиеш мускулната си сила, да му хванеш ръката, да я стиснеш така, че той да разбере, че пред него стои човек с голяма сила. Като му стиснеш ръката, ти ще му внушиш и голям страх, отколкото с най-строгите си думи. Представете си, че някой иска да ви обиди, но вие не се обиждате. Кой е по-силен: който се обижда или който не се обижда? Който не се обижда е по-силен. Не че не се обижда, но като човек той се въздържа. Понякога някой комар дойде при мене и ме ухапе. Аз му духна и той хвръква. С това аз му показвам своята сила, но той не разбира. Дойде втори път да ме хапе. Тогава аз го натисна с пръста си и той започва да рита. Аз го питам: „Знаеш ли, кой съм аз? Аз те духнах, ти не ме разбра, сега те натискам и трябва да разбереш, защото ще платиш с живота си. Ти си едно малко същество и знаеш ли, че не трябва да хапеш? Ти трябва да искаш позволение от мене и тогава да хапеш.“ Въпросът не седи там, но в самообладанието. Аз не говоря за външното, привидно самообладание.

В един град, някъде си един млад момък се запознал с една млада, много добре възпитана мома. Той се възхищавал от нейното търпение и самообладание, че решил да заведе приятеля си на гости при тази мома, да му покаже своята бъдеща другарка. Като дошли на гости, тя донесла кафе да ги почерпи. Той бутнал момата така, че таблата с чашките паднала на земята и всичко се счупило. Момата станала, внимателно прибрала счупените парчета и спокойно казала: „Няма нищо, една грешка стана.“ Като излезли от дома ѝ, момъкът казал на приятеля си: „Видя ли самообладание?Видя ли какво търпение има тази мома?“След време той се оженил за нея, но работата не излязла така. Като видял колко е нетърпелива, той я запитал: „Какво стана с теб? Като мома ти беше толкова търпелива, че аз се възхищавах от твоето търпение.“ Тя му казала: „Ти трябваше да слезеш долу в кухнята, да видиш какво направих с масата, когато ти

ме спъна да счупя чашките. От гняв и невъздържане аз изгризах масата.“

Днес всички хора външно са смирени, пазят се да не покажат своето нетърпение. Това не показва, че те са лоши, но те нямат самообладание на своята мисъл. Понеже ние не живеем в един устроен свят, трябва да бъдем търпеливи. Много причини има, поради които злото е проникнало на земята. Сегашното състояние на земята не е добро, понеже тя се намира в 13-та сфера на битието, в мястото на постоянни борби. Тя е почти на края на тази сфера и предстои да влезе в 12-та сфера, дето условията ѝ се подобряват. Понеже условията ще се подобрят и хората трябва да се подобрят, да приличат на новите условия. Който иска да живее още според условията на 13-та сфера, ще претърпи големи нещастия. Ето защо, всички стари навици, които имате, трябва да ги преобразите. Защото, ако не се съобразявате с новите условия, ще ви върнат назад, при условията на 13-та сфера. Ако един затворник е лежал десет години в затвора и не се е възпитал, пак ще го върнат в затвора при същите ограничения. Казвам: Като се намира при сегашните условия, всеки човек трябва да знае, какво е вложено в неговия мозък. В човешкия мозък е вложена специфична енергия. И всеки човек трябва да знае, какъв капитал представя тази енергия, която той носи в своя мозък. Всеки човек носи известен капитал, вложен в неговите дробове, както и в неговия стомах. Като знае това, той никога не трябва да залага тия три капитала. Той може да се ползва от лихвите на този капитал, но никога и от майката на капитала. Той няма право да бута капитала на своя мозък, на своите дробове и на своя стомах. Аз разглеждам стомаха като капитал на живота, като капитал на човешката сила. Значи, стомахът представя капитала на живота, на симпатичната нервна система, на човешката сила. Докато пазиш този капитал, ти ще имаш сила да правиш каквото искаш. Бутнеш ли го, ще осиромашееш във всяко отношение. Ти ще бъдеш сиромах по мисли, по чувства и по постъпки – сиромах по енергия. Какво можеш да

направиш тогава? Ти ще се намираш в положението на болен, който има нужда от другите хора да ти помагат. Днес хората трябва да си сътрудничат. Слаби и силни трябва да си сътрудничат. Без взаимна помощ едни на други, животът няма смисъл. Когато се говори за полов живот между мъже и жени, ние имаме предвид сътрудничеството помежду им. Това, което жената носи в своя ум, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи в своя ум, жената не го носи. Това, което жената носи в своята дихателна система, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи в своята дихателна система, жената не го носи. Това, което жената носи със своята симпатична нервна система, мъжът не го носи. И това, което мъжът носи със своята симпатична нервна система, жената не го носи. Това са разграниченията, които всички хора трябва да имат предвид. Не е въпрос да гледаме на временните прояви на човека. Че някой човек се разсърдил, това още нищо не значи. Какво представя сърденето? То представя една гръмотевица. Като започне да се святка и гърми отвън, това показва ли, че гръмотевицата се е разсърдила? Не, хората си мислят, че тя е сърдита, всъщност, това не е някаква необходимост. Понякога е добре човек да погърми. Защо да не погърми? Но като започне да гърми, добре е да вземе мотичката и ще покопае. Казвам на един брат: „Като се разсърдиш, ще вземеш мотиката и всеки ден по малко, в десет дена ще изкопаеш един декар място. Ако продължаваш още да се сърдиш, за пет дена ще насадиш това място с царевица, за още пет дена ще го наредиш добре и след няколко месеца ще опиташ сладката царевица, произлязла от твоя гняв. И след това като ядеш, ще си кажеш: „Това е произведение на моята вътрешна енергия, която вложих в работа." Не вложиш ли енергията си в работа и пиперът ще остане неокопан, и царевицата ще остане неокопана. Всички хора имат дефекти. Какво трябва да правят с тия дефекти? В бъдеще във всеки град трябва да има една голяма нива със сто-двеста декара за упражнение на енергични хора. И тогава всяка сутрин ще видите тези учени – професори, проповедници, учители,

съдии – всички изпълняват Божия закон. Щом някой се разсърди, веднага трябва да вложи енергията си в земята. Тази енергия принадлежи на земята и към нея трябва да се отправи. Ако не дадете тази енергия на земята, вие нищо няма да получите от невидимия свят. Тъй щото, ние едновременно се храним с двояка енергия: с енергия, която иде от центъра на земята и с енергия, която иде от центъра на слънцето. Слънчевата енергия не ни препятства, но засега малко ни препятства земната енергия. Обмяната на тази енергия не може да става правилно. Например, всяко неразположение на духа се дължи на земната енергия. Понеже досега земята е била в 13-та сфера, още не е пречистена. Защо човек прави упражнения? Сутрин, когато слънчевата енергия е най-активна, човек възприема тази енергия през мозъка си, през дробовете, през стомаха си и тя отвлича всички онези утайки към центъра на земята, като го освобождава от тях. Като прави тия упражнения около половин до един час, той се чувства бодър и освежен. Които разбират този закон, те ще го проверят, но не трябва да мислите, че това е идолопоклонство. Ами да се сърдиш, това не е ли идолопоклонство? Да не мислиш право, да не чувстваш или да не постъпваш право, това не е ли идолопоклонство? Да не ядеш както трябва, това не е ли идолопоклонство? Божествено е, когато човек яде, както трябва, когато мисли, чувстват и постъпва право. Това е казано в широк смисъл. Мнозина ме питат: „Как трябва да се постъпва?“ Казвам: Това, което чувстваш, което мислиш и както постъпваш трябва да бъде в твоя полза и в полза на твоите ближни. Щом е така то е правилно. Тогава нека и растенията и животните, всички да знаят, че с теб е станала една голяма промяна. „На кого да правим добро?“ Като не знаеш на кого да правиш добро, вземи една лейка и поливай цветята, като мислиш, че правиш добро на хората. Защото всяко цвете съответства на един човек на земята. Ако едно твое дърво на земята умира, с него заедно умира и един твой приятел на земята. Ако едно дърво изниква в двора ти, с него заедно изниква един твой приятел. Такова съотношение има в света.

Та казвам: Ние, съвременните хора се нуждаем от една възвишена любов. Казвате, че не можете да направите някои работи. Вземете, днес всички хора и всички народи правят невъзможните работи, а казват, че пари нямат, че това или онова нямат. Ето, вземете днес народите се въоръжават да бъдат силни. Добре е, че се въоръжават, защото във въоръжаването работи човешкият ум. България е похарчила повече от три милиарда за въоръжение. Англия е отпуснала един бюджет от двеста милиарда за въоръжение. България в сравнение с Англия нищо не представя. Като вземете въоръжението на Германия, на Франция, на Русия, на Съединените Щати, виждате, че всички тия народи правят един велик подвиг с това въоръжаване. Невидимият свят събира всичката тази енергия, която се изживява за непотребни неща. В миналите войни едни народи биваха победени, а други победители. Ако в бъдеще стане война, няма да има победители, всички ще бъдат победени. Това ще го проверите. И когато всички бъдат победени, народите ще видят, че не е този пътят, по който човечеството може да се подигне. Нека се въоръжават народите, но те трябва да знаят, че има и друг един начин за въоръжаване. Зад ножа нека седи човешкият език. Зад оръжията нека седи човешкият глас. Зад всички предохранителни средства нека седи силата на човешкия ум от една страна, а от друга – устойчивостта на човешките чувства. Войната принася едно голямо благо на света. Тя принася такова благо, каквото вярващите не могат да принесат. Когато хората станат крайно егоистични и започнат да мислят само за себе си, войната се явява като едно средство, което показва на хората, че трябва да се пожертват, да се самоотрекат. Значи, войната е един отрицателен метод за самоотричане и самопожертване на хората. Вие виждали ле сте, как един войник отива под дъжд от куршуми или от гранати да се бие и излага живота си на явна смърт? Няма какво да се прави днес. Докато хората живеят по този начин, войната е неизбежна, тя е на мястото си. Ние не искаме да се бием и казваме, че война трябва да става, но не по закона на насилието, но по

закона на любовта. Бъдещето, което иде, пък, изисква жертва, но жертва разумна. Не е въпросът да кажете, че сте против войната. Не трябва да се разсъждава така. Ние сме против една глупава война. Ако ще се биеш, за да те бият, по-добре не се бий. Ако ще се биеш, за да биеш, тогава бий се. Но ако ще се биеш да те бият, по-добре не се бий. Нищо повече. Правилото е такова: така ще се приготвиш, че като се биеш да не бъдеш бит. Според нас, доброто в света е една война, в която човек всякога побеждава, без да го бият. И в доброто има мъченици, както и във войната. И в злото има мъченици. И в злото има страдащи, и в доброто има страдащи, само че първите са слуги на условията и на възможностите, а вторите са господари на условията и на възможностите. И на първите главите падат, но стават на пръст. И на вторите главите падат, но са господари на положението. Без да мисли много, някой казва: „Аз съм, който ще се бия." Казвам: „От кои си ти – тебе ли ще бият, или ти ще се биеш?" – „Не зная." – „Тогава проучи добре този въпрос. Ако ще се биеш и ще те бият, тогава моят съвет е по-добре да не се биеш. Ако си се упражнил добре и си сигурен че ще биеш, тогава иди. Но ако не си сигурен, тогава по-добре стой настрана." Сега ние не казваме, че хората не трябва да се бият, ако се бият, разумно трябва да се бият. Сега войната е неизбежна, тя е една необходимост, защото става и вътре в човека. И в сегашния си живот, при най-хубавите си състояния и при любовта даже, хората пак воюват. И в любовта хората пак започват да се делят, да се питат, кой трябва да бъде пръв. Няма защо да спорят по този въпрос. На всеки човек е определено къде да бъде и какъв да бъде. Ако на дъното на една тенджера турите масло, то пак ще излезе на повърхността. Защо? Защото е по-леко. Ако пък оставите парче олово на повърхността, то веднага ще слезе долу, защото е тежко. Всеки човек определя положението си в живота според тежестта на своите мисли, чувства, желания и постъпки.

И тъй, поставете любовта в живота си като среда, като условие, като възможност, с която можете да изправите живота си. Защото вън

от любовта като сила, нищо не можете да постигнете. Всички ние трябва да бъдем потопени в любовта, за да може умът ни да придобие онези мощни сили, които е изгубил. Също така и нашето сърце и нашата воля трябва да придобият онези мощни сили, които някога са изгубили. Знаете ли, какви са били тези мощни сили, които първият човек е имал?Знаете ли историята на първия човек? Този човек може да живее с хиляди години и всякога да бъде свеж и млад. Първият човек, а не втория Адам, не знае какво нещо е старостта. Той не е бил направен от пръст, но е бил направен по образ и подобие на Бога. Той е имал светлина, топлина и сила в себе си. Следователно и вие трябва да имате светлината, топлината и силата на първия човек. Към това трябва да се стремите. Това е проповядвал Христос. Това означават думите Му: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие." Роден, но от кого? Роден от Бога, роден от любовта. Майка му и баща му трябва да са го родили от любов. Всички трябва да раждат. Аз вземам раждането в широк смисъл. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да бъдат родени в любовта. Всяко нещо в света, което човек прави, трябва да го прави от името на великата любов. Само тогава той ще се почувства свободен. И тогава всеки може да каже: „Аз съм човекът, който имам тази светлина, аз съм човекът, който има тази топлина, аз съм човекът, който има тази сила. И желая всички да имате това, което и аз имам, с което Бог ме е надарил."

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

27-ма неделна беседа от Учителя, държана на 30 април 1939 год. 10 ч.пр.обяд, София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНОТО ПРАВО

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще ви прочета само няколко стиха от 19 глава от книгата на Левит, от 1–19 стих.

Духът Божи.

От какво зависи благоденствието на един човек, на едно семейство, на едно общество, на един народ и на цялото човечество?

Във всички векове хората са имали разни възгледи. Някои са вярвали в силата, някои са вярвали в правото. От силата е дошло насилието, а от правото е дошло безправието. Ако е въпрос за сила, природата е доказала вече своята сила. Първоначално, когато светът се е създавал, природата е употребила своята сила. Хората нямат представа, какво количество енергия е изразходвана за създаването на света. Всички учени на миналото, както и съвременните учени със своите теории едва дават бегла представа за онова, което някога е станало и продължава да става в природата. Ние казваме, че настоящето е важно за нас, но в природата няма настояще. Ние живеем все в миналото. Сегашният ни живот не е нищо друго, освен преживявания на стари работи. В света няма нищо ново, всичко е старо. От старите работи, именно, произтичат всички недъзи и недоразумения между хората. Младите остаряват от старите работи, а старите умират от старите работи. Понеже младите са по-силни, те издържат повече, но все пак остаряват от старите работи, а старите, като по-слаби, те умират от старите работи, не могат да издържат. Всички неща, които стават в природата, са станали някога, а ние едва сега ги виждаме. Учените откриват светлината на разни звезди и казват, че някоя звезда е хвърлила светлината си от преди сто години,

друга от преди петстотин години, трета от преди хиляда години, но в края на краищата, тази светлина едва сега достига до нас. Който не знае това, той мисли, че тази светлина се отделя от звездата в този момент, в който ние я виждаме. Има звезди, които стоят на такова далечно разстояние от нас, че ако преди петстотин години биха ни телеграфирали нещо, ние едва днес бихме го приели. Така късно ще пристигне телеграмата от тази звезда до нас. Например, ако вашият възлюбен е на Сириус и вие му телеграфирате, и телеграмата ви отиде с бързината на светлината, той би получил вашата телеграма едва след три години. Ако той си позволи да отиде малко по-далеч, навярно след сто години ще получи телеграмата и ще ви съобщи, че благополучно е пристигнала при него.

Възгледите на съвременните учени и религиозно хора са крайно ограничени. Някое учени си представят материалния свят крайно грандиозен, но това, което считат грандиозно, представя само някакво външно проявление на света. Грандиозността на един велик човек не седи в неговото тяло, нито в къщата, в която той живее, нито в средствата, с които разполага, нито пък в неговата сила. Щастието на човека се заключава в неговия ум, в главата, която той носи. Щастието на човека зависи от неговото сърце, от чувствителността му, от сърцето, което изпраща кръвта по всички части на тялото му. И най-после щастието на човека зависи от неговата воля. Аз взимам думата „воля“ в смисъл на онова разумно проявление, защото силата, която хората търсят, която никога не се губи, ние наричаме Божественото, т. е. разумното. То си остава при всички случаи едно и също. Често казвате, че трябва да бъдете разумни, силни. Човек може да бъде силен, само ако е разумен. Ако не е разумен, той ще изгуби силата си. Онези, които са физически силни, разчитат само на силата си, но не и на разумността. Първоначално той мисли, че е силен, но не се минава много време и изгубва силата си. Вземете един богат търговец, индустриалец, който има големи предприятия, има много пари, много подчинени, но един ден започва да онеправдава своите

подчинени. Не се минава много време, всички тия негови подчинени, които са около пет-шест хиляди души, се обърнат против него заради насилието, което е приложил спрямо тях. Той се намира в трудно положение. Той се намира в голямо противоречие. [Чудно] е отде се явиха в света отрицателните идеи, отде произлязоха идеите за отричането на разумността в света? Който не разбира смисъла на живота и законите, които го управляват, той дохожда до такива идеи. Подобни идеи са и тия, които отричат съществуването на Бога. Казват за някой човек, че е безбожник. Аз разбирам безбожието другояче. Когато някой казва, че няма Бог в света, според мене, той отрича разумността в света. Тогава вие ще кажете от гледището на безбожниците: „Блажени неразумните, блажени жестокосърдечните,блажени лъжците, блажени крадците и т.н." Ако наистина, всички тия хора са блажени, тогава от какво произтичат нещастията в света? Ти не можеш да отречеш реалността, без да създадеш злото в себе си. Даже най-малката отрицателна мисъл, която може да проникне в твоя ум и най-малкото отрицателно чувство, което прониква в твоето сърце и най-малката отрицателна постъпка, която прониква в твоя живот, след време ще създаде цяла катастрофа. Те приличат на микробите, които така бързо се размножават, че в 24 часа са в състояние да уморят и най-големия юнак. С размножаването си те произвеждат толкова токсини, отровни вещества, че могат да уморят човека. Какво представят токсините, едни ги разбират, други не ги разбират.

Сега мнозина се питат, има ли бъдещ живот? Аз не обичам да говоря за бъдещето. Като ме питат, дали човек ще живее в бъдеще, аз съм готов по-скоро до го запитам, дали ще умре човек. Нека дойде някой да ми докаже противното на това, което ме пита. Аз питам, има ли бъдеща смърт? Но що се отнася до въпроса, има ли бъдещ живот, или има бъдеща смърт, това ни най-малко не ме интересува. Защо? Защото смъртта съществува благодарение на живота. Тя се храни с трошиците на живота. Животът е богаташ, който разполага, а смъртта

е бедняк, който очаква. Тя тук хване една трошица и я изяде, там хване друга и т.н. Всичко, каквото попадне в челюстите на смъртта, тя го изяжда. Та, когато казвате за някого, че смъртта го е грабнала, това показва, че той е паднал от трапезата на изобилието, а смъртта това чака. Кой ви заставя да слезете от трапезата на изобилието? Оставете вашите детински разбирания, разбиранията на буквите, с които сега четете писмата си. В света има три вида азбука, с които човек трябва да си служи. Вие сте започнали вече да четете с първата азбука, с азбуката на физическия свят. Какво означава буквата „А“? Буквата „А“ означава едно начало, което е натоварено с всичките букви. Буквата „А“ показва, че има едно начало, което е създало всичко и това начало държи всичко в себе си. Буквата „Б“ пък показва, че това начало расте нагоре и надолу. Буквата „В“ показва, че това начало се разлиства, пуща листа. Буквата „Г“ показва, че това начало цъфти. Буквата „Д“ показва, че това начало връзва плодове. Буквата „Е“ показва, че тези плодове се ядат. След като се изядат, семките им се посаждат и дават своите плодове. Така мога да продължавам до края на азбуката, но казвам: Като научите азбуката на физическия свят и можете да си служите добре с нея, ще започнете азбуката на духовния свят. За да изучите тази азбука, вие ще станете като малки деца, които започват първо отделение. Учителят ще започне постепенно да ви открива по една буква от азбуката на духовния свят. И после, като научите тази азбука, ще влезете в Божествения свят, дето ще започнете да изучавате азбуката на Божествения свят. И най-големия капацитет или учен, който е живял на земята, като влезе в духовния свят, става малко дете и започва от първата буква. Докато е на физическия свят, той изучава формата на буквата „А“. Като влезе в духовния свят, той започва да изучава съдържанието на буквата „А“ и като влезе в Божествения свят, той започва да изучава смисъла на буквата „А“.

[Възражението], което може да се яви в ума ви е следното: „Дали всичко това е вярно?“ Питам: Това, в което сега вие вярвате, вярно ли е? Сега аз мога да ви попитам, отде идете? Ще кажете, че сте

материални същества. Щом сте материални същества, кажете ми, от коя държава идете, на кое пристанище слязохте и с кой параход дойдохте? Ако не сте дошли с параход, с какъв трен дойдохте и на коя гара слязохте? Ще кажете, че вие сте дошли на земята, благодарение на това, че баща ви се е влюбил в майка ви. Не е така, никаква любов няма. Вие се лъжете. Когато един автомобил е направен, любовта била ли е там? Когато се гради една къща, любовта не е там. Това са все търговски сделки. Аз взимам думата „търговски сделки" в добър смисъл. Аз не говоря отрицателно, но казвам: Животът е реален, само когато е разумен. Щом не е разумен, той е живот на сенки. В сенките не може да има никакво щастие. Там са бързите промени, които стават в света. Съвременното човечество страда, именно, от бързите промени в света. Например, един лист от растението може лесно да пострада, понеже растението е посято отвън, а растенията са големи ленивци. Ако може да се говори за леност, растенията са най-големите ленивци. Едно растение като се залости на едно място, че не можеш да го мръднеш от там. В сто години едно растение ще се премести едва на два метра разстояние и ще мисли, че е ходило много. И след това техните вестници ще пишат, че еди кое си растение се е преместило на два метра разстояние от мястото си, направило е цяла екскурзия, цял поход. Това растение ще разправя, че е минало през големи мъчнотии, през големи препятствия, докато дойде до края на двата метра. Наистина, голяма мъка е това. Голям ум се изисква, докато се преместят корените на едно дърво на два метра разстояние.

Сега да се спрем малко върху растенията. Мнозина казват, че растенията не мислят. От наше гледище растенията не мислят, но от тяхно гледище те мислят. От тяхно гледище ние не мислим. Но от наше гледище ние мислим. Изобщо, каквото човек мисли за растенията, същото растенията мислят за човека. Съвременните хора искат да се поправи света. За да се поправи света, той трябва да се тури на една истинска, а не лъжлива основа. Казвате, че учението,

което Мойсей е оставил, е много хубаво. Хубаво е това учение, но ако се прилага с любов. Казвате, че човек не трябва да краде. Така е, но кой човек краде? Само онзи човек краде, който няма любов в себе си. Мойсей казва още, че човек не трябва да лъже. Кой лъже? Който няма любов в себе си. Значи, Мойсей говори за един свят, дето няма любов. Следователно, щом няма любов, там закон ще има. Дето има закон, там господства силата, а дето е силата, там всякога съществува и насилието. Вземете двама млади, които се срещат и се обикнат. В името на любовта те вършат чудеса. Ако момъкът е от долно произхождение, а момата от високо произхождение, щом се влюби в него, тя е готова да напусне баща си и майка си, да се откаже от наследство, да се изложи на всички укори. Обаче, изгуби ли любовта си, тя започва да съжалява, че се е излъгала. Кога се лъжат хората? Когато изгубят основното в живота, когато изгубят разумното начало. При лъжата човек първо се опитва да излъже себе си, но това е невъзможно. Защо? Защото всеки опит, който човек би направил да излъже себе си, носи нескончаеми страдания след това. Например, мнозина се страхуват от законите, страхуват се да предприемат нещо. Страхът се е родил от безлюбието. Страхът и гордостта са две чувства в човека, които са се родили от безлюбието. Добро чувство е и страха, и гордостта. Чрез гордостта човек пази своето достойнство. Достойнството на човека се изявява в стремеж да запази своята чест, своята разумност. Чрез гордостта той се стреми да запази своето сърце, своята сила. Човек не може да запази силата си, ако няма достойнство. Сега, като изучавам човешкия език, много пъти аз се спирам да мисля, какво да кажа и какво да не кажа. Това правя не от страх, а защото искам да чистя езика. В сегашния език хората са създали много лъжливи думи, много лъжливи изречения. Например, някой казва на друг: „Не те обичам, нямам доверие в теб, ти си говорил лоши работи за мен.“ Това са все отрицателни думи, отрицателни изрази, от които езикът трябва да се очисти. Например, казвате, че Бог е създал земята, създал е човека, както и всички живи

същества по земята. Това е вярно, но има нещо в човека, което Бог не го е създал. Има нещо в човека, създадено от Бога, но има нещо, което не е създадено от Него. Това, именно, трябва да се пречисти, или възпита, или отстрани от Божественото естество на човека. Божественото начало в човека има три качества: разумност, чувствителност и сила. Следователно, кажеш ли на един разумен човек, че не го обичаш, ти си оскърбил Бога в него. Бог, който те е създал, направил е целия свят заради теб, дал ти е възможност свободно да дишаш въздуха, да възприемаш светлината и звуковете, след всичко това, ти се обръщаш към един човек и му казваш, че не го обичаш, че нямаш добро мнение за него и т.н. Защо нямаш добро мнение за него? С какво ние, съвременните хора, сме се отплатили за всичко онова, което сме получили? С какво сме се отплатили за онова щастие, за което има хиляди храмове построени? С нищо не сме се отплатили. Преди две хиляди години Христос дойде на земята и всички тогавашни народи, които Го приеха, се хвалеха със своята култура, като казваха, че само езическите народи се бият. А днес, две хиляди години след Христа, цяла Европа, всички християнски народи, с изключение на турците и албанците, които не са християни, се въоръжават едни срещу други се бият помежду си. За каква идея се бият те? За някаква Божествена идея ли се бият те? Днес всеки народ се бие за свой личен интерес. Англичаните държат на правото, а германците държат на силата. Но сила без разум фалира и разум без сила фалира. Следователно, дохождаме да стиха, който Христос някога е казал: „Всяко царство, разделено против себе си, не може да устои.“ Ако и съвременното културно човечество се раздели против себе си и то не може да устои. Понеже едни поддържат правото, а други – силата, някои ме питат, коя страна поддържам аз. За мене има само една страна, която има много отражения. Всички народи са отражения, проявления на тази страна. Всички народи, англичани, германци, французи, руси, румънци, са проявление на Божествената енергия в света. Всеки народ си има своя функция, която никой друг

не може да изпълни. И след всичко това искат да потиснат един народ. Не, никой народ не може да бъде потиснат. Той си има своя функция. Затова аз казвам на българите да не се страхуват, защото те представят черния дроб на човечеството. Всички народи се страхуват да не изчезнат българите, защото с тях заедно ще изчезне и черният дроб. Изчезне ли черният дроб и жлъчката, храносмилането не може да се извършва. Следователно, ако сгрешат нещо против тях, храносмилането им веднага ще се наруши. Никой народ не знае за себе си, какво място, каква функция заема в Божествения организъм. Запитали един евреин, какво място ще заемат в света. За какво се приготовляват. След като мислил дълго време, най-после евреинът отговорил на зададения въпрос: „Ние се приготовляваме един ден да запушим раната, която преди две хиляди години отворихме на гърдите на Христос." Значи евреите се приготовляват да запушат раната на Христос, ами вие за какво се приготовлявате? Нека българите сами си отговорят на този въпрос, също и англичаните, и германците, и русите, и французите и т.н. Нека всеки народ си отговори сам на този въпрос. Аз пък казвам: Всеки народ е призван в света за една велика мисия. Не само всеки народ, но всеки човек, бил той мъж, жена, дете, е призван в света да извърши една велика работа, не както вие си я представяте, но една Божествена работа. В това седи достойнството на човека. Благото не цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек, зависи от цялото човечество. Такъв е Божественият закон.

Сега аз искам да ви говоря малко, да не се обременявате. Иде сега една велика епоха, иде нещо, което човечеството никога не е преживявало. Като казвам това, вие можете да си представяте света както си представяте рая. Но и за рая хората имат различни представи. Някои си представят рая, от едната страна седи Аврам с бедният Лазар, а от другата страна богатият, който се мъчи в ада и от там се разговарят. Адът и раят са далеч един от друг, но и там има телевизия и радио, с помощта на които си служат и лесно се

разговарят и виждат. Засега телевизията е доста напреднала, могат да се виждат предмети на разстояние хиляда километра. Не мислете, че и в ада тези постижения не съществуват. При това, в ада не е толкова лошо, колкото го описват. Праведните хора се интересуват от живота в рая и затова се разговарят с тамошните жители и ги питат, как живеят. И в ада има музика, забавления. Някои си представят, че хората от ада са подложени на някакви външни мъчения. Има мъчения в ада, но те не са външни, те са вътре в самия човек. Това, което мъчи човека, е нещо невидимо. Страданието, мъчението е нещо невидимо. То е в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкото тяло. Като говоря, аз поддържам онова, което е, което съществува, а не поддържам онова, което не е и което не съществува. Аз говоря за неща, които зная. – „Ама в какво вярваш, ти?" – В нищо не вярвам. – „Как така?" – Че аз виждам нещата, аз живея в това, за което говоря. Защо трябва да вярвам в него? – „Как така?" – „Ама Христос е живял преди две хиляди години." Вие можете да търсите Христа, Който е живял преди две хиляди години, а аз още сега се разговарям с Него. – „Какво ти казва?" – Той ми казва да кажа на последователите Му, че е жив и да не ходят по гроба, там да Му се кланят, но да живеят Неговото учение, което е учение на любовта. „Кажи им, че не вървят както трябва". Христос е казал на учениците си: „Идете и проповядвайте на света. Аз ще бъда с вас до скончанието на века." Това е казал някога Христос, но ако някой си позволи да каже, че Христос и днес е в света и работи, вие ще кажете, че това е лъжа. Значи, лъжата, в която сега хората живеят, е истина, а самата истина са я обърнали на лъжа. Светът днес се е обърнал с главата надолу. Аз не съм за външния свят. Аз не търся причината за нещастията във външните условия. Външният свят, според както аз го виждам, е Божествен свят. Всичко, което съществува извън нас, е Божествено. Всичко, което чувстваме в себе си, е наше, човешко. Следователно, злото съществува в самите нас, в нашите разбирания. Значи, вътрешният лош живот на човека покваря и средата, в която е

потопен. Злото не е във въздуха, нито във водата, нито в светлината, нито в движението на земята и на слънцето, нито в парите. Като казваме понякога, че злото е в парите, ние имаме предвид не самите пари, но злото е в това, че вярваме в парите, че те могат да дадат на човека това, което не са в състояние да му дадат. Ти вярваш в къщата си, в парите, във всичко, в което не трябва да вярваш, а не вярваш в това, в което трябва да вярваш. Ти не вярваш в своя ум, в своята глава, в своето сърце – единствения капитал, който човек има и с който може да премине от земния в Божествения свят.

Сега да ви представям идеята другояче. Вие казвате: „Къде е онзи свят?“ Че вие сега сте в онзи свят. Представете си, че вие сте затворени в една голяма, валчеста топка, два метра голяма, но сте херметически затворени вътре и никакви светлини не дохождат отвън. Вие седите в тази топка и се разговаряте с вашия приятел, който е вън от вас. Той ви говори за външния свят, за красотата в него, но вие го питате: „Къде е този свят?“ Той ви казва: „Той е вън, вън от топката, в която се намираш.“ Достатъчно е да се отвори някъде тази топка и ти веднага ще видиш външния свят. Топката, в която сега се намираш е едно препятствие за теб, което ти пречи да видиш външния свят. Следователно и вашето тяло представя такава една топка, такава сфера, в която вие сте затворени херметически и питате, къде е онзи свят. Като се отвори тази сфера, вие ще видите онзи свят, от който ще потекат сили към вас и всичко ще ви стане ясно. Всички вие имате опитност от онзи свят поне на сън. Вечер, като спите вие ходите тук-там, разхождате се, обикаляте планини и градове. С кое тяло вършите това? С физическото тяло ли се разхождате? Не, физическото тяло е в покой. Вие не се спирате върху тези факти, а постоянно се запитвате, къде е онзи свят, какво представлява той и т.н. Един мой познат ми разправяше опитността на своята майка. Една вечер тя сънувала, че отишла на онзи свят и видяла, как живеят хората там. Като се събудила сутринта, разказала на сина си, какво видяла там и казала: „Синко, не се живее, както ние живеем тук. Трябва да изправим

живота си. Аз видях, как трябва да се живее, но малко време ми остава да живея на земята. След един месец аз ще си замина на другия свят.“ Когато разправяла това, тя не била болна, но това ѝ съобщили от невидимия свят. И наистина, точно след един месец майка му заминала за онзи свят. Ще кажете, че това било сън. Да, сън е, но сън, който се сбъдва. Ще кажете, че дъската на тази баба е мръднала. Дали и мръднала или се е наместила, това е въпрос. Питам: Мислите ли, че хора, които постоянно живеят в отчаяния и разочарования и са готови да се самоунищожат, са разумни хора? Днес всички съвременни културни народи са турили под себе си бомби, турили са запалките им и само чакат едно малко докосване. Всички държавни мъже седят и си говорят: „Внимавайте, че само една искра е достатъчна!“ Запалят ли се тези бомби, знаете ли какво ще стане? Днес всички държави държат по една такава запалка – Германия държи една запалка, Англия държи една запалка, Русия държи една запалка, Франция държи една запалка, Съединените Щати държат една запалка, малките държавици държат по една запалка и ако всички я запалят, знаете ли какво ще стане? Ще стане такъв голям взрив, който ще унищожи цялата култура. От съвременната култура няма да остане помен. Религиозните хора се молят днес, но не знаят за какво да се молят. Те трябва да се молят да станат проводници на любовта. Всички хора трябва да дойдат до любовта. Всички хора, които са разумни, знаят, че едно малко бутане на запалката, ще причини зло за всички. Единственото разумно нещо, което днес се препоръчва, то е да се разрешат всички въпроси с разумни сили, с любовта. Само любовта е в състояние днес да разреши всички противоречия, които съществуват в света. Само чрез любовта могат на всеки народ да се отдадат онези съществени права, които Бог им е дал. Бог е дал право на всеки човек, на всяка душа, на всяко същество, без разлика на големина и тези права трябва да им се отдадат. Сега аз говоря за културните народи, за културния свят. Това нещо те могат да го направят. Като се съберат духовните хора, те трябва да се молят

навсякъде да присъства Божият дух, за да могат всички учени, всички държавници и управляващи, да имат само едно мнение. Та често някои ме питат, на коя страна съм – на страната на правото или на страната на силата. Аз не засягам този въпрос. За мене няма права страна в света. Крива страна има, но права страна няма. Ако човек е силен, той няма какво да търси правото. Силният човек никога не търси своето право. Който търси своето право, той е слаб човек. Само слабият търси своето право. Ако днес се чувстваш силен, утре ще се намери някой, по-силен от теб. И тогава ти ставаш слаб и започваш да търсиш своето право. Следователно правото само по себе си не може да съществува. Право без сила не съществува и силата без право не може да съществува. Значи, силата без разумното право не съществува и не може да се прояви. И правото без разумната сила не може да съществува. Приложете този закон и в себе си. Често хората се опитват да критикуват ония, които са днес на власт. Те нямат предвид, каква тежка отговорност носят тия управници днес. Знаете ли, колко неща трябва да вземат те предвид? Не е лесна работа тяхната. Да можете да уредите живота на сто милионен народ както трябва, това не е лесна работа. Не е лека работа да се уреди живота на цялото човечество с всички негови нужди. Даже и в едно семейство само човек мъчно се справя с трудностите, които съществуват там. Знаете ли, колко мъчно могат понякога мъжът и жената да се спогодят. Жената казва: „Да съм малко по-силна и аз зная кака да постъпя.“ Казвам: Не е въпросът да бъдеш по-силна, но повече разумност ти трябва, повече глава и сърце ти трябва. Ти търсиш своята сила в мишците си. Не, твоята сила трябва да я търсиш в ума и в сърцето си. Не търси силата си в мускулите си. Жената има сили, тя крие силата си другаде. Тя разполага със своята сила като с магическа пръчица. Достатъчно е да каже само една дума и нейният възлюбен е готов да отстъпи. Един княз се влюбил в една красива овчарка. Тя му казала: „Аз не искам да се оженя за теб, не съм свикнала на вашия живот. Щом си намислил да се жениш, ти ще си намериш друга.“ –

„Но аз не мога да живея без теб!“ Овчарката му отговорила: „Тогава едно от двете трябва да стане – или ти да дойдеш при мен, или аз да дойда при теб. Понеже ти си се влюбил в мен, ти пръв ме обикна, не те обикнах аз, затова ти трябва да дойдеш при мен.“ – „Щом е така, аз ще се самоубия!“ Тръгнал той да се самоубива. Овчарката го настигнала и му казала само една дума. Той веднага се върнал и отишъл заедно с нея да пасе овцете. Какво му казала овчарката? Тя му казала само една дума: „Обичам те!“ Значи всичко в света седи само в една дума: „обичам те“. В тази дума се крие същността на нещата. Кажеш ли тази дума, трябва да е така. Не да я кажеш само на думи. Ако е само на дума, това е лъжа. Щом е лъжа, тя не може да действа. Всяко нещо, в което любовта отсъства, е лъжа. Всяко нещо, в което любовта присъства, е истина. Питам: какъв трябва да бъде вашият Господ, на когото да се кланяте в бъдеще? Често ви задават въпроса: „Като умре вашият Учител, кой ще го замести?“ Не е въпросът за Учител тук. В света съществува само един Бог. Всички останали учители, каквито да са те, или всички богове, са все изявление на този Единния Бог. Първото изявление на този Бог е Любовта, от която всички могат да вкусят. Всички плодове, всички храни, които съществуват на земята, съществуват по причина на любовта, на първото изявление на Бога. Всички блага, с които ние разполагаме, се дължат именно, на тази любов. Ние всеки ден опитваме тази любов и после питаме, като умре вашият Учител, кой ще Го замести? Като умря майка ви и баща ви, кой ги замести? Ще знаете, че вашият баща и вашата майка никога не умират. Тези, които вие наричате ваши майка и баща, са ваши настойници. Христос право е казал: „Един е вашият баща, един е вашият Учител.“ В този смисъл вие можете да кажете: „Един е нашият Учител, Той никога не умира. Един е нашият Баща, нашият Бог, Той никога не умира. Той всичко ще оправи в света.“ Какво ще стане в света? Този свят ще се оправи така, както никога не сте мислили. Вие ще проверите това. Пророците на миналото са казвали, че са видели Господа, обиколен с всички ангели,

с всичката си слава да слиза на земята между хората. Когато дойде Бог на земята, ще стане голяма илюминация. Ако стане бъдещата война, тя ще стане, за да живее Онзи, Който иде отгоре. Като стане тази война, ще дойде да живее Онзи, Който ще влезе в нашите умове, в нашите сърца и в нашите тела. Като се каже: „Да живее Той!“, всички топове ще почнат да гърмят. Това ще бъде новата война. И след това светът ще се оправи.

Добрата молитва.

28-ма неделна беседа от Учителя, държана на 7 май 1939 год. София – Изгрев

БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще взема част от 20-та глава от Евангелието на Матея, от 1–17-ти стих.

Духът Божии.

Има една загадка в живота, която хората от хиляди години разрешават и не са могли да разрешат. Откъде идат и къде отива – не знаят – предполагат само. Слънцето изгрява и ние мислим, че изгрява, в същност не изгрява. Мислим, че залязва, а в същност не залязва. Слънцето е по-голямо от земята. И видимо е толкоз малко, че и малките деца може да го носят. Земята, макар че, милиони пъти е по-малка от слънцето ни се вижда много голяма.

Сега, всеки от вас в живота си има противоречия, и търсим ние на земята щастието, но виждаме един човек, който търси щастието – изгуби се. Къде е заминало, не знаем. Някой ще каже, че знае моя път къде е. То не е вярно. То не е вярна преценка. То е все таки един човек, който язди автомобил, че като излезе из автомобила да мислим, че той е автомобил и целия ден да чакаме и да мислим, че автомобилът е човекът. Автомобилът е превозно средство. Тялото, което имаме, е превозно средство, един автомобил, едно здание, толкоз странно направено, надали има на земята по-сложен организъм от човешкия. Човек има една отлична глава, има отлични дробове. Има един отличен стомах, има отлични крака и отлични ръце, с които всичко може да направи. Последната дума на техниката на земята, това са човешките ръце. Каквото правят техниците, с ръцете го правят. Няма орган, така пластично поставен, така моделиран, така хубаво направен, както човешките ръце. Не само това, но ръцете на човека са

цяла история, не само са органи с които човек работи, но на тях е написана цялата история, как е създаден този орган. Не само това, показва и дарбите на неговия господар какви са. Показва и неговото бъдеще, ще бъде ли успешен, ще бъде ли богат, ще се жени ли. Деца ще има ли. Колко от тях ще бъдат женски, колко мъжки. Колко от тях ще умрат на 5 години, някой на 1 година едва ли ще останат. Всичко туй е написано на ръката. Такава история. Чудна работа е направил този скулптор или този инженер, който е направил ръцете. Написал е всичко, което има да се случи на човека. Сега има много гадатели, които гадаят, но те гадаят както онази врачка, която живяла преди 60 години във варненско. Имало една голяма врачка, гледала на един океански охлюв и цялото варненско окръжие, с хиляди хора се стичали, на всички гадаяла, на всички предсказвала и събрала доста пари. Разбойниците решили да ѝ вземат парите. Тя на всички гадаяла, но не могла да отгадае на себе си, че ще я оберат разбойниците. Ние всичко знаем, само, че когато дойдат разбойниците да ни оберат, не знаем.

Нас ни дебнат големи разбойници и те ще вземат всичко. Смъртта е един голям разбойник. Не зная дали някой от вас може да се освободи от нея. Все ще ви издебне някъде. На земята само двама души има, които са се освободили от тия разбойници, единият бил Енох, а другият Илия. От земята заминали, с такива особени колесници, че понеже разбойниците в горите ходят-ходят, и не може да ги хванат тия двама души. Единият от тях останал сега, който не са го обрали. Вторият като дошъл, не само го обрали, но и главата му взели. Сега аз не искам туй да ви представям. Туй е външната страна на разбирането на живота. Нас ни се струва, че когато нашият автомобил се разрушава, или къщата се разрушава, ние мислим, че всичко сме изгубили. Човек трябва да се благодари на разрушението, което става в света, понеже, всяко разрушение дава на човешкия дух да създаде нещо по-хубаво. Например, често пред вас се говори, всичките хора избягват страданията, всичките искат да бъдат

радостни в света. Прави са, но онеправдано е страданието. Страданието е онзи елемент, същината на живота, човек само като страда, той е полезен в света. Онези хора, които се радват, те са гуляйджии. Ще ме извините за думата гуляй, както и да я разбирате, много добре, че я разбирате. Страданието и радостта, съединени заедно, дават онова хубавото качество на човека. Страданието и радостта, съединени в едно, дават щастието на човека. Човек не може да бъде щастлив, който не е страдал. Човек не може да бъде щастлив, който не се е радвал. А пък, за да бъде човек блажен, той, именно, трябва да е страдал, да се е радвал, да бъде щастлив и тогава да бъде и блажен.

Та нас някой път, ни се вижда, че в света съществува една неправда. Този, който е пазарил, тези първите пазарил по един пеняз. Тези, които взел към 11 часа, пак по един пеняз им дал, и онези първите казват: „Ние целият ден ти работихме, а онези дойдоха на края на деня и на тях даваш толкоз, колкото и на нас, приравни ни.“ В какво седи неправдата? Ние разглеждаме нещата все от материално гледище. Ако вас ви отрупат с най-хубавата храна, а пък вие имате развален стомах, питам, какво ще ви ползува тази храна. Или ако вие имате развален мозък, отрупат ви с най-хубавата библиотека, какво ще ви ползуват. Или, ако вие имате развалени дробове, отрупат ви с най-хубав въздух, какво ще ви ползува въздухът? На първо място човек трябва да има една отлична глава и да благодари, че има глава. Съвременните хора не се радват на своята глава, не се радват и на своите дробове. Съвременните хора не се радват и на стомаха си. Ех, донякъде се радват. Колкото се радват на своя стомах, ако така биха угаждали на своите дробове и ако така биха угаждали на главата си, по-добро от това няма. Тъй както сега угаждат на стомаха си, ако угаждаха на дробовете, на дишането и на своята мисъл, ние щяхме да бъдем почти съвършени хора. Онова, което е вложено в човека, той трябва да има знание да го запази. Човек може да изгуби условията, при които живее. Ти с една дума може да развалиш своите условия за

20 години. Представете си, че вие сте в Германия и кажете само една обидна дума на Хитлер, знаете ли какво ще стане? Ако си давате за нещо мнението, какво ще ви сполети? Ако сте в Русия и кажете обидна дума за Сталин, ако сте в Англия и кажете обидна дума за английския крал, ако сте в България, и кажете обидна дума за българският цар, ако сте в Америка и кажете нещо за председателя. При това, много хора, все страдат сега. Постоянно роптаят, обиждат провидението, природата и искат да бъдат щастливи. Това е невъзможно. Това е първата непризнателност от хората, които са дошли на земята. Природата им е дала всичко даром, и при това всички са неблагодарни. Из българският живот има един български разказ, за един български чорбаджия богаташ. Оженил той своя син, и искал всичките сватбари да бъдат доволни. Когато си отивали сватбарите, на всички дал по едно кило жито, искал на всички по равно да даде. И затова дал по една крина жито. Казват: „Много скъперник човек. Не го оставя крината да се препълни на купчина отгоре, ами я изравнява. Брей, че скържав човек." Всичките яли и пили, и по една крина жито взели, и пак този чорбаджия е скържав. Казвам: При съвременния живот, трябва едно ново възпитание, в което съвременните хора са разочаровани. Обществото днес страда от разочарование. Има разочарование в дома, в семейния живот, има разочарования в училището. Има разочарования в религията, в държавните работи има разочарование, навсякъде има нещо, което не достига. Понякой път са ме питали как ще се оправи света. Аз съм им казвал, че светът няма какво да го оправяме, той е оправен, само да не го разваляме. Казвам: Ако вие се качите на един параход, какво ще го ремонтирате всред океана? Като се спре, какво ще правите? Ще гледате той да излезе и по някой начин да премине и да отиде в някоя работилница, дето се поправят параходи. Да се поправи човешкият живот не е така лесна работа. Ние, съвременните хора, които живеем, в 20 век, имаме такива богати условия и възможности за един живот. Имаме преизобилно, от всичко. Въздух има изобилно, светлина има

изобилно, храна има изобилно. Живот има изобилно. Всичко е в изобилие, а при това хората от глад умират. Умират, понеже има едно вътрешно неразбиране на хората. Те мислят, че животът седи в онова богатство, което те може да имат. Богатството в света седи в разумният живот. На разумните хора природата е дала свободен билет. Те може да се ползуват от всичките богатства, с които тя разполага. Дето идеш, като покажеш тази банковата книга, веднага са на твое разположение. Но тя на глупавите нищо не дава. На глупавите като че е мащеха. Тогава питат, казват: „Той вярва в Бога или не вярва." Вяра може да имаме само в ума на човека. Ако един човек е умен, аз може да му вярвам. Ако той е глупав, аз не може да му вярвам. Аз не може да вярвам в силата на човека, нито в неговата добрина може да вярвам. Според мене, добрината е едно отлично качество на човека. Тъй като ние го знаем, че дължим някой път пари на заем и не ги искаме. Това не е добрина. Това е услуга. Но казвам, разумността, доброто в света, се обуславя от разумността на хората. И силата излиза от разумността на човека. Разумният живот носи в себе си доброто. Разумният живот носи сила в себе си. Туй е правилното разбиране. Ако така вие не разбирате, тогава вашият живот нямате основа върху която да градите. Скоро ми донесоха, в странство се преподавали някои лекции такива, курсове лични, та с големи възможности, реклами, че това ще сполучат, онова ще сполучат. Той разправя, разправя. Но само рекламира нещата. Каква е основата. Трябва съвсем друга основа. Казват, че не може да бъде колективно, но единично и който вземе курса – ще плати. Колко струва първият курс? 6 английски лири. 6 английски лири. Да ви приведа на какво се равняват на 3000 лева. И какво ще сполучиш, като четеш всичките книги, какво ще сполучиш? Той ще мяза на онзи българин, който отишъл да учи грънчарство, при един знаменит български грънчар. 3 години е учил, бил много способен ученик, вижда как майсторът му прави грънците и казва: „Майсторе, аз вече научих занаята, ще бъдеш тъй добър да ме произведеш и мене майстор." Казва: „Да те

произведа“. – „Защото млад съм, трябва да спечеля пари, имам една възлюблена“ – „Много добре.“ Направил го той майстор. Отделя се той. Направил си работилница. Направил гърнета, стомни. Опича ги, но всички се напукват до една. Казва: „Какво е това? Какъв е този пустият му дявол? Пръстта не е ли хубава?“ Отива при майстора и му казва: „Защо се напукаха гърнетата?“ – „Защото – казва – не си се доучил. Още три години трябваше да учиш при мене и като дойдеш, ще учиш, как се правят гърнетата да не се пукат.“ Отива наново. Наблюдава как замесва водата, как туря пръстта, как нарежда гърнетата в пещта, казва: „Тайната не седи в туй. Като изпечем гърнетата, аз ще ти кажа в какво седи тайната.“ Щом изпекли гърнетата и всяко гърне като вадил от пещта, той духвал в гърнето. Във всяко гърне духвал. Казва: „Само за едно духане 3 години да работя?“

Та казвам на всинца ви: За да бъдете щастливи трябва ви едно духане. Българинът след като удари с ръката гърнето, казва, „Хуу“. Че туй „Хуу“ е хубаво. Това е Словото, което излиза, разумното нещо. Като духнеш и действително, лесно заздравяват раните. Не само туй, но някой човек като се разсърди, като го срещнеш, ти му кажи леко „хуу“. Не да духнеш силно. След като му кажеш така, той ще те пита какво искаш да кажеш? Ти ще си отвориш устата и ще кажеш леко „хуу“. Сега само за това „ху“ отидоха 3000 лева. Ти щом се разсърдиш на жена си, кажи леко „хуу“, отвори си устата и кажи „хуу“. Щом се разсърдиш, кажи слогът „хуу“. И като кажеш, ще се примириш и ще ти стане леко на душата. Щом имаш да даваш някому, кажи „хуу“.

От какво произтичат смешните работи в света? Че ние сме дали на живота такова тълкование, което не съществува. Животът е едно от най-великите блага. Ако идете в Индия, онези индуси, които не разбират живота, казват: „Това е най-голямото нещастие – животът.“ Индусите имат разни теории да обяснят кои са били причините. Причината е, че ние не оценяваме какво нещо е животът. Животът винаги започва със страдание навсякъде. Едно висше същество,

когато иска да създаде един свят, туй същество дава нещо от себе си. Страданието се явява като резултат. Страданието е едно ограничение на човешката душа Страданието е едно ограничение на човешкия дух. Страданието е едно ограничение на човешкият ум, ограничение във всяко едно отношение. Но има ограничения разумни в света, има ограничения и неразумни. Ако човек сам не може да се ограничи, ще го ограничат външните условия, понеже, всичките хора са в зависимост. Никой в света не е свободен. Онази Първичната Причина, тази безпределната причина, единственият в света, който не е ограничен, той е Бог. Всички от Него надолу, колкото и да са големи, все са ограничени. Щом вие сте ограничени, трябва да знаете, че имате отношения към някого. Ограничението показва, че имате отношение към някого. Ще знаете степента на вашето ограничение. И ще изпълните ограничението като човек. Учителят може да се ограничи, като преподава на учениците си. Но, в какво седи? Да преподава най-хубавото. Ако е учител по музика, да преведе най-хубавите правила. Ако е скулптор, ако е художник или педагог, или един правник, или един социолог, или естественик, или физик, или химик – той трябва да предаде онова знание, което е най-хубаво за ученика. Той трябва да го предаде на опит, не само теоретически.

Та казвам: Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи и ние чакаме своето щастие от външния свят. Ние имаме всичките възможности, те са вложени в нас. Не може човек да бъде щастлив, ако той не вярва. Много хора не може да ги убедиш, че са даровити, казват: „Не съм даровит.“ Той казва: „Аз не съм даровит.“ Казвам: Аз виждам в него, дадена му е дарба, предадена му е от баща му, майка му, братята му и сестрите му даровити, а той казва, аз не съм даровит човек. Може ли от един извор дето са излезли много чешми, последната, която е излязла да не е даровита? Тя ще съдържа всичките качества, както другите. Ще има едно различие, разбира се. Водата, която изтича пролетно време, се различава от онази вода, която тече лятно време и есенно време. Понеже, когато се стопяват

снеговете, реките тогава са мътни. А щом се стопят всичките снегове, и дълго време, ако е суша, реките стават бистри. Вие бихте ли желали реките ви да са бистри? Страданията са единственото нещо, които носят благословение за вас в света. В радостите ти харчиш, каквото имаш. Следователно, всички онези, които обедняват, от големи радости са обеднели. Всички онези, които забогатяват, те са забогатели от страданията си. Сега аз не искам да ви доказвам тия работи, защото страданието не може да се доказва. Единственото нещо, което учи човека и го облагородява, е страданието. Вън от страданието човек не може да се облагороди. Той не може да влезе във връзка с хората, че имат страдания, че имат нужда. Онзи, който е страдал, трябва да влезе в положението на хората. Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да благодарим за страданията. А пък колективно, всичките хора, може да отмахнат страданията. Какво ни коства ние да премахнем страданията? Англия, която похарчи сега близо 1 милиард за въоръжения, питам: Ако тия хиляди и милиарди са вложени в английския народ, ще има ли бедни в Англия? България и тя има 4–5–6 милиарда е дала за въоръжения. Каква е ползата? Една необходимост е туй, но казвам: Ние се въоръжаваме, защо? Всичките хора се въоръжават, понеже искат да пазят своята свобода. Право е и това. Но в света съществува една сила, която добрите хора трябва да турят в действие. Добрите хора да кажат: „Не трябва да се бият хората. Нищо повече. Без война!“ По мирен начин всички неща може да се разрешат. Едно време вълкът ходил да примирява два коча, които се борили. Отива той и казва: „Чакайте, не се бийте.“ Те делили една млада [овца]. Отдалече като се засилят, удрят си главите. Казват: „Чакайте!“ Но те като се засилили и го ударили в ребрата, счупили му 5–6 ребра и оттам насетне вълкът казва: „Овни никога не примирявам.“ Ако такова примирение дойде, нали румънците дойдоха да примиряват българите, и като дойдоха след като ги примириха, взеха една голяма част от България. Има един анекдот за двама индуси. В Индия те делили една сърна. Делили една сърна.

Единият ловец, другият индус бил лодкаджия. Той наранил сърната и тя, за да се спаси, хвърлила се в лодката и този индус казва: „Тази сърна е моя. Майка ми се въплотила и искам да я спася.“ Кому се пада сърната? Един съдия трябвало да разглежда делото, но той взел сърната за себе си. На ловджията и на другият казва: „Вие ако я вземете, ще я изядете. Нека остане.“ Мислите ли, че тази сърна е жива досега? Сега всичките примери, които можем да приведем по закона за наследствеността, има в нас нещо неразбрано. Всеки един човек, както и да разглежда живота, той го разглежда от своето гледище. Трябва да знаете, че в света съществува един закон: Благото на който и да е човек, не зависи от него, а зависи от неговите отношения към Цялото. Щастието на клона зависи какви са връзките му с Цялото дърво. Ако този клон се отдели от цялото дърво, той ще изсъхне.

Та казвам: Дотолкоз, доколкото ние съзнаваме ония връзки, които съществуват между цялото и нас, съществува една връзка между всичките хора, съществува една вътрешна връзка. Няма човек в света, когото да обичаш, който да не покаже, че се крие нещо добро в него. В Индия има хора, които се занимават със змиите, най-отровните змии, те по някой път имат свои правила, произнасят известни думи. И всичките змии се събират, не ги хапят. Като им засвири се събират. Като им засвири друга песен, пак се разотиват. Но, като се съберат той не взема дърво да ги налага, да ги избива. Разправяха, че в Пазарджийско се навъдили много гъсеници. Идва един турски дервишин и казва на градинарите: „Аз тия гъсеници ще ги събера.“ Направил една молитва и всички гъсеници, се събират. Казват: „Чакай да ги избием всичките.“ – „А,аа не става, аз не ги събрах за това.“ Казва: „Ти ще ги събереш из гората, някъде отдалече ще ги хвърлиш.“ Ние мислим, че като избием нещо, то се унищожава. Не, то се наплодява. Ти, ако искаш да измениш един свой навик, ти се лъжеш. Ти, ако искаш да изкорениш една лоша черта в себе си, ти се лъжеш. Единственото нещо, което ти е дадено да го присадиш. Имаш лош навик, присади го. Но да го изкорениш, това не се позволява.

Някои са толкоз смели, че искат злото да го изкоренят, не се позволява. За изкореняваме злото. Не е ли човешката жлъчка едно зло. Носи отрова. Но тази жлъчка е необходима. След като се тревожат дълго време хората, тя изпраща своята отрова навътре в тялото. Щом се наядеш, непременно няколко капки от тази химическа реакция ще започнат да работят навътре, но ако ти се безпокоиш навреме и без време, по някой път ще разстроиш своя черен дроб и лицето ти ще пожълтее. Казвате:„С какво трябва да го церим?" Ще дишаш дълбоко и ще ядеш лимони, няма да се сърдиш. Всички вие имате едно тяло, което показва от какво вие имате нужда. По някой път има мнозина, които ни показват с какво трябва да се храним. В природата за храната има разнообразие. В разните епохи на човешкия живот разно се храним. Сега разно се хранят хората. На всеки човек природата е определила известна храна [природата], която му е необходима за неговия щастлив живот. Ако ти си вегетарианец и страдаш, има криво в тебе. Ако си месоядец и страдаш, има нещо криво в тебе, трябва да измениш храната си. Сега аз не съм за онова поддържане, дето казва да не се храним. Човек щом като се храни, той трябва да благодари. Сега има пълни вегетарианци, само с плодове се хранят. Казват: „Никаква месна храна не трябва да се яде." Как ще определите, когато Христос след възкресението, дойде при учениците си и намира на жаравата печени риби, или как ще определите онова агънце, което принесоха евреите в жертва. Нещата не може да се определят по този начин, както ние мислим. Вълкът, след като изял овцата, ако изяде хиляди овце, един ден, той ще стане овца. Следователно и него ще изядат. Колкото овце изял, толкоз пъти и него ще изядат. И така ще се научи. Казвате на един човек: Не яж месо, един ден и тебе ще те изядат. Не трябва да убиваш. И тебе ще убиват. Каквото направиш, ще ти се върне с лихвата. Ще го опиташ. Няма какво да се аргументира, понеже, тия неща съществуват.

Та казвам сега, религиозните хора мислят да влязат в Царство Божие без любов. Проповядва се любов. Но, любовта е една сила, която не търпи никакво възмущение. Ти като влезеш в закона на любовта, никак няма да се възмущаваш. Ако при тебе дойде един беден човек, който се оплаква, или ако дойде един болен човек, ти ще му помогнеш. Любовта се радва, болният като дойде. Тя ще прояви живота, който има. Като дойде при мене някой болен, няма какво да се оплаква от своята болест. Животът, който приема, е за тебе. Ние, съвременните хора, страдаме от неразбиране. Страданията ни водят към онази област на любовта.

Когато дойде любовта, ние всички ще бъдем богати хора. Когато дойде любовта, ние всички ще бъдем разумни хора, всички ще бъдем силни хора в света. А пък, за да може хората добре да живеят, непременно трябва да бъдат разумни, непременно трябва да бъдат силни. Аз употребявам думата силен, разумен човек, който отива да се бие, но един човек, който е здрав, готов за работа, каквато работа да захване, силният човек може да свърши работата. Силният човек може да свърши каквато и да е работа. Или като учен човек, или като архитект, или като генерал, или като военен, в каквото и да е направление, защото войната, от гледище на невидимия свят, от гледището на Бога, това е едно представление. Най-отвратителната работа, в едно представление, в което Бог иска да ни даде един урок, който струва много скъпо. Европейските народи се приготовляват за едно представление и ще видят колко скъпо ще им коства. Единственото нещо, което може да се препоръча е, представлението да бъде по-евтино, да не бъдат много скъпи билетите. Във всичките религиозни хора трябва да се даде една мисъл, да повикат господа на помощ, да им помогне. Те искат сами да се примирят. Туй е невъзможно. Единственият, който може да оправи света, той е Бог, който трябва да се яви и когото трябва да извикаме. Бог ще постави всичките хора в една невъзможност. Ако мислят, че те сами може да оправят света, то е невъзможно да се оправи този свят. Питам сега, как

се разрешава един въпрос. На хиляди души, жадни хора, ако им дадете само един билник, ще има такава караница, ще има счупени носове, че всеки ще иска. Казва: „Не искам да умра жаден." Всички ще се борят. Ако всичките хора започнат да се бият, за туй шише вода, знаеш ли на какво ще замяза това? Мене ми разправяха за един български свещеник. Бащата донесъл две кошници яйца, да ги боядисват за Великден. Синът му ученик и той искал да си намери най-якото яйце, да се бори със своите другари. Взима едно яйце, счуква го в друго, в трето и така изпочупил всичките яйца, за да намери бореца. Майката отива и вижда всичките яйца изпочупени. „Защо изпочупи яйцата?" – „За да намеря един борец, който е силен." Но всичките тия хора, ще ги заведа на езерото и ще им кажа: Братя, ето вода. Но и там ще се карат ли? Казвам: Ние, съвременните хора се нуждаем от една Божествена Любов, от една Божествена Разумност Нас нищо не ни извинява. Нищо не може да извини англичаните. Нищо не може да извини французите. Нищо не може да извини германците. Нищо не може да извини италианците. Нищо не може да извини русите, американците, българите, нищо не може да ни извини в 20 век. Нищо не може да ни извини, ако ние постъпваме глупаво.

Следователно, вие трябва да отворите сърцата за любовта на Бога. Ако днес не можем да намерим Бога, кога ще го намерим? Вие мислите като идете в оня свят, ще Го намерите. Лъжете се! Оня свят е тук, в този свят, вие сте в оня свят сега. Един ден ще похлопат ангелите, ще дойдат, за всички ще дойдат ангелите. За цялото поколение ще похлопат множество ангели, всички държавници ще ги повика Бог и ще ги съди, и ще ги попита: „На какво основание направихте тази война?" Ще ги попита: „Защо развалихте моето дело?" Отговорни са. Казвате: „Онези лесно разрешават: „Няма Господ!" Ще видите има ли Господ, няма ли Господ! В света има любов, която трябва да разреши всичките мъчнотии. Любовта е единствената сила, която може да разреши всички спорни въпроси,

които съществуват. Няма спорен въпрос, който да не може да се разреши. Ако всеки един от вас каже в душата си: „Аз ще служа на Бога тъй както аз разбирам.“ – ще бъде господар, това е свободата в света. Всеки в душата си да каже, не да му проповядваме да служи. След като му говоря аз, да каже: „Аз ще служа както Бог ме е възлюбил и аз ще се изявя тази любов към всичките.“ Тогава няма да ходим да разгласяваме кой колко обича, като малките деца. Попитали едно дете: „Колко обичаш майка си?“ – то си отваря ръцете и показва. Колко обича баща си, пак си отваря ръцете. Колко обича брата си, сестра си, пак си отваря ръцете. Вие в къщи ще имате едного да обичате толкоз. /Учителят си отваря ръцете./ Баща ви и майка ви са две правила. Ако вие не обичате баща си и майка си, вие не разбирате живота. Ако вие не обичате брата си и сестра си, вие не разбирате живота. Това са първите правила. Във всеки един човек, ако не можем да видим божественото, което е скрито, какви културни хора сме?!? Няма да мислите, дали с хубави дрехи сме облечени, дали е в мантия. Това са външни неща. Има една мантия на сърцето. Ония чувства, като гледам един беден човек да го обичам. На този бедния човек ще му покажа, защо страда, кои са причините. На глупавия ще му покажа защо страда, ще му покажа, че ония блага, които Бог е вложил в него, той не ги е разработил. От къде трябва да се започне? Трябва да се започне от едно място. Вие трябва да опитате истинската любов и вие трябва да знаете в какво седи тя. Когато истинската любов проникне във вашия ум, ще имате светлина. Нещата ще ви станат ясни. Не, че далеч ще виждате, но ще ви е нещо приятно. В ума ви няма да има смущения. Когато любовта проникне във вашето сърце, тия тревоги, които имате, ще изчезнат, ще имате мир. Времето ще бъде топло. Когато любовта проникне във вашата душа, вие ще се усещате мощни и силни. И може да вдигате един товар от хиляди тона. Не с ръцете си, но като духнете ще се вдигне. Христос казва: „Ако кажете на тази планина вдигни се и тя ще се вдигне.“ Но то е законът на Любовта. По някой път се явяват някои противоречия. Ако

идете в Америка, в съвременния свят, ако идете в Англия, във Франция, в тези големите здания, на 20–30–40–50 етажа, там има асансьори, които слагат. Вие дойдете от единия етаж и само ако бутнете едно копче, веднага ще хвръкнете нагоре. И ще идете на който и да е етаж искате. Ако бутнете друго копче на асансьора, ще слезете долу. В живота има повече от 3000 етажа. Има едно колело, което се върти, и че с всеки 24 часа ще се качиш в небето и ще слезеш в ада. В ада трябва да слезеш, като онази градинарска кофа, да извадиш вода и да полееш градината. Тия хора в ада работят.

Казват, че са на най-мъчната работа. Много работливи са. Много прилежни. По-работливи хора от тях не съм виждал. Пот имат на лицето. Сега, ако ме разбирате, щом се мъчите, вие сте в ада. Щом сте радостни, вие сте в рая. Щом употребявате вашия ум, вашето сърце, и вашата воля, където трябва, вие сте с Бога. Щом не употребявате вашия ум, щом не употребявате вашето сърце, щом не употребявате вашата воля и вашата сила, там дето трябва, вие не сте с Бога. За мене не е въпрос какво човек вярва. Но в какво употребява своя ум.

Та казвам: Трябва ни сега на нас: и мъже и жени и учители, и деца, и синове и дъщери, в новия път да тръгнем. Ако вие тръгнете в новия път, в природата има нещо, което не сте мислили. Природата задържа скритите блага заради вас, които вие очаквате. Апостол Павел загатва, че той чул и видял неща, които не може да се опишат, нито да се разкажат, които Бог е приготвил за онези, които Го любят, или за онези, които са решили да му служат по закона на Любовта. Земята е създадена, да бъдем щастливи тук на земята. Земята е създадена, да се опознаем като хора. На земята ще се опознаете. Казвате:„1Ще се познаваме ли в оня свят?“ Ако тук се познавате и горе ще се познавате. Богатият и сиромахът се познаваха на земята, единият беше богат, другият беше сиромах. Като отидоха в оня свят, богатият се намери в положението на Лазаря, а Лазар се намери в положението на богатия. Нашата мисъл, нашите чувства, нашата сила, създават в нас нашето нещастие. Ние със своята мисъл

създаваме нашите нещастия. Със своите чувства създаваме нашето нещастие и със силата, която имаме, създаваме нашето нещастие. Днес се изисква не да говорят за любовта, но всеки едни да бъде проводник на тази Великата любов. И аз ви казвам: Че съвременния век, в който живеете, е един от най-добрите. Никога не е имало един век с по-добри условия, отколкото сега. Вие сте пред вратата на една велика епоха, която иде. Невидимият свят, или туй, което е затворено сега, нека направим, едни подобия, онова дете, което е в утробата на майка си, нищо не знае за нея, но като се роди, в развитието си, като расте, като му говорят, събужда се неговото съзнание и осъзнава своята майка. Казва: „Колко съм благодарен, че ти си ме извадила от великото робство и си ми дала свобода." Сега тази великата майка, природата, събужда своите деца от робство. Казва: „Не трябва да се мъчите вече." Някой от вас слушам да казвате, че ви е дотегнало да живеете. Комуто му е дотегнало да живее, трябва да иде при смъртта и да остави всичките страдания. След като умре, пак ще дойде щастливият живот. Онзи, комуто му е дотегнало да живее, трябва да умре. Що е смъртта? И защо умираме? Защо ти си неблагодарен на ония условия, които Бог те е поставил? За мене не важи какво мисли Англия, за мене не важи какво мисли и Германия, аз зная, че Германия, Англия, и всички държави в света извършват Волята Божия. Всичко в света става по Волята Божия. Не механически, но разумно става. Следователно, ако ние съзнаваме, че Бог работи в света, ние разумно ще се съобразим с Него. Ако ние не се съобразим с Него, ще претърпим една катастрофа. Тогава ще претърпим нашите страдания. Трябва да бъдем послушни, както онова дете, на машиниста, което играело на релсите на железопътната линия и отдалече баща му го вижда, и му извиква на детето: „Лягай!" Детето ляга и тренът минава над него. Когато ти кажат лягай, лягай, няма никаква философия. Като мине тренът, тогава разсъждавай. Не играй на пътя дето минават машини. Хиляди поколения, преди нас са живели и са оправяли света. Оправиха ли го? Нито сегашното

поколение може да оправи света, както мисли. Ние сегашните хора може да създадем условия. Земята няма да я напуснем, пак ще останете тук на земята. В следующата епоха, вие хората ще възкръснете. Като умрете и възкръснете и пак ще живеете на земята, ако не подобрите условията за живота, като възкръснете, как ще живеете? След като възкръсне човек, ще дойде онзи, който има да взема, ще те хване за гушата и ще каже: „Имам да вземам, давай!" Онази жена като умре, ще хване мъжа си, ще каже: „Ти си мъж имаш да ми даваш, знаеш какво задължение имаш!" Мъжът ще хване жената и той ще иска тя да му плати. Туй е неразбранщина. Всичките тия работи трябва да се изменят. Трябва да знаем какво нещо е баща. Трябва да знаем какво нещо е майка. Трябва да знаем какво нещо е брат и сестра, това са четири неща. Другите неща, те са второстепенни. Човек, който не може да познае баща си и да го обича, човек, който не може да познае майка си и да я обича. Човек, който не може да познае брата си и да го обича. Човек, който не може да познае сестра си и да я обича, не може да разбере света. Другите неща вече са второстепенни. Казвате вие: „Бог е наш баща." Казвам: Готови ли сте вие всички да посветите всичко на него? Готови ли сте да се откажете, не да се отречете, но от днес да служите с любов в съзнанието си, да служите на онзи, който ви обича.

Няма друго същество, което да ви обича. Всичкото, което сега имате, дължите нему. Аз не искам да разбирате какво нещо е Бог. Като ви дам храната, вие сами ще разберете, каква е храната. Един човек на когото давам храна, няма какво да се занимава с мене. След като изяде храната, която му дам, ще разбере какъв човек съм. Следователно, като се ползуваме от великите блага, които Бог ни е дал, като се ползуваме от нашия ум, като се ползуваме от нашето сърце, като се ползуваме от нашата сила, ние ще познаем какво нещо е Бог. Всички ние сме длъжни да посветим живота си на него, кой където и да е. Тогава Господ ще благослови всичките народи. Всеки

народ, който служи на Бога, има бъдеще. Всеки човек, който служи на Бога има бъдеще. Ще го проверите това.

Казвам: Божието благословение да бъде с всички онези, които служат на Бога!

Благослословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

29-та неделна беседа, държана от Учителя на 14 май 1939 год., неделя 10 ч.пр.обяд, София – Изгрев

КОЙТО ЗНАЕ И КОЙТО НЕ ЗНАЕ

Отче наш.

Ще прочета 9-та глава от Евангелието на Матея.

Духът божи.

Има едно различие между онези, които знаят и онези, които не знаят. Който не знае се смущава, че не знае как да направи работите. Който знае не се смущава. И тогава, някой път и онези, които знаят и те се смущават. Те пък се самозаблуждават. Онзи, който знае, той се самозаблуждава. Той казва: „Тази работа ще я направя, но няма кой да я оцени." Ако оставиш една работа, която сега правиш да я оценяват хората, ти се самозаблуждаваш. Най-първо хората трябва сами да оценят. Туй, което ти правиш, ти трябва да го оцениш. Има хора, които вярват само в туй, което виждат. Не вярват, в това, което не виждат. Кое е по-хубаво: човек да вярва в това, което вижда и да не вярва в това, което не вижда. Има хора, които вярват това, което виждат, пък това, което не виждат – не вярват в него. Ще ви изнеса противоречията в живота. Сега някой път ще си послужим с младите. Младите хора, съвременните поколения – обща е тази дума, не е частна, лично не я взимайте. Един млад момък, преди да познава една мома, вярва в нея. Щом като се ожени не ѝ вярва. Докато не са се оженили мисли, че тя е светица, мисли, че е ангел, всичко туй. Щом като се ожени за нея, не вярва вече. Някой отива да вземе пари на заем. Докато не е взел парите от някой банкер, обикаля, говори му приятелски, че високо мнение има заради него, че вярва, че той има една душа, че Господ му дал ум да помага на бедните. Говори сладко. Щом вземе парите на заем, вече не го виждаш да обикаля наоколо. Съвременното човечество, всичките ние, сме на един път, дето трябва да се избавим от много заблуждения. Например, вярващият мисли, че

като неговата вяра няма. Онзи, който се е влюбил мисли, че като неговата любов няма. Онзи, който е свършил училище мисли, че като него няма. Прав е, че като него няма такъв екземпляр в света, но всеки един такъв човек е един такъв екземпляр. Прав е. Именно, че като него няма, там е неговото достойнство. Защото ако имаше подобен на него, цената щеше да се намали, понеже, в двоен размер е. Благодарение, че няма като него и цената се пази. Виждаме в съвременния икономически свят, когато черешите са малко, цената им е висока, а когато са много, цената им се понижава. Та сега, кое е по-хубаво? Цената да бъде висока или черешите да бъдат повече. Ако цената е висока, хубаво е за онези, които продават череши, но зле е за онези, които купуват череши. Ако черешите са в изобилие, добре е за онези, които купуват, но не е добре за онези, които продават. Но ние не сме пратени в света да продаваме череши. Човек не е пратен в света да прави дрехи на хората, да живее или да бъде обущар, или да бъде шапкар, или пък някъде да бъде художник, или музикант и т.н. Човек има една мисия, която трябва да изучава. Това са средства, условия, при които човешката душа се развива. Вие често казвате: „нашето минало“, „нашето бъдеще“ и „нашето настояще.“ Какво разбирате под думите „вашето минало“? Миналото в нас е това, което ние сме научили. Бъдещето е това, което има да учим. А настоящето е това, което сега учим. Миналото е това, което сме научили каквото и да е, добро или зло. Научили сме го, добро или зло. Вярата е за онова, за бъдещето, което ще научим. И там има някои работи лоши. Човек много пъти предполага, но и бъдещето някога носи хубави работи. Някой ми казва: „Има бъдеще.“ Казва: „Не може да ти кажа защо, не се позволява.“

Та казвам сега: С бъдещето се занимава вярата. С миналото се занимава науката, а с настоящето се занимава Любовта. Задават някои въпроса: „Защо трябва да го обичам?“ Защото аз не съм срещал учен човек, който да даде точно определение, точно да каже защо трябва да обичаме, конкретно. Защото за мене този въпрос е тъй ясен, като

белия ден. Ти като кажеш обичаш, ще се ползуваш сам. Като обичаш, ще живееш. Като престанеш да обичаш, ти ще умреш, нищо повече. Той казва, че не ме обича. Ако той ме обича, той ще живее. Ако той не ме обича, той ще умре. Ако аз го обичам, ще живея. Като престана да го обичам, ще умра. Следователно, защо трябва да обичаш? За да живееш. Защо той трябва да те обича – за да живее. Тъй е сложен въпросът. С едно ядене живот не става. Той е един вътрешен процес на Божествения свят. Новите хора, в новите времена трябва да научат онази динамическа любов, Божествена любов в света, която любов ще премахне всичките отрицателни черти. Ами, че може ли да имаш недоверие в лявата ръка? Може ли да имаш недоверие в лявата или дясната ръка, че те може да направят пакост? Може ли да имаш недоверие в краката си, че те могат да ти направят пакост? Може ли да имаш недоверие в очите си, че те може да ти направят пакост, или да имаш недоверие в ушите си? Пакостта може да произлезе в твоите уши. Ти може да имаш едно любопитство, да слушаш неща, които не са ти потребни. Слушай само онова, което се отнася до любовта, до твоята любов, но никога не се вслушвай до любовта на другите. Вслушвай се в твоята вяра, не ходи да чоплиш какво другите хора вярват. Ако искаш да знаеш какво другите хора вярват, погледни себе си и ще знаеш. Какъв то си ти, такива са и те. И най-после всичките хора не са създадени. Ние мислим, че всичките хора са чеда Божии. Че са чеда Божии, че някой е царски син, това показва неговото произхождение. Но бъдещето на този царски син не зависи от неговата кръв, че произхожда от царски род, но неговото бъдеще зависи от неговият ум, от неговото сърце. Ако този царски син е ленивец, не учи, води един разпуснат живот, мислите ли, че хората между които живее, ще го ценят и ще може да си поправи път?! Мислите ли, ако някой син на много учен баща и той упова на учението на баща си, че той ще може да си прoправи път? Има вярващи, които уповават само на Христа. Казват: „Христос туй ще направи." То е за негова сметка. Трябва да преценяваме фактите

много добре. Има една приказка: Бащата на един син, който е много остарял, станал на 120 години, че не могли вече да го гледат, дотегнал им. Старец постоянно се оплаквал, молел се да умре, но не умира. Синът го взел в един кош, да го носи, но детето му тръгнало отподир. Казва: „Все се молиш да умреш, но ще ти кажа как се умира. Ще те оставя гладен да погладуваш, че да умреш, защото като не гладува, човек не умира.“ Оставил той старият си баща с коша. Детето казва: „Татко, защо го остави с коша?“ – „Не ми трябва.“ – „Ами вземи коша, аз с какво ще те нося?“ Синът връща се и взема баща си с коша назад. Вие имате един кош, с който носите вашите мъчнотии някъде. Синът ви казва: „Аз с какво ще нося?“ Мъчнотиите в света не се разрешават по този начин, нито добродетелите се разрешават по този начин. Ако направиш едно добро и очакваш от него да се повдигнеш. Всяка една добродетел. Добродетелта седи в това, всяка направена добродетел, е плод на любовта, е условие за живот. И като направиш едно добро, ти живееш, от този плод се храниш. Ти като преставаш да правиш добродетелта, ти ще умреш. Всеки ден умираме. Всяка една скръб се дължи на едно нарушение. Някой път съзнателно, някой път несъзнателно. Та ние изгубваме вътрешният си мир. Божественият свят, всички онези напреднали братя на човечеството искат да възпитат съвременното човечество, да бъдат добри. По всеки един начин искат да ги възпитат. Човек е пратен на земята, да постигне онова, което той желае. Защото нашите идеали, които ги имаме, те са идеали общи. Казва: „Аз имам идеал.“ Този идеал е общ. Ти си пратен на земята най-първо да обичаш, понеже, чрез любовта ти ще познаеш какъв е Божествения живот. Писанието казва: „Да познаем Бога.“ За да познаеш Бога, ти трябва да го обичаш. Ние туряме живота там, дето не е.

Та казвам: Любовта не може да се стимулира. Любовта на земята има два стимула. Ти не може да стимулираш любовта без надежда, ти не може да стимулираш любовта без вяра. Надеждата наричам външните условия, а вярата носи вътрешните възможности.

Следователно, ти не можеш да туриш условията без надежда. Не може да ги туриш в действие, не може за ги използуваш без надежда. И вътрешните възможности не може да го туриш в действие, без вяра. Тогава иде самата любов вече, разумното начало. Защото в любовта, това е Божественият Дух, който се изявява. „Бог е Дух, казва Писанието, и които Му се кланят да Му се кланят в Дух и Истина." И тогава, когато един човек се кланя в Дух и Истина, само по този начин може да се прояви любовта. Най-високото положение на Любовта може да се прояви при Духа и при Истината. Ако ти не обичаш Истината и ако ти не се ръководиш от духа, ти ще бъдеш един чужденец за любовта и следователно, ти няма да бъдеш гражданин на онзи великият, Божествен свят на любовта. Сега с туй аз не отричам вашата любов. Вие всички сте опитали любовта, която ви е дадена в заем. Тази любов, която сега имате, тя е една любов взета на заем, предадена от вашите деди и прадеди. Вие ваша любов още нямате. Една българска поговорка казва, че чуждото и на Великден се взима. Следователно, за да дойдете до вашата любов, вие трябва да върнете на вашите деди и прадеди всичко, до вашето разбиране. И като дойдете до това разбиране, няма да има сила в света, която може да ви разклати във вашите убеждения. Ви ще имате такава светлина, вие ще имате такова едно неизчерпаемо богатство, в което никой не може да ви обори. Страхът ще изчезне завинаги от душата ви. Кажете ми, при сегашните условия, е хубаво да се страхувате, защото ако не се страхувате, то щеше да бъде по-зле. Сега в човека има известни дарби и способности, скрити в него, които при известни условия, може да се проявят. Живели на едно място двама съседи. Единият бил богат, милионер, а другият – сиромах. „Този, богатият човек – казва сиромахът, оплаква се на друг – е лош човек, не влиза в положението ми. Яде и пие, а аз едва опитвам само сух хляб." Другият му казва: „Не го познаваш, много добър човек е. Трябва да имаш ключ да отключиш сърцето му." – „Дай ми този ключ." – „Хубаво, аз ще ти го дам." Този богатият човек минавал през един мост, имало дълбока река, и онзи

го бутва в реката, а сиромахът влиза в реката да го извади. Като го изважда, спасява го. Богатият го прегръща и казва: „Много ти благодаря, че ме избави.“ Завежда го у дома, отваря се сърцето му. Все таки, за да ви поканят, трябва да ви бутнат в реката, за да се прояви сиромахът. Всеки богат човек трябва да го бутнеш в реката. Нищо повече. Следователно, всичките хора, които са дошли на земята, всички сте бутнати, все сте били богати хора в оня свят. По някой път някой са екскурзианти, искат да дойдат в този свят. Все ще ги бутнат в реката, някой ще слязат да им помогнат. Та вие сте от бутнатите. Баща ви и майка ви ви помагат да ви извадят из реката. Дето казват, че бабите, изваждат децата из реката е много право. Баща ви и майка ви ви извадили из реката. Вие сте богати. Усещате една непризнателност. Казвате: „Той ми е баща, тя ми е майка. Аз имам задължение, те ме спасиха. Другояче щях да изчезна в тази дълбока река, в която ме бутнаха.“ Туй е алегория, но един закон много верен. Условията, при които Бог ни е поставил, възможностите, които Бог ни е дал, ние трябва да изучаваме великия закон на нашия ум, великият закон на нашето сърце, за да може да действуваме съобразно с тия двете велики сили, защото умът е една сила в човека, сърцето е друга сила. Тялото е един резултат на човешкият ум. Не само на сегашният човешки ум, но от хилядите години на миналото човешкият ум и човешкото сърце, като са действували заедно, те са създали сегашното тяло, което носи всичките възможности.

Та казвам най-първо ще се освободите от ония ограничителни условия на живота. По някой път вие казвате, че не ни обичат хората. Някой път хората казват, че вие не ги обичате. От какво зависи, защо няма обич между хората? Защото единият е сиромах, а другият е богат и не е бутнат в реката. Богатият живееше в удоволствие, той не познаваше законите на любовта. Сиромахът – в сиромашия и той не познаваше любовта. Виждаш лошата страна на богатия и сиромаха. И богатият и сиромахът не живеят в любов. Като бутнаха богатия във водата, тогава сиромахът влезе във водата, той се накваси и като се

наквасиха с любов, обикнаха се и се познаха. Ако не ви бутнат вас при едни и същи условия, няма да разберете любовта. Мене ми разправяше един български офицер. Бил скаран с брата си и 12 години не са си проговорили дума. Пък били и двамата при Одрин. Казва: „Като започнаха да се пукат шрапнели около него и мене, дойде брат ми, прегърна ме и ми казва: „Отиваме, може би тука мене или тебе ще убият." Като дойдоха шрапнелите, примириха се. И като се върнаха в село, живели добре. Та казвам, хубаво е по някой път да дойдат шрапнелите. Всичките лоши условия, са условия, при които любовта да се прояви. Всичките мъчнотии и страдания в света, не са нищо друго, освен подбудителна причина, за да може да се реализира разумният закон – Любовта, за да дойде да действува вярата. Ти не вярваш в някой човек, не може да влезеш в неговото положение. Ти мислиш, че този човек няма да ти бъде полезен. Ако ти може да се убедиш, че този човек може да ти бъде полезен някога, ти ще го обичаш.

Та искам да ви изнеса въпроса: Идейната любов седи в любовта към Бога. Най-малката любов в света седи, в любовта към човека. Туй е идейното. Ще повярваш, идейно ще имаш целокупната любов. Като обичаш един човек, то е най-малкият опит. Да обичаш едного, то е най-малкият опит. Ако мислиш, че само един човек като обичаш, този един, когото обичаш, ти един ден ще го изгубиш. Аз да ви наведа примера: Майките изгубват своите синове. Майката, която дала много на своя син, утре се явява друга една майка като нея, по-млада, задига го, завежда го в странство и той нищо не помага на старата си майка. Защо? Защото младият син не е бутнат в реката. Младите са сиромаси. Тепърва като се родят деца на тях, като се родят мъжки и женски деца, те ще влязат във водата. И те ще познаят каква трябва да бъде любовта. Мнозина казват: „Аз ли съм най-големият грешник, че страдам." Ти не си най-големият грешник, но за да се прояви великият закон на любовта, трябва да дойдат мъчнотиите в живота. Ако ти не влезеш в мъчнотиите, ако не влезеш в тази река,

хората няма да те познават. Ти като влезеш в реката и излезеш, ти ще научиш Божият Закон. Христос казва: „Ако човек не се откаже от имането си.“ Как човек да се откаже от имането? Отказване от едно нещо, а придобиване на друго. Когато един се отказва от 100 хиляди. Когато се отказва от златото, за да купи един диамант, какви са подбудителните причини? Стойността на този диамант е много по-голяма. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да имаш злато. Някой казва: „Не ми трябва злато.“ Злато трябва до толкоз, доколкото то им е нужно за здравето. Хората обичат златото, понеже, то е проводник на здравето. Даже може да направим един опит. Някои хора умират от сиромашия. Тури му една торба със злато и той веднага ще оживее. Аз съм привеждал следния пример: Един американец се оженил за една красива американка, доста богата. Но веднъж въпросът се усложнил и идва една болезнена криза и викат 12 души лекари. Констатират, че тя едва ще преживее 24 часа. Казват му да ѝ кажеш да се приготви. Отива той, смутен. Тя казва: „Какво казват лекарите?“ – „Много съжалявам, казват, че след 24 часа ти ще си заминеш.“ Тя го утешава казва:„Няма нищо, дошло е време, ще замина за другия свят.“ Но тя му казва: „Искам едно обещание от тебе.“ – „Какво? Ако мога да го направя.“ – „Аз искам като умра, ти да не се ожениш.“ Той поседял, поседял и казал: „Виж, туй не може да ти обещая. Не вярвам на себе си, може да се оженя.“ – „Тогава не умирам.“ И не умряла, въпреки консулта на 12 лекари, че ще умре. Влиза златото на място. Тя казва: „Не, аз ще бъда капиталът.“ Това е силата на внушението. Силата на впечатлението са ужасни в този свят. Някой впечатления на личността в едно поколение, в две, в три и цели народи, по някой път страдат от една психоза на миналото. Има такива факти изнесени. Заболява един американец, явява се една болест в краката. Той усеща, че кракът му ще се строши. Викат един лекар, преглежда крака, казва: „Няма нищо, казва, здрав е кракът.“ – „Как, ужасна болка усещам в десния си крак.“ Викат втори, трети, четвърти лекар и те му казват: „В тебе има една внушена мисъл.“ – „Аз чувствам една болка в

крака си.“ Викат един лекар по психиатричните процеси на болестите. Той казва: „Ти преди 7–8 години някъде виждал ли си някой човек да му се счупи крака?“ Той си спомнил, че преди 8 години се е спрял на едно място, на гарата, и донесли един човек със счупен крак и след 8 години в него се заражда, той чувствува същата болка както този човек. Започва този лекар по обратен път да му внушава и така той се излекувал. И често се наслояват от 5–10 години и трябва да се върнем назад, за се освободим от ненужните страдания. Някой път казвате: „Мене ми се струва, че ще се разболея.“ Внушаваш си. Казваш си веднъж, дваж, и се разболееш. А някой болен казва: „Аз ще оздравея.“ Той дойде днес казва: „Аз ще оздравея, на утрешния ден, аз ще оздравея.“ И оздравява. Този човек, който казва, ще оздравея – оздравява. Онзи, който казва ще се разболея, разболява се. Друг казва, мене няма да ми върви. И не му върви. Някой казва, ще ми тръгне напред. И му тръгва. Казвам: Туй, в което вярваш разумно става и туй, в което се съмняваш, и то става. Някой казва: „Моето минало е лошо и бъдещето ще е такова.“ Друг казва: „Миналото било добро и бъдещето ще бъде добро.“ Следователно, трябва да поставим в живота си бъдещето. Че твоето бъдеще, твоето близко бъдеще е добро. Отначало ти си излязъл чист от Бога. Ако се върнеш отначало, както си създаден, ти ще кажеш: „Моето минало беше добро и бъдещето ще бъде добро“. Та по този начин ще се създаде онзи живот, който няма да се мени. Сега всеки един от вас, всякога вашето състояние може да се измени. Нали сте опитали на вашите малки деца. Дадете две ябълки на децата си. Майката иска да знае какви ще бъдат децата. Дай му две ябълки на детето и му кажи: „Дай ми ги назад.“ Ако ги дадеш и то не ти ги дава назад, или ако му дадеш едно перо на едно дете и то не ти го дава, аз ще ти кажа какъв писател ще бъде или дадеш пари и то не ти ги дава, или някоя книга му дадеш, или каквото му дадеш, това дете което дава има един стремеж. Това дете, което не дава, има друг стремеж. Едното дете се подбужда от по-висшето, казвам: имам вяра и веднага майката ще му даде повече\ Туй е с децата, но ние

забравяме възрастните хора, когато Бог вземе някое благо, ние започваме да роптаем. Господ казва: „Дай ябълката.“ Ти не я даваш. „Защо Господи, ми го даваш, пък ми го взимаш. По-добре да не беше ми го дал.“ Много пъти са идвали, и млади моми да ме питат, има си някой възлюбен, ходят година, две, три, но не е сигурна. Казвам: „Обича ли те?“ – „Не го зная.“ Обича го, на друга не дава. После виждам ходи и с друга. Този момък, на когото момата е хвърлила око, най-първо той не е за нея. Следователно, той е като едно условие. Тя иска именно, той да бъде, пък той не е да нея. Той е взел друга. Ако тя го види с някоя друга мома, започва да ѝ се стяга сърцето. Всяка мома, която е дошла, тя си има един момък. Нека чака своя момък. Младите моми не трябва да бъдат толкоз глупави, трябва да бъдат умни. Има един анекдот из българския живот. Но види се той е общ. Двама души отишли да слугуват. 20 години ходили и по едно време брадясали, и като се върнали питат жените си така: „Жени, вашите мъже имаха ли бради?“ – „Не.“ – „Тогава ние имаме бради, не сме вашите мъже.“ Този закон е верен, за онези мъже, които са кьосета, за онези мъже които не са кьосета, законът е друг. В света нещата са строго определени. Всичките хора се безпокоят затуй, което не им влиза в работата. Ако вие разгледате живота от божествено гледище, ще видите, че някой път ние преценяваме нещата много по-повърхностно. Аз бих желал всичките хора да станат ясновидци, да виждат нещата по-дълбоко, да виждат нещата, както са в същност. Има млади момци в света. Един млад момък може да се ожени за една мома. Тя може да го е обикнала, той е внесъл една жизненост. Събудил е нейното сърце. Нейното лице се просветлява, става по-красиво, започва да разбира живота. Питам: какво лошо има в това? Ако тя беше се оженила за него нямаше да има туй благословение. Защото женитбата не е Божествен процес. Любовта е Божествен процес. Когато обичаш, то е Божествено. Но ако искаш да наложиш волята си някому да имаш кон, който постоянно да възседаш, туй не е Божествено. Божествено е само, ако аз пусна моя кон в гората и като

ми дойде на ум, че ми трябва един кон, той сам да дойде, да ми се предостави в услуга, но щом го изваждам от обора, турям му гем, седло, качвам се на гърба му, то е вече един човешки порядък.

Сега ще се освободите, от всичките ваши възгледи на миналото, които не са Божествени, от всичко онова, което не е Божествено. Него го турете на заден план, извадете го, от светилището на вашия храм и във вашата душа да остане само Божественото, чистото. А онова, другото, нека бъде отвън. Засега човешките работи са в сърцето, а Божествените са в душата. Казват, че човешкото сърце е покварено. Понеже съществува един порядък в човешкото сърце. И може би, още няколко хиляди години, този порядък да съществува. И може би, за още няколко хиляди години да съществува. От него никой не може да ви избави. Но, пък никой не може да ви препятствува за онзи порядък, който е във вашата душа.

Та казвам всякога считайте в света, когото и да сте обикнали, считайте го, че той е едно Божествено благо. Ти обичаш някого и казваш: „Защо да го обичам?" Любовта носи живот. Щом обичаш, Бог те благославя. Щом не обичаш, Бог взема живота ти. Непослушанието със себе си носи смърт. Ви се месите защо този да обича. Не се месете в Божествените работи. Аз бих желал всичките хора в света да влезете в закона на Любовта. Законът на Любовта е широк закон на разбиране. Най-първо той започва да действува чрез двама. Тия двама души ще имат други двама, ще станат четирима. Тия четирима ще имат други четирима, ще станат осмина. И осмината ще имат други осмина. И така Любовта ще се разпростре между всичките хора. Оставете Любовта да се прояви през всичките свои възможности. Ако искате да бъдете свободни, ако не – във вас ще се роди съмнение, подозрението, ревността, защото ревност не само във фамилиите има, ревност има и в религиозните хора. Той си изгубил вярата. Защо не вярва? Че в какво трябва да вярва? В три неща вярвам, в които моята вяра не се мени. Вярвам в Божията Любов, вярвам в Божията Мъдрост, вярвам в Божията Истина. Вярвам в Божията Любов, понеже носи

живот. Вярвам в Божията Мъдрост, понеже носи знание и светлина. Вярвам в Божията Истина, понеже носи свобода. В какво друго трябва да вярвам? Следователно, всеки един човек, който би вярвал така и не само вярване, но една жива вяра. Та трябва да се приложи новото верую в света. При най-големите страдания, които човек има да се не измени неговата душа. При най-големите страдания да се не промени неговата мисъл. При най-големи страдания да се не промени неговото тяло. Но да се усили. Понеже, чрез страданията, чрез изпитанията се усилва човешкото тяло. Та да дойдем до закона на безсмъртието. Човешкият ум, той трябва да се усили, трябва да се приспособи на голямата светлина. Засега човешкият ум не е приспособен на голямата светлина. Човешкото сърце не е приспособено на голямата топлина. Малка топлина издържа, голяма топлина не може да издържа. Човешкото сърце трябва да се приспособи на голямата топлина. В голямата топлина се разтапят всичките противоречия, които съществуват сега в живота.

Аз ще попитам: Защо трябва човек да живее? Ти не може да живееш без да обичаш. Ти не може да бъдеш силен човек, без да вярваш. Ти не може да бъдеш здрав, без да имаш надежда. Надеждата носи здраве, вярата носи сила. Любовта носи живот. Божията Мъдрост носи светлина. Истината носи свобода.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

30-та неделна беседа, държана от Учителя на 21 май 1939 год., неделя 10 ч. пр.обяд, София – Изгрев

ИСТИНСКИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от втора глава от Посланието на евреите.

Духът Божи.

Всичко в света има своя цена, но съвременният човек не оценява онова, което има. Това неоценяване произтича от три причини: Първата причина е, че той не оценява, той не познава Бога, както трябва. Втората причина е, че той не познава ближния си, както трябва, и третата причина е, че той не познава и себе си, както трябва. От хиляди години насам човекът е работил изключително само за себе си. От това едностранчиво разбиране са произлезли всички противоречия в самия човек, както и в народите, които са съставени от същите хора. Днес всеки човек, религиозен или светски, като говори за Бога, употребява името му само като предлог за постигане на някоя своя цел. Там се зараждат всички противоречия. Всеки се оплаква, че глава го боли, че корем го боли, че краката или ръцете го болят, че обуща или дрехи няма, че юрган няма, че къща и пари няма, че деца няма и т.н. Всеки говори за своя личен живот. Когото срещнеш днес, от единия до другия край на земята, всеки говори само за себе си. Всеки говори в какво вярва. И неговото вярване е на лична почва. Понеже всички хора работят само за себе си, в света съществува един недоимък. Всеки гледа да вземе повече, отколкото може да употреби. Питам: Ако един милионер има 500 милиона лева или няколко милиарда лева, как ще ги изяде и как ще ги употреби той? Ако един човек има в хамбара си хиляда килограма жито, може ли той сам да ги изяде? Той има на разположение хиляда килограма жито, а друг няма нито един. Първият казва: „Това е мое жито.“ От

това, именно, произтича злото. Човек е зло сам за себе си, но въпреки това мъчно може да го убедите в това. Сам за себе си човекът е един ангел на тъмнината и един ангел на светлината. Това зависи от неговата мисъл. От името, което му е дадено, се вижда, че той е същество, което мисли, т.е. същество на светлината. Човешките мисли не са нищо друго, освен форми на Божествената светлина. Човек е външно проявление на Бога и понеже той съзнава това, той си мисли, че всичко, каквото е създадено в света, е създадено само заради него. Той си мисли, че има право да върши каквото си иска. Човек има право да върши всичко, каквото си иска, но само когато това, което върши, е добро. Не е ли добро това, което върши, това няма право да върши каквото иска. Като прави добро, човек се повдига, освобождава се. Но като прави зло, той се ограничава. Като се ограничава в доброто, злото ще доведе човека до онова положение, до което са останали малките животинки, дребнички. Едно време, когато Господ ги създаде, те не бяха както сега. Те бяха толкова умни, колкото е умен сегашният човек. Аз не искам да вярват в това, но днес го приемете така, а един ден ще го проверите. Някой ще каже, че вярва в науката. Науката, обаче, се занимава с миналото. За бъдещето няма наука. Бъдещето се основава на вярата. Сегашните астрономи казват, че имат научни данни. Та казвате, как са станали промените със звездите. Това, което те днес знаят, е станало преди няколко хиляди години. Сегашното те не го знаят. Например, ако преди хиляди години някоя планета е изгоряла, вследствие на някакъв природен пожар, те знаят това нещо днес. И след всичко това те наричат това нещо знание. Те не знаят даже и това, което става на слънцето. Защо? Защото светлината от слънцето до нас иде за осем минути. В тези осем минути на слънцето стават големи промени, които хората не могат изведнъж да узнаят. Всяка минута слънцето се изменя. Днес то не е такова, каквото е било преди хиляди години. В същност ние се занимаваме с изучаване на нашето минало. Ние трябва да се заемем с изучаване на себе си. Нашето тяло представя миналото. А това, което

човек мисли, т.е., неговата мисъл съставя бъдещето. А това, което човек чувствува и прави, съставя настоящето. Следователно, единственото реално нещо е това, което човек чувства в даден случай. Щом поеме въздуха, човек чувствува онази благост, която е вложена в него. Като яде, човек чувства ползата, която получава от храната. Като чувствуваш, като мислиш, ти виждаш, че има нещо реално в света. Реално в света е само това, което произвежда растене, развиване, облагородяване. Реално в света е само това, което носи светлина, доброта, сила, любов, знание. Това е реалното. А всичко онова, което руши, то е относително, не е реално.

Често ми задават въпроса, как разбираме животът? Кой живот? – Сегашният. – Че сегашният живот не е живот, той е фиктивен. Аз наричам реален живот онзи, в който хората живеят по братски. Нима животът между вълка и овцата е реален? Какво ще направи вълкът, като изяде всички овце и не остави нито една жива? Мнозина мислят, че другите хора са причина за всичките нещастия. Кои хора? Че хората, това са ония същества, които мислят. Всеки човек се бори със своето минало. Той се чувства, че е лош. Това е негово минало. Когато някой професор прави бележка с червено мастило върху тезата на някой студент, професорът ли е виновен? Или когато някой учител по български език или по друг някакъв език прави зачерквания с червено мастило по тетрадките на ученика и намери около 20 погрешки, за които пише слаба бележка на ученика, той ли е виновен? Ученикът или студентът не са доволни от своите преподаватели и намират, че те се занимават с дребнави работи, да правят бележки с червено мастило. Казвам: Нито професорът, който прави бележките, е виновен, нито ученикът, който става причина професорът да поправя тия грешки, е виновен. И двамата не са виновни. Ученикът не знае законите на езика, те представят нещо ново за него. Той се е водил по тази писменост. Че ако вие се родите между ангелите и почнете да изучавате техният език и тяхната граматика, мислите ли, че това ще бъде лесна работа за вас?

Граматиката им е толкова сложна, че вие не можете да употребите една дума или една и съща буква в два различни случая. Ако вие си позволите в ангелския свят да кажете само една лоша дума, ще ви изпъдят за десетки и стотици години от там. Вие благодарете, че сте на земята, дето казвате по десет пъти повече лоши думи, и пак ви оставят да живеете тук. Ако в ангелскиятсвят си позволите да помислите нещо лошо, веднага ще ви изпъдят за пет хиляди години. Ако пък си позволите да почувствате някакво лошо разположение, ще ви изпъдят за хиляда години от техния свят. Вие питате, дали е вярно това, дали е научен факт. Като отидете в ангелският свят, ще проверите това. Тогава ще видите, че това, което е вяра за нас, за тях е наука. Следователно, това, за което днес ви говоря да го вярвате, един ден ще го проверите в научните книги на ангелите, като нещо абсолютно вярно. Мнозина мислят, че и ангелите са като нас. Като нас са, но само че те със своята възлюбена имат отношения на души. Ако възлюбената на един ангел си позволи да изпрати един лош поглед на своя възлюбен, тя ще изчезне от света. И ако той си позволи да я погледне на криво, той ще изчезне от света. Та ако вие отидете в ангелският свят, едва ли бихте могли да преживеете два дни между тях. Вашата мисъл веднага ще бъде видима за тях. Някои искат да отидат на небето да видят Христа. Но знаете ли какво ще бъде положението ви? Всичките ваши мисли ще тръгнат подире ви, както едно време Авраам, при напущане на бащиния си дом, с цел да отиде в Ханаамската земя, взе със себе си всичката си стока – говеда и камили. Какво ще правите, като се видите заобиколени със своите мисли? Ако вие носите птички, риби, както и да е, но ако носите къртове със себе си, какво ще правите? Ами ако носите свине със себе си, какво ще правите? Небето няма нужда от къртове и от свине. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Не, питам ви: Ако имате една мисъл, която, като къртпостоянно рови пръстта ви, какво ще ви ползува? Какво ще ви допринесе онази мисъл или онова чувство, което постоянно рови и разваля нещата? Не мислете, че в човешката

мисъл и в човешките чувства няма такива къртове. Не, и там ги има. Не само къртове, но колко попови прасета има в човешката мисъл.

Та при сегашното положение, в което се намирате, човек трябва да изучава своите мисли и своите чувства, да знае, в какво състояние се намират. Той трябва да знае от какъв род са те. Същевременно той трябва да знае от какъв род са и неговите постъпки, защото от съчетанието на неговите мисли, чувства и постъпки зависи както неговото бъдеще, така и неговото щастие. Следователно, като същество на светлината, човек трябва да мисли. Като знаете това, ще ви прочета една глава „за човека“ от книгата „Учителят говори“, страница 53 (Учителят чете цялата глава). От съвременната биология е известно, че всички болести, които се явяват в човешкият организъм, се дължат на низши организми, на низши същества, които попадат в него и го отравят и рушат. Следователно, като се бори с тия низши организми, човек има пред вид да ги организира. Щом ги организира, той ще ги подчини на себе си, а като ги подчини, те няма повече да му вредят. Сега ще дойдем до една философия в живота. Тя е следната: бог като се е ограничил, Той е създал човека. Значи, като е вложил духа си в човека, Бог се е ограничил. Страданията пък са резултат на това, че човек минава от едно низше в едно висше състояние. Когато висшето страда, то се радва, а когато низшето страда, то се повдига. Следователно, когато ние страдаме, това показва, че Божественото в нас страда и излиза с цел да ни подигне, да ни помогне. Ако корените не слизаха долу в почвата, какво щеше да стане с дървото? И ако клонищата не се вдигаха нагоре, какво щеше да стане с дървото? Следователно, страданията, това са корените на дървото, а радостта – това са клонищата. Така е и в живота. Ако мислите, че може и по друг начин, знайте, че трябва да станете ангели. Само за ангелите може по друг начин. Докато растенията станат животни, докато животните станат хора и докато хората станат ангели, знаете ли колко страдания ще трябва да минат? Не е лесно да се подигне едно същество малко по-нагоре от

състоянието, в което се намира. Вие трябва да благодарите, че има неща, които трябва да придобивате. Който не иска да страда, той се лишава от всички блага на живота. Той няма да има скърби, но и радости няма да има. Той няма да има нито едното, нито другото. Всеки човек е изработил тялото си според своите мисли, чувства и постъпки. По същия начин вие създавате и своето бъдещо тяло. При създаването на всяка вселена Бог прави една вдишка и една издишка. Който не разбира Божиите закони, той не може да разбере и това положение. Понеже Бог е създавал много светове, мнозина мислят, че Бог трябва много пъти да вдъхне и да издъхне. Не, достатъчно е само една вдишка и една издишка, за да се прояви животът. Радвайте се, като дишате, защото при тези условия Бог ще ви даде възможност отново да се родите. Някои мислят, че ако човек се ражда и преражда, напразно е дошъл Христос на земята. Че и Христос се е родил. Ако това ставаше по законите на хората, нямаше нужда Христос да се въплътява на земята. Христос беше съвършен, нямаше защо да се явява на земята. Имайте предвид, че въпросът за раждането и прераждането на човека е въпрос за просветения човешки ум, а не за обикновения.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

31-ва неделна беседа от Учителя, държана на 4 юни 1939 г. 10 ч.пр.обяд. София – Изгрев

ДЕНЯТ ГОСПОДЕН

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от 2-ро Петрово Послание, от 3-тата глава от 10 стих до края.

Аум

Животът има две страни: Живот на светлина и живот на тъмнина. Много се е говорило за денят Господен и хората са се плашили, но не трябва да се взема буквално и буквално може да стане. Казвате: „Човек като умре, какво ще стане с него?“ Все ще стане нещо. Страх ги е от свършека на света. Индивидуално, за всеки едного светът все се свършва. За някой светът ще се свърши подир 10 години, подир 20, 30, 40, най-много след 120 години. След 120 години за вас все ще се свърши светът. Питам: След 120 години къде ще бъдете? Може някои, които не разбирате да кажете: „Мене не ме интересува.“ Това не е разумно разсъждение. Един българин, който престъпва законите на българската държава да каже, мене това не ме интересува, какво ще стане? Ще намери затвора, а най-после може да намери и бесилката. Какво ще стане, щом не изпълняваш законите на държавата и ги престъпваш и си в ущърб на онези, които управляват. Веднага ще намериш затвора, а може да намериш и смъртта си. Съвременните хора и религиозните разсъждават, мислят, че те имат право да мислят както искат. Имат право да мислят, но мисълта трябва да бъде права. Вие казвате: „Като умрем, тук ще оставим, че на оня свят като идем ще благуваме.“ На онзи свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен ум. В оня свят, за да благуваш, ти трябва да имаш едно отлично сърце. В оня свят, за да благуваш, трябва да имаш един отличен дух, в оня свят, за да благуваш, трябва

да имаш един отличен дух. Ако тия неща ги нямаш, в оня свят кракът ти не може да припари. Какъв ще бъде тоя свят? Мислите ли, че като влезе някой болен човек в някой университет, ще стане учен човек? Или като се качи на някой автомобил, и иде в църквата, болният светия ще стане ли? Той ще се занимава само със своята болест. Като го свие коремът, само за коремът ще си мисли. Какво четат в църквата, какво проповядват, няма да се интересува и ще каже: „Аз съм толкова занят със своя стомах, че това мене не ме интересува." Сега хората са заети все със свои работи. Ние считаме земята за едно вътрешно училище. И не за дълго време тази земя ще се измени. Тя много пъти се е изменяла. Иде още едно изменение. Казват, че след време нашата земя ще се измести от орбита, ще настане голяма тъмнота, хората няма да знаят и всичките хора в тъмнота ще бъдат. Как ще разберете, как ще се измени в своята орбита. Понеже земята има бюджет от слънцето, защото под думата небе, разбираме слънцето. Отначало Бог създаде небето и земята. Под небе разбираме устроеното слънце, понеже земята има бюджет от слънцето, тия хора, които живеят безпорядъчно, които харчат, ще изтеглят всичкото благословение и няма да изпраща повече осветление, то няма да изпраща както електричеството. Някой път не се праща в града, някаква повреда има в жиците и цели домове остават в тъмнина. Газ, ако няма, ако не ти дадат, в тъмнина ще бъдеш. И дърва ако не ви дадат пак ще бъдете в тъмнина. Какво ще направите – от никъде нищо не дават? Учените хора разсъждават, мислят, че слънцето дава светлина. Но тази светлина, която иде от слънцето, тя е един бюджет. Всичките планети има бюджет от слънцето. И съвременните хора много смътно понятие имат за онази енергия, която изпраща слънцето. Вие ако не живеете съобразно със законите на слънцето, веднага се съкратява животът, бюджетът на вашия живот. Започват болестите. Съкратява се бюджетът на вашия ум. И започва безпорядъкът на ума. Съкратява се бюджетът на вашето сърце и започва безпорядъка на вашето сърце. Казвате: „Какво ме нападна?"

Ти си дошъл на земята и сутрин като станеш, ти ще оставиш време на Бога да благодариш за благото, което ти е дал. Младата мома мисли да хване някой момък. Младият момък мисли да хване някоя мома. Търговецът мисли да хване някого. Адвокатът мисли да хване някого. Учителят и той мисли да хване някого, свещеникът и той мисли да хване някого. Всички все на хващане. Всеки мисли да хване някоя ябълка или кокошка или агънце. Когото слушам, все е хванал някого и го води, казва: „Спечелих." Не са лоши тия работи, но това не е смисълът на живота. Онова, което ти възприемаш в себе си, то ни най-малко няма да те ползува. Какво ще остане от него? Водата, която минава през някои тръби, ни най-малко не оставя своето благословение в тръбите, тя е само условие. Казва: „Аз съм една тръба." Някой казва, че бил тръба на Господа. Господ има нужди от тръби, но човек не трябва да бъде тръба. Някои религиозни хора казват: „Аз съм тръба, един проводник." Какъв проводник си станал? Но другояче трябва да кажем: Ти си един човек, като един добър слуга. Трябва да идеш да впрегнеш ума си, да служиш на Господа, да впрегнеш сърцето си, да служиш на Господа. Да впрегнеш душата си, да дойде и духът ти. Туй разбирам, не да бъдеш тръба. Каква тръба, какво знае тръбата медна тръба, или дървена. Тези стари приказки ги оставете, за тръбите. Защото дето има тръби, има войни. Все с тръби се тръби. Казва Писанието: „ще затръбя" и всяка тръба 7 имало. Когато в Откровението се говори за „затръбяване", това показва големите промени, които ще станат. Социални, обществени, държавни, физически, големи промени ще станат на земята. Онези от вас, които имате вече пробудено съзнание, имате едно синовно отношение към Бога. Няма какво да ви убеждавам да вярвате в Господа. Аз считам, че нямате, нужда. Аз сега бих ви питал: Наскоро писали ли сте писмо на вашия баща, на вашите братя на слънцето? Пращали ли сте писма? Отговор имате ли? Доста редовна поща има установена. Религиозните хора имат един обичай, като четат какво е видял някой пророк, той за себе си е видял. Йоан и той за себе си е видял. Йоан

казва: „Бъдете като мене и вие да видите.“ Казват на Христа: „Може ли, Учителю, да правим такива чудеса като тебе?“ Той казва: „След време ще правите по-големи от тези чудеса, които аз правя. Понеже, аз отивам при Отца и каквото попросите в мое име, ще ви бъде.“ Някой религиозни хора, щом като станат религиозни, първото нещо [което] искат от Господа пари. Туй е първото нещо. Някой млади, като станат религиозни, ще поиска от Господа да му даде хубава мома. Някоя мома ще поиска от Господа хубав момък. Майката като се ожени ще иска от Господа да ѝ даде едно хубаво дете. След туй ще искат от Господа автомобил, после апартамент с баня, после с най-хубавата кухня. После слугини да има. Не са лоши тия неща. Туй всичко е предвидено в бюджета, защото като идеш в училището, всичко е предвидено. Всичките професори са предвидени по всичките предмети и слугите, всичко е наредено. В Америка има някои религиозни общества, като отива проповедника да го назначат за проповедник на някое място, всичко му е уредено. Той ще иде със своята възлюбена, само с дрехите си. Ни юргани ще носи, ни покъщнина. Всичко ще има вътре. И кухнята наредена и тенджери има. Вие като дойдохте тук на земята, нали намерихте тук вашите тенджери. Отгоре донесохте ли тенджери? Във вашия апартамент намерихте всичките пособия и лъжици и тигани и гърнета. Тук, на земята ги намерихте. Но онези, които така в Америка са предвидили всичко така за проповедника, ако този проповедник не знае как да проповядва, ако не е красив, ако не знае да проповядва, на втората година му подписват паспорта. Казват: „Ти не си заради нас.“ Има един анекдот за един знаменит американски проповедник, който бил много прочут. Искал да покаже колко го обичали хората, всички му казвали: „Гуд бай“. „Добър ден, господин Джон“, „добър път“. Неговият събрат, понеже не поздравявали с „гуд бай“, като излязъл навън яздел една кобила, тя ритвала и оставал във въздуха. Тя казвала „гуд бай“, той оставал сам. Когато един човек изгуби онова положение на своя ум, защото в дадения случай тази кобила, този кон, е символ

на човешкия ум. Та, когато твоят ум те напусне, какво ще стане с тебе? Ако останеш без ум, какво ще направиш? Има няколко неща, които трябва да са винаги с вас. Вие трябва да имате присъствието на вашият дух. Туй е най-висшето, Божественото. Трябва да имате присъствието на вашата душа, която е свързана с ангелския свят. Трябва да имате присъствието на вашия ум, който е свързан с всичките добри хора. Трябва да имате присъствието на вашето сърце и на вашата воля, то е човешкото. Трябва да присъства. Тогава силата на всичките тия добродетели, които човек има в себе си, всичко е възможно. Да кажем сега, някой от вас се оплаквате, че сте беден. Ако вие имахте един глас от 4 октави да пеете, един ясен глас, мислите ли, че вие ще бъдете беден? Гласът ви е мек, изразителен, може да пеете, навсякъде ще си проправите път. Или ако сте инженер, способен, че можете да творите, работите или пък, ако имате способността да лекувате, разбирате всичките билки и техните свойства, че може и мъртви да възкресявате, питам, има ли от какво да се плашите? Вие някой път казвате, че изучавате ботаника. Защо ще изучава човек растенията? В тях е вечният живот. Растенията разбират вечният живот много по-добре, отколкото хората. Има растения, които са на 5–6–7–8 хиляди години. А едва има човек в Библията, който е живял 900 години. Вие как разбирате дългия живот? Той е онзи съзнателния живот. Всеки човек може да продължи живота си и може да съкрати живота си. Всеки човек може да подобри живота си и той може да влоши условията на живота си. Ние след като направим една погрешка, се зароди в нас дисхармония, но тази дисхармония веднага предаваме на невидимия свят, мислим, че и Господ мисли като нас. Разболее се някой човек, и мислим, че Господ е станал причина да заболее. Не, ни най-малко не е причината Той. Причината за нашето заболяване сме самите ние. Ако осиромашееш, не мисли, че причината е за твоята сиромашия е друг. Ако ти си невежа, мисли, че ти си причината за твоето невежество. Не мисли, че Господ е причина. Ако имаш лошо разположение на мисълта, не мисли, че

Господ е причина, ти си причина за това. И тогава ние казваме, или Господ е виноват или дявола. Все има някой виновен. Не, не, има нещо, за което дяволът не е виноват. Питам този дявол, кой го изкуси? Вие казвате, че вас ви изкушава дяволът. Ами дяволът кой го изкуси? Сам се изкуси. И човек сам се изкушава. Писанието казва: „Бог никого не изкушава." Отвън той не се изкушава. Дяволът той съгреши по единствена причина, че е искал да стане Господ, да заповядва и всички да му се покланят както на Бога. Без да направи нещо, това е искал. От тях е дошло негово нещастие. Когато вие помислите по същия начин, вие имате същото положение. В какво седи днес животът? За завладееш един човек или да го просветиш. Да го просветиш. Та казвам: В сегашните времена, когато животът е толкоз интензивен, вие искате да знаете какво ще стане? Всичко в света ще се преобрази. Вие сега роптаете, че хората не живеят тъй добре, както едно време. То е едно заблуждение. Днес хората живеят много по-добре, отколкото едно време. Но понеже, светлината е по-голяма, изискванията ни са много повече и затова ни се вижда, че не живеем добре. Днес сме по-щедри отколкото едно време. Днес имаме много по-голяма светлина, но понеже имаме много, повече изискваме. Ние нямаме достатъчно време. Ние искаме всичко да изпитаме. Вземете, да кажем, религиозните хора ще те изпитат ти в какво вярваш. Казвам: Много лесно в какво вярвам. Дойде някой, че ми казва: „Ти правоверен ли си?" Аз за себе си зная, но ти в какво вярваш? Казва: „И аз вярвам." Вярваш ли както и аз. Аз другояче поставям въпроса, да идем при един болен човек, той има нужда, ти ще се помолиш и ако оздравее, ще считам, че ти си правоверен. Ако се помолиш и не оздравее болният, ще считам, че не си правоверен. Ако аз се помоля и оздравее болният, ще считам, че съм правоверен. Ако аз се помоля и не оздравее болният, значи аз не съм правоверен. Въпросът е решен. Казва: „Трябва да вярваш." Какво ще вярваш? Не глупаво вярване без вътрешна интензивност, то е глупаво вярване. Ако твоята любов, която ти имаш, ако тя не може да разтопява

всичките мъчнотии, каква любов имаш? Аз говоря за любовта. Може да я употребим. Имаш едно голямо нещастие, ако твоята любов не може да разтопи туй нещастие, тази любов не е Божествена. Божествената любов разтопява всичко. Всички бягат от Божествената любов. Тя като дойде, колкото дим има в тебе, пардесютата им се вдигат, че не се вижда нищо от тях, защото или трябва да бягат, или да се подчинят. Тя всичко топи. Всичко примирява. Любовта като дойде, ти сиромах не можеш да бъдеш. Любовта като дойде ти невежа не може да бъдеш. Любовта като дойде, небето няма да бъде затворено за тебе. По някой път небето се затваря за вас, но туй моментално се отваря за вас, небето, както за един светия, отишъл при друг, по-голям светия и казва: „Учителю, искам само да зърна. Ще бъдеш тъй добър да ми отвориш прозореца, само да надзърна в оня свят.“ Само за една минута, понеже бил много добър ученик, учителят му отворил прозореца и го чака. Минали двеста и петдесет години и той все гледа през прозореца. Учителят му казва: „Стани вече.“ „Чакай – казва – много си нетърпелив още половин минута няма.“ 250 години минаха, той мисли, че половин минута. Нас хубавите работи ни се виждат бързи. Някой път казвате, че добро не сте видели в този свят. Доброто е толкоз хубаво, че се захласвате, че нямате понятие от времето, което тече. Казвам: Ние живеем в един свят, заобиколен с неизследимите Божии блага. Даже на най-неодарените от вас, имат толкоз богатство, че да съберете всички животни на едно място, не може да направят един човек. Всичките да ги съберете, и от тях да направите един човек, все ще има нещо да му липсва, което отпосле Бог да му тури и при всичките тия богатства, които имате, вие сте недоволен. Недоволни сте, понеже нямате един автомобил, недоволни сте, понеже вашите ближни нямат обхода към вас. Един отличен цигулар, който свири хубаво, публиката няма ли да има обхода към него? Всичките го гледат, но ако не знае как се свири, ще има освиркване. Дюдюкане, колкото искаш. Ние искаме да се представи. Гледам някои хора кой как срещна, казва: „Не учиш както едно

време.“ Казвам: Може да постъпя, но ако аз уча това, което едно време са учили. „Ти – казва – заблуждаваш хората.“ Казвам: Те никога не са излезли от заблужденията си. Кажете ми, един свят, дето не са заблудени хората,аз там ще ида. Хората постоянно умират. Осиромашават. Болести имат, казват, че всичките тия болни хора, на които умовете са болни, те са правоверни, а онези, здравомислещите, те са еретици. Аз не искам вие така да мислите. Аз виждам една усърдност. Всякога, когато един момък обича една мома, той вижда, че тя е Божествена, тя е ангел. Някой религиозни хора в първите времена, като влязат в едно религиозно общество казват, че тия братя са ангели. Като поседят 5–6 години, падат крилата на всичките братя, и всички остават без крила и те казват и те са като нас. Че като вас са, разбира се. Пише ми един господин. Един господин ми пише 3 пъти и аз не му отговарям. Пише ми много негативно. Казва: „Три пъти ти писах, ти даже не искаш ухо да ми дадеш.“ Защо не искам да му отговоря? Понеже бил чиновник, уволнили го и ми иска пари. Нямам пари да му пратя, той иска да му пиша. Три писма пише. Не иска много, триста, петстотин лева, казва, да ми услужиш. След като му пратих 300 лева, замълча. Казвам на едни брат: Занесете тези пари и му кажете, че нямам време да му пиша, искам да му услужа. Ако беше дошъл да говори, аз щях да му кажа как може да стане богат. Да се научи да намира някое гърне със злато. Много сестри идат и все ме закачат, пари искат. Мисля да отворя едно училище за магическа пръчица. Най-първо ще ви дам един декар с мотика да го прекопаете. Ще ви дам един метод да спечелите пари. Ще посадите хиляда корена дини, всеки корен ще ви даде и по пет лева ако продадете, 50 хиляди лева ще вземете. Вие считате това за невъзможно. Възможно е.

Казвам: Новото в света, което иде, ако вие не вложите новият начин на живеене, силите, които идат в природата, за бъдеще сегашните хора са станали много нервни, знаете ли това? Това показва, че тия хора нямат достатъчно любов, в следствие на това се разпада тяхната нервна система. Постоянно се ядосвате, мислите

храната не е на място, въздухът, хората наоколо, че не са на място. Донякъде то е право. Но при най-лошите условия, дето всичките хора измират, вие можете да живеете. Някой богат човек, ще го оставим да умре и ще ви кажа защо? Ще го оставим да умре, да се помъчи и след като умре, ще го попитаме: „Ти разбра ли какво е умиране? Ти ще живееш ли както Господ иска, или не? Туй богатство ще го туриш да работи за своите ближни?" И като ми обещае, пак ще го върнем тук, на земята. Казвам: Внимавай, защото пак ще дойде онзи ангел на смъртта. И той като се върне. Ние искаме благата, които Бог ви е дал на вас, вие да бъдете доволни и с тия блага да служите. Светът е толкоз богат, не трябва да има за бъдеще бедни хора. Болни хора не трябва да има. Ако някой е болен, добре е за вас. Аз ще приведа онзи пример. Преди години дойде един богат софиянец, че ми казва: „Слушал съм, че ти можеш да лекуваш – казва ми – аз ще ти платя една почтена сума. Имам една болест, лекарите са ме отписали." Казвам му: „Много късно си дошъл, моите визити са много скъпи. Не хиляда лева, не две хиляди, не три хиляди, не 10 хиляди." Той ме гледа: „Как, много скъпо?!" – „Цялото имане, което имаш. Ти си ял и пил, опропастил си всичко, идваш да те кредитирам." Казва: „Половината не може ли?" – Рекох: „Не може. И после, има още едно условие, още по-трудно. След като оздравееш, ще ми дадеш обещание, че ще посветиш живота си да служиш на Бога." Казва: „Ще си помисля." И досега той си мисли. Рекох: „Аз ще ти препоръчам. Има доста добродетелни лекари, може да ти помогнат. Много са скъпи визитите ми. Туй за 5001 за 1000, за 2000 лева, лекарите ще ти турят една инжекция, но при моето лекуване отиде всичкото имане."

Та казвам: Превеждам ви някой път. Ние не трябва да отиваме при Бога като този богатият. Искаме той да ни благослови. Защо ще ни благослови Господ? Живели сме само за себе си, какво ще искаме от Господа? Отивам и казвам: „Господи, аз ще служа за славата на Твоето Име, за идването на Твоето Царство и Неговата Правда и за изпълнението на Твоята Воля." Смисълът на живота е това. И тогава,

Божието благословение може да дойде върху когото и да е. Тогава не е въпрос каква работа ще захванем, понеже, като изпълняваш една работа с любов, тази работа има смисъл. Всичките работи, които вършим, ако ги вършим без любов, то е мъчение. Ако ги вършим с Любов, то е благословение. Ако ние извършим една работа, както един земевладелец работи с любов, туй е благословение. Ако е работил с любов, той няма защо да сее 100 декара земя, 10 декара ще му дадат толкоз, колкото 100 декара. А един градинар не му е необходимо за обработва 30 декара земя за една градина, достатъчни са два декара. Тия декара ще му дадат същия приход. Не само това. Но един самун хляб, ако го вземеш с любов, този самун се умножава и целият ден, ако имаш 10 деца ще се наядат и пак остава нещо от самуна. Ако взема една ока вълна, тази вълна ще се умножи, и като изпредат и изтъкат дрехи, половин кило ще остане от нея. Вие сега ще ми кажете: „И тъй да е да не вярваш“. Ако едно време бяха казали, че водите от Рила ще дойдат в София, ще кажете, че този човек е луд. Как може да дойдат? И сега тези води са дошли из цяла София, из къщите ходят, навсякъде все рилски води. Нагоре се качва до четвъртият, петият етаж. Тук трябва ум. Божиите благословения са в света за ония умните негови деца, които оценяват благата и се подчиняват от любов. Всяко подчинение без любов, е престъпление. Всяко подчинение с любов, то е свободно. Няма по-голяма свобода от свободата на любовта. Туй, което ограничава човека, то не е любов. Туй, което кара човека сам да се ограничи, то е любов. Бог така се е ограничил. Нима ние мислим, че вършим нещо за което да ни обича Господ? То си има причини. Той иска да ни даде пример, да останем всички като него, за да се ползуваме от Неговите блага. Той създаде вселената за своите деца. Вие сте идвали в началото и казвате: „Какво ще вършим за в бъдеще?“ Излезте някоя вечер да видите, тия безбройните тела, които е създал. Те са жилища. Един ден все трябва да ги обиколим. Те са все братя и сестри, за които нищо не знаете.

Какво ще правим за в бъдеще? Нищо не знаете. Какъв е сегашния живот, какво е доброто на сегашния живот?

Та казвам: Този ден ще дойде. Свършването на света, вземате го вие индивидуално. Сега ще дойде свършекът на света. Като дойде свършекът, ще се създаде във вас едно ново небе и нова земя. Ще дойде нов живот, за който вие трябва да бъдете готови. Ако някой от вас е нещастен, ако някой от вас имате лоши изпитания, вие знаете, че тия лошите работи, които сега ви сполетяват, те са едно благо заради вас. Мислите ли, онази семка, която е заровена в земята е нещастна заради нея? Ако житното зърно не падне в земята, само остава. Но ако падне, ще даде плод. Следователно, вие които разбирате Божията Любов да кажем имате някого, когото обичате. Аз уважавам всичките хора, които обичат. Но, считам, че едва сте започнали да опитате тази Божия Любов. Гледайте да не я изгубите. Сега хората изгубват своята любов. Религиозният човек не трябва да изгубва любовта. Ученият човек не трябва да изгубва любовта. Майката не трябва да изгубва любовта, слугата не трябва да изгубва любовта, ученикът, учителят, всички не трябва да изгубват любовта. Щом се изгуби любовта, самият живот, сам по себе си се обезсмисля. Сега едно време вярваха хората, че човек мисли с целия си мозък. Казват: „Глава има!“ Но се оказва, че трудът е разпределен. Научните изследвания показват, че когато човек става умен, увеличава се неговото чело. Когато става религиозен, неговата глава, горната част, се развива на неговата глава. Когато човек стане семеен, увеличава се задната част на главата. Когато човек стане военен, увеличава се отстрани главата, странично расте главата. Когато човек става наблюдателен, челото изпъква напред, веждите стават дебели. Когато човек става чувствителен, носът става широк. Когато стане нервен, носът изтънява. Когато човек изгуби водата изсъхва. Когато дойде много вода, затлъстява. Че ти като човек не може да мислиш, ако нямаш една отлична нервна система, през която да се предават умствените трептения. Ако като човек в тебе симпатичната нервна

система не е хубаво развита, да има достатъчно количество вода в тебе, нещата ще бъдат безплодни. Сърцето не може да функционира. За да може умът в тебе да функционира, трябва мозъчната система да е развита. За да функционира сърцето добре, да имаш благородни чувства, трябва да е развита твоята симпатична нервна система. За да не бъдеш сприхав, да не се сърдиш, черният ти дроб и жлъчката трябва да бъдат в изправно положение. Някои хора са сприхави, избухливи като барут, черният дроб е разстроен. Някой на който храносмилането не е правилно, значи симпатичната нервна система не е добре. Някой път умът ви не е функционира добре. Значи без да ви кажа една дума разбрахте.

Казвам: Новото, което иде в света, изучавайте се един други. Изучавайте всеки един човек, всеки един човек за вас да бъде предметно обучение. Да бъде като едно богатство, което Бог е изпратил. Никога не съжалявайте, че сте срещнали един човек, даже като срещнете една мечка да ви изплаши, благодарете, като срещнете мечката. Вие като се уплашите от нея, ще бъдете по-здрав. Хубаво е някой път да се качите на гърба на една мечка. Не само това, но хубаво е някой от вас, които искате да бъдете здрави, аз ако бях на ваше място, на които за нервни хора, ще ида при някой хубав здрав дъб, ще се кача на дървото и ще поседя половин час. И след като седя така 7 дни, ще се подобри положението. Сега да не идете да се качвате по дъбовете. Ако бях на ваше място, ако съм нервен, щях да отида на планината, ще избера някоя канара, с много хубаво изложение на юг и щях да легна на нея. Много енергия съдържат те. Човек трябва да има знание. Тия напечените камъни са благословение. После, ако бях на ваше място, като градя една къща, ще повикам някой да изследва дали има вода под къщата. Ако тече вода, никога няма да направя къща на това място. Ще избера там, дето не тече вода. Защото нещастия стават. Някой път, за в бъдеще, хората ще градят къщите си разумно. Няма да градиш където искаш, но ще градиш разумно,

Сега искам да внесете във вас хубави мисли. Взема един билет от лотарията и мисля, че ще получа един милион. Макар да не получа, аз съм го получил. Каквото аз мисля ще стане. След като взема един билет, ще спечеля. Онзи мой брат, който е спечелил, то съм аз. Аз ще му кажа: Благодарение на мене, ти спечели. Вторият път друг ще спечели. Казвам: Каквото аз мисля, става. Аз не може да свърша училището, други го свършват. Аз отивам да свиря на някой инструмент на пияно или на някой цигулка, аз виртуоз не ставам, но благодарение, че аз свиря, другите станаха виртуози. Защо ще се заблуждаваме. Ами другото не е ли заблуждение? Значи онова, което аз правя е вярно. А другите което правят, не е. Всичките хора в същност съставят един човек. Следователно, за прогреса и подигането на кой и да е човек, трябва да се радваме. Аз трябва да се радвам на щастието на хората, както на своето щастие. Иде при мене един и се оплаква, че е болен. Аз казвам, радвам се, че съм заболял. Че защо? Че ако беше здрав, никога не щеше да дойдеш при мене. „Боли ме коремът.“ – „Няма нищо. Почакай малко.“ За да му направя нещо, туря една чаша с топла вода, дам му и му минава болката. Казва: „Да не ме заболи пак?“ – Казвам: „Пак ще дойдеш.“ Разболял се някой, за добро е. Ако не беше се разболял, за лошо щеше да бъде. Измъчва те някоя мисъл, за добро е. Измъчва те някое чувство, за добро е. Ако стане доброто, два пъти е по-добро. Когато страдаме един път е добре, а когато се радваме за някои работи в света има двойно добро. Двойното добро никога няма да дойде, ако доброто на страданието не идва. Когато доброто на страданието идва в нас, тогава Божието добро, едното добро ще отвори път на Божието благословение.

Та казвам: Всички, които ме слушате, подигнете ума си към Бога, не че не сте го подигали, но проверете сметките си, кой какво има да дава и да взема. Спорове, кавги, всичките ги уравновесете, всичко това изчистете. Бъдете братя и сестри, защото някой казвате, че като умрете следующето прераждане ще уредите работотите. Следующето прераждане ти няма да видиш този брат. Който остава за

друго прераждане да урежда работите, няма да може да ги уреди. В този живот уредете работите си с него. По-добър живот от този вие не може да имате за бъдеще. Такива условия, като тази година, вие няма да ги имате втори път. Ще имате други условия. Не ви го казвам, за да се обезсърчавате, но да се насърчавате. Сегашното благо, което Бог ви дава, не го изпущайте. За бъдеще друго благо Бог ще създаде на онези, които Го любят, за което човек няма още понятие. Ако вие, сегашните блага, сегашните таланти не обработвате – нали имате притчата, че на един дали 5 таланта, на друг 2 таланта и на трети един талант. Този, който имал 5 таланта, припечелил още 5. Този, който имал два таланта, придобил още два, а онзи, който имал един талант, заровил го в земята. Не заравяйте вашият ум, работете за вашата глава да се подобри нервната ви система. Работете за вашите дробове, да се подобри дихателната ви система, за вашата мисъл. Работете за вашата стомашна система да се облагородят по-нисшите чувства и да се подобри тялото ви. Тялото на човека да бъде здраво. Дробовете да бъдат здрави. Стомахът да бъде здрав. Човек не може да служи на Бога, ако дробовете не са здрави, ако главата не е здрава, ако стомахът не е здрав, ако краката и ръцете не са здрави, ако мисълта не е здрава, ако чувствата не са здрави. Ако волята не е здрава. Това е Божие благословение.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

32-ра неделна беседа, държана от Учителя на 11 юни 1939 год., 10 ч.пр.обяд, София – Изгрев

НОВИТЕ ФОРМИ НА ЛЮБОВТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета 5-та глава от второ послание към Коринтяните.

Духът Божи.

Бог създаде земята за веселие на хората. А пък те я направиха мъчилище. Хората са недоволни, защото им липсва нещо. Болни са, защото пак им липсва нещо; невежи са, понеже им липсва нещо; глухи са, понеже им липсва нещо, слепи са, понеже им липсва нещо. Това, което им недостига, те го считат за наука и искат по научен начин да си направят един свят, дето да са доволни.

Ако вие сте недоволни, липсва ви нещо. Следователно, за да бъдете доволни, трябва да наваксате от някъде това, което ви липсва. Най-първите същества, които Бог създаде на земята, се хранеха с отрова. Те бяха силни. Тези същества бяха толкова умни, че отровата превръщаха в храна. И тези същества като устроиха земята, като я направиха твърда, казаха: „Няма какво да седим повече.“ И те си заминаха и оставиха хората. И последните, като не знаят как да живеят, само от горе орат земята и изваждат нещо. И после като се намериха хората в това трудно положение, дойдоха други същества, които живеят във водата. Те като устроиха света, създадоха растенията. И хората като не знаеха как да работят във водата, те се разхождаха във водата с кораби.

Сега всички хора спорят какво да ядат и пият. Сега всички усещате една вътрешна мъчнотия. Лекарят дава горчивини и отрови на един човек и мисли, че ще го излекува. Някого го хванала треската. Ще му дадат хинин. Трябва да имаш знанието на онези, които се хранеха с отрова. Дават ти хинин и ти казват: „Ще оздравееш.“ Някой

път оздравяваш, но след 4–5 месеца треската пак идва. Тази сутрин една сестра ми казва, че има треска. Казах ѝ: „Ще взема отрова, не арсеник, но хинин муриатикум.“ Тя казва: „Хинин знам, но мориатикум не знам.“ И тя почва да повтаря тая дума и каза: моретикум.

Треската е болест за Великден. А хремата е за Коледа. В духовния свят или в разумния свят когато искат почистване на човека, пращат му хрема. Тя ще го прочисти. Тя ще маже, ще разтрива, ще глади, ще глади. Особено на едно място все глади и като го излъска хубаво, тя ще го остави. И си отива. Когато човек го хване хремата, това показва, че трябва почистване на носа. А пък когато го хване треската, това значи, че по цялото тяло трябва да стане пречистване. Някой път сте страдали от една треска, наречена опирна треска: правиш известни конвулсии и някой, който е под юргана зъбите му тракат. Сега тези работи се отнасят до физическия свят. Нас ни е страх от болестите. Но болестите идват ето как: ние имаме доста братя, които са сиромаси. Та щом дойде някоя болест при тебе, ти да знаеш, че сиромаси братя са дошли. Ти, горкият, ще осиромашееш малко, а те ще ядат и ще пият. Те изпоядат събраната мазнина в тялото ти, и прочие. И като я изпоядат, ще кажат: „Сбогом, довиждане!“ И ще си отидат. И след това ще дойдат братята на здравето и с кошница ще ти донесат нещо. Благодарение, че идват братята на здравето! Ако често ни посещават братята на сиромашията, то нищо не би останало от нас. Та като дойдат тези братя сиромаси, ще ги турите на работа. На сиромаси братя каква работа се дава? Например, една млада мома, когато си има възлюбен, той като дойде, тя ще му даде да държи вретеното. Той горкият седи и държи вретеното, а тя навива. И тъкмо размотае едно вретено, тя му тури друго в ръцете. И нему му е приятно, че държи вретеното. Тя го е държала отвесно, а пък той го държи хоризонтално. Значи, тя го държи отвесно към слънцето, а пък той хоризонтално и тя прави своите изследвания, какво може да стане от това вретено? И после тя му казва: „След 3–4 дена заповядай пак. Пак ще правя своите

изчисления върху научни въпроси.“ Който не разбира, ще каже гледай му ума. Хванал той вретеното на една мома, и тя го развива. Тя го е навила, а пък сега трябва да развие вретеното.

Та казвам: Когато тези братя сиромаси дойдат, турете ги на работа. Защото който няма работа, той трябва да яде. Който няма работа, той трябва да спи; който няма работа, той трябва да се облича. Който няма работа, той трябва да се кара с някого. То е все работа. Колкото за карането, това не е каране, а специална работа. Особен специалитет – да знаеш как се да разговаряш; да говориш така, че срещния от когото никога не са излизали сълзи от очите му да почнат да капят сълзи от очите му. Толкоз умилно да му говориш! И онзи да каже: „от умиление сърцето ми заби.“ Аз ви изнасям верни факти. Някой път казваме: „Да не се караме в света.“ И без караница е лош. Не е лошо в карането, само че хората не знаят кога да се карат. Не е лошото в яденето, но хората не знаят кога да ядат и как да ядат. Не е лошото в слушането, но не знаят кога да слушат. Не е лошо в гледането, но не знаят кога да гледат. Защото хората, ако не бяха се карали, главите им щяха да се сплеснат отстрани, и никаква работа не щяха да свършат. А пък благодарение, че се карат и работа вършат. Вземете един млад поет. След като му се накарала неговата възлюбена, той ще напише едно стихотворение. Той никога не би написал без една възлюбена. В света всички съчинения, които мъже са писали, са все благодарение на възлюбените. Последните им даваха вретената. А пък ако мома е станала красива, тя трябва да благодари на своя възлюбен.

Та казвам сега: В живота трябва едно ново разбиране. Ние тълкуваме нещата така, както не са. В един дом мъжът и жената се карат. И жената налага мъжа, и мъжът налага жената. Влиза един и ги пита: „Какво правите?“ Той иска да ги примири. Примирява ги така: хваща мъжа и го удря два пъти. Жената го хваща и му казва: „Ти какво право имаш да бараш мъжа ми. Кой те е викал да се месиш?Съдия ли си? Я навън!“ Ние криво разбираме нещата и в

следствие на това страдаме. Могат човека и да го убият. Правили са опити. Могат да го убият за едно лъжливо схващане на нещата. Някои са правили опит за действието на лъжливи представи. В Америка завързват очите на един човек, който е осъден на смърт и му казват: „Ще ти прережем отзад една артерия на врата и ти ще умреш.“ И турят отгоре един съд, от който капе вода на това място. И почва да тече вода, и той горкият мисли, че е кръв, и клюмва горкият, и умира. Той мисли, че за 10–20 минути му е изтекла кръвта. И чудното е, че този човек като умре, казват другите: „Чудна работа, как лесно се умира.“ Сега във вас има такъв възглед: смъртта я представляват за страшна. Действително в някое отношение смъртта е страшна, но в друго отношение тя не е страшна. Смъртта, сама по себе си, има две лица. Ако ние разсъждаваме от чисто Божествено гледище и смъртта е допусната от Бога. Това е един ангел на смъртта. Когато някой човек не знае как да живее на земята, този ангел на смъртта му занася душата в другия свят. А пък другия, плътския човек го оставя тука. Де е лошото като умре човек? Че ти като умреш, душата ти излиза. И ти като останеш на земята, оставаш без кираджии, и тогава няма кой да ти плаща. И тогава страдаш, че си умрял. Да умреш, значи да излязат добрите кираджии, които са живели в тебе. И Давид, който е знаел това, е казал: „Да не отнемеш светия си Дух от мен!“ Има една животинска душа и когато излезе това разумното, тогава идват тези страдания в света. Страданието идва от следния факт: щом почувстваш, че няма кой да те обича на света. Любовта е това разумно начало. Ние се радваме и веселим на Божествената Любов, която е промислила заради нас. Ние се веселим на светлината, която идва, на звука, който идва, на въздуха, който влиза в нашите дробове, на храната, но всичко това е излязло от първото Начало, от Бога, и влиза в нас и носи живот във всичката му пълнота. Докато ние сме във връзка с Него, ние се радваме. И в денят, когато почнем да грешим и се нарушат тези връзки, веднага от този ден започват страданията ни. И страданията не са нищо друго освен недоимък. Те

произтичат от факта, че няма кой да ни обича. И тогава човек умира. Умира в смисъл, че почва да страда. А пък когато се радва, значи живее. Страданието е, че Любовта се е намалила; не че самата Любов се намалява, но ние възприемаме по-малко от тази любов. Хората не могат да живеят добре, защото не могат за разбират закона. Ти Бога в хората не можеш още да обичаш. Но за да възприемаш Божията Любов, ти трябва да обичаш някого. Ти казваш: „Защо трябва да го обичам?“ Защото чрез Любовта, когато ти обичаш някого, то ти ще възприемеш Божията Любов. И ако ти не обичаш, ти се осъждаш на смърт. Защото по никой друг начин не може да се поддържа в тебе Божествената Любов. Следователно, когато имаш Любов към ближния, това е заради тебе. Или когато една жена люби един мъж, това е заради себе си. И ако тя престане да го обича, тя губи. И ако мъжът престане да я обича, и той губи. И ако и двамата се обичат, то и двамата стават проводници на Божествената Любов. Жената става проводник на Божествената Любов, за да живее мъжът. И мъжът става проводник, за да може жената да живее. Това е велик закон. Някой казва: „Защо я обичам? Тя е парцал.“ Само когато този „парцал“ е жив и ти ще бъдеш жив. И щом престанеш да я обичаш, ти ще изчезнеш в света. И когато жената каже: „И без него може, и без тази любов може“ – то и тя ще умре. Сега някои цитират Евангелието, цитират следните Христови думи: „Които се сподобяват с онзи свят, нито се женят, нето за мъж отиват.“ Жената не трябва да стане паразит на гърба на мъжа. Тя не трябва да стане от теми, мъхообразните, да се залепи за някой предмет и да смуче. Мъж ти трябва да бъде свободен и Божествената Любов трябва да излиза от него свободно. Мъжът трябва да бъде свободен, както извира изворът. Също така и жената трябва да бъде един извор за мъжа, и мъжът за жената. Това е Новото Схващане, за да се образува ново общество, новият живот в света! Същият закон е и за младите. Горното е за мъжа и жената, а пък за младото поколение, за братята и сестрите, светият закон е. Ако брата не обича сестра си, той не може да живее. Сестрата е проводник на Божията Любов

спрямо брата си. И братът е проводник на Божията Любов спрямо сестра си.

Същият закон е и за други области: слугата е проводник, за да живее господаря; господарят е проводник, за да живее слугата. Тези неща съществуват в света. Казва някой: „Защо да бъда слуга?“ Ако нямаше слуги, господарите щяха да измрат. И ако нямаше господари, слугите щяха да измрат. Те са проводници. Или ако няма ученици, учителите нямаше да имат кого да учат; и ако няма учители, нямаше кой да учи учениците. Та казвам: това е новото разбиране. Вие желаете да вървите по Новото разбиране, обаче крайно се индивидуализирате. Вие казвате: „Аз нямам нужда от никого.“ Тогава от кого имаш нужда? Опитвал ли си някой път да живееш без хора? Ти казваш: „Да, живея с Бога.“ Но къде ще го намериш? Премахнете растенията, въздуха, водата, слънцето и оставете в мисълта си само, и да видите къде е Господ. Тогава кого ще обичате, кажете ми? Някой има много голяма философия и казва: „Да обичаш Бога. Бога и ближния си.“ Че в какво седи ближния? Ближният е едно състояние вътре в тебе. Най-хубавото състояние във физическия свят, това е ближния. Това е, когато ти чувстваш, че има някого да обичаш, а пък за Бога имаме идея, когато чувстваме, че има някой да ни обича. Онзи, който ни обича, взема страната на Бога. А пък онзи, когото ние обичаме, той взема страната на ближния. Това са новите идеи за Бога. Онзи, който ни обича, то е на местото на Бога. Следователно, ти с всичкото благоговение и с всичкото страхопочитание ще седиш и ще знаеш, че само Бог е, който може да те обича! И че само ближният е, когото можеш да обичаш. И да изявиш Божията Любов, това е една привилегия. Ти ще изявиш Божията Любов, която е в твоята душа. След като си възприел Божията Любов, ти ще я проявиш, и тогава ще почувстваш това, което търсиш. Защо страдат мъжът и жената? Защото жената не знае как да постъпи. Тя иска мъжът ѝ да я обича. Но тя да заповядва. И каквото тя каже, той да слуша. Няма го майстора! Мъжът казва: „Ти ще ме обичаш.“ Тя казва: „Няма го

майстора.“ Някой път някой казва: „От къде Учителят знае тези работи?“ Та преди да знаете тези работи, аз съм ги учил. Вие сте още новаци и затова още страдате. Вие не знаете какво нещо е Любов, какво нещо е мъж, какво нещо е жена. Вие казвате: „Да се отърва от този мъж.“ Ти като се освободиш от мъжа, нищо няма да остане в тебе. Жената като се освободи от мъжа си, нищо няма да остане в нея. И мъжът като се освободи от жена си, от него нищо няма да остане. В самото начало Бог създаде мъжа и жената. Разбирате ли идеята? Създаде онова начало, с което Бог се проявява. Две начала има в Бога. Бог ни учи как да възприемаме Неговата Любов. Бог чрез мъжа ни учи на закона как Той ни обича. А пък чрез жената ни учи, как да възприемем Неговата Любов. По два начина ни учи. Та всички трябва да учите как да възприемате Божията Любов и как да я предавате. Мъжът е носител на Божията Любов, а пък жената е възприемателка на Божията Любов. Ти, като имаш положението на една жена, ти ще знаеш как да възприемаш Божията Любов и как ще я туриш на работа. В това съвременната наука ни дава достатъчно факти и сведения, но трябва в бъдеще да четете. Има известна енергия, която слиза от слънцето. Тя е невидима. Като дойде тая енергия на земята, женският принцип превръща тая енергия и се ражда светлината. Следователно, светлината се е родила от жената на земята. От слънцето чрез мъжа е дошла енергията. А пък на земята се проявява светлина чрез жената. И във вас е същият закон: чрез вашия мозък, чрез вашата глава енергията ще дойде. А пък чрез стомашния ви мозък, или чрез тъй наречения слънчев възел тази енергия се превръща и животът почва да функционира. Това влиза в новата хигиена.

Човек правилно трябва да възприема Божествената енергия на Любовта и правилно да я предаде на всички същества. Да не се заражда в него каквато и да е противоречива мисъл. Тези две неща трябва да ги спазва, ако той иска да бъде богат, учен, умен и прочие. Първото нещо, което ви смущава, е недоволството. Животът най-

първо ви се явява много интересен, но после ставате недоволни. Вие сте недоволни от някого. Защо? Жената е недоволна от мъжа, понеже той нищо не принася в къщи. Не носи в къщи както тя иска. Аз съм наблюдавал жените: мъжът донесе нещо в къщи, а жената погледне месото и го връща. Казва: „Такова месо не искам. Ще донесеш крехко месо от рибиците." И той трябва да отиде пак на пазара. Той донесе салата, репички, тя ги бутне и каже: „Не струват тези репички." Той донесе череши. Тя каже: „Пак не струват." И ще ги върне. Тя казва: сиренето не е хубаво, маслото не е хубаво, това не е хубаво, онова не е хубаво. Тя днес го връща мъжа, утре го връща и най-после той отиде и не се върне!

Тепърва една жена трябва да види в мъжа Божественото начало при всички негови слабости, които той може да покаже. Един мъж като слиза на земята, той все ще се окаля от атмосферата на земята. Вземете най-хубавата светлина, която слиза от слънцето: тя след като ни погрее, ни изгаря. Това е кал. Черното, което се зарежда на лицето, това е кал, която слънчевата енергия извежда навън от тялото. Когато слънчевата енергия изгори човека, той се пречиства. Трябва едно ново схващане за живота. Ние мислим, че хората са лоши. Че нарочно са лоши. Не. Някои хора са лоши без да знаят, защо са лоши. Ще ви преведа един пример. Това става в Америка. Там подлудява един бивол. Тича наоколо, бяга и най-после един човек, който разбирал езика на животните, идва и поставя ръката си на главата на бивола. И го пита: „Какво ти е?" Биволът му казва: „В задната част на крака ми е влязло нещо. И то ме подлудява. Моля, извадете го!" Онзи го изважда и биволът се укротява. Цял гвоздей бил влязъл вътре в крака му. И той не може да каже, че има гвоздей в крака си. И лудува. И напада всичко, което срещне, като че другите са виновати. У мнозина хора има този трън. И апостол Павел се оплаква от тръна, който имаше.

И тези страдания, които имате в сегашния век, един ден вие ще ги искате, но тях няма да ги има. Вие използвайте страданията за вашето благо. Страданието – това е една кал, от която може да

направите хиляди грънци, защото без тази кал, какво ще работите? Представете си, че вие живеете в един свят, дето всички хора са богати. Питам: какво ще правите? Да допуснем, че никой човек няма нужда от никого. Да допуснем, че всички хора са еднакво учени. Какво ще правите? Представяли ли сте си какъв е съвършеният свят? Казват: „Да отидем в съвършения свят.“ Съществува един съвършен свят, в който хората взаимно си помагат. И всеки един от далеч чувства в какво може да бъде в услуга на другиго? Да вземем за пояснение музиката. Ако изучавате съвременна музика, ще видите връзката между тоновете. И всеки един тон има цена от следующия тон, който иде. Следующият тон, който иде, той дава цена на предишния тон. И всички музикални тонове, като се съединяват заедно, образуват цяла песен. Образуват цял един цикъл от звукове, които специално се моделират и образуват хармония. И ако тези звукове взаимно не си помагаха, нищо не щеше да излезе от тях.

Това съответства и на отношенията между хората. Всеки човек, когото ти обичаш, той е, който дава цената на твоя живот. Ако ти не обичаш, твоят живот се обезценява. Ако обичаш, твоят живот придобива цена. В Любовта всички правите една погрешка. Вие се преследвате един други заради Любовта. Ти казваш: „Мъжът ми обича друга жена.“ Ти се радвай, че той обича други жени. Престъпленията стават в света само в безлюбието. Там дето има Любов, никакво престъпление не може да стане. И ако е станало престъпление, то не е станало от Любов, а от безлюбието в света; ако има любов, вие се радвайте на това. То е Божието благословение. Ако вземем всичките ваши подозрения, които сега имате, които мъжете хвърлят върху жените или жените върху мъжете, то 75 на сто са лъжливи. И само 25 на сто верни. Та питам сега: защо са тези 75 лъжливи заключения? Защо хвърляш тази кал върху мъжа? Питам вас жените: защо хвърляте тази кал върху вашите мъже? Кой ви е дал това право? Бог ви е пратил в света да оправите света, да възприемете Неговата Любов. Турете вретеното в ръцете на мъжа и той е готов да го държи,

и развивайте тогава нишката. Казвам и на мъжете: кой им е дал правото да турят 75 престъпления върху жените? Че в началото Бог създаде мъжът и жената, мъжки и женски пол ги създаде. Какво право имаме ние да съдим онова, което Бог е създал? Ние можем да съдим онова, което ние сме създали в себе си. Но нямаме право да съдим онова, което Бог е създал. Та всичките ви страдания произтичат от там – от 75-тях лъжливи заключения, които приписвате на другите. И когато имате един мъж, ни най-малко не искате да го познавате. Че ако вие влезете в една стая, дето въздухът е развален, трябва ли да си съставите понятие, че въздухът отвън е развален. Не. Този въздух тук, в стаята е развален от посторони причини, а външният въздух е чист. Това е новото, което трябва да оправи света, да го обнови! Аз така гледам на работите. Аз съм изследвал този въпрос, изследвал съм, изследвал съм и съм намерил следующето разрешение: хората всички праведни ли са? Как гледа Бог на тях? Кое е онова, което заставя Бога да ни обича при всичките ни престъпления и грехове, които имаме, а те са доста черни грехове. 25 на сто те са наши неразбирания. Кое е онова, което Бог обича в нас? Ти в своя другар, в своя мъж не можеш ли да намериш толкоз, колкото Бог намира в тебе? Жената не може ли да намери в своя другар, или мъжът в своята другарка толкоз, колкото Бог намира в един грешник? Аз не осъждам никого. Някои казват, че в името на Любовта трябва да се търпят погрешките. Любовта, която аз имам в себе си, тя не търпи моите погрешки. Аз го чувствувам това, понеже тези погрешки ми причиняват страдание. Щом аз страдам, то Любовта ми говори вътре: „Не прави погрешки!"Сега ние считаме, че някои неща са невъзможни. Да обичаш онзи, който те обича, то е много лесна работа. Няма никаква мъчнотия в това. Не е там мъчнотията. Но да обичаш онзи, който не те обича, това е мъчно изкуство. Но какво трябва да разбирате вие под думите: „който не обича"? Че онзи чака ти да го обичаш. Ти казваш: „Той не ме обича." Не, той чака ти да го обичаш. Ти ще му бъдеш божество. Щом имаш един мъж, който не те обича, ти ще му покажеш как трябва да те

обича той. Син или дъщеря, мъж или жена, слуга или господар е той, ти ще му покажеш, как трябва за се обича. Бог показва на тебе, че въпреки всичките противоречия, които се явяват, Той ни дава всички блага. Като се вземат малко от благата от тебе, ти си готов веднага да се усъмниш от Бога, и казваш: „Той е като хората!“

Че Господ като те обича, ще ти даде един лош господар. Господ като те обича, ще ти даде един лош слуга. Или една лоша жена. Или един лош мъж, или един лош учител, или един лош ученик. Тогава какво ще кажеш на това? Ще ти даде лошия ученик, когото трябва да учиш как да обича – нищо повече. Не, не се спирайте да се оправдавате. Аз не се спирам да оправдавам сега хората. Нито ги обвинявам, нито ги оправдавам, но изяснявам нещата. Ние имаме едно криво разбиране за живота. В нас има толкова погрешки, съмнения вътре! Та има мъже, които ревнуват жените си от Христа. Той казва: „Аман този Христос! Откак си тръгнала подир Него, в къщи не се свърташ! Да Го намеря, ще Му се карам.“ У него се ражда ревност, чу тя е обикнала Христа. Че какво има като Го е обикнала?

И после вие нямате една идея. Вие нямате идея и понятие за съвършената Любов. Една жена, след като умре и като се роди, за същия мъж ли ще се ожени? Тя за същия мъж по никой начин не се жени вече! Някой казва: „Втори път дали ще се срещнем?“ Втори път вече – не. Доста е едно срещане. Втори път тя ще има друг мъж. 500 или 600 пъти като дойдете на земята, 500 или 600 мъже ще има. В любовта има единство! И аз съм превеждал един пример, за да ви покажа това. Ще ви го преведа и сега: Той е из американския живот. Една американка била много недоволна от живота си. Тя намира, че нейният мъж е човек сух, студен. Той иска да ѝ угоди. Той бил много умен човек, та един ден си направил една маска и с нея изглеждал на един много красив млад момък, около 25 години, с хубави мустачки и почва да ѝ пише любовни писма. И като се връща в къщи той вижда, че тя въздиша. Чете писмата. Тя казва: „Има мъже, които обичат.“ Той ѝ казва: „Да, да. Зная, има ги.“ Нейният мъж, маскиран като млад

момък има срещи с нея. Той ѝ говори, но тя не може да го познае. Тя казва: „Аз много се радвам, че намерих този който ме обича. Който ме оценява и не е като тебе." Така казва тя на мъжа си. Той ѝ казва: „Ще ме извиниш, аз съм грозен, но аз се радвам, че ти намери него." Тя казва на мъжа си: „Я му виж портрета. Аз ще се оженя заради него." Той казва: „Хубаво." Веднъж, когато той се представя на нея за млад момък, снел маската и тя видяла, че той е същият.

Този, когото обичате във всички хора, той е същият; тоя е един и същ. Вие не разбирате. И в лошите си и в добрите си форми той е същият. Та един ден вие ще видите, че сте в пътя на заблуждението. Благодарете на живота както изявява. Аз не искам да вярвате, но да опитате нещата. Понеже живеете в един Божествен свят, трябва да го разбирате от Божествено гледище. Погрешката е във вас.

Защо като ви дойдат някои неприятности в живота, мислите, че Бог е изменил своите отношения към вас и че Господ не е вече доволен от вас? То е ваше разбиране. Писанието казва: „Бог като презираше времената на хората, оставяше ги да живеят както поискат." А пък сега хората като са станали способни да разбират Любовта, Той ги призовава към един разумен живот. Дотогава, докато ти не виждаш Божественото в един човек, ти не можеш да го обичаш. И законът е верен: за да ви обичат, трябва да има един, който да ви обича. Мога да направя един опит. С когото искате. Ако някой не е любим, мога да го направя любим. То е така лесно да се обича човек, както е лесно да направиш някой човек богат. Мъчно ли е това? Дайте му 500 хиляди лева и ще стане богат. Ще има апартамент и прочие. А пък мога да направят човека веднага сиромах. Като му задигна парите. В това отношение като си съсредоточа любовта, той може да стане богат. И тази любов може да се отнеме. Когато ние не оценяваме течението на любовта, тогава течението може да се отнеме. И тогава ние ще страдаме. Та ние страдаме от неврастения, поради подозрението. Подозрението ще дойде във вас, но това подозрение ще го турите настрани. В света всички събудени души нямат желание

да грешат. Няма нито един мъж, нито една жена, които са събудени да искат да грешат. И ако той греши, това става от немай-къде. Нали сте виждали някой до когото спите, хърка. Той не иска това. Преди доста години аз бях в един хотел. И понеже нямаше място, попитаха ме: „Може ли да дойде един пътник в твоята стая?“ – „Може. Нека дойде.“ Онзи дойде и като заспа, почна да хърка като 10 свини. Станах и му направих няколко паси както знам, и той се укроти, и на сутринта каза: „Много хубаво спах тази вечер.“ Човекът не че иска да ме безпокои, трябваше да стана да му се карам, а пък като му направих пасите, той каза: „Много хубаво спах. Не съм спал друг път както тази вечер.“ Той имаше хъркане като на 10 свине. Или на някои хора им текат лиги вечерно време, като си легнат. Те са недостатъци вътре в нервната система. Та сега школи трябва да се образуват за тия неща. Та като се срещнете всеки да намери една хубава черта в другия. Всеки има една хубава черта. Някой е енергичен, някой е милосърден, някой е с голяма вяра, някой е с голяма надежда. Някой има топли чувства, някой е досетлив, някой е музикален. Някой може да готви. Това са дарби, с които се проявява всеки един човек. Ти като готвиш хубаво и като нагостиш тези хора, те ще бъдат благодарни, че си ги нагостил.

Та казвам: В днешния век изпитанията идат да ни освободят от онези неестествени неща. Писанието казва: „Ще отнема греховете им, ще ги залича.“ Бог иде в света. Когато се казва, че ще дойде страдание, чрез тях да се премахнат всички несгоди, които съществуват, да се премахнат от умовете, от сърцата и от телата на хората. И ако не се премахнат причините, които съществуват в нашия ум, и условията, които съществуват в нашето сърце, и ако не се премахнат резултатите, които съществуват в нашето тяло, ние не можем да живеем един здравословен и радостен живот, какъвто очакваме. Та апостол Павел говори за излизането от стария живот. Смъртта не е нищо друго, освен излизане от един стар порядък и влизане в един нов порядък на нещата. Непременно старото трябва

ада го напуснем, понеже в една нехигиенична стара къща не може да се живее. Само че, когато излезем в новото си жилище, нашият ум, нашето сърце и нашата воля трябва да бъдат подготвени, да не би да развалим новите си жилища, в които ще влезем. И за това трябва да се подготвим. И всеки, който каквото върши, трябва да е свободен. Да не си жалите труда за нищо! Всяка една работа, която можеш да направиш, направи я, не се срамувай. Малко работи има, от които човек може да се срамува. Нима Сократ, философът не беше метач в Атина? А пък имало е много атиняни, които не метат улицата, но имената им не се помнят, както името на Сократ. Сократ се отличаваше по това, че имаше една от най-сприхавите жени, Ксантипа. Тя беше много ревнива, а пък той като философ имаше работа навсякъде с жени. И той завежда един свой приятел в къщи, и като се разговарят, тя се разфучала и почнала да кряска. Той казал на приятели си: „Трябва да знаете, че след тази гръмотевица ще дойде дъжд.“ И тя взела един леген с вода и го изляла върху него. Той казал: „Аз ти казах, че дъжда ще дойде.“ Тя не била толкова лоша, но философът не може да си даде всичкото време на нея, да я целува, да я прегръща. Той ѝ казал: „Много жени целувах преди да се оженя за тебе, а пък сега искам философски да живея. И за тебе искам да ти дам най-хубавия си живот!“ А пък тя казала: „На мене ли да дадеш най-хубавия си живот, като ходиш с други жени?“ Ксантипа не била лоша жена. Тя била доста добра жена. Тя го уважавала и след неговата смърт доста плакала за него.

Истината, която иде в съвременния свят, иска да ѝ слугуваме. Всички трябва да слугуваме на Божествената Истина от Любов. Не можем да задържим Истината в себе си, ако нямаме Любов. Не можем да бъдем полезни на нашите ближни, ако Истината не е с нас. И ако не обичаме тази Истина. И не можем да свършим каквато и да е работа, ако с нас не е Истината. Та две неща да останат: да приложите любовта на Бога! И да обичате Истината! И тогаз към всички онези, с

които имаме съприкосновение, да изявим Божията Любов и да възприемем Божията Любов така, както Бог изисква.

Благословен Господ Бог наш (три пъти).
Тайна молитва.
На поляната правихме упражненията.

33-та неделна беседа, държана от Учителя на 18 юни 1939 год. 10 ч.пр. обяд. Ясен слънчев ден. София – Изгрев

С ЧОВЕШКИ И АНГЕЛСКИ ЕЗИЦИ

Отче наш.

„Ако говоря с Человечески и ангелски езици."

Духът Божии.

Има ценност в живота. Когато говори някой казва, че аз вярвам. В какво седи силата на вярата? В нейната ценност. Ако ти вярваш в бялата пръст, какво ще ти даде?Белина ще даде. Ако ти вярваш в червилото, какво ще даде? Червенина ще даде. Има неща преходни. Преходна е младостта. Преходна е и старостта на човека. Младият остарява и старият умира. Кое е по-добро – стар да е, и да умре, или млад да е и да остарява? Да избере от двете, но не е по избор, по налагане е. Ти ще бъдеш здрав, ще имаш сила. Може да питаш, защо е така? Така е, защото не е другояче. Когато човек отрича или твърди някои неща, той е заинтересован. Ако аз вярвам в светлината, има защо да ѝ вярвам. Понеже, една потребност за моето зрение, за да виждам света и да се ползвам от нея. Следователно, има отношение между светлината и мене. Аз виждам света и се ползвам. Ако не виждам света, няма да се ползвам. И във вярването, хората мислят, че като вярват, ще придобият нещо. Във вярата ти придобиваш, ако вярваш, то е полезно само за тебе, а не за самата светлина. Самата светлина без тебе може, тъй както ти предполагаш, че може без светлина, можеш. Бе, ти казваш: „Аз не се нуждая от нея." Сега ние говорим за светлината, половината от хората отричат светлината. Вечерно време, когато вие отивате да спите, вие не отричате ли светлината? Нали изгасвате всичката светлина да остане в тъмно, да можете, да си починете. Считате, че в светлината не се спи. Приспособявате вашата светлина. Вие се отказвате временно от нея. Но след като се събудите, вас ви трябва, но то е пак относително.

Ученият човек казва: „Аз вярвам в учението.“ Хубаво е да вярваш в учението, ти имаш знания да се ползваш. Ако нямаш знания в науката, няма да се ползваш от нейните блага. Казват някои, че без наука може. Не зная дали без наука може, защото все таки без наука не може Наука е да знаеш как да дъвчеш храната. Това е цяла наука. Да знаеш как да приготвиш храната, това е цяла наука. Да знаеш как да се облечеш, да си обуеш обущата. Наука е да си направиш обуща, изкуство е. Птиците хиляди години са мислили, докато да си образуват своята мода, докато си образуват своите дрехи и намерили един практически начин, който птиците знаят. То е изкуство. Бояджийството в птиците тъй е майсторско, че човек тепърва има да го учи. Птиците го учиха от цветята. Те ходиха и се учиха в някоя школа. Тогава хората се спират и казват в какво вярват? Има хора, които вярват само за един ден. За днес. Има хора, които вярват само в този живот. Този живот, той е един ден, от като се родиш, докато умреш, то е един ден. Като умреш, смъртта, това е нощта на живота. Следователно, когато умреш, ще спиш, ще почиваш. Като се мине нощта, трябва да напуснеш леглото. Искаш не искаш, господарят на леглото ще дойде и ще каже. Вие може да идете в някой съвременен хотел, да спите три дена. И хотелджията ще дойде, ще хлопа, ще каже: „Господине, какво има, ние искаме да знаем какво става?“ Не може в един хотел да спиш повече от 24 часа. Ако прескочиш повече от 24 часа, ще има съмнение, че вършиш нещо, което не е в съгласие с общия ред на нещата.

Та казвам: Ние в природата по някой път вземаме и казваме: „Аз съм свободен да върша, каквото искам.“ Свободен си. Свободен си да се родиш, да остарееш и да умреш. Свободен си да осиромашаваш, да оглупяваш. Свободата на човека седи да изгубиш туй, което имаш да не го оцениш. Като изгубиш онова, което имаш, тогава ще го оцениш. Човек не може да оцени живота, докато го има. Той трябва да го изгуби, за да го оцени. И младият, докато е млад, не може да оцени какво нещо е младостта. И като я изгуби, казва: „Не трябвало да се

живее така.“ И старият не оценява старостта, и той трябва да умре, за да оцени старостта какво е. Старият като остарее не знае какво да прави. Младият като е млад, не знае какво да прави. Всички млади хора живеят, а старите умират. В смъртта нищо не получаваш. Защото като излезе от смъртта, влезе в младостта, пак забравяш. Ако влезеш в младостта, забравяш старото и пак остаряваш. И тъй човек в туй колело се върти. Казвам: Всред всички ония придобивки, които може да се дадат на човека, той трябва скъпо да плати за тях. И вие, ако искате да направите каквато и да е реформа във вашия живот, в каквото и да е отношение, трябва скъпо да платите. Мислите ли, вземете Христос, който слезе на земята, с една мисия, донесе едно учение от небето, да покаже на хората как трябва да живеят. Тъй по братски да живеят. Донесе едно учение, как Бог е създал света и какви са отношенията. Хората ни най-малко в възприеха това учение. И на него не дадоха никаква почест. Най-после – „Ние от такова учение, като твоето, не се нуждаем“ – му казаха. „Ние имаме наше учение.“ И най-после онзи народ, на който той принадлежеше, казва: „Ние не го искаме, той да си върви.“ Казвам: Защо така постъпиха? Чудна работа. Питам онази, младата мома, защо се жени? Вие задали ли сте си този въпрос, или младият момък защо се жени? Казвате: „Не може да се не жени.“ Питам: Дърветата женят ли се? Мъжките и женските дървета са по на 400 километра далече, пишат си писма. Те през целия си живот няма да си ходят на гости, само писма си пишат. Някои дървета с хиляди години не са се виждали и само въздишат едно за друго. Казвате: „Човек трябва да се ожени.“ Като се ожени какво ще направи? Казвате: „Трябва да се роди човек.“ Хубаво, ще се родиш, но след като се родиш има патила. Идеш ти да се биеш за своето отечество, но ще се върнеш без крака, без ръце. Ще се върнеш без ръце, очи, без уши. Много неща ще липсваш. Някои неща на парчета ще станат на бойното поле. Казвате: „Трябва да се жертва човек.“ Отлична идея е да се жертва човек. Казвам: Само че жертвата трябва да принесе полза. Ако едно жертвоприношение се дава, трябва

да има своя резултат в света. Питам: Млекопитаещите, които се жертват, какво печелят? Защо жертва трябва? Ако млекопитаещите не се жертват, хората те може да живеят. Тревата, ако не се жертва, те пък не може да живеят. Растителното царство ще се жертва за млекопитаещите. Засягам нещата принципно. Нещата едни за други се жертват. Философската страна седи, че в жертвата стават подобрения на един живот. Жертвата може да бъде само в един разумен свят. То е туй, което наричаме обединение, съюзяване на народите, обществата. Съюз може да стане между разумни хора. Понеже, в един съюз, в един договор, само добрите и умните хора може да изпълнят своите задължения. Бракът не е нищо друго, освен две същества, двама души, един мъж и една жена да се съюзят, за да воюват в света. Следователно, правят договор и след като влязат в тоя договор, не издържат. Някой договор издържа една година, някой за три. Някой за 50–60, но повече от 120 години не издържа. След 120 години съюзният договор се анулира. Даже стара баба казва: „Нека да го вземат, да си върви, вече дотегна ми да му слугувам.“ Слушали ли сте старите баби как бъбрят, но и старите дядовци как бъбрят, слушали ли сте? Няма по-ужасно нещо да ти бъбри стара баба, няма по-ужасно нещо да ти бъбри стар дядо. Туй бъбрене съществува. Когато човек започне да бъбри, остарява. Недоволен е, целият свят му е крив наоколо. Старата баба казва: „Едно време не беше така. В нашето време не беше така.“ В сегашният порядък, те са пощуряли. Тия хора не знаят какво правят. Неразбиране на въпроса е това. Има много други, някои имат съвсем друго значение. Хората им дават полезно значение. Та казвам: Колцина от вас, например, сегашните вярващи, ако ги поставят на изпит, на изпита на който се е поставил един евангелски проповедник? Той проповядвал, че когато умре някой, не трябва да се плаче. Понеже, той отива при Господа, трябва да бъдем радостни. Проповедта е била много хубава, но след това, като свършил проповедта, получава една телеграма, че неговата балдъза умряла. Жена му викнала ада плаче и той с жена си заплакал.

Кой от вас, като дойде телеграмата, че син ти е умрял, ще се зарадва, че е заминал на оня свят при Господа? Веднага ще се обърне сърцето му. Или да кажем твоята възлюбена отишла при Господа. Отървал се човек. Отървал се от какво? Сега вие вземате в преносен смисъл, отървал се от жена си. Отървал се от своето задължение, от договора, понеже, такъв договор който той не може да изпълни. Най-първо той е обещал да я направи царкиня на света, да я направи щастлива, да ѝ даде всичките възможности, той вижда, че само нещастна е направил, не върви този договор. Щастието на човека седи в неговия ум, в неговото сърце. Всичките възлюбени на хората имат външни условия за щастие, имат и възможности за щастие. Но има три положения: Щастието на човека зависи от самия него, не напълно от него, но от него зависи. Ако ти знаеш как да дишаш правилно, ти ще бъдеш щастлив по отношение на дишането. Ако знаеш правилно да се храниш, ще бъдеш щастлив по отношение на храненето. Ако знаеш как да дишаш, ще бъдеш щастлив със своята мисъл. Ако знаеш как да се обхождаш с хората, ще бъдеш щастлив. В хората има една обхода: Някои хора, има неща ги оправят много лесно. Има нещо в света, което много мъчно може да се направи. Да пожертваш живота си, това не е лесна работа. Да пожертваш целия си живот, за едно възлюбено същество, което ще опропасти целият капитал и после то ще замине за света, а ти слуга ще останеш на земята и си заминеш с едно разочарование. Питам: Тази жертва какво приложение има? Казва, не трябва да се мисли много. Съгласен съм, за много не трябва да се мисли, съгласен съм да не мислим. Съгласен съм и да не се учим за злото, а не съм съгласен да не се учим за доброто. Там е разрешението. Съгласен съм да не се жертваме за злото, а за доброто. Но на особено мнение съм като дойде доброто. Благото на човека седи в жертвата, която той може да направи за доброто, но щастието на човека седи, когато направи жертва за злото. Всичките хора, които страдат, от там произтича нещастието. Жертват живота си за това, което не донася никакво благо на света. Следователно, когато човек

жертва себе си, ако жертва живота си за Божествения свят, защото аз говоря: „Ако говоря с човешки и ангелски езици.“ Това са два езика. Под думата Любов, апостол Павел разбира Божествения език. Ако говориш на човешки и ангелски езици, а не знаеш Божественият език, ти нищо не разбираш, защото тия два езика – човешкият и ангелският, са спомагателни за Божественото. Защото, за Божествения свят ти нищо не може да кажеш и да не го направиш. В Божествения Свят кажеш богат съм и богат ставаш. Като кажеш учен съм и учен ставаш. В Божественият свят като кажеш да бъде светлина и става светлина. В Божественият свят като кажеш да стане земята и става земята, в Божественият Свят като кажеш да стане слънцето и става слънцето. Като кажеш да стане цялата вселена и става. Каквото кажеш всичко става. Тъй както го кажеш – става. Обаче, в човешкия език и ангелския език не е така. Там има едно ограничение. Казва апостол Павел: „Ако говоря, ако разбирам човешкия език, по човешки език нещата стават“. Ние имаме един ключ и малкото дете като го завърти, цялата инсталация вечерно време свети. Даже едно дете като завърти ключа, ако разбира, светне. Но цялата инсталация е направена, трябва да знаеш ключа на тази инсталация къде е. Казвам: Сега вие търсите вашето щастие. Щастието е инсталирано вътре във вашия ум, щастието е инсталирано вътре във вашето сърце. Щастието е инсталирано вътре във вашата душа, щастието е инсталирано вътре във вашия дух. Ако разбирате законите на вашия дух, ако разбирате законите на вашата душа, ако разбирате законите на вашия ум, ако разбирате законите на вашето сърце, вие можете да бъдете щастливи сега, не че не сте щастливи, но вашето щастие е относително. Преходно е щастието, в което сте. Вашето щастие постоянно губи своята цена. Силният на деня има своята ценност, навсякъде го оценяват по силата, дето и да се яви, той е ценен, но когато силният изгуби своята сила, хората не го ценят. Те са го ценели за силата, която има, но силата на човека произтича от факта, от любовта, от Божественият Свят. Човек, който иска да бъде силен, непременно той

трябва да бъде непрекъснато свързан с Божествения Свят. Най-голямата мъчнотия, която до сега съществува, е че постоянно се прекъсва връзката. Мнозина съм слушал да казват: „Аз вярвах едно време, но сега не вярвам.“ Това са заблуждения. Реалността не е нещо, което може да хванеш с ръка. Казвате:„Да го пипнем.“ Че то е само едно чувство, с което ти може да проверяваш реалността. Искам, казва, да го пипна. То е едно единствено чувство, как ще го пипнеш. Второто чувство е да го вкусиш. Тази реалност ще опиташ с езика си. Тази реалност ще опиташ с носа си. Реалността ще опиташ и с ухото си. Реалността ще опиташ и с ушите си. Не се спирай там. Тази реалност не е там. Тя има повече от онова, което хората виждат. Ти вървиш напред, гледаш зад себе си, сега отзад не виждаш какво става, а може да видиш и отзад. А най-после и отгоре не виждаш. Ти трябва да си повдигнеш лицето и може тъй като седиш нагоре да виждаш. Но и това, което е отдолу не виждаш. Човек вижда само една четвърт. Туй, което е отпред вижда. А това, което е отзад, отгоре и отстрани, не вижда. Как трябва да се измени лицето, да се тури друга поза, за да може да вижда тия 4 точки. Да вижда напред, назад, отгоре и отдолу. Като психологически закон е това, което съществува в съзнанието на човека. Ако ти в твоето съзнание, без да го въртиш на ляво, на дясно и не може да виждаш, твоето съзнание е ограничено. Имаш съзнание, виждаш само в едната посока, туй съзнание гледа напред, после се разшири туй съзнание, имаш самосъзнание и подсъзнание. Ние разбираме, виждаш надолу какво става, а свръхсъзнанието вече вижда и нагоре, но то обхваща и подсъзнанието, съзнанието и подсъзнанието – значи ти виждаш навсякъде. Те са, разбира се, научни работи, вас не ви интересуват. Както в Америка един проповедник обичал много да се моли. Един американец завел сина си да слуша проповедника, който имал слабост да се моли дълго. Някой път молитвата продължавала час и половина, понеже в Евангелските църкви няма да седи на стола, но ще коленичи и тогава ще се моли. И по някой път вдига едното коляно после другото,

започнал проповедника да се моли, започнал той от Битието. Как направил Бог, минал в Изход, Второзаконие, Левит и т.н. и така минавала цялата Библия и стигал до края. Детето пита баща си: „Татко скоро ли ще свърши?“ – „Не, синко, има още дълго, той сега още е в Изход. Ще мине през всичките пророци.“ Казвам: Вашето нещастие седи, че проповедникът се моли дълго. Пита: „Скоро ще се свършат ли тия неща, които имате?“ – „То е още в Изход. Едва преминава през Червеното море, през пустинята, после ще влязат в Ханаанската земя, ще дойдат пророците и най-после ще дойде Евангелието, до Откровението.“ Тогава кое е вашето Откровение в света? Аз да ви кажа: На младата мома Откровението е семейният живот, на ученика, който завършил гимназия, Откровението е диплома да му дадат. И като му дадат, в него пише, че е свършил гимназия. Студентът, като свърши университета. Откровението на пенсионера е като го уволнят, откровение е за него, че той е прослужил известно число години. Откровението е на онзи, след като умре, той да види, има ли оня свят или не. Казвам: Като умреш, ще видиш. Смъртта е, която отваря очите на хората. Но смъртта на някои хора отваря очите, а на някои ги затваря. Има една поговорка за двама Битолски просяци, които ходили във Варненско, единият свирил с гъдулка, а другият бил сляп. Онзи свири, а пък на слепия давали. Но един българин видял, че този, който минавал за сляп, не е сляп, но имал турен восък на очите, искал той да провери научно. И като дошли в двора му, той извикал: „Вие нямате ли работа да работите?“ – „Ама този е сляп.“ – „Сляп, чакай да видим.“ Взел едно дърво и видял, че слепият изскочил по-напред. Тръгнали да бягат двамата просяци без да се водят. И двамата вървят с отворени очи. Влиза в един дюкян и казва: „Аз на един сляп човек, аз днес му отворих очите.“ Сега сравнението е следното: По някой път ние се хващаме със слепи идеи. Не че си сляп. С едно убеждение и не вървят работите. Ти свириш с цигулката и нищо няма да стане. Като дойде този българин с тоягата,

виждаш, че този слепият, който нищо не може да направи, отварят се неговите очи.

Та казвам: При сегашните условия, трябва да има една здрава основа, която да се положи. Ако не се положи Божественото в основата на живота. Всяко нещо трябва са изхожда от Божествено гледище. Ако ти не си готов за Божественото да направиш жертва, в живота и в млади и в стари години, навсякъде в живота, учението за Божественото трябва да се тури в основата, тогава ще дойдем в един свят на любовта, дето абсолютно лъжа няма. В Божественият свят никаква лъжа няма. В човешкият свят съществува. Но в Божественият свят абсолютно никаква лъжа няма, ни бяла, ни черна, ни сянка от лъжа.

Та казвам в себе си: дотогава, докато казваме, че без лъжа не може, животът ще тече, както сега тече. В човешкият живот лъжата е неизбежна. Ако по човешки живееш и мислиш, ти ще видиш, ще ти се наложи лъжата. Някой ще те излъже. Четеш нещо по вестниците, не си го проверил, ходиш, разпространяваш го. Четеш някоя книга какво било с устройството на слънцето, не си го проверил, че е лъжа. Ти четеш някоя научна книга и разправяш каквото си чел, но то е лъжа. Туй, което ти сам не може да провериш, кажи: това не е мое. Не казвай светът не е такъв, така направен. Ние не знаем как е направен света. Че е направен света, един факт е, съществува сега, направен е. Запример, създаденият свят съществува. И ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Но как се съгражда щастието, кажете ми? Семейство без любов не може да се съгради. Значи без Божественият език не може да се съгради. Вие като се погледнете всяка сутрин в огледалото, трябва да четеш какви промени са станали в тебе. Ти най-първо гледай очите си. Виждай устата си. Казвате, нещо лошо има. Ушите могат да могат да чуят нещо лошо. Ръцете ти може да пипнат нещо лошо. Може да помислиш с ума си нещо лошо. Прегледай и сърцето си и остават само два елемента, на които можеш да разчиташ, то е човешката душа и човешкия дух, на тях може да

разчиташ. На физическото поле аз разчитам само на стомаха си. Единственият, който говори истината на физическото поле, е стомахът. Аз се излъгвам, дам му храна, уж хубаво сготвена, езикът като прегледа храната подписва и казва: „Може да мине.“ Но като влезе в стомаха, стомахът казва: „Туй не е за общото благо.“ И я изхвърля навън. Стомахът никога не държи нищо за себе си. Той след като свърши работата, всичко изхвърля навън, после, ако не го слушаш, образува се туй коремоболие. Стомахът казва: „Господарю, както ти живееш сега, скоро ще фалираш, така не се яде. Такава храна не трябва да туряш.“ Някой казва: „Боли ме коремът.“ Вие викате някой лекар да тури инжекция, да престане болестта, но с инжекции тази работа не става. Няма да туряш мъчно смилаема храна в стомаха или храна, която стомахът не обича, абсолютно няма да туряш, ще туриш храна, която стомахът обича. Някои казват: „Бог ще разреши.“ Не, стомахът ще разреши. В човека има апетит. И са го свързали със стомашната система. Апетитът е лъжливо нещо. Казвате: „Апетит има.“ Вълкът, който изяде една овца, овцата, която изяде тревата, все апетит имат. Аз говоря за онова разумното. Когато се храниш с живия хляб.

Казва се, не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога и то е храна. Най-отличната храна за твоята стомашна система. Под думата „храна“ аз разбирам умът започва да функционира, този процес ще започне да функционира, когато хората започнат да мислят. Човек само при една трезва мисъл може да се храни добре. Сегашните хора как се хранят? Всички бързат да се хранят. Казват: „Бързо да се наядем, че да идем да свършим работата.“ Ако най-важната работа не я свършиш както е определено от Божественият свят, другата работа не може да свърши. Как ще приемеш храна мъчносмилаема, ще ти причини болка. Не може да работиш, умът ти няма да бъде спокоен. Няма да имаш разположение. За да бъде разположен човек, стомахът ти трябва да бъде добре разположен. И на стомахът отгоре има цял свят, цял мозък,

който се занимава само с храносмилането. Един ден под стомах разбираме всичките лъжливи учения, теории за яденето. Правилно ще се разрешат и ще остане онова Божественото, живата вода, живият хляб, вътре, с които животът ще се подновява. Казвам: Сега аз ви говоря за онези процеси, чрез които човек може да се подмлади. По този начин, по който хората се хранят, подписвам ви с двете ръце, непременно ще остареете и ще умрете. Всичките хора, решено е да умрат. Лош е начинът. Това са два начина за хранене. Единият начин беше дървото на живота. То е разумното хранене. Другият начин на хранене е дървото на доброто и злото. „В който ден – казва – ядеш тази храна, ти ще умреш." Ти ядеш и си недоволен. Ти ядеш, и правиш различие, как се хранят богатите и бедните. Ти ядеш от дървото на познание доброто и злото, ти ще остарееш и ще умреш. Дотогава, докато те блазнят хубавите гозби в света, ти си в пътя на смъртта. Дотогава, докато те блазнят [...] мода на хората, както са облечени хората, хубаво трябва да бъде облечен човекът. Той може да е облечен с копринена дреха, ама знаете ли колко милиона буби са станали жертва за тези дрехи? Те си направиха известни къщици и хората ги умориха, направиха си дрехи. Следователно, ако искаш една дреха, ти сам ще станеш буба, ще направиш една копринена рокля, ще я боядисаш, а ти ще се облечеш с копринената дреха на другите буби, но ти с тази дреха ще умреш. Ако вземеш месото на един вол, за да живееш, непременно ще умреш. Ако вземеш месото на една кокошка, няма ли да умреш? Ако вземеш яйцата няма ли да умреш, ако вземеш хляба няма ли да умреш? Ако не вземеш крушите няма ли да умреш? Каквото и да вземеш, все ще умреш. Сега, ново се иска за старото учение. [ ] начин да превърнеш [ ] 100 грама ориз, ще го подложи на един процес на пречистване. 24 часа ще се моли върху ориза, ще слезе една особена енергия и тогава ще го свари с особена вода и като хапне, той вече яде една храна, която носи живот. Ти сега мита, немита крушата я ядеш, ще умреш.

Сега аз говоря за онези от вас, които искате да бъдете кандидати за живота. Онези, които искате да умирате, вие си яжте, както знаете, и свинско може да ядете, позволено е. Онези, които искат да умират и свинско ви позволявам, и говеждо, и овчо, и кокошо, и пъдпъдъци, и биволско, каквото намерите. Онези от вас, които не искат да умират, казвам: Пазете се от тази храна. Някои са месоядци, а други вегетарианци. Вегетарианците и те умират. Каква идея има във вегетарианците? И вегетарианците умират, нямат по-дълъг живот. Вие ще кажете, че няма условия за живот, то е първата лъжа. Няма възможности, това е втората лъжа. Ама не може. Това е третата лъжа. Избавете се от тези лъжи в света. За онези, които търсят пътя на Истината, всичко е възможно. Сега бих ви дал как да се храните. Ще бъде едно престъпление. Христос, когато беше при кладенеца, казва на онази жена: „Ако би знаяла кой е при тебе, ти би поискала и той би ти дал Жива вода“. Тя казва: „Дай ми от живата вода, да не идвам до тук. Този кладенец е дълбок.“ Той казва: „Иди и повикай мъжа си.“ Тя имала 5 мъжа и този който имала не ѝ е бил мъж. Една жена с 5 мъжа как не ѝ даде живота? Тя търси, тя има един мъж в себе си, в него не вярва, че търси отвън. Човек има вътрешна жена и търси външна жена. Чудни са хората. Когато търсят вън от себе си жените. Оставете се от тия заблуждения. Аз говоря за онези, които искат да влязат в пътя на Божественото учение. Старите науки ги търсят по 5, по 6 и по 10 мъже. Ако ти не вярваш в онова, което Бог е вложил в тебе, как ще повярваш в онова, което Бог не е вложил? Най-първо един мъж вижда – сега не е създаден за тебе. Жената мисли, че мъжът е създаден за нея. Вие се заблуждавате. Бог създаде човека за кого? За самия него или за кого го създаде? Създаде жената за кого? Понеже като прекара Бог всичките животни пред лицето на Адама и каза да им тури имена, Адам замълча, като видя, че всичките вървят по двойки. Животните умираха преди човека. Адам помисли и си казва: „Мене сам остави, аз да се мъча сам, без такова красиво същество.“ Тогава, за да го избави Бог от това мъчение, извади жената от него. Тя била

вътре и той я извади. Две ребра извади, тя била поставена под сърцето, около слънчевия възел. И тогава Адам казва: „Тази е, която търся.“ За Адама се казва, че Бог направил от пръст и му вдъхнал жива душа. Жената направи, ни дихание, няма нищо. Казва се само, че я направи. И Адам казва: „Плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Сега всичките жени се възмущават от мъжете, знаете ли защо? Казва: „Защо ми дадоха две ребра? Живот, душа, не ми дадоха.“ Казва: „Когато Господ вас създаде, вдъхна ви дихание на вас мъжете, на нас не е дал.“ И сега всичките жени търсят Господа, или мъжа да им даде дихание. Че кой мъж досега е дал дихание на жена си? И като вземе един мъж, жената трябва да се моли 24 часа и като вдъхне Бог дихание в нея, да се ожени. Ако не вдъхне – да я остави, да не се жени, нищо повече. Казва: „Как да го разбираме?“ Като ви дам едно ядене, как го разбирате. Ще го опитате, ще ядете, ако е добро на стомаха – добре е. Ако ти е зле, още веднъж не го повтаряй.

Казвам: Във всичките, в нашите мисли, аз провождам [...] Ти възприемаш една мисъл и 24 часа ще се молиш заради нея, докато тази мисъл оживее. Направиш една постъпка и 24 часа ще се молиш, докато оживее и придобие Божествен характер в себе си. Вие питате: „Ние от кои сме?“ Вие тук от кои сте, аз да ви кажа от кои сте. Един, който търсил щастието, гледа турчин, че чука кафе, такива едни големи камъни имаха при своите джамии. Един голям дървен чук, чука кафето и като вдига чука, казва „хъ“. Този го слушал. Казва: „Искаш ли да станем ортаци? Ти ще чукаш кафето, а аз ще казвам “хъ„. Ти да не казваш “хъ„. След като счукали кафето направил кафето кафеджията и онзи иска да вземе от парите. Турчинът казва: “Ти не счука кафето, аз го счуках.„ И той не искал да му даде половината от парите. Явяват се при турския кадия, да отсъди. Казват: “Станахме, господин съдия, ортаци.„ И кадията като разбрал работата, казал на турчина: “Ще направите една кутия и ти като вземеш парите, ще ги пуснеш в кутията, и те като падат парите казват „тин“. Парите ще

бъдат за онзи, който счукал кафето, а това „тин“ ще бъде за онзи, който викал „хъ“.

Ако ме слушате, както аз ви говоря, парите ще бъдат за вас. Ако не ме слушате, „тин“ ще бъде за вас.

Тайна молитва.

Да направя едно пояснение, за да не остане една отрицателна мисъл. Туй, което измъчва човечеството и всички души, това е старият порядък, който съществувал преди при хората. При този, стария порядък смъртта е неизбежна. Като изучавате Евангелието, се казва: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Казвам: Важно е, когато хората от този, старият порядък трябва да излязат и да влязат в новия порядък, мъже и жени да се родят отново. Само тогава ще живеят по Бога.

34-та неделна беседа, държана от Учителя на 25 юни 1939 год. 10 ч. пр. обяд, София – Изгрев

ВАМ ЗАВЕЩАВАМ ЦАРСТВОТО

Отче наш.

Благост, благост.

Ще прочета няколко стиха от 22-ра глава от Евангелието на Лука, от 21-ви до 31-ви стих.

Духът Божи.

Има три неща в съвременния живот, които са най-мъчните. Най-мъчното е, Бог да бъде доволен от нас. Второто най-мъчното е, ближните да бъдат доволни от нас. И третото е, ние да бъдем доволни от нас. Много мъчни работи са! Изисква се едно дълбоко разбиране или правилно, истинско разбиране за самия живот и за формите, в които този живот се проявява. Всеки един мечтае, че за в бъдеще той ще бъде щастлив. Малкото дете мечтае, че то като стане като баща си, ще бъде щастливо. Вярно е, че може да бъде щастливо, но щастието се обуславя от ред качества, които са необходими и без тях щастието е немислимо. Младата мома и тя си фантазира, че като се ожени всичко ще потече по мед и масло, ще влезе в рая. Вярно е, че първите хора бяха в рая, но излязоха из рая. Ако първите хора, които Бог създаде излязоха из рая, колко повече от сегашните хора може да излязат из рая. Сегашните, ако не спазват законите, много по-лесно ще излязат из рая. Чудят се хората защо именно са тия нещастия, които постоянно налитат на тях. Сега няма да говорим за хората, които не знаят. Вас ви считам за доста просветени, вас ви считам доста умни. То е пак много казано, доста. Считам ви за доста добри и за доста богати, и както казват, че е мъчно да угодим на Бога, че е мъчно да угодим на ближните си и е мъчно да угодим на себе си. Мъчно е по единствената причина, че на Бога не можем да угодим без любов. Каквото и да направиш, Господ не се нуждае от твоята работа. Със

знание не може да угодиш. Ако му пееш не можеш да угодиш. Каквото и да направиш, не можеш да угодиш. Той всичко знае по-добре, ако е за пеене, Той създаде пеенето. Какво ще пееш за това, което Той създаде. Единственото, с което може и да угодиш на Бога, то е да Го обичаш. Без любов не може да угодим на Бога. Единственото нещо е да угодиш на ближните си е пак същото: Любов към ближните. Човек, който не е приложил Любовта към Бога и любовта към ближните, той е приложил любовта към себе си. И пак е недоволен. Защо? Защото тази любов, включва само него, изключва ближните и Бога. Казва: „Защо съм нещастен?“ Казвате: „Ние вече сме намерили този път“. Без любов не може. Казвате: „Аз хванах пътя на Любовта. Себе си обичам.“ Отличен е този път, но в този път сме включили само себе си, а сме изключили Бога и ближните Разрешението на този въпрос е, както сме хванали любовта към себе си,да включим още Любовта към Бога и любовта към ближния и любовта към себе си, и всичко ще тръгне напред. Лесно е да се каже да обичаш, но трябва да знае човек как да обича. Не е лесна работа как да обичаш. Вземете, запример, да се ръкуваш, не е така лесно да се ръкуваш. Може някой човек да стисне ръката на някоя млада мома, но може да стиснеш ръката ѝ повече отколкото трябва. В едно възвишено общество и там ще те считат за некултурен човек. Как ще се ръкуваш с един болен човек, на когото ръката е наранена? Ако се ръкуваш мъжки, ти съвсем ще загазиш. Или казвате, че трябва да знаем как да говорим. Всеки се упражнява да говори като някой оратор, както Демостен на времето е говорил. Опасна работа е ораторството. Всяка една дума, която излиза от човека е динамична сила и ако човек не знае как да съчетава своите си думи – в думите има известни елементи – може да се образуват такива сложни, взривни вещества, с които може да се направи цял един хаос в живота. Казвате, че думите са празни. Среща ви един човек, които ви казва: „Вие имате вложени едни милион в банка “Гирдап.„ Но банка “Гирдап„ изгоря, всичко отиде. Вие казвате: “Банка „Гирдап“ изгоря.

Книжата, всичко изгоря, отидоха.„ И вие заедно с банка "Гирдап„ отидохте! Казвам: Какво има, че банка "Гирдап„ изгоряла? Ако нямате нищо вложено в банка Гирдап" ще кажете, така става. Щом имате вложени 1 милион, вие кажете, защо пропадна банка „Гирдап"? Трябва да се запитаме: Трябва ли ние, които сме вложили живота си сега в света, да фалира нашата банка? Казвам: Всеки ще умре. Умирали ли сте вие да знаете какво нещо е умирането? Отде знаете, чу всеки ще умре? Не е варно това, че всеки ще умре. Умират непослушните, глупавите. Умните никога на умират. Умират грешните. Някой може да умре за грешните, но за праведните, човек никога не може да умре. Ако умират хората, умират заради нещо. Има за какво да умират.

Сега аз искам да ви наведа на една нова мисъл. Старата мисъл казва, че ще умрем. Никой не е умирал. Казва Христос: „Душата ми е скръбна до смърт." Знаете ли какво нещо е смъртта? Когато умираш ти се струва, че цялата вселена се разрушава, че нищо не остава. Такъв мрак, такова страдание, което не си сънувал. И на сън не ти е идвало такова страдание и на ум не ти е идвало, такива страдания ще имате. Та по някой път хората пожелават смъртта. Има нещо по-страшно от смъртта. Смъртта не е най-страшното нещо. Човек като започне да страда в този свят, че не му върви, казва: „Да умра, че да се освободя веднъж." Значи, страданията, които има, са по-страшни от самата смърт. Смъртта вече е един завършен процес, страданието е един незавършен процес.

Страшното в страданието е това, че не се свършва, край няма страданието. Смъртта считат, че като умре някой, свършва се, че смъртта е завършен процес. Казва: „Да умра, да се свърши всичко вече." Има една смърт, която човек сам трябва да си наложи. Той трябва да умре, за всичките свои съмнения, които има в душата си. Той трябва да умре за всички лошавини, които има в ума си. Той трябва да умре за всички глупости, които има в ума си. Той трябва да умре за всичкото злорадство, което съществува в неговото сърце. Той

трябва да умре за всички свои лоши постъпки. Трябва да умрем за това, защото, ако не умрем, то е цял един ад, който измъчва душата и се препоръчва любов. Да обичаме. Но знаете ли какво е да обичаме? Да те обича, кой? Да те обича Бог, разбирам. Да те обичат ближните, разбирам. Да те обича онзи, когото ти обичаш, разбирам. Но да те обича онзи, когото ти не обичаш, знаете ли какво може да ти създаде той? Как вълка обича овцата? Като я хване, той като влезе в едно стадо, доста интелигентен е, дългата му муцуна показва, че е интелигентен, философски ум има и той е голям кавалер. Като влезе, вижда най-угоеното агне, и казва: „Искам да го взема в нашият университет, много добър ученик ще стане.“ Казва: „Имайте вяра в мене, ще го занеса на врата, толкоз ми е обичен.“ Мята го на врата, прескочи кошарата, носи го на врата. Агнето мисли, че в университета ще влезе. Сега няма да ви разправям другата история. Всички ние имаме такива надежди като агнето. На врата на вълка като седи, мисли, че ще влезе в университета, ще влезе, ще свърши, ще бъде щастливо. Щастие извън Бога не съществува. Щастие извън нашите ближни не съществува и щастие извън самите нас не съществува. Туй е отрицателно казано. Щастието съществува в любовта, която е в Бога, щастието съществува, която е в любовта към ближните. Щастието съществува в любовта, която е в нас. Коя е тази любов? Онова Божествено Начало, което е вътре, което се крие в нашата душа и на което ние трябва да вярваме. Божественото е онова, което те учи да се откажеш от нещо. Представете си, че ние се намираме пред една дилема. Представете си, че ние се намираме в един замък, отвън има 50 градуса студ. Вътре има толкоз изобилно въглероден двуокис, че ти трябва да избираш двете злини. Отвън има непоносим студ, вътре имаш задушаване. Кое е по-лошо? Задушаването е по-лошо. От студа, все таки, може да се избавиш. От туй задушаване и да те е страх от студа, да отвориш прозореца, защото в студа отвън се съдържа нещо хубаво. Ще отвориш

прозореца да стане една обмяна между въглената киселина, която е вътре в замъка и студа, онзи опасен въздух който е отвън.

Казвам: Често ние сега съвременните хора, сме дошли до едно положение: Ние се задушаваме в онази вътрешна въглена киселина, която ние сме образували и трябва да направим една обмяна, с външния въздух – с Любовта. За да любиме ближния, трябва да отвориш прозореца към външния свят, да стане обмяна между твоята въглена киселина и чистия въздух, студеният въздух отвън. Тогава, след като се съединиш със свой ближен, иде го опознаеш. Тогава, ближният ще ти отвори друг прозорец да стане обмяна между Бога и вас. Това е закона, който хората престъпват. Когато един млад момък се жени, той се задушава в своята въглена киселина. Онази, неговата възлюбена, тя замръзва в големия студ отвън. Та двамата сега, трябва да си подадат ръка. Единият страда от задуха, другият страда от студ. Онзи, който се задушава, има топлина, ще изгори от топлина. А онзи, който има много малко, той ще стане твърд, съединяват се сега. Като се съединят, онзи с голямата топлина и онзи с големия студ, ще се образува едно средно състояние, което наричат приятелство, сближаване, семеен живот, баща, майка, семейство и т.н. Но хората забравят и мислят, че като са намерили разрешението на този въпрос, забравят, че още един прозорец трябва да се отвори в света. Той е онзи прозорец, отдето идват всички Божествени благословения. Този прозорец го наричаме съединение с Божествения дух – на човешкия дух с Божествения дух. Това е нещо много реално. Казват: „Може ли да се приеме, попипне?“ Не, как казва Христос на кръста, като умираше: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си“. Значи духът е нещо, което може да бъде хванато от Божиите ръце, както малкото детенце. Представя се, че този дух се предава в Божиите ръце. Каква идея ще си съставите? Някой път ние си създаваме някоя идея, много отвлечена. Казваме, че Господ нямал ни очи, че нямал никаква форма. Ние искаме да дадем и трябва да разберем какво нещо са ръцете. Ръцете са правдата. Те са емблема на Божествената правда. Очите са

емблема на Божествената Истина. Ушите са емблема на Божествената Мъдрост. Устата е емблема на Божествената Любов, носът е емблема на Божествената Интелигентност. Краката са емблема на Божествената Добродетел. Те са емблеми. Ние взимаме нещата в буквалния смисъл и казваме: „Бог ръце има ли?“ Има, разбира се. Правдата са Неговите ръце. Тия ръце когото пипнат, той възкръсва. Тия ръце са, които са се разпрострели навсякъде по света и носят благословение. Сега искам да ви наведа, понеже, като се проповядва, че ние вярваме в Бога, отлично е, че вярваме. Ти вярваш в едни човек, че е учен и добре правиш. Вярваш в един човек че е добър и добре правиш. Но може да вярваш в един човек, който не е учен? Или ти вярваш в един богат човек, понеже си заинтересован в неговото богатство, че като дружиш с него, ще се ползваш от богатството. Но, представете си, че дружиш с един човек, който никак не е богат. Той едва има храна за препитание за себе си. Като се разглежда въпроса, казвате по кой начин може да се обича човек? Или по кой начин може да ни обичат хората? Обичта винаги подразбира живота. Но животът едновременно иде със светлината. Дрехата на живота е светлината, в която животът е облечен. Живот, който няма светлина, той не е добре облечен. Първият човек, преди да съгреши, той имаше един живот, който беше облечен в светлина. След непослушанието, остана онази тъмна дреха, с която всички хора са облечени. Когато някой умре, вие изведнъж туряте черната дреха. Какво показва туй? Че е изчезнал Божественият живот! Какво искат да покажат хората, като турят черната дреха? Че те много съжаляват, че е умрял някой си. Аз се радвам, когато умират хората. Ако житното растение не падне и не умре, не може да принесе плод. Ако седи в хамбара, какво ще ни ползва? Ако умре житното зърно, ще се размножи. Ако житното зърно не падне и не умре, то няма да се размножи. Но ако падне и умре, ще даде плод. Думата умиране не е лоша. Ще влезе в един свят, дето може да се размножава, дето може да се оплодява. Доброто се размножава, злото не се размножава. Там, дето злото влезе в света, то

издоява хората. Всички ги издои, раздробява хората, един с един не се познават. Доброто, дето влезе, то обединява хората и ги задоволява. Казвам: Говоря сега за една наука. Вие трябва да влезете, да се примирите със себе си. Хората в света не са примирени със себе си. Дотогава, докато ти си недоволен от света, не може да познаеш света. И дотогава, докато търсиш своето удоволствие вън от себе си, ти си на крив път. Понеже, каквото може и да ти даде един човек, който диша, ако ти приемеш неговото дихание и то влезе в тебе, ще ли те ползва туй дихание? Ни най-малко няма да те ползва. Препълнено е с въглена киселина. Никой не трябва да приема диханието от другия, но трябва да приеме направо от природата. В света единствено Божествените мисли са чисти. Бог вдъхна на човека дихание и той стана жива душа. Той е Божественото дихание. Ние постоянно дишаме въздуха, в който е скрито Божественото дихание и чрез него ние живеем. Понякой път ни се проповядва идеята, казва се, трябва да вярваме в Бога. Малко другояче е турен този въпрос. Старият Завет казва така: „Бог казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ." Ние, за да опитаме Бога, трябва да се примирим със самите нас, да сме доволни от онова, което имаме. Ние мислим, че Бог не ни е дал достатъчно, туй което ни е дал, не е достатъчно. Гледам, че някои го делят. Казваме: „Него го е надарил." На някого е дал повече, някой е по-здрав, някой е по-богат. Ние сме недоволни. Казваме, че Бог е постъпил някак си несправедливо. Сега какви са аргументите ви, че Бог не е постъпил добре с вас? Христос дава три примера: Дето на едного дал пет таланта, на другиго два, а на едного един. Този, който взел петте таланта, спечелил още пет, онзи, който взел двата таланта, спечелил още два, онзи, който взел един талант, заровил го в земята. Всички ония хора, които заравят своя талант в земята, те не са почувствали какво нещо е любовта. Има смисъл този, който заровил този талант в земята, много добре е мислил. Да кажем, вие заравяте 100-тина лири в земята, с идеята, че ще изникнат. Онзи, който взел петте таланта, турил ги в търговия. Този казва: „Така по лесен начин,

ще го заровя в земята, ще дойде плод и аз ще го ожъна.“ Аз му давам това тълкувание. Ние понякой път търсим лесния път. Но, парите заровени в земята, никакъв плод не дават. Защото те са от една завършена еволюция. Златото е един завършен процес. Ти ще му дадеш тази цена, която има. То не може да се развива повече. Един узрял плод ти не може да го държиш на дървото. Ако държиш този плод ще се сплуе, ще се развали. Трябва да туриш плода на работа. Мнозина в съвременния век страдаме, не прилагаме. Дойде една хубава идея, една хубава мисъл, ние не я прилагаме. Мнозина от вас мислят и казват: „Да съм учен проповедник, да проповядвам на хората.“ Хубаво, мислите ли, че ще обърнете хората? Един англичанин, привеждал съм този пример, правил опит да види доколко силно е развита вярата. Един английски лорд, който имал 500–600 длъжници, един ден дал обявление, че на еди коя си дата, който иде точно в този час, той ще му прости дълговете. Всичките чели обявлението. В уречения ден се събрали около неговото жилище, разисквали какви са намеренията му, да не би да е някаква клопка. Седят всичките 500 души и все разискват. Обаче, идва един, най-бедният, със скъсани дрехи и казва: „Тука ли е къщата?“ Чука, отварят вътре и влиза, показва се пред този богатият, другите чакат какво ще стане с него вътре. Англичанинът изважда часовника, гледа, изтича времето. И от 500 души само един се намира, който да повярва, че той ще му прости. Като излиза беднякът, другите виждат, че му простил и казват: „Изгубихме билета, отиде лотарийният билет.“

На всеки един от вас Бог ви е дал едно богатство. Всеки един от вас има един отличен ум, едно отлично сърце, едно отлично тяло. Ако знаехте как, вие с всичките тия дарби, които имате, на камък да седнете, от камъка злато ще потече. Мед и мляко ще потече от вас. Казвате: „Как ще потече като не работи човек?“ Че аз съм виждал като дойде Малкото детенце, казва: „Мамо, дай ми хлебец.“ И само като каже няколко думи, виждал съм българска селянка, отреже една филия от големия самун, намаже прясно масло и хайде детето играе вънка.

Работи ли това дете? То само казва: гладен съм, и филията е намазана с прясно масло. Вземе хляб и излезе пак навън. После дойде каже, гладен съм и пак му намажат друга филия. Детето знае тази философия. Казва, мамо, гладен съм. И веднага филията дойде. Обаче, когато детето стане възрастно, към 6–10 години, като дойде, изменя езика си. Казва: „Има ли нещо наготвено?“ Вие живеете в един свят, който не сте изучили, дето всичко е предвидено. Няма нещо, което да не е предвидено. Всичко има преизобилно, няма излишно. Ако имате към Бога тази любов, само кажете: мамо, и веднага става. Вие чакате да станете праведни, вие чакате да станете умни, да се обличате хубаво и да идете да се представите. Тогава ще направите онази погрешка, която направило едно английско момче. Един знаменит английски художник ходил из града Лондон и разглеждал, търсил един модел. Един ден намира едно окъсано дете, харесал го да го рисува, казва му: „Ще дойдеш при мене.“ Дава адреса си и му казва: „Ела след няколко дена. Ела ми на гости такъв, какъвто си.“ Като оставил това дете, то започнало да мисли и да търси да му дадат хубави дрехи, да се облече. Облякло се хубаво, хвърлило своите скъсани дрехи, отишло в ателието на художника. Той му казва: „Такива деца имам доста, иди си. Мене ми трябваше такъв, какъвто си. Не е външността.“ Разправяше ми една ученичка, то се случило тук, в тукашните гимназии, идва министърът да посети гимназията, осмокласна ученичка, директорът, няколко инспектори, министърът. Директорът застанал зад тях и с пръст им се заканва. А пред министъра се усмихва. Като се обърне към ученичките, пак се заканва, а щом се обърне с лице към министъра веднага се усмихне, а към ученичките е със строго лице. В Църквата към Господа много сме любезни, мекички, но като излезем вън, заканваме се с пръст. Каквото е отношението към министъра, туй да бъде отношението към всеки благороден човек. По възможност да е така. Много мъчно е човек да се отнася добре, трябва да има благородство в характера си. Бог е, който желае да имаме тия отношения и да не правиш разлика по

външността на хората, да считаш, че всеки един човек като другите. Аз говоря сега за добрите хора. Ако дойде в дома ти един добър човек, който е странствал, който се е молил, интелигентен, той мисли, всичко добре, проявява се добре. Вие гледате подозрително. Да ви приведа един пример, който зная аз. Може би преди повече от 30 години, бях на гости при един български свещеник, един от най-добрите православни свещеници, които съм виждал. Идва при него един калугер, иска на свещеника една сума, доста крупничка. Той му казва: „Нямам, да имам ще ти дам, но нямам." Калугерът си тръгва и си заминава. Аз рекох: „Ти на този калугер не даде, но знаеш ли, че Христос беше. Това беше Христос, който дойде да те изпита." Той казва: „Ако е Христос, аз ще ида да го стигна, аз имам пари." Казвам: „Втори път като дойде този калугер, помогни му." Той казва: „Право ли казваш?" Има нещо, което Бог изисква от нас. Има нещо в нас, от което сме недоволни. Има нещо в нас, което ни говори, че не постъпваме както трябва. Често, когато направим най-малката погрешка, която никой не вижда, нещо ти казва, не е хубаво това, което правиш. Мекичко ти говори. Не го прави, понеже ти ще страдаш. Ние мислим, че като направим погрешка другите ще страдат. За всяка погрешка ние плащаме и ще плащаме десеторно. Казвам: „Желайте доброто." Не прави тази погрешка, понеже ти ще страдаш и няма да знаеш причината. За всяко добро, колкото и да е малко, доброто двойно ще се даде. Направи добро, не си щади труда. Кой ще знае? Единственият, който гледа в живота, Той е Бог. За всяко микроскопическо добро, което ти направиш, Той ще те възнагради преизобилно. Бог обича да възнаграждава онези, които правят добро. Бог обича да възнаграждава онези, които употребяват любовта, които употребяват всичките добродетели, Бог ги благославя. Ако човек реши да служи в душата си, той трябва да приложи, да опита какво нещо е Божието благословение. По някой път ние мислим дали вижда някой доброто, което ние правим? Вие сте дошли на земята да държите матура. Не че сте лоши хора, много добри хора сте, но тук ви късат.

Един ученик сте, може да сте един отличен ученик, да има и добродетели, да е здрав, да е умен, но да не учи. Скъсат го. Ученикът загубва уважението на своите другари, започват да го гледат с особено око. Та казвам: Вие сте пратени на земята да учите. Ако не учите, ще загубите кредита и нищо не може да ви спаси. Спасението в света зависи от онази наука, която вие туряте да извърши Волята Божия. Ти ще направиш добро, да се учиш как да го правиш. Ти ще бъдеш справедлив, да се учиш какво нещо е справедливостта. Ти ще бъдеш милосърден, ще се учиш какво нещо е милосърдието. Тъй, както искаш другите хора да се отнасят към тебе, по същия начин ти от душата си ще приложиш. Христос много добре е определил. Казва: „Няма нито един от вас, който да е дал една част от себе си на някого и да не приеме своята заплата." Та, всяка добродетел,всяка една добра мисъл, веднъж проявена, веднъж турена в действие, тази мисъл трябва да бъде облечена в дрехата на светлината. Трябва да бъде облечена в дрехата на топлината. Аз разбирам: Всяко дело извършено, трябва да има светлина в себе си. Всяко дело извършено трябва да има топлина. Под думата „топлина" аз разбирам онези, хубавите, топлите чувства, които трябва да вложим в една постъпка, понеже всичките наши постъпки, когато живеем ние, нашият живот, излизат нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки.

В небето те се окичват, раждат, тъй както тук ябълките, крушите. Всеки един от вас, в Божественият свят мяза на едно дърво и като живее добре, той се окичва с плодове и по това познават, че живее добър живот. Щом не ражда нищо, щом изсъхнат листата, показва, че той на земята не живее добре. Всеки един от вас е представен като дърво. Ако вашето дърво е зелено, постоянно трябва цъфти, постоянно трябва да връзва, както лимоните. Казвате: „Какво ме интересува?" Ако ти не живееш добре, ще изсъхнеш горе, в Божественият свят. Щом изсъхнеш в Божествения свят, ти не може да бъдеш щастлив. Щастието на човека зависи от това. Щастлив може да бъдеш, като те посадят в Божествения свят. Христос казва: „Не може

да влезете в Царството Божие, ако не станете като малките деца, ако не приложите вашата вяра.“ То е онази детинска, онази разумна, детинска вяра. Не онзи критичен ум. С критика нищо не се постига. Аз постигам светлината, не със своя критичен ум, но очите ми възприемат светлината без да я зная. Хиляди години, преди очите да знаят какво нещо е светлината, те са я възприемали и са се ползвали от нея. Хиляди години преди да знаем какво нещо е любовта, ние сме я възприемали и сме се ползвали. Настава ден, в който трябва да разберем съдържанието на любовта. Сега някой път вие казвате че не може да обичате никого. Вярно е, но ако Бог е вътре в този човек, ако Бог иска този човек да го подигне, ти не трябва ли да го обичаш? Следователно, когато ние говорим за любовта, подразбираме към всички ония хора, които Бог е определил, да се спасят, да наследят Неговото Царство, тях ние трябва да обичаме, нищо повече. Нищо не те извинява. Всички ония хора, ония души, които Бог е определил, в които е вложил своята любов, изпратил Духът си върху тях, ние сме длъжни, задължени сме да ги обичаме. Ако ние сме от тях и нас трябва да ни обичат. Законът е еднакъв, еднакво действа. Тъй, щото да бъде идеята ясна: Ти не можеш да обичаш един човек, когото Бог не обича. Ние говорим за човек, когото Бог обича. Ако ти обичаш онези, които Бог обича, ти си на правия път. Бъдещето е твое и щастието е твое. Казва Христос в прочетената глава: „Затова аз ви завещавам Царството, както Отец ми завеща на мене.“ Само чрез закона на любовта ние може да придобием щастието в света. Само чрез любовта ние може да придобием здравето, интелигентността, богатството, каквото и да е, всичките блага в света. Който и да ви говори, знайте, онези, които сте определени да влезете в Царството Божие, чрез любовта, приложете. Вие не се колебайте. По някой път се колебаете, казвате,какво може аз да направя? Какво може да направите, какво може да направи онази малката искрица, която е турена в едно взривно вещество, тя е микроскопична, но целият барут се подава на искрата.

Вие сте малки искри. Ако приложите, ще дадете цял един подтик на едно движение. Че вие като не вярвате, спъвате себе си. Тогава ще бъдете един прост, беден човек, ще критикувате, че този не е добър, че този човек е зелен още, че той няма любов, че той верую няма. Той е страничен живот. Аз бих желал да не мязате на сухи чешми. Аз бих желал да не мязате на малки локви, но да мязате на планински езера, в които се втича и изтича прясна вода. Да мязате всички на извори, в които да тече вода. Ценността на един човек е любовта, която изтича. Божията Любов трябва да тече през вас като извор. Христос казва: „Аз ще бъда извор вътре във вас." Казвам: Станете носители на новото учение, носете Божията Любов. Не, че не е било досега. Ще приведа онзи пример за един турчин, на който не му вървяло и той се молил да му покаже Господ защо не му върви. Една вечер иде един ангел, завежда го в невидимия свят, показва му извори, чешми, направени все от мрамор. Всички текат много изобилно и ангелът разправя, тази чешма на еди кого си, онази на еди кого си. Дохожда до една чешма, която едва цицирика, едва тече, казва: „Тази чешма на кого е?" – „Тази е твоята чешма." – „Защо е такава?"Казва: „Сърцето ти е много затворено. Не прилагаш, направи го малко широко." Той взел пръчка и започнал да тика в чешмата, за да я отпуши, но като тикал, счупил пръчката и запушил съвсем чешмата. Не се старайте с клечка да отворите вашето сърце! Мъчна работа е да се отвори човешкото сърце. Закон има на жертвата. Докато човек не жертва стария живот, докато човек не жертва своите стари възгледи, навици, привички и да се облече в новата форма на светлината, на топлината, мъчно е човек да слугува на Бога. Мъчно може човек да угоди на Бога без любов. Мъчно е човек да угоди на своите ближни, мъчно е човек да угоди и на себе си, ако не включва себе си в тази любов. Към Бога, към ближните си и към себе си заедно със своята любов.

„Благословен Бог наш!"

Отче наш.

Само две мисли: Всеки може да обича. Малката любов, Божествената любов, която тече в нашето сърце, във всеки може да тече.

35-та неделна беседа, държана от Учителя на 2 юли 1939 год., 10 ч.пр. обяд. София – Изгрев

ИЗКУСТВЕНИТЕ ПРОТИВОРЕЧИЯ

Отче наш.
Махар Бену Аба.

Ще прочета 82-ри Псалом.

Духът Божи.

Днес ще говоря върху изкуствените противоречия, които съществуват в живота. Изкуствени противоречия са тези, които ние сами си създаваме – съзнателно или несъзнателно. И след като си ги създадем ние искаме да намерим някакви теории, да видим на какво се дължат тези противоречия. Вземете положението на едно младо момче, което още в прогимназията започне да мисли за младите моми. Понеже в тази ранна възраст започва да мисли за младите моми, уроците му стават все ненаучени. Днес урокът му не е приготвен, утре не е приготвен. На какво се дължи това? Това се дължи на младата мома, която седи в ума му постоянно, вследствие на което хвърля сянка и той не може да учи. Другаде срещате един млад търговец, който има много стока, но като срещне някоя млада мома, почва да я преследва. Той тича след младата мома, но ден след ден губи клиентите си, докато един ден се види фалирал и се чуди коя е причината за това нещо. Много просто – причината е младата мома, която е влязла в ума му. Някой хирург прави операции, но една млада асистентка седи при него и го гледа в очите. И той я гледа в очите и без да забележи направи някаква погрешка и поведи човека. Докато хирургът прави операцията, младата мома не трябва да седи насреща му и да го поглежда. Един американски проповедник разправял една своя опитност. Той обичал да наблюдава хората, да види какви хора влизат в събранието. Един ден както проповядвал, погледнал към вратата, да види кой влиза и забелязал една млада мома, с хубави

черни очи. Като погледнал към нея, погледите им се срещнали и той веднага забравил какво трябва да говори, беседата изчезнала от ума му. Като се видял в това положение, той решил да каже пред слушателите си, че му е лошо, та не може да свърши проповедта си. В това време, именно, в събранието влязла една стара баба, която погледнала към проповедника. Той също я погледнал и веднага проповедта му се възстановила в главата. Така той могъл да свърши своята проповед, но благодарение на погледа на старата баба, а не на младата мома с черните очи.

Та казвам: Ние, съвременните хора, изкуствено си създаваме противоречия и мъчнотии. Например, мнозина искат да станат учени, силни хора, богати, да имат хубави апартаменти, да заемат високи положения, да станат министър председатели. Хубави са тези идеи, но те са човешки. Министри има и между животните. Най-силните животни са министри, а останалите са на опашката. И между птиците най-силни са ония, които ръководят, които заемат първите места, а останалите са на опашката. Понякога изкуствените мъчнотии и противоречия се унаследяват. Например, ако бащата е страхлив, и синът, който се ражда от него, е страхлив. Ако майката е сребролюбка и обича парите повече, отколкото трябва, и дъщерята се проявява сребролюбка. Това е известен недъг. Човек мисли, че като бъде богат, работите му ще вървят по мед и масло. Това е така до известна степен. В сегашният живот е опасно да бъдеш богат. За твоето богатство може да те пребият някъде. Едно време богатите носеха богатството си със себе си, но заради това богатство разбойници ги пресрещаха в горите и ги избиваха и обираха. Обраните хора след това дълго време мислеха какво да направят, да запазят парите си и да не плащат с живота си, докато най-после измислиха днешните банки. Днес ти влагаш своите капитали в банките и пътуваш безплатно.

Друго изкуствено противоречие на което хората се натъкват, е чувството на обида, което хората претърпяват. Защо се обидил?

Защото му казали една обидна дума. Ако някой ви каже една обидна дума на английски, от който език нищо не разбирате, вие няма да се обидите. Но ако на български ви кажат една обидна дума, вие непременно ще се обидите. Значи, от това, което човек разбира, всякога може да се обиди. Но от това,от което нищо не разбира, не може да се обиди.

Някога, в древността, един цар имал две дъщери. Едната била много грозна, но с добро и благородно сърце, а другата била красива, но много устата. Като знаели тези им черти, никой не дохождал да ги иска за свои жени. Царят, обаче, се безпокоял, искал да ги ожени, и се чудел какво да направи. Един ден той извикал в дома си един от най-добрите си мъдреци и го запитал какъв съвет ще му даде, за да ожени дъщерите си. Мъдрецът му казал: „Ти ще отвориш една странноприемница и ще видиш кои ще бъдат първите посетители. Те ще бъдат твоите зетьове. Единият ще бъде сляп, него ще вземеш за зет. Него ще ожениш за грозната, но благородна дъщеря. Вторият ти зет ще бъде глух, него ще ожениш за красивата, но устата дъщеря. Така само, те ще бъдат щастливи.“ Нямало какво, царят се съгласил на тази съдба. Както казал мъдрецът, така станало. Царят оженил дъщерите си – едната за слепия, другата за глухия. Глухият, като гледал красотата жена си и виждал как маха с ръце, как си отваря и отваря устата, той се казвал: „Защо не чувам, че да мога да чуя сладките думи, които се изливат от устата на моята толкова красива жена?“ Той не подозирал, че тоя ръкомахания, това викане било от проклетия, а не са били сладки думи. Слепият пък, като чувал сладките и добри думи от устата на жена си, казвал в себе си: „Защо не виждам, да видя красотата на своята жена, която говори толкова сладко и мило? Кой знае колко е красива?!“ Така двете царски дъщери били щастливи. Един ден на зетьовете се доискало да се освободят от недъзите си, да се порадват на добрите си жени. За тази цел те се обърнали към царя, своя дядо, с молба да намери някой виден лекар в царството си, да ги излекува от недъзите им. Слепият искал да

прогледа, а глухият да прочуе. Царят пак се обърнал за съвет към първия мъдрец. Той се обърнал към слепия с думите: „Ако ти прогледнеш, ще бъдеш най-нещастният човек. Със слепотата си ти си по-щастлив, отколкото ако прогледнеш.“ После се обърнал към глухия и му казал: „Ако прочуеш, ти ще бъдеш най-нещастният човек в света. С глухотата си, обаче, ти си щастлив човек.“ Казвам: Често недъзите в света се дават с цел да се премахне някой морален недъг, който е по-лош от физическия. Например, много от съвременните хора искат да станат ясновидци. Какво ще придобият ос ясновидството? Ако те виждат всичко, ще видят цялата земя потънала в нещастие. Много малко добро ще видят. Ако станат ясновидци, те ще видят, че умовете на мъжете, на жените, на децата, на професорите, на свещениците, на всички хора по земята не са така чисти, както се представят. Вие ще се отвратите от живота и ще искате преждевременно да напуснете земята. Тъй щото, понякога не съжалявайте, че сте слепи, че не виждате красотата на света и не съжалявайте, че сте глухи, не чувате сладките думи на хората. Няма какво особено да чуете. Ясновидецът трябва да знае, че първо ще чуе лошите работи, престъпленията, които се вършат в света, а след това ще види и добрите работи. За да бъде ясновидец, човек трябва да бъде много силен и да знае, че всичко, каквото става в света, става за добро. Ако човек мисли, че нещата стават произволно в света, тогава по-добре нека бъде сляп да не вижда и глух да не чува това, което става в света. Тъй щото, вие не трябва да влизате изкуствено и преждевременно в известен порядък на нещата, който може да им донесе нещастие. Ако пренесете някой човек от тропическия в полярния пояс, вие ще му причините голямо нещастие. Ако пренесете някого от полярния полюс в тропическия, и на него ще създадете голямо нещастие. Защо? Те не са аклиматизирани. Или, ако пренесете един човек от полярния полюс на някои високи планински области, на пет-шест хиляди метра височина, той ще се задуши, няма да може да мисли. Въздухът на високите места е много рядък,

вследствие на което налягането е много малко и кръв започва да излиза от тялото на човека. Мнозина искат да знаят, как ще завършат живота си, затова отиват при различни гадатели да им гадаят. Те мислят, че ще им кажат, че ще бъдат щастливи. Аз ви съветвам да не ходите при никакви гадатели. Аз да ви кажа кога можете да бъдете щастливи. Искате ли да бъдете щастливи, търсете добрите хора в света и вижте какво правят те. Ако искате да бъдете учени, търсете учените хора в света и вижте какво правят те. Ако искате да бъдете щастливи хора, търсете работливите хора, които разумно работят, а не онези, които се мъчат и вижте как работят те. Ако искате да бъдете здрави хора, търсете здравите, да видите как са придобили своето здраве и вижте какво правят те в живота си. Учете се от тия хора. Като четете разумните книги или свещените книги, ще видите, че понякога външният свят управлява хората. Например, Апостол Павел първоначално проповядваше с голямо вдъхновение, но отпосле, когато го биха три пъти и му удариха 39 тояги, в последното си Послание той казва: „Братя, с големи мъчнотии ще влезем в Царството Божие." Не, в Царството Божие с мъчнотии не се влиза. Човек трябва да излезе от мъчнотиите, които той сам си е създал. Ако ти си създал дълговете си изкуствено, разбира се, докато излезеш от тия дългове, мъчно ще влезеш в Царството Божие. Например, ти искаш да станеш проповедник, да проповядваш за Господа, но тъкмо си се приготвил да изнесеш проповедта си, изведнъж дойдат всички ония кредитори, на които дължиш с хиляди, и веднага сърцето ти се свие пред мисълта за тия полици, и беседата ти отиде. За да проповядва, човек трябва да се освободи от всички свои дългове. Някой има сума дългове, а при това иска да проповядва за Христа. Аз считам всички тия дългове като полици, които трябва да се изплатят. Някой има известна слабост. Какво представлява слабостта? Това е полица. Като имаш някаква слабост, това е дяволът, който дохожда и казва: „Ти трябва да си платиш."

Днес всички хора се стремят да се оправдава с дявола. Че дяволът си има своите погрешки, това е вярно, но и хората си имат своите погрешки, че хората го слушат. Дяволът е учител на онези, които го слушат. Той дава обещания, колкото искате, но нито едно от своите обещания не изпълнява. Дяволът мяза на онази циганка, на която детето се разболяло и казвало на майка си: „Мамо, купи ми едно геврече.“ – „Ще ти купя, мама, ще ти купя.“ – „Мамо, купи ми малко млечеце.“ – „Ще ти купя, мамо.“ – „Мамо, купи ми малко смокинки.“ – „Ще ти купя, мама.“ Каквото детето искало, майката все обещавала да му купи, докато най-после детето умряло. Като умирало, циганката си казала: „Е, поне си хапна от всичко.“ Това е заблуждение. Някой купи един лотариен билет за 25 лева и в ума си поддържа идеята за милиона и си мечтае какво ще си купи с милиона. Той си мисли да си купи един хубав апартамент, един автомобил и т.н. Като се тегли лотарията, оказва се, че нищо не печели и тогава започва да роптае против съдбата си: „Каква беше тази съдба, че нищо не спечелих? Как печелят хората, а аз нищо не печеля?“ Хората сами си създават изкуствени мъчнотии и се чудят, защо съдбата ги преследва. Че като искат да вземат участие в лотарията, те трябва да знаят кои билети печелят и кои не печелят. Искате ли да играете в лотарията, направете следния опит да видите как работи законът. Ако, като вземете билет, само умът ви подсказва да вземете билет, няма да спечелите. Ако само сърцето ви подсказва да вземете, а умът не взема никакво участие, пак няма да спечелите. Има вероятност да спечелите, само когато едновременно и умът, и сърцето, и волята са в пълно съгласие. Не са ли съгласни и трите, никаква печалба няма да имате. При пълно съгласие на ума, на сърцето и на волята, имате възможност да спечелите най-малко толкова, колкото да си платите билета, а понякога можете да спечелите 5, 10, 20, 60, 100, 200, 500 хиляди лева, а даже и милиона. Ще знаете, че всички неща, които стават в живота, почиват на един дълбок, вътрешен закон. Някой е даровит човек, има добър глас, той не подозира, че неговият лотариен билет седи в гласа

му. Такива хора са музиканти, могат да пеят и да свирят. Други пък носят своята печалба под очите, дето е центърът на красноречието. Те са добри оратори, могат да говорят на хората добре. Като знаете как да говорите на хората, те ще бъдат готови да ви платят услуга. Ако сте един учител и преподавате добре на децата, най-малко децата ще бъдат готови да ви възнаградят.

Един цар имал една много непослушна и опърничав а дъщеря. Той се чудел как да я възпитава. По това време в царството му живеел един много добър човек, който правел големи добрини, но за всичките му добрини били отплащани със зло. Той се чудил, защо хората отговарят на доброто със зло. Като не могъл да си обясни това, той решил да не прави повече добрини и да тури край на живота си. За тази цел той отишъл край морето и започнал да мисли върху живота си и след това искал да се удави. В това време той вижда, че във водата се дави човек. Това била царската дъщеря, която дошла с гувернантката си да се разходи край брега на морето, но като опърничав а, щом не задоволили едно от желанията ѝ, тя решила да се хвърли във водата и да се удави. Гувернантката била ужасена от това, което станало, и се чудела, как да помогне на царската дъщеря. Като видял това, младият и добър човек си казал: „Хайде, преди да се удавя, да направя още едно добро.“ Той се хвърлил във водата и спасил давещата се девойка. Веднага след това стражари се приближили при него и го запитали за името. „Ето, и тук същата участ.“ Но случаят бил съвсем друг. Понеже той спасил царската дъщеря, царят веднага го извикал в двореца си и от този момент работите му тръгнали напред.

Казвам: Докато всеки човек не спаси в себе си царската дъщеря, която му създава ред изкуствени мъчнотии, той никога няма да оправи работите си. Някой човек има някакъв лош навик, който го спъва в живота му. Този навик може да бъде в неговото сърце, в неговия ум или в неговата воля. Той не знае как и кога да употребява волята си. Той не знае как и кога да употребява ума си, или най-

после, той не знае как и кога да употребява сърцето си. Казвам: Целият ни живот трябва да бъде занят със самовъзпитанието ни. Например, често човек изпитва голяма радост в себе си. Защо е тази радост, той не съзнава, но причината на това се дължи на факта, че той е изправил една погрешка в себе си. Дали съзнателно или несъзнателно я изправил, не е важно. В това време той изпитва една радост, както и цялото небе се радва с него заедно. Друг път той изпитва някаква скръб в себе си, без да знае защо. Казвам: Не притуряйте към себе си повече – и без това имате много. Не си причинявайте излишни страдания. Като дойде скръбта при вас, вие трябва да бъдете внимателни да знаете, че сте направили някаква погрешка. Гледайте да изправяте погрешките си навреме. Някой става от сън и казва: „От мене човек няма да стане. Каквато люлка ме е залюляла, такава ще ме отлюлее.“ Това е погрешно мислене. Или някой започва да учи и казва: „Или ще свърша училище, или няма да свърша.“ Така не се говори. Да се мисли така, това говори за лошите навици, които хората са създали от ред поколения. Нещастията на хората са създадени от ред поколения. Казва Писанието: „Аз рекох – богове сте вие.“ Всички вие сте синове на Бога Вишнаго. А тези, които имат лоши навици, ще умрат. Да бъдеш Син на Бога, това значи да имаш онова доброто и силното, вложено в себе си. Значи, човекът трябва да развива в себе си Божествена воля, Божествен ум и Божествено сърце. Това показва, че има една Божествена и една човешка воля, има едно Божествено и едно човешко сърце, има един Божествен и един човешки ум. Та когато казваме: „Да бъде волята божия“, ние искаме да стане Божията воля, а не човешката. Човешката воля трябва да бъде като слуга на [Божествената.] [Човешкото] сърце трябва да бъде като слуга на [Божественото]. Човешкият ум трябва да бъде като слуга на Божествения. И тогава, ако питат каква ще бъде бъдещата религия, казвам: Бъдещата религия ще се състои от това, че хората доброволно, а не насила ще упражняват волята Божия. И тогава ще дойде Царството Божие на земята. В който ден се зароди

това желание в човека, Христос ще бъде близо до него. Тогава той ще каже, че слънцето е изгряло в него. Вслушайте се във вътрешния глас, който ви говори. Не го ли слушате, много пъти ще останете изненадани. Някой се облече с новите си дрехи, излиза на разходка. Този глас му казва, че ще вали, предупреждава го. Той не иска да слуша, но завалява силен дъжд и го оквасва добре. Той започва да съжалява. Не, той трябва да се радва, защото дъждът, паднал на главата му е едно благословение. Ако пък на него е направил една малка вреда, на хиляди и милиони същества е донесъл голямо благо. Радвай се, че дъждът е оквасил главата ти. Радвай се, че на главата ти е дошла голяма беля. В този ден, когато ти страдаш, някой друг се радва. Същото се отнася и до тебе. Ако други същества не страдаха, не бяха нещастни, ти никога нямаше да бъдеш щастлив. Разправят сега за един войник от Севлиево, че спасил 40 души, които се давели. Като влязъл във водата, този хванал, онзи хванал, спасил ги. Знае да плува човекът. Водата била до колене, бушувала се, а той ходи под водата и спасява давещите се. Питам: Тези хора, които той е спасил, няма ли да го обичат? Ще го обичат и в ума си всякога ще носят една свещена идея за него. Та и вие, ако сте направили една жертва за кого да е, той никога няма да ви забрави. Помнете: Направено добро никога не се забравя. Ако човек го забрави, ангелите няма да го забравят. Ако ангелите го забравят, Бог няма да го забрави. Следователно, всичко каквото направите, вие ще получите благословението на Бога. Казвам: Правете добро, да за ви благослови Господ.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва

36-та неделна беседа от Учителя, държана на 9 юли 1939 год. София – Изгрев

ЗАКОНЪТ НА СЕГАШНИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.
В началото бе Словото.

Всеки свещенослужител или проповедник се счита задължен да чете нещо от свещената книга. Тази книга, която е разгъната пред нас, е свещена Божествена книга. Всички хора на миналото, всеки на своето време, се писали в тази свещена книга. Да видим сега какво е писано в тази книга, какво е казал Господ. Някои работи са на мястото си, но сега са история. На миналото. Например, като четете тази книга, ще видите какво е казал Господ на Мойсея, когато е извеждал израилския народ от Египет. Ние не можем да приложим това, което тогава е било казано. Ние виждаме какво е казано на Мойсея според тогавашните разбирания на този народ. Сега се говори на хората по друг начин.

Има два начина, по които природата говори. Единият начин е мек, а другият е силен, строг. И в човека има две течения. Някой път човек упорства в себе си и казва: „Това не мога да го направя, моите убеждения не ми позволяват.“ Или: „Това не ми допада на сърцето.“ и т.н. Мислите ли, че това, което допада на вашия ум и на вашето сърце, че то е право? Мислите ли, че то е самата истина? Нима това, което допада на ума и на сърцето на вълка, е всякога право? Нима това, което допада на овцата, е право? Нима това, което допада на пчелата е право? Отчасти само е право. Има неща, които не са прави.

Какво означава думата „право“? Всяко нещо, което не е право, е криво. И всяко нещо, което е криво, не е право. Какво заключение ще извадите от това? Ще кажете, че някой човек е крив. Нима вие, които ходите изправен, като видите, че някой хвърля камък върху вас, ще останете все така прав? Вие веднага ще се наведете и ще станете

криви. Защо? Защото по този начин по-лесно можете да разрешите един удар, отколкото ако останете прави. Следователно, правото е нещо относително по отношение на даден принцип. В живота няма право. Докато живееш, ти прав не можеш да бъдеш. Кой от вас е прав? Човек всякога се спъва. Краката си спъваш, ръцете си спъваш, навсякъде се спъваш. Навсякъде се кривиш и след това минаваш за прав човек. Казвате: „Прав трябва да бъде човек." Докато си в принципа, прав трябва да бъдеш, но влезеш ли в закона, там трябва да се огънеш. Законът е една крива линия – нищо повече.

Там имаш един център. В беззаконието имате криви и прави линии – счупени линии. Там имате цяла една каша. Казвате: „Какво трябва да се прави?" Всички прави и криви линии трябва да се турят в хармония. Сега, имайте пред вид, че в природата действат две сили. Едната сила действа в миналото, а другата – в бъдещето. Има една трета сила, която действа в настоящето, тя е почти неизвестна. Хората я считат непозната за земята. Тъй, щото трите сили регулират всички неща. Това, което се занимава с миналото, всякога руши. Това, което се занимава с бъдещето, всякога гради. Бъдещето, което е пред нас, е една непозната реалност. Затова за нея имаме една смътна форма. Ти искаш да живееш чист и свят живот. Какво понятие имаш за чистотата и светостта? Какво разбирате под думите: „Чист трябва да бъде човек." Или: „Свят трябва да бъде човек." В дълбочините на твоя ум, и в най-големите дълбочини, не трябва да има никаква тъмнина, всичко да бъде светло, че дето да минеш, никъде да не се спънеш. Да не направиш никаква погрешка. Щом направиш най-малката погрешка, тъмнина имаш в ума си. Всяка погрешка в мисълта подразбира тъмнина. Ако и в сърцето си нямаш достатъчно топлина, пак можеш да направиш погрешка. Аз не говоря за обикновената топлина. Животът носи една топлина в себе си, това е негово качество. Живот, който не носи тази топлина в себе си, той носи смърт. Следователно, смъртта не е нищо друго, освен един процес на изстиване, минаване от топлината на живота, в топлината на смъртта.

Топлината на смъртта вече образува гниене, разлагане. Това е сила, която действа с миналото, значи тя руши.

Казваме тогава: „В начало Бог създаде небето и земята.“ Той ги създаде от нищо. Какво разбирате под думата „нищо“? Под думата „нищо“ се разбира свят съвършено неорганизиран – нищо повече. Значи, Бог създаде света от неорганизирано нещо, което съществуваше в Битието. От него е създал света и е станало нещо. Някои казват, че светът е създаден от нищо. От нищо нещо не може да се създаде. Като разсъждавате така, вие ще се намерите в положението на двама светии отшелници, които живели заедно, но имали две различни мнения за нещата. Единият казвал, че като се вари боб, непременно трябва да му се туря сол. Другият поддържал, че не трябва да му се туря сол, но да се мисли, че е солен и с мисълта ще стане солен.

Единият светия всякога турял сол и бобът му бил всякога осолен. Другият никога не турял сол, затова бобът му бил всякога безсолен. Често и вие казвате за някоя работа, че е безсолна. Какво разбирате под думата „безсолна“? Безсолна работа е тази, на която липсва нещо. Солта е един процес. Христос казва: „Ако солта обезсолее, тя за нищо не става, освен трябва да се изхвърли навън.“ Значи, солта е процес, който влиза в човешката мисъл. Без сол в ума си, човек не може да мисли. Без сол в сърцето си, човек не може да чувства и без сол във волята си, той не може да работи. Значи, когато силата изгуби своята сол, тя се обезсилва. Когато чувствата изгубват солта си, те се разлагат. И когато мисълта изгуби своята сол, тя потъмнява. Ще кажете: „Тогава повече сол да се употребява.“ Но не готварска сол. Тази сол, за която се говори, иде от слънцето и вие трябва да я извадите от слънчевите лъчи, от слънчевата светлина. Има специални дни и часове, когато тази сол слиза от слънцето. Който знае как да намери тази сол, той е влязъл вече в правия път, той е морален човек.

Който не може да намери тази сол, той може да чака, но нищо няма да придобие. Сега вие може да ме слушате, но кой се интересува

от това, което говоря? Всеки от вас, който е болен, той се интересува от това, какъв цяр ще му се каже. Който е беден, ще се интересува от това, по какъв начин човек може да стане богат. Който няма знание, той ще се интересува да намери лесен път да придобие знание. Който обича музиката, той ще търси някои правила по музиката. За да стане богат, човек трябва да обича парите. За да стане учен, човек трябва да обича знанието. За да стане музикант или певец, човек трябва да обича музиката и пеенето. Обича ли я, в един ден той може да придобие много нещо. Имали ли сте опитността на такъв един ден, който да съдържа в себе си опитността на хиляда години? В такъв един ден вие можете да постигнете всичко. Значи, ако вашите деди и прадеди от четири поколения насам са се занимавали с музика, в един ден отгоре вие може да се родите гениален и ще свирите много по-добре, отколкото Бетовен или Моцарт са свирили. Но пред вас трябва да стоят 400 поколения на вашите деди и прадеди, които са работели в музиката. Не само това, но зад вас трябва да седят творческите сили на музиката, зад вас трябва да седят силите на хармонията. Ти трябва да чувстваш, че зад тебе седи Онзи, Който ти диктува какво да пишеш. Ако искаш да бъдеш учен, ти трябва да чуваш гласа на онзи, който ти казва: „Учи, гениален ще станеш." Добрият трябва да слуша гласа на Бога: „Добър бъди." И добър ще бъдеш. Силата ти е там.

Сега, в какво седи слабостта на човека? Мнозина са ми казвали, че човек трябва да бъде силен. И до сега има пророци, които казват, че Господ им говорел. Господ им говорел, но и те имат слабости. Като се намерили в противоречие, един от старите пророци казва: „Господи, излъгал си ме." Този пророк нищо не е разбрал. После този пророк казва: „Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка?" Ще кажете: „Какво е разбирал пророкът под тези думи: „Излъгал си ме, застанал си на пътя ми." Повикайте пророка и го питайте. Както виждате, пророк е бил той.

Та казвам: Когато слънцето грее, земята се пробужда, изворите текат, цветята цъфтят, дърветата дават своя плод... /Из книгата „Учителят говори“./ Тази книга е предговор на нещо друго. Човек трябва да учи, да изучава светлината, защото мисъл без светлина не може. Светлината е външната страна на мисълта, а виделината – вътрешната. Човек трябва да научи тези два полюса на светлината. Казано е в Писанието, че Бог е виделина в света. Вселената е предметно учение за човека. Той е призван на земята да се учи. Казано е за него: „Направил го е малко по-долу от ангелите.“ Наистина, човек се учи, а ангелите служат. Следователно, служението е по-високо. Казано е още: „Синът човечески не дойде да изпълни своята воля, но волята на Онзи, Който го е проводил.“ Любящият се учи, а възлюбеният – дава. Кой е възлюбеният в света? Възлюбеният е Бог, а любящите, това са хората. Всички същества са любящи, а Бог е възлюбеният, от когото всичко излиза. Ако не Го обичаме, не може да се ползваме. Някой казва, че вярвал в Бога. Да вярва човек, това значи да работи с ума си, а да обича Бога, той трябва да работи със своето сърце.

Сега аз няма да се спирам върху неща, които вие знаете. Вие сте опитвали живота в неговите противоречия. И сега има такива противоречия. Ако отидете в Полша, ще видите противоречията на културния живот, ще чуете и полските, и германските оръдия, ще видите и германската мобилизирана армия, и полската, ще видите, че хората и от двете страни умират, и оръдията и на германците, и на поляците се унищожават. Казвате: „Кой е прав?“ Два народа са се събрали и делят земята. А земята не е тяхна. Преди 1000 години други са владеели тези места. След 1000 години други ще ги владеят. Земята е един параход, на който се носим и ще стигнем пристанището, на което трябва да слезем. След 1000 поколения други хора ще бъдат на земята. Някои поддържат, че човек много пъти се прераждa. Да се раждаш като кон е едно нещо, а да се раждаш като човек е друго нещо. Да се раждаш като човек е едно нещо, а да се раждаш като

ангел е друго нещо. Не е лошо прераждането. То подразбира преработване. Ние имаме лошо понятие да животните. Казваме: „Животно е това.“ Защо? Лице няма ли? Че ако отидете на северния полюс, там ще срещнете ескимосите – мъже и жени – но ще ги видите ли лицата им? Те са обвити в мечи кожи, но зад мечата кожа на ескимоса седи една интелигентна душа. Животните са минали през една студена епоха, която ги е заставила да образуват сегашните си форми. И те имат желание за развитие. Те са души, изостанали в развитието си. Всички животни, които са под човека, са изостанали души, а хората са напреднали души и затова са влезли в сегашната си форма. Пък и между хората има доста изостанали назад Запример, черната раса е изостанала в развитието си. Черната раса е онази, която в историята носи фактите на човешкото грехопадение. Черният живот, това е живота на черните, които носят в себе си греха. Жълтата раса показва едно малко подобрение в живота на хората, след грехопадението. Бялата раса носи още по-голямо подобрение. А бъдещата раса, шестата, тя ще дойда да уреди живота. Аз я наричам раса на братството, раса на Любовта. Хората на бъдещето, които ще носят Божествената Любов, те ще я проповядват по съвсем друг начин. Питам ви сега: Когато вие пишете едно любовно писмо, как започвате писмото си? Ония млади моми и момци, които не знаят как да пишат любовните си писма, има специални писмовници. Българинът казва: „Обична ми.“ Англичанинът казва: „Май лав.“ Всеки народ си има свой начин. Всяка млада мома и момък имат по един възлюбен, на когото пишат по свой начин. Но сега нито в един език няма една дума, която да отговаря точно на понятието „възлюбен“. Всички думи са относителни. За да употребиш една дума, която да отговаря на понятието „Любов“ по съдържание и смисъл, тя да бъде мощна. Любовта е мощна сила. Тя е като кибритена клечка. Като драснеш, всичко наоколо запалва. Мисълта е мощна. Мисълта е мощна когато сърцето, когато човешките чувства са чисти. Мисълта е мощна, когато волята е чиста. Чистотата носи всички условия за проява на

човешката мисъл. Някой казва, че трябва да бъдем чисти. Чисти трябва да бъдем, за да бъде и мисълта ни мощна, да постигнем своите желания. Чисто трябва да бъде човешкото сърце, защото без чистота нищо не може да се постигне. И без чистата човешка воля, нищо не може да се постигне. Човек трябва да бъде чист във всяко отношение. И днес виждаме при сегашната култура, че всички народи се мислят за силни. Но не излиза така. Те разчитат на външната страна. Например, Америка е изхарчила три милиарда за въоръжение, а нямат сила да изправят една погрешка на миналото. Днес нарочите се въоръжават и се чудят как да изменят един договор. Лесно се изправя един договор. Днес цялото човечество, природата изисква изправяне на погрешките. Когато изправя една своя погрешка, човек се очиства. Ние имаме една философия, според която някои седят и философстват: „Има ли Господ, или няма.“ Колкото да философстват, не дохождат до правилно разрешение на въпроса. Те отричат Бога, а поддържат, че имат мисъл, че имат сърце и страдат. Питам: Ако ти отречеш баща си, какво придобиваш? Някой казва: „Аз нямам нито майка, нито баща.“ Какво печелиш като ги отричаш? Факт ли е това, че нямаш баща и майка? Какво цели човек като се отказва. Коя е причината, че един човек се отказва, че не обича някого? Той казва, че този човек го излъгал. В турците има един обичай, според който, ако мъжът поиска вода от жена си и се окаже, че стомната е празна, той има право да я напусне. Той счита това за лъжа. Как гледат другите народи, когато възлюбеният излъже възлюбената, или обратно? В турците стомната всякога трябва да бъде пълна с вода. Че и провидението държи на това. Щом сърцето на човека е празно, той трябва да излезе навън. Щом умът ме у празен – навънка. Щом волята е празна – навънка. Следователно, когато сърцето на човека за дълго време остане празно и нищо не тургат в него, провидението казва: „Махнете тази стомна и вземете вместо нея друга.“ Ако някой умира, той е пукната стомна. Умрелите хора са пукнати стомни. Защо ще живееш в един пукнат ум, в едно пукнато сърце и в една пукната

воля? Хвърли този пукнат ум, това пукнато сърце и тази пукната воля. Казвате, че без това сърце не може. Може. Хората сега искат изкуствени сърца. Може ли да се живее с изкуствено сърце? Какво ще излезе от едно изкуствено сърце? Много хора ходят сега с изкуствени крака, но хлопат като железни. По-добри крака от естествените няма. Следователно, не жертвайте Божественото за нищо в света. Един българин попада в една болница в Търново на лечение. Дохожда лекарят му и казва: „Ако не се отреже крака ти – ще умреш.“ Болният казва: „Господине, аз не искам да отида при Господа сакат. Ако можеш да ме излекуваш без да режеш крака ми, добре. С един крак не излизам от болницата.“ Той излиза от болницата и след четири-пет месеца оздравява. Как? Той се лекувал по друг начин. Та казвам: Вие трябва да се откажете от човешките изобретения и да дойдете до положение да си служите с естествените условия. Защо ще режете крака си? Всеки изкуствен крак представлява една изкуствена мисъл. Изхвърли тази мисъл навън. Всеки изкуствен крак е едно изкуствено чувство. Изхвърли го навън.

Ще ви приведа един малък анекдот. Двама влюбени се оженили. И двамата имали по едно изкуствено око. Възлюбеният имал черно око, а възлюбената – синьо. И двамата криели един от друг, че имали по едно изкуствено око. Една вечер те били на концерт и се върнали у дома си късно. И двамата били уморени. Като си лягали, в бързината, всеки турил окото си на масата, близо едно до друго. Сутринта станало разместване: мъжът взел окото на жена си, а жената – неговото. Като се погледнали и двамата останали учудени: те имали по едно синьо и по едно черно око. Какво придобиха тези хора, като скриха недостатъците си? Зад синьото и черното око се крие една изкуствена лъжа. Той трябваше още в началото да каже на своята възлюбена, че има едно изкуствено око. И тя трябваше да каже, че има едно изкуствено око.

Сега какво е приложението? Ние никога не трябва да правим погрешки, които да носят след себе си по-лоши последствия.

Направиш ли една погрешка, признай я в ума си, 6 сърцето си и във волята си. Благородство се иска от човек. Ако прикриваш една своя погрешка, в последствие тя може да ти донесе много по-големи страдания. Първоначално всеки човек е имал две очи. Обаче, всички същества нямат по две очи. Има някои същества, които са с много очи. Та казвам: Очите на човека представляват най-високото проявление, в което той може да се намира. И всички онези хора, които не са привикнали да говорят истината, всякога изпадат в известно колебание. Техният поглед не е сигурен. Те имат желание да гледат надолу. Ако имате дете или ученик и като му говорите, виждате, че той гледа надолу към земята, знайте, че той няма да изпълни това, което му казвате. Той си казва: „Говори си колкото искаш.“ Погледа на човека трябва всякога да бъде повдигнат нагоре, а не да гледа на земята. Ако човек постоянно гледа към земята, тя нищо няма да му даде. Всяка проява на живота, това се дължи на човешката мисъл. Без човешката мисъл и човешките чувства, земята нищо не можеше да роди. Дърветата и растенията цъфтят благодарение на онази Любов, която съществува между Бога и човешката душа. Ако тази Любов се прекъсне, всички ще опитат лошите последствия. Трябва ли човек да прекъсва Любовта си с Бога, с ближните си и със себе си? Та сегашните хора, цялото човечество, трябва да се опомнят, защото ако вървят по пътя на безлюбието, нещо лошо ги очаква. Сегашните хора ги очаква нещо такова, каквото не са сънували. Всички, които ме слушате ще знаете това. От всички хора се изисква доблест. Сега вие ще кажете, че имате право, че за това са виновни тези, онези. Кой е прав и кой е крив, това не е важно. Едно е важно: каквото правите, да го правите за любовта. Хората трябва да живеят братски. Само ветровете воюват, бурите воюват, а хората трябва да живеят братски. Кое застави Германия и Полша да воюват? Кое им пречи да живеят добре? Казано е, че човек трябва да даде тялото си жертва жива, благоугодна на Бога, на Истината. Всеки човек трябва да поддържа истината в себе си. Човек е произлязъл от един малък

зародиш и с хиляди години се е развивал, за да дойде до това положение, в което го виждаме. И днес той е готов в един момент да унищожи всичко. Защо тогава не приложим Любовта в живота си? Интересно е, че днешният морал е морал на безлюбие, а всички говорят за Любовта. Днес и майката ражда децата си без Любов. Защо? Има нещо користолюбиво и в нея. А като люби, в нея ще действа великият Закон на Любовта. Днес действат повече отрицателни сили в света. Например, мнозина казват, че са грешни хора. Защо са грешни? Защото са вървели по закона на ограничението. За да се очисти, да се освободи от греха, човек трябва да влезе в добрите условия където лесно може да се очисти. Грехът е кал, която никога не е била потребна, но днес трябва да се освободите от него. От тази кал някога Бог е създал човека. Той забърка тази кал и вдъхна в нея дихание на жива душа. Но в създаването на човека действаше закона на свободата. Всичко в света е създадено чрез свобода, а не чрез насилие. Насилието е заблуждение. В Божествения свят трябва да влезе Любовта като разумна сила. Всичко в света трябва да се освети чрез Любовта. Сега като ви говоря така, не мислете, че света сега може да се изправи. Аз не считам, че светът е развален. Аз виждам едно поколение, което иде от невидимия свят и замества сегашното поколение. Мога да ви опиша каква е формата му, челото му. Всичко в света ще се оправи в един ден. Сегашните хора нищо не могат да направят още. Какво ще кажете на това? Ще кажете: „Ти говориш ли истината?“ Питам ви: Вие можете ли да приемете истината? За мен истината е да върша волята Божия от Любов и да зная, че смърт няма в живота. В смъртта има нещо особено. Ако ти си придобил Любовта и 10 пъти да дойде при тебе смъртта, няма да може да те вземе. Страхуваш ли се от нея, живееш ли в безлюбието, тя лесно се справя с теб. В реката Нил има едни малки рачета, които крокодилите гълтат цели. Като влязат вътре, те постепенно прояждат утробата на крокодилите и излизат навън. Водата навлиза в утробата на крокодила и той умира – обръща се с корема нагоре.

Та казвам: Ако ти и онзи силният човек, като влезеш в утробата на смъртта, ще проядеш корема ѝ и като излезеш навън, ще кажеш: „Благодаря на условията, че можах да изляза вън на свобода." Та сега, като умреш, къде ще отидеш? Никъде няма да отидеш, освен тук, на земята. В Англия някъде, дъщерята на един голям милионер умряла. За да го утеши, проповедникът на една от английските църкви държал проповед, че умрелите отиват при Бога на блаженство и мир. В това време в църквата присъствал един човек, който виждал умрелите, затова се приближил към бащата на умрялата, при милионера и му казва: „Господине, дъщеря ви не е на небето. Тя е тук, при вас. Аз я виждам." И той започва да я описва: „Млада мома със светло лице, с руса коса, сини очи, висока, с деликатни ръце." Той определя точно и възрастта ѝ. Значи, проповедникът казва, че дъщерята е при Бога, а онзи човек казва, че не е при Бога. Според проповедниците излиза, че Бог е само на небето. По думата „Бог" се разбира колективното съзнание. Бог обгръща нещата и вън от нас, и вътре в нас. Бог е в нашето съзнание и ние сме в съзнанието на Бога.

Сега ние казвате: „Какво ще стане с нас в тия времена?" Какво ще стане? Царството божие иде. Ама хората умират. Нека умрат всички изкуствени крака, всички изкуствени ръце. Всичко изкуствено да умре. Защо ни е на нас изкуственото? Казано е в писанието: „Ето, създавам ново небе и нова земя." Старото, изкуственото, вече е опетнено от хората. Всички петна на старата дреха ще изчезнат. Сега иде новото – новото съзнание на Любовта. Добре, но какво ще правим в бъдеще? Какво ще прави бедният, ако богатият има да му дава. Богатият трябва да каже: „Ела, братко, да живеем заедно. Ти си сиромах, аз съм богат. Като се обичаме, ще уредим тази работа. Някой път ще вземеш моето място, някога аз ще взема твоето място." Сега хората искат специфични работи и казват: „Жената си има женска работа, мъжът си има мъжка работа." Казвам: В райската градина Адам се занимаваше с женска работа, а Ева – с мъжка. Но и двамата учеха. Ева, като опита плода от забраненото дърво, даде и на Адама

да яде от него. С това тя направи първата погрешка. Тя се занимаваше с градината, разглеждаше дърветата, но не можа да разбере смисъла и значението на всяко едно от тях. Мъжът и до днес търси жената в градината, понеже, като я изпрати в рая, дето направи първата погрешка, мисли, че там ще я намери. Не, когато мъжът и жената се съберат заедно, те трябва да работят задно. Каквото мъжът прави и жената трябва да знае, и каквото жената прави, и мъжът трябва да знае. Жената трябва да каже: „Аз тъй чувствам." Мъжът трябва да каже: „Аз тъй мисля." След това двамата заедно трябва да отидат при Господа, Той да им каже какво трябва да правят. Казано е в писанието: „Всички ще бъдем научени от Господа." Казано е още: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила." Тогава няма да има никакви противоречия между хората.

Сега, като ме слушате, казвате: „Колко хубаво е, богатите да бъдат щедри." Не само богатите да бъдат щедри, но и сиромасите трябва да бъдат щедри. Сиромахът не е сиромах. Той има сърце, което трябва да бъде пълно с любов. Той трябва да дава изобилно, без да вижда погрешките на богатия. Пред Любовта никакви погрешки не съществуват. Сиромахът да не вижда погрешките на богатия и от Любов да върши всичко. И богатия да не вижда погрешките на бедния и от Любов да върши всичко. Това изисква новата култура. Обаче, вие казвате: „Човек все трябва да има нещо, тъй, поне едно малко парче земя от дядо си." Какво ще прави с това парченце земя? Гледам, някой дойде тук, задигне някой мой косъм и го тури в джоба си. Ако дойде някой слаб човек, досега щеше да ме хване треска. Той държи косъма в джоба си и казва: „Това, което искам да направиш, трябва да направиш." Казвам: „Ти си взел само един косъм. Този косъм е твой и ти трябва да направиш това нещо." Преди няколко години дойде при мен един господин и ми каза: „Искам да излекуваш дъщеря ми" – „Ако вярваш, ще я излекувам." – „Вярвам, не вярвам, искам да я излекуваш." – „Няма такъв закон. Христос казва: "Ако имаш вяра...„

Твоята вяра е слаба. Не мога да направя това за теб.“ – „Но аз искам да направиш това. Не може ли да направиш това заради мен?“ – „Не мога. Законът е такъв. Временно аз мога да я излекувам, но ако ти направиш някоя погрешка, болестта ще се върне отново.“ Вие не знаете този закон. Ако ви излекувам, втори път болестта ще се върне два пъти по-силна. Тъй, щото, ако казвам, че не мога да ви излекувам, аз ви говоря истината. Мога да ви излекувам даже за два-три дни, но ако направите една погрешка, болестта ще се върне в двоен размер.

Казвам: Вие трябва да обичате господа. Обичате ли Го, тогава и Господ сам може да направи това, и вие може да го направите, и другите хора могат да го направят. – „Е, тогава аз ще загубя вяра в теб.“ – „Че ти никога не си имал вяра.“ Как ще изгубиш вярата си, която не си имал? Най-първо аз не се нуждая от твоята вяра. Тя е за теб. Важно е аз за себе си да имам вяра. А това, дали ти вярваш в мен или не вярваш, не е важно. Ако аз съм светия, а ти не вярваш в мен, с това не може да измениш моя живот. Ако не съм светия, а ти вярваш в мен и с това не може да измениш моя живот. Ние може само да си помагаме, а единствената сила, която изменя нещата, това е Бог в нас. Вие криво разбирате нещата. Сам Бог е неизменяем, но Той всичко изменя. Бог всичко изменя, от зло в добро. Бог е, който работи. Който освобождава хората от големите противоречия. Той всичко изменя и променя и създава доброто. Когато казваме, че Бог всичко изменя и поправя, имаме в предвид, че Той превръща низшето във висше. Ако Той живее у нас и ние спазваме законите Му, и ние може да направим всичко. Как? – Като се обединим всинца в едно. В духовния свят има един закон: „Когато вие вършите едно добро, вие имате доброто съдействие на всички разумни същества.“ Доброто не е само за едно същество. Доброто е общо за всички. Истината е обща за всички. Любовта е обща за всички. Ако някой обича някого, той има съдействието на всички, които обичат. Някои казват: „Е, в бъдещото прераждане ще постигнем това.“ Не, още сега може да се преродите, още днес може да се преродите. За прераждането не се изисква

никакъв голям цикъл. Казано е в писанието: „Ако се не родите изново.“ Следователно, не отлагайте за бъдещето прераждане. Прераждането, за което говорите, това е превъплотяване, това е кармически закон. Ти още не си свободен. Новораждането е Божествен закон. Ти всякога трябва да се обновяваш. Ти всеки ден трябва да се раждаш изново. И когато човек приеме една нова мисъл, едно ново чувство, една нова постъпка, чрез тях той се прережда. Защото всяка права мисъл е присъствието на Божия дух в теб. Чрез всяка права мисъл се проявява едно възвишено същество, което разбира законите много по-добре, отколкото ти ги разбираш. Чрез твоето благородно чувство се проявява едно възвишено същество от невидимия свят, което разбира живота по-добре, отколкото ти си мислиш. Ако ти разбираше живота, туй същество ще те учи като учител. Казва Христос: „Който чуе гласа ми, той ще оживее.“ Вие сте чували много пъти този глас. Няма някой от вас, който да не е чувал гласа на доброто. Вярвайте в него.

Един проповедник запитал един актьор: „Какво ще кажете, ние проповядваме на хората истината от нашия амвон, но те не вярват, вие им говорите заблуждения и лъжи, а те вярват.“ Актьорът отговорил: „Ние проповядваме на хората лъжата като истина, а вие им проповядвате истината като лъжа.“ Значи това, което ти говориш на хората, ти сам трябва да вярваш в него, ти сам трябва да знаеш, че това е истина, че в него е вложена Божията Любов, Божията Мъдрост, всичките Божествени добродетели. Такава вяра трябва да имаш. И тогава, каквато работа и да започнеш, колкото долна и да е, в нея Любовта прониква. Затова тя става благородна. Най-малкото добро, най-малката работа, която можеш да свършиш с Любов, тя става благородна. Следователно, нашите мисли трябва да се осветяват чрез Любовта, нашите чувства трябва да се осветяват чрез Любовта и нашите постъпки трябва да е осветят чрез Любовта. Това е Законът на сегашния човек. Всички трябва да осветят мислите си, чувствата и постъпките си чрез Любовта.

Сега искам всички да ме разберете добре, да не остане някакво заблуждение. Усилието на вашия ум, усилието на вашето сърце, усилието на вашата воля трябва да бъде като едно стъпало на деня. През годината вие трябва да поставите 365 стъпала. Всяка година от тези стъпала трябва да създадете стълба, която да достигне до небето. По тази стълба трябва да се качвате, за да намерите Бога.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва

37-ма неделна беседа, държана от Учителя на 03 септември 1939 год., 10 ч. пр. обяд. Изгрев – София

СИЛИТЕ И ТЕМПЕРАМЕНТИТЕ В ЧОВЕКА

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета няколко мисли от книгата: „Свещени мисли на Учителя."

„Това, което образува вечен копнеж на човешката душа, е да търси Любовта. Най-великото в живота на душата е стремежът нагоре – към това велико начало."

Сега аз ще се спра върху един научен въпрос. Научните въпроси са потребни, защото те организират. Чувствата на хората са неорганизирани. Мисълта е, която организира чувствата. Човечеството винаги е страдало от неорганизирани чувства и от непостигнати желания. Всеки човек мисли, че в някое желание се крие някакво вечно благо. Например, онзи, който си е създал навик да пие вино, той го е създал благодарение на някакво желание в себе си. Първоначално като е видял червеното вино, то му се е видяло някак приятно. В първо време той пие сладко вино, но колкото повече стои, виното започва да реже и той го пие кисело. Колкото повече стои, виното става по-силно, старо вино го наричат. И като пие от него няколко чашки, то започва да му действа, но той си мисли, че ще се окаже по-силен. Колкото повече пие, главата му се отпуща и той се забравя. Така той придобива навик да пие. Българинът има навик, като изпие десетина чаши, сваля калпака си, като че се намира в черква. След това казва: „Искам думата, искам да кажа нещо." Ако е добър оратор, веднага ще развие една мисъл, ще покаже, че може да говори.

В света има редовни неща, но има и нередовни, т.е. изключителни. Изключителните неща донасят големи тревоги и

големи нещастия на човечеството. Например, болестта е едно изключително условие. Казва се, че болестта е нещо патологично, но какво представлява Патологията? Патологията е увеличаване на чувствителността. Болният става чрезмерно чувствителен и внушението работи в него чрезмерно много. По-суеверни хора от болните няма. Те могат да се хипнотизират и да им се внуши, че минават край някакъв огън, дето могат да изгорят. Като се събудят от това състояние, наистина ръката им е изгоряла, като от огън. Мисълта им е толкова силно напрегната, че електричеството, което е в мозъка им [нацеля им] и се образуват плюски като от изгорено. Целият съвременен свят си служи с внушение. Те допущат някои неща, които след време опровергават. Днес се пущат много неверни работи. Дойде домакинът в къщи и жена му го посреща и му казва: „Какво си така побледнял, като че си болен." Тя му тури един фитил в главата и после му казва: „Ти не трябва да ходиш на работа." И той, горкият, остане у дома си, легне на легло и започва да си мери температурата. „Да, имам температура." – „Колко?" – „37 градуса и половина." Час след час мери температурата си, и тя се качва постепенно: 38–39–40 градуса. – „Ох, опасна работа, трябва да се вика лекар." Температурата се е повишила. Има обща температура на тялото, но има и локална. Къде седи опасността от температурата? Има една температура, при която капилярните съдове се свиват. Те постепенно изгубват своята еластичност, не са така подвижни, не могат да изпълняват своята функция. Това се вижда по хората от различните пояси. Хората от топлите места стават много лениви. Топлината разслабва човека. Един човек от топлите страни, като работи от един до четири часа най-много, счита, че е достатъчно работил. Хората от умерените и от студените пояси работят повече. Човек живее в три области: едната област наричаме динамична – област на човешките мисли. В тази област функционира човешкият мозък. Онези, които са изучавали човешкият характер казват, че от тази система се е образувал нервният темперамент. Нервната система е проводник на мозъчната

система. Според учените хора умственият темперамент е мозъчният. Следователно, нервите са проводници на мозъчните сили. Чрез тях се изпраща електричеството и магнетизма по всички ония части на тялото, които се нуждаят от тия сили. Електричеството изпълнява голяма служба в тялото. Учените казват, че кръвта се разнася из тялото благодарение на свиването и разпущането на сърцето. Те не знаят, че свиването и разпущането на сърцето става благодарение на електричеството, което слиза от една специална зона. Мозъкът е, който регулира зоната на сърцето. Много хора умират преждевременно, защото се прекъсва онзи електрически ток, който иде отвън. Тъй както колелата се движат от една динамическа сила, така и сърцето се управлява от една космическа сила във вселената. Благодарение на тази сила, сърцето постоянно се свива и разпуща, т.е. в него стават постоянни приливи и отливи. При всяко свиване и разпущане на сърцето кръвта се приема и изпраща по цялото тяло. Онези хора, които не разбират законите, в тях може да се роди неврастения – излишно натрупване на енергия по цялото тяло. Най-безчувственият орган в човешкото тяло, това е мозъка. Можеш да го буташ където искаш, той нищо не усеща. Но когато се натрупа в него излишна енергия, той започва да страда. Правили са различни наблюдения над човешкият мозък и са дошли до заключението, че като се отвори черепа на човешката глава, може да се види как действат различните центрове. Например, там, дето се проявява най-голяма активност, мозъкът на това място се издава навън във вид на шило. Като спре действието, той отново се прибира в себе си. В човешкият мозък са изследвани около 49 способности и чувства, на които отговаря специален център. И ако от всички тия дупки, т.е. центрове на главата, дето се проявява мозъчната дейност, излизат шила, ще видим, че човек е изцяло рогат. Когато стане човек религиозен, щяхте да видите как излиза навън във вид на шило религиозният център. Когато стане философ, философското шило излиза навън. Когато човек стане вярващ, шилото на вярата също така

излиза навън. Навсякъде по мозъка има шила, което показва, че мозъкът работи с тия шила, както шивачът с иглата си пробива дупки в материята. През тези дупки той прекарва конците. Духовните хора казват, че страшно и чудно е създаден човек. Едва сега съвременната наука е започнала да доказва как е създаден човек. Казвате за някой човек, че има отлични очи. Но ако вие разглеждане под микроскоп строежа и направата на очите, вие не знаете всичко за тях. Вие не знаете къде са направени очите. Някои смятат, че очите са направени на земята. Не, материята, от която са направени очите, е приготвена на друго място, а на земята само се проектира. Това е същото, както правят някои машини тук. Частите на машината са направени на друго място, а тук само се сглобяват. Ако се случи човек да повреди някой свой орган, той не може да се поправи, защото частите на този орган не се намират тук, не могат да се направят. Тъй, щото и органът не може да се поправи. Нервната система, която управлява умствения или нервен темперамент, прониква из цялото тяло, като изпраща своите органи, чрез които се пренася кръвта по тялото. Нейните органи представят пътните съобщения за човека. Второто нещо, това са дробовете на човека, които имат връзка с динамичните сили, с електричеството и с магнетизма. Те се занимават с въздуха, с „праната“, така наречена от индусите. „Праната“ представлява такава жизнена енергия, която се възприема от дробовете и се предава на кръвта. Кръвта се пречиства чрез „праната“ и се пренася после по цялото тяло до най-отдалечените хранителни центрове. Така се е образувал сангвиническия въздухообразен темперамент. В новите времена се е създал сангвиничен мотивен темперамент. За да бъде човек здрав, дробовете му непременно трябва да бъдат силно развити. Ако умът в човека е по-силно развит от сърцето, тогава раменете в него са прави и образуват квадрат. Ако чувствата в човека са по-силно развити, раменете са закръглени. В жените, понеже чувствата са по-добре развити, раменете са закръглени. Малко жени има с прави рамене като у мъжете. Някои питат: „Какъв трябва да бъде човек?“

Смирен трябва да бъде човек. Когато раменете му са отпуснати надолу, той е смирен човек. Не взимайте думите ми в буквален смисъл. Това е в научен смисъл, но все пак се допущат известни изключения. Та казвам: Когато раменете в човека са закръглени, преобладаващо влияние имат чувствата. Но чувствата в човека трябва да се компенсират. Сангвиническият темперамент трябва да се компенсира с двигателния. Волята трябва да влезе в устройството на човека, да балансира този темперамент. Хора с въздухообразен сангвинически темперамент имат стремление навсякъде. Те си представят нещата така, както не са. Сангвиникът може да обещае днес в пет часа да се срещне със сто души. Ако на всеки човек даде по една минута време, трябват му сто минути, а той има на разположение само 60 минути. Той няма точна статистика за нещата, той няма център на времето в себе си. Особено ако пръстите му са къси и в основата си дебели, той в един час може да обещае среща даже на 200 души. И след това може много да се извинява – един англичанин никога не се извинява. Като закъснее някъде, българинът се извинява с това, че гости му дошли и го задържали. Но англичанинът никога не се извинява с гости. Каквито гости да има, щом става въпрос за една среща, която е обещал някому, той казва: „Довиждане!“ И си заминава. Ако гостите искат да останат, нека си останат.

След това иде жизненият темперамент. Той е темперамент на симпатичната нервна система, в която главно място заема стомахът. Според този темперамент най-хубавото в живота е яденето и пиенето. Човек с такъв темперамент мисли само за обеди, за вечери, за баници, за щрудели и т.н. От този темперамент се е родил „вийтивния“, или както някои наричат флегматичния. Във флегматичния темперамент преобладаващо влияние имат жлезите. Флегматиците са много бавни хора, те работят всичко бавно, полека и затова минават за хладнокръвни.

Ще ви преведа един пример за такива хора. В Цариград, във времето на един от турските султани, няма да му кажа името, се наплодили много витависти, флегматици хора, или така наречените хайлази. Те се наплодили толкова много, че султанът започнал да мисли, какво да прави с тях. За тази цел той извикал един от министрите си и му казал: „Намисли какво да правим с тези хора. Големи разходи се правят около тях. Да ги избием, не става, грехота е това. Но трябва да се направи нещо с тия хора, не искат да работят." Тогава министърът казал на султана: „Султан ефенди, ще запалим дембехането. Които от тях изкочат навън, ще ги заставим да работят, а тези, които останат в дембехането, ще ги оставим." И действително, министърът заповядал да запалят дембехането. Като видели пожара, всички изкочили навън, само двама останали вътре. Тогава единият от тях казал на другаря си: „Ще изгорим тук." Другият отговорил: „Как не те мързи да говориш. Нали знаеш, че дембехането не гори." Министърът предал на султана цялата случка и тогава султанът казал: „Тези двамата са хасъл дембеханета. Те трябва да останат вътре, като пансионери на държавата, а всички останали ще се турят на работа." Да, има дембеханета в света, това е паталогическо, изключително условие в живота. Това показва, че в живота има някои дисхармонични прояви. И в нервните хора има особени прояви, нещо извънредно. Те са чувствителни хора. Нервният възприема много впечатления. Той вярва на всичко, което чете. Като дойдат вестниците и той не знае кое доколко е вярно. Според мен, в някои вестници само два процента е вярно, според други – само три процента. Сега по радиото съобщават различни работи: Германците говорят едно, поляците – друго, англичаните – трето. Как ще знаете кое е вярно и какво всъщност става. Някои пишат, че на бойното поле са паднали толкова и толкова хиляди души. Отде знаят точното число на падналите? Кой ги е броил? Горе от аеропланите не може да се прочете точното число, но като чуват много гърмежи, мислят, че са паднали много души и затова определят приблизително едно число

от десет хиляди души. Българите имат силно развито чувство на преувеличаване. Изобщо, бялата раса обича да преувеличава нещата. Това чувство е силно развито в бялата раса. И в науката има преувеличавания. Например, как са изчислили, че червената светлина има 400 билиона трептения? За виолетовата светлина пък се казва, че има 800 билиона трептения. Как са ги изчислили така точно? Че има нещо вярно, така е, но че изчисленията са точни, това е въпрос. Всеки цвят има и свои промеждутъчни тонове. Тъй, щото науката още не знае кой е същинският червен цвят и колко са неговите трептения. Освен това, от червения до портокаления цвят има известна зона, която учените не познават. Те знаят, че от червената светлина надолу трептенията се намаляват, от червената нагоре трептенията се увеличават. Сегашните учени търсят каква е пропорцията на тия трептения. Според различните учени има различни изчисления за трептенията. Учените са дошли до заключение, че за да може светлината да се проектира, нужни са известно количество трептения. Затова именно, светлината не може да се разпространява във всякаква среда. Има известни трептения на светлината, които са здравословни, но има и такива, които не са здравословни. Например, има един керемиден цвят, който не е никак здравословен. Има черен цвят, който също не е здравословен. И в черния цвят има светлина и тъмнина, и той е на степени. Например, казват, че някъде е много тъмно. Но от тъмнина до тъмнина има разлика.

Сега, като говоря върху научни въпроси, вие ставате нетърпеливи. Вие сте в положението на гладния, който иска да яде, а го разговарят, разказват му различни въпроси. В това отношение е интересен българинът. Като види някой гладен, той му наточи баница с яйца и сирене, полята отгоре с мляко. Баницата вече е готова, а той му разправя как е точена, кой я точил, кой е млял житото и т.н. Гладният слуша, слуша, че после казва: „Стига толкова приказки. Първо да ядем, че после ще говорим.“ Та сега и вие искате да знаете всичко изведнъж и казвате: „Баницата, баницата по-скоро. Как е

станала баницата нас това не ни интересува, искаме да ядем баница.“ Да, но в духовния свят баници няма. И в духовния свят има нещо подобно на баница, но не е баница. И в духовния свят има нещо подобно на тъмнината. Мнозина искат да заминат за духовния свят, да се освободят от страданията: Те не знаят, че страдания има и в духовния свят. Ако в този свят на земята ти можеш да изкупиш едно страдание за десет години, в духовния свят ще го изкупиш за двеста години. Двама млади студенти, приятели от Кембриджския университет се наговорили, който от тях замине за другия свят по-рано, да съобщи на другия по някакъв начин какво е положението там. Случило се наскоро един от приятелите заминал за другия свят. Този, който останал на земята, започнал да прави сеанси, да влезе в съобщение с приятеля си. Направил около 500 сеанса, и най-после един ден приятелят му се обадил. Те имали написано едно мото още приживе на заминалия, по което познал, че приятелят му се обажда. Той му казал: „Моето положение тук не е особено завидно. Две години вече как се намирам в този свят, но още никаква работа не са ми дали.“ Някои мислят, че като отидат на другия свят веднага ще им дадат работа. Не, онзи свят е разумен. Този свят се намира във вашия мозък. Божественият свят се намира горе в главата, а духовният свят – в симпатичната нервна система, в чувствата на човека. Значи, вие имате една станция, с която можете да се съобщавате с другия свят. Значи, духовният свят регулира чувствата на човека, а Божественият – неговите мисли. Затова, като казваме, че мисълта спасява човека, разбираме онази мисъл, която се регулира от Божествения свят – от същества, каквито са учените, които са напреднали, които имат големи опитности. Те си имат начини за възпитанието. Още в първо време религиите се разглеждали като наука, свързана с духовния свят. Религиозният свят е свят на сърцето, а духовният – свят на ума. И вие трябва да правите тази разлика. За някои духовният и религиозният свят е един и същ. Не, религиозният свят е свят на чувствата, а духовният – свят на мисълта, свят, който подига човека и регулира

чувствата му. Затова казваме, че светлата мисъл въздига и облагородява човешките чувства.

Та казвам: Вие трябва да изучавате себе си. Понякога вие се безпокоите и казвате: „Аз не съм разположен“. Защо не сте разположени? Преди всичко неразположението не е ваше. Вие сте яли храна, която не ви подхожда. Вие сте яли или ябълки, или череши, или месо не навреме, или когато не сте били неразположени. Има хора, на които месото не подхожда, но има хора, на които подхожда. Хора, на които месото подхожда, са от вълча порода. Когато ядат месо, те стават крайно нервни. Какво означава вълкът? Вие трябва да изучите какъв е бил първоначално вълкът. Има един анекдот, според който някога в древността вълкът е бил отлично куче. Той е пазил овцете на господарите си. Но в отсъствие на господаря си той взимал по една-две овци. За тази му кражба той бил изпъден от господаря си. И в последствие от изпъдените кучета се е създал вълкът. Вълкът е крайно жесток. На какво се дължи неговата жестокост? Като се правят измервания на кротките и на лошите кучета, забелязано е, че някъде при ушите на главата на кроткото куче била тясна, а на лошото – широка, силно развита. Причината за това била, че на това място се събирала извънредно много разрушителна енергия. За да се освободи от тази енергия, вълкът трябвало да издави няколко овце. След като издавял на 20–30 овце, олеквало му. Един лекар разправяше една своя опитност: Един болен дошъл при него да се лекува. Лекарят започнал да го разтрива зад ушите, но той така силно го разтривал, че болният му ударил един ритник. Защо? Така не се разтривало. Болният нямал търпение. Друг лекар разправяше една своя опитност: Във време на войните при него дохожда един войник, сериозно ранен. Трябвало да му се направи една операция, за която било нужно да се упои. Войникът казал: „Никаква упойка не искам. Режете, правете, каквото искате, няма да се мръдна.“ И наистина, те рязали, той не се мръднал – окото му не трепнало. Питам: Какво ще кажете за характера на такъв един човек? Той може да се владее. Някои от вас са толкова

чувствителни, че едно малко бутване е в състояние да започнете да крякате. Казвате, че някой ви обидил кръвно. Какво има в една обида? Казал ви някой, че сте невежа. Какво има в думата невежа? Не е ли невежа? Какво особено знае той? Ако го питате как е създаден, не знае. Как са създадени дробовете му, не знае. Как е създаден стомахът му, също не знае. Отде идат неговите деди и прадеди, не знае. Кога се е създала земята, не знае. Кога се е създало слънцето, не знае. Отде идат ветровете, не знае. Колцина от вас, ако сега ги запитат, как се е образувал дъжда и снега, ще могат да кажат? Все ще дойдете до някаква теория, но аз да ви кажа. Когато духне едно топло течение и след него дойде едно студено, веднага се образува град. Когато дойде едно студено течение и след него едно топло, образува се дъжд. Обаче, защо в първия случай иде топло течение, а после студеното, а в другия случай иде първо студеното течение, а после топлото? На какво основание отгоре? Има си причина за това. Защо един капелмайстор или един диригент, като дирижират музикантите, някога маха тихо и спокойно ръцете си, а някога силно, бурно? В първия случай той иска да изрази тихото свирене, а във втория случай трябва да свирят бурно, силно. Защо е така? Пиесата е такава. Някъде страданията са меки, а някъде са по-остри. Ще каже някой, че трябва да върви напред. Защо да върви напред? В природата няма такъв закон, всичко да върви гладко. Самата земя не е гладко кълбо. Някои искат всичко в живота им да върви по мед и масло. Най-първо това не е научно. Невъзможно е всичко да върви по мед и масло. Това е невъзможно. Даже и между ангелите, съвършените същества, и между тях е имало големи стълкновения. Половината от тях са слезли на земята, а другата половина е останала горе. И между тях е станала такава война, каквато светът не е виждал. Те са хвърляли в противниковия лагер големи гранати като луната и като земята. Като се били тези грандиозни богове, нахвърляли са в пространството тия грамадни гранати. Като ги гледал Господ, най-после взел тия гранати и от тях направил днешните планети – светове, които се въртят един

около друг. От техният бой са произлезли днешните светове. Сега, това не е закон за вярване, това е наука. И днес нали виждате, че земята съществува? И слънцето, луната, звездите нали съществуват? Това са факти, които потвърждават обяснението за войната между възвишените същества. Ще кажете, че има други теории. Нямам нищо против тези теории, важно е да обясняват явленията. Ние се интересуваме от дадените факти, а как ще ги обясним, това не е важно. Светът не е произволно създаден.

Казва се в Битието: „В началото Бог създаде земята и небето, но земята беше неустроена и пуста. И Духът Божи се носеше над бездната". И после, когато Бог е започнал да говори, светът се е създал в шест дена. На шестия ден Бог направил човека. Когато се е създавал човека, всички низши сили са започнали да работят. Същевременно в създаването на човека са взели участие и ангелите, и архангелите. Най-после Бог направил човека, направил му главата, дробовете и стомах, да му покаже, че има три свята: единият свят е физически – свят на явленията; вторият свят е духовният – светът на дробовете и на човешкото сърце и третият свят е Божественият – светът на човешката мисъл, на човешката глава. И сега, като се дойде до човешката глава, според някои ясновидци, някой е стигал до десетата степен, друг до 15 степен, но аз бих желал някой от вас да ми покаже човек с два сантиметра високо чело и да каже, че той е добър философ. Не, философът трябва да има високо чело най-малко шест–седем сантиметра високо. Това е една линия. При това, той не трябва да е стиснат, широчина трябва да има. Онези хора, които имат тесни чела и възгледите им са такива. Главата на човека трябва да бъде не само закръглена, но има един център, дето всички части на главата се отразяват. Има една светлина, която показва степента на човешката интелигентност, т.е. силата на човешката интелигентност. Има една линия, която показва устоя на човека. Дължината на носа показва силата на човешката мисъл. Широчината на носа показва устоя на неговите чувства. От правилното, разумно устройство на човешкия

череп зависи и състоянието на неговия ум, на неговото сърце. Като живее, човек трябва постоянно да преобразява своя череп, а също и своя мозък. Защото всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, която иде от човека, донася известна динамическа сила. Тя донася особена светлина, която е потребна за устройството на човешкия мозък. Тази динамическа сила донася специфична топлина, която е необходима за облагородяване на човешкото сърце. Тя донася сила, която е необходима за устройството на човешката глава. Вие никога не можете да срещнете светия с дебели пръсти в основата си. Това е изключение. Този човек обича удоволствията, да си хапне и пийне, но той е последен кандидат за светия. Той казва: „Не ми говорете за онзи свят, той не ме интересува. Този свят ме интересува." Това се дължи на особени напластявания в него, остатъци от минали поколения.

Сега може да се зададе въпроса: Какъв е смисълът на човешкият живот? Какъв е смисълът на човешката ръка? Ръката на човека съответства на неговата умствена дейност. Каквото е умът на човека, такава е и неговата ръка. Каквото е разбирането на човека за справедливостта, такава ще бъде и неговата ръка. Има ръце на справедливостта, има ръце и на несправедливостта. Всички ръце не са еднакво справедливи. Има ръце работливи, има ръце на учени хора, има ръце на благородни чувства. Като погледнете пръстите на ръката, кожата и устройството на ръката, всичко това е от значение. Някои мислят, че човек може да бъде благороден въпреки едно грубо тяло. Това е невъзможно. Потенциално в ръката на човека се крият известни зародиши, които оказват влияние върху неговия характер. Когато се говори за ангел, ни най-малко не се разбира един обикновен човек. Всеки ангел, който разбира законите, може да се явява и да изчезва. Ангелът може да се яви в една обикновена човешка форма, но вие ще забележите, че той коренно се различава по устройство от обикновения човек. И като си замине, той ще остане паметен за вас. Затова именно всеки човек се стреми към Божественото в света. Божественото е идеал, то събужда човешкият

ум. Всеки човек трябва да изучава себе си, но трябва да изучава и другите хора. Аз съм ви казвал и друг път, че човек трябва да си има едно огледало, в което да оглежда очите си при всяко свое състояние. Човек трябва да бъде художник във всеки един момент, при всяко свое възвишено състояние да рисува очите си и е забележи, че при всички тия случаи има разлика: когато има любов, вяра, надежда, все ще намери някакво различие. Когато в него действа благородната воля или благородното сърце, или смирението, той трябва да наблюдава очите си, да се изучава. Ако вие останете такива, каквито сте сега, мислите ли, че ще представяте важен предмет за изучаване на ангелите? Тази обвивка, която ви обвива, е подобна на онези мечи кожи, с които ескимосите се обвиват, в студените места. За да видиш какво представя той като човек, ти трябва да снемеш мечата му кожа. Запример, човек може да се представя външно тих и спокоен, да казва, че вярва в Бога, но знаете ли колко мъчно може човек да вярва в Бога? Имате един добър приятел, който всякога ви услужва, но един път, два пъти, три пъти, той не изпълнява вашето желание, и вие веднага се разколебавате в него. Това се дължи на неразбиране, на незнание. Че ако аз отказвам яденето на един болен, мислите ли, че това е зле за него? Ако яде, той ще умре. Ако не яде, ще живее. Това отказване не е ли на място? Мнозина са ме питали: „Я ми кажи, какво съм бил в миналото.“ Да ти кажа: „В миналото си имал волска опашка и волски рога. Отскоро са паднали волската ти опашка и волските рога. Пък според мене и досега още не си се отказал от волския навик да бодеш, нито от навика си да риташ. Да риташ и да хапеш, това е остатък от конски характер.“ Вземете децата особено обичат да ритат, да хапят, да бодат. Та ако ти и досега риташ, бодеш, хапеш, ти още не си човек. Ти сега едва си започнал да ставаш човек. Това са атавистичните прояви на човека. Не е лошо човек понякога да убоде или да ухапе, но след това се извинява, казва: „Ще ме извиниш, малко съм нервен, не исках, но и аз не зная как стана това.“ Този атавизъм особено се явява в религиозните хора. Като станат религиозни, хората

често се ритат. Аз говоря общо за ритането. Обикновено конят рита своите неприятели, затова той казва: „В конския свят има закон: „Всеки, който е наш приятел, трябва да дохожда отпред. Който е наш неприятел, той иде отзад и тогава опитва нашите копита.“ На волския свят е обратното. Те казват: „Всеки, който е наш приятел, той трябва да дойде отзад.“ Те не ритат толкова, колкото коня, но бодат. Обаче, при известни случаи те могат и да бодат. Затова те казват: „Че у нас не може нито отпред да застанеш, нито отзад.“

Сега ние сме изпратени на земята да се учим, да учим това, което Бог е създал. Вие не трябва да бъдете като онзи турчин от Цариград, който за пръв път слушал фонограф. На фонографа турили да се говори на турски. Като слушал това, турчинът казал: „Чудна работа, кога дойде този в Цариград, та вече е научил турски език? За толкова малко време да научи турски език.“ Това е неразбиране. Той не знае, че плочата е научила това. Повече от това, което в дадения момент е изговорила, не знае. Това, което вие заучавате за кратко време, е една плоча, но то още не е никакво знание. Вие четете и казвате: „Това е казал Христос, онова е казал Христос. Това са казали пророците, апостолите.“ Обаче, от това, което Христос е казал, е валидно само онова, което вие сте приложили. Ето, повече от 20 години вече, как аз говоря за любовта, но какво е приложено? Велика наука е любовта. Много окултисти са ми казвали: „Кажи ми тайните на живота.“ Аз мога да ви кажа една от тайните: „Обичайте се. Това е една от великите истини.“ – „Но ние знаем това.“ – „Щом знаете, защо питате?“ – „Ама как да владеем всички тия работи? Как да владеем хората?“ – „Щом обичаш хората, ти ще можеш да ги владееш.“ За да ги владееш, ти ще се оставиш първо те да те владеят, а след това ти ще ги владееш. Като се научиш какво значи да владееш, тогава ти ще ги владееш. Тогава ще бъдеш на прав път. Ако искаш първо ти да ги владееш, ти си на крив път. Този е пътят към Божественото. Така постъпва и Бог. Първо Той се оставил у нас ние да го владеем. Каквото искаме, Той го прави. Бог винаги изпълнява

нашите желания. Крадецът иска да краде и Господ му помага. Някой иска да стане богат, Господ му помага. Някой иска да се жени, Господ му помага. После иска да ражда деца, Господ му помага. След това иска да стане учен, господ му помага. Господ помага на човека във всичките негови желания, но като дойде до плащането, Той те оставя ти да плащаш. И най-после, като опитаме света и видим, че погрешно сме го разбрали, тогава се обръщаме към Бога. Но тогава Той мълчи. Докато не сме дошли до положение да разберем нещата, каквото искаме от бога, той го дава. Каквото искаме от него да направи, Той всичко прави. Няма нищо, което да не сме поискали от Бога, и той да не го е направил. После казвате: „Защо са допуснати тия престъпления?“ Защото сте ги искали. Искате да се биете, Той ви оставя да се биете. Искате да се раждате, оставя ви да се раждате. Искате да умирате, оставя ви да умирате. Всичко, каквото пожелаете, и едното, и другото ви се дава. Като не разбират закона, хората се запитват: „Защо ни дойде това до главата?“ Защото не си повикал Господа, да кажеш: „Господи, как да разбирам Твоя закон?“ Глава имаш, трябва да избираш.

Преди години срещнах един български учител, който ми каза: „Дотегна ми вече да работя тази работа, искам да стана музикант.“ – „От колко време дойде тази идея в главата ти?“ – „От преди четири години. Слушах един добър оркестър и ми се поревна да стана музикант.“ „Слушай, казах му аз, от тебе цигулар не може да стане. Ти можеш да се научиш да стържеш на цигулка, но по никой начин не си роден музикант. Виж, добър учител можеш да станеш, добър търговец можеш да станеш, но за музикант по-добре не си губи времето.“ Той ме послуша. След няколко години го срещам, той станал търговец и ми каза, че работите му вървели добре. – „Там е твоето място.“

Следователно, човек не трябва да се спре само в една посока, да работи само в една професия. Макар, че хората се специализират! Добро нещо са специалностите, но човек трябва да работи във всички

области, да развива всички свои способности, а да работи с най-силната от тях. Съвременните хора трябва да разбират закона, че нещата не стават произволно. Те стават закономерно. Например, някой иска да стане добър оратор, да говори красноречиво. Ако очите ви са хлътнали, аз не ви съветвам да ставате оратор. С такива очи можете да станете отличен мислител, но не и оратор. За оратор очите ви трябва да бъдат изпъкнали. Вижте какви са очите на жабите. Като дойде пролет, през цялото време, цели три-четири месеца те крякат, разговарят се. Дойде ли зимата, те прекарват в летаргия, затова не се чува крякането им. Ако жабите станат хора, те ще бъдат големи оратори. Сега аз не искам да вярвате дали жабите могат да станат оратори или не. Но ако ангелът можа да стане змия, защо жабата да не може да стане човек? Че змията, която изкушаваше Ева, беше ангел под формата на змия. Под думата „змия“ според стария език се разбира същество много разумно, което може да се приспособява при всички условия. Бог като дойде, ще види всичките ви слабости. И хората сами виждат способностите си, но да виждаш слабостите си без да ги изправяш, това не е никаква наука. Науката седи в това, като вижда човек слабостите си, да може да ги изправя. Често някой човек говори много, но след това съжалява, изпитва някаква мъка, че е казал много думи. Защо му е мъчно? Защото всяка дума произвежда известно действие върху мозъчните центрове на човека. Например, ти се заканваш на един човек, че ще го убиеш. Като чуе това, този човек започва да се страхува и това впечатление, което са произвели твоите думи върху него, събуждат центъра на страха в неговия мозък. След време, обаче, страхът ще се върне към тебе и ще почне да ти въздейства. Човек, който е убил някого, започва да се страхува. Който е откраднал, и той се страхува. Който е излъгал, и той се страхува. Значи, отрицателните и положителните енергии се връщат към този, от когото са излезли. Мнозина мислят, че могат да извършат известно престъпление, без то да окаже известно въздействие върху тях. Това е лъжливо схващане. Тъй, щото когато се казва, че трябва да

извършим добро и да мислим добро. Това е, защото енергията на доброто, в колкото малка степен да е проявена, тя се връща към този, който я проявил. Тя действа добре върху нашия мозък. Затова е казано: „Добре говори, добре мисли, добре постъпвай.“ Който иска да се самовъзпитава, този е правилният метод. Ако не можеш да изпратиш към хората своето добро, ти добър човек не можеш да станеш. Каква нужда имаше Христос да слезе от небето между хората? Той дойде на земята да вложи добро чрез своя велик Дух. Той е оставил на земята своите добри мисли и чувства като велико благо, от което един ден всички хора да се ползват. Ето, виждаме, че вече две хиляди години след Христа са се изминали, и колко хора още се ползват от Неговото благо. Ако премерите температурата на светлината и на топлината тогава и днес, ще висите, че има голяма разлика. Ако днес ранят един войник на бойното поле, неприятелската страна ще го вземе, ще го лекува, ще го храни. Сега не убиват пленниците си, но ги разменят. Като четете Стария завет, вие виждате, какви са били жестокостите на тогавашните войни. Тогава всичко е отивало под ножа. Ако някой от тогавашните царе е превземал градове, той заповядвал жителите на града да се изведат навън и отгоре им да мине диканя. Голяма жестокост е съществувала тогава. Ако днес гонят евреите, гонят ги за това, което са извършили в миналото. Жестоки са били тогава! Те не са разбирали Божия закон. И Мойсей се оплакваше от евреите. Като ги изведе от Египет, те щяха да го убият с камъни. Той казваше: „Още малко и ще ме убият.“ Не им е дадено още да разберат Божия закон. От положението на евреите днес човек може да се възпитава. При това те бяха избран народ. Те имат 32 хиляди обещания от Бога, че всичко в света ще бъде за тях. Еврейският народ е минал през голяма дисциплина. И за този народ е казано: „Не може да се свърши народа ми, който е минал през голяма дисциплина.“ Наистина, аз съм срещал много надеждни хора между тях. Като дойдат страданията, казвам: Ти искаш да бъдеш човек, който да изпълнява волята Божия, затова ти трябва да изпълняваш

закона. Ти не можеш да се оплакваш, че не си разбрал или че не можеш да изправиш погрешките си. Който може да направи една погрешка, той може да направи и едно добро. В погрешката се губи два пъти повече енергия от доброто. Затова доброто е много по-лесно да се прави, отколкото злото. Тогава никога не се лъжете, че не можете да не грешите. Някой натрупал грехове и очаква Христос да го спаси, да му прости греховете. Христос прощава греховете, но Той иска да работиш. След като ти прости греховете, ти трябва да отидеш да проповядваш на хората, как да се обърнат към Бог. Ти ще им разправиш през какви страдания си минал и как си се спасил. Не е достатъчно само да кажеш, че „Господ ми отне греховете“. Ето, Давид направи един грях и вече повече от две хиляди години, как се говори за неговия грях. Какъв цар е бил той! Всички говорят за греха му. Който чете, той трябва да се поучава от неговата постъпка. Но пророкът, който дойде при Давид, беше много по-учен от него. Той каза на Давид: „В един град имаше двама души. Единият беше беден човек, имаше само една овчица, а другият – богат, имаше големи стада. На богатия дойдоха гости, и за да ги угости, той не взе от своите стада, но заповяда на слугите си да заколят единствената овчица на бедния.“ – „Кой е този човек? – извика Давид – Той е достоен за смърт!“ – „Ти си този“ – казва пророкът. Геройство е да кажеш на себе си: „Ти си онзи престъпник, ти трябва да изправиш погрешката си“ – нищо повече. Ти си онзи богатият, който нямаш право да вземаш овчицата на бедния, но ще отидеш да вземеш една овца от твоите стада и ще я заколиш. И няма да се оправдаваш, че нямаш. Не, нито ще ги намаляваш, нито ще ги увеличаваш. Ако аз бях една мома и дойде при мене някой, иска да се жени за мене, ето какво бих казал на възлюбения: „Аз съм малко сприхава, да знаеш това. Доста съм устата, понякога не мога да се въздържам, пък обичам от време на време да удрям, да драскам. Имам всичкото добро желание да се освободя от тия недостатъци, но още не мога. Ако при тия недостатъци си готов да ме обичаш, добре, съгласна съм. Но ако

не си съгласен, иди си намери някоя, която не дращи." Ако бях момък, ето какво щях да кажа на моята възлюбена: „Аз съм човек малко табиетлия, човек на навиците. Обичам сутрин, като стана, да намеря обущата, чорапите си до леглото. Дрехите ми да бъдат добре очистени и приготвени. Като стана, веднага искам вода да се измия, да ми се полее и т.н. Ако при тези условия можеш да ме вземеш, добре."

Казвам: Тия дефекти ги нямат всичките хора, но затова пък те имат други, които са по-тънки. Например, някой среща един богат човек и не го гледа като човек, но като такъв, когото като обърне към Бога, може да обърне и кесията му. Като проповядвате на богатия, проповядвайте му първо да обърне кесията си, а след това да обърне и сърцето си към Бога. На сиромаха пък като проповядвам, ще му кажа първо да напълни кесията си, а след това да напълни и сърцето си. По какво се отличават хората? Аз съм обяснявал значението на думата „сиромах". Тя е доста добра дума. Не е лошо нещо сиромашията. Докато не осиромашее, човек не може да стане учен. Учеността е богатство, което той е придобил от сиромашията. Той трябва да мине през сиромашията. Всички възвишени души, които слизат от невидимия свят, забогатяват на земята и се връщат богати, по-богати, отколкото са слезли. Те се преобразяват, преобразяват, докато вземат най-нисша форма и оттам започват. Учените са намерили, че човек минава през 400 хиляди форми, докато дойде до положението на човек. И във всяка от тия форми той е живял най-малко по сто хиляди години. В някои форми е живял повече от сто хиляди години. Това е наука. Според окултистите, човешката форма се е явила на земята преди повече от 18 милиона години. В Библията е казано, че човек съществува на земята от 8 хиляди години. Които разбират законите, те знаят, че Божественият свят е свят на дълъг период важното е човек да учи, да изучава нещата добре, а колко време ще отнеме, това не е важно. Ти ще благодариш, че си преминал през всички тия форми и си научил нещо, защото всяка форма представлява една област на

знание, в която човешкият дух се проявява. Ще кажете, че известна форма е нисша, или че човек още не е дошъл до най-високата форма. Нищо от това, в природата нисши форми не съществуват. Низше е само онова, което ние не разбираме. Всяко нещо, което разбираме, е възвишено. Ученият човек разбира законите, при които растенията се развиват, и вижда, че те имат знания. Растенията разбират от химия и от физика. Те знаят как да акумулират слънчевите лъчи, знаят нещо и за цветята. Всички растения са взели различните краски и с тях се украсяват. Съвременните хора, като растенията, трябва да извлекат най-хубавото от живота, който е създаден за тях. Вие се готвите за изпит. След 50–60 години много от вас, които сте тук, или най-много след 120 години нито един от вас няма да остане на земята. Всички, които сега сте тук, ще заминете за другия свят. Там ще бъдете подложени на изпит.

Казвам: Стегнете се сега да изучавате вашата глава, вашите дробове и вашия стомах. Вие трябва да изучавате мозъка си, да изучавате дихателната си система, да изучавате въздуха, да изучавате всички ония хранителни елементи, от които ще се създаде онова възвишено бъдещо тяло. Сега всички трябва да работим за създаването на едно отлично тяло, в което грехът няма да съществува.

Живейте в светлината на вашия Божествен ум, в неговата топлина и в неговата сила!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

38-ма неделна беседа от Учителя, държана на 10 септември 1939 год. 10 ч.пр.обяд. София – Изгрев